

Giới thiệu Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia

Nàng, là thiên tài gia chủ của Đường Môn thế gia, tuyệt sắc, ngông cuồng, lười biếng, độc ác.

Hắn, là Chiến Vương của vương triều Thiên Long, là một vương gia có tật ở chân, khuyh thành, lãnh đạm, xấu bụng, giả dối.

Quả là sự đại đột của trường nữ khi tự thân ra sống độc lập, vốn nàng không muốn mang danh hoàn khổ vô độ, nhưng sau một đêm liền trở thành "hàng quý hiếm", đến cả Thái Tử cũng tự mình tới cửa cầu thân!

Quả là một mưu kế thâm sâu, trong kinh thành rộn lên tin đồn Đại tiểu thư ở phủ Nhạc tướng quân cùng Chiến Vương gia gạo nấu thành cơm!

Người bị hại nào đó: Ta đường đường là xử nữ! Ta mang bầu lúc nào! Người cố ý phao những lời đồn kia ra ngoài sao?!

Kẻ xảo quyệt nào đó: Ý người là bản vương không có cùng người gạo nấu thành cơm? Không cần gấp gáp, chuyện đó sớm muộn cũng xảy ra thôi.

Người bị hại nào đó bắt đầu lắp bắp: Này này này Chiến Vương gia, quân tử động khẩu bất động thủ a. . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua, quý nữ hung hăng nghịch ngợm

Hoàng cung, Thiên Long quốc.

Vừa vặn là mùa xuân, tháng ba, muôn hoa đều phát triển tươi tốt.

Hôm nay trong cung tổ chức tiệc rượu ngắm hoa, hoa trong hoàng cung cư nhiên là vô cùng đẹp, thế nhưng các quan gia tiểu thư căn bản là không có tâm tư ngắm hoa mà chỉ vây quanh các vị hoàng tử say sưa chuyện trò.

Chỉ có một nữ tử ngồi chồm hổm xuống, vài sợi tóc xõa rối tung trên bả vai, nàng hơi cúi đầu, đưa tay nhỏ một góc hành đỏ Thanh Thảo.

Nhạc Thiên Tuyệt dùng khăn gói góc hành Thanh Thảo kia lại, vật này tuy không đáng chú ý, nhưng đối với nàng mà nói thì đây là vật liệu tốt dùng để chế thuốc.

Không nghĩ tới trong hoàng cung cũng có loại dược liệu này, chuyển này của nàng coi như cũng không uống

Ai cũng không ngờ được, thân thể này đã đổi chủ nhân, mà chủ nhân mới lại là Đường Môn môn chủ tử hiện đại xuyên qua, vô cùng tinh thông kỹ thuật chế thuốc!

Nàng vừa mới đứng lên, đã có người bước tới, đứng chắn trước mặt nàng.

"Này chẳng phải là Đại tiểu thư của phủ tướng quân Nhạc đấy sao? Thế nào mà hoàng cung lại mời một người như cô tới đây? Chẳng lẽ họ không sợ cô sẽ đem cái tiệc ngắm hoa này mà đập phá cho tam bành lên sao?"

Người vừa nói, chính là con gái Dương Ninh của thừa tướng Dương, có quan hệ họ hàng với Hoàng hậu nương nương.

Nhạc Thiên Tuyệt lục lại trong ký ức, cuối cùng cũng nhớ được người này là ai.

Nàng xuyên qua đến thế giới này cũng được ba tháng, mặc dù thích ứng được với sinh hoạt nơi đây, nhưng đối với những người vô vị như thế này, thì một chút ấn tượng cũng không có.

Nàng từ tốn nói: "Tránh ra."

"Khẩu khí lớn thật a!" Dương Ninh khẽ nhủ mày, mới mấy tháng không gặp Nhạc Thiên Tuyệt mà nàng đã càng ngày càng *xuất thủy phù dung rồi.

(*xuất thủy phù dung: chỉ dung mạo của con gái đẹp để như hoa sen mới nở.)

Nếu như ngày hôm nay Nhạc Thiên Tuyệt nhận được sự sùng ái của các vị Hoàng tử thì sao?

Đứng bên cạnh Dương Ninh là Tam Công chúa, nàng nhìn Nhạc Thiên Tuyệt cũng là một mặt xem thường.

Dương Ninh quay sang Tam Công chúa, nói: "Đây chính là người mà thần nữ từng nói với công chúa, Nhạc Thiên Tuyệt, nàng rất là không biết xấu hổ,

một mực quần lấy Tứ Hoàng tử, còn bắt Hoàng tử phải cưới nàng ta."

Tam Công chúa cười khúc khích, ý giễu cợt càng rõ ràng hơn.

Nàng cố ý tiến lên một bước, nói: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi thật là khiến người ta phải chán ghét a!"

Kỳ thực khi một nữ tử chán ghét một cô gái khác, đại đa số cũng là bởi vì cô gái kia có sắc đẹp hơn người, nên sinh lòng đố kỵ.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ giọng nở nụ cười: "Ngươi chán ghét ta, nhưng ta cũng chẳng thích gì ngươi, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân đi."

Nàng dứt lời, liền xoay người rời đi.

Vừa lúc đó lại có một cung nữ cầm theo hộp cơm đem tới, Tam Công chúa nhận ra ngay đó chính là cung nữ thuộc Ngự Thiện phòng vẫn thường lui tới để đem đồ ăn cho Chiến Vương gia.

Tam Công chúa lập tức đi nhanh qua, cung nữ kia chưa kịp phản ứng lại, đang định chuẩn bị hành lễ thì liền bị Tam Công chúa đột nhiên đẩy mạnh một cái.

"A.....Đây là đồ ăn của Chiến Vương Gia." Cung nữ kia theo bản năng hô to.

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy một câu nói này, thân hình liền lay động, vững vàng tiếp lấy hộp cơm.

Cung nữ kia bị đánh ngã nằm trên mặt đất, vừa vặn nghe Nhạc Thiên Tuyết nói: "Tam Công chúa à, đi đường phải dùng con mắt, nếu không thì con mắt sinh ra để làm chi? Còn nếu như ngươi không dùng được lời nói, ta có thể giúp ngươi phế bỏ nó."

Tam công chúa tức giận, chỉ vào Nhạc Thiên Tuyết mắng: "Ngươi! Nhạc Thiên Tuyết! Ngươi hãy chờ xem!"

Dương Ninh liền nói: "Tam Công chúa không nên tức giận, hôm nay cô ta cũng chưa chắc có thể mạnh khỏe không việc gì đi ra khỏi hoàng cung."

Tam Công chúa hừ một câu, cái tiểu mưu kế của nàng đã thất bại nên giờ chỉ có thể ngậm ngùi mà rời đi.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới đem hộp cơm trả lại cho tiểu cung nữ kia, cung nữ vội vã báo đáp: "Cảm ơn ngài."

Nhạc Thiên Tuyết không nói gì, dù sao thì người Tam Công chúa muốn đối phó là nàng, bởi vì trong lời đồn đại, Chiến Vương gia này tính khí bất ổn, nếu như đắc tội với hắn, thì dù có là Hoàng tử đi nữa cũng không gánh nổi.

Vừa nãy Tam Công chúa chính là muốn đem đồ ăn làm cho đổ ra, sau đó giả họa cho nàng, Chiến Vương gia kia khẳng định sẽ liền trừng trị nàng.

Tiểu cung nữ cảm ơn xong, không dừng lại lâu, vội vàng đứng lên đi đưa đồ ăn.

Nhạc Thiên Tuyết đứng một chỗ cũng chẳng làm gì, đang định cất bước rời khỏi thì bỗng từ bốn phía ngự hoa viên xuất hiện một toán Vũ vệ lâm tràn vào!

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, thật giống như... Có việc gì xảy ra...

Vũ vệ lâm ngăn chặn mỗi một lối ra, mọi người ai ai cũng liền khăn trương lên.

"Này, đã xảy ra chuyện gì?"

"Đúng vậy a, đột nhiên xuất hiện nhiều Vũ vệ lâm như vậy..."

Một số quan gia tiểu thư nhất gan, giờ khắc này sắc mặt đều là cắt không còn giọt máu.

Vũ vệ lâm tản ra xung quanh, tựa hồ là đang tìm người nào đó, Vũ vệ lâm Tổng đốc đi đi lại lại, đến trước mặt Nhạc Thiên Tuyết thì ngừng lại, nói: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi âm mưu hạ độc Chiến Vương gia! Bản đốc phụng mệnh Hoàng hậu nương nương bắt giam ngươi!"

Nhạc Thiên Tuyết giật nảy cả mình, âm mưu hạ độc cái Vương gia què kia? Nàng từng làm chuyện như vậy lúc nào? !

Lẽ nào, là...đồ ăn?

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hạ độc

Phượng Hoàng điện.

Hoàng hậu cùng tứ phi đều cao cao tại thượng trong điện, chỉ có hoàng thượng đang vi hành ở phương nam nên không có ở trong cung.

Sau khi bị chính hoàng hậu thẩm vấn, cung nữ Tiểu Thúy phụ trách đưa đồ ăn đã nhận tội.

Cái cung nữ Tiểu Thúy kia nói là Nhạc Thiên Tuyết đưa nạng ít bạc rồi kêu nàng hạ độc trong đồ ăn của Chiến Vương gia, Tiểu Thúy sớm đã bị bắt giữ, hiện tại cũng chỉ có Nhạc Thiên Tuyết quỳ gối trong điện Phượng Hoàng, kiên quyết không nhận tội.

Thế nhưng Tam Công chúa cùng Dương Ninh đồng thời xác nhận Nhạc Thiên Tuyết đã từng tiếp xúc với tiểu Thúy, Nhạc Thiên Tuyết muốn thoát tội cũng là một chuyện khó.

Trương ma ma vén tay áo, cầm lấy một cây châm dài bên trong khay, lớn giọng nói: "Nhạc Thiên Tuyết! Hoàng hậu nương nương ở trước mặt ngươi, ngươi còn không chịu nhận tội?!"

Đã thẩm vấn nửa canh giờ rồi, Nhạc Thiên Tuyết vẫn không có nhận tội, Hoàng hậu đây là định dùng hình rồi.

Nàng khẽ quay đầu, ánh mắt dừng lại trên người Trương ma ma.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn cái châm dài, căn bản là không sợ, nạng - Đường Môn môn chủ, ngân châm đương nhiên biết rõ hơn bất kỳ ai, có thể dùng nó để cứu người, nhưng cũng có thể đủ để giết người trong vô hình.

"Trương ma ma! Dừng hình!" Hoàng hậu ngồi trên ghế Phượng đã không chờ được, Nhạc Thiên Tuyết quyết không chịu nhận tội, hai chân mày nàng đều một mực nhíu chặt.

Chiến Vương gia là người nào?

Chiến Vương gia mặc dù là hai chân bại liệt, thế nhưng tại đây, bên trong vương triều Thiên Long này, hắn chỉ cần phẩy nhẹ một cái, cả vương triều chỉ sợ là đã rung chuyển không ít rồi!

Trương ma ma hô một tiếng, cầm châm dài tiến lên, tức thì có hai cung nữ đem Nhạc Thiên Tuyết giữ chặt để cho Trương ma ma dụng hình.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới chậm chậm nói một câu: "Hoàng hậu nương nương, thần nữ không hề hạ độc, là cung nữ kia vu hại thần nữ, tại sao Hoàng hậu nương nương không đem việc này giao cho Đại Lý Tự điều tra mà lại dùng hình phạt riêng?"

Nàng nói ra một câu nói như vậy, hoàng hậu ngay lập tức đổi sắc mặt.

Nhạc Thiên Tuyết quả nhiên là càng ngày càng làm càn!

"Nhạc Thiên Tuyết! Ý ngươi là bốn cung không hiểu rõ phép tắc trong cung?!" Hoàng hậu giận đến hai tay bắt đầu run rẩy!

Đức Phi ngồi bên trong trái lại cười khúc khích, nàng nhìn hoàng hậu, nói ra: "Hoàng hậu tỷ tỷ, Nhạc tiểu thư nói cũng không sai a, vụ án như vậy, đích thật là nên giao cho Đại Lý Tự điều tra rõ ràng, hiện tại ngươi để Trương ma ma dụng hình, như vậy sao có thể?"

Hoàng hậu là cao quý nhất trong Quốc Chi hậu, mặc dù là đã qua tuổi bốn mươi rồi, thế nhưng vẫn còn là một mỹ nhân, nàng mặc váy dài màu xanh lam, toát lên vẻ đẹp ung dung mà cao sang.

Đức Phi thì mới vừa vào cung không lâu, tuổi còn mười tám đôi mươi, nhan sắc kiêu diễm mặn mà nên lập tức đã trở thành một trong tứ phi, cùng hoàng hậu một mực đối nghịch.

Hoàng hậu khẽ liếc sang Đức Phi, có chút nổi giận nói: "Việc này căn bản không cần kinh động đến Đại Lý Tự, hiện tại chứng cứ đã xác thực! Trương ma ma! Dừng hình!"

Trương ma ma lần này không hề do dự, lập tức giơ tay lên, châm dài cầm chặt trong tay chực muốn đâm vào!

Nhạc Thiên Tuyết hơi ngước mắt, nàng quỳ gối ở đây, không phải là chờ được hình.

Nếu như là Nhạc Thiên Tuyết trước kia, khả năng còn có thể khóc lóc kêu oan, hoặc là đã sớm nhận tội rồi.

Nhưng nàng không phải!

Châm dài trong tay Trương ma ma chuẩn bị đâm xuống, thân thể Nhạc Thiên Tuyết cũng theo đó mà hơi động, sau đó liền dùng lực đem hai cung nữ kia ném qua một bên.

Nàng một tay nắm lấy tay Trương ma ma, ánh mắt đầy sát khí.

Trương ma ma ngăn người, thấy nhạc Thiên Tuyết lớn lối như vậy, Hoàng hậu có ở trước mặt nàng, nàng cũng không sợ cái gì.

"Nhạc Thiên Tuyết! Ngươi còn không mau buông tay!? Hoàng hậu nương nương ở trước mặt mà ngươi cũng dám cả gan phản kháng? !" Trương ma ma miệng hô to, ánh mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết đầy xem thường!

Nhạc Thiên Tuyết cũng không thèm ngẩng lên, mạnh mẽ dùng sức, răng rắc một tiếng, xương tay Trương ma ma chính là bị nàng trực tiếp làm cho gãy đi!

Trương ma ma đau đến hét lên: "A —— Nhạc Thiên Tuyết ngươi là tạo phản! Ngươi dám động thủ với ta? Ngươi đây là bất kính đối với Hoàng hậu nương nương a!"

Trên điện cao, mọi người đều kinh ngạc nhìn.

Tuy rằng Nhạc Thiên Tuyết danh tiếng một mực không hề tốt, thế nhưng tại Phụng Hoàng điện nàng lại dám ra tay, đây đích thị là tội chết rồi!

Hoàng hậu cảm giác được uy nghiêm của mình đang bị xâm phạm, lập tức đứng lên, chỉ thẳng vào Nhạc Thiên Tuyết tức giận nói: "Nhạc Thiên Tuyết! Tính cách bất trị của ngươi quả thật là không thể dạy dỗ! Người đâu! Bắt nàng đi!"

Nhạc Thiên Tuyết tựa hồ không nghe thấy hoàng hậu nói câu đó, nàng trực tiếp đem Trương ma ma đẩy cho một cái, thân thể Trương ma ma phút chốc trở nên vô lực, lăn vài vòng trên đất, tiếp đó cũng là vô lực mà đứng lên.

Vũ vệ lâm nghe được mệnh lệnh liền vọt vào, Nhạc Thiên Tuyết giờ khắc này cũng đã đứng lên, chậm rãi nói: "Hoàng hậu nương nương không phải bức người nhận tội như thế. Thần nữ muốn gặp Chiến Vương gia, thần nữ có biện pháp giải độc cho hắn."

Nàng vốn không muốn lộ ra bản lĩnh kia, thế nhưng Hoàng hậu đã bắt nạt đến nước này đến rồi, nàng thật sự là không thể nhịn được nữa!

Hoàng hậu hừ một tiếng: "Chiến Vương gia là đích thân Hoàng thượng phong Vương gia, là trụ cột nước nhà, ngươi muốn thấy Chiến Vương gia, là muốn hạ độc giết Chiến Vương gia lần nữa!"

Nhạc Thiên Tuyết cười lạnh một tiếng, nàng đến nơi này đã ba tháng rồi, hoàn toàn hiểu rõ tính tình hoàng hậu.

Thái tử trước là do cố Hoàng hậu sinh ra, mà Chiến Vương gần đây có vẻ như đang ủng hộ Thái tử đương triều, Hoàng hậu chỉ sợ Nhị Hoàng tử mình sinh ra không đoạt được Đế vị, vì lẽ đó mà Chiến Vương gia chết đi chính là tốt nhất.

Dương Nịnh là cháu gái Dương hoàng hậu, chuyện vừa rồi, chỉ sợ là do hoàng hậu một tay bày mưu tính kế.

"Hoàng hậu nương nương sợ cái gì, trong cung có nhiều Vũ vệ lâm như vậy, nếu như thần nữ xuống tay với Chiến Vương gia, thần nữ căn bản chạy cũng không thoát." Nhạc Thiên Tuyết điềm nhiên nói.

Chỉ cần Chiến Vương gia không sao, chuyện này còn có thể sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Hoàng thượng không ở trong cung, cha nàng lại đi tới quân doanh ở Tây Thành, lúc này nàng chỉ có thể tự lực cánh sinh mà thôi.

Có thể Hoàng hậu căn bản là không cho Nhạc Thiên Tuyết cơ hội, nói: "Không cần biện minh! Nhạc Thiên Tuyết mưu hại Chiến Vương gia, lập tức mang đi chờ đợi xét xử!"

"Chờ đã!"

Người vừa nói chính là Đức Phi.

Đức Phi lạnh lùng nhìn Hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương, chuyện này chỉ dựa vào lời nói của một bên cung nữ kia thì có chút miễn cưỡng đi, lại còn nói điểm này chính là chứng cứ? Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết vẫn là con gái của Nhạc Đại tướng quân, nếu như định tội, cũng phải chờ Hoàng thượng trở lại rồi hẵng nói."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chiến Vương gia

Hoàng hậu liền nói: "Đức Phi, tội mưu hại Chiến Vương gia này là tội lớn! Kể cả là ngươi, bốn cung cũng tuyệt đối sẽ không nương tay. Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết còn ra tay hại người, cho dù nàng là công chúa, bốn cung cũng sẽ không dung túng!"

Hoàng hậu quay đầu, nhìn về phía Nhạc Thiên Tuyết nói tiếp: "Nhạc Thiên Tuyết, nếu như ngươi chịu nhận tội, bổn cung có thể sẽ mở ra một con đường sống cho ngươi!"

Nhạc Thiên Tuyết cười nhạt, nói: "Thần nữ chưa từng làm chuyện này thì tại sao phải nhận tội?"

Chỉ cần vũ vệ lâm đám đến vây bắt nàng, nàng liền cùng chúng đánh lộn một trận trong hoàng cung này.

Nàng không thể cứ bị vu hại như vậy mà không ra tay, phải biết, nàng khó khăn lắm mới sống thêm được một đời a!

Đức Phi vẫn là bảo lãnh cho Nhạc Thiên Tuyết đến cùng: "Đúng vậy a, Hoàng hậu nương nương, nếu như là cung nữ kia cố ý vu hại Nhạc Thiên Tuyết, chuyện đó cũng là có khả năng, tại sao tỷ cứ một mực khẳng định là Nhạc Thiên Tuyết hạ độc? Tỷ tỷ à, người đã là lớn tuổi rồi, chẳng lẽ lại không suy nghĩ thấu đáo đi một chút a?"

Xương tay Hoàng hậu dần trở nên trắng ra, nói: "Đức Phi, đừng tưởng rằng hoàng thượng sủng ái ngươi, ngươi sẽ không biết điều mà làm càn!"

Đức Phi bắt đầu đi nhún nhún vai: "Muội nói như vậy là sai à? Cái cung nữ kia đâu? Áp nàng tới để hỏi cho rõ ràng, không thể để nàng tùy tiện bêu xấu Nhạc Thiên Tuyết như vậy a."

Nhạc Thiên Tuyết đối với Đức Phi dần có chút hảo cảm, mặc dù Đức Phi nói chuyện sắc bén, nhưng tất cả đều là để bảo lãnh cho nàng.

Đang trong tình thế cấp bách, một hậu một phi đầu đầu lẫn nhau, bỗng một quan thái giám vội vã từ bên ngoài đi vào, quỳ xuống khấn thưa nói: "Hoàng hậu nương nương! Thần được tin cung nữ Tiểu Thúy kia ở trong ngục đã bị sát hại!"

Đức Phi nghe xong, ý cười ở khóe miệng còn chưa thu lại đã nói: "Ồ, bên trong hoàng cung sao lại còn có chuyện như vậy? Là ai giết chết?"

Nhạc Thiên Tuyết khẽ nhìn sang Hoàng hậu, vẻ mặt người rõ ràng là cũng có điểm kinh ngạc, xem ra việc cung nữ này bị giết hại không phải là do Hoàng hậu an bài.

Thái giám đáp ứng nói: "Là... Là... tỷ nữ Hạo Nguyệt, người của Chiến Vương gia!"

Hoàng hậu cùng mấy phi tử trong điện đồng loạt sững sờ, tỷ nữ Hạo Nguyệt kia lại đi giết người ở trong cung?

Nhạc Thiên Tuyết cũng nhất thời cả kinh.

Thiên Long vương triều này, ngoài tộc Vương gia ra thì chỉ có ba người có quyền lực cao nhất, Chiến Vương gia là một trong số đó, bất quá lòng dạ hắn lại độc ác đến cực điểm, chỉ cần là ra chiến trường chỉ huy, hắn đều bách chiến bách thắng trở về.

Phụ thân của nàng chẳng qua cũng chỉ nắm trong tay có mười vạn binh quyền, thế nhưng Chiến Vương Chiến Liên Thành so với Nhạc Đại tướng quân thập phần lợi hại hơn hẳn, hắn là cầm trong tay đến 30 vạn binh quyền! Ngay cả Hoàng thượng cũng phải đối với hắn ba phần lễ nhượng, bảy phần kiêng kỵ, khiến ngài ức đến độ muốn tước đi mấy phần quyền lợi của Chiến Vương gia!

Bất quá, Chiến Vương gia lại không hề sợ sệt chút nào, Hoàng thượng có muốn cũng chẳng làm được gì hắn.

Thế nên, tỷ nữ của Chiến Liên Thành ở trong cung giết người cũng không phải là không thể xảy ra.

Hiện tại nàng là đang nghĩ, tỷ nữ Hạo Nguyệt kia tiếp theo sẽ đến giết nàng chăng?

Hoàng hậu lúc này liền cười lạnh một tiếng: "Hừ, Nhạc Thiên Tuyết! Lẽ nào ngươi chưa từng nghe đến câu nói 'Thà giết lầm chứ không bỏ sót' sao? Hạo Nguyệt chắc chắn lát nữa sẽ tới giết ngươi. Cung nữ kia đã xác nhận là ngươi, cho dù ngươi có lớn giọng kêu oan uống đi nữa thì cũng chẳng có chứng cứ gì thuyết phục là ngươi không làm...Bổn cung tuyệt đối sẽ không buông tha bất kỳ ai mưu hại Vương gia! Ngươi đâu! Đưa Nhạc Thiên Tuyết đến đoạn đầu đài!"

Nhạc Thiên Tuyết nắm chặt nắm đấm, Hạo Nguyệt này võ công cao cường, nàng chắc chắn không phải là đối thủ.

Hiện tại Hoàng hậu đã không chần chừ gì nữa, lập tức muốn đem nàng đi chém, thực sự là phiền phức! Sớm biết sẽ rắc rối như vậy thì nàng đã không tới đây ngắm hoa rồi, thực sự là một đồng phiền phức!

Từ đầu đến cuối Hiền phi không hề lên tiếng bỗng nịnh nọt nói một câu: "Hoàng hậu tỷ tỷ nói đúng, chuyện này là phải giết một người uy trăm người!"

Đám vũ vệ lâm nhất thời cử động, tiến tới gần nàng.

Nàng khẽ đưa mắt nhìn, đang chuẩn bị xuất thủ thì ngoài điện bỗng vọng lên một tiếng hô uy nghiêm đồng loạt.

"Chiến Vương gia giá lâm!"

Mọi người trong điện Phượng Hoàng đều đồng loạt kinh ngạc không thôi, Chiến Vương gia trúng độc, thái y đều nói không có thuốc nào cứu chữa được!

Hoàng hậu thở phào tự an ủi mình, lần này nhất định là thái giám thông báo sai rồi, Chiến Vương gia kia là người quê, lại đang trúng độc thì làm sao sẽ đến được.

Thế nhưng từ cửa ra vào ấy, một nam tử ngồi trên xe lăn đang tiến vào điện, hần như mây khói nhẹ nhàng tiến vào, mái tóc dài đen như mực thả hờ hững trên vai, một thân hoàng bào đen thẫm, sắc mặt trắng bệch đến kì lạ, bất quá đáng đáp kia lại có thể khiến một người phụ nữ cũng vì đó mà đỏ kị.

Tuyệt mỹ nhất chính là đôi mắt của hắn, trông mắt nhàn nhạt màu nâu khói tựa như phủ một lớp sương mờ mang đến cảm giác lạnh lùng đến bức người.

Nhạc Thiên Tuyệt cũng là nhất thời sửng sốt, trước đây nàng từng thấy Chiến Liên Thành mấy lần nhưng chỉ là nhìn từ xa, bây giờ lại nhìn từ khoảng cách gần như vậy, nàng phát hiện thấy hắn quả thật là đệ nhất mỹ nam tử.

Đáng tiếc, dung mạo khuynh thành hoàn mỹ như vậy hắn lại là người quê.

Chiến Liên Thành chậm rãi tiến vào Phụng Hoàng điện, phía sau là tỳ nữ Hạo Nguyệt đang đẩy xe, hắn không có ý gì là muốn hành lễ, ngay cả Hoàng đế khi gặp, hắn cũng không cần hành lễ, huống hồ gì là Hoàng hậu cùng một đám phi tần?

"Chiến Vương gia vô sự?" Đức Phi lên tiếng đầu tiên: "Thực sự là cảm ơn trời đất a! Mấy người gian kế không thành, lúc này nhất định là đau lòng vô cùng."

Dứt lời, Đức Phi như có như không liếc nhìn Hoàng hậu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trả thù lao ta liền cứu người

Chiến Liên Thành đã ở trong điện, vũ vệ lâm cảm nhận được khí chất bức người từ hắn, đều nhất thời kinh sợ mà lui ra.

Chỉ có Nhạc Thiên Tuyệt còn đứng tại chỗ, cùng Chiến Vương gia hai mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Chiến Liên Thành khẽ đảo một cái, mới gật gật đầu.

Tính cách hắn chính là như vậy, với người không thích, hắn chưa bao giờ nói hơn một câu, với Hoàng hậu nương nương, cũng giống như vậy.

Hoàng hậu lúc này cố gắng vẽ ra một tia cười, nói: "Như vậy thật tốt, Bôn cung vừa nãy suýt chút nữa đã ngắt đi rồi. Chiến Vương gia, đây chính là người mưu hại người, Bôn cung nhất định sẽ lấy lại công đạo cho người."

Chiến Liên Thành quay đầu nhìn Nhạc Thiên Tuyệt lần nữa, hơi thở Nhạc Thiên Tuyệt hơi khựng lại, hắn lại tiếp tục dùng ánh mắt kia công kích nàng một đòn, người đàn ông này tuy là bại liệt, nhưng bất quá ánh mắt kia lại hết như chim Ưng hung hãn!

Như vậy danh hiệu đánh đầu thắng đó của hắn, nàng đã tin.

Chiến Liên Thành chỉ nói ngắn gọn một câu: "Hung thủ đã bị Hạo Nguyệt giết."

Lời này có ý là, Nhạc Thiên Tuyệt không phải là hung thủ.

Nhạc Thiên Tuyệt nghe xong câu này, cũng hơi ngẩn ra, không nghĩ tới Chiến Vương gia sẽ giải vây cho nàng, hai người bọn họ là chưa bao giờ gặp nhau a.

Hoàng hậu hơi nhíu mày, rất không cam tâm: "Chiến Vương gia, cung nữ kia đã xác nhận là Nhạc Thiên Tuyệt, hơn nữa chính bản thân nàng cũng rất đáng nghi ngờ."

Chiến Liên Thành không muốn nhiều lời vô nghĩa, Hạo Nguyệt phía sau hắn liền mở miệng điềm đạm nói: "Hoàng hậu nương nương, Vương gia đã nói rồi, cung nữ Tiểu Thúy chính là hung thủ, Hoàng hậu nương nương không nên oan uổng cho người tốt."

Hoàng hậu sắc mặt cứng đờ, một tỳ nữ nhỏ nhoi mà nói với nàng cũng dám kiêu ngạo như vậy ư?

Đức Phi không nhịn được, khẽ cười thầm.

Chiến Liên Thành đã nói đến như vậy, nếu Nhạc Thiên Tuyệt nàng còn tiếp tục dây dưa lằng nhằng mà không kết thúc sớm nữa thì quả thực là không phải lễ rồi.

Cho nên nàng chỉ khẽ gật đầu: "Nếu Chiến Vương gia đã điều tra xong, việc này coi như tốt đẹp rồi."

Chiến Liên Thành tỏ ý ưng thuận, lúc rời đi còn bỏ lại một câu: "Chuyện hôm nay, đã làm phiền Hoàng hậu phải phí đi nhiều tâm tư rồi."

Hoàng hậu sắc mặt trắng nhợt, nắm chặt nắm đấm, mười ngón tay đều trở nên trắng dã.

Nàng vốn đã âm mưu để Nhạc Thiên Tuyết gánh lấy tội danh này, sau đó Chiến Liên Thành cùng Nhạc Hòa Đại tướng quân nhất định sẽ trở mặt thành thù. Hai bên vương tướng đấu đá lẫn nhau, hiển nhiên người được lợi nhất vẫn chính là họ Dương nhà nàng, quả là trai sò đánh nhau ngư ông đắc lợi!

Thế nhưng bây giờ lại bị Chiến Liên Thành khám phá ra mưu kế này, Hoàng hậu nàng cảm thấy tay chân mỗi đến rụng rời, cả người dường như không còn chút sức lực nào.

Cuối cùng Hoàng hậu vẫn phải sai một cung nữ hộ giá Nhạc Thiên Tuyết xuất cung, cung nữ kia không dám đứng quá gần Nhạc Thiên Tuyết, dù sao thì Thiên Tuyết nàng khi này trên điện cũng đã bẻ gãy một cánh tay của Trương ma ma.

Đang đi trên hành lang, bỗng phía trước xuất hiện một kiệu lớn tám người khiêng, toàn thân kiệu đều màu đen, không biết là chế tạo từ gỗ gì mà trông kiên cố cực kỳ.

Kiệu lớn tám người là đặc chế, tám ván gỗ phía sau có thể mở ra được, đem xe đẩy đẩy vào trong đó quả là hoàn hảo, dùng loại này cỗ kiệu thì chỉ có một người, chính là Chiến Liên Thành.

"Mau! Chiến Vương gia bị ngất xỉu! Mau đi tìm thái y!"

Trong kiệu truyền ra một tiếng gào lớn, tiếp đó một cung nữ vội vã đi đến Thái y viện để mời thái y.

Chiến Liên Thành ngất xỉu?

Vừa nãy nàng đã thấy sắc mặt hắn có chút bất ổn, suy nghĩ một hồi liền biết hắn đang dùng nội lực ngăn chặn độc tính, xem ra bây giờ độc tính đã phát tác.

Nhạc Thiên Tuyết nhớ tới chuyện vừa rồi, tuy rằng Chiến Liên Thành không muốn cùng Phủ Tướng quân làm to chuyện, thế nhưng nói thế nào thì nàng cũng là nhờ hắn mới có thể thoát thân.

Vì lẽ đó, bây giờ nàng phải cứu hắn!

Nhạc Thiên Tuyết tới gần cỗ kiệu, thị vệ bên cạnh lập tức quát to: "Ngươi là ai? ! Cút mau!"

Thị vệ của Chiến Liên Thành cũng là đặc biệt hung hăng, dù sao chủ nhân đã cường đại rồi, làm nô tài thì đương nhiên phải ra oai một chút.

"Ta có thể cứu Chiến Vương gia." Nhạc Thiên Tuyết lạnh lạnh nói.

Tên thị vệ nghe thế liền cười nhạo một tiếng: "Tiểu cô nương ngươi là ai? Ngươi nói có thể cứu Vương gia? Vậy ta cũng có thể cứu! Xùy! Đi đi đi!"

Thân thể này mới có mười lăm tuổi, trong mắt tên thị vệ nhà hắn thì hiển nhiên chỉ là một tiểu nha đầu.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết kiếp trước đã sống ba mươi năm, cũng bỏ ra hơn hai mươi năm nghiên cứu y thuật, mặc dù là đã ba mươi nhưng vẫn một mực không chịu lấy chồng.

Nàng đã có ý tốt muốn giúp mà bọn gia nhân lại khinh thường xua đuổi nàng như vậy rồi thì Nhạc Thiên Tuyết nàng cũng chẳng cần nán ná lại làm gì.

Nàng xoay người định rời đi, bên trong kiệu lúc này bỗng thò ra một cái đầu, cái đầu ấy chính là Hạo Nguyệt.

Trán Hạo Nguyệt dính đầy mồ hôi, nàng quét nhanh ánh nhìn qua Nhạc Thiên Tuyết, có chút do dự.

Sau đó, Hạo Nguyệt liền nói: "Nhạc cô nương chờ chút!"

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu lại nhìn, thấy Hạo Nguyệt nói tiếp: "Nhạc cô nương có biện pháp gì cứu chữa Vương gia?"

Nàng mới vừa rồi bị người ta khinh miệt, đương nhiên bây giờ sẽ không dễ dàng nói chữa là chữa như vậy được.

"Mới vừa rồi còn có, bất quá bây giờ không còn."

Tính cách nàng từ trước đến nay chính là như vậy, chữa người thì cũng phải xem tâm tình mình thế nào đã.

Hạo Nguyệt nhú mày, hoá ra Nhạc Thiên Tuyết là tới quấy rối sao?

Nàng vội vàng nói: "Nhạc cô nương! Vừa nãy là chúng tôi không hiểu lễ nghĩa, mong cô nương lượng thứ bỏ qua mà cứu Vương gia!"

Nhạc Thiên Tuyết nhất định là có biện pháp, nếu không nàng sẽ không nói bữa bãi như vậy.

Còn nếu như Nhạc Thiên Tuyết chỉ là đùa giỡn, Hạo Nguyệt sẽ một kiếm giết chết nàng!

Nhạc Thiên Tuyết lẳng lặng đưa tay ra, nói: "Có thể, trước tiên đưa ta ba ngàn lượng tiền xem bệnh, nhưng vừa nãy Chiến Vương gia xem như là giúp ta, bót, chỉ một ngàn lượng là đủ."

Hạo Nguyệt sững sờ, này chẳng phải là cướp trá hình sao...

Thị vệ nhin không được, lên tiếng: "Thầy thuốc nhân hậu như bậc cha mẹ, thế mà ngươi lại đi đòi tiền?!"

"Thứ nhất, ta không phải đại phu, thứ hai, ta cũng là người, cũng phải ăn cơm." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Chữa thì trả thù lao, không chữa thì ta đi."

Hạo Nguyệt khề cần rằng, lấy ra một ngàn lượng ngân phiếu: "Chữa!"

Thị vệ đứng sang một bên, Nhạc Thiên Tuyết đi tới, cầm lấy ngân phiếu, đúng một ngàn lượng không hơn không thiếu.

Cổ kiện của Chiến Liên Thành quả là rất lớn, Hạo Nguyệt dịch ra một chút, Nhạc Thiên Tuyết đi vào cũng còn rộng rãi chán.

Nàng nhìn Chiến Liên Thành, hần ngồi trên xe lăn, sắc mặt đã trắng ngắt như tờ giấy, sắc môi lại đen đến phi thường.

Hắn đã trúng độc quá sâu!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Xâm phạm Chiến Vương gia?!

Hạo Nguyệt lo lắng hỏi: "Ngươi sẽ dùng y thuật sao?"

Trước đó nàng chưa từng nghe nói Nhạc Thiên Tuyết có học qua y thuật, hơn nữa đây lại là long thể của Chiến Vương gia, tuyệt đối không được có bất kỳ sai sót gì.

Nhạc Thiên Tuyết đáp: "Chưa học qua, nhưng ta sẽ ép độc ra ngoài, Chiến Vương gia đã nhiễm độc rất sâu, nếu như đợi thái y đến, chỉ sợ Vương gia nhà ngươi đã xuống Hoàng tuyền rồi."

"Vậy ngươi nhất định phải cẩn thận, nếu như Vương gia có bất kỳ bất trắc gì, ngươi chỉ có một con đường chết." Âm vực giọng nói của Hạo Nguyệt bỗng trở nên lạnh lẽo.

Nhạc Thiên Tuyết không muốn nói nhảm nữa, nàng bắt mạch cho Chiến Liên Thành, đồng thời nói ra: "Ngươi cởi áo Vương gia ra một chút, ta muốn châm cứu."

Nhạc Thiên Tuyết lấy từ trên người một bao châm cứu, đây chính là vật bất ly thân của nàng a.

Chẳng qua nàng bắt ngờ xuyên qua tới thế giới này, được liệu cao cấp gì ở Đường Môn đều là không kịp đem theo, nhưng xét cho cùng, nếu nàng mang những vật ấy đến đây thì quả thực là có chút không tốt ..

Hạo Nguyệt theo lời kéo áo Chiến Liên Thành xuống một chút, lộ ra vòm ngực có màu vàng nhạt do độc tố, nàng căng thẳng nhìn Nhạc Thiên Tuyết, ngập ngừng lo sợ Nhạc Thiên Tuyết sẽ gây ra bất trắc gì cho Vương gia.

Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết muốn đem độc tố trong người Chiến Liên Thành ép ra ngoài, cho nên từng động tác phải thật cẩn trọng. Nàng nhẹ nhàng mở bao châm cứu ra, bên trong lập tức lộ ra những cây ngân châm sáng ánh bạc.

Nhạc Thiên Tuyết lấy hết ngân châm ra, nàng kéo tay áo hắn lên rồi tinh tế đâm xuống mấy châm, sau đó lại đâm tiếp trên ngực hắn mấy châm nữa.

Nhạc Thiên Tuyết ghim châm vừa nhanh vừa chuẩn, trên người nàng có mang theo ít dược liệu để ứng phó với những tình huống khẩn cấp, độc Chiến Liên Thành nhiễm phải có chút nan giải nên nàng liền đem hai loại dược liệu trộn lại với nhau theo tỉ lệ thích hợp, cho Chiến Liên Thành ăn vào.

Hạo Nguyệt cơ hồ là kinh hồn bạt vía khi xem xong một màn này, nhưng Nhạc Thiên Tuyết lại chẳng có chút mảy may lo sợ nào, những thứ này nàng đã làm nhiều rồi.

Nàng lại dùng ngân châm đâm vào ngón tay Chiến Liên Thành một cái, tức thì hiện ra một giọt máu đen như hạt trân châu lăn xuống.

Hạo Nguyệt kinh ngạc nói: "Độc đã được ép ra?"

"Đều ép ra cả rồi." Nhạc Thiên Tuyết bình thản đáp.

"Vậy thì quá tốt rồi, thân thể Vương gia không còn gì đáng lo chứ?" Hạo Nguyệt hỏi lại.

Nàng không hề nghĩ tới, đến cả thái y cũng không có cách nào ép độc đi ra được mà Nhạc Thiên Tuyết lại làm được đơn giản như vậy!"

Nhạc Thiên Tuyết định trả lời, bỗng thấy Chiến Liên Thành đang từ từ mở mắt.

Hắn cúi xuống nhìn cô áo đã bị tháo ra của mình, rồi lại ngẩng lên nhìn nữ tử trước mặt.

Chiến Liên Thành đột nhiên hô to một tiếng: "Nhạc Thiên Tuyết! Ngươi lại dám xâm phạm Bản vương?!"

Trong một buổi sáng, Nhạc Thiên Tuyết đầu tiên là bị gán cho tội danh mưu hại Chiến Vương gia, tiếp sau đó lại bất lịch sự Chiến Vương gia, chuyện này truyền đi khắp toàn bộ cung đình, chưa tới buổi chiều cùng ngày đã truyền khắp toàn bộ kinh thành.

Phủ Tướng quân.

Nhạc Thiên Tuyết thở hồng hộc về tới Tĩnh Vũ viện, nàng vừa mới trở về đã bắt gặp rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm nàng trên đường.

Những người này nhất định là đang nghĩ, Nhạc Thiên Tuyết đã vượt qua giới hạn của sự ăn chơi hư hỏng rồi, đang yên đang lành lại đi xâm phạm đến Chiến Vương gia! Chuyện này quả thật là xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu!

Nàng cau mày, nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này đều là do Chiến Liên Thanh mà ra!

Hắn biết lúc đó là mình cứu hắn, thế mà lại chẳng nói một câu tạ ơn đã liền biến đi mất!

May là bản thân mình thông minh, trước đó có lấy phí một ngàn lượng của Hạo Nguyệt, nhưng bất quá đó cũng là thiệt thòi, nàng bình thường ra tay, sẽ không lấy giá thấp như vậy.

Nha hoàn thân cận của Nhạc Thiên Tuyết - Tiểu Hoa biết chủ nhân tức giận nên rót cho nàng một chén trà sâm, nói: "Tiểu thư, người không nên tức giận, chuyện này cũng chỉ truyền đi trong mấy ngày thôi, qua mấy ngày nữa dân chúng đều sẽ quên hết."

Nhạc Thiên Tuyết vung tay một cái, chén trà sâm phút chốc trở nên tan tành.

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, chỉ riêng màn dự tiệc ngắm hoa thôi, cái mạng nhỏ này của nàng suýt chút nữa là bị ném ở trong hoàng cung rồi.

Mong rằng về sau trong cung không còn chuyện như vậy nữa, nếu không mình cũng không biết sẽ chết như thế nào!

Đến tối muộn, Nhạc Đại tướng quân mới từ quân doanh ở Tây Thành trở về.

Nhạc Hòa Tướng quân này, ngoại trừ Nhạc Thiên Tuyết là trưởng nữ sống ở ngoài, còn có phu nhân Từ Thị cùng con gái là Nhạc Linh Vy. Nhưng chỉ có thể, Đại Tướng quân ngài ngay cả một đứa con trai cũng không có.

Vì lẽ đó mà Nhạc lão gia hết mực cưng chiều ái nữ Nhạc Thiên Tuyết, lại thêm mẫu thân Nhạc Thiên Tuyết mất sớm nên phụ thân lại càng yêu quý con gái hơn, thành ra Nhạc Thiên Tuyết được nuông chiều quá mức mà bản tính đâm ra hung hăng kiêu căng.

Từ Thị thì khi lên được chức phu nhân, liền trước mặt Nhạc lão gia vui vui đùa đùa với Nhạc Đại tiểu thư, sau lưng thì một mực bày mưu tính kế hạ độc trong thức ăn của Nhạc Đại tiểu thư, thế nên mới dẫn đến ba tháng trước Nhạc Thiên Tuyết bệnh nặng mà qua đời.

Nhạc Hòa lúc này đã đến Tĩnh Vũ viện, sắc mặt chính là đen sì, xem ra Từ Thị trên đường đi đã nói không ít lời.

"Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?" Nhạc Hòa ngay cả chiến bào trên thân cũng không thèm thay đã một mạch đi đến Tĩnh Vũ viện.

Nhạc Thiên Tuyết biết Nhạc lão gia vẫn tương đối quan tâm đến mình, nàng kiếp trước không cha không mẹ, kiếp này có một người gọi là phụ thân thương yêu nàng, nàng cũng miễn nguyện rồi.

Nhạc Thiên Tuyết đáp: "Trong cung dự tiệc ngắm hoa, con gái suýt chút nữa bị người khác vu hại rồi."

Nhạc Hòa căn bản là không phải nói chuyện này, ông xua xua tay, nói: "Ta là hỏi con về chuyện xâm phạm đến Chiến Vương gia!"

Nhạc Thiên Tuyết a một tiếng, nói: "Cha, con là nữ nhi ruột thịt của người sao? Người làm sao không hỏi tới con ngày hôm nay có hay không đã bị kinh sợ? Con hôm nay suýt chút nữa đã bị chém đầu!"

"Nếu như con bị chém đầu, vậy con cũng không xứng để làm con gái của Nhạc Hòa ta!" Nhạc Hòa bất giác cau mày, đau khổ nói: "Qua một tháng nữa là con đã mười sáu tuổi rồi, có thể vẫn chưa có người ưng thuận. Thế mà bây giờ lại truyền ra cái tin con xâm phạm đến Chiến Vương gia. Con nghĩ xem, còn ai dám đến cửa cầu hôn?!"

Làm cha, lo lắng nhất nhất là con gái không ai thêm đề ý tới.

Nhạc Thiên Tuyết từ nhỏ được nuông chiều nên ăn chơi quậy phá vô độ, nay đến tuổi cập kê mà không có một bóng người tới cửa cầu hôn.

Ngược lại, Nhạc Linh Vy cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, người cầu hôn đông đến mức muốn phá cửa cửa phủ rồi!

So sánh với đó, Nhạc Hòa làm sao có thể không vội!

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ép hôn

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, dung mạo của nàng cũng rất tốt, mặc dù không phải dạng khuynh quốc khuynh thành, nhưng bất quá cũng được gọi là một mỹ nhân!

Nàng nói: "Cha, chuyện đó không hề có, con chưa từng xâm phạm đến Chiến Vương gia."

Nhạc Hòa buồn chán nói: "Cho dù con không làm nhưng chuyện này đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ rồi! Con nếu như không thể tái giá, ta biết nói thế nào với mẫu thân quá cố của con đây? Không được! Xem ra ta phải tới tận cửa nhà để hỏi cưới cho con rồi."

Nhạc Thiên Tuyết lập tức trợn mắt lên, phụ thân nàng thực sự muốn làm như vậy? !

"Cha! Người cần phải làm như thế sao?!"

"Làm sao lại không phải như thế? Con trước đây quần quít lấy Tứ Hoàng tử, nhưng Tứ hoàng tử căn bản là không ưa thích con, con không nên khổ sở như vậy nữa." Nhạc Hòa vẫn là thành tâm khuyên bảo con gái.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, đây là chủ nhân trước yêu thích Tứ hoàng tử, chứ không phải là nàng yêu thích Tứ hoàng tử a.

Nàng đang định giải thích thì bị Từ Thị chen vào, ngọt giọng nói: "Lão gia, thiếp thấy Lý công tử của Thượng Thư bộ binh cũng rất ổn, hẳn lúc trước còn trèo tường vào phủ, đòi dẫn Tuyết Nhi ra ngoài du ngoạn, ngài xem hẳn có thể không?"

Con trai của Thượng Thư bộ binh?

Cái con người mập mạp ấy?!

Nhạc Thiên Tuyết vừa nghĩ tới tên mập mạp đó đã cảm thấy ón đến tận cổ!

Ai ngờ được Nhạc lão gia lại gắt gât đầu: "Không tồi không tồi, Lý công tử này diện mạo khôi ngô, cũng coi như là một nam tử tốt."

"Cha! Chuyện này không được!" Nhạc Thiên Tuyết lập tức phản đối.

Nàng kiếp trước không chịu kết hôn chỉ vì muốn ngóng trông tìm một nam tử ưa thích, chứ không phải muốn tìm một người đại mập mạp!

Chỉ cần vừa nghĩ tới thời điểm động phòng, thân thể nhỏ bé của nàng chắc chắn là bị đè bẹp bởi thể trọng của tên béo kia, cả người nàng đã run lên cầm cập.

"Làm sao lại không được?" Nhạc Hòa tức thì đứng lên, "Ngày mai con cùng Lý công tử đi ăn cơm một bữa, nếu như Lý công tử đối với con hài lòng, liền lập tức đính hôn!"

Nhạc Thiên Tuyết lắc đầu một cái: "Con sẽ không đi."

"Nếu như con không đi, ta liền cấm túc con một tháng!" Nhạc Hòa lạnh lùng đe dọa, ông cực kỳ hối hận khi trước đây đã nuông chiều Nhạc Thiên Tuyết quá mức như vậy.

Bên trong kinh thành căn bản cũng không có công tử nào vừa ý Nhạc Thiên Tuyết, dù sao Nhạc Thiên Tuyết cái gì cũng không biết, thế mà lại biết được một ít công phu quyền cước, đã vậy lại thường xuyên lấy công phu ít ỏi của mình ra để đi gây sự.

Cái danh *hoàn khổ vô độ của nàng quả là không sai.

(*hoàn khổ: cụm từ chỉ những người ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa)

Nhạc Thiên Tuyết khẽ cắn răng, đã không có biện pháp, nàng chỉ còn cách phải đồng ý.

Nhưng dù phụ thân có bắt ép đến đâu, nàng không tin, mình không vượt qua được!

Hôm sau, Lý công tử đã tới rất sớm ngồi đợi Nhạc Thiên Tuyết ở trong phủ.

Lý công tử năm nay mười tám, dáng người mập mạp, so với Nhạc Thiên Tuyết có cao một chút, từ xa nhìn lại, trông không khác gì một con heo mũm mĩm tròn quay!

Tướng mạo Nhạc Thiên Tuyết không tệ, hơn nữa còn là trưởng nữ của phủ tướng quân, Lý công tử thăm nghĩ này nếu như cùng Nhạc Thiên Tuyết kết đôi, đối với con đường thăng quan tiến chức của hắn ắt là có lợi không ít.

Huống chi, Nhạc Thiên Tuyết kia chính là trời cao, hắn cũng không tin Nhạc Thiên Tuyết sẽ không gả cho mình.

Thế nhưng Lý công tử liền đã quên, hiện ở nhà hắn đã có đến mấy phòng tiểu thiếp rồi.

Trong phòng khách, Từ Thị mời Lý công tử uống trà, Lý công tử biết Nhị tiểu thư Nhạc Linh Vy đang ở trong cung thư đồng, không có ở trong phủ, nên cũng không hi vọng có thể thấy được mỹ nhân này rồi.

"Tuyết Nhi muội muội vẫn chưa ra à?" Lý công tử không kiên nhẫn đợi được nữa, liền cau mày hỏi.

Từ Thị cười cười: "Lý công tử đợi một chút nữa, nữ nhi nhà này đi ra ngoài, nhất định là đang chuẩn bị trang phục."

Đây là muốn chuẩn bị trang phục, đúng, không sai nhưng Nhạc Thiên Tuyết vừa mới bước vào phòng, Lý công tử đang uống một hớp nước trà, nhìn thấy liền phun toàn bộ ra ngoài.

Từ Thị trợn mắt ngoác mồm nhìn, chén trà đang cầm trong tay cũng là cầm không vững mà rơi xoảng xuống mặt đất.

Nhạc Thiên Tuyết quần áo trên đồ dưới lục, khuôn mặt son phấn hồng hồng cam cam, trên búi tóc cắm liền cả chục cây trâm, quả thực giống như là một nhánh cây xương rồng!

Nhạc Thiên Tuyết đúng là chuẩn bị rất kỹ lưỡng, kỹ đến mức bộ trang trông không khác gì là của một cái cô gái quê mới lên thành thị.

Lý công tử thật sự là nhìn không được, thốt lên: "Ngươi... Ngươi... Xấu quá à..."

"Xấu quá sao? Ta cảm thấy rất đẹp mà." Nhạc Thiên Tuyết điềm nhiên nói: "Lý công tử, chúng ta nhanh đi ra ngoài đi."

Lý công tử lập tức lắc lắc đầu, Nhạc Thiên Tuyết như vậy mà muốn đi ra ngoài cùng hắn, hắn có đánh chết cũng không muốn!

Từ Thị vội nói: "Tuyết Nhi, ngươi nhanh đi thay lại bộ trang phục khác đi!"

Nhạc Thiên Tuyết là cố ý như vậy, nàng xoay một vòng, nói: "Ta không thích, Lý công tử, ngươi nếu như không đi, vậy ta đi trước đây."

Lý công tử hai chân rã rời, căn bản là không muốn đi theo.

Từ Thị thấy Nhạc Thiên Tuyết đã đi rồi, liền vội vàng thúc giục: "Lý công tử, Tuyết Nhi chỉ là giận dỗi mà thôi, nàng đây là đang muốn thử thách Lý công tử, Lý công tử chớ nên phân tâm, lão gia nhà chúng ta rất mong Lý công tử làm con rể của ngài đây."

Cũng nhờ một câu này của Từ Thị, Lý công tử lập tức đã sực tỉnh.

Hắn không có bản lĩnh gì cho cam, nếu như có nhạc phụ là một tướng quân chiếu cố, vậy hắn sau này liền có thể thăng quan tiến chức rồi.

Hắn ngay lập tức đứng dậy đi theo, mặc kệ Nhạc Thiên Tuyết có xấu hay không xấu.

Nhạc Thiên Tuyết không nghĩ tới Lý công tử lại thật sự đuổi theo mình, hiện giờ trên đường nàng đang trở thành tiêu điểm, Lý công tử đi theo sau một mực cầm quạt giấy che mặt lại.

Tiểu Hoa đi theo Nhạc Thiên Tuyết, cảm thấy việc này rất là thú vị a, từ khi tiểu thư khỏi bệnh ba tháng trước, nay đã trở nên khác trước một trời một vực rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Quỷ Y nhân

Nhạc Thiên Tuyết đi tới một gian hàng nhỏ, thuận miệng hỏi: "Lý công tử hôm nay đem theo bao nhiêu bạc vậy?"

Lý công tử cao giọng đáp: "Không nhiều, chỉ đem theo một ngàn lượng."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười: "Vậy thì tốt, ta không mang theo bạc, người trả giúp ta đi, những thứ đồ này, ta đều muốn tất."

Cái gian hàng nhỏ này chỉ bày bán toàn những cây trâm cài đầu sơ sài, giá cả cũng không đắt lắm, Lý công tử liền hào phóng mua theo ý của Nhạc Thiên Tuyết.

Chút tiền lẻ này, hẳn dư sức trả được.

Cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần, Nhạc Thiên Tuyết đều vòng qua những gian hàng nhỏ, bắt Lý công tử mua hết thứ này đến thứ kia, số lượng càng nhiều, bạc lại càng ít, nguyên cả một khu chợ đều được Nhạc Thiên Tuyết ghé thăm, cuối cùng nạng đã hao tổn của Lý công tử hai trăm lạng bạc ròng.

"Tuyết Nhi muối muối, muối đã đi lâu như vậy, chắc cũng đã mệt rồi, thôi đừng mua nữa, chúng ta đi ăn cơm cái đã." Lý công tử ều oải lau mồ hôi, nếu còn tiếp tục như vậy, hẳn sớm muộn gì cũng bị vét sạch túi cho mà xem.

Nhạc Thiên Tuyết gật gù đầu, không chần chừ liền bước vào Thiên Kim lâu gần đấy gọi cơm.

Đây là nhà hàng nổi tiếng bậc nhất kinh thành, nạng vào đây chính là muốn ăn một bữa no nê ngon lành, mặc kệ Lý công tử đã rỗng túi hay chưa.

Bọn họ vừa mới bước vào, đã có người từ trên lầu hai chú ý đến.

Hạo Nguyệt thấy khoe miệng Vương gia thoáng lên nét cười, nạng còn tưởng chính mình bị hoa mắt.

"Vương gia, ngài đang nhìn cái gì thú vị sao?" Hạo Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

Chiến Liên Thành lần tìm tay vịn của xe đẩy, cũng không thèm trả lời câu hỏi vừa nảy của Hạo Nguyệt.

Hôm nay hẳn vẫn như trước khoác lên mình chiếc áo choàng đen đơn thuần, chỉ có điều mái tóc không xõa ra nữa mà được buộc lên gọn gàng, toát ra vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Hạo Nguyệt cũng đã quen với việc này nên không để ý nhiều, tiếp tục nói: "Truy Tinh đã tra ra được, linh dược kia là bị Nhan gia đoạt được ở phòng đấu giá, đoán chừng ít ngày nữa sẽ đem đi đấu giá lại."

Truy Tinh cũng giống như Hạo Nguyệt, đều là vệ sĩ thân cận của Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành gõ nhẹ ngón tay lên xe đẩy, nói: "Mua lại."

Hạo Nguyệt biết ý của chủ nhân nên liền nói: "Truy Tinh nhất định sẽ mua được linh dược về, Vương gia ngài yên tâm."

Ở một không gian khác trong nhà hàng...

Nhạc Thiên Tuyết liên tục gọi thật nhiều món ăn, hơn nữa tất cả các món đều được cho rất nhiều ớt.

Chỉ có điều những trái ớt kia sớm đã bị chén sạch rồi, Lý công tử căn bản là không hề biết, cứ hùng hổ ăn, lát sau vị cay tràn lên cổ họng, Lý công tử mới cảm thấy cay đến chết người, cái miệng kia chính là sưng phồng lên !

"Tại sao lại như vậy?!" Lý công tử ho sặc sụa đến ra nước mắt: "Thức ăn này làm sao lại cay như vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết vẫn bình thản ăn như không có việc gì xảy ra, nạng căn bản là một chút ảnh hưởng cũng không có bởi nạng là người thích ăn cay, mà Lý công tử thì lại không ăn được cay.

Cuối cùng Lý công tử gọi tiểu nhị lại, phân bua rằng mấy món ăn này có vấn đề nhưng thực chất là thức ăn này chẳng có vấn đề gì nên đương nhiên nhà hàng sẽ không chịu trách nhiệm. Phải rồi, là anh không ăn cay được thì sao lại đổ cho đầu bếp chúng tôi làm ăn bê bối?!

Nhạc Thiên Tuyết sau khi ăn no rồi, ung dung đứng lên bước ra khỏi nhà hàng, cũng chẳng màng quan tâm xem Lý công tử sẽ như thế nào.

Lý công tử muốn đuổi theo Nhạc Thiên Tuyết, nhưng lại bị tiểu nhị kéo lại, nói thức ăn trên bàn kia phải trả một ngàn lượng, Lý công tử sờ soạn khắp người mình nhưng căn bản hẳn không có nhiều tiền như vậy!

Cho nên, hẳn bị giữ lại trong nhà hàng trả tiền nợ...

Nhạc Thiên Tuyết sau khi thoát khỏi Lý công tử, liền kêu Tiểu Hoa đi về phủ tướng quân trước, còn nạng thì một mình đi tới Tửu Hoa lâu.

Hoa lâu này bất luận ban ngày hay là ban đêm, khách khứa đều ra vào nườm nượp, đây chính là nơi uống rượu mua vui hạo hạng ở kinh thành.

Và tiểu nha đầu nàng cứ thế đem mặt xấu tiến vào, cho dù có bao nhiêu ánh mắt trong Hoa lâu đang nhìn chăm chú để chiêm ngưỡng dung nhan độc nhất kia của nàng, nàng cũng mặc kệ mà tiêu sái đi tới ngồi phịch xuống ghế, đáng vẻ mà đến cả đại thần trong cung, cũng phải tôn xưng nàng một tiếng Quý Y cô nương.

Nhạc Thiên Tuyết ngồi ở trong phòng khách, đem son phấn trên mặt lau đi sạch sẽ, lúc này mới cảm thấy thoải mái được một chút a.

Ngày hôm nay nàng tự bôi nhọ hình tượng của mình, quả là khó chịu và không dễ dàng gì.

Từ chiếc màn phía sau gian phòng truyền ra một tiếng cười nhẹ: "Nhìn đáng vẻ của người kia, thật là khiến ta ăn mất ngon mà."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn lại xiêm y của mình, quả thực, nàng cũng là suýt chút nữa không nhìn nổi.

Nàng liền đem chịch cây trâm trên búi tóc nhất nhất lấy xuống, sau đó mới nói lại: "Đừng có nhìn đáng vẻ bên ngoài của ta, phải tập trung vào cái tâm của ta kia."

Người kia chậm rãi vén màn đi ra, đó là một nữ nhân tuyệt sắc, trên người mặc xiêm y màu đỏ được làm từ lụa mỏng càng làm tăng thêm vẻ yêu mị mê người.

Người này, vừa vặn chính là chủ nhân của Thiên Kim lâu và Tụ Hoa lâu, Ân Tô Tô, cũng là người duy nhất biết được danh phận Quý Y của Nhạc Thiên Tuyết.

Hai người vốn là trong khoảng cách tám gậy tre cũng không gặp nhau, nhưng là một tháng trước, Nhạc Thiên Tuyết nửa đêm treo tường hỏi phủ thì phát hiện thấy Ân Tô Tô bị thương trúng độc, lúc này mới cứu nàng ta, hai người từ đó hợp tác, tương trợ lẫn nhau rất ăn nhịp.

Ân Tô Tô bật cười, "Được rồi, bữa cơm vừa nãy ta kêu người ta bỏ không ít ớt như vậy, người đã hài lòng chưa?"

"Vô cùng hài lòng." Nhạc Thiên Tuyết vui vẻ nói.

Ân Tô Tô ngồi xuống đối diện Nhạc Thiên Tuyết, bỗng nghiêm nghị nói: "Ta đã hỏi thăm được một tin tức quan trọng, linh dược thất sắc kia sau ba ngày nữa sẽ được đấu giá ở Nhan gia, giá khởi điểm là ba trăm lượng."

Nhạc Thiên Tuyết tinh thần lập tức phấn chấn lên hẳn, rốt cục nàng cũng chờ được đến ngày có được linh dược trong tay!

"Ba trăm lượng này cũng không tính là quá đắt, ta phải chuẩn bị thêm một chút bạc nữa mới được." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Ân Tô Tô gật đầu tán thành: "Cứ như vậy, kinh mạch trên người người sẽ có thể đã thông được rồi."

Không sai, Nhạc Thiên Tuyết sau khi tới đây mới phát hiện, nguyên chủ của thân thể này là có vấn đề, gân mạch bị phong ấn, đâm ra không tu luyện được nội lực.

Cho nên bây giờ muốn đánh thông kinh mạch thì chỉ có cách là dựa vào linh dược kia mà thôi.

Nhưng nàng không biết, Chiến Liên Thành cũng giống như nàng, đều là muốn có được thất sắc linh dược, một Đại Vương gia, một Quý Y nhân cùng tranh cướp một linh dược đơn, chỉ sợ là muốn chiến to đến long trời lở đất luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thừa cơ

Ba ngày sau, tại phòng đấu giá ở Nhan gia.

Nhạc Thiên Tuyết luôn luôn cẩn thận, ngoại trừ lần trước cứu Chiến Liên Thành, nàng chưa từng thể hiện y thuật của mình trước mặt người ngoài.

Thiên Long vương triều này tuy là yên bình, nhưng không biết bên trong nội bộ có bao nhiêu phe phái tranh đấu lẫn nhau, nàng vẫn là theo thói quen hành sự cẩn thận.

Khi nàng mang thân phận là Quý Y, nàng luôn mang trên mặt một lớp dịch dung và đổi tên thành Trương Bình Bình.

Hiện tại nàng là mang danh phận đó đi vào phòng đấu giá.

Nàng ngồi cả một buổi trưa, đều không nhìn thấy thất sắc linh dược được đem ra bán đấu giá, nàng liền đi tìm Nhan gia gia chủ hỏi cho ra lẽ.

Vừa hỏi mới biết, thất sắc linh dược đã sớm đã bị một người có tên Truy Tinh mua đi rồi!

Nhạc Thiên Tuyết nhủ mày, không nghĩ tới sẽ bị người này đoạt đi trước tiên, nàng cũng không biết mình có oai gia gì với Chiến Liên Thành không mà những chuyện gần đây đều nhất nhất có quan hệ với hắn là sao?

Nàng bước ra khỏi phòng đấu giá, thầm nghĩ mình không thể bỏ qua cơ hội này một cách dễ dàng như vậy, thất sắc linh dược kia vốn là vô cùng hiếm thấy.

Nàng đảo mắt một vòng, lúc này liền nghĩ đến một biện pháp.

Buổi tối ngày thứ hai, Tụu Hoa lâu.

Nhạc Thiên Tuyết rót cho Chiến Liên Thành một chén trà, trên mặt nàng mang một lớp dịch dung, căn bản là nhìn không ra một chút kẻ hở!

Nàng nhờ Ân Tô Tô phao tin rằng nàng, Trương Bình Bình am hiểu chế thuốc, Chiến Liên Thành quả nhiên liền tìm tới cửa, dù sao thất sắc linh dược này rất ít người biết được cách dùng.

Nàng thỉnh thoảng đưa mắt liếc về phía Chiến Liên Thành, quả nhiên là một dung nhan tuyệt sắc.

Đáng tiếc, một nam tử như vậy lại bị liệt hai chân, cả đời cũng phải ngồi trên xe lăn.

Chiến Liên Thành một thân long hồng y, hoa văn tinh xảo nơi tay áo, hắc đảo con mắt xuống dưới, trầm ngâm nhìn chiếc hộp trong tay.

Sau đó, hắn ngược mắt lên nhìn, trong đôi mắt lóe lên tia sáng khác thường.

"Người biết cách dùng dinh dược này?" Chiến Liên Thành hỏi.

"Ta đương nhiên biết cách dùng." Nhạc Thiên Tuyết tự hào đáp.

Khấp côi Thiên Long vương triều này, kỹ thuật chế thuốc của nàng đứng thứ hai, liền không ai dám nhận hạng nhất!

Đan dược trong tay nàng, dù chỉ là một loại rất là phổ thông cũng đáng giá đến một trăm lượng.

Hạo Nguyệt vui vẻ nói: "Vương gia nhà ta đã đích thân đến là muốn nhờ Quý Y cô nương đây giúp chữa trị cho một người, rồi khám bệnh bốc thuốc."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, Chiến Liên Thành này lại không phải muốn dùng linh dược đơn để chữa trị cho chân của mình sao?

Vậy thì hắn tốn nhiều tiền như vậy để mua linh dược rốt cuộc là vì cái gì?

Bất quá điều này cũng không có quan hệ gì với nàng, nàng nói tiếp: "Được, nhưng trước hết phải cho ta nhìn qua linh dược kia đã."

Chiến Liên Thành cầm chiếc hộp đặt lên bàn, ra hiệu để Nhạc Thiên Tuyết nhìn.

Nhạc Thiên Tuyết biết Hạo Nguyệt võ công cao cường nên nàng cũng không ngại gì mà mạnh động, thất sắc linh dược này là một đóa hoa có bảy màu, mỗi cánh hoa có một màu sắc riêng biệt, công dụng cũng theo đó mà khác nhau.

Nàng muốn đã thông kinh mạch, thì phải cần đến cánh hoa màu đỏ.

"Chiến Vương gia, ta cũng không ngại nói thẳng, ta có thể giúp người, nhưng chúng ta phải làm một vụ giao dịch."

Từ trước đến giờ chưa có kẻ nào dám ra điều kiện với Chiến Vương gia hắn, hắn đối với Quý Y này dần có chút hứng thú.

Nàng là không sợ chết?

Nàng là có đủ bản lĩnh đề ra điều kiện với hắn?

Chiến Liên Thành chậm chậm nói: "Bản vương không phải xin người trị liệu, mà là ra lệnh người trị liệu."

Nhạc Thiên Tuyết có chút nóng máu, tên Chiến Liên Thành quả nhiên là không coi ai ra gì!

Nhạc Thiên Tuyết nàng căn bản là sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy!

Nàng liền nói: "Người nghĩ ta là ai? Ra lệnh cho ta?!"

Cho dù bây giờ Nhạc Thiên Tuyết không có cái gì để đấu lại, nhưng Vương gia hắn thật sự là quá mức ngạo mạn rồi!

Hạo Nguyệt liền cười trừ nói: "Quý Y cô nương, chúng ta sẽ trả thù lao hậu hĩnh cho ngươi, ngươi cần gì phải từ chối nhanh như vậy."

Chiến Liên Thành từ trước đến giờ chính là như vậy, vì thế mà những lúc như thế này, Hạo Nguyệt luôn phải lựa lời mà nói để không làm phật lòng đối tượng.

Nhưng đúng lúc này, nóc gian phòng nhỏ đột nhiên một đội lên một thanh âm vỡ nát, phút chốc có vô số mái ngói rơi xuống!

Nhạc Thiên Tuyết phản ứng rất nhanh, ngân châm vốn giấu trong tay của nàng lia lịa bắn ra, đem tất cả những mái ngói rơi xuống trên đầu nàng mái ngói đánh nát đi.

"Cầu Vương gia! Chịu chết đi!"

Từ chỗ vỡ nát trên nóc nhà xuất hiện mấy tên hắc y nhân nhảy xuống, đồng loạt rút ra vô số trường kiếm! Vô công của bọn chúng tất cả đều bắt phạm!

Mấy hắc y nhân kia đều là nhất nhất chĩa mũi kiếm về phía Chiến Liên Thành!

Đằng đằng sát khí như vậy, rõ ràng là muốn cướp đi tính mạng của Chiến Liên Thành!

Nhạc Thiên Tuyết liền phản ứng lại, đám người này là muốn giết Chiến Liên Thành! Vương gia này cũng thật là lăm chuyện phiền toái a!

Hạo Nguyệt nhìn thấy có người đột kích, ngay lập tức rút kiếm đi giết thích khách!

Mà Chiến Liên Thành thì vẫn bình thản ngồi yên một chỗ, đáng vẻ không có chút gì là sợ sệt.

Hắn chỉ mang theo một mình Hạo Nguyệt như vậy, chục hắc y nhân vây vào tấn công, Hạo Nguyệt cũng khó lòng mà đối phó.

Một tên hắc y thừa lúc Hạo Nguyệt không chú ý liền một kiếm hướng thẳng về phía ngực Chiến Liên Thành đâm tới!

Chiến Liên Thành hơi ngược mắt lên nhìn, bàn tay cầm chén trà căn bản cũng không hề động đậy.

"Chân tên Cầu Vương gia bị què, mau xông lên giết hắn!" Một tên hắc y nhân gào lên.

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy câu nói này, vốn không nghĩ sẽ ra tay, nhưng bất quá lại đi bắt nạt một người tàn tật như vậy thì có còn là lòng tự trọng hay không?

Nàng bắn ra một cây ngân châm, ngân châm này là do nàng đặc chế, chỉ vang lên hai tiếng liền đem trường kiếm trong tay hắc y nhân hất mạnh ra.

Chiến Liên Thành lúc này mới quay đầu lại, liếc nhìn Nhạc Thiên Tuyết một chút.

Nhạc Thiên Tuyết không biết từ lúc nào đã cầm trong tay chiếc hộp gấm kia, bên trong chính là thất sắc linh dược nàng cần tìm bấy lâu.

Đã chiếm được thứ cần chiếm, Nhạc Thiên Tuyết trước khi tẩu thoát chỉ bỏ lại một câu: "Các ngươi muốn giết ai thì giết, ta đi trước đây."

Vừa nãy nàng chính là thuận tay với lấy cái hộp gỗ nằm trên bàn kia, thừa dịp có loạn mà trộm thuốc, quả thực là biết nắm bắt thời cơ nha.

Ánh mắt Chiến Liên Thành đột nhiên trở nên lạnh lẽo đến ghê người: "Ngươi, bỏ linh dược xuống."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Truy bắt

Nhạc Thiên Tuyết thân nhiên nói: "Bỏ xuống ư? Nó đã ở trên tay ta rồi thì nó chính là của ta."

Đối với thất sắc linh dược này, nàng nhất định phải có được, nếu không phải Truy Tinh lén lút mua trước thì ở trong phòng đấu giá, nàng chắc chắn đã dành được đan dược trân quý này rồi.

Chiến Liên Thành nghe vậy, khóe miệng hơi giật giật, nữ nhân này quả nhiên là không biết sống chết!

Nhạc Thiên Tuyết đang định rời đi, tránh ở lại đây rồi bị liên lụy cũng khổ.

Ai ngờ được, vừa lúc ấy thân ảnh bên cạnh nàng hơi động, cũng không biết là ai phóng ra ám khí, trong nháy mắt, những thích khách kia tất cả đều mất mạng!

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, bàn tay không biết từ lúc nào đã trở nên nhẹ bẫng, hộp gỗ trong nháy mắt cũng là biến mất không tăm tích!

Nàng đưa mắt lên nhìn, chỉ thấy tên Chiến Liên Thành kia vậy mà lại đứng lên như không, trên tay là một chiếc hộp gỗ, ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng. Hắn đứng lên...

Nhạc Thiên Tuyết nhất thời kinh ngạc, Chiến Liên Thành này không phải là chân bị liệt sao?!

Hơn nữa hắn vừa ra tay, mấy tên thích khách kia đã liền mất mạng, có thể thấy được võ công của hắn thâm hậu cỡ nào!

"Không nghĩ tới đại danh bậc thầy Quý Y cô nương lại chỉ là một tên tiểu tặc." Chiến Liên Thành chậm chậm nói, âm khí kẹp giữa hai ngón tay như chuẩn bị bắn ra.

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng cả kinh, nàng đã nghĩ tới vô số tình huống, nhưng lại không hề nghĩ tới Vương gia hắn lại giả bộ bị tàn phế như vậy!

Nàng lùi về sau một bước, cười khổ sở nói: "Đại phu và tiểu tặc, hai loại nghề này căn bản là hoàn toàn trái ngược lẫn nhau."

Gặp nguy cũng không sợ hãi, đây chính là một ưu điểm lớn của Thiên Tuyết nàng.

Về mặt Hạo Nguyệt vốn đang rất nghiêm trọng, thế nhưng khi nghe Nhạc Thiên Tuyết nói như thế, nàng thật sự là nhìn không được, liền bật cười.

Chiến Liên Thành khẽ liếc sang nàng, Hạo Nguyệt lập tức im bật.

Hắn nói tiếp: "Kẻ dám đánh chủ ý lên bản vương, luôn luôn chỉ có một kết cục."

Tiếng nói của hắn lạnh lẽo đến kinh người, Nhạc Thiên Tuyết cảm giác như mình đang rơi vào hầm băng.

Nàng vẫn là điềm nhiên nở nụ cười, nói: "Kết cục? Chiến Vương gia người muốn giết ta sao? Vậy cũng phải nhìn xem đây là nơi nào đã."

Nơi này, là địa bàn Nhạc Thiên Tuyết, muốn tại địa bàn của nàng giết nàng? Quả thực là buồn cười mà.

Chiến Liên Thành căn bản không thèm để ý đến, nếu hắn muốn giết ai, kẻ đó ắt hẳn sẽ phải chết!

Viên âm khí trên tay hắn bắn mạnh ra, Nhạc Thiên Tuyết phản xạ nhanh liền xoay người một cái, giựt phắt nút buộc màn xuống!

Cơ quan bị tác động, từ bốn phía căn phòng lập tức phóng ra vô số cây ngân châm!

"Vương gia cẩn thận!" Hạo Nguyệt theo phản xạ liền nhảy tới chắn ở trước mặt Chiến Liên Thành!

Song Chiến Liên Thành chỉ vung tay áo lên một đường, nội lực mạnh mẽ đã đem hết cây ngân châm quét sạch đi.

Nhưng Nhạc Thiên Tuyết đã mất tâm không thấy bóng dáng, Chiến Liên Thành hơi nheo mắt lại nhìn.

Cho dù đã tẩu thoát nhưng nàng cũng không thể lấy được linh dược kia.

Hạo Nguyệt vội quỳ xuống nhận tội: "Vương gia, thuộc hạ đáng chết, đã để cho người trốn thoát rồi."

Chiến Liên Thành chỉ lãnh đạm nói: "Truyền lệnh xuống, truy nã tên Quý Y này."

Nữ nhân này đã biết bí mật của hắn, tuyệt đối không lưu lại được!

Chiến Liên Thành cảm hộp gấm mở ra, muốn bảo đảm thất sắc linh dược bên trong được lành lặn.

Nhưng vừa nhìn vào, sắc mặt của hắn liền cứng lại rồi.

Khuôn mặt Hạo Nguyệt cũng lập tức biến sắc, chuyện này sao lại có thể...

Bông hoa thất sắc linh dược trên quý ngàn người muốn, chỉ có độc sáu cánh hoa, một cánh còn lại đã mất dạng...

Đêm đó, kinh thành chấn động dữ dội.

Tự Hoa lâu bị niêm phong, chủ lâu là Ân Tô Tô cũng bị bắt đi, Chiến Vương phủ điều động binh lính, lục soát toàn bộ kinh thành.

Trùng hợp đêm nay kinh thành có chợ đêm, không khí rất náo nhiệt, trên đường phố chỉ thấy toàn người là người, đông đúc vô cùng.

Nhạc Thiên Tuyết tháo lớp dịch dung xuống, tiện tay vút sang một bên, phía sau Hạo Nguyệt đuổi theo sát nút.

Nàng mặc dù đã tháo xuống dịch dung xuống, thế nhưng quần áo trên người lại không kịp thay.

Nếu như bị Hạo Nguyệt bắt được ở đây thì phiền toái vô cùng.

"Tránh ra! Tránh ra! Người của Chiến Vương phủ đang làm việc!"

Hạo Nguyệt mang theo không ít binh lính đi lục soát, dân chúng trên đường đều kinh động mà tránh ra.

Nhạc Thiên Tuyết đi vào một con hẻm nhỏ, thế nhưng từ con đường lớn ngoài kia những tiếng bước chân đều đặn đã truyền vào!

Nguy rồi, Chiến Liên Thành trong thời gian ngắn như vậy đã đem cả khu chợ đêm này vây lại, hỏi nàng làm sao trốn được kia chứ?

Tay trái Nhạc Thiên Tuyết còn bị ám khí gây thương tích, máu chảy ra loang lổ, nếu như Hạo Nguyệt nhìn thấy nàng bây giờ, nhất định sẽ nhận ra ngay.

Nàng xoay người lại, đột nhiên đã nhìn thấy phía trước có một nam tử mặc áo choàng đang đi tới.

Đã có kẻ!

Nhạc Thiên Tuyết lập tức bước nhanh tới, đưa tay kéo áo choàng của nam tử kia lại, đồng thời nói: "Công tử, mượn áo choàng của ngươi dùng một lát."

Dứt lời, Nhạc Thiên Tuyết đã đem áo choàng của hắn lấy ra, choàng trên người mình.

Lúc này, Hạo Nguyệt vừa vận mang theo binh lính đi ngang qua, nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết thì nhất thời sững sờ.

"Nhạc cô nương sao lại ở nơi này?" Hạo Nguyệt có chút ngạc nhiên.

Nhạc Thiên Tuyết bình tĩnh đáp lời: "Ta hôm nay đi ra ngoài chợ đêm, việc này có gì kỳ quái đâu? Không biết ở Chiến Vương phủ đã xảy ra chuyện gì mà lại đem nhiều người như vậy đi lục soát?"

Hạo Nguyệt đánh giá Nhạc Thiên Tuyết một lượt, tuy rằng thân hình có chút giống nhau, bất quá tướng mạo lại không giống, hơn nữa quần áo cũng khác biệt nhau, xem ra nàng không phải là Quý Y cô nương.

"Chỉ là đi bắt một tên tiểu tặc, xin lỗi không tiếp chuyện được rồi." Hạo Nguyệt không có thời gian, vừa mới nói xong đã liền dẫn người rời đi.

Nhạc Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thật là nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nhạc linh vy

Xem ra đối đầu với Chiến Liên Thành vẫn là không thể nào, nàng vừa mới đến không lâu, thế lực căn bản là không có, so với Chiến Liên Thành là hoàn toàn không giống nhau, hẳn tám năm trước đã được phong làm Chiến Vương, địa vị trong triều là vô cùng lớn.

"Cô nương." Đứng sau, tên nam tử bị nàng giựt áo choàng rút cục cũng lên tiếng, "Ngươi đây là có ý gì?"

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu lại, nhìn thấy đó là một nam tử mặc áo màu xanh, mái tóc đen nhánh được kim quan vén lên thật cao, để lộ một đôi mày kiếm sắc sảo nhưng phía dưới lại là đôi mắt dài hình hoa đào, ánh mắt mê ly đến hút hồn, khiến người ta không cẩn thận nhìn vào sẽ đắm chìm trong đó, mà đôi môi đỏ rực không mòng không dày của hắn lại đang nở nụ cười xấu xa.

Nàng mượn áo choàng của hắn như vậy, quả thực là có chút xấu hổ.

Nàng lục lọi trên người mình một lượt, phát hiện mình căn bản là không có mang bạc.

Nam tử kia động tác này của nàng, không khỏi có chút buồn cười liền mở miệng nói một tiếng, "Nghe người của Chiến Vương phủ nói, ngươi họ Nhạc?"

Trong kinh thành này, quân phủ cũng chỉ có mỗi họ Nhạc, hơn nữa địa vị cũng không thấp.

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, rút ra từ trong người một cây ngân châm, đưa cho nam tử kia, nói: "Áo choàng này của ngươi ta mua, thế nhưng ta không mang tiền, ngươi cầm tạm ngân châm này đi, ngày mai mang đến phủ tướng quân lấy tiền."

Nam tử cầm lấy ngân châm từ tay Nhạc Thiên Tuyết, vật này trông không giống ám khí, cũng chẳng giống ngân châm thông thường.

Hắn đáp một tiếng: "Được rồi, Nhạc thiên tuyết đừng quên."

Nhạc thiên tuyết lại khẽ liếc mắt nhìn hắn, dung mạo hơn người như vậy thì nàng quên thế nào được?

Hơn nữa nhìn vào trang phục của hắn, cũng thấy gia thế không tồi, chỉ là không biết hắn là công tử nhà ai, nàng chưa từng thấy bao giờ.

Bất quá đây chỉ là chuyện nhỏ, nàng cũng lười nghĩ ngợi, về tới phủ tướng quân, nàng liền gọi Tiểu Hoa lấy hòm thuốc ra.

Tiểu Hoa thấy cánh tay Nhạc thiên tuyết bị thương, hơi kinh hãi, tay chân luống cuống cầm hòm thuốc đem ra, muốn giúp Nhạc thiên tuyết băng bó.

Chỉ có điều Tiểu Hoa luống cuống như vậy, thì xử lý tốt vết thương sao được.

Nhạc thiên tuyết khoắc khoắc tay: "Thôi, người sang một bên đi, ta tự mình làm cũng được."

Tiểu Hoa ánh mắt hơi thương tâm, nói: "Tiểu thư, người làm gì mà lại ra nông nổi này ạ?"

Tiểu thư nàng sau khi khỏi bệnh rồi thì có chút kỳ quái, có lúc sẽ bị thương mà quay về, Tiểu Hoa căn bản không biết Nhạc thiên tuyết rốt cuộc ở bên ngoài làm cái gì.

"Không cần kinh ngạc như vậy." Nhạc thiên tuyết nói, "Nhanh, mau giúp ta buộc lại."

Nàng có thể một tay bôi thuốc, nhưng không thể một tay mà băng bó cẩn thận được.

Tiểu Hoa vội vàng giúp Nhạc thiên tuyết băng bó cẩn thận, sau đó mới nói: "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói bên ngoài đang lùng bắt Quý Y cô nương, Quý Y đó... Là người phải không ạ?"

Tiểu Hoa vốn dĩ không biết thân phận trong bóng tối của Nhạc thiên tuyết, thế nhưng nàng đã sớm có hoài nghi.

Nàng từ nhỏ lớn lên cùng Nhạc thiên tuyết, ban đầu là mẫu thân của tiểu thư thu nhận giúp đỡ Tiểu Hoa, vì thế mà Tiểu Hoa nguyện trung thành tuyệt đối, cho nên có thể tin tưởng.

Nhạc thiên tuyết cũng không muốn gạt Tiểu Hoa làm gì: "Không sai, là ta, người hẳn phải biết chuyện này không được tiết lộ ra ngoài."

Tiểu Hoa vội vã che miệng mình, gật gật đầu, bảo đảm mình tuyệt đối sẽ giữ bí mật.

Nhạc thiên tuyết những năm gần đây đều bị người ngoài gán cho cái danh hoàn khổ vô độ, là một tiểu thư ngu ngốc, đương nhiên không thể ngờ được nàng chính là Quý Y cô nương.

"Không cần sợ sệt như thế, người đi lấy được đỉnh của ta ra đây." Nhạc thiên tuyết cười nói.

Tiểu Hoa cấp tốc đi lấy được đỉnh ra, đã nhìn thấy Nhạc thiên tuyết đang chuẩn bị dụng cụ chế thuốc.

Nàng cũng là hiểu kỳ nên đứng sang một bên nhìn ngó một chút.

Nhạc thiên tuyết đem những dược liệu cần thiết cho vào dược đỉnh, sau đó lấy ra một cánh hoa, vừa nãy nàng nhanh tay lấy ra, đem cánh hoa này giấu trong lòng bàn tay, động tác gọn gàng đến mức chỉ sợ Chiến liên thành lúc đó cũng không phát hiện được.

Chiến liên thành có nhanh trí bao nhiêu thì nàng chính là khôn khéo bấy nhiêu a.

Nhạc thiên tuyết bận rộn một đêm, hao tổn hai canh giờ, cuối cùng luyện được thuốc tốt!

Bên ngoài kinh thành ẩm ỉ cả một đêm, bất quá Nhạc thiên tuyết không để ý chút nào, lúc trời đã tờ mờ sáng, Nhạc thiên tuyết mới đi nghỉ ngơi, hiện nay người ra vào kinh thành đều phải khám xét, đảm bảo khiến người dân toàn bộ kinh thành đều hoang mang.

Truy Tinh tự mình dẫn người truy tìm tới hai ngày, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì, Quý Y cô nương giống như là biến mất khỏi thế gian này, không thấy tung tích đâu cả.

Cho nên Truy Tinh không có cách nào khác, đành phải thả Ân Tô Tô ra, dù sao Quý Y cô nương kia chỉ là trợ lại Tụ Hoa lâu, cùng Ân Tô Tô không có quan hệ đặc biệt gì.

Nhạc thiên tuyết nghỉ ngơi liên tục mấy ngày, vết thương ở cánh tay cũng đã phục hồi rồi, chỉ là không biết Chiến liên thành dùng loại âm khí gì mà khi miệng vết thương khép lại liền để lại một vết sẹo đặc biệt.

May là có tay áo dài che chắn, bằng không thì cũng rắc rối.

Nàng ở nhà buồn chán đến mấy ngày, hôm nay định đi ra ngoài hít thở khí trời một chút.

Nhưng vừa đi tới cửa Tĩnh Vũ viện, nàng đã nhìn thấy tiểu muội Nhạc Linh Vy vốn ở trong cung thư đồng nay đã trở về rồi.

Nhạc Linh Vy mới có mười lăm nhưng tướng mạo đã cực kì đẹp, hơn nữa lại cảm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, có thể nói là tài nữ đích thực.

"Tứ hoàng tử, ngài đưa thần thiếp đến đây là được, lỡ lát nữa mà gặp tỷ tỷ thì cũng không hay." Nhạc Linh Vy nói khéo.

Bởi vì khoảng cách quá xa, nên Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết tiểu muội đang nói cái gì.

Chỉ thấy một nam tử đứng bên cạnh Nhạc Linh Vy, hấn mặc trên người hoàng bào màu xanh thẫm, trang phục như vậy thì phải là hoàng tử rồi.

Nàng nhìn thấy rất nhìn quen mắt nhưng lại không thể nhớ ra được là ai.

Tứ hoàng tử Ngọc Nam Phong không hề nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết, hấn là một mực ánh mắt thâm tình mà nhìn Nhạc Linh Vy: "Linh Vy muội muội, nàng là đang sợ tỷ tỷ Nhạc Thiên Tuyết sao?"

"Thần thiếp không sợ tỷ tỷ mà là sợ Tứ hoàng tử sẽ bị tỷ ấy quấy rầy." Nhạc Linh Vy dánh về hiền lành nhỏ nhẹ nói, không khỏi khiến người ta cảm thấy thương tiếc.

Nhạc Thiên Tuyết vốn nghĩ sẽ đi vòng qua bọn họ để tránh làm gián đoạn đôi nam nữ si tình ấy nhưng đúng lúc này Tiểu Hoa lại đuổi theo, hô to một tiếng: "Tiểu thư, hôm nay sắc trời không được tốt, e rằng sẽ có mưa, tốt nhất người nên mang theo cây dù đi ạ."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ta thực đau đầu mà!

Lần này, Ngọc Nam Phong cùng Nhạc Linh Vy đều đồng loạt quay lại nhìn nàng.

Ngọc Nam Phong vừa nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết liền lui về phía sau một bước: "Nhạc Thiên Tuyết! Ngươi thực sự là bám dai như đĩa! Bản hoàng tử vừa mới hồi kinh, ngươi lại như quỷ thất cô bám theo Bản hoàng tử rồi!"

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, ánh mắt hơi mơ hồ, người này đang nói cái gì vậy...

Trước đây, Nhạc Thiên Tuyết si mê Tứ hoàng tử Ngọc Nam Phong, luôn theo đuôi Ngọc Nam Phong, gây nên không ít chuyện buồn cười.

Bất quá ba tháng trước Tứ hoàng tử rời kinh đi xử lý quốc sự, Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới không náo loạn lên nữa.

Hôm nay Tứ hoàng tử hồi kinh, tiện một đường đưa Nhạc Linh Vy hồi phủ, không nghĩ tới lại xui xẻo gặp phải Nhạc Thiên Tuyết như vậy!

Nhạc Thiên Tuyết lục lọi trong ký ức của mình, nhớ tới chuyện này, nàng không khỏi có chút đau đầu.

Hiện tại chắc hấn còn rất nhiều người cho là nàng yêu Ngọc Nam Phong, nhưng nàng đã sống ở đây ba tháng, căn bản là không nhớ rõ người này, ngay cả dáng vẻ cũng đều quên hết.

"Ngươi là..." Nhạc Thiên Tuyết nghĩ đi nghĩ lại, "Ngươi là Tam hoàng tử hay Tứ hoàng tử vậy?"

Ngọc Nam Phong ngăn ra, Nhạc Thiên Tuyết đây là có ý sao?!

Tiểu Hoa thấy sự tình có vẻ không ổn, liền vội vàng nhắc nhở Nhạc Thiên Tuyết một câu: "Tiểu thư, đây là Tứ hoàng tử."

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới nhớ ra, nàng gật gật đầu, vẫn là theo quy tắc gặp người cúi chào.

"Chúc Tứ hoàng tử khỏe mạnh a, ngài đã bận việc như vậy, ta xin cáo lui đi trước." Nhạc Thiên Tuyết khách sáo nói, căn bản là không cho Ngọc Nam Phong cơ hội mở miệng.

Thấy nhạc Thiên Tuyết xoay người rời đi, Ngọc Nam Phong có chút sững sờ, làm sao lần này Nhạc Thiên Tuyết lại thay đổi tính cách nhanh chóng như vậy rồi?!

Nhạc Linh Vy vội vàng nói: "Tỷ tỷ, người không nên tức giận."

"Cái gì?!" Nhạc Thiên Tuyết mấy ngày không gặp Nhạc Linh Vy, tự nhiên bây giờ lại nói nàng tức giận là ý gì?

Nhạc Linh Vy lập tức nước mắt lưng tròng, thút thít nói: "Tỷ tỷ, Tứ hoàng tử đưa muội trở về, tỷ biết được nhất định sẽ không hài lòng, thế nhưng... Thế nhưng... Tất cả những chuyện này đều là lỗi của muội, tỷ tỷ người đừng có tức giận được không?"

Thiên Tuyết liền đơ mặt ra, nàng này giờ đã nói cái gì đâu, với lại vẻ mặt nàng bây giờ trông giống tức giận lắm sao?

Ngọc Nam Phong vừa thấy mỹ nhân rơi lệ, tâm can đã đau xót rồi: "Linh Vy muội muội, muội xin nàng ta làm gì? Là Bản hoàng tử cố ý muốn đưa muội trở về, không phải là lỗi của muội, đây vốn dĩ là do Thiên Tuyết nàng cứ một mực quẩn quít lấy Bản hoàng tử không tha."

Nhạc Linh Vy vẫn nói tiếp: "Nhưng là tỷ tỷ rõ ràng là thích ngài, thấp thỏp không nên..."

"Cái gì không nên? Bản hoàng tử chính là thích muội, tương lai cũng là cưới muội! Thiên Tuyết có sinh lòng đố kỵ thì cũng chỉ là chuyện của một mình nàng ta!"

Nói xong, Ngọc Nam Phong còn trừng mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết.

Đúng là mỗi lần gặp phải Nhạc Thiên Tuyết thì đều có chuyện không hay xảy ra.

Ánh mắt Nhạc Thiên Tuyết trở nên lạnh lùng, khẽ liếc sang Nhạc Linh Vy. Hừ, quả nhiên là trò hay a, xứng đáng để đem lên sân khấu diễn kịch rồi.

Tiểu Hoa suýt chút nữa là không nhận được, tiểu thư nhà nàng căn bản là không có nói câu nào, vậy mà Tứ hoàng tử lại đi mắng người như vậy, thế này là khi dễ tiểu thư quá mức rồi.

Nhưng Nhạc Thiên Tuyết liền cản Tiểu Hoa lại, nhìn Ngọc Nam Phong nói: "Tứ hoàng tử muốn kết hôn với muội muội quả là quá tốt rồi, dù gì tiểu muội này của ta mọi thứ đều tuyệt vời, Tứ hoàng tử rước tài nữ về, là hi sự to lớn đây, ta trước tiên chúc mừng Tứ hoàng tử cùng muội muội."

"Tỷ tỷ..." Nhạc Linh Lung sừng sốt, làm sao Nhạc Thiên Tuyết lại không hề nổi giận? Trước đây Nhạc Thiên Tuyết nhất định sẽ làm lớn chuyện nha.

Nhưng hôm nay Nhạc Thiên Tuyết...

Hai người đều nhất thời không phản ứng kịp, một lát sau, Nhạc Thiên Tuyết đã rời đi rồi.

Ngọc Nam Phong sờ sờ cằm, cuối cùng lại nghĩ tới một cái khả năng, nhất định là mưu kế của Nhạc Thiên Tuyết! Nàng đây là muốn *đục cảm cố túng! Trước đây cũng vậy, Nhạc Thiên Tuyết làm loạn lên trước mặt Phụ Hoàng hần, bắt Phụ Hoàng phải cho hai người bọn họ tứ hôn!

(*đục cảm cố túng: lạt mềm buộc chặt, vờ tha để bắt thật)

"Linh Vy muội muội, muội không cần quan tâm tỷ tỷ của muội, qua hai ngày chính là tiệc sinh nhật của Thái tử, chúng ta đến lúc đó sẽ gặp lại." Ngọc Nam Phong nói chắc nịch.

Nhạc Linh Lung gật gù đầu, đợi đến lúc Ngọc Nam Phong đi rồi, nàng mới trở lại viện tử của mình.

Thế nhưng chưa đi được mấy bước đã thấy Từ Thị từ phía trước bước nhanh lại, Nhạc phu nhân đây là chờ Tứ hoàng tử đi khỏi mới xuất hiện, vừa tới đã trừng mắt lên với Nhạc Linh Vy.

Đứa con gái vội rụt cổ lại, khẽ nói: "Mẫu thân..."

"Ta đã nói với con mấy lần rồi? Không được gần gũi với Tứ hoàng tử như vậy nữa!"

"Mẫu thân, là Tứ hoàng tử cố ý muốn đưa con về, không phải con..." Nhạc Linh Vy làm bộ oan ức.

"Ta biết Tứ hoàng tử chung tình với con, nhưng về sau hần nhiều nhất cũng chỉ được làm một cái danh Vương Đệ. So với Thái tử hoàn toàn không giống nhau! Về sau Thái tử kế thừa ngôi vị hoàng đế, hần mới chính là hoàng đế!" Từ Thị nói tiếp: "Con ở đây chỉ là cái danh thứ nữ thấp kém, lẽ nào con còn muốn gả cho một đứa con thứ nữa?!"

Nhạc Linh Vy lắc đầu một cái, nàng luôn ham muốn trèo cao, chính là mong mình được trở thành vua chúa đứng trên vạn người!

Tất cả chỉ vì Nhạc Thiên Tuyết! Nếu không phải tại Nhạc Thiên Tuyết ngu ngốc vô dụng kia chiếm đoạt vị trí trưởng nữ của nàng, nàng căn bản không cần phải nỗ lực nhiều như vậy!

Nàng gật gù đầu: "Nương, con hiểu."

"Thái tử điện hạ chỉ có một trắc phi, vị trí chính phi còn trống, hai ngày nữa chính là tiệc sinh nhật 20 tuổi của Thái tử rồi, hần sẽ âm thầm chọn người thích hợp cho vị trí chính phi, đến lúc đó con nhất định phải thật nổi bật thì điện hạ mới chú ý tới con."

Nhạc Linh Lung tiếc nuối nói: "Nhưng... Cha đã sớm an bài cho Nhạc Thiên Tuyết biểu diễn tại tiệc sinh nhật vì muốn nàng được chú ý mà tìm được vị hôn phu."

Nhạc Hòa cũng thật quá bất công, chưa gì đã sớm sắp xếp xong xuôi cho Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Từ Thị tức giận hừ một tiếng: "Lão gia đúng là thiên vị, một mực chiều theo ý của Nhạc Thiên Tuyết, con đừng lo, cứ yên tâm đi, mẫu thân ắt sẽ có biện

pháp."

Ánh mắt Nhạc phu nhân lóe lên một tia ác độc, ngày ấy, tuyệt đối không thể để cho Nhạc Thiên Tuyết có mặt ở tiệc sinh nhật!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Âm mưu

Thời gian trôi qua như nước chảy, tiệc sinh nhật của Thái tử cuối cùng cũng đến.

Tiệc sinh nhật của Thái tử được tổ chức trong Hành cung, phủ nội vụ đã chuẩn bị xong xuôi hết thảy, tuy rằng Hoàng thượng đi Nam tuần chưa về nhưng bất quá tiệc sinh nhật lần thứ 20 này của Thái tử vẫn tương đối long trọng, có không ít đại thần trong triều đều đi cùng gia quyến lên, rất là náo nhiệt.

Chiến Liên Thành cho dù thường ngày rất ít khi xuất hiện nay cũng ngồi bên cạnh Ngọc Cô Hàn, thỉnh thoảng nói vài câu với Thái tử.

Những đại thần khác thấy quả nhiên là giống như lời thiên hạ đồn đại, Chiếu Vương gia là muốn nâng đỡ Ngọc Cô Hàn đăng cơ, cùng cố vị trí Thái Tử.

Đúng lúc này, Nhạc Hòa đi cùng phu nhân Từ Thị và thứ nữ Nhạc Linh Vy đến, lập tức liền có không ít người chú ý tới họ.

Thứ nhất là vì Nhạc Hòa là Đại tướng quân, địa vị trong triều tương đối lớn.

Thứ hai là vì Nhạc Linh Vy không chỉ cảm kỳ thư họa mà tướng mạo còn xuất chúng, là người trong mộng của đông đảo công tử trong kinh thành.

"Tham kiến Chiến Vương gia! Tham kiến thái tử điện hạ!"

Ba người bọn họ cùng nhau hành lễ.

Thái Tử trước cùng Tam hoàng tử đều là con của cố Hoàng hậu, Ngọc Cô Hàn vừa sinh ra đã bị lập thành Thái Tử, qua nhiều năm như vậy, vị trí Thái Tử đều không hề bị lay động.

Chỉ có điều Nhị hoàng đang từ từ áp sát tới, Ngọc Cô Hàn cảm nhận được áp lực, vì lẽ đó mà người một mực lôi kéo Chiến Liên Thành, muốn để Chiến Liên Thành làm chỗ dựa cho mình.

Tướng mạo của tài năng của Ngọc Cô Hàn đều không xuất chúng, cho nên khi ngồi cạnh Chiếu Liên Thành, cho dù là Chiến Liên Thành ngồi trên xe lăn nhưng cũng không thể sánh được với vương gia hấn.

Ngọc Cô Hàn nhìn ba người bọn họ, nói: "Làm sao Nhạc Đại tiểu thư lại không tới?"

Chiến Liên Thành nghe Ngọc Cô Hàn nhắc đến nàng, cũng quay xuống nhìn Nhạc Hòa.

Nhạc Hòa hít một ngụm khí, không thể làm gì khác hơn đành nói: "Trùng hợp Thiên Tuyết hôm nay sức khỏe không tốt, ở nhà nghỉ ngơi nên không đến được."

Ngọc Cô Hàn nhú mày: "Chuyện gì xảy ra? Bỏ cung đã lâu không gặp nàng, hôm nay còn mong nàng sẽ tới."

Bình thường Nhạc Thiên Tuyết nhất định sẽ muốn đi đến Hoàng cung, thế nhưng tính khí Nhạc Đại tiểu thư vốn không thể giáo hóa nên cũng đành phải ở nhà.

"Nha đầu Thiên Tuyết sáng nay nôn thốc nôn tháo, đau ốm như vậy nên mới không có cách nào đến đây thỉnh an Thái tử điện hạ, điện hạ ngài không cần lo lắng, đại phu nói chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là sẽ khỏe lại ngay." Nhạc Hòa bắt buộc dĩ nói ra sự thật.

Chính hấn là phụ thân cũng không biết chuyện gì xảy ra, đại phu chẩn đoán bệnh nói rằng Nhạc Thiên Tuyết ăn phải đồ linh tinh cho nên phải nghỉ ngơi mấy ngày.

Từ Thị cùng Nhạc Linh Vy đưa mắt nhìn nhau, khẽ mỉm cười, không ai biết là Từ Thị lén lút hạ độc trong đồ ăn lúc sáng của Nhạc Thiên Tuyết, nên Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới không có mặt ở đây.

Mà Ngọc Nam Phong biết Nhạc Thiên Tuyết không đến đây được, tâm trạng liền vui vẻ lên hấn: "Thái Tử hoàng huynh, nàng không thể tới cũng không sao, như vậy đệ cũng bớt phải mệt nhọc, không thì nàng lại tới quần quít lấy đệ."

Ánh mắt Ngọc Cô Hàn dần tối lại, nhẹ nhàng nở nụ cười, cũng không buồn tiếp lời Từ Hoàng tử.

Trong lời nói của phụ thân thì người nào đó vốn dĩ phải nghỉ ngơi ở phủ tướng quân thì bây giờ lại đang rong chơi ở sông bạc....

Hừ! Một chút thủ đoạn này của Từ Thị vốn là không thể đối phó với nàng, nàng bắt quá là tương kế tựu kế, không đi tới chỗ tiệc mừng đó thôi.

Tiếng hô hào trong sông bạc ầm ĩ vang lên không ngớt, Nhạc Thiên Tuyết thắng được không ít bạc.

Ở mãi trong này rồi cũng thấy ngột ngạt, nàng liền đến hậu hoa viên hít thở khí trời một chút.

Ai ngờ nàng vừa đi ra ngoài đã thấy hai tên nào đó lén lút đi vào một căn phòng.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy một người rất quen mặt, nhưng không thể nhớ nổi là đã gặp ở nơi nào.

Nàng chậm rãi bước chân lại gần, kề tai vào cửa sổ nghe ngóng một chút những người ở bên trong rốt cục là đang nói cái gì.

"Đã bố trí xong mọi việc ở Hành cung Thái Tử." Tiếng một nam tử nói vọng ra, "Tên Cửu Vương gia kia cũng mang theo vật tùy thân Hồ Phù, giết hắn, rồi cướp đi Hồ Phù!"

"Chỉ sợ vũ vệ lâm trong Hành cung Thái tử sẽ được bố trí bảo vệ cẩn mật."

"Chỗ đó chúng ta đã có nội ứng, hơn nữa khi đột kích xảy ra, vũ vệ lâm cũng chỉ bảo vệ cho Thái Tử và Hoàng tử, còn tên Cửu Vương gia hắn chỉ có một mình Hạo Nguyệt bảo vệ, nếu chúng ta cứ theo kế hoạch mà hành động, nhất định sẽ lấy được thủ cấp của hắn!"

Nghe được giọng nói của nam tử nọ, Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhận ra được, thanh âm này không phải là thuộc hạ của phó tướng trong đội quân của Chiến Liên Thành đấy sao?

Khi đó nàng cùng phụ thân đi tới Tây Thành quân doanh, những người kia cũng là ở nơi đó, cho nên nàng liền nhận ra.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân tới gần liền vội vàng xoay mình vào chỗ tối ẩn nấp.

Đợi đến lúc mọi người trong phòng đều rời đi, nàng mới từ từ đi ra ngoài.

"Ám sát Chiến Liên Thành?" Nhạc Thiên Tuyết lẩm bẩm nói, "Hắn cũng thật là lảm chuyện phiền phức mà? Nhiều người như vậy ám sát hắn, hắn có thể sống đến tận bây giờ quả là không hề dễ dàng."

Nhạc Thiên Tuyết vốn không muốn quan tâm, nhưng nghĩ đến phụ thân Nhạc Hòa cũng có mặt ở tiệc mừng đó, nàng chỉ sợ người sẽ bị thương.

Kiếp này nàng vất vả lắm mới có được một người thân ở bên thương yêu, nàng cũng không muốn lại lần nữa biến thành cô nhi a.

Nàng khẽ cắn răng, không do dự liền đi tới Hành cung Thái Tử.

Hành cung Thái tử.

Vừa vặn lúc này Nhạc Linh Vy lại đang đánh đàn, nàng vốn từ nhỏ đã có danh tài nữ, từng ngón tay như ngọc gảy nhẹ trên dây đàn, tiếng đàn lanh lảnh du dương vang vọng khắp Hành cung, quả là trăm nghe không bằng một thấy.

Trong kinh thành vốn có không ít công tử yêu quý Nhạc Linh Vy, nay Linh Vy nàng trình diễn tài nghệ, hầu hết mọi người đều vô thức mà ngẩn nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Khẩn cấp!

Trong lúc đánh đàn, ánh mắt của Nhạc Linh Vy thỉnh thoảng dừng lại trên người Ngọc Cô Hân, thế nhưng Ngọc Cô Hân dù là một lần cũng không thèm nhìn nàng, Nhạc Linh Vy không khỏi có chút thất vọng.

Nhị hoàng tử theo Hoàng thượng đi vi hành chưa về, Tam hoàng tử thì từ nhỏ đã ra ngoài đi tu luyện, rất ít khi hồi kinh, Tứ hoàng tử là con trai của Hiền phi, chung quy cũng chỉ là xếp cuối cùng trong các hoàng tử, nếu nàng đã muốn bay lên đầu cành cây thì nhất định phải làm cho Ngọc Cô Hân chú ý tới nàng!

Ngọc Cô Hân lúc này nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là gọi một gia nhân lại nói: "Người đi mời thái y trong cung qua phủ tướng quân một chuyến coi xem Nhạc tiểu thư thế nào rồi."

Chiến Liên Thành nghe thấy được, ánh mắt lạnh nhạt nói: "Thái Tử có vẻ rất quan tâm nàng."

Nhưng chẳng phải thiên hạ đồn đại rằng, Nhạc Thiên Tuyết là si mê Tứ hoàng tử đấy sao?

Ngọc Cô Hàn khẽ cười, nói: "Chỉ là quan tâm một chút, Bồn cung từ nhỏ cùng nàng lớn lên, quan hệ tự nhiên là không tồi."

Nhưng kỳ thực chỉ là một mình Ngọc Cô Hàn nói như vậy, chứ Nhạc Thiên Tuyết nàng thì hoàn toàn lại không nghĩ như vậy.

Lúc này, Hạo Nguyệt từ bên ngoài đi vào, khẽ nói thầm bên tai Chiến Liên Thành: "Tần Phó tướng đến rồi, nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo."

Tiếng nhạc du dương vẫn không ngừng vang lên, Nhạc Linh Vy lúc này vẫn chưa đàn xong từ khúc, Chiến Liên Thành đã cùng Hạo Nguyệt rời khỏi Hành cung.

Ngọc Cô Hàn đã thấy nhiều nữ tử tài hoa hơn người nên đối với Nhạc Linh Vy, một chút hứng thú căn bản cũng không có.

Chỉ có Ngọc Nam Phong ngây dại nhìn Nhạc Linh Vy, ánh mắt hoàn toàn một vẻ si mê, nàng vừa mới biểu diễn xong, hần liền không ngớt lời ca ngợi Linh Vy nàng, điệu bộ khoa trương cứ như là sợ người khác không biết hần thích Nhạc Linh Vy không bằng.

Tiếc rằng tâm trạng Nhạc Linh Vy lúc này là vô cùng buồn bực, tại sao Ngọc Cô Hàn lại không để ý tới nàng dù chỉ một chút?!

Thấy Ngọc Cô Hàn đứng dậy đi tới nơi khác, Nhạc Linh Vy liền vội vàng đi theo sau, nàng thế này là muốn cùng Ngọc Cô Hàn *sáo sáo cận hồ đây mà.

(*sáo sáo cận hồ: lời kéo làm quen)

Chỉ thấy tội nghiệp thay Ngọc Nam Phong kia, hần đi tìm một vòng cũng không gặp được Nhạc Linh Vy, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, hần còn nghĩ hôm nay sẽ cùng Linh Vy nàng thân mật trò chuyện, ai dè trái ngược lại hoàn toàn, trước mặt hần bây giờ lại chính là Nhạc Thiên Tuyết!

"Nhạc Thiên Tuyết, không phải ngươi nôn thốc nôn tháo nên phải nằm bẹp giường ở phủ tướng quân đấy sao? Thế nào bây giờ lại đến đây được?" Ngọc Nam Phong vừa thấy nàng, sắc mặt ngay lập tức thay đổi.

Về mặt Nhạc Thiên Tuyết lúc này cũng không hề dễ coi, thế quái nào trước đây nguyên chủ lại si mê tên Ngọc Nam Phong đến vậy kia chứ?!

Nàng chẳng buồn quan tâm hần nói gì, chỉ lãnh đạm nói: "Ngươi có biết Chiến Vương gia bây giờ ở đâu không? Nếu không biết thì rút ngay đi!"

Ngọc Nam Phong sững sờ, hần không nghe lầm chứ?

Nhạc Thiên Tuyết lại dám gài hần! Gài lên với hần cơ đấy!

Trên mặt hần lộ vẻ tức giận: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi dám to gan nói chuyện với Bản hoàng tử như vậy sao?!"

"Tránh ra! Ta không có nhiều thời gian chơi đùa với ngươi!"

Nhạc Thiên Tuyết liếc hần một cái, xem ra Ngọc Nam Phong là không biết rồi, hiện tại cũng chẳng còn lại bao nhiêu thời gian, nàng không có rảnh mà cùng Ngọc Nam Phong hần làm nhảm.

Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp xoay người rời đi, Ngọc Nam Phong thấy nàng xem thường mình như vậy, trong lòng lập tức phẫn nộ!

Nhạc Thiên Tuyết hỏi thăm một chút mới biết được Chiến Liên Thành lúc này đang ở hậu viện.

Từ phía xa, nàng nhìn thấy Chiến Liên Thành ngồi ở trong lương đình, Hạo Nguyệt đứng bên cạnh hần, mà Phó tướng kia thì đang khom người xuống báo cáo cho Chiến Liên Thành chuyện gì đó.

Chiến Liên Thành cau mày, tựa hồ hần đã nghe được chuyện phiền toái gì.

"Vương gia, những điều thuộc hạ nói đều là chính xác trăm phần trăm." Lần này Phó tướng liền quỳ trên mặt đất, mong muốn Chiến Liên Thành hần tin tưởng những gì mình nói.

Ánh mắt Chiến Liên Thành đảo một cái, lập tức trở nên lạnh lẽo đến ghê người.

Tần Phó tướng bỗng thấy rung mình, dường như hần cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ Chiến Vương gia đang bóp nghẹt hần!

Chiến Liên Thành chậm rãi đáp lời: "Nơi này có nhiều người âm thầm mai phục như vậy, ngươi kêu Bản vương tin ngươi?"

Phó tướng nghe xong, trong lòng thầm than một tiếng, quả nhiên là đã bị tên Cậu Vương gia này phát hiện!

Tay của hần liền khẽ động, phóng ra một ám tiễn hướng thẳng vào Chiến Liên Thành!

Chiến Liên Thành chưa bao giờ thể hiện công phu của mình ở bên ngoài, Phó tướng cho là hần chỉ được cái mưu trí chứ năng lực tự vệ thì nửa điểm cũng

không có!

Ai ngờ, Phó tướng đã đoán sai hoàn toàn.

Chiến Liên Thành chỉ vung tay lên, viên ám tiễn kia đã lập tức bị hất hất bay ra!

Phó tướng hơi kinh ngạc, hất phản xạ nhanh liền khôn khéo đảo người lùi về phía sau!

Đồng thời, mấy tên hắc y nhân từ bốn phía lộ ra, cung nỏ trong tay đã sẵn sàng, một rừng mũi tên lập tức được bắn ra!

Hạo Nguyệt liền rút kiếm, đem mũi tên quét sạch ra, Chiến Liên Thành cũng dùng nội lực của mình hất ngược mũi tên ra, nhưng cho dù là vậy thì hai người cũng không thể một lúc chống đỡ được cả một rừng mũi tên liên tiếp bắn ra!

Quan trọng hơn nữa, Chiến Liên Thành hất hiện tại không thể để lộ bí mật của mình ra bên ngoài!

Mất thấy một mũi tên đã sắp đâm vào Chiến Liên Thành!

Nhạc Thiên Tuyết biết hấn sẽ ngồi mãi như thế, chỉ vì bảo vệ bí mật của mình, hấn ngay cả tính mạng của mình cũng không cần sao?!

Tình thế khẩn cấp, Nhạc Thiên Tuyết nhanh tay rút ra một cây trâm trên tóc mình trực tiếp phóng tới, nàng vận dụng kỹ thuật của mình, đem cây trâm kia bắn ngay vào thân mũi tên!

Chiến Liên Thành hơi sững người, quay đầu lại nhìn, thấy Nhạc Thiên Tuyết đang chạy lại phía mình, còn đặc biệt tức giận phun ra một câu: "Vào lúc này mà ngươi còn giả vờ cái gì nữa? Không muốn sống nữa sao?!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Giải nguy

Hấn cơ hồ là không kịp phản ứng, nàng nói câu này dường như là có dụng ý.

Mà ở bên kia, Hạo Nguyệt thấy Nhạc Thiên Tuyết mắt liền sáng rỡ như người chết đuối vớ được cọc.

"Nhạc cô nương?!" Hạo Nguyệt hô to: "Ngươi mau giúp bảo vệ Vương gia!"

Dứt lời, Hạo Nguyệt liền lao ra, đối phó với mấy tên thích khách.

Tần phó tướng kia nhân cơ hội tấn công tới, Nhạc Thiên Tuyết nghiêng người thuận tay bẻ ngược tay của hấn lại, nhanh chóng điểm trên người hấn mấy huyệt đạo, Tần phó tướng không ngờ được Nhạc Thiên Tuyết thân thể nhỏ con như vậy mà lại cao thủ đến thế, sau khi bị nàng điểm huyệt cả người hấn đều tê liệt không thể động đậy!

Chiến Liên Thành tay cầm ám khí, trong nháy mắt phóng ra liền một nhát đoạt mệnh Tần Phó tướng.

Nhạc Thiên Tuyết ngăn ra, nàng suýt chút nữa quên Chiến Liên Thành hấn có một chiêu này, nàng lại đi ngu ngốc hỗ trợ, nguyên lai vẫn là do mình lo chuyện bao đồng!

Thích khách xuất hiện ở hậu viện ngày càng đông, hết lớp này đến lớp khác xông lên, có thể thấy được bọn chúng đã tính toán mai phục kỹ lưỡng thế nào!

Hạo Nguyệt ném cho Nhạc Thiên Tuyết một thanh trường kiếm, nàng cầm ở trong tay, chỉ có thể dựa vào cái này để bảo vệ tính mạng.

Chiến Liên Thành đẩy xe lăn tiến lên phía trước một cái, tiện tay giết chết mấy tên thích khách, vừa động thủ vừa nói với với Thiên Tuyết: "Đi ra!"

Hấn có thể thấy được, Nhạc Thiên Tuyết không hề có một chút nội lực, nhưng chiêu thức của nàng lại không hề tệ, kỹ thuật cơ bản nắm rất chắc. Bất quá với mấy tên thích khách trước mặt thì một ít kỹ thuật này chỉ vô dụng, bọn chúng mà liên hợp lại, trong nháy mắt liền có thể giết nàng!

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày: "Ta không đi!"

Nàng nhất định là điên rồi, lại tự đi nộp mạng như vậy!

Tuy Chiến Liên Thành di chuyển rất bất tiện, thế nhưng ra tay lại cực nhanh, thích khách vừa tới liền một nhát giết chết ngay!

Nhạc Thiên Tuyết hơi ngăn ra, xem ra thực lực của Chiến Liên Thành là không thể đoán được, nhưng tại sao hấn lại phải giả trang thành người bị tật như

vậy.

Nàng chỉ hơi mất tập trung một chút, Chiến Liên Thành liền đem nàng ôm vào, trong nháy mắt nàng đã thấy mình nằm gục trong ngực của hắn, Chiến Liên Thành một tay giữ nàng, một tay cầm kiếm giết chết thích khách.

"Đừng có điên!" Hắn lạnh lùng nói.

Chẳng lẽ nàng không biết tình thế hiện tại cấp bách như thế nào? Lại còn dám có tâm trạng mà điên với hắn?

Nhạc Thiên Tuyết khẽ nhìn Chiến Liên Thành, tâm bỗng rung động một hồi, nàng còn chưa kịp định thần lại, hắn đã vội đẩy nàng ra.

Ngay lúc đó, Hạo Nguyệt ở bên ngoài hô to một tiếng: "Vương gia! Cẩn thận!"

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu lại nhìn, mấy tên thích khách kia đã xông lên trước, cầm trong tay một thứ liên tiếp ném ra!

Đây là...

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng ngừng hô hấp, còn thuận tay che miệng Chiến Liên Thành lại!

Chiến Liên Thành mặc nàng làm gì thì làm, thứ kia được ném ra, ngay lập tức tạo thành khí độc! Trần ngập khắp lương đình!

Đúng lúc này, viện binh đến, thích khách vốn chẳng còn bao nhiêu nên nhanh chóng bị giết sạch.

Hạo Nguyệt cả người đầm máu, quay đầu nhìn vào lương đình đầy áp khí độc, nàng không khỏi hoảng hồn, "Vương gia vẫn ở trong đấy!"

Hạo Nguyệt ngay lập tức định xông vào, Truy Tinh liền vội vã giữ Hạo Nguyệt lại, nói: "Khí độc chưa tan, không nên đi vào."

Hạo Nguyệt thở hổn hển nhưng vẫn cố gồng lên, "Thả ta ra! Ta muốn đi cứu Vương gia!"

Khí độc chậm rãi tan đi, Hạo Nguyệt lúc này mơ hồ nhìn thấy hai bóng người.

"Vương gia!" Hạo Nguyệt vừa vui mừng vừa kinh ngạc, vội vàng bật mũi chạy vào.

Chiến Liên Thành vẫn bình ổn như trước, người lành lặn không một vết thương, hơn nữa cũng không có trúng độc.

Nhạc Thiên Tuyết thấy Hạo Nguyệt xông vào như vậy mới thở than, đây mới thật sự là không muốn sống đây.

Nàng lấy một viên đan dược ra, nói: "Người xông vào hấp tấp, nhất định sẽ bị ảnh hưởng bởi dư chấn của khí độc, ăn cái này vào đi."

Hạo Nguyệt hơi sững người, nghĩ tới lúc trước Nhạc Thiên Tuyết ép độc thành thạo như vậy, chỉ sợ nàng lúc nào cũng cầm theo đan dược đi.

Vào lúc này, khí độc hoàn toàn tan hết, Ngọc Cô Hàn biết có chuyện, liền vội vàng mang theo một toán vũ vệ lâm đến đây.

Vừa nãy có người tập kích, toàn bộ tiệc rượu đều hỗn loạn hết lên, không ít người đã bị thương.

Thế nhưng Ngọc Cô Hàn vẫn sợ nhất là Chiến Liên Thành xảy ra chuyện, chỗ dựa vững chắc này của hắn nhất định phải không được xảy ra bất trắc gì!

"Chiến Vương!" Ngọc Cô Hàn vừa tới đã vội hỏi, "Người không sao chứ?"

Chiến Liên Thành vẫn duy trì dáng vẻ như cũ, lạnh nhạt bình thản cứ như vừa rồi là chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Bản vương vô sự." Chiến Liên Thành đáp gọn lộn.

Ngọc Cô Hàn nhìn sang, thấy Nhạc Thiên Tuyết cũng là ở đây, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc: "Thiên Tuyết sao nàng cũng ở đây?"

Nghe thế Chiến Liên Thành cũng quay sang nhìn nàng, ánh mắt cư nhiên lại tràn ngập vẻ hứng thú.

Thái tử có cảm tình với Nhạc Thiên Tuyết, nhưng nàng lại tới đây cứu mình.

Chiến Liên Thành nửa đùa nửa không nói: "Chắc không phải là cố tình tới cứu Bản vương chứ?"

Khóe miệng Nhạc Thiên Tuyết có chút co quắp, nàng suýt chút nữa đã mất mạng, tất cả là đều do hắn! Nàng cũng tự trách mình nữa, toàn rảnh rồi đi lo chuyện không đâu a!

Nàng khẽ trừng mắt nhìn Chiến Liên Thành nói: "Vương gia người chỉ khéo đa nghi, ta chỉ là tới tìm cha ta, ai biết liền gặp phải người, còn xui xẻo gặp phải chuyện này...."

Ngọc Cô Hàn nhìn xung quanh, từng quan quân đều theo hắn tới đây cứu giúp nhưng lại không có Nhạc Hòa, hắn liền nói: "Nhạc tướng quân không biết

đã đi đâu, nàng trước hết cùng Chiến Vương gia đến đại điện bên kia đi, ở đó vũ vệ lâm canh phòng rất cẩn mật, vô cùng an toàn."

Hôm nay là tiệc sinh nhật của hân, nhưng lại có thích khách tới quấy rối, hân còn mặt mũi với văn võ bá quan nữa đây.

Hạo Nguyệt đẩy xe lăn giúp Chiến Liên Thành đi vào đại điện, chỉ có điều tay Hạo Nguyệt đang bị thương nên khi đẩy có chút khó khăn.

Nhạc Thiên Tuyết biết Chiến Liên Thành hân giả trang thành người tật, thế mà còn muốn một người bị thương đẩy xe giúp hân, này này này vương gia, người có còn là người không vậy?

Nàng trừng mắt lên nhìn Chiến Liên Thành vài cái, hân dường như có con mắt ở sau gáy hay sao mà liền quay đầu lại: "Người, lại đây!"

Nhạc Thiên Tuyết ngoảnh ngoảnh quát, chỉ thấy có một mình nàng ở đây.

Nàng cau mày hỏi: "Vương gia người kêu ta?"

Chiến Liên Thành cũng coi như là có hứng thú nàng, liền gật đầu đáp.

Nhạc Thiên Tuyết chẳng buồn đi tới, ngược lại chỉ nói: "Vương gia, sát khí của người nặng quá, ta không thích lại gần đâu."

Hạo Nguyệt khẽ nhìn sang hai người, sao tự nhiên lại có cảm giác hai người họ cứ như là oan gia đối đầu với nhau vậy?

Nhạc Thiên Tuyết cứ thế trực tiếp đi về phía trước, căn bản là không thèm để ý tới Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành gõ gõ ngón tay nhịp nhàng trên thanh vịn, chậm rãi nói: "Nhạc Thiên Tuyết, người đã quên trước đó người xâm phạm đến Bản vương ngay trong hoàng cung sao?"

Cả bọn đi theo hai người lổ tai lập tức dừng đứng lên.

Chuyện này ở kinh thành đã nghe đồn đến mấy ngày, hôm nay rốt cục cũng được nghe phiên bản chân thực rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Xảy ra chuyện

Nhạc Thiên Tuyết lập tức quay đầu lại nhìn hân, con mắt dường như muốn bốc lửa đến nơi rồi.

"Ta xâm phạm đến vương gia người hỏi nào?" Nhạc Thiên Tuyết nói, "Lần đó là ta cứu người, người lại còn vu khống cho ta?!"

Chiến Liên Thành nhìn nàng, nửa cười nửa không nói: "Vu khống? Hạo Nguyệt, người nói xem có đúng là vu khống hay không?"

Hạo Nguyệt là vệ sĩ thân cận của Chiến Liên Thành, nghe thấy chủ nhân của mình hỏi như vậy, đương nhiên là sẽ giúp đỡ không điều kiện rồi.

Chỉ là không biết tại sao Chiến Liên Thành lại có hứng thú với Nhạc Thiên Tuyết, trước đây vương gia người căn bản chưa từng có chuyện như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết thấy Hạo Nguyệt định mở miệng, liền biết Hạo Nguyệt nàng chắc chắn sẽ không nói ra chân tướng của sự việc.

Nàng hừ một tiếng, "Chiến Vương, người thích thế nào thì nói thế ấy, nếu như người một mực khẳng định là ta xâm phạm đến người, vậy ta cũng chẳng hề gì, dù sao tiếng tăm của ta vốn đã xấu sẵn rồi, ta không để ý, nhưng người thì khác, một vương gia cao cao tại thượng, băng thanh ngọc khiết như người lại bị ta xâm phạm đến, xem người sau này còn có mặt mũi với bản dân thiên hạ nữa không?."

Chỉ vì cái sự việc chết tiệt này mà báo hại nàng một mực bị phụ thân ép hôn, nhớ tới lại làm nàng điên lên.

Một câu nói, lập tức đã lộ ra bộ mặt hoàn khố vô độ Nhạc Đại tiểu thư!

Những chuyện như vậy trước đây, chỉ có nữ tử là chịu thiệt thòi, không ngờ tới hôm nay lại là Chiến Vương gia hân bị thiệt thòi, quả thực là muốn trốn đến một góc mà khóc đi cho rồi!

Hạo Nguyệt cũng hơi kinh ngạc, khẽ liếc mắt nhìn sang cánh tay của Chiến Vương gia, phát hiện thấy người đã nắm chặt nắm đấm, dường như là đang tức giận.

Nhạc Thiên Tuyết đã sớm bỏ đi, nàng đi đến đại điện, những người tham gia tiệc mừng đều tụ tập ở đây, trong cung thái y cũng tới, bởi vì vừa nãy có không ít người bị thương.

Nhạc Thiên Tuyết đưa mắt tìm kiếm xung quanh, cũng không phát hiện thấy bóng người Nhạc tướng quân.

Cả Nhạc Linh Vy cùng Từ Thị cũng không thấy đâu, nhưng bất quá bọn họ có đi đâu thì cũng mặc, nằng bây giờ chỉ quan tâm đến sự an nguy của phụ thân.

Ngọc Cô Hàn lúc này đã đến đại điện, vừa nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết liền nói: "Thiên Tuyết, Nhạc tướng quân là kẻ khả nghi mưu sát Tứ đệ, Hiền phi vừa nãy đã đến, ra lệnh bắt Nhạc tướng quân đi rồi!"

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy đầu mình như nổ tung, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu: "Chuyện này sao lại có thể?!"

Cha nàng làm sao lại đi mưu sát Ngọc Nam Phong? Đừng có đùa như vậy?!

"Vừa nãy thích khách đột kích, cảnh tượng hỗn loạn, nhưng không ít người nhìn thấy, quả thật là Nhạc tướng quân chĩa kiếm về phía Tứ đệ một nhát đâm thẳng vào tim, Tứ đệ bị trọng thương, hôn mê ngay tại chỗ, thái y đều được vời đến chữa trị, chỉ có điều Tứ đệ bị thương quá nặng, thái y căn bản cũng không có cách nào cứu chữa." Ngọc Cô Hàn nói tiếp, "Hiền phi bây giờ đang rất giận dữ, Thiên Tuyết, nàng xem có nên tới hay không?"

Nhạc Thiên Tuyết không chần chừ liền gật đầu: "Ồ đâu?"

Nàng bây giờ đang rất hối hận, tại sao mình lại đại đột đi tới Hành cung Thái tử cứu giúp Chiến Liên Thành chứ?! Nếu như sớm đi tìm Nhạc Hòa ngay từ đầu thì đã không xảy ra chuyện như thế này rồi.

Ám sát hoàng tử, cho dù Nhạc Đại tướng quân có bao nhiêu binh quyền, tội danh kia cũng là khó mà gánh nổi!

Ngọc Cô Hàn cùng Nhạc Thiên Tuyết vừa rời đi được ít lâu, Chiến Liên Thành cùng mấy người Hạo Nguyệt đã đến tới đại điện.

Hạo Nguyệt nhìn bóng lưng vội vã rời đi của Nhạc Thiên Tuyết liền thấy có chút kỳ quái, thế nào lại cảm giác như đã có chuyện xảy ra rồi?

Truy Tinh thấy vậy liền giải thích: "Thuộc hạ vừa mới hỏi thăm một chút, biết được Nhạc tướng quân cầm kiếm mưu sát Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử hiện giờ tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc."

Hạo Nguyệt sững sờ, hít một ngụm khí nói: "Nhạc tướng quân sao lại đi làm chuyện như vậy được?! Chỉ sợ là có hiểu lầm chăng?"

Chiến Liên Thành bàn tay hơi nắm lại, nói: "Qua xem một chút."

"Vương gia..." Hạo Nguyệt có chút kinh ngạc, những chuyện như vậy trước đây Chiến Liên Thành người luôn mặc kệ, nhưng tại sao bây giờ...

Ngọc Nam Phong bị thương nặng, một đám thái y tụ tập tại trong sương phòng, đang bàn bạc xem nên làm thế nào cho phải.

Tính mạng Ngọc Nam Phong hiện giờ đang rất nguy hiểm, chỉ một sai sót nhỏ thôi lập tức sẽ mất mạng, nhưng Hiền phi bây giờ đã không đợi được nữa liền mở miệng mắng: "Một đám ăn hại! Các ngươi không biết cứu chữa hoàng tử con ta sao? ! Thái y viện làm sao lại đi nuôi nấng bọn bất tài các ngươi! Thật là vô dụng mà!"

Hiền phi chỉ có một đứa con trai là Tứ Hoàng tử, đương nhiên là phải vạn phần lo lắng.

Một tên thái y quỳ xuống hoảng sợ nói: "Hiền phi nương nương, Tứ hoàng tử thương thế rất nặng, thanh kiếm kia đã đâm vào tận tim phổi của người, chuyện này... chuyện này... Đã không cách nào cứu chữa được..."

Hiền phi nghe được một câu này, mắt liền tròn trũng lên, giống như là sắp phát điên đến nơi.

Tay nàng chỉ thẳng vào mặt thái y quát: "Ngươi nói lại xem nào?! Hoàng nhi của ta tại sao lại không thể cứu được !"

Thái y bất giác run rẩy nói: "Hiền phi nương nương thứ tội a, những gì thần nói đều là sự thật."

Một đám thái y thấy vậy đều đồng loạt quỳ xuống, cho dù bọn họ nói là có biện pháp, sẽ thử một lần, nhưng cũng không thể đánh liều mà động vào ổ kiến lửa này a.

Nếu như Ngọc Nam Phong có mệnh hệ gì, Hiền phi nương nương chắc chắn sẽ chôn sống tất cả bọn họ!

Hiền phi khẽ nhìn lên giường Ngọc Nam Phong, lồng ngực kia vẫn còn rướm máu loang lổ, thế nhưng gương mặt của nhi tử nàng đã hoàn toàn trắng bệch, căn bản là một chút sinh khí cũng không có!

Nàng hít một hơi thật sâu: "Lão tặc Nhạc Hòa kia đâu?"

Thái giám đáp: "Bẩm nương nương, Nhạc tướng quân đã bị bắt giam, đang ở trong ngục đợi Đại Lý tự đến thẩm tra ạ."

Hiền phi đột nhiên đứng lên, tức giận nói: "Hoàng nhi ta đã sắp chết tới nơi rồi mà còn muốn chờ Đại Lý tự thẩm tra?! Bản phi muốn cho Nhạc Hòa kia ngay lập tức phải đền mạng!"

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, dù sao Nhạc Hòa cũng là Đại tướng quân, một phi tằm làm sao có thể muốn giết là nói giết như vậy.

Thế nhưng quả thật rất nhiều người đã nhìn thấy, lúc đó là Nhạc Hòa một kiếm đâm thẳng vào tim Ngọc Nam Phong.

"Đem Nhạc Hòa áp lên đây! Bản cung muốn đích thân giết chết hắn!" Hiền phi vẫn không kiềm chế nói.

Thái giám vội vã khuyên nhủ: "Hiền phi nương nương, chuyện này vẫn là nên đợi đến khi Hoàng thượng hồi kinh rồi hãy nói, hơn nữa giao cho Đại Lý tự xử lý càng tốt hơn."

Hiền phi căn bản là không nghe, chỉ một mực nói: "Bản cung chính là muốn giết chết Nhạc Hòa! Muốn hắn mạng đền mạng!"

"Hiền phi nương nương, cha ta là đích thân Hoàng thượng phong Đệ Nhất Đại tướng quân, há có thể nói giết thì giết dễ dàng như vậy được."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tin tưởng

Lúc này, Nhạc Thiên Tuyết vừa tới nơi, nghe thấy Hiền phi nói một câu này, sắc mặt lập tức chìm xuống.

Hiền phi này quả nhiên là làm loạn quá mức lên, với tính cách đó chà trách nàng ta luôn một mực phụ họa Hoàng hậu giương nanh múa vuốt.

Hiền phi nhìn sang, thấy Nhạc Thiên Tuyết chậm rãi đi tới, phía sau nàng dường như còn tỏa ra hào quang của ánh mặt trời, Hiền phi ngay từ lần gặp đầu tiên đã cảm thấy, cô gái này rất có khí chất, ngay cả Hiền phi nàng cũng phải kiêng kị mấy phần.

Nhưng Ngọc Nam Phong giờ đang trọng thương, đã sắp tắt thở tới nơi, nàng giây phút này cũng chẳng còn chút lý trí nào, nếu như hoàng nhi của nàng chết đi, nàng nhất định sẽ bắt Nhạc gia trả giá gấp trăm lần!

"Nhạc Thiên Tuyết, cha ngươi đã mưu sát hoàng tử! Với tội danh này, gia tộc ngươi nhất định sẽ bị tru di cửu tộc!" Hiền phi tức giận chỉ vào Nhạc Thiên Tuyết, "Người đâu, bắt nàng ta đi!"

Nhạc Thiên Tuyết khẽ nhủ mày, nàng đi đến trước vài bước, nhìn thấy sắc mặt Ngọc Nam Phong, cũng còn tốt, Ngọc Nam Phong hẳn còn có một chút thần sắc, vẫn có thể cứu được.

Ngọc Cô Hàn từ lúc vào đến giờ vẫn chưa lên tiếng, nhưng lúc nghe thấy Hiền phi nói như vậy, hắn liền bước lên nói: "Hiền phi nương nương, việc này không thể giá họa cho Thiên Tuyết."

Hiền phi cười lạnh một tiếng: "Thái Tử, lẽ nào bản cung làm sai? Lẽ nào mưu sát Hoàng tử không phải là tru di cửu tộc sao?"

Ngọc Cô Hàn vốn vô năng, nghe Hiền phi nói một câu như thế, liền không cách nào đáp trả được.

Ngược lại Nhạc Thiên Tuyết vẫn bình tĩnh nói: "Vậy bây giờ Tử hoàng tử đã chết rồi sao? Hắn chưa chết, thì có gì lại bắt ta?"

Hiền phi sắc mặt lập tức tái xanh: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi..."

Nhạc Thiên Tuyết lại tiến lên trước vài bước, nói: "Cha ta sẽ không mưu sát Tử hoàng tử, chuyện này nhất định là có hiểu lầm, người bên ngoài chỉ là từ xa nhìn vào, căn bản không biết ngọn nguồn của sự việc, chuyện này cũng chỉ có Tử hoàng tử là biết rõ, ta muốn hỏi hắn cho ra lẽ."

Hiền phi không thể chịu được nữa liền mắng: "Đồ đáng chết! Nhạc Thiên Tuyết! Hoàng nhi của bản cung đã ra nông nổi như vậy, ngươi lại còn dám nói thế?!"

Hiện tại Ngọc Nam Phong căn bản đã mất đi ý thức, vậy phải chứng minh Nhạc Hòa vô tội như thế nào?

Ngọc Cô Hàn vội nói: "Thiên Tuyết, nàng không nên liều lĩnh như thế, mọi việc nên để cho thái y giải quyết vẫn tốt hơn."

Nhạc Thiên Tuyết vốn không muốn lộ ra y thuật của mình ở bên ngoài, nhưng chuyện này lại liên quan đến tính mạng của Nhạc Hòa cha nàng, cho dù bây giờ có lộ, nàng cũng chẳng màng nữa.

Thiên Tuyết tiến lên một bước nói: "Ta sẽ cứu Tử hoàng tử."

Hiền phi liền đưa tay ngăn cản: "Tránh ra! Bản cung sẽ không để cho ngươi đụng vào hoàng nhi của ta!"

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ thời gian đã không còn nhiều rồi, Ngọc Nam Phong bây giờ chỉ còn dư lại một chút hơi thở, nếu như bỏ lỡ thì sẽ không thể nào cứu được nữa.

Ánh mắt Nhạc Thiên Tuyết bỗng ngưng trọng lại: "Nếu ngươi còn chậm trễ nữa, nhi tử của ngươi chắc chắn sẽ cứu không nổi".

Ánh mắt kia, Hiền phi phút chốc không thể tự chủ được mà vô thức lùi về sau một bước...

Thế nhưng rất nhanh, Hiền phi liền lấy lại được tinh thần, nói: "Hoàng nhi của bản cung không cứu được, tất cả là bởi vì phụ thân của ngươi!"

Nhạc Thiên Tuyết chẳng muốn phí lời, trực tiếp đẩy Hiền phi ra mà bước lên trước.

Nàng đến đứng bên cạnh giường, Hiền phi thấy thế vội hét lên: "Nhạc Thiên Tuyết ngươi muốn làm gì? ! Người đâu! Mau bắt nàng đi cho ta!"

Ngọc Cô Hàn đang định can lại thì từ phía cửa truyền đến một âm thanh lạnh lẽo mà uy nghiêm: "Lui ra!"

Vũ vệ lâm vốn chuẩn bị tiến lên nhưng khi nghe thế liền không dám chuyển động, bởi vì đây là Chiến Vương gia lên tiếng, ai dám cãi lời?

Hiền phi nhìn thấy Chiến Liên Thành, liền không nhịn được khóc lên: "Chiến Vương gia, Hoàng thượng bây giờ không có ở kinh thành, bây giờ ngươi có quyền lực nhất, ngươi xem, Nhạc gia này, bọn họ thật sự là rất quá đáng!"

Ngọc Cô Hàn thấy một cảnh này, sắc mặt lập tức cứng đờ, hẳn đây cũng là Thái Tử nhưng lời nói của hắn đến một chút sức nặng cũng không có là sao?

Chiến Liên Thành vẫn ngồi ở ngoài cửa, hắn khẽ liếc sang Nhạc Thiên Tuyết: "Đề nàng chữa trị cho Tử hoàng tử."

Không chỉ Hiền phi, mà ngay cả một đám thái y đều đồng loạt kinh ngạc.

Hiền phi nước mắt còn chưa lau đi, về mặt lúc này đã trở nên kinh ngạc, quả thực trông có chút khô héo.

Nàng lập tức phản bác lại: "Chiến Vương gia, ngươi nói cái gì? Nàng thì có tài cán gì sao? Nếu như nàng hại chết hoàng nhi của bản cung thì phải làm sao?!"

Chiến Liên Thành ghét nhất là người khác tra hỏi hắn, sắc mặt hắn trong phút chốc chìm xuống hẳn, rõ ràng cho thấy là hắn đã bắt đầu chán ghét Hiền phi này.

Hạo Nguyệt liền nói: "Hiền phi nương nương, Vương gia trước đó trúng độc, cũng may nhờ Nhạc cô nương cứu chữa người mới khỏe mạnh, lúc đó thái y cũng không phải là không có cách nào sao? Hiền phi nương nương hà tất lại không cho Nhạc cô nương thử một lần."

Hiền phi khẽ cắn răng, nếu như Nhạc Thiên Tuyết có thể cứu được hoàng nhi như lời Hạo Nguyệt nói, như vậy... có lẽ cũng nên thử một chút!

"Nhạc Thiên Tuyết, bản cung sẽ..."

Nhạc Thiên Tuyết liền cắt ngang lời nói của Hiền phi, ung dung nói: "Vậy để ta ra điều kiện này, nếu như ta cứu được Tử hoàng tử, lập tức phải hủy bỏ tội danh của cha ta."

Hiền phi sắc mặt tái nhợt: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi quả thật là không biết cái gọi là phép tắc! Cái điều kiện vớ vẩn này, bản cung nhất định sẽ không đáp ứng!"

Nhạc Thiên Tuyết đưa ra cái điều kiện này cũng chỉ vì muốn bảo đảm.

Bất quá nàng vẫn tin tưởng Nhạc Hòa, nàng tin chắc phụ thân của nàng căn bản sẽ không có lý do gì để giết Ngọc Nam Phong.

Hiền phi bây giờ lại nghĩ, Nhạc Thiên Tuyết hoàn toàn là cố tình gây sự, cho nên nàng tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Chiến Liên Thành lúc này lại nói gọn lọn một câu: "Bản vương đáp ứng."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đệ nhất quý y

Thần sắc Chiến Liên Thành trước sau lãnh đạm, cả người tỏa ra hàn khí, khiến người ta không dám tới gần.

Mọi người nhất thời kinh ngạc, Chiến Vương gia tại sao lại nhúng tay vào chuyện này?

Chẳng lẽ vì Vương gia muốn báo đáp Nhạc Thiên Tuyết ân cứu mạng?

Hay là... vì chuyện xâm phạm kia mà...hai người lại có cảm tình với nhau?

Hiền phi quay đầu lại nói: "Chiến Vương gia, Nhạc Hòa sát hại hoàng nhi của ta là tội không thể tha!"

Hạo Nguyệt liền đáp lại: "Nhưng nếu như Nhạc cô nương không cứu Tứ hoàng tử, để đến khi Tứ hoàng tử xuống Hoàng tuyền, cho dù Hiền phi nương nương có giết Nhạc tướng quân, Tứ hoàng tử cũng không thể sống lại."

Hiền phi đang định mở miệng, Nhạc Thiên Tuyết đã thân nhiên nói trước: "Hiền phi nương nương, nếu như Tứ hoàng tử chết đi, ta nguyện ý chôn cùng hân, nương nương thấy thế nào?"

Hiền phi ngẩn ra, khẽ nhìn sang Ngọc Nam Phong, lại quay lại nhìn Nhạc Thiên Tuyết, nếu như hoàng nhi của nàng không cứu được, đem Nhạc Thiên Tuyết kia đi mai táng cũng là không sai!

Nghĩ vậy nàng liền nói: "Được! Nhạc Thiên Tuyết người hãy nhớ kỹ những gì người nói!"

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu: "Hiền phi nương nương cũng đừng quên điều kiện của ta."

Nói rồi, Thiên Tuyết tiến lại ngồi xuống bên mép giường, nhìn vết thương trên ngực Ngọc Nam Phong, quả thật là rất nghiêm trọng, nếu như là người khác, căn bản sẽ không có biện pháp, nhưng đối lại là nàng, thì hoàn toàn khác nhau.

Kiếp trước, danh hiệu của nàng là Thiên Thủ Quỷ Y, cho dù là vết thương do súng máy gây ra cũng không làm khó được nàng.

Nàng không quay đầu lại, chỉ nói: "Tất cả mọi người đều đi ra ngoài."

Hiền phi liền tiến lên một bước: "Không được! Bản cung phải ở lại quan sát người!"

Lỡ như Nhạc Thiên Tuyết giờ trò gì thì sao?

Nhạc Thiên Tuyết không muốn nhiều lời: "Hiền phi nương nương, cha ta đã bị người nhốt lại, người còn sợ gì."

Ngọc Cô Hân đi tới bên cạnh khuyên nhủ Hiền phi: "Hiền phi nương nương, chúng ta trước hết nên đi ra ngoài đã, quá nhiều người tập trung sẽ ảnh hưởng đến Thiên Tuyết."

Hiền phi suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lấy tính mạng Ngọc Nam Phong làm trọng, cùng tất cả mọi người lui ra.

Chiến Liên Thành cũng không ngoại lệ, giống mọi người chờ ở bên ngoài.

Hạo Nguyệt khẽ nhíu mày: "Vương gia, người cảm thấy Nhạc tiểu thư có thể cứu sống Tứ hoàng tử sao?"

Ánh mắt Chiến Liên Thành rất nặng nề, tựa như phủ một lớp nước sâu không thấy đáy, hân mím môi, khẽ nói: "Người trước đây đã từng nghe Nhạc Thiên Tuyết biết dùng y thuật sao?"

Xem ra, Nhạc Thiên Tuyết không phải dễ dàng mà bức độc đơn giản như vậy.

Nàng, chính là một viên trân châu đen, bình thường và không được ai chú ý, nhưng giờ đây viên trân châu ấy lại đang tỏa ra một thứ ánh sáng rất riêng, rất đặc biệt khiến người ta phải chói mắt.

Hạo Nguyệt sững người, suy nghĩ một hồi rồi nói: "Người khác đều nói, Đại tiểu thư của phủ tướng quân chuyện gì cũng làm không thành, cả ngày chỉ biết theo đuổi Tứ hoàng tử, mong muốn trở thành Tứ hoàng tử phi, thua xa muối muối của mình về cả sắc lẫn tài, thuộc hạ cũng chưa từng nghe nói nàng biết dùng y thuật, hơn nữa ba tháng trước nàng ngã bệnh rất nặng, Nhạc tướng quân đã tìm rất nhiều đại phu nhưng đều không cách gì chữa trị được, đang định đi Địch Vương Cốc tìm đại phu thì bệnh tình của nàng bỗng chuyển biến, qua vài ngày sau liền khỏe mạnh như thường."

Chiến Liên Thành môi hơi mấp máy, lần này xem ra Nhạc Thiên Tuyết có thể cải tử hoàn sinh!

Trong phòng,

Nhạc Thiên Tuyết lấy từ trong người ra một hộp gỗ nhỏ, sau khi mở ra, bên trong lại chia làm mấy ô vuông, mỗi ô chứa không ít đan dược.

Đây là nàng mô phỏng theo hộp thuốc hiện đại mà chế thành, cực kỳ thuận tiện, lúc nào ra ngoài nàng cũng mang theo, để phòng khi có chuyện gì bất trắc xảy ra.

Đầu tiên Nhạc Thiên Tuyết cho Ngọc Nam Phong ăn vào một viên Cường Tâm đan, mạch đập của hân bỗng trở nên mạnh hơn một chút, nàng lúc này mới đem bao châm cứu mở ra, ánh mắt nàng chăm chú, trên tay ngân châm tinh tế đâm trên ngực hân trên mấy châm.

Ngọc Nam Phong vốn cảm thấy mình đã bước vào Quỷ Môn quan rồi, bỗng từ giữa màn đêm đen kịt bao phủ xung quanh lóe lên một tia sáng chói mắt,

từ trong ánh sáng ấy có người đưa tay về phía hắn, hắn không muốn chết, nên lập tức không chần chừ nắm lấy cánh tay kia, tùy ý để cánh tay ấy kéo trở về.

Hắn dường như cảm nhận được hơi ấm đang lan tỏa xung quanh mình, cơn đau từ ngực bỗng đập lên khiến hắn nhúu chặt mày, hơi mở mắt ra.

Trước mắt hắn là một bóng người mơ hồ đang chuyển động, người kia... hình như là... Nhạc Thiên Tuyết?!

Ngọc Nam Phong mới có được một chút ý thức, nhưng rất nhanh sau đó lại ngất lịm.

Nhạc Thiên Tuyết biết Ngọc Nam Phong mạng nhỏ xem như phải giữ lại, nàng liền dùng ngân châm phối hợp với sợi tơ, đem vết thương của hắn khâu kín lại.

Vết thương không lớn lắm, nhưng lại rất sâu, nàng đã rắc thuốc vào trong đó, chỉ cần để tới mấy ngày, vết thương nhất định sẽ khỏi hẳn.

Nhạc Thiên Tuyết chế thuốc quen tay, nhưng còn công việc khâu kín miệng vết thương này nàng lại làm không nhiều, đâm ra vết thương kia cũng có chút xấu xí.

"Lâu rồi chưa làm cái này, giờ làm lại có chút không quen." Nhạc Thiên Tuyết thì thầm nói, may mà cuối cùng vết thương cũng được khâu lại, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nàng bắt mạch lần nữa cho Ngọc Nam Phong, hắn vốn đã mất máu rất nhiều, nhưng nhờ Cường Tâm đan của nàng mà có thể cứu vãn tình hình được không ít.

Bất quá nàng cũng có một chút tiếc rẻ, Cường Tâm đan kia rất khó luyện thành, hơn nữa dược liệu cần để phối chế cũng là rất hiếm thấy, nàng vất vả lắm mới luyện thành ba viên trong hơn ba tháng, mà nay đã cho Ngọc Nam Phong ăn vào một viên.

Vào lúc này mới qua một canh giờ mà thôi, Nhạc Thiên Tuyết cũng không muốn sớm đi ra ngoài, vì Ngọc Nam Phong còn chưa qua giai đoạn nguy hiểm, nếu để cho mấy người đi vào nháo nhào lên, nói không chừng Ngọc Nam Phong lại nguy hiểm tính mạng nữa cũng nên.

Hiện phi đội bên ngoài đang vô cùng lo lắng, thầm nghĩ sao Nhạc Thiên Tuyết lâu như vậy mà vẫn chưa đi ra, hoàng nhi của nàng không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Sống sót

Hiện phi đang định mở cửa xông vào, Truy Tinh đã nhanh chóng cản lại: "Hiện phi nương nương, nên đợi đến khi Nhạc cô nương ra ngoài."

Hiện phi mím môi, đây là ý của Chiến Liên Thành. Hơn nữa Chiến Liên Thành hẳn cũng sớm rồi đi rồi, còn để lại Truy Tinh ở đây canh gác.

"Nhạc Thiên Tuyết? Hoàng nhi của bản cung rốt cuộc thế nào rồi?" Hiện phi hỏi vọng vào.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này đang thấp lại ngọn nến, nghe thấy Hiện phi nói thế, lại quay đầu lại nhìn Ngọc Nam Phong.

Nàng đảo mắt từ trên xuống dưới một lúc mới đáp lại: "Tứ hoàng tử bình an rồi, nhưng Hiện phi nương nương lúc đi vào cũng phải cẩn thận một chút, tránh ồn ào ảnh hưởng đến Tứ hoàng tử tĩnh dưỡng."

Ngọc Nam Phong hôn mê nửa ngày, vào lúc này mơ mơ màng màng tỉnh lại, nghe thấy giọng nói của Nhạc Thiên Tuyết, hắn bắt đầu cảm thấy chán ghét kinh khủng, muốn kêu nàng ngậm miệng lại nhưng hắn căn bản một chữ cũng không thốt lên được.

Bất quá lúc này, hắn lại nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết thay thuốc cho hắn, vẻ mặt chăm chú, trong cơn mộng lung, dáng dấp kia của nàng tự nhiên trở nên đẹp đến cực kỳ.

Ngọc Nam Phong cũng chẳng biết sao, bỗng nhiên ám thấy Nhạc Thiên Tuyết cũng không đến nỗi chán ghét như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết trước đây một mực bám theo hắn, nói hắn là chân mệnh thiên tử của nàng, hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra, tự nhiên lại bị bám chặt như đĩa nên đâm ra chán ghét nàng, cái thể loại tiểu thư ngu ngốc ấy.

Nhưng hiện tại hắn lại phát hiện, thực ra Nhạc Thiên Tuyết cũng có lúc thù mị như thế...

Đúng lúc này, phía bên ngoài viện truyền đến một âm thanh đồng dục trang nghiêm: "Hoàng hậu nương nương giá lâm!"

Hiền phi cùng Ngọc Cô Hàn nhất thời sững sờ, Hoàng hậu sao lại xuất cung đến đây?

Hoàng hậu một thân váy trắng trang nhã, chậm rãi tiến vào, nàng vẫn như cũ đáng đáp ung dung mà cao ngạo, ngược lại hoàn toàn với Hiền phi bởi vì lo lắng không thôi mà đáng đáp trở nên tiêu tụy xanh xao.

Hiền phi cúi chào thỉnh an Hoàng hậu, thế nhưng trong miệng nàng lại nói: "Hoàng hậu tỷ tỷ mặc trang phục như vậy, rốt cuộc là có ý gì?"

Váy trắng trang nhã trên người Hoàng hậu lúc này, chỉ dành để mặc khi có tang sự mới phải lễ.

Nhưng Hoàng hậu lại mặc khi đến đây, chẳng phải là đang trừ Ngọc Nam Phong chết?

Ngay cả Hiền phi vẫn luôn một mực nịnh hót ở trong cung chỉ để có đường sinh tồn, lúc này đây cũng chẳng màng nói lời nào bởi đây là chuyện liên quan hoàng nhi của nàng.

Hoàng hậu hít một tiếng: "Bổn cung không có ý gì, chỉ là nha đầu Nhạc Thiên Tuyết kia vốn chẳng có bản lĩnh gì, đã hơn nửa ngày trôi qua rồi, mà vẫn không hề có một chút tiếng động nào, lẽ nào Hiền phi muội muội còn không biết như vậy có nghĩa là gì sao?"

Sắc mặt Hiền phi trong nháy mắt trở nên trắng bệch, tỷ tỷ rõ ràng là muốn khiêu khích!

Nàng nắm chặt bàn tay, nói: "Hoàng hậu có cần phải phán đoán nhanh như vậy không? Hoàng nhi của thần thiếp phúc lớn mạng lớn, nhất định chắc chắn sẽ sống sót vượt qua ải này."

Hoàng hậu khẽ cười một tiếng: "Hiền phi muội muội hà tất phải tự lừa dối bản thân như vậy, đến cả thái y còn không có biện pháp, chỉ bằng một cái tiểu nha đầu Nhạc Thiên Tuyết thì cứu được Tứ hoàng tử sao?"

Vào lúc này, sắc mặt Hiền phi càng trở nên tồi tệ hơn, so với tờ giấy trắng cũng chẳng khác là bao.

Hoàng hậu thấy Hiền phi không lên tiếng liền đắc ý cười: "Người đâu, đến mở cửa ra, Nhạc Thiên Tuyết chỉ muốn ở bên trong kéo dài thời gian thôi."

Thế nhưng thái giám vừa mới tới gần, cánh cửa phòng liền mở ra từ bên trong.

Nhạc Thiên Tuyết đứng ở cửa, nghe thấy bên ngoài âm ỹ như vậy, nàng chẳng lẽ lại không thấy mệt mỏi?

Nàng đứng nhìn Hoàng hậu, lại quay sang nhìn Hiền phi, mới nói: "Hoàng hậu nương nương cũng tới? Thần nữ bái kiến Hoàng hậu nương nương."

Nhạc Thiên Tuyết cũng đâu phải ngốc tử, Hoàng hậu này nhất định là chia mũi tên về phía Nhạc gia nàng, mẫu thân của Hoàng hậu Dương gia muốn ở trong cung một tay che trời, Nhạc Hòa không đồng thuận nên một mực bị nhắm vào.

Dương Hoàng hậu chính là muốn dựa vào cơ hội duy nhất này để diệt trừ Nhạc gia?

Nếu như là vậy... Nhạc gia bây giờ đích thật là gặp rắc rối rồi.

Dương Hoàng hậu nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết đi ra, đúng là hơi kinh ngạc, đáng đáp kia của Nhạc Thiên Tuyết hoàn toàn là tự tin thập phần, lẽ nào nàng thật sự đã cứu sống Ngọc Nam Phong?

Hiền phi liền vội vã tiến lên, trong giọng nói cũng có chút run rẩy: "Nhạc Thiên Tuyết, hoàng nhi của bản cung thế nào rồi?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng hiểu rõ tâm tình của người mẫu thân, cho nên nàng cũng không đứng chắn đường làm gì, liền nói: "Tứ hoàng tử mạnh khỏe vô sự, Hiền phi nương nương vào xem một chút đi."

Hiền phi cũng không nhiều lời, lập tức đi vào, đến bên giường nhìn thấy Ngọc Nam Phong bình an vô sự, qua này thời gian một nửa ngày trời, sắc mặt hoàng nhi cũng thay đổi tốt hơn rất nhiều, tâm tình người mẫu thân mới yên ổn phần nào.

Xúc động một hồi, Hiền phi liền để cho thái y vào bắt mạch.

Lão nhân của Thái y viện, họ Lý, vội vã bước vào, vừa nãy hắn là chẩn đoán bệnh Ngọc Nam Phong đã không có thuốc nào cứu chữa được, nhưng bây giờ mạch đập của Ngọc Nam Phong cùng người bình thường không khác là mấy, chỉ hơi hư yếu một chút, chuyện này...căn bản là không thể nào!

Sắc mặt Lý Thái lộ rõ vẻ kinh ngạc, lần nữa quay xuống nhìn vết thương của Ngọc Nam Phong, phát hiện miệng vết thương không biết là dùng đồ vật gì khâu lại.

"Sao có thể có chuyện đó..." Lý Thái y tay bỗng run rẩy nói.

Ngọc Nam Phong trước đó rõ ràng đã là người sắp chết đến nơi, thế mà mạch đập bây giờ bình ổn như vậy, trong thời gian ngắn như vậy, chuyện này hoàn toàn là không thể nào!

Hiền phi thấy thế vội hỏi: "Lý Thái y, người đừng nói là có chuyện gì đấy? Tứ hoàng tử thế nào rồi?"

Lý Thái y lúc này mới ý thức được liên chấn tinh nói: "Bẩm Hiền phi nương nương, Tứ hoàng tử không việc gì, chỉ là chứng hư khí huyết hơi yếu một chút, chỉ cần cẩn thận điều trị, vài ngày sau sẽ không lưu lại di chứng gì."

Hiền phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt lấy tay Ngọc Nam Phong, suýt chút nữa là xúc động đến khóc lên.

Nửa ngày vừa rồi nàng lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, đi qua đi lại không thôi, chỉ thiếu chút nữa là không gượng qua được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tỉnh rồi

Dương Hoàng hậu nhủ mảy, Nhạc Thiên Tuyết thật sự cứu được Ngọc Nam Phong sao?

Cho dù là thế đi chăng nữa, Hoàng hậu nàng cũng không thể bỏ qua dễ dàng được!

"Nhạc Thiên Tuyết tuy rằng cứu sống Tứ hoàng tử, nhưng Nhạc Hòa vẫn là mưu sát Tứ hoàng tử, chứng cứ xác thực! Bắt Nhạc Thiên Tuyết lại! Truyền lệnh của bốn cung, nhốt hết những người liên quan trong Nhạc gia lại, chờ đợi xử lý!" Dương Hoàng hậu lạnh lùng nói.

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu nhìn Dương hoàng hậu, cái Hoàng hậu này cũng thật là phiền phức, suốt ngày chỉ biết nhăm vào phủ tướng quân nhà nàng!

Ngọc Cô Hàn không nghĩ tới sự tình sẽ chuyển biến như vậy, Nhạc Thiên Tuyết đã cứu Ngọc Nam Phong, nhưng kết cục lại vẫn phải chịu chết.

Hắn vội vàng nói: "Mẫu hậu, Hiền phi nương nương cùng Chiến Vương gia đã đáp ứng rồi, Thiên Tuyết một khi cứu được tứ đệ, tội danh mưu sát sẽ không truy cứu nữa."

Hiền phi khẽ cắn răng, hôm nay nàng xem ra đã nhìn rõ bộ mặt thật của Dương Thanh Hoàng hậu, muốn con trai nàng chết ư, nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Nàng lập tức đứng lên nói: "Hoàng hậu, thần thiếp đúng là đã đáp ứng với Nhạc Thiên Tuyết rồi, chuyện này không cần truy cứu nữa."

Đối với Dương hoàng hậu mà nói, bây giờ chính là một cơ hội tốt, căn bản sẽ không thể bỏ qua.

Hoàng hậu ung dung đáp: "Mưu sát Tứ hoàng tử, chính là việc hệ trọng của đất nước, há có thể để cho một mình phi tử như người định đoạt? Hoàng thượng vì hành chưa về, lời nói của bốn cung hiện giờ là có uy lực nhất."

Hiền phi mím môi, không nghĩ tới lúc này nàng lại bị Dương hoàng hậu chèn ép như vậy.

Ngọc Cô Hàn nhủ mảy, hẳn là Thái Tử, hơn nữa trong thời gian Hoàng thượng vi hành, đã giao lại cho hắn phụ trách quản lý tù nhân, thế nào bây giờ lại do Hoàng hậu định đoạt?

"Mẫu hậu, nhi thần mới là người Phụ Hoàng giao việc phụ trách giam giữ tù nhân." Ngọc Cô Hàn nói.

Dương Hoàng hậu đã có chuẩn bị rồi mới đến, đương nhiên sẽ không để cho Ngọc Cô Hàn phá hỏng.

"Thái Tử, quyết định của bốn cung không sai, Thái tử điện hạ cũng nên theo lễ mà làm việc công minh, không thể thiên vị như vậy. Hiện tại rõ ràng là Nhạc Hòa mưu sát Tứ hoàng tử, chuyện này mọi người đều đã chứng kiến, không thể nào biện minh, cả những người Nhạc gia có can hệ đều phải bị bắt đi, cho dù Nhạc Thiên Tuyết cứu sống Tứ hoàng tử thì cũng không thể lấy công chuộc tội!" Dương Hoàng hậu nói năng từng câu từng chữ hùng hồn, khiến người khác không sao phản bác được, "Cho dù Chiến Vương gia có ở đây, bốn cung cũng sẽ nói như vậy."

Ngọc Cô Hàn cau mày, hẳn vốn là Thái Tử mà vào lúc này đến một chút quyền lực cũng đều không có!

Thế mà Nhạc Thiên Tuyết lại không hề có một chút căng thẳng nào, nàng bình thản như không nói: "Hoàng hậu nương nương xuất cung đến Hành cung Thái tử, tại sao lại không nói với Đại Lý tự một câu? Tội mưu sát Hoàng tử này, những lúc Hoàng thượng đang ở ngoài, chỉ có hắn mới là người có quyền điều tra rồi định tội, từ lúc Thiên Long khai triều đã định ra quy củ này. Lễ nào Hoàng hậu nương nương lại cho mình là Đại Lý tự? Hoặc coi mình đã trở thành Hoàng thượng rồi?"

Lúc trước nàng bị vu oan hạ độc Chiến Liên Thành, đã kìm nén cực tức trong bụng rồi.

Dương gia tự tung tự tác, một tay che trời, tự nghĩ mình muốn làm gì thì làm được sao?

Lúc trước chỉ là chuyện của mình nàng, nàng có thể không tính đến, nhưng lúc này đây Dương hoàng hậu muốn đem tất cả mọi người trong phủ tướng quân nhốt lại, thử hỏi cực tức này nàng nuốt trôi kiểu gì?!

Sắc mặt Dương Hoàng hậu dần trở nên trắng nhợt, Nhạc Thiên Tuyết nói không sai, nàng căn bản là muốn tự mình giải quyết.

Dương hoàng hậu nghĩ thầm, lần trước là nàng cố ý vu oan cho Nhạc Thiên Tuyết, sợ Đại Lý tự làm hỏng chuyện, nhưng lần này có rất nhiều người đã tận mắt chứng kiến Nhạc Hòa một kiếm đâm thẳng vào ngực Ngọc Nam Phong, cho dù Nhạc Thiên Tuyết có chống đối thế nào đi nữa, cũng đừng mong thoát khỏi kết cục bị khám nhà diệt tộc!

Nàng cười lạnh một tiếng: "Tốt, bổn cung sẽ dựa theo quy củ, để Đại Lý tự điều tra vụ án này!"

"Ồi thật náo nhiệt a! Bản tướng không đến muộn chứ?" Bên ngoài vọng lên tiếng người nói, tiếp sau đó mới từ từ đi vào.

Nhạc Thiên Tuyết vừa nhìn, đây không phải là thừa tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử vương triều, Phó Kiêu sao?

Tà thừa tướng này vốn trước đó chỉ biết chơi bồi lêu lổng, tự nhiên dùng một cái lại bị Hoàng thượng phong làm Tà thừa tướng, dẫn tới chấn động khắp vương triều!

Phó Kiêu hôm nay đến đây, không biết là muốn giúp đỡ hay là thêm dầu vào lửa đây?

"Tà thừa tướng sao lại tới đây?" Dương Hoàng hậu nghi ngờ hỏi.

"Thần chỉ là theo Đại Lý tự tới đây, ông ta biết được Tứ hoàng tử bị mưu sát liền đến điều tra, muốn xem thử Tứ hoàng tử đã tỉnh chưa để hỏi Hoàng tử rốt cuộc là chuyện gì xảy ra." Phó Kiêu nói xong, Đại Lý tự cũng vừa vịn bước vào.

Đại Lý tự không dưới quyền của bất kì thừa tướng nào trung cung, chỉ trực tiếp nghe lệnh từ Hoàng thượng, thị vệ của Đại Lý tự quần áo đồ thẩm chính tề, cũng chỉ nghe lệnh của mỗi Đại Lý tự.

Đại Lý tự có thể nói là ngang hàng với các thừa tướng, hơn nữa bình thường cũng là hạng người công chính nghiêm minh bậc nhất.

Dương Hoàng hậu có chút đắc ý, Đại Lý tự điều tra nghiêm minh, Nhạc gia lần này khẳng định là chết không có chỗ chôn.

"Tứ hoàng tử đã tỉnh chưa?" Đại Lý tự khanh hỏi.

Lý Thái y nhìn thấy tình hình có vẻ căng thẳng, nói chuyện tự nhiên cũng có chút run rẩy: "Tứ hoàng tử còn chưa tỉnh lại..."

Thế nhưng Nhạc Thiên Tuyết nhanh trí liền tiến lên trước, lấy ra một cái ngân châm, nói: "Tỉnh rồi."

Dứt lời, nàng liền một châm đâm vào huyệt đạo trên người Tứ hoàng tử.

Đại Lý tự khanh neho mắt nhìn, Nhạc Thiên Tuyết này quả thật là có chút thông minh a.

Ngay lúc này, Ngọc Nam Phong khẽ phát ra một tiếng ưm, quả nhiên là đã tỉnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Sự thật

Dương Hoàng hậu cùng Dương Chấn Thiên nhất thời cả kinh liếc nhau một cái, không nghĩ tới Nhạc Thiên Tuyết cũng có chút bản lĩnh này.

Đại Lý tự đi tới, Hiền phi liền hỏi xem Ngọc Nam Phong đã thấy khỏe chưa, nhưng ánh mắt Ngọc Nam Phong chỉ liên tục dán chặt trên người Nhạc Thiên Tuyết, tựa như là không nhìn thấy ai khác nữa.

Hiền phi không khỏi có chút sợ hãi, vội vàng nói: "Phong nhi, con làm sao vậy? Chẳng lẽ mắt của con hỏng rồi? Sao lại như thế này?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng cảm thấy kỳ quái, liền đưa tay quơ quơ trước mặt Ngọc Nam Phong, thấy con người hấn liền có chút phản ứng.

"Tứ hoàng tử, may mà người cũng có phản ứng a." Nhạc Thiên Tuyết bất đắc dĩ nói, chẳng lẽ Ngọc Nam Phong hấn đang sợ mất mặt?

Ngọc Nam Phong nghe thấy giọng nói của nàng, đây quả thực chính là âm thanh khi nãy hấn vừa nghe thấy!

Hấn liền vội vàng nắm chặt lấy tay Nhạc Thiên Tuyết, "Là người! Chính là người rồi!"

Mọi người trong phòng người đều đồng loạt sững sờ, nhìn đáng vẻ kia của Ngọc Nam Phong, căn bản cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhạc Thiên Tuyết cũng chẳng phải ngoại lệ, đầu óc nàng giờ đây mù mịt như chứa đầy sương mù, Ngọc Nam Phong không phải là bị động kinh chứ?! Thế hóa ra Đại Lý tự cũng không hỏi được gì sao?

Hiền phi thấy Ngọc Nam Phong dị thường như thế, khóe mắt bỗng đỏ hoe lên, "Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Phong nhi, sao con lại nắm lấy tay Nhạc Thiên Tuyết a?"

Mà Ngọc Nam Phong tựa hồ không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục nói: "Là nguoi... Chính là nguoi cứu bản hoàng tử..."

Nhạc Thiên Tuyết ngăn ra, không nghĩ tới Ngọc Nam Phong vẫn còn có chút ý thức, chỉ mong hắn sau đó có thể đối xử với mình khách khí một chút, chứ đừng tiếp tục như vậy lại nảy sinh cảm tình với mình.

Nàng gật gật đầu, nói: "Tứ hoàng tử, Đại Lý tự đến điều tra án, nguoi trước hết trả lời mấy câu hỏi của hắn đi."

Hồi lâu sau, Ngọc Nam Phong mới phục hồi tinh thần lại.

Hắn nhớ tới tình cảnh khi đó, liền cảm giác như mắt của mình là bị mù.

Đại Lý tự thấy vẻ mặt của Ngọc Nam Phong, đôi mắt hơi nheo lại, nghi ngờ hỏi: "Tứ hoàng tử, có phải là Nhạc tướng quân một kiếm đâm vào nguoi? Hoàng tử còn nhớ lúc đó ra sao không?"

Ngọc Nam Phong suy nghĩ một chút, ánh mắt như có như không khẽ liếc sang Nhạc Thiên Tuyết.

Tuy rằng thương thế của hắn cùng Nhạc tướng quân quả thực có quan hệ, thế nhưng Nhạc Thiên Tuyết đã cứu hắn, nếu như hắn nói ra sự thật, nguoi của phủ tướng quân nhất định sẽ chịu liên lụy.

Dương Hoàng hậu không đợi được nữa, liền vội vàng nói: "Tứ hoàng tử, việc này nguoi cứ nói đi đừng sợ, ai hại nguoi, bản cung nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn."

Không ngờ Ngọc Nam Phong lại nói: "Lúc đó, có không ít thích khách tấn công, Nhạc tướng quân cũng rút kiếm giết thích khách... Nhưng... Lúc đó bản hoàng tử trượt chân một cái, liền đụng phải kiếm của Nhạc tướng quân."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Nhạc Thiên Tuyết thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù là có chút ngoài ý muốn, nhưng suy nghĩ của nàng không sai, Nhạc Hòa chắc chắn sẽ không tự nhiên mà giết Ngọc Nam Phong.

Chỉ có vẻ mặt của Đại Lý tự vẫn bình ổn như trước, y gật gật đầu nói: "Chuyện này chỉ là sự cố ngoài ý muốn, cùng Nhạc tướng quân không có quan hệ."

Ngọc Nam Phong vội nói theo: "Không sai... Cùng Nhạc tướng quân... Cùng phủ tướng quân không hề có một chút quan hệ, là bản hoàng tử không cẩn thận thôi."

Dương Hoàng hậu vẫn một mực không tin, tiến lên một bước nói: "Tứ hoàng tử, lời của nguoi là thật sao? Lúc đó rất nhiều người đã nhìn thấy là Nhạc Hòa một kiếm đâm nguoi, chứ không phải là nguoi vô tình ngã vào!"

Ngọc Nam Phong này lại dám bao che cho Nhạc gia, hắn quả là ăn gan báo ròi!

Đại Lý tự chỉ hơi nhíu mày: "Hoàng hậu nương nương, lời Tứ hoàng tử nói đều là sự thật, Đại Lý tự đã điều tra rõ ràng, những người kia đã xác nhận là lúc đó mọi người đều hoang mang, nhìn không rõ lắm, nên mới phán đoán sai lầm như vậy."

Dương Hoàng hậu im lặng không nói gì, Đại Lý tự vốn trước giờ chưa từng thiên vị ai, thế mà hôm nay lại đi giúp đỡ phủ tướng quân là sao?

"Đại Lý tự! Việc này nguoi điều tra chưa minh bạch, bản cung hoài nghi nguoi làm công thiên tư!" Dương Hoàng hậu khó chịu nói.

Đại Lý tự nghe vậy chỉ lãnh đạm đáp lại: "Hoàng hậu nương nương, thần không dám, chỉ là vừa rồi Chiến Vương gia đã đem những người chứng kiến đưa tới Đại Lý tự, thần tra hỏi rõ ràng rồi, Hoàng hậu nương nương nếu như vẫn hoài nghi, nguoi có thể tự mình đi thẩm vấn."

Sắc mặt Dương Hoàng hậu trở nên tái xanh, sao Chiến Vương gia lại nhúng tay vào việc này?

Đến Nhạc Thiên Tuyết cũng có chút nghi hoặc, xem ra Chiến Liên Thành hắn không phải loại người vong ân phụ nghĩa, tốt xấu gì cũng đã cứu giúp nàng lần này.

"Xem ra Chiến Vương gia đối với Nhạc gia cũng thật quan tâm a!" Hoàng hậu nói xong câu đó, liền tức giận rời đi.

Nhạc Thiên Tuyết thấy mọi chuyện đã giải quyết xong xuôi, định nói một tiếng cảm ơn Đại Lý tự.

Ai ngờ Đại Lý tự cũng là tính tình lãnh đạm, chỉ khẽ gật đầu đáp trả một cái, xong liền cùng thị vệ phủ tay rời đi.

Mà Tả thừa tướng lúc này lại lòi Nhạc Thiên Tuyết lại, Nhạc Thiên Tuyết thấy bộ dạng dâm dê đê tiện kia của hắn, tự nhiên cũng chẳng có ấn tượng gì tốt đẹp, một người như vậy mà cũng được làm Tả thừa tướng sao?

Phó Kiều nhếch miệng nở nụ cười, nói một câu: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi cần phải hảo hảo cảm tạ Chiến vương gia đấy, bằng không lần này phủ tướng quân nhất định sẽ không cách nào thoát thân được đâu."

Nàng bình thân nói: "Tả thừa tướng, hắn chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi."

"Nào có đơn giản như vậy, tiểu nha đầu, chuyện này không phải dễ dàng mà có thể tùy tiện giải quyết được đâu."

"Ý ngươi là gì?" Nhạc Thiên Tuyết nghi hoặc hỏi.

Hắn nói cứ như Chiến Liên Thành giúp nàng là có mục đích...

Phó Kiều tiến lại gần hơn, cười cười nói "Ngươi hôn ta một cái, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Nhạc Thiên Tuyết liền lùi về sau một bước, vẻ mặt chán ghét: "Vậy là ngươi không muốn nói cho ta biết."

Ngược lại nàng vốn dĩ cũng đâu có hứng thú muốn biết.

Phó Kiều thế mà vẫn còn nói: "Ngươi đã biết nghĩ như thế, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Khóe miệng Nhạc Thiên Tuyết có chút co quắp, hắn không phải là tai điếc đấy chứ?

Hắn nhìn Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười âm mưu, khẽ nói: "Tứ hoàng tử không phải tự nhiên mà trượt chân, mà là bị mưu mô ngươi đẩy cho một cái mới đụng vào kiếm của Nhạc tướng quân, chuyện này Chiến Vương gia đoán chắc Tứ hoàng tử sẽ không nói ra sự thật, cho nên mới để Đại Lý tự điều tra."

"Lại là nàng?!" Nhạc Thiên Tuyết không thể tưởng tượng nổi, Nhạc Linh Vy suýt chút nữa đã hại phủ tướng quân chết thê thảm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chọn nàng?!

"Chuyện này cũng đã giải quyết êm đẹp, à đúng rồi, Chiến Vương gia hẹn gặp ngươi ở phủ Chiến Vương đêm mai, hôm nay nợ ân tình ngươi ta, ngươi nhất định phải trả nha, bằng không ngươi chính là kẻ bất nhân bất nghĩa đấy."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong, trực tiếp rùng mình một cái.

Cái quái gì vậy...

Nàng bĩu môi, coi như chưa nghe thấy gì, miễn cho nàng dính dáng gì tới tên vương gia giả tặc kia đi...

Phó Kiều thấy dáng vẻ kia của nàng, đúng là cảm thấy thật thú vị.

Tại sao Chiến Vương lại có hứng thú với cái tiểu nha đầu này? Chẳng lẽ là muốn nhờ vào y thuật của tiểu nha đầu để chữa trị chân của hắn?

Ngẫm lại, cũng thấy ý nghĩa thật a.

Nhạc Thiên Tuyết đợi đến khi Phó Kiều đi rồi, nàng cũng chẳng nán lại ở Hành cung Thái tử làm gì, Nhạc Hòa phụ thân nàng đã được thả ra, nàng bây giờ chỉ muốn nhanh chóng về phủ để có thể nhìn thấy người.

"Nhạc tiểu thư!" Phía sau bỗng có một cung nữ gọi với theo.

Nhạc Thiên Tuyết liền dừng chân, quay đầu lại nói: "Chuyện gì?"

"Đây là Tứ hoàng tử kêu nô tỳ giao cho Nhạc tiểu thư." Cung nữ từ trong tay đưa ra một miếng ngọc bội nói.

Đó là miếng Long Văn ngọc bội, là đồ vật luôn ở bên người hoàng tử, tượng trưng cho thân phận cao quý của mình.

Dưới ánh trăng mờ ảo đẹp đẽ, miếng ngọc bội tỏa ra ánh sáng mê hồn, đây quả thực chính là đồ thật.

"Tứ hoàng tử đưa cho ta để tạ lễ sao?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Xem ra Tứ hoàng tử cũng thông suốt lễ nghĩa, cũng biết đường cảm ơn người ta a.

Cung nữ đáp: "Nô tỳ cũng không biết là có ý gì, chỉ nghe Tứ hoàng tử dặn phải đưa ngọc này cho tiểu thư."

Nhạc Thiên Tuyết không chần chừ liền cầm lấy, nói: "Vậy người báo lại với hần, tạ lễ này ta nhận."

Ngọc bội kia bán kiếm được không ít tiền, nàng mà không lấy thì quả thật là ngu ngốc rồi.

Cung nữ trở về, bẩm báo với Ngọc Nam Phong rằng Nhạc Thiên Tuyết đã nhận ngọc bội.

Ngọc Nam Phong vui sướng nói: "Nàng nhận?"

Vì hơi kích động, nên ảnh hưởng đến vết thương của hần, con đau dội lên một hồi làm hần khẽ rên một tiếng.

Cung nữ đáp một tiếng a, Ngọc Nam Phong càng thêm cao hứng.

Hiền phi thấy thế liền cau mày: "Hoàng nhi, con thực sự là chọn nàng sao?"

Trước đây Ngọc Nam Phong chán ghét Nhạc Thiên Tuyết như vậy, thế mà hôm nay lại đem tặng ngọc bội cho Nhạc Thiên Tuyết, chính là có ý này rồi.

Nhạc Thiên Tuyết đáng thương căn bản không biết ý nghĩa sâu xa của cái này, còn cao hứng mà nhận lấy ngọc bội..

"Mẫu phi, đúng, nhi thần đúng là... chọn nàng..." Ngọc Nam Phong ngập ngừng nói, dứt lời vẻ kiên định trong mắt bỗng ánh lên.

Hiền phi thở hắt ra, suy nghĩ một chút, tiểu thư Nhạc Thiên Tuyết cứu sống Ngọc Nam Phong, đối với bọn họ cũng coi như là có ân cứu mạng, hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết còn có cha là Đại tướng quân, xuất thân cũng không tệ.

Chỉ tiếc Nhạc Thiên Tuyết tính tình có chút quái lạ, thực sự không phải là một cái cô gái thùy mị nết na.

Bất quá so ra với Nhạc Linh Vy cũng tốt hơn rất nhiều, dù sao Linh Vy kia chỉ là thứ nữ, căn bản là không xứng với hoàng nhi của nàng.

Nghĩ tới đây, Hiền phi liền ưng thuận nói: "Hoàng nhi, bây giờ nhìn lại nha đầu Nhạc Thiên Tuyết này cũng thấy không tệ lắm, mẫu phi cũng ưng ý nàng, chờ đến khi phụ hoàng con trở về, mẫu phi nhất định sẽ nói với phụ hoàng con việc này."

Tâm tình Ngọc Nam Phong liền cao hứng hẳn lên, trong lòng phụ hoàng hần vốn dĩ luôn mong hần và Nhạc Thiên Tuyết yêu thương nhau, còn mấy lần hỏi qua ý của hần, chỉ tiếc khi đó hần không hề nghĩ tới phải đáp ứng.

Chỉ cần chờ một tiếng đồng ý của phụ hoàng rồi gả, vậy thì mọi chuyện suôn sẻ rồi.

Nhạc Thiên Tuyết trở về phủ tướng quân, bỗng hắt hơi một cái.

Nàng xoa xoa mũi, trong lòng thầm nghĩ, chắc chắn là đũa nào đang nói xấu nàng đây.

Giờ đã là đêm tối, quan gia của phủ tướng quân vừa nhìn thấy nàng trở về, liền lập tức nghênh đón.

"Đại tiểu thư trở về rồi! Lão gia đang đợi người ở trong sảnh đấy!" Quan gia cười hiền hậu nói, ánh mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết cũng có thêm mấy điểm sùng bái, "Hôm nay bị phen hết hồn như vậy, trong bếp làm rất nhiều thức ăn ngon, mấy người lão gia vẫn chưa ăn, bọn họ nhất định phải đợi tiểu thư trở về mới ăn đấy, Đại tiểu thư hôm nay đã cứu toàn bộ phủ tướng quân!"

Chuyện xảy ra ngày hôm nay, mọi người trong phủ tướng quân đều lo lắng đề phòng không thôi, vì lẽ đó mà có một chút động tĩnh gì, tất cả mọi người đều biết được rõ ràng.

Nhạc Thiên Tuyết đi vào, nhìn thấy Nhạc Hòa ngồi ở chính giữa, Từ Thị và Nhạc Linh Vy ngồi ở một bên.

Hôm nay xảy ra tình huống như vậy, sắc mặt ba người bọn họ đều không được tốt, ai ai cũng có vẻ uể oải.

Nhạc Hòa sắc mặt còn đang thâm trầm, bất quá nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết trở về rồi, liền nở nụ cười tươi rồi nói: "Tuyết Nhi trở về rồi? Đói bụng chưa con? Mau ngồi xuống ăn cơm trước đi."

Nhạc Thiên Tuyết quả thật là đang đói bụng, dù sao cũng bận rộn cả một buổi chiều rồi.

Nàng kéo ghế ngồi xuống, ánh mắt như có như không khẽ liếc sang Nhạc Linh Vy, Nhạc Linh Vy có chút giật mình, liền quay đầu né tránh.

A a, Ngọc Nam Phong đụng vào nữ tử như vậy, coi như là hần xui xẻo rồi.

"Lão gia..."

Com ăn mới đến một nửa, Từ Thị bỗng nhiên rơi lệ.

Nhạc Hòa cau mày, có chút không kiên nhẫn được nữa, hỏi: "Đang ăn cơm mà có chuyện gì vậy?"

Từ Thị nhẹ nhàng lắc đầu, cup mắt xuống nói: "Lão gia, chuyện hôm nay quả thật là dọa thần thiếp sợ hãi rồi, người xem Linh Vy kia, nhĩ tử cũng là sợ hãi, sắc mặt đã xấu đi rất nhiều rồi."

Nhạc Hòa bỏ đũa xuống, giọng nói có chút u ám: "Vậy thì sao?"

Từ Thị hơi sững người, nàng vốn là muốn nói, Nhạc Linh Vy bị sợ hãi vì lo cho Nhạc Thiên Tuyết vốn không liên lụy lại suýt nữa bị nhốt vào trong lao, nàng chỉ muốn nói là Nhạc Linh Vy đang thương cảm thay cho Thiên Tuyết mà thôi.

Thật không ngờ ngữ khí của Nhạc Hòa lại có chút kỳ quái, hẳn thường ngày đâu có như thế...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Từ phu nhân tự đào hố chôn mình a

Nhạc Thiên Tuyết vẫn thản nhiên đưa đũa gấp như không, lựa những món ngon đưa vào mồm, vẻ mặt hứng thú xem trò hay, Từ Thị phu nhân này còn chưa biết chân tướng sự việc, nói những lời như vậy, nghe ngữ khí của Nhạc Hòa lão gia, nhất định là người cũng biết ít nhiều rồi.

Nhạc Linh Vy cũng đâu phải ngốc tử, vội vã kéo tay áo Từ Thị, nói: "Mẫu thân, đừng nói nữa, con không sao."

Từ Thị không thêm đề ý, vẫn tiếp tục nói: "Lão gia, không phải trong phủ chúng ta còn có một củ nhân sâm trăm năm sao? Chi bằng đưa cho Linh Vy để bồi bổ thân thể?"

Nhạc Hòa nhìn chằm chằm Từ Thị, lát sau lại quay sang nhìn Nhạc Linh Vy.

Một chuyện hôm nay, đã đủ cho hắn thấy rõ rất nhiều thứ!

Nhạc lão gia quả nhiên lại nói: "Tăng thúc, mang nhân sâm kia ra."

Nhạc Thiên Tuyết liền dừng tay lại, há? Cha nàng đang làm gì vậy?

Từ Thị lập tức nở nụ cười đến tận mang tai, liền sau đó kéo Nhạc Linh Vy đứng lên nói: "Cảm ơn lão gia."

Từ phu nhân biết rõ, nhân sâm kia cũng đáng không ít tiền, bây giờ ở trong tay mình, cứ nhiên cũng kiếm được kha khá tiền.

Tăng quản gia liền mang nhân sâm ra, Nhạc Thiên Tuyết khẽ liếc mắt nhìn, bỗng thốt lên một câu: "Nhân sâm này cũng thực không tồi."

Nhạc Hòa nghe thế cười ha ha, hắn quay sang Nhạc Thiên Tuyết, cất giọng đặc biệt ôn nhu nói: "Không tồi sao? Vậy con cầm đi, trước đây thân thể con vốn không lớn được, bây giờ cũng nên hảo hảo bồi bổ a."

Tăng thúc vốn không thích tiểu mỹ nhân Nhạc Linh Vy, nghe thấy Nhạc lão gia nói đem nhân sâm cho Nhạc Thiên Tuyết, liền vội vàng đi tới bên cạnh Thiên Tuyết, đem hộp gấm nhân sâm kia đặt ở trên người nàng.

"Lão gia nói không sai, Đại tiểu thư nhanh nhận lấy đi a."

Từ Thị chứng kiến một màn như vậy, đầu bỗng thấy choáng váng, vội nói: "Lão gia, đây không phải là cho Linh Vy đấy sao?!"

Nhạc Hòa ngữ điệu trở lại u ám như trước: "Vừa nãy ta có nói là cho Linh Vy sao?"

Quả thực chưa nói, mà chỉ là mình Từ phu nhân nghĩ vậy...

Nhạc Thiên Tuyết bật cười một tiếng, xem ra cha nàng cũng thật là lợi hại, lại biết trêu người người khác như thế.

Từ Thị liền trừng mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết, trong lòng bỗng dâng lên một cỗ khó chịu.

Hôm nay Nhạc Thiên Tuyết lập được công lớn, nhưng như vậy thì có thể cười nhạo Từ Thị nàng sao?

"Tuyệt Nhi, ngươi cười cái gì?"

"Ta cười Từ phu nhân vẫn chưa rõ sự tình a, nếu ta là phu nhân, ta sẽ ngoan ngoãn ăn xong bữa cơm này, im lặng không nói tiếng nào. Muội thấy có đúng không? Linh Vy muội muội?" Nhạc Thiên Tuyệt nhún mày, giọng nói cũng cất lên vẻ lười biếng.

Nhạc Linh Vy sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, nàng hôm nay đã chuẩn bị tinh thần cả rồi, thế mà nghe Nhạc Thiên Tuyệt vừa nói vậy, cả người nàng đều bất giác run rẩy.

Bất quá nàng biết, Ngọc Nam Phong thích nàng, sau khi tỉnh lại chắc chắn sẽ không trách cứ nàng.

Chỉ là một màn xô đẩy kia... lại bị Nhạc Hòa từ phía trước nhìn thấy...

Tự Thị đã nhìn nhận Nhạc Thiên Tuyệt đủ rồi, hơn nữa chỉ vì một câu nói của Nhạc Thiên Tuyệt mà Nhạc lão gia liền đem nhân sâm cho Nhạc Thiên Tuyệt!

Trên đời tại sao có thể có chuyện bất công như vậy?!

"Tuyệt Nhi, ngươi chớ có cho là ngươi cứu được Từ hoàng tử là có thể nói chuyện với ta như vậy, dù gì ta cũng là trưởng bối của ngươi đây! Lão gia, Tuyệt Nhi thực sự là càng ngày càng không coi ai ra gì, người nhất định phải hảo hảo giáo dục lại nàng a!" Từ Thị ngậm một cục tức nói.

Nếu là trước đây, Nhạc Hòa nhất định sẽ dạy dỗ Nhạc Thiên Tuyệt đôi ba câu, dù sao thì tính tình này của Nhạc Thiên Tuyệt cũng thật không tốt.

Chỉ là hôm nay, Nhạc Hòa hừ một tiếng, đứng lên, nói: "Được rồi! Tuyệt Nhi kể cả là có chút không coi ai ra gì, bất quá hôm nay nó đã cứu toàn bộ phủ tướng quân! Mà ngươi dạy dỗ con gái kiêu gì, để nó hôm nay suýt chút nữa hại mọi người trong phủ tướng quân đều bị chém đầu.

Từ Thị nghe thế choáng váng, không biết rốt cuộc là chuyện gì thế này.

Mà cả người Nhạc Linh Vy lúc này đang trở nên lạnh toát, nguy rồi, Nhạc lão gia nhất định sẽ trừng phạt nàng!

Bất quá Nhạc Thiên Tuyệt lúc này cũng mất hứng rồi, nàng cảm hộp nhân sâm đứng lên, cười nói: "Cha, nhân sâm con sẽ nhận, người cũng đừng tức giận quá như vậy, dù sao Từ hoàng tử cũng có cảm tình với Linh Vy muội muội, chuyện này coi như đã giải quyết xong."

Dứt lời, nàng liền xoay người rời đi.

Trở về Tĩnh Vũ viện, nàng kêu Tiểu Hoa đem nhân sâm cất giữ cẩn thận, sau đó cảm ngọc bội Từ hoàng tử tặng tùy ý ném sang một bên, chẳng thèm quan tâm nhiều.

Nếu để cho Ngọc Nam Phong biết Nhạc Thiên Tuyệt đối xử như thế với tín vật hán đỉnh ước, hán nhất định sẽ giận sôi người lên.

Ngày hôm sau, Nhạc Linh Vy tuy rằng may mắn không bị Nhạc Hòa trách phạt, nhưng vẫn thấp thỏm lo âu Ngọc Nam Phong sẽ không bỏ qua chuyện này, vì lẽ đó nên sáng sớm nàng liền đi tới Hành cung Thái Từ thỉnh an Ngọc Nam Phong.

Ngọc Nam Phong thương thế vẫn chưa lành hẳn, nên vẫn tiếp tục ở lại Thái Từ hành cung tĩnh dưỡng, đợi đến khỏe hẳn sẽ trở về điện trong cung.

Nhạc Linh Vy bị chặn ở ngoài, không cho vào trong.

"Rốt cuộc là ngươi có vào bẩm báo hay không?" Nhạc Linh Vy có chút bất mãn nói: "Từ hoàng tử tại sao lại không gặp ta?"

Thái giám canh chừng ở ngoài cũng có chút khó xử, không biết Từ hoàng tử đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao Ngọc Nam Phong trước đây rất quan tâm đến Nhạc Linh Vy, tự nhiên hôm nay lại trở thành như vậy, vừa nghe thấy tên Nhạc Linh Vy, Hoàng tử liền quay mặt đi, nói thẳng: "Bảo nàng đi đi, bản hoàng tử không muốn gặp nàng."

"Nô tài cũng không biết, Nhạc Nhị tiểu thư người nên rời đi a." Thái giám bất đắc dĩ nói, xong liền xoay người đi vào Hành cung.

Nhạc Linh Vy nghĩ mãi mà không ra, lẽ nào Ngọc Nam Phong đã giận mình rồi? Không đúng vậy như vậy, nếu sớm biết thế thì ngay từ hôm qua nàng nên tới thỉnh an rồi.

Tuy nghĩ thế nhưng Nhạc Linh Vy vẫn không tiếp tục ở lại, chỉ có thể khó chịu mà rời đi.

Thế nhưng vừa về tới phủ tướng quân, nàng đã thấy bên trong tiền viện bày đến mấy cái hòm lớn.

Linh Vy khó hiểu hỏi: "Tầng thúc, người nào đem tới vậy?"

"Đây là Từ hoàng tử vừa nảy sai người đưa tới, trong này đều là những trang sức vật dụng quý báu." Tầng thúc vừa kiểm kê, vừa thuận miệng bẩm báo.

Nhạc Linh Vy mỉm cười vui vẻ, vừa nảy nói không muốn nhìn thấy nàng, thế mà bây giờ lại đưa đồ vật đến xin lỗi nàng, đây quả thực là tiểu tử láu cá à nha.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tức giận

Hôm qua Thiên Nhạc Thiên Tuyết đã cứu Ngọc Nam Phong, thế mà hôm nay Ngọc Nam Phong lại đem tặng những ngọc ngà quý báu này cho Linh Vy, xem ra nàng vẫn là cười ở trên đầu Nhạc Thiên Tuyết a.

Nàng vuốt vuốt vài sợi tóc thả hồ hững trên bờ vai, cười mãn nguyện nói: "Tăng thúc, hàng trong tiểu kho kia đã đầy rồi, thúc kêu người ta khiên mấy thứ này vào trong đại sảnh trước đây, ta sẽ sai người sắp xếp lại sau."

Tăng thúc tự nhiên thấy khó hiểu, bất quá rất nhanh sau đó liền nghĩ thông suốt ra, cười ha hả: "Nhị tiểu thư hiểu lầm rồi, đây là tặng cho Đại tiểu thư."

Cho nên mới nói, chuyện này mắc mớ gì đến ngươi, lại còn đứng đó chỉ chỉ chỏ chỏ.

Nhạc Linh Vy ngẩn ra, sắc mặt phút chốc trở nên trắng như tờ giấy.

Nàng chỉ vào hai, ba cái rương kia, có chút lắp bắp nói: "Cái...cái gì? Không phải tặng cho ta? Mà lại tặng cho tỷ?! Nhạc Thiên Tuyết, nàng xứng đáng nhận sao?!"

Đúng lúc này, Nhạc Thiên Tuyết vừa trở về, Tiểu Hoa đi theo Nhạc Thiên Tuyết, nghe thấy mấy lời nói vừa rồi, tâm trạng không khỏi có chút tức giận.

Nàng ngay lập tức nói: "Nhị tiểu thư, Tứ hoàng tử tặng cho Đại tiểu thư thì có cái gì kỳ quái, Đại tiểu thư chính là người cứu Tứ hoàng tử a!"

Sắc mặt Nhạc Linh Vy cứng đờ, tức giận đến độ thân thể cũng có chút run rẩy.

Hôm nay, không nghĩ ngờ gì nữa là nàng rất bị mất mặt a!

Cũng không biết chuyện đã gì xảy ra, Nhạc Thiên Tuyết sau khi khỏi bệnh rồi, đầu óc bỗng thông minh hẳn ra, hơn nữa dung mạo cũng ngày càng tinh xảo, tùy tiện khoác lên người một bộ quần áo cũng có thể làm nổi bật lên dáng người một cách thần bí, cho dù không làm tóc cầu kì, không đeo trâm cài đầu sáng bóng, nàng vẫn toát lên hào quang hơn người.

Vẻ đẹp này, là từ trong tỏa ra ngoài.

Cho nên, Nhạc Linh Vy bây giờ bỗng cảm thấy mình đã sắp không bằng Nhạc Thiên Tuyết rồi!

Nhạc Thiên Tuyết biết được là quà do Ngọc Nam Phong mang tặng, cái gì mà trâm cài tóc Ngọc Như Ý quý hiếm gì đó, những thứ này nàng vốn không có hứng thú, nhưng bất quá từng thứ lại đáng không ít tiền.

Nàng từ trước đến giờ đều rất xem trọng tiền bạc, thế nên những thứ này nàng nhận.

Nhạc Thiên Tuyết cũng mặc kệ sắc mặt Nhạc Linh Vy thế nào, quay sang Tiểu Hoa nói: "Tiểu Hoa, ngươi kiểm lại tờ khai báo cho ta."

Đến lúc thích hợp, nàng sẽ nhờ Ân Tô Tô bán giúp những thứ này, vừa nghĩ tới túi tiền của mình sẽ lại có thêm một món bạc không nhỏ, tâm tình của nàng liền trở nên vui vẻ cực kì.

Tiểu Hoa khẽ đáp một tiếng: "Vâng, tiểu thư. Nhưng đêm nay người có hẹn với Chiến Vương gia, tiểu thư không phải nên chuẩn bị sớm sao ạ?"

Sáng nay, Chiến Vương phủ vừa sai người đến nhắc nhở.

Nhạc Thiên Tuyết vừa nghe, liền vung vung tay: "Ta không đi."

Đêm nay nàng muốn chế thuốc, làm gì có thời gian rảnh mà đi chơi bời với tên Vương gia kia, hơn nữa hẳn là loại người thần bí khó lường, nàng cũng chẳng muốn có quan hệ gì với hắn.

Cho nên, Chiến Liên Thành chờ trong phủ đến nửa canh giờ, vẫn không nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết đến.

Sắc trời đã sẫm tối, Chiến Liên Thành ngồi trên xe lăn, thần thái vẫn lãnh đạm như mây như khói, chỉ có điều...ánh mắt hắn lúc này ngập tràn sát khí, nếu chú ý quan sát tỉ mỉ, mới biết được điểm khác biệt hiện giờ của hắn.

Không sai, hắn đã bắt đầu nổi giận.

"Không tới?" Giọng nói của Chiến Liên Thành bỗng trở nên khinh bỉ, xen lẫn một tia chán ghét.

Vốn hần nghĩ là nàng đến muộn, thật không ngờ nàng lại không thèm đến.

Hạo Nguyệt cũng không tương tượng được, liền nói: "Vừa nãy người trong phủ tướng quân đến, báo Nhạc Đại tiểu thư cảm thấy không thoải mái trong người, nên sẽ không đến."

"A a, cái loại lí do này..." Chén trà cầm trong tay Chiến Liên Thành, giờ khắc này liền trở nên nát vụn!

Hạo Nguyệt cả kinh.

Nàng vội nói: "Vương gia, chỉ bằng đề thuộc hạ tự mình đi mời?"

"Đi mời? Trực tiếp bắt nàng lại đưa đến đây là được." Chiến Liên Thành lạnh lùng nói.

Ánh mắt hần lúc này đây đã âm u như địa ngục, loại nữ nhân này, mềm không ăn, mà phải cứng mới chịu ăn, để ta cho nàng biết, cái gì gọi là ngoan ngoãn nghe lời!

Hạo Nguyệt tuân lệnh, lập tức phi thân đến phủ tướng quân.

Đêm nay, Nhạc Thiên Tuyết biết mình không tới Chiến Vương phủ nhất định sẽ bị quấy rầy, thế nên nàng đã sớm mượn Ân Tô Tô một vài người để bảo vệ Tinh Vũ viện.

Dù sao lúc nàng chế thuốc không thể bị quấy rầy, nếu không sẽ thành ra nước sông đổ biển, còn có thể sẽ lãng phí một mảnh cánh hoa nữa.

Hạo Nguyệt vừa mới đến cửa, đang định bước vào thì trước mắt lóe lên ánh bạc đâm thẳng tới, nàng lập tức lùi về phía sau vài bước, khi ngẩng lên, mới phát hiện phía trước là một tên hộ vệ quần áo chỉnh tề đang chìa kiếm về phía mình.

Phủ tướng quân sao lại có hộ vệ lợi hại như vậy?

Mà là đặc biệt canh giữ ở Tinh Vũ viện nữa là sao?

Hạo Nguyệt nhũn mảy, bất quá vẫn nói: "Chiến Vương gia mời Nhạc đại tiểu thư đến phủ của người, mong rằng thông báo một tiếng!"

Hộ vệ kia liền nói: "Đại tiểu thư hiện đang nghỉ ngơi, sẽ không đến được, nếu như có người muốn xông vào, Đại tiểu thư bảo chúng ta không cần khách khí."

Hộ vệ giờ cao trường kiếm trong tay, ánh mắt lạnh lạnh nhìn.

Một mình Hạo Nguyệt đến đây, vốn định sẽ dùng biện pháp nhẹ khuyên bảo.

Thế nhưng Chiến Liên Thành nhanh trí, đã lường trước được tình huống này nên mới kêu nàng trực tiếp bắt trói Nhạc Thiên Tuyết lại đem tới.

Hạo Nguyệt cũng rút kiếm, nói: "Vương gia nhà ta đã dặn dò, ta nhất định phải tuân lệnh, đắc tội rồi!"

Nàng phi thân lên không một vòng, phi tiêu trong tay lập tức phóng ra như mưa!

Thế nhưng Hạo Nguyệt vạn phần không nghĩ tới, từ hai bên trái phải lại có hai tên hộ vệ đang ẩn nấp bay ra, ba người đồng thời vây nàng lại!

Võ công của ba tên hộ vệ này rất giống nhau, nhưng cũng rất hiếm thấy!

Một mình nàng có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng nếu tiếp tục kéo dài nữa, nàng nhất định sẽ không bắt trói được Nhạc Thiên Tuyết!

Hạo Nguyệt khế cắn răng, một chiêu đánh mạnh ra, cánh tay bị kiếm sượt qua một đường để lại vết thương rướm máu, nhưng cũng nhờ cơ hội này mà nàng đánh bật được ba người kia, sau đó liền nhanh chóng tiến vào.

Nàng vừa mới bước vào khoảng sân nhỏ, lập tức phát hiện có một cỗ khí tức nồng đậm bao phủ.

Nóc nhà, bốn phía, đều có người mai phục, hơn nữa trong tay mỗi người đều giương cao cung nỏ, mũi tên chĩa thẳng về phía nàng.

Từng giọt mồ hôi lạnh rơi trên trán Hạo Nguyệt xuống.

Nàng nắm chặt chuôi kiếm, vào giờ phút này, nàng cũng không biết mình nên rút lui hay tiếp tục tiến vào.

Nhưng rất nhanh sau, Hạo Nguyệt đã phân tích được đại cục, liền nói vọng vào: "Xem ra hôm nay ta phải tay trắng trở về rồi, Nhạc Đại tiểu thư, hôm nay người không đi, nhất định sẽ hối hận."

Dứt lời, nàng xoay người rời đi, không một chút lưu luyến.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nghi ngờ

Trở về Chiến Vương phủ, Hạo Nguyệt bẩm báo tình hình vừa rồi.

Chiến Liên Thành một lần nữa bóp nát một chén trà.

Hạo Nguyệt liền nhắc nhở: "Vương gia, chén trà này làm từ *tử sa vô cùng trân quý, người nên kiềm chế một chút..."

(*tử sa: một loại đất sét ở Trung Quốc)

Chiến Liên Thành không thèm để ý lời vừa rồi, hất tung những mảnh vỡ rơi tán loạn trên mặt đất.

Hắn hơi nghiêng đầu, ánh trăng bạc như phủ trên mặt hắn một lớp sương mờ ảo, thanh lạnh.

"Hạo Nguyệt, ngươi cảm thấy nàng là có phải là tên Quý Y kia không?" Chiến Liên Thành bắt chợt hỏi.

Hạo Nguyệt suy nghĩ một chút, Vương gia người vốn đang hoài nghi Nhạc Thiên Tuyết, hơn nữa còn muốn thăm dò Nhạc Thiên Tuyết.

Nhưng Nhạc Thiên Tuyết hôm nay lại không đến, thế nên Chiến Liên Thành không thăm dò được.

"Vương gia, tuy rằng Nhạc Đại tiểu thư cứu được Tứ hoàng tử, nhưng bất quá hiểu biết về y thuật cũng đâu có bao nhiêu..."

"Phải hay không, rất nhanh sẽ biết." Chiến Liên Thành hé mắt, lạnh lùng nói.

Cướp linh dược của hắn, còn biết bí mật của hắn, nếu như người kia là Nhạc Thiên Tuyết, hắn nhất định sẽ giết nàng.

Phủ tướng quân, Tinh Vũ viện.

Thiếp mời chất một đống trên bàn, Tiểu Hoa nhìn chừ, xét qua từng cái.

Đôi mắt của Tiểu Hoa cũng có chút đau mỏi, dù sao liên tiếp hai ngày nay, nàng đã xem rất nhiều thiếp mời rồi.

"Tiểu thư, từ khi người cứu Tứ hoàng tử, tự nhiên có rất nhiều người muốn nhờ người chữa bệnh, nô tì còn nghe quân gia nói, có cả chục người đã tới tận cửa cầu xin." Tiểu Hoa thần phục nói.

Vừa nãy nàng nhìn những thiếp mời kia, có không ít là của quan gia đại thần trong triều hoặc giới thượng lưu giàu có gửi tới.

Nhạc Thiên Tuyết thì lại lười biếng nằm dài trên giường đọc sách, ngày qua ngày đều không buồn bước ra ngoài, dù sao trước đó nàng đã ra oai làm phách một lần rồi, bây giờ cũng im hơi lặng tiếng một chút.

Thế mà thiếp mời cứ ngày ngày gửi đến, chất thành đống như núi ở trên bàn thực làm cho nàng rất khó chịu.

"Những người này cậy mình có chút thế lực, còn muốn kêu ta tới tận nơi khám bệnh." Nhạc Thiên Tuyết lười biếng nói: "Ta cự tuyệt hết, một cái cũng không đi."

Nàng không thể người nào cũng nhận giúp như vậy, chắc chắn Chiến Liên Thành biết được sẽ liên hoài nghi nàng.

Tiểu Hoa vừa liếc thấy một tấm thiếp, mắt mở to kinh ngạc nói: "Tiểu thư, Phó Kiêu Tả thừa tướng ra giá một vạn lượng!"

Đây là một con số không nhỏ!

Nhạc Thiên Tuyết lập tức ngồi dậy nói: "Tiểu Hoa, hòm thuốc của ta đâu?! Lập tức đến nơi ghi trên tấm thiếp, đi!"

Tiểu Hoa lập tức bị dọa phát sợ, sững sốt một hồi lâu, mới nói: "Tiểu thư, người không nên thấy tiền liền sáng mắt như vậy, Tả thừa tướng này danh tiếng không được tốt, tuy là thừa tướng trẻ tuổi nhất, thế nhưng làm người lại tùy tiện buông thả, nô tỳ sợ hắn sẽ làm gì tiểu thư a."

Nhạc Thiên Tuyết tỉnh táo lại, sờ sờ cằm, sau đó lên tiếng nói: "Đúng, hơn nữa tên Phó Kiêu đó cũng có quan hệ với Chiến Liên Thành."

Nàng cười cười, quay sang Tiểu Hoa nói, "Cự tuyệt hết, ta cũng không phải loại người vì tiền mà bán rẻ bản thân mình."

Khóe miệng Tiểu Hoa có chút co quắp, không biết vừa nãy là ai mới nghe thấy một vạn lượng đã nhảy cẫng lên như vậy rồi...

Cự tuyệt chưa tới một canh giờ, đã có người đến gõ tận cửa.

Phó Kiều vừa tan triều trở về, trên người vẫn mặc áo choàng xanh lam cao quý, dáng dấp thanh dật tuấn lãng hơn người, chỉ có điều khóe miệng hằn lại đang nở nụ cười xấu xa khiến Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy hơi gai mắt.

"Bản tướng hai ngày trước đã gửi cho Nhạc tiểu thư một thiệp mời, còn tưởng rằng Nhạc tiểu thư sẽ đến quý phủ, thật không nghĩ đến cuối cùng vẫn cự tuyệt." Phó Kiều không mời cũng tự ngồi xuống, ung dung nói "Chẳng lẽ bản tướng ra giá quá thấp?"

Nhạc Thiên Tuyết liếc hẩn một cái, nói: "Tà thừa tướng, ta nào có bản lĩnh kia, đương nhiên sẽ không dám nhận nhiều tiền của thừa tướng như vậy, dù sao nếu như không chữa được, thì người gặp xui xẻo cũng chính là mình thôi."

Nàng quan sát Phó Kiều thuận tay cầm lên một quả táo đưa vào mồm nhai, sắc mặt nàng vẫn bình ổn như thường, giọng đều đều nói: "Tà thừa tướng, người vừa ăn phải quả táo Vượng Tài nhà ta đã liếm qua rồi."

Vượng Tài?

Nghe cái tên hẩn đã có dự cảm không lành.

"Vượng Tài nhà ngươi là cái gì?" Phó Kiều nghi hoặc hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết hô một tiếng: "Vượng Tài!"

Sau đó, có một con cún nhỏ ngoe nguẩy cái mõng đỏ chạy vào, đến bên cạnh Nhạc Thiên Tuyết...

Nhạc Thiên Tuyết chỉ tay xuống, tiểu cẩu kia cũng rất ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Tà thừa tướng, đây chính là Vượng Tài nhà ta." Nàng nở nụ cười đẹp đẽ vô cùng, ánh mắt chăm chăm nhìn quả táo trong tay Phó Kiều.

Phó Kiều liền cảm thấy buồn nôn, ngay lập tức phun miếng táo vừa nhai được nửa ra ngoài.

Tùy tùng của hẩn vội vã đem nước đến cho chủ nhân súc miệng, bận bịu sùng sục một trận, Phó Kiều vẫn cảm thấy có chút buồn nôn.

Hẩn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi lại đi trêu đùa bản tướng?!"

Nhạc Thiên Tuyết bắt đắc dĩ nhún vai: "Không có a, là Tà thừa tướng ngươi không mời mà tới, hơn nữa còn tùy tiện ngồi xuống, lại rất tùy tiện ăn táo của Vượng Tài nhà ta, tất cả đều do Tà thừa tướng không cẩn thận mà thôi, chuyện này sao lại đổ lên đầu ta được đúng không?"

Nàng nói một câu rõ ràng mạch lạc, rất nhanh đã chuyển biến đại cục.

Phó Kiều đang định mở miệng tranh cãi, nhưng nhớ tới mục đích hôm nay, nên đành phải nén cục tức lại trong lòng.

Hẩn phát phát tay, nói: "Mang người tới đây."

Nhạc Thiên Tuyết có chút hiếu kỳ nhìn theo, liền sau đó thấy có người khiêng cáng cứu thương đi vào, nằm trên đó là một nữ tử mặt mày xanh bủng đến kì dị.

"Nhạc tiểu thư, bản tướng thật sự đã hết cách rồi mới nhờ đến ngươi." Phó Kiều nói, "Cô gái này là người yêu của bản tướng, đáng tiếc không còn sống lâu nữa, nếu như Nhạc tiểu thư có thể chữa khỏi cho nàng, bản tướng nguyện ý hậu tạ bốn vạn lượng!"

Nhạc Thiên Tuyết đang chơi đùa với Vượng Tài, nghe thấy bốn vạn lượng, ánh mắt của nàng lập tức lóe lên một tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Càng hoài nghi, ta càng phải vô sự

Nhạc Thiên Tuyết giơ bốn ngón tay lên, hỏi: "Xác định là bốn vạn lượng?"

Phó Kiều gật gật đầu, trên mặt lộ vẻ vui sướng, nói: "Ngân phiếu bản tướng cũng đã mang đến, Nhạc tiểu thư nhất định phải giúp đỡ đấy!"

"Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, có tiền thì tội gì ta không kiếm." Nhạc Thiên Tuyết nói xong, liền chạy tới bên cạnh cánh cửa thương.

Nàng nhìn sắc mặt của nữ tử kia, sau đó đưa tay bắt mạch.

Trên ngực của nàng ta, cũng có một vết thương.

Mặc dù Nhạc Thiên Tuyết không xem kĩ vết thương ấy, nhưng đã bắt đầu hoài nghi trong lòng.

Khóe miệng nàng khẽ giật, thả tay nữ tử xuống, sau đó nói: "Bốn vạn lượng kia của Tả thừa tướng vẫn nên dùng để chuẩn bị hậu sự đi, người này, ta cứu không được."

Một câu nói, sắc mặt Phó Kiều liền đổi.

Bình thường hần đều là bộ dạng trêu ghẹo lăng nhăng, nhưng bây giờ Nhạc Thiên Tuyết nói một câu nói như vậy, không cứu được người trong lòng của hần, làm sao hần có thể không tức giận!

Hần nắm chặt nắm đấm: "Nhạc tiểu thư, ngay cả Tứ hoàng tử ngươì cũng có thể cứu được, người của bản tướng thì tại sao ngươì lại không cứu được?"

Nhạc Thiên Tuyết nghiêm nghị nói lại: "Ta cứu Tứ hoàng tử, là vì bảo mệnh, liều thử một phen, thế nhưng vết thương của nữ tử kia rất nghiêm trọng, hơn nữa ta cũng không dám tùy tiện cứu chữa."

"Năm vạn lượng!" Phó Kiều giờ nắm ngón tay nói.

Nhạc Thiên Tuyết vung vung tay, nói tiếp: "Tả thừa tướng không cần phải định giá nữa, ta không có bản lĩnh kia nên sẽ không tùy tiện cứu người."

Phó Kiều lập tức đứng lên, có hơi tức giận nói: "Vậy tại sao khi đó ngươì có thể cứu được Tứ hoàng tử?! Nhạc Thiên Tuyết! Ngươì đang cố ý trêu đùa bản tướng sao?!"

Nhạc Thiên Tuyết chẳng có chút sợ sệt nào, tên Phó Kiều này mặc dù lúc tức giận rất hung dữ, thế nhưng những chuyện như thế này nàng đâu phải chưa từng thấy?

Trước đây còn có kẻ kẻ dao cạo cạo ép nàng chữa trị, bọn chúng coi nàng là quả hồng mềm nhũn muốn ngắt hái kiêu gì cũng được sao?

Khóe miệng nàng hơi nhếch, vẽ nên đường cong tính tẻ, thanh tú đẹp đẽ.

Nàng ngồi xuống, ung dung nói: "Tả thừa tướng, ta cũng không sợ phải nói thật với ngươì, ngày đó ta chỉ dùng *thỏ phương tử cứu Tứ hoàng tử, không tin ngươì có thể đi hỏi ngự y ở Thái y viện, bọn họ kì thực cũng có thể cứu Tứ hoàng tử, chỉ là bọn họ sợ Tứ hoàng tử không chịu nổi, nên không ai dám ra tay, kéo lại rước họa vào thân."

(*thỏ phương tử: phương thuốc dân gian)

Nàng nói rõ ràng lạnh nhạt như vậy, Phó Kiều hần kiêu gì cũng đã thông suốt.

Phó Kiều khẽ nhíu mày, con ngươì đen láy sâu thẳm nhìn chằm chằm Nhạc Thiên Tuyết.

Hần nói: "Nói cách khác, là khi đó ngươì đánh liều, được ăn cả ngã về không, cứu được Tứ hoàng tử, rồi cứu toàn bộ phủ tướng quân?"

Nhạc Thiên Tuyết gật gù đầu: "Có tiền ai lại không muốn kiếm? Huống chi Tả thừa tướng còn ra giá năm vạn lượng, Tả thừa tướng, ngươì cho là ta nói dối sao?"

Phó Kiều suy nghĩ, nói dối là không có khả năng, dù sao hần cũng đã điều tra, Nhạc Thiên Tuyết không biết dùng thủ đoạn gì, nếu không đã đem quả cáp của Tứ hoàng tử lạng lẽ bán đi rồi.

Hần đột nhiên nở nụ cười, có chút vô duyên nói: "Vậy sao trước đó Nhạc tiểu thư lại bức độc được cho Chiến Vương gia?"

"Tả thừa tướng, ta thành thạo nhất chính là bức độc, những thứ khác thật sự chỉ biết chút ít." Nhạc Thiên Tuyết nói: "Tả thừa tướng cũng không nên ở chỗ này lăng nhăng tám nhăm nữa, người trong lòng của ngươì đang ngàn cân treo sợi tóc, tốt hơn hết ngươì nên nhanh chóng đi tìm những đại phu khác đi."

Phó Kiều chần chờ một một lúc, mới rời đi.

Tĩnh Vũ viện cũng lập tức yên tĩnh trở lại, nàng xoa xoa cái đầu tròn vo của Vương Tài, lầm bầm nói: "Tên Phó Kiều này muốn tới thăm dò ta, nhưng sơ hở trăm chỗ, thật sự quá coi thường ta rồi."

Tiểu Hoa không rõ cho lắm, nàng rót cho Nhạc Thiên Tuyết một chén trà, hỏi: "Tiểu thư, làm sao người biết được? Nô tì thấy tả thừa tướng thực sự là rất có thành ý."

Cho nên Tiểu Hoa khi nãy cho rằng, Nhạc tiểu thư nhất định sẽ đáp ứng.

Dù sao chủ nhân người cũng xem bạc là bảo bối, năm vạn lượng... Đây là một con số không hề nhỏ a.

Nhạc Thiên Tuyết uống một hớp trà cho ngọt giọng, chậm chậm nói: "Nếu thật sự là người trong lòng của Phó Kiều, tại sao hần lại đối xử với nàng ta như vậy? Tùy tiện dùng cái cớ cứu thương khiêng lên đây? Hơn nữa vết thương của nàng ấy gần giống với Tứ hoàng tử, mặc dù không nghiêm trọng bằng, nhưng bất quá nàng ta cũng đã chống đỡ đến mấy ngày. Hần chính là muốn xem ta ra tay, xác định y thuật của ta đã đến cảnh giới gì."

Hoa đào cả kính, bàn tay bắt giác hơi run rẩy.

"Ta thừa tướng vì muốn thăm dò tiểu thư, mà ngay cả tính mạng của người khác cũng không đề ý?"

"Ồ trong mắt bọn họ, mạng người vốn không có giá trị đến một đồng, người cũng không cần thương tâm thay nữ tử ấy, chuyện này hần cũng là một người muốn đánh một người muốn bị đánh(*) thôi." Nhạc Thiên Tuyết nói: "Không được, Chiến Liên Thành đã nghi ngờ ta nặng như vậy, lại còn tới thăm dò ta."

(*): Đại khái là tình nguyện giúp đỡ.

Nàng sẽ nghĩ ra một biện pháp hay, để xem Chiến Liên Thành còn hoài nghi mình nữa không.

Tiểu Hoa vẫn cảm thấy chuyện này hơi mạo hiểm, nếu như vừa rồi bị Phó Kiều phát hiện, chỉ sợ Nhạc tiểu thư người lại rước về một thân phiền toái nữa.

"Tiểu thư, chi bằng người ra ngoài lánh tránh đi?" Tiểu Hoa hỏi.

"Không cần, bây giờ đối phương càng hoài nghi ta, ta càng phải làm bộ vô sự." Nhạc Thiên Tuyết bình thản nói.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Kế hoạch

Phó Kiều sau khi rời khỏi phủ tướng quân, đứng là trực tiếp đi tới Chiến Vương phủ.

Xa xa đã nhìn thấy Chiến Liên Thành ngồi ở hồ nước phía trước, đang lăng lăng thưởng ngoạn phong cảnh.

Dù sao hoa viên trong Chiến Vương phủ này cực kì lớn... Hồ nước kia, một chiếc thuyền nhỏ muốn đi hết một vòng cũng phải cần đến nửa canh giờ...

Phó Kiều đi tới, Chiến Liên Thành nghe thấy tiếng bước chân của hần, liền quay đầu lại: "Thế nào?"

"Nàng thật sự giống như chẳng biết cái gì về y thuật." Phó Kiều nói: "Hơn nữa ta đã phái người qua Thái y viện hỏi thăm, thương thế của Tứ hoàng tử quả thật là có thể cứu, chỉ là bọn ngự y sợ bị chém đầu nên không dám ra tay thôi."

Cho nên, Nhạc Thiên Tuyết cũng coi như là may mắn cướp được công.

Ánh mắt Chiến Liên Thành ngưng lại, bàn tay đẹp đẽ đặt trên đùi đang mân mê mấy cây ngân châm.

Đây chính là ngân châm Quy Y đã sử dụng.

Phó Kiều khẽ liếc mắt nhìn, nói: "Quy Y chắc không phải là Nhạc Thiên Tuyết chứ? Có lẽ ngươi nên đi hỏi mấy tên trong giang hồ thử."

Không phải là nàng sao?

Thế nhưng hần lại có cảm giác, đó chính là nàng!

Chiến Liên Thành đồng tình nói: "Vậy thì dò xét một lần nữa."

Phó Kiều lập tức ngoác miệng, về không tình nguyện nói: "Cái gì? Tiếp tục? Ngươi có biết vì ngươi mà ta phải hy sinh một nữ tử không?!"

Chiến Liên Thành không thèm để ý Phó Kiều nói gì, miệng hần hơi động, một kế hoạch đã được bày ra.

Phó Kiều nghe xong, lông mày hơi nhướn lên, cười ha hả: "Trò này vui a, ta sẽ tham gia với ngươi."

Hôm nay, Nhạc Thiên Tuyết dắt cún ra ngoài đi dạo, Tiểu Hoa theo sát phía sau.

Trên đường lớn hôm nay đặc biệt náo nhiệt, Nhạc Thiên Tuyết vốn thích đi dạo phố, vừa đi vừa nghỉ, thảnh thơi cũng ép giá mua vài món đồ.

Nhạc Hòa trở lại Tây Sơn quân doanh, Từ Thị thì sau sự việc kia, đã an phận không ít, nàng lại không bị bức ép phải lập gia đình, không cần phải vội vàng bận rộn nữa, cứ thảnh thơi tự tại mà rong chơi cho thỏa thích.

Nàng đưa tay cầm lấy một cây trầm, đây chỉ là cây trầm được khắc thành từ gỗ bình thường, tay nghề cũng có chút thô ráp.

Bất quá nàng vừa nhìn đã thấy vừa ý rồi, cây trầm này cũng không tệ.

"Loại trang sức như vậy, cũng chỉ có loại người như cô nương đây mới thấy hợp mắt thôi."

Nghe thấy giọng điệu giễu cợt này, Nhạc Thiên Tuyết hơi nghiêng đầu nhìn, thì ra là Dương Ninh cùng với mấy quan gia tiểu thư đứng đó, ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng.

Nhạc Thiên Tuyết cũng chẳng thèm quan tâm, Dương Ninh này tính tình chua ngoa, vừa nhìn đã cảm thấy chán ghét rồi.

Mấy quan gia tiểu thư cũng nở nụ cười phụ họa theo, có người còn nói: "Ninh tỷ tỷ cũng đã từng nói rồi, nàng từ trước đến giờ đều không biết chọn trang phục cho mình, trước đây nàng còn tưởng nguyên cả nắm rom rạ là cây trầm mà đem cầm ở trên búi tóc của mình đấy, bây giờ quả là có tiến bộ, ít nhất cũng cài một cành a."

Dương Ninh lại nở nụ cười châm biếm: "Đúng vậy a, đây quả nhiên là tiến bộ không nhỏ!"

Tiểu Hoa nghe thế liền thấy tức giận, trước đây tiểu thư nàng có chút si ngốc, đã nhận hết khi dễ, bây giờ còn bị mọi người một mực chế nhạo như vậy, nàng thân làm nô tỳ, không thể đứng nhìn không được!

Ngược lại Nhạc Thiên Tuyết lại rất bình thản, ung dung lấy bạc ra trả, Dương Ninh bỗng ném tới một thỏi bạc, nói: "Nhạc Thiên Tuyết, cây trầm này coi như bổng tiểu thư tặng cho ngươi, cũng chỉ là một khối gỗ bạc bẽo, ngươi cũng đừng khách khí với ta, thứ này cắm ở trên đầu ngươi, quả nhiên là xứng vô cùng, giá rẻ như thế mà!"

"Ngươi!" Tiểu Hoa bước lên trước, toan mở miệng mắng.

Bất quá Tiểu Hoa lại bị Nhạc Thiên Tuyết cản lại, cười nói: "Ta không cần tiền của ngươi, dù sao cũng cảm ơn."

Nàng cầm lấy cây mộc trầm, cắm trên búi tóc của mình, sau đó lướt qua Dương Ninh, ung dung tiến lên trước.

Dương Ninh không nghĩ tới Nhạc Thiên Tuyết cư nhiên có thể chịu đựng như thế, không khỏi có chút kinh ngạc.

Sau khi rời đi, Nhạc Thiên Tuyết trong tay cầm một túi tiền đầy ụ, ước lượng một chút, Dương Ninh vốn thân thế giàu có, trong túi này chắc chắn sẽ có không ít bạc đây.

Thừa dịp Dương Ninh sơ hở, Nhạc Thiên Tuyết nhanh chóng cướp lấy túi tiền của nàng ta, giờ thì...quảng sang một bên thôi.

Đúng lúc này, phía trước bỗng có người hô to: "Thiên Kim lâu phát hỏa! Cháy a!"

Người người đi lại trên đường phố liền giật mình, dù sao Thiên Kim lâu cũng nổi tiếng là một nhà hàng bậc nhất, bị bốc cháy thì quả thật là đáng tiếc.

Nhạc Thiên Tuyết cau mày, ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời quả thật là hùng hực khói lửa!

Ân Tô Tô liệu có ở bên trong không?!

Nàng theo bản năng liền chạy tới Thiên Kim lâu đang phát hỏa, thế nhưng từ sau lưng Dương Ninh âm thanh không lớn không nhỏ nói một câu: "Kỳ quái nha, vừa nãy chúng ta cơm ăn mới đến một nửa đã bị đuổi đi, bây giờ lại phát hỏa, thế nào lại trùng hợp như vậy chứ?"

Nhạc Thiên Tuyết lập tức dừng bước chân lại, may là, Dương Ninh đã nói một câu này nhắc nhở nàng.

Nàng liền ung dung xoay người rời đi, không chút hoang mang lo sợ, cũng không thèm để ý đến Thiên Kim lâu có thật sự phát hỏa hay không.

Từ trong góc tối quan sát Nhạc Thiên Tuyết, Truy Tinh nhìn nàng cư nhiên không đi tới Thiên Kim lâu, đúng là có chút kỳ quái, lẽ nào thật sự là Vương gia đã đoán sai?

Quý Y thật sự không phải là Nhạc Thiên Tuyết?

Chuyện này không cần vội, Chiến Liên Thành hẳn còn có chiêu bài tiếp theo.

Buổi tối, Nhạc Thiên Tuyết cho người đi nghe ngóng, Thiên Kim lâu thực sự đã bốc cháy, cũng không biết có bao nhiêu người bị thương, nhưng cũng nghe nói có không ít người bị lửa bao vây mà thiêu chết rồi.

Nàng đúng là lo lắng cho sự an nguy của Ân Tô Tô, dù sao đám cháy lớn như vậy, võ công có cao cường cũng khó mà thoát thân vô sự

Nàng liền phái người đi Tụ Hoa lâu một chuyến, bên kia đã có lời đồn đại nói Ân Tô Tô bị bỏng rất nặng, hiện tại đang hấp hối.

Nàng khê cần rằng, tuy rằng trong chuyện này có chút kỳ lạ, nhưng nếu như Ân Tô Tô thật sự bị bỏng sắp chết đến nơi, mà nàng lại không đi cứu người, thực sự là quá vô tình vô nghĩa rồi.

Lúc này, nàng đi lục lọi tìm ra một bộ y phục dạ hành, mặc vào.

Tiểu Hoa thấy tiểu thư định đi ra ngoài, liền lập tức đóng cửa lại, nói: "Tiểu thư, người thực sự muốn đi ra ngoài sao?"

Nàng cũng hiểu được đại khái tình hình, thật sự, Nhạc tiểu thư rời đi lúc này là rất mạo hiểm.

Nhạc Thiên Tuyết đảo tròn mắt khắp phòng, liền nói: "Tiểu Hoa, người nằm trên giường cái trang là ta, bất kể là ai tới, người giả bộ ngủ là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đột nhập

Tiểu Hoa có chút sợ sệt, thân thể bất giác co lại, nói: "Tiểu thư, tướng mạo của chúng ta cũng không giống nhau, điều này có thể giấu trời qua biển sao?"

Nhạc Thiên Tuyết cười hi hi, lấy trong người ra một lớp dịch dung mỏng dính, nói: "Chuyện nhỏ, chỉ cần cái này thì không phải có thể giấu trời qua biển sao?"

Tiểu Hoa có chút sững sờ, không nghĩ tới tiểu thư nhà nàng còn có bản lĩnh này.

Nhạc Thiên Tuyết động tác nhanh gọn rời khỏi phủ tướng quân, nàng biết rất có thể đây là một cái bẫy giăng ra, nhưng nàng vẫn muốn liều mình đi một chuyến.

Nghe nói những người bị thương trong Thiên Kim lâu đều được chuyển về Hồi Xuân Đường trong kinh thành, về phần những người bị thiêu chết, sẽ đem đi mai táng ở nghĩa trang.

Nhớ đến đây, Nhạc Thiên Tuyết liền hướng phía Hồi Xuân Đường đi tới.

Trong bóng đêm, thân ảnh của nàng như quỷ mỵ, thoát ần thoát hiện.

Sau khi nàng dùng thất sắc hoa để luyện chế đan dược, tu luyện tăng được mấy phần, cho nên thân thủ nhanh nhạy hơn rất nhiều, chỉ có điều như thế vẫn chưa đủ, nếu như thực sự mắc phải bẫy, nàng có chạy nhanh đến mấy cũng khó mà thoát thân.

Đến Hồi Xuân Đường, nàng treo qua tường đi vào, ngo quanh bốn phía đều không thấy có gì bất thường.

Nàng hơi nhíu mày, lẽ nào cái tên giả tặc kia không bày mai phục? Theo lý mà nói thì dĩ nhiên hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Đến tới hậu viện, thấy một gian phòng sáng đèn trước mắt, nàng cẩn thận quan sát cử động qua chiếc bóng, thỉnh thoảng thấy có gã sai vặt bung nước ra vào, hình như đại phu bên trong vẫn còn chữa trị.

"Cái vết bỏng đó cũng thật khủng khiếp a, hoàn toàn thay đổi luôn!"

"Đúng vậy đúng vậy a, chẳng nhận ra là mỹ nhân Ân Tô Tô nổi tiếng khắp trấn nữa, thật sự là hồng nhan bạc mệnh mà."

Hai gã sai vặt vừa rời đi, liền mở miệng cảm thán mấy câu.

Nhạc Thiên Tuyết nhíu chặt lông mày, chính xác là Ân Tô Tô rồi!

Nàng không nghĩ nhiều nữa, lập tức vươn mình một cái, vừng vàng tiếp đất.

Nàng rón rén bước lại gần, muốn xem một chút tình huống bên trong như thế nào.

Thế nhưng từ phía sau một con gió lạnh bỗng thổi qua, nàng hơi nhắm mắt lại.

Hàn quang lóe lên, một thanh trường kiếm lạnh lẽo từ gò má nàng đâm thẳng tới!

Nhạc Thiên Tuyết hơi nghiêng đầu, trường kiếm kia cơ hồ lướt qua chiếc khăn mặt màu đen, may mà nàng né tránh nhanh nhẹn, không để bị lộ thân

phận.

Nàng thuận tay rút ra chủy thủ (dao găm), đỡ trường kiếm kia lại, thế nhưng người kia lại dùng nội lực, cánh tay phút chốc trở nên tê dại!

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng lui về sau vài bước, cau mày nhìn phía trước.

Hạo Nguyệt thu hồi kiếm, cùng Truy Tinh đang đứng bên cạnh, hai người đều nhìn chăm chăm Nhạc Thiên Tuyết.

Truy Tinh đắc ý nói: "Vương gia quả nhiên đoán không sai, đêm nay khẳng định sẽ có người tới."

Nhạc Thiên Tuyết thảm thán một tiếng không ồn rồi, rốt cục cũng là Chiến Liên Thành bày mưu tính kế, chỉ có mấy lời nói, Chiến Liên Thành hẳn cũng thật quá khôn khéo đi, đã đem trọn cái kinh thành này mà lừa gạt!

Thân hình nàng vốn nhỏ nhắn, lại ăn mặc y phục dạ hành, những ngón tay ngọc nắm chặt chủy thủ, hoàn toàn sẽ không giống với người thường cầm kiếm.

Hạo Nguyệt nhẹ nhàng nở nụ cười: "Tiểu cô nương, Vương gia nhà ta cho mời, nếu như cô nương ngoan ngoãn đi theo, người nhất định sẽ bình an vô sự."

Hạo Nguyệt biết tiểu nha đầu trước mặt mình không có võ công gì, nhưng nữ tử như vậy, lại có thể là Quý Y cô nương, còn từ trong tay Vương gia cướp được thất sắc linh dược, thực sự là làm cho người ta kinh ngạc.

Chiến Liên Thành suy đoán, Ân Tô Tô cùng Quý Y chắc chắn có quan hệ, cho nên mới nghĩ ra kế sách này.

Nhưng Quý Y có phải là Nhạc Thiên Tuyết hay không, Vương gia nhà nàng cũng đã điều tra rồi nhưng kết quả vẫn còn mơ hồ.

Hiện tại đã có một biện pháp tốt hơn, đem người bắt được này đi, vậy thì liền biết Quý Y là ai.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn không được cười lên một tiếng, thu hồi chủy thủ trong tay: "Tên vương gia giả tật kia tốn công phí sức muốn bắt ta đến vậy, nhưng lát nữa lại không bắt được người, hẳn nhất định sẽ thất vọng vô cùng đây."

Hạo Nguyệt liền tiến lên một bước, nói: "Trên người người không hề có nội lực, chỉ cần ta trong vòng năm chiêu, người cũng đủ bại trận rồi! Người còn dám nói ta không bắt được người?!"

Quý Y quả thật là có chút hung hăng càn quấy, chửi trách Vương gia nhất định phải bắt bằng được nàng!

Nhạc Thiên Tuyết giơ tay lên, thâm ý nói: "Võ công giỏi, chưa chắc chắn là sẽ toàn thắng, dù sao đầu óc các người đều như cò dại, muốn thắng, e rằng phải đợi lần sau."

Truy Tinh nhún mày, đầu óc cò dại! ?

Lại dám nói bọn hắn như vậy?!

Hắn và Hạo Nguyệt đều là những người võ công cao cường, ở bên Vương gia phục vụ nhiều năm, đều hoàn thành nhiệm vụ mỹ mãn, nay chỉ có lòng bất một tên Quý Y lại tốn nhiều thời gian như vậy, còn phải để chủ nhân đích thân ra tay.

"Quý Y! Nếu như người không bó tay chịu trời, Ân Tô Tô nhất định sẽ không được toàn mạng!"

Nhạc Thiên Tuyết không thèm để ý, nói: "Sinh tử của Ân Tô Tô thì quan hệ gì đến ta, tên vương gia giả tật phí nhiều tâm tư muốn bắt ta như vậy, ta đến, chỉ để nói cho các người một tiếng, đừng phí công vô dụng."

Nàng tiêu sái đi về trước hai bước, dáng vẻ chẳng chút e sợ nào.

Hạo Nguyệt kinh ngạc, tiểu nha đầu này ẩn giấu thực lực? Hay là nàng có người đến trợ giúp?

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết chỉ vừa đi tới gần, bọn họ liền cảm thấy hai chân mềm nhũn, đứng cũng không vững.

Tay, phút chốc cũng trở nên mềm yếu vô lực, trường kiếm trong tay nắm cũng không chặt được.

Nhạc Thiên Tuyết cười thầm trong bụng, nàng biết kỹ thuật chế thuốc, cho võ công không có, nàng vẫn còn những chiêu khác bảo mệnh.

Truy Tinh và Hạo Nguyệt cũng quá ý lại bản thân mình võ công cao thủ, khi này nàng rút chủy thủ đã rắc vào không trung một loại bột thuốc, hơn nữa trên người nàng cũng bôi đều bột thuốc vô sắc vô vị, từ đó hình thành một loại mê hồn tán.

Trong vòng năm bước chân, khẳng định sẽ ngã lịm.

Hạo Nguyệt và Truy Tinh quả nhiên ngã gục xuống đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết đi lướt qua mà thân nhiên rời đi.

Nhạc Thiên Tuyết ra khỏi Hồi Xuân Đường, Chiến Liên Thành cũng quá xem thường nàng rồi, lại chỉ phái Truy Tinh với Hạo Nguyệt đến.

Không biết bây giờ Ân Tô Tô rốt cuộc là ở nơi nào, nàng đứng chân lại, tinh quang bỗng nhiên lóe lên, Chiến Liên Thành chỉ phái hai người bọn họ đến mà không tự mình đến, khả năng này là...

Nguy rồi! Tiểu Hoa ở bên kia!

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nàng không phải Quý Y

Nhạc Thiên Tuyết ngay lập tức chạy về phủ tướng quân, đi thẳng vào trong Tinh Vũ viện.

Trời tối người yên, trong phòng không có những người khác, trên giường chỉ có một dáng người hơi run rẩy.

Nhạc Thiên Tuyết liền đi tới vỗ lên vai nàng: "Tiểu Hoa?"

Tiểu Hoa lập tức ngồi dậy, dưới ánh trăng tỏa mờ nhạt, sắc mặt tiểu nô tì cũng tái nhợt hẳn đi.

Nô tì giờ khắc thấy chủ nhân trở về liền vỡ òa nói: "Tiểu thư! Người trở lại rồi! Vừa nãy nô tì nghe thấy một âm thanh sột soạt, nô tì bị hù đến sợ chết."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu bình tĩnh nói: "Như vậy là tám phần mười đã có người đến đây rồi, bây giờ ngươi không cần lo lắng nữa, ta đã trở về."

Nàng thuận tay gỡ lớp dịch dung trên mặt Tiểu Hoa xuống, để tiểu nô tì bình tâm lại.

Chiến Liên Thành một mực hoài nghi nàng, đêm nay đến phủ chắc chắn là muốn quan sát xem nàng có trong phủ hay không.

Quý Y có thể ló mặt, thế nhưng thân phận Nhạc Thiên Tuyết của nàng một khi bị bóc mẽ, nhất định sẽ phiền toái vô cùng!

Tiểu Hoa vội vàng xuống giường, nói: "Nô tì biết, cho nên khi nãy nô tì luôn nằm bất động không dám lên tiếng."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ, quả thật là có chút kinh sợ, Chiến Liên Thành hẳn rất có khả năng sẽ quay lại!

Nàng vội vã đẩy Tiểu Hoa vào sau bức bình phong, nói: "Đừng lên tiếng!"

Nhạc Thiên Tuyết trong nháy mắt nhảy lên giường, cùng lúc đó, âm thanh cọt kẹt khe khẽ của cánh cửa vang lên.

Âm thanh này người bình thường không có khả năng nghe được, bất quá Nhạc Thiên Tuyết lại rất nhạy cảm với tiếng động, nên lập tức nghe thấy được.

Nàng trực tiếp quay đầu lại, vừa vận nhãn thấy một vệt màu đen mờ hiện lên.

Nhạc Thiên Tuyết còn chưa kịp nhìn rõ, người kia đã phi tới, thuận tay đem chăn của nàng xốc mạnh lên!

Hắn chính là muốn kiểm tra xem, Nhạc Thiên Tuyết có hay không vừa từ bên ngoài trở về!

Ai ngờ chăn vừa xốc lên, cánh xuân liền lộ ra. Tươi đẹp một màn!

Nhạc Thiên Tuyết lại chỉ mặc mỗi một cái yếm màu hồng nhạt!

Nam tử kia là nhất thời đứng sững, không ngờ lại thành ra thế này!

Làn da Nhạc Thiên Tuyết bóng loáng trắng nõn như vàng trắng non, bị người khác hung hăng xốc chăn lên như vậy, nàng không khỏi thấy nổi giận.

Nàng ngay lập tức cầm chiếc gối bên cạnh ném vào mặt hắn: "Tên dám tặc! Có ai không! Có dám tặc!!!"

Nam tử kia lùi về sau vài bước, thanh âm Nhạc Thiên Tuyết vang vọng như vậy, mấy tên hộ vệ nghe thấy đã ngay lập tức rầm rập bước đến.

Nhạc Thiên Tuyết vội vã kéo chăn lên che kín thân thể mình, nam tử kia khẽ liếc nàng một cái, giọng nói quả thực không có điểm khác biệt, xem ra Nhạc Thiên Tuyết này giờ vẫn luôn nằm ngủ trong khuê phòng.

Hộ vệ phá cửa xông vào, nam tử một chưởng đánh ra, còn chưa chờ những hộ vệ kia kịp ra tay, hắn đã biến mất tăm mất tích.

Mấy tên hộ vệ vừa lồm cồm bò lên, Nhạc Thiên Tuyết đã lập tức hô to: "Mau đuổi theo! Tuyết đối không thể cho tên dân tộc kia trốn thoát!"

Mấy tên hộ vệ vâng vâng dạ dạ, lập tức khẩn trương ra ngoài truy người.

Căn phòng lại trở về vẻ yên tĩnh thanh đạm, Nhạc Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tiểu Hoa, đưa xiêm y cho ta."

Tiểu Hoa nghe thấy thế mới lò mò đi ra, đến bên tủ gỗ cầm một bộ xiêm y đưa cho Nhạc Thiên Tuyết.

"Tiểu thư, sao người lại không mặc quần áo?" Tiểu Hoa nghiêng đầu đi, cũng không tiện nhìn.

Như thế....vừa nãy... Chẳng phải là bị gã nam tử kia thấy rồi?!

"Ta mà mặc y phục dạ hành, khẳng định liền bại lộ."

Cho nên vừa nãy, Nhạc Thiên Tuyết đã nhanh chóng cởi quần áo trên người ra, chỉ mặc độc một cái yếm hồng, cũng may cái yếm hơi dài, che được những chỗ cần che, chỉ để lộ cùng lắm là hai bờ vai, tính ra cũng có chịu chút thiệt thôi.

Nàng mặc xiêm y vào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng nàng không nghĩ đến, Chiến Liên Thành về tới Chiến Vương phủ, mặt vẫn phủ một lớp mây hồng hồng.

Hắn không phải chưa từng thấy nữ nhân, chỉ là... da thịt trơn mượt trắng trẻo của Nhạc Thiên Tuyết vẫn thoát ẩn thoát hiện trong đầu hắn, không rời đi được!

Hắn cầm mặt nạ bạc trên mặt ném qua một bên.

Rốt cuộc cũng không nhìn được, hắn nhắm mắt lại, nói: "Nữ nhân."

Nô tì ở bên ngoài nghe thấy chỉ thị của hắn, chỉ chốc sau, đã có một nữ nhân bị mất bị đưa vào.

Trên giường, nữ nhân thân thể khẽ run, Chiến Liên Thành hắn đã hưởng thụ, đương nhiên phải ngoan ngoãn.

Mặc dù không thấy gì nhưng nữ nhân này biết mình phải háo hảo hầu hạ vị chủ nhân này.

Mái tóc Chiến Liên Thành xoa dài xuống, toát lên mấy phần mùi vị nồng cuồng cùng hoang dại.

Ánh mắt hồ hững, hắn tùy ý để nữ tử kia tháo từng lớp xiêm y của mình ra.

Tay chạm bộ ngực rắn chắc, thân thể nữ nhân bỗng chốc cảm thấy hơi nóng, dù không biết nam tử này là cái ai, nhưng nàng cũng phải vui vẻ hầu hạ nam tử này.

Nhưng, tay của nàng bỗng nhiên bị nắm chặt lại.

Chiến Liên Thành thấp giọng nói: "Ra ngoài."

Xiêm y của hắn gần như đã tháo xuống hết, nhưng đúng lúc này lại dừng lại.

Đáng chết! Hắn vừa nãy lại nhớ tới Nhạc Thiên Tuyết, nghĩ đến đáng về yêu mị kia của nàng trên giường..

Nữ tử kia rất nhanh bị người dẫn ra ngoài, (*) vô thanh vô tức, Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh đúng lúc này cũng quay về.

(*): Im lặng không một tiếng động.

Hạo Nguyệt mặt hơi đỏ lên, Truy Tinh cũng không dám nhìn thẳng vào Chiến Liên Thành.

Vương gia nhà bọn họ quả nhiên có đáng người mê hồn thật...

"Không bắt được người?" Chiến Liên Thành lạnh lùng nói.

"Thuộc hạ đáng chết!"

Sắc mặt Chiến Liên Thành càng thêm u ám.

Trước đó bị Quý Y kia chơi một vố, bây giờ lại không bắt được y, rốt cuộc Quý Y này là người nào? Lại có thể ba lần bốn lượt chạy trốn dưới con mắt của hắn.

Ngay cả Ân Tô Tô cũng biến mất vô tung vô ảnh...

Chiến Liên Thành thấp giọng nói: "Quý Y không phải Nhạc Thiên Tuyết, sau này, không cần lưu ý nàng nữa."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đấu thú

Hạo Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm, đã nói mà, Nhạc Thiên Tuyết làm sao lại là Quý Y được, bằng không, lúc trước nàng đã ra tay giúp Phó Kiều rồi.

Truy Tinh vẫn hoài nghi nói: "Vương gia, nhưng Nhạc Thiên Tuyết đã từng cứu Tứ hoàng tử a."

Chiến Liên Thành nhớ tới chuyện đó, quả thực, Nhạc Thiên Tuyết đúng là có chút bản lĩnh, nhưng chỉ thế thôi thì không đủ chứng minh.

Đêm nay, hấn đi mà quay lại, nhìn thấy một màn như vậy, xác định đó chính là Nhạc Thiên Tuyết, như vậy thì còn điểm gì để hoài nghi nữa?

Truy Tinh nhìn thấy sắc mặt Vương gia như vậy, không biết rốt cuộc nên nói thế nào, dù sao thì chủ nhân đã nói như vậy, thân làm thuộc hạ như hấn làm sao có thể mở miệng nghi vấn đây.

Chiến Liên Thành ngón tay khẽ động, bỗng nói sang vấn đề khác: "Có tin tức về Tông Quyển chưa?"

Hai người đồng thời cúi đầu, im lặng không đáp lại.

Bọn họ đã điều tra nhiều năm nhưng không hề có bất kỳ manh mối nào, tìm một thứ, tựa như là sỏi chìm sâu trong biển lớn như vậy.

Phủ tướng quân.

Sự việc của Tứ Hoàng tử đã trôi qua hơn mười ngày, thân thể hấn cũng khôi phục cực nhanh, vừa mới về lại cung, nghỉ ngơi chừng mấy ngày, hôm nay lại xuất cung ra ngoài.

Ngọc Nam Phong xuất cung, trước tiên là tới phủ tướng quân, Nhạc Linh Vy hay tin, liền vội vàng chuẩn bị trang phục lộng lẫy, đứng chờ tại cửa nghênh tiếp.

Bệnh nặng mới khỏi nên sắc mặt Ngọc Nam Phong vẫn còn chút tái nhợt, bất quá thần sắc vẫn còn tốt, hôm nay hấn một thân áo bào tím nhạt, nhìn qua tự nhiên lại thấy có mấy phần nương khí.

Vừa liếc mắt nhìn thấy Nhạc Linh Vy đứng ở môn phủ, lông mày hấn hơi nhíu lại, nhưng gương mặt vẫn thản nhiên không biểu hiện gì nhiều.

Nhạc Linh Vy mắt thấy xe ngựa liền chào đón, hướng Ngọc Nam Phong thi lễ một cái: "Bái kiến Tứ hoàng tử."

Xem ra mười ngày nay, Ngọc Nam Phong rốt cục cũng tha thứ cho mình rồi.

Nhạc Linh Vy không khỏi có chút đắc ý, bản thân mình hào hào như vậy, nhất định là được tha thứ.

Đáp lại câu thỉnh an nồng nhiệt của tiểu mỹ nhân, Ngọc Nam Phong chỉ nhàn nhạt ừ ờ một tiếng rồi đi thẳng vào, hoàn toàn không để ý đến Nhạc Linh Vy.

Nhạc Linh Vy đứng sững mấy giây, thất kinh nhìn Ngọc Nam Phong, hôm nay nàng đặc biệt chuẩn bị trang phục, nhìn qua xinh đẹp như hoa, Ngọc Nam Phong lại trực tiếp đi ngang qua không để mắt đến?

Nàng vội vàng đuổi theo, miệng cố kéo lên một tia cười nói: "Tứ hoàng tử, thần thiếp đã chuẩn bị một ít bánh ngọt, không bằng thần..."

Ngọc Nam Phong liền dừng bước chân lại, trực tiếp quay đầu nhìn thẳng Nhạc Linh Vy, ánh mắt tràn ngập vẻ chán ghét xen lẫn mấy phần mất kiên nhẫn.

Hấn nói: "Nhạc Linh Vy, chuyện lúc trước bản hoàng tử không muốn so đo với ngươi, ngươi không cần đến quấy rầy. Còn nữa, những thứ đồ ngươi đưa tới, bản hoàng tử đều ném tất cả."

Đây ý là nói, đồ vật ngươi đưa tới, bản hoàng tử toàn bộ cũng nhìn không thuận mắt, cũng không muốn chạm.

Ngay trước mặt nhiều người nói những lời như vậy, sắc mặt Nhạc Linh Vy phút chốc khó coi cực kỳ.

Ngọc Nam Phong nhất định là vẫn giận mình rồi, nàng hiện tại đã bị Nhạc Hòa chán ghét, không thể lại mất thêm chỗ dựa là Ngọc Nam Phong này!

Nàng liền vội vàng nói: "Tứ hoàng tử, thần thiếp lúc đó chỉ là quá mức kinh hoàng, ngài nghe thần thiếp giải thích có được hay không? Hôm nay ngài tới, không phải là muốn cho thần thiếp cơ hội giải thích sao?"

Lời còn chưa nói xong, nàng đã nhìn thấy Ngọc Nam Phong không thèm để ý bước nhanh về phía trước.

Đằng trước, là Nhạc Thiên Tuyết và Tiểu Hoa đang đi tới.

Ngọc Nam Phong nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết, sắc mặt liền vui mừng phấn khởi, vội vã đi tới gọi: "Nhạc Thiên Tuyết!"

Nhạc Thiên Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy Ngọc Nam Phong với Nhạc Linh Vy, trong lòng rõ ràng hai người lại đang liếc mắt đưa tình nữa rồi.

Nàng liền nói thẳng một câu: "Thỉnh Tứ hoàng tử, hẹn gặp lại Tứ hoàng tử."

Giống như lúc trước, thái độ của nàng vẫn dửng dưng không thay đổi chút nào.

Nhưng lần này, Ngọc Nam Phong cũng không để ý chút nào.

Hắn đi theo Nhạc Thiên Tuyết, cao hứng: "Nhạc Thiên Tuyết, người có biết hai ngày tới ở Dạ Thành sẽ diễn ra đấu thú?"

Nhạc Thiên Tuyết ậm ừ một tiếng: "Biết, ta đang muốn đi đây."

Kinh thành đúng là có chút tẻ nhạt, nàng cũng không muốn nhàn rỗi không có chuyện gì làm qua ngày như vậy, cho nên hôm nay muốn đi ra ngoài hưởng thụ một chút.

Như vậy phụ thân sẽ không bức hôn nàng nữa, ngoài ra người cũng rất muốn nàng đi Dạ Thành một chuyến này, còn ra sức chu cấp đầy đủ cho nàng, dù sao lần đấu thú này sẽ có không ít người đến xem, phụ thân như người thăm nghĩ nếu như Nhạc Thiên Tuyết mượn cơ hội này để ý được một hai thanh niên tuấn kiệt nào đó thì quả thực là không uổng một chuyến này.

Ngọc Nam Phong vui vẻ nói: "Trùng hợp a, bản hoàng tử cũng muốn gọi người đi cùng."

Nhạc Thiên Tuyết thân nhiên đáp: "Ta có xe ngựa, vé xem cũng không thiếu, không cần Tứ hoàng tử phải quan tâm rồi."

Nàng ngẩng lên thấy thật kỳ quái, chuyện gì xảy ra với tên Ngọc Nam Phong này vậy, tại sao lại không gọi Nhạc Linh Vy mà lại tới gọi nàng?

Không lẽ hắn bị trúng tà đầu đập phải tường?

Ngọc Nam Phong nói tiếp: "Vé xem này của bản hoàng tử là đích thân Dạ Thành thành chủ gửi đến, là chỗ hạng nhất, quan sát đặc biệt rõ ràng."

Nhạc Thiên Tuyết khựng lại

Là chỗ hạng nhất...

Bởi vì vé xem của nàng, là nơi xa nhất trong đấu trường...

Bởi vì vé xem đấu thú vốn rất đắt, Nhạc Thiên Tuyết lại không nỡ bỏ ra nhiều bạc để mua.

Nếu như bây giờ không cần tới vé của nàng nữa, vậy vẫn có thể đem hoàn lại tiền.

Chuyện tốt như vậy mà không cần thì phí!

Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười: "Tốt, vậy thì cùng đi nào."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bản vương phải cố hết sức thôi

Ngọc Nam Phong nghe thế liền cao hứng. Nhạc Thiên Tuyết đáp ứng rồi, xem ra nàng đối với mình vẫn có chút thành ý.

Kỳ thực thì Nhạc Thiên Tuyết chỉ muốn tiết kiệm tiền thôi... Ngọc Nam Phong lại thiết thời tự mình đa tình rồi...

Nhạc Linh Vy nhìn thấy Ngọc Nam Phong hoàn toàn không để ý đến mình như vậy, nàng nắm chặt bàn tay, vội vã theo sau, nói: "Tứ hoàng tử, thần thiếp cũng muốn đi."

Cho dù bây giờ có bị cho là mặt dày không biết xấu hổ, cũng không thể để Nhạc Thiên Tuyết trắng trợn câu dẫn hòng phách Ngọc Nam Phong đi a!

Ngọc Nam Phong cau mày: "Bản hoàng tử chỉ có hai tấm vé, không có chỗ cho người."

Nhạc Thiên Tuyết vừa nghe, quả thật là thấy kỳ quái, Ngọc Nam Phong lại đối với Nhạc Linh Vy phũ phàng như thế, hay là tại Nhạc Linh Vy trước đó ham sống sợ chết, làm hại Ngọc Nam Phong nên hấn chán ghét nàng rồi?

Xi xì, chuyện này hay à nha.

Nàng liền nói: "Linh Vy muội muội, ta còn dư một tấm vé, một cái giá năm mươi lượng, muội có muốn hay không?"

Tiểu Hoa toát mồ hôi, tiểu thư chi hao tốn có mười lượng bạc để mua tấm vé này, bây giờ người lại tăng giá lên gấp mấy lần.

Thật ác độc a...

Nhưng là tàn nhẫn với Nhạc Linh Vy, như vậy cũng thật hả dạ a!

Nhạc Linh Vy có chút bối rối, đây chính là tiền cả hai tháng trời của nàng!

Nàng toan từ chối thì Nhạc Thiên Tuyết lại nói: "Linh Vy muội muội không muốn đi sao? Vậy thì chỉ có ta đi cùng Tứ hoàng tử rồi?"

Nghe thấy lời này, bất kể là gì Linh Vy nàng cũng không thể để Nhạc Thiên Tuyết cùng Ngọc Nam Phong đơn độc ở chung!

Nàng liền gật gật đầu: "Muội muốn!"

Nhạc Thiên Tuyết tâm tình cao hứng hẳn, dù sao nàng lần này nàng cũng kiếm được bốn mươi lượng bạc rồi.

Trên đường đi đến Dạ Thành, nàng lựa một chiếc xe ngựa rồi một mình ngồi lên, Ngọc Nam Phong với Nhạc Linh Vy thì lại ngồi cùng nhau.

Dù sao vừa nãy Nhạc Linh Vy cũng sống chết muốn ngồi cùng Ngọc Nam Phong trong một chiếc xe ngựa, Ngọc Nam Phong không còn cách nào, đành phải miễn cưỡng để Nhạc Linh Vy lên cùng xe ngựa.

Lộ trình đến Dạ Thành mất khoảng nửa ngày, cũng vì cuộc thi đấu thú này cũng khá nổi tiếng, nên cũng có không ít người hôm nay xuất hành đến Dạ Thành.

Tiểu Hoa kéo tấm rèm lên nhìn một chút, liền quay đầu lại nói: "Lần này thật là náo nhiệt a tiểu thư, cả Chiến Vương gia cũng đi."

Nhạc Thiên Tuyết vốn đang gật gà gật gù, nghe một lời này liền tỉnh táo hẳn.

Nàng cũng khẽ liếc sang nhìn, quả nhiên là thấy xe ngựa của tên giả tặc kia, toàn thân bóng loáng màu đen, bên cạnh còn có Hạo Nguyệt với Truy Tinh cùng hộ tống, phô trương vô cùng.

Nàng hừ một tiếng: "Hắn đi làm gì, định phô trương binh lực nhiều sao!"

Tiểu Hoa biết Nhạc Thiên Tuyết cực kỳ không ưa Chiến Vương gia, nên chỉ nói: "Nghe nói, Chiến Vương gia với Dạ Thành thành chủ là chỗ thân quen, lần này là Dạ Thành thành chủ đích thân mời Chiến Vương gia đi xem."

Cái gì?

Xem ra này tên Chiến Liên Thành cũng uy lực quá thể.

Cũng vì thế mà Nhạc Thiên Tuyết không muốn để thân phận của mình bị bại lộ, dù sao đắc tội với Chiến Liên Thành thì không biết cái mạng của mình có giữ được không nữa.

Vừa lúc này, ngoài xe ngựa truyền đến một đạo âm thanh: "Nhạc Đại tiểu thư."

Là Hạo Nguyệt?

Tiểu Hoa kéo rèm lên, Hạo Nguyệt tiếp tục nói: "Vương gia nhà ta cho mời."

Nhạc Thiên Tuyết nghiêng đầu đi, nói: "Ta và Vương gia nhà người cũng không mấy thân thích, lần này miễn đi?"

Trước đó nàng đều một mực không đi, nếu như bây giờ qua đó, còn không biết có thể trở về hay không đây.

Hạo Nguyệt sắc mặt có chút tức giận, bởi vì chỉ có mỗi Nhạc Thiên Tuyết là dám ba lần bốn lượt từ chối lời mời của Vương gia.

Nhưng Vương gia người đã sớm lường trước được, nên đã phân phó cho Hạo Nguyệt phải làm thế nào.

Cho nên Hạo Nguyệt vẫn nói tiếp: "Nhạc Đại tiểu thư, Vương gia nhà ta ngày trước đoạt được một rương châu báu, kiểm tra một lượt, giá trị tương đương với trang sức Tứ Hoàng tử đã từng tặng cho Nhạc Đại tiểu thư, nhưng cũng không biết tại sao, những thứ đó sẽ bị đem bán ở trên chợ."

Nhạc Thiên Tuyết hí hí con mắt, thể lực của Chiến Liên Thành này cũng thật là đại!

Nếu như bị Dương hoàng hậu hoặc Hiền phi biết được, khẳng định sẽ liền có mưu đồ lớn.

Nàng bấu môi, khẽ nhích ra bên ngoài, xe ngựa dừng lại, nàng bước xuống xe, lập tức đập vào mắt nàng là cỗ xe ngựa toàn thân đen tuyền của Chiến Liên Thành.

Chiến Vương gia này trước giờ tài đại khí thô, xe ngựa kia rộng lớn như vậy, chắc hẳn bên trong sẽ ngồi cực kỳ thoải mái.

Nàng bước vào trong cỗ xe ngựa sang trọng, nhìn thấy Chiến Liên Thành ngồi ở vị trí đối diện nàng, xe ngựa này đúng là có thiết kế đặc biệt, ở vị trí kia của hắn lại còn có một chiếc giường nhỏ để nằm.

Nàng khẽ nhìn lướt qua chân của hắn, xì xì, cái tên giả què này...

"Ồ! Nhạc tiểu thư rốt cuộc cũng đến." Phó Kiều ngồi xếp bằng, nụ cười tươi rói nhìn Nhạc Thiên Tuyết.

Đối diện hắn còn có một người đàn ông trung niên toàn thân áo đen, mặt chữ quốc (国: chữ điền), một thân đạo mạo, khí tiết chính trực, xem ra chính là Dạ Thành thành chủ rồi.

Trong cỗ xe, Nhạc Thiên Tuyết vẫn có thể thoải mái đứng lên, dù sao trong này cũng rất rộng lớn.

Nàng khựng lại một chút hỏi: "Chiến Vương gia tìm ta để làm gì?"

Chiến Liên Thành chỉ chỉ vào bàn cờ trước mặt hắn, lãnh đạm đáp: "Chơi cờ."

Khóe miệng Nhạc Thiên Tuyết co quắp, gọi nàng lại đây, chỉ để rù nàng chơi đánh cờ?

Nàng ngoại trừ chế thuốc, đối với cảm kỳ thư họa thì một chút hứng thú cũng đều không có.

Nàng nói thẳng: "Tiểu nữ không biết chơi."

Phó Kiều nghe vậy nhẹ nhàng nói: "Chiến Vương gia, bản tướng đã nói nàng sẽ không chơi, xem ra người không thắng được bản tướng rồi, cái năm ngàn lạng bạc tiền đặt cược kia, bản tướng chỉ lấy ngân phiếu."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong lời này, lập tức cảm thấy có hứng thú.

Tiền đặt cược? Năm ngàn lạng?

Năm vạn lạng lần trước của Phó Kiều không kiếm được, nàng vẫn luôn canh cánh một nỗi đau trong lòng, bây giờ lại không cần nàng phải khai triển y thuật gì... Như vậy cũng không tệ a!

Nàng ngay lập nhích mông ngồi xen vào, ba người ngồi cạnh liền giật nảy mình.

Nàng hé miệng cười, nói: "Những quân cờ này, ta thường ngày cũng có nghiên cứu chút ít, Chiến Vương gia, người có muốn ta tới giúp đỡ không?"

Từ bên cạnh nhìn nhìn sang, khuôn mặt thanh tú đến yêu nghiệt của Chiến Liên Thành thấp thoáng, thần sắc hắn vẫn không đổi, cất giọng thanh lạnh nói: "Trùng hợp xung quanh đây cũng chỉ có mình người, bản vương phải cố hết sức thôi."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đấu cờ

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xuống bàn cờ, không nhịn được tròn trĩnh mắt một cái.

Nàng nói: "Chiến Vương gia, nếu ta giúp người thắng, năm ngàn lạng bạc người sẽ chia cho ta phân nửa?"

Chiến Liên Thành dường như không quan tâm gì lắm đến tiền bạc, chỉ lãnh đạm nói: "Được."

Nhạc Thiên Tuyết lập tức phản chấn khắp mình, nhìn một lượt thể trận trên bàn cờ, quả thật là đã đến tàn cục rồi, cờ trắng vây công cờ đen, không còn đường để đi, hơn nữa hình như cũng không còn cách nào để phản kích.

Nàng cau mày, chăm chú nhìn bàn cờ.

Phó Kiều thấy nàng chú tâm như thế, liền bĩu môi nói: "Nhạc tiểu thư, hôm nay xem ra ngươi không kiếm được đồng nào rồi, bản tướng dù sao cũng là đệ nhất cao thủ kỳ nghệ (người chơi cờ) trong Thiên Long quốc này."

Nhạc Thiên Tuyết không thèm ngẩng đầu lên, nhưng miệng vẫn không quên đá kích Phó Kiều một câu: "Làm người không nên quá kiêu ngạo, (*) thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân."

(*): Ý nói người giỏi ắt có người giỏi hơn.

Ánh mắt của nàng chăm chăm nhìn bàn cờ, bỗng nhiên từ đáy mắt lóe lên một tia sáng khác thường.

Nàng cầm một quân đen, hỏi: "Tiền đánh cuộc của các ngươi như thế nào?"

"Nếu như ngươi thắng, liền có năm ngàn lạng bạc, nếu thua, liền mất một vạn lạng." Phó Kiều thân nhiên nói: "Đương nhiên, tiền thua này, là do Chiến Vương gia trả."

"Như vậy à..." Nhạc Thiên Tuyết lông mày nhíu lại, trực tiếp cầm quân đen tùy tiện hạ xuống bàn cờ.

Phó Kiều đầu óc nhất thời choáng váng, Nhạc Thiên Tuyết này rốt cuộc là có biết chơi cờ hay không, lại còn tự ép mình vào đường cùng là sao?!

Ván cờ vốn có thể vẫn vót vát được phần nào, nhưng bây giờ thì đến một tia hi vọng nhỏ nhoi cũng không có...

Dạ Thành chủ cũng không nhịn được nói: "Nhạc cô nương, bước đi này của ngươi thực sự không tốt a."

Mà Chiến Liên Thành thì đã sớm đen mặt, Nhạc Thiên Tuyết này có phải là cố ý hay không?

Xe ngựa cất bước chậm chậm bình ổn, ngồi trong xe ngựa cũng không cảm giác được một chút lắc lư chòng chành.

Nàng cười tươi rồi nói: "Ta đã tận lực, Chiến Vương gia, là ngươi gọi ta chơi cờ, chứ không phải là ta xin ngươi chơi."

Nữ nhân này!

Chiến Liên Thành ánh mắt như tóe ra lửa, nhìn chăm chăm nàng, suýt chút nữa đã đưa tay lên bóp chết nàng.

Vừa nãy nhìn đáng dấp chú tâm kia của nàng, còn tưởng rằng nàng sẽ vì bạc mà giúp hắn thắng, ai ngờ làm đến đây nàng đã nói tận lực.

Tận lực sao?

Hắn không tin!

Phó Kiều nghe xong một lời này, nhin không được liền bật cười thành tiếng.

Có mưu đồ, hắn có thể nhìn ra được, Nhạc Thiên Tuyết qua đây cốt là để Chiến Liên Thành thua tiền!

Phó Kiều xòe ra năm ngón tay thon dài, hí hửng nói: "Chiến Vương gia, hồng nhan họa thủy, trả tiền cược!"

Chiến Liên Thành đưa mắt lườm hắn một cái: "Còn sợ bản vương quýt tiền?"

Phó Kiều cao hứng thu tay về, tài sản của Chiến Liên Thành không nói cũng biết là giàu nhất Thiên Long quốc rồi, một vạn lạng bạc tí ti kia làm sao hắn có thể thiếu được?

Ngân phiếu trao xong, Chiến Liên Thành liền quay sang nhìn chăm chăm Nhạc Thiên Tuyết: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi đánh cược với bản vương một trận."

Lộ trình đi Dạ Thành này vốn tẻ nhạt, vui đùa một chút cũng chẳng sao.

Nhạc Thiên Tuyết đứng dậy nói: "Chiến Vương gia, ta đã nói là không biết chơi cờ."

Chiến Liên Thành nhìn một quân nàng vừa hạ xuống đã chặn hết đường công kích, như vậy mà nói là người không biết chơi cờ sao?

Hắn nhàn nhạt nói tiếp: "Ngươi thắng, một vạn lạng, ngươi thua, một trăm lạng."

Phó Kiều tròn trĩnh mắt lên, Chiến Liên Thành đúng là có tiền liền tùy hứng! Tiền đặt cược như vậy mà cũng nói ra!

Nhạc Thiên Tuyệt dường như vẫn chưa thỏa mãn, nói: "Chiến Vương gia, người có tiền như vậy, một vạn lượng người cũng không cảm thấy ngại? Chỉ bằng lấy hai vạn lượng luôn chứ?"

Phó Kiều cùng Dạ Thành chủ đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, Nhạc Thiên Tuyệt yêu cầu này mà cũng có thể nói ra sao?

Khắc sau hai người lại càng thêm kinh ngạc, Chiến Liên Thành thế nhưng đã đồng ý rồi.

Nhạc Thiên Tuyệt thu dọn bàn cờ, nói: "Không biết Chiến Vương gia có muốn chơi trò mới hay không?"

Hắn khẽ liếc nàng một chút, ý bảo nàng nói tiếp đi.

Nhạc Thiên Tuyệt dọn xong bàn nói: "Chơi cờ ca-rô thì sao?"

Cờ ca-rô?

Phó Kiều và Dạ Thành chủ đứng là chưa từng nghe nói, đến Đệ nhất kỳ nghệ Phó Kiều này, cũng chưa từng nghe nói có loại cờ gì gọi là ca-rô.

Trái lại Chiến Liên Thành lại cảm thấy rất hứng thú, khoe miệng khẽ nhếch tạo nên độ cong nho nhỏ.

Ngón tay của hắn hơi động: "Nói xem thử."

Sau đó, Nhạc Thiên Tuyệt giảng giải một lượt các cách chơi, Chiến Liên Thành đứng là cảm thấy rất đơn giản.

Hắn cầm lấy quân trắng, từ tốn nói: "Bản vương sẽ cố hết sức đùa với người một chút, dù sao cái đầu kia của người cũng không đại thông minh, chỉ có thể chơi những thứ này."

Nhạc Thiên Tuyệt cảm nhận được khinh bỉ, nàng bĩu môi, nói: "Chiến Vương gia, chơi cái này cũng cần động não. Muốn thắng ta một trăm lượng, vậy thì tới đây."

Phó Kiều chăm chú nhìn, dù sao đây cũng là trò chơi mới, hắn thấy rất hứng thú.

Nhạc Thiên Tuyệt đầu tiên hạ cờ, Chiến Liên Thành cũng đuổi theo sát sao, Nhạc Thiên Tuyệt hạ xuống liền hoàn, từng quân đều bị Chiến Liên Thành chặn lại, đồng dạng, Chiến Liên Thành hắn cũng không chiếm được bất kì lợi thế nào.

Cứ thế thời gian một chén trà trôi qua, Nhạc Thiên Tuyệt đột nhiên hạ xuống một quân cờ, miệng nở nụ cười thâm sâu nói: "Chiến Vương gia, nhìn rõ ràng đi kìa."

Ba người bọn họ vừa nhìn, hóa ra là Nhạc Thiên Tuyệt khôn khéo dẫn dụ, sắp đặt thế trận, chiếm được lợi thế lớn.

Chiến Liên Thành nhú mày, Nhạc Thiên Tuyệt ngồi cười đến xán lạn, sắc mặt hắn càng thêm âm trầm.

Sau đó, Chiến Liên Thành liên tục chịu thiệt thòi, Nhạc Thiên Tuyệt thì liên tục tấn công, cuối cùng, khi hắn hạ cờ xuống, đã phát hiện mình không còn đường thoát nữa rồi.

Nói cách khác, Chiến Liên Thành đã thua.

Nhạc Thiên Tuyệt chấp tay về phía hắn, cười tươi rói: "Cảm ơn ba vạn lượng của Chiến Vương gia! Vương gia quá hào khí rồi!"

Phó Kiều định mở miệng bật cười, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt của Chiến Liên Thành đang rất u ám, hắn liền nín thinh.

Tuy rằng là Tà thừa tướng, nhưng khi Chiến Liên Thành ở trước mặt, hắn cũng không dám làm càn quá mức a...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đền đây!

Chiến Liên Thành gọi một tiếng, Truy Tinh liền đi vào, đưa cho Nhạc Thiên Tuyệt ba tấm ngân phiếu.

Truy Tinh đem những ngân phiếu còn lại cho chủ nhân, hắn nhìn chằm chằm Nhạc Thiên Tuyệt, nói: "Chơi lại."

Nhạc Thiên Tuyệt phẩy phẩy tay: "Miễn đi Chiến Vương gia, ta đang thiếu ngủ."

"Thắng bản vương liền muốn bỏ đi? Không có chuyện đó." Chiến Liên Thành dứt khoát.

"Người làm sao giống dân cờ bạc được." Nhạc Thiên Tuyết vừa ngáp vừa lẩm bẩm một câu: "Ta thực sự rất thiếu ngủ."

Chiến Liên Thành chậm chậm nói: "Trang sức Tứ hoàng tử tặng người, không thiếu trong cung..."

Nhạc Thiên Tuyết nghe một lời này của hắn, liền biết hắn lại đang dựa vào đó dụ dỗ mình!

Thật không biết nàng có thù hằn gì với hắn, mà hắn cứ một mực nhắm vào nàng không tha!

Nàng xếp từng quân cờ lại, nói: "Được! Chiến Vương gia cũng đừng thua tắng gia bại sản!"

Hai người lại tiếp tục giao đấu, người hạ cờ người đuổi theo, Phó Kiều lúc bắt đầu còn thấy chút hứng thú nhìn, nhưng nhìn tới nhìn lui đều là Nhạc Thiên Tuyết bày thế trận dẫn dụ liên thắng, một màn như vậy, hắn không thể không xem xét lại Chiến Liên Thành, vị Vương gia không gì không làm được này cư nhiên lại thua thảm trong đấu cờ!

Cuối cùng Phó Kiều cũng mất hết hứng thú, bèn rủ Dạ Thành chủ cùng ra ngoài đi dạo, vừa cười ngửa vừa thưởng ngoạn, tốt chán so với cứ ngồi ủ dột trong này.

Trong xe ngựa chỉ còn lại hai người, không khí càng ngày càng yên tĩnh.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này đã ngáp lên ngáp xuống, ngáp đến chảy cả nước mắt, nàng vừa rồi đâu có nói dối, rõ ràng là vào giờ này nàng đều có giấc ngủ trưa quen thuộc, thế mà bây giờ lại ngồi đây làm cái chuyện nhàm chán này.

Chiến Liên Thành hạ xuống một quân cờ, thấy Nhạc Thiên Tuyết vẫn chần chừ không đáp trả, hắn không nhịn được thúc giục: "Nhạc Thiên Tuyết, hạ cờ."

Không ai đáp lại, hắn ngẩng đầu lên nhìn, thấy Nhạc Thiên Tuyết trong tay cầm một quân đen, đầu tựa sang bên cạnh, đã ngủ.

"..."

Chiến Liên Thành im lặng không nói gì, muốn gọi nàng dậy, nhưng thấy nàng ngủ say như vậy, hắn bỗng nhiên lại không muốn gọi nữa.

Chiến Liên Thành ánh mắt âm u, nhìn nàng một lúc, khắc sau lại nghiêng đầu đi, không nhìn nữa.

Tiếp đó, hắn nhẹ giọng dặn dò Truy Tinh: "Đừng để cho Phó Kiều vào trong xe ngựa."

Cho nên khi Phó Kiều cùng Dạ Thành chủ cười ngửa trở về, Truy Tinh chặn lại ở bên ngoài, không cho vào.

"Cái gì? Sao không cho bản tướng vào?" Phó Kiều có chút tức giận nói: "Bây giờ trời nắng như đổ lửa thế này, Chiến Vương gia đây là ý gì?"

Truy Tinh bình thản nói: "Chính là ý này."

Giao kiêu: "..."

Đây coi như là lời giải thích.

Hắn hừ một tiếng, thầm nghĩ có khi Chiến Liên Thành thua đến còi đồ rồi cũng nên, muốn rửa hận nên mới không cho người khác vào quấy rầy đây mà.

Chán chường, hắn quay sang nói với Dạ Thành chủ: "Dạ Thành chủ, chi bằng chúng ta cưỡi ngựa đến Dạ Thành trước đi."

Dạ Thành chủ gật đầu nói: "Tại hạ cũng đang có ý này, đến sớm như vậy còn chuẩn bị tốt để nghênh đón Vương gia."

Phó Kiều không phục lẩm rầm trong miệng: "Tại sao mỗi người các người đều nhất mực vây quanh hắn, bản tướng thật là ghen tị mà."

Mặc dù nói thế nhưng hắn cũng không nhiều lời nữa.

Hai người quay ngựa rồi đi, cỗ xe bỗng đi chậm lại rất nhiều, đương nhiên, đây cũng là ý của Chiến Liên Thành.

Nhạc Thiên Tuyết mơ thấy mình có thêm rất nhiều tiểu kim khôi, trong lòng thỏa mãn vô cùng.

Ai ngờ lúc này lại có người nói: "Nhạc Thiên Tuyết, nước dãi của người chảy hết lên y phục của bản vương rồi."

Nàng cau mày, khó chịu lẩm nhẩm, "Âm ỉ cái gì thế... Lão nương đang ngủ..."

Rõ ràng là đang mộng đẹp phát tài, lại bị tên này đánh thức, thành ra tiền tài bạc lượng gì biến sạch hết!

Nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, trông thấy phía trên mình thấp thoáng một bóng người...

Hình ảnh dần hiện ra rõ ràng hơn, chà, cho dù là từ dưới này nhìn lên, cũng cảm thấy tương mạo của hắc quả là không chê vào đâu được!

Hà.....

Nàng mở to mắt nói: "Chiến Vương gia?!"

Thiên a, sao nàng lại ở đây...

Nàng lập tức ngẩng đầu lên, vừa vặn Chiến Liên Thành cũng đang cúi đầu xuống, một tiếng cộp âm vang...

Ai da....cái trán đáng thương của nàng a....

Chiến Liên Thành đầu hơi ngửa ra sau, cằm của hắc...thực sự là được "ưu ái" quá mức rồi...

Hắc giận dữ nói: "Nhạc Thiên Tuyết! Ngươi muốn mưu sát bản vương sao?!"

Nhạc Thiên Tuyết xoa xoa cái trán, đầu của nàng cũng bị ảnh hưởng đến choáng váng rồi a...

Chiến Liên Thành nhìn đáng vẻ kia của nàng, cơn giận bỗng vô thức mà hạ xuống.

Đội đến khi Nhạc Thiên Tuyết bình ổn lại, nhìn thấy sắc mặt Chiến Liên Thành đã đen như đáy nồi từ lúc nào.

Xong rồi...

Nhạc Thiên Tuyết thoáng nhìn qua, áo bào của hắc quả thật là có một vết nước nhỏ...

Theo bản năng đưa tay lên lau miệng, nàng cơ hồ là muốn khóc rồi a.

Chiến Liên Thành lạnh lẽo nói: "Áo này của bản vương làm từ lưu vân gấm, một bộ ba vạn lượng."

Nhạc Thiên Tuyết bật ngửa, thốt lên: "Mắc như vậy!? Há chẳng phải là đi cướp luôn rồi?!"

Ý tứ trong lời nói kia của hắc, rõ ràng là muốn nàng đền tiền.

Sắc mặt Chiến Liên Thành vẫn như cũ lạnh lẽo đến mức đáng sợ, cơ hồ là muốn ăn tươi nuốt sống Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết khẽ rung mình một cái, quả thực, nàng mặc dù không sợ trời không sợ đất, nhưng sao nhìn ánh mắt kia của Chiến Liên Thành, nàng lại cảm thấy khủng bố dữ dội đến vậy?

Loại nam nhân này, lạnh đến mức đáng sợ, khiến người ta tới gần cũng không dám.

Nhưng còn tiền... Nàng không muốn đền! Dù gì cũng chỉ là nàng không cẩn thận thôi!

Nhạc Thiên Tuyết oan uổng nói: "Chuyện này nhầm mắt cho qua không được sao? Chiến Vương gia, ngươi không cần phải nghiêm trọng bắt ta đền như thế... Để ta giúp ngươi giặt được không?"

Nàng đã cố ngọt giọng hết mức có thể, chỉ mong tên sắt đá kia có thể mềm lòng cho qua...

Ai ngờ hắc nghiêng đầu đi, vẻ xem thường nàng: "Không được, đền tiền."

Nhạc Thiên Tuyết khóe miệng giật giật, vừa nãy nàng thua một trận, mất một ít bạc, bắt quá dễ đền thì vẫn đủ!

Nàng liền dứt khoát nói: "Chẳng qua chỉ là ba vạn lượng thôi mà! Ta đền cho ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Ý tứ

Chiến Liên Thành nhử này, nữ nhân này gan cũng thật lớn, lại dám nói năng với hắc như vậy.

Hắc cao giọng nói: "Ba vạn lượng? Nhưng bản vương rất thích bộ y phục này, ngươi phải đền thêm ba vạn lượng nữa."

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy nhiều tiền như vậy, sắc mặt lập tức biến đổi, cơ hồ muốn đi tới bóp chết Chiến Liên Thành tại chỗ!

Cái tên giả tặc chết bầm! Không ngờ lại là một tên hút máu người dã man như vậy!

Trong tay nàng đang cầm vừa vặn ba tấm ngân phiếu, thế mà bây giờ còn phải bù thêm ba vạn lạng bạc rỗng.

Ba vạn lượng... Đây là muốn lấy mạng của nàng mà!

Thiên Tuyết này vừa có năm vạn lượng vào sổ rồi, bây giờ lại muốn nàng phun ra?

Không thể!

Nhạc Thiên Tuyết đành miễn cưỡng cười ngon ngọt: "Chiến Vương gia, người bớt một chút được không?"

Chiến Liên Thành lạnh lùng hừ một tiếng, quay mặt đi, không thèm để ý đến Nhạc Thiên Tuyết.

Dù sao Nhạc Thiên Tuyết đúng là đã làm vấy bẩn y phục của hắn, có căn có cứ, nàng có muốn chống chế cũng bất thành.

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ không thể tùy tiện đắc tội Chiến Liên Thành, nếu như nàng cứ bỏ chạy như vậy, đoán chừng Chiến Liên Thành sẽ càng không bỏ qua cho nàng.

Nàng sắp đến gần hắn, rung rung nói: "Chiến Vương gia, tốt xấu gì trước đó ta cũng cứu người rồi đúng không? Người có thể giơ cao đánh khẽ một chút không?"

Chiến Liên Thành nghe thấy âm thanh của nàng mềm mại như vậy, trái tim không kiềm được lại khẽ đập nhanh một nhịp.

Hình ảnh Nhạc Thiên Tuyết đêm hôm đó lại thoáng vụt qua đầu, yết hầu hắn khẽ giật, hô hấp bỗng trở nên gấp gáp hơn.

Thế nhưng, sắc mặt hắn đến một điểm cũng không hề thay đổi, vẫn bình thản lạnh nhạt như trước... Vì dù sao, nàng cũng đang ngồi ngay trước mặt mà...

Nhạc Thiên Tuyết ỏi sống chết cầu xin một hồi, Chiến Liên Thành rốt cuộc cũng phải nói: "Đêm nay đến phòng của bản vương, có thể xem xét giảm cho người một chút."

Nhạc Thiên Tuyết lập tức gạt đầu gà mổ thóc, bắt đầu cảm tạ đại ân đại đức của Chiến Liên Thành.

Nhưng được một lúc sau, nàng đột nhiên sùng sốt.

Đến phòng của Chiến Liên Thành?

Nhạc Thiên Tuyết cứng người trong chốc lát, ngước mắt lên nhìn Chiến Liên Thành, hắn muốn làm gì?!

Đáp lại, Chiến Liên Thành chỉ lạnh nhạt nói với nàng một từ: "Xuống."

Nhạc Thiên Tuyết còn muốn nói chuyện tiếp, lại thấy tấm rèm có chút động, Truy Tinh vén rèm lên, mời Nhạc Thiên Tuyết xuống xe ngựa.

Nhạc Thiên Tuyết cầm chặt ngân phiếu trong tay, định vút lại cho Chiến Liên Thành một tấm, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ.

Được rồi, ngân phiếu nàng cầm, đêm nay nàng cũng chưa chắc phải chịu thiệt thòi.

Xuống xe ngựa, nàng mới phát hiện đã đến Dạ Thành, hơn nữa thứ làm cho nàng càng thổ huyết chính là, xe của Chiến Liên Thành cư nhiên lại dừng ngay ở ngoại thành.

Vì xe của hắn cũng khá lớn, có hơi chắn đường nhưng dân chúng vẫn có thể ra vào thành được, thế nhưng xe ngựa thì không đi vào được, chỉ có thể ngồi chờ.

Hơn nữa thị vệ của Chiến Vương phủ còn đứng canh ở quanh xe ngựa, khiến người khác không dám tới gần.

Nhiều người hiếu kỳ đứng xem, tự nhiên xe của Chiến Vương phủ lại dừng ở bên ngoài lâu như vậy, rốt cuộc là tại sao.

Ngay sau đó lại xuất hiện một nữ tử gương mặt đẹp như hoa như ngọc bước xuống, mọi người đều mơ mơ màng màng nhìn theo.

Nhạc Thiên Tuyết vừa xuống xe ngựa, thấy có nhiều người nhìn nàng chăm chăm như vậy, nàng mơ hồ cảm thấy cả người mình sắp trở thành tổ ong vò vẽ luôn rồi...

Xe ngựa của nàng đi theo ngay phía sau, nàng vừa liếc mắt một cái đã thấy.

Nhạc Thiên Tuyết bước tới, Tiểu Hoa đã vội lo lắng tiến đến hỏi: "Tiểu thư, người tại sao lại ở trong xe ngựa của Chiến Vương gia như vậy?"

"Rất lâu sao? Chắc cũng chưa đến một canh giờ chứ?"

"Trời đã sắp tối rồi, Chiến Vương gia một canh giờ trước đến chỗ đây, nhưng vẫn không đi vào thành, chỉ dừng lại ở cửa thành." Tiểu Hoa vẫn lo lắng không thôi: "Tiểu thư người ở trong đó làm gì vậy, người vẫn không sao chứ?"

Thiên hạ đồn đại, Chiến Vương gia này tính nét lãnh khốc vô tình, thân làm nô tì như nàng làm sao lại không lo cho tiểu thư được?

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, đứng ở cửa thành đến một canh giờ?

Khi ấy nàng đang ngủ ngon lành...

Nhạc Thiên Tuyết cuối cùng cũng hiểu, vì sao người ta lại nhìn nàng bằng ánh mắt kì lạ như vậy.

Nàng khổ sở thở dài: "Ta không sao, vào trong thành đi."

Chỗ trọ chắc Ngọc Nam Phong cũng sắp xếp xong xuôi, nàng chỉ cần tới đó ở chùa là được rồi.

Dạ Thành vốn nổi danh với trò đấu thú, thường ngày chỉ có một ít người đến xem, nhưng đến những ngày lễ lớn thì người xem lại rất đông, cho nên nhà trọ ở Dạ Thành cũng nhiều vô kể.

Ngọc Nam Phong đứng chờ đã lâu, chờ mãi vẫn không thấy Nhạc Thiên Tuyết đến, liền sốt ruột chạy ra tận cửa thành chờ.

Hành động này của Ngọc Nam Phong, Nhạc Thiên Tuyết rút cuộc cũng nghĩ ra, hắn vốn không hề đụng đầu vào tường.

Nhưng trên đường đi hắn vẫn không thôi mồm: "Thiên Tuyết, bản hoàng tử đã chuẩn bị sẵn cơm nước cho ngươi, đi hơn nửa ngày đường, hắn ngươi cũng đói bụng rồi đúng không?"

Nhạc Thiên Tuyết quả thực là đã hơi mệt, Ngọc Nam Phong hắn còn chuẩn bị chu đáo đến vậy, hiện tại mà khước từ thì thật không hay, nên nàng cũng đành gật đầu.

Lí do vì sao lại có tên gọi là Dạ Thành, nàng rút cuộc cũng hiểu, bởi vì không khí buổi đêm ở đây thật sôi động, người dân dường như cũng náo nhiệt cả đêm.

Ở đây không giống với những nơi khác có quan chức, Dạ Thành này vốn dĩ chỉ là một ngôi làng nhỏ, nhưng mười năm trước Dạ gia phát triển, nổi tiếng nên Hoàng thượng cũng đặc xá, để Dạ gia tiếp tục cai quản Dạ Thành, cũng vì thế mà Dạ Thành thành chủ chính là người quyền lực nhất trong thành.

Nghे nói, những người được đích thân Dạ Thành chủ mời có thể trọ lại trong Dạ phủ, nên có lẽ bây giờ Chiến Liên Thành đang được Thành chủ đón tiếp nồng hậu.

Ngọc Nam Phong đã sớm chuẩn bị thức ăn xong xuôi ở quán rượu, đợi Nhạc Thiên Tuyết đến, màn biểu diễn trên sân khấu cũng vừa bắt đầu.

Tiểu Hòa ghé vào tai Nhạc Thiên Tuyết thì thầm: "Tiểu thư, Tứ hoàng tử giống như là đang cố ý lấy lòng người nha."

Nhạc Thiên Tuyết không để tâm nhiều, trước đó trong mắt Ngọc Nam Phong chỉ nhìn thấy mỗi Nhạc Linh Vy, bây giờ lại muốn đến lấy lòng nàng, chắc hắn là có việc gì muốn nhờ rồi.

Bất quá Ngọc Nam Phong chỉ mời ăn cơm, nàng cũng không có lý do gì để từ chối.

Nhạc Thiên Tuyết đang vui vẻ ăn, Ngọc Nam Phong lại thỉnh thoảng khẽ nhìn sang nàng, làn da trắng nõn như vàng trắng non, ngũ quan tinh xảo lấp lánh, mặc dù có chút tùy tiện vô tư, nhưng tính tình lại rất chân thật.

Kỳ lạ, sao trước đây hắn lại không thấy Nhạc Thiên Tuyết xinh đẹp như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đến tạt tội

Nhạc Thiên Tuyết đột nhiên ngước mặt lên: "Ngươi làm cái gì vậy? Cứ nhìn chăm chăm vào ta."

Ngọc Nam Phong liền ngưng ngừng quay mặt đi, không biết mở miệng làm sao với Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn nghĩ thật lâu, mới nói: "Thiên Tuyết, trước kia là bản hoàng tử không tốt, nói nặng lời với ngươi, lại không để ý tới tâm trạng của ngươi..."

Nhạc Thiên Tuyết thờ dài nói: "Trước đó ta đã nghi ngờ đầu óc ngươi có vấn đề hay không, nếu như ngươi muốn nhờ ta chữa trị cho ngươi thì miễn đi, ta không biết gì về y thuật đâu."

Nàng đã trực tiếp hiểu lầm ý của Ngọc Nam Phong, dưới cách nhìn của nàng, Ngọc Nam Phong đối tốt với nàng như vậy, nhất định là có ý đồ.

Ngọc Nam Phong vội vã lắc đầu một cái: "Thiên Tuyết, ngươi hiểu lầm ý của bản hoàng tử rồi."

Nhạc Thiên Tuyết ăn uống xong xuôi, hạ đầu xuống dứt khoát: "Như vậy thì không cần nói nữa, ta ăn no rồi."

Ăn no rồi thì phải vận động, vừa vận nàng cũng chưa có cơ hội đi dạo một vòng quanh chợ đêm ở Dạ Thành này.

Nhạc Thiên Tuyết đứng dậy, Ngọc Nam Phong vội vã đi theo sau, nàng liền đưa tay ra ngăn cản: "Tứ hoàng tử không cần cố ý lấy lòng ta, ta thật sự không biết gì về y thuật, ngươi tốt nhất mau trở về chăm sóc Linh Vy muội muội đi."

Ngọc Nam Phong ngăn người, tro mắt đứng nhìn Nhạc Thiên Tuyết rời khỏi quán rượu, hắn bàng hoàng một trận, xem ra nàng muốn tránh né hắn, hơn nữa còn nghĩ như thế...

Chợ đêm ở Dạ Thành quả rất náo nhiệt, còn có vô số những món ăn vặt, vừa nãy Nhạc Thiên Tuyết bị Ngọc Nam Phong nhìn chăm chăm như thế, thức ăn nuốt cũng không trôi nổi.

Nàng xông vào mua đồ ăn vặt không ngừng nghỉ, mua xong đều ném cho Tiểu Hoa cầm, giờ mua nhanh về để khi xem đấu thú còn tranh thủ ngồi ăn mới hấp dẫn.

Lòng vòng trong chợ một hồi, Nhạc Thiên Tuyết mới đột nhiên nhớ ra, đúng rồi, đêm nay còn phải đi đến chỗ của tên giả tật kia nữa.

Nghĩ đến đây, nàng liền khẽ cắn răng, có chút oán hận, mới nửa tháng trước nàng với hắn đến một chút quan hệ cũng không có, thế mà bây giờ hắn cứ như quỷ thất cổ bám nàng dai đến vậy...

Bất quá, đường đường là một Chiến Vương gia như hắn, địa vị cao hơn nàng rất nhiều, cho dù có căm ghét tận xương tủy đi nữa, cũng không thể nói gì được.

"Tiểu Hoa, ngươi có biết Chiến Vương gia thích ăn cái gì không?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Đã đến tận nơi nhận lỗi, thì cũng nên thể hiện chút thành ý.

Tiểu Hoa sờ sờ cằm, chăm chú suy nghĩ một chút rồi nói: "Chiến Vương gia thích ăn nhất là bánh ngọt trong Liên Hương lâu."

Nguyên do cũng vì Chiến Liên Thành thường xuyên ra vào chỗ ấy, cho nên Liên Hương lâu liền khôn khéo nương tựa danh tiếng của hắn mà làm ăn, thế nên cái sở thích này, người người toàn kinh thành đều biết, chỉ là Nhạc Thiên Tuyết không mấy để ý đến Chiến Liên Thành nên không biết chút gì.

Nhạc Thiên Tuyết hơi nhú mày, nói: "Liên Hương lâu này một cái bánh ngọt một lượng bạc, bất quá cũng không phải loại mà nghèo khổ như ta không thể mua được."

Tiểu Hoa toát mồ hôi một trận, kỳ thực ba tháng qua tiểu thư đã tiêu tốn không ít tiền, nhưng cũng không biết người dùng nhiều tiền như vậy để làm gì...

Nhạc Thiên Tuyết ôm khư khư những chiếc bánh ngọt từ trong Liên Hương lâu ra, nghi hoặc nói: "Nếu lúc đó đem đến mà hắn không ăn thì sao?"

Đến lúc đó hắn không ăn, thì nàng liền lấy lại, giữ làm của riêng cũng tốt chán!

Dạ phủ, bên trong hậu viện yên tĩnh.

Chiến Liên Thành ở trong hậu viện này, tất cả mọi người trong phủ đều rõ, vì khoảng sân này đã được đặc cách, không có cửa hạm, rất thuận tiện để Chiến Liên Thành làm việc.

Nhạc Thiên Tuyết chỉ hỏi sơ qua, đã biết được hắn ở đâu.

Vàng trắng treo cao trên đỉnh đầu, tỏa ánh sáng bàng bạc lan tỏa trong không gian, Nhạc Thiên Tuyết chắc chắn hắn sẽ không đi ngủ sớm như vậy, nhưng vừa bước chân đến ngưỡng cửa, nàng đã bị Hạo Nguyệt chặn lại.

"Vương gia đã ngủ rồi." Hạo Nguyệt nói: "Xin mời Nhạc cô nương trở lại vào ngày mai."

Nhạc Thiên Tuyết cau mày, mới sớm như vậy mà đã đi ngủ rồi sao?

Đã vậy thì nàng đây cũng không day dưa nữa: "Nếu là giao ước đêm nay, ta đã đến rồi, không thất hứa, làm phiền ngươi nói cho Vương gia nhà ngươi biết, món nợ này hắn không nên tính toán nữa, ta không liên quan."

Dứt lời, nàng lập tức liền xoay người đi rồi.

Hạo Nguyệt có hơi lo lắng, chưa kịp gọi lại đã thấy Nhạc Thiên Tuyết mất dạng ở phía xa...

"Chờ đã!" Nhạc Thiên Tuyết phóng đi cực nhanh, nàng vốn đâu muốn phải nhận trách nhiệm chuyện còn con đó, gì chứ dính dáng đến Chiến Liên Thành thì miễn đi.

Thế nhưng mới đi được một đoạn đã nghe âm thanh vọng lại từ phía sau, nàng nhận ra ngay là giọng của Truy Tinh!

Nàng liền tăng tốc đi nhanh hơn, bắt quả Truy Tinh chỉ nhảy tới một cái, đã đứng ngay trước mặt nàng.

Truy Tinh thở hổn hển, nói: "Nhạc cô nương, Vương gia bây giờ đã tỉnh rồi!"

Nhạc Thiên Tuyết khòe miệng giật giật: "Làm người mà đến một chút nguyên tắc cũng không có là sao? Nếu đã già bộ ngũ, vậy thì còn đuổi theo ta đến tận đây làm gì?!"

Truy Tinh nghe thấy lời này, cũng không biết là nên khóc hay nên cười đây, Vương gia nhà hắn đùa giỡn như vậy, thì liên quan gì tới hắn chứ?

Nhạc Thiên Tuyết bị dẫn vào trong phòng, ánh đèn leo lắt yếu ớt từ ngọn nến chỉ hắt ra một góc nhỏ.

May mà nhãn lực nàng vô cùng tốt, kịp nhìn thấy những tấm rèm mỏng như lụa khẽ lay động, nhưng đến một bóng người lại chẳng thấy đâu.

Nàng gọi một tiếng: "Chiến Vương gia?"

Hắn đâu?

Nàng tiến lên hai bước, không gian vẫn tĩnh mịch như cũ, không hề có tiếng đáp lại.

Nhưng hình như nàng thoáng nghe thấy, phía sau tấm bình phong có tiếng nước chảy?

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy kì lạ, thức ăn cầm trong tay cũng thả xuống, nghi hoặc bước qua đó xem.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chiến Vương gia rất ngon miệng a

Tiến lại gần tấm bình phong, qua khe hở nàng nhìn thấy một thân thể rắn chắc đẹp như tượng thạch đang ngâm mình trong bể nước, mái tóc dài thấm nước xõa trên vai, dáng vẻ kia quả thật... nhìn rất ngon miệng..

Nhạc Thiên Tuyết trước đây đã từng chăm chú cho hắn, nhưng cùng lắm cũng chỉ thấy được bộ ngực ngà vàng do trúng độc của hắn.

Bây giờ thân thể đẹp đẽ khỏe mạnh của hắn thấp thoáng sau làn hơi nước mờ ảo mê mị như vậy... Nàng quả nhiên là chưa từng thấy.

Cả người bỗng truyền lên cảm giác hơi khô nóng, nàng cũng không biết vì sao.

Trong một khắc không đề ý, chân nàng đột nhiên vấp phải một vật dưới sàn, nàng theo đà vói lấy tấm bình phong, nhoáng một cái, cả người nàng đã thân mật nằm đè lên tấm bình phong trên mặt đất!

Nhạc Thiên Tuyết kinh hô một tiếng, suýt chút nữa đã ngã nhào vào trong bồn tắm rồi, cũng may nàng phản ứng nhanh, đã nghiêng người lách sang một bên.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, may thật may thật.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, nàng liền đối mặt với đôi mắt sâu thẳm sắc lạnh của Chiến Liên Thành...

Hình như hắn hơi giận dữ...

Nhạc Thiên Tuyết cười ha ha, cảm thấy có chút lúng túng nói: "Thực ra ta... Chiến Vương gia, ta chỉ không cẩn thận vấp một cái thôi."

Chiến Liên Thành vốn muốn nàng đợi bên ngoài một chút, ai ngờ nàng lại cứ thế hùng hục xông vào luôn.

Không lẽ, nàng thêm đến nhỏ dãi dung nhan của hắn?!

Chiến Liên Thành bất giác lại liếc sang nàng, đáng người mặc dù có chút nhạt nhẽo, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận.

Chỉ có điều, thân phận của nàng có hơi mờ ám, xem ra không thể dây dưa với nàng quá nhiều, mặc dù hẳn không phải tàn phế thực sự, nhưng cũng không thể để bị nhiều người phát hiện, nếu không lại hỏng đại sự.

"Nhìn đủ chưa?" Chiến Liên Thành lạnh nhạt mở miệng nhắc nhở nàng, hẳn bây giờ không thể động đậy, chỉ cần một chút cử động thôi, không phải là đã tự tiết lộ hẳn không phải người tật sao?

Nhạc Thiên Tuyết ngay lập tức quay người lại, không thèm nhìn nữa.

Bốn phía có tiếng bước chân, xem ra nha hoàn đang giúp Chiến Liên Thành đứng lên, sau đó lại giúp hắn mặc quần áo.

Nàng trầm nghĩ, rõ ràng ràng là một người khỏe mạnh như vậy, thế mà lại một mực giả vờ giả vệt trước mặt người khác, đã vậy còn bắt người ta hầu hạ từng li từng tí.

Mà bản thân nàng còn phải giả bộ không hề biết gì, ai..., cũng thực là khó khăn cho nàng a.

Một hồi lâu sau, Chiến Liên Thành mới đi ra, hắn một thân áo choàng màu trắng đơn giản nhàn nhạt, tuy không có bất kỳ hoa văn gì nhưng mặc trên người hắn lại trông mềm mại như dòng suối chảy róc rách giữa đêm trăng sáng thơ mộng, tăng thêm ý vị động lòng người.

Xem ra, đây là do chất liệu vải rất tốt!

Nha hoàn dâng trà, nhưng lại không buồn rót một giọt cho Nhạc Thiên Tuyết.

Chiến Liên Thành lãnh lạnh nói: "Nhạc Thiên Tuyết."

Nhạc Thiên Tuyết ừ ờ một tiếng, "Chiến Vương gia, ta tới rồi, y phục kia..."

Chiến Liên Thành đột nhiên cắt lời: "Bản vương bây giờ muốn cho ngươi một cơ hội, nếu như ngươi giúp bản vương một chuyện, bản vương sẽ không so đo với ngươi nữa. Chỉ có điều, chuyện sắp nói, nếu như có người thứ ba biết, bản vương nhất định giết ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết cả người chấn động, nhưng rất nhanh sau nàng liền mở miệng cười cười.

Nàng lấy ra sáu tờ ngân phiếu từ trong túi áo, bỏ xuống bàn nói: "Chiến Vương gia, đây là sáu vạn lượng, đủ để ngươi mua hai bộ y phục."

Chiến Liên Thành vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, Nhạc Thiên Tuyết ham tài, nàng làm sao lại chủ động lấy bạc ra trả.

"Chiến Vương gia có lẽ cảm thấy rất kỳ quái, vậy ta cũng không sợ nói rõ cho Chiến Vương gia biết, ta chỉ là một nữ tử, đàn ông các ngươi mưu tính đại sự gì, ta hoàn toàn không biết và cũng không muốn biết." Nhạc Thiên Tuyết thần nhiên nói: "Ước nguyện to lớn của ta bây giờ chính là được gả cho một lang quân như ý, nên ta phải giữ lại cái mạng nhỏ này, để sau đó mới có thể lập gia đình."

Chiến Liên Thành nhìn thẳng vào nàng, Nhạc Thiên Tuyết này đúng là thông minh, nếu như nàng biết chuyện hắn sắp nói, nàng nhất định sẽ tự rước họa sát thân vào mình, xem ra nàng cũng không muốn dính dáng gì tới mấy chuyện nguy hiểm này.

Đã như vậy, hẳn cũng không muốn nói nữa.

Chiến Liên Thành nghiêng đầu đi, phất nhẹ tay, ý bảo nàng lui ra.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy, cảm giác như trút được gánh nặng, nhanh chóng cầm lấy đồng đồ ăn rồi đi.

"Khoan đã." Chiến Liên Thành bỗng lên tiếng: "Để đồ ăn xuống."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ: "Đây là bữa ăn khuya của ta."

"Bản vương biết, đây là cho lễ ra mắt bản vương." Chiến Liên Thành rất ung dung giải thích.

Khóe miệng nàng giật giật, chưa từng thấy loại nam nhân nào như hắn!

Chiến Liên Thành quay sang nhìn nàng, thấy nàng nổi giận đem đồ ăn đập xuống bàn, miệng hơi chu lên.

Nàng lăm bằm một câu khó chịu trong miệng: "Cứ ý mình là Vương gia..."

Về tới nhà trọ, Nhạc Thiên Tuyết vẫn tức giận không nguôi, bạc trắng được từ đầu cờ mất sạch, đã vậy còn phải tự thân trích ra thêm ba vạn lượng nữa, lòng nàng quả thực đau đến thấu ruột thấu gan.

Hơn nữa Chiến Liên Thành còn lưu ý nàng, muốn nàng làm việc cho hắn, may mà nàng khôn khéo từ chối được, bằng không phải quán lấy Chiến Liên

Thành, cả đời phải trở thành số con rệp rồi!

Ngày mai sẽ diễn ra đấu thú, đây là lần đầu tiên nàng xem loại hình thú vị này, cho nên trong lòng cũng thấy có chút hưng phấn chờ mong.

Nàng nằm ngủ rất sớm, phải nhắm mắt dưỡng thần cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Có biến

Ngày thứ hai, tại đấu trường.

Trận đấu thú này một lần cũng có đến mấy trăm người đến xem, chỗ ngồi hạng nhất vô cùng tốt, không sợ bị nắng gắt chiếu vào, lại còn cung cấp cả trái cây tươi, đã vậy, mỗi người còn mang theo gia nhân của mình vào hầu hạ.

Tiểu Hoa mặt đầy hưng phấn, nàng may mắn được hưởng thụ cùng tiểu thư, có thể nhìn rõ trận đấu thú này.

Đây hạng nhất này cũng không có quá mười người, nàng và Ngọc Nam Phong là hai người, Chiến Liên Thành cùng Phó Kiều cũng ở trong số đó, mấy người khác là một ít phú thương, bất quá đều là những nhân vật tầm cỡ.

Thiên Long quốc có ba Đại Vương phủ là Chiến, Mộc, Trang.

Mà hôm nay, cả Mộc Vương Phủ và Trang Vương Phủ, hai bậc Thế tử đều hạ giá đến.

Tất cả mọi người đều biết, Chiến Vương phủ những năm gần đây vô cùng nổi tiếng, vang danh khắp nơi, khiến Mộc Vương Phủ và Trang Vương Phủ bất mãn, hai Vương Phủ này đều muốn mượn cơ hội diệt trừ tận gốc Chiến Liên Thành.

Ngọc Nam Phong thấp giọng nói: "Mộc thế tử phong lưu cực kỳ, Trang thế tử lại rất thù dai, tạm thời người đừng tiếp cận bọn họ."

Nhạc Thiên Tuyết hiểu rõ, chuyện ba Đại Vương phủ minh tranh ám đấu này là chuyện đương nhiên.

Chỉ có điều đây hạng nhất này cũng chỉ có mỗi một nữ tử, hiển nhiên thu hút nhiều sự chú ý.

Mộc thế tử nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết, lại nhìn sang Ngọc Nam Phong, bật cười một tiếng: "Không ngờ lại có chuyện đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng như vậy, Nhạc Thiên Tuyết, người quần lấy Tứ hoàng tử mấy năm trời, cuối cùng Tứ hoàng tử cũng đã để mất đến người rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong liền cảm thấy chói tai, nàng trừng mắt nhìn Mộc thế tử nói: "Mộc thế tử, đấu thú là dùng mắt để nhìn, đừng nói chuyện được không?"

Tiếng người huyền náo ồn ào bốn phía, thanh âm của nàng lại trong veo như nước chảy, ẩn theo một tia trào phúng.

Mộc thế tử nghe nói Nhạc Thiên Tuyết đã thay đổi, thông minh ra không ít, hôm nay vừa nhìn, cũng thật là...

Trên sân đấu thú lúc này đã có hai con mãnh thú lao ra, chuẩn bị bắt đầu rồi.

Mộc Thế tử nhếch miệng cười, cũng lười so đo với Nhạc Thiên Tuyết.

Hai con mãnh thú đều là những con hổ lớn hung hãn, tiếng gầm xé toạc bầu không gian huyền náo, nàng cảm thấy có chút điếc rồi.

Sân đấu thú có song sắt bao quanh, hơn nữa phần bìa cũng có một dòng nước chảy xiết, biện pháp bảo vệ quả thực làm rất tốt.

Nhạc Thiên Tuyết ngồi cắn hạt dưa, hứng thú quan sát.

Đại hội đấu thú này vốn có rất ít nữ tử đến xem, bởi vì chúng máu tanh vô cùng.

Nhưng Nhạc Thiên Tuyết này lại chẳng hề sợ sệt, lại còn có hứng thú cắn hạt dưa, Chiến Liên Thành không nhịn được liếc nàng một chút.

Nàng và Ngọc Nam Phong ngồi chung một chỗ, nhìn qua quả nhiên rất giống một đôi kim đồng ngọc nữ.

Trận đấu thú đã bắt đầu.

Hai con mãnh thú liền hung hãn xông vào nhau, giơ lên móng vuốt sắc bén vô cùng, không con nào nhường nhau.

Ngọc Nam Phong bắt đầu cảm thấy có chút tàn nhẫn, nhưng Nhạc Thiên Tuyết vẫn thản nhiên nhìn không nháy mắt.

"Thiên Tuyết, ngươi không sợ sao?" Ngọc Nam Phong giọng nói có chút run rẩy, dù sao đây cũng là một con hổ lớn thứ thiệt a.

Nhạc Thiên Tuyết không buồn quay đầu lại, chỉ nói: "Không sợ, chỉ là hai con hổ đang chơi đùa với nhau thôi."

Nàng đâu phải chưa từng xem gánh xiếc thú, một chút thủ đoạn của Dạ Thành này nàng sao có thể che mắt nàng.

Con hổ này đã được huấn luyện qua, nên cũng không tính hung tàn hoang dã.

Cái gì mà đại hội đấu thú, thực ra cũng chỉ đến thế.

Kết thúc trận đấu này, tiếp đến là người với thú đánh nhau.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, hỏi: "Lúc nào lại có thêm cái này?"

Ngọc Nam Phong cũng cảm thấy kỳ quái, nói: "Bản hoàng tử không biết, trước đây chưa từng thấy cái này."

Nhạc Thiên Tuyết cau mày, cảm giác có điểm không đúng.

Tiếp đến Dạ Thành thành chủ lại nói: "Lần này người thú đánh nhau là tiết mục mới, Dạ Thành có một dũng sĩ lực lưỡng, hẳn dừng mãnh đến độ có thể cùng mãnh thú tranh tài!"

Dạ Thành thành chủ về mặt cơ hồ là không có gì thay đổi, nhưng theo kinh nghiệm của Nhạc Thiên Tuyết, nàng đã cảm giác được có gì đó rất không đúng.

Nhạc Thiên Tuyết toan đứng dậy rời đi, nhưng chợt nhớ đến Ngọc Nam Phong, dù gì hắn cũng mời nàng tới, nếu như hắn chết ở chỗ này, quả thực là rất không thỏa đáng.

Nàng liền quay sang nói với Ngọc Nam Phong: "Tứ hoàng tử, cái này không có gì đẹp mắt, chúng ta ra ngoài trước đi."

Ngọc Nam Phong sững người, thấy nàng lần đầu tiên thân mật với hắn như vậy, liền mừng thầm trong bụng.

Hắn vội vàng gạt đầu, kéo Nhạc Thiên Tuyết đi ra ngoài.

Nhạc Thiên Tuyết vốn muốn giựt tay ra, nhưng sợ mình nhẫn nại khó chịu như vậy một lúc, lại làm lãng phí thời gian cũng nên.

Sau khi bọn họ ra khỏi sân đấu thú, ngay lập tức, bên trong truyền đến tiếng hét thất thanh!

"Cứu mạng a —— bọn sói đã nhảy lên chỗ ngồi rồi!"

"Đi mau đi mau!"

Trong đấu trường đoán chừng là đang loạn lên một bầy, sát theo đó đã thấy người hỗn hển chạy ra.

Ngọc Nam Phong nhất thời kinh ngạc, bọn họ vừa bước ra được mấy bước, bên trong đã xảy ra chuyện, nếu hắn còn chậm trễ không biết kết cục sẽ thế nào?

May mà có Nhạc Thiên Tuyết, nếu không phải nàng nói muốn đi ra ngoài, chỉ sợ hắn đã chết trong đó rồi, lần này lại là Nhạc Thiên Tuyết cứu hắn một mạng.

"Thiên Tuyết, lần này may mà có... O? Đâu rồi?" Ngọc Nam Phong quay đầu lại, đã là không nhìn thấy người đâu.

Nhạc Thiên Tuyết đâu?!

Nàng không phải đã chạy tới nơi nào trốn rồi chứ? Trong đấu trường nguy hiểm như thế, nàng nhất định sẽ không quay vào đó đâu.

Nhưng thực sự, Nhạc Thiên Tuyết đứng là bay qua nóc nhà, trở vào trong đấu trường.

Nàng neho mắt nhìn, sân đấu bây giờ đã là một mảnh ngổn ngang, hơn nữa chốt chặn vững chắc cũng bị phá hỏng, không ít người dân bị thương vong.

Dãy hạng nhất bên kia, có vài con hổ đang hoành hành, Mộc thế tử và Trang thế tử đều võ công cao cường, đang ra sức chống đỡ bầy thú.

Còn cái tên già tật kia...

Nhạc Thiên Tuyết đổi hướng, chạy sang góc khuất, muốn nhìn xem hắn đối phó như thế nào...

Quả nhiên, cho dù là tình huống nguy nan như vậy, hấn đến một chút sơ hở cũng không lộ!

Đây chính là làm khó Hạo Nguyệt, một cô gái đang vắt hết sức ra giết hổ, mà Chiến Liên Thành hấn thì ngồi ung dung tự tại ngồi uống trà ở bên cạnh...

"Cái tên chết bầm này! Lúc lâm nguy như vậy mà vẫn thản nhiên đến thế." Nhạc Thiên Tuyết cau mày, nhiều sói như vậy, thiệt hại nhất vẫn là người dân, nàng tuy rằng không phải loại người đại nhân đại nghĩa gì, nhưng quy củ của Đường Môn chính là không thể thấy chết mà không cứu.

Đương nhiên, nàng sẽ không cứu Chiến Liên Thành.

Cho dù chỗ của hấn bây giờ đang rất nguy cấp, nhưng có trách thì cũng trách hấn. Ai bảo giờ phút này mà ngời còn thong thả uống trà như vậy?

Nhạc Thiên Tuyết quan sát kĩ, ngân châm lóe sáng trong tay, nhắm hướng bọn thú, liên tiếp bắn ra chục cây ngân châm!

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Gặp lại

Ngân châm bạc phóng đi trong không trung, đâm phập vào mấy con sói hoang, một rừng bầy thú liên tục ngã xuống!

Dân chúng thấy bọn dã thú đồng loạt ngã xuống như vậy, tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không đại gì lưu lại nữa, vội vàng chạy đi.

Rất rõ ràng, những con sói hoang này đều đã có người thao túng, Nhạc Thiên Tuyết phát hiện được sau khi hạ sát bọn chúng.

Một màn bất ngờ như vậy, Hạo Nguyệt liền phát giác được có người đã âm thầm ra tay.

Nàng sững sờ nói: "Vương gia, hình như có người đã âm thầm ra cứu giúp."

Nhưng lại không hề đá động gì đến bọn sói hoang bên này, đây là có ý gì?

Hạo Nguyệt đưa tay chém phăng đầu một con sói hoang, nghe thấy Chiến Liên Thành nói: "Đi xem xem."

Cùng lúc đó, Truy Tinh mạng cứu viện tới, nhờ có Hạo Nguyệt ở đây trấn thủ mà Chiến Liên Thành đến một vết thương căn bản cũng không có.

Hạo Nguyệt liền phóng đi kiểm tra, nhưng Nhạc Thiên Tuyết đã sớm rời khỏi chỗ trốn.

Nhạc Thiên Tuyết vòng vào sảnh bên trong đấu trường, đúng như nàng đoán, tất cả những người bên trong này đều nằm ngất trên sàn.

Nàng ngược mắt nhìn, thì ra khí mê đã phun ngập căn phòng, Nhạc Thiên Tuyết từ trước đến giờ không sợ mấy thứ mê hương này, nên có thể thoải mái qua lại.

Nàng đã từng nghe nói, trong thiên hạ này có một thứ có thể khống chế người khác, chính là Cổ Trùng Thuật.

Hứng thú với cổ thuật đặc biệt này, Nhạc Thiên Tuyết luôn muốn được chứng kiến tận mắt một lần, hơn nữa chính Ân Tô Tô cũng từng nói rất muốn tìm được người sử dụng Cổ Trùng Thuật.

Nhạc Thiên Tuyết đi kiểm tra một lượt khắp căn phòng, vẫn không thấy một bóng người nào, nàng nhú mày, xem ra hung thủ đã tẩu thoát rồi.

Bỗng ở phía trước, nàng phát hiện thấy Dạ Thành thành chủ, ông ta cũng nằm gục trên mặt đất.

Nhạc Thiên Tuyết lập tức đi tới, muốn kiểm tra thử Dạ thành chủ có làm sao không.

Nhưng vừa bước lên được mấy bước, sau lưng liền có cảm giác một cỗ nội lực đang mạnh mẽ đánh về phía nàng!

Nhạc Thiên Tuyết lập tức lách người sang một bên, ngân châm trong tay đồng thời phóng ra!

May là nàng cảnh giác cao, bằng không đã mất mạng ngay lập tức rồi!

Nàng liền đưa tay lên che mặt, kẻ kia không thấy được dung mạo của nàng, chỉ biết được là một nữ tử.

Nhạc Thiên Tuyết tuy không có võ công gì, nhưng bù lại ngân châm sử dụng vô cùng tốt.

Kẻ kia chỉ đánh lên Nhạc Thiên Tuyết một cái, sau đó lại lập tức tẩu thoát theo lối ra, Nhạc Thiên Tuyết đang định đuổi theo, lại thấy cả người Dạ Thành

chủ bồng co quắp!

Nguy rồi, e rằng sau khi lợi dụng xong, chúng liền giết người diệt hậu họa!

Nhạc Thiên Tuyết lập tức bắt mạch cho Dạ Thành chủ, cái này...là cổ trùng? Nàng liền kéo tay áo Dạ Thành lên, nhìn thấy cánh tay y đã có một đạo hắc tuyến chạy dài.

Chính là cái này!

Nàng trước đây đã từng nghiên cứu qua, chỉ tiếc là chưa được gặp người nào biết sử dụng cổ thuật này, bây giờ gặp, nàng nhất định phải tranh thủ học hỏi một chút.

Nàng mở bao châm cứu ra, lấy thêm một hộp đan dược nhỏ, vì sợ sẽ có người đuổi tới đây nên nàng thao tác rất nhanh, không thể để xảy ra sơ suất được!

Nàng rút ngân châm ra đâm vào, cổ trùng liền nguầy nguậy chui ra từ cánh tay Dạ Thành chủ.

Cổ trùng kí sinh trong cơ thể con người, một khi thoát ra, gãy dựa một hồi, liền mất hết dinh dưỡng mà chết.

Nhạc Thiên Tuyết thu dọn ngân châm cùng đan dược lại, toan đứng lên rời đi, nhưng lại thoáng nhìn thấy túi tiền của Dạ Thành chủ.

Lần này tới Dạ Thành, bị Chiến Liên Thành lừa mất mấy vạn lượng bạc, trong lòng nàng vẫn canh cánh một nỗi đau không nguôi.

Coi như bây giờ thu chút tiền châm cứu, cũng không quá đáng lắm.

Nhạc Thiên Tuyết thuận tay cầm lấy túi tiền của Dạ Thành chủ, lấy máu của y viết sang bên cạnh: Đã thu tiền xem bệnh, khỏi tạ!

Nàng đang định xoay người rời đi, bỗng từ lối ra vang lên những tiếng bước chân đều đều.

Nguy rồi, có người đến! Hơn nữa số lượng cũng không ít!

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, còn nghe thấy được giọng nói của Truy Tinh và Hạo Nguyệt, đã rất gần rồi!

Nếu như hai người bọn họ cùng tới, nàng chắc chắn không thể thoát thân dễ dàng được!

Nhạc Thiên Tuyết trong lúc cấp bách, không biết từ chỗ nào một cánh tay đưa ra, chụp nàng kéo vào trong tối !

Một đạo âm thanh ầm ầm vang lên, cánh cửa đá nặng nề khép lại, Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới biết, thì ra mình bị lôi vào trong một mật đạo.

Nhạc Thiên Tuyết ngân châm lóe sáng trong tay, bất luận là ai, cũng phải bảo vệ bản thân mình trước đã.

"Là ta!" Trong bóng tối, có người lấy ra một viên dạ minh châu, chiếu sáng mật đạo, nhờ vậy mà Nhạc Thiên Tuyết mới thấy rõ người trước mặt.

Một nhân dáng quen thuộc dần hiện ra, sóng nước hồng hồng lưu chuyển trong ánh mắt, này chẳng phải là mỹ nhân Ân Tô Tô đã mất tích mấy ngày nay sao?!

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Thâm cừ đại hận

Ân Tô Tô vẫn như trước một thân hồng y yêu kiều, nhưng lần này lại có thêm chiếc khăn lụa mỏng che mặt, xem ra nàng cũng bí mật đi vào.

"Tô Tô, những ngày qua rốt cuộc ngươi đi đâu vậy? Ban đầu ta còn tưởng ngươi bị Chiến Liên Thành bắt giữ rồi!" Nhạc Thiên Tuyết nói.

Ân Tô Tô ngẫm nghĩ nói: "Chuyện này nói ra cũng rất dài dòng, để lát chúng ta vừa đi vừa nói, ở đây rất nguy hiểm."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu, để Ân Tô Tô đi phía trước mở đường, nàng theo sau canh chừng.

Hai người một trước một sau đi rất nhanh, Ân Tô Tô thuận miệng nói: "Lúc trước Chiến Liên Thành đúng là muốn bắt ta, hẳn thực rất thông minh, kết luận ta và Quý Y có quan hệ, chính là người đẩy, cho nên hẳn mới thả hỏ về rừng, sau đó lại lợi dụng ta để dụ ngươi ra."

"Ta biết, nên hôm qua ta đã trừ bỏ sự hoài nghi của hẳn rồi." Nhạc Thiên Tuyết nói: "Trước hẳn một mực canh chừng ta, ngươi mới không liên lạc với ta,

nhưng sau đó sao ngươi vẫn không tìm ta?"

"Ta cũng định liên lạc với ngươi, nói rằng đã phát hiện thấy người sử dụng Cổ Trùng Thuật, hãy cùng đến Dạ Thành, nhưng đáng tiếc ta lại không liên lạc được, may mà vẫn tra được chút manh mối." Ân Tô Tô thở hổn hển, đi tới phía cuối mặt đạo, chỉ cần đưa tay đẩy vách đá phía trước một cái, là đã ra bên ngoài đấu trường rồi.

Ân Tô Tô kéo Nhạc Thiên Tuyết ngồi xuống, sắc mặt nàng trắng bệch, rõ ràng đã bị thương nặng.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mồm, nhìn thấy máu tươi chảy dài trên tay Ân Tô Tô, nàng vội vàng lấy hộp thuốc ra xử lý vết thương rồi băng bó lại.

"Sao ngươi không mang theo hộ vệ? Chỉ một mình ngươi quá nguy hiểm." Nhạc Thiên Tuyết lo lắng nói.

Ân Tô Tô ánh mắt mang theo mấy tia ác liệt, để mặc cho Nhạc Thiên Tuyết băng bó vết thương.

Nàng nói: "Tuyết Nhi, vì Chiến Liên Thành đã phá hủy Thiên Kim lâu và Tụ Hoa lâu, ta đã mất hết rồi, thế lực xung quanh biết được liền thừa cơ vây hãm ta."

"Đều tại ta." Nhạc Thiên Tuyết dẫn vật nói: "Chỉ tại ta dụng phải hán!"

"Không liên quan đến ngươi, không còn chỗ trú cũng chẳng sao, ta đã có manh mối rồi." Ân Tô Tô nói.

Ánh mắt nàng nóng rực như bùng lửa, xen lẫn mấy tia cừ hận sâu sắc.

Nhạc Thiên Tuyết biết Ân Tô Tô có chuyện xưa thù cũ, nhưng Ân Tô Tô xưa nay chưa từng nói tới, chỉ nói nhất định phải tìm người sử dụng Cổ Trùng Thuật, cũng nhờ Nhạc Thiên Tuyết giúp nàng tìm hiểu một chút.

Nhạc Thiên Tuyết liền hỏi: "Tô Tô, ta biết chúng ta mới quen biết được mấy tháng, nhưng ngươi rốt cuộc là đang làm gì, có thể nói cho ta biết hay không?"

Ân Tô Tô cúi mặt xuống, trong giọng nói có chút khó khăn: "Không được, nếu như kéo ngươi vào chuyện này, ngươi sẽ có họa sát thân."

Nhạc Thiên Tuyết bắt đầu nói: "Trước đó ta ở trong hoàng cung bị người ta vu oan hạ độc, lại tới Tử hoàng tử bị cha ta đâm một kiếm, ta còn chưa có họa sát thân sao? Nếu con người ngươi là như vậy, thì chúng ta lúc trước cũng không nên làm bằng hữu."

Ân Tô Tô là người có tình nghĩa, nếu không phải vậy nàng đã sớm vạch trần thân phận của Nhạc Thiên Tuyết cho Chiến Liên Thành biết, hơn nữa bây giờ Tô Tô luôn chui lủi trong tối mà không thể ra ngoài sáng, cũng chỉ vì Nhạc Thiên Tuyết.

Ân Tô Tô hơi do dự, rốt cuộc cũng trầm giọng nói: "Người sử dụng Cổ Trùng Thuật này, chính là mối thù của ta, mối thù giết cha!"

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, chẳng trách Ân Tô Tô phải hao tâm tốn phí như vậy để tìm cho ra kẻ sử dụng cổ trùng, thì ra là muốn báo thù.

"Khi đó ta chỉ mới ba tuổi, phụ thân ta chính là truyền nhân chân chính của Cổ Trùng Thuật, nhưng đến một đêm lại bị một nhóm người xông tới sát hại, nhờ bà vú ôm ta đi chạy thoát, ba tuổi nhưng cũng có chút kỷ ức, cũng nhớ rõ những kẻ kia vì muốn cướp Cổ Trùng Thuật bí tịch nên mới giết sạch cả nhà ta."

Bởi vì kỷ ức ấy quá đậm máu, quá đen tối, Ân Tô Tô có muốn cũng khó lòng mà quên được.

Lúc nàng lớn lên rồi mới biết, Tam quốc trong thiên hạ này, căn bản cũng không có người nào biết sử dụng Cổ Trùng Thuật, nghe nói đã thất truyền ở vương triều trước, đến một chút dấu vết cũng không có.

Nhưng như vậy càng tốt, những kẻ đã cướp cổ trùng bí tịch đi, không thể không học, trong thiên hạ không còn kẻ nào biết sử dụng Cổ Trùng Thuật nữa, nếu như một lúc nào đó mà xuất hiện, nàng sẽ tìm kiếm bọn chúng dễ dàng hơn.

Hiện tại, nàng chính là đã phát hiện ra manh mối.

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong, nghi hoặc nói: "Quái lạ, kẻ sử dụng cổ trùng này xuất hiện ở Dạ Thành, còn thao túng Dạ Thành thành chủ và bọn sói hoang, rốt cuộc là muốn đối phó ai?"

"Ta nghe trộm được, tất cả là muốn đối phó Chiến Liên Thành!" Ân Tô Tô khề cán rằng, "Tiếp theo chính là Tử hoàng tử! Nhưng hán đã đi ra ngoài cùng ngươi, nên thoát được một kiếp."

Nhạc Thiên Tuyết ha ha cười: "Vậy hán cũng thật đầu đất, Chiến Liên Thành đâu phải hạng người dễ đối phó như thế."

Ân Tô Tô gật gật đầu: "Không sai, kỳ thực hán chỉ muốn thăm dò Chiến Liên Thành một chút, dường như hán là có tính toán khác."

Nhạc Thiên Tuyết trầm ngâm nói: "Hán đã tẩu thoát rồi, vậy làm sao bây giờ?"

Đây chính là mối thù sâu sắc của Ân Tô Tô, không thể không báo.

Ân Tô Tô nói: "Ta nghe thấy, sau lưng bọn chúng hình như còn có một vị chủ nhân, thế lực rất lớn, hẳn là người trong cung."

"Cái gì?" Nhạc Thiên Tuyết lúc này đã băng bó cho Ân Tô Tô cẩn thận, nghe thấy một lời này, lập tức sững sờ, người trong cung? Sao có thể ở gần đến như vậy?

"Tuyệt Nhi, ta vốn không muốn làm phiền ngươi, nhưng bây giờ chỉ có mình ngươi mới có thể giúp ta được." Ân Tô Tô bắt đầu nói, "Ta muốn điều tra rõ ràng chủ nhân sau lưng kia là ai! Để ta báo thù cho gia tộc ta!"

Nhạc Thiên Tuyết không chút do dự liền nói: "Ta sợ nhất chính là ngươi không nhờ ta giúp! Tuy rằng ta chỉ là Đại tiểu thư của phủ tướng quân, nhưng cũng đừng coi thường ta."

Ân Tô Tô mỉm cười, vẻ mặt tươi sáng, dù không còn người thân, nhưng còn có tỷ muội Nhạc Thiên Tuyết thân thích này.

Đúng lúc này, Ân Tô Tô đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền nói: "Ta... Ta vừa nhớ tới, phụ thân ta khi đó có nói một câu."

Nhạc Thiên Tuyết khẽ nhìn Ân Tô Tô, nàng chắc đang nhớ tới đoạn hồi ức đau buồn ấy, sắc mặt lại xấu đi rất nhiều.

Ân Tô Tô phóng tầm mắt nơi xa xăm, thì thào trong miệng: "Phụ thân nói với ta câu đó... Ta không nhớ hết, chỉ nhớ rõ hai chữ, tông quyền."

"Tông quyền?" Nhạc Thiên Tuyết cao giọng: "Đây là ý gì?"

Ân Tô Tô lắc đầu bất lực: "Ta cũng không biết nhiều, chỉ tiếc lúc đó ta còn nhỏ, có một số việc không thể nhớ rõ, hơn nữa cũng không hiểu."

"Vậy phụ thân ngươi có để lại đồ vật gì cho ngươi không?"

"Không có, chuyện đột nhiên xảy ra, phụ thân chỉ lo giấu ta đi." Ân Tô Tô nói: "Nhưng hình như có hồi, phụ thân ta cất giấu một tấm Yên Bài, trên có khắc một chữ Viên, phụ thân thường nói với ta, đợi khi nào ta lớn, sẽ nói hết thật cho ta biết."

Nhưng lời chưa kịp nói ra, cha nàng đã bị giết.

Nhạc Thiên Tuyết càng ngày càng cảm thấy kỳ quái, tông quyền kia chẳng lẽ là có bí mật gì? Còn nữa, chữ Viên kia là biểu tượng cho cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thầy thuốc nhân từ như cha mẹ

Trong đầu Ân Tô Tô bây giờ cũng giăng đầy sương mù mờ hồ, đến bản thân nàng cũng không biết rốt cuộc là có ý gì.

Nhạc Thiên Tuyết mím môi, bây giờ bên ngoài đang náo loạn như vậy, nàng cũng không thể biến mất quá lâu được.

Ân Tô Tô biết nàng cũng không thể lưu lại đây nữa, bèn mở miệng nói: "Ngươi đi trước đi, sau khi trở về kinh thành, ta sẽ liên lạc với ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết ậm ừ một tiếng: "Ngươi cầm cái này đi, trên mặt có độc, có thể bảo mệnh."

Nàng cẩn thận đưa cho Ân Tô Tô một ít ngân châm, những thứ này nàng vốn luôn mang bên mình để phòng thân.

Ân Tô Tô nhìn một lượt mấy cây ngân châm, khẽ cười nói: "Tiếng tăm của Quý Y vang khắp trấn, ngân châm này nghe đâu cũng rất lợi hại, phải hay không một châm liền trí mạng?"

Nhạc Thiên Tuyết gạt đầu nói: "Dù sao cũng đừng xem thường, độc này chỉ có mình ta có thể giải. : "

Ân Tô Tô đem ngân châm cất giữ cẩn thận, nàng không phải hoài nghi gì năng lực của Nhạc Thiên Tuyết, dù sao ba tháng qua, Nhạc Thiên Tuyết cũng đã trở hết tài năng, cùng y thuật cao siêu khiến rất nhiều người bị thuyết phục.

Chỉ có điều Nhạc Thiên Tuyết muốn sống yên tĩnh, không muốn bại lộ thân phận của mình ra.

Hơn nữa thân phận Quý Y đã dính tội với Chiến Liên Thành, thì càng không thể nào để bị lộ ra.

Nhạc Thiên Tuyết sau khi từ biệt Ân Tô Tô, liền trở về Dạ phủ.

Vừa nãy nàng đã nói với Tiểu Hoa, kêu nàng trở lại ở Dạ phủ chờ nàng.

Tiểu Hoa bồn chồn không yên, lo tiểu thư sẽ xảy ra chuyện nên đã ra tận cửa phủ đứng chờ, bây giờ bên ngoài đang loạn hết lên, nàng sao lại không lo lắng được

"Tiểu thư! Ngươi không sao chứ? !" Tiểu Hoa vừa nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết ở phía xa, liền vội vàng chạy lại hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu: "Không sao."

Tiểu Hoa vẫn bồn chồn không yên: "Tứ hoàng tử không thấy tiểu thư đâu, đã dẫn theo người đi tìm rồi."

Nhạc Thiên Tuyết cau mày, nàng càng ngày càng tò mò không biết rốt cuộc là Ngọc Nam Phong uống lộn phải yêu dược gì, hai ngày này hần quả thực rất kỳ quái.

Nàng nói: "Vào trong trước đã, bên ngoài loạn như vậy, hần không tìm được người, tự nhiên sẽ trở lại."

Tiểu Hoa gật gù đi theo sau, dù sao Dạ Thành xảy ra chuyện như vậy, quá nhiều người bị thương vong, dân chúng trong thành sợ hãi mất thú làm loạn, lòng người ai nấy cũng hoang mang.

Hai người vừa mới bước vào trong Dạ phủ, phía sau đã có rất nhiều thị vệ vội vàng vàng chạy đi.

"Nhanh! Mau đi bảo vệ thành chủ!"

"Dân chúng thương vong vô kể, đại phu cả kinh thành cũng không cứu chữa kịp thời a!"

"Nhanh đi tìm thêm đại phu, chỉ cần biết băng bó một chút, cũng phải tìm!"

Một đám thị vệ bàn tán sôi nổi đi ngang qua, nhanh chóng mất hút ở phía cuối đường.

Nhạc Thiên Tuyết nghiêng đầu đi, cố để cho mình không nghe thấy được gì.

Tiểu Hoa vẫn còn chút kinh hồn bạt vía, khẽ hỏi: "Tiểu thư, nghe nói rất nhiều người bị dã thú tấn công, tiểu thư người không đi..."

Nàng biết Nhạc Thiên Tuyết có hiểu qua y thuật, nhưng cho tới bây giờ vẫn không thể hiện ở trước mặt người ngoài.

Lần trước cứu Ngọc Nam Phong, đã là phá giới rồi, lần này, Nhạc Thiên Tuyết nhất định sẽ không tự dân thân vào nguy hiểm nữa.

Quả nhiên, Nhạc Thiên Tuyết liền nói: "Không đi."

Nàng đi thẳng một mạch vào phòng của mình, không buồn quan tâm nữa.

Dù sao, thế giới này cũng khác xa so với xã hội hiện đại ở kiếp trước của nàng, thế giới này, người càng thể hiện nhiều tài năng, đồng nghĩa với việc người càng rước nhiều hiểm họa vào mình.

Nàng là Nhạc Thiên Tuyết, là Đại tiểu thư của phủ tướng quân, nàng còn mang danh phận là kẻ thù của Chiến Liên Thành, một khi để lộ bất kì sơ suất gì, không chỉ có nàng, mà ngay cả phủ tướng quân từ trên xuống dưới đều sẽ bị liên lụy!

Tiểu Hoa dù hiểu được chút ít, nhưng vẫn là cảm thấy hơi nuối tiếc.

Nhưng chỉ một lát sau, Nhạc Thiên Tuyết đã cầm trong tay cái bình nhỏ đi ra.

Tiểu Hoa liền nhận ra, đó là thuốc bột mà tiểu thư thường ngày vẫn sử dụng.

Nàng vội vàng hỏi: "Tiểu thư, người đã nghĩ thông suốt?"

"Không nghĩ thông suốt, cũng sẽ không muốn nghĩ thông suốt." Nhạc Thiên Tuyết chậm chậm nói, "Ta đi đưa thuốc, ngươi trông chừng dùm."

Tiểu Hoa cười híp mắt, tuy rằng tiểu thư nhà nàng có lúc mạnh mẽ, nhưng tâm can lại rất dễ dao động.

Nếu như gặp phải dân chúng vô tội bị thương, Nhạc Thiên Tuyết người nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nàng không thể ra tay trị liệu, thế nhưng âm thầm đưa thuốc thì vẫn có thể.

Dạ Thành náo loạn ầm ĩ như vậy, người tử thương đã nhiều, người bị thương nặng còn nhiều hơn gấp bội.

Nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra, có người sai mấy tiểu khát cái (ăn xin) đi đem thuốc tới y quán, ngoài ra còn dặn thêm một câu: "Thuốc của Quý Y cô nương."

Những tiểu khát cái kia đại khái là lấy tiền rồi làm việc, liền chạy nhanh đi đưa thuốc.

Hầu hết đại phu căn bản là không tin, nghe danh Quý Y cô nương thần bí, thế mà chỉ thấy mấy gói thuốc bột nhạt nhẽo.

Nhưng khi dùng thử một gói, máu từ vết thương vốn chảy liên miên lập tức đông lại!

"Thực sự là thần kỳ." Đại phu nọ không nhịn được cảm thán một tiếng: "Ta chưa bao giờ thuốc bột nào lại tốt như vậy!"

Cứ như vậy, nhờ những gói thuốc thần kỳ mà việc chữa trị cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, tốc độ nhanh chóng cứu được không ít bách tính.

Những đại phu vốn xem thường Quý Y cô nương, cảm thấy nàng chỉ là một nữ tử, lại chẳng biết từ đâu đột nhiên thò ra, nhưng khi đã chứng kiến công dụng của thuốc bột này, ai nấy cũng chỉ biết thán phục Quý Y cô nương quả thật là lợi hại.

Chỉ trong một canh giờ mà chuyện này đã truyền đi khắp kinh thành, bởi vì dân chúng nhờ thứ thuốc bột thần kỳ mà tai qua nạn khỏi, nên ai ai cũng một mực tán thưởng, cảm tạ Quý Y cô nương.

Hiển nhiên, chuyện này cũng rất nhanh đã truyền đến tai Chiến Liên Thành.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đột kích

Hạo Nguyệt kể lại tỉ mỉ chuyện này cho hần, Chiến Liên Thành ánh mắt liền tối sầm lại, hần hơi nghiêng đầu, cái tên tiểu nữ tặc này sao lại ở đây?

Ánh mắt hần dừng lại trên người Dạ Thành chủ vẫn còn hôn mê nằm trên giường, vừa nãy y được ai đó cứu, bên cạnh để lại một dòng chữ nói là đã thu tiền xem bệnh, xem ra, người này đích thị là tên tiểu nữ tặc Quý Y!

"Quý Y này đúng là kỳ quái, biết rõ Vương gia nhà ta ở chỗ này, vậy mà vẫn dám xuất hiện, nhưng bất quá năng ta cũng được coi là thầy thuốc nhân từ như cha mẹ đi, vẫn liều mình để cứu bách tính." Truy Tinh chậm rãi nói.

Chiến Liên Thành lạnh lùng trầm giọng: "Thầy thuốc nhân từ như cha mẹ? Hừ! Trộm thuốc của ta, cùng lắm chỉ là một tên tiểu tặc thôi."

Truy Tinh biết chủ nhân có thâm thù với Quý Y, nên cũng không dám đá động gì nữa.

Sau đó, ánh mắt Chiến Liên Thành đột nhiên sáng lên, nói: "Truy Tinh, ngươi đi tìm những tiểu khát cái kia, Hạo Nguyệt, đi tìm Nhạc Thiên Tuyết."

Tuy rằng lần trước hần đã nghiệm chứng qua, nhưng hần vẫn còn cảm thấy hai người chắc chắn là có chút quan hệ.

Bên trong đình viện, Nhạc Thiên Tuyết vừa phân loại từng bình thuốc, vừa chậm chậm nói: "Tứ hoàng tử, vết thương trên người ngươi còn chưa khỏi hoàn toàn, ngươi cần gì phải đi tìm ta, chẳng qua là đông quá nên ta bị kẹt đường thôi, ta cũng đâu phải tiểu hài tử ngốc nghếch gì, làm sao lại không biết đường trở về."

Ngọc Nam Phong hần đi tìm người trở về, người thì không tìm được, mà còn tự rước cho mình một vết cắt trên cánh tay.

Vết thương tuy không nghiêm trọng, nhưng hần thân thể vạn kim, thường ngày đâu dễ gì bị thương.

Nhạc Thiên Tuyết hơi bất đắc dĩ, thấy hần đã có lòng tốt đi tìm mình, nên cũng ngồi băng bó cho hần một chút.

"Thật không ngờ Thiên Tuyết ngươi luôn mang theo dược vật bên người." Ngọc Nam Phong trầm giọng nói, khóe miệng không nhịn được khẽ cong lên.

Được nàng quan tâm như vậy thật hạnh phúc, thật hài lòng!

Nhạc Thiên Tuyết chậm chậm nói: "Cha ta dạy ta, khi ra ngoài, dược vật nhất định phải mang theo để phòng thân."

Nàng rắc rắc thuốc bột, băng bó cho Ngọc Nam Phong, bỗng lúc này, Tiểu Hoa cùng mấy người thái giám cung nữ thấy có người đến, vội vã quỳ xuống hành lễ.

"Tham kiến Chiến Vương gia!"

Nhạc Thiên Tuyết cũng chẳng may mắn để ý, nàng như cũ tập trung băng bó cho Ngọc Nam Phong, nếu như dừng lại bây giờ thì phải làm thêm một lần nữa làm, nàng không rảnh.

Chiến Liên Thành nhìn nàng băng bó vết thương kĩ lưỡng, thủ pháp tuy không tinh là thành thạo, nhưng vẫn có thể nhìn được.

Chỉ là ánh mắt kia của Ngọc Nam Phong dừng lại trên người Nhạc Thiên Tuyết lại thấy rõ vẻ mê luyến, si tình.

Chiến Liên Thành trong lòng nhin không được, thầm cười một tiếng, thực sự là buồn cười, Ngọc Cô Hàn này cũng có cảm tình với Nhạc Thiên Tuyết, bây giờ đến Ngọc Nam Phong cũng mê luyến Nhạc Thiên Tuyết, Thái Tử cùng Hoàng tử tranh giành một người nữ tử? Đây thực sự là quá thú vị.

Ngọc Nam Phong nhìn thấy Chiến Liên Thành đến, liền đứng lên hỏi thăm: "Chiến Vương gia, người không sao chứ?"

"Bản vương vô sự." Chiến Liên Thành ung dung nói: "Tứ hoàng tử chẳng phải đã sớm rời khỏi đấu trường rồi sao? Tại sao còn bị thương?"

"Ta ra ngoài cùng với Thiên Tuyết, nhưng lại mất dấu nàng nên quay lại tìm, không cẩn thận mới bị thương." Ngọc Nam Phong nói.

Chiến Liên Thành nheo mắt lại, nói như vậy, Nhạc Thiên Tuyết là không có mặt lúc đó sao.

Hắn khẽ liếc mắt ra hiệu, Hạo Nguyệt liền đi kiểm tra mấy bình thuốc nhỏ trên bàn.

Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt lên: "Sao lại động vào thuốc của ta? Chiến Vương gia người cũng bị thương sao?"

Hạo Nguyệt cười nói: "Ta chỉ hiếu kỳ nhìn một chút, Nhạc cô nương không cần bận tâm."

Hạo Nguyệt quay lại, âm thầm lắc đầu với Chiến Liên Thành, dược vật kia không phải là đồ của Quý Y cô nương.

Chiến Liên Thành đột kích không được, Nhạc Thiên Tuyết cũng không để lộ ra chân tướng gì, hắn nhìn chằm chằm nàng, nói: "Nhạc Thiên Tuyết, khi này người đi đâu vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết lấy ra một cái hộp nhỏ, ung dung nói: "Ta mới này ra khỏi đấu trường, đến Liên Hương lâu mua một ít bánh ngọt, Chiến Vương gia có muốn ăn không?"

Chiến Liên Thành nhìn chằm chằm hộp bánh ngọt trên tay nàng rất lâu, rốt cuộc cũng nói: "Không ăn."

Dứt lời, Chiến Liên Thành liền xoay người rời đi, Hạo Nguyệt cũng theo sát phía sau.

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng, tự lấy cái bánh trong hộp ra gặm một miếng, nàng biết Chiến Liên Thành sẽ đến đột kích, nên tiện đường mua bánh ngọt để giả vờ một chút, ai ngờ hắn chỉ liếc mắt rồi đi.

Đáng tiếc Nhạc Thiên Tuyết không thích ăn đồ ngọt, Tiểu Hoa nhanh ý liền rót một chén trà cho nàng.

Nhạc Thiên Tuyết uống một hơi, đưa hộp bánh cho Ngọc Nam Phong nói: "Tứ hoàng tử, người ăn đi."

Nhạc Thiên Tuyết về tới gian phòng của mình, hoa đào cũng đem dược vật đều thu thập trở về.

Tiểu Hoa còn thán phục khen thưởng một câu: "Tiểu thư, may mà người dùng kim sang dược phổ thông a, nếu không là bị phát hiện rồi."

"Tiểu Hoa, người nhớ kỹ, ta là Nhạc Thiên Tuyết, chỉ biết một chút phương pháp ép độc, kỹ năng chế thuốc ta đều một mực không biết." Nhạc Thiên Tuyết thấp giọng nói.

Tiểu Hoa bụm miệng cười: "Đúng, tiểu thư là tam vô tiểu thư mà!"

"Tam vô?"

"Đúng vậy a, mọi người trong kinh thành đều nói vậy, vô tài, vô đức, vô năng, tổng cộng là tam vô a."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong, khóe miệng co quắp, thì ra trong mắt mọi người, nàng chỉ là một kẻ vô dụng như vậy...

"Được rồi, thu dọn đồ đạc đi, ngày mai chúng ta sẽ trở về kinh, ở đây lâu không tốt" Nhạc Thiên Tuyết nói.

Tiểu Hoa vâng một tiếng, lập tức đi thu dọn đồ.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa.

Là giọng của Ngọc Nam Phong: "Thiên Tuyết, nguy rồi, Mộc thế tử xảy ra chuyện, người mau mở cửa ra."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, đi tới mở cửa, nàng nhìn Ngọc Nam Phong trán đầy mồ hôi, xem ra là vội vã chạy tới.

"Hắn xảy ra chuyện người đến tìm ta làm gì?" Nhạc Thiên Tuyết mắt kiên nhẫn nói.

"Mộc thế tử vốn vô sự, nhưng vừa nãy đột nhiên có thích khách xuất hiện, cắt đứt gân tay của hắn! Hắn nghe nói trước đó người cứu bản hoàng tử, nên mới kêu người lập tức tới ngay!" Ngọc Nam Phong nói luôn một hơi không nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Sơn tặc trên đường

Nhạc Thiên Tuyết khẽ nhú mảy, hoá ra bọn họ đều xem nàng là đại phu hết rồi.

Nàng vung tay nói: "Tay hấn đứt gân thì mất mớ gì đến ta, ta không phải đại phu, người đi tìm người khác đi."

Ngọc Nam Phong bắt lực nhìn Nhạc Thiên Tuyết, cố gắng nói: "Bản hoàng tử cũng đã nói như vậy với hấn, người xưa nay chưa từng học qua một chút y thuật, lần đó người cứu Bản hoàng tử, chỉ là may mắn thôi, nhưng đến mấy vị đại phu cũng không có biện pháp, hấn không muốn gân tay bị đứt mất, nên kêu người nhất định phải tới."

Nhạc Thiên Tuyết nhớ tới hồi sáng tên Mộc thế tử đó vừa mĩa mai mình một câu, hấn bắt quả chỉ là một cái thế gia thôi, thế mà đã lớn lối xem thường người khác như vậy.

Người như thế cho dù có làm Vương gia, thế nào cũng chỉ là một kẻ vô dụng.

Bây giờ hấn bị như thế càng tốt, gân tay bị đứt, trở thành phế nhân, đến Vương gia cũng không cần làm nữa.

Nghĩ tới đây, Nhạc Thiên Tuyết càng thêm cao hứng, cười nói: "Tứ hoàng tử, ta thực sự lực bất tòng tâm."

Đứt lời, nàng đóng sầm cửa lại.

Ngọc Nam Phong vội vã chặn lại, không cho nàng dễ dàng đóng cửa như vậy.

Hấn đau khổ nói: "Thiên Tuyết, bản hoàng tử chủ động tới tìm người, chính là vì sợ người của Mộc thế tử tới không mời được người."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ, rốt cuộc cũng không biết Ngọc Nam Phong là có ý gì.

Ngọc Nam Phong Thiếu có hơi sốt ruột nói: "Người biết Chiến Vương gia quyền thế khuynh đảo triều chính, nhưng người cũng đừng quên thế lực của Mộc Vương và Trang Vương, cha người dù thống lĩnh hai mươi vạn binh mã, nhưng phủ tướng quân vẫn phải cần chỗ dựa, Mộc Vương từ trước giờ thù dai, nếu người không giúp đỡ bây giờ, chắc chắn hấn sẽ trả thù người sau này."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, Ngọc Nam Phong nói cũng có lý, nhưng nàng chỉ có một mặt y thuật là tài giỏi, ở đây lại bị kẻ khác ra lệnh như vậy, trong lòng quả thật có chút khó chịu.

Nàng cau mày, trầm ngâm một chút rồi nói: "Ta thật sự không chữa trị được, cho dù Mộc vương muốn tới trả thù, ta cũng không có cách nào."

Ngọc Nam Phong định mở miệng nói tiếp, nhưng Nhạc Thiên Tuyết rất nhanh đã rầm một tiếng, cửa đóng lại rồi.

Tiểu Hoa đi tới, khẽ nói: "Tiểu thư, e rằng như vậy không tốt, lần trước người lộ ra một chút y thuật, đã rước vào không ít phiền toái rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nheo mắt, lần trước nếu nàng không ra tay, phủ tướng quân đã sớm thảm hại rồi, không biết bây giờ số phận thế nào, phủ tướng quân mặc dù có chút quyền thế, nhưng tuyệt nhiên không phải đối thủ của mấy Thế tử gia đó.

Hơn nữa Nhạc Hòa không cam chịu nhàn rỗi thành thoi, luôn đi đây đi đó, làm tròn trách nhiệm của một tướng quân, cho nên Hoàng thượng cũng đặc biệt quý mến ông.

Nhưng càng như vậy, lại càng nguy hiểm, quân vương sẽ có lúc vô tình, hoàn toàn không có tình, một khi như vậy thì chỉ có con đường chết.

"Ngay cả Tứ hoàng tử cũng phải e dè thế lực của Mộc Vương phủ mấy phần, tự mình đến mời ta..." Nhạc Thiên Tuyết cau mày suy nghĩ.

Tiểu Hoa cũng gật đầu, tình thế bây giờ đã rất rõ ràng rồi, Mộc Vương Phủ dù không so sánh được Chiến Vương phủ, nhưng thế lực trên triều vẫn không hề nhỏ.

Suy cho cùng, Nhạc Thiên Tuyết chỉ là một nữ tử, chỉ có thể bị người ta xô mũi mà dẫn đi...

Bỗng tình quang trong mắt lóe lên, nàng nhoen miệng cười: "Tiểu Hoa, theo ta đi tìm một người."

Tiểu Hoa ngạc nhiên, thắc mắc hỏi: "Tiểu thư, người đi tìm ai?"

Nhạc Thiên Tuyết đặc ý nói: "Đệ nhất Thần Y thiên hạ."

"Đệ nhất thần y? Tiểu thư người tự xưng là Quý Y, thế Thần Y kia là ai?"

Dù trong lòng vẫn còn thắc mắc, nhưng Tiểu Hoa vẫn vội vã chạy theo tiểu thư, hai người hai ngựa rất nhanh đã ra khỏi thành.

Trên đường, Nhạc Thiên Tuyết còn tính toán mua một ít hoa quả, mới an tâm ra khỏi thành.

Tiểu Hoa lớn lên ở phủ tướng quân, nên kỹ năng cưỡi ngựa cũng không tệ, Nhạc Thiên Tuyết phân biệt phương hướng rất tốt, hai người suôn sẻ đi một đoạn dài.

"Tiểu thư, nô tỳ nghe nói truyền nhân của Dược Vương Cốc mới được xưng là thần y, lẽ nào tiểu thư muốn đi tìm hần sao? Nhưng từ đây tới Dược Vương Cốc ít nhất cũng mất mấy ngày a." Tiểu Hoa từ phía sau nói vọng lên.

Phía trước, bạch mã của Nhạc Thiên Tuyết phi rất nhanh, Tiểu Hoa cơ hồ là đuổi theo không kịp.

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng: "Hần bây giờ đang ở vùng phụ cận của kinh thành, ngươi cứ theo sát ta."

Tiểu Hoa vốn biết chút ít võ công, nguyên do là trước đây khi Nhạc Hòa huấn luyện Thiên Tuyết, Tiểu Hoa cũng may mắn được học hỏi cùng.

Bỗng từ xa, đột nhiên xuất hiện mấy tên sơn tặc chặn đường.

Tiểu Hoa rút cục cũng hiểu được, tại sao tiểu thư lại dẫn mình theo.

"Tiểu thư... Nhưng nô tì chỉ là một nữ tử yếu...kém..." Tiểu Hoa cơ hồ là muốn khóc tới nơi rồi.

"Ta cũng vậy, hơn nữa ta còn là một nhóc tì." Nhạc Thiên Tuyết ung dung đáp

Nội lực của nàng bây giờ chẳng bao nhiêu, nếu như dùng ngân châm, sẽ bại lộ thân phận, cho nên nàng mới dẫn theo Tiểu Hoa bảo hộ.

Vì nàng biết, con đường này chắc chắn sẽ có sơn tặc chặn đường.

Chỉ sợ Tiểu Hoa làm nha hoàn nhiều năm, bản chất nha hoàn đã ăn sâu vào máu, để cho nàng đi đánh đánh giết giết mờ đường, không biết...có làm nổi không...

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Phu thê hợp sức

Mấy tên sơn tặc nhìn thấy hai tiểu cô nương xinh xắn trước mặt thì nhất thời hưng phấn, cười khà ồ, lộ ra hàm răng màu vàng tiêu chuẩn, phi thường hèn mọn.

Một tên, có vẻ là tướng cướp, hần nhìn chằm chằm phần ngực của Nhạc Thiên Tuyết, dâm tà nói:"Tuy rằng vóc người hơi kém, nhưng khuôn mặt vẫn rất đẹp, mỹ nữ, muốn theo ta về làm áp trại phu nhân không?"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn ánh mắt hèn mọn kia của hắn, không nhìn được, nàng quay sang Tiểu Hoa nói: "Tiểu Hoa, ngươi thật sự không thể ra tay?"

Tiểu Hoa hơi co mình lại, khẽ nói: "Tiểu thư, người tha cho nô tỳ đi, nô tỳ đến giết gà cũng không dám..."

Nhạc Thiên Tuyết thở dài, còn nghĩ mình có thể tiết kiệm một chút sức lực, bây giờ thì tốt rồi, vẫn phải tự mình ra tay...

Nàng rút ra một cây chủy thủ từ trong áo, nhếch miệng cười: "Các vị, không nhường đường sao? Có người sẽ đến giúp các vị nhặt xác sao?"

Tên tướng cướp liền nổi giận nói: "Con tiện nhân! Ngươi dám nói thế? Bỏ đại gia ta nhất định sẽ làm thịt ngươi!"

Nhạc Thiên Tuyết xoay người một cái đã xuống ngựa, chủy thủ đang đùa nghịch trong tay, bỗng nháy mắt phóng thẳng về phía tên sơn tặc to mồm!

Lập tức, hai mắt hắn đầm máu!

Tên cướp đau đến đưa tay che mắt hét to, Nhạc Thiên Tuyết nhanh chóng rút ra một cây chủy thủ nữa, xẹt một đường nhanh như cắt, máu cũng không hề dính, đã một dao chém đứt đầu hắn!

Mấy tên cướp còn lại liền kinh hô một tiếng đại ca, lập tức quay sang nhìn Nhạc Thiên Tuyết, ánh mắt hằn lên những vết máu đỏ!

Tiện nhân này không dễ chơi, ả ta biết võ công!

Nhạc Thiên Tuyết rất nhân nhả nói: "Nếu ta là các ngươi, thấy đại ca mình chết, ta sẽ lập tức trở về xem hẩn giấu bao nhiêu bạc, rồi đem bán đi kiếm hời."

Bọn chúng mỗi người hai mắt nhìn nhau, ả nói cũng có lý.

Nhưng trong đám cũng không thiếu một tên hết mực trung thành với đại ca, hẩn chỉ vào Nhạc Thiên Tuyết hùng hồn nói: "Ngươi ả tiện nhân đã giết đại ca ta, chúng ta nhất định sẽ bắt ngươi đền mạng!"

Nhạc Thiên Tuyết cười khẩy, chỉ chỉ bên cạnh hẩn nói: "Ngươi nói một mình ngươi? Bọn họ đều đi hết sạch rồi."

Hẩn liền quay sang ngó quanh ngó quất, quả nhiên đồng bọn đã giải tán hết, chỉ còn mình hẩn bơ vơ giữa cánh rừng...

Hẩn nuốt nước miếng cái ực, về mặt có chút sợ sệt, sau đó cũng cúp đuôi rồi đi không tiếng động...

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng trèo lên ngựa, quay sang nói với Tiểu Hoa: "Lần sau sẽ không mang ngươi đi nữa, đến giết gà cũng không dám, huống chi giết ngươi?"

Tiểu Hoa không dám đưa mắt nhìn xác chết của tên tướng cướp, vội vàng thúc ngựa đi theo Nhạc Thiên Tuyết.

Nàng có chút khó hiểu nói: "Tiểu thư, tại sao người đã cứu người, nhưng cũng muốn giết người?"

"Có nhiều tại sao thế? Ta cứu người, có lúc là đắc dĩ, là trách nhiệm của đại phu, nhưng khi ta giết người, là vì người khác muốn giết ta, ta mới ra tay, ngươi hiểu không?" Nhạc Thiên Tuyết chậm rãi nói: "Nếu có kẻ muốn giết ngươi, ngươi ngồi đó niệm A Di Đà Phật, lẽ nào Phật Tổ sẽ đến cứu ngươi? Nên ngươi phải biết tự cứu lấy mình."

Mấy lời này, không biết Tiểu Hoa có thể thông suốt được không.

Hôm nay Nhạc Thiên Tuyết cố ý dẫn theo Tiểu Hoa ra ngoài, chính là muốn rèn luyện tiểu nô tì một chút, nhưng kiểu này thì....chắc chắn là không thể nào.

Làm nha hoàn nhiều năm, tính hầu hạ dạ vâng đã ngấm vào tận xương tủy, còn biết thế nào là vung đao múa kiếm?

Nhưng là người thân cận của Nhạc Thiên Tuyết, ít nhất cũng phải biết tự phòng thân...

Ra khỏi khu rừng là một mảnh đất trống trải.

Nhạc Thiên Tuyết dựa theo mùi hương trong không khí, tiếp tục đi lên phía trước, không lâu sau, rốt cục cũng nhìn thấy một gian nhà tranh.

Nàng trèo xuống ngựa, trực tiếp đẩy cửa đi vào, mở to miệng gọi: "Nguyên Thiên Tứ!"

Trong gian phòng, đúng lúc có một thiếu niên chừng mười tám đang cúi húi thay y phục, thấy Nhạc Thiên Tuyết vô tư đẩy cửa đi vào như thế, vừa lúc hẩn đang xoay người lại, một thân trắng trẻo đẹp đẽ như sứ lộ ra, hầu như cái gì cũng thấy rõ!

Nhạc Thiên Tuyết tròn mắt lên, phút sau lại mở miệng cười to.

Nguyên Thiên Tứ lập tức xoay người đưa lưng về phía nàng, vội vã cảm y phụ lên che chắn, "Nhạc Thiên Tuyết! Ngươi đúng là đồ vô sỉ hạ lưu!!! Dám nhìn chăm chăm vào cơ thể băng thanh ngọc khiết của ta như vậy!!!"

Nhạc Thiên Tuyết cười nói: "Nguyên Thiên Tứ, ngươi để ý làm gì mấy chuyện này, còn nhớ lúc chúng ta lần đầu gặp mặt, ngươi đang tắm rửa, ta từ trên nóc nhà té xuống, cũng vừa hay lại thấy hết."

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Nguyên Thiên Tứ lập tức ửng đỏ, tiểu nha đầu này!

Hẩn vội vàng xò từng lớp y phục vào, lần đầu gặp Nhạc Thiên Tuyết, cũng cái tình huống khó coi như vậy, đúng là không đánh thì không quen mà!

Buổi tối, hẩn đang tắm rửa trong nhà trọ, trùng hợp Nhạc Thiên Tuyết cũng đi ra ngoài tìm Ân Tô Tô, không ngờ nóc nhà có vấn đề, nàng vừa đặt chân lên liền té cái rầm xuống.

Quý Y cô nương và Đệ Nhất Thần Y, gặp nhau cứ như một chuyện hời.

Nguyên Thiên Tứ mấy ngày trước đã đến đây, dùng bò câu đưa tin cho Nhạc Thiên Tuyết, cho nên nàng mới biết rõ hẩn đang hái thuốc ở chỗ này.

Nguyên Thiên Tứ hắng giọng ngồi xuống, vẫn có chút tức giận nói: "Ngươi đến tìm ta làm gì? Không phải nói mình rất bận rất bận, không thể theo ta về Dược Vương Cốc được sao?"

Nhạc Thiên Tuyết ngồi xuống trước mặt hắn, nói: "Có chuyện muốn ngươi giúp."

"Ta biết chắc sẽ chẳng phải chuyện tốt lành gì." Nguyên Thiên Tứ thở dài: "Từ lúc gặp ngươi đến giờ có chuyện gì tốt lành đâu? Lần trước ngươi đến Được Vương Cốc, hái gần hết được liệu của ta!"

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng, tình cảnh trước mắt rõ ràng đây!

Nhạc Thiên Tuyết mân mê mấy ngón tay, lầm bầm nói: "Là ngươi nói với ta cứ thoải mái lấy, không cần khách khí mà, ta chỉ nghe theo ngươi không khách khí thôi."

Nguyên Thiên Tứ hàm hàm: "Ai biết được ngươi thực sự không khách khí như vậy!"

"Ngươi biết tính ta mà." Nhạc Thiên Tuyết đột nhiên ngẩng mặt lên: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, ngươi giúp ta đi cứu người đi."

Nguyên Thiên Tứ nhấn giọng nói: "Cái gì? Ngươi không tự mình ra tay cứu được, còn bắt ta phải giúp? Y thuật của ngươi bị chó ăn hết rồi sao?"

"Không phải... Là ta có chút rắc rối, không thể để lộ y thuật của mình, nhưng nếu không cứu người này, sẽ gây hậu họa đến phủ tướng quân." Nhạc Thiên Tuyết khó xử nói.

"Ngươi cũng biết tổ tiên Được Vương Cốc của vì sao lại tị thế rồi chứ?" Nguyên Thiên Tứ nói: "Cũng chính vì mấy cái chuyện này, mấy kẻ ý mình có quyền có thể đó chỉ chuyên bắt nạt ra lệnh chúng ta, ta muốn ngươi theo ta trở về Được Vương Cốc, phu thê hợp sức cùng trồng thảo dược, ngươi lại không chịu!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tách gân tay

Tiểu Hoa đang uống nước ở bên ngoài, nghe thấy một lời này, liền sắc nước phải vỗ ngực ho sù sù.

Phu thê hợp sức?

Tiểu Hoa quay đầu nhìn vào trong, Đệ Nhất Thần Y - Nguyên Thiên Tứ một thân áo bào màu vàng nhạt, dáng dấp thanh tú, bề ngoài hẳn như vậy, quả thật nhìn không ra lại chính là Nguyên thị truyền nhân.

Vì truyền nhân Được Vương Cốc đã nổi danh mấy trăm năm rồi, địa vị không hề thấp tí nào.

Nhạc Thiên Tuyết vẫy tay nói: "Vừa nãy ta mới nhìn ngươi một chút, ngươi đã thẹn thùng như vậy, thế này thì còn làm phu thê cái gì? Làm huynh muội còn tạm được."

Nguyên Thiên Tứ nghiêng đầu đi, nhất quyết nói: "Không được, không làm phu thê sẽ không đi!"

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, Nguyên Thiên Tứ hẳn xem ra không phải cảm tình gì mình, mà là ngưỡng mộ y thuật đặc biệt của Nhạc Thiên Tuyết...

Vì Nguyên thị luôn muốn y thuật của gia tộc được nâng cao, phát triển hơn, nhưng nếu hắn muốn lấy thân báo đáp để học hỏi y thuật, thì quả là vô cùng gan dạ.

"Như vậy đi..." Nhạc Thiên Tuyết ngẫm nghĩ một hồi: "Gân tay của y bị đứt, lát nữa ta cho ngươi xem cách tách gân, chẳng phải ngươi có thể học hỏi thêm được sao?"

Ánh mắt Nguyên Thiên Tứ liền sáng lên, hắn lập tức đứng dậy: "Được! Nhạc Thiên Tuyết! Đi nhanh nào!"

Nhạc Thiên Tuyết mỉm cười, không chần chừ liền cùng Nguyên Thiên Tứ thúc ngựa về Dạ Thành.

May mà Thiên Tứ cũng có một tiểu bạch mã, trên đường đi không cần phải tốn nhiều thời gian.

Nhạc Thiên Tuyết nói lại kế hoạch của mình cho hắn nghe, Nguyên Thiên Tứ liền gật gù đầu: "Chính là mượn danh nghĩa của ta để cứu người đúng không?"

"Không sai, dù sao ngươi cũng đâu biết tách gân tay." Nhạc Thiên Tuyết chậm rãi nói.

Một câu nói, đã chọc Nguyên Thiên Tứ tức gần chết.

Dạ Thành dần hiện ra trước mắt, Nhạc Thiên Tuyết đã dùng hơn một canh giờ rồi.

Nàng trực tiếp dẫn Nguyên Thiên Tứ đến Dạ phủ, bỗng nhìn thấy một nhóm đông người xông ra ngoài, nhìn trang phục, xem ra là người của Mộc Vươn phủ.

"Là Nhạc Thiên Tuyết! Mau bắt nàng lại!"

Những tên thị vệ liền xông lên, vây quanh Nhạc Thiên Tuyết.

Nguyên Thiên Tứ đầu óc choáng váng, vừa vào thành đã được đón tiếp 'nồng hậu' như vậy rồi, hẳn quả thực là phục Nhạc Thiên Tuyết rồi.

"Nhạc Thiên Tuyết, tại sao ngươi vẫn sống được đến bây giờ vậy?" Nguyên Thiên Tứ tiến lên một bước, sau lại hỏi: "Tên Mộc thế gì đó ở đâu?"

"Nhạc Thiên Tuyết, ngươi rốt cục cũng thông suốt!? Chịu cứu chữa Thế gia của chúng ta?!" Thủ lĩnh thị vệ to giọng nói, hoàn toàn không để Nhạc Thiên Tuyết ở trong mắt.

Nhạc Thiên Tuyết chậm chậm đáp: "Ta đã nói là không phải bổn sự của ta, đây là Dược Vương Cốc Nguyên Thiên Tứ, là ta mời tới để cứu Mộc thế tử."

Mọi người sững sờ, Dược Vương Cốc Nguyên thị?

Nguyên Thiên Tứ đã rất quen với ánh mắt này, dù sao hắn cũng còn quá nhỏ tuổi, rất nhiều người không tin y thuật của hắn.

Nhạc Thiên Tuyết liền đi tới kéo áo hắn, lướt qua đoàn người rầm rộ giáo mác, cũng không buồn quay đầu lại nói: "Mộc thế tử không còn nhiều thời gian nữa, mau dẫn đường đi."

Những thị vệ kia lúc này mới sực tỉnh lại, vội vàng đi trước mở đường.

Nhạc Thiên Tuyết cùng Nguyên Thiên Tứ đi vào trong phòng, sau lần khép chặt cửa lại không cho ai đi vào.

Trang thế tử ở bên ngoài nhìn, hừ một tiếng: "Lần trước Nhạc Thiên Tuyết cứu Tứ hoàng tử cũng thế, rốt cuộc có cái gì mà phải đóng chặt cửa bí mật như vậy?"

Tứ hoàng tử cũng hơi sốt ruột, lần trước hắn mơ mơ màng màng, nhưng vẫn nhìn ra đích thực là Nhạc Thiên Tuyết cứu mình.

Mọi người không ai ngờ được, Nhạc Thiên Tuyết lại quen biết với Đệ Nhất Thần Y, chẳng trách nàng lại biết chút ít y thuật và cách ép độc, thì ra đều là Nguyên Thiên Tứ chỉ giáo nàng.

"Lỡ đâu Nguyên Thiên Tứ kia là giả thì sao?" Trang thế tử đột nhiên hỏi.

Mọi người nhất thời sững người, chuyện này...

"Đúng rồi! Thế tử, tiểu nhân nhớ Chiến Vương gia đã từng đi qua Dược Vương Cốc cầu y, để cho Chiến Vương gia đến phân biệt thật giả thì sao?" Một thị vệ cao giọng nói.

Trang thế tử vừa nghe, cũng cảm thấy có lý, dù sao chỉ có mình Chiến Liên Thành đã gặp Nguyên Thiên Tứ.

Hắn lập tức cho người đi mời Chiến Liên Thành, mà người bị hoài nghi là hàng giả, Nguyên Thiên Tứ kia thì đang ở trong phòng ăn hoa quả ngon lành.

Đôi mắt của Mộc thế tử đã bị miếng vải băng bó kín mít lại, đây chính là tác phẩm khi nãy của Nhạc Thiên Tuyết.

Chỉ có điều hắn đã ngắt xi từ lâu, Nhạc Thiên Tuyết làm như vậy, chỉ là để phòng ngừa vạn nhất.

Nàng xem nhìn gân tay của hắn, cau mày nói: "Xi xi, thích khách nào mà cũng thật độc ác a, lại chọn trúng tay phải của Mộc thế tử đây."

Nguyên Thiên Tứ miệng nhóp nhép nhai trái cây, lọng giọng nói: "Thiên Tuyết, vậy ngươi có thể khôi phục được như lúc ban đầu không?"

"Được, nhưng ta lại muốn giấu nghề." Nhạc Thiên Tuyết đáp.

"Ài? Sao ngươi độc ác vậy?" Nguyên Thiên Tứ vỗ vỗ ngực nói: "Khó trách ngươi tự xưng là Quý Y, ta lại là Thần Y."

"Bớt nói nhảm đi, ngươi qua đây nhìn đi." Nhạc Thiên Tuyết lấy hòm thuốc nhỏ mở ra, chuẩn bị tới phần nói liền gân tay.

Nguyên Thiên Tứ nhìn không rục rịch, ánh mắt chăm chú vô cùng.

Theo lời của hắn, chỉ có thể lấy gân tay ra bằng đôi đũa, chứ mãi mãi không bao giờ nghĩ tới dùng kiếm.

Không ngờ Nhạc Thiên Tuyết lại có thể làm được...

Lúc này, Chiến Liên Thành đã tới trước phòng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Mạnh mỗi bất ngờ

Hắn đứng bên ngoài, nhìn thấy cánh cửa phòng đóng chặt, tình huống y như lúc trước, nằng đóng kín cửa phòng lại, ai cũng không được vào xem.

Lần này, rất có khả năng là Nhạc Thiên Tuyết (*)ly miêu hoá thái tử đây!

(*)Một truyền thuyết trong dân gian của Trung Quốc, đại khái là nói về âm mưu hoán đổi thái tử bằng một con li miêu.

Ngón tay hắn đưa lên chỉ vào cánh cửa gỗ, ý tứ rất rõ ràng, hắn chính là muốn để Hạo Nguyệt phá cửa xông vào!

Ngọc Nam Phong định cản lại nhưng không kịp, Hạo Nguyệt đã tung một cước mạnh, rầm một tiếng, cánh cửa lập tức bị đá văng ra!

Âm thanh chấn động, Nhạc Thiên Tuyết đang gặm quả táo, cũng không tự chủ được quay đầu lại nhìn.

Chiến Liên Thành sắc mặt âm u như mây đen đứng ở cửa, nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết rất vô tư gặm táo, cái này.... trong tưởng tượng của hắn hình như có chút không giống!

"Chiến Vương gia? Ngươi làm cái gì vậy?" Nhạc Thiên Tuyết biết rõ nhưng vẫn thản nhiên đưa mắt nhìn hắn hỏi.

Nhìn dáng vẻ ăn táo ngon lành của nàng, cho dù Chiến Liên Thành có mặt lạnh đến đâu, khóe miệng cũng không nhịn được mà giật giật.

Trong khi ở bên kia, Nguyên Thiên Tứ đang chăm chú chữa trị cho Mộc thế tử, vâng trán thấm ra không ít mồ hôi.

Nhạc Thiên Tuyết cẩn thận lau mồ hôi giúp hắn, còn bồi thêm một câu: "Thiên Tứ ca ca, còn bao lâu nữa là xong? Chiến Vương gia đã đến đá cửa phòng rồi kìa."

Nguyên Thiên Tứ không buồn ngẩng đầu lên, nhưng vẫn có thể cảm nhận được giờ khắc này hắn đang phần nộ vô cùng.

"Kêu ta tới cứu người, bây giờ lại tới phá cửa, đây là có ý gì?" Nguyên Thiên Tứ ngữ khí lạnh lẽo nói.

Trang thế tử vốn có mối giao hảo với Mộc thế tử, Thần Y đang chữa trị cho hắn, chắc chắn sẽ không muốn bị làm phiền.

Bây giờ hắn cũng không sợ đắc tội Chiến Liên Thành nữa, sẵn giọng nói: "Chiến Vương, ngươi làm như vậy là không được!"

Chiến Liên Thành vốn có để người nào ở trong mắt, điềm nhiên nói: "Bản vương muốn trực tiếp được nhìn như vậy, Nguyên đại phu, ngươi cứ tiếp tục."

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng, không thèm chú ý đến Chiến Liên Thành nữa.

Nhạc Thiên Tuyết thình thoảng lại lau mồ hôi cho Nguyên Thiên Tứ, toàn bộ quá trình cũng không cử động nhiều, nàng chỉ là vừa nói chuyện vừa ăn táo thôi.

Mặt trời dần ngả về phía tây, ánh sáng không đủ thấp cho gian phòng, Nhạc Thiên Tuyết đi tới thắp thêm một ngọn nến, nhưng như thế vẫn chưa đủ, nàng đành lôi ra một viên dạ minh châu nữa, lúc này gian phòng mới có đủ tia sáng.

Chưa tới nửa canh giờ sau, Nguyên Thiên Tứ đã thở hắt ra, nói: "Được rồi, Thiên Tuyết mười mười, ngươi tới giúp ta băng bó cẩn thận nữa là xong."

Nhạc Thiên Tuyết cười đáp một tiếng, vội vã đi tới quần từng lớp băng cho Mộc thế tử.

"Thật không ngờ Nhạc Thiên Tuyết lại thực sự quen biết với Đệ Nhất Thần Y, chẳng trách nàng biết một chút y thuật, Tứ hoàng tử, lần trước có khi nhờ thế mà nàng mới cứu được ngươi." Trang thế tử thàn thán một tiếng.

Nguyên thị này vốn luôn ỷ lại ở Dược Vương Cốc, nhiều người đến tận cửa cầu y, nhưng ngay cả vào Dược Vương Cốc cũng không vào được.

Thế mà Nhạc Thiên Tuyết lại gọi Nguyên Thiên Tứ một tiếng Thiên Tứ ca ca dễ dàng như vậy!

Bây giờ, trong lòng Ngọc Nam Phong đã là vạn phần đổ kị rồi!

Sắc mặt hần âm trầm, chỉ thờ ơ đáp một tiếng: "Vậy thì thế nào."

Chiến Liên Thành chăm chú nhìn Nguyên Thiên Tứ một lúc rồi nói: "Nguyên đại phu rốt cuộc cũng ra tay rồi, trước đó bản vương muốn mời Nguyên đại phu một chuyến, nhưng Nguyên đại phu lại không đáp ứng."

Nguyên Thiên Tứ hồ hững nói: "Nếu không phải vì Thiên Tuyết muội muội xin ta đến, còn lâu ta mới nhàn nhã thoải mái như vậy."

Sau đó hần quay sang mấy nha hoàn túc trực trong phòng nói: "Các người nói với chủ nhân, tiền xem bệnh là ba vạn lượng, qua phủ tướng quân đưa cho Thiên Tuyết muội muội là được."

Chiến Liên Thành khẽ liếc mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết, thấy nàng cao hứng cầm chặt tay Nguyên Thiên Tứ, hần nặng nề nhắm mắt lại, tiểu nha đầu đứng là mặt dày không biết xấu hổ!

Chiến Liên Thành trở lại viện tử của mình, an vị bên cửa sổ, im lặng phóng tầm mắt ra xa.

Hạo Nguyệt rót một chén trà cho hần, nói: "Vương gia, không ngờ gân tay của Mộc thế tử bị thần cắt đứt, bây giờ đã được nối liền."

Ánh mắt hần hồ hững nhìn vào khoảng không vô định, thấp giọng nói: "Không sao, Nguyên Thiên Tứ giờ đã xuất hiện, âm thầm bắt hần lại là được."

Hạo Nguyệt gật đầu, giọng nói cũng dần nhỏ xuống: "Vâng! Vương gia!"

Không tìm được Quý Y, nhưng giờ đã có truyền nhân Dược Vương Cốc có thể gửi gắm hi vọng!

Nhị tiểu thư... Đã không chờ được nữa!

Bận rộn cả một đêm, hai tay Nguyên Thiên Tứ cũng đã tê rần.

Vậy mà Nhạc Thiên Tuyết còn bắt hần kê đơn thuốc, đúng là độc ác mà!

"Người viết xong chưa?" Nhạc Thiên Tuyết lại gần ngắm nghía một chút, gật gật đầu: "Đúng là hoàn hảo không có chỗ thiếu sót, nhưng chữ của người sao lại xấu thế."

Nguyên Thiên Tứ liền cau mày: "Người có bản lĩnh thì tự đi mà viết!"

"Không được, bút tích của ta sẽ bị nhận ra." Nhạc Thiên Tuyết nói xong, bỗng sờ sờ cảm hỏi: "Người và Chiến Liên Thành này từng gặp nhau?"

"Cái Vương gia quê kia hả?"

Về phương diện độc miệng, Nguyên Thiên Tứ cũng xứng hàng thâm thù.

Hần ngẫm lại một hồi rồi nói: "Năm trước hần đã đi tới Dược Vương Cốc tìm ta, hần là người duy nhất có thể vào được cốc, hình như hần muốn mời ta chữa trị cho ai đó, nhưng ta không thích dính líu gì đến người trong triều, nên mới cự tuyệt."

Nhạc Thiên Tuyết sững người, trước đó Chiến Liên Thành bằng mọi giá giành được thất sắc linh dược, cũng là vì muốn cứu người.

Nhưng người kia là ai? Nhìn dáng vẻ của Chiến Liên Thành, xem ra là rất quan trọng với hần.

Nàng nói: "Giờ thì xong rồi, Chiến Liên Thành mà có được thất sắc linh dược vốn rất ít người biết dùng, bây giờ thấy người xuất hiện, nhất định sẽ bắt người."

Nguyên Thiên Tứ a một tiếng, sau đó liền nhìn chòng chọc vào Nhạc Thiên Tuyết như muốn xuyên thủng người nàng!

"Người dám để cho ta đưa dê vào tận miệng cọp?! Vậy giờ phải làm sao?!" Nguyên Thiên Tứ hơi sót ruột nói: "Nguy rồi, Chiến Liên Thành hai bên là hai đại cao thủ, ta võ vẽ mềo quào à!"

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, cái gì hai đại cao thủ, cao thủ lợi hại nhất chính là Chiến Liên Thành hần đấy!

Nàng xếp lại thuốc vào trong hòm, bỗng nhiên nhìn thấy một tờ giấy bị vo tròn nhàu nát, nàng hơi sững sờ, nhớ lại hình như là vừa rút xuống từ trong tay áo Mộc thế tử.

Nàng hiếu kỳ liền mở ra xem, đôi mắt vừa nhìn đã kinh hoàng mở to hết cỡ.

Nguyên Thiên Tứ thấy kỳ lạ, ghé sát đầu vào nhìn, "Cái gì đây? Tông Quyển?"

Sắc mặt Nhạc Thiên Tuyết đã hơi trắng bệch, hôm nay Ân Tô Tô vừa mới nhắc tới Tông Quyển, không ngờ chưa hết một ngày đã có manh mối!

Hơn nữa, lại ở trên người Mộc thế tử!

Chương 45: Chậm một bước

Lẽ nào, việc thao túng bọn đã thú hôm nay, là Mộc thể an bài?

Không thể, chính hắn cũng ngồi ở đó, trừ phi hắn muốn đem mạng mình lẫn vào trong đám người!

Trên tờ giấy, một hàng chữ bỗng hiện rõ ra: Tông quyền hư hư thực thực ở Chiến Vương phủ.

Chiến Liên Thành?

Sao giờ lại dính líu đến tên giả tặc đó nữa?

Nhạc Thiên Tuyết nàng vốn muốn quan hệ gì đến hắn, nam nhân này quá mức xấu bụng giả dối, nếu như nàng chỉ hơi có cái gì đó không cẩn thận, chắc chắn chỉ có một kết cục!

Nhạc Thiên Tuyết trầm ngâm suy nghĩ, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Nguyên Thiên Tứ bỗng nói: "Thiên Tuyết, sao ngươi lại mất công suy nghĩ như vậy? Ngươi có thể dùng mỹ nhân kế mà!"

Nhạc Thiên Tuyết lườm hắn một cái: "Mỹ nhân kế? Ngươi chưa từng nghe nói Chiến Liên Thành không gần nữ sắc sao?!"

Nàng để tờ giấy xuống bàn, chống cằm nghiền ngẫm, chuyện này trước hết nói cho Ân Tô Tô biết đã, sau đó sẽ cân nhắc nên làm thế nào cho phải.

Nguyên Thiên Tứ khẽ liếc nàng, đưa tay nghịch nghịch mấy sợi tóc của mình, khoe miệng hắn bỗng kéo lên một tia cười, nói: "Hay là, để ta giúp ngươi."

Rất dễ nhìn thấy, Nhạc Thiên Tuyết thực sự muốn có được Tông Quyền gì đó, tuy rằng hắn không rõ là vì sao, nhưng hắn luôn sẵn sàng giúp đỡ Nhạc Thiên Tuyết.

Bởi vì, hắn đã từng được kinh qua kỹ thuật luyện đan siêu cấp của nàng...

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ Nguyên Thiên Tứ sẽ không tự nhiên mà giúp đỡ, hắn nói như vậy, nhất định là có điều kiện.

Nàng nhìn hắn chăm chú: "Ngươi nói đi."

"Ngươi quả thật là thông minh nhanh trí a!" Nguyên Thiên Tứ vỗ đùi nói: "Chiến Liên Thành trước đó muốn nhờ ta cứu ngươi, giờ ta có thể dựa vào đó để xâm nhập Chiến Vương phủ, giúp ngươi điều tra."

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày: "Cái võ vẽ mèo quào của ngươi cũng muốn xông vào Chiến Vương phủ điều tra? Không khả quan lắm."

Chiến Vương phủ thị vệ canh giữ nghiêm ngặt, muốn xông vào, là một chuyện rất khó.

Tông Quyền này có lẽ là một đồ vật cực kỳ quan trọng, nếu không phải thế thì sẽ không có nhiều người tranh cướp nó như vậy.

Cho nên Chiến Liên Thành chắc chắn sẽ không tùy tiện cất giữ Tông Quyền, nếu để cho Nguyên Thiên Tứ đi tìm, cơ hội tìm được cũng rất xa vời.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ nói: "Như vậy đi, ta sẽ đi cùng với ngươi."

"Ê? Chẳng phải như vậy sẽ càng bị hoài nghi thêm sao?" Nguyên Thiên Tứ lắc đầu.

Nhạc Thiên Tuyết lại nói: "Chỉ cần có viện cớ, sợ gì hoài nghi."

"Cũng tốt, nhưng ngươi nên nhớ điều kiện của ta chính là... Ngươi phải dạy ta kỹ thuật luyện đan chế thuốc siêu cấp kia!" Nguyên Thiên Tứ lập tức hưng phấn lên, trong cuộc đời của hắn, không có sắc đẹp quyền lợi, chỉ có y thuật và thảo dược.

Nhạc Thiên Tuyết lườm hắn một cái, liền biết hắn đang suy nghĩ cái gì rồi.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu: "Thế thì hết cách rồi, bởi vì kỹ thuật luyện đan kia chỉ có ta mới dùng được."

Nói trắng ra chính là chỉ có gia chủ của Đường Môn thế gia mới có thể sử dụng, được đỉnh này sở dĩ có thể cùng nàng xuyên qua đến nơi này là nhờ có khế ước linh hồn.

Cho nên Nguyên Thiên Tứ có khao khát dùng tới đâu, cũng là không thể nào, linh hồn hấn vốn đâu có hợp.

Nguyên Thiên Tứ một mặt oan ức, dậm chân đập bàn nói:"Tại sao? Ta giúp ngươi như vậy, ngươi còn hẹp hòi ích kỉ thế?"

"Đây không phải vấn đề hẹp hòi, mà là người goài không dùng được được đỉnh của ta." Nhạc Thiên Tuyết nói:"Đã như thế thì ngươi đi về Dược Vương Cốc trước đi, ở lại chỗ này, chỉ rước thêm nguy hiểm thôi."

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng:"Ta cũng không phải loại người nhỏ mọn, yên tâm đi, ta vẫn sẽ giúp ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết mỉm cười nói:"Vẫn là Thiên Tứ ca ca tốt bụng! Vậy ngày mai ngươi theo ta trở về kinh thành trước, chúng ta phải bàn bạc kĩ lưỡng mới được."

Nguyên Thiên Tứ trở về gian phòng của mình nghỉ ngơi, trên đường còn lèm bèm một câu: "Nhạc Thiên Tuyết này coi thế nhưng là cái đồ đầu người nảo heo, ta phải xem rõ bên trong nảo heo đó có cái gì."

Thì cứ nói trắng ra, là lo lắng thôi mà.

Nguyên Thiên Tứ một khi lo lắng cho người khác, chỉ có thể người đó đã lọt vào mắt mình.

Hắn vừa mở cửa nhấc chân vào, bỗng cảm thấy sau lưng thoáng bóng người, hắn liền quay lại sẵn sàng ra tay nhưng chưa gì đã bị một người đánh ngất xỉu!

Hôm sau.

Tiểu Hoa vội vàng đi vào phòng, nói: "Tiểu thư, sáng nay nô tì đi gọi Thần Y dậy, nhưng không thấy Thần Y ở trong phòng, hơn nữa chăn đệm vẫn gọn gàng ngăn nắp, khả năng Thần Y hôm qua không ngủ ở trong phòng."

Nhạc Thiên Tuyết thuận tay cầm lấy cây trâm gỗ cắm trên đầu, trong lòng bỗng sốt ruột không nguôi.

Nguyên Thiên Tứ này là Nguyên thị truyền nhân, cũng là một miếng mồi béo bở, khả năng rất nhiều người đã theo dõi hắn rồi.

Hôm qua nàng vừa đùa giỡn nói cười với hắn, hôm nay đã không thấy tăm hơi đâu nữa, Nguyên Thiên Tứ chắc chắn sẽ không ra đi không lời từ biệt, như vậy có nghĩa là tám phần mười đã xảy ra chuyện rồi.

Nàng ngay lập tức sẽ đi chỗ đó tiểu phòng trọ nhìn một chút, đúng là không hề có một chút vết tích, nàng trong lúc nhất thời cũng đoán không ra.

Tự nhiên trong lúc này, nàng lại đột nhiên nhớ tới Chiến Liên Thành nên liền hỏi:"Chiến Liên Thành ở đâu rồi?"

"Chiến Vương gia sáng nay nhìn thấy Dạ Thành thành chủ đã khỏe mạnh, nên đã đi rồi, bây giờ chắc đã ra khỏi Dạ Thành" Tiểu Hoa đáp.

Đi nhanh như vậy? Khẳng định là rất đáng nghi!

Nhạc Thiên Tuyết chỉ bỏ lại một câu:"Tiểu Hoa, ngươi theo Tứ hoàng tử trở về kinh thành sau, ta đi trước đây."

Nàng lập tức chạy đi thật nhanh, để lại Tiểu Hoa ở phía sau hô to một tiếng tiểu thư.

Hôm qua Thiên Tứ hắn vừa tính toán lợi dụng việc cứu người để trà trộn vào Chiến Vương phủ, không ngờ Chiến Liên Thành rất nhanh đã ra tay, bọn họ đã chậm một bước!

Tên Chiến Liên Thành này, quả nhiên là độc ác tàn nhẫn vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Bản vương không thể không có kẻ thù

Nhạc Thiên Tuyết thúc ngựa phi nước đại ra khỏi Dạ Thành, xe ngựa của Chiến Liên Thành tuy rất to nhưng di chuyển lại không hề chậm chạp, chạy hết tốc lực tới Song Tử nhai (sườn núi), Nhạc Thiên Tuyết mới miễn cưỡng nhìn thấy đoàn xe ở phía xa kia.

Nàng không nói nhiều lời, lập tức đuổi tới thật nhanh.

Nhạc Thiên Tuyết vừa mới tới gần, đã có kẻ vung đao quát:"Ngươi ở đâu tới?! Dám quấy nhiễu Chiến Vương gia tôn giá!"

Nàng chẳng buồn quan tâm, chỉ la to: "Chiến Vương gia!"

Hạo Nguyệt và Truy Tinh đi phía trước đều quay đầu lại, nhìn thấy là Nhạc Thiên Tuyết, hai người khẽ liếc mắt nhìn nhau, Nhạc Thiên Tuyết này lại đuổi theo tới.

Hạo Nguyệt phát tay một cái, để Nhạc Thiên Tuyết lại gần.

"Nhạc cô nương có chuyện gì? Sao lại đuổi theo tới đây?" Hạo Nguyệt hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn lướt qua đoàn xe, không hề thấy cái gì kỳ quái, vậy chỗ duy nhất có thể giấu người chính là trong xe ngựa rồi.

Nàng đưa tay ra, định kéo rèm lên nhìn.

Hạo Nguyệt hô to một tiếng: "To gan!"

Hạo Nguyệt thân thủ cực nhanh, nháy mắt đã cản Nhạc Thiên Tuyết lại.

Nhạc Thiên Tuyết mặc dù không có nội lực, nhưng chiêu thức thì vẫn còn, kiếp trước quyền pháp của nàng luôn xếp số một số hai, hơn nữa thân thể này lớn lên nhờ tập võ, so thân thủ, Nhạc Thiên Tuyết chắc chắn sẽ không thua!

Hạo Nguyệt kinh ngạc, Nhạc Thiên Tuyết chỉ một chiêu đã hất mạnh tay nàng ra!

Chiếc rèm cũng thuận theo đó bị hất lên, nàng chính là muốn tận mắt chứng kiến, nhưng vừa nhìn vào chỉ thấy bên trong có một mình Chiến Liên Thành.

Người đầu...

Về mặt Nhạc Thiên Tuyết lập tức cứng đờ, mà Chiến Liên Thành liền ngược mắt lên nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống nàng!

"Quá nhiều bản vương, ngươi đã biết phải bị tội gì?" Chiến Liên Thành lạnh lẽo nói.

Nhạc Thiên Tuyết cười khan một tiếng, không biết làm gì khác hơn đành nói: "Thực ra... Ta thấy Chiến Vương gia đã xuất hành rồi khỏi, ta mới đuổi theo muốn đi cùng Chiến Vương gia."

Nhân cơ hội này nàng lách vào trong xe ngựa, để dàng hành động.

Ai ai cũng nói Nhạc Thiên Tuyết trước đây theo đuổi Tứ hoàng tử không biết xấu hổ, rốt cuộc Hạo Nguyệt cũng được chứng thực rồi.

Chiến Liên Thành trầm mặt xuống: "Cút ra ngoài."

Nhạc Thiên Tuyết vẫn nói: "Chiến Vương gia, ngươi đừng như vậy mà."

Chiến Liên Thành nghiêng đầu, ánh mắt vẫn lạnh lẽo âm u như trước, khiến người ta không dám nhìn trực diện.

Nhạc Thiên Tuyết mím môi, lại nói: "Chiến Vương gia, ta nói thật với ngươi, ta không nỡ bỏ ngươi đi, ngàn dặm xa xôi đuổi theo, ngươi lại đuổi ta đi như thế?"

Nếu vào được bên trong, nàng không tin Chiến Liên Thành sẽ không lộ ra sơ sót.

Vốn không muốn dính líu gì đến Chiến Liên Thành, nhưng bây giờ Nguyên Thiên Tứ đã bị bắt đi rồi, nàng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Chiến Liên Thành nghe xong một câu này, tay hơi khựng lại, hần quay sang nhìn chăm chăm nàng, nói: "Trước đó bản vương kêu ngươi làm một chuyện, ngươi còn nhớ ngươi là đã từ chối bản vương như thế nào không?"

Nhạc Thiên Tuyết cười ha ha, cố không để lộ bất kỳ sơ hở gì.

Nàng bỗng chấp tay lại nói: "Thực ra lúc đó là cự tuyệt đề ra về mời chào, ta không nghĩ Vương gia chỉ tìm ta một lần..."

Chiến Liên Thành đột nhiên cảm thấy hơi buồn nôn, hần nhắm mắt lại nói: "Nói như vậy, ngươi là đang tính kế với bản vương? Ngươi nghĩ bản vương sẽ tìm ngươi một lần nữa?"

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng gạt đầu: "Ai ngờ Vương gia không tìm ta, ta không có cách gì hơn là phải tự mình đuổi theo."

Chiến Liên Thành ngồi tựa trên gối mềm, người không nhúc nhích, hần nhìn chăm chăm Nhạc Thiên Tuyết đến nửa ngày, cuối cùng cũng nói một câu: "Trở về Chiến Vương phủ rồi nói."

Nhạc Thiên Tuyết thờ phào nhẹ nhõm, bất kể là như thế nào, Chiến Liên Thành đã cho nàng đi theo rồi, chỉ là Nguyên Thiên Tứ rốt cuộc đang ở nơi nào, nàng tạm thời vẫn chưa có manh mối.

Xe ngựa tiếp tục tiến thẳng về phía trước, Nhạc Thiên Tuyết lại gật gù buồn ngủ đến nơi, đột nhiên, Chiến Liên Thành đẩy nàng lên, nói: "Cẩn thận đi!"

Nhạc Thiên Tuyết lập tức sức tỉnh, còn mơ màng chưa kịp hỏi chuyện gì xảy ra, xe ngựa bỗng chấn động mạnh một cái!

Nàng lao đảo vội chống lấy bậc cửa sổ, vẻ mặt thoáng sợ hãi.

Chiến Liên Thành dù luôn trầm ngâm mặt lạnh, nhưng vẫn không quên nói móc Nhạc Thiên Tuyết một câu: "Mắt cảnh giác như người, không biết đã bị giết bao nhiêu lần."

Nhạc Thiên Tuyết cười khỏ, chẳng phải là nhờ có thị vệ nhiều vô số kể nên hần mới không cần lo lắng gì sao.

Thật không ngờ được, ở đây đã có người âm thầm mai phục!

Nàng vén rèm lên nhìn, đã đi đến lưng chừng Song Tử nhai, bên cạnh sườn núi đột nhiên có mấy quả cầu lửa khủng bố lăn xuống!

Nhạc Thiên Tuyết sửng sò, sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh: "Nguy rồi, kiểu này thì không thể tránh được rồi!"

Chiến Liên Thành còn bình tĩnh như không nói: "Vừa nãy kêu người biến, người không biến, chính người nói muốn đi cùng, còn có thể trách ai?"

Nhạc Thiên Tuyết lườm hần một cái: "Người đã sớm biết có mai phục?! Sao vừa nãy còn không nói rõ cho ta biết?!"

"Là người nói không nỡ bỏ bản vương." Chiến Liên Thành thần nhiên đáp, lời nói mạch lạc rõ ràng, không có nửa phần chột dạ.

Nhạc Thiên Tuyết khề cán răng, cái tên giả què chết bầm!

Hỏa cầu bốc cháy hừng hực lăn xuống, Hạo Nguyệt và Truy Tinh xông lên một kiếm chém đôi hỏa cầu ra!

Đúng lúc này, hơn mười tên hắc y nhân đột nhiên từ đầu lao ra!

Nhạc Thiên Tuyết nhìn một màn này, không nhịn được thở dài nói: "Chiến Vương gia, người thực sự có nhiều kẻ thù a."

Lần trước ở Hành cung Thái Tử cũng thế, lần này ở Song Tử nhai cũng thế, nàng quả thực là phục Chiến Liên Thành rồi, hần có thể sống được đến bây giờ đúng là tài.

Chiến Liên Thành uống một hớp trà, ung dung nói: "Nhạc Thiên Tuyết, nếu như bản vương không có kẻ thù, cũng đồng nghĩa bản vương không còn gì khác."

Nhạc Thiên Tuyết lè lưỡi, hần còn lấy làm vẻ vang cơ đấy!

Người đánh xe vội vả thúc ngựa chạy nhanh khỏi đây, dù sao Song Tử nhai này, vô cùng nguy hiểm.

Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh cũng bận bịu hộ giá, xe ngựa vừa rời đi, thị vệ Vương phủ vừa đánh một trận với hắc y nhân, phút chốc máu đã chảy thành sông!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Rơi xuống vực (1) - Sao có thể hoàn hảo vô khuyết?

(1) - Sao có thể hoàn hảo vô khuyết?

Xe ngựa phóng đi rất nhanh, bên trong lắc lư đến nỗi muốn lộn ruột.

Nhạc Thiên Tuyết vội vả níu chặt xiêm y của Chiến Liên Thành, đây đúng là thất sách mà, vì Nguyên Thiên Tử mất tích liền vội vàng vàng mò lên đây.

Giờ thì tốt rồi, chỉ lát nữa thôi thì ngay cả cái mạng nhỏ này nàng cũng không giữ được nữa.

Chiến Liên Thành cúi xuống gỡ tay nàng ra, nói: "Người làm cái gì vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết nhất định không thể nói người không phải bị tật nguyền gì, hơn nữa võ công còn cao cường, nên ta mới lại gần người cho an toàn...

Nàng cười cười nói: "Ta sợ Chiến Vương gia người gặp nguy hiểm, nên muốn bảo vệ người!"

Chiến Liên Thành chăm chú nhìn nàng một lúc, hơi khựng lại một chút rồi nói: "Nắm chặt cái kia."

Nhạc Thiên Tuyết lại giữ chặt tay áo của hắn, thở phào nhẹ nhõm, may mà mình cũng nhanh trí.

Bên ngoài, đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Hạo Nguyệt hô to một tiếng: "Nguy rồi! Phía trước có pháo nổ!"

Cỗ xe đột nhiên động đờ đội, từng đợt pháo nổ ầm ầm vang lên!

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy bị ai vô cùng, quay sang nhìn Chiến Liên Thành nói: "Chiến Vương gia, người..."

Lúc này, nàng không nói với Chiến Liên Thành rằng, Vương gia, chân người không phải hảo hảo đấy sao? Mau mau dẫn ta ra khỏi đây...

Trận pháo tiếp tục công kích, đốt cháy một phần cỗ xe, bỗng rầm một cái, thân xe lộn một vòng, nàng và Chiến Liên Thành đồng thời bị văng ra ngoài!

Nàng ghi chặt ống tay áo Chiến Liên Thành, gió mát lạnh lẽo thổi vù vù bên tai, nàng suýt nữa thì quên mất một bên Song Tử nhai... là vực sâu!

Nhạc Thiên Tuyết mơ màng nheo mắt lại nhìn, nàng bị Chiến Liên Thành kéo chặt lại, một người ngồi trên vách đá cheo leo, người kia lại lơ lửng trên vách đá cheo leo...

Chiến Liên Thành cúi xuống nhìn chăm chăm nàng, một tay nắm chặt cánh tay nàng, nhếch mép: "Nữ nhân phiền toái."

Nhạc Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, thực ra Nhạc Thiên Tuyết không hề hoảng sợ, chỉ là thấy Chiến Liên Thành dùng sức giữ chặt tay mình như vậy nên cũng có chút an tâm.

Bốn phía vẫn vang lên tiếng nổ rầm trời, giọng nói của nàng trở nên rất nhỏ, Chiến Liên Thành không hề nghe thấy.

Hạo Nguyệt, Truy Tinh vốn định lao tới cứu Vương gia, ai ngờ bọn hắc y nhân lại mai phục trên vách núi, giương cung nhắm, trong nháy mắt, một rừng mũi tên cùng bắn ra! Đầu mũi tên nào cũng được châm lửa hừng hực!

Nhạc Thiên Tuyết hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng vừa nãy Chiến Liên Thành đang giữ chặt tay nàng, thế mà bây giờ hắn lại nhảy xuống lối nàng cùng rớt xuống vực!

Nàng... Năm nay rốt cuộc đã dính phải vận xui quý quái gì!

Nhạc Thiên Tuyết uất ức la to: "Chiến Vương gia! Người muốn chết cũng không cần lôi ta chết cùng!"

Chiến Liên Thành trừng mắt nhìn nàng một chút, nữ nhân này vừa nãy chân thành nói muốn bảo vệ hắn, bây giờ thì hay rồi, vừa rớt xuống vực đã ngay lập tức trở mặt không quen biết, nếu không phải hắn không thể lộ ra bí mật của mình với người ngoài, hắn đã bóp chết nàng từ lâu rồi!

Vực này không sâu lắm, nhưng vẫn khiến người ta thấy choáng váng bởi đầm nước lạnh bên dưới, Chiến Liên Thành rút ra một sợi xích dài, quăng chính xác lên cành cây gần đó, hai người mới thoát nạn ngấm mình trong nước lạnh.

Nhạc Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm, đến lúc này mà Chiến Liên Thành vẫn không đề lộ bí mật, hẳn quả là rất biết nhẫn nhịn.

Nhưng như vậy cũng tốt, một khi nàng mà biết hắn già vò, khẳng định hắn sẽ không chần chừ giết nàng ngay!

Nhớ đến đây, nàng bỗng xoay người một cái, vững vàng tiếp đất.

"Chiến Vương gia, ta đỡ người." Nhạc Thiên Tuyết giang hai tay ra, cười nói.

Chiến Liên Thành thầm nghĩ nữ nhân này cũng có chút lương tâm, sắc mặt hơi dần ra, hắn thả dây xích nhảy xuống, Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên lùi lại một bước, mặc hắn ngã trên bờ!

Chiến Liên Thành ngược mắt lên nhìn, hai mắt cơ hồ là tóe lửa, nữ nhân này lại dám lừa gạt mình!

Hắn nắm chặt nắm cát trong tay, ánh mắt đầy tia sát khí, Nhạc Thiên Tuyết mở miệng nói: "Chiến Vương gia, đều tại người khi nãy không nói trước cho ta đi, nếu không phải vậy ta đã không rơi vào tình cảnh thế này rồi."

Chiến Liên Thành nhắm hờ mắt lại, mặt không biến sắc nói: "Bản vương mà biết thì đã đắc đạo thành tiên rồi, còn làm Vương gia cái quái gì."

Nghe hắn nói thế, Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy có vẻ không phải là nói dối, khả năng hắn thực sự cũng không biết.

Nàng hít dài một tiếng, mỗi lần gặp phải Chiến Liên Thành, đều có chuyện không hay xảy ra, nàng cũng không biết làm gì hơn.

Nàng lại gần nói: "Chiến Vương gia, ta công người lên?"

Chiến Liên Thành thừa cơ xoay người lại, kéo tay nàng ném vào đầm nước lạnh ngay dưới chân!

Nhạc Thiên Tuyết bị ám hại bất ngờ, không kịp phòng bị nên uống liền mấy ngụm nước lạnh, ho khan vài tiếng, lạnh đến mức cả người run cầm cập!

Đầm nước này quanh năm không thấy ánh mặt trời, lạnh đến thấu xương, sắc mặt nàng giờ đã cắt không còn giọt máu.

"Chiến Liên Thành! Không phải ta mới đùa ngươi một chút mà ngươi đã nổi giận như vậy chứ?!" Nhạc Thiên Tuyết ôm chặt người, bước từng bước chậm lên bờ, liên tiếp hắt xì mấy cái.

Chiến Liên Thành vẫn thản nhiên như không, chậm rãi đứng lên, nhắc từng bước khó nhọc lên bờ.

Nhạc Thiên Tuyết biết hẳn là giả bị tật, nhưng hẳn có cần thoải mái để lộ bí mật của mình trước mặt nàng như vậy không?!

Nhưng Chiến Liên Thành chỉ đi được hai bước, hơi khụy xuống như không đi nổi nữa, rốt cuộc không nhịn được quay sang nói với Nhạc Thiên Tuyết: "Còn chưa tới bờ bản vương?"

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng đi tới đưa tay đỡ hẳn đứng lên, con ngươi nàng nhìn chằm chằm vào chân Chiến Liên Thành, cảm thấy có chút kỳ quái.

Sao khi ấy ở Tụ Hoa lâu, hẳn có thể hoàn hảo vô khuyết đứng lên?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Rơi xuống vực (2) - Hai chín ngày một tháng

(2) - Hai chín ngày một tháng

Bây giờ còn cần người đỡ mới đi được, có phải hẳn đang giả bộ trước mặt mình hay không?

Chiến Liên Thành lãnh đạm nói: "Chân bản vương không thật sự tàn phế, ngươi không cần phải kinh ngạc."

Nhạc Thiên Tuyết ngược mắt nhìn hẳn: "Vậy Chiến Vương gia ngươi cải trang thành người tật?"

"Bản vương nếu chạy đi được, sao còn phải cải trang? Chỉ là trong vòng một tháng bản vương có hai mươi chín ngày là không đứng lên nổi." Chiến Liên Thành chậm chậm nói.

Một tháng hai mươi chín ngày... Chỉ còn sót lại một ngày là bình thường...

Lí do này, Nhạc Thiên Tuyết cũng không tin lắm, nhưng nếu Chiến Liên Thành đã nói như vậy, nàng đương nhiên phải phối hợp gật đầu một cái: "Thì ra là như vậy, Vương gia ngươi thật sự rất đáng thương."

Chiến Liên Thành nghiêng đầu nhìn nàng một chút, thầm nghĩ Nhạc Thiên Tuyết vốn đâu phải loại dễ lừa gạt, sao giờ lại có vẻ tin tưởng hết vậy?

Cùng nàng rơi xuống chỗ này, nếu như hẳn gây ra trở ngại gì, chắc chắn sẽ chết ở chỗ này.

Trong khi nắm chặt tay Nhạc Thiên Tuyết, hẳn phát hiện nàng không hề có nội lực, nếu như hi vọng vào nữ nhân này, chỉ bằng hi vọng Phật tổ tới cứu hẳn còn hơn.

Nhạc Thiên Tuyết cũng lười vạch trần hẳn, dù sao cứ làm bộ cái gì cũng không biết thì may ra mới có thể bảo toàn cái mạng nhỏ này.

Y phục Chiến Liên Thành đã ướt đẫm, Nhạc Thiên Tuyết cũng như vậy, nhưng cả người nàng ẩm ướt như vậy, lại khiến một thân đường cong hiển lộ hết, nàng lại đứng gần thế, Chiến Liên Thành cũng vô tình ngửi được mùi thuốc nhân nhạ thoảng quanh người nàng, rất dễ chịu thơm ngát.

Hắn bất giác lại nhớ tới buổi tối ngày hôm ấy, thân thể không khỏi cảm thấy có chút khô nóng.

Nàng lại vô tư không để ý chút gì, y phục trên người ướt đẫm, nàng cũng lạnh nhưng vẫn nhìn ngó chung quanh một lượt rồi nói: "Ta đi kiểm chút cũi đã."

Chiến Liên Thành ừ một tiếng, tùy ý để nàng rời đi.

Thời gian dần dà trôi qua, trời đã xế chiều, nhưng vẫn chưa thấy nàng trở về.

Chiến Liên Thành không khỏi cau mày, nữ nhân này quả nhiên không thể dựa dẫm được, rốt cuộc cũng phải tự lực cánh sinh.

Hắn đang suy nghĩ mình có nên đứng lên không thì bỗng nghe thấy âm thanh của Nhạc Thiên Tuyết, nàng chậm chậm chạy tới, vui vẻ nói: "Chiến Vương gia, người xem thử đây là cái gì!"

Chiến Liên Thành nhìn sang, thấy Nhạc Thiên Tuyết lượm một ít củi khô, còn có một con thỏ trắng.

Hắn khẽ nheo mắt, bất giác đưa tay sờ sờ bụng mình, thật không ngờ nàng còn nghĩ tới vấn đề lương thực...

Nhạc Thiên Tuyết vất vả loay hoay một hồi mới đốt được lửa, tiếp theo liền cời từng lớp xiêm y ngoài của mình, chỉ để lại chiếc áo trắng mỏng bên trong rồi để y phục cạnh đồng lửa tùy tiện hong khô.

Chiến Liên Thành thấy nàng quá độ vô tư như vậy liền nói: "Chẳng trách thanh danh ở kinh thành của người không được tốt, trước mặt một nam nhân lại có thể không biết giữ lễ như vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết vừa hay xử lý xong nội tạng của con thỏ, không ngần ngại nói: "Giữ lễ cái gì, Vương gia là chính nhân quân tử mà, đã đến tình cảnh như này mà còn để ý nhiều, lát nữa lại nhiễm phong hàn thì làm sao?"

Chiến Liên Thành có chút hơi cứng họng, nghĩ kỹ lại thì, cũng thấy hợp tình hợp lý, dù sao Nhạc Thiên Tuyết vốn không có nội lực, dĩ nhiên sẽ không có cách nào hong khô quần áo bằng nội lực.

Hắn cũng không buồn quan tâm nữa, nghiêng đầu sang hướng khác hờ hững nhìn.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này đã nướng thịt xong, thuận miệng hỏi: "Vương gia, người đã nghĩ là kẻ nào mai phục muốn giết người chưa?"

"Nghĩ đến thì làm sao, không nghĩ tới thì thế nào?" Chiến Liên Thành nhàn nhạt nói: "Lẽ nào, người sẽ thay bản vương báo thù hay sao?"

"Người trong triều tranh đấu lẫn nhau, một tiểu nữ tử như ta làm sao hiểu, chỉ thấy hơi kì quái, Vương gia người đi đến chỗ nào liền bị người ta đuổi giết đến đó, người sống sót được đến giờ, cũng thật không dễ dàng." Nhạc Thiên Tuyết cảm thán nói.

Chiến Liên Thành quay đầu trừng mắt nhìn nàng, lại thấy hai mắt nàng sáng rực chăm chăm nhìn vào con thỏ nướng trên lửa hồng, hai chữ to đùng hiện rõ trên mặt: Thèm ăn!

Hắn mở miệng nói: "Người cũng khác gì, mỗi lần bản vương gặp phải người, chắc chắn liền có chuyện xui xẻo xảy ra."

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng: "Cũng không thể nói như vậy, lần trước là Phó tướng của người muốn giết người, nếu không phải ta chạy tới cứu, người nào sống được tới bây giờ, chắc chắn là đã trúng độc chết rồi."

Chiến Liên Thành nhớ lại, chậm chậm nói: "Bản vương cũng suýt chút nữa đã quên, khi đó hình như người cho bản vương nuốt một dược hoàn, kháng được độc, rõ ràng người biết chút y thuật, nhưng vì sao lại không cứu chữa cho nữ tử của Phó Kiêu?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đó cũng là Thiên Tứ ca ca cho ta, ta làm sao lại có đồ tốt như vậy được."

"Thực sự kì lạ, tại sao người lại quen biết với Nguyên Thiên Tứ." Chiến Liên Thành lại nói.

Nhạc Thiên Tuyết ung dung đáp: "Ta quen biết khắp thiên hạ, sao cứ tại sao miết vậy, ta hỏi người, có phải người đã bắt Thiên Tứ ca ca đi?!"

Chiến Liên Thành sững sờ, nhìn nàng: "Không thấy Nguyên Thiên Tứ?"

Nhạc Thiên Tuyết quan sát phản ứng của hắn, không giống như là đang nói dối.

Nàng cau mày hỏi: "Không phải người? Vậy là ai?"

Giờ thì Chiến Liên Thành đã, vì sao Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên lại chủ động quán lấy hắn, hóa ra chính là vì Nguyên Thiên Tứ.

Quả thật hắn đã nghĩ sẽ bắt Nguyên Thiên Tứ, nhưng không ngờ lại có kẻ hót tay trên rồi, dù sao có bắt Nguyên Thiên Tứ đi, hắn tính cách ngông nghênh phóng đảng như vậy, cũng có khả năng sẽ không giúp đỡ.

Giờ Nguyên Thiên Tứ lại mất tích, thật khiến người ta phải đau đầu.

Chiến Liên Thành chậm chậm nói: "Bản vương đúng là muốn tìm hắn giúp chữa một người, nhưng hắn bị bắt cóc, không phải bản vương làm, đợi đến lúc rời khỏi đây rồi, bản vương sẽ giúp người điều tra rõ ràng."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, Chiến Liên Thành hắn nói được là làm được, chắc chắn sẽ không gạt nàng.

Vừa lúc này, thịt thỏ cũng chín tới, Nhạc Thiên Tuyết chia ra một nửa đưa cho Chiến Liên Thành, cười nói: "Vương gia, của người!"

Chiến Liên Thành vươn tay cầm lấy, dù không có chút gia vị gì, nhưng vẫn là một con thỏ hoang, nên rất thơm.

Từ khi hấn làm Vương gia đến giờ, thức ăn đều phải kiểm tra kỹ lưỡng, đã lâu rồi hấn không được ăn những món ăn dân dã như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Rơi xuống vực (3) - Thần bí

(3) - Thần bí.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hấn ngồi thừ ra, đành hít một tiếng dài: "Không sao đâu, thịt này ăn rất ngon, giờ rơi vào tình trạng thế này, ngươi cũng đừng làm bộ Vương gia đòi hỏi."

Chiến Liên Thành cau mày nói: "Bản vương trước đây từng ăn rồi, chỉ là nhất thời nhớ tới chuyện cũ thôi."

Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên thấy hiếu kỳ, cảm giác hứng thú bỗng chạy dọc khắp người.

Chiến Liên Thành vốn xuất thân thần bí, không phải con cháu quan gia đại thần gì, cũng không phải thương buôn giàu có chi, một nam nhân như vậy, tám năm trước lại có thể tự dựa vào năng lực của mình trở thành một trong ba Đại Vương gia!

Năm ấy, Chiến Liên Thành cùng lắm mới có mười sáu tuổi!

Không ai biết Chiến Liên Thành từ nơi nào đến, cũng không ai biết tại sao hấn đột nhiên lại có thể lực mạnh mẽ như vậy, đến cả Thiên Long Hoàng Đế cũng phải nể hấn ba phần mặt mũi.

Huống hồ, Lương Tấn quốc ngay sát Thiên Long quốc cũng phải kiêng kị tên Vương gia bại liệt này, cho nên tam quốc đến nay vẫn luôn bình an vô sự, hoà thuận giao du, cũng chính vì thế mà Thiên Long Hoàng Đế mấy phen muốn loại bỏ bớt thế lực của hấn, nhưng cũng không thể làm được.

Nhạc Thiên Tuyết ngược mắt nhìn hấn, tay chống cằm, sóng nước đẹp đẽ trong mắt khẽ lay động: "Chiến Vương gia, ta còn tưởng rằng ngươi xuất thân hiền hách nên mới phải có sức mạnh như vậy, mười sáu tuổi đã làm được Vương gia rồi."

Ánh mắt Chiến Liên Thành mờ mịt tựa mây đen.

Hấn chậm rãi ăn từng miếng thịt thỏ, đúng là da giòn thịt mềm, dân dã vô cùng.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hấn không nói liền hỏi tiếp: "Chiến Vương gia, rốt cuộc xuất thân của ngươi là gì?"

"Nhạc Thiên Tuyết." Chiến Liên Thành không buồn ngắt đầu, lạnh lẽo nói từng từ: "Không phải ngươi nói mong ước to lớn nhất đời là được gả cho một lang quân như ý sao? Ngươi hỏi nhiều như vậy, không sợ mình sẽ chết ở chỗ này?"

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, nói: "Chiến Vương gia nói đúng, ta ngậm miệng đây."

Nàng yên lặng một lúc, bỗng hai từ Tông Quyền lại vụt qua đầu, nhớ tới Mộc thế tử đã từng ghi rằng Tông Quyền có khả năng ở trong Chiến Vương phủ, nếu như nàng muốn thay Ân Tô Tô điều tra vụ việc này, bắt buộc phải tiếp cận Chiến Liên Thành mới có thể may ra.

Nàng khẽ nhích lại gần Chiến Liên Thành, hấn liền không nhận được quay sang liếc nàng một cái.

Hấn thuận tay nhặt lên một cành cây gần đấy, ngăn Nhạc Thiên Tuyết lại, để nàng khỏi tiếp tục tới gần.

Nhạc Thiên Tuyết cúi xuống nhìn cành cây khô cằn yếu ớt, sau đó lại ngẩng lên nhìn Chiến Liên Thành, không nhận được nói: "Chiến Vương gia, ngươi nhất thiết phải làm vậy sao?"

"Nữ nhân, rút rề chút đi." Chiến Liên Thành nghiêng đầu nói, giống như đến một chút hứng thú với nàng cũng không có.

"Vậy nếu như bây giờ ta nói, ta rất có hứng thú với chuyện Vương gia nhờ ta trước đó?" Nhạc Thiên Tuyết nhìn hấn cười.

Chiến Liên Thành nhàn nhạt đáp: "Đã muộn, bản vương cũng không muốn cho ngươi làm."

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng chửi rủa kêu gào! Cái tên giả què chết bầm! Lúc nào cũng không xem nàng ra gì!

Nàng hừ một tiếng: "Được rồi."

Sau đó nàng liền nhích mông về chỗ cũ, tiếp tục đánh chén đến no nê, đợi đến khi y phục khô ráo, nàng lại nhanh chóng mặc vào.

Trời chiều đã nhuộm màu hoàng hôn, mặt trời không thể soi chiếu tới cánh rừng u ám này, Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, hỏi Chiến Liên Thành: "Chiến Vương gia, Hạo Nguyệt với Truy Tinh có đến cứu người hay không?"

"Sẽ." Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nếu được như vậy, nàng vẫn có cơ hội rời khỏi đây, nơi này một bóng người cũng không thấy đâu, nàng lại chẳng biết đường nữa.

Nhạc Thiên Tuyết khựng lại một chút rồi hỏi: "Vậy người có cách gì để liên lạc với bọn họ sao? Hoặc là để lại tín hiệu?"

"Không có."

"..."

Nhạc Thiên Tuyết không hiểu nổi, tại sao Chiến Liên Thành lại tự tin như vậy được.

Nàng thở hắt ra: "Vậy ta đi thăm dò đường trước, dù gì chúng ta trước sau cũng phải tự mình kiếm đường rồi đi, nếu như đợi người khác tới cứu, cũng chẳng biết phải đợi đến tới khi nào."

Thực ra nàng và Chiến Liên Thành đều che giấu thực lực của mình, Nhạc Thiên Tuyết vốn có năng lực sinh tồn rất tốt, chỉ là nàng không muốn trước mặt hân thể hiện nhiều như vậy.

Chiến Liên Thành cũng giống thế, trình giả trang người què của hân quả thực rất đáng cấp.

Hân ừ một tiếng, tùy ý để Nhạc Thiên Tuyết rời đi.

Rừng sâu âm u không thấy ánh sáng mặt trời, Nhạc Thiên Tuyết cũng khó để phân biệt phương hướng, đi được một đoạn đường, phía trước bỗng xuất hiện một cánh đồng cỏ cao đến nửa thân người.

"Đúng là xui xẻo." Nhạc Thiên Tuyết cầm chủy thủ trong tay, gạt từng nhánh cỏ dại rậm rạp xuống, tự mình mở đường.

Đã đi một đoạn rất xa rồi nhưng con đường vẫn mù mịt như vậy, Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, nếu cứ tiếp tục thế này, thì không biết phải đi tới khi nào mới có thể rời khỏi đây.

Nhạc Thiên Tuyết gạt mình, quay đầu lại nhìn, sao lại có âm thanh giống như binh khí va chạm nhau?

Nàng ngồi xuống nghỉ một lát, nhưng rất nhanh lại đứng phắt lên, đứng rồi, tại sao chưa gì đã quên mất tên Chiến Liên Thành!

Nhạc Thiên Tuyết vội vã chạy về, lần theo con đường nàng đã mở chạy ngược lại, cứ thế theo một đường thẳng, tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Mặt trời đã khuất bóng sau những rặng núi hùng vĩ, cánh rừng đã tối nay lại càng tối hơn, Nhạc Thiên Tuyết chạy càng lúc càng nhanh, sợ ý lại vấp phải ngay cái rễ cây chắn giữa đường!

Xung quanh không có chỗ nào đỡ được, nàng cứ thế ngã trượt trên mặt đất, lòng bàn tay mềm mại bị trầy cả một vệt dài, đau xót ruột!

Nhạc Thiên Tuyết xuyt xoa một hồi, nhưng rất nhanh lại đứng lên, tiếp tục chạy về.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Rơi xuống vực (4) - Vết thương

(4) - Vết thương

Ở bên đây, Chiến Liên Thành hai tay cầm vài viên đá nhỏ, dùng sức mạnh mẽ phóng thẳng từng viên ra ngoài!

Không ngờ được, mục tiêu đã bị bắn trúng nhưng đến một tên cũng không hề ngã xuống!

Chiến Liên Thành ngồi yên một chỗ bất động, thấy một màn này, hân không nhận được phải cau mày.

Nha đầu Nhạc Thiên Tuyết này đi hơn một canh giờ rồi, thế mà vẫn chưa trở lại, xem ra đã bỏ hân lại rồi.

A a, cái nữ nhân này quả nhiên rất vô tình vô nghĩa, gặp phải bước ngoặt sinh tử liền vội vàng cứu lấy cái sinh của mình.

Chiến Liên Thành tiếp tục ném những viên đá, nhưng bọn hắc y nhân căn bản vẫn không chết, theo lý mà nói, đá hắc phóng ra có nội kinh, cho dù là người học võ cũng không cản lại được.

Chiến Liên Thành hơi nheo mắt lại nhìn, đám người này xuất hiện một cách bất thường, hơn nữa còn có loại mùi đặc thù, rốt cuộc là tại sao?

Đột nhiên vào lúc này, một tên trong đó phi tới như bóng ma, chớp mắt đã đứng trước mặt Chiến Liên Thành, vung kiếm đâm mạnh xuống, mục tiêu là thủ cấp của hắn!

Chiến Liên Thành bất giác cau mày lại, hai chân không thể chuyển động, chỉ còn cách này....

Hắn lập tức ngửa người ra sau, thoát được trong gang tấc, trường kiếm nắm chặt trong tay đâm thẳng tới, chém đôi tên hắc y nhân thành hai nửa!

Thế nhưng, tên kia đến một giọt máu cũng không hề tứa ra, trái lại lại tỏa ra một trận mùi hương kỳ quái!

Chiến Liên Thành cảnh giác liền nín thở, đưa kiếm chặt hết hai chân bọn hắc y nhân đang tiến tới gần.

Quái ở chỗ, hai chân bọn chúng đã không còn, nhưng vẫn sống chết bò lên trước, muốn giết Chiến Liên Thành bằng được.

Quá sức kì lạ!

"Vương gia! Cẩn thận!" Cách đó không xa bỗng truyền đến một tiếng nói, Chiến Liên Thành giật mình phát giác được phía sau có dị dạng, liền nghiêng người né tránh, nhưng vì chậm trễ nên vẫn bị sựột một đường ngang cánh tay!

Nhạc Thiên Tuyết thờ hồn hèn chạy đến, chủ thủ trong tay mạnh mẽ phóng tới cắt đứt đầu tên đánh lén!

Chiếc đầu lăn xuống bên cạnh Chiến Liên Thành, hắn hơi sững sờ, Nhạc Thiên Tuyết cũng có lúc hung mãnh như vậy sao?

Nhạc Thiên Tuyết gương mặt đỏ hồng nhể nhại mồ hôi, nhìn sang Chiến Liên Thành một chút, nói:"Chiến Vương gia, người đừng cử động."

Nàng lấy ra một hộp thuốc nhỏ, may mà đã phòng ngừa trước nên vừa này mới không bị nước ngâm hỏng hết.

Nàng quay sang tên thích khách rắc lên một ít thuốc, bỗng có một tia khói trắng nhẹ nhàng bay lên, mùi hương kì lạ Chiến Liên Thành ngửi được cũng theo đó mà biến mất.

Chiến Liên Thành nhìn chằm chằm thuốc bột trong tay nàng, nghi ngờ hỏi:"Thuốc gì vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết nói:"Độc phấn, có thể diệt chết cỏ trùng."

"Cỏ trùng?" Chiến Liên Thành có chút hiếu kỳ hỏi:"Trên người bọn họ có cỏ trùng?"

"Bọn họ đều đã bị cỏ trùng khống chế." Nhạc Thiên Tuyết đáp.

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Chiến Liên Thành kia, nàng chỉ biết mỉm cười, không biết phải giải thích làm sao cho rõ.

Cứu hắn cũng không được, không cứu hắn cũng không xong, lần này là mình tự rước họa vào thân rồi.

"Là Nguyên Thiên Tứ cho người?" Chiến Liên Thành nheo mắt hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nghe hắn nói như vậy, liền vui vẻ gật đầu:"Đúng vậy a, Thiên Tứ ca ca cho ta rất nhiều dược vật phòng thân."

Nàng liếc mắt thấy tay trái Chiến Liên Thành máu tươi đã nhiễm đỏ, nàng vội vàng ngồi xổm xuống trị liệu cho hắn.

Vừa này nàng cũng nhìn thấy, Chiến Liên Thành muốn né tránh, nhưng trong khoảnh khắc đó hắn không đứng lên nổi.

Nhưng vì cái gì mà trước đó Chiến Liên Thành ở Tự Hoa lâu có thể hành động xuất thần như vậy?

Cái này cũng rất kỳ quái, xem ra Chiến Liên Thành giả làm người tật, cũng có chút nguyên nhân.

Nàng kiểm tra tay của hắn một hồi, quên bèn luôn vết thương của chính mình.

Nàng than một tiếng:"Chiến Vương gia, may mà vết thương nghiêm trọng."

Trong tình cảnh nghèo nàn khổ sở này, nếu nàng lại không mang dược liệu gì trên người, tay của hắn nhất định sẽ bị phế bỏ.

Tuy rằng thanh tay trong tay thích khách có độc, nhưng chuyện này đối với Nhạc Thiên Tuyết mà nói thì chẳng có gì khó.

Chiến Liên Thành nhìn kĩ thuật bồi thuốc thuần thục của nàng, lại hỏi:"Đây cũng là Nguyên Thiên Tứ chỉ giáo người?"

Nhạc Thiên Tuyết thuận miệng đáp: "Đúng vậy."

"Không ngờ người có thể học được y thuật của Đệ Nhất Thần Y, rất nhiều người mong đến đồ mất mà vẫn không được, chắc chắn sẽ hâm mộ người không ngừng rồi."

"Sao lại có chuyện đó, mọi việc chỉ từ một chữ duyên mà ra thôi." Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên nhú mày, giờ nàng mới sực nhớ, tay của mình cũng bị rách da.

Nhưng nàng vẫn cố nhịn đau, băng bó cho Chiến Liên Thành cẩn thận.

Sau đó Nhạc Thiên Tuyết mới ra chậu nước rửa tay một chút, nước lạnh ngấm vào da thịt, nàng suýt nữa đã kêu lên thành tiếng, bình sinh Đường Môn chủ vốn ít khi bị thương, nay vết thương cùng nước lạnh xót da này cộng lại thành ra đau đớn vô cùng.

Nhạc Thiên Tuyết vẩy tay cho khô ráo, sau đó mới tỉ mỉ bôi thuốc lên.

Không ngờ Chiến Liên Thành đột nhiên nói: "Đưa tay đây."

"Hả?"

"Bôi thuốc cho người."

"Chiến Vương gia tay của người cũng bị thương mà, ta tự bôi cũng được."

"Bản vương chỉ có một tay là không thể cử động, một tay kia không phải là tàn phế." Chiến Liên Thành lạnh lùng nói.

Hắn cứ thế giựt lấy tay Nhạc Thiên Tuyết, sau đó rắc lên ít thuốc bột, rồi từng chút từng chút bôi thuốc cho nàng.

Hắn vốn là mặt than, tính tình lại lãnh khốc, Nhạc Thiên Tuyết không hề nghĩ đến hắn lại có lúc ôn nhu như vậy, lại còn nhẹ nhàng bôi thuốc cho người khác.

"Sao còn chạy về lại?" Chiến Liên Thành đột nhiên hỏi.

"Cái gì?"

Nhạc Thiên Tuyết nhất thời không hiểu ý của hắn.

"Người đã đi rồi, sao còn muốn trở về? Không phải người nói tới gần bản vương liền gặp vận xui xẻo sao?"

Nhạc Thiên Tuyết cười cười nói: "Ta chỉ đi dò đường thôi, sao lại không trở về?"

Tuy nàng chưa hề nghĩ tới phải bỏ lại Chiến Liên Thành, nhưng để hắn sống sót, với nàng cũng chẳng tốt đẹp gì, hơn nữa thân phận của nàng nếu như bị Chiến Liên Thành phát hiện, khẳng định chỉ có một con đường chết.

Sở dĩ nàng sống chết chạy trở về, chính là chờ Chiến Liên Thành mất cảnh giác mới có thể tiếp cận hắn, sau đó lại nghĩ cách tìm Tông Quyền, thay Ân Tô Tô báo thù.

Chiến Liên Thành trầm ngâm một hồi, nhìn vết thương ứa máu trên bàn tay trắng nõn của nàng, ánh mắt như phủ một lớp sương mờ hồ, nhẹ giọng nói: "Một nữ tử, chẳng lẽ lại không biết bảo mệnh là quan trọng?"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Rơi xuống vực (5) - Độc được

(5) - Độc được.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xuống chân của hắn, nói: "Chân người như thế này, nếu như ta bỏ đi, lương tâm ta có thể không cắn rứt sao? Hoặc nếu người sống sót, nhất định sẽ tìm ta tính sổ, hoặc người mà chết thì nhất định sẽ hóa thành oan hồn tìm ta báo thù."

Lời nói mang theo vài tia châm chọc chế giễu.

Chiến Liên Thành cúi đầu, không nhìn Nhạc Thiên Tuyết nữa, ánh mắt hắn trước giờ luôn sắc lém như dao, chưa bao giờ sợ hãi dù chỉ một chút trước

mặt ai, nhưng giờ đây hắn lại muốn tránh né ánh mắt của Nhạc Thiên Tuyết.

"Được rồi." Hắn bỗng buông tay của nàng ra.

Nhạc Thiên Tuyết còn đang tận hưởng hơi ấm từ tay hắn, nàng hơi khựng lại, tiếp tục nhìn xuống chân hắn, một ý nghĩ bỗng len lỏi...

Tại sao trước giờ lại không thể nghĩ ra! Chỉ cần mình có thể kiểm tra toàn thân hắn một lần, vậy thì cái gì cũng rõ rồi.

Nhưng Chiến Liên Thành lại cảnh giác cao như vậy, thực sự không có khả năng lắm.

Chiến Liên Thành thoáng thấy ánh mắt của nàng, liền nói: "Chân của bản vương là do bệnh cũ để lại di chứng tám năm trước, lúc tốt lúc xấu."

Nhạc Thiên Tuyết vô thức đáp theo: "Vậy ta kiểm tra chút cho Chiến Vương gia được không?"

Chiến Liên Thành khẽ liếc nàng: "Đến cả phụ thân của Nguyên Thiên Tứ còn không có cách nào, lẽ nào Nguyên Thiên Tứ thì có biện pháp? Vậy người thì có biện pháp gì?"

Nhạc Thiên Tuyết nghe hắn nói thế lập tức bị nghẹn, đứng là... cứng họng rồi.

Thôi thì, dù sao mình mà lộ ra tay nghề, khẳng định hắn sẽ lại hoài nghi mình.

Nàng đành cắn răng nói: "Vương gia, ta đỡ người đi?"

"Chẳng lẽ người vẫn muốn công bản vương đi?" Chiến Liên Thành đưa tay ra, giờ hắn thực sự không thể tự kiềm nén như bình thường để đi được, chỉ có thể dựa vào nàng.

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng dâng lên cảm giác hơi khó chịu, nếu như nàng có đủ sức cồng hắn, hắn thật sự sẽ trèo lên?

Nàng liền nói một tiếng chờ đã, sau đó đi tìm một thanh gỗ vừa đủ to, tốc độ như cắt dùng chủy thủ gọt đẽo không ngừng, cuối cùng đầu thanh gỗ cũng trở nên nhẵn bóng dễ cầm.

Chiến Liên Thành thấy nàng làm nhanh lạ thuần thục như vậy, ánh mắt bỗng vô thức mà chìm xuống.

Nhạc Thiên Tuyết lại quay sang mỉm cười với hắn, nói: "Chiến Vương gia, đây là cha ta dạy ta, người từng nói nữ nhi của người thì không thể bị khi dễ si nhục nên khi còn nhỏ ta đã được dạy dỗ kỹ lưỡng, nhưng giờ phụ thân lại có chút hối hận rồi, chỉ vì ta thô lỗ, biết một chút võ công mà không ai đến hỏi cưới ta."

Chiến Liên Thành cười thầm, cũng không biết Nhạc Thiên Tuyết thật sự không biết hay là giả vờ không biết, thái độ của Ngọc Nam Phong mấy ngày nay với nàng đã có thay đổi rất lớn.

Nhưng thực sự, Nhạc Thiên Tuyết nhìn qua không hề có một chút vui sướng, trái lại cảm thấy Ngọc Nam Phong rất phiền toái.

Nhờ cây gậy mà nàng làm, Chiến Liên Thành có thể đi lại dễ dàng hơn chút, nhưng hai người vẫn phải đi chậm chậm, tốc độ vừa phải.

Nhạc Thiên Tuyết cũng để mắt đến cảnh vật xung quanh, những người bị cô trùng điều khiển vừa nãy và ở đầu trường, trong thiên hạ này, có mấy người biết sử dụng, như vậy những kẻ đứng sau rất có khả năng là kẻ thù của Ân Tô Tô, nàng nhất định phải tra ra được.

Sắc trời đã tối sẫm một màu, hai người chỉ đi được một đoạn rồi phải dừng lại ở một dòng suối nhỏ.

Chiến Liên Thành quả không hổ danh là Vương gia, chưa gì đã chỉ huy Nhạc Thiên Tuyết đi kiếm củi đánh cá rồi.

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng: "Người chỉ nói miệng như thế, lẽ nào lại không chịu động thủ?"

Chiến Liên Thành dựa người vào thân cây nghỉ ngơi, hắn vốn đang điều chỉnh lại khí tức, nhưng vừa nghe Nhạc Thiên Tuyết nói như vậy, hắn liền quay đầu lại nhìn.

Hắn cất giọng lãnh đạm nói: "Muốn mấy con cá?"

"Cái gì?" Nhạc Thiên Tuyết nhất thời khó hiểu hỏi.

Sau đó, Chiến Liên Thành nhặt lên mấy viên đá nhỏ, tiếp tục nói: "Bản vương hỏi người, muốn mấy con cá."

Nhạc Thiên Tuyết cũng đại khái đoán được hắn muốn làm gì rồi, liền vội vàng nói: "Bốn con bốn con!"

Chiến Liên Thành búng tay, từng viên đá trong tay bay thẳng vào trong khe suối, bắn ra không ít bọt nước.

Bốn viên đá nhỏ rớt xuống, thì có bốn con cá nổi lên.

Nhạc Thiên Tuyết vội vã xuống nước vớt cá lên, trong lòng thâm cảm thán, Chiến Liên Thành này không chỉ là cao thủ võ nghệ mà còn là một cao thủ bất cá a.

Nam nhân như vậy, chẳng trách mới hơn mười tuổi mà đã trở thành Vương gia!

Đánh chén no nê, Chiến Liên Thành đang định ngồi tu luyện nội công một chút, nhưng không hiểu sao lại tự nhiên cảm thấy có gì không ổn.

Hắn quay đầu lại nhìn Nhạc Thiên Tuyết một chút, thấy nàng đang ngủ ngon lành, vẻ như một chút cảnh giác cũng không có.

Nữ nhân này, nếu như mãnh thú mà đột ngột lao ra, có khi bản thân chết thế nào nàng cũng không biết...

Chiến Liên Thành bắt đầu nhắm mắt tịnh tâm, đồng thời cũng cảnh giác lưu ý động tĩnh bốn phía, nhưng lại không biết vì sao, hắn vừa nhắm mắt liền hôn mê đi.

Nhạc Thiên Tuyết đột nhiên mở mắt ra, thì thầm một câu: "Nội lực nguoi thâm hậu, ta còn tưởng rằng thuốc của ta không có tác dụng."

Nàng lén lút lại gần, quan sát Chiến Liên Thành, xác định hắn đã ngủ thiếp đi, lúc này mới kéo tay áo bên phải của hắn lên.

Mặc dù lúc trước ép độc cho hắn cảm thấy mọi sự rất bình thường nhưng, điều này cũng không có nghĩa là không có gì.

Nàng tỉ mỉ bắt mạch lại cho hắn, hết sức chăm chú, rốt cục, cũng cảm thấy được một điểm kì lạ.

Nhạc Thiên Tuyết bỗng trợn mắt lên, gương mặt thoáng chút hoảng sợ, không ngờ ở cái thế giới này, cũng tồn tại loại độc dược này!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Rơi xuống vực (6) - Người chạy đi đâu thai à?

(6) - Người chạy đi đâu thai à?

Nàng lại tháo hải của Chiến Liên Thành xuống, kiểm tra chân hắn một lượt, vẻ mặt vẫn còn hoang mang, nàng rõ ràng đã nhìn thấy, ở chân hắn có một đường hắc tuyến, kéo dài lên tận đến đầu gối.

Hắc tuyến này nhìn qua rất bình thường, nhưng đây lại chính là nguyên nhân dẫn đến hai chân Chiến Liên Thành bị bất động như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết sờ sờ cằm, bệnh này của Chiến Liên Thành, đến nàng cũng không có biện pháp, đợi đến khi hắc tuyến kéo dài đến nửa người trên, hắn chắc chắn sẽ không sống được nữa.

Nếu không phải Chiến Liên Thành dùng nội lực áp chế, hắn đã sớm mất mạng, nhưng dựa theo tình hình này thì xem ra, Chiến Liên Thành chỉ còn sống được hai ba năm nữa.

Nhạc Thiên Tuyết kiểm tra hắn xong, làm bộ bình tĩnh lui về, nhưng thực ra trong lòng đã hoảng như kiến bò trên chảo nóng rồi!

Không phải nàng thương hại gì Chiến Liên Thành, mà là ở hiện đại, môn chủ đời trước của nàng cũng vì loại độc dược này mất mạng, nàng thì bất lực không có cách nào cứu giúp được sự phụ của mình, đây là nỗi đau khổ lớn nhất đời nàng!

Lần nữa đối mặt với độc dược này, Nhạc Thiên Tuyết có nên cứu hay không?

Tâm tình rối tung rối mờ khiến Nhạc Thiên Tuyết đến lúc hừng đông mới ngủ được.

Chiến Liên Thành vừa tỉnh lại, trong lòng thoáng kinh ngạc, không ngờ hắn lại ngủ ngon lành như vậy.

Bỗng hắn lại cảm giác như chân mình bị vật gì đè lên, vừa cúi đầu nhìn, đã thấy Nhạc Thiên Tuyết dùng chân của hắn gối đầu rồi!

Trong lòng lại trỗi lên một cỗ khó chịu, hắn liền đưa tay đẩy Nhạc Thiên Tuyết ra.

Bị ném sang chỗ khác nhưng nàng vẫn ngủ khò khò, cứ như là heo tái sinh vậy.

Chiến Liên Thành nhìn nàng chăm chú một lúc, không có ý định đánh thức nàng.

Suối nước chảy róc rách qua từng khe đá, âm thanh nghe vui tai đến sống động, Nhạc Thiên Tuyết nghe tiếng nước mơ hồ tỉnh lại, dụi dụi đôi mắt, cảm giác cái gối mình tựa thật thoải mái.

Nàng còn xoay người, đưa tay sờ sờ cái gối kia.

Mặc dù có hơi cứng cứng, nhưng vẫn không tệ.

Đột nhiên, nàng mở to mắt ra, khựng người quay đầu lên nhìn, cái gì a... Cái gối thực ra lại chính là đùi của Chiến Liên Thành?!

Nàng lập tức ngồi phất dậy, trong lòng thầm than mấy tiếng, thế nào lát nữa Chiến Liên Thành sẽ đòi bạc của mình cho coi!

"Nhạc Thiên Tuyết."

"Đây!" Nhạc Thiên Tuyết cứng người đáp một tiếng.

Chiến Liên Thành thấy thái độ kia của nàng, nhàn nhạt nói:"Chân bản vương tê rần rồi, ngươi lại xoa bóp đi."

Nhạc Thiên Tuyết có chút kinh ngạc, chỉ xoa xoa đơn giản như vậy?

Thế này không giống Chiến Liên Thành chút nào, nhưng nếu hắn đã không để ý đến rồi, nàng cũng làm bộ tuân theo thôi.

Y thuật của nàng lợi hại, thành ra việc xoa bóp này cũng thuần thực vô cùng, xoa xoa cho Chiến Liên Thành một chút, lực tay vừa đủ, vị trí cũng chính xác, nhờ vậy, Chiến Liên Thành cảm thấy hai chân mình bỗng chốc có lực lên rất nhiều.

Ánh mắt hắn lóe lên một vệt sáng mơ hồ, nhưng rất nhanh sau đã tan biến.

Nhạc Thiên Tuyết tiếp đó lại đỡ Chiến Liên Thành đứng lên, khí lực cũng tiêu hao đến mấy phần.

Bệnh này của Chiến Liên Thành, chỉ có một ngày đặc biệt trong tháng mới có thể đứng lên, thời gian còn lại hai chân đều bất động vô lực.

Thì ra hắn thật sự cũng bại liệt, thiết thời thay trước đây nàng lại hiểu lầm hắn như vậy.

Đi tới giữa trưa vẫn không nhìn thấy một cột khói bếp nào, hai người cũng không biết rốt cuộc phải đi tiếp đến đâu.

Chiến Liên Thành bỗng nghĩ tới một chuyện liên hồi:"Đêm qua thích khách vừa mới sống chết mờ đến, tại sao hôm nay lại gió êm sóng lặng như vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết thông thả đáp:"Chiến Vương gia không biết sao? Bọn họ chỉ bị khống chế, trong vô thức mà tìm tới chúng ta, cho nên bọn họ chỉ có thể lần theo mùi mà đi, nhưng hôm qua ta đã nghĩ cách thay đổi mùi của cơ thể, những kẻ kia không hề thông minh, dĩ nhiên không thể tìm được chúng ta."

Chiến Liên Thành ánh mắt ngưng lại, xem ra Nhạc Thiên Tuyết này hiểu rất rõ sự tình, lời nói rất thông minh, thì ra Nguyên Thiên Tứ cũng biết hảo hảo chỉ giáo nàng.

Hai người vừa đi vừa nghỉ đã hơn nửa ngày, rốt cục cũng ra khỏi cánh rừng âm u, không rõ phía trước là nơi nào, nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy có khói bếp.

Nhạc Thiên Tuyết lập tức phản chấn lên hắn, rốt cục cũng thấy được bóng người rồi, vậy muốn trở lại kinh thành cũng dễ dàng hơn.

Bước chân càng lúc càng nhanh hơn, Chiến Liên Thành thì đã lấm tấm mồ hôi rồi.

Hắn vốn sĩ diện, chưa hề nghĩ tới phải nói thẳng mình không đuổi kịp, nhưng vẫn không nhịn được nói ra:"Nhạc Thiên Tuyết, ngươi chạy đi đầu thai à? Nhanh như vậy làm gì!"

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới chậm lại một chút, nàng bĩu môi, nếu như còn lè mè như vậy thì không biết khi nào mới tới được ngôi làng đây.

Con người nàng khề đảo, dứt khoát nói:"Chiến Vương gia! Ta cũng người!"

Chiến Liên Thành sững sờ, nàng đang nói cái gì?

Nhạc Thiên Tuyết không nói nhiều lời, lập tức đến trước mặt Chiến Liên Thành, sau đó liền dùng lực đỡ Chiến Liên Thành lên lưng!

Hắn nhất thời sững sốt, đây là loại nữ nhân gì!?

Nhạc Thiên Tuyết ung dung cõng Chiến Liên Thành đi, tựa như không tốn nhiều sức lực, bước chân cũng nhanh không khác khi nãy!

Nếu như là ba tháng trước, Nhạc Thiên Tuyết tuyệt đối không có khả năng này, chỉ có điều trong ba tháng này, nàng đã dùng đan dược bồi bổ thân thể, hơn nữa còn kiên trì rèn luyện, thể lực cũng như lực tay của nàng, so với nam nhân không hề thua kém!

Chiến Liên Thành cảm thấy rất nhanh, chỉ có duy nhất một điều không tốt chính là Nhạc Thiên Tuyết quá gầy, xương lưng lộ ra khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

Chưa hết thời gian uống cạn một chén trà, đã nhìn thấy đằng trước một thôn làng nhỏ nhỏ hiện ra.

Nhạc Thiên Tuyết còn chưa đi tới gần thôn kia, bên cạnh đã có người nói: "Đáng thương thật...! Nam nhân này xảy ra chuyện gì vậy? Lại còn để một nữ tử phải công hân."

Là người dân trong thôn trang to nhỏ với nhau, Chiến Liên Thành nghe xong, mặt đen như đáy nồi.

Hắn định mở miệng kêu Nhạc Thiên Tuyết thả mình xuống, nhưng nàng lại nhanh hơn một bước nói: "Vị đại thẩm này, ca ca ta có bệnh, không thể đi nổi, chúng ta bị lạc đường ở đây, đại thẩm, người có thể thương tình cho chúng ta trọ lại một đêm không?"

Vị đại thẩm kia thấy thái độ Nhạc Thiên Tuyết rất thành khẩn, không có vẻ gì là vờ vịt, bèn cười tươi nói: "Thì ra là như vậy, hai người theo ta nào."

Sắc trời đã sẫm tối, Nhạc Thiên Tuyết lại không biết làm cơm, chỉ có thể đâm đầu vào rửa chén.

Con trai của đại thẩm đã sớm rời khỏi làng kiếm đường sinh nhai, nên đại thẩm chỉ sống cùng chồng mình ở đây suốt mấy năm trời.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Sự tình trong đêm

Chiến Liên Thành yêu nghiệt đến dụ người, đại thẩm từ trước tới nay chưa từng thấy nam tử nào đẹp khuynh thành như vậy, nên đối xử với hắn cũng đặc biệt tốt.

Đại thẩm còn làm thịt một con gà, ưu tiên gấp hai cái đùi vào trong bát Chiến Liên Thành.

Nhạc Thiên Tuyết ngay lập tức cảm nhận được ác ý, sao lại có thể phân biệt đối xử như thế hả?

Ai ngờ Chiến Liên Thành lại gấp một cái đùi qua bát của Nhạc Thiên Tuyết, nhàn nhạt nói: "Người ăn đi."

Nhạc Thiên Tuyết hơi sững người: "Sao lại để ta ăn?"

"Trên người người còn chưa có tới ba lạng thịt, ăn nhiều nhiều thịt một chút, lấy sức mà công ta, ta cũng cảm thấy thoải mái hơn." Chiến Liên Thành chậm chậm nói, lời nói rất rõ ràng mạch lạc.

Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp lườm hắn một cái, vừa thấy thể lực nàng tốt như vậy, đã lập tức biến nàng người sai việc rồi.

Nàng gấp đùi gà trả lại trong bát Chiến Liên Thành, nói dứt khoát: "Ta không cần."

Hai người lờ qua tiếng lại đấu khẩu không ngừng, đại thẩm thấy vậy liền bình phẩm một câu: "Nhìn hai người thế nào cũng không giống huynh muội a, thực sự lại trông rất giống một đôi tiểu oan gia."

Chiến Liên Thành và Nhạc Thiên Tuyết đồng loạt sững sờ, bốn mắt nhìn nhau, sau đó liền nghiêng đầu đi.

Đại thẩm dọn dẹp lại phòng con trai của mình, để hai người bọn họ nghỉ ngơi đêm nay.

Nếu như hai người thực sự là huynh muội, thì vẫn có thể miễn cưỡng cùng phòng, nhưng hai người vốn không có bất cứ quan hệ gì, lại đi nằm cùng giường, rốt cuộc là ngủ thế nào?

Nhạc Thiên Tuyết khẽ liếc sang hắn, nói: "Ca ca người ngủ giường hả?"

Chiến Liên Thành cũng chưa hề có ý nghĩ phải đi chỗ khác, rất tự nhiên nằm xuống giường, chỉnh sửa chăn đệm.

Hắn ung dung nói: "Đêm nay người ngủ trên sàn, đừng để bị lạnh."

Nhạc Thiên Tuyết giận đến run người nhưng vẫn cố nén lại trong bụng, nhìn hắn thoải mái nằm trên giường, mắt phượng khép hờ, rèm mi dài đen dày khẽ rung.

Nàng bất giác đưa tay sờ sờ mặt mình, lông mi cũng dài không kém, nhưng Chiến Liên Thành kia lại sở hữu dung mạo yêu nghiệt tinh xảo đến vô thực, xem ra, lớn lên tuần mĩ như vậy cũng được coi là đặc quyền đây.

Nhạc Thiên Tuyết không thích ngủ trên sàn nhà, bèn lúi thủi đi ra phòng khách, gục đầu xuống bàn ngủ.

Đến nửa đêm, khi trăng đã treo cao trên đỉnh đầu, nàng đột nhiên cảm nhận được một cỗ hàn khí tỏa ra ở giữa cổ của mình.

Trong bóng tối mờ昧, nàng chậm rãi mở mắt ra, thân thể vốn có sức kháng cự với thuốc mê, nên mấy loại mê hồn dược này không hề tác dụng gì đến nàng được.

Kẻ đứng sau lưng nàng, chủy thủ trong tay kề ngay cạnh cổ.

Nàng không dám lộn xộn, người này vô công khôn lường, nửa đêm lại vô thanh vô tức tìm đến, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có.

"Viên công tử, không thấy Chiến Liên Thành!" Phía sau còn có một kẻ khác, Nhạc Thiên Tuyết bỗng ngửi được mùi máu tanh xộc lên trong mũi, đối với chồng kia hẳn là đã xảy ra chuyện.

Thật không ngờ, nàng lại khiến hai người vô tội phải chịu liên lụy như vậy, nhưng bọn người này là ai, sao lại ham muốn tính mạng của Chiến Liên Thành đến vậy?

Từ từ, vừa nãy người kia gọi hẳn là... Viên công tử?!

Tuy rằng rất có khả năng là phát âm gần giống nhau, nhưng Nhạc Thiên Tuyết vẫn nên lưu ý một chút thì hơn.

"Chiến Liên Thành đúng là loại người nhất chết, để lại nữ nhân của mình mà một mình bỏ đi?" Viên công tử nhẹ giọng nói, âm thanh còn mang theo vẻ mỉa mai châm biếm.

Lưỡi dao của hắn, tỏa ra cảm giác lạnh lẽo đến rợn người.

Hắn không có vẻ gì là thương tiếc Nhạc Thiên Tuyết dù chỉ nửa phần.

Kẻ đằng sau bỗng lên tiếng nói: "Viên công tử, cô gái này..."

Hắn vừa bước lên nhìn, thoáng thấy gương mặt của Nhạc Thiên Tuyết đã vội vàng nói: "Viên công tử! Người này không thể làm hại!"

"Ồ? Tại sao?" Viên công tử hiếu kỳ nói.

"Đây là người chủ nhân mong muốn, không thể có bất kỳ tổn hại nào!" Hắn nói rõ ràng từng chữ.

Viên công tử trầm ngâm một chút, rất nhanh liền hiểu được, song lại giễu cợt nói: "Hóa ra là nàng, nhưng một nữ tử như vậy, giữ lại thì có ích lợi gì, chỉ sợ chủ nhân đã quá coi trọng nàng rồi."

Hắn thu dao lại, nếu là người chủ tử muốn, hẳn miễn cưỡng có thể tha cho nàng một lần.

Bọn họ lập tức rời đi, Nhạc Thiên Tuyết đợi đến khi tiếng bước chân xa dần, mới từ từ ngồi dậy.

Nàng không vội đuổi theo bọn chúng, mà liền vội vã chạy đi nhìn cặp vợ chồng kia một chút, hai người bọn họ... đều bị một kiếm cắt đứt cổ, đã không thể cứu vãn được.

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng bắt đầu sôi máu, nàng rõ ràng đã thay đổi mùi trên người, làm sao lại vẫn bị bọn chúng lần mò đến?

Trùng hợp hơn nữa, Viên công tử này biết Cổ Trùng Thuật, rất có khả năng chính là người Ân Tô Tô muốn tìm, hẳn cũng họ Viên, theo nàng suy đoán, việc này không thể là một chuỗi trùng hợp như vậy được.

Chiến Liên Thành kia thì lại biến mất không chút tăm hơi, làm nàng càng cảm thấy tức giận, Chiến Liên Thành này chỉ lo tự mình thoát thân, nhẫn tâm bỏ nàng lại, vậy thì trước đó nàng còn nhiều lần cứu hắn để làm gì?

Nhạc Thiên Tuyết thở dài một tiếng, cẩn thận xử lý thi thể hai vợ chồng thật tốt, ánh bình minh vừa hé, nàng liền nhanh chóng rời khỏi thôn trang.

Chung quanh bốn phía đều là rừng cây, không có nhiều người lui tới, Nhạc Thiên Tuyết cứ thế đi mãi, mặt trời mãnh liệt rọi chiếu trên đỉnh đầu, cổ họng nàng đã khô rất tới nơi rồi.

Nhưng rất may đúng lúc này nàng lại gặp được một đoàn buôn nhỏ, vừa hỏi thăm một chút đã biết đoàn buôn này đang đi tới kinh thành, nàng liền đưa bạc, đoàn buôn cũng đồng ý tiện đường cho nàng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tang sự

Đây là đoàn buôn của Nhan gia, gia tộc này buôn bán xuyên tam quốc, của cải nhiều đến vô xuể.

Chủ của đoàn buôn này vừa vặn là đệ đệ nhỏ tuổi nhất trong tộc, tên Nhan Xuyên, Nhan gia chủ đã sắp năm mươi tuổi, nhưng hẳn lại chỉ có hai mươi tuổi.

"Nhạc cô nương, uống nước đi." Nhan Xuyên cười trên lưng ngựa, quay sang Nhạc Thiên Tuyết ném cho nàng một túi nước.

Nhạc Thiên Tuyết ngồi ở trên xe vận chuyển hàng hóa, khẽ cười, nói: "Cảm ơn."

Nhan Xuyên này quả là một người phóng khoáng, biết Nhạc Thiên Tuyết là Đại tiểu thư phủ tướng quân, liền cố ý không thu tiền của Nhạc Thiên Tuyết.

Nàng uống một hơi mấy ngụm nước, đã khát rất nhiều, vốn vẫn đang nghĩ tới Chiến Liên Thành, nhưng bây giờ đã quên sạch hẳn rồi.

Nàng vừa quay đầu sang, liền phát hiện Nhan Xuyên đang nhìn chằm chằm nàng.

"Ta thường không ở lại kinh thành, nhưng cũng từng nghe nói Nhạc cô nương danh tiếng không hề tốt, hôm nay tận mắt nhìn lại thấy không giống lời đồn thổi một chút nào."

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ tiếng tăm vang danh khắp trấn của mình, cũng thành thật cười cười đáp: "Cho dù là đại đa số nói cũng chưa hẳn đã là sự thật, chỉ mới nhìn một chút đã liền phán xét sự tình bên trong."

Nhan Xuyên cười một cái: "Nhạc cô nương nói quả thật rất thú vị."

Nhạc Thiên Tuyết tính toán còn đến hai ngày mới có thể trở về kinh thành, chán chường liền cùng Nhan Xuyên tâm sự giết thời gian.

Nhan Xuyên tuổi không lớn lắm, nhưng vì chuyện làm ăn của Nhan gia vẫn có thể đi khắp thiên hạ.

Nhạc Thiên Tuyết biết thế liền hỏi: "Nhan công tử đã từng gặp người sử dụng Cổ Trùng Thuật chưa?"

"Cổ Trùng Thuật?" Nhan Xuyên hẳn chưa từng nghe thấy cụm từ nào như vậy: "Xin lỗi, ta chưa từng nghe nói."

Nhạc Thiên Tuyết à một tiếng, vẻ mặt mơ hồ phức tạp, trong lòng nàng còn nghĩ đến những gì Viên công tử đã nói hôm qua, chủ nhân của hẳn đang theo dõi nàng, không lẽ là đã biết thân phận Quý Y của nàng rồi chứ?

Hai ngày rất nhanh đã trôi qua, Nhạc Thiên Tuyết rút cuộc cũng về tới kinh thành.

Trong Phủ tướng quân, sắc trắng ngợp trời

Nhạc Thiên Tuyết nhìn hai cái đèn lồng trắng tinh to đùng treo ở cửa, cảm thấy có chút kỳ quái, đây là người nào chết vậy?

Thị vệ đứng canh ở cửa ra vào vừa thấy Nhạc Thiên Tuyết, liền hoảng hốt lùi về sau vài bước: "Đại... Đại tiểu thư? !"

Nàng nhú mày, rốt cuộc đã đoán được vì sao lại như vậy rồi.

Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười, ung dung nói: "Yên tâm, ta không phải ma."

Nàng nghênh ngang đi vào, trên đường có không ít người nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết, đều sợ đến sắc mặt tái xanh như tàu lá.

Quản gia Tăng thúc nghe nói Nhạc Thiên Tuyết trở về rồi, hốt mất lập tức đỏ hoe, vội vàng đi ra bắt tay Nhạc Thiên Tuyết, xúc động nói: "Đại tiểu thư! Người vẫn mạnh khỏe đây này! Quá tốt rồi! Quá tốt rồi!"

Nhạc Thiên Tuyết đảo mắt nhìn một vòng, trong phủ giờ treo đầy vải trắng cùng đèn lồng trắng, cũng thật là chu đáo quá nhỉ?

Nàng trầm giọng nói: "Tăng thúc, ai là người nói ta đã chết?"

Tăng thúc cũng có vẻ tức giận nói: "Là Nhị tiểu thư! Nàng nói Đại tiểu thư rút xuống Song Tử nhai, xương cốt không còn, Từ Thị liền nhanh chóng chuẩn bị tang sự. Tiểu nhân vốn muốn đi thông báo cho lão gia, nhưng Hoàng thượng sắp phải về kinh, lão gia mang binh đi nghênh đón Hoàng thượng, hai ngày sau mới trở về, đều là tại tiểu nhân vô dụng không can được Từ Thị! Trong viện của tiểu thư thì càng..."

Lời còn chưa nói hết, Tăng thúc đã liền im bặt.

Nhạc Thiên Tuyết lắng lắng nghe, thì ra là như vậy, chuyện này không trách Tăng thúc được, cho dù Từ Thị chỉ là tiểu thiếp nhỏ nhoi, nhưng ít ra nàng cũng có chút quyền lợi.

Khóe miệng nàng kéo lên một tia cười lạnh, rửa nàng chết? Từ Thị chắc đã chán sống rồi.

Trong Tinh Vũ viện.

Từ Thị và Nhạc Linh Vy đến một giọt nước mắt cũng không chảy xuống, Từ Thị nhìn cái linh vị kia, khẽ cười một tiếng, muốn đấu với nàng sao? Quá ngây thơ!

Nàng xoay người, cao giọng nói: "Bây giờ Đại tiểu thư đã chết rồi, ta sẽ thu dọn đồ đạc trong viện tử của Đại tiểu thư, có đồ vật gì trên quý đều phải mang tới đại sảnh đây! Nếu như các người tay chân đụng chạm gì, lập tức đuổi ra khỏi phủ! Còn có, đem chìa khóa kho hàng trong Tinh Vũ viện đến đây!"

Những hạ nhân kia khúm núm đáp vâng một tiếng, liền vội vàng chạy đi làm việc.

Nhạc Linh Vy ha ha nở nụ cười: "Mẫu thân, trời cao thật có mắt a, ta nghe nói Tứ hoàng tử đưa không ít lễ vật cho nàng, giá trị chắc cũng phải một vạn lượng bạc đây."

Từ Thị khoe miệng nhếch nhếch, đắc ý nói: "Không sai, đến cả ông trời cũng giúp chúng ta, giờ con tiện tì đó chết rồi, đồ vật của ả đều là của chúng ta, đợi đến khi nương trở thành chính thể, thì con chính là trưởng nữ trong phủ tướng quân rồi! Không phải bị người ta xem thường nữa!"

Nhạc Linh Vy trong lòng tràn đầy hưng phấn, mặc dù nàng tài hoa hơn người, nhưng trong hoàng cung vẫn có nhiều kẻ mắt chó coi thường nàng.

Nàng vốn định để Tứ hoàng tử làm chỗ dựa cho mình, nhưng không ngờ Ngọc Nam Phong lại bị Nhạc Thiên Tuyết làm cho mê muội rồi, nàng càng phải tính toán suy nghĩ nhiều hơn.

Giờ thì quá tốt rồi, Nhạc Thiên Tuyết đã chết, nàng chắc là phải đi đến Quan Âm miếu tạ ơn thần linh đây!

Bọn hạ nhân nhanh từng đồ vật trên quý đặt trong đại sảnh, Từ Thị qua loa kiểm lại một chút, bắt đầu cảm thấy đỡ kỳ.

Trước đây nàng vợ vét không ít của cải của Nhạc Thiên Tuyết, không nghĩ con nhỏ vẫn còn nhiều vật đáng giá như vậy!

"Lão gia quá bất công, cái gì cũng cho Nhạc Thiên Tuyết." Từ Thị khẽ cắn răng: "Con tiện nhân kia tới lai lịch cũng không rõ, mà lão gia vẫn một mực thích ả như vậy! Còn một mực sùng ái con gái của ả!"

Nhạc Linh Vy ngờ ngạc hỏi: "Nương, mẫu thân của Nhạc Thiên Tuyết lai lịch không rõ? Vậy tại sao lại gả cho cha?"

Từ Thị đang định mở miệng giải thích, thì từ bên ngoài cửa bỗng vang lên một âm thanh: "Làm cái gì vậy? Rửa ta chết, còn muốn cướp hết đồ vật của ta? Từ Thị, khẩu vị của người cũng lớn thật nhì!"

Từ Thị nghe thấy giọng nói trong veo như nước, sắc mặt lập tức trắng dã như tờ giấy

Nhạc Thiên Tuyết chậm rãi bước tới, đập vào mắt là những hòm rương của cải trên quý, tất cả đều là của nàng.

Ánh mắt nàng thoát hiện một tia ác độc, tuy rất mờ nhạt ánh nhìn ấy lại dán chặt trên người Từ Thị khiến bà không kiềm được sợ sệt lui về phía sau hai bước, gần như té ngã, cũng may là có Nhạc Linh Vy đỡ lấy mới không để Từ Thị xấu mặt.

Nhạc Linh Vy thì không thể tin được, rõ ràng đã rớt xuống Song Tử nhai, vậy mà bây giờ vẫn hoàn hảo vô sự đứng ở chỗ này, chuyện này căn bản khó mà tin nổi!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Kết cục của Từ Thị

Nhạc Linh Vy hoảng đến lạc cả giọng: "Người... Người làm sao lại không chết?!"

Tăng thúc theo sau Nhạc Thiên Tuyết, vừa đi vào nghe thấy một câu nói này, lập tức nổi giận.

Y liền mắng: "Nhị tiểu thư! Tại sao người có thể nói như vậy?! Đại tiểu thư dù gì cũng là tỷ tỷ của người! Nếu để cho lão gia biết, khẳng định là tội chết!"

Cho dù bây giờ y chỉ là một tên quân gia thấp cổ bé họng, nhưng vẫn không nhịn được tức điên lên, hướng hồ là Nhạc lão gia.

Nhạc Linh Vy bị Tăng thúc nói thế, sắc mặt liền trắng như cát, là nàng lỡ miệng nói sai rồi.

Nàng vội vã lắc đầu: "Không phải... Ta không phải ý này."

Nhạc Thiên Tuyết khẽ cười, chậm rãi bước tới, nói:"Vây muội có ý gì? Hà? Từ Thị, người nói cũng hay lắm."

Dứt lời, Nhạc Thiên Tuyết an vị xuống ghế, dáng vẻ nhàn nhã như không, nhưng ánh mắt kia của nàng, rõ ràng là không coi bọn họ ra gì.

Từ Thị dù có vẻ kinh ngạc và sợ hãi, bỗng lại nhớ đến trước đây nàng áp bức Nhạc Thiên Tuyết nhiều năm như vậy, ba tháng này Nhạc Thiên Tuyết lại giống như lột xác thành kẻ khác, cái gì cũng phản kháng được!

Nàng nắm chặt bàn tay, lạnh giọng nói:"Tuyệt Nhi, dù sao ta cũng là mẫu thân hờ của ngươi, ngươi lại dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với ta, chính là bất kính!"

Nhạc Thiên Tuyết cười to nói:"Mẫu thân hờ? Xin lỗi a Từ Thị, ta chỉ có một người là mẫu thân, không có cái gì gọi là nương hờ. Ngươi cũng không phải được cha ta cưới hỏi đằng hoàng, cùng lắm chỉ là một tiểu thiếp không danh không phận thôi."

Sắc mặt Từ Thị đã sớm trắng nhợt, nàng luôn đinh ninh Nhạc Hòa sẽ thắng mình làm chính thê, nhưng ông ta vẫn luôn mong nhớ con tiện nhân kia, vốn không hề có ý định này.

Bây giờ lại bị Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp mỉa mai như vậy, Từ Thị máu đã dồn lên tận não rồi!

"Ngươi nói cái gì mà không danh không phận?! A a?! Cái con tiện nhân này! Mẫu thân ngươi mới chính là cái loại cướp giật của người khác! Nếu không phải lúc trước ả chặn ngang giữa chừng, ta mới là chính thê!"

Từ Thị nói xong, càng tức giận hơn, đã ngửa tay ngửa chân muốn xông lên đánh Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Nhạc Linh Vy cũng hét hoảng mở to mắt, không ngờ nương của nàng lại đột nhiên nóng nảy như vậy.

Tăng thúc nhìn thấy thế, lập tức dặn dò hạ nhân:"Nhanh! Mau bắt Từ Thị lại, không thể để bà ta làm hại Đại tiểu thư!"

Từ Thị còn chưa tới gần Nhạc Thiên Tuyết, đã bị gia nhân chạy tới vây lại.

Nhưng hai mắt bà ta vẫn tóe lửa như trước, nhìn chòng chọc vào Nhạc Thiên Tuyết!

Nhạc Thiên Tuyết đúng là không khác gì con tiện nhân kia! Chỉ biết dùng sắc đẹp mê hoặc lòng người! Chính nó đã cướp đi Tứ hoàng tử của con gái nàng!

Nhạc Thiên Tuyết lạnh lùng liếc sang Từ Thị, phát phát tay, nói:"Đuổi bà ta ra khỏi nhà! Còn có, trong sân không nên có những thứ đồ này, chúng vốn để ở đâu thì nên về chỗ đó."

Dù cũng muốn hảo hảo tính sổ Từ Thị một phen, nhưng loại nữ nhân này, có xử cũng không có nghĩa lý gì.

Chuyện này tốt nhất là nên đợi Nhạc lão gia về rồi hãy nói, dù sao người mới là chủ nhân của phủ tướng quân.

Từ Thị bị bọn gia nhân lôi xềnh xệch ra ngoài, miệng vẫn không ngừng gào to:"Các ngươi làm cái quái gì vậy!? Thả ta ra! Ta đường đường là chủ gia mẫu của cái phủ này đây!"

Nhưng không ai thèm để ý đến Từ Thị, giờ Nhạc Thiên Tuyết vô sự trở về, vị trí gia chủ mẫu này đã nguy cơ lung lay rồi.

Nhạc Linh Vy cũng không biết làm thế nào cho phải, khúm núm cúi đầu nhìn Nhạc Thiên Tuyết, lúc sau lại lui về một bước, vẻ như rất muốn rời khỏi chỗ này.

Nhạc Thiên Tuyết vốn không để ý đến nàng, nhưng vừa lúc này lại nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Nhạc Linh Vy tâm run lên, ánh mắt Nhạc Thiên Tuyết cứ như rắn độc nhìn nàng như thế, làm sao người ta có thể không sợ hãi mà dám nhìn thẳng vào?

"Tỷ tỷ! Muội xin lỗi! Tỷ và Chiến Vương gia mất tích đến mấy ngày, muội mới nghĩ cả hai người đã chết rồi, xin lỗi a, tỷ tỷ!" Nhạc Linh Vy vội vã cúi đầu nhận tội, chỉ sợ Nhạc Thiên Tuyết vẫn không tha mà tìm nàng tính sổ.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, hỏi:"Chiến Vương gia vẫn chưa trở lại?"

Tăng thúc lúc này cũng nói:"Đúng vậy Đại tiểu thư, Chiến Vương phủ phái người đi tìm ngày đêm, nhưng chỉ có Đại tiểu thư là trở về."

Nhạc Thiên Tuyết khẽ nhàu mày.

Kỳ lạ, Chiến Liên Thành đêm đó đã một mình bỏ chạy, theo lý mà nói, hẳn phải trở về sớm hơn chứ.

Thôi kệ, Chiến Liên Thành làm việc luôn thần bí khó lường, rất có khả năng hẳn đã sớm liên lạc được với người của Chiến Vương phủ, chỉ là một mực không lộ mặt, muốn điều tra rõ ràng sự tình thì phải hỏi hẳn thôi.

Nàng đứng dậy định trở về đình viện, chậm rãi nói: "Đừng quan tâm chuyện của Chiến Vương phủ nữa, đứng rồi, Tiểu Hoa đâu? Còn ở Dạ Thành chưa về sao?"

Tăng thúc nói quanh nói co, rốt cuộc cũng nói được vấn đề quan trọng: "Đại tiểu thư, Từ Thị bắt Tiểu Hoa nhốt vào phòng chứa củi hai ngày nay rồi, không cho chúng ta đưa nước hay thức ăn gì cho Tiểu Hoa."

Nhạc Thiên Tuyết liền khựng lại, hơi nghiêng đầu, ánh mắt u ám đến đáng sợ.

"Bà ta chán sống rồi? Ngay cả người của ta cũng dám động vào?" Nhạc Thiên Tuyết âm thanh lạnh lẽo đến không ngờ, tựa như là tiếng vang từ địa ngục truyền tới, khiến người ta không rét cũng run.

Có thể thấy, bây giờ Nhạc Thiên Tuyết đang rất tức giận, chỉ có điều nàng đang rất kiềm chế che giấu nộ khí, nén thành hàn khí tỏa ra rợn người.

Nhạc Linh Vy hai chân vô lực mềm nhũn, nàng đã từng khuyên mẫu thân, đừng xuống tay với Tiểu Hoa, giờ thì hay rồi, cho dù có nguyên rủa Nhạc Thiên Tuyết chết, cũng không được làm hại đến người của Nhạc Thiên Tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Khởi hành

Nhạc Thiên Tuyết rất nhanh chạy tới kho chứa củi, Tăng thúc cũng vội vàng đuổi theo.

Nàng một cước đá văng cửa nhà kho, nhìn thấy Tiểu Hoa đang ngồi co ro trong một góc.

Tiểu Hoa hai ngày ở cái nơi ẩm thấp này, hơi thở đã yếu ớt như người hấp hối, dù nghe thấy động tĩnh, nhưng đến sức mở mắt ra nhìn là ai cũng không có.

Nhạc Thiên Tuyết thấy sắc mặt trắng xám như người chết của nàng, lập tức bước nhanh tới, Tăng thúc cũng kêu người mang nước lại đây, Nhạc Thiên Tuyết vội vàng cho Tiểu Hoa uống.

Tiểu Hoa cảm giác được dòng nước mát lạnh tràn xuống cổ họng, liền theo bản năng há miệng ra, thì thảo từng tiếng ngắt quãng: "Nước... Nước..."

Nhạc Thiên Tuyết vừa tức vừa vội, cố nén nộ khí chậm rãi cho Tiểu Hoa uống từng ngụm nước, tốc độ vừa phải để Tiểu Hoa không phải bị sặc.

Nàng cầm lấy tay Tiểu Hoa bắt mạch, tuy vẫn rất yếu ớt nhưng cũng chưa đến nguy cấp, nàng cẩn thận mang Tiểu Hoa trở về viện, cho ăn đan dược, sức khỏe liền ổn định lại.

Tiểu Hoa qua cơn khát rồi, nhận thức được rõ ràng hơn, trong lúc ngủ mơ miệng vẫn hô lên không ngừng: "Tiểu thư... Tiểu thư..."

Nhạc Thiên Tuyết ngồi bên cạnh nghe thấy, thở dài, vốn còn buồn bực Tiểu Hoa, nhưng giờ lại chẳng cảm thấy gì nữa.

Vừa lúc này, hộ vệ ở bên ngoài lại chạy vào thông báo: "Đại tiểu thư, có người của Chiến Vương phủ tới chơi."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng: "Cho họ vào."

Mấy người này là hộ vệ Ân Tô Tô cho nàng trước đó, nhưng giờ Thiên Kim lâu và Tụu Hoa lâu đã bị niêm phong rồi, nàng đang nghĩ lúc nào thì trả lại đám hộ vệ, để Ân Tô Tô thuận tiện làm việc.

Bởi dù sao, đám người này là một mực trung thành với Ân Tô Tô, không phải với nàng, nên sự tình của Tiểu Hoa lần này, bọn họ đều không động tay vào một chút.

Đang suy nghĩ thì đã có tiếng bước chân đi vào, người đến là Hạo Nguyệt và Truy Tinh, bọn họ vừa nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết, vẻ mặt liền thoáng kích động.

Gương mặt Hạo Nguyệt đã tiêu tụy hốc hác đi rất nhiều, có lẽ là vì điên cuồng tìm kiếm Chiến Liên Thành không nghỉ...

Hạo Nguyệt lên tiếng hỏi: "Nhạc cô nương, người có phải trở về cùng với Vương gia nhà ta không?"

Nhạc Thiên Tuyết liền nói: "Chúng ta vốn cùng nhau rút xuống, nhưng chưa qua hết vực đã bị phân tán, ta theo đoàn buôn của Nhan gia trở về đây, chỉ có một mình ta, các người đáng lẽ phải hỏi thăm rõ ràng mới đứng."

Hạo Nguyệt cau mày, không sai, bọn họ đúng là đã thăm dò rồi.

Nhưng Nhạc Thiên Tuyết rõ ràng cùng Vương gia rơi xuống vực, bọn họ một đội mấy người xuống núi tìm ngày đêm nhưng vẫn không thấy tăm hơi, dự là đã liệu lành ít dữ nhiều, Nhạc Thiên Tuyết đúng lúc này lại đột ngột trở về, bọn họ lập tức thấy được hi vọng, nhưng không ngờ, chỉ có một mình Nhạc Thiên Tuyết, hơn nữa câu trả lời của nàng vẫn mơ hồ như vậy.

"Nhạc cô nương, người bị phân tán với Vương gia như thế nào?"

Sẽ không phải là Nhạc Thiên Tuyết chê Vương gia nhà hắc vương tay vướng chân, nên mới tự mình bỏ đi?

Nhạc Thiên Tuyết khẽ cười, nhàn nhạt đáp: "Nếu như Vương gia nhà người còn sống, người đi hỏi Vương gia nhà người đi. Ta chỉ có thể nói cho các người, ta phân tán với hắc ở một thôn trang, giờ ta cũng không biết là sống hay chết."

Nếu Hạo Nguyệt và Truy Tinh đã tìm đến tận nơi, vậy thì chứng minh, Chiến Liên Thành quả thật là không hề mưu đồ bí mật cái gì, vậy tại sao hắc lại không hề trở về? Lẽ nào hắc đã gặp phải nguy hiểm gì?

Nhưng Chiến Liên Thành ngoại trừ hai chân không bắt tiện ra, những thứ khác đều rất bình thường, võ công còn lợi hại như vậy, không thể có người đã giết hắc được.

Lẽ nào... Là Viên công tử đêm đó tới tìm hắc?

Viên công tử mục tiêu là Chiến Liên Thành, tên bại liệt ấy nếu như bị bọn chúng vây lại, võ công có cao thủ hơn đoán chừng cũng vô dụng.

Nghĩ tới đây, tâm tình Nhạc Thiên Tuyết liền có điểm hỗn loạn.

Hạo Nguyệt và Truy Tinh có được tin tức hữu dụng, liền chuẩn bị rời đi tìm người ngay lập tức, nhưng Nhạc Thiên Tuyết lại bất ngờ đứng lên, nói: "Chờ đã, ta và các người cùng đi."

Hạo Nguyệt hơi kinh ngạc, "Nhạc cô nương, vừa nãy ta thấy người nhàn nhạt như vậy, còn tưởng rằng người đang căm tức Vương gia, không muốn giúp đỡ chứ."

"Có một số việc ta cũng muốn biết rõ ràng, hi vọng Vương gia nhà người vẫn còn sống. Chờ ta một chút, ta đi lấy ít đồ."

Nhạc Thiên Tuyết rất nhanh đã biến mất, tìm đến một góc tối trong phòng của mình, lấy thêm ít dược liệu bỏ vào hộp thuốc, đeo thêm trên lưng một cây cung nỏ, lúc này mới đi ra ngoài.

Hạo Nguyệt và Truy Tinh đồng loạt tròn mắt ngóạc mồm nhìn, Nhạc Thiên Tuyết này cứ như là chiến tranh tới nơi vậy.

"Nhạc cô nương, thực ra chúng ta cũng có thể bảo vệ người." Hạo Nguyệt nói.

"Đến lúc nguy hiểm, các người nhất định phải bảo vệ Chiến Vương gia trước tiên, ta cũng phải biết bảo vệ tính mạng của mình." Nhạc Thiên Tuyết nói: "Yên tâm đi, kỹ năng bắn cung là cha ta đích thân dạy ta, các người đến lúc đó không cần phải để ý đến ta."

Lời này nửa thật nửa giả, Nhạc Hòa đúng là đã dạy Nhạc Thiên Tuyết bắn tên, nhưng chỉ là cho vui, chính linh hồn nàng ở hiện đại mới thật sự là trải qua huấn luyện.

Nàng dặn dò Tăng thúc phải phái người chăm sóc Tiểu Hoa thật tốt, sau đó nàng liền cùng mấy người Hạo Nguyệt rời đi.

Đội của Hạo Nguyệt cả chục người rời khỏi kinh thành, nàng vốn muốn đi chậm lại một chút để chờ Nhạc Thiên Tuyết, nhưng không ngờ kỹ thuật cưỡi ngựa của Nhạc Thiên Tuyết cũng không tệ, không hề bị bỏ lại.

Ngược lại phóng đi rất nhanh, Nhạc Thiên Tuyết theo đoàn buôn đi đến hai ngày, nhưng cùng bọn họ cưỡi ngựa lại chỉ mất một ngày.

Sắc trời đã dần tối, cả đội vốn định đi suốt đêm.

Nhưng trời càng về khuya, sương mù càng nặng, đến nỗi không phân biệt được phương hướng nữa.

Hạo Nguyệt nhíu mày: "Rốt cuộc phải đi đường nào? Nãy giờ cứ như lòng vòng mãi một chỗ vậy."

Ánh trăng mỏng manh như sương, xuyên qua sương mù lại trở nên quý dị đến lạ.

Truy Tinh quan sát kỹ một hồi, cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Sương mù mai phục

Sương mù giăng dày đặc, bốn phía đều trở nên mờ mịt không rõ phương hướng.

Truy Tinh lẩm bẩm nói: "Hình như đã lạc đường rồi, chẳng lẽ phải đợi đến sáng mới đi tiếp được?"

Nhưng bọn họ đều là người của Chiến Vương phủ, rất nóng lòng muốn tìm được chủ nhân, giờ bị cản trở như thế này, trong lòng lại càng thêm gấp gáp hơn, chỉ mong đám sương mù lờ mờ chết tiệt này mau mau tan ra.

Hạo Nguyệt gật gật đầu: "Chắc vậy, giờ không thể đi sâu vào được nữa, cánh rừng này căn bản không lớn như vậy."

Bọn họ đang đi thẳng, rất nhanh sẽ đến nơi nhưng không ngờ lại bị cản trở giữa đường.

Nhạc Thiên Tuyết xuống ngựa quan sát một chút, chậm rãi bước về phía trước vài bước, ánh mắt có vẻ nghiêm trọng, tình hình này...

Nàng đưa mắt nhìn xuống dưới, sau đó mới nói: "Vây chúng ta cứ chờ một lát đi, dừng lại nghỉ ngơi một chút cũng tốt."

Giờ sương mù cản trở như vậy, bọn họ cũng không có cách nào, đành phải gật đầu đồng ý.

Bọn họ người nào cũng xuống ngựa, sau đó liền tự đi tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Không hiểu tại sao, lớp sương mù lại ngày càng dày đặc hơn.

Nhạc Thiên Tuyết cố tình đi xa một chút, không muốn cùng bọn họ gần gũi.

Bóng đêm mịt mù càng khiến người ta bất giác lại cảm thấy bất an, Hạo Nguyệt và Truy Tinh cũng mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, liền dặn dò mọi người tụ họp lại với nhau, phòng ngừa đến lúc lại xảy ra chuyện.

Nhưng khi kiểm tra nhân số một chút, lại không thấy Nhạc Thiên Tuyết đâu, Hạo Nguyệt hơi sốt sắng nói: "Không có Nhạc cô nương, mau mau đi tìm nàng."

Nhưng còn chưa kịp đứng lên chạy đi tìm, từ bốn phía sương mù đột nhiên phóng tới tận mấy cái mũi tên!

Hạo Nguyệt nghe thấy âm thanh xé gió bất thường, liền hô to một tiếng: "Cẩn thận! Có mai phục!"

Nàng và Truy Tinh phản ứng cực nhanh, ngay lập tức đã là rút kiếm hất bay vô số mũi tên!

Bọn hắc y nhân từ bốn phía lại bắt ngờ lao ra, tạo thành một tình cảnh hỗn loạn!

Hạo Nguyệt và Truy Tinh liền song kiếm hợp bích, liên thủ giết địch, không kẻ nào có thể thắng được hai người họ, tiếng binh khí va chạm leng keng không ngừng, Hạo Nguyệt tranh thủ nói một câu: "Nguy rồi, Nhạc cô nương chỉ sợ là đang gặp nguy hiểm."

Truy Tinh không có cách nào bứt ra được, bọn hắc y nhân này số lượng không ít, hơn nữa võ công cũng không kém, có khi bọn chúng sẽ quyết tử cũng nên.

Hắn vừa giết một người, mới nói được một câu: "Bây giờ không có sức để lo cho cô ta, Nhạc cô nương được Nhạc tướng quân đích thân dạy bảo, tự nhiên phải có năng lực tự vệ."

Hạo Nguyệt nhớ tới vóc dáng mình hạc xương mai kia của Nhạc Thiên Tuyết, coi như là có mấy thêm phần võ công nội lực đi, cũng chưa chắc có thể đấu lại.

Hắc y nhân rõ ràng đã bị giết khá nhiều, nhưng lại không thấy ít đi chút nào, xem ra số người mai phục là không ít!

Hạo Nguyệt trán đã đầy mồ hôi, nếu cứ duy trì như vậy, bọn họ không thể thoát khỏi chỗ này, vậy làm sao cứu được Vương gia?!

Lúc này, Nhạc Thiên Tuyết đã yên vị trên một cành cây, cung tên nàng cũng đã lắp xong, giờ đang cẩn trọng giương cung xác định phương hướng.

Sương mù dày đặc, bóng đêm u ám, nàng muốn nhận biết đâu là địch đâu là bạn cũng không dễ dàng.

Nàng neho mắt, may mà nàng tinh ý phát hiện nơi này đã sớm bị mai phục, nên đã lên rúc lân bột lên người của Chiến Vương phủ, như vậy là có thể phân biệt ra được rồi.

Nàng kéo căng dây cung, từng đợt mũi tên vun vút như xé gió lao tới!

Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh đồng loạt sững sờ, chuyện gì thế này? Lại có người giúp đỡ sao?

Từng tên thích khách ngã xuống, Truy Tinh nhìn thấy mũi tên cắm trên người bọn chúng, mới hiểu ra được, thì ra là Nhạc Thiên Tuyết đang âm thầm giúp

đỡ.

Nhạc Thiên Tuyết hiểu rõ từ huyết đạo trên cơ thể người, hầu như mỗi lần bắn đều là một mũi tên trí mạng, phối hợp với Hạo Nguyệt và Truy Tinh phản kích, rất nhanh đã giết sạch bọn hắc y nhân.

"Nhạc cô nương!" Hạo Nguyệt thấy sương mù vẫn chưa tan đi, liền hô to gọi Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết không trả lời, sương mù này có điểm kỳ lạ, nàng cũng không biết kẻ nào làm ra nó, cho nên nàng không muốn lên tiếng.

Nàng vẫn nhớ tới lời sư phụ nói, sương mù này là Bát Quái Ngũ Hành thuật, là một loại trận pháp nguy hiểm, nếu như không phá ra được, chắc chắn sẽ luân quần mãi ở trong này.

Một con nhức đầu đội tới, dù sao nàng là học y thuật chế thuốc, làm sao mà hiểu được những thứ này.

Chỉ sợ Hạo Nguyệt và Truy Tinh cũng không biết gì đi, nếu không từ này bọn họ đã phát hiện ra vấn đề rồi.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, xem ra bây giờ, chỉ có thể chờ đến khi trời sáng rồi quyết định.

Nàng đang định nhảy xuống, thế nhưng trước mắt lại đột nhiên lóe lên ánh bạc, một đạo kiếm trực tiếp bay thẳng vào nàng!

Nhạc Thiên Tuyết giật nảy mình, một đường lóe lên, trường kiếm hướng tới cành cây, ngay lập tức chém đôi thành hai khúc!

Cành cây ngã rạp xuống! Rất nhanh một kẻ đã xuất hiện trước mặt Nhạc Thiên Tuyết, dù hấn một thân áo lam, nhưng phía trên lại đeo khăn đen che nửa mặt, liền ngang nói: "Chủ nhân không cho giết người, nhưng hôm nay bọn người giết nhiều người của chúng ta như vậy, người, không thể không chết!"

Nhạc Thiên Tuyết nhận ra âm thanh này, chẳng phải là của Viên công tử kia à?!

Khi này, nàng đã nghi hoặc chuyện này, tại sao không người nào đến tấn công nàng, cho nên nàng đoán là khả năng này.

Thật không ngờ, mình lại thật sự đoán đúng!

Nhạc Thiên Tuyết lập tức giương cung bắn ra hàng loạt mũi tên, nhưng tất cả đều bị Viên công tử một kiếm quét sạch!

Cả người nàng đầy mồ hôi lạnh, hấn đã quyết định sẽ giết mình rồi, phải lập tức trốn ngay!

Nàng xoay người một cái, chân vừa tiếp đất đã hô to: "Hạo Nguyệt! Truy Tinh! Ở đây!"

Nhưng Viên công tử kia quyết đuổi tận giết cùng, trường kiếm trên tay chuẩn bị chém ngang cổ Nhạc Thiên Tuyết!

Nhạc Thiên Tuyết một tay cầm cung tên, một tay cầm mũi tên liều mạng đâm tới, leng keng một tiếng, nàng lập tức bị đánh văng ra!

Nội lực quá yếu! Căn bản không phải là đối thủ của hấn!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đến giúp

Nhạc Thiên Tuyết lùi về phía sau một bước, Viên công tử tiến lên một bước, nàng thầm than một tiếng hồng rồi, thế nhưng đúng lúc này, Hạo Nguyệt và Truy Tinh đã chạy tới, cản Viên công tử lại!

Viên công tử ánh mắt lóe lên, có vẻ tức giận, trừng mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết một chút, tay áo vung lên, bóng hấn như hóa thành sương mù, sau đó liền biến mất không thấy tăm hơi.

Nhạc Thiên Tuyết đưa tay vẫy vẫy một chút, có hơi tê dại, suýt chút nữa đã không giữ được cái mạng nhỏ này rồi.

Hạo Nguyệt đến gần Nhạc Thiên Tuyết, hỏi: "Người không sao chứ?"

"Không có chuyện gì." Nhạc Thiên Tuyết bỏ mũi tên vào trong hộp: "Hấn có thể sẽ lại xuất hiện, chúng ta nên cẩn thận một chút."

"Kẻ kia..." Hạo Nguyệt nhớ tới một chiều cuối cùng của hấn, nàng và Truy Tinh khẽ liếc nhau một cái, ánh mắt đều có điểm kỳ quái.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không để ý đến, bây giờ nàng chỉ nóng lòng muốn biết chủ nhân của Viên công tử này rốt cuộc là ai và Viên công tử đó là người

nào, nếu như có thể giúp Ân Tô Tô bắt được hắn, thì quá tốt rồi.

Như vậy là đã qua một canh giờ, còn hai canh giờ nữa trời mới sáng, sương mù không những không tan mà lại càng ngày càng dày đặc.

Nhạc Thiên Tuyết tâm trạng sốt ruột, cứ tiếp tục như vậy thì nhất định Viên công tử kia sẽ lại bày ra cái quỷ kế gì nữa không chừng.

Nàng nhủ mảy mò: "Có ai biết đến trận pháp Bát Quái Ngũ Hành không?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Chỉ có Truy Tinh và Hạo Nguyệt hơi do dự một chút, mới dám lên tiếng: "Hai người chúng tôi đã từng học qua một chút, chỉ sợ là không có tác dụng."

"Vậy các người về ra đi." Nhạc Thiên Tuyết nói.

"Cái này..." Hạo Nguyệt cầm một cái cành cây rạch trên mặt đất, đôi số chỗ nàng không nhớ được, Truy Tinh một bên nhắc nhở mấy câu, lát sau đã hoàn thành.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn một chút, đến lúc này Bát Quái Ngũ Hành trận luôn là thiên biến vạn hóa, cũng không biết phải phá giải thế nào.

Nhưng đúng lúc này một nhánh mũi tên từ đâu phóng tới, tức thì cướp đi một mạng người!

Cả đội Hạo Nguyệt lập tức rút kiếm, sương mù khiến bọn họ không thể tránh đi đâu, quả là cơ hội tốt để kẻ địch xuất thủ!

Nhạc Thiên Tuyết cau mày, đây đúng là như nàng đoán a!

"Mọi người cẩn thận." Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ai cũng phải cảnh giác, đừng để bị giết."

Bốn phía chốc chốc lại vụt đến một mũi tên, bởi vì sương mù dày đặc, mỗi một lần bắn đều là *xuất kỳ bất ý*(*)!

(*): hành động khi người ta không đề phòng.

Mọi người thận trọng di chuyển từng bước, không thể biết lúc nào thì mũi tên lại bắn ra!

Nhưng cho dù có cảnh giác, Viên công tử kia chậm rãi ra tay như vậy, bọn họ bên này đã có ba người chết mỗi lần mũi tên bay đến!

Sắc trời vẫn âm u mập mờ chưa tỏ, nhưng đúng lúc này Nhạc Thiên Tuyết lại nghe thấy có tiếng chân ngựa truyền đến.

Nàng còn đang tò mò tại sao lại có người đến lúc này, thì lớp sương mù đã chậm rãi tan biến từ lúc nào, hơn nữa người kia còn đang cưỡi ngựa chạy đến chỗ này.

Nhạc Thiên Tuyết hơi sững sờ, nhìn rõ hình dáng, quả là rất quen thuộc, nhưng nhìn lại dung mạo, thì không nhận ra được.

Đó là một hồng y nữ tử từ nổi bật, xiêm y tà tà bay trong gió, nàng nhẹ nhàng nhún chân nhảy xuống ngựa, hướng Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đại tiểu thư, người hù chết nô tì rồi, tướng quân cho nô tì ở bên bảo vệ người, nhưng tại sao tiểu thư lại không dẫn nô tì theo?"

Nàng ta lại gần Nhạc Thiên Tuyết, khẽ nghiêng người, dựa vào góc độ, Nhạc Thiên Tuyết liền nhìn rõ trong bàn tay nàng hiện lên hai chữ "Tô Tô" đen tuyền.

Nhạc Thiên Tuyết lập tức hiểu ra, dung mạo này là do lớp dịch dung mà nàng làm ra lúc trước! Ân Tô Tô chính là dịch dung đến đây!

Biết được là Ân Tô Tô, Nhạc Thiên Tuyết phản xạ rất tự nhiên nói: "May mà người đến kịp, chúng ta suýt chút nữa đã bị địch vây lại chỗ này rồi."

"Người này sử dụng Bát Quái Ngũ Hành trận để vây chúng ta lại, nếu mọi người không biết thì không thể nào rời khỏi đây." Ân Tô Tô cũng ăn ý nói: "Cũng may nô tì đã phá được trận pháp, nhưng người thì triển lại không thấy đâu."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng, Hạo Nguyệt lúc này đã sai người đi tìm ngựa của bọn họ về, Nhạc Thiên Tuyết kéo Ân Tô Tô đến một bên, thấp giọng hỏi: "Sao người lại tới đây?"

"Đêm qua ta nhìn sao chiếu mệnh, thấy mệnh của người là đại hung." Ân Tô Tô khẽ nói: "Ta mới cấp tốc tới đây, may mà kịp lúc."

Nhạc Thiên Tuyết ngạc nhiên hỏi lại: "Cái gì? Người cũng biết thuật chiêm tinh? Làm sao lại đoán ngay được mệnh của ta?"

Ân Tô Tô trầm ngâm nói: "Cha ta lúc đó đưa cho ta một quyển sách, tên Ngũ Hành thuật, nên ta tự nhiên biết được một chút. Về phần *tinh tượng*(**) của người, ba tháng trước ta mới phát hiện, chính ta còn ngạc nhiên không thôi đây."

(**): từ vị trí của sao mà đoán ra số mệnh.

Bởi vì tinh tượng kia quả thật rất kỳ quái, Ân Tô Tô quan sát một hồi, thấy là Phượng tinh, hay nói cách khác, Nhạc Thiên Tuyết tương lai lại là mẫu nghi

thiên hạ.

Điều này Ân Tô Tô cũng khó mà nói chính xác được, vì dù sao Thái Tử và Nhạc Thiên Tuyết quan hệ cũng đâu thân thiết gì.

"Không nói những chuyện này nữa." Nhạc Thiên Tuyết lên tiếng: "Tên thi triển trận pháp kia, họ Viên, hơn nữa hẳn cũng biết dùng Cổ Trùng thuật, rất có thể là người người muốn tìm."

Ân Tô Tô gật gật đầu: "Không sai, hẳn rất đáng nghi, trận pháp kia vốn không ai hướng dẫn cho ta, căn bản là không tinh thông, loại pháp đó ta chỉ từng thấy qua, ai ngờ đánh bậy đánh bạ mà cũng phá tan được."

Hai người nhìn nhau, đã thâm hiểu rõ ý nghĩ của đối phương.

Kẻ này, nhất định phải tìm được!

Hai người lập tức trèo lên ngựa, tiếp tục đi tìm Chiến Liên Thành.

Hạo Nguyệt khẽ nhìn Ân Tô Tô một chút, người này nàng chưa từng gặp qua, liền nghi ngờ hỏi: "Nhạc cô nương, người này xưng hô thế nào?"

"Nô tỳ tục danh Tô Băng." Ân Tô Tô tùy tiện bịa ra một cái tên giả.

"Không ngờ phủ tướng quân còn có một người lợi hại như vậy, Nhạc cô nương, quả thật không nên coi thường phủ tướng quân rồi." Hạo Nguyệt cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59: Hồ băng thần bí

Nhạc Thiên Tuyết chỉ cười đáp: "Có gì đâu, so ra với Chiến Vương phủ thì làm sao bằng."

Nói rồi nàng thúc ngựa đi theo Ân Tô Tô ở phía trước, cả đội tiếp tục lên đường.

Lúc tới đầu thôn trang, trời đã sáng trưng, mọi người ai nấy đều trông mệt mỏi, nhưng tâm tình bên trong lại rất tốt.

Thôn này vốn khá nhỏ, hai ngày trước lại có tin một đôi vợ chồng bị giết, dân trong thôn ai cũng hoảng sợ.

Nhạc Thiên Tuyết vừa mới xuất hiện, đã có người nhận ra nàng, liền hô to: "Chính là người này! Nhìn kìa! Hung thủ giết người lại tới nữa!"

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, không biết phải làm gì, lúc ấy nàng bỏ đi mà không nói một lời, nên giờ lại bị người dân gọi là kẻ giết người.

Mọi người xung quanh nghe thế liền hoảng hốt, vừa la vừa chạy vào trong nhà, người vác cuốc cây nông, kẻ cầm dao thái thịt, hùng hùng hổ hổ đi ra, muốn tìm Nhạc Thiên Tuyết tính sổ.

Nhưng một đội của Nhạc Thiên Tuyết cũng có ít nhất hơn hai mươi người, hơn nữa người nào cũng có kiếm, bọn họ nhất thời cũng không dám tới gần.

Hạo Nguyệt thấy tình hình này, liền trực tiếp lấy lệnh bài của Chiến Vương phủ ra, nói: "Chúng tôi là người của Chiến Vương phủ! Sát hại vợ chồng kia là người khác, các vị bình tĩnh đi."

Lệnh bài ở trước mặt, người dân đưa mắt nhìn nhau, tuy rằng bọn họ không hiểu, nhưng cũng đã nghe qua cái tên Chiến Liên Thành.

Tình hình này xem ra, không phải là giả danh rồi.

Họ liền bỏ vũ khí trong tay xuống, có người còn khóc mà la lên: "Vậy hung thủ kia rốt cuộc là ai?..."

Hạo Nguyệt đi xuống an ủi người dân, đồng thời hỏi thăm tin tức, còn Truy Tinh thì phái người đi xung quanh tìm người.

Nhạc Thiên Tuyết cũng cùng Ân Tô Tô đi tìm, nhưng hai người thật ra lại dừng tạm một nơi, căn bản không có tâm tư đi tìm Chiến Liên Thành.

"Nói như vậy, Chiến Liên Thành đã tự mình rời khỏi, vậy tại sao hẳn không quay về Chiến Vương phủ?" Ân Tô Tô nghe Nhạc Thiên Tuyết nói xong, liền thắc mắc hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Hẳn trúng một loại kì độc, hai chân không thể đi chuyển, có khi là vì thế mà vẫn chưa trở về được."

"Kì độc?" Ân Tô Tô hơi nhíu mày: "Đúng là kì, trúng độc mà còn có thể lên làm Vương gia, hai chân bại liệt, cũng có thể khiến Hoàng Đế phải nể hấn ba phần, thật không dễ dàng gì."

Nhạc Thiên Tuyết nói, âm thanh có vẻ xa xăm: "Kệ đi, quan trọng hơn là suy đoán của ta đã được chứng minh. Viên công tử kia chính là người chúng ta muốn tìm, hơn nữa còn là đối thủ một mất một còn của Chiến Liên Thành, chúng ta sẽ ra tay từ đối thủ một mất một còn trước."

Ân Tô Tô gật gù đầu, có Nhạc Thiên Tuyết hỗ trợ, rốt cục cũng có một chút manh mối.

Hai người đang định thúc ngựa quay về thì Nhạc Thiên Tuyết lại bất ngờ thấy mấy cây thảo dược mọc ven đường, trong lòng liền vui vẻ, xuống ngựa nói: "Chỗ này có thảo dược, ta phải hái một ít."

"Vậy ta giúp ngươi." Ân Tô Tô nói.

"Ngươi không quen hái thuốc, đứng chờ ta là được." Nhạc Thiên Tuyết cười đáp.

Ân Tô Tô khẽ cười, đáng yêu vô cùng, nếu như nàng không dịch dung, chắc chắn sẽ còn động lòng người hơn nữa.

Nàng gật đầu: "Nếu ngươi đã nói vậy, ta cũng nhân nhả thành thôi, thôi thì ta qua dòng suối nhỏ bên kia chờ ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết ừm một tiếng, tiếp tục ngắm nghía xem xét mấy gốc thảo dược.

Những loại thảo dược này hiếm khi nhìn thấy, hơn nữa số lượng cũng không nhiều, mỗi cây nàng đều hái thật cẩn thận, tránh làm hư gốc rễ bởi vì hiệu quả đều nằm ở đó.

Lát sau, nàng đã hái xong những dược liệu gần đây, đúng lúc này, nàng lại nhìn thấy cách đó không xa có một cái hang động, phía trước là những rặng cây xanh xanh đỏ đỏ khẽ lay động theo chiều gió.

Cảm giác phấn khởi dâng trào khắp người, nàng vội vàng đi tới gần, nhìn rõ bề ngoài của loài cây này, khẽ thì thầm một câu: "Không ngờ ở đây cũng thấy được loài cây này, thật kì lạ."

Loài thực vật này vốn thích sống nơi khí hậu lạnh lẽo, bình thường đều sinh trưởng ở những nơi có nhiệt độ thấp, giờ lại xuất hiện ở đây, quả là rất kì lạ.

Nhưng sau khi Nhạc Thiên Tuyết vói lên hái thảo dược này, bất ngờ cảm giác được bên trong hang động có một cỗ không khí mát lạnh ủa đến.

Nàng nhìn vào bên trong, nếu loại thảo dược này sinh trưởng ở đây, nói cách khác, bên trong rất có thể là có thứ gì vô cùng lạnh.

Nhạc Thiên Tuyết do dự một chút, nhưng vẫn quyết định đi vào.

Hang động có vẻ khá tối tăm.

Nhạc Thiên Tuyết đi một đoạn, càng vào sâu, thì càng cảm thấy lạnh lẽo.

Nàng dừng lại một chút, thấy cảnh vật trước mắt đã không còn rõ như trước nữa, mới vô thức bước chậm lại.

Phía trước hình như có tiếng nước, Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy kì lạ, nheo mắt nhìn vào trong, mơ hồ nhìn thấy đằng xa phản chiếu những gợn sóng lăn tăn mềm mại.

Bầu không khí ngày càng lạnh hơn, nàng khẽ rung mình, thì ra đây là một hồ băng, khó trách lại lạnh như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết không cảm theo đuốc, nên cũng không thấy rõ bốn phía bên trong có cái gì.

Nàng chậm chậm bước lại gần hồ băng, nó phát ra ánh sáng nhàn nhạt màu xanh lam, tạo nên một cảnh tượng huyền ảo thần bí, đẹp vô cùng.

Nàng khẽ đưa tay vào trong xem xét một chút, lạnh đến thấu xương, nàng theo phản xạ lập tức thụt tay về.

"Kì lạ, hồ băng này..." Nhạc Thiên Tuyết sờ sờ tay của mình, mặc dù rất lạnh, nhưng cảm giác có vẻ bất thường, hoàn toàn không giống những hồ nước thường thấy.

Bên trong hồ băng còn có một bóng đen, nàng hơi ngạc nhiên, đây là cá sao?

Nàng sửng người một chút, trong vô thức bước lùi lại, nhưng nàng còn chưa kịp lùi lại một bước, tay của nàng đột nhiên bị kéo xuống!

Chết rồi! Không phải cá! Là người!

Ừm một tiếng, nàng bị người kia kéo rơi vào bên trong hồ băng!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Hồ nước uyên ương

Dòng nước lạnh từ khắp nơi vọt tới nhấn chìm nàng, khiến nàng phải uống mấy ngụm nước, cơ thể lạnh cóng như sắp đông cứng!

Hồ nước này không sâu, nàng ngoi được đầu lên, muốn tìm kiếm kẻ nào dám lờn nàng xuống, bất ngờ từ đâu lại truyền đến một tiếng cười nhạo.

Nàng tròn mắt nhìn sang, quả nhiên thấy bên kia bờ có một nam tử đang ung dung ngồi đấy, tựa tiểu phi tiểu, dáng vẻ yêu nghiệt có thể khiến người ta hồn siêu phách lạc.

Nhưng! Nhạc Thiên Tuyết giờ bị ngâm trong hồ nước lạnh chết người này, làm sao có thể bị mê hoặc!

"Chiến Liên Thành! Ngươi! Tên khốn kiếp này!" Nhạc Thiên Tuyết không nhận được, tức giận la to.

Không sai, cái tên tựa tiểu phi tiểu ung dung ngồi đó chính là Chiến Liên Thành, là kẻ đang cười trên nỗi đau của người khác!

Chiến Liên Thành lúc này mới chậm chậm nói: "Lần này giáo huấn ngươi, để ngươi chưa dám bỏ lại bản vương mà chạy đi nữa."

"Cái gì?" Nhạc Thiên Tuyết tức đến hộc máu, rõ ràng đêm đó là hấn bỏ chạy cơ mà!

Ánh mắt của nàng hiện lên mấy tia hung ác, trừng mắt nhìn hấn, mắng: "Đêm đó rõ ràng là chính ngươi bỏ đi trước! Cũng không nói cho ta một tiếng, làm hại ta suýt chút nữa đã bị người ta giết! Ngươi này còn không biết xấu hổ nói với ta câu này?"

Chiến Liên Thành sững sờ, ánh mắt hơi ngưng lại, nói: "Đêm đó có người đến?"

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng, không cần biết là hấn giả ngốc hay là ngốc thật nữa.

Chỉ cần biết rằng chính hấn đã bỏ đi!

Nàng rung mình khẽ run lên lên một cái, nước băng đúng là lạnh thấu xương, nàng chậm rãi từng bước lên bờ.

Nhưng Chiến Liên Thành lại bắn ra một viên đá nhỏ, điểm ngay huyệt đạo của nàng.

Nhạc Thiên Tuyết cứng đờ người, không thể rúc rịch, trong lòng đã sớm mắng chửi gào thét tên Vương gia chết bầm! Bà nội nó, rốt cuộc hấn đang muốn làm gì?"

Chiến Liên Thành chậm rãi bơi tới, nhàn nhạt nói: "Xuống đây ngâm nước với bản vương."

Nhạc Thiên Tuyết phẫn nộ nói: "Chiến Vương gia ngươi có bình thường không? Đây là hồ băng! Hơn nữa ngươi là nam nhân, ta là nữ nhân chưa lấy chồng đấy!"

"Sợ cái gì, sẽ không có người biết." Chiến Liên Thành thản nhiên nói: "Trừ phi, ngươi nói với kẻ khác."

Nhạc Thiên Tuyết quả thực đã tức nổ não, cố kiềm nén nói: "Hạo Nguyệt và Truy Tinh đã tới tìm ngươi, lát nữa bọn họ tìm tới đây, ngươi muốn ta giải thích thế nào! Minh ngươi bỏ chạy như vậy đã đành, ta đã không so đo với ngươi, còn không mau giải huyệt đạo cho ta!"

Chiến Liên Thành giờ tay ra, chạm vào dòng nước lạnh buốt kia, đáy mắt mơ hồ có điểm u ám.

Hấn nhàn nhạt nói: "Bản vương không bỏ chạy."

"Dù vậy cũng không liên quan gì đến ta." Nhạc Thiên Tuyết cau mày, giờ nàng đã được yên ổn một chút, tại sao phải tính toán nhiều chi nữa?

Chiến Liên Thành chạy đến chỗ này, cũng không biết hấn bị trúng tà hay đập đầu thế nào, tự nhiên nổi hứng thích ngâm mình trong hồ băng.

Chiến Liên Thành trầm ngâm một chút, hấn cũng biết khi mình tự ý rời đi, Nhạc Thiên Tuyết nhất định sẽ gặp phải tập kích, nếu không thì hai vợ chồng kia đã không chết oan.

Hấn vốn nghĩ Nhạc Thiên Tuyết sẽ thoát được, sau đó liền chạy đến tìm đến mình báo thù, nhưng đợi mấy ngày, đến nửa bóng người cũng không thấy...

Cho nên khi này, hấn mới giáo huấn Nhạc Thiên Tuyết.

Bởi vì rốt cuộc nàng đã đến rồi... đã ở trước mặt rồi...

Hắn liền chuyển đề tài, lạnh nhạt nói: "Nội lực ngươi cực thấp, có muốn tu luyện không?"

Nhạc Thiên Tuyết ngạc nhiên, chỉ có thể liếc mắt nhìn hắn, vì cơ thể bây giờ không thể nhúc nhích được.

Nàng nheo mắt, hoài nghi nói: "Ngươi dạy ta?"

"Có thể." Chiến Liên Thành nói: "Bản vương sẽ dạy ngươi một bộ nhập môn khẩu quyết, ở trong hồ băng này, tiện đường giúp ngươi khai thông huyết vị, nội lực của ngươi rất nhanh sẽ có tiến triển."

Hồ băng này rất hiệu nghiệm, nếu không phải vậy hắn đã không ngâm mình ở chỗ này.

Chỉ là Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy rất kỳ quái, Chiến Liên Thành tự nhiên lại tốt như vậy? Nàng thầm lo lắng, rất có thể hắn tốt với mình như vậy, sau đó liền có cớ đề hù dọa mình.

Nàng đang muốn cự tuyệt, nhưng Chiến Liên Thành lại không đợi nàng trả lời, ngón tay đã nhanh chóng giải huyết trên người nàng.

Hắn nói ra mấy câu khẩu quyết, để Nhạc Thiên Tuyết ghi nhớ.

Trí nhớ Nhạc Thiên Tuyết không hề tệ, tuy rằng khẩu quyết rất khó đọc, nhưng sau khi Chiến Liên Thành lặp lại hai lần, nàng liền nhớ kỹ.

Khẩu quyết lắm bả trong miệng, khiến một chút nội lực di chuyển trong đan điền, ngay từ bước đầu đã không dễ khống chế, hơn nữa hồ nước lại lạnh lẽo thấu xương, gương mặt nàng cơ hồ đã có vẻ nhăn nhó.

Chiến Liên Thành thấy vậy liền nói: "Hồ nước này cũng không lạnh như vậy, về mặt đó của ngươi là ý gì?"

Nhạc Thiên Tuyết thử nghiệm lần đầu không thành, đầu đã đổ đầy mồ hôi, mặc dù trước đó nàng đã đã thông kinh mạch, nhưng lại không có căn cơ, việc tu luyện này đương nhiên là có điểm khó khăn.

"Ta nào giống Chiến Vương gia, nội công thâm hậu như vậy!" Nhạc Thiên Tuyết nói xong, liền cắn răng run bần bật: "Bà nội nó... Nhanh, lạnh chết ta rồi."

"Ngươi đúng là phiền phức." Chiến Liên Thành lại gần, kéo tay nàng lên, chậm rãi truyền nội lực của mình qua.

Nhạc Thiên Tuyết có được nội lực của hắn, liền cảm thấy cơ thể đã ấm áp hơn một chút.

Hơn nữa hắn còn truyền nội lực của mình đi một vòng trong cơ thể nàng, nàng liền nắm giữ được bí quyết! Thì ra vận công là như vậy!

Lúc này Nhạc Thiên Tuyết đã không cần dựa vào Chiến Liên Thành nữa, chỉ cần năng lực của chính mình cũng có thể khởi động nội lực, hồ nước này quả nhiên rất có hiệu nghiệm, cứ như vậy một lúc, nàng liền cảm thấy nội lực trong đan điền tăng lên một chút.

Tuy nàng học được y thuật, bất quá ở cái thế giới này lại không hề có một chút nội lực, như vậy thì không thể bảo mệnh, bây giờ rốt cục cũng đạt được bước thứ nhất, trong lòng nàng tự nhiên cũng thấy vui mừng.

Nhưng cũng vì cái này mà nàng quên bên ngoài còn Ân Tô Tô, nàng thấy Nhạc Thiên Tuyết lâu như vậy mà chưa trở lại, hơn nữa Hạo Nguyệt cũng tìm tới đây rồi, hai người hiện giờ đang đứng bên ngoài hang động.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Khinh bạc

"Tiểu thư?" Ân Tô Tô đứng bên ngoài gọi vọng vào, thật kì lạ, Nhạc Thiên Tuyết vừa nãy rõ ràng ở chỗ này, mà bây giờ đến một dấu vết của nàng cũng không thấy là sao?

"Cái này có thể là dấu chân của Nhạc Thiên Tuyết, chúng ta vào xem thử đi." Hạo Nguyệt lên tiếng.

Nhạc Thiên Tuyết ở bên trong định mở miệng trả lời, nhưng nghĩ tới xiêm y ướt nhẹp của mình, lại còn có Chiến Liên Thành ở bên cạnh, nếu cứ vào như vậy, thể nào cũng bị hiểu lầm.

Nàng không biết phải làm sao, trừng mắt nhìn Chiến Liên Thành một chút, thấp giọng nói: "Chiến Vương gia, ngươi trốn trước đi."

Chiến Liên Thành khẽ liếc nàng, căn bản không hề động đậy nói: "Ngươi quên hai chân bản vương bị làm sao rồi à? Trốn đi thế nào?"

Ý là, hắn sẽ không trốn đi.

Nhạc Thiên Tuyết có chút tức giận, chuyện này đều do hấn mà ra! Bây giờ còn không muốn chịu trách nhiệm!

Nàng khẽ rít từng chữ qua kẽ răng:"Cái đồ vô trách nhiệm!"

Nhạc Thiên Tuyết tức mình bơi tới gần Chiến Liên Thành, thấp giọng nói:"Chiến Vương gia! Ngươi mau lặn xuống nước đi!"

Chiến Liên Thành vẫn thản nhiên đáp:"Không trốn."

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, cơ hồ đã muốn bóp chết Chiến Liên Thành rồi, tên nam nhân này đúng là!

Nàng đưa mắt nhìn ra cửa hang động, Ân Tô Tô quả thật đã đi vào, một con tức giận truyền đến, nàng không muốn mình bị hiểu lầm nên lập tức lặn xuống nước.

Chiến Liên Thành thấy hành động kia của nàng, khóe miệng khẽ giương cao lên.

Ân Tô Tô và Hạo Nguyệt đã đến gần, vừa nhìn thấy Chiến Liên Thành, liền ngạc nhiên hô to:"Chiến Vương gia?!"

Tại sao hấn lại ở chỗ này?! Lẽ nào dấu chân kia là của Chiến Liên Thành? Không thể, dấu chân nhỏ như vậy, làm sao có thể của nam nhân được!

Hạo Nguyệt vừa mừng vừa sợ, lập tức quỳ xuống, nói:"Vương gia người không có chuyện gì là tốt rồi! Thuộc hạ thực lo lắng gần chết!"

Trong khi đó Ân Tô Tô ở bên cạnh thì liên tục nhìn chăm chăm vào hồ nước, xem thử trong đó rốt cuộc có cái gì.

Chiến Liên Thành thấy thế liền giương đôi mắt sắc bén như dao nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt lạnh lẽo nói:"Nhìn chưa đủ? Còn không chịu đi ra ngoài?"

Ân Tô Tô biết Chiến Liên Thành vốn có tính tình như vậy, nàng chăm chăm lui về phía sau một bước, muốn rời khỏi, nhưng vẫn không nhận được quay đầu lại nhìn hồ nước một lần nữa.

Chiến Liên Thành trực tiếp đưa tay, mạnh mẽ hất nước lên trên bờ, ý như đuổi đi!

Ân Tô Tô ngay lập tức lui về phía sau, không dám tới gần nữa.

Hạo Nguyệt vội vã kéo Ân Tô Tô rời đi:"Vương gia, thuộc hạ lập tức ra ngoài."

Chiến Liên Thành còn hờ hững nói:"Tránh xa ra."

Hạo Nguyệt dù thấy hơi kỳ lạ, nhưng vẫn không nói thêm nữa mà đi ra, nhanh chóng rời khỏi.

Nhạc Thiên Tuyết thấy bọn họ đã rời đi, nàng liền ngoi lên mặt nước, nhưng không biết Chiến Liên Thành lại dờ dẫm gì, tự nhiên cũng lặn xuống nước, còn dùng tay giữ đầu nàng lại.

Nàng vùng vẫy một hồi, uống phải mấy ngụm nước lạnh.

Trong lúc hoảng hốt tưởng chừng sắp nghẹt thở, Chiến Liên Thành đột nhiên đưa mặt tới gần, khẽ áp môi mình vào đôi môi mềm mại của Nhạc Thiên Tuyết!

Cơ thể của nàng lập tức cứng ngắc, nhất thời quên mất mình đang ở trong tình cảnh nào!

Đáy mắt Chiến Liên Thành hiện lên mấy tia âm u, khe khẽ cắn lấy môi dưới của nàng.

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy hơi đau, ngay lập tức hồi phục tinh thần lại, bà nội nó! Cái tên què này đang khinh bạc mình sao?!

Nàng liền đưa tay hấn đẩy ra, nhưng hấn đã nhanh hơn một bước, lập tức giữ chặt tay nàng lại, đè ra sau gáy, tự nhiên nàng lại cảm thấy mình giống như một con cá nằm trên thớt, mặc hấn làm gì thì làm!

Chiến Liên Thành cảm nhận sự phản kháng của nàng, hấn giống như phát điên, hung hăng cướp đoạt.

Vòng eo kia thật mềm mại, đôi mắt kia của nàng hừng hực lửa phẫn nộ, nhưng cũng thật đẹp đẽ, hơn nữa cánh môi kia cũng thật thơm mát, ngọt ngào.

Chiến Liên Thành càng trầm mê, nàng càng gầy dựa, bởi vì Nhạc Thiên Tuyết đối với hấn một chút cảm giác cũng không có, đột nhiên bây giờ bị hấn khinh bạc, cảm giác muốn bóp nát tim của hấn lại rất mạnh mẽ!

Ánh mắt Nhạc Thiên Tuyết lóe lên một tia sáng, nàng liền dùng tay đâm thẳng vào huyệt đạo trên ngực của hấn, hấn bắt gặp nhũ mào, buông nàng ra.

Nàng lúc này mới ngoi đầu lên được, tham lam hít lấy không khí.

Môi của nàng hình như hơi sưng đỏ, chết tiệt thật! Nàng vừa thấy Chiến Liên Thành nổi lên trên mặt nước, lập tức chửi:"Tên khốn kiếp này! Ngươi coi ta

là gì! Lại dám khinh bạc ta! Nghĩ mình là Vương gia thì ghê gớm lắm sao?!"

Chiến Liên Thành lại vẫn nhàn nhạt như chưa có chuyện gì xảy ra, hắn vuốt lấy mái tóc ướt nước của mình, thản nhiên nói: "Vừa nãy bản vương thấy người giống như đã chết ngạt rồi, mới xuống nước giúp người lấy không khí, như vậy là sai rồi à?"

Nhạc Thiên Tuyết trợn mắt lên, cái loại nguy hiểm quái quỷ gì thế này!

Nàng bình tĩnh hít lấy một ngụm khí, trừng hắn một lần không đủ, còn muốn trừng thêm mấy lần nữa.

"Rõ ràng là người thừa cơ chiếm lấy tiện nghi của ta!" Nhạc Thiên Tuyết hung hăng nói.

"Chiếm thì chiếm, nếu như người thấy thiết thời, bản vương cưới người trả nợ." Chiến Liên Thành rất vô tư nói.

Nhạc Thiên Tuyết càng tức giận, cặp mắt cơ hồ đã tóe lửa, nàng gằn từng chữ: "Chỉ là hôn một lần, coi như hôm nay ta bị cầu cản! Ta cũng không cần Chiến Vương gia hạ mình đến cưới ta!"

Chiến Liên Thành nhìn nàng thật sâu, u ám nói: "Người nói bản vương là cầu?"

"Chẳng lẽ không phải?" Nhạc Thiên Tuyết tức giận đến độ thẳng tay tát vào mặt hắn! "Chiếm tiện nghi người khác! Còn không phải là cầu?"

Nàng hành động cực nhanh, hừng hực nộ khí boi lên bờ, con mắt nổi lên mấy vạch máu đỏ, nhanh chóng khuất dạng ở phía cửa.

Chiến Liên Thành lạnh lẽo hô một tiếng: "Nhạc Thiên Tuyết! Người đứng lại!"

Nhưng Nhạc Thiên Tuyết còn đang sôi máu, đương nhiên sẽ không nghe theo Chiến Liên Thành.

Cho dù hắn là Vương gia, thì Nhạc Thiên Tuyết cũng không e ngại hắn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Không chút kiêng dè

Ra khỏi hang động, xiêm y Nhạc Thiên Tuyết đang ướt sũng nên tạm thời chưa thể trở về được.

Nàng đi đến dòng suối nhỏ bên kia, càng nghĩ trong lòng lại càng khó chịu.

Kiếp trước nàng là Đường gia môn chủ, luôn chú tâm nghiên cứu y thuật cùng chế thuốc, chưa từng tiếp xúc qua với nam nhân.

Một khi có kẻ nào dám sàm sỡ nàng, khẳng định liền bị độc chết.

Nhưng hôm nay, nàng cảm thấy mình quả thật hèn nhát, chỉ cho Chiến Liên Thành một cái tát!

"Đúng là cái đồ lợi dụng sàm sỡ!" Nhạc Thiên Tuyết thở hồng hộc nói, sau đó liền nghĩ cách hong khô y phục của mình.

Trong khi đó ở hang động, Chiến Liên Thành vận công một lúc, hai chân lúc này mới có sức lên bờ.

Nàng đi rồi, nhưng hắn cũng không muốn lập tức đuổi theo.

Chiến Liên Thành mặc y phục xong, vẫn cảm giác mặt mình còn hơi rất, Nhạc Thiên Tuyết không ngờ cũng dám xuống tay với hắn.

Ánh mắt hắn tối sầm lại.

Hắn chậm rãi đi đến cửa động, dùng nội lực hô một tiếng: "Hạo Nguyệt."

Hạo Nguyệt nghe thấy tiếng nói của hắn, ngay lập tức đi tới.

"Mọi người ở chỗ nào?" Chiến Liên Thành hỏi.

Hắn cũng dùng nội lực quan sát bốn phía, biết Hạo Nguyệt và Truy Tinh đã dẫn theo không ít người đến.

Hạo Nguyệt liền trả lời: "Mọi người ở thôn trang gần đây."

"Đi về." Chiến Liên Thành nói.

Hạo Nguyệt do dự một chút mới hỏi: "Vương gia, thuộc hạ cả gan hỏi, hai ngày trước Vương gia bệnh tình phát tác nên mới bỏ lại Nhạc cô nương phải không ạ?"

Chiến Liên Thành nói gọn lọn: "Đúng vậy."

Hạo Nguyệt cũng đã nghĩ như vậy, chỉ là việc này không thể để cho người ngoài biết, nên không thể giải thích rõ ràng cho Nhạc Thiên Tuyết được.

Trở về trong thôn, Chiến Liên Thành phát hiện Nhạc Thiên Tuyết vẫn chưa trở về, nên cứ tiếp tục chờ.

Trong khi đó Truy Tinh đã gửi tín hiệu đi, để Chiến Vương phủ cấp tốc phái người tới, đưa Vương gia hồi kinh.

Nhưng chờ đến tận buổi tối, vẫn không thấy Nhạc Thiên Tuyết trở về.

Đến cả Ân Tô Tô cũng cảm thấy lo lắng, Nhạc Thiên Tuyết sẽ không phải lại gặp phải phiền toái gì chứ?

Sắc mặt Chiến Liên Thành đã sớm u ám, lạnh lẽo nói: "Đi tìm."

Hạo Nguyệt và Truy Tinh lập tức sẽ phái người đi tìm, vừa tìm ra Vương gia, bây giờ Nhạc Thiên Tuyết lại tiếp tục mất tăm hơi, quả nhiên là không để bọn họ yên phút nào mà.

Một lát sau, Ân Tô Tô đang ngồi trước phòng đột nhiên nhìn thấy bóng người của Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết chậm rãi đi tới, ánh mắt như vô hồn, vẻ mặt cực kỳ.

Nàng vội vàng tới gần hỏi: "Người đi đâu vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy Ân Tô Tô, theo bản năng nói: "Ta đi hái thuốc."

"Trời tối như vậy, sao người còn đi hái thuốc." Ân Tô Tô cảm giác hơi kì lạ, hình như Nhạc Thiên Tuyết là đang nói dối.

Nhạc Thiên Tuyết không biết làm gì khác hơn đành nói: "Ta chỉ đi hơi xa, nên trở về tốn chút thời gian."

Ân Tô Tô khẽ gật đầu, trở về là tốt rồi, chỉ cần Nhạc Thiên Tuyết bình an thì không sao hết.

Hạo Nguyệt biết được Nhạc Thiên Tuyết trở về, liền mừng rỡ đến nói: "Nhạc Đại tiểu thư, người trở về là tốt rồi, Vương gia đã lo lắng cho người hơn nửa ngày rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nhún mày: "Ai mượn hần lo lắng."

Hạo Nguyệt sững người, Nhạc Thiên Tuyết làm sao lại dám nói năng như vậy với Vương gia?

Nhạc Thiên Tuyết không buồn để ý, trực tiếp lên dây cương ngựa, nói với Ân Tô Tô: "Chúng ta đi."

Tô Tô có vẻ không đồng tình nói: "Giờ trời tối như vậy, rồi đi cũng không phải ý hay."

Nhạc Thiên Tuyết muốn đi như vậy, quả thực có chút quái lạ a.

"Ta có chút chuyện cần làm." Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đi nhanh nào."

Ân Tô Tô đành phải thuận theo, dù sao thân phận của nàng bây giờ cũng là nô tỳ Nhạc Thiên Tuyết.

Nàng tháo dây cương, cưỡi ngựa theo Nhạc Thiên Tuyết.

"Nhạc Thiên Tuyết! Người dám bỏ đi như vậy? !" Chiến Liên Thành không biết đã đến tự lúc nào, ánh mắt trầm đục tựa như có lớp sương mù bao phủ.

Hạo Nguyệt cũng khuyên nhủ vài câu: "Nhạc đại tiểu thư, tốt nhất chúng ta nên cùng nhau khởi hành vào sáng mai."

Nhạc Thiên Tuyết không buồn quay đầu lại, hồ hững nói: "Không thích, ta không muốn đi cùng cậu trở về."

Dứt lời, nàng liền thúc vào bụng ngựa, con ngựa lập tức chạy đi.

Ân Tô Tô cũng vội vã, trong lòng hiếu kỳ không thôi, cậu? Là chỉ ai?

Chiến Liên Thành nghe xong câu nói đó, khung cửa lập tức bị hần bốp đến vụn vụn.

Hạo Nguyệt cảm giác được hàn khí trên người Vương gia rất nặng, cũng không biết làm sao chủ nhân lại như vậy.

Lâu sau, Chiến Liên Thành mới hừ một tiếng: "Mắng bản vương là chó, để xem sau đó ngươi có hối hận không!"

Chiến Liên Thành trở về trong phòng, đóng rầm cửa lại.

Hạo Nguyệt nghiêng đầu khó hiểu, rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra thế này.

Nàng thở dài một tiếng, tự nhiên hôm nay hai người bọn họ đều kì quái như vậy là sao?

Nhạc Thiên Tuyết đi suốt đêm, cuối cùng cũng về tới kinh thành, nhưng cả buổi tối hôm đó, Nhạc Thiên Tuyết cũng bị sốt cao.

Ân Tô Tô biết nàng là đại phu, vốn định hỏi nên sắc thuốc gì cho nàng.

Nhưng Nhạc Thiên Tuyết bị bệnh, một mực mê man, chưa thấy tỉnh táo được lúc nào.

Không có cách nào khác, Ân Tô Tô đành đi mời đại phu.

Nhạc Thiên Tuyết mơ mơ màng màng, cảm thấy hình như có người đang cho mình uống thuốc, nhưng nó đắng đến mức khiến nàng đều phun ra hết!

Người nàng như bốc hỏa, cả người nóng hừng hực, đầu đồ đầy mồ hôi, mở mắt nhìn người trước mặt.

"Ngươi rốt cục cũng tỉnh lại." Ân Tô Tô cau mày, nói: "Nhanh, uống nốt thuốc đi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng biết được mình đang tình trạng gì, nàng khẽ nói, âm thanh có chút khàn khàn: "Quá khó uống, bị ép buộc phải uống xong, chắc cũng phải tồn thọ đến mấy năm."

"Ngươi còn ngồi đó ghét ghét bỏ bỏ! Ngươi có biết sau khi ngươi bị bệnh, Từ Thị lại bắt đầu dương oai diệu võ, cầu nguyện ngươi chết cả ngày đấy!" Ân Tô Tô có chút khó chịu nói: "Mau uống thuốc vào cho ta! Uống nhanh lên, vừa nãy Tăng thúc nói với ta, Hoàng Thượng ngày mai sẽ hỏi kinh, cha ngươi cũng trở về theo, chẳng lẽ ngươi muốn gặp cha ngươi với bộ dạng này?"

Nhạc Thiên Tuyết nghe nàng nói xong, khẽ cười: "Lấy hộp đan dược trong tủ thuốc của ta lại đây, đảm bảo ngày mai liền hết bệnh."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Nguyên lai

Ân Tô Tô vội vã lấy đan dược cho Nhạc Thiên Tuyết ăn vào, Nhạc Thiên Tuyết nghĩ tới vì mình bị ngâm trong nước lạnh nên mới sốt cao thế này, trong lòng không khỏi oán hận Chiến Liên Thành tội đồ.

"Này... ánh mắt của ngươi kia, ai oán gì mà ghê thế." Ân Tô Tô cảm thán nói: "Ta hỏi ngươi một chuyện, hôm đó rốt cuộc là ngươi có vào trong động không?"

Vì vết chân trước cửa hang luôn khiến Ân Tô Tô tò mò.

Nhạc Thiên Tuyết khẽ nhắm mắt lại, trở mình vào trong: "Không có, ta muốn ngủ tiếp."

Ân Tô Tô thấy Nhạc Thiên Tuyết phản ứng như thế, vẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Nàng sờ sờ cằm, hơi thở của Nhạc Thiên Tuyết đều đều vang lên bình ổn, xem ra đã rơi vào giấc ngủ rồi.

Nàng cũng không quấy rầy nữa, đắp chăn xong cho Nhạc Thiên Tuyết, liền đi ra ngoài.

Đêm tối tĩnh mịch, bao trùm phủ tướng quân cũng là một mảnh yên tĩnh.

Không ai nhìn thấy, một bóng người âm thầm lướt qua trong bóng tối.

Bóng người kia thoát ần thoát hiện, rất nhanh đã đáp xuống Tĩnh Vũ viện.

Nhưng thời điểm hần đáp đất, một âm thanh khe khẽ phát lên, hần xoa xoa đầu gối, sau đó mới chậm rãi đi đến gian phòng của Nhạc Thiên Tuyết.

Trên giường, Nhạc Thiên Tuyết đang chìm vào giấc ngủ, dù sốt cao nhưng ai đó vẫn thềm ngủ vô cùng.

Nam tử đeo mặt nạ bạc chậm rãi đến gần, nhìn thấy nàng ngủ ngon lành, ánh mắt có hơi biến hóa.

Sau đó, hắn khẽ ngồi xuống bên mép giường.

Hắn sờ trán của Nhạc Thiên Tuyết, cũng không phải rất nóng.

Nam tử kia chăm chú nhìn nàng đến nửa ngày, phát hiện dáng ngủ của nàng xấu vô cùng, chỉ trong một thời gian thật ngắn mà đã vô số lần đá chân ra ngoài.

Như vậy, làm sao có thể nhanh khỏi bệnh?

Cho nên, nam tử nọ liền đắp thêm cho nàng nhiều chăn nữa, nhiều đến độ cũng cảm thấy mệt mỏi.

"Đến bản thân mình mà cũng không biết chăm sóc." Nam tử vừa lầm bầm nói vừa chỉnh sửa chăn mền cho nàng.

Ai ngờ, Nhạc Thiên Tuyết đột nhiên nói mớ: "Chiến Liên Thành..."

Nam tử ngược lên nhìn nàng chằm chằm, khóe miệng bất giác gợn cao lên.

"Cái tên khốn kiếp này..." Nhạc Thiên Tuyết tiếp tục mớ: "Rùa đen khốn kiếp..."

Ánh mắt nam tử lập tức khựng lại, đưa tay lên muốn nhéo lỗ tai của nàng.

Nhưng cơ thể nàng nóng như vậy, lại đang mơ màng trong khi ngủ, hắn cũng không nỡ nhen đến mức so đo với nàng lúc này.

Đến khi trời tờ mờ sáng, nam tử mới rời khỏi, vừa lúc Nhạc Thiên Tuyết cũng hạ sốt.

Hắn về tới Chiến Vương phủ, Hạo Nguyệt và Truy Tinh lo lắng sốt ruột cả đêm, không biết rốt cuộc là Vương gia người lại đi đâu.

"Vương gia, tháng này là thời gian người phát độc a." Hạo Nguyệt nóng ruột nói: "Tự người đi ra ngoài như vậy, thật sự quá nguy hiểm."

Nếu như là trước kia, tháng này Chiến Liên Thành không thể nào đứng lên được, nhưng vì Chiến Liên Thành hai ngày trước tu luyện trong hồ băng, nên mới có thể miễn cưỡng đứng lên.

Chiến Liên Thành tùy tiện vứt mặt nạ sang một bên, nhàn nhạt nói: "Các người cũng cho rằng bản vương là phế nhân?"

"Vương gia, thuộc hạ tuyệt đối không phải ý này." Hạo Nguyệt và Truy Tinh vội vã quỳ xuống, chỉ sợ Vương gia nổi giận.

Tâm tình Chiến Liên Thành lúc này đương nhiên là không tốt, vì dù sao vừa nãy Nhạc Thiên Tuyết cũng trực tiếp mắng hắn khốn kiếp.

Nếu không phải nàng đang bị bệnh, chắc chắn khi nãy hắn đã giáo huấn nàng rồi.

"Chỉ là mỗi lần đến tháng này, bản vương lại nhớ tới một người." Chiến Liên Thành phát phát tay, ý bảo bọn họ đứng lên, hắn cũng không có tâm trạng muốn nổi giận.

Hạo Nguyệt biết chủ nhân đang nói tới ai, không biết làm gì khác hơn đành nói: "Chỉ tiếc Vương gia không thể tìm nàng báo thù."

Truy Tinh liền chen vào: "Tuy rằng Vương gia không làm hại cô ta, nhưng cô ta lại làm hại Vương gia, thật sự là quá ghê tởm! Vương gia, mối thù này, thế nào cũng phải báo!"

Đã trải qua nhiều năm như vậy, nhưng trong lòng mỗi người bọn họ, đều hận người kia thấu xương.

Chiến Liên Thành ánh mắt nhàn nhạt, nghiêng đầu đi, hờ hững nói: "Thôi, lui ra đi."

Rất rõ ràng, Chiến Liên Thành đã không muốn nhắc lại việc này.

Hạo Nguyệt và Truy Tinh hai mặt nhìn nhau, sau khi lui xuống, Hạo Nguyệt còn nói: "Truy Tinh, người nói xem Vương gia còn thích nàng hay không?"

Truy Tinh khẽ lắc đầu, nhưng tiếp đó lại gật đầu: "Vẫn có thể, Vương gia lúc trước rất nặng tình, cho dù người bị hại khiến hai chân phải phế bỏ, nhưng Vương gia vẫn không giết nàng." "

Hạo Nguyệt than một tiếng, đáng tiếc a...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Di Hồng viện

Phủ tướng quân.

Nhạc Thiên Tuyết sau khi đánh một giấc, vừa tỉnh dậy đột nhiên hô to một tiếng:"Khốn kiếp! Không được hôn ta!"

Làm Tiểu Hoa đứng trong phòng một phen giật thót tim, vội vã đi tới bên cạnh hỏi:"Tiểu thư, người làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Nhạc Thiên Tuyết thờ hồn hển, trán đã đầm mồ hôi hột, lúc này mới nhận thức được, thì ra là mình đang mơ.

Nàng vung vung tay, tối hôm qua gặp mộng toàn thấy Chiến Liên Thành, nàng đã sắp diện tới nơi rồi.

Chiến Liên Thành đắp chăn cho nàng? Còn lâu, tên què đó làm sao có thể ôn nhu như vậy.

Nàng ngồi bật dậy, lác lác đầu, nói:"Tiểu Hoa, giúp ta chuẩn bị chút, ta muốn tắm rửa."

Giờ nàng đã bớt nóng, nhưng cả người lại nhể nhại mồ hôi, cảm giác không thoải mái chút nào.

Vốc nước lên rửa mặt sạch sẽ, Nhạc Thiên Tuyết thầm nghĩ hôm nay là ngày Hoàng đế hồi kinh, bên ngoài chắc sẽ náo nhiệt lắm đây.

Nhạc Thiên Tuyết liền nói vọng vào:"Tiểu Hoa, chúng ta ra ngoài đi dạo đi."

Đúng lúc này, Ân Tô Tô bước chân qua cửa, háng giọng nói:"Ngươi vừa khỏi bệnh, muốn đi đâu vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết cười cười:"Thì khỏi bệnh rồi nên mới ra ngoài một chút, ừ đột trong này người ta mốc meo hết rồi."

Ân Tô Tô vốn không đồng ý, nhưng Nhạc Thiên Tuyết dẫn co i ôi một hồi, ba người họ rút cuộc cũng miễn cưỡng cùng ra ngoài.

Thiên Kim lâu và Tụu Hoa lâu của Ân Tô Tô đều bị Chiến Liên Thành cho niêm phong, không thể vào được, giờ hai chỗ này không còn nữa, nhưng Nhạc Thiên Tuyết nhìn thuận tiện, liền trực tiếp đi vào Di Hồng viện.

"Tiểu thư, chúng ta tới chỗ này...thích hợp sao?" Tiểu Hoa sắp khóc tới nơi rồi, tại sao tiểu thư nhà nàng lại khác người như vậy? Để cho người ta nhìn thấy, mặt mũi biết dấu đi đâu đây?

Nhạc Thiên Tuyết phát phát tay, nói:"Vậy thế này đi, ngươi ra chợ mua chút đồ, ta với Tô Băng ở lại chỗ này."

Tiểu Hoa bị Nhạc Thiên Tuyết đuổi đi, Ân Tô Tô liếc nàng một chút, cười nói:"Nếu ngươi muốn tới nơi này, nhất định là có nguyên nhân."

Nhạc Thiên Tuyết nhoen miệng cười:"Thực sự là không gạt được ngươi, ta tới là để xem Mộc gia đang làm gì a."

Ân Tô Tô nhú mày, chẳng trách Nhạc Thiên Tuyết lại muốn vào đây.

Nhạc Thiên Tuyết nói tiếp:"Nguyên lai là Mộc thế gia cũng đang truy tìm Tông Quyền, ta cũng không biết có đúng là Tông Quyền ngươi nói hay không, nhưng ít nhất hẳn vẫn có thông tin là Tông Quyền kia ở trong Chiến Vương phủ."

Ân Tô Tô hơi kinh ngạc, tâm tình cũng lập tức trở nên phức tạp, không nghĩ tới lại thành như vậy...

"Trong Chiến Vương phủ? Chỗ đó so với Hoàng cung còn khó thăm dò hơn a!" Ân Tô Tô mở to mắt nói.

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, nhắc tới chuyện quan trọng, thần sắc của nàng cũng liền trở nên nghiêm nghị.

Nàng nói:"Lúc đầu định để Nguyên Thiên Tứ tiếp cận Chiến Liên Thành, ta sẽ theo sau ứng phó, nhưng bây giờ Nguyên Thiên Tứ mất tích, ta không biết rút cuộc nên dùng biện pháp gì để tiến vào Chiến Vương phủ nữa."

Ân Tô Tô cười cười, gian xảo đưa mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết từ đầu tới cuối, nói:"Có biện pháp, dùng mỹ nhân kế đi."

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng:"Ta còn lâu mới dùng mỹ nhân kế với tên khốn khiếp kia!"

"Tuyệt Nhi, ngươi nghĩ chúng ta thân thiết đến mức nào rồi?" Ân Tô Tô đứng lên:"Ta nghĩ biện pháp tốt nhất bây giờ, chỉ có làm nữ chủ nhân ở Chiến Vương phủ, Chiến Liên Thành mới không dè phòng."

Nhạc Thiên Tuyết lập tức hiểu được, Ân Tô Tô đang nói đến điều gì.

Nàng trực tiếp nghiêng đầu đi:"Đừng có đánh chủ ý lên ta! Gả ta cho tên què kia, đánh chết ta cũng không chịu!"

Ân Tô Tô bữu môi:"Nhưng giờ ngoại trừ biện pháp này, không có cách nào khác."

"Người có chắc thông tin của Mộc thế tử là thật? Đến lúc ta giả vào rồi, lại phát hiện thông tin là giả, khi đó mới bị ai khốn nạn, nên hôm nay ta mới đến để xem Mộc thế tử và Trang thế tử tán gẫu cái gì đây." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Lúc này, Nhạc Thiên Tuyết đã treo lên tường, ra hiệu im lặng với Ân Tô Tô.

Bên trong căn phòng,

Di Hồng viện này kể cả là ban ngày, khách khứa vẫn ra vào nườm nượp, dù sao viện này cũng là sở hữu của Nhị hoàng tử, nên kĩ nữ rượu chè đều là thượng đẳng.

Mộc thế tử thương thế vẫn chưa khỏi hẳn, lờng thững đến muộn, khiến Trang thế tử phải chờ lâu.

"Mộc huynh, người rốt cuộc cũng tới." Trang thế tử thờ dài nói.

"Tay không được lưu loát, nên hơi bị dây dưa." Mộc thế tử ngồi xuống, sắc mặt có chút trắng xám.

Trang thế tử biết hẳn không thể uống rượu, nên chỉ rót cho hắn một chén trà nóng rồi thuận miệng hỏi:"Chuyện đó thế nào rồi?"

"Người không thấy trở về, Chiến Vương phủ cũng không thấy động tĩnh gì." Mộc thế tử ngán ngẩm nói:"Nhưng giờ Chiến Liên Thành trở về rồi, vậy thì càng không có cơ hội."

Chiến Liên Thành, nam nhân này một khi có mặt, liền khó đối phó vô cùng.

"Tông Quyền kia rốt cuộc là vật gì mà phụ vương của người nhất định phải có được?" Trang thế tử có chút hiếu kỳ hỏi.

"Ta cũng không biết nhiều, phụ vương xưa nay đều làm việc thần bí khó lường, nếu không phải như thế, có khi chúng ta đã bị Chiến Liên Thành đè nát rồi." Ánh mắt Mộc thế chợt lóe lên một tia độc ác, Chiến Liên Thành này chỗ nào cũng thấy mặt hắn! Quả thật là đáng ghét!

Nhạc Thiên Tuyết nghe đến chỗ này, hơi nhú mày.

Nàng đem dụng cụ nghe lén cất vào, quay sang Ân Tô Tô nói:"Xem ra Mộc Vương Phủ đã phái người đi qua Chiến Vương phủ nhưng đã thất bại, hơn nữa bọn hắn cũng không biết Tông Quyền kia là cái gì."

Ân Tô Tô nói:"Thực sự là thần bí, cha ta khi đó cũng chưa từng nói với ta."

Nếu không phải vậy, chắc hẳn nàng đã có chút ấn tượng với vật này.

Bỗng đúng lúc này, cánh cửa gỗ chạm khắc hoa văn bị đẩy mạnh ra, một người ngang nhiên đi vào nói:"Thiên Tuyết muội muội! Muội quả thật là ở đây, ta còn tưởng rằng bọn chúng phao tin giả cho ta cơ!"

Người kia, chính là tên Lý công tử mập mạp.

Hắn một thân vải gấm tơ lụa chói mắt, nhưng tuyệt nhiên lại chẳng toát ra khí chất cao quý nào.

Ân Tô Tô liếc nhìn Nhạc Thiên Tuyết một chút, thì ra đây chính là kẻ bám đuôi của Nhạc Thiên Tuyết! Quả thật xấu tệ, đến nàng cũng muốn ói ra rồi.

Lý công tử thấy Nhạc Thiên Tuyết không thèm để ý mình nhưng vẫn cười hi hi nói:"Thiên Tuyết muội muội, chúng ta nhiều ngày không gặp, chi bằng hôm nay cùng nhau uống rượu?"

Trước đó phủ tướng quân có chuyện, Lý công tử liền biến mất tăm hơi.

Bây giờ thấy Nhạc Hòa phụng mệnh hộ giá đưa Hoàng thượng hồi kinh, liền tới đây tiếp cận Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, vẻ mặt đã không còn kiên nhẫn nữa:"Không!"

Lý công tử vẫn thoải mái ngồi xuống, nói:"Thiên Tuyết muội muội không cần e lệ, tâm ý của người ta đã rõ ràng như vậy, ề, nha hoàn kia, nhanh đi cho bản công tử mấy vô Nữ Nhi Hồng hảo hạng tới đây."

Khóe miệng Ân Tô Tô giựt giựt, cái tên mập như heo này dám sai khiến nàng sao?

Nhưng một ý nghĩ chợt lướt qua đầu nàng, nàng khẽ cười, đợi đi tên mập kia!

Ân Tô Tô ra ngoài đi lấy rượu, trong gian phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Hoàn khổ trường nữ

Nhạc Thiên Tuyết tức giận ngồi né sang giường, thật sự nàng không muốn ngồi cạnh tên Lý công tử kia chút nào.

Lý công tử tâm tình hồ hởi, hứng thú nói: "Thiên Tuyết muội muội, muội nói xem lúc nào thì chúng ta bái kiến Nhạc lão gia, định ngày hôn lễ a."

Nhạc Thiên Tuyết suýt chút nữa bị sặc nước bọt.

Nàng trợn mắt lên, không thể tin được, tại sao trên thế giới này lại có loại người mặt dày, tự mình đa tình như vậy!

"Lý công tử, hôn nhân vụ gì? Ta sẽ không gả cho người."

"Thiên Tuyết muội muội, nhưng cha muội rất vừa lòng với người con rể tương lai này a!" Lý công tử ưỡn ngực, ra vẻ anh tuấn tiêu sái, còn hất hất cằm lên, nhe răng cười, hiển nhiên trông xấu xí vô cùng.

Nhạc Thiên Tuyết mắt luôn nhắm, nàng cố gắng quay đầu đi để không phải nhìn vào cái khuôn mặt phù nề kia.

Nàng nói tiếp: "Lý công tử, người cũng tự tin ghê, cha ta thỏa mãn với người thì thế nào, ta có lấy chồng hay không, là việc của ta, không phải của cha ta."

"Thiên Tuyết muội muội, sao muội có thể nghĩ vậy, hôn nhân đại sự, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó!"

"Người cũng đâu phải chưa từng nghe tới thanh danh của ta, còn cho rằng ta sẽ nghe lời cha? Tùy tiện thuận theo cái đặt đâu ngồi đó này?" Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy buồn cười, Lý công tử này mưu mô gì, nàng hiểu rõ.

Muốn lợi dụng nàng trục lợi, vậy thì hấn mười phần sai rồi.

Lý công tử trong lúc nhất thời không biết nói gì, Nhạc Thiên Tuyết nói không sai, dù sao danh tiếng Nhạc Thiên Tuyết ở kinh thành cũng là hoàn khổ vô độ.

Hắn nhìn Nhạc Thiên Tuyết, không ngờ bây giờ nàng lại ư nhìn như vậy, chỉ nhìn nửa mặt, cũng khiến người ta mê mẩn.

Dáng vẻ này nào còn xấu xí như xưa, như vậy nghĩa là, kể cả có cưới Nhạc Thiên Tuyết, cũng không tính là mình bị thiệt thòi.

Hay là, không bằng gạo nấu thành cơm, khiến nàng không còn lựa chọn khác, bắt buộc phải gả cho mình!

Hắn tới gần, đồng thời nói: "Thiên Tuyết muội muội, một cô nương không thể nói năng như vậy, muội hãy nghe ta nói..."

Khuôn miệng Lý công tử dầu mỡ bóng loáng, đến gần Nhạc Thiên Tuyết, đột nhiên nhào người tới!

Nhạc Thiên Tuyết không ngờ Lý công tử đã lập tức biến thành cảm thú! Nàng nhìn khuôn mặt đầy mỡ to béo của hắn ở cự li gần, suýt nữa đã ói ra sán.

Lý công tử chụp tay nàng lại, đưa mặt lại gần muốn hôn, đồng thời nói: "Thiên Tuyết muội muội, đến đây nào, ta biết muội thích ta mà."

Nhạc Thiên Tuyết giận dữ: "Ai thích người cái đồ Trư Bát Giới này?!"

Lý công tử liền ngẩn ra, nàng lại dám chửi mình là heo!?

Hắn lập tức không khách khí nữa, muốn giải quyết nàng ngay tại chỗ: "Nhạc Thiên Tuyết, người rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Ta lấy người, là phúc khí mấy đời của người! Người yên tâm, ta nhất định sẽ khiến người cảm thấy thoải mái!"

Nhạc Thiên Tuyết nhủ mảy: "Ha? Cái này mà người cũng không thấy ngại nói ra? Nhìn dáng dấp của người kia, đến thời gian uống cạn một chén trà cũng không kiên nhẫn nổi. Nhưng cũng không sao, bởi vì sau đó người không thể cảm nhận được gì hết nữa!"

Nhạc Thiên Tuyết đột nhiên hướng về hạ bộ của hắn đá mạnh một cái!

Sắc mặt Lý công tử trắng xám, đau đến hét lên, đưa tay che hạ bộ của mình, đau khổ lăn lộn trên mặt đất!

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng, phì phì y phục của mình, nét mặt khinh thường, tên này không có nửa điểm công phu, mà dám cưỡng nàng? Nàng cũng lần đầu chứng kiến đấy.

Đại sảnh Di hồng viện cũng có khá đông khách khứa, nhưng từ lâu hai đột nhiên truyền đến từng trận gào thét chói tai, từ trên cầu thang lại có một người

bị đá lăn xuống, đập mạnh vào cái bàn khiến nó nát ra .

Lý công tử ngắt đi, mọi người sợ đến liên tục rít gào, náo loạn chạy ủa ra cửa.

Nhạc Thiên Tuyết đứng trên hành lang trên lầu nhìn xuống, cái đáng về kia, Lý công tử còn lâu mới chết được.

Nàng vỗ tay một cái, mà sao Ân Tô Tô vẫn chưa trở về?

Mộc thế cùng Trang thế tử ở phòng bên cạnh nghe thấy tiếng vang, liền đi ra nhìn thử, lúc bọn họ nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết, lập tức sững sờ.

"Nhạc Thiên Tuyết?" Mộc thế đối với nàng cũng có chút thay đổi, dù sao trước đó nàng cũng mời Nguyên Thiên Tứ đến cứu mình."Người làm gì ở chỗ này?"

Đây là chỗ nam nhân qua lại, tại sao Nhạc Thiên Tuyết cũng tới?

Trang thế tử nhìn một chút, phát hiện người nằm ngất dưới kia là Lý công tử, cả người liền cả kinh: "Đây không phải là con trai của Lý Thượng Thư sao? Nhạc Thiên Tuyết, người hạ thủ với hắn?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng lười giải thích, chỉ nói gọn lọn:"Mộc thế tử, Trang thế tử, đây chẳng qua chỉ là khúc nhạc dạo ngắn, các người trở lại uống rượu tiếp đi."

Dứt lời, nàng liền đi xuống cầu thang.

Mộc thế cùng Trang thế tử bốn mắt nhìn nhau, Nhạc Thiên Tuyết mà cũng có lúc hung hãn như vậy sao? Không biết Lý công tử có chỗ nào đắc tội với Nhạc Thiên Tuyết, mà lại gặp phải cái họa này?

Nhạc Thiên Tuyết đi tìm Ân Tô Tô, nhưng lượn một vòng quanh viện vẫn không thấy nàng.

Nàng ghé lại hỏi thăm một chút, mới biết Ân Tô Tô đã đi đến hậu viện.

Nhạc Thiên Tuyết vòng ra phía sau viện, phát hiện Ân Tô Tô đang lén lén lút lút nhìn coi cái gì đó.

"Người nhìn cái gì vậy?" Nhạc Thiên Tuyết vỗ vai Ân Tô Tô hỏi.

Ân Tô Tô mất hồn, vội vàng xoay người che miệng Nhạc Thiên Tuyết lại, kéo nàng đến đứng sau hòn non bộ..

Nhạc Thiên Tuyết khó hiểu hỏi:"Sao thế? Tự nhiên lén lén lút lút như vậy?"

Ân Tô Tô thấp giọng nói:"Di hồng viện này không sạch sẽ, ta vừa mới nhìn thấy bọn họ cưỡng ép thôn nữ rồi nhốt lại, bắt làm việc trong này."

"Có chuyện như vậy?" Nhạc Thiên Tuyết nói:"Ta còn tưởng mấy cô nương ở Di hồng viện đều tự nguyện bán mình tới đây."

Vì đây là quy tắc của Thiên Long quốc, bất kể là ai, cũng không được cưỡng ép bắt nữ nhân đi, cho dù là cha mẹ mình, cũng không được. Cho nên Nhạc Thiên Tuyết cũng bắt đầu cảm thấy Thiên Long quốc này không tệ, những chuyện phi pháp đều bị cấm đoán.

Ân Tô Tô thấp giọng nói tiếp:"Không phải chỗ nào cũng giống Tự Hoa lâu của ta, Di hồng viện này là do Nhị hoàng tử ngầm buôn bán, dĩ nhiên là yên tâm có chỗ dựa chắc chắn rồi."

Nhạc Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng:"Tên Nhị hoàng tử cũng không phải loại tốt đẹp gì, ý có Dương gia chống lưng cho hắn mà."

Ân Tô Tô khề cán rằng, nàng căm ghét nhất là những chuyện này, liền quyết định:"Tuyệt Nhi, người đi trước đi, ta muốn cứu những cô nương kia ra."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày:"Bảo ta đi? Chuyện tốt như thế này làm sao lại không rù ta?"

"Như vậy sao được? Người là Đại tiểu thư của phủ tướng quân, mỗi một tiếng nói cử động đều liên quan đến vận mệnh của cả phủ." Ân Tô Tô không bằng lòng nói.

Nhạc Thiên Tuyết mỉm cười:"Không sao, tuy rằng ta thường ngày không muốn gây chuyện phiền toái gì, nhưng cưỡng ép trắng trợn như vậy, ta không vừa mắt."

Hơn nữa, đây là cơ nghiệp của Nhị hoàng, hai người có báo quan cũng vô dụng, dù sao quan cũng đứng về phía hắn.

Nếu như để Đại Lý tự ra tay cũng không được, y vốn đầu quan tâm những chuyện này.

Ân Tô Tô nói:"Khó trách lúc trước ta với người ăn nhip như vậy, thì ra chúng ta đều coi cái ác như kẻ thù."

"Sai, ta không ghét cái ác như kẻ thù, ta chỉ áp chế khí thế của Dương gia."

Trong kinh thành, không có người nào dám động thủ với Dương gia.

Dương Hoàng hậu trước đó ở trung cung vu oan nàng, nàng còn chưa tính sổ, bây giờ báo thù, cũng chưa muộn.

Hai người thương lượng xong, liền bắt đầu hành động, Ân Tô Tô đi cướp chìa khoá, Nhạc Thiên Tuyết thì đối phó với mấy tên canh cửa, dùng sức quật ngã từng người! Ân Tô Tô đoạt được chìa khoá, lập tức tra vào ổ khoá, cánh cửa căn hầm mở ra, dĩ nhiên bên trong nhốt đến mười mấy cô nương, đều là những người không nghe lời bị xích ở đây.

Ân Tô Tô vội vã dẫn bọn họ rời đi, đúng lúc này, Di hồng viện lão nghe động chạy tới, nhìn thấy hai người nàng ở đây gây sự, tức đỏ mặt nói: "Các ngươi là ai? Lại dám làm loạn ở Di Hồng viện này của lão nương?!"

Đây đều là những cô nương có dung mạo đẹp đẽ, nếu như để bọn họ chạy thoát như vậy, khẳng định tổn thất không nhỏ.

Nhạc Thiên Tuyết chặn ở đằng trước, ung dung nói: "Làm loạn? Việc ngươi cưỡng ép con gái nhà người ta, thì tính sao?"

Lão bà sắc mặt trắng nhợt, bọn chúng không có mắt sao, Di hồng viện chỗ dựa chính là Dương gia, là Nhị hoàng tử! Bọn chúng há không sợ!

"Thế thì liên quan gì tới ngươi?! Nếu ngươi rảnh rạn xen vào chuyện vô bổ như vậy, vậy ta liền bắt ngươi lại, cho ngươi ở đây tiếp khách!" Lão bà hùng hồn nói: "Mau bắt nó lại! Đừng cho đứa nào thoát khỏi đây!"

Bọn hộ viện lực lưỡng xông lên, Nhạc Thiên Tuyết vẫy ra một ít phần độc, những hộ viện này mặc dù có chút võ công, nhưng đối với Nhạc Thiên Tuyết mà nói, vẫn không thấm vào đâu.

Mấy cô nương thấy vậy hoảng sợ không thôi, liên tục hét lên, nhưng cũng có người dũng cảm, vội vã chạy khỏi Di hồng viện.

Nơi này lập tức trở thành một mảnh hỗn loạn, không ít khách khứa đã rời đi, Mộc thế tử và Trang thế tử nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết cùng một đám nam nhân to cao giao thủ, càng kinh ngạc không thôi.

Đại tiểu thư của phủ tướng quân làm loạn ở Di Hồng viện, đánh nhau với hộ viện, chuyện này quả là mới mẻ đây.

Lão bà thấy nhiều người xông lên nhưng đều bị Nhạc Thiên Tuyết hung hăng quật ngã, liền phần nộ nói: "Tiểu nha đầu, ngươi có biết Di Hồng viện đây là ai cho chỗ dựa?!"

Nhạc Thiên Tuyết hai tay chống nạnh, cười xán lạn nói: "Ta đương nhiên biết chứ, nếu không biết thì gây rối làm gì?"

Lão bà đã gặp không ít người, nhưng chưa từng thấy kẻ nào lớn mật không sợ chết như vậy!

Bà ta bất giác lùi về phía sau một bước, tay run run chỉ: "Ngươi... Ngươi... Ngươi schờ chết đi!"

Ở bên kia, Ân Tô Tô nhìn dòng người hỗn loạn rời đi, liền nói vọng vào: "Tiểu thư, thời gian không còn nhiều, chúng ta mau đi thôi."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng, quay đầu nhìn lão bà, cười tươi nói: "Đại thẩm, sau này đừng làm mấy chuyện này nữa, hoặc là, không nên giúp Dương gia làm chuyện xấu nha."

Dứt lời, hai người liền nghênh ngang rời khỏi Di hồng viện.

Về tới phủ tướng quân, Nhạc Hòa vẫn còn ở lại trong cung, có khi, lão gia đến tận tối muộn mới có thể trở về. Nhạc Thiên Tuyết đại náo Di hồng viện, sự việc liền truyền đi khắp kinh thành.

Không chỉ thế, chuyện Nhạc Thiên Tuyết "bất lịch sự" với Chiến Vương gia trước đó cũng bị nhiều người lật ra nói tiếp, không ít người đều cho rằng, Nhạc Thiên Tuyết càng ngày càng làm loạn, coi trời bằng vung.

Sắc trời còn chưa tối, người trong cung đã tới phủ tướng quân.

Tiểu Hoa lúng túng đi vào bẩm báo: "Tiểu thư, nguy rồi, người trong cung đến mời người tiền cung! Tiểu thư hôm nay đại náo Di hồng viện, đoán chừng sẽ bị Hoàng thượng hỏi tội!"

Nhạc Thiên Tuyết hơi nhú mày, không nghĩ tới Hoàng thượng mới hỏi kinh hôm nay, đã liền xử lý chuyện của nàng, cũng không biết Dương thừa tướng trước mặt Hoàng thượng thêm thất bao nhiêu mắm muối vào đây.

"Không sao, chờ ta trở lại." Nhạc Thiên Tuyết bình tĩnh nói, sau đó đi cùng thái giám tiến cung.

Tiểu Hoa lo lắng gần chết, nhưng tiểu thư người lại thản nhiên như vậy, Ân Tô Tô cũng chẳng lấy làm lo lắng, Nhạc Thiên Tuyết chắc chắn sẽ có biện pháp.

Càn Long điện.

Nam nhân trung niên cao cao tại thượng trên ngai vàng, chính là Hoàng đế Thiên Long quốc, đôi mắt sắc bén của hắn quét qua Nhạc Thiên Tuyết, ánh

mất thâm sâu khó lường khiến người ta không nhìn ra được rốt cuộc bên trong là có ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hấn quả nhiên là Tam Hoàng tử!

Không đợi Hoàng thượng lên tiếng, Dương thừa tướng đã đứng ra nói: "Hoàng thượng, Nhạc Thiên Tuyết hôm nay hành sự quá đáng! Quả thực rất vô pháp!"

Nhạc Thiên Tuyết đứng ở giữa điện, ánh mắt nhàn nhạt, nàng tất nhiên biết Dương thừa tướng sẽ nói mình như thế. Bây giờ, hấn hấn là rất giận dữ đây.

Nhạc Hòa lo lắng nhìn Nhạc Thiên Tuyết, mặc dù không biết con gái vì sao lại làm như vậy, nhưng bây giờ đã bị Hoàng thượng cho tiến cung vẫn tội, không nói cũng biết phiền toái đến nơi rồi.

Hoàng thượng liền chuyển ánh nhìn lên Nhạc Thiên Tuyết: "Nhạc Thiên Tuyết, trẫm vừa mới hỏi cung hôm nay đã nghe được việc này, một nữ nhi như ngươi lại đi đại náo Di Hồng viện, quả thực là không hợp tình hợp lý."

Một câu nói đơn thuần như vậy, lại không hề nhìn ra Hoàng đế đã sinh nộ hay chưa, bởi vì y không nói gì đến hình phạt. Nhưng Lý Thượng thư bên cạnh lại quý xuống nói: "Hoàng thượng! Nhưng nhi tử của thần bị Nhạc Thiên Tuyết đánh đến cả thân tàn phế! Cả đời cũng không sống bình thường được nữa! Hoàng thượng! Thần chỉ có một đứa con trai a!"

Hoàng thượng nheo mắt nhìn, những lời này lọt vào tai hấn, hấn liền trầm mặt xuống nói: "Cái gì? Nhạc Thiên Tuyết ngươi cư nhiên lại hung hấn như vậy? Phá hủy một đời nhân gia?"

Nhạc Thiên Tuyết vẫn bình tĩnh không hoảng sợ, cất cao giọng nói: "Hoàng thượng sao không hỏi rõ, rốt cuộc tại sao Lý công tử lại bị thần nữ đánh thành tàn phế?"

Lý Thượng thư quay đầu, căm hờn nhìn Nhạc Thiên Tuyết: "Nhạc Thiên Tuyết! Cả kinh thành này đều biết ngươi không có đức hạnh! Ngươi đánh người còn cần lý do?"

Nhạc Thiên Tuyết ung dung nói: "Lý đại nhân cũng không cần nhắc nhở ta như thế."

Nhạc Hòa liền đứng ra nói: "Hoàng thượng, Thiên Tuyết tuy rằng thường ngày có chút hồ nháo, nhưng không bao giờ vô duyên vô cớ đánh người, mong Hoàng thượng minh xét."

Dương Thừa tướng lạnh giọng nói: "Nhạc tướng quân đã không biết dạy dỗ nữ nhi, còn thay con gái của mình biện hộ? Chuyện này là để Hoàng thượng trừng trị nàng, cho nàng rút kinh nghiệm, không dám tái phạm lần nữa!"

Nhạc Hòa không chút may mắn với lời nói của Dương Thừa tướng, y ngẩng đầu ưỡn ngực, không thẹn với thiên địa nói: "Dương thừa tướng, con gái của mặt tướng rất tốt, mặt tướng không thấy có vấn đề gì, chuyện này Hoàng thượng tự có quyết định, Dương Thừa tướng cần gì phải một mực định tội Thiên Tuyết, ép nó bị phạt như vậy."

"Chẳng lẽ không phải?!" Dương Thừa tướng không chịu thua nói: "Chỉ có con gái của ngươi mới có thể làm ra loại chuyện như vậy! Quả thực là quá mất mặt!"

Mấy đại thần lời qua tiếng lại đầu đầu triển miên, Hoàng thượng nghe bọn họ nói miết không ngừng nhưng vậy, liền cảm thấy nhức đầu rồi.

Hoàng thượng không chịu được nữa đành vung vung tay: "Thôi được rồi! Chúng Khanh không cần tranh luận nữa. Nhạc Thiên Tuyết, ngươi có biện giải gì không?"

Phụ thân của Nhạc Thiên Tuyết là Đại tướng quân, Hoàng thượng đương nhiên sẽ không vội vàng kết luận.

Nhạc Thiên Tuyết không nhanh không chậm nói: "Thần nữ ra tay với Lý công tử, là bởi vì hấn muốn quấy rối thần nữ. Về phần đại náo Di hồng viện, là vì Di hồng viện trắng trợn cưỡng đoạt dân nữ, chuyện đầu tiên thần nữ không có chứng cứ, nhưng chuyện Di hồng viện kia, Hoàng thượng chỉ cần phái người điều tra thêm, tự nhiên sẽ được phơi bày."

Hoàng thượng nhíu mày, Thiên Long quốc không cho phép những việc như cưỡng ép mua bán phát sinh, vậy mà vẫn có người bất chấp vương pháp?

Dương Thừa tướng vội vàng nói: "Hoàng thượng, Di hồng viện vẫn luôn làm ăn có quy củ, làm sao lại làm ra loại chuyện như vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết buồn cười: "Dương Thừa tướng rõ ràng là đại quan của triều đình, thiên về chính sự, làm sao đến hoạt động của Di hồng viện đều biết được rõ ràng?"

Dương Thừa tướng ở trong quan trường tranh đấu lâu, tuy rằng Nhạc Thiên Tuyết miệng lưỡi bén nhọn, nhưng cũng không khiến hấn hoảng loạn, ngược lại vẫn bình tĩnh nói: "Bản Tướng thân là quan thần trong triều, đương nhiên phải quan tâm đến bách tính, khắp nơi phải hiểu rõ, để dân chúng an tâm! Để Hoàng thượng an tâm!"

Nhạc Thiên Tuyết lại hỏi: "Vậy xin hỏi Dương Thừa tướng, quầy hàng dưới chân cầu có chính xác bao nhiêu cái? Toàn bộ kinh thành rốt cuộc có bao nhiêu nhà trọ?"

"Thực sự là buồn cười, những chuyện này không phải do bản tướng quản, bản tướng làm sao mà biết!"

Vậy được rồi, Hữu thừa tướng không biết những chuyện này, nhưng vì gì lại biết rõ sự tình trong Di Hồng viện? Chẳng lẽ Hữu thừa tướng thường xuyên đến thăm chỗ này? Nhưng triều đình rõ ràng có quy định, thân là quan chức trong triều, thì không thể ra vào ở Di hồng viện." Nhạc Thiên Tuyết nói từng lời mạch lạc rõ ràng.

Dương thừa tướng liền nhất thời á khẩu không biết nói gì, không ngờ miệng lưỡi Nhạc Thiên Tuyết kia quả thật là lợi hại!

Lý Thượng sách nhìn thấy như vậy, lập tức nói: "Hoàng thượng, cho dù như vậy đi nữa, thì Nhạc Thiên Tuyết vẫn là làm tổn thương nhi tử của thần a!"

Hoàng thượng trầm ngâm một chút, đưa mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết lần nữa.

Sau đó hấn nói: "Nhạc Thiên Tuyết mặc dù có biện giải, nhưng ngươi lại không có chứng cứ, thứ hai ngươi ra tay cũng quá nặng đi, trẫm không tính toán chuyện Di hồng viện với ngươi, nhưng ngươi làm thương con trai của Lý Thượng Thư, đương nhiên vẫn phải phạt."

Nhạc Hòa cả người căng thẳng, vội vàng nói: "Hoàng thượng!"

Hoàng thượng vung vung tay, Nhạc Thiên Tuyết ngay cả là có lý, nhưng trước sau vẫn là làm bị thương người ta.

"Trẫm phạt ngươi..."

Nhưng từ bên ngoài, bỗng có người tiếp lời nói: "Phạt nàng chép kinh Phật mười lần!"

Hoàng thượng liền thấy có chút hiếu kỳ, lại có người dám tiếp lời của hấn sao?

Người kia từ từ tiến vào Càn Long điện, đồng thời hướng Hoàng thượng thi lễ một cái: "Nhi thần bái kiến Phụ Hoàng."

Hoàng thượng nhìn thấy nam tử kia, trong lòng vô cùng mừng rỡ, liền cười sáng khoái: "Thì ra là Chi Dương! Ngươi hồi kinh lúc nào vậy?"

Nam tử kia đứng thẳng người, mọi người nhìn rõ tướng mạo của hấn, đầu hấn buộc ngọc quan, vẻ mặt ôn nhuận như nước như ngọc, khoe miệng còn lưu lại một vết cười như có như không, quả nhiên là một tuyệt thế mỹ nam tử.

Nhưng vẻ đẹp của hấn không giống Chiến Liên Thành, đường hoàng như vậy, khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy thoải mái, chứ không như Chiến Liên Thành kia, chỉ nhìn một chút đã cảm thấy sợ hãi rồi.

Tam Hoàng tử Ngọc Chi Dương tuy tuổi nhỏ nhưng đã tự thân ra ngoài rèn luyện, rất ít khi hồi kinh, những lúc hấn hồi kinh rồi, cũng chỉ có một ít đại thần quan trọng gặp hấn.

Dương Thừa tướng và Nhạc Hòa nhận ra hấn, đều hướng về hấn hành lễ.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn sang, đối diện với ánh mắt của hấn, liền sững sờ, là hấn?

Người này không phải là người lúc trước nàng bị Hạo Nguyệt truy đuổi gặp qua đấy sao? Hơn nữa nàng còn mượn hấn một cái áo choàng.

Rõ ràng là đưa hấn một cây ngân châm để hấn đi phủ tướng quân đổi bạc, nhưng lại không thấy đâu, lâu dần, Nhạc Thiên Tuyết cũng quên bèn chuyện này luôn.

Ngọc Chi Dương quay sang nàng, mỉm cười, nụ cười ấm áp vô cùng.

Hấn đồng thời cũng hướng Hoàng thượng nói: "Nhi thần hôm nay mới trở về, nghe thấy vài chuyện thú vị, lại có liên quan đến Đại tiểu thư của phủ tướng quân."

Hoàng thượng gật đầu: "Con đúng là thích giúp vui."

Ngọc Chi Dương tiếp tục cười, sau lại nhìn Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Đây là lẽ đương nhiên rồi, hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết là bằng hữu của nhi thần, nhi thần biết tính nàng hay hồ nháo, lần này cũng là hơi quá mực một chút, mong phụ hoàng hạ thủ lưu tình."

Hoàng thượng trầm ngâm một chút, lại liếc Nhạc Thiên Tuyết lần nữa.

Dương Thừa tướng liền vội vàng nói: "Tam hoàng tử, lần này nếu không trừng trị Nhạc Thiên Tuyết, nàng sẽ không biết sai, chắc chắn lần sau sẽ tái

phạm."

Ngọc Chi Dương cười nói: "Hữu thừa tướng nói đúng, Phụ Hoàng, nếu nhi thần đã hồi kinh, có thể để Nhạc Thiên Tuyết theo nhi thần đi học, học tập cho giỏi, sau này sẽ cải chính."

Hoàng thượng nhíu mày nói: "Như vậy sao?"

"Phụ hoàng nếu không đáp ứng, ngày mai nhi thần sẽ rời kinh, lên đường đi rèn luyện tiếp." Ngọc Chi Dương nói.

Hoàng thượng liền khần trương nói: "Con đã ra ngoài đến mấy năm rồi, bây giờ cũng nên hảo hảo ở lại kinh thành, nếu thế, vậy để cho Nhạc Thiên Tuyết chép phạt kinh Phật mười lần, còn có, bắt đầu từ ngày mai, Nhạc Thiên Tuyết theo con học tập, con phải hảo hảo giáo dục nàng."

Nếu như vậy có thể khiến Ngọc Chi Dương ở lại kinh thành, vậy thì tha thứ cho Nhạc Thiên Tuyết cũng không phải không thể.

Lý Thượng thư nghe thế, trái tim liền nát thành từng mảnh, vỡ vụn... Y còn lời muốn nói, nhưng Hoàng thượng đã lệnh mọi người lui ra, để ngài cùng Ngọc Chi Dương hảo hảo trò chuyện.

Nhạc Thiên Tuyết cũng muốn rời khỏi, nhưng Ngọc Chi Dương lại chắn trước mặt nàng nói: "Còn nhớ ta không?"

"Nhớ." Nhạc Thiên Tuyết không ngờ hẳn lại là Tam hoàng tử: "Cảm ơn áo choàng của ngài."

Ý cười trên môi Ngọc Chi Dương càng đậm, hẳn nói: "Không cần khách khí, chờ ta nửa canh giờ, chúng ta cùng ra khỏi cung."

Nhạc Thiên Tuyết định từ chối, nhưng Ngọc Chi Dương đã bước tới cầm lấy tay của nàng, ngoắc ngoắc ngón út nói: "Được rồi, ngài đã đáp ứng."

Nàng đứng sững không biết phải nói sao cho phải, đành lật đật ra khỏi Càn Long điện, vừa ra đã thấy Nhạc Hòa đứng dưới bậc thang chờ nàng.

"Tuyệt nhi, con xem, con lại gây họa nữa rồi." Nhạc Hòa nhíu mày nói: "Khi nào thì con mới biết nghe lời đây? Ngoan ngoãn làm một tiểu thư khuê các không được sao?"

Nhạc Thiên Tuyết nghiêng đầu đi: "Cha, lẽ nào cha muốn con bị Lý công tử cưỡng bức cũng không phản kháng?"

Nhạc Hòa ngẩn ra, sau đó liền hỏi: "Nhìn dáng vẻ nghiêm chỉnh thường ngày kia của hẳn, làm sao sẽ làm ra loại chuyện như vậy?" Nhưng nếu Tuyết nhi đã nói như vậy, đương nhiên sẽ không phải dối trá.

Đúng là sai lầm khi lúc trước y còn thấy Lý công tử không tệ, muốn hẳn trở thành hiền rể của mình.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Rất nhiều người đều là hình nhân dạng cầu, cha cũng không cần phải quan tâm đến chuyện này, phu quân của con, con tự tìm được."

"Như vậy sao được, chuyện hôn nhân đại sự, phải là cha mẹ chi mệnh!!"

"Cha, con không thích cách nghĩ này, nói chung, sau này con nhìn trúng ai, con nhất định sẽ dẫn hẳn về ra mắt cha, cha chỉ cần đồng ý là đâu ra đó liền."

Nhạc Hòa nghe đến đó, đúng là cảm thấy không tệ, ít nhất Nhạc Thiên Tuyết trong lòng cũng nghĩ đến người cha là y đây.

Y liền gạt đầu tán thành: "Dù sao cũng không đến nỗi nào, thôi giờ xuất cung đi."

"Không được, con còn phải chờ Tam hoàng tử nữa." Nhạc Thiên Tuyết bắt đầu dĩ nói.

Nhạc Hòa khựng lại một chút mới nói: "Ta thấy thật kỳ quái, lúc nào mà con lại quen biết với Tam Hoàng tử vậy?"

"Mới một tháng trước thôi." Nhạc Thiên Tuyết thở dài nói: "Cha, người đi trước đi."

"Vậy con cần phải tuân thủ quy củ đây, Tam hoàng tử dù luôn ở bên ngoài rèn luyện, nhưng hẳn từ trước tới nay đặc biệt được Hoàng thượng yêu thích." Nhạc Hòa bỏ lại cho Nhạc Thiên Tuyết một câu rồi mới rời khỏi.

Sau đó Nhạc Thiên Tuyết liền cầm cột, đứng y một chỗ ở ngoài Càn Long điện, chờ đợi nửa canh giờ, đã bắt đầu thấy mắt kiên nhẫn. Nhưng may là, lúc mặt trời sắp ngã về chiều tây, vừa y cũng nhìn thấy Ngọc Chi Dương đi ra.

Vạt áo của hẳn tà tà bay nhẹ trong gió, một thân áo choàng xanh nhạt mặc trên người hẳn quả nhiên đẹp đẽ vô cùng. Nhưng không phải là vì xiêm y kia long lẫy, mà là vì Ngọc Chi Dương mặc trên người liền trở nên đẹp đẽ.

Hắn thấy Nhạc Thiên Tuyết vẫn còn chờ mình, khóe miệng liền kéo lên một tia cười: "Quả nhiên người còn chờ ta."

Nhạc Thiên Tuyết âm thầm nói: "Tam hoàng tử đã ngoắc tay với ta rồi, ta mà không chờ chẳng phải liền trở thành kẻ không giữ chữ tín, làm một con tiểu cầu sao?"

Ngọc Chi Dương cười xòa nói: "Không cần phải quá tính toán, đi thôi, ta mời người ăn cơm."

Nhạc Thiên Tuyết hơi nhú mồm hỏi: "Chẳng lẽ Tam Hoàng tử giúp ta, chỉ là muốn mời ta ăn cơm sao?"

"Thông minh." Ngọc Chi Dương nói: "Ta lâu rồi chưa trở về kinh thành, người quyết định đi."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Cùng cứu Nguyên Thiên Tứ

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ, nhưng vẫn không biết nên ăn chỗ nào.

Thiên Kim lâu thì đã không còn nữa, muốn tìm chỗ ăn tốt lúc này, quả thật là có chút khó khăn.

Ngọc Chi Dương đột nhiên nói: "Cần gì phải suy nghĩ lâu như vậy? Tùy tiện chọn một quán là được rồi."

Nhạc Thiên Tuyết vốn không muốn ăn cơm ở bên ngoài, nhưng Ngọc Chi Dương đã hai lần giúp mình, bữa cơm này nếu không mời, vậy thì còn ra thể thống gì nữa.

Cho nên, sau khi hai người xuất cung, liền tìm đến một quán rượu nhỏ.

Quán rượu này là một đại lí của Nhan gia, cũng vì thế mà ở đây nổi danh nhất chính là Nữ Nhi Hồng hảo hạng, uống rất ngon.

Hai người chọn chút thức ăn, Nhạc Thiên Tuyết vừa mới khỏi bệnh, nên cũng chưa có lại khẩu vị. Mà Ngọc Chi Dương cũng ăn vài miếng, liền buông đũa xuống.

Sắc trời đã tối, quán rượu cũng dần đông khách hơn.

Lúc này, Ngọc Chi Dương nhắm nháp mấy ngụm rượu, sắc mặt đã hơi hồng hồng.

Hắn khẽ cười một tiếng: "Huyền nào, tốt."

Nhạc Thiên Tuyết đang tính toán lúc nào mới có thể trở về, nhưng chợt nghe Ngọc Chi Dương nói như vậy, nàng hơi sững sờ.

Thấy nét mặt nàng mơ hồ, Ngọc Chi Dương lại tiếp tục nói: "Chuyện làm ăn của Di Hồng viện, đúng là phải hảo hảo thay đổi lại, ta vừa nãy cũng nói với phụ hoàng rồi, phụ hoàng còn khen người một câu, nhưng người biết đấy, Dương gia quyền thế ngập trời, không thể truy cứu, cho nên phải ủy khuất người rồi."

Nhạc Thiên Tuyết khóe miệng hơi cong lên: "Thì ra Hoàng thượng cũng biết, ta còn tưởng rằng Hoàng thượng vẫn chưa hay biết gì cơ."

Như vậy xem ra, Hoàng thượng cũng phải kiêng kị Dương gia mấy phần.

Cũng chính vì thế mà khi Nhị hoàng tử muốn tranh giành đế vị, Hoàng thượng đương nhiên mười phần không vừa ý hắn, thử hỏi ai sẽ yêu thích được một Hoàng tử mà lời nói so với mình còn có trọng lượng hơn?

Chỉ tiếc, hiện tại Dương gia và Nhị hoàng tử đã từng bước áp sát, Ngọc Cô Hàn cũng ngồi vị Thái tử kia đã chao đảo mấy phần rồi.

Mà Ngọc Cô Hàn và Ngọc Chi Dương đều là do Hoàng hậu trước sinh ra, lần này Ngọc Chi Dương trở về, không biết có thể trợ giúp Thái tử ca ca của mình không đây?

Nàng chỉ suy nghĩ như vậy, không ngờ Ngọc Chi Dương lại rót thêm một chén rượu, nói: "Chính sự trong triều vô cùng phức tạp, nên ta cũng không muốn lưu lại trong kinh thành."

Nói lời này ra, tựa hồ cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết phải an ủi ra sao, nhưng đúng lúc này, ngoài cửa bỗng có động tĩnh lớn, không biết tại sao mọi người lại đột nhiên quỳ xuống.

Nàng có chút hiếu kỳ nhìn sang, ai ngờ vừa nhìn đã thấy Chiến Liên Thành đang tiến vào, hắn ngồi ở trên xe lăn, ung dung mà cao quý, trong kinh không ai lại không biết hắn, trong quán rượu nhỏ này, tất cả mọi người đều quỳ xuống, đồng dạ hô: "Bái kiến Chiến Vương gia!"

Chỉ có Ngọc Chi Dương với Nhạc Thiên Tuyết là không nhìn thẳng vào hắn, nhưng trong tâm Nhạc Thiên Tuyết lại không bình tĩnh chút nào, làm sao lại

gặp ngay tên khốn kiếp này nữa?

Chiến Liên Thành thanh âm nhàn nhạt nói:"Bình thân. "

Chường quỳ sau khi đứng lên, liền đi tới phía trước Chiến Liên Thành, cung kính hỏi:"Chiến Vương gia, một mình ngài thôi ạ?"

Theo sau Chiến Liên Thành chỉ có một vài thuộc hạ, nên chường quỳ mới hỏi như vậy.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, trực tiếp nói:"Bản vương một người uống rượu không tán gẫu, cùng bọn họ ngồi một bàn đi."

Hắn vừa nói, vừa chỉ tay vào bàn của Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết và Ngọc Chi Dương ngồi ở bên cạnh cửa sổ, không ngờ Chiến Liên Thành nhãn lực tốt như vậy, vừa nhìn đã thấy nàng.

Cứ như vậy, Chiến Liên Thành cùng hai người họ ngồi một chỗ.

Nhạc Thiên Tuyết cơ hồ là không nhìn tới Chiến Liên Thành, nàng chỉ chăm chú ngồi đó nốc rượu.

Chiến Liên Thành thấy nàng uống liên tục không ngừng, ánh mắt hơi tối sầm lại, nói:"Nhạc Thiên Tuyết, hôm nay ngươi đã vô pháp vô thiên một rồi, bây giờ uống rượu như vậy, trong kinh thành, chỉ có mình ngươi mới dám làm."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không buồn nhìn Chiến Liên Thành, lạnh lùng nói:"Chiến Vương gia, chuyện của ta thì liên quan gì tới ngươi? Ta với Tam Hoàng tử uống rượu, Chiến Vương gia cần gì phải chết sống muốn ngồi chung một bàn?"

Chiến Liên Thành nhìn nàng chằm chằm, thấy nàng hạ đĩa, hắn cũng hướng chiếc đĩa của nàng đè lại, không cho nàng động tới đĩa rau.

Nhạc Thiên Tuyết giận dữ, tên khốn kiếp này!

Rốt cục nàng cũng chịu quay đầu nhìn Chiến Liên Thành, mắng:"Chiến Vương gia! Đây là ta trả tiền! Phiền ngươi phân rõ *chủ thú*."

Ngọc Chi Dương nhìn hai người họ, đứng là cảm thấy kỳ quái, hắn đưa tay tách tay hai người ra, nói:"Chiến Vương gia, Thiên Tuyết bắt quả cũng chỉ là tính tình của tiểu hài tử, ngươi không cần cùng nàng so đo."

Chiến Liên Thành thả đĩa xuống, đương nhiên là không so đo với nàng nữa.

Nhạc Thiên Tuyết cũng mất hứng ăn, nhìn bầu trời đã sẫm tối, nàng cuối cùng cũng có thể trở về phủ tướng quân.

Nhưng đúng lúc này, từ cửa đột nhiên lại xuất hiện một người. Hắn vừa nhìn lên thấy Nhạc Thiên Tuyết, liền hưng phấn gọi:"Thiên Tuyết! Rốt cuộc cũng tìm được ngươi rồi!"

Người đến là Tứ hoàng tử, hắn chạy vội đến, cũng không để ý thấy Chiến Liên Thành và Ngọc Chi Dương đang ngồi đấy, chỉ lo nói chuyện với Nhạc Thiên Tuyết.

"Bản hoàng tử nghe thấy chuyện hôm nay, đều vì ngươi lo lắng mất cả ngày." Ngọc Nam Phong ngồi xuống, một cái bàn, vừa vặn có bốn người ngồi.

Bầu không khí tự nhiên trở nên là lạ, chỉ có mình Nhạc Thiên Tuyết là một nữ tử.

Khách khứa xung quanh đều nhìn bọn họ bằng ánh mắt kỳ quái, Nhạc Thiên Tuyết từ khi nào lại trở nên thân thiết với mấy vị Hoàng tử như vậy?

Ngọc Nam Phong thấy Nhạc Thiên Tuyết không nói lời nào, nhưng vẫn múa miệng không ngừng:"Ngươi có bị dọa hay không? Lý công tử thực sự là đã quay rồi ngươi? Sau này bản hoàng tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, ngươi yên tâm."

Nhạc Thiên Tuyết thở dài, thật không hiểu Ngọc Nam Phong ăn phải cái gì mà lại đột ngột thay đổi như vậy, phải nói là trước giờ nàng cũng chưa từng gặp loại người nào phiền phức đến vậy.

Lúc này Chiến Liên Thành lại nói: "Tứ hoàng tử, Nhạc Thiên Tuyết không phải đã phế hắn rồi sao? Giáo huấn như vậy còn chưa đủ?"

Ngọc Nam Phong đối với Chiến Liên Thành này, nói chuyện cũng khách khí mấy phần:"Vương gia, đây đương nhiên là không đủ, nếu như Thiên Tuyết không phản kháng được, chẳng phải Lý công tử đã thực hiện được?"

"Bằng thân thủ mạnh mẽ kia, chỉ có nàng gây rối người khác, chứ người khác có thể cường nàng?" Chiến Liên Thành không nhanh không chậm nói.

Nhạc Thiên Tuyết có chút tức giận, Chiến Liên Thành này sao cái gì cũng nhắm vào nàng mà nói vậy?

Nàng liền nói:"Chiến Vương gia, thường ngày ta không thích cùng cậu tranh luận cái gì, ta đi trước."

Chiến Liên Thành trong ký ức của Ngọc Chi Dương luôn luôn thấp giọng, hơn nữa cũng rất ít nói, giờ lại xỏ xiên Nhạc Thiên Tuyết như thế, quả thật là có chút kỳ quái.

Ngọc Nam Phong lúc này lại vội vàng đứng lên: "Thiên Tuyết, để bản hoàng tử tiễn ngài về."

Nhạc Thiên Tuyết định nói không cần, nhưng không biết từ đâu đột nhiên có người ném vào tay nàng một mẩu giấy nhỏ, nàng thấy hơi kì lạ, bất quá rất nhanh sau đã mở ra, liếc mắt nhìn vào bên trong.

Ánh mắt nàng ngưng lại, sau đó liền nhìn Chiến Liên Thành, có chút nghi hoặc.

Chiến Liên Thành ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn không biến sắc chút nào, hắn chỉ nhàn nhạt nói với Hạo Nguyệt một câu: "Hạo Nguyệt, đi."

Hạo Nguyệt lập tức đẩy xe lăn của Chiến Liên Thành đi, cả đám người hộ tống cũng lật đật đi theo.

Nhạc Thiên Tuyết do dự một chút, liền đi theo.

"Ta có việc đi trước, các ngài cứ thông thả." Nhạc Thiên Tuyết nói xong, lập tức đuổi theo Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành đang đi lên xe ngựa, nàng vội hô một tiếng: "Chiến Vương gia!"

Hạo Nguyệt quay đầu lại, ra hiệu người hộ tống nhường đường cho Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết chần chờ một chút, đứng im một chỗ, Chiến Liên Thành từ bên trong lại đột nhiên nói vọng ra: "Không lại đây, bản vương đi bây giờ."

"Chiến Vương gia có thật là biết tung tích của hắn?" Nhạc Thiên Tuyết nheo mắt hỏi.

Chiến Liên Thành nhàn nhạt nói: "Có tin hay không là tùy ngài."

Nhạc Thiên Tuyết khẽ cắn răng, cho dù hiện tại có chán ghét Chiến Liên Thành đến đâu, cũng không thể tùy tiện nói không được. Nàng dè chừng bước lên xe ngựa, Ngọc Nam Phong và Ngọc Chi Dương vừa đi ra, đã thấy xe ngựa của Chiến Liên Thành cất bánh rời đi.

Bên trong xe ngựa, gia sản Chiến Liên Thành hắn vốn nhiều vô kể, nên đến cả vật dụng chiếu sáng cũng dùng toàn dạ minh châu, nên trong này tuyệt nhiên không có một chút tối tăm nào.

Nhạc Thiên Tuyết liếc hắn một cái, khẽ hỏi: "Chiến Vương gia làm sao lại có được thông tin này?"

"Bản vương muốn tìm người, chín phần sẽ tìm được." Chiến Liên Thành âm trầm nói

Nhưng hắn cũng vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, chỉ ngoại trừ tung tích của Quý Y lại không thể tìm được.

Nhưng Nguyên Thiên Tứ này lại khác, nổi danh, hơn nữa cũng biết rõ tướng mạo của hắn, nên rất nhanh đã tìm ra.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vậy bây giờ chúng ta liền đi cứu hắn sao?"

Nguyên Thiên Tứ đã mất tích đến mấy ngày, Nhạc Thiên Tuyết đều không tìm được, cho nên nàng cũng có điểm lo lắng.

Chiến Liên Thành chậm chậm nói: "Thời cơ chưa tới, ngày mai đi."

"Tại sao?" Nhạc Thiên Tuyết nói: "Hắn không bị nguy hiểm chứ?"

"Ngươi chỉ cần yên tâm là đủ." Chiến Liên Thành nói.

"Là vì Hạo Nguyệt và Truy Tinh cùng đi với ta?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

"Bản vương đi cùng ngài."

"Ngươi?" Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chiến Vương gia, với cái chân bất tiện như vậy của ngài sao?"

Theo lí mà nói, tháng này hai chân Chiến Liên Thành sẽ không được lưu loét, hắn và mình đi, hành động làm sao mà thuận tiện.

"Bản vương tự có dự tính." Chiến Liên Thành nhàn nhạt nói: "Chẳng thà ngài ngấm lại mình, đừng để vướng chân bản vương, bản vương lần trước dạy ngài khâu quyết sao rồi?"

"Chiến Vương gia muốn kiểm tra công lực của ta?"

"Bản vương dạy ngài, hiển nhiên phải kiểm tra." Hắn giơ tay lên, để Nhạc Thiên Tuyết bắt đầu, tránh lãng phí thời gian.

Nhạc Thiên Tuyết tịnh tâm lại, cố giữ đầu óc không suy nghĩ lung tung, nhất là chuyện lần trước ở hồ băng.

Chiến Liên Thành có khả năng là nhất thời cao hứng thôi, hai người chỉ cần giữ khoảng cách với nhau là đủ.

Nàng ngồi xếp bằng, bắt đầu vận công.

Nàng vốn đã luyện được chút nội lực, sau khi ngâm mình trong hồ băng lần trước, nội lực đã có tiến triển rất nhiều.

Chiến Liên Thành nhìn thấy nàng vận công, ánh mắt cũng hơi ngưng lại, xem ra thiên tư của nàng cũng không tệ.

Nhạc Thiên Tuyết vận công xong, vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy Chiến Liên Thành lấy ra một hộp đồ vật gì đó, trực tiếp ném cho nàng.

Nàng hơi hiếu kỳ hỏi: "Đây là cái gì?"

"Ám khí." Chiến Liên Thành gón lộn đáp

Nhạc Thiên Tuyết mở ra xem, bên trong quả thật là đầy ám khí, còn đều là loại đặc chế mà Chiến Liên Thành bình thường sử dụng.

Chiến Liên Thành đưa nàng những thứ này làm gì?

Chiến Liên Thành lại nói: "Dùng phòng thân đi."

Nhạc Thiên Tuyết bỏ hộp xuống, đẩy về phía hắn: "Ta không cần thứ này, ta tự có vũ khí của mình."

Chiến Liên Thành nhìn chằm chằm nàng, nói: "Bản vương đã đưa đi, sẽ không thu hồi lại."

"Ngươi bị sao vậy?" Nhạc Thiên Tuyết cau mày, có chút bất mãn.

Hắn nghiêng đầu đi, dù sao hắn cũng thấy rất đúng lý hợp tình, để xem nàng sử dụng ra sao.

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng, cũng không muốn nói nhiều nữa: "Được rồi, ta nhận, kính xin Chiến Vương gia ngày mai cho ta đi theo cứu Nguyên Thiên Tứ."

Chiến Liên Thành đơn giản nói: "Tự nhiên."

Lúc này, xe ngựa đã đến trước cửa phủ tướng quân, Hạo Nguyệt báo một tiếng, Nhạc Thiên Tuyết liền xuống xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Học viết chữ

Đêm đó, Nhạc Thiên Tuyết liền chuẩn bị một loáng chuẩn bị xuất phát. Bỗng nhớ ra:

Chiến Liên Thành chưa nói đến nơi nào cứu Nguyên Thiên Tứ, bất quá dựa theo thể lực của Chiến Liên Thành, thì tìm được Nguyên Thiên Tứ hẳn là sự thật.

Ân Tô Tô chưa bao giờ thấy qua Nguyên Thiên Tứ, ngược lại là đối với hắn không có hứng thú gì, nàng thấy Nhạc Thiên Tuyết bận bịu trước sau, nói: "Nguyên Thiên tứ là người quan trọng với cô hay sao, làm cho cô lại gấp gáp như vậy?"

"Ta là lại thấy cô sốt ruột." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Ngươi làm sao lại không suy nghĩ, ta cần nhờ hắn có thể đủ quang minh chính đại đến chiến Vương Phủ nha."

Ân Tô Tô cười cười, "Ta thiếu chút nữa đã quên rồi, xem ra ngươi chắc là sẽ không dùng cách mỹ nhân kế rồi, cũng tốt dựa vào Nguyên Thiên Tứ đi vào chiến Vương Phủ."

Ân Tô Tô lập tức liền thay đổi, tranh thủ thời gian đi giúp cho Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, nói: "Nếu không phải vì ngươi muốn biết Tông quyền, ta mới không muốn cùng hắn có quá nhiều tiếp xúc, nếu hắn phát hiện ta chính là người đạt linh dược của hắn, ta chết một trăm lần cũng không đủ."

Chiến Liên Thành người này chính là như vậy, có cừu oán tất báo, Nhạc Thiên Tuyết đôi khi cùng hắn ở chung, khắp nơi đều rất cẩn thận, để phòng hắn có thể nhìn thấy sơ hở gì.

Ân Tô Tô nói: "Ta xem chưa hẳn, ta cảm thấy được hắn đối với ngươi ngược lại là có chút không giống vậy."

Đến tột cùng có cái gì không giống, Ân Tô Tô cũng không biết nói như thế nào, nhưng chỉ cảm thấy chính là không giống vậy.

Nói thí dụ như, khắp thiên hạ này mọi người cho rằng chân Chiến Liên Thành hồng rồi, là không thể nào đứng lên được, nhưng ở trước mặt Nhạc Thiên Tuyết hẳn lại nói một phần sự thật là chân của hắn thỉnh thoảng có thể đi lại được.

Nếu là người bên ngoài, Chiến Liên Thành chỉ sợ sớm đã giết nàng.

"Người đừng nói như vậy nữa, ngàn vạn đừng nói như vậy, ta sẽ có chút buồn nôn." Nhạc Thiên Tuyết chuẩn bị tốt ít đan dược rồi đem cất.

Ân Tô Tô nâng má, cái bộ dáng xinh đẹp kia quả nhiên là phong tình vạn chủng.

Cùng Nhạc Thiên Tuyết ở một chỗ, nàng cũng có chi có thể dùng bộ mặt này để nói chuyện.

Nàng nói: "Tuyết Nhi, vậy người có biện pháp gì hay không để chữa chân cho hắn? Nếu là có một ngày hắn phát hiện người chính là quý y, vậy người có thể dùng cái này mở điều kiện, hai người làm một chút giao dịch cũng không tệ nha."

Nhạc Thiên Tuyết trầm ngâm một chút, nói: "Có thể, bắt quá là không có khả năng."

"Vì cái gì?"

"Trên chân hắn có độc, là một loại dược sống nhờ trên cơ thể người loại độc này khi đã bị trúng phải, không đơn giản muốn bức độc ra là được."

"Nếu dễ dàng có thể bức độc như vậy với thân phận chiến Vương gia của hắn, ra lệnh một tiếng, dược có bao nhiêu người nguyện ý để chết có thể bức độc cho hắn rồi.,"

Nhạc Thiên Tuyết âm lãnh cười cười, nói: "Không sai, thế nhưng muốn bức độc ra ngoài chỉ có ta mà thôi."

"Vì cái gì? !" Ân Tô Tô đều cảm thấy kinh ngạc, thanh âm cũng đề cao một chút.

"Cái này không biết giải thích thế nào." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nàng kiếp trước là Đường Môn môn chủ, trở thành môn chủ đời sau, cùng luyện dược đỉnh có khế ước, Đến khi kế thừa môn chủ, lúc đấy mới có thể luyện dược được đỉnh.

Máu của nàng rất trân quý, có thể điều chế dược nhiều loại đan dược, cùng dược liệu quý nhưng cũng không thể không có dược đỉnh này.

May mắn, nàng khi nàng xuyên qua vào người Nhạc Thiên Tuyết, dược đỉnh mang cũng xuyên luôn tới đây, cho nên máu của Nhạc Thiên Tuyết và nàng cũng quý giá như nhau.

Thế nhân không có biện pháp trị liệu chân Chiến Liên Thành, nhưng nàng có thể dùng máu của mình để dẫn độc của hắn ra ngoài.

Bất quá cái phương pháp trị liệu này quá mức nguy hiểm, làm không tốt chính là nàng bị mất mạng rồi.

Cái này nguy hiểm, nàng cũng không ngốc mà giúp hắn.

"Được rồi, ta cũng biết người thân bí muốn chết, huống chi người lời của người nói với ta, ta cũng không hiểu." Ân Tô Tô vẫy vẫy tay, ý là Nhạc Thiên Tuyết đừng nói nữa.

Dù sao Nhạc Thiên Tuyết muốn làm chuyện nguy hiểm, Ân Tô Tô cũng không muốn làm cho nàng đi làm.

Các nàng đều cùng Chiến Liên Thành không thân chẳng quen lắm, căn bản cũng không cần liều mạng đi cứu hắn.

Nhạc Thiên Tuyết đêm đó cùng Ân Tô Tô tâm sự một hồi lâu, dẫn đến ngày hôm sau ngủ thẳng tới khi nắng đã nên cao.

"Tiểu thư..." Tiểu Hoa gọi Nhạc Thiên Tuyết, miệng cười vui vẻ, "Tiểu thư, người đã tỉnh a."

Nhạc Thiên Tuyết vẫn còn đang mơ mơ màng màng, vung tay với tiểu Hoa, "Làm sao vậy? Đừng gọi ta..."

Nàng đang trong giấc mộng phát hiện một cách điều chế mới, Tiểu Hoa tự dưng đến cắt ngang giấc mơ của nàng!

Tiểu Hoa tiếp tục gọi, sau đó nói: "Tam hoàng tử đã đến, lão gia nói, coi như là phải hất nước vào người tiểu thư cũng phải làm cho tiểu thư tỉnh."

Nhạc Thiên Tuyết thật vất vả mới mở to mắt, nói: "Hắn tới làm gì?"

"Nô tài cũng không biết, hiện tại Tam hoàng tử cùng lão gia trong đại sảnh uống trà."

Nhạc Thiên Tuyết ngồi dậy, xoa xoa đầu nói, "Trước rửa mặt đã."

Đến khi nàng đi ra ngoài, chỉ nghe thấy này trong đại sảnh còn truyền ra trận cười khê.

Tiểu Hoa nhưng lại nhận ra thanh âm này, trên đường: "Nhị tiểu thư như thế nào cũng đi? Tam hoàng tử cũng không phải tìm đến nàng ấy."

"Tiểu Hoa, người thật giống như là đang ghen rất giống nhau." Nhạc Thiên Tuyết ngáp một cái.

Bởi vì không ngủ đủ, cho nên Nhạc Thiên Tuyết con mắt có chút điểm sưng.

Hơn nữa tại thời điểm nàng rửa mặt, mặc cho lấy Tiểu Hoa tùy tiện chọn và mặc quần áo cho. Nên hôm nay đem cách ăn mặc của chính mình có hơi đặc biệt vừa vặn, quả thực là có chút quá so với thường ngày.

"Tiểu thư, Tam hoàng tử này cũng không tệ đấy, người nhất định phải nhanh bắt lấy cơ hội! Không thể để cho Nhị tiểu thư đắc thủ!" Tiểu Hoa nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt kiên định.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn cười không được, "Xảy ra chuyện gì vậy? Tam hoàng tử chẳng qua là tới tìm ta mà thôi, người nói như vậy cứ như là chính hắn đến chọn vương phi là giống nhau vậy."

"Mấy vị hoàng tử cũng không có lấy đâu rồi, Tứ Hoàng Tử đối đãi với tiểu thư như vậy, tiểu thư tự nhiên là không muốn gả cho hắn, Tam hoàng tử xuất sắc vô cùng, người không biết, hắn đến một lần phủ tướng quân, rất nhiều cái nha hoàn rất nhanh đã bị tam hoàng tử mê hoặc rồi."

"Kỳ quái rồi, lúc trước ta rõ ràng chỉ nghe thấy người nói, nói Chiến Vương gia đệ nhất thiên hạ tuyệt sắc mỹ nam mà, các người nhưng lại hoa tâm rồi, rõ ràng nhanh như vậy liền thay đổi."

Tiểu Hoa mặt đỏ lên, giải thích: "Không sai, chiến Vương gia đích thực là Mỹ nam nhất, thế nhưng chiến Vương gia thủy chung hai chân bất tiện, không phải phụ quân tốt, so với Tam hoàng tử thì là không giống nhau, ngày hôm qua còn giúp giải vây cho tiểu thư, Người lại bình dị gần gũi, so với chiến Vương gia bộ dạng như tảng băng không tan so ra lại tốt hơn nhiều."

Nhạc Thiên Tuyết khoe miệng nâng lên, "Tiểu Hoa, người không biết, bởi vì cái gọi là miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, không nên nhanh như vậy liền định nghĩa một người, trước nhìn kỹ rồi hẵng nói a."

Nói qua, Nhạc Thiên Tuyết liền tiến vào đại sảnh.

Lúc này Nhạc Linh Vy đang vui cười nói: "Tiểu nữ đối với thi họa cũng là hơi có nghiên cứu, cũng cất chứa lấy một ít tranh chữ quý báu, không bằng Tam hoàng tử thuận theo tiểu nữ đi thưởng thức thoáng một cái?"

Nhưng Ngọc Chi Dương hình như là không nghe thấy lời nói vừa rồi của nàng, trông thấy Nhạc Thiên Tuyết đã đến, chính là hướng phía nàng cười cười: "Người nhưng lại rút cũng ra rồi."

Nhạc Thiên Tuyết có chút hướng hắn thi lễ một cái, nói: "Tam hoàng tử sớm như vậy đã đến, ta vừa mới rời giường đây."

Nhạc tướng quân đang cười nghe vậy liền giận tái mặt, nói: "Tuyệt Nhi, Tam hoàng tử hôm nay tới là cố ý dạy bảo người đấy, người với tư cách đệ tử, rõ ràng còn đến chậm như vậy, căn bản là không tôn trọng lão sư!"

Nàng hơi sững sờ, "Đệ tử? Lão sư?"

Nàng giờ mới kịp phản ứng, mới nhớ tới tối hôm qua sự tình tại căn long điện, lúc này sắc mặt bỗng có điểm khó coi.

Nãi nãi cái này, đây không phải là muốn mạng của nàng sao?

Nàng vốn cho rằng Ngọc Chi Dương lúc ấy chỉ nói là nói chơi thôi, thật không nghĩ đến hắn lại là tưởng thật!

Nhạc Thiên Tuyết miễn cưỡng cười cười: "Tam hoàng tử, cái này... Kỳ thật không cần quá tích cực, đạo lý lớn đến đâu, ta đều hiểu."

Ngọc Chi Dương hôm nay ăn mặc một bộ quần áo choàng màu vàng nhạt, giống như một thiếu gia nhà giàu, bất quá hắn một thân cao quý, người khác muốn khinh thường hắn cũng không được.

Khuôn mặt tuấn tú lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhìn Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt cũng là đặc biệt dịu dàng.

Hắn nói: "Ta nghe nói người trước kia đi học trong nội cung, bởi vì tên của mình cũng không biết viết, đều đem Thái Phó chọc cho tức chết."

"Nhưng hiện tại ta..." Nhạc Thiên Tuyết định nói, nhưng sau đó nàng đều dừng lại.

Kỳ thật việc này chẳng qua là sự tình câu một năm trước, nàng ba tháng trước xuyên qua, còn giả bộ như kẻ vô tích sự, cái gì cũng bộ dạng không biết, hiện tại nếu nói mình biết rồi, đoán chừng Nhạc tướng quân sẽ hoài nghi nàng mất.

"Không sai, ta hiện tại cũng là muốn học qua viết chữ, miễn cho không làm cho cha ta tức chết." Nhạc Thiên Tuyết cười nói.

Nhạc tướng quân hừ một tiếng, "Khó được con có được cái giác ngộ này!"

"Con vẫn luôn có!" Nhạc Thiên Tuyết nói, "Để cho con học viết chữ, học cái vài năm không lấy chồng, cha đến lúc đó không biết thế nào."

"Con cái này không thể được!" Nhạc tướng quân giận dữ, "Con đừng ép ta, ta chuẩn bị mở võ đường kén rể!"

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, rồi cùng Ngọc Chi Dương đi theo chính mình rời đi.

Nhạc Linh Vy hôm nay nhìn thấy Tam hoàng tử, tâm cũng đã đặt ở trên người hắn, bây giờ nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết vừa tiến đến liền đem Ngọc Chi Dương mang đi, nàng liền nóng nảy.

"Tam hoàng tử, ngươi không theo tiểu nữ đi thương thức tranh chữ sao? : "

Ngọc Chi Dương cũng là đặc biệt không nóng nảy, cười nhạt nói; "Nhị tiểu thư, ta không có hứng thú này."

Đã đến Thanh Vũ viện, Ngọc Chi Dương cũng là nhìn chung quanh một lần, phát hiện viện này coi như rất khác biệt, bất quá địa điểm nơi này hơi nhỏ.

Cái này vốn là có một thư phòng, bất quá Nhạc Thiên Tuyết về sau liền đổi thành phòng luyện được, không cho phép những người khác đi vào.

Ngọc Chi Dương nhìn chung quanh một lần, muốn đẩy ra cái cửa phòng kia đi vào, đã nhìn thấy phía trên khóa.

"Tại sao nơi này phải khóa? Cái này không phải là tiểu kho của ngươi à?"

"Không, đây là căn phòng riêng của ta ." Nhạc Thiên Tuyết nói, "chúng ta đến phòng khách đi."

Tiểu Hoa ân cần phụng trà, may mắn tiểu thư nhà mình có mị lực, đem Tam hoàng tử dẫn qua.

"Ngươi ở đây có kinh Kim Cương không?" Ngọc Chi Dương nói, "Ngươi cái kia kinh Phật, liền phải chép."

"Thật sự phải chép sao?" Nhạc Thiên Tuyết có chút ai oán, nàng luyện được lãnh nghề, thế nhưng là viết chữ gì gì đó nàng thật đúng không thích.

"Đó là đương nhiên, phụ hoàng xử phạt ngươi, Ngươi lại muốn lừa dối không làm, vậy sau này uy nghiêm của vua ở đâu?"

Ngọc Chi Dương nói qua, lại quay đầu nói với Tiểu Hoa: "Đem kinh Kim Cương ra đây."

Tiểu Hoa lập tức đến thư phòng tìm kinh Phật, cái này Tam hoàng tử lớn lên anh tuấn, Tiểu Hoa cũng là đặc biệt cam tâm tình nguyện làm việc vì hắn.

Nhạc Thiên Tuyết khóe miệng co rút, chẳng lẽ Ngọc Chi Dương coi nơi này là nhà mình sao.

Ngọc Chi Dương vốn là đang mài mực, cái tay thon dài quả nhiên nhìn là vô cùng tốt, móng tay đều được cắt tỉa gọn gàng.

"Nhưng viết chữ để ghi tên của mình?" Ngọc Chi Dương hỏi.

"Sẽ không." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Bị ép cưới

Ngọc Chi Dương đã viết lại một lần, hơn nữa là viết đặc biệt rất chậm, Nhạc Thiên Tuyết cũng thấy rất rõ ràng.

Hắn rất là chăm chú, trái lại, Nhạc Thiên Tuyết cũng rất tùy tiện, đầu nhìn thoáng qua.

Ngọc Chi Dương đem đầu của nàng quay lại, nói: "Chăm chú nhìn xem."

"Kỳ thật ta đều không thích viết chữ." Nhạc Thiên Tuyết nói.

"Ngươi không học viết chữ, như thế nào có thể sao chép kinh Phật?"

"Vậy thì nhờ người khác viết hộ ta thì sao, Hoàng Thượng bận trăm công nghìn việc, làm gì có thời gian xem kinh Phật ta viết ra." Nhạc Thiên Tuyết đều đã nghĩ kỹ biện pháp.

Ngọc Chi Dương buồn cười nhìn nàng, nói; "Ngươi làm sao lại nói cho ta biết? Ta đây khẳng định trước mặt phụ hoàng sẽ nói cho người biết."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt trắng bệch, nói: "Ngươi cái này muốn như thế nào thì nó là như vậy?"

Ngọc Chi Dương nói: "Cho nên ngươi nhất định phải chính mình chép phạt không thể nhờ người khác được."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt không vui, bất quá cũng là đã viết tên của mình, lúc này đây liền miễn cưỡng có thể xem những chữ này đập vào mắt rồi.

Ngọc Chi Dương ca ngợi nàng một câu: "Cuối cùng là có tiến triển,, lại ghi một lần."

Nhạc Thiên Tuyết cái kia khóc không ra nước mắt, đây chính lệnh của Hoàng đế, nàng hiện tại muốn phản kháng cũng không được.

Nàng hiện tại ngược lại là cảm thấy, muốn giả bộ ngu ngốc cũng không phải dễ dàng gì!

Vốn chỉ là chép kinh Kim Cương thôi, nhưng mà Ngọc Chi Dương liền hết lần này tới lần khác còn muốn dạy nàng biết chữ viết chữ.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, nói: "Tiếp tục như vậy, ta lúc nào mới chép xong kinh phạt đây."

Nàng lo lắng nhất là, Ngọc Chi Dương ở lại lâu dạy nàng viết chữ.

Nàng thời gian này quý giá không muốn ngồi đây học viết chữ!

Ngọc Chi Dương nói: "Mọi thứ không thể một bước lên trời, chừ người có thể học thông viết thạo, thì mới có thể chép kinh phạt được."

"Cái này..." Nhạc Thiên Tuyết mắt sáng lên, "Tam hoàng tử ngươi vừa mới hồi kinh có lẽ bề bộn nhiều việc a, ta làm sao lại không biết xấu hổ cho ngươi đến dạy ta, ngươi yên tâm đi, ta ngày thường ở nhà sẽ luyện chữ thật giỏi."

"Chính là bởi vì ta vừa mới hồi kinh, nên rất rảnh rỗi có thể ngồi đây trò chuyện với cô." Ngọc Chi Dương nói, "Huống hồ dạy ngươi viết chữ cũng là một điều rất thú vị đây, ta đã cùng phụ hoàng nói qua. Ta sẽ dạy người một tháng, đến khi đó để cho ngươi thay đổi hoàn toàn!" (Ý là không bắt náo, hoàn khổ như trước thay đổi hoàn toàn)(anh này mơ mộng quá con người mà dễ dàng như vậy thì thế giới ai chỉ loáng cái đã tốt hết rồi)

Nhạc Thiên Tuyết tròn mắt há hốc mồm, một tháng? !

Nhạc Thiên Tuyết nuốt nước miếng một cái, trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng.

Ngọc Chi Dương nhìn bộ dáng kia của nàng, nói: "Không cần cao hứng, ta nhất định sẽ hảo hảo dạy bảo ngươi đấy."

"A, được rồi..." Nhạc Thiên Tuyết đành phải cam chịu số phận.

Trong Thiên Long ai là người có quyền lực nhất? Không phải là vị hoàng đế kia thì là ai, Hoàng Đế cho phép, Nhạc Thiên Tuyết còn có thể kháng nghị sao?

Giả bộ giả bộ một tháng mà thôi, Nhạc Thiên Tuyết trước kia đều là gian khổ đã trải qua, hiện tại chẳng lẽ không chịu được sao? !

Nàng khẽ cắn môi, nói: "Tốt! Vậy một tháng!"

Ngọc Chi Dương quả thật là nhàm chán, dạy Nhạc Thiên Tuyết biết chữ, hẳn cũng còn tinh thần sáng láng như vậy, nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết lúc xế chiều thật sự là quá mệt nhọc, thừa dịp thời điểm Ngọc Chi Dương đi nhà vệ sinh, đã là gục xuống ngủ rồi.

Một giấc ngủ, đợi đến lúc thời điểm chạng vạng tối nàng mới tỉnh lại.

Nhạc Thiên Tuyết mơ hồ ngẩng đầu lên, trông thấy trên bàn văn tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) đã được cất.

"Tiểu thư người đã tỉnh rồi." Tiểu Hoa về mặt oán trách, "Ngươi tại sao có thể như vậy? Tam hoàng tử tại chỗ này chờ tiểu thư hơn một căn giờ, vừa rồi mới đi đây."

Nhạc Thiên Tuyết dụi dụi con mắt, hỏi: "Hiện tại giờ gì?"

"Đã giờ Tuất rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta sắp đi ra ngoài, Tiểu Hoa, ngươi cùng Tô Băng ở nhà ứng phó."

Đây là thời gian ước định với Chiến Liên Thành, mình không thể tới trễ, không đợi lát nữa hẳn lại là chửi mình.

Nhạc Thiên Tuyết tranh thủ thời gian thay đổi y phục, cảm một chút đồ rồi rời đi.

Tiểu Hoa còn một mực om xòm: "Tiểu thư ngươi đi đâu vậy? Tam hoàng tử mới vừa rồi còn sợ người mệt, Một mực quạt gió cho người, thế nào người lại không đi nói cảm tạ với người một tiếng?"

Nhạc Thiên Tuyết đầu mơ hồ nghe thấy, bất quá nàng cũng không có thời gian trả lời.

Đã địa điểm hẹn gặp, là ở sau ngõ hẻm Dương Liễu .

Chiến Liên Thành đã sớm đến đợi, Nhạc Thiên Tuyết lên xe ngựa, trông thấy Chiến Liên Thành đối với xe ngựa tràn đầy ghét bỏ.

Phu xe kia cũng là người lạ, nghĩ đến là Chiến Liên Thành đặc biệt an bài, vì bọn họ cần che dấu thân phận.

"Chiến..."

Chiến Liên Thành nói: "Từ giờ trở đi, cũng đừng có gọi cái xưng hô kia, hiện tại chúng ta là một đôi vợ chồng."

"Cái gì?" Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, không có kịp phản ứng. "Làm sao lại là vợ chồng rồi hả?"

Cảm giác mình hình như là bị Chiến Liên Thành bán đi giống nhau...

"Giả tạo thân phận, che dấu tai mắt mọi người."

"Chúng ta không phải thừa dịp buổi tối đi cứu người sao? Như thế nào còn muốn giả tạo thân phận?"

"Đợi đến nơi thì cô sẽ biết." Chiến Liên Thành nói.

Xe ngựa kia đã nhanh ra khỏi thành, hai người đi khoảng 10 dặm liền, đổi lại bảo mã chạy.

Như vậy khi di chuyển, Nhạc Thiên Tuyết đều cho rằng Chiến Liên Thành là đang lừa chính mình.

"Chúng ta cuối cùng đi nơi nào?" Nhạc Thiên Tuyết nhin không được hỏi.

"Hắc Hồ đường đã nghe qua chưa?" Chiến Liên Thành nói.

"Hắc Hồ đường?"

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, phát hiện trên giang hồ đây là một cái tiểu phái, bất quá môn phái này là dựa vào đánh cướp lập nghiệp, cho nên đều là một ít người gia nhập.

Nàng hỏi: "Chúng ta đi đến chỗ đó hả?"

Chiến Liên Thành gật gù đầu: "Không sai. Hôm nay đường chủ ở đó tổ chức hôn lễ."

"Kết hôn? Như thế nào lại trùng hợp như vậy?"

Đang nói, Chiến Liên Thành đã là thuận tay liền lấy ra một cái mặt nạ màu bạc đeo lên, bọn hắn vừa mới tiến vào một cái cánh rừng, bốn phía liền lập tức xuất hiện người, "Người đến người ở phương nào? !"

"Linh sơn phái." Chiến Liên Thành trong miệng nói qua, đã hướng một trong tay người ném ra thiệp mời.

Người nọ tiếp nhận thiệp mời vừa nhìn, lại nhìn nhìn Chiến Liên Thành bộ dạng, ha ha cười cười: "Nguyên lai là Linh sơn phái huynh đệ, xin hỏi các hạ có thân phận như thế nào ở Linh Sơn Phái?"

"Chưởng môn. Đây là nương tử của ta." Chiến Liên Thành nói.

Người nọ lập tức chấp tay chao và hướng người, lập tức dẫn bọn họ lên núi.

Bình thường ban đêm đều vắng vẻ, nếu muốn lên núi cũng thật là khó khăn, nhưng mà hôm nay đại tiểu thư Hắc Hồ đường kết hôn, nên con đường lên núi có không ít người canh gác, hai bên đều cũng có bó đuốc chiếu sáng, cho nên muốn lên núi một chút cũng không khó.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn mặt hắn, nghĩ thầm hắn là không muốn tiết lộ thân phận của mình.

Lại nhìn một chút chân của hắn, lại là có chút lo lắng, Chiến Liên Thành có ý muốn cùng chính mình, hắn cũng không sợ chết?

Nàng qua đờ hắn, nhẹ giọng hỏi: "Chân của ngươi có thể đi sao? : "

Chiến Liên Thành cũng không có đẩy nàng ra, để kệ nàng đờ, "Đợi lát nữa sẽ không liên lụy tới ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng, "Ta cũng không nói ngươi sẽ liên lụy ta."

Bất quá Chiến Liên Thành đích thật là không thể đi được quá nhanh, dù sao hắn là cũng phải kiên nhẫn dưỡng sức dù gì cũng phải đi lại cả đêm nữa mà.

Trước khi lên đường, Truy Tinh cùng Hạo Nguyệt một mực khuyên bảo, nhưng lại cũng không thể thay đổi được chủ ý của hắn.

Nhạc Thiên Tuyết cái này là có lòng muốn cứu Nguyên Thiên Tứ để được việc của hắn, nếu không hắn cũng không có chịu giúp nàng.

Hắc Hồ đường canh phòng nghiêm ngặt, bất quá hôm nay là ngày vui, khách mới đặc biệt nhiều, Chiến Liên Thành đưa quà mừng, liền cùng Nhạc Thiên Tuyết ngồi vào trong góc.

Hắc Hồ đường mặc dù là một bang trộm cướp, nhưng dù gì trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, nên người tới tham gia tiệc cưới cũng đặc biệt nhiều.

Nhạc Thiên Tuyết không lẫn lộn giang hồ, đối với người trên giang hồ cũng không có nhận ra.

Chiến Liên Thành cùng nàng ngồi chung một chỗ, đã nói: "Rất nhanh liền bái đường rồi, đợi lát nữa chúng ta đi đoạt động phòng."

"Đoạt động phòng? Cái này là ngày cưới của thiên kim Hắc Hồ đường chúng ta đi đoạt động phòng làm gì?."

Chiến Liên Thành liếc nàng một cái, tí nữa rồi nàng sẽ hiểu.

Giờ lành đã đến, đây cũng là đã đến thời điểm bái đường, cái kia Hắc Hồ đường Đường chủ hắc hắc cười cười, "Hôm nay tiểu nữ của kẻ hèn này kết hôn, mọi người đợi chút nữa cần phải uống nhiều một ly!"

Kỳ quái là, cái kia tân nương tử đã sớm đi ra, nói: "Cha! Tranh thủ thời gian đừng nói nhảm rồi, tranh thủ thời gian bái đường!"

"Nhé! Đại tiểu thư này đều đã đợi không kịp, hắc Đường chủ, con rể của ngươi đến tốt cùng là ai a, vậy mà lại để cho đại tiểu thư vội vã như thế!"

"Đúng vậy a đúng vậy a, cái này bỗng nhiên muốn kết hôn, các huynh đệ đều kinh ngạc vô cùng rồi, ngươi cô gái này lấy khăng định chính là một nhân vật nổi tiếng đi."

Những người này mỗi người một câu, ngược lại cảm thấy là đang vui mừng

Hắc Đường chủ vẫy vẫy tay, có chút đắc ý; "Con rể ta đây đích thực là một nhân vật có chút tiếng tăm" (Anh Nguyên Thiên Tứ nhà ta chứ ai)

"Ai a ai a?"

"Đúng vậy a, nhanh lên để cho chúng ta gặp một lần a."

Hắc Đường chủ cười nói: "Hắn chính là truyền nhân Dược Vương Cốc, thế nên một đời thân y! Với thân phận này của hắn, mới xứng với con gái ta!"

Nhạc Thiên Tuyết đang uống rượu, nghe thấy những lời này, đều thoáng cái nhỏ ra rồi!

Chiến Liên Thành thấy rượu đều được phun trên người mình, Con mắt hiện ra hung quang nguy hiểm nhìn nàng!

Nhạc Thiên Tuyết thật sự là không ngờ được, Nguyên Thiên Tứ lại là bị người bắt đến đây kết hôn!

"Ông trời ơi ban thưởng cho Thiên Tứ thật đáng thương." Nhạc Thiên Tuyết ai oán nói một câu, khả năng Nguyên Thiên Tứ bây giờ tâm linh đều bị thương rồi a?

Nàng vừa mới nghe cái kia thanh âm câu tân nương tử kia, đã thấy rõ là một người đàn bà chanh chua rồi, hơn nữa thân hình mập mạp, nếu động phòng. Vậy khăng định là đè chết Nguyên Thiên Tứ rồi!

"Ta nên không mang ngươi tới đây, mặc cho hắn bị người ta cưỡng hôn." Chiến Liên Thành nói lảm bảm

Nhạc Thiên Tuyết nghe được không rõ ràng lắm, còn tưởng rằng Chiến Liên Thành không muốn cứu Nguyên Thiên Tứ, nàng liền vội vàng nói, "Không được, hắn là sư phụ của ta, nhất định phải cứu hắn."

"sư phụ?" Chiến Liên Thành nói, "Thế nên y thuật của ngươi là hắn dạy cho?"

"Đúng vậy a." Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, có chút chột dạ.

Nàng căn bản cũng không cùng Nguyên Thiên Tứ học tập cái gì, ngược lại là Nguyên Thiên Tứ thường xuyên thỉnh giáo nàng đây.

Bất quá bây giờ khen ngược, hiện tại y thuật của nàng cũng là có chút lấy đây là cái cớ, chỉ có điều không thể biểu hiện ra được quá mức lợi hại, bằng không thì khăng định nàng sẽ bị hoài nghi ngay.

Thời điểm này, Bà mối liên hô to một tiếng: "Chú rể đến!"

Trong nội đường, mọi người lại đổ ra một tràng cười, chỉ thấy Nguyên Thiên Tứ mặc dù mặc Hi Phục, Nhưng trên thân lại bị cột dây thừng, về mặt hiện rõ là bị người ta bắt tới đây!

Nhạc Thiên Tuyệt khoe miệng co rút, lần này tinh thần Nguyên Thiên Tứ hẳn bị tổn thương nghiêm trọng rồi!

Nguyên Thiên Tứ miệng cũng bị đứt một vật gì đó, cái kia tân nương tử kai tuy rằng trảm khăn hi, bất quá là tập võ người, liền tiến lại kéo tay Nguyên Thiên Tứ, nói: "Tướng công, chúng ta tranh thủ thời gian bái đường, đêm nay về sau, người đã là chồng của ta rồi!"

Nguyên Thiên Tứ về mặt không tình nguyện, muốn lên tiếng, bất quá miệng bị nhét khăn, căn bản là nói không ra tiếng.

Mọi người thấy ánh mắt của Hắc đường chủ, cũng không dám cười nữa. ,

Bà mối liền hô: nhất bái thiên địa, đã có người đem Nguyên Thiên cho đầu đê xuống, sau đó hai bái đều là như thế, Nguyên Thiên Tứ bị ép buộc cùng không nói được gì.

Cái kia tân nương tử hắc hắc cười cười, "Tốt rồi! Bái đường rồi! Tranh thủ thời gian đây, đưa vào động phòng!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Rõ ràng đoạt phu quân ta

Nói qua, cái kia tân nương tử liền gạt khăn hi trên đầu mình xuống che lại cho Nguyên Thiên Tứ.

Nàng phui tay, cái này rõ ràng rất thỏa mãn Nguyên Thiên Tứ làm chồng mình.

Nhạc Thiên Tuyệt qur thực không đành lòng nhìn tiếp cảnh này!

Tất cả mọi người là vô tay, Hôn lễ này đúng là đẹp mắt.

Nhạc Thiên Tuyệt liền tranh thủ thời gian lôi kéo Chiến Liên Thành đi ra ngoài, thế nhưng là Chiến Liên Thành chậm rãi không muốn đi, Nhạc Thiên Tuyệt nhẹ nói: "Nhanh lên, bằng không thi đại lát nữa sẽ không biết cái tân phòng kia ở chỗ nào."

"Nếu như đã đến đây, ta biết rõ Tân phòng kia ở chỗ nào." Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyệt sững sờ, "Vậy sao ngươi không nói với ta? : "

"Ta chẳng muốn nói." Chiến Liên Thành nói, hần lôi kéo Nhạc Thiên Tuyệt đã chuẩn bị đến hậu viện che dấu đi, vì khách khứa thường không đến hậu viện, để tránh bị người ta phát hiện.

Nhạc Thiên Tuyệt hờn dỗi, cái này Ý thức muốn hợp tác của Chiến Liên Thành một điểm cũng không có, cái gì cũng không nói với nàng, đại lát nữa hai người đi vào đó, vừa không có ẩn ý cứu người có khí phát sinh nhiều phiền toái.

Chiến Liên Thành cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì, bất quá hần giờ phút này nói: "Đường chủ kiếm thuật cũng rất lợi hại, hơn nữa con gái hần nhìn mập mạp như vậy nhưng sử dụng roi cũng rất giỏi đó."

Nhạc Thiên Tuyệt nghe xong, nói: "Thừa dịp tân nương tử còn chưa tới đây chúng ta liền tranh thủ thời gian đi cứu người."

Chiến Liên Thành ánh mắt tối tăm, nói: "Muốn là thuận lợi như vậy, cũng không dễ vậy đâu."

Nàng liền cũng cười cười, "Không có chuyện gì đâu, ta có biện pháp."

Chiến Liên Thành thấy nụ cười kia của nàng, có chút hé mắt.

Phòng tân hôn phía trước, bởi vì sợ Nguyên Thiên Tứ đào tẩu, cho nên bên ngoài có rất nhiều đệ tử canh gác.

Nhạc Thiên Tuyệt bụng khay, còn chưa đi qua, đã bị người ngăn lại.

"Đại tiểu thư phân phó! Bất luận kẻ nào cũng không được tới gần phòng tân hôn!" Đệ tử cất cao giọng nói.

Nhạc Thiên Tuyệt ngẩng đầu, lộ ra làm ra một bộ tướng mạo diễm đạm đáng yêu, nàng nói: "Đây là đại tiểu thư để cho ta mang canh tối, chỉ sợ chú rể đói bụng, buổi tối không hầu hạ tốt."

Đệ tử nghe thấy lời này, không khỏi mập mờ liếc.

Mặc dù là làm chú rể mới, bất quá người này về sau số vận sẽ không tốt (ý là chị tân nương quá mạnh mẽ, sợ anh không chịu nổi), nam nhân đều thay

hắn bị ai đây.

Tất cả đệ tử đều muốn cho Nhạc Thiên Tuyết qua, bất quá lúc này thì có một người phát hiện, Nhạc Thiên Tuyết cũng không ăn mặc như nha hoàn của Hắc Hồ đường, còn có quân áo, trang sức không giống!

"Chậm đã! Người hình như không phải nha hoàn của Hắc Hồ Đường!"

Người nọ mới vừa vận hô một tiếng, Nhạc Thiên Tuyết đã nhanh tay rắc một ít thuốc mê, những đệ tử tiếp xúc với phấn thuốc mê kia liền không còn sức phản kháng, ngã xuống và hôn mê, bất tỉnh luôn.

Nhạc Thiên Tuyết phui tay, "Thật đúng là việc rất nhỏ."

Nàng liền lập tức đi vào phòng tân hôn, gian phòng kia bố trí giấy hi dán khắp nơi, rất có không khí phòng tân hôn, trên giường, có một người đang có đúc liền tục cựa quậy.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Nguyên Thiên Tứ dấy dựa nãy hời, liền nhỏ khăn đang được nhét ở miệng ra, đồng thời nên tiếng mắng: "Ta không đồng ý cưới người, hôm nay người bức ép ta, nếu người không thả ta ra, Thiên lôi kiêu gì cũng giáng xuống đầu người!"

Nhạc Thiên Tuyết nghe đến đó, nhin không được cười lên một tiếng.

Nguyên Thiên Tứ còn tiếp tục mắng chửi, "Ta nhất định nguyên rủa người! Người đừng tới đây a! Ta là người trong sạch đấy!"

Hắn nhìn không thấy Nhạc Thiên Tuyết, lúc này trong lòng là sợ hãi muốn chết, Cái đại tiểu thư kia sử dụng dây roi cực kỳ lợi hại, mấy ngày hôm nay hắn chịu khổ không ít.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn liên tục mắng chửi, dây rựa không ngừng lại gần võ móng Nguyên Thiên Tứ, nói: "Đã đủ rồi, đừng có mắng, là ta."

Nguyên Thiên Tứ sững sốt, lúc này mới kịp phản ứng, ngẩng đầu nhìn Nhạc Thiên Tuyết, cũng là cực kỳ hao phí khí lực.

Nhìn hắn thấy Nhạc Thiên Tuyết trong nháy mắt đó, hắn rất nhanh muốn khóc. (anh này yếu đuối quá, giống tiểu cô nương chưa trải sự đời quá)

"Ồ ô... Người như thế nào bây giờ mới tới cứu ta? Người có biết hay không mấy ngày hôm nay ta đều bị người ta ức hiếp?" Nguyên Thiên Tứ nói qua, nước mắt cũng bắt đầu lăn chã rơi.

Nhạc Thiên Tuyết liền lập tức cời dây chổi cho hắn, nói: "Ta đã đến, may là người vẫn, bây giờ chẳng phải vẫn còn trong sạch sao."

Nguyên Thiên Tứ vội vàng đem dây thừng trên người mình lấy hết ra, hít một hơi thật sâu khí, hắn vội vàng nói: "Đi nhanh lên, nơi đây đúng là ác mộng cực hình của ta!"

Hắn vươn tay muốn kéo Nhạc Thiên Tuyết, Thiên Tuyết đã nhìn thấy cánh tay của hắn tràn đầy vết roi.

Nàng hơi sững sờ, nói: "Đây là có chuyện gì?"

Nàng kéo tay áo của hắn, trông thấy phía trên tất cả đều là vết roi.

Rất là dữ tợn, thoạt nhìn nhìn thấy mà giật mình.

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt ngưng tụ, nhớ tới lời nói câu Chiến Liên Thành, tất cả cái này chắc là đại tiểu thư kia làm.

Nàng cũng không nóng vội, ngồi ở trên giường, nói: "Ngồi xuống, chúng ta cùng đợi cái tiểu thư kia quay lại."

Nguyên Thiên Tứ nhìn xem nàng, "Người điên rồi? Võ công của người không lợi hại như cô ta, người không phải là đối thủ của nàng ta."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nàng kia khi dễ người, người thì cứ như vậy mà không đáp trả sao? Người có thể nuốt con tứ giận này được sao."

Nàng đối đãi bằng hữu luôn luôn như thế, khi dễ nàng, nàng có thể bỏ qua không quan tâm, nhưng mà đã khi dễ bạn của nàng, nàng không coi như không có việc gì!

Nàng Nhạc Thiên Tuyết tuy rằng chỉ biết chút ít y thuật, nhưng không có nghĩa nàng không có năng lực gì.

Nguyên Thiên Tứ nhìn chăm chăm vào nàng, rừ xuống con mắt, cũng đi theo nàng ngồi xuống.

Hắn nói: "Thiên Tuyết muội muội, người nhất định phải phải gả cho ta! Gần người ta có cảm giác an toàn!"

Bây giờ Nguyên Thiên Tứ, cảm động đã muốn tè ra quần!(tác giả ví von không hợp lý tí nào cả)

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng đẩy hắn ra xa một chút, nói: "Đừng! chúng ta phân định rõ ràng!"

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng, nói: "Không sao, về sau nguoi nhất định sẽ bị ta làm cho cảm động."

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu nhìn hần cười. Dù sao tính cách Nguyên Thiên Tứ chính là như vậy.

trong chốc lát, bên ngoài đã có người phát hiện mọi thứ không được bình thường.

"Nhu thế nào đều té xỉu? ! Phu quân của ta!" Đại tiểu thư kia hô to, liền lập tức đẩy cửa vào, muốn xem nhìn Nguyên Thiên Tứ có còn ở trong phòng hay không.

May mắn, Nguyên Thiên Tứ vẫn còn, chỉ bất quá bên cạnh hần còn có một nữ nhân.

Đại tiểu thư kia trông thấy Nhạc Thiên Tuyết, hai mắt đều bốc lửa, dám ngáp nghé phu quân của nàng? !

"Nguoi là ai? ! Lại muốn cướp phu quân của ta!"

Nhạc Thiên Tuyết nhưng là cười cười, nhưng là thanh dao găm gác ở trên cổ Nguyên Thiên Tứ, "Ai đoạt với nguoi? Ta là tới tìm nguoi báo thù."

Nguyên Thiên Tứ cơ hồ là khóc, như thế nào Nhạc Thiên Tuyết liền lợi dụng hần, hần mới vừa rồi còn cho rằng Nhạc Thiên Tuyết quả nhiên là đều muốn vì hần mà ở đây.

Đại tiểu thư kia nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết, dao của nàng, lúc nào do lại do nguoi quyết định?

"Nguoi, cái tiện nữ nhân là muốn chết sao? Lại dám động vào phu quân của ta? !"

"Động liền động? Nguoi cần ta?" Nhạc Thiên Tuyết nói qua.

Đại tiểu thư kia hừ một tiếng, tiến lên vài bước, từ cái hông của mình rút ra một cái dây roi, nói: "Bất quá là một cái đại phu mà thôi, không có nguoi nam nhân này, ta không có nguoi nam nhân này thì có hàng nghìn nam nhân khác (chị khoa trương quá), bất quá hôm nay ta liền nhìn thấy không vừa mắt, ta muốn giết nguoi!"

Nhạc Thiên Tuyết lớn nên mỹ mạo rất xinh đẹp, trái lại so với đại tiểu thư này đúng là cách nhau một trời một vực, vừa so sánh với so sánh, một cái là thiên đường, một cái là Địa Ngục!

Nữ nhân lòng đỏ kỳ đều là rất mạnh, hiện tại nội tâm của nàng đúng là như hỏa lò thiêu đốt!

Nhạc Thiên Tuyết khỏe miệng nhếch nên, hướng phía Đại tiểu thư kia ngoắc ngón tay, "Vậy nguoi làm gì ta."

Đại tiểu thư kia mắng ra một tiếng "Muốn chết!"

Nhưng lại nàng một roi còn làm roi, cơ hồ là không công lực không có được như ngày thường!

Nàng còn đang kinh ngạc, Nhạc Thiên Tuyết liền đứng lên, nói: "Dùng cái này dây roi này đánh nguoi? ngược lại ta lại muốn dùng cây roi này đánh nguoi."

Đại tiểu thư kia không biết là chuyện gì xảy ra, nội lực của mình làm không còn nữa! ?

Nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết đi tới, nàng liền quát một cây roi, lúc này Nhạc thiên Tuyết rẽ ràng bắt được cây roi của nàng.

Nhạc Thiên Tuyết cười đến sáng lạn, bất quá nụ cười kia cũng đầy là lãnh ý.

"Nội lực không còn phải không?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

"Nguoi... nguoi đã làm gì ta? !" Đại tiểu thư kia khuôn mặt đều là vặn vẹo, đều muốn túm lấy cây roi, nhưng mà khí lực một chút cũng không có, thân thể đều như nhũn ra rồi.

Nhạc Thiên Tuyết chậm rãi từ từ nói: "Đừng sợ, ta sẽ rất nhẹ đấy."

Nói qua, nàng liền một tay đoạt lấy cây roi.

Đại tiểu thư kia cả kinh, vội vàng gọi vài tiếng kêu nguoi, nhưng căn bản nguoi bên ngoài đều không có một ai, không ai đến đây.

Nàng muốn chạy ra ngoài, bất quá Nguyên Thiên Tứ cũng chạy tới giữ chặn cửa, rồi, nói: "Bức ta bãi đường, bức ta lấy nguoi? Nương tử của ta đã đến cứu ta rồi!"

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, trừng mắt liếc hần một cái, "Chớ nói lời lung tung!"

Cái này coi như Nguyên Thiên Tứ nói hươu nói vượn, một bên hướng Đại tiểu thư kia quát roi nên!

Lập tức, Đại tiểu thư kia liền giống như quỷ kêu rống nên.

Nhạc Thiên Tuyết đối với thanh âm này nhưng lại thấy vẫn chưa hài lòng, lại tiếp tục đánh thêm mấy roi nữa. (Chị cũng giả man phết muốn người ta phải gào thét điên cuồng đây)

Nàng động tác cực nhanh, Những mỗi roi đánh xuống đều mang không ít nội lực, mỗi một roi đánh xuống đều như muốn tróc ra bóc thịt!

"Ngươi... Ngươi... Ta sẽ không buông tha cho ngươi!" Trên mặt đất lần qua lần lại người, thét nên đồng thời cũng không quên buông lời đe dọa.

"May mắn ngươi nhắc nhở ta." Nhạc Thiên Tuyết nói xong, liền lấy ám khí Chiến Liên Thành đưa cho, hướng Đại tiểu thư kia bắn mấy cái nên người.

Nguyên Thiên Tứ thấy nàng ta là đã triệt để hôn mê, không biết Nhạc Thiên Tuyết đây là đã làm cái gì.

"Ngươi đã làm gì với nàng ta vậy?"

"Phé đi nội lực của nàng." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Mọi người chắc sắp tới, chúng ta đi nhanh lên."

Lần này Nguyên Thiên Tứ thấy các mặt tốt trước kia đều tiêu tan, xem ra Nhạc Thiên Tuyết đôi khi cũng độc ác ra phết!

Hai người vừa ra cửa, cách đó không xa đã chông thấy một đồng người đang chạy tới.

Trên nóc nhà, Chiến Liên Thành cũng nhảy nhảy xuống, nói với nàng: "Ham chơi hồng việc, còn không đi nhanh lên?"

Nguyên Thiên Tứ không biết hắn là ai, chẳng qua là Nhạc Thiên Tuyết dắt lấy hắn đi, hắn cũng chưa kịp nhìn.

Chiến Liên Thành ở phía trước dẫn đường, đi những đường dễ cho đệ tử của Hắc Hồ Đường cũng không phát hiện được.

Hắc Hồ đường xảy ra nhiều chuyện như vậy, đã sớm đề phòng mọi thứ.

Thời điểm này muốn xuống núi, đúng là rất khó.

Chỉ có điều Chiến Liên Thành đến giếng cạn trước hậu viện, liền hướng Nhạc Thiên Tuyết nói: "Phía dưới là mật đạo, đi xuống đi."

Nhạc Thiên Tuyết duỗi đầu nhìn nhìn, "Ngươi làm sao lại biết rõ như vậy?"

Chiến Liên Thành nghe tiếng người, rất nhanh là đã tới, hắn cũng không có thời gian giải thích, trực tiếp liền đem Nhạc Thiên Tuyết cùng Nguyên Thiên Tứ nhảy xuống giếng!

Nhạc Thiên Tuyết hét lên một tiếng, bắt quả đã bị Chiến Liên Thành nhanh tay che miệng nàng lại.

"Ngươi còn muốn cho người của Hắc Hồ Đường biết chúng ta ở đây hả?" Chiến Liên Thành bất mãn nói.

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng: "Ngươi bỗng nhiên kéo ta xuống như vậy, ta không kịp phản ứng mới có chút sợ hãi hét nên."

Nói qua, Chiến Liên Thành vừa rồi dùng tới khinh công, mang theo Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhõm đáp xuống đất, bắt quả Chiến Liên Thành bước chân không ổn, hình như là không còn khí lực đứng nên như vừa rồi.

Nhạc Thiên Tuyết lập tức đưa hắn đỡ, "Ngươi không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Cùng một chỗ xem kịch vui (1)

Chiến Liên Thành thoáng thờ dốc một cái, bắt quả thanh âm của hắn như cũ có chút lạnh như băng: "Không có việc gì."

Hắn đẩy Nhạc Thiên Tuyết ra, sau đó liền cũng là sờ lên thạch bích, muốn tìm nút mở cơ quan.

Nhạc Thiên Tuyết lao đảo một cái, cơ hồ ngã vào trên thạch bích.

Lờ mờ bên trong, nàng trừng mắt một cái với chiến Liên Thành.

Nàng có chút hồn dỗi, nhưng mà bên này Chiến Liên Thành đã tìm thấy vị trí mở cơ quan, ấn một cái, cánh cửa đá liền mở ra.

Hắn vốn là đi vào, Nhạc Thiên Tuyết lúc này nhớ tới Nguyên Thiên Tứ nói: "Thiên Tứ, nhảy xuống đi."

Nguyên Thiên Tứ ở phía trên chờ đã lâu, mọi người của Hắc Hồ đường đã nhanh tìm tới chỗ này, nghe thấy thanh âm Nhạc Thiên Tuyết, hắn liền nhảy đi xuống.

Hắn cũng có chút võ công, nên khi đáp xuống cũng ổn định không bị làm sao.

Chiến Liên Thành lấy ra Dạ Minh Châu chiếu sáng, Nhạc Thiên Tuyết chỉ muốn thổ huyết muốn lấy dạ minh châu cũng có thể tùy hứng như vậy, muốn có là tiện tay có thể lấy ra. (độ ghen tị của chị này ghê quá, bắt quả người ta giàu mà)

Ba người đi vào trong mật đạo kia, Nhạc Thiên Tuyết phát hiện đây đã đi được xuống núi, Chắc trên núi giờ này đã náo loạn lắm rồi.

Hôm nay kế hoạch như thế thuận lợi, cái này phải nhờ có Chiến Liên Thành, nếu không có hắn quen thuộc địa hình thì không dễ dàng cứu được người như vậy.

Nguyên Thiên Tứ sợ tối, cầm lấy ống tay áo của Nhạc Thiên Tuyết, "Thiên Tuyết, ta sợ bóng tối, ngươi phải đi sát bên cạnh ta nhé."

"Ngươi thật sự coi ta là mẹ." Nhạc Thiên Tuyết mặc hắn lôi kéo, nàng cùng Nguyên Thiên Tứ đi ở phía trước, thế nhưng là Chiến Liên Thành bắt đầu đi chậm lại.

Nàng quay đầu nhìn lại, "Chiến Vương gia, ngươi có cho người đến tiếp ứng chúng ta?"

Chiến Liên Thành nhú mày, chỉ nói: "có người ở phía trước tiếp ứng chúng ta rồi, ngươi cứ đi đi."

"Vậy còn ngươi? : "

Chiến Liên Thành tựa hồ là cảm thấy nàng phiền lòng rồi, nói: "Bổn vương còn có chuyện khác muốn làm."

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy hắn nói như vậy, cũng cũng không muốn hỏi nữa.

Nàng nói, "Lúc cảm tạ Chiến vương gia đã giúp đỡ, Ngày sau ta và Thiên Tứ sẽ đến tận phủ để cảm tạ ngươi."

Chiến Liên Thành cũng có bộ dạng không bình tĩnh, nói: "Được, đừng dài dòng nữa."

Nàng cũng thấy không nhìn rõ bộ dạng của hắn, chẳng qua sau khi từ biệt hắn, tựa hồ là muốn rời đi.

Nàng cũng không chậm trễ, liền lập tức cùng Nguyên Thiên Tứ đi đón người tiếp ứng.

Cái kia quả nhiên là chuẩn bị thỏa đáng, Truy Tinh đã mang theo xe người chờ đợi ở phía trước.

Bất qua khi hắn không thấy Chiến Liên Thành, thần sắc tối sầm lại, nói: "Vương gia đâu?"

"Hắn nói mình có chuyện phải làm." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Truy Tinh trầm ngâm một chút, thật sâu liếc mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết, bất quá sau đó cũng không nói gì, liền cùng Nhạc thiên Tuyết và Nguyên Thiên Tứ lên xe ngựa.

"Truy Tinh, Vương gia nhà ngươi có phải hay không đã điều tra Hắc Hồ Đường, nên mới rõ giúp chúng ta cứu người, ?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Truy Tinh kéo dây cương, nhàn nhạt trả lời: "Vương Gia biết Nguyên Thiên Tứ bị bắt đến chỗ này, bất quá mọi người bố cục ở đây đều là vương gia đi tìm hiểu."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, "Tự mình?"

Theo đạo lý nói, Chiến Liên Thành tình hiện tại thân thể cũng không tốt lắm, làm sao có tinh lực mà đi tìm hiểu chỗ này?

Nàng còn tưởng rằng, Chiến Liên Thành là phái người đến điều tra qua đây, không thể tưởng tượng được là Chiến Liên Thành tự mình đến đây.

Nguyên Thiên Tứ trông thấy nàng cau mày, cũng liền nói: "Thiên Tuyết, ngươi không cảm thấy kỳ quái?"

Hắn hạ thấp giọng, dù sao hắn cũng biết sơ qua bệnh tình của Chiến Liên Thành.

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu, sau đó liền nắm chặt nắm tay, trong lòng cảm thấy không thoải mái chút nào, Ngay lập tức bảo Truy Tinh đỗ xe lại, .

Truy Tinh kéo lại dây cương, có chút kỳ quái, "Nhạc đại tiểu thư, ngươi là muốn thế nào?"

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng nhảy xuống xe ngựa, đồng thời đối với Nguyên Thiên Tứ nói: "Thiên Tứ ngươi về trước đi, ngươi dạy cho ta ta đều hiểu rồi."

Nguyên Thiên Tứ không hiểu thấu đáo, Nhạc Thiên Tuyết như thế nào bỗng nhiên lại nói ra một câu nói như vậy?

Nàng mon theo còn đường cũ, đường này rất là tối, nàng sợ gặp nguy hiểm, lại không dám chạy quá nhanh, chỉ có thể từ từ chạy tới.

Rút cuộc cũng trở lại vị trí lúc này, nhìn thấy hai cái thân ảnh.

Chiến Liên Thành là ngồi ở trên đồng cỏ, cái mặt nạ bạc trên mặt đã được gỡ xuống, dưới ánh trăng, sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, mặt túa ra rất nhiều mồ hôi.

Mà Hạo Nguyệt lúc này lấy ra túi nước, muốn múc nước cho Chiến Liên Thành, "Vương gia, người uống nước còn uống thuốc."

tiếng bước chân Nhạc Thiên Tuyết truyền đến, Hạo Nguyệt lập tức tỉnh ngủ: "Là ai? !"

Vừa quay đầu, trông thấy Nhạc Thiên Tuyết đứng phải sau họ, Hạo Nguyệt lập tức chính thở hắt ra.

Chiến Liên Thành có chút mở to mắt, cũng là cố hết sức, thấy nàng quay lại, tâm tình cũng không tránh khỏi bức bối.

Hạo Nguyệt hỏi: "Nhạc đại tiểu thư tại sao lại quay lại?"

Nhạc Thiên Tuyết không nói gì, đi qua ngồi xổm xuống, nói: "Người cho vương gia uống thuốc gì? Cho ta xem một chút."

Hạo Nguyệt đem bột phân thuốc kia đưa cho Nhạc Thiên Tuyết, Nhạc Thiên Tuyết hít hà, nói: "Đây chẳng qua là giảm đau thuốc bột, không có tác dụng gì khác."

Hạo Nguyệt nhớ lại Nhạc Thiên Tuyết cũng biết chút ít về y thuật, nàng vội vàng nói: "Vậy người có biện pháp gì không? Kỳ thật tháng này, Vương gia là không thể đứng lên đây... nhưng tại vương gia cảm thấy Truy Tinh chưa đủ năng lực, cũng cố đi cứu Nguyên thiên Tứ, sợ lại xảy ra nguy hiểm, cho nên Vương gia mới đích thân đến,."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Làm người phải làm theo khả năng, không được thì bảo là không được, miễn cưỡng mình làm cái gì. Hạo Nguyệt, đem giấy vương gia người coi ra, kéo quần vương gia của người nên."

Hạo Nguyệt lập tức cứ dựa theo Nhạc Thiên Tuyết phân phó làm theo, Chiến Liên Thành còn miễn cưỡng có chút ý thức, nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, cái kia thần sắc cũng là rất nghiêm túc.

Rất giống lúc trước, thời điểm nàng bức độc cho hắn, nàng cũng là loại này thần sắc này.

Nhạc Thiên Tuyết lấy ra bao châm cứu, đồng thời cầm lấy dạ Minh Châu chiếu sáng.

Bốn phía yên tĩnh, Nhạc Thiên Tuyết tâm cũng cảm thấy phi thường bình tĩnh, mà nàng ra tay cũng rất là nhanh, tùy tiện liền châm xuống mấy châm.

Hạo Nguyệt nhìn thấy vậy, cũng là kinh hồn bạt vía, nói: "Vì cái gì Nguyên Thiên Tứ không đến?"

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm thầm nghĩ, coi như là Nguyên Thiên Tứ đã đến cũng là không có cách nào khác có thể cứu Chiến Liên Thành, hắn mà đến cũng chỉ vương tay vương chân, đâm ra lại làm mọi người hoài nghi thêm.

Nàng đã nói: "Hắn vốn không dễ dàng ra tay, việc nhỏ này cứ để cho ta làm được."

Nhạc Thiên Tuyết liền châm thêm xuống mấy châm nữa, lúc này đau đớn của Chiến Liên Thành cũng giảm bớt rất nhiều.

Sau đó, tại đầu gối cũng chảy ra một ít máu đen, độc tựa hồ là bức đi ra.

Hạo Nguyệt tràn đầy kinh ngạc, nói: "Độc này là bức đi ra rồi hả? ! Trời ạ, Nhạc đại tiểu thư! Người thật sự là lợi hại!"

Độc này hành hạ Chiến Liên Thành nhiều năm, một mực không có cách nào, mà hôm nay Nhạc Thiên Tuyết chỉ mất có một chút thời gian, liền đem độc bức đi ra rồi.

Chiến Liên Thành rất là trầm tĩnh, chỉ nói: "Đây là chỉ bức được một chút độc."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, "Xem ra chiến Vương gia rất là rõ ràng a, độc này khó giải, ta chỉ có thể bức một chút độc đi ra, về cơ bản độc chính vẫn còn trong cơ thể chiến Vương gia, không có biện pháp nào có thể bức hết ra cả."

Hạo Nguyệt vừa mừng rỡ, giờ mặt liền thay đổi liền biến thành đen rồi.

Nàng rú xuống con mắt, nói: "Tiện nhân kia..."

Chiến Liên Thành lườm nàng một cái, không cho Hạo Nguyệt nói tiếp.

Nhạc Thiên Tuyết thu hồi ngân châm, đồng thời nói ra: "Tốt rồi, chiến Vương gia người bị đau cũng đừng không nói ra, tuy rằng ta không có biện pháp giúp người giải độc, bất quá giúp người giảm nhẹ một cái đau đớn vẫn là có thể đấy."

Chiến Liên Thành lạnh lùng nói: "Cái kia bốn vương có phải hay không còn nên cảm ơn người?"

Nhạc Thiên Tuyết cười cười: "Cái này có là cái gì, là ta cảm ơn người đi, dù sao người là cây mạnh rồi muốn đi theo ta cứu Nguyên Thiên Tứ, bằng không thì người cũng sẽ không làm cho người nguy hiểm đến tính mạng."

Hạo Nguyệt đã thay Chiến Liên Thành mặc vào vợ giày, Chiến Liên Thành tiện tay cầm lấy một viên đá nhỏ, hướng đầu Nhạc Thiên Tuyết ném tới!

"Ai nha!" Nhạc Thiên Tuyết chuẩn bị không kịp, vuốt đầu của mình, nhìn Chiến Liên Thành, "Người làm gì vậy?!"

"Miệng lưỡi không nên bén nhọn lắm gì." Chiến Liên Thành nói.

"Ta như thế nào miệng lưỡi bén nhọn rồi hả? Lời nói của ta cũng không có bỏ qua, đôi khi thời điểm mình không có năng lực, cũng đừng cố sống chết, nếu người xảy ra chuyện gì, thì cả đời này ta sẽ không yên mà trách cứ mình? Ta mới không nên như vậy! Chúng ta là cứu người, nhưng cũng không phải vì cứu người mất đi một mạng người.," Nhạc Thiên Tuyết nói qua.

Hạo Nguyệt cũng rất đồng thuận, nhẹ gật đầu.

Nàng đã sớm nói Chiến Liên Thành, thế nhưng là Chiến Liên Thành chính là vẫn cố chấp như vậy.

Chiến Liên Thành trầm mặc, không nói lời nào, cái kia sắc mặt thế nhưng là thối chết rồi.

Nhạc Thiên Tuyết tiếp tục nói: "Nhìn bộ dáng này câu người, chính là không muốn nghe ta nói đấy, ta liền nói thêm câu nữa, tháng này là âm nguyệt, chân người bị độc đúng là thông minh đấy, những tháng âm nguyệt đừng làm khó chính mình, Không là phải xuống báo cáo diêm vương đấy."

Chiến Liên Thành sắc mặt hay vẫn là âm trầm.

Hạo Nguyệt cười khúc khích, "Nhạc đại tiểu thư, người thật đúng là quan tâm Vương gia."

Hơn nữa, biết rõ bí mật này của Chiến Liên Thành, cũng cũng chỉ có Nhạc Thiên Tuyết mới như vậy mà thôi.

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng vẫy vẫy tay, nói: "Đây là ta ngày đó Thiên Tứ sư phó dạy ta, đại phu chính là nói nhiều, phải giảng giải cho người bệnh hiểu bệnh tình của mình mà giữ gìn."

Một câu nói kia, liền đem quan hệ của hai người chỉ ra rõ ràng.

Chiến Liên Thành con người càng thêm âm trầm, hần hế mắt, nói: "Người còn muốn ở đây từ từ nói?"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn sắc trời một chút, vội vàng nói: "Không nên, tam hoàng tử còn đến dạy ta viết chữ, ta không thể ngủ đến giữa trưa."

Hiện tại phải chạy trở về, còn có thể tốt tốt ngủ một giấc.

Chiến Liên Thành nói: "Cũng là làm khó tam hoàng tử rồi."

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng: "Người ta mới không giống như người vậy! hần là thành tình dạy ta!"

Chiến Liên Thành nhìn nàng thật sâu, rồi lẩm bầm nói một câu: "Đoán chừng Tam hoàng tử là mất bị mù." (Anh cũng vậy thi mà cứ nói tương nên)

Nhạc Thiên Tuyết lại trừng mắt liếc hần một cái, tâm tình đích thật là không được tốt rồi, cái này Chiến Liên Thành mỗi một lần đều là miệng chó không thể nhả ra ngà voi đấy.

Hạo Nguyệt lập tức chuẩn bị xe, lần này hai người lại cùng nhau trở về thành.

Xe ngựa này không thể so với xe ngựa thường ngày của Chiến Liên Thành, cái gối mềm cũng không có.

Hần ngũ khí có chút không kiên nhẫn, nói: "Nhạc Thiên Tuyết, người tới đây."

"Làm gì vậy?"

"Gối đầu."

"..."

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ thầm, chính mình tại đây lại làm gối mềm cho người ta?

Bất quá cuối cùng vẫn là cho Chiến Liên Thành gối đầu, trong nội tâm nàng thờ phỉ phỉ đấy, thì nơi Chiến Liên Thành một cái ân tình, đây coi như là giả

nợ cho hấn vậy.

Một lát sau, Chiến Liên Thành còn nói: "Đêm nay Kinh Thành có lẽ có trò hay để xem, người có muốn hay không thuận theo bốn vương đi xem?"

"Cái trò gì hay?" Nhạc Thiên Tuyết có chút hiếu kỳ.

Chiến Liên Thành nói: "Đi rồi người sẽ biết."

Hạo Nguyệt có lệnh bài của chiến Vương Phủ, vào thành tự nhiên là rất dễ dàng, đã đến địa phương bí ẩn, Hạo Nguyệt để Chiến Liên Thành và Nhạc Thiên Tuyết xuống, "Vương gia, người cũng phải cẩn thận một chút."

Chiến Liên Thành đầu là khẽ gật đầu, tỏ vẻ tự mình biết rồi.

Hạo Nguyệt lại dặn dò Nhạc Thiên Tuyết hảo hảo chăm sóc lấy Chiến Liên Thành, cũng đừng làm cho Chiến Liên Thành xảy ra chuyện gì.

Chiến Liên Thành đi trước phía trước, Nhạc Thiên Tuyết om xòm một câu, có bệnh hãy về nhà nghỉ ngơi thật tốt, như thế nào còn muốn mang nàng xem kịch vui? Đây là vô sự có thể làm rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tứ Hoàng Tử thổ lộ

Nhạc Thiên Tuyết nhìn đến phương hướng đang đi tới, quanh đây đều là nhà đại quan, Chiến Liên Thành đến tột cùng là muốn làm gì?

Chiến Liên Thành lôi kéo nàng, hai người liền nhảy lên một nóc nhà, như vậy nhìn xa xa, coi như là thích hợp.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn sang, mới phát hiện đây là phủ của Lý thượng thư.

"Tại sao là Lý Thượng Thư?" Nhạc Thiên Tuyết có chút hiếu kỳ, lúc trước nàng mới cùng Lý thượng thư kết thù oán không lâu, hiện tại đến chỗ hấn làm gì không biết?

Chiến Liên Thành nói: "Trước hãy chờ xem, "

Nhạc Thiên Tuyết ngậm miệng lại, lúc này trời yên lặng gió, căn bản vốn là không có chuyện gì phát sinh, Chiến Liên Thành đến tột cùng là muốn làm cho cái gì?

Hai người đợi trong chốc lát, Nhạc Thiên Tuyết cũng đã ngáp dài nhiều cái.

Nàng nói: "Còn đợi bao nhiêu lâu nữa? Ta mệt nhọc."

Chiến Liên Thành nói: "Vậy người liền trở về đi, dù sao ngày mai người cũng sẽ biết là có chuyện gì xảy ra rồi."

Nhạc Thiên Tuyết đành phải gật gật đầu, dù sao ngày mai nàng còn phải học viets chữ, nhớ tới liền phiền lòng rồi.

Nàng nhảy xuống, thẳng hướng phủ tướng quân trở về.

Chiến Liên Thành lưu ở đằng kia lại đợi một canh giờ, cuối cùng trông thấy sự tình làm xong, khóe miệng lúc này mới ngoác một cái.

Ngày hôm sau, Nhạc Thiên Tuyết được ngủ đầy đủ, đã sớm tỉnh dậy.

Vốn là là nghĩ Ngọc Chi Dương sẽ đến sớm, ai ngờ đợi đã được một lúc mà không thấy người tới.

Đương nhiên, nàng là có chút cao hứng đấy.

Nguyên Thiên Tử hôm qua bị dẫn tới chiến Vương Phủ, cho nên Nhạc Thiên Tuyết muốn đến chiến vương phủ xem Nguyên Thiên Tử thế nào.

Nhưng Ân Tô Tô, lại từ bên ngoài trở về, thần thần bí bí nói một câu: "Tuyệt Nhi, người có biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì không?"

Nhạc Thiên Tuyết chỉ dùng một cây trâm búi trên tóc, trừ lần đó ra, không có cái vật trang sức nào khác.

Nàng quay đầu lại nhìn xem Ân Tô Tô: "Chuyện gì phát sinh? Nhìn bộ dạng của người hình như rất cao hứng."

"Sao có thể mất hứng đây." Ân Tô Tô ăn ăn cười cười, "Tối hôm qua toàn bộ Phủ lý thượng thư, bị bắt áp giải và tịch biên gia sản, lại nói tiếp thật đúng là hà hê lòng người rồi, lão thiên gia thật là có mắt a."

Nhạc Thiên Tuyết tay đang cầm bỗng dừng lại, mảnh liệt cũng nhớ tới tối hôm qua. ,

Chiến Liên Thành đưa nàng đi xem chuyện vui, kỳ thật là muốn xem phủ lý thượng thư kia bị tịch biên như thế nào.

"Cái kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi, "Cái kia Lý thượng thư cùng Dương thừa tướng cấu kết với nhau, làm sao lại đột nhiên bị bắt?"

Nàng tin tưởng, cái này một chút chắc cũng có liên quan đến Chiến Liên Thành, Bất quá chỉ trong có hai ngày mà toàn bộ phủ Lý thượng thư đã sụp đổ rồi, Chiến Liên Thành thật ra có năng lực như thế nào? !

"Ta cũng không rõ ràng lắm, dù sao hôm nay rất nhiều người đều nghị luận chuyện này a, cũng mặc kệ như thế nào, cái thù kia cầu người coi như cũng được báo rồi. Ta hôm nay xuống bếp, hảo hảo chúc mừng người một cái." Ân Tô Tô tâm tình cũng là đặc biệt tốt, liền định đi làm một bữa thật ngon cho Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết đánh nhau, y thuật ngược lại là lành nghề, bất quá nữ nhi gia phải thêu thùa, nấu cơm nàng những cái này một cái cũng không biết.

Ân Tô Tô vừa vụng nấu cơm rất ngon, Nhạc Thiên Tuyết hai mắt sáng ngời, liền cũng không quản chuyện của Nguyên Thiên Tứ, dù sao cũng phải ăn ngon đã!

Nhưng trong lúc ăn, lại có người của nội cung tới.

Thái giám kia thay Hoàng đế làm việc, cũng có vài phần thể diện.

"Nhạc tiểu thư, Hoàng Thượng chỉ dụ, người ngày mai phải đến nội cung học với Thái Phó."

"Cái gì?" Nhạc Thiên Tuyết sửng sốt, nội tâm cơ hồ là muốn qua đời.

Thái giám thanh âm lại lần nữa vang lên, "Ngày mai Nhạc tiểu thư cần phải đứng giờ, không thể tới trễ."

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, "Hoàng Thượng như thế nào lại đột nhiên ra chỉ dụ cho ta đi nội viện học?" (ai bảo chị trong tầm ngắm của các hoàng tử)

Bởi vì lúc trước nguyên chủ cũng đã đi học trong nội viện, vì theo đuổi Tứ Hoàng Tử, mà đã huyênháo nội viện rất nhiều.

Cuối cùng vẫn là hiền phi mang theo Tứ Hoàng Tử đi đến chỗ hoàng đế cáo trạng, Hoàng Đế không còn cách nào khác nữa là không cho Nhạc Thiên Tuyết đi học nữa.

Nhạc Thiên Tuyết còn cho là mình tránh được một kiếp rồi, không nghĩ tới hay vẫn là chạy trời không khỏi nắng!

Cái gì đi học... Cái gì luận thư pháp... Nàng căn bản là đối với mấy cái này không có hứng thú.

"Nhạc tiểu thư, nô tài cũng không biết, đây là ý chỉ của hoàng thượng." Thái giám nói.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi thì cũng thế không thay đổi được gì, đành phải để cho thái giám dời đi.

Nàng trở về gian phòng, tâm tình rất là nặng nề.

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ biện pháp đến biện pháp đó là giả bệnh, cái đấy là nàng giỏi nhất rồi không có thể qua được.

Ân Tô Tô nhàn rồi, liền cầm một tấm khăn nên thêu thùa, đồng thời cũng nói: "Người giả bệnh cũng chỉ tránh được nhất thời, nhưng lại tránh không được cả đời."

"Vậy làm sao bây giờ?" Nhạc Thiên Tuyết có chút tức giận, "Chẳng lẽ muốn ta mỗi sáng sớm đều đi học? Cùng những người kia sống chung một chỗ, nhưng lại một chút ý tứ đều không có."

Ân Tô Tô cười cười, nói: "Không bằng như vậy đi, người chỉ cần gả cho người khác, là người không cần phải đi học sao? Nếu như người đã có chồng, Hoàng Thượng sao lại không biết xấu hổ bắt người đi học chứ."

Trước kia Nhạc Thiên Tuyết là rất kháng cự cái đề tài lập gia đình, bất quá hôm nay Ân Tô Tô nhắc tới, Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là cảm thấy không sai.

Nàng vỗ bàn một cái, "Chủ ý này của người cũng không tồi."

Ân Tô Tô mắt choáng váng, cặp con mắt nhìn chăm chăm vào nàng, "Tuyết Nhi, người vì không đi học, mà có thể hi sinh việc chung thân đại sự cả đời sao? !"

Nhạc Thiên Tuyết chưa bao giờ quan tâm tới chuyện này, trước kia nàng đi theo sư phụ luyện được học tập y thuật, nhưng lại không có tâm tư truyền tu học tập nên mỗi lần khảo nghiệm đều là nàng tkoong vượt qua được.

Nhạc Thiên Tuyết như thế nên lại chán ghét đi học, chán nghe thầy dạy lái nhải, nàng nghe không đầy 5 phút đồng hồ là có thể ngủ được rồi.

Nàng nói: "Cái này sớm muộn cũng phải lập gia đình, cái này sớm một chút cũng không sao, không thèm nghe người nói nữa, thừa dịp cha ta còn không có đi quân doanh, ta phải cùng ông ấy nói chuyện, sau này an phận một chút cũng tốt."

Ân Tô Tô quả nhiên là á khẩu không trả lời được, có mỗi chuyện đi vào trong nội cung học, rõ ràng cũng đã đem Nhạc Thiên Tuyết bức thành như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết tìm Nhạc tướng quân nói chuyện chung thân đại sự của mình, Nhạc tướng quân cao hứng vô cùng, dù sao nữ nhân này rốt cuộc cũng đề ý đến chuyện này.

Nhạc Thiên Tuyết đã đến mười bảy tuổi, Mười tám tuổi cũng cần phải gả đi, Nhạc tướng quân làm sao có thể không vội.

NHạc tướng Quân liên tục gật đầu, hứa hẹn nhất định sẽ tìm cho Nhạc Thiên Tuyết một đáng lang quân như ý, sau đó lại nhìn đến Nhạc Thiên Tuyết.

Bởi vì Nhạc tướng quân tốc độ rất nhanh, lại gấp đem Nhạc Thiên Tuyết gả đi ra ngoài, chỉ sau có một cái buổi trưa, toàn bộ Kinh Thành người người đều biết Nhạc Thiên Tuyết đang tuyển phu quân cho mình!

Bởi vì chuyện này phát triển nhanh như vậy, Nhạc Thiên Tuyết lại cảm thấy cực kỳ hối hận, vì cái gì mà ông lại xúc động như vậy.

Ngày đó, Ngọc Nam Phong liền tự mình đến nhà hỏi thăm.

Nhạc Thiên Tuyết đang bận rộn trong phòng thuốc, vốn là không nghĩ ra được, nhưng mà không nghĩ Ngọc Nam Phong có ý tới tìm mình, nàng qua một hồi lâu mới ra khỏi phòng.

Nhạc Thiên Tuyết trên người đều là mùi thảo dược, không thơm, nhưng hương vị lại cũng không đến nỗi nào.

Tuy rằng như thế, nhưng mà Ngọc Nam Phong lại cảm thấy gần đây Nhạc Thiên Tuyết cũng không làm cho mình cảm thấy chán ghét, hơn nữa hết thảy đều làm cho người ta cảm thấy nàng ngày càng đẹp.

"Tứ Hoàng Tử tới tìm ta làm gì?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Nàng nhìn thấy Ngọc Nam Phong cũng không muốn mời hắn ngồi một chút, mà muốn nói một hai câu rồi đuổi khéo hắn đi.

Thế nhưng là, Ngọc Nam Phong nắm ngón tay có chút nhăn nhó, không biết phải mở miệng nói như thế nào.

"Tứ Hoàng Tử là muốn tới nơi này ngắm phong cảnh? Vậy từ từ thưởng thức." Nhạc Thiên Tuyết nói xong, liền quay người chuẩn bị rời đi.

Hắn dừng một chút, lúc này mới nói: "Thiên Tuyết, chậm đã!"

Nhạc Thiên Tuyết đang đợi hắn nói, dù sao người ta là hoàng tử, cũng không thể không cho người ta chút mặt mũi nào.

Ngọc Nam Phong đỏ mặt, liền nhẹ nói: "Bổn hoàng tử nghe nói, phụ thân người cùng người muốn tìm người chung thân đại sự, cho nên Bổn hoàng tử tới."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày: "Cha ta?"

Nàng mới nói với Nhạc Tướng quân chưa đến một canh giờ, sao nhanh như vậy đã có người biết?

Nhạc Thiên Tuyết đã có dự cảm không tốt, trong nội tâm đều sợ hãi.

Ngọc Nam Phong tiếp tục nói: "Cái này... Mẫu phi cũng đã đồng ý rồi, dù sao người đã từng đã cứu Bổn hoàng tử, không bằng như vậy, ngày mai chúng ta cùng tiến cung nói với phụ hoàng tứ hôn cho chúng ta?"

Nghe được câu này cuối cùng, Nhạc Thiên Tuyết ngược lại đã hiểu rõ.

Nàng lập tức liền phát phát tay, "Dừng lại!"

Ngọc Nam Phong kinh ngạc thoáng một cái, Nhạc Thiên Tuyết là quá cao hứng khi nghe thấy lời này sao?

Hắn còn nói: "Thiên Tuyết, người không cần vội, kỳ thật tâm ý của người, Bổn hoàng tử vẫn có thể nhìn thấy rất rõ."

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng lui về phía sau một bước, nói: "Tứ Hoàng Tử, ta đối với người có tâm ý gì?"

"Trước kia người một mực theo đuổi bổn hoàng tử, nói là rất thích ta sao, chẳng lẽ không phải là ý này sao?"

"Không sai, người cũng nói là lúc trước." Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, rất tinh táo, "Tứ Hoàng Tử như thế nào không suy nghĩ, người ngày đó đối với ta như thế nào? Không để ý tới thì thôi, nhưng người lại cùng những người khác trêu chọc ta, có một lần còn để ta đi vào tổ ong mật, ta đều bị đốt sưng húp mặt mày biến thành đầu heo, nhưng bây giờ muốn hòa thuận vui vẻ, đúng là muốn cho người ta chê cười rồi?"

Coi như là những thứ này Nhạc Thiên Tuyết không có trải qua, bắt quá những thứ này Nhạc Thiên Tuyết đều nhớ rõ!

Nguyên chủ trước kia đầu không được tốt, luôn mê luyện một người. Nhưng bây giờ Nhạc Thiên Tuyết nàng không phải như vậy.

Người nọ một khi đối với nàng không tốt, nàng sẽ nhớ kỹ, coi như là không báo thù, nhưng cũng sẽ không cùng người nọ làm bằng hữu, hay có bất kỳ quan hệ gì.

Hiện tại Ngọc Nam Phong nói với nàng những thứ này, hình như là tự rước lấy nhục vậy.

Quả nhiên, Ngọc Nam Phong sắc mặt trắng nhợt, nhìn đến Nhạc Thiên Tuyết: "Thiên Tuyết... Việc này..."

"Chuyện đã qua cũng đã qua rồi, ta cũng không so đo với người, bắt quá người nói chúng ta cùng đi tìm Hoàng Thượng tứ hôn? Hay vẫn là không nói thì hơn, người tìm Nhạc Tướng quân thì nhanh đi đi." Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt lạnh lùng, cũng liền trực tiếp quay người.

Ngọc Nam Phong nóng nảy, nói: "Cái sự tình trước kia! Đúng! Là ta sai! Nhưng là bây giờ ta là thật tâm! Thiên Tuyết, người còn yêu thích ta đúng không? ! Bằng không ngày đó tại hành cung thái tử người tại sao phải cứu ta? !"

"Ta cứu người, là vì an nguy ủa phủ tướng quân, quan hệ đến tính mạng của cha ta." Nhạc Thiên Tuyết chậm chậm nói, "Ta đối với người, không thích, cũng không có cảm giác."

Trả lời như vậy, mới là rất đã thương người, dù sao Nhạc Thiên Tuyết trước kia cũng một mực quán lấy Ngọc Nam Phong, chẳng qua là mấy tháng, tất cả mọi thứ đều khác.

Ngọc Nam Phong tâm đều như vỡ thành từng mảnh, hẳn coi như là không được sủng ái, nhưng cũng là hoàng tử, Lòng tự trọng làm sao có thể tổn thương.

Hắn lại nói: "Vậy người ngày đó vì cái gì nhận ngọc bội của ta! ? Chẳng lẽ người không biết đó là tín vật? !"

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, bây giờ mới phản ứng tới.

Nàng nói: "Ta quả nhiên là không biết, còn tưởng rằng đây là vật tạ lễ. Nếu như như vậy, ta liền trả lại cho người."

Ngọc Nam Phong thấy nàng tiến vào, liền vội vàng đi theo vào, nói: "Người hiện tại lo lắng chuyện chung thân đại sự, chẳng lẽ không thể gả cho ta?"

Hắn khẳng định, Nhạc Thiên Tuyết là không có ưa thích người, bằng không với tính tình Nhạc Thiên Tuyết, khẳng định là đi quán quýt người trong lòng rồi. (tại chị chưa yêu chứ bộ).

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Làm sao tìm được Lang quân như ý

Nhạc Thiên Tuyết mặc dù là lo lắng, chỉ có điều nhìn đến người nào đó cũng không thể là Ngọc Nam Phong.

"Đương nhiên là không thể!" Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nàng liền đi tìm cái ngọc bội kia, cái này cũng không hao tổn mấy, dù sao mấy cái kia đều nhét tại đáy hòm rồi!

Ân Tô Tô biết rõ tình huống, đem ngọc bội kia lấy tới, liền giao cho Ngọc Nam Phong.

"Tứ Hoàng Tử hay là ngài vẫn nên trở về trước đi." Ân Tô Tô nói, "Tiểu thư nhà ta tính tình ngày thẳng, dù sao Tứ Hoàng Tử cũng biết, chính mình từng đã đối xử với nàng như thế nào."

Ngọc Nam Phong một hồi mê mang, đúng vậy, mình từng làm qua những gì?

Trước kia Nhạc Thiên Tuyết bị nhiều tiểu thư quan gia khi dễ, hẳn còn ở bên cạnh nhìn có chút hả hê, căn bản cũng không có đi giúp nàng.

Ngọc Nam Phong trong nội tâm lúc này có chút khổ sở, vì cái gì tại khi hắn không có nhìn ra điểm tốt của nàng, ngược lại bây giờ lại bị nàng mê hoặc rồi.

Hắn rũ xuống con mắt, nắm chặt trong tay ngọc bội, nói: "Thiên Tuyết, bất luận như thế nào, ta nhất định sẽ chờ ngươi!"

Nhạc Thiên Tuyết một hồi đau đầu, may mắn Ngọc Nam Phong rất nhanh đã đi.

Ân Tô Tô rót chén trà cho nàng, nói: "Ôi, người cũng thật là có số đào hoa."

Nhạc Thiên Tuyết xoa xoa huyệt Thái Dương, sau đó nói: "Đừng nói với ta những thứ này, đều dọa ta sợ, lúc trước còn tưởng rằng hắn phải hay không bị dụng phải đầu, ai ngờ là hắn thay đổi đam ra thích mình."

Ân Tô Tô nghiêm mặt nói: "Tuyết Nhi, ta có lời thật lòng cần nói với ngươi, Ngươi mặc dù là người tùy tiện, nhưng đôi khi phát ra khí chất, ngược lại là không ai bằng, ngay cả ta là con gái còn thích ngươi nữa là, ngươi nói nam nhân làm sao lại không siêu lòng vì ngươi?"

Nhạc Thiên Tuyết khước miệng co rút, "đừng có dùng những lời như thế để hình dung ta, muốn ta cái gì cũng không biết, nhưng lại không phải vì thân phận đại tiểu thư phủ tướng quân, ta tin sẽ có người thích ta?"

Nàng nhấp một ngụm trà, vốn đang là sốt ruột việc lập gia đình, nhưng hiện tại lại thoáng cái nghĩ thông suốt, nếu như nàng cái gì đều biết, chính mình có thể kiếm tiền để sống, thì làm sao phải tìm đàn ông làm gì?

Hơn nữa chẳng qua là đi Hoàng Cung học thôi mà, người khác đi học, nàng liền nhìn sách thuốc! Cái này cũng không lãng phí thời gian!

"Điều này cũng đúng." Ân Tô Tô nói qua, "Được rồi, vậy ngươi liền thu thập một chút đi, ngày mai cần phải tiến cung đi học rồi. Bất quá ngươi cũng phải ngầm lại, như thế nào mới đi theo Nguyên Thiên Tử đến chiến Vương Phủ điều tra?"

Hiện tại Ân Tô Tô đích thật là lo lắng vấn đề tông quyền, bởi vì cái Viên công tử kia vô thanh, vô thức, từ đâu ra tay.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Yên tâm đi, ta đã có kế hoạch, hai ngày nữa sẽ hành động."

Ân Tô Tô cũng không lo lắng nữa, dù sao Nhạc Thiên Tuyết nói được làm được, căn bản là không cần lo lắng cái gì.

Hôm nay, không biết Ngọc Chi Dương bận rộn việc gì, sẽ không đến phủ tướng quân.

Nhưng lại tại ngày hôm sau, Nhạc Thiên Tuyết sớm sớm đã bị Tiểu Hoa đánh thức, chuẩn bị tiến cung.

Tiểu Hoa đem thu thập đồ đi học xong, ý định đi theo Nhạc Thiên Tuyết tiến cung.

Nhạc Thiên Tuyết lấy qua cái lăng hoa, nói: "Không cần đi theo ta, ngươi ở lại trong phủ đi."

Mà Nhạc Linh Vy là thư đồng của Tam Công Chúa, lúc trước là một mực ở trong cung, chẳng qua về sao khi xảy ra chuyện với Tứ Hoàng tử, nàng mới trở lại phủ tướng quân, Tam công chúa cũng không cần Nhạc Linh Vy rồi, cho nên Nhạc Linh Vy cũng vẫn ở lại phủ tướng quân, hôm nay còn muốn cùng Nhạc Thiên Tuyết đi ra cửa.

"Tỷ tỷ, Hoàng Thượng đối với ngươi thật đúng là đại lượng, bây giờ còn cho tỉ tỉ tiến cung học nữa." Nhạc Linh Vy cười nói, như cũ cái bộ dạng nhỏ nhắn, xinh xắn.

Nhạc Thiên Tuyết coi như không thấy nàng, Ngồi cùng một chiếc xe ngựa với Nhạc Linh Vy, cái không khí này thật là khó chịu.

Chẳng qua phí đảng trước, Nhạc Thiên Tuyết trông thấy xe chiến Vương Phủ đi qua nơi này, dừng lại trước mặt Nhạc Thiên Tuyết.

"Nhạc đại tiểu thư." Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh đều thủ hộ ở một bên, trông thấy Nhạc Thiên Tuyết cũng là đặc biệt chào hỏi.

"Các ngươi làm sao tới bên này?"

Chiến Vương phủ, và phủ tướng quân cũng cách nhau xa một đoạn đường đấy.

"Vương gia cố ý tới đây đón người." Hạo Nguyệt nói qua, liền kéo rèm nên, lại để cho Nhạc Thiên Tuyết lên xe ngựa.

Nhạc Thiên Tuyết vào giờ này chắc Chiến Liên Thành hẳn là đi vào triều rồi, làm sao lại vòng tới đường này?

Bất quá Chiến Liên Thành muốn làm cái gì với nàng, nàng cũng chẳng muốn bàn, hiện tại vì Tông Quyền của Ân Tô Tô, nàng mới tiếp cận với Chiến Liên Thành.

Chẳng qua nhĩ tới các chuyện gần đây, Nhạc Thiên Tuyết tâm tình cũng không mấy thoải mái, được rồi, người khác cũng không cùng ngươi so đo, ngươi cần gì phải cùng hắn so đo.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không nói gì, liền lên xe ngựa.

Nhạc Linh Vy thấy Nhạc Thiên Tuyết lên xe ngựa, có chút kinh ngạc, "Tỷ tỷ, ngươi còn chưa lấy chồng, tại sao có thể thường xuyên lên xe ngựa của

chiến vương phủ? Nay sẽ làm cho người ta chỉ trích đấy."

Nhạc Thiên Tuyết đầu cũng không vưng ra, nói: "Dù sao thanh danh của ta một chút cũng không tốt, người việc gì phải lo lắng cho ta."

Nhạc Linh vì chỉ sợ là sợ Nhạc Thiên Tuyết sẽ có Chiến Liên Thành làm chỗ dựa.

Hạo Nguyệt cũng là không vui, nói: "Vương gia nhà ta là chính nhân quân tử, Nhị tiểu thư nói như vậy, là cảm thấy Vương gia nhà ta sẽ giàu đồ bìm leo?"

Nhạc Linh Vy vội vàng lắc đầu, không dám nói nữa, đặc tội Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh, cũng chính là đặc tội Chiến Liên Thành rồi.

Cho nên hai cỗ xe ngựa một trước một sau tiến đến Hoàng Cung, không chậm không vội.

"Chiến Vương gia, Sư phụ Thiên Tứ của ta tại chiến Vương Phủ ở được tốt chứ?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

"Không thể tưởng được người lừa còn nhớ tới hần." Chiến Liên Thành ngữ khí có chút chua, "Bỏn vương còn tưởng rằng người cố ý phải lập gia đình, đều đề là quên hần." (anh ghe hà)

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Không thể nào, ta có thời gian sẽ đi tìm hần."

Chiến Liên Thành không nói lời nào, liền ném cho nàng một quyển sổ con.

Nhạc Thiên Tuyết không rõ ràng cho lắm, Khi vừa mở ra, phát hiện phía bên trong là bức họa của nhiều nam tử, còn đem gia thế cũng như bản lĩnh của từng người liệt ra.

Nàng trừng to mắt, hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây rồi? ! Nhưng lại dọa cho nàng sợ!

Nàng xem vài trang, nói: "Đây là cái gì? Chiến Vương gia người là muốn chọn thị vệ hay nam sủng?"

Chiến Liên Thành cũng bị nàng làm cho tức chết, nói: "Đây là cho người chọn đấy!"

Lúc này đây đến phiên Nhạc Thiên Tuyết biến sắc, "Cho ta? Chiến Vương gia người đến tột cùng là muốn làm cái gì?"

Chiến Liên Thành chậm rãi nói: "Bỏn vương biết rõ người bận tâm việc gã đi, với lại người với ta quen biết cũng được một thời gian, đây là không phải giúp người mưu sự hôn phu sao? Đây toan là những người thanh niên cự phẩm, người chọn ưng người nào, ta sẽ giúp người thành toàn."

Nhạc Thiên Tuyết tay có chút run rẩy, bất quá trong lòng cũng là rầu rĩ, lúc trước tại đầm băng mới hôn nàng, nhưng bây giờ lại nói những lời này với nàng, cái này chết người thật!

Nàng đặt cuộn sổ con xuống, Thanh âm trầm giọng nói: "Không cần! Ta đã quyết định muốn đi làm ni cô! Suốt đời không lấy chồng!"

Chiến Liên Thành lườm nàng một cái, liền nhẹ gạt đầu, "Cái kia rất đúng không tệ, dù sao với tính cách người, muốn gã đi cũng có chút khó khăn đấy. Vậy bây giờ bỏn vương cũng không cần thay người quan tâm, làm người, có tự mình biết rõ cũng là tốt nhất."

Nhạc Thiên Tuyết sau khi từ biệt, thật sự là không muốn đề ý tới Chiến Liên Thành.

Nàng rất kém cỏi sao? Nàng phải gã mà nói, còn sợ chính mình không gã ra được! ?

Như vậy đi chuyển đến Hoàng Cung, Nhạc Thiên Tuyết cũng là nhẹ nhàng thở ra, tự vội vàng xuống xe ngựa.

Phía trước chính là Thái Phó viện, đi vài bước cũng đã vào.

Hạo Nguyệt lại đem nàng ngăn lại, nói: "Nhạc đại tiểu thư cũng . . . , Vương gia a."

Bởi vì Chiến Liên Thành xuống xe ngựa là có chút phiền toái, cho nên hơi mất thời gian một chút, .

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vì cái gì? Chiến Vương gia không phải không muốn đi vào triều sao?"

"Không phải, gần đây Vương gia đều không cần vào triều." Nói như vậy, Truy Tinh đã phụ giúp Chiến Liên Thành đến phía đằng trước.

Nhạc Thiên Tuyết có chút hiếu kỳ, như thế nào Chiến Liên Thành không cần vào triều? Vậy hần còn tiến cung làm cái gì?

Nhưng lại nàng cũng không nghĩ tới, Chiến Liên Thành hôm nay sẽ thay thế Thái Phó đưa đón cô đi học.

Cái này một học đường, có công chúa, cũng có quan gia Thiếu gia cùng tiểu thư.

Nhạc Thiên Tuyết vừa mới đi vào, những người kia miệng liền lập tức dừng lại, tất cả mọi người biết rõ Nhạc Thiên Tuyết là có cái phẩm hạn gì, không nghĩ tới hôm nay nàng lại quay trở lại.

Mọi người lại lập tức trở lại vị trí ngồi của mình, cơ hồ là không còn chỗ, vì tất cả các nữ tử ở đây đều không cùng muốn ngồi cùng Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết liền dứt khoát đến phía sau, chính mình tìm chỗ ngồi xuống.

Nàng buổi sáng thức dậy sớm, con mắt đều có điểm sưng, ngồi xuống liền buồn ngủ rồi.

Những người kia sau đó lại không để ý đến Nhạc Thiên Tuyết, liền nhao nhao nói ra: "Hôm nay cái kia thái phó bị bệnh, ta nghe nói là chiến Vương gia đến đây học chúng ta hay sao ý?"

"Đúng vậy a! Ngươi lúc này mới nhận được tin tức a? Ta tối hôm qua đã biết. , "

"Tuy rằng chiến Vương gia hai chân phải không di chuyển được, bất quá cái dung nhan tuấn mĩ ai cũng không thể so sánh được."

"Ai nha, ngươi cũng đừng như vậy, chẳng lẽ lại ngươi thực muốn gả cho một người liệt sao?"

Phía trước mấy tiểu thư đang thi thắm, Nhạc Thiên Tuyết nghe được nhìn thấy tận mắt, có gì cũng không nói.

Tên Vương Bát Đan kia cũng lại đi học hay sao? !

Nhạc Thiên Tuyết quyết miệng, sau đó đã đến giờ học, Chiến Liên Thành cũng đã tới.

Chiến Liên Thành rõ ràng chính là Vương gia, cũng không phải Thái Phó, hắn đến đây làm cái gì.

Bất quá bởi vì hắn là vương gia, tất cả mọi người đều kính trọng hắn, cũng không dám tùy ý đắc tội Chiến Liên Thành, lúc này mỗi người đều rất nghe lời nói của hắn.

"Bốn vương phụng ý chỉ của Hoàng Thượng, hôm nay đến cùng mọi người đàm luận một chút đạo trị quốc?" Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết nâng má, nhin không được chớp một cái.

Hôm nay Thiên Long quốc tuy rằng cũng là nam nữ phân biệt, bất quá lại cũng không phải hoàn toàn xem thường nữ nhân.

Chỉ cần là người sinh ra ở quý tộc hoặc là nhà quan lại, những thiên kim đều có thể học một chút những thứ này, nếu cả ngày học cái gì nữ giới nữ thuần, đoán chừng đều buồn bức chết rồi.

Chiến Liên Thành nói tiếp: "Ai tới nói một chút?"

Nhiều cái người đều muốn trả lời, dù sao nếu để lại ấn tượng tốt với Chiến Vương Gia, cũng dễ chiến liên thành biết, về sau có thể nhờ chiến vương gia đề bạt.

Nhưng lại Chiến Liên Thành căn bản là không thấy, trực tiếp nói tên: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi tới nói."

Nhạc Thiên Tuyết đang ngủ gật, nhưng lại nghe thấy tên mình, nhớ tới tình hình kiếp trước đến trường của mình, lập tức đứng lên: "Đến!"

Mọi người sững sờ, sau đó liền nể nỡ cười.

Nhiều người nhìn nàng đều là ánh mắt xem thường, Nhạc thiên tuyết là đại tiểu thư của phủ tướng quân trước giờ là một con ngốc! Căn bản là không thành được Phụng Hoàng!

Nhạc Thiên Tuyết bị nhiều người nhìn, cũng không biết Chiến Liên Thành mới vừa rồi nói cái gì.

Chiến Liên Thành nhìn nàng, "Bốn vương hỏi ngươi, như thế nào là thuật trị quốc."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chiến Vương gia, nguyện vọng của ta là được gả cho một lang quân như ý, không biết cái gì là thuật trị quốc, cho nên ta nghiên cứu cách như thesnaof tìm được lang quân như ý."

"Cho nên?" Chiến Liên Thành nhìn xuống, không quá tức giận với nàng, bất quá sắc mặt là lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tìm Tam hoàng tử hỗ trợ

Nhạc Thiên Tuyết cao giọng nói: "Cho nên ta muốn nói là, trì phu chi đạo." (đạo tìm chồng)

Chiến Liên Thành sắc mặt thoáng cái liền trở nên cực kỳ khó coi, nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết, từng chữ từng chữ nói: "Nhạc Thiên Tuyết! Bôn vương không thích nghe cái này!"

Nhạc Thiên Tuyết dứt khoát liền ngồi xuống, "ta đây không biết những thứ khác."

Chiến Liên Thành nhìn chằm chằm vào nàng, tất cả mọi người là có chút kinh ngạc, không thể tưởng được Nhạc Thiên Tuyết lại là to gan dám đối xử với Chiến Liên Thành như vậy!

Hoàng đế còn phải kính nể Chiến Liên Thành ba phần.

Chiến Liên Thành nói: "Nhạc Thiên Tuyết, trước khi tan học đem cái này chép lại!"

Hắn ném tới một quyển sách, vừa vặn ngay trước bàn Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết khước miệng co quắp, xem ra Chiến Liên Thành là sẽ không bỏ qua cho mình rồi.

Nàng rũ con mắt xuống, mở ra vừa nhìn, đã nói: "Chiến Vương gia, ngươi cũng không phải không biết ta không biết chữ."

Chiến Liên Thành cũng không quan tâm tới nói, "Bôn vương mặc kệ những thứ này."

Nhạc Thiên Tuyết làm cho mình bình tĩnh, dù sao mấy ngày này nàng cũng là đang bị phạt, hơn nữa cùng loại tiểu nhân như Chiến Liên Thành so đo cũng thực là không đáng.

Nàng cầm lấy bút, thoạt nhìn là rất chăm chú chép.

Chiến Liên Thành tiếp tục giảng bài, nhìn xem bộ dạng nghiêm túc của Nhạc Thiên Tuyết, hắn cảm thấy có chút khó tiêu, xem ra nàng cũng có thêm chút chí khí rồi.

Cho tới qua buổi trưa, mọi người đã đều tan học đi về

Chiến Liên Thành đi đến xem Nhạc Thiên Tuyết lần cuối cùng, cũng liền vươn tay: "Sao xong chưa?"

"Đương nhiên là xong rồi." Nhạc Thiên Tuyết nói, đem một chồng giấy Tuyên Thành trong tay giao cho Chiến Liên Thành, sau đó nàng lập tức lách mình liền đi.

Chiến Liên Thành còn tưởng rằng nàng là vội vã đi nhà vệ sinh, thật không nghĩ đến, nàng đưa trước đến tập giấy viết, chữ viết xấu như gà bới!

ánh mắt hắn lạnh lẽo, thật sự là thiếu chút nữa nhìn không được, liền lập tức lôi Nhạc Thiên Tuyết trở lại.

Hạo Nguyệt nhìn thấy vậy cũng không biết phải làm như thế nào, trước kia Chiến Liên Thành gặp chuyện như vậy cũng không bao giờ tức giận, hiện tại gặp được Nhạc Thiên Tuyết, mỗi ngày đều không sai biệt lắm mỗi ngày tức giận 1 lần. (Oan gia ngõ hẹp mà, thế mới hay để ý quan tâm đến người ta, yêu rồi mà không biết)

Bất quá cũng không biết vì cái gì, Chiến Liên Thành khéo miệng liền ngoắc một cái, hình như là có chút cao hứng.

Nhạc Thiên Tuyết đã đi ra khỏi Hoàng Cung, trong nội tâm mắng Chiến Liên Thành mấy trăm lần, lúc này mới đi chiến Vương Phủ tìm Nguyên Thiên Tứ.

Nguyên Thiên Tứ cũng là không có lương tâm, hai ngày này cũng không đi tìm nàng.

Chiến Vương Phủ vốn là không cho người lạ ra vào, bất quá trông thấy Nhạc Thiên Tuyết, ngược lại rất cung kính.

"Nhạc đại tiểu thư, sao ngươi lại tới đây?" Thị vệ kia lập tức liền nhếch miệng cười cười, giống như tiểu nhị tại khách điếm đến mời Nhạc Thiên Tuyết vậy.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta tới tìm Thiên Tứ sư phụ, ta nghe nói chiến Vương Phủ không thể tùy tiện vào, ngươi có thể đi thông báo cho Thiên Tứ sư phụ của ta một tiếng."

Thị vệ kia liền vội vàng nói: "Nhạc đại tiểu thư người đâu có giống với những người đấy, ngươi có thể đi vào, đến đến đến, người đi vào đi để ta dẫn đường cho người."

Nhạc Thiên Tuyết có chút kì quái, nàng ngược lại cảm thấy những cái này không bình thường rồi.

Nàng chưa bao giờ tới chiến Vương Phủ, hơn nữa nàng cũng đã được nghe nói, Chiến vương phủ không như những phủ đệ bình thường, Bồ cục xem ra còn hơn Hoàng Cung, thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt.

Nàng thoáng lưu ý một cái, hầu như đều là một đoạn lại có một người, mỗi người một cương vị...

Như vậy muốn tiến vào mà nói, đi chưa được bao lâu đã bị bắt rồi..

Nàng rú xuống con mắt, có chút nặng nề, cái này muốn truy tìm tung tích của Tông Quyền, vậy khó càng thêm khó rồi.

Bất quá, nàng ngược lại lại nghĩ đến biện pháp khác.

Thị vệ đưa Nhạc Thiên Tuyết đến phòng khách, ở bên ngoài cũng có không ít thị vệ canh gác.

Nguyên Thiên Tứ đang ai oán: "Thả ta đi a..Người ta liền móc meo rồi... Nhanh lên a..."

Nhạc Thiên Tuyết trông thấy hần ngồi ở phía trước đang buồn bực phát chán, liền rón ra rón rén đến vỗ đầu hần!

"Ai! Ai dám đến đánh lén ta? !" Nguyên Thiên Tứ thoáng cái đứng lên, hơn nữa còn là bày ra tư thế đánh nhau.

Nhạc Thiên Tuyết tức giận nhìn hần một cái, "Ta đây cũng không thèm đánh nén ngươi?"

Trách không được Nguyên Thiên Tứ lúc trước dễ dàng như vậy đã bị người bắt rồi đi, kỳ thật công phu của hần giống như mèo ba chân vậy.

Nguyên Thiên Tứ trông thấy Nhạc Thiên Tuyết đã đến, thiếu chút nữa là bật khóc nên, hần vội vàng nói: "Ngươi rút cuộc đã tới! Ngươi có biết hay không Chiến Liên Thành đem ta cho giam lỏng! Ta đều không được ra ngoài!"

Nhạc Thiên Tuyết đi đóng cửa lại, nhẹ nói: "Vậy hần phải đối xử với ngươi như thế nào?"

Nguyên Thiên Tứ nói: "Không có như thế nào, ta là không có cái biện pháp gì trị chân của hần, hần chẳng lẽ lại sẽ giết ta? Bất quá ta nói sẽ nghĩ biện pháp cứu lấy hần, hiện tại ngươi có biện pháp gì hay không."

"Ta cũng không có." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Bất quá ta ngược lại có thể giúp hần giữ lại mạng trong hai năm này."

Đây đã là cực hạn của Nhạc Thiên Tuyết rồi, dù sao nàng sẽ không vì Chiến Liên Thành mà hi sinh chính mình, nàng mới không phải là thánh mẫu.

Nguyên Thiên Tứ nhẹ nói: "Bất quá hần ngược lại là đối với chân của mình không để tâm lớn lắm, hần hỏi ta cách dùng thất sắc linh dược"

Nhạc Thiên Tuyết nhủ mảy, chính mình lúc trước vì cái này mà bị chém giết, ai biết liền cũng là cùng hần kết thù kết oán rồi.

Nàng nói: "Chiến Liên Thành lúc trước cầm cái thất sắc Linh dược này đã tới tìm ta, tựa hồ là đều muốn trị liệu cho người khác, ngươi có biết là ai hay không?"

"Chưa nói qua." Nguyên Thiên Tứ nói, "Hần làm việc rất cẩn thận, rất ít lộ ra cái gì, bất quá ta muốn, hần nếu như hao tổn nhiều khí lực như vậy, người nọ tám phần là tình nhân của hần rồi."

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng: "Ngươi dựa vào cái gì mà phỏng đoán..."

Nguyên Thiên Tứ nói: "Ta đây là có lần đi theo, ta nghe lên Hạo Nguyệt nói, cái kia người thân thể suy yếu, không tiện đến Kinh Thành, nếu như muốn tới, muốn lại để cho nhiều người hơn chút cùng đi. Nhưng mà lại an bài một nữ tử từ Hạo Nguyệt đi! Đây nhất định chính là nữ nhân, bằng không thì làm sao muốn nữ tử hầu hạ bên cạnh."

Nhạc Thiên Tuyết hé mắt, cũng hiểu được có chút đạo lý.

Nàng nói: "Ngươi liền nói ngươi có biện pháp, ta sẽ giúp ngươi, hiện tại ngươi hãy ở lại chiến Vương Phủ, lúc này mới có lợi cho ta điều tra Tông quyền.

"Không nên a? Ngươi có biết hay không ở chỗ này muốn trộm một đồ vật thì khó khăn cỡ nào? Một cái không cẩn thận, ngay cả mạng sống cũng không còn!" Nguyên Thiên Tứ nói.

"Vậy ngươi có muốn hay không giúp đỡ?" Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp hỏi, cũng không nói nhảm nữa.

Nguyên Thiên Tứ nói quanh co một tiếng, dừng một chút, cũng chỉ là gật gật đầu, "Được rồi! Ta giúp ta giúp đỡ!"

Mỗi một lần đều là bị Nhạc Thiên Tuyết khi dễ hần, tâm tình của hần đúng là không tốt!

Nhạc Thiên Tuyết sau đó cùng Nguyên Thiên Tứ nói qua một chút về cách dùng thất sắc Linh dược, từng cái cánh hoa đều có công hiệu riêng

Nguyên Thiên Tứ suy nghĩ một chút, nói: "Thiên Tuyết, chỉ bằng ngươi mà đã biết nhiều như vậy, ta quả nhiên là rất muốn cưới ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ngươi không hiểu cũng rất bình thường, ngươi cũng đã biết cái Thất sắc linh dược bao nhiêu lâu mới ra một cây không? Hơn nữa mỗi một cây thuốc, đều phải trải qua thời gian nghiên cứu rất dài, các ngươi đều chưa bao giờ gặp qua mấy lần, làm sao biết cách dùng."

"Nói như vậy chính ngươi giống như đã gặp qua rất nhiều, nên mới biết nhiều như vậy." Nguyên Thiên Tứ không phục nói, "Ngươi năm nay cũng chỉ có

mười sáu tuổi! Ta có thể so sánh là ta lớn hơn người bốn tuổi!"

Nhạc Thiên Tuyết sau khi từ biệt thế giới trước, vẫn còn lưu giữ những cái đã học ở trước kia.

Ở Hiện đại, nàng đã là đường chủ của đường môn, cho nên có rất nhiều thảo dược muốn có đều có người đi tìm về.

Chẳng qua là tại nơi này không có cách nào khác, Nhạc Thiên Tuyết nhiều khi phải tự đi tìm dược liệu!

"Ta không thêm tranh luận với người." Nhạc Thiên Tuyết nói qua, "Người nghe rõ đây? Người nọ đến lúc đến đây, người bắt mạch rồi nói cho ta biết, chúng ta thương lượng một chút cách dùng dược liệu."

Nguyên Thiên Tứ ngưng trọng gật đầu, "Tốt, người nhưng lại phải nhớleeujta ở chỗ nước sôi lửa bỏng này vì người!"

"Yên tâm, một khi việc đã thành công, người lập tức rời khỏi Kinh Thành là được, ." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nàng muốn nhìn xem rốt cuộc Tông quyền kia là vật gì, và nó quan hệ thế nào với thân thể cầu Ân Tô Tô.

Chiến Liên Thành về tới chiến Vương Phủ, biết được Nhạc Thiên Tuyết đã đến, vốn là muốn muốn tìm nàng tính sổ.

Bất quá lúc này truy tinh đã tới bẩm báo: "Vương gia, bên kia thông báo tin tức, nói nàng không thấy."

Chiến Liên Thành nghiêng đầu, ánh mắt lóe lên, "Không thấy? Mọi người là người rom à? ! Cũng không có xem trọng nàng? !"

Truy tinh nói: "Bên kia đã phái người đi tìm, nàng thân thể không tốt, đi không được bao xa đâu."

Chiến Liên Thành âm thanh lạnh lùng nói: “ Nàng nếu như xảy ra chuyện gì, Thif một người cũng không cần lưu lại. , "

Truy tinh thân thể run lên, đáp một tiếng phải.

Nhạc Thiên Tuyết về tới phủ tướng quân, bắt đầu nghĩ biện pháp vẽ họa đồ chiến vung phủ, bất quá nàng hôm nay m[í đi thoán một cái, căn bản cũng không thấy được gì nhiều.

Truyền thuyết, chiến Vương Phủ so với Hoàng Cung còn khó đi vào hơn, đây là thật đấy.

Hơn nữa cái trong chiến vương phủ có rất nhiều người, người nào cũng rất mực trung thành, căn bản là không thể mua chuộc tin tức.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, đề bút xuống.

Ân Tô Tô cũng cùng nàng đau đầu suy nghĩ, bất quá trong đầu nàng bỗng lóe nên một ý tưởng: "Ta có một biện pháp."

"Biện pháp gì?"

"Kinh thành này có một chỗ, có thể chứng kiến khắp mọi chỗ trong kinh thành. , " Ân Tô Tô nói.

"Người nói đến chùa Đồng?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Ân Tô Tô gật gật đầu, "Không sai, chính là nơi đó, bất quá chùa Đồng này chỉ có người cầu Hoàng Tộc mới có thể đi vào."

Cho nên Nhạc Thiên Tuyết muốn đi vào, căn bản là điều rất khó

Ân Tô Tô nói tiếp: "Nếu không như vậy, người hướng Tứ Hoàng Tử lấy thân báo đáp, là có biện pháp đi vào rồi."

"Đừng! : " Nhạc Thiên Tuyết vẫy vẫy tay, "Ta ngược lại là đột nhiên nghĩ đến một người khác."

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng hô Hoa Đào tiến đến, bảo Hoa Đào đi tìm Ngọc Chi Dương.

"Làm sao lại tìm Tam hoàng tử rồi hả? Người cùng hắn rất quen thuộc sao?" Ân Tô Tô nói, "Ta cảm thấy được tìm thái tử điện hạ là tốt nhất, dù sao người ta là Thái Tử, sẽ có biện pháp."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Thái Tử đều muốn dựa vào Chiến Liên Thành, ta làm những thứ này nếu như bị Thái Tử biết rõ, hắn một khi đi cáo trạng, cái kia thì xong rồi, Tam hoàng tử an toàn tin cậy hơn nhiều, hắn một mực ở bên ngoài rèn luyện, cùng ai cũng không thân mật."

Ân Tô Tô nghe xong, cũng thấy rất đúng, "Được rồi, cái này cũng là biện pháp, cái kia muốn nhìn Tam hoàng tử có thể hay không bắt được cái chìa khóa rồi."

Chùa Đồng là ở phía đầu bắc của Kinh Thành, cao khoảng 10 tầng, bên trong có rất nhiều tượng phật, đây là tiền triều lưu lại, đã có rất nhiều năm.

Ngọc Chi Dương trong tay chỉ có một thanh kiếm, đã đến trước mặt Chùa đồng , nói: "Tuy rằng nơi này chpr cho Hoàng tộc vào, bất quá đây cũng là có

quy tắc đã được Thái tổ hoàng đế quy định ra."

Lúc trước Nhạc Thiên Tuyết tìm Ngọc Chi Dương, Ngọc Chi Dương mới đáp ứng mang nàng đến đây.

Hiện tại, Ngọc Chi Dương cùng nàng nói rõ một chút, nàng có muốn đi hay không. Nếu đi thì Nhạc Thiên Tuyết lựa chọn mình rồi.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Cái gì quy củ?"

"Mười tầng lầu, mỗi tầng lầu đều có một đại sư chấn thủ, nếu muốn qua một tầng lầu, thì phải chiến thắng đại sư mới được." Ngọc Chi Dương nói, "Đương nhiên, đây là đối với khảo hạch hoàng tử cùng công chúa, nếu là phụ hoàng ta thì có thể nên thắng."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Khảo hạch Phật tháp

Nhạc Thiên Tuyết nhũm mày, "Tại sao lại có thể loại khảo hạch biến thái như vậy?"

Ngọc Chi Dương cười cười, nói: "Đây là từ tiền triều còn sót lại đấy, nghe nói là vì để cho Hoàng tộc càng ngày càng ưu tú hơn, Hoàng tộc tiền triều rất là ưu tú, cho nên tổ tiên Hoàng Đế cũng sẽ đem quy tắc này lưu lại."

"Nếu như vậy, cái kia tiền triều vì cái gì còn có thể diệt vong?" Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi.

Nàng ba tháng trước lúc đi vào cái thế giới này, cũng là đã trải qua thời kỳ tiền triều.

Tiền triều là Vương thị thiên hạ, từng từng năm trăm năm, cũng tại trăm năm lúc trước diệt vong, nguyên nhân tại sao thì không có lịch sử ghi chép, bất quá Vương thị vương triều bị diệt về sau, thiên hạ liền chia làm Tam quốc rồi, theo thứ tự là Thiên Long Quốc, lương Tần quốc cùng mục nước.

Ngọc Chi Dương hít một tiếng, nói: "Trăm năm sự tình cũng không biết đạo chân tướng như thế nào, bất quá ta xem qua trong nội cung tông quyền, hình như là nói tiền triều có gian thần, cái kia Vương thị Hoàng Đế đã bị lừa bịp, khiến dân chúng lâm than, Thái tổ hoàng đế mới có thể khởi nghĩa vũ trang, tiền triều mới có thể bị diệt."

Nhạc Thiên Tuyết ồ một tiếng, cái này quốc gia diệt vong từ trước đến nay sẽ chỉ là loại nguyên nhân này.

Bất quá đều là sự tình trước kia rồi, nàng biết được quá nhiều cũng không có ý nghĩa.

Nàng hiện tại ngược lại là muốn giúp đỡ ân Tô Tô tra rõ ràng nội dung tông quyền, cho nên chỉ điểm Chiến Liên Thành ra tay.

"Vậy người như thế nào đi qua rồi hả?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Ngọc Chi Dương liền sờ lên bội kiếm bội kiếm trong tay mình, nói: "Ta mười bốn tuổi đi qua rồi, nhưng mà ta hôm nay muốn dẫn người đi lên, cũng phải nhìn người bản lĩnh của mình mới được."

"A?" Nhạc Thiên Tuyết có chút buồn rầu, "võ công ta cũng không được tốt lắm."

"Thật ra cũng không sao, cái này cũng không nhất định phải dùng võ để giải quyết. Lúc này đây là ta mang người đi lên, cho nên chính người xông một cửa là được rồi." Ngọc Chi Dương nói, "Như vậy lúc mang người đi lên, mới không có người ngăn trở."

"Một cửa? ! Rõ ràng đánh gãy rồi!" Nhạc Thiên Tuyết cười cười, ngược lại là thật cao hứng.

Ngọc Chi Dương gật gật đầu, "Bằng không thì người cũng sẽ không tìm tới ta, đúng hay không?"

Dứt lời, Ngọc Chi Dương liền đi lên trước, phía trước thị vệ sẽ đem cửa đẩy ra, để cho Ngọc Chi Dương đi vào.

Lúc cửa vừa mở ra, Nhạc Thiên Tuyết liền chứng kiến bên trong có vài tên Phật tượng, nàng vội vàng đuổi theo, chỗ đó hương khói nghi ngút ngập tràn, tràn đầy đều là mùi đàn hương.

Ngọc Chi Dương đi vào, hần cảm lấy bội kiếm, vốn là thi lễ một cái, "Hư không đại sư, quấy rầy."

Ngay phía trước trên đài, có một hòa thượng thoát trông đã ngoài lục tuần đang ngồi, nghe thấy Ngọc Chi Dương nói, liền chậm rãi mở to mắt.

Hư không đại sư nhìn nhìn Ngọc Chi Dương, sau đó lại chuyển mắt thấy Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng cũng song chưởng phía trước chấp tay trước ngực được rồi Phật lễ, nói: "Hư không đại sư tốt."

"Tam hoàng tử, đã lâu không gặp." Hư không đại sư nói, "Hôm nay mang theo nữ thí chủ, cần làm chuyện gì?"

Hắn là trấn thủ tầng một đại sư, người ngoại lai muốn đi vào tầng thứ hai, là phải đi qua hắn khảo hạch.

Bất quá ở đây từ trước đến nay cũng chỉ có Hoàng tộc có thể tới, không biết Ngọc Chi Dương hôm nay vì cái gì lại muốn mang theo một nữ tử đến đây.

"Hư không đại sư, kỳ thật ta chỉ muốn mang nàng đến tầng mười Tầng Kinh Các nhìn xem." Ngọc Chi Dương nói, "Vốn nàng là không có tư cách tiến tháp đây, bất quá nàng cũng nhanh là hoàng tử phi rồi, cho nên đã nghĩ lại để cho đại sư dàn xếp thoáng một chút."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, hoàng tử phi?

Nàng xem Ngọc Chi Dương, có chút mê hoặc, Ngọc Chi Dương liền đối với nàng nháy mắt mấy cái, là ý nói đây chẳng qua là ngộ biến từng quyền.

"Tam hoàng tử nói quá lời, tới đây chi nhân, đều là cùng Phật Tổ hữu duyên đây." Hư không đại sư chấp tay hành lễ, nói một tiếng A di đà phật, "Dựa theo quy củ, nữ thí chủ muốn xông qua lão nạp cửa ải này mới có thể đi lên."

Ngọc Chi Dương đưa trong tay bội kiếm cho Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Cửa thứ nhất, đấu võ."

Nhạc Thiên Tuyết lòng có điểm lạnh mình, dù sao nàng hiện tại võ công còn chưa tốt, nội lực đều không có bao nhiêu, như thế nào mới có thể đánh thắng một cái cao tăng?

Nhạc Thiên Tuyết chính là muốn tiếp nhận bội kiếm của hắn, nhưng mà hư không đại sư đã nói: "Không phải vậy! Lão nạp hôm nay không đấu võ."

Ngọc Chi Dương có chút hiếu kỳ rồi, dù sao lúc trước bọn hắn đã đến, cũng là muốn đấu võ đây, chỉ cần tiếp nhận hư không đại sư năm chiêu, là có thể vượt qua kiểm tra.

Ngày hôm nay, Nhạc Thiên Tuyết vì sao lại là ngoại lệ?

"Nữ thí chủ tiến lên đây a." Hư không đại sư nói ra.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới đi lên trước, không biết hư không đại sư là muốn đấu cái gì.

Hư không đại sư thân thái tường hòa, nói tiếp: "Nữ thí chủ, mời vươn tay ra."

Nhạc Thiên Tuyết nghe lời, vươn tay.

Hư không đại sư liền nhìn thoáng qua, sau đó lại nhìn nhìn trán Nhạc Thiên Tuyết, hắn lại A di đà phật một tiếng, nói: "Nữ thí chủ đã thắng, có thể đi lên."

Một câu, lại để cho Nhạc Thiên Tuyết cùng Ngọc Chi Dương đều kinh ngạc thoáng không thôi.

Nhạc Thiên Tuyết nói, "Hư không đại sư, người đang cùng ta nói đùa sao?"

Ngay từ đầu còn tưởng rằng rất khó, thật không nghĩ đến xem bàn tay xong đã cho nàng lên rồi.

Hư không đại sư lắc đầu: "Người xuất gia không nói dối, nữ thí chủ lên đi."

Hư không đại sư sau đó lại nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Nhạc Thiên Tuyết còn là muốn hỏi chuyện gì xảy ra, bất quá Ngọc Chi Dương liền tiến lên đây kéo nàng rồi, hắn nhẹ nói: "Tốt rồi, không cần dây dưa chuyện này nữa, tranh thủ thời gian lên đi."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, lại quay đầu lại nhìn nhìn hư không đại sư, cuối cùng mới đi theo Ngọc Chi Dương đi lên.

Cái này nghìn Phật tháp có lịch sử từ rất lâu rồi, thường xuyên tu tập, hơn nữa ở chỗ này để cho tiện, sớm liền chế tạo ra thang máy rồi, bất quá điều ở đó không có khả năng dùng máy móc chạy bằng điện, mà là dùng nhân lực kéo lên xuống đây.

Mười tầng cũng rất cao, hao tổn một chút thời gian, mất một đoạn thời gian mới tới.

Tầng mười là Tầng Kinh Các, bất quá cũng là có vài tên Phật tượng, không biết cao tăng tầng này là người nào đây, Nhạc Thiên Tuyết xem thời gian không còn nhiều lắm, chỉ muốn nhanh chút hoàn thành nhiệm vụ.

Nàng đã đến bên cửa sổ, Nhạc Thiên Tuyết cúi đầu nhìn, quả thật là có thể thấy được toàn bộ tình hình Kinh Thành

Nhạc Thiên Tuyết lại vòng qua mấy cái cửa sổ, thấy được toàn cảnh chiến Vương Phủ.

"Hắn thật là có tiền." Nhạc Thiên Tuyết thì thầm nói qua.

Ngọc Chi Dương theo nhìn lại, liền cười nói: "Chỗ kia là phụ hoàng ban cho chiến Vương gia đấy, vốn là hai đại thần tiền triều ở chỗ đó, nhưng mà về sau chiến Vương gia liền mua cả phủ đệ bên cạnh nên 2 cái hợp làm một."

Nhạc Thiên Tuyết quả thực là cảm thấy hân thật lắm tiền, liền nói: "Có tiền thật sự là tùy hứng."

Ngọc Chi Dương gật gật đầu, "Đích thật là có chút tùy hứng, bất quá chiến Vương gia giá trị con người cũng đáng được số kia, phụ hoàng nói, tiền tài chiến Vương gia, so ra mà vượt quốc khổ là phủ khả địch quốc đấy"

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, nói: "Hoàng Thượng không phải hàng năm đều nói quốc khổ hư không sao? Cái kia tự nhiên là so ra kém đấy."

Ngọc Chi Dương giương lên khóe miệng, nói: "Đây cũng là không có biện pháp, dù sao Dương Gia vẫn còn."

Nhạc Thiên Tuyết cũng hiểu rõ lời đầy của Ngọc Chi Dương, Dương Gia cùng hai cái Vương Phủ liên hợp, đều nuốt không ít rồi.

Thế nhưng là Hoàng Thượng cũng chỉ có thể đủ là một mắt nhắm một mắt mở, coi như là làm cao nhất người lãnh đạo, có đôi khi cũng là bất đắc dĩ.

Nhưng mà dương thừa tướng làm việc luôn luôn cẩn thận, căn bản cũng không có cái nhược điểm nào mà nắm thóp

Nhạc Thiên Tuyết cảm kính viễn vọng tự chế, bắt đầu quan sát chiến Vương Phủ.

Quả là lớn đấy, Nhạc Thiên Tuyết trong lúc nhất thời cũng chia không rõ ràng lắm ở đâu mới phải trụ sở chính của Chiến Liên Thành

Ngọc Chi Dương thấy nàng như vậy, ngược lại là có chút kỳ quái, nói: "Ngươi như thế nào đối chiến Vương Phủ rất cảm thấy hứng thú?"

"Đúng vậy a," Nhạc Thiên Tuyết nói, "Cái này chiến Vương Phủ thật lớn, người bình thường căn bản là không đi được, ta trời ban sự phó ở bên trong đâu rồi, ta phải giúp hân tìm kiếm hoàn cảnh, đến lúc đó phải đi cũng dễ dàng một chút."

Ngọc Chi Dương cũng đã được nghe nói việc này, đều nói Dục Vương Cốc đệ nhất thần y Nguyên Thiên Tứ tại chiến Vương Phủ làm khách, cái này trong kinh thành quý tộc đều là rục rịch, ai không muốn làm cho thần y cho mình nhìn xem bệnh?

Nhưng là vì Chiến Liên Thành uy danh, nhưng là không ai dám đến thăm.

Bây giờ nghe Nhạc Thiên Tuyết nói như vậy, Nguyên Thiên Tứ hẳn là bị giam lỏng.

Dùng Chiến Liên Thành tính tình, đây cũng là rất bình thường, Chiến Liên Thành vì cầu đạt tới mục đích, có đôi khi thật là không từ thủ đoạn.

"Khó trách ngươi muốn tới chỗ này." Ngọc Chi Dương chậm vừa nói, "Chiến Vương Phủ nô tài đều là trải qua tầng tầng sàng lọc tuyển chọn, cũng không phải là dễ dàng như vậy liền thu mua đến đấy, ngay cả phụ hoàng đều không biết được địa đồ chiến Vương Phủ, ngươi đến nơi này, ngược lại là rất thông minh."

"Ngàn vạn đừng truyền đi." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Ta chính là muốn phải trợ giúp sự phó mà thôi."

Nhạc Thiên Tuyết mở to mắt nói lời bịa đặt bốn sự cũng là rất cao đấy, không có chút nào chột dạ.

Ngọc Chi Dương gật gật đầu, "Ta cái gì cũng không thấy được, ngươi tùy ý a, ta đi nhìn một lát kinh thư."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, Ngọc Chi Dương rời đi, Nhạc Thiên Tuyết liền nhìn lập địa đồ, tất cả đều ghi chép lại.

Thời điểm thị vệ giao ban cũng đều ghi chép lại, sau đó nàng liền thấy được Hạo Nguyệt cùng Chiến Liên Thành, lưu ý rồi thoáng một chút, liền biết đại khái Chiến Liên Thành ở tại nơi nào.

Mới vậy cũng đã hao mất khá nhiều thời gian, sắc trời dần tối, Nhạc Thiên Tuyết cũng quan sát đã đủ rồi, liền đem địa đồ cẩn thận từng li từng tí thu lại.

Nhìn lại, gặp Ngọc Chi Dương ngồi trên ghế lẳng lặng nhìn kinh thư, nét mặt của hân yên lặng vô cùng, cái kia ôn nhuận ánh mắt như trước.

Dưới ánh nến, lông mi thật dài chiếu xuống trên mặt, dị thường đẹp mắt.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ giọng đi qua, vốn là đều muốn hù dọa hân thoáng một phát, bất quá hân liền ngẩng đầu lên, đối với nàng ảm áp cười cười, "Tốt rồi?"

Nhạc Thiên Tuyết thu tay lại, cười cười, "Tốt rồi, chúng ta đi thôi."

Ngọc Chi Dương gật gật đầu, liền đem kinh thư thả lại đi.

Mười tầng cao tầng cũng không biết đạo người nào vậy, Nhạc Thiên Tuyết không khỏi kỳ quái, càng đến tầng cao hòa thượng không phải càng lợi hại sao? Làm sao lại không gặp người rồi hả? Chẳng lẽ cũng không cần trông giữ kinh thư?

Nhưng mà lúc này, Ngọc Chi Dương đưa kinh thư về rồi, chỉ nghe thấy phí sau 1 cái Phật truyền đến thanh âm: "Tam hoàng tử, người thả sách không đúng vị trí, lão nạp tiêu phí nhiều thời gian như vậy quản lý những thứ này kinh thư, người không tôn trọng lão nạp? Tranh thủ thời gian thả lại chỗ cũ"

Ngọc Chi Dương sững sờ, hần cầm sách tùy ý, hơn nữa cũng không có chú ý tới là vị trí nào.

Hắn cũng chỉ phải nói: "Nghe thấy trí đại sư, thật sự là thật có lỗi, ta đã quên là vị trí nào."

Cái kia nghe thấy trí đại sư liền duỗi đầu ra, thấy lông mi đều đã trắng, Nhạc Thiên Tuyết đoán chừng lấy hắn có trăm tuổi tuổi rồi.

Lúc này ánh mắt mở ra, bắt quả cũng là ngáp một cái.

Hắn chuyển lấy thân thể đi ra, nói: "Như thế nào còn dẫn theo cái nha đầu đến? Nha đầu, người tới đây."

Nhạc Thiên Tuyết do dự một chút, hòa thượng này thoát nhìn không nghiêm chỉnh, hơn nữa còn giống như có chút mùi rượu, khuôn mặt có chút hồng hồng đầy.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Không thể gả cho hoàng thất

Ngọc Chi Dương đem kinh thư giao cho Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Giúp ta cầm qua và đi nghe xem Trí đại sư có gì chỉ bảo."

"Người cầm không được sao?"

"Không ngại nói cho người biết, nghe thấy trí đại sư đặc biệt ưa thích cùng nữ tử nói chuyện." Ngọc Chi Dương đành phải nói ra tình hình thực tế.

Nhạc Thiên Tuyết khóe miệng co quắp, sao lại nói như vậy, làm gì có hòa thượng nào như vậy lại được xưng lại sư chứ?

Bắt quả Ngọc Chi Dương đã mở miệng, nàng không giúp thì cũng không thể nào nói được.

Nhạc Thiên Tuyết cầm lấy kinh thư mang qua cho Trí Đại sư.

Trí đại sư nghe thấy Nhạc Thiên Tuyết nói, lờm lểm một cái, hé mắt, liền cười nói: "Ồ, nha đầu lớn nên sẽ rất xinh đẹp đấy!"

Nàng nhú mày, cái này hình như là đang nói giỡn mà, đây là lời hòa thượng có thể nói ra được sao? !

Cái này còn chưa dừng lại, lại thấy trí đại sư vươn tay ra, tựa hồ làm cho Nhạc thiên Tuyết vô cùng kinh ngạc!

Nhạc Thiên Tuyết lập tức lách mình một trốn, nhưng mà sau đấy lại thấy trí đại sư đưa tay tới, Nhạc Thiên Tuyết lập tức đưa tay cản lại, hai người hai tay trực tiếp giao nhau!

Nghe thấy trí đại sư tựa hồ rất cao hứng, gật gật đầu: "Không tệ không tệ."

Nhạc Thiên Tuyết chưa bao giờ thấy qua hòa thượng như vậy, đây quả thực là đã phá vỡ tất cả ấn tượng của nàng với các nhà sư, nàng giận dữ, trực tiếp đánh trúng huyệt vị của Trí đại sư!

Bắt quả nghe thấy trí đại sư hình như không có việc gì, còn cười hắc hắc một tiếng, "Nhà đầu nhà người có vẻ quen thuộc với tất cả các huyệt vị."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là kỳ quái, nàng đều đánh trúng huyệt vị, đáng nhẽ Trí đại sư toàn thân phải tê liệt mới đúng chứ.

"Lão nạp có thể di chuyển các huyệt vị, nha đầu, quý kẻ của người khoongt hành rồi!"

Dứt lời, Trí đại sư lại vươn tay tới, lúc này đây liền trực tiếp chế trụ các mạch khéo của Nhạc Thiên Tuyết, đem nàng kéo tới.

"Người lão hòa thượng này!" Nhạc Thiên Tuyết nổi giận, "Thả ta ra!"

"Nhé! Nóng giận cũng rất tốt." Nghe thấy trí đại sư nói qua, liền lấy kinh thư từ trong tay nàng ra, nhưng cũng không buông ra nàng.

Ngọc Chi Dương lúc này vội vàng nói: "Trí đại sư cũng đừng có trêu chọc nàng."

Nghe thấy vậy Trí đại sư liền hừ một tiếng, liền đem kinh thư tiện tay ném đi, để lại trở về trên kệ, thả được đoan đoan chánh chánh đấy.

Nhạc Thiên Tuyết sờ lên cổ tay của mình, nhìn chăm chăm vào cái quyền sách đã được trí đại sư ném vào vị trí ban đầu, ánh mắt kia tự nhiên là không quá cao hứng.

"Lão hòa thượng, ngươi làm sao có thể chán thủ nơi này đây? Không chỉ có bộ dạng không giống gười xuất gia, còn người đầy mùi rượu!" Nhạc Thiên Tuyết nói.

Ngọc Chi Dương đi tới, nói: "Thiên Tuyết, ngươi cũng không thể nói chuyện như vậy với đại sư."

Nhạc Thiên Tuyết sau khi từ biệt, "Ta nói một chút cũng không sai, làm sao lại không thể nói rồi hả?"

"Nha đầu, ngươi nói rất có đạo lý, đã như vậy, lão nạp hôm nay cùng ngươi luận chứng thảo luận về người xuất gia." Nghe thấy trí đại sư vron tay, liền từ nơi khác một cái ghế đã xuất hiện.

Hắn lại là đưa tay, chính là để Nhạc Thiên Tuyết ngồi lên ghế.

Ngọc Chi Dương khó xử, Nghe nói Trí đại sư cũng đã 120 tuổi rồi, võ công cực cao, tính tình cũng là cổ quái, hiện tại Nhạc Thiên Tuyết tựa hồ là đắc tội hắn, cái này thật là không dễ làm rồi.

"Trí đại sư nghe ta, ta thay nàng nói xin lỗi, ta đây liền mang nàng ly khai."

"Đi cái gì, lão nạp còn chưa nói xong với nàng đâu, ." Nghe thấy trí đại sư nói, "Tam hoàng tử ngươi ở đây mà vương bận thì liền đi thôi!"

Hắn lại là phẩy tay áo một cái, Ngọc Chi Dương chính là bị đẩy ra hơn mười bước, trực tiếp đến vị trí miếng sắt, đó chính là vị trí của thang máy.

Ngọc Chi Dương trong nội tâm cả kinh, vội vàng nói: "Trí đại sư! Không thể!"

"Tam hoàng tử, ngươi đi trước a, lão nạp cùng nha đầu kia hảo hảo nói chuyện một chút." Trí đại sư vừa nói xong liền vron tay, cái cơ quan liền cũng là khẽ động, thang máy liền bắt đầu chuyển động, trực tiếp đem Ngọc Chi Dương đưa xuống dưới.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm nhộn nhạo hắn nên, lão đầu này thật là không thể đắc tội, võ công rõ ràng cao như vậy!

Nghe thấy trí đại sư nhìn nàng, chính là cười cười, nói: "Nha đầu, như thế nào sắc mặt đã biến thành như vậy rồi hả?, chúng ta tới nói một chút, làm như thế nào cũng là người một nhà."

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng cười cười, "Dựa theo ta nói, cái này người xuất gia cũng là người, cũng là có thể ở trước mặt Phật Tổ có thể uống rượu đúng không?"

Nghe thấy vậy Trí đại sư liền phui tay, "Đúng! Cái này cùng lão nạp muốn nói hoàn toàn giống nhau!"

Dứt lời, hắn liền trực tiếp xuất ra hai bầu rượu.

Nhạc Thiên Tuyết bị ép tiếp nhận một bình, nghe thấy nghe thấy trí đại sư nói: "Nha đầu, Rượu đây chính là ngâm năm mươi năm rồi, ngày thường là dùng để chiêu đãi khách quý đây, hiện tại dùng để chiêu đãi ngươi."

"Ta đây như thế nào không biết xấu hổ uống..." Nhạc Thiên Tuyết về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đây, tất nhiên là có điểm bất đắc dĩ.

Nghe vậy Trí đại sư giận tái mặt, "Vậy ngươi mới vừa rồi nói như vậy là ý như thế nào?"

"Ta đây vẫn còn là một cô nương, phụ thân nói, không thể uống rượu." Nhạc Thiên Tuyết nói.

"Ngươi nói vậy cũng vô ích." Nghe thấy trí đại sư nói, "Nhạc Hòa chỉ sợ sớm đã dạy ngươi uống rượu rồi, có phải hay không, Nhạc Thiên Tuyết?"

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm trầm xuống, Đại sư Chùa Đồng ngày thường đều không có ra ngoài, hiện tại làm sao sẽ biết nàng cùng phụ thân nàng?

Nàng hỏi: "Nghe Trí đại sư nói như vậy, hình như là người biết cha ta?"

"Đâu chỉ là biết!" Nghe vậy Trí đại sư hừ một tiếng, sắc mặt có chút khó coi, bất quá hắn cũng là lắc đầu, rõ ràng chính là không muốn nói đến chuyện này

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy kỳ quái, cái này cảm thấy như trí đại sư cùng Nhạc Hòa tướng quân hình như có cái gì kết oán...

Nàng có điểm sợ hãi, lão nhân này lợi hại như vậy, giết nàng chẳng khác gì là bóp chết một con kiến, cái mạng nhỏ của nàng thế là xấu rồi.

Trí đại sư thấy vậy, cũng không biết trong nội tâm của nàng nghĩ gì, lại hỏi: "Nha đầu, ngươi sắp sang tuổi mười bảy rồi, thế nhưng rất nhanh là thành hôn?"

Nhạc Thiên Tuyết lập tức nói: "Nhanh nhanh! : "

Nếu lão nhân này vừa ý chính mình, vậy cũng liền nguy rồi.

Nhưng mà thấy Trí đại sư uống một ngụm rượu, sau đó vô cùng chăm chú hỏi: "Là Tam Hoàng tử kia hả?"

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, nói: "Không phải."

"Vậy là người có rất nhiều người cầu hôn hả?" Nghe thấy trí đại sư hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết đành phải tiếp tục vô ích, "Đúng vậy a, thật nhiều đấy, đang lựa chọn."

Cảm giác Trí đại sư hình như tin lời, liền thấy nói lầm bầm một câu: "Đó cũng là, nữ nhi của nàng cũng không kém đi."

Nhạc Thiên Tuyết có chút nghi ngờ, nói: "Cái gì?"

Nàng nghe được không rõ ràng lắm, cái kia nghe thấy trí đại sư tựa hồ là có cảm thán mà.

Thấy trí đại sư chỉ bình rượu trong tay nàng, nói: "Người làm sao lại không uống? Nhanh lên uống!"

Nhạc Thiên Tuyết có chút bất đắc dĩ, đành phải uống một ngụm, rượu kia quả nhiên rất thơm và tinh khiết!

Nàng lại nhịn không được mà uống một ngụm nữa.

Thấy vậy trí đại sư hặc hặc cười cười, nói: "Dễ uống?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Dễ uống, khó trách đại sư người lại thích uống rượu như vậy."

"Đúng, rượu tốt khó cầu." Nghe thấy trí đại sư nói, "Cái này gọi là trong tuyết tìm mai, là lão nạp lấy trộm từ Chiến Vương Phủ mang ra."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong, trong nội tâm liền lưu lại ngọn nguồn.

Nàng hỏi: "Vậy trí đại sư đã đến qua chiến Vương Phủ? Hay vẫn là nên lên đến?"

"Đúng vậy. : " Trí đại sư nói, "Cái này có cái gì là khó, vừ bay một cái là tới rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Khăng định khinh công của người rất là siêu việt rồi hả?"

"Không sai, trước kia trên giang hồ thịnh truyền khinh công bay trên nước chính là do lao nạp sáng tạo đấy!"

Nhạc Thiên Tuyết lập tức nói: "Cầu đại sư có thể dạy cho tiểu nữ nửa chiều không ạ?"

Khinh công này rất cao minh, Muốn đi Chiến vương phủ tìm Tổng quyền cũng là dễ như đi chơi, coi như là tìm không thấy, cũng có thể dễ dàng thoát ra!

Nghe vậy trí đại sư liền hé mắt, sờ lên râu mép của mình, nói: "Người một cô nương, học cái đấy làm gì?"

"Ta đối với mấy cái này có hứng thú." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Cái này rất giống như truyện đại sư thích uống rượu vậy, chúng ta đều là giống nhau."

"Như vậy a..." Trí đại sư nghe thấy như vậy thoáng suy nghĩ một chút, "Cái kia lão nạp hỏi người, người không muốn làm một thê tử an phận thủ thường, mà còn muốn chính mình lập nên nghiệp lớn?"

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, rất ít nói chuyện này với nữ tử, dù sao ở thời đại này người, mọi người đều trọng nam khinh nữ mà.

Nàng hỏi: "Chẳng lẽ đại sư cũng hiểu được, nữ tử một mình cũng có thể làm nên nghiệp lớn?"

"Nữ tử khác không chừng không có khả năng, bất quá, người thì khác muốn thì có thể thành." Nói xong trí đại sư cười bí hiểm, ánh mắt kia bao hàm rất nhiều thứ.

Nhạc Thiên Tuyết dừng một chút, chẳng lẽ Trí đại sư là biết xem tướng?

Thấy vậy Trí đại sư lại uống một ngụm rượu, sau đó nói: "muốn lão nạp dạy người cũng được, nhưng người phải lập lời thề không được gả cho hoàng tộc Ngọc Thị!"

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy kỳ quái, nói: "Vì cái gì? Đại sư người không phải là đang ăn cơm triều đình đấy sao? : "

"Lão nạp chính là không thích hoàng tộc Ngọc Thị này?" Nghe thấy trí đại sư vẫy vẫy tay, "Nếu như người là đáp ứng, cái kia lão nạp sẽ dạy người, không đáp ứng, không cần bàn nữa rồi!"

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, mặc dù là cảm thấy không có gì cái gọi là, bất quá vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

Kỳ thật nàng đối với Hoàng tộc cũng không có gì hứng thú, cái kia Thái Tử Ngọc Cô Hàn thoát nhìn tuy rằng uất ức, bắt quá ánh mắt là có điểm phức tạp, nàng căn bản vốn không muốn tới gần.

Nhị hoàng tử Ngọc Hàn Phương (không nhớ tên anh này) thì càng không cần phải nói đến, hẳn có Dương Gia là chỗ dựa, thế nhưng lại là kẻ thù không đội trời chung.

Tam hoàng tử Ngọc Chi Dương mặc dù tốt, bắt quá nàng ngược lại là không có tâm tư gì.

Tứ Hoàng Tử Ngọc Nam Phong nàng càng là một chút hứng thú đều không có.

"Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi là thích Tam hoàng tử?" thấy vậy trí đại sư nhìn nàng thật sâu, "Đã như vậy, ngươi nhanh nên đi về làm tam hoàng tử phi, không cần học khinh công làm cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết lắc đầu, "Không biết đại sư có hay không đã nghe thấy câu nào."

"Nói cái gì?"

"Có đôi khi ngươi thấy được một người, lần đầu tiên đã biết rõ hẳn phải hay không phải có thể làm bạn với ngươi cả đời."

Nghe vậy ngự lại trí đại sư đã rõ ý của nàng, nói: "Cái kia chẳng lẽ ở lâu sẽ không sinh tình?"

"Tuy rằng cũng có thể, bắt qua tam hoàng tử không phải là mẫu người ưa thích của ta."

"Tam hoàng tử thật rất tốt, lớn lên võ công cao, về sau còn có thể có thể làm Hoàng Đế đây." Trí đại sư nói như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nếu là như vậy, ta chẳng bằng dựa vào chính mình, lời của Trí đại sư ta đáp ứng, cả đời không gả cho Hoàng tộc Ngọc Thị, người có thể dạy ta rồi?"

"đúng như vậy?" Trí đại sư nói.

"Đương nhiên là thật sự a." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Lời nói của ta, đều là nói được thì làm được."

"Tốt, cái kia ngoắc ngoắc ngón tay!" TRÍ đại sư liền vươn tay ra.

Nhạc Thiên Tuyết khoe miệng co quắp, còn muốn nàng lập lời thề nữa nha.

Hai người ngoắc ngón tay, coi như là ước định.

Sau đó Trí đại sư liền nói cho nàng một chút khẩu quyết, Nhạc Thiên Tuyết phát hiện, cái này cùng với khẩu quyết nội công của Chiến Liên Thành có điểm giống nhau.

Nàng nói ra, Thần sắc trí đại sư liền ngưng trọng, "Đây là ai nói với ngươi rồi hay sao?"

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, dù sao không nói bệnh trạng của Chiến Liên Thành, nói cho ông biết nội công tâm pháp này cũng không có ảnh hưởng gì mấy, nàng sau đó liền nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Dương Nịnh công kích

Nghe thấy trí đại sư nhíu mày, thì thảo nói ra: "Lại là hắn?"

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy trí đại sư nói, cái này có thể thấy Chiến Liên Thành không hề đơn giản

Nhưng sau đó nghe thấy trí đại sư một hồi lâu không có biểu tình gì mới ,sau đó nói: "Đây là một bộ tâm pháp khẩu quyết, tên là Càn Khôn bí pháp, ngươi cần phải dụng tâm học được."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, lúc trước nàng học qua tâm pháp này, đích thật là cảm thấy không sai.

Đêm đó, Ngọc Chi Dương chờ đến giờ Hợi, mới nhìn rõ Nhạc Thiên Tuyết từ mười tầng xuống.

Hắn có chút khản trương, đi tới nhìn, thấy nàng hoàn hảo vô khuyết, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, "Không có sao chứ?"

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, "Ta đây có chuyện gì? Yên tâm đi, đại sư chẳng qua là mời ta uống chút rượu."

"Chỉ có như thế?"

"Chính là như thế a." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Bây giờ đều đã trở về như vậy, người liên tranh thủ thời gian hồi cung a, ta cũng phải đi về phủ tướng quân rồi."

Ngọc Chi Dương coi như là vợ vàng trở về Hoàng Cung, bất quá cũng là đem Nhạc Thiên Tuyết đưa trở về, để tránh phát sinh vấn đề gì.

Nhạc Thiên Tuyết đêm khuya trở lại phủ đệ, tự nhiên là làm cho người ta chỉ trích đấy, bất quá nàng ngược lại là không sao cả, hơn nữa Tăng thúc cũng đã cảnh cáo hạ nhân không cho phép nói bậy, hiện tại Hứa di nương hoà thuận vui vẻ nhanh nhẹn cũng không dám tùy ý lơ đãng.

Mà hao phí thể lực cả ngày thực buồn ngủ, ân Tô Tô thì chờ nàng trở về, bất quá ân Tô Tô mua lấy mấy cái đồng tiền tại loay hoay, hình như là tại xem bói.

Nàng chờ Nhạc Thiên Tuyết trở về gặp mặt, liền đem đồng tiền thu vào, nói: "Thế nào? Thế nhưng là thành công?"

Nhạc Thiên Tuyết muộn như vậy mới vừa về, cái kia đại đa số là thành công.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không phụ sự mong đợi của mọi người gạt đầu, "Đó là tất nhiên."

Nàng đem cái kia địa đồ ném cho ân Tô Tô nhìn nhìn, ân Tô Tô liếc qua, nói: "Như thế tường tận rồi, Chiến Liên Thành nếu là có tông quyền, không biết được giấu ở nơi nào?"

Nhạc Thiên Tuyết ngồi xuống, thì nghĩ đến một chuyện khác.

Vì cái gì nghe thấy trí đại sư cùng Chiến Liên Thành sẽ cùng một loại võ công?

Điều này cũng không sao, mà khi lúc nghe thấy Chiến Liên Thành trí đại sư thần sắc thế nhưng là có chút ngưng trọng, nàng nghĩ đến, đây nhất định là không đơn giản.

Chiến Liên Thành thân phận từ trước đến nay là một câu đố, cái này nhất định trí đại sư biết rõ chút gì đó.

Ân Tô Tô trông thấy Nhạc Thiên Tuyết như vậy, liền đẩy nàng, "Còn chờ cái gì nữa, hiện tại thương lượng với người muốn như thế nào để ta còn ra tay đây."

Nhạc Thiên Tuyết phục hồi tinh thần lại, nói: "Chúng ta trước không nên ra tay."

"Vì cái gì? Chẳng lẽ còn phải từ từ dò xét? Như vậy tiêu phí thời gian nhiều lắm." Ân Tô Tô nói, "Người cùng Nguyên Thiên Tứ muốn tranh thủ thời gian lợi dụng cơ hội này."

"Liên chậm trễ vài ngày mà thôi." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Chúng ta không thể nóng nảy trong chớp lát được."

"Người có phải hay không lại mưu đồ bí mật gì?" Ân Tô Tô hỏi, bởi vì Nhạc Thiên Tuyết quyết định làm như vậy, khẳng định có nguyên nhân.

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, nàng cũng là một mối, nói: "Đừng, bất quá ta còn không xác định, nếu đến lúc đó đã xảy ra như dự liệu ta đoán, ta lại nói cho người."

Ân Tô Tô giang tay ra, nói: "Được rồi."

Nhạc Thiên Tuyết ý định đi tắm ngủ, nhưng mà ân Tô Tô lại nói: "Thiếu chút nữa đã quên rồi nói, hôm nay thái tử điện hạ đã đến, ai biết người không ở, lại rồi đi rồi."

"Hắn tới làm gì?" Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày.

Trước kia Ngọc Cô Hàn ngược lại là rất chiều chuộng nàng đấy, nhưng mà nàng đối với ngọc cô hàn nhưng là một mực không có hứng thú.

"Ta nào biết được." Ân Tô Tô nói, "Hình như là nói đưa ngựa gì gì đó a, a đúng rồi! Hình như là nói tiến cống một đám ngựa tốt, đều muốn đưa người một cái."

Nhạc Thiên Tuyết vẫy vẫy tay, nói: "Thật sự là phiền toái, những cái kia Thái Tử hoàng tử đều là vô sự rảnh rồi sinh nông nổi."

Hiện tại như thế nào đều đến phủ tướng quân xem nàng rồi hả? Trước kia nàng Thanh Vũ viện làm sao có khách nhân nào.

Ân Tô Tô ăn ăn cười cười, cũng là cảm thấy thú vị, "Cái kia có thể làm sao? Ngoại trừ Nhị hoàng tử, giống như còn lại đều đối với người có chút ý tứ."

Đặc biệt là Tứ Hoàng Tử, cũng đã cho thấy tâm ý rồi, thế nhưng là Nhạc Thiên Tuyết cự tuyệt.

Nhạc Thiên Tuyết nghiêm mặt nói: "Đừng nói những thứ này, ta sau này có ra sao cũng sẽ không gả vào Ngọc Thị hoàng thất đấy."

Ân Tô Tô sững sờ, chưa bao giờ thấy qua Nhạc Thiên Tuyết nghiêm túc như vậy, cũng không biết Nhạc Thiên Tuyết hôm nay xảy ra chuyện gì, làm sao lại đột nhiên nói như vậy?

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết từ trước đến nay liền không thích Hoàng tộc, ân Tô Tô cũng không có hoài nghi cái gì, mặc cho do Nhạc Thiên Tuyết đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Nhạc Thiên Tuyết hay vẫn đi Hoàng Cung học bình thường.

Tối hôm qua ngủ ngon, Nhạc Thiên Tuyết tinh thần rất tốt.

Hôm nay vẫn là Chiến Liên Thành tới giảng bài, nàng cái kia tiểu tâm tư cũng không có, dù sao Chiến Liên Thành quá khôn khéo, nàng muốn cùng Chiến Liên Thành đấu thế nhưng là rất tiêu phí trí lực.

Chiến Liên Thành còn chưa tới, chỉ có điều trong thời gian đó thì trong phòng có oanh động, nguyên lai là Ngọc Cô Hàn đã đến.

Mọi người liền vội vàng hành lễ, Nhạc Thiên Tuyết cũng là theo hành lễ, Ngọc Cô Hàn nói một tiếng bình thân, liền đi tới trước mặt Nhạc Thiên Tuyết.

Lập tức, ánh mắt của mọi người lại là kinh dị, lại là mang theo hận ý.

Nhạc Thiên Tuyết cũng quen rồi, cùng Hoàng tộc gần gũi, thường thường liền sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Ngọc Cô Hàn mặc áo choàng màu vàng sáng, đây là Thái Tử được đó, hần tướng mạo bình thường, bất quá mặc vào bộ quần áo này, cũng là mang theo quý khí.

Hắn nói: "Thiên Tuyết, hôm qua Bồn cung đi tìm ngươi, chẳng qua là ngươi không trong phủ, đợi lát nữa ngươi chờ Bồn cung một chút, Bồn cung có cái muốn đưa ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết đành phải nói: "Thái tử điện hạ, ta không thiếu vật gì a."

Nàng muốn phát giận, đối phương thế nhưng là thái tử điện hạ, nàng có thể phát giận sao?

Những ngày này, Ngọc Nam Phong đã cuốn lấy đủ khăn, hiện tại lại tới một người thái tử điện hạ?

"thật khó nghĩ ah,, ngươi sẽ không thiếu?" Ngọc Cô Hàn cũng không cho phép nàng cự tuyệt, "Nhất định phải đợi Bồn cung."

Nhạc Thiên Tuyết còn muốn cự tuyệt, Ngọc Cô Hàn liền quay người rồi đi.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn Nhạc Thiên Tuyết, Dương Ninh còn hừ một tiếng: "Thật sự là không biết xấu hổ"

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại vui vẻ, nàng đâu thèm quan tâm họ nghĩ gì tiếng nàng cũng đủ xấu rồi thêm tí cũng chẳng sao

Nàng ngồi xuống, cũng lười so đo, trong nội tâm nàng còn nhớ bộ khẩu quyết tâm pháp, làm sao có thời giờ cùng người khác lục đục với nhau đấy.

Chiến Liên Thành sau đó liền tới rồi, bất quá hôm nay là muốn dạy đánh đàn.

Đừng nhìn Chiến Liên Thành tung hoành chiến trường mà cho rằng hắn là một hán tử thô kệch, đàn của hắn không tệ chút nào, so với Thái Phó cũng không chênh lệch là bao.

Khi tiếng nhạc vang lên, rất nhiều nữ tử đều si ngốc ngơ ngác nhìn Chiến Liên Thành rồi.

AI bảo hắn lớn lên trời ban dung mạo yêu nghiệt chứ, lại đa tài đa nghệ, sao có thể làm cho người ta không say mê, rất đáng tiếc là hắn lại là cái người thọt, bằng không thì nhất định sẽ có rất nhiều nữ tử muốn muốn gả cho Chiến Liên Thành.

Bất quá coi như là hần thân có không trọn vẹn, nhưng cũng có không ít nữ tử đối với hần tâm hồn thiếu nữ xôn xang

Trước mặt mọi người đều có một đàn cổ, nghe xong Chiến Liên Thành đàn khúc về sau, đều nhao nhao động thủ luyện tập.

Một thủ khúc điều khiển có chút độ khó, nếu không có mấy năm bản lĩnh, căn bản cũng không có khả năng hoàn thành.

Nhưng mà người ở đây, đều có một chút bản lĩnh, chỉ cần luyện tập nhiều hơn, chắc chắn sẽ không vấn đề.

Duy nhất có vấn đề ở đây, chính là Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Nhạc Thiên Tuyết ngậm miệng, nhìn chăm chăm vào đàn cổ hồi lâu, sau đó nàng lại than nhẹ một tiếng, nói: "Được rồi."

Nàng liền lấy ra một quyển sách thuốc đi ra, buông tha cho cái loại nghệ thuật đánh đàn thiên cổ cần tế bào cảm nhận nghệ thuật này .

Tất cả mọi người hết sức chuyên chú đánh đàn, mà Nhạc Thiên Tuyết thì là chăm chú nhìn sách thuốc.

Chiến Liên Thành thấy nàng không có động thủ, liền đẩy xe lăn xuống, trực tiếp rút đi sách thuốc trên tay nàng .

Hắn giận tái mặt, "Ngươi làm cái gì vậy? Cho ngươi đọc sách ngươi đi nằm ngủ, cho ngươi đánh đàn ngươi liền đọc sách?"

Nhạc Thiên Tuyết nói, "Dù sao ta đều tới chỗ này rồi, chiến Vương gia, ngươi cũng đừng quản ta làm cái gì."

Chiến Liên Thành trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì , chẳng qua là lạnh lùng nói: "Ngươi cũng đã biết một tháng có khảo hạch? Nếu ngươi không vượt qua được kiểm tra, đến lúc đó mất mặt thế nhưng là ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết nhún nhún vai, "Cái kia cũng không sao cả ,dù sao ta mất mặt cũng quen rồi thêm vài lần nữa cũng đã sao ."

Chiến Liên Thành sắc mặt thoáng cái liền đen, Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là càng ngày càng không sao, thái độ như thế cũng được ah ?

Nàng thò tay muốn cầm lại sách thuốc, Chiến Liên Thành cũng ném trở về cho nàng, nói: " gỗ mục không thể chạm khác "

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, cùng hắn học tập chính mình không thích đây, chẳng bằng tiêu phí chút thời gian nghiên cứu chuyện mình thích.

Hoàng Cung đi học cũng là có thời gian nghỉ ngơi, Nhạc Thiên Tuyết trên đường liền rời đi tới nhà vệ sinh, qua một thời gian uống cạn chén trà, liền lại tiếp tục theo học.

Chỉ có điều Chiến Liên Thành vừa tới, Dương Nịnh liền bỗng nhiên đứng dậy, nói: "Nguy rồi, trầm gài tóc của ta không thấy!"

Mọi người tất cả giật mình, người nào không biết, Trầm gài tóc mã não của Dương Nịnh rất quý giá, kiểu dáng không những mới lạ, hơn nữa mã não là bảo vật, đó là Dương hoàng hậu ban thưởng cho Dương Nịnh đấy.

Chiến Liên Thành không có lên tiếng, bất quá Hạo Nguyệt lúc này đã nói, "Dương tiểu thư, ngươi suy nghĩ một chút có phải hay không tại nơi nào ném đi?"

Dương Nịnh mới nói: "Cái này... Ta nhớ được ta vừa rời qua nhà vệ sinh, khi đó Nhạc Thiên Tuyết cũng cùng đi theo, Nhạc Thiên Tuyết, ngươi có hay không nhặt được trầm gài tóc của ta?"

Nhạc Thiên Tuyết không ngẩng đầu, nói: "Không có."

Thế nhưng là tiếp theo thì có một người nhìn Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nhạc Thiên Tuyết ngươi nói láo, ngươi vừa rồi rõ ràng chính là ngồi xổm xuống không biết nhặt được vật gì, ta đã nhìn thấy."

Nhạc Thiên Tuyết liếc qua, nhận ra nàng kia thường xuyên cùng Dương Nịnh chung một chỗ.

A, tốt đùa giỡn ta .có phải thấy hồ không phát uy lại tướng mèo a!

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đúng không? Ngươi hoa mắt sao? Ta thế nhưng đứng đi, lúc nào có ngồi xổm xuống?"

"Điều này cũng không phải do ngươi nói là được , hiện tại cũng có nhân chứng rồi, ngươi muốn là muốn chứng minh trong sạch của ngươi, phải cho người lục soát ngươi !" Dương Nịnh nói.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Thật sự là kì quái, ngươi trước tiên không phải làm cho người ta đi tìm, lại muốn lục soát thân thể của ta, đầu ngươi không có vấn đề a?"

Có người cười vang rồi một tiếng, Dương Nịnh có chút tức giận, sắc mặt đều đỏ lên rồi.

Nhạc Thiên Tuyết trên người nhất định là không có trầm gài tóc, bất quá nàng sờ lên đồ đạc của mình, trong giỏ xách quả nhiên là có những vật khác, xem ra người khác đã vu oan giả họa có kế hoạch rồi.

Hạo Nguyệt cũng là biết rõ Dương Nịnh muốn làm gì, nàng có chút sốt ruột, bất quá Chiến Liên Thành lại này giờ không nói gì, nàng tự nhiên cũng không có thể làm cái gì cả ..Hoàng thượng chưa vội làm sao thái giám dám vội trước.

"Nhạc Thiên Tuyết! Ta chính là muốn lục soát ngươi! Đợi lục soát đã ngươi xong , đã chứng minh trong sạch của ngươi, ta lại làm cho người ta đi tìm!"
Dương Nịnh mới nói, "Mọi người nói đúng hay không? Đây chẳng qua là việc rất nhỏ, ngươi không muốn cho người ta soát người, đã nói lên ngươi chột dạ! rồi "

Nhạc Thiên Tuyết ha ha cười cười, "Ta đường đường là hoàng khoa khuê nữ, hơn nữa còn là đại tiểu thư phủ tướng quân, ngươi muốn lục soát liền lục soát? Ngươi cho rằng mình là ai ??????????"

Chương 78: Hãm hại người cũng cần thông minh

Dương Ninh liền găm nhẹ một câu: "Ta dù gì cũng là cháu của hoàng hậu nương nương!"

Nhạc Thiên Tuyết liền cười: "Cái gì? Cái này có phải hay nói nên đặc quyền của bà? Coi như là thái tử điện hạ, cũng coi trọng điểm chứng cứ, người cái gì cũng không giăng, chỉ bằng vào thân tín của người nói hai câu lời nói đã nghĩ muốn tới lục soát thân thể của ta? Phiền toái người tiếp theo làm loại chuyện này cũng khôn khéo điểm."

Dứt lời, Nhạc Thiên Tuyết liền đem đồ vật thu lại, cầm theo cái làn đi ra ngoài.

Dương Ninh thấy nàng đã muốn rời đi, cái này nếu để cho Nhạc Thiên Tuyết rời đi, nàng kia cây trâm sẽ không có, hơn nữa cũng không đối phó được với Nhạc Thiên Tuyết!

"Hạo Nguyệt! Người còn không mau ngăn nàng lại! Nàng đây là chạy án rồi!" Dương Ninh mới nói.

Hạo Nguyệt lạnh lùng nói ra: "Chỉ có Vương gia mới có thể sai khiến ta, Dương tiểu thư người là ai?"

Dương Ninh bị một câu này mà sặc một cái, cũng là cảm thấy mình không còn chút mặt mũi nào.

Nàng lập tức chính là xông đi lên, đều muốn níu Nhạc Thiên Tuyết lại.

"Nhạc Thiên Tuyết! Người không được đi!" Dương Ninh nói, "Chiến Vương gia, chẳng lẽ người không xử lý việc này?"

Tất cả mọi người nhìn đến Chiến Liên Thành, Chiến Liên Thành cũng nang lên con mắt, nói: "Hạo Nguyệt, phải người đi tìm."

Hạo Nguyệt lĩnh mệnh, liền vội vàng phái thái giám cung nữ, đi tìm cây trâm kia.

Dương Ninh trong lòng oán hận, nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết trong tay cầm theo chính là cái làn kia, cái cây trâm đang ở ngay trong cái làn của Nhạc Thiên Tuyết, đợi lát nữa mọi người tìm không thấy, nàng liền lập tức vạch trần Nhạc Thiên Tuyết, đến lúc đó làm sao mà thoát được.

Nhạc Thiên Tuyết đứng ở đằng kia, ngược lại là ung dung rảnh rỗi rảnh rỗi, bộ dạng điềm nhiên coi như là không có việc gì.

Chỉ là sau đó thái giám có tới sét người, như thế nào cũng không tìm thấy.

Dương Ninh cười lạnh một tiếng, "Nhạc Thiên Tuyết, cái này hay không có phải nên lục soát người cô?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Như vậy liền tùy thôi."

Dương Ninh đi qua, trước tiên kiểm tra cái rỏ của nàng, sau đó liền đem đồ vật bên trong mở ra, nhưng là không có phát hiện cây trâm (cô này nghĩ ai cũng ngu chắc)

Trong chớp mắt, Dương Ninh mà mặt mũi trắng bệch, đây chính là cây trâm hoàng hậu đưa cho, cái này là không thể làm mất.

Rõ ràng lúc trước đặt trong rỏ của Nhạc Thiên Tuyết, giờ sao lại không thấy đâu?

Nhạc Thiên Tuyết miệng nâng nên một nụ cười, "Như thế nào? Tìm không thấy?"

Dương Ninh trừng mắt liếc nàng một cái, đang nghĩ ngơi muốn lục soát thân thể của Nhạc Thiên Tuyết, bất quá Nhạc Thiên Tuyết lui về phía sau một bước, nói: "Người làm gì? Người sờ soạng ta chẳng lẽ người muốn lấy ta?"

Mọi người lại là cười cười, chưa bao giờ cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết còn có thể như vậy, nói mấy câu đơn giản, nhưng làm cho Dương Ninh bị ép không cách nào rồi.

Dương Ninh chia về phía nàng, nói: "Cây trâm có thể được người giấu ở trên người!"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Hạo Nguyệt, người tới lục soát đi, ta ghét nhất nhưng người bản thủ động vào ta." (chị biết rõ, chị cũng qua thâm hiểm đi)

Dương Ninh giận dữ, "Người nói như vậy là có ý gì? Là nói ta bản?"

Nhạc Thiên Tuyết sau đó nói, "Ta cũng không nói người, người cũng đừng tự nhận mình như vậy."

Hạo Nguyệt tới đây, sờ lên ống tay áo Nhạc Thiên Tuyết, cũng không có phát hiện cái gì, cũng là rất bình thường.

"Cũng không cây trâm" Hạo Nguyệt nói.

Nhạc Thiên Tuyết lờm Dương Ninh một cái, "Đây là cây trâm hoàng hậu nương nương ban cho ngươi đấy, cũng không biết ngươi có nhớ hay không, trước hoàng hậu cũng ban cho ta một cây trâm, so với cây trâm mã não của ngươi còn trân quý hơn nhiều, ta còn phải để ý đến cây trâm của ngươi hay sao?"

Nói tới mọi người mới nhớ, Nhạc Thiên Tuyết khi còn bé rất được hoàng hậu yêu thích, trước Hoàng Hậu cơ hồ là đem nàng coi như là công chúa vậy.

Cho nên Nhạc Thiên Tuyết cùng Ngọc Cô Hàn quan hệ cũng là không tệ, cái này cũng là bởi vì hai người khi còn bé thường xuyên cùng nhau chơi đùa đùa nghịch.

Mà cái kia cây trâm, được chế tạo từ dạ minh châu mà chế thành, trong đêm tối, sẽ tản mát ra ánh hào quang, cái kia được nghệ nhân điêu khắc vô cùng tinh xảo, trông rất sống động, độc nhất vô nhị, giá trị liên thành.

Hoàn toàn chính xác, Nhạc Thiên Tuyết còn rất nhiều thứ, làm sao có thể để ý đến cây trâm mã não kia.

Dương Ninh nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết, hừ một tiếng: "mọi người chưa nghe qua, lòng tham không đáy sao?"

"Đúng, nhưng ta lại nghe qua, muốn hãm hại người bất trước cũng thông minh một tí." Nhạc Thiên Tuyết cười cười, quay lại nói.

Phát sinh loại chuyện này, nàng cũng là không muốn tại đây bị hành cho đến phát ngốc, nàng có nghĩ biện pháp, Để hoàng đế thu hồi lệnh trước đã ban ra, bằng không thì nàng mỗi ngày cùng Dương Ninh này tính kế đầu qua đầu lại tốn thời gian.

Dương Ninh trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, Dù sao cây trâm mã não kia cũng không thấy, lúc này về khẳng định sẽ bị phụ thân mắng cho một trận toi bời.

Chiến Liên Thành vẫy vẫy tay, lại để cho Hạo Nguyệt phụ giúp chính mình rời đi.

Lên xe ngựa, Chiến Liên Thành mới để cho Hạo Nguyệt lấy rượu gỗ mang ra.

Cái kia rượu gỗ vốn là dùng để đựng bộ uống trà, đây là Chiến Liên Thành dùng đấy, bởi vì Chiến Liên Thành sẽ không dùng bộ uống trà khác khi ăn cơm.

Thế nhưng là vừa mở ra, Hạo Nguyệt đã nhìn thấy bên trong có một cây trâm mã não.

Nàng hơi kinh hãi, nói: "Như thế nào cây trâm lại ở nơi này? Đây cũng quá kì quái!"

Cái này Dương Ninh dùng để đối phó Nhạc Thiên Tuyết, nhưng lại làm sao lại đã đến chỗ của Chiến Liên Thành? Dương Ninh cũng không có khả năng ngu xuẩn như vậy.

Chiến Liên Thành đem cái kia cây trâm tùy ý nhìn nhìn, kỳ thật cũng rất bình thường.

Hắn chậm nói: "Nhạc Thiên Tuyết nói đúng, đầu không tốt, cũng đừng đi hãm hại người."

Hạo Nguyệt có chút bất đắc dĩ, nói: "Vương gia đây là nói thuộc hạ đàn sao?"

"Không chỉ vậy, ngươi là con mắt vụng về." Chiến Liên Thành nói.

Hạo Nguyệt khó hiểu, nói: "Vương gia nói như vậy... Có phải hay không thuộc hạ nhìn lộn cái gì?"

Chiến Liên Thành lên đường: "Ngươi suy nghĩ thật kỹ, Nhạc Thiên Tuyết bên chúng ta thời điểm, có cái gì động tác?"

Hạo Nguyệt suy nghĩ một chút, như cũ là không có bất kỳ đầu mối, lúc ấy Dương Ninh đã náo đến lợi hại, hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết thủy chung bộ dạng như mây trôi nước chảy, căn bản rất bình thường a.

Chiến Liên Thành hít một tiếng, nói: "Cái cây trâm, vốn là trên người Nhạc Thiên Tuyết, nhưng mà nàng trong một khắc cơ hội, đem cái cây trâm này mang đến đây. Bốn vương lúc ấy nhìn không thấy, nhưng mà nghe thấy một chút tiếng gió, rất nhanh. Hơn nữa nàng bắt đúng góc độ, dùng thân thể bốn vương làm vật che chắn, người bên ngoài nhìn cũng không thấy, cái kia cây trâm găm vào hòm gỗ, cũng sẽ bị tiếng người láo loạn làm cho không phát hiện ra gì."

Hạo Nguyệt nhũn mảy, "Cái kia nói như vậy, Nhạc đại tiểu thư đến ánh mắt của ta cũng đã tính toán, nàng tính đến thời điểm thuộc hạ không chú ý nàng, bằng không thì thuộc hạ nhất định sẽ trông thấy."

Chiến Liên Thành khẽ vuốt cằm, nói: "Đúng, nàng hôm nay ra chiêu này hoàn toàn cao minh, chính xác."

"Bất quá vẫn không giấu diếm được lỗi tai vương gia?" Hạo Nguyệt nói.

Chiến Liên Thành giận tái mặt, hần chẳng qua là ngạc nhiên, Nhạc Thiên Tuyết lại có loại năng lực này, nàng phóng ám khí cũng không tệ.

Hần nói: "Hạo Nguyệt, ngươi có phải hay không cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết so với ngươi lợi hại hơn?"

Hạo Nguyệt hồ thẹn cúi đầu xuống, "Đúng vậy a, thuộc hạ lúc trước bắt không được quý y cô nương, hiện tại Nhạc đại tiểu thư dờ một trò hề nho nhỏ mà thuộc hạ cũng không phát hiện ra... Thuộc hạ đúng là không bằng Nhạc đại tiểu thư."

"Cái kia đem cho nàng thu cho mình dùng, như thế nào?"

Hạo Nguyệt có chút ngạc nhiên, Chiến Liên Thành làm việc, từ trước đến nay đều là mình quyết định, hơn nữa sẽ không hỏi ý kiến của người khác.

Nàng rũ xuống con mắt, ăn ngay nói thật, "Vương gia, kỳ thật thuộc hạ ngược lại là cảm thấy người đối với Nhạc đại tiểu thư rất không giống, thuộc hạ lúc ấy đã nghĩ ngợi rồi, Vương gia nhất định là muốn thu thập nàng về bên mình dùng, dù sao Nhạc đại tiểu thư đích thật là một nhân tài, nhất định có thể đến giúp Vương gia đấy."

"Ngươi cũng hiểu được nàng không sai?"

Rất kỳ quái, Chiến Liên Thành hôm nay rõ ràng hỏi hai lần nói như vậy.

Hạo Nguyệt rất nghiêm túc nói ra, "Cái kia tự nhiên là không sai a, Nhạc đại tiểu thư không chỉ giỏi về y thuật, hơn nữa làm người cũng thông minh. Hơn nữa Vương gia trong nội tâm không phải sớm đã có đáp án sao? Bằng không thì Vương gia cũng sẽ không trước mặt Nhạc đại tiểu thư tiết lộ về chân của mình rồi, Vương gia sớm đã giết nàng a?"

Chiến Liên Thành trầm ngâm, dù sao Hạo Nguyệt nói đích thật là như vậy.

Trong lòng của hắn, chỉ sợ sớm đã có đáp án rồi.(anh lại yêu rồi)

Như bây giờ hỏi, là trong lòng của hắn có ý khác hay vẫn là như thế? Vì cái gì hắn lại có điểm sợ hãi.

Cảm giác mãnh liệt, hắn lại là nhớ tới chính mình lúc trước là muốn mời chào Nhạc Thiên Tuyết, Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái liền cự tuyệt.

Hiện tại, không biết nàng là hay không có cái gì cải biến.

"Vương gia, không bằng lại quan sát một hồi, nhìn xem Nhạc đại tiểu thư có thể tin không?" Hạo Nguyệt nói.

"Nàng?" Chiến Liên Thành nói một câu, "Cũng thế, bản vương không muốn cho nữ tử làm việc cho mình."

Sau đó, Chiến Liên Thành liền nhắm mắt lại, không có nói nữa.

Hạo Nguyệt sững sốt, lời này có ý tứ gì? Chẳng lẽ nàng không phải nữ tử sao? Cảm tình Chiến Liên Thành một mực là đem nàng trở thành nam nhân! Hạo Nguyệt thoáng cái liền thương tâm đứng lên!

Bên kia, Nhạc Thiên Tuyết đợi Ngọc Cô Hàn, rút cuộc trông thấy hắn.

Ngọc Cô Hàn trông thấy nàng, liền ôn nhu cười cười, "Thiên Tuyết, may mắn ngươi hay vẫn còn đợi Bôn cung, bằng không thì Bôn cung lại phải hướng trưng quân phủ đi một chuyến rồi."

Cùng Ngọc Cô Hàn đi ra đến đây, còn có Ngọc Chi Dương, nhìn hắn gặp Nhạc Thiên Tuyết, cũng là cười đến đặc biệt ôn nhu.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Kỳ thật ta là muốn cùng Thái Tử nói chuyện minh bạch, về sau không cần đưa tiễn ra, ta thật sự cái gì cũng không thiếu, tuần mã ta cũng có."

Ngọc Chi Dương thì lại nói: "Thái Tử hoàng huynh có với ngươi, ngươi đừng từ chối, chờ một chút chúng ta đi đưa ngựa thì thế nào?"

Nhạc Thiên Tuyết vốn trong nội tâm đã cảm thấy hờn dỗi, hiện tại đi đưa ngựa, ngược lại là có thể thoải mái một chút.

Ngọc Cô Hàn liền gạt dây nói: "Thiên Tuyết, đến đây đi, Bôn cung đã từ lâu không cùng đi chơi với ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết do dự một chút, liền gật gật đầu, "Được rồi, con ngựa kia ta chọn dùng một chút, ta thế nhưng là không thu đấy."

"Ngươi cũng đã thay đổi, trước kia Bôn cung tiễn đưa ngươi, ngươi luôn cam tâm tình nguyện."

"Giờ làm sao giống nhau, người sẽ lớn lên, cái kia tính tình tự nhiên cũng sẽ thay đổi." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Ba người tới hành cung Thái tử, chính là đi lựa chọn ngựa.

Chuyện đua ngựa của ba người đã bị Ngọc Nam Phong biết được, ba người từ hành cung Thái Tử thời điểm chuẩn bị xuất phát đi ra bên ngoài, Ngọc Nam Phong cũng là cỡi ngựa đến. (chị hot qua 1 mình mà được 3 hoàng tử sủng)

Hắn nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Thiên Tuyết! Bỏn Hoàng tử cũng tới!"

"..." Nhạc Thiên Tuyết có chút không nói gì, trực tiếp liếc mắt.

Cái này hai ngày trước không phải cùng Ngọc Nam Phong nói rõ rành mạch sao? Như thế nào giờ lại quẩn quýt như vậy?

Ngọc Cô Hàn ngược lại là không sao cả, nói: "Tứ đệ cũng tới, càng nhiều người thì càng náo nhiệt, mục đích của chúng là thi xem ai đến trước đi khámng 10 dặm đường núi."

Nhạc Thiên Tuyết giương roi nên quát vào ngựa nói, nói: "Cái kia chúng ta bắt đầu thôi?"

Kinh Thành đường đi không lớn, ba nam nhân đều nhường cho Nhạc Thiên Tuyết đi trước.

Nhạc Thiên Tuyết cũng mặc kệ bọn hắn rồi, chính mình đi trước cũng không mất mát gì.

Ba người kia đợi Nhạc Thiên Tuyết rời đi, Ngọc Cô Hàn mới lạnh mặt, nói: "Bỏn cung cũng không muốn người không có phận sự đến tham gia."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Lăn nữa bị ám toán

Ngọc Nam Phong từ trước đến nay cùng Ngọc Cô Hàn bất hòa, hơn nữa Ngọc Cô Hàn sẽ chỉ là lấy mạnh hiếp yếu, nhưng đối với Dương hoàng hậu cùng dương thừa tướng lại phải lùi một bước, loại người này căn bản là hèn khinh thường.

Ngọc Nam Phong hừ một tiếng: "Thái Tử hoàng huynh, thân đệ cũng không tính cái già là người không phận sự? Như thế nào vừa rồi tại trước mặt Thiên Tuyết không nói? Hết lần này tới lần khác tại thời điểm như thế này mới nói? Chắc là muốn duy trì hình thượng tốt đẹp trước mặt Nhạc Thiên Tuyết sao?"

Ngọc Cô Hàn sắc mặt lại lạnh thêm, Ngọc Nam Phong quả thật là vương chân vương tay mà.

Nghe thấy vậy cục diện bế tắc, Ngọc Chi Dương liền khẽ cười một tiếng, khuyên như: "Tốt rồi, chúng ta cũng đi thôi, đợi lát nữa chúng ta sẽ bị bỏ lại nhiều lắm."

Vừa nói như vậy, Ngọc Cô Hàn lúc này mới không so đo với Ngọc Nam Phong, liền quát roi nên ngựa, đuổi theo Nhạc Thiên Tuyết tiến đến.

Ngọc Nam Phong ấn tượng đối với tam ca Ngọc Chi Dương cũng không tệ, dù sao Ngọc Chi Dương nói cũng có lý, hơn nữa cũng chưa bao giờ coi thường bất luận kẻ nào.

Hắn nói: "Tam ca, có phải hoàng hung hay không thích Nhạc Thiên Tuyết? Thế mà trước mặt Nhạc Thiên Tuyết còn giả vờ giả vịt?"

Hắn trong tâm và ngoài mặt không giống nhau, Nhưng tối thiểu anh ấy rất thẳng thắn.

Ngọc Chi Dương ánh mắt có chút tỉnh mạch, bắt quá cũng chính là chợt lóe lên, nói: "Ta cũng không biết."

Hai người cũng không có nhiều lời, liền đuổi theo sau.

Trận đua ngựa này ba người đàn ông cố nhường Nhạc Thiên Tuyết, dĩ nhiên là Nhạc Thiên Tuyết thắng, điều này cũng làm cho Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy có chút không thú vị.

Ngọc Cô Hàn vốn còn muốn gọi Nhạc Thiên Tuyết đi bờ sông bắt cá, bắt quả Nhạc Thiên Tuyết cũng là cự tuyệt.

Lúc này đến phủ tướng quân, nàng bận rộn cả một ngày, chỉ ăn rồi liền một cái đi ngủ.

Có thể trong khoảng thời gian này, chiến Vương Phủ liền xảy ra chuyện.

Vào đêm cách đó không lâu, bởi vì Chiến Liên Thành ưa thích yên tĩnh, cho nên chiến Vương Phủ màn đêm vừa xuống đều là yên tĩnh.

Tháng này là âm nguyệt, võ công mặc dù không có cái gì hạn chế, bắt quả hai chân lại không thể đi lại, cho nên hắn cũng sớm nghỉ ngơi.

Nhưng lại lúc này thì có một bóng người xuất hiện, lạng lẽ, toàn là cao thủ đến đây.

Hắc y nhân kia ăn mặc thể nhưng là rất tùy tiện, nhưng mà rón ra rón rén vào phòng Chiến Liên Thành tìm kiếm vật gì đó.

Kỳ quái? Trong gian phòng đó cũng không thấy được hốc tối (*lỗ khám ngọc), chẳng lẽ Chiến Liên Thành căn bản là không có vật kia?

Hắc y nhân trong nội tâm nghĩ như vậy, liền định đi đến chỗ khác.

Bất quá một hồi thanh âm gió rít cũng liền truyền đến, Hắc y nhân vội vàng bỏ trốn, mới phát hiện ám khí phóng tới mình, may là hần nhanh chân trốn kịp!

Hắc y nhân vỗ vỗ ngực, nói: "Ta như vậy nhẹ chân nhẹ tay đấy, nguoi này làm sao còn tỉnh lại?"

Trên giường, Chiến Liên Thành ngồi dậy, trong bóng đêm, hần ánh mắt cũng là trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Cái này người không đơn giản, rõ ràng có thể xông vào gian phòng của hần, trước kia, cho tới bây giờ đều không có qua loại tình huống này.

Chiến Liên Thành nói: "Nguoi cũng khá tốt, lại là có thể đến nơi này đến."

Hắc y nhân kia cười hắc hắc, tiện tay kéo ra một ghế bành ngồi xuống, nói: "Dễ nói dễ nói, ta muốn đi chỗ nào, còn thực không có người nào có thể ngăn trở ta."

khẩu khí Lớn như vậy, Chiến Liên Thành cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại người này.

Không đúng, trước kia cũng đã gặp, bất quá tiếp theo đều chết hết.

Tóm lại, tại trước mặt Chiến Liên Thành mà kiêu ngạo, phần lớn đều sống không được bao lâu.

Lúc này, Chiến Liên Thành trong tay lại cầm lấy một mũi ám khí, nói: "là người nào phái nguoi tới?"

Hắc y nhân kia nhìn xem hoàn cảnh bốn phía, nói: "Người nào? Chỉ có một mình ta."

Chiến Liên Thành nhú mày, người nọ là không chịu nói, hay là chỉ có một mình hần?

Hắc y nhân xem qua cả gian phòng, cũng không có phát hiện đồ vật mình muốn tìm, hít một tiếng, "Ta không phải tới đây tìm nguoi, ta liền rời đi."

Chiến Liên Thành lại bắn ra một quả ám khí, "Đã đến, thì không có khả năng rời đi."

Ai ngờ hắc y nhân kia liền đưa tay ra đã bắt được ám khí, nhìn qua không mất chút khí lực nào dễ dàng bắt được.

Hần cười cười, "Người khác có thể đến không đi ra được, nhưng mà ta, thì lại là chuyện khác. Chiến tiểu tử, ta khuyên nguoi ngoan ngoãn không nên ra tay, bằng không thì đợi lát nữa ai chết ai sống đến lúc đó mới nói chính xác được."

Lời này rất rõ ràng, hắc y nhân kia không phải là muốn gây tổn thương cho Chiến Liên Thành.

Nhưng mà Chiến Liên Thành một mực tâm cao khí ngạo, qua nhiều năm như vậy, hần còn chưa từng gặp qua một đối thủ xứng tầm.

Hôm nay gặp được người như vậy, làm sao hần có thể đơn giản buông tha.

Hắc y nhân trong khi đang nói chuyện, Chiến Liên Thành đã đột nhiên ra tay, mấy mũi ám khí bắn ra, Hắc y nhân vội vàng dùng nội lực đem ám khí cho ngăn trở, mà lúc này, Chiến Liên Thành cũng bay vọt đi lên, hai tay tập trung nội lực!

Một chương đánh xuống, Hắc y nhân cùng Chiến Liên Thành chạm nhau một chương, Chiến Liên Thành thần sắc cả kinh, không thể tưởng tượng được hắc y nhân kia lại lợi hại như vậy, nội lực rất là thâm hậu!

Hắc y nhân xoay người một cái, đối mặt với sự tấn công của Chiến Liên Thành mà không phải lùi lại bất kỳ một bước nào, hơn nữa nội lực lại vượt xa Chiến Liên Thành!

Chiến Liên Thành sau đó ngồi ở trên xe lăn, chuyển động xe lăn, hai tay ra chiêu cũng rất nhanh, Hắc y nhân thiếu chút nữa liền ngăn cản không kịp.

Bất quá Hắc y nhân cũng không phải sợ không vội, hủy đi mấy chiêu về sau, liền lập tức giữ lại mảnh khỏe của Chiến Liên Thành!

"Chiến tiểu tử, Nội công tâm pháp là ai dạy cho nguoi?" Hắc y nhân hỏi. (Trí đại sư đó, cũng không chắc đoán thể thôi nhè nhưng không biết là có phải người đã định giết Chiến Liên thành lúc đến làng nhỏ không nữa)

Chiến Liên Thành nhú mày, nói: "Cùng nguoi có quan hệ gì!" (ý là sao phải nói)

Người áo đen này không rõ lai lịch, hơn nữa Chiến Liên Thành cũng cảm thấy mơ hồ có điều rất lạ.

Hắc y nhân lại là hừ một tiếng, nói: "Nguoi có biết tông quyền là cái gì không?"

Chiến Liên Thành biến sắc, rút cuộc khuôn mặt trở nên co rút, hần nói: "Là ai phái ngươi tới hay sao? !"

Hắc y nhân lúc này ngược lại là hiểu rõ, liền ha ha cười, "Ta đây không hiểu, ngươi nhất định bảo vệ không được Tông quyền, nhìn ngươi bây giờ đã là người tàn phế, Cái đại sự kia như thế nào mà thành?"

Chiến Liên Thành trong nội tâm sợ hãi nộ về cả kinh, "Ngươi đến tốt cùng là ai? !"

Tám năm rồi, hần chưa bao giờ có tâm tình như đêm nay như vậy ! Tức là kinh dị, lại là có chút bi phẫn!

Hắc y nhân nói: "Chiến tiêu tử, ngươi hay vẫn nên chết sum mà siêu sinh. Về phần cái kia đại sự kia, cũng không cần ngươi quan tâm."

Chiến Liên Thành lập tức đã biết rõ hần muốn xuất thủ, một chương đón đỡ, bất quá Hắc y nhân là hạ quyết tâm muốn lấy tính mạng Chiến Liên Thành, dùng tới chín phần nội lực!

Chiến Liên Thành gân mạch chấn động, ngực khí huyết căng là bành trướng không thôi, ánh mắt hần có chút trừng lớn, một chương này là huyết chương thiêu đốt, là một chiêu của Càn Khôn bí pháp, hần đến nay đều chưa luyện thành, nhưng mà người này rõ ràng hiểu được!

Chiến Liên Thành lập tức liền phun ra một ngụm máu, mơ hồ ngắt đi, chỉ nghe thấy hắc y nhân kia thời điểm rồi đi nói lại một câu: "Đáng tiếc ngươi là người tàn phế, bằng không thì tu luyện mười năm nữa, là đã đạt đến cảnh giới như ta bây giờ rồi."

Chiến Liên Thành thở phì phò, che ngực, cái kia giọt máu bắn trên quần áo màu trắng của hần, hần nắm chặt lan can, trên người đau nhức hần có thể nhìn xuống, bất quá nội thương cũng không nhẹ? Như thế nào cũng không tốt rồi!

Trước lúc Hôn mê, trong đầu hiện nên bóng giáng một người, chẳng qua là, đó là mang theo vài phần hận ý.

ở bên trong Phủ tướng quân, Nhạc Thiên Tuyết vốn là ngủ được vô cùng tốt, bất quá bên ngoài bỗng nhiên có người lao đến.

Nàng mơ mơ màng màng đứng lên, trong phòng đốt một ngọn nến nho nhỏ, ánh nến ảm đạm, nàng cũng hỏi: "Chuyện gì?"

Bên ngoài, Hạo Nguyệt liền vọt vào, nói: "Nhạc tiểu thư, ngươi nhanh đi với ta đến chiến Vương Phủ a!"

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, "Xảy ra chuyện gì vậy? Sẽ không phải Nguyên Thiên Tứ đã xảy ra chuyện chứ?"

Hạo Nguyệt con mắt hồng hồng, nói: "Vương gia... Đã xảy ra chuyện... Tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc!"

Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái liền tỉnh táo lại, nàng lập tức xuống giường, hỏi: "chuyện này là thế nào?"

Hôm nay gặp Chiến Liên Thành vẫn còn khá tốt mà, làm sao lại đã xảy ra chuyện?

Ân Tô Tô cùng Hoa Đào giúp đỡ Nhạc Thiên Tuyết mặc quần áo, Nhạc Thiên Tuyết cũng đẩy Hoa Đào, "Hoa Đào, giúp ta đem luyện dược đỉnh cùng cái hòm thuốc chuẩn bị cho tốt cho ta."

Nhạc Thiên Tuyết đã đoán được phát sinh chuyện gì, nếu như thương thế bình thường, Nguyên Thiên Tứ khẳng định có thể chữa trị cho tốt, nhưng mà Hạo Nguyệt tìm đến, cái kia Nguyên Thiên Tứ khẳng định cũng là không có biện pháp.

Hạo Nguyệt nói: "Ta cũng không biết, bất quá nguyên đại phu nói mời người là trợ thủ nhanh qua giúp thì Vương gia mới cứu được."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không nói gì, rõ ràng chính là Nguyên Thiên Tứ không có cách nào, mới kéo nàng qua bên đây.

Nhạc Thiên Tuyết rất nhanh đã mặc xong, Hoa Đào cũng chuẩn bị xong đồ mang ra, Nhạc Thiên Tuyết cảm lên, đi theo Hạo Nguyệt đến Chiến vương phủ.

Trên đường, Hạo Nguyệt đã nói qua một chút tình huống vừa rồi, Chiến Liên Thành hôn mê trong phòng, thương thế rất nghiêm trọng.

Chiến Vương Phủ từ trước đến nay thủ vệ nghiêm ngặt, căn bản vốn là không có người nào có thể tới gần, hơn nữa Chiến Liên Thành võ công cũng là không kém, hôm nay làm sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy?

Nhạc Thiên Tuyết không nói lời nào, nàng đại khái đoán được một chút, lại cũng không nên nói ra.

Đã đến chiến Vương Phủ, gian phòng Chiến Liên Thành đèn đuốc sáng trưng, bốn phía có không ít người vây quanh.

Truy tình trông thấy Nhạc Thiên Tuyết đã đến, tựa như là nhìn thấy cứu tinh, vội vàng phụ giúp Nhạc Thiên Tuyết đi vào.

Nhạc Thiên Tuyết cũng thuận đường đóng cửa lại, "Chớ quấy rầy ta cùng Thiên Tứ sư phụ."

Nguyên Thiên Tứ vốn là cho Chiến Liên Thành thi châm, nhưng lại lúc này thời điểm nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết đã đến, hần cơ hồ là muốn khóc lên.

"Thiên Tuyết muối muối, người rút cuộc đã tới!"

Nhạc Thiên Tuyết hần đẩy ra, sau đó đem cái hòm thuốc để ở một bên, "Tình huống như thế nào?"

Nguyên Thiên Tứ mím môi, nói: "Người xem một chút lồng ngực của hần, ta cũng không biết tình huống như thế nào, kinh mạch đã đứt đoạn một nửa! Hần là bị cao thủ đánh!"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn ngực Chiến Liên Thành, đó chính là có một màu đen dầu bàn tay.

Bất mạch, quả thật là đã đoạn một nửa kinh mạch.

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt ngưng trọng, nhanh chóng lấy ra bao châm cứu, dùng biện pháp châm cứu của chính mình châm cứu cho Chiến Liên Thành.

"Có thể cứu không?" Nguyên Thiên Tứ nói, "Thương thế của hần quá nghiêm trọng, ta chỉ có ba phần cơ hội, cho nên mới gọi người tới rồi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không ngẩng đầu lên, "May mắn không phải ung thư, bằng không thì ta cũng không có biện pháp gì."

"Ung thư?" Nguyên Thiên Tứ có chút nghi hoặc.

Nhạc Thiên Tuyết cũng lười giải thích, nói tiếp: "Cái này cao thủ lưu tình, bằng không thì Chiến Liên Thành đã sớm chết rồi, đem ta cái hòm thuốc mở ra, xuất ra một viên đan dược màu lam cho hần uống."

Nguyên Thiên Tứ nhìn nhìn, cái kia còn một viên cuối cùng.

"Đây chính là trước kia người đã nói qua Mạnh tâm đan(cái này dùng cho lúc cứu tứ hoàng tử), chỉ còn lại một viên, người nữ dùng sao?" Nguyên Thiên Tứ nói.

"Không dùng cũng không được." Nhạc Thiên Tuyết hạ giọng, "Thiên Tứ, nhìn xem trong phòng của Chiến Liên Thành có hay không có Tổng quyền ở đây."

Nguyên Thiên Tứ thoáng cái nhớ tới, hướng về phía Nhạc Thiên Tuyết liền vội vàng đi tìm.

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ Chiến Liên Thành bây giờ đang ở trạng thái chết giả, chỉ còn lại có một hơi thở cuối cùng, Nguyên Thiên Tứ trong tình huống này không có khả năng cứu Chiến Liên Thành rồi, nhưng là nàng, sẽ không như vậy.

Nàng hướng ngón tay của mình đâm một châm, rỉ ra máu.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tàn phế thì đã làm sao ?????

Nhạc Thiên Tuyết đem máu của mình cho vào dược đỉnh để luyện chế, sau đó bỏ thêm mấy vị dược vào, bắt đầu luyện dược.

Nguyên Thiên Tứ vừa vận nhìn qua, trông thấy Nhạc Thiên Tuyết hai tay che chở dược đỉnh, sau đó dược đỉnh liền tản mát ra một chút quang mang nhàn nhạt, thoát nhìn rất là thần kỳ.

Nguyên Thiên Tứ vô luận là nhìn bao lần, vẫn cảm thấy có chút ngạc nhiên, bất quá đây là sự thật, Nhạc Thiên Tuyết đích thật là có kỹ năng đặc biệt này.

Nguyên Thiên Tứ nhất thời đã quên cần phải đi tìm tổng quyền, cứ mãi nhìn Nhạc Thiên Tuyết, thời gian thì cứ trôi dần mà Thiên Tứ thì cũng quên mất nhiệm vụ được giao rồi, sau đó hần mới phát hiện, nguyên lai Nhạc Thiên Tuyết đã đem thuốc luyện tốt rồi.

Nhạc Thiên Tuyết hao tổn không ít khí lực, trán thấm mồ hôi hột, xuất ra viên đan dược mới vừa được luyện xong, lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, nói: "May mắn vẫn luyện được."

Nàng lập tức liền cho Chiến Liên Thành cho ăn xuống, Chiến Liên Thành bây giờ sắc mặt xám trắng, thoát nhìn rất đáng sợ,.

Tay của nàng sờ lên đôi má Chiến Liên Thành, nhiệt độ cơ thể của hần đáng xuống thấp, thần sắc nàng bắt đầu có chút ngưng trọng, bất quá cũng là thu tay lại.

Nhạc Thiên Tuyết đại khái đoán được là người nào gây nên, cũng bởi vì như vậy, cho nên mới tức giận, muốn tìm người nọ lý luận một phen.

Nguyên Thiên Tứ đi tới, trông thấy sắc mặt Chiến Liên Thành, đã biết rõ Chiến Liên Thành tính mạng đã được bảo toàn .

Hắn cũng thấy mừng rỡ, có thể thấy được Nhạc Thiên Tuyết đích thật là có khả năng “cải tử hoàn sinh “

Nguyên Thiên Tứ nói: "May mắn ngươi đã đến rồi, bằng không thì ta nhất định không có khả năng cứu được hắn."

Nhạc Thiên Tuyết tức thì là không nói gì, hiện tại nàng đang nghĩ ngợi, Chiến Liên Thành tại sao bị thương????

"Thiên Tuyết, ngươi làm sao vậy?" Nguyên Thiên Tứ còn tưởng rằng nàng quá mệt mỏi, liền nhìn nàng, sờ lên trán của nàng.

Nhạc Thiên Tuyết một chút mở ra tay của hắn, nói: "Ta không sao."

Nàng sau đó đứng lên, đem đồ vật thu lại, đồng thời cũng hỏi: "Có tìm được cái gì không?"

Nguyên Thiên Tứ lắc đầu, "Không có cái gì, nếu vật kia ở đây, hắn sẽ giấu ở nơi khác a."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, đây cũng là bình thường, bất quá xem tính tình Chiến Liên Thành khả năng hắn giấu ở đây không lớn.

Nàng nói: "Ta có chút việc, ta đi về trước."

Nguyên Thiên Tứ nói: "Hiện tại hắn khí tức còn bạc nhược yếu kém, ngươi lúc này đi rồi hả?"

"Không có chuyện gì đâu, ta vừa rồi đem thuốc kia cho Chiến Liên Thành hiển kinh mạch hắn một lần nữa kết nối, hướng hồ người hạ thủ cũng không có phế đi nội lực của hắn, dựa vào nội lực thâm hậu của hắn , nửa tháng là có thể đem tổn thương dưỡng tốt rồi." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nguyên Thiên Tứ bừng tỉnh đại ngộ, "Nguyên lai là như vậy, vậy thuốc của ngươi thật đúng là lợi hại."

Đây cũng là nói nhảm, dù sao Nhạc Thiên Tuyết dựa vào quý y cô nương nổi danh thiên hạ, cũng là dựa vào chính mình luyện ra được thuốc tốt mà một lần thành danh.

Thuốc của nàng , coi như loại bình thường nhất , cũng là đáng trăm lượng bạc.

Hướng chi vừa rồi nàng luyện, là dùng máu của chính mình, cái này rất trân quý, hơn nữa hiệu ứng cũng rất lợi hại.

Nhạc Thiên Tuyết đem đồ vật cầm lên, lên đường: "Ngươi liền lưu lại chăm sóc lấy hắn a, ta phải đi rồi."

Nguyên Thiên Tứ ừ một tiếng, dù sao hắn hiện tại cũng hình như là đã thành người hầu Nhạc Thiên Tuyết, tùy ý Nhạc Thiên Tuyết đem ra sử dụng .. thật là bị ai aaaaaa.

Nhạc Thiên Tuyết ra khỏi phòng, Hạo Nguyệt cùng truy tinh còn ở bên ngoài lo lắng chờ.

Nàng vừa ra tới, không chờ bọn họ hai người hỏi, nàng đã nói: "Chiến Vương gia đã không sao, sự phụ ở lại chăm sóc Vương gia rồi, ta đi trước."

Hạo Nguyệt rung rung gật đầu, giờ phút này cũng quân Nhạc Thiên Tuyết, hai người bọn họ liền đi vào trong phòng nhìn xem Chiến Liên Thành cuối cùng như thế nào.

Nhạc Thiên Tuyết ra khỏi chiến Vương Phủ, vốn là có người tiễn đưa nàng, nhưng nàng cự tuyệt.

Bây giờ là nửa đêm, trên đường phố căn bản là không có ai.

Bất quá vào lúc đó, cũng chỉ có nghìn Phật tháp như cũ là ánh nến cường thịnh, dù sao chỗ ấy quanh năm không tắt đèn .

Nhạc Thiên Tuyết đi tới nghìn Phật tháp, ngay từ đầu vốn là bị thị vệ ngăn cản, bất quá sau đó nàng lại giằng co thoắt một lúc, thị vệ kia liền nhường đường.

Nguyên nhân là, nghe thấy trí đại sư biết rõ nàng đã đến, cố ý truyền lời xuống muốn thả nàng đi.

Nhạc Thiên Tuyết thoắt cái đã đến tầng mười, nàng quả thật là trông thấy thấy trí đại sư còn ăn mặc một thân quần áo màu đen, trong tay còn cầm lấy một bầu rượu, uống đến đang cao hứng đây!

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, nói: "Quả thật là ngươi! Ngươi tại sao phải đã thương hắn? !"

Nghe thấy trí đại sư tự nhiên biết rõ nàng nói cái gì, hắn chẳng qua là rất kỳ quái, vì cái gì Nhạc Thiên Tuyết sẽ đến hưng sư vấn tội.

Hắn một đôi lợi hại con mắt đảo qua Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Nha đầu, ngươi đây là vì hắn lo lắng chuyện bất công của thiên hạ?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta liền rất kỳ quái mà thôi!"

Hoàn toàn chính xác, nghe thấy trí đại sư là người xuất gia, rõ ràng cũng thiếu chút sát sinh rồi, hơn nữa hấn và Chiến Liên Thành rõ ràng cũng là có chút điểm liên hệ

Hôm nay, nàng liền là muốn muốn biết rõ ràng.

Nghe thấy trí đại sư nhìn chằm chằm vào nàng, liền cười hắc hắc, "Cái này cũng không thể nói như vậy, ngươi muốn thấy kỳ quái, sẽ không tức giận, nhìn bộ dáng bây giờ của ngươi, thật giống như lão nạp giết tình nhân của ngươi không bằng, ngươi tới tìm lão nạp báo thù!"

Nhạc Thiên Tuyết lập tức phủ nhận: "Làm sao có thể đây! Ta chỉ là kỳ quái!"

Nàng dù sao cũng thấy lo lắng, dù sao Chiến Liên Thành cùng nàng cũng là có chút điểm giao tình, nhưng lại vì tông quyền mà dây dưa không dứt, cho nên vì hấn mới có thể bức thiết muốn làm minh bạch mọi chuyện.

"Nha đầu, mọi sự cũng có thể." Nghe thấy trí đại sư dừng một chút, "Lão nạp cùng chuyện của hấn, ngươi chớ nhúng tay, giả bộ như không biết là được. Bất quá hấn có thể hay không sống qua đêm nay, cái này. ta không bảo đảm được ???"

"Vậy ngươi hãy yên tâm, hấn nhất định có thể sống qua đêm nay." Nhạc Thiên Tuyết nói.

"Ngươi..." Nghe thấy trí đại sư trông thấy đồ vật trong tay nàng cầm, hơn nữa trên người nàng còn có vài mùi thuốc kì dị, hấn cũng là đã minh bạch đây là có chuyện gì.

"Lão nạp ngược lại là coi thường ngươi." Nghe thấy trí đại sư nói.

Xem ra, cổ xưa đồn đại là không sai.

Chiến Liên Thành, chẳng lẽ thật là trúng mục tiêu thiên tử?

Nhưng lại hấn làm tông quyền mất, còn có tư cách này sao?

Ngay khi thấy trí đại sư lâm vào trầm tư, Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Ta thật sự muốn biết, vì cái gì đại sư sẽ đổi hấn ra tay, chỉ sợ đại sư là biết rõ lai lịch của hấn đúng hay không?"

Nghe thấy trí đại sư nâng cốc hũ vừa để xuống, nói: "Nha đầu, cái này không liên hệ gì tới ngươi a?"

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm trầm xuống, xem ra cái này nghe thấy trí đại sư là cái gì cũng không muốn nói rồi.

Nàng hừ một tiếng, "Được rồi, không quan hệ với ta, ta đến lúc đó đến hỏi hấn là được rồi."

Nghe thấy trí đại sư cười cười, Chiến Liên Thành căn bản cũng không sẽ cùng Nhạc Thiên Tuyết nhắc tới.

Hấn nói: "Nha đầu, lão nạp coi như là sư phụ ngươi rồi, ta liền muốn hỏi ngươi một chút, ngươi có phải hay không thấy hấn là chiến Vương gia, nên muốn đứng về phía hấn?"

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt đặc biệt trầm tĩnh, nói: "Đại sư, ta cho tới bây giờ cũng sẽ không làm cá mè 1 lứa với hấn, ta là xem ai thuận mắt thì ta giúp. Tương đối mà nói, Chiến Liên Thành so với những người khác ngược lại là tốt một chút, ta sẽ không để ý đứng ở bên cạnh."

Nghe thấy trí đại sư minh quang tỉnh mạch, thở dài, đạo: "Ngươi ngược lại là nói rất đúng, thích gặp loạn thế, hấn xem như là nhân tài. Chỉ tiếc là một kẻ tàn phế..."

Nhạc Thiên Tuyết giận tái mặt, nói: "tàn phế thì thế nào? Tám năm trước, hấn cũng ngồi ở xe lăn, đã thành chiến Vương gia!"

Nghe thấy trí đại sư nghe xong nàng nói, ngược lại là tâm tình bình thản rồi, hơn nữa cũng là sáng tỏ thông suốt rồi.

Hấn gật gật đầu: "Ngươi nói cũng không tệ."

Cho nên, nghe thấy trí đại sư liền quyết định cho Chiến Liên Thành một lần cơ hội.

Hấn nói: "Nha đầu, vậy ngươi bây giờ muốn để cho Chiến Liên Thành sống sót."

muốn hấn sống sót cũng là ngươi, ngươi cuối cùng muốn thế nào?"

Nghe thấy trí đại sư cầm lấy bầu rượu, uống một ngụm rượu, "Hắc hắc! Liền muốn xem xem thiên ý như thế nào, về sau, lão nạp lại chậm rãi nói cho ngươi biết, hiện tại ngươi dựa theo lão nạp theo như lời đi làm đi."

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, người xuất gia thật đúng là phiền toái, cái gì cũng không chịu nói.

Không tốt cũng là không tệ, dù sao nghe thấy trí đại sư về sau cũng sẽ nói cho nàng biết ,méo mó có hơn không .còn hơn không được gì

Nàng trầm muộn thanh âm nói: "Đã biết, vậy người cũng đừng có lại hạ thủ với hần, tháng này là âm nguyệt, võ công của hần kém một chút, bằng không thì người cũng sẽ không dễ dàng như vậyra tay đâu ."

Nghe thấy trí đại sư thấy nàng quay người muốn đi rồi, liền nhậm vừa nói: "Giống như, coi như là lão nạp không giết hần,bộ dạng hần bây giờ cũng chẳng sống được bao lâu ."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không quay đầu lại, nói: "Đại sư, vậy nhìn xem ta có thể hay không cứu sống hần."

Nghe thấy trí đại sư giận tái mặt, lúc trước hần liền nghe nói qua Kinh Thành xuất hiện qua một vị quý y cô nương rất là lợi hại...

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ hần có bí mật, hiện tại hần cũng là biết rõ Nhạc Thiên Tuyết có chỗ lợi hại.

Trí đại sư không khỏi cảm thấy, thật sự là Nhạc Thiên Tuyết rồi, nếu nàng một mực muốn đấu ngang bằng người không có gì lạ, không phản kháng đó mới thật sự là kỳ quái.

Nhạc Thiên Tuyết tới gần Thiên Minh mới trở lại phủ tướng quân, ân Tô Tô cũng đợi nàng cả đêm.

"Thế nào?" Ân Tô Tô hỏi, "Chiến Liên Thành không có sao chứ?"

Nhạc Thiên Tuyết hao tổn tinh lực luyện được, cũng là cảm thấy mệt mỏi, nàng ngã vào trên giường, thanh âm nho nhỏ, "Không có việc gì, bất quá ta nhưng lại mệt muốn chết rồi..."

Ân Tô Tô biết rõ nàng mỗi một lần luyện được đều sẽ có chút mệt nhọc, bất quá lúc này đây càng thêm mệt mỏi.

Nàng lấy nước cho Nhạc Thiên Tuyết lau lau mặt, lại nghe gặp Nhạc Thiên Tuyết trầm muộn thanh âm nói: "Tô Tô, có một việc ta nghĩ mãi mà không rõ."

"Người nói xem." Ân Tô Tô nói.

Nhạc Thiên Tuyết sau đó liền đem truyện trí đại sư thuật lại, dù sao nàng cùng ân Tô Tô hai người cũng không có gì để phải giấu giếm .

Ân Tô Tô giận tái mặt, nói: "Nói như vậy, trí đại sư cùng Chiến Liên Thành có nhất định được liên quan đến nhau “???"

"Đúng, nhưng mà trí đại sư không chịu nói ra." Nhạc Thiên Tuyết nói.

"Vậy bây giờ không còn biện pháp nào rồi, người ta có thể so sánh lợi hại hơn người, hơn nữa cũng không thể nào hướng Chiến Liên Thành ra tay, bởi vì cho tới bây giờ cũng không có người biết rõ lai lịch của hần, " ân Tô Tô nói qua, "Cũng thế rồi, hiện tại lại thêm một trí đại sư đầy bí mật , tông quyền lại không biết tại nơi nào, cái kia Viên công tử càng là vô thanh vô tức..."

Ở thời điểm này, ân Tô Tô không thể không nóng nảy.

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, nói: "Không vội, cái kia Viên công tử trên đỉnh còn có cái chủ tử, chúng ta bất động, nhìn xem tình thế rồi tùy cơ ứng biến muốn vội cũng không được ."

"Vậy cũng được." Ân Tô Tô cũng liền bình tâm lại , dù sao có Nhạc Thiên Tuyết, nàng đại thù nhất định có thể báo.

Ngày hôm sau, Chiến Liên Thành bị thương các tin tức cũng không có truyền tới, Nhạc Thiên Tuyết đã khuya mới ngủ, cũng liền không có đi học.

Như vậy lười biếng rồi một ngày, Nhạc Thiên Tuyết đều cảm thấy đủ hài lòng.

Nhưng tới buổi chiều, chiến Vương Phủ đã sai người tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Uổng phí tâm cơ

Trong Chiến vương phủ, đề phòng nghiêm ngặt.

Nhạc Thiên Tuyết trải qua thời điểm, đều cảm thấy giống như có trên trăm con mắt nhìn mình vào mình, bất quá nàng cũng là thần thái tự nhiên đi qua.

Đã đến gian phòng Chiến Liên Thành, Hạo Nguyệt cùng truy tình đều chờ đợi đã lâu.

Hạo Nguyệt thân là nữ tử nên nhìn cũng dịu dàng, trông thấy Nhạc Thiên Tuyết liền trực tiếp nói rõ tình huống đêm qua, "Vương gia sáng nay tỉnh lại, tâm tình một mực không mấy khả quan, đến Nguyên thần y cũng không chịu gặp."

"Thế thì tới tìm ta làm gì?" Nhạc Thiên Tuyết đã cảm thấy có chút kì quái, hiện tại Chiến Liên Thành có lẽ không có gì đáng ngại mới phải.

Hạo Nguyệt do dự một chút, mới nói: "Nhạc tiểu thư, người không có cảm thấy Vương gia đối với người một mực rất đặc biệt sao?"

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, "Hoàn toàn không có cảm thấy."

Hạo Nguyệt lôi kéo Nhạc Thiên Tuyết đã đến một bên, nói: "bằng không vương gia sẽ không cùng cô đi cứu Nguyên Thiên Tứ? Còn có, Dương Ninh muốn giả họa cho cô, lúc ấy Vương gia liền nhìn thấy hành động của cô rồi, cũng đều không có vạch trần cô, vậy vì cái gì mà vương gia làm vậy?"

Hạo Nguyệt nhìn ở trong mắt, ngược lại là có chút hiểu rõ.

Người bên ngoài năng khả năng không biết, nhưng mà đối với Chiến Liên Thành nàng liền hiểu rõ vô cùng rồi, Chiến Liên Thành sẽ không chính mình không có việc gì tìm việc làm.

Chiến Liên Thành đối với Nhạc Thiên Tuyết đích thật là có chút không giống với những người khác, nhưng chính Chiến Liên Thành lại có chút bất đắc dĩ, giống như không có ý nguyện tiếp cận Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, hoàn toàn chính xác là có những thứ như vậy.

Nàng nói: "Đoán chừng Vương gia nhà người cũng là ái tài, vậy bây giờ tới tìm ta là làm gì? Luận y thuật mà nói, Thiên Tứ sư phụ có thể so với ta lợi hại hơn."

Nhạc Thiên Tuyết chính là tròn tròn mắt nói lời bịa đặt, cũng không có phản ứng lạ gì.

Hạo Nguyệt dừng lại một chút, thấp giọng nói: "Ta đây cùng Nhạc tiểu thư nói một sự kiện, Nhạc tiểu thư cũng đừng tiết lộ ra ngoài."

Hạo Nguyệt gặp nhiều người như vậy, ngược lại là biết rõ Nhạc Thiên Tuyết là có thể tin cậy.

Lúc này đây Chiến Liên Thành biến thành như vậy, Hạo Nguyệt cũng ý định tự chủ trương một lần.

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, "Người cứ nói đi, ta nếu tiết lộ ra cái gì, Vương gia nhà người đoán chừng cũng sẽ không bỏ qua ta, ta còn thật là yêu quý cái mạng nhỏ của mình đây."

Hạo Nguyệt hé miệng cười cười, tâm tình liền buồn lòng hơi có chút.

Nàng nói: "Là như vậy, từ tám năm trước, Vương gia nhà ta liền mất một đồ trọng yếu, đến nay đều không có tìm được, tối hôm qua cái kia người đánh lén, nói Vương gia căn bản chính là cái gì cũng sai, Vương gia vốn chính là tự trách, hiện tại bởi vì người nọ mà nói, Vương gia khả năng không có cửa tìm được vật kia."

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm kỳ quái, dựa vào bốn sự của Chiến Liên Thành, muốn tìm cái đồ vật kia mà không thấy sao?

Nàng Linh quang lóe lên, ngược lại là nhớ tới chuyện này liên quan đến Tổng Quyền.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Ta muốn hỏi một chút, thất lạc vật gì?"

Hạo Nguyệt ánh mắt có chút né tránh, "Về cái này, Nhạc tiểu thư liền không cần hỏi, hiện tại chỉ muốn cô như thế nào an ủi vương gia để vương gia có thể vực dậy tinh thần đi tìm vật kia thôi."

"Này Hạo Nguyệt, người có tin ta hay không?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Hạo Nguyệt sững sờ, "Nếu không tin Nhạc tiểu thư, ta đây làm sao có thể nói nhiều chuyện như vậy với Nhạc Tiểu thư chứ?"

"Vậy thì được rồi, ta chỉ muốn muốn biết rõ ràng sự tình mà thôi, Vương gia nhà người hiện tại bị bệnh, nếu không nhanh chút cời bỏ khúc mắc, sẽ ảnh hưởng đến bệch tình đây, đến lúc đó bị thêm tâm bệnh, vậy nguy rồi." Nhạc Thiên Tuyết cố ý nói nghiêm trọng một chút, muốn cho Hạo Nguyệt kinh hãi.

Ở một bên truy tình cũng là nhin không được, liền cũng liền tiến nên nói thêm vào, nói: "Hạo Nguyệt người cũng đừng có do dự cái gì, thân thể Vương gia quan trọng hơn đây."

Hạo Nguyệt lúc này mới gật gật đầu, truy tình nói không sai, cái gì cũng phải nghĩ đến Chiến Liên Thành làm đầu.

Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết cùng Chiến Liên Thành coi như là có chút giao tình rồi, thừa dịp lúc này đây, đem lôi kéo Nhạc Thiên Tuyết về bên này với bọn hắn, đó cũng là điều tốt.

Nàng sau đó nói: "Kỳ thật vật kia là đồ vật gia truyền của Vương Gia, rất là trọng yếu. Nhưng lại từ lúc tám năm trước, liền bị người ta đánh cắp rồi, Vương gia tìm không thấy người nọ, nên cũng không tìm thấy vật kia."

"Vương gia nhà ngươi có thể hủy hoại được nhiều người?" Nhạc Thiên Tuyết không khỏi cảm thấy buồn cười, "Ta còn vẫn cho là vương gia nhà ngươi có thể không bị ảnh hưởng bởi một ai, không nghĩ chỉ vì lời nói của một người mà có thể làm cho vương gia nhà ngươi suy sụp đấy."

Hạo Nguyệt đành phải là cười cười, "Cái sự tình trước kia, người nọ..."

Truy tìm đây Hạo Nguyệt một chút, "không thể nói tới người này, làm cho tất cả mọi người mất hứng."

Hạo Nguyệt hít một tiếng, cũng liền không có nói nữa.

Truy tìm lên tiếng: "Tối hôm qua người nọ... Có thể là bà con xa của Vương gia, nói Vương gia không có năng lực bảo hộ cái chi bảo truyền gia, cho nên Vương gia mới có thể như vậy đấy."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, cái này nàng cũng hiểu, cái kia cuối cùng là vật gì, rõ ràng lại để cho Chiến Liên Thành thoát cái như vậy tình thần sa sút.

Hạo Nguyệt nhìn nhìn trong phòng, nói: "Nhạc tiểu thư, người đi vào khuyên nhủ Vương gia, hắn uống thuốc cũng không chịu uống, ăn cũng không chịu ăn."

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ thầm chính mình cũng không phải bác sĩ tâm lý, cũng không hiểu được an ủi người.

Bất quá Hạo Nguyệt cùng truy tìm đều nói đến nước này rồi, cũng không có khả năng không giúp.

Đi vào lách lư thoáng một cái, vậy coi là cũng được.

Nhạc Thiên Tuyết tiến vào gian phòng, trông thấy Chiến Liên Thành an vị tại trên giường, không biết là đang suy nghĩ đến cái gì, cái kia con mắt đen kịt, ánh mắt cũng là tối sầm.

Nàng suy nghĩ một chút, chính là đi qua.

Đầu giường trên bàn chén thuốc cũng đã nguội, nàng nhìn thoáng qua, nói: "Chiến Vương gia, người mới từ trước quý môn quan trở về, làm sao lại không uống thuốc? Chẳng lẽ đã nghĩ một mực muốn bị bệnh?"

Chiến Liên Thành nghe thấy thanh âm của nàng, hơi sững sờ, quay đầu nhìn nàng, cái kia tuần nhan coi như là có chút xanh trắng, nhưng cũng là đủ để khuyên đảo chứng sinh.

Thật sự là đẹp mắt, Nhạc Thiên Tuyết là như thế này cảm thấy.

"Ai bảo người vào?" Chiến Liên Thành cũng lười nhìn nàng, "Đi ra ngoài."

Nhạc Thiên Tuyết không nghe hần nói, liền ngồi xuống, Chiến Liên Thành ngồi được trên người nàng có mùi thơm của thuốc, cau mày.

"Chiến Vương gia, kỳ thật cũng không có việc gì, uống thuốc trước được không nào?" Nhạc Thiên Tuyết thanh âm tận lực nhu hòa, cái này Chiến Liên Thành bướng bỉnh nóng nảy, có đôi khi cũng cần hòa hoãn.

Không sai, Chiến Liên Thành hiện tại mặc dù là bị nội thương, bất quá tính tình của hần vẫn như trước.

Hần nói: "Bỏ vương không muốn gặp người, đi ra ngoài!"

Nhạc Thiên Tuyết cũng mặc kệ hần, lên đường: "Được rồi, người coi như ta không phải người là được rồi. Kỳ thật thứ đồ vật ném đi cũng là có thể tìm trở về, cái này có cái gì hay sao? Không bằng người liền nói cho ta biết, là ai trộm đồ đạc của người, vật kia vậy là cái gì? Ta cũng là có chút quan hệ đấy, khả năng có thể giúp người tìm về đấy."

Chiến Liên Thành nghe thấy lời này, cái kia con mắt liền mãnh liệt trở nên có chút đáng sợ.

Hần ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, "Ai nói với người hay sao?"

"..." Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm sợ hãi cả kinh, xem ra chính mình là nói sai, Hạo Nguyệt cũng không có nói rõ là cái gì, nhưng lại Chiến Liên Thành làm sao lại tức giận?

Chiến Liên Thành mãnh liệt liền nhéo ở cổ Nhạc Thiên Tuyết, toàn thân khí tức đều lạnh như băng.

Hần nói: "Người muốn cái gì? Hay là người tới đây cũng muốn cười bản vương một phen?!"

Nhạc Thiên Tuyết bị hần hù sợ, cũng là phản ứng không kịp, cái kia cổ bị hần bóp, đều hô hấp không thông.

Nàng sắc mặt xanh trắng, đều muốn giật ra tay Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành hiện tại tựa như là nên con điên, coi như Nhạc Thiên Tuyết là cừu nhân vậy.

Nhạc Thiên Tuyết trong mắt một màn sương mù, chỉ thấy Chiến Liên Thành trong ánh mắt tràn đầy hận ý, còn có chút khinh thường!

Nàng khó khăn nói: "Ngươi thả ta ra... Thả ta ra..."

Tiếp tục như vậy nữa, nàng khẳng định liền hô hấp không được nữa, khẳng định liền chết đến nơi rồi.

Chiến Liên Thành đỏ mắt, cũng không đợi nàng gãy giữa, bộ ngực hấn liền mảnh liệt đau xót, cũng là không dùng được lực nữa.

Hấn đánh phải là buồng lòng Nhạc Thiên Tuyết, nội thương của hấn còn chưa có khôi phục lại, hiện tại lại như vậy động khí, cái kia sẽ chỉ làm tổn thương nặng thêm mà thôi.

Nhạc Thiên Tuyết hô hấp đã thông, ho khan vài tiếng.

Nàng sắc mặt mới khôi phục lại một chút, trông thấy bộ dạng thống khổ của Chiến Liên Thành ở trên giường, vốn là không muốn quản đấy, thế nhưng là lại nhìn không được.

Nàng liền bạo lực bóp mồm Chiến Liên Thành cho hấn uống thuốc.

"Dám bóp cổ ta! Tiếp theo còn như vậy khiến cho ngươi mạnh khỏe nhìn!" Nhạc Thiên Tuyết hăm hừ một tiếng, liền điểm mấy huyệt đạo trên người Chiến Liên Thành, làm giảm cảm giác đau đớn cho hấn.

Cái này trong chốc lát, Nhạc Thiên Tuyết càng là tùy tiện bấm véo hấn một cái, Chiến Liên Thành kêu lên một tiếng buồn bực, mở to mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết, ánh mắt cũng là khôi phục bình thường.

Hấn hồi tưởng lại sự tình vừa rồi, lại nhìn đến vết đỏ trên cổ Nhạc Thiên Tuyết, liền biết mình mới vừa rồi là xuống tay hơi nặng.

Hấn càng là tự trách, "Thực xin lỗi."

Nhạc Thiên Tuyết tay ngừng một chút, chưa từng nghe qua Chiến Liên Thành nói xin lỗi đấy.

Tức giận liền tiêu tan, nói: "Cái này cũng không có là gì, ngươi thân thể của mình nên biết kiềm chế một chút."

Hiện tại Chiến Liên Thành bị nội thương, đúng là nên cẩn thận một chút.

Chiến Liên Thành ân một tiếng, đau đớn đã giảm bớt một chút, sắc mặt hấn cũng là không khó coi như vậy nữa.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chuyện này là Hạo Nguyệt nói với ta, ngươi cũng đừng trách Hạo Nguyệt, là ta bất quá nên biết đấy. Nếu như không ngươi không thấy vật gia truyền chỉ bảo kia, đó cũng không phải là lỗi của ngươi, ngươi không cần tự trách mình."

Chiến Liên Thành rũ xuống đôi mắt, tựa hồ là không muốn nói đến chuyện này.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là khó hiểu, đợi lát nữa nhắc lại mà nói, khả năng cũng sẽ bị Chiến Liên Thành cho một chưởng đánh chết.

Nàng rất là thức thời, liền cũng không đề cập nữa.

Nhưng là Chiến Liên Thành thời điểm này liền nói: "Vật kia, nhất định phải tìm được, không tìm mà nói, bổn vương liền chết cũng không nhắm mắt."

Rõ ràng nghiêm trọng như vậy?

Nhạc Thiên Tuyết cũng là hiếu kỳ rồi, hỏi: "Cái kia cuối cùng là vật gì a?"

Chiến Liên Thành nhìn nàng một cái, nàng liền lập tức che miệng của mình, tỏ vẻ chính mình không hỏi nữa rồi.

Hấn thấy bộ dáng này của nàng, cũng là không có tức giận, con mắt nàng sáng long lanh, không có bất kỳ tâm cơ.

Hấn nói: "Xác thực không là cái gì trọng yếu nữa, mà thôi, ngươi đi đi."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Chiến Liên Thành không tức giận, cái kia cái gì cũng nói tốt.

Bất quá nàng đến thời điểm, đã nghĩ tới như thế nào thăm dò Chiến Liên Thành rồi.

Nàng nói: "Chiến Vương gia, có chuyện ta cũng một mực không có nói với ngươi."

"Chuyện gì?"

"Lúc trước một thế tử gần tay bị đứt, Thiên Tứ sư phụ trị liệu cho hắn, ta liền trong lúc vô tình phát hiện tờ giấy này." Nhạc Thiên Tuyết đem ra, cho Chiến Liên Thành xem qua.

Chiến Liên Thành thò tay tiếp nhận vừa nhìn, ánh mắt ngưng tụ.

Hắn nhìn không được nói ra: "Rõ ràng tra được cái này..."

Nhạc Thiên Tuyết nghiêng đầu, "Ta lắm miệng hỏi một câu, cái này là vật gì?"

Chiến Liên Thành giận tái mặt, lạnh lùng như băng, "Cái này là ngươi vừa rồi rất cảm thấy hứng thú gia truyền chỉ bảo, bất quá bốn vương tám năm trước liền ném đi cái Tông quyền này, hiện tại một Vương Phủ rõ ràng chủ ý đến đánh cái này, cũng thật là khờ."

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm ảo não vô cùng, trái cây kia nhưng chính là cái này tông quyền, nói cách khác, năng lực trước làm cái gì cũng đều là uổng phí rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Quý y lại ra tay

Chiến Liên Thành rũ xuống con mắt, cũng chú ý tới sắc mặt của nàng.

Hắn nói tiếp: "Cái này về tông quyền không cần ngươi nhúng tay vào."

Nhạc Thiên Tuyết hiện tại muốn nhúng tay vào cũng không biết nên ra tay từ đâu, Tông quyền khai nói đi nói lại bây giờ không biết ở địa phương nào.

Nàng có chút sinh hờn dỗi, chính mình hao tổn nhiều thời gian như vậy đều muốn từ trên người Chiến Liên Thành ra tay, nhưng không nghĩ tới là lấy công dã tràng.

Cuối cùng, nàng là hạ quyết tâm, nói: "Chiến Vương gia, ta hiện tại có thể giúp ngươi?"

"Cái gì giúp đỡ?" Chiến Liên Thành có chút khó hiểu.

"Chính là ta giúp ngươi chữa trị cho người kia, ngươi bảo kê ta, như vậy được không nào?" Nhạc Thiên Tuyết cười cười, cố ý làm cho mình lộ ra nhu thuận mềm mại.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết là giả bộ được một chút cũng không giống, hơn nữa làm cho Chiến Liên Thành rung mình một cái.

Hắn nói: "Không phải ngươi lúc trước là không đồng ý sao?"

Hắn ngược lại là có chút kỳ quái, như thế nào Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên liền đổi tính.

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, nói: "Ngươi cũng nhìn thấy, ngày hôm qua Dương Ninh cứ nhắm vào ta."

"Chẳng phải ngươi cũng có năng lực giải quyết những việc đấy sao." Chiến Liên Thành nói ra.

"Nhưng mà có chiến Vương gia ra tay, mọi chuyện không phải được giải quyết nhanh và tốt hơn sao?" Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Chiến Liên Thành trực tiếp không muốn có liên quan đến nàng, liền phát phát tay, "Ngươi quá ngu ngốc, bốn vương cũng không thiếu người."

Nhạc Thiên Tuyết thì có điểm tức giận, nàng như vậy còn dằn?

Nàng hừ một tiếng, "Không phải ta mới vừa cứu được chiến Vương gia sao? Ta tối thiểu cũng có điểm tác dụng đấy."

"Ngươi đang tứ giận." Chiến Liên Thành nói, "Ngươi không hợp tính khí của bốn vương, bốn vương căn bản cũng không cần ngươi rồi, huống chi, bốn vương muốn một đại phu mà nói, Nguyên Thiên Tứ thế nhưng là lựa chọn tốt nhất."

Nhạc Thiên Tuyết càng thêm tức giận, nàng thế nhưng là so với Nguyên Thiên Tứ càng còn lợi hại hơn, bất quá bây giờ nàng cũng không thể nói mình chính là quý y cô nương.

Thì cứ như vậy, nàng bị Chiến Liên Thành làm cho càng tức giận hơn.

Chiến Liên Thành cũng đoán được tính khí của nàng, liền nói: "Nguyện vọng của ngươi không phải được gả cho lang quân như ý sao? Tốt nhất ngươi

đừng tham gia vào sự tình của triều đình (ý nói là đừng có lấy mấy hoàng tử đó mà), bằng không thì ngay cả mình là chết như thế nào cũng không biết."

Nhạc Thiên Tuyết om xòm một câu: "Người chỉ có một lần chết, cái này có cái gì là sợ, sợ nhất chính là điều mình muốn làm cũng không có làm được, lưu lại tiếc nuối."

Nàng đứng lên, Chiến Liên Thành, tâm người này phòng bị rất cao, Nàng muốn thông qua hấn để moi chút tin tức, hiện tại cũng không có biện pháp.

Chiến Liên Thành nghe xong lời nàng nói, ánh mắt ngưng trọng, hé miệng đều muốn nói chuyện, nhưng thủy chung đều không nói ra được.

Sau đó, hấn mặc cho Nhạc Thiên Tuyết rời đi.

Hấn sờ lên chân của mình, đúng vậy, hấn có tư cách nói sao?

Nhạc Thiên Tuyết trở lại phủ tướng quân, vốn là nói cho ân Tô Tô tin tức này, ân Tô Tô cũng là rất là khiếp sợ, không nghĩ tới đây là công dã tràng.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Hiện tại xem ra, Chiến Liên Thành với cha người tựa hồ có chút liên quan."

"Đáng tiếc, ta khi đó quá nhỏ, cũng không có ấn tượng." Ân Tô Tô nói, "Hiện tại chỉ có tranh thủ tín nhiệm của Chiến Liên Thành, hy vọng từ trên người hấn đạt được tin tức hữu dụng."

"Không có khả năng, ta thử qua, nhưng lại là vô dụng." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Hấn làm người quá cẩn thận rồi."

"Đó cũng là, bằng không thì hấn không có khả năng là Vương gia rồi nha." Ân Tô Tô nói.

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, nhớ tới hôm nay là ngày hẹn Trí đại sư luyện công, cũng đến thời điểm đêm hôm khuya khất đến Chùa Đồng.

Liên tiếp vài ngày, Nhạc Thiên Tuyết đều ở tại Chùa Đồng, ngày thường cũng là do ân Tô Tô phân dùng bỏ câu đưa tin truyền truyền qua.

Hôm nay Kinh Thành coi như là không có chuyện gì, bất quá chợt nghe nói, bởi vì mấy vị hoàng tử đều đã đến đến lúc lập gia đình, nghe nói Hoàng Đế đều có ý chọn hoàng tử phi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không có quản những thứ này, bất quá ngày hôm nay, nghe thấy trí đại sư nhận được một phong mật hàm, bỗng nhiên liền Thần sắc ngưng trọng cùng Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nha đầu, lão nạp muốn đi ra ngoài một đoạn thời gian, người mấy ngày này tự đừng có tới."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đại sư người mấy ngày này muốn đi đâu?"

Nghe vậy trí đại sư trầm ngâm một chút, nói: "Lão nạp muốn đi mua rượu, bất quá một tháng sau nếu như người là không thấy được lão nạp trở về, liền thiếu điểm cao hương được." (câu này khó hiểu, ý nói là coi như đã chết rồi)

Nhạc Thiên Tuyết có chút nóng nảy, cảm thấy trí đại sư chuyến này đi ra ngoài khẳng định liền gặp nguy hiểm rồi.

Nàng nói: "Trí đại sư, người nói người là sư phụ ta, người chuyến này đi ra ngoài làm gì sao không thể nói với ta?"

Nghe thấy trí đại sư chình đồn đồ vật, nói: "Nha đầu, Chuyện của người lớn người cũng không hiểu, cũng không nên hỏi quá nhiều."

"..." Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt liếc hấn một cái, "Ta rất nhanh mười bảy rồi."

Kỳ thật cũng không đúng, bởi vì nàng ở hiện đại cũng là ba mươi tuổi rồi.

Hiện tại nàng muốn giúp Ân Tô Tô tra rõ thân thế kẻ thù, nhưng lại một điểm manh mối đều không có.

Nghe vậy trí đại sư nhủ mảy, "Nha đầu, cái kia lão nạp đáp ứng người, ngày sinh của người, lão nạp nhất định trở về."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Tốt, một lời đã định."

Mấy ngày nay ở chung, nàng cũng có thói quen, Trí đại sư tuy nhiều tuổi, nhưng tính khí như Lão Ngoan Đồng, có thể trêu chọc ông.

Nhạc Thiên Tuyết cũng thích nghe Trí đại sư nói chuyện, chỉ có điều Trí đại sư nói chuyện với nàng một chút, cũng chỉ nói và rượu và võ công, còn những cái khác một chút cũng không nói tới.

Nàng lúc rời đi, nghe thấy trí đại sư còn nói thêm một câu: "Cái kia chiến tiểu tử người cũng đừng tiếp cận quá, cẩn thận tính mạng của mình, đừng khiến cho chính mình đến sinh nhật mười bảy tuổi cũng qua không được."

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, "Ta là có chừng mực đây."

Nhạc Thiên Tuyết trên đường trở về phủ tướng quân, ngược lại là gặp được Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt vốn là có chút bối rối, nhưng gặp Nhạc Thiên Tuyết thì có điểm cao hứng.

Nàng giữ chặt Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Nhạc tiểu thư, trông thấy ngươi thật sự là quá tốt!"

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, "Ngươi làm sao lại khẩn trương như vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết đều cảm thấy có chút kì quái, chiến Vương Phủ thế nhưng là vài ngày yên ắng, một điểm động tĩnh đều không có.

Hạo Nguyệt nói: "Là như vậy, Vương gia nội thương còn chưa khỏe, nhưng mà sáng nay, Vương gia đã bị Hoàng Thượng cho nhốt vào Thiên Lao rồi!"

Nhạc Thiên Tuyết hơi kinh hãi, cho tới bây giờ đều không ai dám đối xử như vậy với Chiến Liên Thành như thế nào, hiện tại liên Hoàng Đế cũng nhìn không được đối Chiến Liên Thành xuất thủ.

Nàng hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

Chiến Liên Thành năng lực không phải không có, Hoàng Đế không có khả năng kiêu ngạo như vậy, không để một chút mặt mũi cho Chiến Liên Thành rồi.

Hạo Nguyệt nói: "Ta cũng không biết, trong nội cung đều phong tỏa tin tức, không để cho người khác biết rõ. Hiện tại Vương gia người đang trong thiên lao, không được thăm hỏi, ta cũng truy tính đều rất khẩn trương, không biết nên làm sao bây giờ."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái kia chiến Vương gia liên không nói gì sao?"

Hạo Nguyệt nói: "Hoàng Thượng rất thông minh, không cho bất luận kẻ nào thăm hỏi, chúng ta đều không có cách nào khác."

Cho nên Hạo Nguyệt cùng truy tính cũng không biết muốn làm như thế nào, càng không biết Chiến Liên Thành bởi vì chuyện gì bị bắt.

Nhưng là cả chiến Vương Phủ rõ ràng đều rất tức giận rồi, chiến Vương Phủ chưa bao giờ bị đối xử như vậy.

Chiến Liên Thành hiện tại nội thương không nhỏ, nếu là có bất luận cái gì sai lầm, có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

Phiền toái nhất chính là, hiện tại mỗi người nhìn xem chiến Vương Phủ như thế, cũng không nguyện ra tay, có thể thấy được lòng người dễ thay đổi nhân tình lãnh đạm.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái kia ngươi tìm đến ta, ta cũng là không có cách nào khác a."

"Nhạc tiểu thư đích thật là không có, nhưng mà Nhạc tiểu thư có thể đi tìm thái hậu nương nương." Hạo Nguyệt nói.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là nhú lông mày, "Không thành, hiện tại thái hậu nương nương cũng đã bệnh nặng rồi, không thể nhớ tới ta, ta đi rồi cũng không có tác dụng."

Người khác cũng không biết, dù sao Nhạc Thiên Tuyết đã biết rõ thái hậu nương nương bây giờ là lão nhân mắc bệnh mất trí nhớ (như kiểu anremer), căn bản là giúp không được gì.

Bằng không trước đó lần thứ nhất Dương hoàng hậu đối với nàng ra tay cái đó có thể như vậy không kiêng nể gì cả, trước kia nàng thế nhưng là có chỗ dựa là thái hậu nương nương.

Hạo Nguyệt cũng là trong lúc nhất thời không biết như thế nào cho phải, dù sao bọn hắn không biết Chiến Liên Thành quyết định biện pháp gì, cho nên hiện tại một điểm biện pháp đều không có.

Nhạc Thiên Tuyết trầm ngâm một chút, nói: "Như vậy đi, ta suy nghĩ biện pháp đi vào Thiên Lao nhìn xem Vương gia nhà ngươi."

Hạo Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, bất quá cũng là có chút điểm lo lắng, "Nhạc tiểu thư có biện pháp không?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không xác định, dù sao nàng dùng tới biện pháp của mình, cũng là sợ tại trước mặt Chiến Liên Thành lộ ra chân tướng, đến lúc đó bị hắn biết được thân phận kia của mình thì phiền toái rồi.

Nghĩ tới đây, Nhạc Thiên Tuyết lại có điểm nhụt trí

Nhưng mà ân Tô Tô cùng Chiến Liên Thành lại có điểm liên quan, nàng hôm nay không có khả năng mặc kệ Chiến Liên Thành, sự tình còn không có tra rõ ràng, Chiến Liên Thành sao có thể chết đây.

Cho nên, Nhạc Thiên Tuyết vẫn gật đầu: "Ta có, nhưng mà ngươi không nên lộ ra."

Nhạc Thiên Tuyết về tới phủ tướng quân, liền lập tức hao phí bạc tìm hiểu một chút.

Nhưng lúc này đây là Hoàng Đế đem Chiến Liên Thành giam lại, nếu muốn trà trộn vào đi cũng không có dễ dàng như vậy, bởi vì cái kia đều là thân tín của Hoàng Đế canh gác.

Nhạc Thiên Tuyết càng nghĩ, trời đêm liền mặc quần áo đỏ thắm đến nhà Vệ Thống lĩnh.

Nàng che mặt, đánh thức Vệ Thống lĩnh.

"Ai? !" Thống lĩnh cảm thấy ở đầu giường, nhìn đến cái kia ngồi ở trên ghế là Nhạc Thiên Tuyết, người này thật to gan, lại dám xông vào phủ đệ của hắn, cũng không nhìn hắn rốt cuộc là ai!

Nhạc Thiên Tuyết thanh âm Thanh Dương, nói: "Đã lâu không gặp a, bắt lực đại ca."

Liên một câu nói như vậy, thống lĩnh liền nổi giận, sau đó liền cũng là muốn muốn rút kiếm, bởi vì hắn là cảm nhận được nhục nhã! Đây đối với một người nam nhân mà nói là một việc cỡ nào nhục nhã !

Nhạc Thiên Tuyết ề hèm một tiếng, "Ngươi nhưng đừng động thủ a, ta nói rồi đấy, cái đan được ta cho ngươi dùng chỉ có tác dụng một năm, ngươi bây giờ giết ta, ngươi về sau làm sao bây giờ? Còn có muốn hay không cùng thê tử ngươi sinh hoạt vợ chồng rồi hả?"

Ai cũng biết, cái này nương tử của thống lĩnh là một cái nữ nhân đánh đá, lúc trước liền bởi vì chuyện này, mà bọn họ náo loạn mâu thuẫn rất lớn.

Kính Thành mọi người ai cũng biết, cái này đồ thống lĩnh nhưng lại là không được.

Về sau nàng dựa vào danh quý y cô nương có tiếng, cái này đồ thống lĩnh liền tìm đến mình, Nhạc Thiên Tuyết tuy rằng kính thường làm đan dược về phương diện này, bất quá nghĩ thâm Đồ thống lĩnh dù gì là người cũng có chút địa vị về sau có thể lợi dụng điểm này, bán cho một mình hắn tình thế nhưng là không sai lắm.

Hiện tại, nàng quả thật là dùng tới rồi tầng quan hệ này .

Đồ thống lĩnh thoáng cái liền nhớ lại người kia là ai, vội vàng nói: "Nguyên lai là quý y cô nương!"

"Đúng vậy, chính là ta." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Đồ thống lĩnh vội vàng buông kiếm xuống, đốt nên một cây nến nho nhỏ, bởi vì Nhạc Thiên Tuyết che mặt, đồ thống lĩnh cũng là không nhận thức được nàng đến.

"Quý y cô nương lúc trước bị chiến Vương gia truy nã, ta đều lo lắng cực kỳ, bây giờ nhìn lại quý rồi y cô nương không có việc gì, ta cũng yên lòng." Đồ thống lĩnh nói ra.

"Ngươi là lo lắng cho mình về sau hùng phong không thể thôi?" Nhạc Thiên Tuyết nói qua, "Vừa vặn, ta là có một việc muốn xin ngươi hỗ trợ đấy."

"Quý y cô nương là muốn ta giúp chuyện gì? Ta có thể giúp đỡ được, khẳng định giúp đỡ!"

"Dẫn ta tiến Thiên Lao, gặp Chiến Liên Thành." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chiến vương gia cũng không phải ngồi không chờ chết

Thoáng cái, đồ thống lĩnh thần sắc liền kinh dị...

"Lúc trước chiến Vương gia không phải là muốn đuổi bắt ngươi sao? Như thế nào ngươi bây giờ còn muốn đi thấy hắn?" Đồ thống lĩnh thật nghĩ mãi cũng không sao hiểu được

"Ngươi đừng quản." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Dù sao ta có chuyện của ta"

"Chuyện này ta cũng bất lực, chiến Vương gia phạm tội lớn, Hoàng Thượng tự mình sai người giam giữ." Đồ thống lĩnh nói, "Người không có phận sự đều đi không được."

"Trong nội cung cũng là một chút tin tức cũng không có truyền tới, Chiến Liên Thành đến tột cùng là phạm vào cái tội lớn gì?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Đồ thống lĩnh dẫn do dự một chút, không lớn muốn nói.

Nhạc Thiên Tuyết liền duỗi ra một ngón tay, "Một viên Thần đan."

Đồ thống lĩnh nghe thấy được, hắn vừa vặn liền thiếu thứ này, về sau hạnh phúc của hắn liền dựa vào đan dược này đây!

Hắn liền vội vàng nói: "Ngày ấy chiến Vương gia tiến cung, cùng Đức Phi hành động mập mờ ! Hiện tại Đức Phi đã bị nhốt vào lãnh cung, ngày sau cũng sẽ bị xử tử, chiến Vương gia tự nhiên cũng là cùng dạng kết cục. Vấn đề này liên quan đến thể diện hoàng gia, tự nhiên là không nói ra được, khả năng đến lúc đó sẽ truyền ra tin Đức Phi chết bất đắc kỳ tử, hay hoặc giả là chiến Vương gia mạo phạm thánh thượng đây."

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, lại là như vậy, cái kia khó trách không có tin tức truyền tới rồi.

Nàng nói: "Chiến Liên Thành tàn phế cũng có thể cùng phi tử thông dâm ? Ta coi như là bội phục."

"Liền đứng vậy a, quý y cô nương, ta cũng kỳ quái rất đây." Đô thống lĩnh nói, "Nhưng chuyện này lại để cho Hoàng Thượng tận mắt thấy đấy, không thể hoài nghi."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, chuyện này bên trong có chuyện ẩn ở đầu, cũng chỉ có người trong cuộc mới biết.

Nàng nhớ tới ngay từ đầu Đức Phi cũng là ngay trước Dương hoàng hậu từng nói giúp mình, nàng cũng là đoán được thân phận Đức Phi.

Cái này rõ ràng chính là bày trò vu oan giá họa, nhưng lúc này đây Chiến Liên Thành thật không may mắn, chính là trúng kế, cũng không biết hắn năm nay làm sao mà đen đủi thế .

Nàng còn nói: "Đô thống lĩnh, nếu như ta tới tìm người rồi, ta liền muốn gặp được Chiến Liên Thành."

"Ôi bà cô của ta ơi, cái kia đích thật là không được a! Chỉ có chuyện này không được!" Đô thống dẫn cũng là lo lắng đầu của mình, dù sao chuyện này có bất kỳ sai lầm, đầu hẳn phải rơi xuống đất!

Hắn nói tiếp: "Quý y cô nương người cũng biết, hiện tại Hoàng Thượng đặc biệt kiêng kỵ chiến Vương gia! Bởi vì chiến Vương gia tay cầm ba mươi vạn binh quyền! Người một cô nương gia đấy, cũng đừng có dính líu đến chuyện này không lại tự rước họa vào thân ."

Đô thống lĩnh nói là lời thật lòng, dù sao Nhạc Thiên Tuyết cũng đã giúp hắn .MÀ hơn nữa Quý Y mà gặp chuyện gì phức tạp sau này của hắn phải làm sao .

Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên biết rõ đạo lý kia, nhưng mà hiện tại nàng không thể để cho Chiến Liên Thành chết như vậy.

Nàng trầm giọng nói: "Mười khối Thần đan, có giúp ta hay không, người quyết định đi."

Đô thống lĩnh thoáng nghẹn lời, mười khối Thần đan! !

Trong chớp nhoáng này, đô thống lĩnh vô cùng do dự, một bên là hạnh phúc của mình, một bên là đầu của mình, phải làm sao đây ?

Nhưng mà nghĩ lại, nếu liền hạnh phúc của mình cũng không có, sao còn muốn đầu của mình làm gì? Cái kia căn bản chính là không có chút tác dụng gì! Nhân sinh trên đời, không phải là muốn sung sướng khoái hoạt sao?

Nghĩ được như vậy, đô thống lĩnh liền đáp ứng, "Tốt! Ta đã giúp quý y cô nương cái này!"

"Cảm ơn đô thống lĩnh ." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Ta sẽ cải trang thành thuộc hạ của người, đến lúc đó là có thể thần không biết quỷ không hay rồi."

Đô thống lĩnh đang muốn hỏi một nữ nhân tại sao có thể giả dạng làm nam nhân mới không cho người biết rõ, bất quá nghĩ thầm quý y cô nương lợi hại như vậy, đây nhất định là có biện pháp, hỗ trợ nàng cũng là không thành vấn đề Như vậy chuẩn bị hai ngày, hôm nay Nhạc Thiên Tuyết rút cuộc đi theo đô thống lĩnh tiến cung.

Đô thống lĩnh không nghĩ tới là, quý y cô nương là trực tiếp cải trang thành một thuộc hạ của hắn, hơn nữa tướng mạo đều là giống nhau!

Lúc này thời điểm đô thống lĩnh mới hiểu được, nguyên lai thiên hạ này còn có bức này kỹ thuật dịch dung cao bậc này ! Đô thống lĩnh thân quần áo đồ thẩm, mặc dù không có hoàng thượng ân chuẩn, bất quá dùng bạc hơn nữa người dưới trướng cũng phải nể mặt nữa chứ đầu thế đắc tội cấp trên được ... đành mắt nhắm mắt mở cho qua thôi .

Hắn nhẹ giọng đối với Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chỉ có thể lưu một thời gian uống cạn chén trà, không thể quá lâu."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, thanh âm cũng là trầm thấp, "Tốt."

Nhạc Thiên Tuyết sau khi đi vào, chỗ lao tù này là chuyên môn dùng để giam cầm quan quyền quý chi nhân phạm tội, đều là thạch thất, rất là nghiêm mật.

Hiện tại không ai tại đây, Nhạc Thiên Tuyết đem mặt nạ da người tháo xuống, chính là vì không cho Chiến Liên Thành nhìn thấu mình biết dịch dung.

Xuất ra cái chìa khóa đem thiết cửa mở ra, thấy trên giường đá có một người đang nằm, mấy ngày nay xuống đây, Chiến Liên Thành khuôn mặt đều gầy xuống, hơn nữa rất là xanh trắng.

Nàng nhíu mày, liền đóng cửa lại, cước bộ của nàng nhẹ nhàng, cùng dĩ vãng người không giống, Chiến Liên Thành nghe thấy không đúng, liền mở mắt.

Lúc này hần trợn mắt, chính là trông thấy Nhạc Thiên Tuyết rồi, hần hơi sững sờ, nghĩ thầm mình là không phải đang nằm mơ.

Một lát sau, Nhạc Thiên Tuyết tại hần trước mặt vẫy vẫy tay, nói: "Chiến Vương gia, ngươi không sao chứ?"

Chiến Liên Thành thu hồi ánh mắt, cũng là bình tĩnh, hần ho khan một tiếng, đôi má đều có chút ửng hồng, "Ngươi như thế nào vào được?"

"Ta đều có biện pháp của ta." Nhạc Thiên Tuyết mặc trên người quần áo đỏ thẫm Vệ quần áo, tuy rằng thân hình không lớn, bất quá cũng là không có lộ ra cái sơ hở gì nghiêm trọng.

Nàng nói tiếp: "Ta biết đại khái đã xảy ra chuyện gì, Hạo Nguyệt để cho ta tới hỏi ngươi, ngươi có biện pháp nào có thể cứu mình."

Chiến Liên Thành ánh mắt nhàn nhạt đầy, lòng hần biết bây giờ không phải là thời điểm, bất quá lúc này đây Hoàng Đế khám phá người bên cạnh hần, chính mình còn ngã một cái bổ nhào, cũng là quá sức đấy.

Hần vẫn còn trầm mặc, Nhạc Thiên Tuyết liền không nhịn được rồi, nói: "Ngươi thế nhưng là chiến Vương gia, chẳng lẽ ngươi liền không có cách nào tự cứu sao?"

"Vương gia thì thế nào? Chẳng lẽ bốn vương là Thần Tiên? Ngươi phải biết rằng, chương quân Thiên Long Quốc sát sinh quyền hành, là Hoàng Thượng." Chiến Liên Thành giống như không thể nào làm khác được.

Bất quá hần bây giờ còn có tồn thương bên người, còn ho khan vài tiếng, sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Nhìn thấy vậy, Nhạc Thiên Tuyết liền vội vàng cầm tay hần tay bắt mạch, mặt của nàng không khỏi chìm xuống, nói: "Ngươi muốn là lại tại Thiên Lao ở lâu hai ngày, ngươi liền thật sự muốn chết rồi, ngươi quả nhiên là không có biện pháp gì?"

Chiến Liên Thành ánh mắt nhàn nhạt đầy, như cũ là cái kia thần sắc, hần nói: "Bốn vương tự biết bản thân ra sao, không cần ngươi quan tâm."

"Nhưng vấn đề là, hiện tại chỉ có ta có thể đủ khả năng tới gặp ngươi!" Nhạc Thiên Tuyết đều bắt đầu tức giận. thật đúng là mặt nóng dần mông lạnh.

Nàng hừ một tiếng, nhớ tới chính mình cùng Chiến Liên Thành coi như là tổng cộng cũng cùng nhau trải qua hoạn nạn không ít, nhưng Chiến Liên Thành hôm nay lại đề phòng chính mình, quả nhiên là một chút ý tứ đều không có.

Trong nội tâm nàng cực kỳ nặng nề, Chiến Liên Thành có thể leo đến vị trí như hôm nay, đích thật là rất cẩn thận, nhưng bây giờ đều lửa thiếu lòng mảy mòi, còn có thể như vậy kháo hạc sao?

Cái thiên lao này thủ vệ sâm nghiêm, ở đây lại chỉ có hần, Chiến Liên Thành căn bản cũng không có thể cùng liên lạc với bên ngoài, cho nên Chiến Liên Thành hiện tại liền căn bản không còn ai giúp chỉ có thể tự lực cánh sinh!

Nhạc Thiên Tuyết còn nói: "Chiến Vương gia, ta tự nhiên biết rõ ngươi đề phòng ta, bất quá ta cũng là biết rõ bí mật của ngươi, ngươi xem ta khi nào tiết lộ qua đi ra ngoài? Ngươi bây giờ không tin ta, cái kia tồn thất không phải ta."

Nàng lời nói đã đến nước này, quay người đã nghĩ muốn đi, lúc này Chiến Liên Thành liền giương mắt con mắt, nhẹ nói: "Ngươi tới đây."

Nhạc Thiên Tuyết lập tức liền gom góp qua, dù sao nàng đợi Chiến Liên Thành nói những lời này đã lâu rồi.

Trong nội tâm nàng vui cười a vui cười a đấy, đều nở nụ cười.

Chiến Liên Thành nhìn chăm chăm vào nàng, thấy nàng còn cười đến cao hứng như vậy, cũng đã bó tay rồi.

Hần nói: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi có biết hay không ngươi bây giờ là muốn dính líu can hệ đến đấu tranh trong triều đình? Nếu như ngươi là bước ra một bước này rồi, liền không có cơ hội quay đầu lại."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là đặc biệt rất nghiêm túc nói: "Chiến Vương gia, ngươi không ngại ngần lại, cha ta cũng là có được binh quyền đấy, lúc trước liền bởi vì chuyện này bị Dương hoàng hậu hãm hại, ngươi cho là ta còn có thể như vậy vui tươi hơn hờ sống sao? Ở kinh thành, mỗi người đều có mưu tính của chính mình, đúng hay không?"

"Cho nên ngươi liền chọn lấy bốn vương?"

"Đúng vậy, bởi vì chiến Vương gia ngươi lớn lên tư chất hơn người, lại vô cùng lợi hại nha." Nhạc Thiên Tuyết cười nói.

Đương nhiên những thứ này đều là nói nhảm, dù sao Nhạc Thiên Tuyết chỉ là muốn muốn tranh thủ sự tín nhiệm của Chiến Liên Thành, để cho mình tra rõ ràng lai lịch của hần, lúc này mới có thể đủ đến giúp ân Tô Tô.

Chiến Liên Thành có chút không kiên nhẫn được nữa, liền kéo tay của nàng qua chỗ mình, tay của nàng thật là ấm áp, không phải tay nữ tử bình thường, tay của nàng không mềm mướt, còn có vết chai, bất quá hần không hiểu sao lại cảm thấy có chút uất ức.

Ở thời điểm này, còn có người tới cứu mình, cảm giác kia quả nhiên là vô cùng tốt đấy.

Chiến Liên Thành lên đường: "Vậy là ngươi hay không sẽ cả đời trung thành bốn vương?"

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu, nàng cũng nắm chặt tay Chiến Liên Thành, nói: "Đó là đương nhiên nha."

Chiến Liên Thành khoe miệng ngoác một cái, đây là Nhạc Thiên Tuyết lần thứ nhất gặp Chiến Liên Thành như vậy bật cười.

Nàng một thời gian cũng là nhìn ngây người, dù sao Chiến Liên Thành lớn lên yêu nghiệt, coi như là hấn lại chán nản, cái kia khí thế đều là không có chút nào yếu ớt.

Chiến Liên Thành móc ra giống nhau vật cho Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Ngươi cầm lấy thứ này, đi Di Hồng viện tìm Khanh Khanh cô nương."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn, kỳ thật cái kia chỉ là một cái nho nhỏ tấm bảng gỗ, bất quá phía trên nhưng là có khắc một cái chữ Vương, trừ lần đó ra, cũng không có có cái gì đặc biệt được rồi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nhưng lại có cái gì ám hiệu?"

"Ngươi cũng là thông minh." Chiến Liên Thành nói, "Nàng một mực chỉ nhận bốn vương, nếu là ngươi đi mà nói, nói thẳng ngươi cùng bốn vương có quan hệ thân mật a."

Nhạc Thiên Tuyết thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình làm cho sặc, "Đây coi như là cái gì ám hiệu? Tại sao có thể nói là ngươi cùng ta quan hệ thân mật được đây?"

"Làm sao lại không thể rồi hả?" Chiến Liên Thành nói, "Lúc trước Kinh Thành thì có qua chúng ta làm chuyện xấu, ngườinói phải hay không ,không thì Khanh Khanh sẽ cảm thấy ngươi là mù mờ đấy."

Nhạc Thiên Tuyết chịu đựng nóng nảy, làm cho mình tỉnh táo một chút , dù sao nàng hiện tại ở đây mạo hiểm , cũng là vì ân Tô Tô đây.

Nàng cười cười, "Tốt lắm, tiếp theo lại làm thế nào?"

"Nói cho nàng biết, làm cho nàng điều động biên cảnh mười vạn đại quân." Chiến Liên Thành nói, "Còn có, vật này ngươi cũng nên cho Hạo Nguyệt đi cho một Vương Phủ cùng Trang vương phủ tiễn đưa đi xem."

Chiến Liên Thành lấy thêm ra một tấm vải tơ lụa, nhưng là không biết bên trong ghi là cái gì.

Nhạc Thiên Tuyết lăm mồm hỏi một câu: "Đây là cái gì?"

Chiến Liên Thành liếc qua, Nhạc Thiên Tuyết cho là hấn là rảnh rồi chính mình nhiều chuyện rồi, nhưng lại chỉ nghe thấy hấn nói: "Một ít chứng cứ phạm tội của hai Vương Phủ , tuy rằng tội danh không lớn, bất quá lại để cho Hoàng Thượng nhìn thấy, nhất định sẽ giận dữ. Trang mộc và hai cái Vương gia những năm này thế nhưng là cất giấu không ít tiền, vừa vận quốc khố lại thiếu tiền rồi, Hoàng Thượng sẽ không theo liền buông tha bọn họ."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, cái này hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Thái tử gây khó dễ

Nhạc Thiên Tuyết lên đường: "hai cái Vương Phủ nhất định sẽ tìm ngươi nói chuyện rồi, xùy xùy, chiến Vương gia ngươi cũng thật là quá âm hiểm."

Chiến Liên Thành thâm nghiêm mặt, ngược lại là không nói chuyện.

Dựa vào điểm ấy, còn không lật đổ được hai cái Vương Phủ, hiện tại lực lượng của hấn còn có hạn. Người áo đen kia nói không sai, hấn giống như thật là cái gì cũng sai.

Ai ngờ, Nhạc Thiên Tuyết lúc này còn nói: "Chiến Vương gia, ngươi đây cũng là rất lợi hại đấy, dù sao ngươi tám năm trước xuất hiện, đã thành người thứ ba người khác họ được xưng Vương, đây đều là dựa vào thực lực của mình. Hiện tại ngươi cũng nắm chặt chứng cứ phạm tội một trang hai cái Vương Phủ, điều này cũng không tệ, thiết thời cha ta cả ngày đã biết rõ thuần chất trung thành đền nợ nước, thuần phục Hoàng Thượng, thế nhưng là có một ngày quân vương vô tình, muốn giết hấn nhưng là rất dễ dàng."

Nhạc Thiên Tuyết chính là lo lắng nhất cái này, vui cười vĩnh viễn không kết bè kết, cái phải ,này tuy là tốt, bất quá đây đối với phủ tướng quân mà nói nhưng là một chuyện xấu.

Nàng hít một tiếng, cũng không biết nên dùng biện pháp gì để giữ yên bình như vậy mãi

Chiến Liên Thành liền nhìn chăm chăm vào nàng, nói: "Ngươi thật sự cảm thấy bản vương chưa tính là cái gì cũng sai?"

"Làm sao sẽ đây?" Nhạc Thiên Tuyết có chút bất đắc dĩ, "Nếu như ngươi đều là cái gì cũng sai, ngày đó sau nhiều người đều tự vẫn, làm người đâu rồi, có đôi khi đừng yêu cầu mình nhiều như vậy, cái này ngược lại sẽ có chút vất vả."

"Thế nhưng là ngươi muốn làm một chuyện, nhưng thời gian này lại không đủ, chẳng lẽ không muốn nhanh lên sao?"

"Sốt ruột thì thế nào? Dục tốc bất đạt!" Nhạc Thiên Tuyết nói, "Chiến Vương gia cái gì cũng tốt, cho nên chậm một chút, bố trí được lại cục diện chặt chẽ một chút, vậy khẳng định sẽ thành công đấy."

Nàng biết rõ thời gian không nhiều lắm, liền lấy ra đan dược, "Đây đều là sự phụ đưa cho ngươi, Vương gia ở chỗ này lại không kịp ăn thuốc, lại hai ngày nữa thân thể khẳng định liền chịu không nổi, những đan dược này ngươi cần phải mỗi ngày phục dụng hai khóa."

Chiến Liên Thành đem đan dược đều thu vào, không sai, lời Nhạc Thiên Tuyết không phải không đúng, lúc trước hẳn chính là quá mức sốt ruột rồi, hiện tại hẳn có lẽ nên bố trí thế cục lại nghiêm mật hơn, sau đó mới có thể thấy rõ toàn bộ thế cục.

Hắn hiện tại, còn muốn yêu quý tính mạng của mình.

Bên ngoài, đô thống đình đã tại hô hào: "Xong chưa? Nhanh lên một chút!"

Nhạc Thiên Tuyết liền đứng lên, lại đối Chiến Liên Thành nói một câu: "Chiến Vương gia hảo hảo bảo trọng đấy, ta sẽ giúp đỡ chiến Vương gia làm chuyện vừa rồi ngươi phân phó."

Chiến Liên Thành liền gật gật đầu, hẳn cũng không nói chuyện, liền dùng chủy thủ khắc hình nói hai chữ, Nhạc Thiên Tuyết quá mức vội vàng, cũng không thấy rõ ràng, liền cũng đi ra.

Nàng ly khai nhà tù, liền cũng mang lên trên mặt nạ da người, lúc này mới chuyển cái chỗ cong, đi theo đô thống lĩnh cùng đi ra.

Chiến Liên Thành bị giam giữ ở chỗ này, đều là không cho phép người khác thăm hỏi đấy, bất quá hôm nay trùng hợp Ngọc Cô Hàn chính là đến đây rồi.

Ngọc Cô Hàn một thân thương phục, tựa hồ là đều muốn tìm đến Chiến Liên Thành, lại bị người ngăn đón tại bên ngoài.

Nhìn hẳn gặp đô thống lĩnh, trầm mặt, "Đô thống lĩnh! Bọn cung muốn thăm hỏi chiến Vương gia một chút cũng không được!?"

Đô thống lĩnh vội vàng cho Ngọc Cô Hàn thi lễ một cái, sau đó mới cung kính nói: "Thái tử điện hạ, đây là ý chỉ hoàng thượng, không cho phép bất luận kẻ nào thăm hỏi."

Ngọc Cô Hàn hừ một tiếng, tính xấu liền hoàn toàn lộ ra, .

Hắn nói: "Cầu nô tãi! Bọn cung muốn vào ngươi dám cản!"

Nhạc Thiên Tuyết cúi đầu, nhìn xem Ngọc Cô Hàn tại bảo nổi cũng đều là không nói gì rồi, dù sao Ngọc Cô Hàn ngày thường tại trước mặt nàng cũng giống như một cái nhóc cừ non giống nhau, làm sao giống như bây giờ phát lớn như vậy nóng nảy.

Xem ra, đây mới là Ngọc Cô Hàn chính thức tính nết.

Đô thống lĩnh như cũ là cự tuyệt, "Thái tử điện hạ, ty chức cũng là bất lực, không bằng thái tử điện hạ đi hướng Hoàng thượng thủ dụ a."

Ngọc Cô Hàn liền cũng là nổi giận, nói: "Lại để cho Bọn cung đi tới đi lui? Ngươi! Liền đi xin chỉ thị phụ hoàng a!"

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào nàng, hơn nữa đô thống lĩnh cũng là khuôn mặt khiếp sợ, cái kia cái trán đều chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh!

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm nhìn không được mắt Ngọc Cô Hàn nhiều lần, bất quá đô thống lĩnh lúc này vội vàng nói: "Nhị cầu tử, ngươi đi xin chỉ thị Hoàng Thượng a."

Ngọc Cô Hàn nhủ mảy, "Như thế nào? Bọn cung muốn hẳn đi, ngươi lại cố nghịch Bọn cung ý tứ? Ngươi cho rằng ngươi là quân áo đỏ thăm Vệ thống lĩnh liền rất giỏi rồi há? Có thể bỏ qua lệnh của Bọn cung?"

Nhạc Thiên Tuyết khề cán môi, ngọc này cô hàn thật đúng là phiền toái!

Đô thống lĩnh vội vàng quỳ xuống, nói: "Thái tử điện hạ bớt giận, thật sự là tiểu huynh đệ này mới tới đưa tin, chưa quen thuộc trong nội cung lộ tuyến, tránh cho lại để cho thái tử điện hạ đợi lâu, cho nên ty chức mới sẽ an bài như thế đấy."

Ngọc Cô Hàn khi lúc này mới tiêu bớt, sắc mặt hẳn như cũ là rất khó coi, Dương Gia xem thường hẳn còn chưa tính, hiện tại hẳn tuyệt đối sẽ không lại để cho một người thống lĩnh dè nặng chính mình.

Ngọc Cô Hàn quay đầu nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, chân mày kia như cũ là trói chặt đấy, "Tốt một cái mới tới đưa tin, cái này hóa ra là lừa gạt Bồn cung. Một cái quần áo đỏ thắm Vệ coi như là đệ nhất thiên tài tiến cung làm việc, vậy cũng phải thăm dò rõ ràng trong nội cung tình huống, bằng không cái đó có cơ hội tư cách làm quần áo đỏ thắm Vệ! Hơn nữa nhìn người cái này tiểu thân thể, võ công lại lợi hại đi nơi nào? Người cái kia căn bản cũng không xứng làm quần áo đỏ thắm Vệ, người tới, đưa hắn trọng đánh năm mươi bản lớn, sau đó ném ra cung!"

Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái chấn kinh rồi, giờ phút này nàng thiếu chút nữa liền xông đi lên hung hăng mà bỏ Ngọc Cô Hàn hai cái cái tát, rõ ràng còn dám đánh nàng? !

Bất quá thân phận của nàng bây giờ là quần áo đỏ thắm Vệ, nếu là ở thời điểm này làm lộ, vậy cũng thì phiền toái.

Chịu đựng! Hết thấy đều phải chịu đựng đây!

Đô thống lĩnh cũng là có chút hoảng sợ, vội vàng lôi kéo lấy Nhạc Thiên Tuyết quỳ xuống, "Thái tử điện hạ thứ tội! Không bằng liền đem người này đuổi ra ngoài cung luôn rồi."

Ngọc Cô Hàn hôm nay liền là muốn tìm người hả giận, cái này đánh gây hấn là nhất định phải đánh chính là rồi.

Hắn phát phát tay, "Còn không mau một chút? !"

Mấy cái quần áo đỏ thắm Vệ có chút chán chờ, lúc này cũng muốn tiến lên, dù sao Thái Tử mệnh lệnh không thể không nghe, tốt xấu hắn về sau cũng là có thể trở thành Hoàng Đế đây này.

Nhạc Thiên Tuyết nắm chặt nắm đấm, đang nghĩ ngợi có muốn hay không ra tay.

Bất quá trong thiên lao, liền truyền ra một chút thanh âm "Thái Tử quá náo loạn, sẽ đi a, "

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm cả kinh, đây không phải Chiến Liên Thành thanh âm sao? ! Hơn nữa hắn hay vẫn là dùng nội lực phát ra tiếng đấy, cho nên người ở phía ngoài nghe được rành mạch.

Quần áo đỏ thắm Vệ cũng là vô dụng triển khai, tuy rằng Chiến Liên Thành hiện tại bị giam giữ, bất quá hắn uy nghiêm vẫn còn là đấy.

Ngọc Cô Hàn vội vàng nói: "Chiến Vương gia! Người có khỏe không! ? Bồn cung đều muốn nhìn người, nhưng này giúp đỡ cầu nô tài chính là không cho đường!"

"Thái Tử không cần phải lo lắng, đây là hoàng thượng mệnh lệnh, hay vẫn là mời trở về đi."

Chiến Liên Thành nói được không nhanh không chậm, một mực là để cho Ngọc Cô Hàn ly khai.

Ngọc Cô Hàn nghe thế mà, không khỏi là có điểm âm đạm, bất quá bây giờ Chiến Liên Thành biết rõ hắn đã tới phải rồi, đây cũng là có thể cho Chiến Liên Thành biết mình là đã tới đấy, cái kia Chiến Liên Thành về sau chính là cảm thấy hắn có tình có nghĩa rồi.

Ngọc Cô Hàn cũng không muốn cùng hoàng quyền đối nghịch, nếu như Chiến Liên Thành đều làm cho mình ly khai, cái kia tự nhiên là không có lưu lại nữa, cái kia không có sẽ tìm Nhạc Thiên Tuyết tính sổ.

Đô thống lĩnh nhẹ nhàng thở ra, cơ hồ là tê liệt trên mặt đất.

Nhạc Thiên Tuyết tức thì vẫn tương đối lạnh nhạt, dù sao nàng cũng là không lớn sợ hãi.

Đô thống đem lấy nàng xuất cung, hắn hôm nay trái tim vẫn luôn không có bình thường, nếu một mực như vậy, hắn hoài nghi mình về sau khẳng định tim đập nhanh quá mà bị bệnh.

Hắn vỗ vỗ ngực, nói: "Tại hạ chỉ có thể giúp đỡ đến nơi đây, quý y cô nương cần phải thực hiện hứa hẹn a."

Đô thống lĩnh lúc này đây liều mạng đều bất cứ giá nào rồi, chính là vì mấy viên Thần đan.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đó là nhất định, ba ngày sau, nhất định ta cho người đưa đến."

Đô thống lĩnh cũng là tin tưởng quý y cô nương, dù sao lấy danh tiếng quý y cô nương cũng là rất nổi danh, nhất định sẽ giữ lời hứa.

Nhạc Thiên Tuyết tại vượt qua vào trong ngõ thay đổi quần áo, lúc này mới muốn đi Di Hồng viện.

Bất quá nàng lúc trước tại Di Hồng viện đại náo qua, Di Hồng viện người cũng đã nhận ra nàng đã đến, nàng muốn muốn đi vào, muốn tiêu phí điểm tâm tư.

Nàng dùng một chút, chính là lựa chọn đi bỏ trang mua một bộ nam trang thay đổi, cái này là có thể tiến vào.

Vì che dấu tai mắt người, nàng là lựa chọn buổi tối mới đi Di Hồng viện.

Cái kia lão nương tới đây mời, nhìn Nhạc Thiên Tuyết mặt có chút âm nhu, nghĩ thầm nam tử này nhất định là có vấn đề .

Bất quá nàng như cũ là cười mời đến, "Vị công tử này tướng mạo thanh tú a, không biết công tử phải long cô nương nào ở đây?"

"Ta nghe nói ở đây Khanh Khanh cô nương xinh đẹp nhất rồi, ta muốn nàng." Nhạc Thiên Tuyết che giấu khá kĩ, người bên ngoài cũng nhìn không ra nàng là nữ tử.

Cái kia lão nương cười cười, "Thật sự là không có ý tứ, Khanh Khanh cô nương đêm nay bị người bao rồi, công tử ngại chọn người khác được không nào? Ta đây mà còn có Hồng Nguyệt, nước trong..."

Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp móc ra một chồng ngân phiếu, nói: "Ta muốn nàng."

Lão nương nhìn thấy ngân phiếu, con mắt đã là sáng lên rồi, nàng lập tức đem ngân phiếu tiếp nhận, nói: "Hào hảo hảo! Công tử chờ một chốc, ta lập tức đi an bài cho công tử."

Cuối cùng, Nhạc Thiên Tuyết vẫn là như ý nguyện gặp được Khanh Khanh cô nương.

Trong phòng, đốt Tây Vực hương liệu, có chút mập mờ, cảm giác kia khó nói lên lời.

Khanh Khanh mặc áo màu tím sa y, hơi lộ ra vai, tướng mạo tuy rằng không phải đệ nhất thiên hạ, bất quá nhưng là phong tình vạn chủng, làm cho nam nhân trầm luân.

Bất quá, Nhạc Thiên Tuyết là nữ nhân, hơn nữa còn là rất có định lực nữ nhân.

Khanh Khanh mang rượu đến mời Nhạc Thiên Tuyết, thanh âm cũng là có chút điềm nhu hòa: "Công tử họ gì? Trước kia làm sao lại không có ra mắt? Công tử không thường đến chơi sao?"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn chăm chăm vào nàng, quả thật là phong trần vị mị người, làm cho người ta nhìn không ra nửa điểm không ổn.

Chiến Liên Thành đem cái này người xếp vào ở chỗ này, quả nhiên là có chút thông minh, hơn nữa làm cho chọn lựa người cũng là không sai.

Nếu Nhạc Thiên Tuyết không phải đã sớm biết nàng là người của Chiến Liên Thành,, cũng sẽ không tin tưởng nàng chỉ là một cái tai mắt ai đó cài đặt vào đây.

Khanh Khanh gặp Nhạc Thiên Tuyết không nói lời nào, liền cười cười, "Công tử không cần câu nệ, cứ coi nơi này như nhà mình , Khanh Khanh đêm nay, là của công tử rồi."

Nhạc Thiên Tuyết mỉm cười, nói: "Ta tự nhiên phải không câu nệ rồi, ta đến chỉ muốn ngại truyền cho ngại một câu nha."

"Công tử muốn cùng Khanh Khanh nói cái gì? Khanh Khanh cái gì cũng có thể cùng công tử trò chuyện a." Khanh Khanh cũng là khéo hiểu lòng người, còn cười đến rất ngại ngùng.

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Chiến Vương gia nói, cho ngại điều động biên cảnh mười vạn đại quân."

Khanh Khanh nghe thấy một câu nói kia, sắc mặt không thay đổi, bất quá ánh mắt cũng là có chút cải biến.

"Công tử đang nói cái gì? Ta không hiểu a."

Đùa giỡn thật là tốt!

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng cảm thán một tiếng, bất quá nàng vẫn nhìn ánh mắt Khanh Khanh, đã biết rõ Khanh Khanh là đang giả bộ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Khống chế Vương gia

Nàng liền lấy ra tấm bảng gỗ, lại để cho Khanh Khanh nhìn thoáng qua, nói: "Khanh Khanh cô nương, thời gian của ta không nhiều lắm."

Khanh Khanh trông thấy cái kia tấm bảng gỗ, quả thật là thoáng cái thay đổi sắc mặt.

Nàng thoáng cái liền đứng lên, thanh âm cũng là giảm thấp xuống: "Ngươi là ai? ! Tại sao có thể có tấm bảng gỗ của Vương gia ? !"

Tấm bảng gỗ, Chiến Liên Thành cho tới bây giờ đều sẽ không để cho người khác đụng chạm, cái này người đến tốt cùng là ai? ! Chiến Liên Thành rõ ràng khiến cho hấn đưa tới? !

Khanh Khanh chưa bao giờ thấy qua hấn, trong nội tâm đương nhiên là có chút hoài nghi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nhạc Thiên Tuyết, Khanh Khanh cô nương, chiến Vương gia chỉ nói một câu nói kia, hấn bây giờ đang ở trong thiên lao, người có lẽ hiểu làm như thế nào đấy."

Khanh Khanh nhìn chăm chăm vào nàng, sắc mặt lại là trở nên khó coi, nàng có chút khiếp sợ, bất quá sau đó liền nắm chặt nắm đấm.

Khó trách ngay từ đầu nhìn đến Nhạc Thiên Tuyết đã cảm thấy đây là nữ nhân, nguyên lai thật đúng là nữ nhân!

Bất quá bây giờ Khanh Khanh giờ phút này trong nội tâm có chút bi phẫn, nói: "Ha ha, Vương gia rõ ràng cho người đến truyền lời? Người tính toán muốn có vật gì sao?"

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, trong nội tâm có chút ủy khuất, nàng vì Chiến Liên Thành cũng là làm điều công ích, nhưng lại bây giờ lại bị người nói như vậy, trong nội tâm nàng đương nhiên là khó chịu,

Bất quá nàng cũng là bình tĩnh, nói: "Vị cô nương này, ta là người, không là vật gì. Dù sao lời nói đã truyền đến, người có làm hay không làm, đó là tính mạng của vương gia người, cùng ta không có quan hệ gì."

Dù sao nàng là truyền lời rồi, Khanh Khanh nếu không nghe, vậy cũng cùng nàng không quan hệ.

Khanh Khanh thấy Nhạc Thiên Tuyết đứng lên, đều có chút nóng nảy, "Đem tấm bảng gỗ lấy ra!"

Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên là sẽ không cho, dù sao Chiến Liên Thành cũng không có nói muốn đem tấm bảng gỗ cho Khanh Khanh, nếu nàng đến lúc đó bị mất, Chiến Liên Thành khẳng định lại chính mình tính sổ.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chiến Vương gia chưa có nói cấp cho người, người làm gì mà khùng nên đòi?"

Khanh Khanh tay có chút dừng lại, nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt cũng là mang theo vài phần ác liệt, cùng nàng lúc trước ôn nhu có khác biệt rất lớn.

Nàng hừ một tiếng, "Đồ vật của vương gia chẳng lẽ lại để người cầm sao? !"

Huống chi cái tấm bảng gỗ này có thể huy động lực lượng không phải chuyện đùa, nếu để cho Nhạc Thiên Tuyết làm hư sự tình của Chiến Liên Thành, đến lúc đó không phải khóc sao.

Cho nên, Khanh Khanh hiện tại nhất định phải cầm về.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày: "Đây không phải chỉ là tấm bảng gỗ thôi sao? Người yên tâm, đến lúc đó ta nhất định sẽ trả lại cho Vương gia của người đấy."

Khanh Khanh nhưng lại không tin, hơn nữa nàng bây giờ là có chút ghen ghét!

Nàng vẫn là gắt gao nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, "Vương gia không có khả năng đem tấm bảng gỗ này đưa cho người..."

Đến bây giờ, Khanh Khanh vẫn có chút không tin.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất đắc dĩ, liền cũng nói: "Vương gia Nhà người hiện tại nhốt tại trong thiên lao, cũng chỉ có ta có thể đi gặp mặt hấn một lần, người nếu là có biện pháp liền chính mình đi vào đó gặp hấn! Ta cũng hỏi hấn có cái gì là ám hiệu, hấn đã nói ta cùng lúc trước hấn đều nào qua nghe đồn, người gặp cái tấm bảng gỗ nhất định sẽ tin tưởng, thật không nghĩ đến người rõ ràng không tin, ta cũng không biết thủ hạ của Chiến Vương gia là người nào!"

Nhạc Thiên Tuyết chính mình không có việc gì tự đi tìm phiền phức cho chính mình rồi, hiện tại nơi này Khanh Khanh còn làm khó mình khắp nơi.

Người khác làm khó mình, nhưng nàng cũng không để mình chịu ủy khuất quá nhiều!

Khanh Khanh tri hoãn, sắc mặt cũng là không có khó coi như lúc trước, nàng nói: "Xem ra người cùng Vương gia quan hệ còn rất tốt."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là thoáng cái hiểu được, lời này nghe thật đúng là mang theo chút ghen tuông a!

Nàng nhìn không được phốc xuy thoáng một cái, "Ta xem như đã hiểu, nguyên lai người từ đầu tới đuôi đều cảm thấy ta cùng chiến Vương gia có cái gì bất thường, ta chỉ là giúp đỡ chiến Vương gia, ta cùng chiến Vương gia căn bản một chút quan hệ đều không có."

Khanh Khanh đỏ mặt, rõ ràng đã bị Nhạc Thiên Tuyết nhìn ra, xem ra nàng thật đúng là quá khản trương.

Nàng cúi đầu, thật sự cho Nhạc Thiên Tuyết chê cười mình rồi, "Nhạc tiểu thư chê cười, Khanh Khanh thiếu chút nữa liền hư mất đại sự."

Nhạc Thiên Tuyết vẫy vẫy tay, "Cái này có là cái gì, nữ nhân đều thế, đương nhiên là muốn hảo hảo trông coi nam nhân của mình rồi."

Nàng đi tới bên cửa sổ, nhìn thời gian đều là không sai biệt lắm, nàng cũng không thể lại ở lại Di Hồng viện rồi, .

Khanh Khanh nói: "Nhạc tiểu thư, chiến Vương gia liền truyền một câu nói như vậy sao?"

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, "Đã nói một câu như vậy, người có lẽ hiểu được làm như thế nào đấy, tốt rồi, ta cũng không thể lưu lại nhiều."

Khanh Khanh thấy Nhạc Thiên Tuyết nhảy cửa sổ mà đi, đều là ngăn cản cả người, "Đợi một chút! Cửa ra vào ở bên kia đây!"

Nhạc Thiên Tuyết thân ảnh liền biến mất, thanh âm cũng truyền đến, nói: : "Ta cũng không thể đi ra từ cửa ra vào!"

Khanh Khanh sững sờ, lời này có ý tứ là gì? Vừa mới Nhạc Thiên Tuyết không phải từ cửa ra vào vào sao?

Nhưng lại vào lúc này, Ma ma tổng quản liền đẩy cửa vào!

"Tiểu tử thối! Rõ ràng cầm ngân phiếu giả lừa gạt ta! Người đâu! ?" Ma ma mắng to, khí tức tức giận bùng phát mãnh liệt

Khanh Khanh sắc mặt cứng đờ, xem như hiểu được, nguyên lai Nhạc Thiên Tuyết không đi cửa ra vào là nguyên nhân này.

Nàng cũng không biết là buồn cười còn là như thế nào, chính là cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết có vài phần thú vị.

Gần nhất đều truyền đến tin đồn về Chiến Liên Thành cùng Nhạc Thiên Tuyết , Khanh Khanh vốn vẫn có chút ghen ghét đấy, nhưng mà bây giờ nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết là người lanh lợi, có thể là Chiến Liên Thành muốn đem nàng thu cho mình dùng rồi, cái kia chính là cũng giống như mình, đều là thay Chiến Liên Thành làm việc đấy.

Đã như vậy, Khanh Khanh cũng không còn chút gì đồ kị nữa.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, điều này cũng là không thể nào đấy, Chiến Liên Thành trải qua sự tình tám năm trước, căn bản không có khả năng lại cùng với nữ tử khác có chút liên hệ.

Nghĩ được như vậy, Khanh Khanh thì càng thêm an tâm, toàn bộ tâm tình đều là khá hơn.

Nhạc Thiên Tuyết ly khai khỏi Di Hồng viện , lại đem chuyện Chiến Liên Thành phân phó đều làm cho tốt, sau đó mới trở lại phủ tướng quân.

Ngày hôm nay nàng cũng là trôi qua kinh hồn bạt vía đấy, hiện tại cũng mệt mỏi không chịu nổi.

Nàng về tới Thanh Vũ viện, thế mới biết Nhạc Hào đêm nay cũng đã trở về.

"Cha người cũng đã trở về, xem ra Chiến Liên Thành chuyện kia muốn thương lượng giải quyết xong." Ân Tô Tô nói, "thám tử Của ta hồi báo nói, Hoàng Thượng tựa hồ là đều muốn đem Chiến Liên Thành xử tử, nhưng mà phải xử tử vương gia có quyền lực ngập trời cũng không dễ dàng gì, cho nên được tại trên triều đình thương lượng."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, "Không sai, Hoàng Thượng mặc dù là có chứng cứ, bất quá hấn cũng phải được quần thần ủng hộ, bằng không thì sẽ dao động triều cương đấy. Bất quá Dương Gia khẳng định giờ hai tay tán thành rồi, bọn hấn rút cuộc có thể diệt trừ một cái cái đinh trong mắt rồi."

"Vậy cũng được, Thiên Tuyết, người hôm nay gặp Chiến Liên Thành, cũng biết hấn có phương pháp gì thoát thân?"

"Phương pháp của hấn, đại đa số đều có thể thoát thân, bất quá phải đợi chút ít thời gian nữa." Nhạc Thiên Tuyết nói qua, cũng liền đi tắm nghỉ ngơi, nàng muốn làm đều làm, còn dư lại cùng nàng cũng không quan hệ.

Ân Tô Tô vỗ vỗ tay, cũng là mang theo vài phần hưng phấn nói ra: "Nếu Chiến Liên Thành lần này bình an rồi, Thiên Tuyết người chính là đại công thần rồi, người đã là thành công đạt được tín nhiệm của Chiến Liên Thành , vậy người khẳng định sẽ tra được nhiều thứ hơn."

Nhạc Thiên Tuyết thanh âm truyền đến, "Coi như là ta, dù sao ta cũng không hại hấn, như thế không có gì đấy."

Nàng tự an ủi mình, dù sao nàng hiện tại cũng là không có biện pháp.

Nghe thấy trí đại sự không chịu nói, hơn nữa hiện tại liền bóng người cũng không trông thấy rồi, hiện tại cũng chỉ có thể tìm hiểu tại Chiến Liên Thành .

Mặc dù là có chút không đạo đức, bất quá chuyện này cũng chỉ có nàng cùng Ân Tô Tô biết rõ, cũng sẽ không tổn hại lợi ích Chiến Liên Thành .

Nhưng mà nhớ tới, trong lòng vẫn là có chút không thoải mái.

Nàng hít một tiếng, tốt nhất là nên quên chuyện này đi, để cho lòng mình thoải mái một chút.

Ngày hôm sau, trên triều đình.

Hôm nay vào triều đều là những trọng thần.

Hơn nữa mấy hoàng tử khó khăn tề tựu đều đủ cả, Ngọc Chi Dương lúc trước không thể nào xuất hiện, hiện tại làm sao sáng sớm, đã ở đó rồi.

Hôm nay triều đình dị thường trầm trọng, bởi vì rất nhiều người cũng biết Chiến Liên Thành bị giam tại Thiên Lao rồi. .

Bất quá còn có người không biết là vì sao, thật giống như dương thừa tướng, đã biết nguyên nhân thực sự, giờ phút này đều cũng có điểm đặc ý.

Chiến Liên Thành lúc trước một mực cùng hắn đối nghịch, hiện tại rút cuộc ông trời có mắt, Chiến Liên Thành lúc này đây còn thể nào trở mình? !

Phó Kiều là tả thừa tướng, là người thứ nhất nói chuyện đây, nói: "Hoàng Thượng, chiến Vương gia sự tình có chút kỳ quặc, thật sự là muốn tra ra chân tướng."

Hoàng Đế đem quyền lực của Phó Kiều đặc biệt tăng lên, nhưng lại không phải là muốn nghe Phó Kiều đến phản đối với chính mình.

Hắn giận tái mặt, "Tả thừa tướng, việc này chứng cứ vô cùng xác thực, chiến Vương nhất định là xử trí được rồi, hiện tại xem, muốn xử trí như thế nào!"

Có đại thần nghị luận thoáng một chút, cuối cùng là đã minh bạch chuyện gì xảy ra.

Nhạc Hào nghe xong, rất tức giận, hắn đi tới nói: "Hoàng Thượng, chuyện này liên quan đến thể diện hoàng gia, vốn là nên xử tử chiến Vương! Nhưng mà chiến Vương thủy chung là người có công với thiên long quốc, không bằng liền đem hắn cách chức làm thứ dân, đem đi lưu vong tại biên cương."

Nếu Nhạc Thiên Tuyết ở chỗ này, nhất định là mắng Nhạc Hào.

Hoàng Đế rút cuộc nghe thấy một cái thanh âm hợp ý, hắn ha ha cười cười, nói: "Nhạc Tướng Quân nói không sai, chúng khanh gia cho rằng như thế nào?"

Hiện tại tựu đợi đến quần thần đồng ý, cái kia Hoàng Đế liền an tâm thuận lợi.

Dương thừa tướng tựu vội vàng đồng ý nói: "Hoàng Thượng, như vậy rất tốt, mời Hoàng Thượng lập tức sau chỉ xử trí Chiến Liên Thành!"

Hoàng Đế gật gật đầu, chính là muốn ra chỉ.

"Hoàng Thượng!" Bên ngoài, một Vương gia lại vội vàng chạy đến, hắn sáng nay liền đến triều muộn, hiện tại vội vàng chạy đến, nhắm trúng Hoàng Đế đều là phi thường mất hứng.

Chỉ thấy một Vương gia ăn mặc Vương gia triều phục, hắn đã là người có tuổi, cặp chân kia bước đều có điểm chậm.

Nhưng lại phía sau hắn còn có người áp lấy một cái cung nữ lên điện, chẳng biết tại sao.

Một Vương gia hành lễ, thở phì phò nói: "Hoàng Thượng, thần đã tìm được nhân chứng, sợ oan uổng chiến Vương gia, cho nên mời Hoàng Thượng lần nữa tra rõ việc này!"

Một câu, làm cho triều đình nghị luận không thôi!

Dương thừa tướng nhìn xem một Vương gia, cả giận nói: "Một Vương gia người đây là ý gì? Việc này cục diện đã định, đâu còn mang một người tới làm nhân chứng!"

Đối với cái này điểm, dương thừa tướng tự nhiên là không tin, Hoàng Đế càng thêm không có khả năng tin tưởng!

Tất cả mọi người kỳ quái, một gia trang hai cái Vương Phủ đều cùng chiến Vương Phủ bất hòa, hiện tại làm sao lại giúp đỡ Chiến Liên Thành tìm ra nhân chứng đến? Cái này giấu lại cũng là có chút điểm ly kỳ.

Nhưng lại hết lần này tới lần khác Trang vương gia chính là giúp đỡ một Vương gia nói chuyện, nói: "Việc này liên quan đến quá nhiều, chẳng lẽ không nên tra rõ ràng một chút sao? Chiến Vương gia vì dân vì nước, nếu oan uổng chiến Vương gia, đến lúc đó dân chúng nhất định sẽ có chỉ trích rất lớn!"

Hoàng Đế lúc này cũng trầm mặc xuống, một gia trang hai cái Vương Phủ nói được cũng không sai, nhưng này sự tình hắn đã quyết định muốn xử trí Chiến Liên Thành, hiện tại bị trộn lẫn rồi, tâm tình của hắn tự nhiên không được tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Kỹ thuật lừa người khôn khéo

"Phụ hoàng, việc này không bằng tra rõ ràng rồi hẵng định đoạt a." Lúc này, Ngọc Cô Hàn cũng nói.

Nhạc Hòa liền cũng nói, "Hoàng Thượng, Việc này vẫn nên tra rõ thì hơn, bằng không thì khó có thể ngăn chặn miệng lưỡi thế gian, khó để kẻ dưới phục tùng! Nếu như việc này là sự thật, cũng lắm cũng không chờ quá hai ngày mà!"

Nhạc Hòa là trung thần, nhưng cũng nói nhưng lời mình bạch không thị phi, hẳn nếu như đã nói như vậy, tự nhiên là có đại thần đồng ý.

Hơn nữa Hoàng Đế cũng là cảm thấy, cũng lắm cũng chỉ mất thêm hai ngày mà thôi, dù sao Chiến Liên Thành lúc này đây là chết chắc.

Hắn là Hoàng Đế, coi như là có chứng nhân, cái kia cũng vô dụng, dù sao Đại Lý Tự đều là nghe hắn đấy.

Hoàng Đế thì cứ như vậy quơ quơ tay áo, bãi triều!

Ngọc Chi Dương ánh mắt ảm đạm thoảng một cái, vốn là muốn muốn khích lệ phụ hoàng mình một cái, nhưng lại cảm thấy cái này nghe như dư thừa.

Khóe miệng của hắn ngoác một cái, tất nhiên là nhẹ nhõm

Ngọc Cô Hàn liếc mắt nhìn hắn, "Tam đệ, người bộ dạng hình như có chút hả hê."

"Đúng không? Thần đệ không có, dù sao thần đệ cho rằng, chiến Vương gia sẽ không dễ dàng để bị lật như vậy." Hắn đưa tay ra sau lưng đám, dậy sớm như vậy, hẳn cũng là có chút điểm mệt mỏi, "Thái Tử hoàng huynh cũng không cần lo lắng quá mức rồi, triều đình này tạm thời còn không có biến."

Dứt lời, Ngọc Chi Dương cũng đã đi.

Ngọc Cô Hàn nhú lại lông mày, dù sao Ngọc Chi Dương khi còn bé đã vô cùng thông minh, phụ hoàng vô cùng sủng ái hắn, nhiều lần Ngọc Cô Hàn đều là rất đồ kỵ, đều muốn đối phó Ngọc Chi Dương đấy, cái này là sợ Ngọc Chi Dương sẽ đoạt vị trí thái tử của mình.

Nhưng mà về sau, Ngọc Chi Dương liền chính mình nói muốn ra ngoài rèn luyện, coi như là phụ hoàng cùng mẫu hậu ngăn trở, cũng là kiên quyết như thế.

Dù sao bọn họ thân sinh cùng một mẫu thân, Ngọc Chi Dương cũng không vì thế mà gây cản trở cho mình, khi đó Ngọc Cô Hàn đã cảm thấy, Ngọc Chi Dương tựa hồ là khinh thường việc tranh đoạt của Hoàng tộc, nhưng lại một điểm hiếu thuận chi tâm đều không có, cái này đã lại để cho phụ hoàng đối với Ngọc Chi Dương có vài phần ghét bỏ rồi.

Ngọc Cô Hàn cười cười, cũng liền không có để ý rồi.

Như vậy gió êm sóng lặng qua hai ngày, nhưng mà trong hai ngày này, chiến Vương Phủ một mực là nhận hết ánh mắt khinh thường, dù sao chủ tử ở tại Thiên Lao rồi, những cái kia nô tài lại có cái gì tư cách.

Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh nhưng cũng là mặc kệ, năng lực của bọn hắn, cũng chỉ dừng lại một chút như vậy.

Đại Lý Tự sớm đã có tin tức truyền đến, Đại Lý Tự hôm nay liền tiến cung bẩm báo, cái này đương nhiên là đang bí mật tiến hành.

Sau đó, Hoàng Đế tự hạ lệnh đem Đức Phi xử tử.

Đang lúc mọi người đều nghĩ rằng Chiến Liên Thành không thể thoát kiếp nạn này thì, biến cảnh lại truyền đến tin tức.

Hoàng Đế nhìn mặt hàm, lập tức sắc mặt liền cứng ngắt.

Đại Lý Tự cũng là ở đây, nhưng cũng là không dám lên tiếng, dù sao Hoàng Đế bây giờ là có chút tức giận, nếu là hắn làm cái gì không đúng, vậy khẳng định liền chỉ có một con đường chết rồi.

Hoàng Đế tức giận đến đem mặt hàm nhét vào trên bàn, sắc mặt như cũ là xanh mét.

Nhất thời nhịn không được, cắn răng nói: "Chiến Liên Thành, người ngược lại là rất ác độc đấy!"

Đại Lý Tự thông minh, cũng liền đoán được một chút rồi.

Hắn lẳng lặng cùng đại biện pháp quyết định của Hoàng Đế, thời điểm này, không ra mặt chính là tốt nhất.

Hoàng Đế trầm ngâm hồi lâu, sắc mặt kia là càng ngày càng kém rồi.

Cuối cùng, hắn đã nói: "Đại Lý Tự, lúc này cùng chiến Vương gia không quan hệ, người tự mình đi Thiên Lao, đem chiến Vương gia đưa trở về chiến

Vương Phủ a!"

Đại Lý Tự vội vàng lên tiếng, xem ra lúc này đây, lại là Chiến Liên Thành thắng.

Đêm đó, Đại Lý Tự liền tự mình đi mời Chiến Liên Thành ra Thiên Lao. Nhưng Chiến Liên Thành căn bản chính là vẫn không nhúc nhích, hần sắc mặt không thay đổi, mang theo nhàn nhạt xem thường, "Bỏ vương ở chỗ này ở được rất tốt, liền không đi."

Đại Lý Tự lập tức có điểm bất đắc dĩ, hần giang tay ra, "Chiến Vương gia, người cái này cần gì phải thế, Hoàng Thượng đã hạ lệnh thả người rồi, người trước hết hồi phủ đã."

Chiến Liên Thành sau khi nói lời từ biệt, căn bản cũng không có để ý tới.

Hần nói: "Đại Lý Tự, nếu muốn bỏ vương ly khai, nếu như hoàng thượng tới, nếu không bỏ vương nhất định không đáp ứng."

Đại Lý Tự biết rõ Chiến Liên Thành lúc này đây là câu kinh rồi, nếu hần không rời khỏi Thiên Lao, nhất định biên cương sẽ xảy ra chuyện.

Xem ra bây giờ là Hoàng Đế hiện tại là trong trạng thái bị động rồi, Đại Lý Tự chỉ biết tra án, cái này trên triều đình sự tình thật đúng là phiền lòng.

Bất quá Chiến Liên Thành trong thời gian thật ngắn là có thể thay đổi thế cục, thực lực kia đích thật là không thể khinh thường.

Sau đó, Đại Lý Tự mới nói: "Chiến Vương gia, chẳng lẽ người vẫn muốn ở lại trong thiên lao chịu khổ? Cái này cần gì phải vậy?"

"Yên tâm, Hoàng Thượng so với bốn vương khẳng định dày vò." Chiến Liên Thành ánh mắt lạnh như băng, thanh âm cũng là đồng dạng làm cho người ta cảm giác sung quanh khí đột ngột giảm xuống, "Bốn vương hiện tại trong vòng 3 ngày này sẽ không ra khỏi thiên lao, Hoàng Thượng tốn tâm tư nhiều lần như vậy, chưa chắc đã đắc thủ biên cương."

Đương nhiên, Chiến Liên Thành đây không phải nâng lên chính mình, lúc trước Thiên Long Quốc ở vào đại vị thứ yếu, Chiến Liên Thành tại tám năm trước có thể đem Thiên Long Quốc nâng dậy, lại để cho Thiên Long Quốc phồn thịnh người người không dám mạo phạm, hiện tại, Chiến Liên Thành đồng dạng cũng có năng lực như thế!

Tuy rằng hần không thể làm cho Thiên Long Quốc diệt quốc, bất quá cũng có năng lực để Thiên Long Quốc hao tổn rất nhiều quốc lực.

Hoàng Đế tự nhiên là không muốn như vậy, dù sao hần vẫn nuôi giấc mơ thống nhất thiên hạ.

Đại Lý Tự nghe thấy cái lời nói kia, cũng hiểu được Chiến Liên Thành khẩu khí rất lớn, bất quá nghĩ lại thoáng một chút, lại cảm thấy Chiến Liên Thành nói lời này không giả.

Thần sắc hần có chút ngưng trọng, "Chiến Vương gia lúc này đây đích thật là chịu ủy khuất, ta lập tức đi mời hoàng thượng."

Chiến Liên Thành nhắm mắt lại, lúc này đây hần bị giam Thiên Lao, việc này sẽ không dễ dàng như vậy liền bỏ qua.

Vốn là không nghĩ tới muốn ở trên Thiên Long Quốc làm cái gì, nhưng hiện tại nhưng lại không giống nhau.

Hần lúc đầu là muốn tìm được Tông Quyền cùng một vật khác, nhưng mà ngày ấy nghe thấy hắc y nhân kia mà nói, hần chính là lòng tràn đầy khó chịu.

Nói hần cái gì cũng sai? Vậy hần ở nơi Thiên Long Quốc đại hiển thần uy! (Người có quyền lực lớn)

Hoàng Đế biết được Chiến Liên Thành không chịu ra Thiên Lao, lập tức là tức điên rồi, bất quá hần cũng tri hoãn, tình tảo lại về một chút, đêm khuya vội vàng tiến đến Thiên Lao.

Hần biết rõ, nếu Chiến Liên Thành cái này trong vòng ba ngày không ra khỏi Thiên Lao, ngày đó Thiên Long Quốc khẳng định sẽ xảy ra chuyện lớn.

Hoàng Đế tiến vào Thiên Lao, cũng là cảm thấy cái hoàn cảnh này không tốt, Bên trong rất ẩm ướt.

Thiết cửa mở ra, trong phòng giam đốt một ngọn nến nhàn nhạt, Chiến Liên Thành an vị tại trên giường đá, sắc mặt xanh trắng, hơn nữa cái kia giường đá chỉ có tấm đệm thô ráp, Chiến Liên Thành không có thói quen dùng, đến nay vẫn để ở đằng kia.

Chiến Liên Thành nói: "Tham kiến Hoàng Thượng."

Dù sao hần chân không thuận tiện, luôn luôn là không cần thi lễ.

Liền bởi vì chuyện này, cho nên Hoàng Đế trong lòng cũng là có chút khúc mắc.

Nhưng mà Hoàng Đế hiện tại liền nở nụ cười, thoát nhìn thật sự không có một điểm sinh khí.

"Chiến Vương không cần đa lễ rồi, Đại Lý Tự vừa mới tra rõ ràng chân tướng của sự tình, kiến trẫm rất nhanh tiến đến Thiên Lao, người làm sao lại không đi ra khỏi đây?"

"Hoàng Thượng, thần trong nội tâm không thoải mái, đã nghỉ ngơi muốn ở chỗ này tĩnh dưỡng vài ngày, "Chiến Liên Thành tùy tiện nói, dù sao hần hiện tại cũng không vội, Chỉ có hoàng đế vội mà thôi.

Hoàng Đế như trước cười, bất quá đáng tươi cười đã có điểm cứng nhắc lại, "Chiến Vương gia, ngươi đây là đang tức giận lắm? Trăm lúc này đây là làm sai, cái kia chính là không điều tra rõ ràng khiến ngươi bị hàm oan, là trăm không đúng!"

Vua của một nước nhận sai, đây đã là rất nể tình rồi, nhưng mà người nào đó còn chưa thỏa mãn.

Chiến Liên Thành ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khuôn mặt hình dáng tại bờ vì ánh nến nên hiện ra cũng có chút mơ hồ.

Hần trực tiếp không nhìn đến Hoàng Đế rồi, chỉ nói: "Hoàng Thượng, thần nói thần phải ở chỗ này vài ngày, Hoàng Thượng mấy ngày nữa tới đón thần là tốt rồi."

"Qua mấy ngày? !" Hoàng Đế thiếu chút nữa liền nổi giận, bất quá may mắn hần vẫn là nhịn được, "Chiến Vương gia, ngươi đây là cùng trăm nói thật hay nói giỡn? Đây là Thiên Lao, ngươi thực muốn ở đây vài ngày?"

"Thần mấy ngày nay đều như vậy, ở thêm vài ngày lại có làm sao." Chiến Liên Thành nói, "Cũng là đêm đã khuya, Hoàng Thượng hay là vẫn sớm đi trở về nghỉ ngơi a."

Chiến Liên Thành nói qua, cũng là ho khan vài tiếng.

Hoàng Thượng biết rõ Chiến Liên Thành thân thể không được tốt, cái ngày đó cũng là bởi vì Chiến Liên Thành thân thể vấn đề, cho nên Hoàng Đế mới có cơ hội tính toán đến Chiến Liên Thành.

Theo đạo lý mà nói, Chiến Liên Thành bệnh đã vài ngày, nếu là lúc trước, hần chết trong thiên lao, tự nhiên là tốt nhất, nhưng bây giờ Hoàng Đế không có khả năng để cho hần chết!

Hần vội vàng nói: "Chiến Vương gia, ngươi thân thể này tại sao có thể ở chỗ này ở đây? Trăm tiến đưa ngươi trở về chiến Vương Phủ a!"

Chiến Liên Thành như cũ là không lĩnh tình, "Thần có thể chịu đựng, Hoàng Thượng mời trở về đi."

Hoàng Đế đã là lòng tràn đầy phẫn nộ rồi, xem ra Chiến Liên Thành hôm nay là nhất định phải cho mình không còn chút mặt mũi nào

Hần cũng không đem da mặt trào phả, liền hỏi: "Cái kia trăm phải thái y tới thăm bệnh cho ngươi, ngươi ở đây mà hảo hảo điều dưỡng, ngày mai ra khỏi thiên lao này."

Chiến Liên Thành thanh âm nhàn nhạt đấy, nói: "Hoàng Thượng, Địa phu của thần là Nguyên Thiên Tứ, đúng rồi, lại để cho hần đưa hần cùng đồ đệ Nhạc Thiên Tuyệt cho tới đây."

Hoàng Đế truyền lời xuống giống như vậy, Chiến Liên Thành nói chuyện miệng đúng là khẩu khí lớn!

Hần quay đầu lại: "Nghe thấy chưa? ! Còn không mau đây? !"

Sau lưng Trần công công tưng tưng vội vàng đi, sợ Hoàng Đế đem khí tiết phát tại trên người mình.

Chiến Liên Thành còn nói: "Hoàng Thượng, chỉ cần là thần thật tốt, thì thần sẽ tự động ra khỏi thiên lao, Hoàng Thượng không cần phải lo lắng."

Hoàng Đế nhẹ nhàng thở ra, Chiến Liên Thành nói như vậy, vậy cũng là chuyển mình rồi.

Hần nói: "Trăm phải thêm cung nữ tới đây..."

"Không cần, thần chỉ cần Nhạc Thiên Tuyệt giúp cho." Chiến Liên Thành nói, "Khiến cho nàng vất vả vài ngày, chiếu cố thần một chút, dù sao nàng cũng hiểu một chút y thuật, cái này thì tốt hơn." (Anh thật là gian manh)

Hoàng Đế chỉ hiểu được gât đầu, dù sao hiện tại cũng chỉ có thể để cho Chiến Liên Thành hài lòng đã.

Sau đó ngay tại nửa đêm, Nhạc Thiên Tuyệt lần nữa bị người đánh thức.

Nàng đàn độn, bị người kéo lấy đứng lên thay quần áo cùng chải đầu, ánh mắt của nàng cũng không có mở ra, thanh âm cũng là mềm nhũn đấy, "Chuyện gì xảy ra à nha?"

Trần công công lo lắng không thôi, nhìn xem Nhạc Thiên Tuyệt vẫn là ngủ không tỉnh bộ dạng, đều mơ tưởng đi lên đập cho Nhạc Thiên Tuyệt mấy chường lại để cho Nhạc Thiên Tuyệt đã tỉnh lại.

Hần vội vàng thúc giục: "Các ngươi nhanh lên! Nhanh lên a! Đợi lát nữa chiến Vương gia đợi lâu, các ngươi cả đám đều mất mạng!"

Những cung nữ kia lên tiếng, cũng là có chút điểm sợ hãi, dù sao Chiến Liên Thành lãnh khốc vô tình, còn giống như là giết người tựa như không chớp mắt.

Bởi như vậy, những cung nữ kia tự nhiên là có điểm sợ hãi, một người tay run lên, kéo đau Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết cau mày, nói: "Cũng làm đi đây? Cần thận một chút, tóc của ta đều bị xé đứt."

Cái kia cung nữ vội vàng quỳ xuống, "Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Cầm giải được rồi giết

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng, lần này thì nàng cũng là triệt để tỉnh lại, nàng nhìn thấy Trần công công, "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Muộn như vậy còn muốn ta vào cung làm gì?"

Nàng cũng là cảm thấy kỳ quái, Dù sao hoàng đế và nàng cũng là không thân cận mấy.

Trần công công cũng là bất đắc dĩ, nói: "Nhạc tiểu thư, đây chính ý câu chiến Vương gia, lão nô cũng là dựa theo phân phó mà làm."

"Chiến Vương gia?" Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt trong nháy mắt liền chìm xuống đến.

Nàng cũng là khó chịu, "Tại sao lại là hắn? Làm sao lại bảo ta vào cung? Đêm đã muộn như vậy, còn không để cho người ta ngủ là thế nào?"

"Là như vậy, chiến Vương gia thân thể không thoải mái, cho nên mới bảo Nguyên Thái y cùng Nhạc tiểu thư tiến cung." Trần công công khom người, thiếu chút nữa đều quỳ trên mặt đất cầu xin Nhạc Thiên Tuyết rồi, làm nô tài thật đúng là khổ, các chủ tử đều phát tiết trên người họ.

Nhạc Thiên Tuyết vẫy vẫy tay, nghĩ thầm đây nhất định là ý tứ của Chiến Liên Thành, "Tốt rồi tốt rồi, ta đã biết."

Cung nữ đã làm xong tóc. Nhạc Thiên Tuyết lại để cho cung nữ không đeo trang sức gì nữa, liền trực tiếp tùy tiện nên một cây trâm cài tóc cài lên và chuẩn bị đi vào cung.

Nàng qua cầm lấy cái hòm thuốc, lúc này mới đi ra ngoài, "Trần công công, phiền toái dẫn đường, Nguyên Thiên Tứ đã ở nơi nào rồi."

"Lão nô đã phái người đi đón nguyên đại phu rồi, hiện tại chúng ta liền đi cửa cung gấp ở đó." Trần công công vội vàng ở phía trước dẫn đường, lại để cho Nhạc Thiên Tuyết đi nhanh một chút.

Nhạc Thiên Tuyết liền tiếp ngáp liền mấy cái, lúc này mới tới cửa cung.

Đêm đã là rất khuya, theo đạo lý giờ này cửa cung không thể mở cửa, nhưng mà hôm nay vì Chiến Liên Thành, cửa cung giờ này mà mở một lần.

Nguyên Thiên Tứ cũng còn là đang gật gà gật gù buồn ngủ, bởi vì hắn cũng là bị ép tới.

Sau đó Trần công công mang Nguyên Thiên Tứ và Nhạc thiên Tuyết vào thiên lao còn dặn dò bọn họ nhất định phải chiều cố thật tốt cho Chiến Liên Thành, không để bất kỳ sai lầm gì.

Nhạc Thiên Tuyết lại hỏi: "Trần công công, chiến Vương gia có phải hay không vẫn là mang tội trên người? Làm sao lại có thể để cho chúng ta đi vào khám và chữa bệnh đây?"

Trần công công hít một tiếng, cơ hồ là muốn khóc lên rồi, "Ai ai, Nhạc tiểu thư, Hoàng Thượng đã điều tra rõ chân tướng, chiến Vương gia đã là có thể ra khỏi Thiên Lao được rồi, nhưng mà chiến Vương gia hết lần này tới lần khác không chịu đi ra, các người nhất định phải hảo hảo khuyên nhủ chiến Vương gia, bằng không thì đợi lát nữa Hoàng Thượng nổi giận, ai cũng đều không dễ chịu lắm."

Nhạc Thiên Tuyết khóe miệng co quắp, giờ mới hiểu được, nguyên lai Chiến Liên Thành đã sớm không sao, lại hết lần này tới lần khác còn muốn ở chỗ này đùa nghịch! sống chết muốn nàng cùng Nguyên Thiên Tứ đi chuyến này!

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ đến căn bản là không chỉ có đơn giản như vậy, nàng lại nghĩ mấy ngày nay đối với hắn hắn như địa ngục vậy!

Lúc đến Thiên lao, Chiến Liên Thành đã ngủ, bất quá hắn tính cảnh giác cao, bọn họ vừa tiến đến, Chiến Liên Thành liền cũng tỉnh lại.

Bất quá hắn không có mở to mắt, nhàn nhạt nói: "Đã đến?"

Nhạc Thiên Tuyết không tình nguyện nói một tiếng: "Chiến Vương gia."

Chiến Liên Thành biết rõ nàng đang không thích chút nào, liền cũng là nói ra: "Người không có phận sự có thể trở về."

Trần công công nghe thấy lời này, liền mang theo những nô tài rút lui, trong phòng giam lúc này chỉ có ba người họ.

Chiến Liên Thành vẫn là không nhúc nhích, mí mắt liền mở ra một chút.

Nhạc Thiên Tuyết liền không hiểu nhiều lắm, nàng đẩy Nguyên Thiên Tứ qua, lại để cho Nguyên Thiên Tứ hỏi hấn.

Hai người trừng mắt trong chớp mắt, Nguyên Thiên Tứ lúc này mới hỏi: "Chiến Vương gia, ngươi thân thể chỗ nào không thoải mái? Để ta bắt mạch cho người."

Chiến Liên Thành nói: "Bốn vương không có việc gì, ngày mai hãy xem mạch."

"Cái gì? Ngươi không có việc gì tại sao nửa đêm bắt trúng ta vào đây? ! Ngươi nhìn ta mắt quầng thâm!" Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái liền nổi giận, Chiến Liên Thành đứng là đại biến thái

Chiến Liên Thành tư thái cao ngạo nói: "Vậy ngủ một chút đi, bên cạnh còn có phòng tù khác, bốn vương cố ý cho người mang đệm chăn bằng tơ lụa qua đây nữa đó."

Nhạc Thiên Tuyết cơ hồ là điên rồi, cơ hồ là muốn mở miệng mắng chửi hấn.

Nàng hít mũi một cái, nói: "Chiến Vương gia, ngươi đây là đùa cợt chúng ta? !"

Nguyên Thiên Tứ cũng là bất đắc dĩ, chọc tới Chiến Liên Thành, quả nhiên là phiền toái, hơn nữa hấn còn không biết Chiến Liên Thành đến tốt cùng là muốn làm trò hề gì!

Chiến Liên Thành tiếp tục không mở to mắt, "Bốn vương sẽ không nhàm chán như vậy, đi nghỉ ngơi đi, ngày mai rồi hãy nói."

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng, biết rõ hiện tại bọn hấn là muốn đi ra ngoài cũng không được, cũng chỉ có thể ở trong nhà tù cùng với Chiến Liên Thành.

Nguyên Thiên Tứ vội vàng đi theo ra ngoài, "Thiên Tuyết, làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao? Chúng ta cũng là ngồi tù!" Nhạc Thiên Tuyết thở phè phè nói xong, liền cũng đi vào bên cạnh một gian nhà tù.

Nguyên Thiên Tứ mở trừng hai mắt, có chút ủy khuất.

hoàn cảnh Nhà tù có thể tốt thế nào đi nữa, nhưng cũng là toàn mùi nấm mốc ẩm ướt, Nhạc Thiên Tuyết lật qua lật lại hồi lâu, đều không thể ngủ được

Nàng trong lòng liền mắng Chiến Liên Thành rất nhiều lần, nếu không phải vì ân Tô Tô, nàng làm sao sẽ cùng Chiến Liên Thành có nhiều liên quan như vậy.

Bây giờ còn không biết bước tiếp theo Chiến Liên Thành muốn làm cái gì nữa! Cảm giác lúc này mình thật ngu ngốc, để cho Chiến Liên Thành đùa nghịch!

Nghĩ đi nghĩ lại, may mắn hấn cũng đã ngủ rồi, bất qua trong giấc ngủ chỉ thấy nói tên mình.

Nhạc Thiên Tuyết cả kinh thoáng cái mở to mắt, vội vàng liền men theo thanh âm chạy tới bên cạnh.

Lúc này mới phát hiện là Chiến Liên Thành đã tỉnh lại, mày nhíu lại, "Nhạc Thiên Tuyết, tới đây."

Nhạc Thiên Tuyết thần kinh căng thẳng thoáng cái buông lỏng xuống, nàng hỏi: "Chiến Vương gia ngươi làm sao vậy?"

"Bốn vương rút gân."

"..." Nhạc Thiên Tuyết thiếu chút nữa liền hồng mắt.

Nàng vẫn là đi chân trần đã chạy tới, Chiến Liên Thành cũng nhìn thấy, thanh âm hấn tăng thêm một ít, "Còn không qua đây? !"

Nhạc Thiên Tuyết thân thể rụt rụt, liền cũng đi tới.

Chiến Liên Thành thò tay kéo một cái, liền đem nàng ngồi trên giường đá.

Cái Giường đá này đã trải nhiều tấm đệm ngồi cũng có chút êm ái.

Nhạc Thiên Tuyết chân trần bước xuống đất, giờ bắt đầu cảm thấy lạnh.

"Như thế nào không đi giày mà đã tới?" Chiến Liên Thành thanh âm mang theo một tia trách cứ.

"Người gấp gấp gọi ta như vậy, nên một cái đã sang bên này." Nhạc Thiên Tuyết quyết lấy miệng, xem như chút nhận một chút, dù sao cảm giác mình như là nha hoàn của Chiến Liên Thành, làm sao hẳn gọi một tiếng là đã chạy đến rồi.

Chiến Liên Thành ánh mắt ngưng lại, nhìn đôi chân của nàng.

Nhạc Thiên Tuyết rụt rụt chân, "Người nhìn cái gì vậy!"

Ồ cổ đại này, nam tử không thể tùy tiện nhìn chân nữ tử, Chiến Liên Thành ánh mắt kia vẫn là có chút khác thường!

Chiến Liên Thành lại nhìn nhìn thân thể nàng nói: "Lần trước tại hãm băng không phải cái gì đã đều nhìn thấy cũng không khác biệt với bây giờ mấy."

Nhạc Thiên Tuyết mặt đỏ lên, trừng Chiến Liên Thành một cái.

Bất quá nàng tư tưởng cũng là cởi mở, trực tiếp là hừ một tiếng, "Dù sao ta cũng không so còi sạch, cái kia người nhìn thì có thắm vào đâu!"

Chiến Liên Thành nói: "Cũng đúng, người thanh danh đã không tốt, nhìn như vậy thì có là gì."

"Bằng không thì đâu rồi, chẳng lẽ vẫn nhớ kỹ làm cho mình vui rồi?" Nhạc Thiên Tuyết nói, "Ta mới không cần tới, dù sao mọi chuyện đều đã xảy ra."

Dù sao nàng cũng không thiết thời cái gì, chỉ là một cái hôn mà thôi, người ta cũng không coi nó là gì, nàng đương nhiên cũng không cần la hét bắt hãm phụ trách.

Khả năng, Chiến Liên Thành cũng sớm đã quen rồi.

Chiến Liên Thành dừng một chút, muốn nói điều gì, chỉ nghe thấy Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chỗ nào căng cơ? Ta đến xoa bóp cho người."

Chiến Liên Thành nói: "bắp chân Bên trái ."

Nhạc Thiên Tuyết xê dịch thân thể, hai tay liền nắm bắp chân Chiến Liên Thành .

Tay của nàng sức lực vừa vặn, Chiến Liên Thành cũng cảm giác thoải mái hơn.

Hắn lông mày giãn ra, .

Nhạc Thiên Tuyết lúc này cũng nói: "Vương gia không thường vận động, nên rất dễ bị rút cơ, bất quá qua cái cái tháng âm nguyệt, sẽ tốt hơn nhiều."

Tháng này cũng chỉ còn mười ngày nữa thôi, xem ra Chiến Liên Thành cũng là có một đoạn thời gian bị dầy vò rồi.

Chiến Liên Thành tựa ở gối mềm, nhìn nhìn nàng, lại nhìn một chút tay của nàng, ánh mắt thủy chung mang theo sự nhàn nhạt.

Nhạc Thiên Tuyết phòng ngừa hắn bị rút gân chân kia, cũng để cho chân hắn đè lên chân nàng.

Chiến Liên Thành cũng là không dễ dàng, dù sao chất độc kia lại biến hắn thành như vậy.

Nàng liền không nhịn được hỏi: "Chiến Vương gia, Thiên Tứ sư phụ người là trong xương có độc, ta liền không rõ, người làm sao lại bị loại độc kỳ dị như vậy?"

Chiến Liên Thành có chút nhíu mày, nói: "Nguyên Thiên Tứ thật đúng là có chút bản lãnh, lại biết rõ về chất độc này."

Nhạc Thiên Tuyết xấu hổ, kỳ thật không phải Nguyên Thiên Tứ biết rõ, là nàng tự mình phát hiện.

Loại độc chất này bất mạch thể nào cũng không dễ dàng phát hiện, phải là cẩn thận kiểm tra mới phát hiện được.

Bất quá Chiến Liên Thành có lẽ đều biết rất rõ, cái bộ dạng bình tĩnh như vậy có thể làm cho người ta an tâm.

Ai ngờ Chiến liên Thành liền nói một câu: "Nguyên lai loại độc chất này độc đến xương..."

Nhạc Thiên Tuyết thiếu chút nữa liền phun máu, nói: "Chẳng lẽ chiến Vương gia chính mình trúng độc gì cũng không biết ư! ?"

"Không biết." Chiến Liên Thành nói, "Độc ở dưới chân bị làm sao cũng không biết rõ, "

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, nói: "Cái kia làm sao người biết làm cho chân người đi lại bất tiện?"

"Lâu rồi, cũng sẽ biết." Chiến Liên Thành nói, "Độc này bốn vương bị lâu rồi, chẳng lẽ bốn vương lại không biết?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng là á khẩu không trả lời được rồi, Chiến Liên Thành nói được cũng đúng.

Nàng đành phải là gật gật đầu, nói: "Được rồi, độc này độc đến xương, là rất khó luyện chế, người nọ đoán chừng cũng là cao thủ chế độc ."

Chiến Liên Thành sắc mặt dần dần trầm xuống, toàn thân hàn khí đều phát ra, đang lúc Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy hân tức giận, hân mới nói một câu: "Không sai, nàng đúng là cao thủ chế độc , , "

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là có chút hứng thú, dù sao nàng với tư cách thầy thuốc, chế độc tuy rằng cũng lợi hại, nhưng mà có đôi khi gặp được đối thủ lợi hại hơn, đều tưởng muốn độ sức một phen.

Nàng hỏi: "Nàng kia là ai? : "

"Người cho rằng hạ độc bốn vương rồi, bốn vương còn có thể giữ lại tính mạng của hân sao?" Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết bất đắc dĩ nói, "Được rồi, ta còn tưởng rằng có thể trông thấy, cái nàng chế ra độc này, có khi lại có biện pháp giải độc."

"Nếu nàng còn trên đời sẽ không gặp lại." Chiến Liên Thành nói, "Nếu là để bốn vương gặp lại nàng, nhất định sẽ trước hết giết nàng."

Về phần giải độc, hân căn bản không quan tâm, lòng của mình cũng tôn trọng nghiêm trọng, coi như là có thể lại khôi phục, cũng là cảm thấy lòng người không giống nhau, hình như là thiếu một thứ, cái gì cũng không nữa.

"Như vậy sao được, đương nhiên là muốn giải độc chứ." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Giết nàng, người cả đời này cũng chỉ có thể như vậy, và cũng chết sớm một chút! Ta mới không nghĩ như vậy, cảm giải độc, sau đó mới giết!"

Chiến Liên Thành nhìn không được cũng là nở nụ cười, "Còn tưởng rằng người sẽ từ bỏ, ai biết người còn ác hơn."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Kẻ tham ăn không mập

Chương 88 không có nha.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hân khó có dịp chịu cười, cũng là cảm thấy rất uất ức.

Sau đó, nàng mới nói: "Đó là tự nhiên, bởi vì ta là có cừ oán tất báo, đừng cho nhân sinh của mình lưu lại cái gì tiếc nuối

Chiến Liên Thành trầm mặc một chút , nói: "Cái kia xác thực, càng ngăn thì, lại càng có không để cho mình sẽ lưu lại tiếc nuối."

Nhạc Thiên Tuyết gật gù đầu, dù sao nàng chính là như vậy đối đãi, dù sao nàng đây đã là lần thứ hai sống rồi, đương nhiên là muốn chính mình sống sao cho khoái hoạt rồi.

Mất thấy sắc trời sáng lên, Nhạc Thiên Tuyết ngáp, Chiến Liên Thành thấy bộ dáng kia, cũng liền cho nàng đi về nghỉ ngơi trước.

Nhạc Thiên Tuyết ngủ một giấc , chính là đến trưa.

Nàng theo thói quen tại phủ tướng quân, cơm đến há miệng, y đến trưng tay, cái này giữa trưa tỉnh lại, còn cho là mình sẽ có cơm ăn.

Nhưng nàng liền đã quên, nàng bây giờ đang ở trong thiên lao!

Nàng gãi gãi tóc của mình, có chút bất đắc dĩ, trong thiên lao khẳng định cũng không có ăn thức ăn ngon được rồi, cái này đều do Chiến Liên Thành!

Nhưng nàng cũng không nghĩ tới, càng thêm sự tình thâm hơn vẫn còn phía sau đây!

"Thiên Tuyết..." Nguyên Thiên Tứ âm thanh yếu ớt vang lên, "sắp đến trưa rồi , "

"Vậy thì thế nào?" Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, như thế nào Nguyên Thiên Tứ bộ dạng là lạ hay sao?

Nguyên Thiên Tứ có chút bất đắc dĩ, chỉ chỉ Chiến Liên Thành, nói: "Chiến Vương gia nói, muốn người đi nấu cơm."

Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái liền nhảy dựng lên, thiếu chút nữa không có đem Nguyên Thiên ban cho đánh chết.

"Muốn ta đi làm cơm?" Nhạc Thiên Tuyết có chút khiếp sợ, nàng đôi tay là đến luyện độc đấy, hiện tại rõ ràng làm cho nàng nấu cơm?

Giờ này khắc này, Nhạc Thiên Tuyết là có loại cảm giác muốn đem Chiến Liên Thành băm vằm , như thế nào cái này người một chút cũng không biết cảm ơn, nhưng lại còn vô sỉ hơn thỏa thích sai khiến nàng!

Cái kia khi nàng là thành cái gì rồi!

Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên là muốn mặc kệ, vốn nàng nửa đêm đi tới Thiên Lao đã có điểm mất hứng, bây giờ còn muốn nàng nấu cơm, vậy thì thật là không có cửa đâu!

Nàng hừ một tiếng: "Trong nội cung có ngự thiện phòng, hẳn là phát điên vì cái gì."

Nguyên Thiên Tứ cũng gật đầu, cho rằng Chiến Liên Thành liền là cố ý làm khó Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn và ân Tô Tô cũng biết, Nhạc Thiên Tuyết nhưng chỉ biết luyện được, những thứ khác cái gì cũng không biết...

"Ta cũng nói, bất quá chiến Vương gia giống như hoàn toàn nghe không được ta đang nói cái gì." Nguyên Thiên Tứ có chút bất đắc dĩ nói.

Nhạc Thiên Tuyết cũng lười cùng Chiến Liên Thành tranh luận rồi, nàng nói: "Cái kia chính người lưu lại chiếu cố hẳn thật tốt a, ta tự đi trước rồi."

Nguyên Thiên Tứ biến sắc, "Nhạc Thiên Tuyết, người rõ ràng như vậy vô tình vô nghĩa!"

Nàng vội vàng đi, miễn cho lại ở lại nơi này bị khinh bỉ.

Nàng nói như thế nào cũng là đại tiểu thư phủ tướng quân, Chiến Liên Thành có thể muốn đối với nàng cũng được sao ?

Bất quá lúc chuẩn bị ra khỏi cửa Thiên Lao, đô thống lĩnh đã vội vàng ngăn nàng lại, "Nhạc tiểu thư!"

Nhạc Thiên Tuyết thấy bọn họ như thế , trong nội tâm đã có dự cảm không lành.

Nàng hỏi: "Làm sao vậy? Ta nghĩ đi còn không cho ta đi?"

"Hoàng Thượng có mệnh lệnh , Nhạc tiểu thư phải phải ở lại chỗ này chiếu cố chiến Vương gia cho đến ngày chiến vương gia ly khai khỏi Thiên Lao !" Đô thống lĩnh nghiêm mặt nói ra, "Nhạc tiểu thư nếu muốn đi ngự thiện phòng, ta lập tức phái người dẫn người đi, bằng không, không thể ly khai Thiên Lao rồi!"

Nhạc Thiên Tuyết chân kinh rồi thoáng một phát, thiếu chút nữa chính là không có kịp phản ứng.

Bà cô này, đây là giam lỏng! ?

Hơn nữa, đây là may mắn mà có do Chiến Liên Thành tên hỗn đản này!

Nàng khẽ cắn môi, nói: "Ta một cái hoàng hoa khuê nữ, muốn ta ở lại trong thiên lao, ta còn danh tiếng sao ? !"

Đô thống lĩnh xấu hổ, lúc trước không phải truyền qua Nhạc Thiên Tuyết phi lễ Chiến Liên Thành sao? Chiến Liên Thành như thế tuyệt sắc, nói như thế nào cũng rất giống là Nhạc Thiên Tuyết đã kiếm được món hời .

Bất quá đây cũng là suy nghĩ trong lòng của hắn, sẽ không nói ra.

"Nhạc tiểu thư nghĩ như vậy liền không đúng, hiện tại toàn bộ Kinh Thành dân chúng cũng biết chiến Vương gia thân thể không được tốt, Nhạc tiểu thư cùng nguyên đại phu ở chỗ này chiếu cố chiến Vương gia, ai sẽ nói nửa câu lời ong tiếng ve? Cái kia đều chỉ sẽ tán thưởng Nhạc tiểu thư!" Đô thống lĩnh rất là khéo đưa đẩy.

Nhạc Thiên Tuyết kìm nén bức bối, trong nội tâm đã mắng Chiến Liên Thành nhiều lần.

Chiến Liên Thành là đem mình làm nha hoàn sai sử.

Nàng nói: "Ta cũng không tin Hoàng Thượng thật sự muốn đem ta ở tại chỗ này, ta muốn gặp Hoàng Thượng!"

Đô thống lĩnh cường ngạnh nói ra: "Nhạc tiểu thư không cần hoài nghi, Hoàng Thượng chính là ý tứ này , nhưng lại để cho Nhạc tiểu thư tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp lại để cho chiến Vương gia ra Thiên Lao."

Sau đó, đô thống lĩnh còn nhỏ giọng nói một câu: "Hoàng Thượng hiện tại rất bị động, Nhạc tiểu thư nếu muốn lập công, nhất định phải làm cho chiến Vương gia nhanh lên ra Thiên Lao a."

Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái hiểu được, nguyên lai Chiến Liên Thành là cùng Hoàng Thượng đấu khí!

Đã như vậy, vậy còn đem nàng kéo vào để làm gì.

Nàng bĩu môi, cũng là lòng tràn đầy không muốn, bất quá điều này cũng không có biện pháp, chỉ có nói ra: "Mang ta đi ngự thiện phòng."

Đồ thống lĩnh vui vẻ, xem ra Nhạc Thiên Tuyết là thông suốt rồi, như vậy cũng tốt đỡ được rất nhiều phiền toái .

Chiến Liên Thành nghe thấy được, khoe miệng cũng hơi hơi giương lên.

Chỉ bất quá hẳn không nghĩ tới, Nhạc Thiên Tuyết đi ngự thiện phòng một chuyến, đưa tới cũng chỉ có mâm đựng trái cây.

Cái kia cung nữ khúm núm nói: "Nhạc tiểu thư nói, nàng không biết làm cơm, chỉ biết gọt hoa quả, cho nên cũng chỉ có thể tiễn đưa cái này đã tới."

Chiến Liên Thành mặt hắc hơn phân nửa, không thể tưởng tượng được Nhạc Thiên Tuyết thật đúng là cái gì cũng không biết!

Bất quá hẳn cũng không tin Nhạc Thiên Tuyết thật đúng là cái gì cũng không biết, hắnnói : "Nói với nàng, bốn vương ăn cái gì, nàng liền ăn cái đó !"

Cung nữ lên tiếng, vội vàng đi truyền lời rồi.

Mà Nhạc Thiên Tuyết tại ngự thiện phòng, vừa vặn liền đem hoa quả đều mở ra, xếp đặt một mâm đựng trái cây.

Đây là cho nàng cùng Nguyên Thiên Tứ ăn, phân lượng cũng là đã đủ rồi.

Chẳng qua là cung nữ trở về truyền lời, Nhạc Thiên Tuyết liền cũng là ngăn người, nàng còn ý định lại để cho ngự trù cho mình làm điểm tâm ăn ngon, thật không nghĩ đến...

Cái này Chiến Liên Thành thật đúng là hung ác!

Đáng tiếc, nàng căn bản cũng không sẽ làm cái gì.

Đồ ăn nàng làm ra , chính nàng cũng không dám ăn.

Cuối cùng, Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là nghĩ tới một cái biện pháp, vội vàng làm cho người ta chuẩn bị một nguyên liệu nấu ăn.

Đợi đến lúc chiều, ngự thiện phòng cung nữ mới lại đem đồ ăn đưa đi Thiên Lao.

Lúc này đây, nhưng là một chung hàm súp cách thủy , , vừa mở nắp ra, liền tỏa ra mùi thơm bay lên ngào ngạt .

Chiến Liên Thành nhìn thoáng qua, hỏi: "Đây là Nhạc Thiên Tuyết tự mình làm hay sao?"

Cung nữ nói: "Đúng vậy, bất quá gà chính là ngự trù hỗ trợ giết, nhưng màtrinhđ tự hạ thuốc là tiểu thư làm."

Nhạc Thiên Tuyết làm là được thiện, bởi vì nàng chỉ hiểu được được liệu

Được liệu tốt, liền ném xuống, sau đó liền hầm cách thủy hai ba canh giờ này cũng đủ rồi, thuận tiện nhưng lại rất đơn giản.

Bất quá cung nữ thật cũng thuật lại, Nhạc Thiên Tuyết thời điểm thêm củi thiếu chút nữa liền đem toàn bộ ngự thiện phòng đốt, còn có, trong nồi không có nước Nhạc Thiên Tuyết cũng không có phát hiện, làm ôi thiếu chút nữa cháy hỏng rồi.

Hiện tại, ngự trù đem Nhạc Thiên Tuyết tiến gấp , sợ Nhạc Thiên Tuyết đem trọn cái ngự thiện phòng hủy đi.

Chiến Liên Thành ném ném hương vị súp , thiếu chút nữa liền phun ra.

"Ngọt? !" Chiến Liên Thành thiếu chút nữa liền khí tuyệt, hẳn còn là lần đầu tiên ném thuốc súp!

Cung nữ cả kinh, nghĩ thầm cái này có thể là Nhạc Thiên Tuyết đem kẹo trở thành muối rồi!

Như vậy ô Long...

Cung nữ cũng là triệt để không nói gì, liền cầu nguyện Chiến Liên Thành nhưng lại đừng nóng giận.

Nhưng mà Chiến Liên Thành mặt đen lên, cũng là đem súp cho uống hết.

Cung nữ nhẹ nhàng thở ra.

Chiến Liên Thành hỏi: "Người gọi nàng tới đây?"

Cung nữ nói: "Nhạc tiểu thư vẫn còn ở ngự thiện phòng, nô tài phát hiện Nhạc tiểu thư thích ăn bánh ngọt, cần phải quán quýt lấy ngự trù cho nàng ăn ."

Chiến Liên Thành nhú mày, không phải nói nàng không thể ăn tùy tiện ư! ?

Bất quá hẳn nhìn canh gà, sắc mặt chậm trì hoãn, cũng liền nói: "Tốt rồi, khiến cho nàng đem bánh ngọt mang về nơi đây ăn, nói cho nàng biết, nếu là

dám ăn vụng một khối, bốn vương liền rút nàng một cái răng răng."

Cung nữ lúc này thời điểm đều cảm thấy là kinh hồn bạt vía, Chiến Liên Thành quả nhiên là lãnh khốc vô tình a, thậm chí ngay cả nhỏ răng tròng phật thậm chí nghĩ ra rồi

Cuối cùng, Chiến Liên Thành trong phòng giam là bày biện vài cái đĩa bánh ngọt, kiểu dáng gì đều có.

Nhạc Thiên Tuyết ngồi ngay ngắn, cũng không dám vọng động, bởi vì Chiến Liên Thành còn không có ăn, nàng làm sao dám ăn đây.

Hai người thì cứ như vậy giằng co.

Nhạc Thiên Tuyết cả ngày đều chưa được ăn gì mấy, lúc này cũng ngực sắp dán phía sau lưng rồi.

Nàng nhịn không được hỏi: "Chiến Vương gia, người cuối cùng có ăn hay không? Người muốn phải không ăn mà nói, ta đây liền chính mình ăn."

Nàng đúng là ưa ăn đồ ngọt, đặc biệt là nội cung bánh ngọt, vừa vặn ăn rất ngon.

Chiến Liên Thành nhìn xem nàng liền nước miếng đều chảy xuống, cuối cùng nói ra: "Người xem bốn vương cách cái bàn xa như vậy, cái kia ăn sao đây?"

Nhạc Thiên Tuyết nhất thời không nói gì, bởi vì đích thật là có chút khoảng cách, hơn nữa Chiến Liên Thành cũng là không thể nào xuống giường.

Nàng liền chỉ có cười cười, "Vương gia như thế nào không nói sớm đây? Ta đưa cho người."

Nàng cầm cái đĩa nhỏ, cho Chiến Liên Thành vài khối, đến trước mặt Chiến Liên Thành

Nhạc Thiên Tuyết đối với Chiến Liên Thành là đem chính mình xấu tính che giấu rồi, dù sao nàng cũng không có khả năng đắc tội Chiến Liên Thành, cái này còn phải là nịnh nọt Chiến Liên Thành đây.

Chiến Liên Thành tiếp nhận chiếc đĩa, lên đường: "Người dẫn lấy nhiều như vậy, nhưng lại nuốt trôi được hết sao?"

"Nuốt trôi a.," Nhạc Thiên Tuyết nói.

"Sẽ không cảm thấy chán sao?" Chiến Liên Thành nhíu mày.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái này đương nhiên là không thể tất cả đều ăn một loại, ăn một khối hoa quả bánh ngọt liền đổi lại cây kẻ bánh ngọt, đổi lấy khẩu vị ăn, như vậy thì tốt rồi."

Lời nói không nói nhiều, Nhạc Thiên Tuyết đã ngồi xuống chuẩn bị khai tiệc rồi.

Trong nội cung bánh ngọt đích thật là không tồi, Nhạc Thiên Tuyết rất là thích ăn.

Chiến Liên Thành trong đĩa chỉ có bốn khối bánh ngọt, hắn ăn chậm quá.

Lần thứ nhất quay đầu, trên bàn bánh ngọt còn thừa lại một nửa.

Lần thứ hai quay đầu, hắn đếm, cũng chỉ còn lại có sáu khối.

Lần thứ ba quay đầu, Nhạc Thiên Tuyết đã đem cuối cùng một khối ăn rồi.

Hắn thậm chí còn cảm giác được, Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt kia còn nhìn chăm chăm vào khối bánh trên đĩa mình.

Chiến Liên Thành đều không nói gì rồi, sau không chịu nổi nói nói: "Người là quỷ chết đói đầu thai?"

"Cái gì quỷ chết đói đầu thai thật là khó nghe?" Nhạc Thiên Tuyết có chút tức giận, "Ta đây chỉ là ưa ăn bánh ngọt mà thôi."

Chiến Liên Thành nói "Chính là tham ăn, về sau người khác dùng một khối kẹo cũng là có thể đem người lừa gạt rồi đi."

Nhạc Thiên Tuyết cười khúc khích, "Cái này đương nhiên không biết a. Bất quá ta ngược lại là hy vọng ta tương lai tương công biết làm các loại món điểm tâm ngọt..."

Kiếp trước, Nhạc Thiên Tuyết cũng là nghĩ như vậy đấy.

Hơn nữa nàng lại là loại ăn thế nào cũng sẽ không béo, muốn ăn bao nhiêu cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Dưỡng người như tiểu bạch kiếm

Chiến Liên Thành nghe xong, ánh mắt hơi động một chút, bất quá hắn cũng không nói chuyện.

Nhạc Thiên Tuyết ăn no rồi, cũng không dám Chiến Liên Thành đòi cái khác nữa.

Nàng hỏi: "Chiến Vương gia, nội lực của huynh khôi phục chưa?"

Nhạc Thiên Tuyết như vậy vừa hỏi, Chiến Liên Thành sắc mặt cũng nhu hòa hơn, cũng không giống bộ dạng hắc trước kia lúc nào cũng khó khăn.

Hắn nói: "Đã được lần trước muội đưa cho ta không tệ, trợ giúp bốn vương khôi phục một nửa công lực, đợi nửa tháng nữa công lực của ta cũng khôi phục hoàn toàn."

Hắn có nội công tâm pháp, bị đánh trọng thương nghiêm trọng, cũng có thể tại trong thời gian ngắn khôi phục lại.

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, cái này đương nhiên, dù sao cũng là đan dược do nàng luyện ra, bất quá cái công danh đã bị Nguyên Thiên Tứ cướp đi, nhưng mà cũng không sao cả, dù sao nàng cũng muốn mình trong mắt mọi người chỉ là một tiểu đồ đệ vô danh.

Nàng nắm ngón tay, cũng không biết khuyên Chiến Liên Thành như thế nào nữa.

Chiến Liên Thành đại khái là biết rõ nàng có chút tâm sự, nhìn cái bộ dạng muốn nói, cũng không muốn.

"Chuyện gì, nói thẳng đi." Chiến Liên Thành cũng không thích vòng vo tam quốc.

Nhạc Thiên Tuyết do dự một chút, mới nói ra, "Vương gia, người không bằng một chút sớm đi ra ngoài, ở trong thiên lao này cái gì cũng không tốt, ra ngoài dưỡng thương tốt hơn. Hơn nữa người đầu khí cùng hoàng thượng, hắn là vua của một nước, mình nhất định là người thua thiệt, người bây giờ liền cho Hoàng Thượng một chút mặt mũi đi."

"Nhạc Thiên Tuyết, người thật sự là nhớ không lâu, người không nhớ rõ lúc trước Hoàng Thượng muốn giết bốn vương?" Chiến Liên Thành nói.

Kỳ thật là Nhạc Thiên Tuyết muốn hỏi vấn đề này, dù sao đây là Thiên Lao, tắm rửa cũng khó khăn.

Nàng là người thích sạch sẽ, như vậy không thể tắm rửa, Nhạc Thiên Tuyết có chút khó chịu.

Nàng nói: "Thế nhưng dù sao người ta cũng là hoàng thượng."

Người chẳng qua là Vương gia, tốt xấu gì họ cũng hơn mình một bậc.

Chiến Liên Thành lại nói thẳng: "Bốn vương cũng có chút kiêu ngạo của mình."

Nhạc Thiên Tuyết nhất thời không nói gì, xem như lĩnh giáo độ khoa trương của Chiến Liên Thành là như thế nào!

Liền Hoàng Đế cũng không đưa vào mắt, tính hắn lợi hại không!

Một lát sau, Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới sâu kín nói ra: "Chẳng lẽ lại Vương gia phải ở chỗ này ở một tháng, ta cũng muốn đi theo ở chỗ này ở một tháng?"

Như vậy quá ỷ khuất nàng!

Chiến Liên Thành lườm nàng, nói: "Nhạc Thiên Tuyết, chẳng phải trước người đã từng nói qua muốn đứng chung một chỗ với ta?"

Nhạc Thiên Tuyết kinh ngạc thoáng một chút, nhưng mà nàng sau đó lại vội vàng gật đầu, "Đúng vậy đúng vậy."

Chiến Liên Thành rũ xuống con mắt, nói: "Bốn vương không cần nhất định sẽ thắng, có thể cho người một chỗ dựa tốt, bảo vệ phù tướng quân."

"Kia là, Vương gia nhà ta rất lợi hại đấy, đúng hay không?" Nhạc Thiên Tuyết đã tại vượt mong ngửa rồi.

Đây đã biến thành Vương gia nhà ta rồi, Chiến Liên Thành cũng là nghe cũng có chút chuyển biến.

Chiến Liên Thành nói: "Vậy trở về thuyết phục cha người, cho Nhạc tướng quân và ta cùng trên một con đường."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, sau đó liền lắc đầu: "Không được, cha ta chỉ trung thành với Hoàng thượng mà thôi, muốn theo chân Vương gia, nghe chừng là không thể."

Chiến Liên Thành biết rõ tính tình của Nhạc Hòa , hẳn cũng không cảm thấy kỳ quái

Bất quá, hẳn lại nói: "Cái này về sau hãy nói. Nhạc Thiên Tuyết, người có lẽ cũng rất rõ ràng, Hoàng Thượng đã sớm kiêng kỵ phủ tướng quân rồi, địa vị của cha người không biết còn được bao lâu nữa, hơn nữa Dương Gia cũng muốn kéo cha người xuống ngựa, cha người qua nhiều năm như vậy cũng không tiếp bang phái, nếu xảy ra chuyện gì, cha người cũng chỉ có một mình mà thôi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là rất nghiêm mặt nói, "Cho nên chiến Vương gia, ta chính rất rõ tính tình cha ta, cho nên ta mới chịu đứng thành hàng giúp cha ta đây, trên triều đình, ta rất rõ ràng cha ta cuối cùng cũng có một ngày thiết thời. Trước đó lần thứ nhất là chuyện câu Tứ Hoàng Tử, nếu không phải chiến Vương gia giúp đỡ thu dọn tàn cục thì lúc đó phủ tướng quân đã bị kéo xuống rồi."

Mà lúc kia, phủ tướng quân gặp chuyện không may, không có người đến hỗ trợ, dù sao người khác cũng sợ đắc tội Dương Gia, đắc tội phải thừa tướng!

Tuy rằng hôm nay Nhạc Thiên Tuyết không phải thật tâm muốn giúp Chiến Liên Thành, bất quá Chiến Liên Thành đích thật là có năng lực như thế bảo hộ phủ tướng quân.

Đội nàng giúp đỡ ân Tô Tô điều tra rõ hết thảy, đến lúc đó như thế nào thì mới quyết định, cái này chỉ có là đi một bước tính một bước thôi

Chiến Liên Thành ừ một tiếng, cũng thiết thời để Nhạc Thiên Tuyết nhớ rõ những thứ này.

Hắn vươn tay, nói: "Cái kia bốn vương cũng nói cho người biết, nếu có ngày đó người phản bội bốn vương, bốn vương nhất định giết người."

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm tuy rằng do dự một chút, bất quá cũng không có chần chờ bao lâu.

Nàng gật gù đầu, "Tốt, ta ngược lại là minh bạch giúp chiến Vương gia mưu nghiệp lớn, ngày sau hy vọng ta có thể đến giúp chiến Vương gia."

Chiến Liên Thành bĩu môi, ý bảo làm cho nàng bắt tay buông đến.

Nhạc Thiên Tuyết dần vươn tay qua , lúc này mới đưa tay thả đi lên.

Chiến Liên Thành liền bắt được tay của nàng, ngoắc một cái ngón tay của nàng, "Nhớ kỹ theo lời bốn vương là được rồi."

Nhạc Thiên Tuyết khước miệng co rút, như thế nào Chiến Liên móc ghẹo tay như một tiểu hài tử vậy.

Nàng đành phải là ừ một tiếng, dù sao đạt được tín nhiệm của Chiến Liên Thành , về sau làm việc liền dễ dàng hơn nhiều.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, cảm giác, cảm thấy tương lai cũng là rất không sai rồi đây .

Nhạc Thiên Tuyết ở trong thiên lao lưu lại hai ngày, trong lúc này, liền Hoàng Thượng đều đã tới, nhưng lại Chiến Liên Thành chính là không muốn đi.

Rút cuộc, tại ngày thứ ba, không biết Trần công công đến nói gì đó, Chiến Liên Thành mới đáp ứng ra khỏi Thiên Lao đấy.

Nhạc Thiên Tuyết nhớ kỹ được liệu câu Thái y viện , trước khi đi, cùng với Nguyên Thiên Tứ đi một chuyến Thái y viện.

Nhưng lại trở về trên đường, đã nhìn thấy một người mặc hoa phục nữ tử từ dụ dàng đi tới.

Nhạc Thiên Tuyết còn tưởng rằng nàng là hậu cung phi tử, nhưng mà chỉ nghe thấy trên đường cung nữ đều hành lễ hô hào Thái Tử Trắc Phi.

Nàng cái này mới đột nhiên nhớ tới, Ngọc Cô Hân từ lúc một năm trước liền cưới Trắc Phi rồi, cái này Trắc Phi là đích tiểu thư của một Vương Phủ , thế nhưng là tỷ tỷ của một thế tử .

Năm đó Mộc Nhu đã nhẽ trở thành thái tử phi, đáng tiếc chẳng biết tại sao Hoàng Thượng lại sửa lại ý chỉ, liền biến thành Trắc Phi, Khi đó còn nào Mộc Vương phủ, nói muốn không lấy chồng. Nhưng mà cuối cùng lệnh vua khó cãi, Hôn sự kia vẫn tiến hành bình thường.

Nguyên Thiên Tứ nháy mắt, nói: "Thiên Tuyết, nàng như thế nào nhìn chăm chăm vào người? Hình như là có hận thù với người."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn, xác thực như thế, nàng cùng Mộc Nhu rất ít khi gặp mặt, cũng không biết mình có chỗ nào đắc tội nàng.

Mộc Nhu lời nói tư thái cao cao tại thượng. Tại hành cung thái tử nàng bộ dạng cũng như bộ dạng chủ nhân, bộ dáng là như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết thì lễ một chút, ý định lướt qua, thế nhưng là Mộc Nhu lời nói nhẹ nhàng hết lần này đến lần khác hướng Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Người, đứng lại."

Nàng cũng là theo thói quen, liền ngừng lại, nói: "Trắc Phi nương nương, có chuyện gì?"

Mộc Nhu lời nói liền đi đến trước mặt Nhạc Thiên Tuyết, ánh mắt có chút ác liệt, nàng tướng mạo cũng là không tệ, bất quá cái tính khí kia đâm ra cho người ta ghét.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thẳng Mộc Nhu, không thấy chút nào sợ hãi.

Nàng nói: "Nhạc Thiên Tuyết, Ta muốn nói cho ngươi biết, đừng có lại đánh chủ ý nên thái tử điện hạ, bằng không ta nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi!"

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là nở nụ cười, nói: "Nguyên lai Trắc Phi nương nương chính là có ý này muốn nói với ta, cái này dễ nói, Trắc Phi nương nương có lẽ cũng hiểu rõ, thái tử điện hạ đã định trước chính là cả phòng nữ nhân đấy, Trắc Phi nương nương không cần đến làm ta sợ, huống chi ta cùng với thái tử điện hạ cũng chẳng có gì liên quan đấy."

Mộc Nhu hừ một tiếng, tuy rằng nàng là tiểu thư Mộc Vương Phủ nhưng không nhưng không cho thấy một điểm gì cho thấy phong thái tiểu thư được giáo dưỡng.

Nhạc Thiên Tuyết cũng hoài nghi rồi, Mộc Vương Phủ làm sao lại ra một con cờ như thế này, hoàn toàn không dùng được.

"Nhạc Thiên Tuyết! Ta vốn muốn để những nữ nhân khác vào phủ, nhưng cũng không bao giờ cho phép ngươi vào phủ!" Mộc Nhu nói, "Ngươi có tư cách gì? Cha ngươi trước kia chẳng qua cũng chỉ là một võ tướng nho nhỏ, mẹ ngươi càng là không rõ lai lịch, mà ngươi, cũng chính là một cái dã nha đầu mà thôi!"

Mà Mộc Vương Phủ, thì là danh môn vọng tộc!

Nhạc Thiên Tuyết liếc mắt, cũng không biết Ngọc Cô Hân làm cái gì, mới có thể lại để cho cái này Mộc Nhu nói lời khiêu khích như vậy.

Nàng cũng không muốn cùng Mộc Nhu tranh luận, đều muốn quay người rồi đi là được.

Ai có thể ngờ tới Nguyên Thiên Tứ cũng là không nín được tức giận, liền tiến lên một bước nói, "Ngươi là ai? Sao lại nói như vậy với Thiên Tuyết muội muội?!"

"Ngươi đến bốn phi còn không biết? Vốn phi thế nhưng là Thái Tử Trắc Phi! Hơn nữa còn là đích nữ của Mộc Vương Phủ!"

"Kỳ quái rồi, ngươi bắt quả là dựa vào thái tử điện hạ, và dựa vào gia tộc nổi danh đấy, ngươi bản thân nhưng lại chẳng có cái gì? Nữ nhân như vậy, làm sao lại sẽ trở thành Thái Tử Trắc Phi? Không biết có phải hay không là thái tử điện hạ mất mù." Nguyên Thiên Tứ miệng cũng là rất độc đấy.

Dù sao hấn cùng với Nhạc Thiên Tuyết có giao tình, đều là không nhìn nổi đối phương chịu ủy khuất.

Nhạc Thiên Tuyết hôm nay giống y như là chim non nép vào người bình thường, tại sau lưng Nguyên Thiên tứ.

Kỳ thật, nàng là có chút bất đắc dĩ đấy.

Mộc Nhu liền hai tay chống nạnh rồi, nói: "Ngươi nói cái gì? Ngươi dám can đảm vũ nhục bản phi? ! Tin hay không bản phi đem đầu của ngươi chặt đi xuống?!"

"Đến a!" Nguyên Thiên Tứ lườm nàng, căn bản cũng không đặt ở trong mắt.

"Bản phi đã minh bạch, Nhạc Thiên Tuyết, cái này là ngươi nuôi dưỡng tiểu bạch kiếm?" Mộc Nhu khẽ cười một tiếng, "Không thể tưởng được ngươi còn có hứng thú này! Bên ngoài nói ngươi thanh danh bất hảo, thông đồng với chiến Vương gia, hiện tại lại nuôi dưỡng cái tiểu bạch kiếm, ngươi cũng là không biết xấu hổ."

Nhạc Thiên Tuyết có chút tức giận, rõ ràng đang vu oan nàng!

Trong khi Nguyên Thiên Tứ cùng Nhạc Thiên Tuyết nói chuyện, đột nhiên, Mộc Nhu liền kêu đầu một tiếng, tiếp theo liền quỳ trên mặt đất!

Nhà hoàn nhìn thấy vậy, vội vàng đều muốn nâng Mộc Nhu dậy.

Mộc Nhu căn bản là hai chân không có khí lực nào, đều muốn đứng lên cũng không được.

Nàng chính là muốn nằng có phải hay không Nhạc Thiên Tuyết ra ám chiêu rồi, đã thấy Hạo Nguyệt phụ giúp Chiến Liên Thành đi qua.

Hạo Nguyệt ngừng lại, ánh mắt bất thiện, "Thái Tử Trắc Phi nói chuyện thật là không có đúng mực, nguyên đại phu là khách quý của Vương gia hôm nay lại để Thái Tử Trắc Phi như thế vũ nhục."

Mộc Nhu vừa thấy là Chiến Liên Thành, liền cúi đầu, không dám nhìn thẳng rồi.

"Chiến Vương gia... Ta..." Mộc Nhu lời nói có chút cà lăm, "Ta chỉ là nhất thời nói lỡ..."

Chiến Liên Thành nói: "Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Hắn khoát tay áo, lại để cho Hạo Nguyệt tiếp tục đi, dù sao hấn trong cung lưu lại nhiều ngày như vậy, đó là muốn vội vàng trở về chiến Vương Phủ.

Hắn lại quay đầu, "Các người còn không đi nhanh."

Nhạc Thiên Tuyết đẩy Nguyên Thiên Tứ, hai người mới đi theo Chiến Liên Thành đã đi ra.

Cái này giống như chính là, có Chiến Liên Thành ở đây, ai cũng không thể khi dễ hai người.

Nguyên Thiên Tứ cũng là sợ hãi thán phục một tiếng, "Chiến Vương gia thật sự là thật lợi hại đấy."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút điểm lo lắng, Chiến Liên Thành thể lực khẳng định không chỉ một chút như vậy, muốn là lúc sau đắc tội Chiến Liên Thành, năng đoán chừng đều là vĩnh viễn biến mất.

Tô Tô a Tô Tô, ta hiện ta cũng do dự mà có giúp hay không cũng không được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Rơi vào bẫy Thái Tử (Thái Tử lừa bố mày)

Nàng vừa vặn là tâm tư như vậy, Chiến Liên Thành khiến cho nàng cùng mình trên cùng một chiếc xe ngựa, trực tiếp đem Nguyên Thiên Tứ gạt tại bên ngoài rồi.

Chiến Liên Thành giờ lên chén trà, lại để cho Nhạc Thiên Tuyết ngược lại một chén trà nóng.

Ánh mắt của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, hơn nữa trên người quần áo màu đen cũng là không nhiễm một hạt bụi, hắn, tựa như là địa ngục đến phán người.

"Về sau, không nên cùng Thái Tử quá mức gần gũi" Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết khẽ giật mình, "Vì cái gì?"

Tuy rằng nàng cũng không thích Ngọc Cô Hàn, nhưng mà Chiến Liên Thành hôm nay lại có thể như vậy nhắc nhở mình, .

Chiến Liên Thành lạnh nhạt nói: "Thái Tử không giống người thoát nhìn bị uất ức yếu đuối, hắn đã đối với người tốt, vậy nhất định là có ý đồ "

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, điểm này thật đúng là nhìn không ra.

Nàng nói ra: "Thế nhưng là Thái Tử thường xuyên bị thừa tướng khi dễ, ngay cả Hoàng Hậu cũng không có đưa hắn đặt ở trong mắt, Thái Tử tại chính sự cũng không có bất kỳ chính kiến gì "

"Hắn làm Thái Tử hơn mười năm, coi như là hắn uất ức, cái kia tâm tư của hắn cũng không có khả năng cảm thấy uất ức." Chiến Liên Thành nghĩ đến, nếu như Nhạc Thiên Tuyết đứng về phía hắn, liền nói trắng ra, "Thái Tử có chút thể lực ngầm, bất quá bản vương còn chưa tra rõ ràng, có thể thấy được Thái Tử che giấu rất sâu."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là kinh ngạc.

Bởi vì trước Hoàng Hậu nhà mẹ đẻ đã sớm xuống dốc rồi, cho nên Ngọc Cô Hàn tại trên triều đình một mực là không có chỗ dựa vào .

Nàng vẫn luôn không nhìn ra Ngọc Cô Hàn có bản lĩnh gì, hắn giống như hiện tại Dương hoàng hậu trước mặt nói một câu nói nặng lời cũng không dám!

Người như vậy, có chút đáng sợ.

Hơn nữa cũng có thể thấy được, Chiến Liên Thành thực lực cũng không kém, người bên ngoài tra không được, hắn đều tra được.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vậy bây giờ Vương gia phải đề phòng lấy Thái Tử sao?"

"Tự nhiên." Chiến Liên Thành nói, "Hắn có thủ hạ, họ Viên, biết chút tà thuật. Bản vương chính là muốn tìm họ Viên này ."

Nhạc Thiên Tuyết hơi kinh hãi, không nghĩ tới, Chiến Liên Thành thậm chí ngay cả điểm ấy cũng tra được.

Theo đạo lý nói, Viên công tử này rất ít khi xuất hiện, cũng chỉ là tại Nhạc Thiên Tuyết xuất hiện trước mặt qua một hai lần mà thôi.

Nguyên lai, Viên công tử nghe theo lời chủ tử, chính là Ngọc Cô Hàn!

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, đi theo Chiến Liên Thành, quả nhiên là biết rõ rất nhiều tin tức, nàng mím môi, tuy rằng không biết Ngọc Cô Hàn tại sao phải nhích lại gần mình, nhưng mình vừa dễ dàng bằng vào cái này tìm ra cái này Viên công tử!

Bởi như vậy, có thể thay ân Tô Tô tìm được cừu nhân!

Nàng vừa vận hùng tâm tráng chí thời điểm, Chiến Liên Thành cho nàng gọi cho một thùng nước lạnh, "Không nên tự mình nghĩ tới gần Thái Tử, bốn vương đã có bố trí, không cần ngươi nhúng tay."

Nhạc Thiên Tuyết rũ xuống con mắt, quả nhiên nàng hiện đang suy nghĩ gì đều bị Chiến Liên Thành biết.

Nàng nói: "Vương gia phải tìm được họ Viên làm gì?"

"Bốn vương đều có ý định của mình" Chiến Liên Thành cũng không nói ra, chẳng qua là khuyên bảo Nhạc Thiên Tuyết phải cẩn thận Ngọc Cô Hàn mà thôi.

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ Chiến Liên Thành không có khả năng đem hết thầy sự tình tự nói với mình, cho nên cũng liền không hỏi tiếp, miễn cho có cái gì sơ hở.

Nhanh đến phủ tướng quân, Chiến Liên Thành cũng nói: "Bốn vương gây thù hằn quá nhiều, ngươi hay là trước cùng bốn vương giữ một khoảng cách, có chuyện gì, bốn vương sẽ thông báo cho ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết đang muốn hỏi là biện pháp gì, nhưng mà Chiến Liên Thành đã đem nàng đuổi xuống xe ngựa.

Nàng bĩu môi, liền đi trở về phủ tướng quân, .

Nàng ly khai phủ tướng quân vài ngày, lần này, bọn hạ nhân đều là thật cao hứng.

Chẳng qua là nàng trong thiên lao ở lại mấy ngày, bên ngoài lại là có tin đồn không tốt, nghe Tăng thúc nói, tướng quân mặt đen đã mấy ngày, cuối cùng vẫn là mặt đen lên trở về quân doanh.

Vì thế, Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy bất đắc dĩ, dù sao việc này là Hoàng Thượng hạ lệnh, cùng nàng căn bản không quan hệ a. ,

Nàng trở về Thanh Vũ viện, chính là cùng ân Tô Tô nói việc này.

Ân Tô Tô biết được tung tích Viên công tử, chính là rất sốt ruột muốn đi nghe ngóng tin tức, muốn phải nhanh một chút tìm được Viên công tử!

Cái này nhưng lại liên quan đến nhà của kẻ thù nàng, nàng nhất định phải tìm được cừu nhân.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ngươi trước không cần gấp gáp như vậy, đồng dạng, Chiến Liên Thành cũng phái người đi tìm hắc, chúng ta trước hết nhìn Chiến Liên Thành bên kia có tin tức gì không."

"Không được! Trực giác của ta nói cho ta biết, Chiến Liên Thành cái loại người này nếu tìm được Viên công tử, nhất định là muốn đưa hắc thu cho mình dùng, mà không phải giết hắc đi, nếu chỉ có vậy, mối thù kia của ta liền báo không được!" Ân Tô Tô nói.

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày: "Điểm ấy Chiến Liên Thành cũng không nói mình bạch, bất quá ngươi nói cũng có đạo lý, Chiến Liên Thành trong nội tâm có kế hoạch mưu đồ nghiệp lớn, đều muốn các loại người giúp hắc, hắc tự nhiên là sẽ lưu lại người tài ba đệ tử vì hắc bán mạng."

"Cho nên lúc này đây, ta phải tự mình đi tìm Viên công tử!" Ân Tô Tô nói, "Ta liền nghĩ biện pháp đi vào Thái Tử hành cung, tiếp cận Thái Tử, sẽ tìm đến chỗ Viên công tử ẩn thân."

"Như vậy quá nguy hiểm, chính như theo lời Chiến Liên Thành, Ngọc Cô Hàn làm Thái Tử hơn mười năm, tâm tư của hắc thật không đơn giản, nếu như ngươi đã xảy ra chuyện gì, làm sao mà báo thù cái gì nữa ." Nhạc Thiên Tuyết vẫy vẫy tay, căn bản cũng không đồng tình cách làm này

Ân Tô Tô bụng đầy oán khí ngồi xuống, rõ ràng hiện tại có manh mối rồi, lại làm không được! Hiện tại lòng của nàng thật bất ổn !

Kỳ thật Nhạc Thiên Tuyết chính là dễ dàng nhất tới gần Ngọc Cô Hàn, thế nhưng là Chiến Liên Thành đã phản phò nàng không thể hành động, Nhạc Thiên Tuyết cũng không thể tự chủ trương.

"Như vậy đi, ngươi phái người mười hai canh giờ đi theo Ngọc Cô Hàn, như vậy thêm khả năng tìm được tung tích Viên công tử." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Không có thăm dò thực lực Ngọc Cô Hàn trước, chúng ta không thể ra tay, nếu hại chính mình vậy không đáng rồi."

Ân Tô Tô tỉnh táo lại, cũng là cười cười, "Đó cũng đương nhiên rồi, dù sao mạng của ta còn dài, tên tiểu nhân kia nhất định không thể tưởng được gia tộc ta còn có người còn sống, khiến cho hắc sống lâu vài ngày có làm sao!"

Nhạc Thiên Tuyết cười theo, bất quá nàng nghĩ được hôm nay huân hương không giống ngày thường , nàng liền quay đầu hỏi: "Tô Tô, ngươi thay đổi huân thơm không?"

"Không phải, ta mới không làm loại chuyện này, những chuyện nhỏ nhặt này luôn luôn là nha hoàn A Đào làm đấy."

"Kỳ quái, ta luôn luôn là dùng loại này huân hương này " Nhạc Thiên Tuyết hô một tiếng, lại để cho nha hoàn A Đào tiến đến.

A Đào vội vã tiến đến, hỏi: "Tiểu thư, có chuyện gì?"

"Ngươi có phải hay không thay đổi huân hương?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi, "Loại này huân hương này mùi thơm quá nồng đậm, không tốt."

A Đào đối với mùi thơm cũng là không miễn cảm, nàng hít hà, cũng không có phát hiện có cái gì không giống vậy.

"Không sai a, nô tài cũng không có đổi." A Đào nói.

"Ta cũng hiểu được mùi không thay đổi." Ân Tô Tô nói, "Hắn là ngươi quá mức nhạy cảm a."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, đúng không? Nàng khả năng ngửi đã quen được liệu, cho nên đối với mùi là có rất lớn phân biệt rõ độ đầy.

Nàng đi nhìn, cái kia huân hương trong lò cũng không có có bất kỳ không ổn nào.

Nàng liền tiêu trừ một điểm lòng nghi ngờ, đây cũng là không có độc, có thể là nàng trong thiên lao ở lại mấy ngày, nhạy cảm a.

Lúc này, Thái Tử hành cung.

Ngọc Cô Hàn biết nghe báo cáo sự tình ngày hôm nay ,chuyện giữa Mộc trắc phi và Thiên Tuyết , cơ hồ là giận dữ.

Bất quá lời nói Mộc trắc phi có một Vương Phủ chỗ dựa, hẳn coi như là đều muốn cho lời nói bề ngoài có chút màu sắc , cũng không dám nói rõ rệt .

"Vốn nữ nhân kia bây giờ đối với Bồn cung đã có điểm xa cách rồi, hiện tại lại lại để cho lời nói vào tai như vậy, nữ nhân kia sẽ càng thêm không thích Bồn cung." Ngọc cô lạnh giọng âm trầm thấp, rất là không vui, "Mộc trắc phi lời nói kiêu ngạo đã quen, Bồn cung gần đây không muốn nhìn thấy nàng."

Lờ mờ ở bên trong, đã có người nói: "Thái tử điện hạ xin yên tâm, thuộc hạ sẽ khiến Trắc Phi nương nương bệnh một tháng trước, làm cho nàng hảo hảo tinh thần sa sút một chút ."

Ngọc Cô Hàn ngồi xuống, cái kia dung nhan cũng đầy ngưng trọng.

"Chuyện này, ngươi làm như thế nào?"

"Thuộc hạ đã làm tốt, trong vòng ba ngày, nhất định được việc." Người nọ đi tới, cầm trong tay một cái hộp, "Thái tử điện hạ nhìn một chút, đây là công Trùng, có thể hấp dẫn Mầu Trùng."

Ngọc Cô Hàn ha ha cười cười, "Bồn cung may mắn có ngươi, bằng không thì, thật không biết muốn như thế nào đạt được nữ nhân kia."

"Thái tử điện hạ nói quá lời, thuộc hạ chẳng qua là tận tâm tận lực vì thái tử điện hạ làm việc mà thôi."

Công Trùng để vào trong thân thể Ngọc Cô Hàn , lúc này đây, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ gió đông thổi tới mà thôi .

Ngày hôm sau, Nhạc Thiên Tuyết buổi sáng tỉnh lại, chính là cảm thấy thân thể có chút rất không thích hợp.

Nhưng lại cuối cùng có vấn đề gì, nàng cũng không biết, chỉ cảm thấy thân thể có chút mềm nhũn.

Giữ bắt mạch, cũng là không có phát hiện cái gì.

Ân Tô Tô hôm nay không gặp, Nhạc Thiên Tuyết hỏi A Đào, cũng không biết ân Tô Tô là chạy tới nơi nào đi.

Một lát sau, Nhạc Thiên Tuyết đang muốn đi luyện được, Thái Tử đã sai người đưa thiệp mời tới.

Nhạc Thiên Tuyết mở ra vừa nhìn, là Ngọc Cô Hàn mời chính mình đến hành cung Thái Tử .

Nhạc Thiên Tuyết dừng một chút, "Thái Tử mời ta đi?"

Người bình thường căn bản rất ít cơ hội tiến đến hành cung Thái Tử , lúc này đây Nhạc Thiên Tuyết có cơ hội này, giống như cũng có thể thăm dò Viên công tử cuối cùng ở địa phương nào rồi ,

Nhạc Thiên Tuyết do dự một chút, không biết nên hay không nên tiến đến,

"Nghe nói thái tử điện hạ hôm qua được một cái Ba Tư Miêu, vậy cũng trân quý, vậy khẳng định là muốn mời tiểu thư đi xem a." A Đào nói, "Khả năng còn muốn đưa cho tiểu thư đây."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, nàng đối với Ba Tư Miêu cũng không có hứng thú ,

Nàng suy nghĩ một chút, cảm thấy lúc này đây cũng là một cái cơ hội tốt, nếu không đi, cũng không biết khi nào mới có cơ hội.

Nàng đem mọi thứ đều thu thập xong, dùng phòng ngừa vạn nhất.

Tối gần giữa trưa, Nhạc Thiên Tuyết mới đi tới hành cung Thái Tử.

Ngọc Cô Hàn ăn mặc thường phục màu lam nhạt, hôm nay hấn lại có vẻ đặc biệt anh tuấn tiêu sái.

Nhạc Thiên Tuyết mới vừa vận nhìn thấy hấn, đã cảm thấy trên người hấn có một cỗ lực hấp dẫn, chính mình giống như hướng cái kia mà dựa sát vào!

Nàng vội vàng ngừng, càng là bấm một cái vào chính mình, làm cho mình tỉnh táo lại, bình thường đều không cảm thấy cô Ngọc Cô Hàn đẹp trai như vậy, hôm nay nàng là phát điên cái gì?

"Thiên Tuyết, còn sợ người hôm nay không đến, Bồn cung nghe nói chuyện ngày hôm qua, muốn muốn nói với người một tiếng thật có lỗi." Ngọc Cô Hàn lộ ra nho nhã, còn muốn tiến lên lôi kéo Nhạc Thiên Tuyết ngồi xuống.

Nhạc Thiên Tuyết lạnh lợi lóe lên, chính mình ngồi xuống một bên, nàng cười khan một tiếng: "Không có gì đáng ngại, thái tử điện hạ, hôm nay mời ta, cần làm chuyện gì?"

Hiện tại nàng cũng không muốn dừng lại, cảm giác, cảm thấy có cái gì không đúng.

"Vừa vận, Bồn cung có tân ngoạn ý nhi đều muốn cho người xem nhìn." Ngọc Cô Hàn nói, hấn phất tay chuông, làm cho người ta chuẩn bị.

Nhạc Thiên Tuyết thấy kỳ quái, đã nhìn thấy bọn hấn đem cửa phòng cửa sổ đều đóng lại, nhưng lại buông xuống miếng vải đen.

Nàng thoáng cái liền đứng lên, cảm thấy càng là không được bình thường.

"Không cần sợ hãi, Bồn cung để cho nàng xem kịch đèn chiếu, muốn lại để cho người xem một chút đây." Ngọc Cô Hàn cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Quỷ kế trùng trùng điệp điệp

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Ta không thích nhìn cái này, hay là tôi vẫn cứ đi trước thì hơn."

Ngọc Cô Hàn liền tranh thủ Nhạc Thiên Tuyết níu lại, nói: "Thiên Tuyết, chớ vội đi, em vẫn còn chưa xem làm sao mà biết không thích."

Trong phòng có chút âm u, hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết cũng cảm giác tay mình bị Ngọc Cô Hàn kéo lại một chút, cảm giác giống như là bị điện giật!

Nàng thần sắc cả kinh, liền kéo tay mình lại.

Ngọc Cô Hàn con mắt chợt lóe nên một ánh mắt nhàn nhạt, hấn nhẹ giọng cười, đi qua đem Nhạc Thiên Tuyết đè xuống, làm cho nàng tiếp tục ngồi.

Nhạc Thiên Tuyết nắm tay của mình, có chút phản ứng không kịp.

Via cái gì mà hôm nay mình động vào Ngọc Cô Hàn lại có phản ứng này, cũng là quá kì quái.

Nàng càng nghĩ, vẫn là cảm thấy không nên ở lại.

Hiện tại Ngọc Cô Hàn là có điểm dọa người, có lẽ nên đề phòng một chút mới được.

Nhưng là nàng đều muốn đứng lên, lại phát hiện mình hình như là không có rời khỏi Ngọc Cô Hàn, thân thể không phải do chính mình khống chế.

Giống như Ngọc Cô Hàn có cái gì mị lực, một mực hấp dẫn chính mình qua.

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng xuất ra ngân châm, đâm đâm chính mình, chịu đau, thần trí thanh tỉnh rất nhiều, thân thể cũng hơi có chút khí lực rồi.

Đây không phải là trùng độc, nhưng mà nàng lại cảm nhận được trong thân thể khát vọng, cũng không biết đây là có chuyện gì xảy ra. (Chị đã bị thả trên người một con trùng cái, con trùng cái sẽ đi tìm con trùng đực).

Nhạc Thiên Tuyết cũng nhớ tới Viên công tử đến!

Nguy rồi, rõ ràng sao nhanh có thể quên một số người như vậy!

Nhạc Thiên Tuyết lập tức đứng lên, thế nhưng là hai chân nhoáng một cái, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, may mắn là chống được vào bàn,

Ngọc Cô Hàn lại là hỏi nàng, "Thiên Tuyết, ngươi đây là làm gì vậy rồi hả? Nhanh lên làm tốt, có phải hay không thân thể không thoải mái a."

Nhạc Thiên Tuyết không muốn tiếp cận Ngọc Cô Hàn, nhưng Ngọc Cô Hàn lại là tới đây, hấn càng là tới gần, thân thể nàng, càng muốn dựa sát vào Ngọc Cô Hàn.

Nhạc Thiên Tuyết thầm kêu một tiếng không tốt, nàng đều không biết mình trên người bị trúng thuốc độc, ở chỗ này, nàng ngược lại là có chút bất lực rồi.

Nàng lui về phía sau một bước, "Thái Tử, ngươi đừng tới đây."

Nàng cầm trong tay mấy cây ngân châm, đây là lấy ra để bảo vệ tính mạng, nếu Ngọc Cô Hàn thật sự muốn đối với chính mình làm loạn, nàng là dám giết hấn đấy!

Ngọc Cô Hàn khẽ cười một tiếng, "Thiên Tuyết, ngươi không thoải mái, Bồn cung tới đây đỡ ngươi, ngươi ngàn vạn đừng suy nghĩ nhiều."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, ý thức có chút mơ hồ.

Người trước mắt, có chút mơ hồ, nàng mở trừng hai mắt, hiển nhiên thấy bộ dạng Chiến liên Thành cùng sắc mặt khó đỡ hiện nên.

Nàng thở gấp thở ra một hơi, thân thể hình như là bị người khống chế, chính nàng tự tiến gần tới chỗ Ngọc Cô Hàn!

Ngọc Cô Hàn mỉm cười, tâm tình sung sướng.

Nhìn thấy bộ dạng Nhạc Thiên Tuyết như vậy như là nhìn truyện vui, Nhạc Thiên Tuyết tưởng mạo vốn là không kém, gần nhất khí chất của nàng đã có tăng lên, cái kia càng làm cho người khác mê muội.

Hắn muốn phải lấy được nữ nhân, hôm nay rút cuộc lấy được rồi, người bên ngoài căn bản cũng không biết rõ hắn là đợi bao nhiêu năm!

Hắn cũng là bước nhanh về phía trước, bởi vì hấn trên người là có một cái công Trùng, cái kia mặc dù sẽ hấp dẫn Mẫu Trùng, bất quá hấn vẫn có dự vọng đấy.

Chẳng qua là Nhạc Thiên Tuyết ngửi ngửi hương thơm, cho nên Nhạc Thiên Tuyết bị nghiêm trọng hơn một chút.

Ngọc Cô Hàn liền tranh thủ ôm lấy nàng, gian phòng kia đã được chuẩn bị tốt làm địa phương nghỉ ngơi, Cái giường êm ái cũng giộng vô cùng.

Hắn có chút khô nóng, lời kéo cổ áo thoáng một chút, khoe miệng đã hiện lên một nụ cười.

Nhạc Thiên Tuyết mơ mơ màng màng, nàng nhìn thấy người trước mắt như là Chiến Liên Thành, đối mặt Chiến Liên Thành, nàng hiện tại đã không muốn làm tổn thương anh, ngân châm trong tay sớm không biết đã rơi ở nào.

Trong cơ thể nàng Mẫu Trùng đã sớm phát huy tác dụng, thanh âm cũng là mềm nhũn đấy, "Ngươi muốn... Muốn làm gì?"

Ngọc Cô Hàn coi như là thanh tỉnh lý trí, để bảo đảm chính mình không có lầm, liền thò tay đem giạt áo ngoài của Nhạc Thiên Tuyết, cái kia quả nhiên là trên vai nàng nhìn thấy ấn ký.

Hắn chậm âm thanh nói: "Thiên Tuyết, Bồn cung tại thời điểm tám tuổi đã nhìn thấy thứ này trên người ngươi, khi đó Bồn cung đã nghĩ muốn lấy ngươi rồi. Đáng tiếc, ngươi trước kia chỉ thích Tứ đệ, tốt rồi, giờ ngươi không thích Tứ đệ rồi, nhưng em lại ở gần Chiến Liên Thành, Bồn cung vốn là muốn đợi, nhưng mà Bồn cung hiện tại cũng là đã đợi không kịp."

Nhạc Thiên Tuyết không có lý trí, cũng không biết hấn đang nói cái gì.

Mẫu Trùng khu động, làm cho nàng trong tiềm thức vươn tay, đem Ngọc Cô Hàn cho nắm cả.

Ngọc Cô Hàn khoe miệng ngoác một cái, thuận thế liền đem nàng đè xuống.

Nhạc Thiên Tuyết trên người có loại mùi thơm thanh nhạt, người bên ngoài khả năng nhìn không tới Nhạc Thiên Tuyết có năng lực gì, nhưng mà Ngọc Cô Hàn biết rõ, Nhạc Thiên Tuyết nhất định là về sau có chỗ hơn người.

Suy đoán của hấn là rất đúng, dù sao Nhạc Thiên Tuyết cùng dĩ vãng không giống nhau!

Hắn lời kéo tay của nàng, giạt ra áo ngoài của nàng, vốn là định hôn vào cổ nàng.

Bởi vì có Mẫu Trùng ở đó nên không làm thế, Nhạc Thiên Tuyết cảm nhận được vui sướng, thân thể liền cũng là chấn động, ưm một tiếng, hoàn toàn không thể tự chủ được mình.

Ngọc Cô Hàn càng là cao hứng, ngẩng đầu, đều muốn xa hơn nàng trên miệng nàng hôn sâu hơn, trên nóc nhà mãnh liệt liền phát ra âm thanh 'Rầm Ào' một tiếng!

Ngọc Cô Hàn cả kinh, nhìn lại, còn không có nhìn rõ ràng, ngay cả có vô số khối mái ngói hướng phía chính mình bay tới!

Ngọc Cô Hàn vô công có thể không được tốt lắm, hẳn trước tiên chính là nghĩ đến tránh né!

Tránh qua, tránh né mái ngói, Ngọc Cô Hàn thấy kia người là mang theo mặt nạ, thân thủ cực kỳ lưu loát, lại thoảng một cái tay, một kiếm liền hướng Ngọc Cô Hàn chỗ ấy đâm tới!

Ngọc Cô Hàn sau khi đảo, cuống quýt, nhớ tới gian phòng của mình trong có cơ quan bài bố, chính là vội vàng ấn dập mấy cơ quan khởi động!

Mấy chục mũi tên lông vũ bắn ra! Cái kia người nam tử mang mặt nạ màu bạc vùng trường kiếm yên, ngược lại là đem không ít mũi tên lông vũ cho ngăn lại!

Bất quá rất rõ ràng, nội lực của hắn chưa đủ, chắn không hết các mũi tên lông vũ!

Một mũi tên lông vũ đâm vào bụng nam tử mặt nạ màu bạc, Ngọc Cô Hàn nhìn thấy, chính là vui vẻ, vội vàng hô hào: "Người tới! Có thích khách! Có thích khách!"

Người mặt nạ nam tử liếc Ngọc Cô Hàn liền cũng là rất nhanh qua, đem Nhạc Thiên Tuyết một chút cho níu lại, sau đó lại mang theo nàng từ trên nóc nhà bỏ chạy.

Trước khi đi, mặt nạ nam tử vẫn không quên bắn ra hai mũi ám khí, lúc này đây, Ngọc Cô Hàn làm thế nào cũng né tránh cũng không được, một mũi ám khí từ bên trái đôi má sát qua! Lập tức chính là máu tươi tuôn ra.

Ngọc Cô Hàn vội vàng che mặt của mình, lúc này bên ngoài có rất nhiều thị vệ, trông thấy Ngọc Cô Hàn như vậy, nhanh vội vàng che chở Ngọc Cô Hàn.

"Đến che chở Bôn cung làm gì? ! Thích khách kia cướp Nhạc Thiên Tuyết đi rồi! Mau đuổi theo!" Ngọc Cô Hàn coi như là bị thương, cũng là kêu to, sợ Nhạc Thiên Tuyết không tìm lại được.

Nhạc Thiên Tuyết với hắn mà nói là người quan trọng với hắn, không thể mất!

Người mang mặt nạ bạc sử dụng khinh công thật nhanh, ôm Nhạc Thiên Tuyết rời đi, cũng bỏ lại hậu vệ ở phía sau một đoạn xa.

Cuối cùng, thủ vệ là đuổi tới khu vực phụ cận Di Hồng viện đã không thấy tăm hơi người.

"Nhanh đi lục soát!" Cái người dẫn đầu nói, "Đem Di Hồng viện cũng lục soát, không thể bỏ qua bất kỳ địa phương nào."

Di Hồng viện cũng bị lật tung, thế nhưng là thùy chung là không tìm được người.

Hơn nữa Di Hồng viện có Dương Gia làm chỗ dựa, người hành cung Thái Tử cũng không dám như thế nào xằng bậy.

Đám người rút lui, Khanh Khanh lúc này mới đem giường chiếu cho lật lên, mở ra hộc tối dưới giường nói: "Vương gia, mau ra đây."

Trong mật thất, hiện ra hai người.

Nhạc Thiên Tuyết hôn mê rồi, mà Chiến Liên Thành quần áo đều dính máu.

Khanh Khanh mặt mũi tràn đầy chấn kinh, cái này còn là lần đầu tiên gặp Chiến Liên Thành bị thương.

Chiến Liên Thành vẫn có khí lực đem Nhạc Thiên Tuyết ôm ra, đem nàng để lên trên giường êm.

Khanh Khanh lấy đồ vật ra băng bó, nói: "Vương gia, người chảy rất nhiều máu, tranh thủ thời gian băng bó một chút."

Chiến Liên Thành sắc mặt không thay đổi, liền đem mũi tên lông vũ rút ra, hắn tùy ý đem vải vóc bọc lại, nói: "Không cần, bốn vương phải đi về chiến Vương Phủ."

"Nhưng là bây giờ bên ngoài rất lạnh gió mạnh."

Khanh Khanh còn chưa nói xong, Chiến Liên Thành cũng là đứng không vững, thiếu chút nữa liền ngã nhào trên đất.

Khanh Khanh đỡ Chiến Liên Thành, nói: "Thuộc hạ thiếu chút nữa liền đã quên, tháng này là âm nguyệt! Vương gia tại sao có thể đứng lên!"

Chiến Liên Thành coi như là mang theo mặt nạ, thế nhưng là Khanh Khanh cũng tựa hồ liên tưởng khuôn mặt âm trầm, trắng bệch dưới lớp mặt nạ kia, vậy khẳng định là rất yếu ớt rồi!

Thế nhưng là Khanh Khanh lo lắng Chiến Liên Thành cũng không để ý tới, hần hít thở sâu một hơi, "Bỏ vương còn có thể trở về."

Khanh Khanh nhìn nhìn Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Không bằng liền đem nàng ở tại chỗ này a, Vương gia lại phái người tới đón nàng đi là được rồi."

Dưới tình huống này Chiến Liên Thành, căn bản cũng không thể miễn cưỡng ôm nàng rời khỏi đây được.

Cũng không biết Nhạc Thiên Tuyết là mấy đời tu luyện phúc khí, mà rõ ràng làm cho Chiến Liên Thành mấy lần tự mình đi cứu.

Chiến Liên Thành nói: "Bỏ vương không biết nàng là xảy ra chuyện gì, phải lập tức mang về vương phủ khám bệnh."

Hắn trông thấy Nhạc Thiên Tuyết vừa rồi đối với Ngọc Cô Hàn rõ ràng còn yêu thương nhưng, lúc này mới kỳ hoặc!

Chiến Liên Thành khẳng định Nhạc Thiên Tuyết là đã xảy ra vấn đề, cho nên cái này nhất định phải trước mang theo Nhạc Thiên Tuyết trở về.

"Khanh Khanh hỗ trợ mang theo nàng trở về!" Khanh Khanh nói cái gì cũng không thay đổi được Chiến Liên Thành! Làm không tốt tính mệnh của Chiến Liên Thành cũng không còn!

Chiến Liên Thành nói: "Khanh Khanh, người có biết nhiệm vụ của người quan trọng thế nào không."

Một câu, lại để cho Khanh Khanh không lời nào để nói.

Nàng đành phải nhìn xem Chiến Liên Thành ôm Nhạc Thiên Tuyết rời đi, nàng rõ ràng đã biết rõ Chiến Liên Thành rất miễn cưỡng, thế nhưng là không thể lại để cho Chiến Liên Thành buông ra.

Về tới chiến Vương Phủ, Chiến Liên Thành đã là toàn thân mồ hôi lạnh, hắn cũng liền nói một câu: "Tiểu đồ đệ của người đã xảy ra chuyện."

Nguyên Thiên Tứ cả kinh, liền tranh thủ ôm lấy Nhạc Thiên Tuyết, đều muốn đem Nhạc Thiên Tuyết khám và chữa bệnh một chút, mới phát hiện Chiến Liên Thành trên người tất cả đều là mùi máu tươi!

Hạo Nguyệt thần sắc cả kinh, "Vương gia!"

Thăm từ báo lại, nói Nhạc Thiên Tuyết đi hành cung Thái Tử, Chiến Liên Thành liền lập tức tiến đến, Hạo Nguyệt còn không kịp ngăn cản, chỉ hy vọng Chiến Liên Thành bình an trở về, Chiến Liên Thành thế nhưng vẫn là bị thương.

Chiến Liên Thành lắc đầu: "Bỏ vương không có gì đáng ngại, cứu nàng!"

Nguyên Thiên Tứ có chút khó khăn, giống như tình huống của Chiến Liên Thành có chút nghiêm trọng.

Chiến Liên Thành thấy Nguyên Thiên Tứ bất động, liền gầm nhẹ một tiếng: "Bỏ vương mệnh lệnh người, cứu nàng!"

Nguyên Thiên Tứ tựa vội vàng ôm Nhạc Thiên Tuyết rời đi, Chiến Liên Thành lúc này mới không có khí lực, nửa quỳ trên mặt đất, hắn thở phì phò, hai chân đã không còn chút khí lực nào rồi.

Hạo Nguyệt biết rõ Chiến Liên Thành tháng này căn bản là phải nghỉ ngơi thật tốt, hơn nữa lúc trước hắn mới bị thương qua, cái này còn chưa hồi phục hoàn toàn, căn bản cũng không có thể đi cứu người.

Truy Tinh đem Chiến Liên Thành đỡ đến một bên, đem quần áo Chiến Liên Thành cởi ra, giúp đỡ Chiến Liên Thành xử lý miệng vết thương.

Những chuyện như này bọn hắn cũng là có chút kinh nghiệm, dù sao trước đây cũng cùng Chiến Liên Thành vào sinh ra tử mà.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tìm người nghiêng trời lệch đất

Chiến Liên Thành miệng vết thương cũng là khá nghiêm trọng, đều là trực tiếp từ phần bụng tới.

Hạo Nguyệt trông thấy như vậy, rất là đau lòng.

Nàng nói ra: "Vương gia, làm sao lại không lại để cho hai người chúng ta đi, hiện tại Vương gia liên tiếp bị thương, sẽ ảnh hưởng đến. quá trình phục hồi sức khỏe"

Chiến Liên Thành ngược lại là trầm tĩnh, nói: "Không có gì đáng ngại, bốn vương cũng quen rồi, không phải sao?"

Truy tình cùng Hạo Nguyệt cũng là liếc nhau một cái, có chút không nói gì.

Chiến Liên Thành trên người đích thật là có bao nhiêu chỗ đầy miệng vết thương, cái kia đều lúc trước lưu lại.

Phải trải qua bao gian khổ mới có được chiến thần bất bại ngày hôm nay ..

Hạo Nguyệt nói: "Hắn là không có thương tổn đến nội tạng, Vương gia, đợi lát nữa phải đợi nguyên đại phu nhìn một chút."

Chiến Liên Thành cũng chính là gât gât đầu, hắn liên tiếp bị thương, sắc mặt đều tái đi, hắn còn nói: "Hạo Nguyệt, ngươi đi xem Nhạc Thiên Tuyết ra sao rồi."

Hạo Nguyệt nói: "Có nguyên đại phu, vậy hắn là không có việc gì."

"Bốn vương nói ngươi đi." Chiến Liên Thành thanh âm trầm rất nhiều, có chút lạnh như băng.

Hạo Nguyệt cũng chỉ là lo lắng cho thương thế Chiến Liên Thành, cho nên mới không muốn rời đi Chiến Liên Thành.

Nhưng mà bây giờ nghe Chiến Liên Thành nói lời này, nàng rụt rụt thân thể, lên tiếng, liền cũng đi.

Hạo Nguyệt thận trọng, cũng là đã nhìn ra, Chiến Liên Thành đối với Nhạc Thiên Tuyết đích thật là không giống bình thường.

Bất quá, như vậy thật sự được không?

Nếu là Nhạc Thiên Tuyết, còn như nữ nhân kia lại như vậy... phải làm sao bây giờ?

Hạo Nguyệt hít một tiếng, xem Thiên Tuyết cuối cùng làm sao không?

Mà lúc này, Nguyên Thiên Tứ nhưng là thúc thủ vô sách.

Hắn gấp đến độ cái trán đều toát mồ hôi, nhiều lần thi châm cùng bắt mạch cho Nhạc Thiên Tuyết, lại một chút tác dụng đều không có, Nhạc Thiên Tuyết căn bản không có tỉnh lại.

Nguyên Thiên Tứ thì thảo nói qua: "Mạch giống như không có vấn đề, cuối cùng là bệnh gì đây?"

Hạo Nguyệt trông thấy Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt ửng hồng, mê man, căn bản không có một điểm ý thức.

Nàng bắt đầu minh bạch tại sao Chiến Liên Thành lo lắng, ngay Nguyên Thiên Tứ cũng thúc thủ vô sách, xem ra là khó giải quyết.

"Nguyên đại phu, ngươi cũng không có biện pháp? Ngươi không có khám và chữa bệnh ra Nhạc tiểu thư là chuyện gì xảy ra sao?" Hạo Nguyệt hỏi, "Có phải hay không là trúng độc?"

Nguyên Thiên Tứ lắc đầu, "Không phải, coi như là trúng độc rất ít, mạch cũng sẽ có một điểm dấu hiệu trúng độc."

Hạo Nguyệt trầm ngâm một chút, nhớ tới Nhạc Thiên Tuyết là ở Thái Tử hành cung gặp chuyện không may đấy, nàng chính là nói: "Cái kia sâu độc đây?"

"Sâu độc?"

Nguyên Thiên Tứ nhớ tới lúc trước Nhạc Thiên Tuyết cùng chính mình đề cập qua việc này, cũng biết Nhạc Thiên Tuyết đối với sâu độc trị liệu có nhất định được phương pháp.

Đáng tiếc, Nguyên Thiên Tứ sẽ không những thứ này!

Hắn khê cần môi, nói: "Ta sẽ không."

Hạo Nguyệt sắc mặt cũng là biến đổi, "Cái kia Nhạc tiểu thư hiện tại có hay không nguy hiểm?"

"Nàng bây giờ là không có việc gì, chẳng qua là chẳng biết tại sao thân thể nàng một mực cực nóng, toàn thân đều là mồ hôi." Nguyên Thiên Tứ nói, trả lại cho Nhạc Thiên Tuyết xoa xoa cái trán mồ hôi.

Bọn hắn không biết, Nhạc Thiên Tuyết trong thân thể Mẫu Trùng vừa rồi đã nhận ra công Trùng rồi, đây đã là phát huy tác dụng, Mẫu trùng đã động tình, hiện tại coi như là cách xa công Trùng, thì cũng không hãm lại được dục vọng ..

Hiện tại muốn giải cứu Nhạc Thiên Tuyết, biện pháp nhanh nhất là đem Nhạc Thiên Tuyết đưa về chỗ Thái Tử.

Chẳng qua là Nguyên Thiên Tứ không biết những thứ này, bất quá hắn cũng đoán được, cái này phải cứu Nhạc Thiên Tuyết, nhất định là phải đi Thái Tử

hành cung một chuyến.

Hạo Nguyệt sờ lên người Nhạc Thiên Tuyết, quả nhiên là vô cùng nóng, so với phát sốt còn muốn lợi hại hơn.

Nàng cũng là trong lúc nhất thời luống cuống, đã nói: "Trời ạ, như vậy bị phỏng, cái này nên làm thế nào cho phải đây?"

Nguyên Thiên Tứ nói: "Giải được phải tìm người hạ được, vậy người nọ là ai?"

"Không thể nào, Thái Tử sẽ không để cho người nọ xuất hiện, hơn nữa Thái Tử vẫn có ý tính toán Nhạc tiểu thư, căn bản sẽ không giúp đỡ Nhạc tiểu thư."

"Thái Tử cũng quá kiêu ngạo rồi! biết rõ chiến Vương Phủ không tiện ra mặt, vậy tranh thủ thời gian khiến Tướng Quân biết chuyện a, lại để cho Tướng Quân vì nữ nhi của mình đòi công đạo." Nguyên Thiên Tứ đều là oán hận đây, đáng tiếc đối phương là Thái Tử, coi như là dù uất ức thế nào, đó cũng là Thái Tử a!

Hạo Nguyệt nhủ mày, "Nguyên đại phu, đây không phải giang hồ, đây là triều đình, coi như là Tướng Quân muốn đòi công đạo, vậy cũng phải có chứng cứ. Vu oan Thái Tử, tội danh cũng là rất lớn đây."

Nguyên Thiên Tứ cũng đều là điên rồi, "Vậy làm sao bây giờ? ! Hiện tại Thiên Tuyết bộ dạng như vậy! Chẳng lẽ muốn buông tha Thái Tử? !"

Hắn coi như là cùng Nhạc Thiên Tuyết xuất sinh nhập tử rồi, hai người tình nghĩa tự nhiên không cần nhiều lời.

Hạo Nguyệt đồng dạng là khẩn trương, bất quá nàng đương nhiên là đặt lợi ích chiến Vương Phủ làm đầu.

Nàng do dự một chút, nói: "Trước quan sát một chút rồi nói sau, khả năng đợi lát nữa Nhạc tiểu thư chính mình đã tỉnh lại thì sao."

Nguyên Thiên Tứ gật gật đầu, hắn cũng là không có cách nào khác, chỉ có là thử xem biện pháp khác.

Xấu hổ thay hắn là truyền nhân Dược Vương Cốc, y thuật còn chưa vượt một nửa Nhạc Thiên Tuyết!

Nguyên Thiên Tứ đi lật xem sách thuốc, hy vọng có thể tìm được biện pháp.

Chỉ có điều sâu độc chi thuật rất là chênh lệch, căn bản cũng không có cái gì ghi chép, muốn tìm được phương pháp trị liệu, căn bản chính là việc khó.

Hạo Nguyệt sau khi trở về, liền nói dối.

"Vương gia, Nhạc tiểu thư đã không có chuyện gì, đang nghỉ ngơi" Hạo Nguyệt nói.

Chiến Liên Thành vốn là nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nhưng mà hắn nghe thấy lời này, cũng hơi hơi mở to mắt, nói: "Bổn vương đi xem."

Hạo Nguyệt cũng là mặt không đổi sắc, nói: "Vương gia không nên đi, miễn cho quấy rầy Nhạc tiểu thư nghỉ ngơi, ngày mai lại đi"

Chiến Liên Thành suy nghĩ một chút, cũng hiểu được, liền cũng là ân một tiếng.

Hắn không có đi nhìn Nhạc Thiên Tuyết, một buổi chiều qua đi, Nguyên Thiên Tứ đều tìm biện pháp trị liệu Nhạc Thiên Tuyết.

Đáng tiếc, trợn vện mấy canh giờ đi qua, đều không có tìm được một điểm phương pháp xử lý.

Nguyên Thiên Tứ lòng nóng như lửa đốt, nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết, ai biết thân thể của nàng càng thêm nóng.

Hơn nữa bởi vì nàng cực nóng, toàn thân quần áo đều ướt đẫm, hơn nữa trên mặt còn không dứt mồ hôi xuất hiện.

Hắn càng là sốt ruột rồi, xem ra thời điểm này, không thể nhịn nữa, nhất định phải tìm Ngọc Cô Hàn!

Lúc này, Nguyên Thiên Tứ đã là chạy ra ngoài.

Nhưng Chiến Liên Thành cũng tại lúc này đã đến, hắn gặp Nguyên Thiên Tứ vội vã như thế, ngược lại là có chút kinh ngạc.

"Đi chỗ nào?"

"Đi tìm Thái Tử!" Nguyên Thiên Tứ cũng là có chút điểm phẫn nộ, Ngọc Cô Hàn làm hại Nhạc Thiên Tuyết như vậy, thù này cũng là không phải báo không thể!

Chiến Liên Thành nhủ mày: "Nhạc Thiên Tuyết thế nào?"

Hắn trong tiềm thức, chính là cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết tình huống hiện tại thật không tốt.

Sau lưng Hạo Nguyệt có chút kinh sợ, dù sao nàng vừa rồi hơi chút che giấu Chiến Liên Thành.

Chẳng qua là hiện tại Chiến Liên Thành thật sự không có cách nào khác khích lệ lúc này mới tới, nàng trên đường còn cầu nguyện, hy vọng Nhạc Thiên Tuyết tình huống tốt rồi, nhưng mà hiện tại gặp Nguyên Thiên Tứ thần sắc như vậy, đã biết rõ cái này là không thể nào.

Lúc này Nguyên Thiên Tứ cũng nói: "Thiên Tuyết thân thể một mực nóng lên, phát nhiệt, hơn nữa một mực vẫn chưa tỉnh lại, cái này nhất định phải đi tìm Thái Tử rồi!"

Coi như là gặp nguy hiểm, vậy hắn cũng phải đi.

Chiến Liên Thành toàn thân khí tức lạnh lẽo, bởi vì Hạo Nguyệt cùng lời hắn nói hoàn toàn không phù hợp!

Hắn cũng không có quay đầu lại nhìn Hạo Nguyệt, bất quá Hạo Nguyệt đã biết rõ Chiến Liên Thành không vui, hơn nữa còn là rất tức giận!

Chính hắn đẩy xe lăn đi vào, rất nhanh hơn nữa ổn định.

Dưới ánh nến, nhìn hắn gặp Nhạc Thiên Tuyết cái kia ứng hồng đôi má, hơn nữa nha hoàn giúp nàng một vòng mồ hôi, sau đó liền lại có mồ hôi cho xuất hiện.

Hắn nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Nguyên Thiên Tứ, ngươi không còn biện pháp nào? Ngươi không phải Được Vương Cốc truyền nhân sao!"

Nguyên Thiên Tứ cũng rất muốn tìm ra biện pháp, bởi vì hắn hiện tại lại càng thêm sốt ruột.

Hắn đành phải nói: "Ta không có biện pháp, cái này sâu độc chi thuật ta cũng không có tiếp xúc qua! Hiện tại ta đều thúc thủ vô sách, ta chỉ sợ tiếp tục như vậy Thiên Tuyết sẽ gặp nguy hiểm!"

Như vậy liền hôn mê bất tỉnh, hơn nữa thân thể của nàng còn một mực có nóng lên, phát nhiệt, đây là không bình thường.

Chiến Liên Thành trầm ngâm một chút, rất ít trông thấy Nhạc Thiên Tuyết bộ dáng này, hắn thấy nàng, đều là bộ dạng vui vẻ.

Giờ này khắc này, hắn cũng hận không thể đem Ngọc Cô Hàn cho bầm thây vạn đoạn.

Hắn nắm chặt lan can, hầu như đem mảnh gỗ kia bóp nát.

Bất quá sau đó, hắn mới đột nhiên nhớ tới: "Còn có một người, có thể cứu nàng."

Nguyên Thiên Tứ hỏi: "Là ai?"

Ngoại trừ Nhạc Thiên Tuyết chính nàng, hắn quả nhiên là không thể tưởng được còn có người thứ hai rồi.

Nhưng thiên hạ này lúc lấy ở đâu còn có Nhạc Thiên Tuyết thứ hai!

Chiến Liên Thành cũng nói: "Quý y cô nương!"

Hạo Nguyệt cả kinh, sau đó mới nghĩ tới một chuyện, nói: "Đúng, quý y cô nương sẽ biết trị liệu sâu độc chi thuật, lúc trước thành chủ cũng là bị trúng sâu độc chi thuật, khi đó hắn là quý y cô nương rat ay cứu người."

Nguyên Thiên Tứ vốn là đầy cõi lòng hy vọng, thế nhưng là giờ phút này hắn liền sắc mặt lại xụ xuống, bọn hắn cũng không biết, quý y cô nương chính là Nhạc Thiên Tuyết.

Thầy thuốc không thể tự cứu, đây cũng là bi ai của bọn hắn.

Nguyên Thiên Tứ hít một tiếng, "Quý y cô nương hắn là tìm không được."

Hạo Nguyệt cũng là cảm thấy như thế, dù sao lúc trước bọn hắn đã hao hết tâm tư muốn tìm được quý y cô nương, nhưng như thế nào cũng không có thể tìm được người.

Quý y cô nương Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, lúc này sốt ruột từng khắc, càng là khó tìm.

Thế nhưng là, Chiến Liên Thành cũng là không sợ cái này tỷ lệ có bao nhiêu, liền cũng nói: "Truyền lệnh xuống, tìm quý y gấp!"

Hạo Nguyệt không có cách nào khác, minh bạch đây là mò kim đáy biển, nhưng lúc này cũng là không có cách nào khác còn nước còn tát thôi!

Chiến Liên Thành ánh mắt lần nữa rơi vào trên người Nhạc Thiên Tuyết, ánh mắt của hắn tối trầm, tựa hồ là bao hàm rất nhiều thứ.

Mà Nguyên Thiên Tứ cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu cái gì, rõ ràng chính là biết không thể tìm được quý y cô nương, nhưng hắn vẫn không có biện pháp.

"Vương gia, ta muốn đi tìm Thái Tử." Nguyên Thiên Tứ cuối cùng vẫn là quyết định như vậy.

Chiến Liên Thành nhũn mày, nói: "Người đi, cũng là uống phí, nhưng lại tăng khả năng muốn đem nàng giao đi tiết lộ hành tung "

Ngọc Cô Hàn giáo hoạt như vậy, không có khả năng như vậy buông tha cơ hội này.

Như là vì mạng sống, mà lại để cho Nhạc Thiên Tuyết mất trong sạch, hắn sẽ không cho phép!

Nguyên Thiên Tứ trùng trùng điệp điệp thờ dài một hơi, nói: "Cái kia có thể làm sao? Chẳng lẽ thực phải ở chỗ này nhìn xem Thiên Tuyết chết?"

Chiến Liên Thành phản bụng cũng là mơ hồ đau đớn, bất quá hắn cũng không nói lời nói, liền lẳng lặng cùng đợi tin tức.

Hắn không nói, không có nghĩa là hắn không sẽ biết sợ, sẽ không khản trương.

Sắc mặt hắn một mực kéo căng.

Truy tinh một lát sau tiến đến bẩm báo: "Vương gia, thị vệ Thái Tử một mực ở phụ cận tìm tòi, xem ra là muốn tìm Nhạc tiểu thư."

Chiến Liên Thành nói: "Hắn có Viên công tử, cái kia sâu độc là từ hắn, hắn mới có thể đủ thăm dò đại khái vị trí, bất quá người không có tới chiến Vương Phủ, chính là hắn không biết xác thực vị trí."

Truy tinh nhẹ nhàng thở ra, nếu Ngọc Cô Hàn biết rõ việc này cùng chiến Vương Phủ có quan hệ, có thể sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái.

Tuy rằng Ngọc Cô Hàn thoát nhìn bị người ức hiếp, nhưng mà hắn lại một chút cũng không lương thiện như vẻ ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Đi theo bạn chán ghét Ngọc Cô Hàn

Nguyên Thiên Tứ nói: "Không thể tìm thấy quý y cô nương rồi, các người dù thế nào cũng không tìm được! Hay là đi tìm Thái Tử!"

Chiến Liên Thành trầm mặc, tựa hồ bất vi sở động.

Nguyên Thiên Tứ cũng là nổi giận, bọn hắn cùng Nhạc Thiên Tuyết không có quan hệ gì, cái kia tự nhiên sẽ không để ý tới sinh tử Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn nói: "Chiến Vương gia, tự chính mình đảm nhiệm hay không đảm nhiệm truyện của cô ấy, cũng không nhọc phiền các người ra mặt."

Chiến Liên Thành lại lạnh giọng nói: "Đứng lại."

Nguyên Thiên Tứ dừng lại, càng lúc càng tức giận: "Các người không coi trọng tính mạng Thiên Tuyết ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng ta cùng Thiên Tuyết không giống như vậy được!"

Ai biết Chiến Liên Thành lại nói: "Bỏ vương đi, người lưu lại chiếu cố cô ấy."

Nguyên Thiên Tứ sửng sò, Chiến Liên Thành rõ ràng lại chịu ra mặt?!

Truy Tinh cũng là không thể tin được, sự tình này đối với Chiến Liên Thành không có tốt chút nào, lại cùng Ngọc Cô Hàn kết thù kết oán, gây thù hằn quá nhiều, cái này sẽ trở ngại nhiều cho Chiến Liên Thành!

"Chiến Vương gia, người đây là nói thật?" Nguyên Thiên Tứ hỏi lại.

Chiến Liên Thành nói một không hai, nếu như hắn đã nói như vậy, tự nhiên không phải là giả dối.

Hắn phân phó Truy Tinh: "Truy Tinh, đi đi."

Truy Tinh nói một câu: "Vương gia, như vậy không ổn."

Ngọc Cô Hàn giấu diếm thế lực còn không có nhìn thấu rồi, hiện tại bại lộ những thứ này, sẽ để cho Ngọc Cô Hàn có chỗ để phòng.

Nhưng mà Chiến Liên Thành lờm Truy Tinh một cái, dị thường lạnh như băng.

Truy Tinh cũng liền không dám nói gì, liền đẩy Chiến Liên Thành đi.

Nguyên Thiên Tứ nhẹ nhàng thờ ra, Chiến Liên Thành ra mặt, nói như vậy thì Nhạc Thiên Tuyết được cứu rồi.

Hắn nhìn Nhạc Thiên Tuyết, liền nhẹ nói: "Thiên Tuyết, ngươi có chỗ dựa không rồi."

Mà lúc này, phụ cận chiến Vương Phủ đã bị người hành cung Thái Tử lục soát mấy lần.

Chung quanh đây đều là quý tộc cùng phủ đệ đại thần, Người hành cung Thái Tử đều muốn lục soát cẩn thận cũng là không thể nào.

Ngọc Cô Hàn gấp không thôi, hắn cùng với Viên công tử đang ngồi trong xe ngựa, nghe thuộc hạ hồi báo tin tức.

"Bẩm báo thái tử điện hạ, cũng không có phát hiện bất luận manh mối gì." Một người thị vệ nói.

Ngọc Cô Hàn không kiên nhẫn nói: "Lại đi tìm! Đi tìm người! Nhất định phải tìm được!"

"Vâng!" Thị vệ lại đi, tiếp tục đi tìm người.

Viên công tử thời gian dần qua uống trà, nói: "Thái tử điện hạ, kỳ thật người sốt ruột cũng vô dụng."

"Người thật sự không thể tìm ra chuẩn xác vị trí?" Ngọc Cô Hàn hỏi, "Thật sự là tức chết Bôn cung rồi, rõ ràng đều chuẩn bị đã xong!"

Hắn đôi má có lưu lại một vết sẹo dài, hắn lúc nói chuyện còn có thể đau đớn do miệng vết thương bị kéo ra.

Hắn sờ lên miệng vết thương, càng là tức giận, lại có người làm hỏng chuyện tốt của hắn, cái kia tự nhiên là không thể bỏ qua cho người rồi.

Viên công tử nhẹ nhàng lắc đầu: "Không thể, dù sao Mẫu Trùng ở trong cơ thể con người, nếu thuộc hạ đem sâu độc dẫn xuất, vậy lãng phí sâu độc rồi, cái này một đôi nhân duyên Trùng thể nhưng là hao tổn một năm thời gian dưỡng thành của thuộc hạ đấy. Dẫn ra, vậy lãng phí, kế hoạch này cũng liền thất bại."

Nhạc Thiên Tuyết hiện tại nhất định là đang hôn mê, bất quá hắn tìm Mẫu Trùng cũng là vẫn có cách tìm thấy, nếu tại giờ Tý đêm nay còn không có cùng công Trùng giao phối, vậy thì sẽ chết rồi, mà Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên cũng là khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Ngọc Cô Hàn hừ một tiếng, nói: "Thật sự là phiền toái!"

"Thái tử điện hạ không cần tức giận, Nhạc Thiên Tuyết hiện tại chỉ biết đối với hoàng tử có hứng thú, hơn nữa người nọ đêm nay không mang theo năng tìm đến hoàng tử, Nhạc Thiên Tuyết nhất định sẽ chết rồi, đó cũng là không cần sợ người khác chiếm được tiện nghi."

"Viên phong! Ngươi biết có biết năng là một quân cờ quan trọng không! Năng chết mà nói, bôn cung không phải nhẫn nhịn ba năm mà hỏng một giờ? !"

Ngọc Cô Hàn sắc mặt lạnh lùng xanh mét, hắn vừa nghĩ tới chính mình bao lâu bố trí thì cứ như vậy muốn hỏng là lòng hắn không thoải mái chút nào.

Viên công tử; "Chẳng lẽ chỉ có một người như năng? Thuộc hạ nhìn năng cũng lắm biết một chút y thuật mà thôi, căn bản không phải có thứ hoàng tử muốn."

"Viên phong, ngoại trừ Nhan gia, mặt khác ba nhà làm sao bày ra vật của mình trước kia? Lúc trước đại bá của ngươi lúc đó chẳng phải đổi tên đổi họ che giấu chính mình? Bất quá chính là ngươi một nhà thức thời, cho nên đã đoạt đồ vật của đại bá thuần phục Bôn cung." Ngọc Cô Hàn nói, "Vậy ngươi nói, đại bá của ngươi lúc trước đều muốn vật kia mai ẩn mãi sao, mặt khác hai nhà sẽ không biểu hiện ra mặt, huống hồ Bôn cung không có thăm dò Nhạc Thiên Tuyết, hiện tại cũng cần một người như năng, Bôn cung nhất định phải có được năng!"

Viên bìa một muốn, vậy thì thật là như thế, dù sao bọn họ đều là không muốn đem thân phận của mình bị lộ ra ngoài.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết cuối cùng cũng không biết thân phận của mình, cái kia nhớ tới cũng là thú vị.

Hắn nói: "Vậy lần này buông tha Nhạc Thiên Tuyết sao?"

Chỉ cần buông tha Nhạc Thiên Tuyết, mới có thể lưu năng một mạng, bằng không thì Ngọc Cô Hàn lấy được cũng là một cỗ thi thể mà thôi.

Ngọc Cô Hàn chỉ suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định, "Hãy bỏ qua cho năng lúc này đây!"

Hắn cũng không tin, Nhạc Thiên Tuyết tiếp theo còn có thể tránh được đi!

Bất quá Viên phong liền mãnh liệt trừng to mắt, thần sắc có chút không dám tin.

Hắn nói: "Làm sao có thể!"

Ngọc Cô Hàn chỉ tò mò nhìn hắn, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Viên phong cũng không nói lời nào, hơi chút dừng lại một chút, một hồi sẽ qua, mới nói: "Mẫu Trùng chết rồi."

Ngọc Cô Hàn Hàn cau lông mày: "Đã chết? sâu độc cáu nguoi một lần đã chết rồi? ! Nguoi không phải nói trên thế gian trừ nguoi của Viên gia không ai có thể chữa bệnh do sâu độc sao? !"

Viên phong sắc mặt cũng là trầm xuống, tại Dạ thành có một lần rồi, giờ lại thêm lần này nữa là hai, đến tốt cùng là ai có thể đủ sức để uy hiếp được Viên gia câu hấn?

Bất quá lúc trước nổi danh qua quý y cô nương, hấn trong lòng cũng là có hoài nghi rồi.

Hấn cũng là bực bội, nói: "Thái tử điện hạ, lần ở Dạ thành quý y cô nương có xuất hiện qua, cái kia có thể là do nàng,, người này không luận năng y thuật cao minh, liền năng uy hiếp được điểm này của thuộc hạ mà nói, hoàng tử nhất định phải diệt trừ nàng!"

Ngọc Cô Hàn Hàn hừ một tiếng, "Người này vậy mà khắp nơi cùng Bồn cung đối nghịch, Bồn cung sẽ không dễ tha nàng!"

Bất quá bây giờ Nhạc Thiên Tuyết ở địa phương nào cũng không biết, quý y cô nương kia luôn luôn là khoong tìm thấy tung tích, không có thể tìm được người.

Ngọc Cô Hàn Hàn cũng là khí thất bại, tay áo vung lên, chính là dẹp đường hồi phủ.

Chiến Vương Phủ.

Chiến Liên Thành nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, nói đến cũng là có chút điểm kỳ quái, vừa rồi thời điểm hấn muốn đi, lại nghe thấy thâm âm của Nhạc Thiên Tuyết.

"Đi cái gì mà đi... Không cần đi..."

Hấn khi đó nhìn lại, Nhạc Thiên Tuyết đã tỉnh lại!

Lúc này, Nhạc Thiên Tuyết toàn thân đều cực nóng đã đang từ từ hạ nhiệt, nha hoàn dứt nước uống cho nàng, nàng liền nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ rất là mệt mỏi.

Chiến Liên Thành hỏi: "Nhạc Thiên Tuyết, nguoi bây giờ cảm thấy thân thể như thế nào?"

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, bất quá cũng là ho khan một tiếng, lúc này đây làm cho nàng thiếu chút nữa không còn mạng nhỏ, nàng đều kinh hãi rồi.

May mắn nàng từ lâu đã có rồi chuẩn bị, dù sao nàng trước kia là Đường Môn gia chủ, cho nên trong thân thể đã sớm có thuốc độc.

Cái sâu độc kia mặc dù là tồn tại trong cơ thể Nhạc Thiên Tuyết, chẳng qua là ngay từ đầu sẽ không bị hạ độc chết, chẳng qua là đợi đến lúc sâu độc bò tới vị trí nhất định lúc này mới có thể đem hạ độc chết.

Bất quá trong khoảng thời gian này cũng là đủ tra tấn Nhạc Thiên Tuyết, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, bất quá cũng là may mắn nàng có dự kiến trước, lúc này mới vững vàng mà sống sót.

Nàng mở to mắt, trông thấy Chiến Liên Thành còn nhìn chăm chăm vào chính mình.

Nàng cũng là có chút điểm phiền lòng rồi, nói: "Chiến Vương gia nguoi đừng nhìn chăm chăm vào ta, lúc này đây là ta quá không cẩn thận, ta tuyệt đối sẽ không có lần nữa đâu."

Nàng còn tưởng rằng Chiến Liên Thành đang tự trách mình, sợ hư mất đại sự của hấn.

Chiến Liên Thành như cũ là có chút tức giận, nói: "Cái này còn có lần nữa?"

Nhạc Thiên Tuyết hít một tiếng, "Thật sự không dám."

Chiến Liên Thành sau khi từ biệt, sắc mặt như trước lạnh lùng, hấn nói: "Cả ngày đem bốn vương trở thành lời nói bên tai! Lại có lần tiếp theo, bốn vương nhất định đem nguoi trói lại!"

Nhạc Thiên Tuyết có chút vô tội, Cô ở đâu nghĩ đến Ngọc Cô Hàn Hàn sẽ làm ra chuyện như vậy.

Bất quá chuyện này cũng không có chứng cứ, người ta vẫn là Thái Tử, coi như là Hoàng Đế không coi trọng hấn, nhưng lại để hấn ở đồng cung hơn mười năm.

Cái này còn giống như là phải dựa vào Hoàng Hậu trước, bởi vì Hoàng Đế thích nhất Hoàng Hậu trước, bằng không thì Ngọc Cô Hàn với năng lực như vậy làm sao có thể làm thái tử lâu như vậy.

Đại khái Chiến Liên Thành cũng là tức khí một chút, không nói nhiều liền rời đi.

Ra cửa, Chiến Liên Thành mới che phần bụng, sắc mặt hấn trắng bệch trắng bệch đấy, vừa rồi tại trước mặt Nhạc Thiên Tuyết gắng gượng chống lấy,

hiện tgaungthaan thể hân đã đến cự hạn rồi.

Mà Nhạc Thiên Tuyết sau đó liền đem hạ nhân cho đuổi ra ngoài, chỉ để lại Nguyên Thiên Tứ trong phòng.

Nàng tuy rằng vừa mới tỉnh lại, nhưng mà vừa nghĩ tới có một cái sâu độc trong thân thể của mình, chính là cảm thấy buồn nôn.

Nàng lại để cho Nguyên Thiên Tứ lấy ra ngân châm, nàng liền đem sâu độc trong thân thể dồn đến cánh tay.

Chỉ dùng loáng biện pháp một cái là có thể đem sâu độc bức ra. miệng vết thương lập tức có máu tươi chảy ra, Nguyên Thiên Tứ vội vàng cầm máu cho Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn nói: "Đi nhà vệ sinh chẳng phải sẽ đi ra sao? Cái này nhất định phải như vậy phải không?"

Cái này chảy máu, chịu khổ cũng là mình, cần gì phải thế chứ.

Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp mắng hắn rồi: "Ngươi có thể thấy được qua sâu độc được mình bức ra? đạo lý như vậy mà ngươi cũng đều không hiểu, ngươi như thế nào học được thuật trị liệu sâu độc?"

"Ta làm sao biết những thứ này, cha ta đều không có dạy ta."

"Vậy ngươi cũng sẽ chính mình học trị liệu được à!" Nhạc Thiên Tuyết nói, "Mà thôi, đem cái sâu độc cầm lên nhìn xem, ta phải nhìn xem Ngọc Cô Hân dùng cái gì trên người ta, "

Nguyên Thiên Tứ cầm lên cho nàng nhìn kỹ, kỳ thật đây chẳng qua là một con côn trùng nho nhỏ, nhìn không ra nó là loại sâu độc như thế.

Hắn nói ra: "Đây là sâu độc gì?"

Nhạc Thiên Tuyết liếc qua, ngược lại là cả kinh, "Tên khốn kia rõ ràng dùng loại duyên Trùng tính toán đến ta, ta cũng là không nên mắng hắn uất ức, mà là mắng hắn âm hiểm rồi!"

Nguyên Thiên Tứ không rõ ràng cho lắm, có chút nghi hoặc nhìn Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không muốn nói thêm, liền cũng là sau khi từ biệt, hít một tiếng: "Cũng không biết là ta mị lực lớn như thế nào, rõ ràng lại để cho Ngọc Cô Hân dùng tới thủ đoạn như vậy, mà thôi, ta quay đầu lại nhất định sẽ không để cho hắn sống khá giả."

"Chiến Vương gia không phải theo như ngươi nói không có có lần nữa sao? Ngươi cũng nói không dám, ngươi cái này còn muốn đi trêu chọc Ngọc Cô Hân?"

"Ngươi cũng đã biết, chịu một lần thiệt thòi, cũng sẽ không lại bị thua thiệt lần nữa!" Nhạc Thiên Tuyết nói, "Nguyên Thiên Tứ! Hiện tại ker địch lớn nhất của ta là Ngọc Cô Hân! Ngươi nhớ kỹ, ngươi muốn cùng ta đôi bạn cùng tiến! Hắn muốn làm Thái Tử? Ta cũng không để cho vị trí kia an ổn!"

Nguyên Thiên Tứ thấy nàng tức giận như vậy, cũng là kéo xuống tâm tình của hắn, nói: "Đó là tự nhiên, ngươi thích ai ta liền thích người đó, ngươi chán ghét ai ta cũng chán ghét người đó!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Ai làm bánh ngọt xấu như vậy

"Nguyên Thiên Tứ, lần thứ nhất phát hiện ngươi tốt như vậy." Nhạc Thiên Tuyết hơi có chút cảm động.

Bất quá Nguyên Thiên Tứ đã nói: "Ta nịnh nọt ngươi, vậy ngươi dạy ta cách trị sâu độc nhé?"

Nhạc Thiên Tuyết xem như thấy rõ khuôn mặt thật của hắn, nàng sau khi từ biệt, quả nhiên là không muốn để ý tới Nguyên Thiên Tứ: " Ngươi nói như vậy là được rồi! Ta cần nghỉ ngơi, ngươi rút ra ngoài."

Nguyên Thiên Tứ bĩu môi, vẫn có chút ủy khuất.

Hắn nói ra: "Được rồi được rồi, ngươi trước nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta lại nghĩ biện pháp đối phó Ngọc Cô Hân, tuyệt đối sẽ không buông tha hắn!"

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, liền cũng để Nguyên Thiên Tứ tùy ý đi ra.

Nàng cũng là một nhóc, Nàng là từ vừa chỗ chết trở về, nàng càng thấy rõ lần này nguy hiểm như thế nào.

Nhưng mà nàng không hiểu được là, Ngọc Cô Hàn Hàn tuy rằng biểu hiện thích mình, nhưng lại khoong nghĩ hấn thích mình như vậy, Nhạc Thiên Tuyết điểm này là có điểm không thể hiểu được.

Nhưng vì cái gì, Ngọc Cô Hàn Hàn lại sử dụng biện pháp như vậy? Muốn phải lấy được nàng? Đơn thuần?

Thực giác của nàng cảm thấy không phải như thế, bởi vì Ngọc Cô Hàn Hàn là Thái Tử, muốn dạng nữ nhân nào chẳng có?

Coi như nàng là đại tiểu thư của phủ tướng quân, nhưng hấn cũng hiểu rõ, Nhạc Hòa chỉ thuần phục Hoàng Đế, muốn kéo bè kéo cánh cũng không thể, .

Chẳng lẽ là nàng bản thân còn có chút lợi ích gì sao?

Nhạc Thiên Tuyết có chút tâm khí nóng nảy, dù sao lúc này đây nàng bị tính kíchstrongj người thực sự rất giận.

Nàng hừ một tiếng, liền trở mình ý định ngủ.

Dù sao thù này nàng là nhớ kỹ, nhưng lại không dễ dàng như vậy bỏ qua cho Ngọc Cô Hàn được.

Đêm nay nhiều chuyện như vậy, Nhạc Thiên Tuyết là ngủ không ngon, dù sao thân thể vẫn có chút không thoải mái.

Sáng ngày thứ hai, sớm sớm đã có nha hoàn tới gọi Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết ngủ không được tốt, cũng đã tỉnh lại, nghĩ tới đây là ở tại chiến Vương Phủ, nàng cũng không có quá nhẩn nhó, rất nhanh tự đứng lên.

"Chuyện gì?"

Mấy nha hoàn đi tới, trong tay đều bưng chén đĩa, phía trên đều là đồ dùng rửa mặt, còn có một chút quần áo sạch sẽ .

"Vương gia phân phó, ."

Nhạc Thiên Tuyết tới hôm qua ra rất nhiều mồ hôi, thật đúng là có chút khó chịu, trên người đều dính dính.

Bây giờ có thể rửa mặt, thay quần áo, cái kia thật sự là tốt rồi.

Nàng vội vàng liền gạt đầu, được rồi rửa mặt đi.

Nàng thay một bộ xiêm y sạch sẽ, cũng không biết Chiến Liên Thành giàu có đến cỡ nào, cho nàng một bộ quần áo rất tốt :chất vải lại là vải gấm hoa!

Nói cách khác, bộ quần áo này của nàng cũng phải trị giá trên 3 ngàn lượng rồi!

Trong chớp nhoáng này, Nhạc Thiên Tuyết cảm giác mình không đáng chút tiền nào, mà bộ quần áo của nàng còn đáng giá hơn!

Nhạc Thiên Tuyết trên mặt không thoả phần trang điểm, nhưng cữphaanlaf về xinh đẹp thanh thuần.

"Nhạc tiểu thư thật là rất đẹp. , " nha hoàn kia nói qua, tràn đầy vẻ thần phục.

Nàng cúi đầu xuống, trông thấy mép váy mỹ lệ lẳng lẳng rủ xuống phóng tới trên mặt đất, cái kia giống như đường chân trời, trên làn váy thêu hoa linh động vô cùng, mỗi một cánh hoa tựa hồ còn có sức sống cơ đây, hình như là có Linh khí trong Thiên Địa.

Nhạc Thiên Tuyết sờ lên cái kia:chất vải, không chỉ có là vuốt thoải mái, coi như là ăn mặc cũng là đẹp mắt.

Nàng cười cười: "Người miệng thật đúng là ngọt, đúng rồi, Vương gia nhà người đâu?"

"Vương gia đang đợi Nhạc tiểu thư đi dùng đồ ăn sáng." Nha hoàn kia nói qua, "Mời Nhạc tiểu thư thuận theo nô tài đến."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, liền cũng là theo nha hoàn đi.

Nàng còn là lần đầu tiên háo háo đi dạo chiến Vương Phủ, Vương phủ đích thật là rất lớn, hơn nữa trong đầu nàng có bản đồ chiến vương phủ, đã biết rõ đằng trước là một mảnh rừng trúc.

Bất quá nha hoàn liền dừng lại tại bên ngoài rừng trúc, không có đi theo Nhạc Thiên Tuyết tiến vào.

"Nhạc tiểu thư xin chờ một chút, Hạo Nguyệt cô nương sẽ ra ngoài tiếp Nhạc tiểu thư đây."

"Như thế nào người không thể dẫn đường rồi hả?" Nhạc Thiên Tuyết có chút hiếu kỳ.

"Rừng Trúc này nô tài là không thể đi vào, cũng chỉ có Hạo Nguyệt cô nương cùng Truy Tinh công tử mới có thể đi vào."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, rồi đứng chờ.

Sau đó Hạo Nguyệt liền cũng đi ra, nàng nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết khí sắc đã tốt, hơn nữa một thân mặc gấm hoa đem nàng trở nên vô cùng đẹp mắt.

Hạo Nguyệt đem nàng đi vào, Nhạc Thiên Tuyết phát hiện, rừng Trúc này thoát nhìn mặc dù là bình thường không có gì lạ, bất quá nhưng là ẩn giấu cơ quan, có sử dụng trận bát quái.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Hạo Nguyệt, rừng Trúc này là ai xếp đặt thiết kế?"

"Đây là sáu năm trước một vị lão tiên sinh xếp đặt thiết kế đấy, Nhạc tiểu thư thông minh, cũng là nhìn ra cái huyền cơ này."

Nhạc Thiên Tuyết cũng liền cười cười, xem ra Chiến Liên Thành thủ hạ tốt thật không ít người.

Bất quá Hạo Nguyệt liền bỗng nhiên ngừng một chút, nàng thần sắc có chút do dự.

Nhạc Thiên Tuyết trông thấy nàng như thế, trực tiếp hỏi: "Hạo Nguyệt, ngươi có lời gì không ngại nói thẳng."

"Ta đây ta cũng không gạt Nhạc tiểu thư nữa, Vương gia bây giờ coi Nhạc Tiểu thư như là người một nhà, nhưng Vương gia đối đãi toots với tất cả những người của mình, nhjng sẽ không tha cho người nào phản bội, nếu Nhạc tiểu thbooisau này thực sự có lỗi với vương gia, chính ta sẽ đi giết nhạc tiểu thư." Hạo Nguyệt nghiêm mặt nói ra, "Hơn nữa Vương gia thật sự rất xem trọng Nhạc tiểu thư!"

Nhạc Thiên Tuyết dừng một chút, nhíu mày, "Ta biết rõ chiến Vương gia đã cứu ta, nhưng ta lại không có chỗ nào hơn người, lại để cho chiến Vương gia xem trọng ta đi?"

Đối với chuyenj này Nhạc Thiên Tuyết cũng là không rõ ràng lắm.

Hạo Nguyệt hít một tiếng, nói: "Vương gia đích thật là coi trọng Nhạc tiểu thư đấy, lúc này đây còn bị thương, hơn nữa khi Nhạc Tiểu thư hôn mê bất tỉnh, khi đó Vương gia thậm chí nghĩ muốn đi tìm Thái Tử rồi, ngươi cũng biết Vương gia làm như vậy sẽ làm rối tung mọi thứ hấn bố trí lâu nay? Có thể thấy được Vương gia thật sự rất xem trọng Nhạc tiểu thư! Lời cân fnois ta cũng đã nói rồi, hy vọng Nhạc tiểu thư minh bạch."

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm có chút ấm áp, không thể tưởng được Chiến Liên Thành mặc dù là người lạnh như băng, nhưng đối với người vẫn là rất tốt.

Nàng gật gật đầu: "Tốt, bất luận chuyện gì xảy ra ta sẽ không làm hỏng chuyện của Chiến vương gia."

Nàng mặc dù mang theo mục đích tiếp cận hấn, nhưng cũng không có nghĩ sẽ phản bội hấn?

Hạo Nguyệt nói: "Như vậy rất tốt, Vương gia không tha cho người sẽ phản bội hábooit cũng là nhiều lời nhắc nhở Nhạc Tiểu thư mà thôi."

Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên minh bạch, dù sao nàng vẫn tương đối yêu quý cái mạng nhỏ của mình đấy.

Hai người liền cũng tiếp tục đi lên phía trước, rồi đi không xa, chính là trông thấy một cái trúc đình, Chiến Liên Thành ngay tại trong đình.

Hấn hôm nay ăn mặc áo bào màu đen, tóc liền tùy ý rơi xuống, sợi tóc kia thỉnh thoảng bị gió lay động, làm cho Chiến Liên Thành tăng thêm vài phần nhu tình.

Nhích tới gần, Dung nhan của hấn càng rõ ràng, Nhạc Thiên Tuyết tim bỗng chạy nhanh hơn một nhịp, Chiến Liên Thành đích thật là khuyng quốc khuyng thành, tùy tiện một ánh mắt, đều có thể mê đảo chúng sinh đây.

Trên bàn trúc, bày biện không ít thức, Chiến Liên Thành thấy nàng đã đến, thanh âm nhàn nhạt, "Ngồi xuống."

Hấn nhìn sắc mặt của nàng, mặc dù là có chút tái nhợt, bất quá coi như không tệ.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn sáng, mùi thơm tỏa ra, cũng làm cho nàng cảm thấy đói bụng rồi.

Nàng mím môi, nói: "Chiến Vương gia, ngươi đây là mời ta ăn sáng?"

Nhưng lại làm sao lại không thấy Nguyên Thiên Tử? Chẳng lẽ chỉ có hai chúng ta ăn? Tổng cảm giác ngoan ngoãn đây.

Chiến Liên Thành nói: "Ừ."

Hấn bị thương, cũng không có khẩu vị gì, hấn liền tùy ý ăn một chút cháo gạo mà thôi.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Như thế nào không mời sư phụ thiên tử của ta đến đây ăn?"

Chiến Liên Thành bỗng nhiên cảm thấy là Nhạc Thiên Tuyết làm mất hết phong tình rồi, hấn nói: "Bỏn vương không thích nhiều người, ngươi cùng bỏn vương ăn sáng như thế nào nói nhiều như vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng ngậm miệng lại, dù sao đây chính là chiến Vương Phủ, hết thảy vẫn phải nhìn sắc mặt Chiến Liên Thành.

Thời gian bữa ăn dần qua, đồ ăn sáng đại đa số đều thanh đạm, nàng đã ăn được một chút.

Bất quá Chiến Liên Thành bỗng nhiên lại nói: "Đợi lúc nữa sẽ có cái khác đấy, hiện tại chớ ăn quá nhiều."

"Chiến Vương gia người thật là có tiền, đến đồ ăn sáng còn làm nhiều loại như vậy." Nhạc Thiên Tuyết cảm thán một câu.

Chiến Liên Thành nói: "Bằng không thì người về sau ở tại chiến Vương Phủ, mỗi ngày đều có thể thưởng thức như vậy."

"Tốt tốt." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Dù sao Thiên Tử sư phụ ở chỗ này, ta ngược lại là có thể mỗi ngày tới đây ăn chực."

"Người cũng không biết xấu hổ."

Chiến Liên Thành trừng nàng, sau đó liền lấy ra một đĩa bánh ngọt.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn, lập tức liền lộ ra biểu hiện chán ghét, "Chiến Vương gia, ta còn tưởng rằng sau người cho ta ăn đồ ăn tốt gì, Cái bánh ngọt này nhìn không thấy ngon, ta nhìn cũng là không muốn ăn, đầu bếp nào trong phủ của huynh lại kém như vậy, một đĩa bánh ngọt cũng làm thành như vậy."

Nàng cũng không có chú ý tới, Sắc mặt không tốt của Chiến Liên Thành.

A, hẳn chính là đầu bếp làm đĩa bánh ngọt này, cái này có khó coi thì cũng là xuất phát từ tâm hắc địch thân đi làm.(Chị này làm cụt hứng quá)

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết trong miệng mặc dù là nói như vậy, nhưng cũng là gấp một ít thưởng thức hương vị.

Nàng bỗng nhiên liền ngạc nhiên đứng nên, nói: "Hương vị cũng không tệ lắm, không ngọt quá."

Nhạc Thiên Tuyết lại ăn một miếng, vẫn gật đầu tỏ vẻ mùi vị không tệ.

Chiến Liên Thành nhìn xem bộ dáng của nàng, thăm dò hỏi: "Thật sự ăn ngon?"

"Thật sự, chính là bề ngoài không đẹp mắt, lần sau chú ý một chút là được rồi." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Chiến Liên Thành bỗng nhiên chính là cười cười, tâm tình thật tốt.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Chiến Vương gia, ta vừa vặn cũng muốn muốn hỏi người, ta hiện tại cũng coi như là người của huynh, Huynh có nhiệm vụ gì định giao cho ta không?"

Nàng là muốn mau chóng tra rõ thân phận của Chiến Liên Thành, để giải đáp hoài nghi câu Ân Tô Tô.

Ai biết Chiến Liên Thành lại nói: "Người không cần làm cái gì."

"Vì cái gì?" Nhạc Thiên Tuyết nói, "Chẳng lẽ chiến Vương gia là coi thường năng lực của ta?"

"Cũng không phải." Chiến Liên Thành rũ xuống đôi mắt, "Người đi theo Nguyên Thiên Tử sư phụ học tập thật tốt là được rồi."

"..."

Nhạc Thiên Tuyết có chút không can tâm, nguyên lai nàng cũng chỉ có cái này tác dụng.

Nàng hỏi: "Chẳng lẽ chiến Vương gia liền thiếu đại phu mà thôi..."

"Đúng vậy." Chiến Liên Thành nói, "Cô không giỏi văn, không giỏi võ, không phải chỉ có đại phu là thích hợp sao?"

"..." Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy thật là đã kích.

Bất quá nghĩ thâm đến Chiến Liên Thành người này có tính cảnh giác cao, cũng là không thể nào nhanh như vậy sẽ tin nhiệm nàng đấy, nàng cũng đành phải chấp nhận thôi.

Hiện tại nàng biết rõ Viên công tử là người của Ngọc Cô Hàn Hàn, nàng cùng ân Tô Tô có thể chiếu vào cái phương hướng này đi thăm dò, nàng còn muốn thuận đường đem Ngọc Cô Hàn bị thương thăm một chút!

Nhưng nàng lại không biết là, trải qua lúc này đây, Chiến Liên Thành chỉ là không muốn Nhạc Thiên Tuyết đi mạo hiểm đây mới là nguyên nhân chính.
(Anh yêu rùi đây)

Đáng tiếc Nhạc Thiên Tuyết căn bản là không lĩnh ngộ được, càng sẽ không nghĩ tới chuyện này.

một canh giờ sau, Nhạc Thiên Tuyết thỉnh thoảng đều muốn tản bộ cùng Chiến Liên Thành mà nói, nhưng tổng bị Chiến Liên Thành lừa dối rồi qua.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Ta có phụ thân tốt

Chiến Liên Thành cũng là không có phát hiện, chính là nhân nhạ lờm nàng, nói: "Người tựa hồ đối với lai lịch của bốn vương cảm thấy rất hứng thú."

Nhạc Thiên Tuyết liền cười nhạ một tiếng, nàng nâng má, "Cái kia đích thật là rất cảm thấy hứng thú a, chiến Vương gia mười lăm tuổi tự mình tạo nên tên tuổi, là Vương gia trẻ tuổi nhất nước Thiên Long! Ta làm sao sẽ không có hứng thú, coi như là cha ta, cũng là cảm thấy rất hứng thú, đều muốn biết chiến Vương gia lai lịch ra sao."

"Không đáng giá nhắc tới." Chiến Liên Thành nói, "Bốn vương đã an bài tốt, bọn người sẽ liền trở về phủ tướng quân a."

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ Chiến Liên Thành sẽ không tiết lộ nửa phần, cũng liền đành phải thôi.

Chiến Liên Thành gọi cái là an bài, chính là đem nàng bí mật đưa đến vùng ngoại ô, sau đó lại thông tri Nhạc tướng quân đi đón người.

Nhạc tướng quân biết được Nhạc Thiên Tuyết hôm qua tại Thái Tử hành cung bị người bắt đi, rất là lo lắng.

Lúc này đã tìm được Nhạc Thiên Tuyết, đều thiếu chút nữa trở về thù hận.

Cái này nói làm liền làm, Nhạc tướng quân thật sự mang theo Nhạc Thiên Tuyết đi Từ Đường phủ tướng quân, mang theo Nhạc Thiên Tuyết khăn vái liệt tổ liệt tông.

Nhạc tướng quân hít một tiếng: "Tuyết Nhi, cũng không biết người năm nay là gặp cái vận rủi gì, luôn gặp chuyện không may, ta thật sự muốn hảo hảo nhìn xem người, miễn cho người đến lúc đó xảy ra chuyện, mẹ người sẽ trách cứ ta,."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem cái linh vị kia, mẹ nàng gọi đồng thon dài (thật ra chả hiểu đồng thon dài là cái quái gì luôn), lúc trước Nhạc Thiên Tuyết biết một chút , cố ý dùng một nghìn chữ, đây là đồng thon dài yêu cầu.

Nhạc tướng quân thoáng cái đáp ứng, cảm thấy nghìn chữ cũng rất đúng không sai.

"Cha, ta cho tới bây giờ cũng không có nghe người nói chuyện về mẹ ." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Coi như là trí nhớ nguyên chủ, chỉ có một chút mà thôi, mẫu thân là là bệnh chết.

Nhạc tướng quân sắc mặt tối trầm, tựa hồ nhớ tới một ít chuyện thương tâm.

Hắn vẫy vẫy tay, "Mẹ người đi sớm, ta cũng không muốn nhiều lời, miễn cho chính mình thương tâm."

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy Nhạc tướng quân có chút kỳ quái, đều muốn tiếp tục hỏi tiếp, bất quá bên ngoài Tăng thúc cũng tại bẩm báo: "Lão gia, thái tử điện hạ đã đến."

Nhạc tướng quân nghe xong, liền nhìn nhìn Nhạc Thiên Tuyết, hỏi: "Ngày ấy người đang ở Thái Tử hành cung bị người bắt đi, nhưng lại còn có chuyện gì phát sinh?"

"Cha, kỳ thật người nọ là cứu ta đấy, hắn trên giang hồ người xưng ngân điện đại hiệp, chuyên môn ôm lo lắng chuyện bất công của thiên hạ." Nhạc Thiên Tuyết nửa thật nửa giả tùy tiện bịa đặt rồi thoáng một phát.

Nhạc tướng quân sắc mặt tối xuống dưới, "Nói cách khác, Thái Tử đối với người mưu đồ làm loạn?"

"Đúng vậy a..." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Cũng không biết hắn tới làm cái gì, cha người hay vẫn là mau mau đưa hắn đuổi là được. rồi "

Nhạc tướng quân hừ lạnh một tiếng, lập tức liền ồm ồm một câu: "Nàng nói được quả nhiên không sai..."

Nhạc Thiên Tuyết nghe được không rõ ràng lắm, chỉ thấy Nhạc tướng quân đi ra, nàng cũng vội vàng đuổi theo.

Nàng cũng không có xuất hiện, liền trốn ở đại sảnh phía sau tiểu trong khách sảnh, nhìn xem Ngọc Cô Hàn tới đây đến tột cùng là làm cái gì.

"Tham kiến thái tử điện hạ!" Nhạc tướng quân hành lễ, Ngọc Cô Hàn vội vàng thò tay đưa hắn nâng dậy.

Nhạc tướng quân giấu điểm dấu vết lảng tránh thoáng một chút, nói: "Thái tử điện hạ hôm nay đến phủ tướng quân, cần làm chuyện gì?"

"Bồn cung nghe nói Thiên Tuyết đã trở về, liền muốn biết nàng hay không còn an toàn." Ngọc Cô Hàn biểu hiện vẻ mặt lo lắng, nếu không phải Nhạc tướng quân biết rõ chân tướng, hẳn khả năng thật sự sẽ bị Ngọc Cô Hàn lừa gạt rồi.

Hắn gật gù đầu: "Thái tử điện hạ có tình rồi, tiểu nữ thân thể không ngại, bất quá bây giờ còn cần tĩnh dưỡng."

"Cái kia Bồn cung an tâm, Nhạc tướng quân, không biết Thiên Tuyết là bị người nào bắt đi, lại có thể lớn mật như thế." Ngọc Cô Hàn nói.

Hắn cũng không biết Nhạc Thiên Tuyết có biết chân tướng hay không, chính là muốn muốn thử dò xét.

Bất quá bây giờ nhìn xem phản ứng Nhạc tướng quân, giống như cũng không biết tình, bằng không thì Nhạc tướng quân đã sớm nổi đóa.

"Mặt tướng cũng không biết, bất quá lúc này mặt tướng sẽ hảo hảo truy xét."

"Lúc trước Kinh Thành có một cái gọi quý y cô nương, Bồn cung hoài nghi nàng cũng là đồng lõa, Nhạc tướng quân cũng có thể từ phương diện này ra tay." Ngọc Cô Hàn nói.

Nhạc Thiên Tuyết nghe thế, có chút nhú mày, cũng là bất đắc dĩ.

Lúc trước một cái Chiến Liên Thành tìm nàng còn chưa tính, bây giờ còn có một cái thái tử điện hạ, nàng mới sẽ không ngu như vậy lại dùng thân phận quý y cô nương ngu.

Nhạc tướng quân đã nói: "Thái tử điện hạ xin yên tâm, mặt tướng nhớ kỹ rồi"

Ngọc Cô Hàn uống một ngụm trà, liền sai người tiễn đưa đến trước một cái hộp gấm.

Nhạc tướng quân dựa theo ý tứ Ngọc Cô Hàn mở ra nhìn nhìn, thần sắc biến đổi, nói: "Thái tử điện hạ đây là ý gì?"

"Như Nhạc tướng quân chứng kiến, Bồn cung ý tứ rất rõ ràng, cái này là trâm Phượng (cài tóc) mẹ đẻ Bồn cung lưu lại, chỉ có chánh phi Bồn cung mới có tư cách có được." Ngọc Cô Hàn nói qua, "Bồn cung hôm nay, cũng là muốn muốn kết hôn cùng Thiên Tuyết!"

Nhạc tướng quân nhìn xem Phượng đầu trâm (cài tóc) bên trong hộp gấm kia, đích thật là đẹp để quý giá vô cùng.

Nhìn xem nữ nhi của mình gả đi chỗ thật tốt, phụ thân không muốn?

Bây giờ còn là Thái Tử chánh phi! Cái kia tính hấp dẫn cũng là cũng đủ lớn đấy!

Nhạc Thiên Tuyết cơ hồ là muốn lao tới rồi, Nhạc tướng quân cũng đừng đáp ứng chuyện này! Bằng không nàng nhưng lại thêm phiền toái!

Ngọc Cô Hàn tự nhận là không có người cự tuyệt, dù sao Thái Tử Phi ngày sau là sẽ trở thành Hoàng Hậu đấy.

Nhưng mà Nhạc tướng quân lại đem hộp gấm khép lại, sau đó nói: "Thái tử điện hạ, tiểu nữ có tài đức gì xứng đôi hoàng tử đây? Hơn nữa thái tử điện hạ hôn sự có lẽ do Hoàng Thượng làm chủ, huống chi, mặt tướng chọn lựa con rể, là một người khác hoàn toàn."

Dù sao cũng là võ tướng, cho nên Nhạc tướng quân nói chuyện cũng là rất thẳng thắn.

Dù sao ta liền không thích người Thái Tử làm con rể của ta là được!

Ngọc Cô Hàn không nghĩ tới sẽ bị cự tuyệt, hẳn có chút nhú mày: "Nhạc tướng quân, Bồn cung là thật tâm ưa thích Thiên Tuyết, qua nhiều năm như vậy, Bồn cung đợi nàng như thế nào, người cũng là rõ ràng."

Nhạc tướng quân lại nói: "Thái tử điện hạ nói không sai, bất quá mặt tướng trước kia là tại biên cương đóng giữ, cũng không rõ ràng lắm. Hơn nữa Tuyết Nhi nha đầu kia hiện tại không muốn xuất giá, mặt tướng làm cha cũng sẽ không bắt buộc nàng, thái tử điện hạ, thứ cho thần khó longf tuân mệnh rồi!"

Ngọc cô hàn mặt rét lạnh, hẳn biết Nhạc tướng quân khó nịnh nọt, nhưng bây giờ thật sự một điểm cơ hội cũng không cho hắn!

Trước đó, hắn cũng đã sớm đề cập qua chính mình Thái Tử Phi tự lựa chọn, bất quá phụ hoàng hắn tựa hồ là có ý định khác.

Tuy rằng chỉ cần đem Nhạc Thiên Tuyết thành nữ nhân của mình cũng như vậy đủ rồi, nhưng lại tại sớm lúc trước, Nhạc Thiên Tuyết đã nói chính mình sẽ không làm thiếp, cho nên Ngọc Cô Hàn mới có thể dùng vị trí chánh phi đến dụ dỗ nàng.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, Nhạc Gia lại có thể đối với vị trí này một điểm cũng không có động tâm!

Vốn là muốn lấy chính mình định ra hôn ước này, nhưng mà hiện tại Nhạc tướng quân lại không đáp ứng, cha hắn Hoàng thượng cũng không muốn lại để cho Nhạc Thiên Tuyết trở thành Thái Tử Phi...

Nghĩ được như vậy, Ngọc Cô Hàn tâm tình đã trầm xuống.

Thì cứ như vậy, hai người cũng là tan rã trong không vui.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng thờ ra, trước kia Nhạc tướng quân luôn nghĩ đến đem chính mình gả đi ra ngoài, nhưng mà bây giờ cự tuyệt Ngọc Cô Hàn cũng là có chút điểm kỳ quái.

Nàng đi ra, hỏi: "Cha, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ đáp ứng chứ, ngươi trước kia cũng là ngóng trông ta nhanh lên gả đi ra ngoài đấy."

Nhạc tướng quân hừ một tiếng, "Ngươi cho rằng ta không muốn, bất quá là mẹ ngươi đã từng nói qua, ngươi cùng hoàng thất chữ bát (八) không hợp, không thể gả vào Ngọc thị hoàng thất! May mắn trước kia Tứ Hoàng Tử đối với ngươi một chút ý tứ đều không có, bằng không ngươi là hết muốn gả cho Tứ Hoàng Tử cũng không biết phải như thế nào khuyên ngươi rồi."

Nhạc Thiên Tuyết có chút nghi hoặc: "Đây là mẹ nói?"

Vì cái gì cùng với nghe thấy trí đại sư nói giống nhau? Đều là không cho nàng gả vào hoàng thất đây.

Nhạc tướng quân liền thoáng gật đầu: "Đúng vậy a, mẹ ngươi tìm cao nhân cho ngươi coi số mạng, chính là nói như vậy, nếu ngươi gả vào hoàng thất rồi, ngươi tuổi già có thể sẽ rất bi thảm."

Loại chuyện này, thà rằng tin là có!

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, chuyện này nàng cũng không tin sẽ như thế trùng hợp.

Đáng tiếc nghe thấy trí đại sư đã đi ra nghìn Phật tháp, vẫn luôn không có trở về.

Trở về Thanh Vũ viện, nàng còn vẫn muốn chuyện này.

Nhưng mà ân Tô Tô liền đẩy nàng, nói: "Tuyệt Nhi, không nên ngăn người, ta nói với ngươi một sự kiện."

Nhạc Thiên Tuyết phục hồi tinh thần lại, ân Tô Tô tại phủ tướng quân lưu lại lâu rồi, đều muốn nàng cấp dưỡng mập.

Ân Tô Tô vuốt vuốt sợi tóc, nghiêm mặt nói: "Ta sáng nay phát hiện, Nhạc Linh Vy cùng Thái Tử hành cung người chạm mặt, tựa hồ còn đã xảy ra tranh chấp."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, "Ta còn có chút kỳ quái đến tột cùng là ai động tay chân vào hun hương, cái kia Mẫu Trùng lại là thế nào ở trong phòng ta, xem ra bây giờ là có kẻ đáng phải hiềm nghi."

Gần nhất nàng đều không có thời gian gì diễn tấu nhạc khí nhanh rồi, thật không nghĩ đến Nhạc Linh Vy lại đến trêu chọc nàng.

"Cái gì hiềm nghi người, rõ ràng chính là nàng rồi, ta đã hỏi Hoa Đào, ngày ấy nàng là đã tới Thanh Vũ viện! Bất quá Hoa Đào lúc ấy cảm thấy không có gì, liền đã quên nói cho ngươi chuyện này." Ân Tô Tô có chút khí, cái này thiếu chút nữa liền hại Nhạc Thiên Tuyết, cái này Nhạc Linh Vy thật sự là không thể bỏ qua!

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nàng không có Tứ Hoàng Tử làm chỗ dựa, hiện tại lại muốn tìm Ngọc Cô Hàn làm chỗ dựa, cũng thật sự là làm khó nàng."

"Nói cho cùng, nàng cũng là muốn phải gả nhập hoàng thất mà thôi." Ân Tô Tô nói qua, nàng Linh quang lóe lên, "Đúng rồi, ta nghĩ lên qua một thời gian ngắn mực nước muốn đến tiến cống cùng đám hời, vậy hay là mực nước Đại hoàng tử đến đầu rồi, ngươi xem rồi như thế nào đây?"

Nhạc Thiên Tuyết thế nhưng là con giun trong bụng ân Tô Tô, liền cũng cười cười, "Tốt, ngươi an bài a, bất quá nhất định phải thành công, không thể có bất kỳ sai lầm, miễn cho để cho ta cái này hay muội muội đã mất đi một cái cơ hội tốt."

Ân Tô Tô gật gật đầu, dù sao loại chuyện này nàng thành thạo nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Hoàng Thượng muốn giết ngươi!

Nhạc Thiên Tuyết hít một hơi, sự kiện này truyền đi khắp ngõ hẻm, rất nhiều người cũng còn nói nàng là thất thân.

Hiện tại nàng đi ra ngoài người khác thế nhưng lại là nhượng bộ lui binh, cảm thấy nàng không sạch sẽ, không người nào dám tới.

Bất quá nàng cũng không quan tâm, thanh danh của nàng càng xấu, Ngọc Cô Hàn cũng sẽ không có tâm tư gì với mình, dù sao hoàng thất cũng rất chú trọng mặt mũi.

Nàng nói: "Cũng không phải cái đại sự gì, đa tạ Tam hoàng tử quan tâm."

Trong bốn hoàng tử, nàng đã cảm thấy Ngọc Chi Dương còn có thể làm bằng hữu.

Ngọc Chi Dương nhẹ nhàng thở ra.

Nhạc Thiên Tuyết lại hồ bồng nhiên sinh lòng nhất kế, liền đối với Ngọc Chi Dương nói, "Ngươi đã trở về rồi, không bằng ngươi dẫn ta tiến cung? Ta đã chép tốt kinh phạt rồi, để cho hoàng thượng xem qua."

Ngọc Chi Dương lúc trước vốn là đến giám sát Nhạc Thiên Tuyết học viết chữ, về sau bận việc công vụ, hẳn cũng không rảnh rỗi dạy nàng.

Hắn cười cười: "Tốt, Kinh phạt ngươi đã chép tốt mang cho ta xem trước,."

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng đem ra, may mắn nàng là sớm có chuẩn bị, sớm đã chép xong kinh phạt rồi.

Ngọc Chi Dương cõi lòng hưng phấn muốn nhìn thấy chữ viết không biết thế nào, sau đó sắc mặt cứng đờ, lại nhìn vài trang, chỗ nào cũng giống nhau.

Thanh âm hắn có chút run rẩy: "Thiên Tuyết... chữ này của ngươi... Cũng là rất khó coi."

Nhạc Thiên Tuyết liền cười cười, : "Cái này đều là thành quả của ta, đây cũng là cố gắng lắm rồi."

Nàng muốn đem chữ viết khó coi không dễ dàng thấy này của nàng cũng hao tổn của nàng mấy căn giờ đây!

Ngọc Chi Dương khuyên nhủ: "Không bằng ngươi nên ghi lại một lần?"

"Vì cái gì?" Nhạc Thiên Tuyết rất vô tội, "Ta đây đã tốn rất nhiều công sức lắm rồi đây, Hoàng Thượng nhất định có thể nhìn ra được đây, ta nếu viết quá tốt, Hoàng thượng nhất định sẽ nghĩ có người giúp ta viết."

Ngọc Chi Dương cũng là cảm thấy có chút đạo lý, cũng chỉ gật gật đầu.

Sau đó, hắn liền mang theo Nhạc Thiên Tuyết tiến cung.

Mà Nhạc Thiên Tuyết đã sớm biết hôm nay Ngọc Cô Hàn cũng sẽ tiến cung, bởi vì hôm nay là mười lăm, dựa theo quy định, các hoàng tử phải đi Phụng Hoàng Điện văn an.

Mà Ngọc Chi Dương nếu đã hồi kinh rồi, cái kia tự nhiên là cũng phải đi.

Trùng hợp Hoàng Đế cũng ở tại Phụng Hoàng điện, Mà Nhạc Thiên Tuyết lại cũng đi theo đến.

Trong Phụng Hoàng điện, Đức Phi đã là không thấy, mà mấy vị phi tần đều có ở đây.

"Hôm nay Tuyết nha đầu cũng là tiến cung? Trẫm nghe ngươi mấy ngày trước xảy ra sự tình tại hành cung thái tử." Hoàng Đế thanh âm êm dịu, mang theo vài phần quan tâm, "Không có việc gì à?"

"Hoàng Thượng không cần lo lắng, thần nữ hiện tại rất tốt ạ." Nhạc Thiên Tuyết nói, nàng nhìn Ngọc Cô Hàn, gặp Ngọc Cô Hàn có chút khản trương, đã biết rõ Ngọc Cô Hàn sợ nàng ở trên điện sẽ nói gì đó với Hoàng Thượng.

Nàng mới không ngu như vậy, dù sao nàng không có chứng cứ, chính mình nói ra chỉ thiết thòi cho chính mình mà thôi.

Nàng vừa cười nói: "Lúc ấy thái tử điện hạ cũng là ra sức ngăn trở, Hoàng Thượng ngươi xem, hoàng tử trên mặt còn bị thương đây ạ."

Ngọc Cô Hàn vốn là khuôn mặt không anh tuấn cho lắm, hiện tại trên mặt có nhiều hơn một vết sẹo, bộ dáng kia làm cho người ta đều không có hứng thú nổi.

Bất quá Hoàng Đế liền gật gật đầu, tựa hồ có chút an ủi, "Thái Tử là nam tử hán, tự nhiên là phải biết bảo hộ nữ nhân. Trẫm sáng nay đi thăm thái hậu, thái hậu thần trí mặc dù có điểm mơ hồ không rõ, bất quá nhưng là một mực nhớ kỹ ngươi, bọn ngươi nên đi văn an thái hậu một chút."

Trước kia, Nhạc Thiên Tuyết được thái hậu cung chiều, ra vào Hoàng Cung đều là rất dễ dàng thuận tiện.

Hơn nữa cũng dựa vào điểm ấy, Hoàng Đế đối với Nhạc Thiên Tuyết cũng xem là tốt.

Bất quá Dương hoàng hậu thì là nhủ mảy, "Nhạc Thiên Tuyết, Bôn cung ngược lại là cảm thấy kỳ quái, là ai bắt đi ngươi vậy?"

"Thần nữ cũng không rõ ràng lắm ạ." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Bất quá thần nữ đã biết rõ ai là chủ mưu."

Điều này làm cho mọi người kinh ngạc, Ngọc Cô Hàn cũng là nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết.

Hoàng Đế hỏi: "Đến tột cùng là ai? Là ai lại không để vương pháp vào trong mắt?!"

"Hồi hoàng thượng, là trước kia trong kinh thành có một người xưng là quý y cô nương!" Nhạc Thiên Tuyết nói, "Nàng cho người bắt đi thần nữ, kỳ thật là muốn cùng thần nữ bàn luận một chút về y thuật."

Ngọc Chi Dương ngược lại âm thầm kỳ quái, hỏi: "Quý y cô nương này cũng thật là kỳ quái, làm sao lại làm ra chuyện như vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết nhún nhún vai, "Cái này cũng chẳng có gì lạ, lúc trước quý y cô nương này, say họa hầu ở lại (không hiểu chỗ này lắm), không để ý tới người khác nữa đâu, có thể thấy được nàng là tính tình cô quái, nàng hôm nay làm ra chuyện như vậy, cũng không có gì là kỳ lạ"

Hoàng Đế sau khi nghe, cũng là cảm thấy có vài phần đạo lý.

Tuy rằng hắn ở trong thâm cung, bắt quá ngược lại là cũng nghe tin tức về quý y cô nương.

Lúc ấy hắn còn muốn mời quý y cô nương tiến cung, ai biết được tính nàng lại như vậy, nàng cùng với Chiến Liên Thành từng có quan hệ, Chiến Liên còn truy lùng nàng toàn thành, nàng biến mất cũng không thấy bóng dáng tăm hơi ở đâu,

"Thiên Tuyết, nói như vậy, người cùng với quý y cô nương quan hệ cũng không tệ rồi hả?" Ngọc Cô Hàn nói, "Bồn cung thấy nàng cũng không có tôn thương người."

"Đúng vậy a, nàng nói y thuật của ta không đủ tinh xảo, còn nói có cơ hội dạy ta y thuật đấy."

Nàng đến gần Ngọc Cô Hàn, thanh âm trong sáng, bộ dáng cũng là xinh đẹp.

Ngọc Cô Hàn cười cười, cái này tốt rồi, như vậy cũng có chút manh mối về quý y cô nương, xem ra rất nhanh là có thể diệt trừ quý y cô nương này.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm thì là có cái ý định khác, hôm nay, Ngọc Cô Hàn đã rơi vào trong bẫy của nàng.

Trò hay, đã bắt đầu

Ngọc Cô Hàn nói: "Bồn cung cũng là rất bội phục quý y cô nương đấy, Thiên Tuyết, người đã cùng nàng quen biết, Bồn cung cũng muốn gặp nàng một chút."

Nhạc Thiên Tuyết liền cao hứng lôi kéo tay áo Ngọc Cô Hàn một chút, nói: "Thật vậy chăng? Thái tử điện hạ không trách tội nàng?"

"Người đều nói nàng tính tình cô quái, Bồn cung còn ngờ tội nàng làm gì." Ngọc Cô Hàn lời này nói rất hay, liền biểu lộ cũng là đúng chỗ.

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, nói: "Tốt lắm, ta có thời gian mang nàng gặp thái tử điện hạ."

Ngọc Chi Dương nhìn xem động tác của nàng, tuy rằng cảm giác được nàng cùng Ngọc Cô Hàn động tác thân mật, nhưng hắn vẫn nhìn chăm chăm vào tay Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn bỗng nhiên liền cười cười, cũng là giấu diếm dấu vết đấy.

Cái tiểu nha đầu này...

"Thiên Tuyết, người không phải muốn đem kinh phạt đã chép cho Hoàng Thượng xem sao?" Ngọc Chi Dương nhắc nhở.

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng ân một tiếng, liền lấy từ trong khăn tay, lúc này mới đem bản kinh phạt đã chép dâng lên.

Trần công công đem bản chép dâng lên cho Hoàng đế nhìn, Dương hoàng hậu cũng là lờm thêm vài lần, đều trực tiếp bật cười, mà Hoàng Đế sắc mặt cũng là khó coi cực kỳ.

Hoàng Đế đem bản chép khép lại, nói: "Thiên Tuyết, người mấy ngày này đi học được những thứ gì, sao chữ lại xấu như vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Hoàng Thượng, chữ viết được xấu không phải tội, hơn nữa thần nữ là thành tâm hối cải, đây không phải đã đầy đủ sao?"

"Nhưng cái này người cũng làm quá mức qua loa cho hoàng thượng nhìn, Nhạc Thiên Tuyết, người cũng là hậu nhân của danh môn, tại sao lại không giữ thể diện cho cha mẹ vậy." Dương hoàng hậu hít một tiếng.

Bất quá Hoàng Đế nghe thấy câu nói sau cùng, sắc mặt là trở nên càng thêm tối.

Hắn trừng Dương hoàng hậu, Dương hoàng hậu lập tức chính là quỳ xuống đất, hoảng sợ nói: "Nô tì nhất thời ăn nói bậy bạ, cầu Hoàng Thượng thứ tội!"

Người bên ngoài đều tưởng rằng Hoàng Đế che chở phù tướng quân, nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt cũng là có chút điểm kinh dị rồi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy kỳ quái, nàng cho tới bây giờ đều không cảm thấy Hoàng Đế coi trọng phủ tướng quân a.

Hoàng Đế phát tay áo, nói: "Người tất cả giải tán đi, Hoàng Hậu ngươi cũng muốn hảo hảo kiểm nghiệm một chút."

Dứt lời, Hoàng Đế chính là rời đi, Trần công công vội vàng đuổi theo.

Dương hoàng hậu sắc mặt xanh mét, dù sao ở đây có hoàng tử cùng Tần phi, mặt mũi của nàng đều mất hết rồi.

Nàng đứng dậy, chính là nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, mang theo vài phần hận ý. ,

Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy không hiểu thấu, liền cũng là thi lễ đi ra ngoài.

Dù sao Hoàng Đế và mọi người đều rời đi, nàng hiện tại đi hoàng hậu cũng không nói cái gì.

Nàng còn muốn đi Từ Ninh cung thăm thái hậu một cái, Ngọc Cô Hàn cũng là muốn muốn đi theo, thuận đường xem ý Nhạc Thiên Tuyết.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Thái tử điện hạ, ta vừa rời tại Phượng Hoàng điện rơi xuống một cây trâm, ta lại không dám quay lại Phượng Hoàng điện tìm ngài có thể đi giúp ta một chuyến?"

Ngọc Cô Hàn thấy cây trâm trên tóc nàng quả nhiên không thấy, hôm nay Nhạc Thiên Tuyết đối với hán đặc biệt thân thiết, liền cũng đáp ứng với nàng.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hán dẫn người đi rồi, liền cũng là cười đắc ý.

Đợi lát nữa thì có tin tức tốt truyền tới rồi, hiện tại nàng liền đi Từ Ninh cung một chuyến.

Thái hậu bị bệnh vài năm, một mực dựa vào Linh dược cấp dưỡng.

Kỳ thật tại ba tháng trước, thái y đã không còn cách nào nữa rồi, bất quá khi đó Nhạc Thiên Tuyết cũng đi thăm bà, thái hậu vậy mà vẫn còn vận may, Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy thái hậu đối với nguyên chủ trước rất tốt, cho nên liền cứu mạng thái hậu, việc này tự nhiên là vụng trộm tiến hành, không có bị bất luận kẻ nào biết được.

Người chăm sóc thái hậu là Yên Ma Ma, Thấy Nhạc thiên Tuyết đến chính là cao hứng.

"Nhạc tiểu thư rút cuộc tiến cung, thái hậu hai ngày này mới nhớ kỹ còn ngươi." Yên ma ma tuổi cũng đã lớn, bất quá bộ dáng là rất hiền lành.

Nhạc Thiên Tuyết cười, nói: "Ta cũng muốn thăm thái hậu đây."

Yên ma ma mang theo nàng tiến đến tẩm cung thái hậu, thái hậu những năm này một mực là nằm trên giường tĩnh dưỡng, rất ít đứng dậy đi đi lại lại.

Bất quá ba tháng trước, bởi vì Nhạc Thiên Tuyết bí mật trị liệu, thái hậu tinh thần chính là tốt lên rất nhiều, đứng dậy đi đi lại lại thời gian cũng là hơn trước nhiều.

Lúc này, thái hậu cũng là tỉnh dậy, yến ma ma nhẹ nói: "Thái hậu, Nhạc tiểu thư hôm nay đã đến."

Nghe thấy Thiên Tuyết đến, thái hậu đồng tử có chút biến hóa, nàng vô thức vươn tay, Nhạc Thiên Tuyết liền bắt được tay thái hậu. ,

Yên ma ma cũng là vui mừng, thái hậu cũng là trông thấy Nhạc Thiên Tuyết mới có phản ứng như vậy.

Thái hậu niệm một câu: "Ngươi đã đến rồi?"

"Đúng vậy thưa thái hậu, thần nữ đã đến." Nhạc Thiên Tuyết thuận đường chính là xem mạch của thái hậu, coi như không tệ, bất quá dưới tình huống này chắc thái hậu không còn trụ nổi quá hai năm.

Nàng hít một tiếng, nhưng mà thái hậu giẫy giụa ngồi xuống, nàng cùng yến ma ma vội vàng đỡ thái hậu.

Bất quá thái hậu cũng không biết là như thế nào, lại là đẩy yến ma ma ra.

Yên ma ma hô hào: "Thái hậu ngươi cảm thấy thế nào?"

"Không có chuyện gì đâu, yến ma ma, ta nhìn thái hậu là tốt rồi." Nhạc Thiên Tuyết nói qua, nhưng mà thái hậu lại tiến tới bên tai Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết đều muốn đỡ thái hậu ngồi xuống, miễn cho thái hậu quá mức mệt nhọc, bất quá thái hậu lúc này liền nói một câu nói: "Đi mau... Thiên Trường... Ngươi đi mau a."

Thanh âm quá nhỏ, Nhạc Thiên Tuyết còn tưởng mình nghe lầm.

"Thái hậu ngươi nói cái gì?"

"Thiên Trường ngươi đi mau a... Hoàng Thượng muốn giết ngươi..." Thái hậu tay run rẩy, thanh âm cũng là như thế.

Nhạc Thiên Tuyết toàn thân cứng đờ, nghe thấy những lời này, trong nội tâm nàng chấn động mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Bị nhìn thấu thân phận

Thiên Trường... Không phải là mẹ ruột của nàng sao?

Nhạc Thiên Tuyết vẫn có chút khiếp sợ, có chút phản ứng không kịp.

Một lát sau, nàng mới có điểm cựa quậy hỏi thái hậu: "Thái hậu ngươi nói cái gì vậy? Hoàng Thượng muốn giết Thiên Trường? Ngươi nói có phải là Đồng Thiên Trường?"

Thái hậu ánh mắt hình như là rõ ràng không ít, nàng thần trí hình như là khôi phục.

Nàng ngơ ngác nhìn Nhạc Thiên Tuyết trong chốc lát, cũng là quên mất chính mình mới vừa nói cái gì.

Tay của nàng run nhè nhẹ, nói: "Tuyết Nhi, ngươi nói cái gì? Ai gia hình như là ngủ thật lâu... Ngươi hôm nay rút cuộc đến thăm ai gia rồi..."

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ thái hậu thoáng cái liền thanh tỉnh lại, lòng của nàng cũng là không cách nào bình tĩnh.

Nàng liền truy vấn: "Thái hậu, ngươi vừa rồi nói với ta một ít lời, thần nữ cảm thấy rất kỳ quái."

"Ai gia... Nói gì đó?" Thái hậu có chút mơ hồ, "Ai gia trí nhớ một mực không được tốt, mới vừa nói cái gì cũng là nên quên đi."

Hoặc là nói, vừa rồi thái hậu vốn nói ra những lời như vậy, cũng không biết là thần chí không rõ ăn nói bậy bạ ngươi cũng không cần quan tâm.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết liền cũng nói: "Thái hậu nói, Hoàng Thượng muốn giết Thiên Trường, muốn giết chết mẫu thân của ta."

Nhạc Thiên Tuyết nói chậm vừa xong, đã nhìn thấy thần sắc thái hậu cũng là khiếp sợ.

Thái hậu còn thiếu chút nữa không có cách nào mà thờ được, che lồng ngực của mình.

Nàng lác đàu: "Ai gia... Làm sao sẽ nói những thứ này? Tuyết Nhi, ai gia sẽ không nói những điều này."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy thái hậu có cái phản ứng này, trong đầu cũng là có chút điểm đã rõ.

Nàng tuy rằng không dám khẳng định, bất quá lời này tính là chân thật cũng có chút ý tứ.

Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên liền cảm thấy toàn thân lạnh như băng, bởi vì bản thân nguyên chủ của bản thân cũng có nhớ rõ, đối với Đồng Thiên Trường người mẫu thân này có chút mơ hồ, bất quá nhưng là có cảm tình.

Nàng liền cũng là cười cười, "Đúng vậy, thái hậu nhất định là có chút hồ đồ rồi mới có thể nói những thứ này, thần nữ mới sẽ không tin đâu, mẫu thân của con là bị bệnh mà chết."

Thái hậu nhẹ nhàng thở ra, cái kia sắc mặt cũng là tốt lên rất nhiều, nàng gật gật đầu: "Đúng vậy a đúng vậy, đích thật là như vậy, ai gia đích thật là nhất thời ăn nói bậy bạ mới có thể nói những điều này, ngươi không cần cho là thật."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không truy vấn, bởi vì thái hậu sẽ không nói thật mọi chuyện với chính mình.

Bất quá hôm nay biết được chuyện này, nàng vẫn có chút không cách nào tiếp nhận, dù sao toàn bộ người trong thiên hạ, đã biết nàng có phụ thân tốt, mẫu thân nàng là bệnh chết.

Nhạc Thiên Tuyết hít một tiếng, liền cũng thi lễ đi ra ngoài.

Nàng tại trên hành lang chậm rãi rời đi hồi lâu, vẫn là nghĩ đến chuyện này.

Mẫu thân nàng Đồng Thiên Trường tuy rằng không rõ lai lịch, cũng có thể nói là một cái dã nha đầu, bởi vì có một năm Hoàng Đế tính cả thái hậu ra ngoài săn bắn, thái hậu gặp được mãnh thú công kích, khi đó chính là Đồng Thiên Trường cứu thái hậu.

Cho nên thái hậu đối với Đồng Thiên Trường cũng là thêm vài phần chiều cố, đem Đồng Thiên Trường như là con gái nuôi mà đối đãi.

Nhưng mà về sau bởi vì Đồng Thiên Trường không chịu nhận phong, cho nên mới không có phong làm quận chúa.

Bất quá cái này sau đó chính là Nhạc Hòa tướng quân tình cảm phát sinh, khi đó Nhạc tướng quân vẫn là một tên lính quèn, cho nên Đồng Thiên Trường lúc ấy coi như là gả cho Nhạc tướng quân.

Bất quá Đồng Thiên Trường sinh hạ con gái sau đó mấy năm, Nhạc tướng quân liền đi trấn thủ biên cương, sau đó Đồng Thiên Trường liền cũng sinh bệnh, mà bị bệnh khá lâu, đau khổ một năm, cuối cùng bệnh chết.

Khi đó Đồng Thiên Trường hấp hối sắp chết, Nhạc tướng quân cũng là trở về không kịp, nhưng mà Hoàng Đế lại xuất cung thấy nàng.

Không biết khi đó là duyên cớ nào, Hoàng Đế đem mọi người không cho lại gần Đồng Thiên Trường, đã nói Nhạc Thiên Tuyết cũng không thể lưu lại.

Làm hại nàng lúc ấy một mực khóc rống lấy muốn gặp mẫu thân, cũng trong cùng ngày, Đồng Thiên Trường cũng liền tắt thở, Nhạc tướng quân coi như là trở về không kịp, khi về chỉ nhìn thấy linh vị của Đồng Thiên Trường.

Nghĩ đến như vậy, Nhạc Thiên Tuyết liền nghĩ đến một cái đầu mối mới, nói như vậy, Hoàng Đế đích thật là có khả năng giết chết mẫu thân nàng, cũng không biết là vì chuyện gì.

Đầu đau quá, tựa như là rơi vào trong nước xoáy.

Nàng đến hôm nay vẫn cho rằng Thiên Long Quốc rất thái bình, thật không nghĩ đến hoàng đế lại có cừu hận giết mẫu thân nàng.

Nàng phỏng đoán lấy thời gian là không sai biệt lắm, lúc này mới đến hành cung thái tử đi tới.

Quả nhiên, Thái giám rút rè nói: "Nhạc tiểu thư, Thái Tử xảy ra chút việc, hôm nay ở trong ngự thư phòng."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nhạc Thiên Tuyết biết rõ còn cố hỏi, "Ta còn muốn gặp thái tử điện hạ đi ra khỏi cung."

Thái giám cũng không dám nhiều lời nói, dù sao trong cung nhất định phải quản tốt cái miệng của mình.

Nhạc Thiên Tuyết liền lấy ra một tờ ngân phiếu, trực tiếp kín đáo đưa cho thái giám, nói ra: "Vị tiểu công công, người hãy nói đi, đã xảy ra chuyện gì vậy, muốn dấu điểm cũng không được, hiện tại người nói cho ta biết, cũng có thể thuận nước dòng thuyền?"

Thái giám trông thấy tờ ngân phiếu khoảng chừng một trăm lượng, chính là trong bụng nở hoa.

Hắn liền tranh thủ ngân phiếu cho thu lại, liền hạ giọng: "Thái Tử vừa rồi đều muốn thể hiện sức mạnh với Lương quý nhân, lúc ấy đều nên không được, đem quần áo Lương quý nhân trút xuống, về sau Đô thống lĩnh đem thái tử chế ngự, hiện nay Hoàng Thượng đang rất tức giận, đang thẩm vấn thái tử tại Ngự thư phòng."

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy như vậy, trong nội tâm nhìn không được cười lên một tiếng.

Nàng ừ một tiếng, "Nguyên lai là như vậy, vậy được rồi, việc này ta không hỏi qua thì tốt hơn rồi, ta trước hết nên xuất cung rồi."

Mà thái giám cầm lấy tờ ngân phiếu kia của nàng tự nhiên là tâm tình thật tốt tiêu sái rồi, Nhạc Thiên Tuyết tâm tình rút cuộc tốt hơn một chút.

Hiện tại dạy dỗ Ngọc Cô Hân, quả thực là trong lòng hả hê một chút.

Đều muốn dùng sâu độc để đối phó nàng, nàng cũng sẽ dùng thuốc, hiện tại xem ra, thuốc kia của nàng cũng không kém sâu độc của hắn là mấy.

Nàng hừ một tiếng, chính là ly khai.

Đã đến bên cạnh cửa cung, Nhạc Thiên Tuyết trông thấy Ngọc Chi Dương rõ ràng ở đằng kia chờ.

Nàng hỏi: "Tam hoàng tử cũng xuất cung rồi hả?"

Ngọc Chi Dương là em ruột Ngọc Cô Hân, theo đạo lý nói sẽ không mặc kệ Ngọc Cô Hân liền xuất cung rồi.

Ngọc Chi Dương một thân Thanh y bào, hắn coi như là ăn mặc bình thường đến cực điểm quần áo, cũng khó dấu hắn một thân quý khí, đồng thời, cũng ôn nhuận như ngọc.

Hắn đã nói: "Thiên Tuyết, người thế nhưng là rất cao hứng?"

Ngọc Chi Dương lúc nói lời này cũng là mang theo vài phần vui vẻ, cũng không có bất kỳ trách cứ.

Nhạc Thiên Tuyết có chút khó hiểu, "Tam hoàng tử là có ý gì? Tâm tình của ta tự nhiên là cao hứng đấy, dù sao làm người cả ngày mất hứng đây chẳng

phải là khổ chính mình?"

Ngọc Chi Dương nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Ta là nói đến sự kiện kia của thái tử hoàng huynh."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, kinh ngạc nhìn Ngọc Chi Dương, mang theo cảnh giác.

Ngọc Chi Dương rõ ràng lợi hại như vậy, rõ ràng nhìn ra?

Nàng hỏi: "Tam hoàng tử không bằng nói rõ? Dù sao ta thích sáng khoái."

"Ta tại Phụng Hoàng điện đã nhìn thấy, bất quá nghĩ đến ngươi sẽ không vô duyên vô cớ dạy dỗ người khác, cho nên cũng sẽ không có lên tiếng." Ngọc Chi Dương đi trước muốn cùng Nhạc thiên Tuyết vừa đi vừa nói chuyện.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là đuổi kịp rồi, nàng trầm mặt, không thể tưởng được chính mình sẽ thua trong tay Ngọc Chi Dương.

Nếu Ngọc Chi Dương báo cho biết Hoàng Đế, cái kế hoạch kia của nàng chính là thất bại, hơn nữa chính mình cũng gặp họa rồi.

Bất quá Ngọc Chi Dương liền lại nói: "Thiên Tuyết, ngươi cũng không cần sợ hãi, ta vừa rồi không có vạch trần ngươi, hiện tại tự nhiên cũng sẽ không vạch trần ngươi rồi. Thật giống như lúc trước như vậy, ngươi bị người của chiến Vương Phủ đuổi theo, khi đó ta lúc đó chẳng phải cũng đã che dấu giúp người đó sao?"

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói thật, Ngọc Chi Dương hình như là một mực giúp đỡ chính mình đấy.

Nàng liền cũng cười cười, "Như vậy là tốt rồi, dù sao ta làm như vậy, cũng đúng lúc là thay Hoàng Thượng nắm gian."

Ngọc Chi Dương liền nhìn nàng một cái, "Chuyện đó giải thích thế nào?"

Nhạc Thiên Tuyết liền giải thích nói: "thuốc kia của ta không phải là thuốc xuân được bình thường, thuốc này làm cho thái tử sinh ra ảo giác, bất quá điều này cũng phải hấn trước kia trải qua mới được, chỉ là ta không thể tưởng tượng được, cái Lương quý phi kia luôn an phận thủ thường, nhưng lại nàng cùng thái tử điện hạ lại có thân mật."

Cái này nữ nhân của cha bị con mình động đến, cái này thật đúng là trên đỉnh đầu có một cái xùm to đấy.

Ngọc Chi Dương hỏi: "Vậy ngươi làm sao sẽ biết Thái Tử hoàng huynh lại thân mật với người trong hậu cung?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng nói: "Kỳ thật ta cũng không xác định chuyện này, bất quá ta trước kia ta lưu ý đến một chi tiết, ta trước kia thử qua nhiều lần, mỗi lần gặp thái tử điện hạ lại có một phi tần vội vã rời đi, ta cũng bái kiến hai lần rồi, cũng không biết cái phi tần kia là ai, hiện tại xem như đã biết."

Ngọc Chi Dương búng tỉnh đại ngộ, hấn trước kia nghe nói Nhạc Thiên Tuyết ngu đại, luôn chạy theo Ngọc Nam Phong, nhưng là bây giờ xem ra, Nhạc Thiên Tuyết cũng không phải người đơn giản như vậy.

Cái này xem thường Nhạc Thiên Tuyết, chính là thua thiệt chính mình.

Hấn gật gật đầu: "Cái này cũng khó trách rồi, chuyện của thái tử trước hết ta không muốn nói tới nữa, có một việc, ta muốn nhờ ngươi hỗ trợ, quý y cô nương."

Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên liền dừng bước lại.

Ánh mắt của nàng nhân nhật đấy, không kinh ngạc, tuy nhiên lại bỗng nhiên không muốn cùng Ngọc Chi Dương kề vai sát cánh mà đi.

Không nghĩ tới nàng có thể giấu giếm được Chiến Liên Thành, nhưng vẫn không để ý đến Ngọc Chi Dương.

Ngọc Chi Dương đối với nàng cười cười, "Làm sao lại không đi? Chẳng lẽ là cảm thấy kinh ngạc? Vẫn cảm thấy ta biết rõ bí mật của ngươi, ngươi muốn giết người diệt khẩu rồi hả?"

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, "Ngươi là hoàng tử, ta làm sao dám giết ngươi, ta đây khẳng định sẽ bị chém đầu đấy, còn muốn chính mình lập mạng, căn bản cũng không có lợi nhất."

"Ngươi nói không sai, ngươi đã tha ta một mạng, ta thì sẽ mang ơn." Ngọc Chi Dương nói.

"Lời này của ngươi nói không đúng, ngươi không có đi vạch trần ta, ta mới chịu ơn ngươi đấy." Nhạc Thiên Tuyết có chút bất đắc dĩ, "Việc này ngươi đừng nói ra ngoài, bằng không ta lại gặp không ít phiền toái, Tam hoàng tử, thật sự cầu van ngươi."

Hiện tại hấn đã biết thân phận khác của nàng, thật đúng là buồn rầu.

Ngọc Chi Dương nở nụ cười lên tiếng, "Cái này nói cho tốt, ta chính là muốn nhờ ngươi hỗ trợ đấy, cũng không phải muốn đối phó ngươi, chúng ta là bằng hữu, không phải sao?"

"Hỗ trợ cái gì?" Nhạc Thiên Tuyết nói, "Sự tình tuyên bố trước, ta giúp ngươi về sau, ngươi liền quên ta là quý y cô nương! Không được nhắc lại! Nếu là có những người khác biết rõ, ta coi như là mất mạng, vậy cũng sẽ giết ngươi!"

Hình dạng của nàng thoát nhìn căn bản không giống như là đang nói giỡn.

Ngọc Chi Dương cũng là chăm chú gật đầu, "Cái này tự nhiên,, chúng ta nói chuyện."

Nhạc Thiên Tuyết nghẹn lấy một bụng tức giận, hay vẫn là nghi hoặc, "Tam hoàng tử, làm sao ngươi biết thân phận của ta? Ta tự hỏi ta xem như che giấu tương đối tốt."

"Đương nhiên, chỉ là ta so với người khác thông minh hơn một chút, cho nên liền đoán ra được rồi." Ngọc Chi Dương nói, "Ta lần thứ nhất gặp ngươi, người chiến Vương Phủ đang tìm quý y cô nương, mà ngươi khi đó lại mượn áo choàng ta để che dấu."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Con gái Nhan gia

Nhạc Thiên Tuyết liền bĩu môi, "Nhưng này cũng không có nghĩa là cái gì a."

"Xác thực, bất quá về sau có mấy lần trùng hợp, nên ta liền có điểm hoài nghi, lúc này đây ta quả thật nhìn thấy hai tay của cô có dính bột phấn, ta vốn là không để ý, bất quá lúc sau thấy bộ dạng Hoàng Hui như vậy, chính là cảm thấy, thế gian ngoài truyền nhân của Dược Vương cốc điều chế thuốc, chỉ sợ cũng chỉ có quý y cô nương có thể chế ra những loại thuốc như vậy."

Ngọc Chi Dương vừa cười vừa nói.

Nhạc Thiên Tuyết liền thở dài, nàng một mực đề phòng Chiến Liên Thành, nhưng bây giờ tính sai một người, cũng là mình sơ sót.

Bất quá việc này cũng chỉ có Ngọc Chi Dương biết rõ, chỉ cần Ngọc Chi Dương không nói ra, cũng không phải rất nghiêm trọng.

Hơn nữa Chiến Liên Thành cùng Ngọc Chi Dương không quá quen thuộc, vậy cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của nàng.

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu: "Được rồi, ta xem như là nằm trong tay ngươi. Vậy ngươi nói một chút, ngươi muốn ta trị liệu cho ai?"

Ngọc Chi Dương hé miệng cười cười, hai người lên xe ngựa, hần lúc này mới nói: "Nhan Thủy Liên, con gái duy nhất của Nhan gia."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, nàng nhìn Ngọc Chi Dương, nói: "Cái gì? Là nàng?"

Nhan gia gia tộc vinh danh hàng trăm năm nay, vẫn luôn là kính trọng đây.

Nhưng đến thế hệ này, Nhan gia gia chủ chỉ có một con gái, không có người thừa kế.

Nhưng lại hết lần này tới lần khác, cô gái nhan gia này chính là kỳ tài buôn bán, tuổi còn nhỏ đã triển lộ thiên phú, Nhan chủ rất coi trọng nàng, đều muốn rành mọi quyền để cho nàng thừa kế Nhan gia.

Chỉ tiếc trời ghét hồng nhan, về sau cũng không Nhan thủy liên là bị bệnh gì, liền một mực không ra khỏi cửa.

Nhạc Thiên Tuyết từng nghe ân Tô Tô đề cập qua người này, ân Tô Tô cũng là rất bội phục nàng, bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng chưa từng gặp qua người này, không nghĩ tới, Ngọc Chi Dương lại muốn nhờ nàng trị liệu cho nàng.

Ngọc Chi Dương nói: "Ta cùng với nàng là thanh mai trúc mã, bệnh của nàng một mực không thấy khá, dù đã có truyền nhân dược vương cốc khám qua rồi, cái kia cũng không có chút khởi sắc nào. Hiện tại, ta muốn nhờ người khám và xem cho nàng một chút."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, liền đáp ứng, "Tốt, ta đây trước xem là cái bệnh gì đã, bất quá ta cũng lời nói thật cho ngươi rõ, tuy rằng ta y thuật là tốt, bất quá có những bệnh nan y là ta cũng không có khả năng chữa khỏi, ngươi đừng ôm hy vọng quá lớn."

Ngọc Chi Dương nhẹ nhàng thở ra, Nhạc Thiên Tuyết đáp ứng, liền không thành vấn đề, dù sao đây cũng là nhiều hơn một hy vọng rồi.

Hần nói: "Việc này ngày kia ta sẽ đưa ngươi đi, việc này cần che giấu, nàng một mực là đang ở ngoại ô tỉnh dưỡng, chúng ta cẩn thận chút, để không có người phát hiện."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là ý tứ này, cho nên đối với đề nghị của Ngọc Chi Dương rất đồng ý.

Về tới phủ tướng quân, Nhạc Thiên Tuyết cũng đang muốn chuẩn bị một chút.

Dù sao nàng không biết Nhan Thủy Liên bị bệnh gì, nên chuẩn bị nhiều một chút.

Nhạc Thiên Tuyết sau đó liền nghĩ tới một chuyện, liền cũng là hô ân Tô Tô tiến đến.

"Người không phải không muốn cho người khác tiến vào phòng luyện được của người sao? Bây giờ bảo ta đến đây làm chi?" Ân Tô Tô hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta đã đặt bày trước một cái, chỉ còn chờ Ngọc Cô Hàn cùng Viên công tử nhảy xuống, nếu như thành công, chúng ta là có thể đem Viên công tử dẫn đi, nhưng mà ở thời điểm này, ta nhất định phải giáo hội người một việc."

Ân Tô Tô nghe xong, cũng là rất hưng phấn, dù sao nàng chờ cơ hội này đã đợi rất lâu rồi.

Nhạc Thiên Tuyết chính là cười cười, nói: "ta muốn chỉ người cách dùng được liệu, miễn cho đến lúc đó làm lộ ra."

"A? Vì cái gì?" Ân Tô Tô có chút không muốn, "Người để cho ta cầm dao phay coi như còn được, nhưng lại để cho ta cầm ngân châm, ta thật là muốn khóc."

"Hiện tại, Ngọc Cô Hàn đã bị ta lừa được một chút, cũng không biết Hoàng Thượng có thể hay không bởi vậy phế đi hần, bất quá ta muốn chuẩn bị mọi thứ chu đáo, cho nên người bây giờ phải đi theo ta học." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Ngọc Cô Hàn sẽ không thông minh như vậy nghĩ đến chỉ có quý y cô nương mới có thể chữa thật tốt thuật trị sâu độc, lúc trước hần bắt cha ta đã hiềm nghi ta là quý y cô nương, ta đoán nghĩ đến đều là Viên công tử muốn diệt trừ ta, làm cho chính hần vô địch thiên hạ."

Ân Tô Tô nghe xong, "Nói như người vậy cũng là có đạo lý, ai không muốn chính mình có thể bị uy hiếp. Mục tiêu của ta cũng là Viên công tử, người muốn dùng quý y cô nương dẫn Viên công tử đi ra, ta đây cũng vui về phụng bồi!"

Lúc này đây, nàng nhất định phải tra rõ ràng cha mẹ của nàng tại sao lại bị giết! Thù này cũng không thể cứ như vậy mà quên đi!

Nhạc Thiên Tuyết có chút vui mừng, dù sao ân Tô Tô biết kế hoạch của mình, lại chịu hỗ trợ mình.

Nếu là Ngọc Cô Hàn bởi vậy rơi đài, cái kia chính là tốt nhất, khi đó Viên công tử sẽ mất đi chỗ dựa, cũng không sợ tìm không thấy hần.

Ngày hôm sau, Ngọc Chi Dương đến sớm đón Nhạc Thiên Tuyết.

Hai người chẳng qua là lấy danh nghĩa dùng ngựa cửa đi chơi tiết Thanh Minh, Nhạc Thiên Tuyết còn thuận đường mang theo ân Tô Tô, bởi như vậy người khác nói này nói lộ cũng là có nhân chứng.

Ra khỏi thành, Nhạc Thiên Tuyết nhớ tới sự tình Ngọc Cô Hàn, chính là hỏi: "Tam hoàng tử, thái tử điện hạ thế nào?"

"Hôm qua phụ hoàng tử giận rất lớn, Lương quý nhân vì tự bảo vệ mình, còn đem tất cả mọi chuyện đổ lên người Hoàng Huynh, khi đó rất nhiều người nhìn thấy, Lương quý nhân có phản kháng, phụ hoàng cũng không truy cứu Lương quý nhân." Ngọc Chi Dương nói, "Hiện tại Thái Tử hoàng huynh bị cầm trong cung, chính mình suy nghĩ."

"Chẳng qua là thành tâm suy nghĩ?" Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, "Ta còn tưởng rằng Hoàng Thượng sẽ phế đi Thái Tử đây."

Ngọc Chi Dương khẽ cười một tiếng, thanh âm cũng là rất ôn hòa, "Thiên Tuyết, ta hôm qua không có ngăn trở người, cũng là bởi vì ta biết rõ, phụ hoàng sẽ không phế đi Thái Tử hoàng huynh. Lúc này đây Thái Tử hoàng huynh đích thật là làm sai, cho nên lại để cho hần bị giáo huấn một chút."

"Nói thật, Thái Tử tư chất bình thường, cũng không phát triển, Hoàng Thượng chẳng lẽ là vì tình cảm với Hoàng Hậu trước mới như vậy?" Nhạc Thiên Tuyết nói.

Ngọc Chi Dương cũng là cười cười, chẳng qua là mơ hồ nói một câu: "Mẫu hậu đích thật là rất tốt, đáng tiếc mẹ ta xưa khỏe không tốt, Mẹ ta duy nhất lo lắng cũng chính là Thái Tử hoàng huynh rồi."

Nhạc Thiên Tuyết đành phải là ngậm miệng lại không nói, lúc này đây không thể đem Ngọc Cô Hàn ngã xuống vũng bùn cũng là trong dự liệu của nàng.

Nàng dù sao cũng chuẩn bị, chỉ cần đem Viên công tử cho dẫn ra, vậy cũng đủ rồi.

Nghe Ngọc Chi Dương nói, Nha gia không chỉ có mottj trăm năm lịch sử.

Ân Tô Tô cũng là thoáng kinh ngạc một cái, đã nói: "Tiền triều vốn cũng là có một Nhan gia, chuyện làm ăn kia làm được thật lớn. Vậy có phải hay không cũng một nhà?"

"Đúng vậy, chính là cùng một nhà." Ngọc Chi Dương nói, "Lúc ấy Nhan gia chịu ảnh hưởng, về sau liền chưa gượng dậy nổi, bất quá Thái tổ hoàng đế tụt hạ lệnh nâng đỡ một chút, Nhan gia một lần nữa khôi phục lại...mà bắt đầu, hiện tại Nhan gia coi như là cũng là quan rồi, đôi khi đây cũng là có chút đặc quyền đấy."

Nhạc Thiên Tuyết xùy cười một tiếng, "Cái này khó trách Nhan gia lại được như vậy, nguyên lai là xí nghiệp nhà nước."

"Xí nghiệp nhà nước?" Ngọc Chi Dương không hiểu câu này lắm.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không giải thích, nói: "Dù sao Nhan gia cò triều đình làm chỗ dựa, không biết ta nên thu bao nhiêu tiền xem bệnh đây?"

Ngọc Chi Dương nhìn thấy nàng là tham tiền, cũng là nhin cười không được, "Chắc chắn sẽ không ít đấy, nếu như người trị lành bệnh cho Nhan Thủy Liên, Nhan gia chủ nhất định sẽ đại báo đáp."

Nhạc Thiên Tuyết cái này vui vẻ, vậy cũng là chuyện tốt.

Đến toàn nhà thuộc ngoại ô phía tây thành, không tính lớn, kỳ thật chính là ngôi nhà ba gian.

Người bên ngoài có lẽ cũng không tưởng được, tiểu thư Nhan gia lại tỉnh dưỡng ở nơi này.

Ngọc Chi Dương có lẽ đã tới nơi này, cho nên hẳn mang theo Nhạc Thiên Tuyết cùng ân Tô Tô đi vào, đều một đường thông thuận.

Ngôi nhà này người hầu vẫn còn tương đối nhiều, Nhạc Thiên Tuyết hiện đang tu luyện võ công, cũng là cảm giác được phụ cận có không ít thị vệ bảo vệ, Nhan gia đúng là nhà có tiền, người nào đều nuôi dưỡng rất tốt.

Ngọc Chi Dương đến khuê phòng trước, nói: "Ta đi vào trước nói với nàng một chút, người chờ một lát."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu.

Bất quá Ngọc Chi Dương đi vào không bao lâu, thì có tiếng đập phá đồ, cung thanh âm vọng ra: "Người cút! Ta không nên người khác tới xem ta! Không nên!"

Nhạc Thiên Tuyết cùng ân Tô Tô liếc nhau một cái, có chút kỳ quái, Nhan gia đại tiểu thư sao tính tình lại nóng nảy như vậy.

Bốn phía người hầu giống như cũng là thói quen, đều đứng bất động ở đằng kia, không có phản ứng gì.

Cái này Nhan gia thật đúng là có điểm kỳ quái...

Lại một lát sau, Nhan Thủy Liên đã bình tĩnh lại, trong lúc này cũng không có một thanh âm truyền nữa.

Chẳng qua là Ngọc Chi Dương sau khi đi ra, liền nói với nàng: "Thiên Tuyết, Thủy Liên sợ nhìn thấy người lạ, hôm nay chúng ta liền trở về đi."

"Đã đến lại đi? Cái này chẳng phải uống một chuyến đi sao?" Nhạc Thiên Tuyết có chút nhíu mày, "Trước kia đại phu có hay không đã chuẩn đoán nàng bị bệnh gì?"

"Cũng không có." Ngọc Chi Dương nói, "Nhan gia chủ thật lo lắng, hơn nữa nửa năm nữa là thời gian chọn gia chủ đời kế tiếp, cho nên ông ấy hiện tại rất sốt ruột."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái này còn phải tuyển chọn sao?"

"Như vậy đấy, nếu không bỏ qua, có thể làm gia chủ 10 năm, nếu Trường lão đều đồng thuận, vậy cũng có thể làm đến 5 năm, như thế suy ra, bất quá ở đây không ai có thể làm vượt quá 30 năm, dù sao người vừa có thành tựu, khó tránh khỏi sẽ muốn thao túng tất cả." Ngọc Chi Dương nói, "Đây là quy củ mấy trăm năm qua của Nhan gia, hiện tại Nhan gia chủ không có nhi tử, nên chỉ có duy nhất tiểu thư là người kế thừa."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái kia còn có ai tranh đoạt?"

"Nhan gia chủ có hai đệ đệ, Bất quá trong đó có một người cũng không làm nên trò chống gì, hẳn có lẽ không có tư cách, nhưng người khác là nhan sông cũng không tệ." Ngọc Chi Dương nói.

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong, nhớ tới mình cũng biết một chút về nhan Sông, không nghĩ tới lại có duyên như vậy.

Nàng gật gật đầu: "Được rồi, vậy bây giờ Nhan Thủy Liên không chịu gặp ta, ta cũng không có biện pháp."

Ngọc Chi Dương sắc mặt ngưng trọng, tựa hồ về sau có điểm sầu lo, bất quá hẳn cũng không nói gì.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Tam hoàng tử, người có phải hay không thích Nhan Thủy Liên a?"

Ngọc Chi Dương sững sờ một chút.

"Người xem người bây giờ lo lắng nhiều như vậy..." Nhạc Thiên Tuyết trêu ghẹo nói, "Điều này cũng không sao, ta nghĩ tới một cái biện pháp."

Ngọc Chi Dương cũng không có giải thích, hỏi: "Biện pháp gì?"

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng mở trừng hai mắt, không có nói rõ.

Sau đó, hết thầy đều chuẩn bị cho tốt, Ngọc Chi Dương đem một dây chỉ đỏ kéo ra ngoài, giao cho Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết ngay tại cửa ra vào, bởi vì tiểu thư kia thập phần nóng nảy, không cho phép nàng đi vào.

Ngọc Chi Dương hỏi: "Trong nội cung thái y đều dùng chỉ đỏ như vậy, khẳng định chỉ lác đầu rồi, ngươi có nắm chắc?"

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, "Đừng có như vậy coi là thành tựu, bất quá cái này cũng chưa chắc biết là bệnh gì."

Khoảng cách xa, Mạch đập tự nhiên là không thể xem xét cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Nhan gia bị khống chế

Nhạc Thiên Tuyết ngồi xuống, Ngọc Chi Dương cùng ân Tô Tô đều lui ra một bên, không quấy rầy Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết dần đo lấy chỉ đỏ, nhắm mắt lại.

Một lát sau, nàng liền mở to mắt, nói: "Nhan tiểu thư lấy xuống chỉ đỏ."

Ngọc Chi Dương sắc mặt ngưng ngững, nói: "Cô ấy tính tình nóng nảy, để ta vào xem."

Ngọc Chi Dương sau khi đi vào, thấy chỉ đỏ đã rơi trên mặt đất.

Nhan Thủy Liên ngồi trên giường, đưa lưng về phía Ngọc Chi Dương.

Nàng hừ một tiếng, "Ta bệnh nguy kịch rồi, Tam hoàng tử cũng không cần cho người đến xem bệnh cho ta."

"Như vậy sao được?" Ngọc Chi Dương nói, "Phụ thân ngươi đều vì ngươi mà cố gắng đoạt chức gia chủ cho cô, cô không thể vì tâm sức của cha cô sao?"

Nhan Thủy Liên bóng dáng đơn bạc có chút run rẩy, nàng xiết chặt tay, tựa hồ là hạ quyết tâm, "Ta căn bản cũng không muốn làm gia chủ, Tam hoàng tử không cần để ý chuyện này, là chuyện nội bộ của Nhan Gia."

"Tại sao có thể mặc kệ, ngươi nên biết, Nhan gia trước kia đã đáp ứng chuyện gì rồi." Ngọc Chi Dương thanh âm nhẹ nhàng, hẳn đang nhắc nhở Nhan Thủy Liên, làm cho nàng một bước này cũng đừng đi nhầm.

Nhan Thủy Liên thân thể run rẩy càng ngày càng nhiều, không biết muốn làm như thế nào cho đúng.

Ngọc Chi Dương thoát nhìn là ôn nhuận như ngọc, nhưng lại hẳn miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, một khi ngoan độc, cũng không có mấy người có thể bì kịp được hẳn.

Nhan Thủy Liên hô hấp đều có chút khó khăn, nàng nói: "Ngươi đi ra ngoài, để cho quý y cô nương vào gặp ta."

"Ta phải ở lại chỗ này." Ngọc Chi Dương nói, "phải canh chừng cô thật kỹ."

Nhan Thủy Liên đều muốn phát điên rồi, nàng mãnh liệt quay đầu, chỉ thấy nàng vẻ mặt tái nhợt, trên mặt không có bất kỳ huyết sắc.

Nàng mới bất quá là mười tám tuổi, bị hù dọa như vậy, toàn thân đều run rẩy.

Nàng nói: "Hoàng Thượng nếu như muốn Nhan chủ Nhan gia phục tùng hẳn, vậy ông ấy nên tìm người khác, mà không phải tìm ta!"

Không sai, phụ thân nàng một mực về triều đình làm việc, bất quá các trưởng lão Nhan gia đều có ý kiến.

Nhan gia là Nhan gia, đầu trung với tiền triều, đây là gia huấn của tổ tiên.

Phụ thân nàng coi như là gia chủ, thế nhưng đều không thể làm dao động Nhan gia, bởi vì còn có các trưởng lão nhìn đến.

Hiện tại Hoàng Đế muốn tìm một người tiếp tục vì triều đình làm việc, để có thể làm gia thật nhiều bạc, nhưng mà Nhan Thủy Liên khinh thường các loại chuyện này.

"Thủy Liên, Nhan gia một mực thương lượng, nhưng ta lại không nghĩ tới, tính tình của cô lại cố chấp như thế." Ngọc Chi Dương nhẹ nói.

Nhan gia đã tồn tại mấy trăm năm, liên quan đến rất nhiều người, chi cần là danh hiệu Nhan gia tất cả mọi người đều muốn tìm đến.

Đây là điều mà rất nhiều thương nhân đều làm không được, cho nên Hoàng Đế mới coi trọng Nhan gia như vậy, đều muốn chiếm dụng Nhan Gia.

Chỉ tiếc, từ Thái tổ hoàng đế từ khi đã bắt đầu đều không thành công.

Hôm nay, Nhan Thủy Liên tính tình cố chấp, căn bản cũng không muốn thần phục triều đình.

Nhan Thủy Liên nói: "Thương nhân, cũng có cốt khí, cũng có nguyên tắc của riêng mình, không làm sao có thể tồn tại lâu dài."

Ngọc Chi Dương liền ngồi xuống, nói: "Nhưng ngươi có biết hay không, Nhan gia có được như ngày hôm nay, đều phải dựa vào triều đình. Hôm nay ngươi không muốn, thì ngày lịch sử của Nhan gia cũng sắp đến rồi."

"Tam hoàng tử, người từ nhỏ chính mình đi ra ngoài rèn luyện, nói là mình thích đi ngao du thiên hạ, kỳ thật người là một mực thay Hoàng Thượng âm thầm làm việc. Mục tiêu thứ nhất của ngươi, vẫn luôn là Nhan gia ta, bất quá rất đáng tiếc, Tam hoàng tử những năm này đều muốn nhân cơ hội đoạt Nhan gia đều không thành công, bởi vì Nhan gia đã tồn tại mấy trăm năm, cũng không dễ dàng như vậy bị khống chế." Nhan Thủy Liên thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng bây giờ, nhưng lại là đang đàm phán.

Nàng nói: "Nhan gia mặc dù là nhìn đến sắc mặt triều đình mà làm việc, bất quá nhưng người trong triều đình cũng nhìn sắc mặt Nhan gia ta nữa đấy? Chi cần Nhan gia ta có vấn đề thì Thiên Long quốc cũng sẽ động."

Ngọc Chi Dương nhìn chăm chăm vào Nhan Thủy Liên, ánh mắt kia có chút sắc bén.

Hắn bây giờ là có chút tức giận, Nhan Thủy Liên cái này một mực sinh bệnh, hắn ngược lại là không để ý đến nàng.

Hiện tại xem ra, Nhan chủ Nhan gia chẳng qua chỉ là một quân cờ, phía sau sau có người thao túng, thế nhưng kỹ tài Nhan Thủy Liên lại!

Có bệnh?

Đây chỉ là che dấu tai mắt người khác!

Khó trách Nhan gia không thể ngã xuống, mặc kệ hắn làm cái gì, đều là không đủ thương được Nhan gia nửa phần.

Hiện tại, hắn coi như là đã minh bạch.

Nhan Sông không có khả năng cần dùng đến, hiện tại Nhan Thủy Liên cũng là như thế, hắn liền cũng là cười cười, "Nhan Thủy Liên, ta biết ngươi vài năm, hôm nay ngược lại là mở rộng tầm mắt."

"Tam hoàng tử, cũng vậy." Nhan Thủy Liên ho khan một tiếng, "Ngoại nhân người nọ, người khiến cho nàng đi thôi, dù sao Tam hoàng tử hiện tại cũng là hận không thể để ta chết đi."

Ngọc Chi Dương nhàn nhạt nhìn nàng một cái, ánh mắt kia là mang theo vài phần hung ác.

Hắn quay người đi ra ngoài, tại thời điểm hắn trông thấy Nhạc Thiên Tuyết, trong đôi mắt lại là mang theo nụ cười ôn nhu, .

Hắn nói: "Không sao, chúng ta đi thôi."

Nhạc Thiên Tuyết gặp Ngọc Chi Dương mới vừa rồi còn nghĩ muốn nàng trị liệu, nhưng bây giờ lại muốn đi.

Nàng cảm thấy kỳ quái, bất quá nàng lại có thể cảm nhận được Ngọc Chi Dương bây giờ là có chút không quá cao hứng, mặc dù là cười, nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy vấn đề không tốt.

Đi trở về phủ tướng quân, ân Tô Tô chính là nói: "Tuyệt Nhi, cái nhà ngoại ô kia không phải là nhà của Nhan Gia."

"Cái gì?" Nhạc Thiên Tuyết sửng sốt, "Ngươi đây là ý gì, Nhan Thủy Liên là bị giam lỏng ở đó."

"Có lẽ vậy, bởi vì ta trước kia cùng người đột nhập Hoàng cung có quen biết, nên có thể nhận biết tiếng bước chân của cao thủ." Ân Tô Tô nói, "Thật sự là kỳ quái, nguyên lai là Nhan gia bây giờ bị khống chế, bất quá Nhan gia khê động, thiên hạ này liền sẽ loạn."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, "Vậy cũng được, bởi vì kinh tế tác động nhanh nhất mà, Nhan gia phát triển rộng khắp tại 3 nước, nếu ngược Nhan gia thì cũng có chút phiền toái."

Nàng sờ lên cằm, có chút nhíu mày.

Ân Tô Tô hỏi nàng: "chuyện này có hay không nên nói cho Chiến Liên Thành?"

"Tại sao phải nói cho hần biết?" Nhạc Thiên Tuyết cái này không hiểu.

"Bởi vì ngươi đang muốn tranh thủ tín nhiệm của hần! Vậy ngươi nên nói một ít tin tức! Bằng không thì hần sẽ cho rằng ngươi là người bỏ đi!" Ân Tô Tô nói.

Tại tổ chức của nàng, luôn luôn là loại quy tắc này.

Nhạc Thiên Tuyết có chút nhũ mày, nói: "Nhưng là chuyện này ta cùng Ngọc Chi Dương đã có ước định, hần tuy rằng chưa nói, bất quá ta ngược lại là biết rõ, Ngọc Chi Dương biết rõ thân phận kại của ta, cũng biết ta cùng với Chiến Liên Thành cũng có quan hệ, ta nếu tiết lộ chuyện này, hần cũng sẽ đối với ta như vậy."

Ân Tô Tô thở dài: "Ta hiểu được, hiện tại ngươi cũng là bị người cưỡng ép, không nhúc nhích được."

"Việc này cũng không phải cái đại sự gì, nói hay không cũng đều không sao cả." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nhưng nàng không biết, tại bên kia, Chiến Liên Thành đang cùng nhan Sông gặp mặt.

Chiến Liên Thành ánh mắt lạnh nhạt, mà nhan sông đối với chiến Vương gia này cũng không có chút khiếp đảm nào.

Đàn hương đang tại từ từ bay lên, cuốn lấy, lại tản.

Cái này giống như chúng ta nhân duyên dây dưa, hiện tại lại tụ hợp ở cùng một chỗ.

Nhan sông lúc này mở miệng nói: "Chiến Vương gia, đại ca tiểu nhân đã giao phó tiểu nhân, việc này tiểu nhân cùng chiến Vương gia nói chuyện."

Chiến Liên Thành lên tiếng: "Tốt."

"Bất quá." Nhan sông nói, "Trước đó, tìm hộ tiểu nhân Nhan Thủy Liên, bằng không thì hết thầy không bàn nữa."

Chiến Liên Thành nói: "Bổn vương cũng đã nghe nói việc này, giống như Nhan Thủy Liên đã bị Hoàng Thượng giam lỏng hai năm, không biết ở nơi nào."

Nhan sông sắc mặt không được tốt, hần gật gật đầu, chứng minh việc này là sự thật.

Chiến Liên Thành nói tiếp, "Bổn vương đã có manh mối, người lúc trước cùng đại ca người giả ý cãi nhau mà trở mặt, đã làm cho Hoàng Thượng bớt phòng bị, hiện tại cứu Nhan Thủy Liên không khó."

Cũng bởi vì Hoàng Đế sốt ruột, cho nên hần nhất định sẽ tìm người trị liệu tốt cho Nhan Thủy Liên.

Nhưng lại hiện tại xem ra, Hoàng Đế bên người có hai người triển khai, một cái là Ngọc Cô Hân, người khác là Ngọc Chi Dương, mà Ngọc Chi Dương thì là cùng Nhạc Thiên Tuyết ra ngoài đua ngựa, thoạt nhìn là đến cái địa phương kia không có gì lạ.

Nhan sông nhẹ nhàng thở ra, vốn Nhan gia muốn cùng triều đình đối nghịch là một việc khó, nhưng bây giờ có Chiến Liên Thành làm chỗ dựa, cái kia hết thầy liền dễ dàng hơn nhiều.

Hai người đã thương nghị tốt, nhan sông liền cũng ly khai.

Hạo Nguyệt cùng truy tinh đều thật cao hứng, bởi vì Chiến Liên Thành cố gắng hồi lâu, rút cuộc có thể mời chào đến Nhan gia rồi.

Bất quá việc cấp bách, là phải tìm được Nhan Thủy Liên, bằng không thì Nhan gia cũng sẽ không cùng họ hợp tác

"Hôm nay Nhạc tiểu thư cùng Tam hoàng tử đi ra ngoài." Hạo Nguyệt nói, "Tam hoàng tử luôn luôn rất ít để ý tới chính sự, Vương gia cảm thấy chúng ta có lẽ nên kiên trì theo dõi một bên?"

"Ngọc Chi Dương." Chiến Liên Thành chậm nói.

Hạo Nguyệt nói: "Chúng ta đây không bằng hỏi một chút Nhạc tiểu thư, chẳng phải rõ ràng sao?"

"Không cần." Chiến Liên Thành nói, "thời gian này chúng ta không cần tiếp xúc Thiên Tuyết, miễn cho đánh rần động cỏ."

Hạo Nguyệt gật gật đầu, dù sao Chiến Liên Thành coi Nhạc thiên Tuyết như là quân cờ ẩn mình, cũng không muốn Nhạc Thiên Tuyết tham dự trong đó.

Nhưng là bây giờ triều đình đều loạn thành như vậy, riêng phần mình có ý định, ở đâu còn có dễ dàng như vậy.

Nàng hít một tiếng, nói: "tâm tư Vương gia thuộc hạ là đoán không ra được, bất quá thuộc hạ muốn nói là, Nhạc tiểu thư đã sớm tham dự trong đó, hiện tại đều muốn rời khỏi, nhưng lại không dễ dàng như vậy. Hiện tại Nhạc tiểu thư đã thành người của chúng ta rồi, có lẽ nàng cũng minh bạch."

"Nếu như nàng mà không theo ý bản vương việc này, bổn vương chẳng phải là nhất định giết nàng?" Chiến Liên Thành hỏi.

Hạo Nguyệt nhất thời không nói gì, nếu là giết Nhạc Thiên Tuyết, vì cái kia thật sự là quá lãng phí.

Bất quá đối với người vô dụng, hoặc là không chịu hàng phục, Chiến Liên Thành luôn luôn là sẽ không thương tiếc.

Nhưng lại hôm nay Chiến Liên Thành lại lo trước lo sau, đều bởi vì người này là Nhạc Thiên Tuyết, cho nên mới không muốn lộ ra quá nhiều.

Chiến Liên Thành vẫy vẫy tay, cũng không muốn nhiều lời, lại để cho Hạo Nguyệt lui ra.

Nhưng mà tiếp tục vài ngày, Nhạc Thiên Tuyết là nhớ kỹ chuyện thái hậu nói hôm đó.

Nhạc tướng quân tại quân doanh phía tây núi hơn nửa miệng một mực rất ngọt, lâu như vậy, Nhạc Thiên Tuyết đều chưa từng nghe qua hắn nói cái gì.

Tiếp theo, Nhạc Thiên Tuyết cũng nhớ tới một người.

Hứa di nương thất thế về sau, con gái cũng là không kém tuổi mình là mấy, thời gian trôi qua không được tốt.

Hôm nay Nhạc Thiên Tuyết đến đập còn có chút kinh ngạc.

"Ngươi... Ngươi tới làm chi?" Hiện tại, Hứa di nương đều có chút sợ Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Bởi vì trung khoảng thời gian từ đó đến nay, Nhạc Thiên Tuyết không sai biệt lắm là đem nàng chính cho gần chết

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng cười cười, "đến đưa ngươi ít điểm tâm hoa quả."

Bất quá đi theo Nhạc Thiên Tuyết đằng sau có ân Tô Tô liền cũng thuận thế đóng cửa lại, cái kia trong phòng chỉ còn lại có ba người.

Hứa di nương sợ đến hai chân mềm nhũn ngồi xuống, kinh sợ nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đánh đại hoàng tử nước Mục

"Nhạc Thiên Tuyết, ta như thế nào cũng Nhị nương của ngươi, ngươi hại ta... Ngươi chính là đại nghịch bất đạo..." Hứa di nương nói, "ta dù gì cũng là thị thiếp của cha ngươi, ngươi muốn đã thương ta... Lão gia cũng là sẽ không bỏ qua ngươi!"

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là không có cùng bà nói nhảm, nàng liền ngồi xuống, thuận đường đem đặt rõ hoa quả xuống bàn.

Nàng cười cười, nói: "Di nương ngươi không cần lo lắng, ta cũng sẽ không đối với ngươi như vậy."

Ân Tô Tô liền canh giữ ở cửa ra vào, bộ dạng có chút hung ác, so với Nhạc Thiên Tuyết có chút khác biệt rất lớn.

Hứa di nương bình tâm lại, để cho mình không mất mặt mũi trước mặt Nhạc Thiên Tuyết.

Bà nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết, "Tự nhiên ngươi chiếu cố ta tốt như vậy, ta không tin đột nhiên ngươi lại như vậy."

Hứa di nương cũng là có vài phần thông minh, Nhạc Thiên Tuyết cũng gật gật đầu, liền cũng là cười cười.

Nàng cầm một quả táo nên, nói: "Kỳ thật ta là muốn hỏi một chút, mẫu thân của ta năm đó là bị bệnh gì."

Hứa di nương thần sắc có chút kinh ngạc, liếc nhìn Nhạc Thiên Tuyết, sau đó liền dời đi ánh mắt.

Bà nói: "Ta nào biết được..."

"Ngươi không biết? Khi đó chẳng phải bà đã vào cửa rồi sao, hơn nữa cha ta cũng không có ở phủ tướng quân, lúc ấy mẹ ta thân thể không tốt, bà chịu trách nhiệm quản lý mọi việc lớn nhỏ trong phủ." Nhạc Thiên Tuyết cười giống như không cười nói.

Hứa di nương cũng có chút không kiên nhẫn được nữa, "Ta đúng là không biết, lúc ấy là người trong nội cung cho thái y khám và chữa bệnh cho mẹ ngươi, đây là người cho thái hậu phái tới, ta hỏi qua, bất quá mẹ ngươi mỗi lần đều nói là bệnh nhẹ mà thôi."

Bất quá Hứa di nương sau đó lại nói một tiếng: "Cũng không biết là bị bệnh nhẹ gì, qua được hai năm liền lấy mạng người ta, trong nội cung thái y cũng giống như lang băm vậy."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt có chút ngưng trọng, lại nhìn nhìn Hứa di nương, cũng thấy bà nói cũng không như là nói dối.

Nàng nói: "Lúc ấy mẹ ta ở địa phương kỳ quái nào vậy?"

"Nào có địa phương kỳ quái gì, chính là nguoi quá ảm ỉ, hơn nữa đầu khi đó lại không được tốt khiến cho mẹ nguoi vân thương tâm không thôi." Hứa di nương nói.

Lúc nói lời này, Hứa di nương là mang theo khinh miệt.

Bất quá nàng nói xong cũng đã hối hận, quên mất Nhạc Thiên Tuyết hiện tại không giống ngày xưa, bây giờ đối với Nhạc Thiên Tuyết nói những thứ này, không thể nghĩ ngờ là muốn tìm đường chết.

Quả nhiên, Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười đậm, nói: "Ta bây giờ hoài nghi năm đó là có người hại mẹ ta, mà người kia có thể chính là bà, Hứa di nương."

Hứa di nương biến sắc, lập tức đứng lên: "Này! Nguoi đừng có vu oan người như vậy được không! Đây chính là một cái mạng người, giết người là đền mạng đấy!"

Nhạc Thiên Tuyết như cũ là bộ dạng nhàn nhã, nói: "Nhưng mẹ ta mà chết, người được lợi nhất chính là bà, nguoi xem những năm gần đây, nguoi ở trong phủ tướng quân không phải làm mưa làm gió thu hoạch bao nhiêu sao"

Hứa di nương liền vội vàng lắc đầu: "Không phải như thế, khi đó mẹ nguoi đã để cho ta quản lý phủ, ta căn bản không cần phải làm cái điều đấy!"

"Nhưng mà mẹ ta một ngày còn sống, nguoi cũng không thể là người quản lý phủ chân chính. Chỉ khi bà chết rồi, nguoi mới có mọi thứ nguoi muốn!" Nhạc Thiên Tuyết nói.

Ân Tô Tô lúc này cũng là thêm mắm thêm muối, nói: "Lời này không tệ, tiểu thư, chúng ta có lẽ đem bà bắt đi báo quan, đem chuyện này tra ra cho rõ ràng!"

Thấy ân Tô Tô đi qua, Hứa di nương vội vàng lui về phía sau, "Cái gì đây! ? Coi như là mẹ nguoi là bị người hại chết! Nhưng người đó cũng không phải là ta! : "

Rút cuộc nghe thấy được những lời này, ân Tô Tô liền thuận thế đem Hứa di nương đè lại, làm cho bà một lần nữa ngồi xuống ghế.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn chằm chằm vào Hứa di nương, chậm nói: "Hứa di nương, vậy như lời bà nói thì, là ai hại mẹ của ta?"

Hứa di nương biết rõ mình nói sai, sắc mặt có chút xám ngoét, bất quá hiện tại bà không thể nói ra cái gì, bằng không cái mạng nhỏ của bà cũng không còn.

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, ân Tô Tô đã rõ.

Ân Tô Tô cầm trong tay tiểu Chủy thủ, để nên vết hầu hứa di nương, khi tất yếu, Nhạc Thiên Tuyết cũng là không ngại sử dụng bạo lực.

Hứa di nương hai chân đều mềm nhũn, vội vàng nói: "Nhạc Thiên Tuyết, ta dù gì cũng là nhị nương của nguoi, nguoi lại giám giết ta?"

"Bà cũng đã nói bà là di nương của ta, cũng không phải mẹ ruột của ra, hơn nữa, những năm gần đây bà đối xử với ta như thế nào ta đều biết rõ." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Hiện tại đã đến lúc báo thù, như vậy cũng coi như không muộn?"

Hứa di nương vừa nghĩ tới lúc trước, mình quả thật là đối với Nhạc Thiên Tuyết không tốt.

Nàng lúc đó đâu cso nghĩ đến, Nhạc Thiên Tuyết có một ngày thay đổi như vậy.

Hứa di nương nói: "Ta... Ta... Nguoi bình tĩnh một chút đi mà, chúng ta có thể nói chuyện tốt mà đúng không?"

Ân Tô Tô liền cũng là thả Hứa di nương.

Hứa di nương nhẹ nhàng thở ra, đầu đầy mồ hôi, bà lúc này mới nói: "Nhạc Thiên Tuyết... Nguoi vẫn luôn không hỏi về mẹ nguoi, hiện tại bây giờ lại hỏi chuyện này, nguoi cũng đã biết, đôi khi có một số chuyện biết quá rõ cũng là không tốt?"

"Ta chỉ biết là, mẹ ta nếu như bị người ta hại chết, ta nhất định sẽ vì bà báo thù." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Hơn nữa chuyện này còn có thể có liên quan đến chính mình.

Bởi vì Ngọc Cô Hàn âm mưu bằng được phải có được nàng, chuyện kia quả thật không thể đơn giản như vậy, có thể là cùng Đồng Thiên Trường có quan hệ.

Hứa di nương thở dài, thần sắc của bà lúc trước và giờ không giống nhau.

Hứa di nương nói: "Mẹ nguoi đích thực là bị người ta hại chết, bất quá người nọ, thế nhưng lại là Hoàng Thượng! Nguoi làm sao có thể báo thù?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng là đã nghĩ đến cái này, thần sắc như trước, không có bao nhiêu kinh ngạc.

Nàng nói: "Hoàng Thượng tại sao phải giết mẹ ta?"

Hứa di nương nhíu mày, "Khó trách người không biết, sự kiện kia hoàng thượng hạ lệnh cho mọi người không ai được nói ra, đều qua hơn mười năm rồi, tự nhiên là sẽ không còn có người nhắc tới, các người là hậu bối tất nhiên cũng không biết. Hoàng Thượng lúc ấy là muốn hạ lệnh phong mẹ người làm quý phi, bất quá mẹ một mục không tiếp nhận, sẽ rách thánh chỉ!"

Nhạc Thiên Tuyết lúc này liền kinh ngạc, nguyên lai Đồng Thiên Trường còn có ngày lợi hại như vậy.

Công nhiên đối địch Hoàng Đế, Hoàng Đế coi như là có yêu thích bao nhiêu, cũng sẽ không lưu nàng lại.

Hứa di nương nhớ lại chuyện cũ, còn nói: "Về sau là thái hậu ra mặt giải quyết chuyện này mới xong, mẹ người về sau cũng là gả cho lão gia, ta lúc đấy cũng đã quên, nhưng mà thời điểm mẹ người bị bệnh, ta ngẫu nhiên nghe thấy mẹ người cùng một đại sư nói chuyện, nàng nói là Hoàng Thượng muốn lấy tính mạng của mẹ con hai người, bất quá nàng đã cùng Hoàng Thượng đàm phán, lưu lại người, lại để cho đại sư kia chiếu cos người."

"Về sau thì sao?" Nhạc Thiên Tuyết lại hỏi.

"Về sau ta bị đại sư kia phát hiện." Hứa di nương nói, "Ta tự nhiên là nhanh rời đi."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt trầm xuống, nếu chỉ có vậy mà nói, khả năng hiện tại Hoàng Đế cũng là vẫn muốn giết nàng, chỉ biết là không biết lúc nào mà thôi.

Lần thứ nhất cảm thấy, cái mạng nhỏ của mình cũng như là cây lục bình, giống như là để mặc người ta chém giết vậy.

Hứa di nương thấy nàng không nói lời nào, lại nói: "Mẹ người lúc trước đối với ta không tệ, ta cũng khuyên bảo người vài câu, người ngàn vạn đừng đi đối địch Hoàng Thượng, không cẩn thận lại ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ của mình!"

Nhạc Thiên Tuyết đứng lên, mọi chuyện nàng đều đã rõ, đích thật là Hoàng Thượng ở dưới có cận vệ bảo vệ, nàng muốn báo thù, thật đúng là không dễ dàng như vậy.

Nàng nói một câu: "Chuyện hôm nay, di nương bà nên quên đi là tốt nhất."

"Đó là tự nhiên! Người không muốn sống, còn vẫn còn muốn cái mạng của mình!" Hứa di nương nói.

Đã rời khỏi viện của Hứa di nương, Nhạc Thiên Tuyết vẫn là trầm ngâm hồi lâu.

Ân Tô Tô thấy nàng bộ dạng như vậy, chính là nói: "Chuyện cũ đã qua, không truy cứu cũng không sao, bất quá chỉ sợ Hoàng Thượng ghi hận chuyện năm đó, lại đối phó phù tướng quân, khi đó người cùng cha người thì phiền toái."

"Thời gian này, hiện tại hấn kiêng kị là chiến Vương gia, đương nhiên là không dám đụng đến ta cha, bởi vì cha ta vẫn nắm binh quyền." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Nhưng nếu như chiến Vương gia bị sụp đổ, cha ta cũng sẽ không còn giá trị lợi dụng rồi, khi đó chính là thời gian diệt vong của phù tướng quân."

Ân Tô Tô nói: "Đế Vương vô tình, thật đúng là như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết giận tái mặt, thoáng cái không biết phải làm sao.

Ân Tô Tô nói: "Người hiện tại chẳng phải là đang dựa vào Chiến Liên Thành rồi sao, lúc trước người mặc dù là giả dối, bất quá bây giờ người nên cân nhắc một chút."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta biết rõ, nhưng là chúng còn chưa biết rõ về Chiến Liên Thành, hiện tại nói còn quá sớm."

Tóm lại, Chiến Liên Thành hiện tại đang suy tính nàng, àng cũng đã suy tính nên người Chiến Liên Thành rồi.

Ân Tô Tô liền gật gật đầu, cũng không nhiều lời nữa.

Mà Ngọc Cô Hân bởi vì chuyện vừa rồi đã bị giam cầm ở trong nội cung vài ngày, mặc dù là không có gì tình huống gì phát sinh, bất quá Mộc Nhu lại mấy lần tiến cung xin tha thứ cho hấn.

Bất quá Hoàng Đế tự nhiên là sẽ không để ý tới nàng, Mộc Nhu đành trở về Mộc vương phủ nhờ giúp đỡ.

Ai biết mộc Vương Phủ căn bản cũng không quan tâm tới nàng, cái này làm cho Mộc Nhu càng tức giận, trên đường về cùng người khác đã xảy ra tranh chấp, gây đã thương người.

Kỳ thật cũng không phải bỏ qua, đây chỉ lý do thoái thác, Bởi vì người dân bị Mộc Nhu hạ lệnh đánh cho chỉ còn một hơi thở!

Ngày đó, Nhạc Thiên Tuyết cũng là vừa vắn đi ngang qua.

Ân Tô Tô dùng tay dùng roi của Mộc Nhu lại, Mộc Nhu lúc đó mới ngẩng đầu, nhìn ân Tô Tô, "Ngươi dám dùng dây roi ngăn ta! ? Ngươi có biết ta là ai hay không? !"

Nhạc Thiên Tuyết từ phía sau ân Tô Tô đi tới, trông thấy nam tử kia té xỉu, nhưng mà trên người có không ít vết roi.

Nàng có chút nhú mày, mặc dù là không nghĩ tới Mộc Nhu có thể đánh người như vậy, mà lại còn trên đường đánh người, cũng là quá không đúng.

"Đương nhiên đã biết, Thái Tử Trắc Phi, thế nhưng là cô cũng phải biết rằng, ngươi mặc dù là Thái Tử Trắc Phi, nhưng cũng không thể tùy tiện đánh người." Nhạc Thiên Tuyết nói .

Mộc Nhu hừ một tiếng, nói: "bản Phi đánh người thì liên quan gì đến ngươi, Nhạc Thiên Tuyết ngươi tốt nhất chớ xen vào việc của người khác! Không thì bản phi cũng không tha cho ngươi!"

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không sao cả, nàng nói : "Vậy ngươi liền tùy ý rồi, ta chẳng qua là muốn nói một chút thôi, ngươi muốn nghe hay không cũng không sao."

Nàng sau khi nói xong, ân Tô Tô liền trực tiếp đem cái roi kia kéo qua.

Không ít dân chúng đều là mắt lạnh nhìn Mộc Nhu, so với Nhạc Thiên Tuyết thanh danh bất hảo, bọn họ càng thêm xem thường lời nói của Mộc Nhu!

Mộc Nhu ngữ khí ngưng trọng, đều là muốn gọi người hành hạ Nhạc Thiên Tuyết.

Nhưng lại tiếp xung quanh xuất hiện 4 nam tử hán, trông thấy nam tử hán nằm trên mặt đất, đều là kinh sợ.

"Đại hoàng tử! Đại hoàng tử ngươi làm sao vậy? !"

"Nguy rồi, Đại hoàng tử té xỉu, nhanh đi tìm đại phu."

"Là ai đánh Đại hoàng tử nước Mịch vậy? !"

Thoáng cái, ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào Mộc Nhu.

Mộc Nhu sửng sốt, tay cũng là run rẩy, cái gì? Nàng lại đánh hoàng tử nước Mịch bất tỉnh...

Nhạc Thiên Tuyết cũng là kinh ngạc một chút, bất quá nhớ tới lúc trước có tin tức là Đại hoàng tử nước Mịch tới chơi, không thể tưởng được Hoàng tử nước Mịch lại cải trang, lại đi trêu chọc Mộc Nhu, và bị đánh đến tàn phế!

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Có chỗ dựa chính là không giống nhau

Chuyện này làm cho tất cả mọi người đều không ngờ được.

Đại hoàng tử nước Mịch đã hôn mê bất tỉnh, nhưng mà vết thương trên người hắn thì không cách nào có thể che dấu được.

Một cái Nam nhân mà để bị đánh thành như vậy, cũng thật là mất mặt, bất quá vừa rồi Mộc Nhu đánh người thành như vậy, điều này trước đó đã từng xảy ra, dù sao lúc trước Mộc Nhu cũng không ít lần đã thương dân chúng rồi.

Nhưng mọi việc đều có thể dùng bạc giải quyết, và dân chúng căn bản cũng không dám nói gì.

Nhưng mà hôm nay lại đã thương Hoàng tử Nước Mịch, mọi người là nhìn có chút há hê muốn xem chuyện tốt.

"Là ngươi đã thương đại hoàng tử nước ta sao? !" Những hộ vệ kia nhìn Mộc Nhu nói, ngữ khí rất là nghiêm túc, nổi giận đùng đùng.

Mộc Nhu lời nói có chút sợ hãi, liền lui về sau một bước, bất quá nàng cũng nhanh chóng ổn định tinh thần, căn bản chính là không sợ, nói ra: "Đánh cho thì thế nào? Ai bảo Đại hoàng tử của các ngươi khiêu khích bốn phi! Ngươi cũng đã biết bản phi là ai? Ngươi gọi rầm rĩ cái gì?"

Ngươi kia nghe nàng xưng hô, tự nhiên biết rõ thân phận nàng khẳng định cũng không thấp.

Bất quá nước Mịch tuy nhỏ, nhưng không đến mức có thể bị một nước từ khi dễ!

Nếu như đã tới chơi Thiên Thiên Long Quốc, Thì Thiên Long quốc cũng không thể để cho nước Mực mất mặt được!

Cho nên, hần nói: "Việc này ta sẽ bẩm báo hoàng đế Thiên Long quốc, Nếu hần không cho nước Mực ta một cái công đạo, nước Mực chắc chắn không bỏ qua!"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn đến Đại hoàng tử nước Mực đã bị khiêng đi, người kia sau khi nói xong, cũng là mang theo Mộc Nhu tiến cung, để lấy lại công bằng.

Bất quá vừa rồi họ thấy Nhạc Thiên Tuyết ngăn cản Mộc Nhu, cũng là trong lòng cũng có chút cảm kích.

Hần nói: "Cảm ơn vị cô nương này, ngày sau nhất định đáp tạ."

Nhạc Thiên Tuyết cũng nói: "Việc nhỏ, các người mang Đại hoàng tử đi nhanh có thể bị thương ở những chỗ trọng yếu, tranh thủ thời gian đi cho nhanh."

Người kia nghe xong, cũng là có chút điểm kinh sợ, chính là lập tức theo sau.

Hôm nay việc này gây động quá lớn, bởi vì thái y khám và chữa bệnh một phen, mới nói ra điều không hay: "Hoàng Thượng, Hoàng tử nước Mực bị thương đến nội tạng, thần đã châm cứu, nhưng biết sao đại hoàng tử vẫn chưa tỉnh lại."

Hoàng Đế thoáng cái lạnh mặt, cái này nghiêm trọng, làm không tốt còn có tai và mà chết người.

Hoàng đế nói: "Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ người cũng không biết nguyên nhân làm cho Hoàng tử nước Mực chưa tỉnh?!"

Làm cho các hậu vệ nước Mực mặt mày xanh mét, không nghĩ tới chủ tử của bọn họ lại gặp vận rủi như vậy.

Nếu như Đại hoàng tử mà chết ở đây, quan hệ hai nước sẽ ảnh hưởng không nhỏ.

Hoàng Đế khẩn trương, làm cho mấy vị thái y lập tức quỳ xuống, "Thần đáng chết! không kiểm tra được là vì sao."

Bởi vì Mộc Nhu là người của Mộc Vương Phủ, Mộc Vương gia hiện tại cũng là hoàng sợ, nếu như hoàng tử nước Mực mà chết, thì Mộc vương phủ gặp không ít phiền toái rồi.

Cho nên, tay của hần có chút run rẩy, bất quá sau đó nghĩ đến một người, "Hoàng Thượng, trước đó Nhi tử cầu thần gặp chuyện không may, khi đó thần y Nguyên Thiên Tứ trị liệu cho hần rất tốt, hiện tại Nguyên Thiên Tứ đang làm khách tại phủ Chiến Vương gia, không bằng mời Nguyên Thiên Tứ tiến cung khám và chữa bệnh?"

Hôm nay cũng là không có biện pháp gì khác, nhưng bây giờ rõ ràng Nguyên Thiên Tứ chính là người của Chiến Liên Thành.

Hoàng Đế nhắc tới Chiến Liên Thành, tâm tình chính là càng thêm không tốt, lần trước mới bị Chiến Liên Thành sỉ nhục hần vẫn còn nhớ kỹ, Chiến Liên Thành không để cho hần tí mặt mũi nào!

Hần nhìn Đại hoàng tử nước Mực vẫn đang hôn mê, mới vẫy vẫy tay: "Tốt! Tranh thủ thời gian đi mời người!"

Chẳng qua là chiến Vương Phủ người cũng không dễ mới như vậy, hơn nữa Nguyên Thiên Tứ bản thân cũng không phải thích làm những chuyện này, Bây giờ có Chiến Liên Thành làm chỗ dựa, hần tính khí cũng lớn nên nói là không muốn tiến cung.

Trần công công tự mình đến mời Nguyên Thiên Tứ, nhưng mà Nguyên Thiên Tứ cũng là không nể mặt, thật sự là làm cho người ta mất hứng.

"Nguyên đại phu, đây là khẩu dụ của hoàng thượng, nguyên đại phu không thể cự tuyệt được." Trần công công khuyên nhủ, hy vọng Nguyên Thiên Tứ rõ ràng.

Bất quá Nguyên Thiên Tứ uống trà, vẫn là nói: "Ta hôm nay cũng trùng hợp không thoải mái, đi cũng là không giúp được gì."

Trần công công có chút khó khăn, nơi đây nếu như không phải chiến Vương Phủ mà nói, vậy hần liền trực tiếp bắt người rồi đi.

Bất quá Chiến Liên Thành đứng cách đó nhìn, hần làm sao dám..

Trần công công liền không có biện pháp, đành phải phải đi nhờ Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành nhạ nói: "Kỳ thật chuyện này muốn xử lý tốt, lúc này thái tử trắc phi đã thương người, khiến cho nàng đến cầu người là được rồi."

Trần công công sửng sốt, hóa ra là Mộc Nhu nói lời đắc tội Chiến Liên Thành.

Có thể nghĩ, cái này chiến Vương gia hay vẫn là rất mang thù đấy!

Trần công công liền lại phái người tiến cung bẩm báo, lúc này, Hoàng Đế hạ lệnh cho Mộc Nhu đến cầu người.

Nguyên Thiên Tứ cũng là nhớ rõ lời nói của Mộc Nhu lúc trước nói với mình, lúc trước còn nói mình là tiểu bạch kiểm! vừa nghĩ đến cái này đã là rất tức

giận!

Mộc Nhu là không tình nguyện đến, bởi vì vừa rồi hoàng đế nói nếu như nàng không đến thì cũng không cần làm thái tử trắc phi nữa.

Thời điểm nàng muốn mở miệng, thì Nhạc Thiên Tuyết cũng đã tới rồi.

"Thiên Tử sư phụ, người kêu ta tới làm gì?" Nhạc Thiên Tuyết vừa tiến đến, cũng là gặp Mộc Nhu đang chuẩn bị nói.

Nàng dừng lại bước chân, không có tâm tình, bất quá nếu là Nguyên Thiên Tử tới tìm mình, nàng cũng sẽ không quay đầu rồi đi.

Nàng vẫn là đi qua, Mộc Nhu lúc này nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, giống như Nhạc Thiên Tuyết thiếu nợ nàng một vạn lượng vậy.

Nguyên Thiên Tử lôi kéo Nhạc Thiên Tuyết ngồi xuống, nói: "Ngồi xuống ngồi xuống, ta là sư phụ của người, tự nhiên là muốn tốt cho người."

Nhạc Thiên Tuyết có chút kỳ quái, "Làm cái gì?"

"Có người đến cầu chúng ta, chúng ta tốt nên ngồi đây." Nguyên Thiên Tử cười nói.

Mộc Nhu thoáng nhíu mày, thanh âm cũng là tăng lên không ít: "bản phi đến cầu người, lúc nào đến cầu Nhạc Thiên Tuyết rồi hả?!"

Nhạc Thiên Tuyết xùy cười một tiếng, hiểu rõ ra, "Xem ra Thái Tử Trắc Phi thật đúng là ra tay nặng rồi, thái y không cách nào chữa trị được cho Đại hoàng tử nước Mịch rồi, nên mới phải đến cầu Nguyên Thiên Tử."

Người bên ngoài không biết, cho rằng Nguyên Thiên Tử là sư phụ của nàng, kỳ thật Nguyên Thiên Tử còn là đồ đệ của nàng đấy!

Bất quá cái này cũng không nhanh được, Nguyên Thiên Tử là thực sự nghĩ đến nàng, cái này cũng là huynh đệ tốt rồi!

Mộc Nhu hừ một tiếng: "Người nào tới van cầu người, người cũng không có tư cách này. Nguyên Thiên Tử, người không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Người tin hay không bản phi có thể đem người đi xử tử?!"

Nguyên Thiên Tử liền mớ mớ lỗ tai, nói: "A, ta nhưng lại rất sợ. Ta sợ chết, nhưng Thái Tử Trắc Phi người cũng sợ a? Nếu Đại hoàng tử nước Mịch chết rồi, Thái Tử Trắc Phi người cũng phải chôn cùng đấy? Không đúng không đúng, sẽ để lại mạng cho người, giáng người xuống làm thứ dân, đến lúc đó người ăn không đủ no mặc không đủ ấm, lúc đó mới thật là đáng buồn đấy."

Mộc Nhu nghe thấy lời này thân thể không tự chủ run nên, không sai, nàng là sợ chết, nhưng nàng càng sợ hơn là sau này không có vinh hoa phú quý!

Nàng khẽ cắn môi, ngữ khí cũng nhỏ nhẹ đi rất nhiều: "Nguyên Thiên Tử, bản phi thành tâm cầu người tiến cung một chuyến."

"Cầu người cũng không giống như người cầu vậy." Nguyên Thiên Tử nói, "Tối thiểu cũng phải khấu đầu 3 lạy, ta đây mới suy nghĩ một chút."

"Người!" Mộc Nhu nổi giận nói, "Người lại dám lại để cho bản phi dập đầu!?"

Nàng đầu gì cũng là Thái Tử Trắc Phi, có thân phận có địa vị, tại sao có thể đối với một người bình dân dập đầu!

Hơn nữa, Nhạc thiên Tuyết còn ngồi đằng kia, đây chẳng phải là cũng phải dập đầu Nhạc Thiên Tuyết sao?

Nguyên Thiên Tử liền ung dung rảnh rỗi ngồi ở chỗ khác, căn bản cũng không để ý tới lời Mộc Nhu đang gầm thét.

Dù sao Đại hoàng tử nước Mịch kia sống hay chết, đối với hắn cũng không sao cả.

Trần công công trông thấy găng cơ như vậy, hấn cơ hồ là muốn khóc lên rồi, cái này nhưng lại rất khó làm!

Hắn vội vàng cũng là nói: "Thái Tử Trắc Phi, người hay vẫn là nhanh dập đầu cho nhanh là được rồi."

Mộc Nhu càng thêm tức giận, nói: "Một cái hoạn quan như người có tư cách gì mà chỉ bản phi làm này làm nọ? ! Vốn phi chính là không dập đầu! dân thường còn phải dập đầu bản phi đấy? Cái này thật sự là vớ vẩn!"

Trần công công cơ hồ là cảm thấy mọi việc không được rồi, dù sao cái trắc phi thái tử này luôn sống trong an nhàn sung sướng, còn không biết bây giờ là tình huống như thế nào nữa.

Nếu như đại hoàng tử nước Mịch chết, Mộc Nhu cũng khó tránh khỏi tội trạng, mà một Vương Phủ cũng liên quan không nhỏ đấy, lúc đấy xem lão vương gia khóc thét như thế nào.

Mộc Vương gia biết cô con gái này của mình không làm được việc gì tốt, liền lại để cho con mình đến đây.

Mộc thế tử mới vừa tới, chỉ nghe thấy lời nói của Mộc Nhu.

Hắn giận dữ, liền hướng Trần công công xin lỗi: "Trần công công, đại ty không hiểu chuyện, thân thể không tốt nên nói linh tinh, hy vọng công công chớ

để ý."

Trần công công hiện tại là người cũng biết thời thế, hơn nữa việc quan trọng là làm việc này cho tốt.

Hắn nói: "Mộc thế tử nói quá lời, lão nô dù sao cũng là nô tài, hy vọng mộc thế tử hảo hảo khuyên nhủ Thái Tử Trắc Phi, việc này... Thật sự không phải chuyện đùa! Nếu nếu không mang được người vào cung nhanh thì Hoàng tử nước Mịch đề lâu cũng không ổn sẽ gặp nguy hiểm đấy."

Mộc thế tử gật gật đầu.

Bất quá Mộc Nhu vẫn không hiểu, liền quần quít lấy Mộc thế tử nói: "Đệ đệ, Nguyên Thiên Tử này cũng thật quá phận! Bằng không thì ta sẽ không tức giận như vậy!"

Mộc thế tử nhìn thấy đại tỷ mình còn không hiểu chuyện như vậy, đứng chuyện kai cũng sắp hư chuyện rồi!

Hắn nói: "Tỷ tỷ, tỷ cũng nên biết tính nghiêm trọng của sự việc chứ? Coi như là đập đầu, người cũng phải đập đầu!"

"Tại sao có thể!" Mộc Nhu nói qua, "Tỷ dù gì cũng là Thái tử trắc phi!"

Mộc thế tử nghe thấy lời này, càng là nổi giận, chính là đưa tay tát cho Mộc Nhu một cái!

Mộc Nhu bị cái tát này, đầu liền lệch ra, má nàng rất đau, nàng không ngờ được, đệ đệ của mình không giúp mình, mà còn đánh mình một cái.

Mộc thế tử cũng buông xuống nói: "Tỷ tỷ, chính người điên không có việc gì, thì đừng có làm liên lụy Mộc vương phủ chứ, người lần này cầu người không được, phụ vương cũng rất khó bảo vệ cho người!"

Mộc Nhu nghe thấy lời này liền lùi về sau một bước, không thể tin được.

Nguyên Thiên Tử cùng Thiên Tuyệt như cũ là thần sắc đang xem chuyện vui, ánh mắt như thể sáng nên nhìn chuyện vui.

Mộc Nhu lời nói do dự một chút, cân nhắc đi qua, vẫn là quỳ xuống, đập đầu Nguyên Thiên Tử ba lần.

Trần công công vội vàng nói: "Thái Tử Trắc Phi, mau nói."

"Nguyên Thiên... Nguyên đại phu, kính người vào cung cứu Đại Hoàng tử..." Mộc Nhu thanh âm nghẹn ngào, hôm nay nàng nhận lấy khuất nhục lớn như vậy, cũng là tra tấn đủ rồi.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyệt xem ra, đây cũng là đáng đời, không tìm đường chết sẽ không biết chết là như thế nào, tại sao lại có thể tùy tiện đánh người như vậy, cái này rõ ràng chính mình là ném mũi đau khổ.

Nàng liền cũng là cười cười, "Thiên tử sư phụ, vậy người có vào hay không vào cung?"

"Người cùng ta tiến cung một chút vậy." Nguyên Thiên Tử đứng dậy, hôm nay coi như là dạy dỗ Mộc Nhu, hắn tức giận lúc trước đều tan.

Nhạc Thiên Tuyệt không vui, chuyện này cùng nàng không có quan hệ.

Chỉ có điều Nguyên Thiên Tử lại sống chết lôi kéo chính mình đi, hắn đi báo cho Chiến Liên Thành một tiếng, Chiến Liên Thành cũng không biết nói gì đó, Nguyên Thiên Tử liền gật gật đầu, tỏ vẻ đã minh bạch.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tiết lộ bí mật

Nguyên Thiên Tử là Dược Vương Cốc truyền nhân, Dược Vương Cốc luôn luôn là không sợ quyền quý, lúc này lại để cho hắn tiến cung, thật sự là hắn là có điểm không muốn đấy.

Bất quá Nguyên Thiên Tử lần này nể tình Chiến Liên Thành, hơn nữa chính mình vừa rồi tiêu tan khí, cho nên liền rất mau đã đến.

Nhạc Thiên Tuyệt thấy hắn bộ dáng này, lại hỏi: "Chiến Vương gia đã nói gì với người?"

Nguyên Thiên Tử thấp giọng nói: "Chiến Vương gia muốn thừa cơ cùng mực nước Đại hoàng tử làm giao dịch."

Nhạc Thiên Tuyệt cười cười, "Điều này cũng như chiến Vương gia tính tình, Hoàng Thượng chính là sợ Chiến Liên Thành cùng mực nước có liên hệ gì,

cái này mực nước Đại hoàng tử còn chưa có vào kinh, liền phái phái thừa tướng đi đón người rồi."

Nguyên Thiên Tứ gật gật đầu, "Dù sao lúc này đây cũng là chiến Vương gia cho ta chỗ dựa, bằng không ta cũng không dám như vậy đối với một nhạ lời nói, hảo hảo {vì là} chiến Vương gia làm chuyện này."

Nhạc Thiên Tuyết liếc mắt nhìn hắn, "Thật sự là người nhất gan, chẳng lẽ chỉ một mình ngươi ngươi cũng không dám làm sao?"

"Ngươi nói đúng, ta chính là không dám!" Nguyên Thiên Tứ nói, "Cha ta đã từng nói qua, không nên cùng người của triều đình đối kháng, miễn cho chính mình rơi vào phiền toái không cần thiết, nhưng ngươi đương nhiên cũng có thể không quá để ý tới sắc mặt bọn hắn, dù sao người luôn sẽ có lúc có bệnh đấy, đến lúc đó sẽ tới cầu chúng ta."

Nhạc Thiên Tuyết cũng liền cười cười, chính là vỗ vỗ đầu Nguyên Thiên Tứ u.

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng, "Dù sao ta cũng không giống ngươi, ngươi là quý y có tâm tư cùng người của triều đình đối đầu nhau."

Hắn hiện tại cũng muốn về Dược Vương Cốc rồi, nơi thế sự ganh đua thật đúng là quá rối loạn.

Bất quá bây giờ Chiến Liên Thành còn không thả hắn trở về, hắn cũng là bất đắc dĩ.

Nghe nói Chiến Liên Thành muốn hắn trị liệu cho người còn không tìm được, Chiến Liên Thành tựa hồ cũng thật lo lắng đấy.

Cái kia đến tột cùng là ai? Là tình nhân Chiến Liên Thành sao ?

Ai nha, Nguyên Thiên Tứ lại bắt đầu suy diễn loạn lên .

Cái này thời gian trôi qua nháy mắt liền tới Hoàng Cung, Hoàng Đế đám người đã chờ đợi đã lâu, trông thấy Nguyên Thiên Tứ đã đến, cũng là thở dài một hơi, đồng thời cũng là có chút điềm cao hứng.

Hoàng Đế nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết cũng tới, ánh mắt có chút tối trầm, bất quá cũng là lại để cho Nguyên Thiên Tứ tranh thủ thời gian đi trị bệnh cho người, miễn cho bỏ lỡ thời cơ.

Nguyên Thiên Tứ mang Nhạc Thiên Tuyết cùng đi vào, Nhạc Thiên Tuyết đem tất cả nô tài đều cho lui, đồng thời nàng cũng muốn đóng cửa lại.

"Chậm đã! Tuyết nha đầu, đây chẳng qua là khám và chữa bệnh mà thôi, sao phải đóng cửa lại?" Hoàng Đế rõ ràng bày ra sắc mặt không vui.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Hoàng Thượng có chỗ không biết, sự phụ chính là có ý này, bằng không thì hắn không chịu trị."

Một thế tử cũng nói: "Đúng vậy a, trước đó lần trước nguyên đại phu cũng là như thế, Hoàng Thượng không cần quá để ý "

Hiện tại quan trọng nhất là chữa cho mực nước Đại hoàng tử, hơn nữa lúc này nếu mực nước Đại hoàng tử chết rồi, đó cũng là Nguyên Thiên Tứ cứu chữa bất lực rồi, cùng mực Vương Phủ không quan hệ!

Hoàng Đế nghe xong, liền cũng là gật gật đầu, tùy ý Nhạc Thiên Tuyết đóng cửa lại.

Nàng đi đến giường bên cạnh, Nguyên Thiên Tứ đã bắt mạch cho mực nước Đại hoàng tử

Hắn lại kiểm tra người mực nước Đại hoàng tử một chút xem trên người có tổn thương naod không ,mới nói: "Bị thương ngoài da có chút nghiêm trọng, bất quá không biết vì cái gì, ý thức hôn mê."

Nguyên Thiên Tứ đề lên mực nước nhân trung Đại hoàng tử, cũng là không thấy hiệu quả, hắn định thi châm.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ngươi bây giờ làm cái đấy, chắc hẳn những cái lão thái y kia cũng đã làm qua rồi "

"Cái kia nhắc tới cũng kỳ quái, không biết hắn tại sao hôn mê bất tỉnh." Nguyên Thiên Tứ nói.

Nhạc Thiên Tuyết lại không giống với cổ đại đại phu, nàng tuy rằng học chính là Trung y, bất quá cũng là Trung Quốc và Phương Tây kết hợp.

Người một khi hôn mê, vậy nhất định là theo đầu có chút quan hệ.

Nàng liền lại để cho Nguyên Thiên Tứ tránh ra, nàng kiểm tra một chút đầu của hắn.

mực nước Đại hoàng tử

Nguyên Thiên Tứ nhìn chăm chú xem Nhạc Thiên Tuyết, cũng là không rõ nàng đang làm gì .

Nhạc Thiên Tuyết kiểm tra rồi một phen, rút cuộc tại cái ót nhìn thấy một chỗ sưng lên.

Nàng sờ lên, nói: "Thương thế kia mới phải nghiêm trọng nhất đấy, đã thương sau ót của hắn."

"Cái này..." Nguyên Thiên Tứ có chút bất đắc dĩ, "Giống như Dược Vương Cốc cũng không dạy qua chuyện này, thương thể kia ở đầu xác thực có thể gây ra hôn mê, bất quá ta bắt mạch lại không có bất kỳ bệnh trạng."

"Cái này nào có dễ dàng như vậy, tại trong bệnh viện, đây chính là muốn kiểm tra X quang mới biết được đấy." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Bất quá bây giờ nàng phỏng đoán cái ót mực nước Đại hoàng tử hôn mê là vì chỗ ấy có tụ máu, cái này dẫn đến hắc vẫn chưa tỉnh lại.

Nguyên Thiên Tứ vẻ mặt mờ mịt, không biết Nhạc Thiên Tuyết đang nói cái gì.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết thường xuyên sẽ kể một ít kỳ quái từ ngữ, hắc cũng là thói quen.

"Vậy bây giờ như thế nào trị liệu?" Nguyên Thiên Tứ hỏi.

May mắn là mang theo Nhạc Thiên Tuyết đến, bằng không thì Nguyên Thiên Tứ thật đúng là không hiểu như thế nào trị liệu đây.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta thi châm, khơi thông máu của hắc, cái này phải xem thân thể hắc, nhìn hắc có thể hay không chính mình tỉnh lại a."

"Không thể nào? Ngươi cũng không có biện pháp?" Nguyên Thiên Tứ đều là sợ ngây người.

"Ta cũng không phải bác sĩ thần kinh chuyên nghiệp, hơn nữa hiện ở chỗ này cũng không có điều kiện chữa bệnh, ta có thể có biện pháp nào." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Cái này phải xem lão thiên gia, bất quá ta nhìn xem thương thể kia không quá nghiêm trọng tới vô phương cứu chữa, có năm thành cơ hội có thể tại mấy ngày nay tỉnh lại."

Nguyên Thiên Tứ quệt mồ hôi, "Ta còn tưởng rằng đợi lát nữa có thể tỉnh lại đây..."

"Đã thương đầu căn bản là sẽ không đơn giản như vậy." Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất đắc dĩ, "Ngươi suy nghĩ một chút đợi lát nữa như thế nào ứng phó Hoàng Thượng a."

Nguyên Thiên Tứ có chút không vui vẻ rồi, còn có thể như thế nào ứng phó, chính là nói mò lừa dối!

Bất quá hắc cũng tin tưởng Nhạc Thiên Tuyết, tin tưởng cái này mực nước Đại hoàng tử rất nhanh có thể tỉnh lại.

Đội Nhạc Thiên Tuyết cái này làm xong, Nguyên Thiên Tứ suy nghĩ lý do thoái thác.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắc khăn trương như vậy, cũng đã nói, "Ngươi đừng khăn trương như vậy, mực nước Đại hoàng tử còn chưa chết đâu rồi, ngươi bây giờ tùy tiện nói linh tinh một chút nào ai biết được"

"Ngươi nói được ngược lại là nhẹ nhàng linh hoạt." Nguyên Thiên Tứ có loại khóc không ra nước mắt cảm giác, "Sớm biết như vậy ta sẽ không nên nhận thức ngươi! Không nên đi theo ngươi tới Kinh Thành! Cái này chọc nhiều chuyện như vậy, trở về cha ta nhất định là muốn đánh chết ta."

Nhạc Thiên Tuyết cười khúc khích, lên đường: "Cái này có khác cái gì, đến lúc đó ta giải thích với cha ngươi là được rồi."

Nguyên Thiên Tứ lúc này mới yên lòng, hắc cùng cha hắc đã từng nói qua chuyện Nhạc Thiên Tuyết, cha hắc rất là ưa thích nàng rồi! Còn muốn không nhận đứa con trai này, lại để cho Nhạc Thiên Tuyết làm nữ nhi của hắc, ai! Thế gian này người luôn bạc tình bạc nghĩa!

Chữa trị tới chạng vạng tối, Nhạc Thiên Tuyết mới mở cửa ra.

Hoàng Đế có chính vụ phải xử lý, sớm rồi đi rồi, mà cả đám lộ tại bên ngoài, đều rất lo lắng cùng đội tin tức.

Nhạc Thiên Tuyết đã nói rồi: "sư phụ nói, mực nước Đại hoàng tử phải mất một ít thời gian mới có thể tỉnh lại, các vị cố gắng chờ đợi tin tức được."

Mộc Vương gia cùng mộc thể tử liếc nhau một cái, không nghĩ tới liền Nguyên Thiên Tứ ra tay cũng không thể lập tức cứu tỉnh người.

Cái kia mực nước hộ vệ Lão đại nhận ra Nhạc Thiên Tuyết, liền lại hỏi: "Cô nương, chúng ta Đại hoàng tử không có nguy hiểm tính mạng a?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng trắng ra nói: "đầu Đại hoàng tử Các ngươi bị thương, tính mạng là không có nguy hiểm, bất quá chúng ta cũng không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại."

Hộ vệ sắc mặt xanh trắng, như là lâm vào tuyệt cảnh, "Cái kia có thể hay không...liền không tỉnh nữa ?"

Lúc này Nguyên Thiên Tứ liền đi tới, nghiêm mặt nói: " Có Khả năng, bất quá việc này nói không chính xác. Dù sao ai bảo Đại hoàng bị thương ở đầu ... cái này khó nói"

Lần này, mộc Vương gia cùng mộc thể tử đều là vẻ sợ hãi cả kinh, cảm thấy Nguyên Thiên Tứ đem trách nhiệm trốn tránh rất hoàn mỹ!

Hộ vệ Lão đại quả thật là nhìn hai người bọn hắc chăm chăm, hừ một tiếng, "Ta nhất định sẽ làm cho Thiên Long Hoàng Đếm một cái công đạo !"

Nguyên Thiên Tứ với tư cách sư phụ Nhạc Thiên Tuyết, ra vào phủ tướng quân tự nhiên không khó.

Hai ngày này cũng là nhiều chuyện bận rộn, cho nên Nhạc Thiên Tuyết khiến cho Nguyên Thiên Tứ tạm ở lại phủ tướng quân.

"Ta nếu không quay về, chiến Vương gia nhất định sẽ có ý kiến." Nguyên Thiên Tứ nói, .

"Hắn còn cần ngươi làm ấm giường sao ? Cái này còn có ý kiến gì?" Nhạc Thiên Tuyết nói qua, mang theo Nguyên Thiên Tứ tiến vào phòng luyện được.

Nguyên Thiên Tứ nhìn xem cái này phòng luyện được rất là đầy đủ hết, lờ mờ vài mắt, vậy cũng là được tài gì đều có. ,

Bỗng nhiên hắn liền không muốn phải trở về, nói: "Ta không cần làm ấm giường cho chiến Vương gia, đêm nay ta làm ấm giường cho ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng nói: "Giường của ta không cần ngươi làm ấm, dù sao sàn nhà cần ngươi nằm làm ấm nó hơn, rồi nhân tiện làm sạch luôn nó "

Nguyên Thiên Tứ bĩu môi, Nhạc Thiên Tuyết đối với hắn đây cũng là quá vô tình rồi, còn muốn lại để cho hắn ngủ trên sàn nhà.

Nhạc Thiên Tuyết không thêm đề ý Nguyên Thiên Tứ nữa nói: "Tốt rồi, hiện tại ta muốn luyện được, ngươi có thể ở bên cạnh nhìn xem."

Nguyên Thiên Tứ ừ một tiếng, đây mới là cái hắn muốn nhìn nhất, dù sao hoà thuận vui vẻ với Thiên Tuyết lúc này về sau, hắn học được không ít thứ....

Mà ở bên kia, Chiến Liên Thành vừa lúc là đổi lại một thân quần áo, bình thường vật liệu may mặc như trước có thể làm cho hắn toàn thân tan mát ra không đồng dạng khí chất. như vậy

Ánh mắt của hắn nhàn nhạt, cầm qua mặt nạ bằng bạc trên bàn.

Đã là qua âm nguyệt, cho nên hắn đứng lên không chút nào khó khăn.

Hạo Nguyệt khó hiểu, nói: "Vương gia, cái này mới vừa vặn qua âm nguyệt, ngươi có chuyện gì không bằng phân phó thủ hạ đi xử lý a."

Cái này vẫn có chút lo lắng, dù sao Chiến Liên Thành phần bụng miệng vết thương mới tốt hơn phân nửa, còn muốn tiếp tục tĩnh dưỡng đây.

Chiến Liên Thành lại nói: "Bốn vương chẳng qua là đi ra ngoài nhìn người, vô sự."

Đêm dài vắng người, Chiến Liên Thành đã đi ra chiến Vương Phủ.

Hắn chịu đựng qua tháng này, đích thật là không dễ dàng, cái này muốn muốn đi đâu đều không được.

Bây giờ có thể đi có thể động, Chiến Liên Thành tự nhiên cũng là nhịn không nổi.

Chỗ mục kích là phủ tướng quân, nhìn Thanh Vũ viện rõ ràng còn có ngọn đèn dầu, không khỏi có chút kỳ quái.

Hắn biết rõ Nguyên Thiên Tứ đêm nay ở lại phủ tướng quân, lúc này mới quyết ý muốn đi qua nhìn xem, nếu như hai người này thật là đã xảy ra chút gì đó, vậy làm hắn nhất định là tức chết.

Nhạc Thiên Tuyết tại phòng luyện được ở bên trong, mà Nguyên Thiên Tứ đã sớm đi nghỉ ngơi rồi, nàng cũng là một mực gấp.

Chiến Liên Thành đã đến phòng luyện được ngoài cửa, xuyên thấu qua khe hở trông thấy nàng xách bút ghi rồi một ít gì đó, sau đó lại là lấy được liệu.

Trước mặt nàng còn có một Tiểu Đinh lô, Chiến Liên Thành chưa bao giờ thấy qua thứ đó.

Chẳng qua là phía trên Đồ Đằng có chút kỳ quái, nhìn qua có chút cổ xưa.

Chiến Liên Thành thấy nàng bận rộn rồi trong một giây lát, rút cuộc ngăn không được con buồn ngủ, tùy tiện liền gục xuống ngủ rồi.

Chiến Liên Thành đợi thêm một hồi nữa, lúc này mới đi vào.

Chân hắn bước rất nhẹ, nếu không tỉ mỉ nghe, căn bản là nghe không được.

Chiến Liên Thành thấy nàng ngủ say, hơn nữa còn có nhàn nhạt tiếng lẩm bẩm, khóe miệng của hắn nhàn nhạt ngoác một cái, liền chính hắn cũng không có phát hiện.

Ở chỗ này ngủ cũng không hay, Chiến Liên Thành chính là muốn muốn đem Nhạc Thiên Tuyết ôm trở về phòng.

Nhưng vừa vặn tới gần, chính là trông thấy trên người Nhạc Thiên Tuyết lộ ra tờ giấy trên giấy đã viết một toa thuốc.

Chữ viết thanh tú, nhưng trên đó đáng chú ý lại xuất hiện tên một người !

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104: Sắc đẹp hơn người

Ánh mắt của hấn ngưng tụ, sao phương thuốc này lại dành cho Nhan Thủy Liên.

Sau đó hấn liền quay đầu nhìn Nhạc Thiên Tuyết, nàng ngủ say sưa, hoàn toàn không biết bên mình còn có một người.

Phòng luyện dược này luôn luôn không có ai đến, Nhạc Thiên Tuyết cũng sẽ không tùy tiện cho người khác vào, nàng cũng không thể tưởng tượng được Chiến Liên Thành sẽ đến nơi này, cho nên phương thuốc này mới có thể viết rất rành mạch.

Chiến Liên Thành hít một hơi thật sâu khí, làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Nàng không biết kế hoạch của mình, mình tại sao muốn nàng quai dị ?

Chiến Liên Thành sắc mặt như thường, sau đó cũng là đem Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng ôm lấy, đưa nàng trở về phòng ngủ.

Trong phòng lò mờ, bất quá Chiến Liên Thành cũng đã quen với cảnh này, nhẹ nhàng linh hoạt né qua đồ dùng trong phòng, không có bất kỳ trở ngại, đem nàng đặt lên trên giường.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm nhận được có chút động tĩnh, ừm một tiếng, trở mình ngủ tiếp.

Chiến Liên Thành thấy bộ dáng này của nàng, tựa hồ tức giận cái gì cũng đều tiêu tan, liền tĩnh tọa ngồi tại mép giường.

Hắn vừa rồi tiện tay cầm lấy phương thuốc kia, lại nhìn nhìn, ánh mắt của hấn dừng một chút, nói như vậy, là Ngọc Chi Dương biết rõ Nhan Thủy Liên bị nhốt ở đâu.

Đại khái là Nhạc Thiên Tuyết cũng đã được đưa đến đó, hơn nữa Chiến Liên Thành cũng là nhìn chăm chăm vào nàng xem, ánh mắt kia quá mức mãnh liệt, Nhạc Thiên Tuyết trong lúc ngủ mơ một mực cảm nhận được có người nhìn chăm chăm vào mình.

Nàng liền đột nhiên bừng tỉnh, nhìn thấy mình đằng trước có bóng người, nàng trước tiên chính là đứng dậy, nhanh tay vịn cổ tay lấy truy thủ!

Chiến Liên Thành ngược lại là sửng sốt, không nghĩ tới nàng động tác nhanh như vậy.

Bất quá hấn cũng hơi nghiêng người, tránh thoát được truy thủ kia, hấn thuận tay liền bắt lấy tay của nàng, "Người đàn bà chanh chua này, ngươi muốn làm gì?"

Nhạc Thiên Tuyết giật mình, thanh âm này tối trầm, bất quá nàng cũng nghe được ngoài Chiến Liên Thành ra còn của ai nữa.

Hơn nữa mặt nà kia có chút quen mắt, đây là đã thấy lần cùng Chiến Liên Thành ra ngoài cái trang.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, nhìn không được nói: "Chiến Vương gia người làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng có người muốn ám toán ta."

Nàng rút tay về, liền vỗ vỗ lồng ngực của mình.

Trong phòng có chút âm u, nàng cũng không biết mình lúc nào trở về, chẳng lẽ là Chiến Liên Thành đưa mình trở về phòng?

Chiến Liên Thành đã nói rồi: "Bốn phía phủ tướng quân đều có ám vệ, của bốn vương, sẽ không đơn giản như vậy mà đến đây ám toán ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết trừng to mắt, "Thật sự? Gì gì đó thời điểm sự tình?"

"Cái này ngươi không cần phải xen vào;," Chiến Liên Thành nói, "Dù sao ngươi an toàn là được rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nhếch miệng cười cười, "Vậy cũng tốt, đi theo chiến Vương gia nhưng lại rất an toàn."

Chiến Liên Thành lườm nàng một cái, cũng không nói lời nào, nghĩ đến sự tình của Nhan Thủy Liên như thế nào mở miệng.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết đã nghĩ ngợi thấy Chiến Liên Thành hai chân có thể đi lại, đây là cũng đã qua tháng âm nguyệt, khó trách Chiến Liên Thành lại tùy hứng như vậy.

Nhưng mà mới qua Thất Nguyệt, còn có kế tiếp đến tháng âm nguyệt, không phải độc trong xương càng ngày càng nghiêm trọng sao, mệnh hấn sẽ thế nào.

Nàng do dự một chút, mới nói: "Chiến Vương gia, người đã tìm được người đã hạ độc người chưa?"

"Người đây là lo lắng cho bốn vương?" Chiến Liên Thành hỏi.

Chẳng biết tại sao, trong nội tâm chính là cảm thấy ảm áp, Nhạc Thiên Tuyết nói ra mỗi lời nói, chỉ cần là có quan hệ tới hắn, tâm tình của hắn liền không hiểu sao cũng khá nên rất nhiều.

Nhạc Thiên Tuyết lên tiếng: "Cái này tự nhiên thôi. Bất quá chiến Vương gia tới tìm ta là có chuyện gì? Sao lại đến trễ như vậy."

Chiến Liên Thành liền hữu ý nói một câu: "Có một nhiệm vụ muốn giao cho người."

"Thật sự? Có nhiệm vụ gì? Vương gia người không phải chỉ cần ta yên lặng học tốt y thuật hay sao?" Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy kỳ quái.

Chiến Liên Thành nhàn nhạt nói: "Nhan gia nhờ cậy bốn vương tìm một người, Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh đều có việc, cho nên bốn vương liền nghĩ tới người."

Nhạc Thiên Tuyết khẽ giật mình, Nhan gia? Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Nàng khẽ cười một tiếng: "Vương gia, người không phải là muốn tìm Nhan Thủy Liên chứ?"

Chiến Liên Thành nhìn nàng, gật gật đầu.

Nhạc Thiên Tuyết giờ phút này tâm tình là đi đến nơi nào rồi, Ngọc Chi Dương bên kia nhốt Nhan Thủy Liên, mà Chiến Liên Thành lại pahir tìm được Nhan Thủy Liên, thật đúng là phiến toái.

Nàng nói: "Làm sao lại tìm ta làm nhiệm vụ như thế này..."

Chiến Liên Thành cũng liền lưu lại tâm, "Như thế nào? Người không làm được?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng không phải không làm được, chỉ sợ chính mình sẽ bại lộ thân phận, dù sao Ngọc Chi Dương cũng biết thân phận của mình.

Nếu để cho Chiến Liên Thành biết, tốt lắm mình cũng chỉ có một con đường chết.

Làm sao bây giờ, giống như chọn bên nào cũng cảm thấy không đúng.

Bất quá nàng cũng là do dự một chút, nói: "Có người, đã từng tìm ta trị liệu Nhan Thủy Liên, ta ngược lại là biết rõ nàng ở tại nơi nào, nhưng mà người nọ rất cẩn thận, khả năng hiện tại sẽ đem Nhan Thủy Liên cho dời đi."

Chiến Liên Thành nghe thấy nàng nói ra, chẳng biết tại sao, trong nội tâm chính là rơi xuống một tảng đá lớn.

Hắn trong tiềm thức cảm thấy, Nhạc Thiên Tuyết cũng không thể lừa gạt mình, vừa có chút hi vọng nghe xong lời này lại thấy khó chịu.

Chiến Liên Thành rũ xuống đôi mắt không nói gì, nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết lại tiếp tục nói: "Nhan Thủy Liên bị một chút bệnh lạ, ta đã kê đơn thuốc, chiến Vương gia, Nhan Thủy Liên có phải bị nhốt hay không?"

Chiến Liên Thành cũng giải thích cho nàng một chút "Nhan Thủy Liên là thiên tài kinh doanh, Hoàng Thượng vẫn muốn nàng thuần phục mình, bất quá Nhan Thủy Liên không tuân lệnh, cho nên Hoàng Thượng từ hai năm trước đã không cho Nhan Thủy Liên tiếp xúc đến buôn bán của Nhan gia, để cho Nhan gia về sau không thể thoát ly sự khống chế của hoàng thượng."

Nhạc Thiên Tuyết cũng nghĩ đến đây là ý tứ của Hoàng Đế, chỉ có điều không nghĩ tới Ngọc Chi Dương biểu hiện ra ngoài ngao du sơn thủy, nhưng thực tế là vì Hoàng Thượng trù tính âm thầm mà làm việc.

Hoàng Đế đã giết mẫu thân nàng, hiện tại con của hắn cả đám đều không phải loại tốt đẹp gì.

Nàng hừ một tiếng, "Vậy bây giờ Nhan gia chủ là nghe lời hoàng thượng?"

"Không sai, bất quá hắn cũng là già, . Trên thực tế, đệ đệ của hắn nhan sông vẫn cùng Nhan Thủy Liên liên hệ, Nhan Thủy Liên đưa ra sách lược cho Nhan gia càng thêm vững chắc không thể lật đổ được, bất quá tại một tháng trước, Nhan Thủy Liên đã bị người mang đi, Nhan gia cùng với Nhan Thủy Liên đã mất đi liên hệ." Chiến Liên Thành nói.

"Thật sự là kỳ quái, Nhan gia dựa vào triều đình, tuy nói không phải là tốt, bất quá dầu gì cũng là xí nghiệp nhà nước rồi, đối với sự phát triển của Nhan gia cũng là tốt, Nhan gia lại chơi loại trò chơi nhỏ này, cũng không biết là vì sao." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Chiến Liên Thành nói: "Bởi vì mấy trăm năm cơ nghiệp này của Nhan gia, cũng chỉ có một tín niệm, cũng chỉ thần phục với một thị tộc mà thôi. Đó cũng không phải Ngọc thị."

Nhạc Thiên Tuyết không hiểu những thứ này, bất quá nàng liền lớn mật suy đoán, nói: "Cái kia không phải là Vương gia người đi? Loại này thời khắc nguy nan đều tìm đến Vương gia hỗ trợ, đây nhất định là có cái gì liên quan rồi?"

Chiến Liên Thành có chút nhú mảy, cửa này liền được càng nhiều, Nhạc Thiên Tuyết cũng rõ ràng sự tình đây.

Hắn chính là khẽ cười một tiếng, nói: "Bỏn vương chẳng qua là vừa mới có năng lực hỗ trợ như thế ,Nhan gia đúng là sẽ thần phục bỏn vương, bất quá bỏn vương phải tìm được Nhan Thủy Liên mới được."

"Nhan Thủy Liên đối với Nhan gia mà nói đích thật là trọng yếu, ta nghe nói Nhan gia mặc dù là việc buôn bán, nhưng cũng là rất diễn giải nghĩa, bằng không thì sẽ không có cơ ngơi sừng sững mấy trăm năm như vậy." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Cái kia Vương gia có phải hay không muốn cùng Hoàng Thượng đối kháng? Nhan gia thế nhưng là hoàng thượng đều muốn thu phục."

"Bỏn vương luôn luôn cùng Hoàng Thượng giận nhau, chẳng lẽ ngươi không biết?" Chiến Liên Thành nói qua, "Có một số việc, bỏn vương không muốn nói rõ, ngươi không giống như những người ngu xuẩn vậy."

Nhạc Thiên Tuyết cười khan một tiếng, hoàn toàn chính xác.

Chiến Liên Thành qua nhiều năm như vậy, giống như một mực không đem Hoàng Đế để ở trong mắt, hơn nữa lúc trước còn náo loạn chuyện Đức Phi một phen , quan hệ của hai người đã cương tới cực điểm.

Nếu là đối phó Hoàng Đế, nàng cũng là rất thích.

Nàng liền cũng là cười cười: "Chuyện này ta không tốt tự mình đi xử lý, bởi vì người nọ nhưng lại sẽ nhìn chăm chăm vào ta, ta nói vị trí Nhan Thủy Liên là được, Vương gia phải người đi tìm, bất quá Nhan Thủy Liên còn ở đó hay không ta cũng không dám chắc."

Chiến Liên Thành sờ lên đầu của nàng, tựa hồ là khen nàng nhu thuận.

Nàng tránh né một cái, có chút tức giận, "Chiến Vương gia, đừng tùy tiện sờ đầu của ta, đây không phải là chỗ người có thể động."

Chiến Liên Thành liền khiêu mi, hắn con ngươi đen nhánh có chút sáng nên hắn nói: "Chẳng lẽ là Nguyên Thiên Tứ có thể động vào?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết tại sao lại nhắc đến Nguyên Thiên Tứ, nàng quyết miệng, "Không đúng không đúng, hắn cũng không có thể sờ!"

Chiến Liên Thành nghe lời này tâm cũng bình xuống, cảm thấy lời này hợp ý hắn.

Bất quá nghĩ lại thoáng một cái, sau đó cũng hiểu không được, bởi như vậy, chẳng phải là nói mình cùng Nguyên Thiên Tứ là giống nhau? Không được, hắn cần phải khác với những người đàn ông khác.

Hắn lại sờ lên Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết lại là nổi giận, tóc đều rối loạn, nữ hài tử đều là không thích bị người tìm ra manh mối, Nhạc Thiên Tuyết chính là khó chịu

Nàng chính là muốn nói chuyện, Chiến Liên Thành lúc này cũng nói, "Bỏn vương muốn làm không đồng dạng với những người khác, đối với ngươi mà nói."

Nhạc Thiên Tuyết cũng sờ, cái gì không giống vậy...

Chiến Liên Thành thấy nàng như vậy mơ hồ, ánh mắt kia có chút ngưng tụ, mình cũng nói ra một câu nói như vậy, nàng giống như là đầu đất vậy...

Bất quá, điều này cũng không sao, dùng hành động nói rõ một chút cũng tốt.

Hắn tới gần, trong tay hóm vừa rồi còn cầm mặt nạ bạc, chiết xạ ra từng điểm hào quang.

Nhạc Thiên Tuyết thân thể lùi sau dựa vào, bất quá phía sau sẽ không vị trí. . . , Chiến Liên Thành là muốn làm gì? !

Nàng còn muốn lui về phía sau, bất quá Chiến Liên Thành nhưng lại sẽ không cho , hắn tự tay đem nàng kéo ra, thuận thế liền nắm lấy bờ eo của nàng.

Tay của hắn rộng thùng thình, đem ôm vòng eo hết sức nhỏ của nàng, dung mạo của hắn khuynh thành, con mắt của hắn hấp dẫn làm cho người ta bị trầm mê trong đó, không thể nhúc nhích.

Cứ như vậy bị dụ dỗ một cái, thì cứ như vậy có chút ngẩn người..

Thì cứ như vậy, bị Chiến Liên Thành cúi đầu, nhẹ nhàng đặt trên môi nàng một nụ hôn.

Không thể không nói, Nhạc Thiên Tuyết giờ phút này thật giống như là muốn nổ tung! Đợi đã nào...! Làm cái gì vậy? !

Nàng gất gao mở to hai mắt, không biết nên phản ứng gì.

Chiến Liên Thành cũng là bội phục nàng, trầm muộn thanh âm nói: "Nhắm mắt lại."

Nhạc Thiên Tuyết vẫn là theo bản năng nhắm mắt lại, dù sao chiến Vương gia nói cái gì chính là cái đó nha.

Bốn phía đều là khí tức của hắn, quanh quẩn tại chóp mũi, hình như là sa vào bên trong mùi rượu, cũng là say.

Nụ hôn của hắn công vô cùng tốt, mang theo năng, rõ ràng làm cho ho hấp của nàng có chút khản chương như bị đốt nóng nên.

Tay kia lại lướt qua trên người nàng, dừng lại tại cổ nàng

Nàng đột nhiên cả kinh, sau đó liền lập tức mở to mắt, nàng tranh thủ thời gian chính là đẩy Chiến Liên Thành ra.

Nàng che miệng của mình, có chút khó có thể tin, trời ạ, nàng mới vừa rồi bị sắc đẹp của Chiến Liên Thành hoàn toàn mê đảo rồi!

Nàng cơ hồ là muốn khóc lên, chính mình làm sao lại có thể mất mặt như vậy...

Nhạc Thiên Tuyết thanh âm đều có điểm nghẹn ngào, "Chiến Vương gia... Ngươi... Ngươi đừng dùng sắc đẹp của ngươi tùy tiện đi quyến rũ ta... Ngươi bây giờ tính làm cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Ta muốn ôm đùi người

Chiến Liên Thành nhú mày, đối mặt với sự bức bối của Nhạc Thiên Tuyết bức mà cô vẫn chưa thông suốt ý anh nói, anh cũng là có chút điểm hữu tâm vô lực.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn không nói lời nào, cũng là có chút điểm tức giận, dù sao môi của nàng không phải muốn hôn thì hôn rồi sao, bằng không thì nàng đã thành cái gì.

Nàng rút rút chân, đều muốn đem Chiến Liên Thành một cước đạp xuống giường.

Bất quá Chiến Liên Thành lúc này lại đem chân của nàng một chút đè lại, "Bốn vương nói, bốn vương đối với em không giống với em không giống với những người khác. "

Nhạc Thiên Tuyết tay cứng đờ, ý tứ này tuy rằng không rõ ràng lắm, bất quá nàng cũng là đoán được một chút.

Ý tứ này...

È hèm...

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chiến Vương gia! Với ta mà nói, ngươi chính là đặc biệt! Bởi vì ngươi là chủ tử tốt của ta!"

Chiến Liên Thành đôi mắt có chút co lại, nói: "Không phải ý tứ này."

Nhạc Thiên Tuyết tựa hồ là biết rõ hắn bắt đắc dĩ, thì càng thêm gây cho hắn tức giận, "Bằng không thì còn có ý gì? Chiến Vương gia ngươi chẳng lẽ còn muốn ta là muối muối? còn người là ca ca ta?"

Chiến Liên Thành bắt đầu hoài nghi, Nhạc Thiên Tuyết là có ý trêu chọc hắn.

Hắn nói: "Bốn vương có muối muối rồi."

Nhạc Thiên Tuyết đảo tròn mắt con, nói: "có thêm một người cũng không sao mà."

Chiến Liên Thành càng là nổi giận, nàng rõ ràng đã biết rõ đây là ý gì, nhưng bây giờ hết lần này tới lần khác lại một mực trêu ghẹo hắn!

Chiến Liên Thành ngồi dịch vào nàng, cũng mặc kệ Nhạc Thiên Tuyết chống cự, liền cũng là đem Nhạc Thiên Tuyết một chút đè xuống!

Nhạc Thiên Tuyết tóc đều tán loạn rồi, tản ra vào mắt hắn là đường cong tuyệt mỹ kia.

Nàng hai mắt có chút hoảng sợ, nhưng cũng là phản chiếu bộ dáng của Chiến Liên Thành.

Hắn sắc mặt âm lãnh, nhìn qua đã rất không cao hứng, hắn liền cúi đầu nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết, đem hai tay của nàng đè lại.

Chiến Liên Thành nói: "Bốn vương chỉ nói một lần, bốn vương, thích ngươi."

Cái này rõ ràng là thổ lộ, bất quá từ miệng Chiến Liên Thành nói ra lại là lời cứng rắn như vậy, Nhạc Thiên Tuyết hoàn toàn không cảm giác được thành ý, cũng không cảm giác được mình có chút vui mừng.

Đây cũng là buồn cười rồi, Tự nhiên bị Chiến Liên Thành thích, cũng không biết nói là may mắn hay vẫn là bất hạnh!

Khóe miệng nàng kéo ra, đành phải nói: "Thế nhưng là chiến Vương gia, ngươi yêu thích ta, ta lại không thích ngươi."

Một câu, ngăn chặn tất cả tâm tư của Chiến Liên Thành, thoáng cái đưa hắn không còn lời nào để nói

Chiến Liên Thành có chút nhú mày, tựa hồ cũng là không tưởng được.

Bất quá nhớ tới, Nhạc Thiên Tuyết đối với hắn chưa từng vứt bỏ, nhưng đối với Nguyên Thiên Tứ cũng là như vậy.

Lại nghĩ lại, nàng đối với Nguyên Thiên Tứ nhưng còn cẩn trọng hơn nhiều, nhưng lại cùng Nguyên Thiên Tứ kề vai sát cánh, thoạt nhìn vậy thì cực kỳ tốt.

Bỗng nhiên, Chiến Liên Thành cũng phát hiện mình hình như là một cái kẻ ngu...

Đây là hắn một bên tình nguyện, cái này còn không chiếm được một lời cảm động từ Nhạc Thiên Tuyết.

Hai người cứ như vậy giằng co một lúc, Chiến Liên Thành cũng là thả Nhạc Thiên Tuyết.

Tính cách của hắn quen có chút bá đạo không thể nghi ngờ, hắn nói: "Vậy ngươi liền từ giờ trở đi, phải thích bản vương."

Nhạc Thiên Tuyết đều nhanh muốn học máu, nàng nói: "Chiến Vương gia, ngươi như thế nào lại không nói đạo lý như vậy, chuyện tình cảm ai nói được chắc chắn như vậy, Ngươi để ta thích ngươi thì ta có thể thích ngươi sao? Nếu là ta có thể không chế lòng ta, ta cũng là thành thần tiên rồi."

Chiến Liên Thành mặc kệ, căn bản cũng không nghe nàng nói,.

Hắn sau khi từ biệt, lại chậm nói: "Một tháng, nếu là ngươi không có một điểm ý tứ với ta, bản vương cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng thở ra, xem ra Chiến Liên Thành vẫn là người có chút đạo lý.

Nàng cũng không nghĩ tới, cái này rõ ràng là đều muốn thâm nhập ở bên Chiến Liên Thành, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này.

Nếu ân Tô Tô đã biết, khẳng định phải giễu cợt nàng.

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Có thể hay không nửa tháng?"

Cái này một tháng thời gian quá dài, hơn nữa Chiến Liên Thành còn nhất định nhìn mình chăm chăm không tha.

Chiến Liên Thành cũng không biết trúng gió gì rồi, đêm nay rõ ràng nói với nàng những thứ này.

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng đã khóc vài lần, nàng hơi chút né tránh Chiến Liên Thành một điểm, không muốn cùng hắn có quá nhiều tiếp xúc.

Chiến Liên Thành đem những thứ này đều nhìn ở trong mắt, thần sắc hắn mặc dù không có nửa điểm biểu hiện, bất quá tâm thế nhưng là giật giật.

Cái gọi là thương cảm, cái gọi là đau lòng, cũng chính là như vậy.

"Không thể." Chiến Liên Thành nói, "Bản vương nói một tháng liền một tháng.:"

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, nói một tiếng: "Nhưng ngươi cũng không có thể như vậy, tự ngươi nói cái gì nên cái gì, còn không cho người ta phản kháng."

Chiến Liên Thành nghe được rành mạch, hắn nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, nàng kia tuy đáng ủy khuất cũng thật đẹp mắt.

Hắn tới gần nàng, nàng rụt rụt thân thể, nhưng lại Chiến Liên Thành như cũ là tới gần, Chiến Liên Thành liền ở bên tai của nàng nói: "Nhạc Thiên Tuyết, ai bảo ngươi là người tới trộm tâm của ta Há?"

Cái này rõ ràng chính là đùa giỡn!

Nhạc Thiên Tuyết ngẩng đầu, cái kia bờ môi lại vừa vụn tại trên gương mặt quá sát của Chiến Liên Thành!

Nàng lại là có chút kinh ngạc, vội vàng chính là lui ra phía sau một chút.

Nhưng lại phía sau, cũng không có địa phương nào cho nàng lui.

Chiến Liên Thành khóe miệng ngoác một cái, buồn cười nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này là cảm thấy mắt mặt cực kỳ, ở trước mặt người ngoài, nàng cũng không gấp như vậy, hiện tại đã bị Chiến Liên Thành ba lần bốn lượt biến thành như vậy!

Nàng nói: "Ta không phải!"

Chiến Liên Thành cũng chậm nói rồi, "Không phải? Vậy ngươi vì cái gì lúc trước muốn phi lễ bốn vương? Vì cái gì tại vách núi phía dưới lại không muốn vứt bỏ bốn vương mà chạy một mình? Vì cái gì lại muốn đi Thiên Lao cứu bốn vương?"

Hắn hỏi liên tiếp mấy vấn đề, Nhạc Thiên Tuyết còn không nghĩ đến rồi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không nhớ rõ những thứ này, thật không nghĩ đến Chiến Liên Thành còn một mực nhớ rõ.

Nàng nhíu mày: "Ta nào có phi lễ chiến Vương gia, vách tại sự tình phía dưới vách núi, là ta coi người như một người bạn bình thường của ta, ta đều sẽ không tùy ý chạy đi một mình. Về phần chuyện Thiên Lao là Hạo Nguyệt tới tìm ta hỗ trợ, ta đây liền giúp. Kỳ thật nói cho cùng, bởi vì ngươi là chiến Vương gia, giúp ngươi đối với ta cũng về sau cũng có lợi, ta đây mới giúp. Nếu là không có chút lợi ích gì ta cũng không mạo hiểm tính mạng mình như vậy."

Nàng nói trắng ra như vậy, Chiến Liên Thành làm sao sẽ không rõ?

Nếu như làm người, làm nhưng việc kia không có người nào là không có tâm tư

Ai biết Chiến Liên Thành lại nói: "Như vậy không tệ, bốn vương đối với ngươi mà nói coi như là có thể có lợi, như vậy ngươi càng ngày gặp ta càng nhiều, càng thêm dễ dàng thích bốn vương rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn không được liếc mắt, "Cái này căn bản vốn không phải như thế, Ta tại trên người ngươi chỉ muốn cầu chút lợi ích, làm sao có cái gì cảm tình."

Cho nên, Nhạc Thiên Tuyết ngay từ đầu liền rất rõ ràng lòng của mình, Chiến Liên Thành nói với nàng là nửa địch nửa hữu, cái này nếu lẫn vào chuyện tình cảm, vậy cũng thì phiền toái.

Chiến Liên Thành ề hèm một tiếng, cũng là đồng ý cái quan điểm này của nàng.

Nhưng hắn sau đó lại phát biểu một câu, nói: "Điều này cũng không sao, dù sao bốn vương còn có thể đối với ngươi có lợi, nếu là không có lợi, ngươi đoán chừng cũng sẽ không tới gần bốn vương nữa bước rồi."

Nhạc Thiên Tuyết triệt để là mắt choáng váng, Chiến Liên Thành hình như là không sao cả như vậy.

Cái này nói cùng cảm tình, Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là hy vọng người mình thích thật sự ưa thích chính mình, mà không phải có tư tâm đấy.

Như thế nào Chiến Liên Thành giống như không quan tâm? Trong mắt hắn, chẳng lẽ tình yêu cũng là coi trọng lợi ích trong đó sao?

Vừa nghĩ như thế, Nhạc Thiên Tuyết trong lòng cũng là có chút buồn bực.

Nàng trầm muộn thanh âm nói: "Cái kia chiến Vương gia tùy ý, dù sao ta không hiểu chiến vương gia lại có loại yêu thích này."

Lúc này thời điểm, Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút điểm nóng nảy, cũng mặc kệ Chiến Liên Thành là thân phận gì rồi.

Lúc này nàng đem tính tình của một nữ hài tử hiện hiện ra, không có nửa điểm khuyết điểm nhỏ nhất.

Mà Chiến Liên Thành, hết lần này tới lần khác cũng có tâm tư cùng nàng vô nghĩa.

Hỏi hắn: "Người ngươi muốn yêu thích là như thế nào?"

"Ta..." Nhạc Thiên Tuyết chuẩn bị nói, bất quá nàng cũng là bỗng nhiên ngừng, "Chiến Vương gia, dù sao người nọ cũng không phải ngươi, ngươi mò mẫm quan tâm làm gì vậy?"

Nàng biết rõ, nàng là quý y cô nương, hai người đều kết thù hận rồi, làm sao có thể ở cùng một chỗ.

Nếu Chiến Liên Thành biết rõ ràng thân phận này của nàng, đoán chừng là muốn giết nàng, còn thích nàng nữa không?

Nhạc Thiên Tuyết chính là rất rõ ràng điểm này, cho nên cho tới bây giờ đều quán được tốt lòng của mình.

Nàng minh bạch, Người nào có thể thích, và có người nào đó không thể thích!

Chiến Liên Thành nhíu mày, có chút không quá cao hứng,

Nhạc Thiên Tuyết cũng mặc kệ hắn có cao hay không, liền cũng là cố ý đẩy hắn đi ra ngoài.

Đây là Nhạc Thiên Tuyết lần thứ nhất to gan như vậy đối với Chiến Liên Thành, Chiến Liên Thành một tay đè chặt khuôn cửa, không cho Nhạc Thiên Tuyết đẩy nữa chính mình đi ra.

"Nhạc Thiên Tuyết, ngươi đừng được một tác lại muốn tiến một thước rồi."

Cho nàng một điểm màu sắc liền mở phùng nhuộm rồi, còn có coi hấn là vương gia hay không?

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chiến Vương gia, ngươi nếu như sửa được tính tình của ngươi, lại để cho ta thích ngươi, nhưng như ngươi bây giờ, rõ ràng chính là để cho ta chán ghét ngươi."

Nghe thấy lời này, Chiến Liên Thành tự vội vàng rút tay về.

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng là một thanh đưa hấn đẩy đi ra rồi, còn thuận đường đóng cửa lại.

Chiến Liên Thành nhìn cánh cửa đã đóng kín, tức giận một hồi.

Nhạc Thiên Tuyết trở lại trên giường, hít mấy hơi thở, cũng không hiểu cuối cùng là làm sao vậy.

Nàng vòng vại hạ thân, ôm chần thờ dài một tiếng: "Làm sao lại trêu chọc hấn... Tại sao có thể như vậy... Làm sao vậy..."

Nàng hỏi liên tiếp nhiều lần, đều là không rõ Chiến Liên Thành trong nội tâm suy nghĩ cái gì.

Nhạc Thiên Tuyết không biết là, nguyên bản Chiến Liên Thành còn không có một điểm cảm giác cấp bách cùng cảm giác khẩn trương, chẳng qua là hôm nay Nguyên Thiên Tứ ngũ lại phủ tướng quân, Chiến Liên Thành mới có cảm giác này mới hành động như vậy, tại vì sợ người cũng sẽ bị cướp đi!

Còn có chính là, vừa rồi Nhạc Thiên Tuyết cũng đem chuyện Nhan Thủy Liên này nói ra, Chiến Liên Thành chán ghét người khác lừa gạt mình, nhưng nếu như là đối với chính mình nói thật, hấn cũng là sẽ nhớ ở trong lòng.

Nhạc Thiên Tuyết đêm nay đều không thể nào ngủ tốt được, toàn bộ đầu óc đều là cái bộ dáng bá đạo kại của Chiến Liên Thành.

Ngày hôm sau đứng lên, nàng hai vành mắt đều thâm, ân Tô Tô còn cho là mình nhìn thấy quỷ.

Nàng hỏi: "Tuyết Nhi, ngươi tối hôm qua đi làm kẻ trộm hả?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất đắc dĩ, đã nói: "Có chút việc phiền lòng."

Ân Tô Tô ở chỗ này, mỗi ngày đều làm tốt.

Nhưng hôm nay Nhạc Thiên Tuyết đã nhìn thấy trên bàn còn có một chồng bánh ngọt, hình dáng bánh rất đẹp mắt, thoát nhìn chính là muốn ăn luôn.

Nàng thích ăn đồ ngọt, đầu tiên ăn đúng là cái bánh ngọt này.

Nàng ăn một cái, ân Tô Tô lúc này mới nói: "Đây là chiến Vương Phủ vừa rồi đưa tới, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, liền một cái đĩa bánh ngọt mà thôi, làm sao lại để cho truy tinh dùng khinh công đưa tới."

Nhạc Thiên Tuyết ngẩn người, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Chiến Vương Phủ đưa tới?

Cái kia chính là... Chiến Liên Thành làm cho người ta đưa tới? !

Nàng ho khan một tiếng, vội vàng uống một hớp nước, mới không có bị sặc, "Truy tinh còn nói cái gì?"

"Hấn nói cái này cho Thiên Tuyết cô nương làm đồ ăn sáng." Ân Tô Tô nói, "Xem ra ngươi đang ở trước mặt chiến vương gai nên mặt, rõ ràng coi trọng ngươi như vậy, ta đều phải nhanh lên một chút ôm lấy ngươi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Hoàng Thượng ra lệnh giết

Nhạc Thiên Tuyết đánh cho một cái lạnh run, nghĩ thầm Chiến Liên Thành làm cái gì vậy.

Nàng rụt rụt thân thể, cũng không dám ăn bánh ngọt điểm tâm đó nữa.

Ân Tô Tô trông thấy nàng như vậy, cảm thấy kỳ quái, liền cũng hỏi: "Người làm cái gì vậy? Cái bánh ngọt này ta ăn vụng qua một miếng, cảm thấy cũng không tệ lắm, ta ngược lại là muốn thỉnh giáo người nọ làm bánh ngọt này như thế nào."

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng vẫy vẫy tay, nói: "Không muốn không muốn! Chúng ta nên quên đĩa bánh ngọt này đi thôi! sự tình gì cũng không có phát sinh qua."

Ân Tô Tô thấy Nhạc Thiên Tuyết khác thường như thế, đều nhíu lông mày.

Bất quá lúc này Nguyên Thiên Tứ cũng tới, hắn gặp hai người nói chuyện với nhau thật vui, ngồi xuống, chính là cầm lấy một miếng bánh ngọt bắt đầu ăn. Hắn hỏi: "Có cái gì cao hứng ở đây sao?"

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn ăn bánh ngọt kia, thật sự là tâm tư gì cũng không có.

Nàng liền lắc đầu, than nhẹ một tiếng: "Không có việc gì, người tùy ý ăn đi, tùy ý!"

Nguyên Thiên Tứ mở trừng hai mắt, nhìn nhìn ân Tô Tô, không biết Nhạc Thiên Tuyết vì sao lại có tính tình này.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết chính là đột nhiên hỏi: "Thiên Tứ, qua mấy ngày nữa ta và người trở về Dược Vương Cốc thì như thế nào?"

Nguyên Thiên Tứ a một tiếng, đương nhiên là gật đầu, hắn đem bánh ngọt nuốt vào về sau, liền lập tức nói: "Cái này đương nhiên được, cha ta vẫn muốn gặp người một chút, thỉnh giáo người một ít y lý, lý thuyết y học."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, "Chúng ta ở đây hai ngày nữa liền đi!"

Ân Tô Tô một chương đập trên bàn, thần sắc nghiêm khắc, "Chậm đã! Vậy chuyện của ta tính làm sao bây giờ? ! Người bây giờ rời đi mà hay sao! Không phải nói muốn cùng ta đối phó Ngọc Cô Hàn sao? !"

Hiện tại Viên công tử cũng còn không có bắt được, cũng không thể kiểm củi ba năm thiêu một giờ!

Nhạc Thiên Tuyết có chút bất đắc dĩ, nói: "Hiện tại Thái Tử cũng không có khả năng nhanh như vậy liền có thể trở về hành cung Thái Tử, chúng ta không cần gấp gáp như vậy? Qua đoạn thời gian nữa ta trở về, thời gian lại vừa vãn rồi."

Ân Tô Tô vẫn kiên trì, nói: "Không được! Trong khoảng thời gian này cũng là cơ hội tốt, Viên công tử khả năng cũng sẽ xuất hiện đấy, ta không thể bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào được, Nhạc Thiên Tuyết, nếu là người dám đi, chúng ta liền tuyệt giao!"

Nhạc Thiên Tuyết khòe miệng co quắp, cái này Ân Tô Tô quá mức tính cực rồi.

Hiện tại nàng sợ Chiến Liên Thành quần lấy mình rồi, nếu lúc này Chiến Liên Thành phát hiện cái gì, cái kia mới thật là kiểm củi ba năm thiêu một giờ thì có.

Nàng chỉ có nói: "Tô Tô, có chút việc ta phải nói cho người."

Ân Tô Tô đã biết rõ Nhạc Thiên Tuyết có chỗ không ổn, lên đường: "Chuyện gì?"

Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn Nguyên Thiên Tứ, rõ ràng cho thấy chú ý Nguyên Thiên Tứ ở chỗ này rồi, cũng không thể lại để cho Nguyên Thiên Tứ nghe lén.

Nguyên Thiên Tứ bỗng nhiên liền cảm giác mình là người vô tội, bởi vì hắn chỉ ăn có một chút bánh ngọt mà thôi, đã bị người đuổi ra ngoài.

Bất quá hắn la hét: "Còn để hay không cho người ta ăn đồ ăn sáng rồi hả? !"

Ân Tô Tô liền bung đĩa bánh ngọt kia ra, kín đáo đưa cho Nguyên Thiên Tứ, lại trở về trong phòng đóng cửa lại.

Nhạc Thiên Tuyết sau đó mới cùng ân Tô Tô nói qua sự tình tối hôm qua, cái này ân Tô Tô cho sợ tới mức cái cảm cũng không khép lại được.

Nàng nhéo nhéo ngón tay, tiêu hóa chuyện này, nhưng không dám tin.

Nàng nói: "Ngay từ đầu nói người dùng sắc mê hoặc Chiến vương gia, không nghĩ tới thật sự thành công! Thực đây là kỳ tích! Một đại kỳ tích đấy!"

Nhạc Thiên Tuyết thấy được bộ dáng thường ngày của Ân Tô Tô, nàng hừ một tiếng: "Ân Tô Tô, người cũng không cần như vậy coi thường ta, còn tưởng rằng ta cả đời này không ai muốn? Ta đã nói với người, nếu ta nghĩ giả, rất nhiều người đều mơ tưởng lấy ta!"

Ân Tô Tô liền cười khúc khích, thật sự là nhẹn không được.

Nàng nói: "Cái này dễ nói, dù sao muốn kết hôn người cũng chỉ có cái tứ hoàng tử mất mù kia, còn có Ngọc Cô Hân đều muốn lợi dụng người, những người khác nghe thấy tên của người đều là thẳng lác đầu. Bất quá bây giờ nhiều hơn còn có thêm một chiến Vương gia, đây cũng là để cho ta sợ ngày người, chiến Vương gia thật sự là không tệ, rất đáng tiếc chính là sống không thọ được mấy năm, người nếu như đi theo hắn, qua vài năm thì phải thủ tiết rồi, cái này cũng không có lợi nhất. , "

Nhạc Thiên Tuyết trừng nàng , thời điểm lúc này còn có hào hứng nói giỡn.

Nàng nói: "Chiến Vương gia có thích hay không ta đây không phải cái đại sự gì, nhưng người phải biết rằng, ta là quý y cô nương, ta lúc trước thế nhưng là đã đoạt thất sắc linh dược của hắn, nếu hắn biết rõ thân phận này của ta, sẽ không thích ta nữa mà là muốn giết ta!"

Ân Tô Tô minh bạch sầu lo câu Nhạc Thiên Tuyết , nàng gật gật đầu, cũng là rất nghiêm túc nói ra: "Cái này xác thực, dù sao chiến Vương gia hiện tại nhưng lại chú ý người rồi, nếu là có cái gì sơ suất, cái kia thật đúng là phiền toái. Chiến Vương gia không có ưu điểm gì, hắn duy nhất đó là hắn thù rất dai: "

Nhạc Thiên Tuyết hít một tiếng, "Cho nên ta ngày hôm qua quả thực là bị hù chết!"

Ân Tô Tô lờm nàng, "Ta còn tưởng rằng người là cao hứng chết rồi."

"Cút!" Nhạc Thiên Tuyết mắng, "Cho nên hiện tại thật sự là không thể quá mức tiếp cận chiến Vương gia, ta nhất định phải trốn một thời gian."

Ân Tô Tô buông tay, "Như thế nào người gặp phải loại chuyện này đã nghĩ ngợi trốn rồi? Chiến Vương gia cũng chính là có chút lạnh như băng mà thôi, nếu là người cùng hắn thành thật nói tới, hắn sẽ phải nhìn lại hiện tại đang thích người mà buông tha cho người."

"Cái kia nếu hắn không buông tha thì sao?" Nhạc Thiên Tuyết nói.

Ân Tô Tô cũng là nhất thời không nói gì, đây cũng là, Chiến Liên Thành tâm tư ai cũng đoán không ra, nếu không buông tha Nhạc Thiên Tuyết, vậy thì thật là chỉ còn đường chết mà thôi.

Ân Tô Tô cũng không miễn cưỡng Nhạc Thiên Tuyết, liền nói: "Vậy người muốn khi nào thì đi? Đại hoàng tử nước Mực sẽ làm thế nào?"

"Ta tối hôm qua ta đã đặc chế thuốc, sẽ có chút tác dụng. Hơn nữa tối hôm qua ta cũng nói ra chỗ ẩn thân của Nhan Thủy Liên, ta chỉ sợ Ngọc Chi Dương sẽ trả thù ta nói ra thân phận của ta... Ta cũng không nghĩ ra, Cái người Nhan Thủy Liên này lại làm cho Chiến vương gia và hoàng thượng cùng tranh giành." Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy phiền não.

Nguyên bản cảm thấy đây chỉ là đi xem bệnh, cũng sẽ không gây phiền toái gì, cái này vừa vặn có thể làm cho Ngọc Chi Dương không nói ra chuyện của mình.

Nhưng mà nàng không ngờ Nhan Thủy Liên lại rơi vào hoàn cảnh như vậy, nếu là có cái gì vô ý, hai bên cũng chưa đạt được mục đích, đến lúc đó có cầu thần phật cũng vô ích.

Ân Tô Tô ề hèm một tiếng, gật gật đầu: "Đúng là ý không ngờ được, hiện tại chỉ có là chạy trốn thôi

Nhạc Thiên Tuyết vô tình đẩy, cũng là liên tiếp hít vài thanh âm, cảm giác mình lúc này đây quả nhiên là thất sách.

Ân Tô Tô mức thêm cho nàng một chén cháo nữa, nói: "Tuyết Nhi, người không bằng hỏi mình, hiện tại làm sao kháng cự chiến Vương gia là vì cái gì? Kỳ thật người bây giờ trước tiên có thể ổn định ở bên chiến Vương gia, lại từ từ nói cho hắn biết chân tướng, đây không phải là tính cách của người, chỉ biết tránh né."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, cũng là kỳ rồi quá, ân Tô Tô nói rất hay cũng có vài phần đạo lý.

Bất quá nàng lại suy nghĩ một chút, còn nói: "Chiến Liên Thành là ai? Ta sợ tính cách bá đạo của hắn, đi trước rồi nói sau."

Ân Tô Tô nhìn thật sâu Nhạc Thiên Tuyết, miệng giật giật, nhưng thùy chung đều không nói gì.

Nhạc Thiên Tuyết bây giờ là bị một ít chuyện che mắt, ân Tô Tô dù nói thế nào, Nhạc Thiên Tuyết cũng sẽ không tỉnh táo mà nhìn thấu, cái này phải đợi Nhạc Thiên Tuyết chính mình chậm rãi từ từ cảm nhận rõ ràng mới được.

Nhạc Thiên Tuyết quyết làm điều gì, ân Tô Tô đều cũng giúp đỡ nàng, dù sao lúc này đây đích thật là có chút nguy hiểm, đây tuyệt đối không thể để cho Nhạc Thiên Tuyết nguy hiểm đến tính mạng được, bằng không thì nàng cả đời cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Nói cho cùng, Nhạc Thiên Tuyết cũng là bởi vì mình mới cùng Chiến Liên Thành có liên quan, hiện tại lại thêm một Ngọc Chi Dương, cái kia đích thật là phiền toái.

Mà bên kia, Hạo Nguyệt cùng truy tinh đã sớm bí mật đi tòa nhà phía ngoại ô tây thành, nhưng ngôi nhà kia hiện không còn một bóng người

Bất quá coi như là người rời đi, nhưng trong phòng vẫn là có không ít thứ đồ vật lưu lại, dù sao khả năng người rời đi tương đối vội vàng.

Hạo Nguyệt kiểm tra một phen, cũng không có phát hiện có cái gì không ổn.

Bất quá về sau truy tình kiểm tra lại trên giường thì phát hiện một vật, nếu không phải mất sắc, căn bản cũng không phát hiện được.

Hắn nhìn nhìn, phát hiện đây là một cái nhẫn bé, nhưng đây là dùng Cổ Ngọc điêu khắc mà thành, thoát nhìn vô cùng quý báu, hơn nữa chiếc nhẫn trên chiếc nhẫn kia có một chữ Nhan.

"Nhan gia có một cổ ngọc nhẫn, đây chính là được dùng như con dấu, điều này đại biểu cho mệnh lệnh của gia chủ.," Hạo Nguyệt nói, "Khả năng chính là cái này."

"Nhan sông đã từng nói qua, lúc ấy tại thời điểm Nhan Thủy Liên bị bắt cóc đi có chút vội vàng, Nhan Thủy Liên khi đó cũng không kịp đem cổ ngọc nhẫn giao cho nhan sông." Truy tình nói.

Hạo Nguyệt liền cũng là gật gật đầu: "Trước lấy về cho Vương gia nhìn xem, thời điểm chúng ta đến cũng là đoán trước không tìm được người rồi."

Bất quá bọn hắn che mặt, hành tung cẩn thận, kiên quyết để không bị bại lộ hân phận.

Nhan Thủy Liên tạm thời không tìm được, bất quá có cái nhẫn cổ ngọc ngược lại cũng coi như là có chút thu hoạch.

Nhan sông vừa thấy nhẫn cổ ngọc, liền cũng nói: "Không sai, cái này chính là, Nhan gia có rất nhiều đều lấy cái nhẫn này là con dấu, nhìn thấy con dấu này chính là chấp hành mệnh lệnh của gia chủ."

Chiến Liên Thành khẽ vuốt cằm, nói: "Đúng vậy, bất quá còn không có tìm được Nhan Thủy Liên."

Nhan sông hít một tiếng, "Đi một bước này, chúng ta đều dự liệu được nguy hiểm."

"Hoàng Thượng sẽ không giết Nhan Thủy Liên, chờ một chút đi." Chiến Liên Thành nói, "Bỏn vương nhất định sẽ dùng hết mọi biện pháp cứu cô ấy."

Nhan sông cũng liền gật gật đầu, hiện tại cũng không có biện pháp khác, chỉ có là tin tưởng Chiến Liên Thành.

Nhưng lại hôm nay đã có người đi qua cái tòa nhà kia, Ngọc Chi Dương không có khả năng không biết.

Hắn ở đây trong ngự thư phòng, cúi đầu, cửa bầu không khí vô cùng lạnh làm cho người ngoài cảm giác không dám tùy tiện ho hấp.

Hoàng Đế sắc mặt xanh mét, chính là nhìn chăm chăm vào Ngọc Chi Dương, nói: "Trẫm đã nói với ngươi rồi, không thể tin tưởng Nhạc Thiên Tuyệt!"

Ngọc Chi Dương không có như ngày thường vui vẻ, hắn thì cứ như vậy lẳng lặng đứng đấy, "Phụ hoàng, nhi thần chỉ là muốn muốn thử dò xét một phen, cũng không phải thật sự tin tưởng Nhạc Thiên Tuyệt, bây giờ không phải là biết rõ, Nhạc Thiên Tuyệt là tai mắt của Chiến Liên Thành sao?"

Hoàng Đế hơi chút tiêu tan khó chịu, hắn có chút nắm tay, nói: "Cái này thăm dò cũng tốt, thật sự tin tưởng cũng tốt, hiện tại có thể xác định, Chiến Liên Thành chính là cá nhân! Cái này nhất định phải tranh thủ thời gian diệt trừ Chiến Liên Thành! Hừ! Trẫm lúc trước thật sự là dẫn Sói vào nhà!"

Hiện tại Chiến Liên Thành thế nhưng là một con dã lang, cũng không có dễ dàng như vậy là có thể diệt trừ hắn.

Ngọc Chi Dương nói: "Phụ hoàng, trước đó lần thứ nhất làm ăn đã lỗ vốn, lúc này đây chúng ta hay vẫn là không nên hành động thiếu suy nghĩ, miễn cho lại để cho Chiến Liên Thành kiểm chế, dù sao Nhan Thủy Liên vẫn còn trên tay chúng ta, Nhan gia cũng sẽ không hoàn toàn dựa vào Chiến Liên Thành."

Hoàng Đế là cảm nát tâm, nhưng lại đều không có đã kích đến Chiến Liên Thành một phần một chút nào.

"Chiến Liên Thành mười lăm tuổi liền đánh bại nước Mục cùng Lương Tấn quốc ba mươi vạn đại quân, hiện tại cũng không thể dùng biện pháp bình thường để xử lý hắn, đi tìm Viên phong hạ độc Trùng chi thuật." Hoàng Đế nói qua, "Trẫm lúc trước nghe nói, Viên phong đã có kinh địch, ngươi cũng nghĩ biện pháp giết cái quý y cô nương kia! Không thể để cho Chiến Liên Thành có đường sống!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Yêu thích ta cái gì ta sửa!

Ngọc Chi Dương có chút ngược mắt, cũng là có chút điểm kinh ngạc.

Hắn một mực không nói ra, Nhạc Thiên Tuyệt chính là quý y.

Nếu để cho cha hấn Hoàng thượng biết rõ, cái kia Nhạc Thiên Tuyết liền tức khắc bị giết chết không thể nghi ngờ.

Hấn mím môi, chính là nói: "Đúng, phụ hoàng."

Ngọc Chi Dương một mực ở bên ngoài, cho nên cũng không có phù đệ, hấn còn một mực ở tại nơi này trong hoàng cung.

Hấn vốn là về tới cung điện, bất quá cũng là ngồi không yên.

Hôm nay Nhạc Thiên Tuyết dựa sát vào Chiến Liên Thành, tâm tình của hấn là có điểm bi phần khổ sở, vì cái gì Nhạc Thiên Tuyết làm như vậy? Vì cái gì nàng lại là quân cờ của Chiến Liên Thành?

Ngọc Chi Dương không chịu nổi, lúc này mới xuất cung.

Đi phủ tướng quân, phát hiện Nhạc Thiên Tuyết cũng không ở tại trong phủ tướng quân, hỏi người làm, nguyên lai là nàng cùng Nguyên Thiên Tứ đi ra ngoài tiệm thuốc mua dược liệu.

Lúc này tới gần chạng vạng tối, ngày đó khí trời có điểm nóng bức, bất quá chân trời ánh nắng chiều là cực kỳ đẹp mắt, tầng tầng lớp lớp, chứng kiến cảnh hoàng hôn sinh đẹp này thật là không mấy khi có được như vậy.

Hấn dừng một chút, chính là quay người rời đi, bất quá trên đường hết lần này tới lần khác liền gặp Nhạc Thiên Tuyết cùng Nguyên Thiên Tứ.

Nhạc Thiên Tuyết đang cùng Nguyên Thiên Tứ nói chuyện với nhau thật vui, nàng cười nói: "Hôm nay nguoi nhưng lại hao tổn của ta không ít bạc, ta thể nhưng là tính toán tiền lãi đây."

Nguyên Thiên Tứ ân một tiếng, bất quá vẫn là vẻ mặt không tình nguyện.

Hấn nói: "Nguoi thân gia cũng không ít, vì cái gì có tí bạc kia cũng so đo với ta?"

Nhạc Thiên Tuyết không thuận theo bất mãn, nói: "Góp gió thành bão, cái kẻ nghèo nahnguoi hôm nay ta đã phải bỏ ra rất nhiều bạc, lúc này đây nhất định phải tính cả, bằng không thì bạc của ta sẽ bị nguoi tiêu hết."

Nguyên Thiên Tứ có chút mất hứng.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết quay đầu thời điểm, liền trông thấy Ngọc Chi Dương đứng tại trước mặt mình, cũng chỉ cách có năm bước.

Nàng cũng đoán được là Ngọc Chi Dương sẽ đến tìm mình, chẳng qua là ánh mắt kia của Ngọc Chi Dương như trước thanh tịnh, không có phần nộ cùng trách cứ, giống như hết thảy đều không có phát sinh chuyện gì.

Chỉ là không có biểu hiện ra ngoài không có nghĩa là không có phát sinh, Nhạc Thiên Tuyết đi tới, hô một tiếng: "Tam hoàng tử, như vậy trùng hợp a?"

Ngọc Chi Dương nhìn thấy nàng, tâm tình cũng là không hiểu tốt hơn chút nào.

Hấn gật gật đầu, "Ừ, có một số việc muốn cùng nguoi thương lượng."

Nguyên Thiên Tứ nhìn thấy vậy, liền tự động tách ra, cảm giác, cảm thấy bầu không khí có chút quỷ dị.

Ngọc Chi Dương thấy bốn phía cũng không có người, lúc này mới lôi kéo Nhạc Thiên Tuyết đến một nơi hẻo lánh.

Nhạc Thiên Tuyết trong tay còn cầm lấy dược liệu, nàng thần sắc lạnh nhạt, hỏi: "Tam hoàng tử là muốn nói với ta sự tình của Nhan Thủy Liên?"

"Thật sự là tiết lộ ra ngoài hay sao?"

"Không sai, là ta." Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp thừa nhận, "Tam hoàng tử cũng đã nghi ngờ ta, vậy tại sao còn muốn tới hỏi ta đây?"

Ngọc Chi Dương khẽ cười một tiếng, mang theo nhàn nhạt trào phúng, "Ta chỉ là muốn không đến, nguoi thật sự đã trở thành quân cờ của Chiến Liên Thành."

Hơn nữa, hấn cũng có mỗ5tj tầng khác đi thăm dò, cho nên này mới khiến Nhạc Thiên Tuyết biết rõ đấy.

Nghiêm chỉnh mà nói, hấn coi như là lợi dụng Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày: "Quân cờ? Tam hoàng tử như vậy hình dung ngược lại cũng không tệ."

Ngọc Chi Dương nghiêm mặt, hấn chưa bao giờ như vậy chăm chú quá.

Hấn nói: "Thiên Tuyết, nguoi bây giờ nhưng phải biết rằng, chính nguoi lựa chọn là con đường gì. Đây là Thiên Long Quốc, không phải Chiến Liên Thành một tay có thể che trời được."

Nhạc Thiên Tuyết lui ra phía sau một bước, cùng Ngọc Chi Dương giữ vững khoảng cách.

Nàng nói: "Ta biết rõ, bất quá bây giờ ta tựa hồ cũng không có lựa chọn khác, dù sao người tiết lộ cho ta nghe, cũng là đã rõ hành tung của Nhan Thủy Liên sẽ bị tiết lộ, ta đây liền biết thời biết thế giúp người một chút nha. Tam hoàng tử, ta tuy rằng tuổi không lớn lắm, bất quá đầu óc không ngốc. Như thế nào đây? Người thăm dò Chiến Liên Thành cái gì? Nhưng lại đã nguyện như ý rồi hả?"

Nhạc Thiên Tuyết trắng ra như vậy, Ngọc Chi Dương cũng là thu hồi lại dáng vẻ tươi cười.

Không sai, Nhạc Thiên Tuyết đích thật là rất thông minh.

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ Chiến Liên Thành sẽ thất bại mà quay về, vậy đoán được.

Khóe miệng nàng vui vẻ như trước, cái kia ánh mắt hình như là thấy rõ hết thảy.

Ngọc Chi Dương trầm giọng nói: "Xem ra lợi dụng người không phải một việc sáng suốt."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái kia đúng vậy a, hai phe đều muốn nịnh nọt, hai phe cũng không thể đắc tội, ta còn một mực tính toán lắm, ngủ đều không an ổn."

Ngọc Chi Dương nhìn chằm chằm vào nàng, nói: "Chẳng lẽ lại, người đối với Chiến Liên Thành không phải thật tâm quy thuận hay sao?"

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng sau khi từ biệt: "Thật không thật, cũng không liên can tới người rồi."

Nàng cũng là chẳng muốn nói ra, nếu Ngọc Chi Dương muốn khích lệ nàng, cái kia lớn cũng không tất.

Ngọc Chi Dương thấy nàng phải đi, chính là kéo lấy ống tay áo của nàng, "Thiên Tuyết, người chẳng lẽ sẽ không sợ ta đem thân phận của người công bố với mọi người?"

Nhạc Thiên Tuyết không sao cả nhún nhún vai, "Tam hoàng tử tùy ý người, ta đều dự liệu được. Quyền lực của các người chi tranh, ta cũng không có hứng thú tham dự."

Ngọc Chi Dương nhìn nàng một cái, buông lỏng tay ra, nói: "Ta có thể không nói, bất quá người phải rời khỏi kinh thành đoạn thời gian trước mắt đã."

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy kỳ quái, liền nhìn nhìn Ngọc Chi Dương, cũng đoán không ra Ngọc Chi Dương là tâm tư gì rồi.

Ngọc Chi Dương nói: "Ta xem người là bằng hữu, ta giúp người lúc này đây."

"Cảm ơn." Nhạc Thiên Tuyết cười cười, tâm cũng là nhẹ nhàng thở ra.

Ngọc Chi Dương biết rõ nàng là đã đáp ứng, trong lòng cũng là an ổn không ít, dù sao Chiến Liên Thành người này một bụng xảo trá, Nhạc Thiên Tuyết coi như là thông minh, cũng không có khả năng địch nổi Chiến Liên Thành.

Nam nhân ở giữa đấu tranh, cho tới bây giờ đều không cần nữ nhân tới trộn đều.

Nhạc Thiên Tuyết về tới phủ tướng quân, chính là lập tức thu dọn đồ đạc.

Ân Tô Tô thấy nàng như thế dồn dập, liền hỏi: "Người gấp gấp như vậy phải đi rồi?"

"Không phải, ta chỉ là chinh đồn một chút thôi." Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết mình làm sao vậy, chưa bao giờ lại có cảm giác sốt ruột như hôm nay, sự tình tất cả đều không tại trong lòng bàn tay nàng nắm giữ.

Đơn giản mà nói, chính là thế sự khó liệu.

Nàng ngồi xuống, chính là thở dài một tiếng, nâng má, bộ dáng kia nhưng lại khổ não.

Ân Tô Tô thấy nàng như thế, liền rót một chén trà cho nàng, nói: "Hiện tại coi như là hai bên cũng không nịnh nọt rồi, không nghĩ tới Hoàng Thượng cùng chiến Vương gia sau lưng tranh đấu lợi hại như vậy, cái này còn dính dáng đến người, người bây giờ đều muốn thoát thân cũng là phiền toái."

Nhạc Thiên Tuyết lại hít một tiếng.

"Đều là ta không tốt, nếu không phải bởi vì ta, người ngay từ đầu cũng sẽ không có ý giả danh lợi dụng chiến liên thanh." Ân Tô Tô cũng là ngồi xuống, ánh mắt âm trầm, rõ ràng cho thấy tự trách.

Nhạc Thiên Tuyết lắc đầu, nói: "Không có việc gì, nếu việc gì ta đều cũng có thể định liệu thì ta tự đã thành thần tiên."

Ân Tô Tô ân một tiếng, vốn sự tình nguy hiểm Nhạc Thiên Tuyết không phải sợ lắm, chẳng qua là Chiến Liên Thành bỗng nhiên nói với nàng những thứ này, cái này làm cho Nhạc Thiên Tuyết bị hù chết, cho nên Nhạc Thiên Tuyết hiện tại mới hoang mang lo sợ.

Đại hoàng tử nước mực đã có dấu hiệu tỉnh lại, Nguyên Thiên Tứ là tiến vào cung. Nhạc Thiên Tuyết chính là đợi Nguyên Thiên Tứ trở về, thương lượng một chút lộ trình, lúc này mới cùng với Nguyên Thiên Tứ rời đi.

Ân Tô Tô tự nhiên là không cùng đi, nàng nhưng lại vẫn phải ở chỗ này quan sát động tĩnh của Ngọc Cô Hàn, còn muốn tìm Viên công tử đấy.

Đêm đó, Đại hoàng tử nước mực đã tỉnh lại.

Nguyên Thiên Tứ cũng là đã ra khỏi cung, cái này sau khi trở về, liền phát hiện Nhạc Thiên Tuyết liền sớm đã thu thập xong đồ nữ trang, châu báu.

Nguyên Thiên Tứ là mắt choáng váng, "Người đây là muốn chạy đi đâu thôi?" (ý là đi chốn không trở về).

Nhạc Thiên Tuyết khẽ cười một tiếng, "Ít nói nhảm, người cũng tranh thủ thời gian chỉnh đốn một chút đi, chúng ta sáng mai liền xuất phát."

Nguyên Thiên Tứ nhàu trán: "Cái này cũng không cần vội vã như vậy?"

"Đi sớm về sớm, người làm sao lại không hiểu?" Nhạc Thiên Tuyết nói qua, "Tranh thủ thời gian đấy, đừng để cho ta thúc giục người."

Hắn lên tiếng, chính là ngoan ngoãn đi thu thập.

Nhạc Thiên Tuyết sớm liền thu thập xong, đã đến bên ngoài hóng mát.

Nàng ngồi xích đu, vô luận như thế nào lay động, cái kia đều là trông thấy bầu trời đầy sao.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ lại muốn, vẫn cảm thấy có chút lo lắng, nếu là biết rõ có thể như vậy, nàng lúc trước liền hướng Chiến Liên Thành dựa sát vào đây.

Bất quá nàng cũng không biết vì sao, Ngọc Nam Phong cả ngày quần quít lấy nàng, nàng đều không nghĩ tới phải đi, nhưng đối với chuyện của Chiến liên Thành lại không giống như vậy?

"Cái này đương nhiên là không giống nhau, Chiến Liên Thành nhưng lại sẽ giết người đấy." Nhạc Thiên Tuyết làm bầm lâu bầu mà nói, "Hơn nữa a, hiện tại bọn hắn hai phe đấu nhau, người một người nữ trộn đều cái gì, đi thôi đi thôi... Rời đi là tốt rồi."

Nói như vậy bội phục chính mình, Nhạc Thiên Tuyết tâm cũng là an định xuống.

Nàng đang vỗ lồng ngực của mình, vẫn còn thì thảo tự nói lấy, phía sau liền có người nói chuyện: "Hình như là đang nói bốn vương."

Nhạc Thiên Tuyết thoáng liền bị sợ giật cả mình, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Chiến Liên Thành đứng ở phía sau xích đu, hắn tuy là mang theo mặt nạ, bất quá Nhạc Thiên Tuyết đã phỏng đoán là hắn nhất định đang cười trộm.

Nàng đều muốn đứng lên, bất quá Chiến Liên Thành liền thò tay đem nàng đè lại, không cho nàng triển khai.

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy có chút không được tự nhiên, nói: "Người đã đến rồi thì nên chọn chỗ ngồi xuống, làm gì vậy một mực ám lấy ta?"

Chiến Liên Thành liền đi tới phía trước Nhạc Thiên Tuyết, tại ghế trước mặt nàng ngồi xuống.

Hắn liếc mắt nhìn nàng, nhàn nhạt nói: "Người đối với bốn vương nói chuyện ngược lại là có không ít to gan."

Nhạc Thiên Tuyết thân thể sẽ dịch về sau, nói: "Vương gia người thật đúng là đa tâm, hay vẫn là giống nhau... Giống nhau."

Chiến Liên Thành cũng không cùng nàng so đo, lên đường: "Bốn vương mấy ngày nữa muốn đi Tri châu một chuyến, người có đi không?"

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng cự tuyệt: "Vương gia làm việc, đây không phải là việc ta nên đi cùng? Ta tại phủ tướng quân cũng có rất nhiều chuyện bề bộn, Vương gia mang theo Hạo Nguyệt cùng truy tòng là được rồi."

Thấy nàng một mực cự tuyệt, Chiến Liên Thành tâm tình cũng là trầm xuống.

Giống như đây không phải là chuyện hài hòa khi ở chung, ngược lại là làm cho nàng càng thêm kiêng kỵ chính mình.

Chiến Liên Thành cũng không nghĩ ra là có chỗ nào sai lầm, bất quá hắn từ trước đến nay đã quen bá đạo, Nhạc Thiên Tuyết không muốn, nhưng hắn lại nói: "Bốn vương đi theo thiếu cái một người đại phu."

Nhạc Thiên Tuyết: "..."

Chiến Liên Thành thấy nàng không nói tiếng, còn tưởng rằng nàng là đã đáp ứng.

Hắn nói tiếp: "Mấy ngày nay người liền chuẩn bị một chút, chúng ta cũng chính là đi vài ngày mà thôi."

"Vì cái gì phải mang theo ta..." Nhạc Thiên Tuyết lại thì thảo tự nói, tâm tình cực kỳ khó chịu.

Chiến Liên Thành đã nói rồi: "Bổn vương cho ngươi một tháng, do vậy mỗi ngày đều muốn ở cùng ngươi, bằng không, quá thiệt thòi."

Nhạc Thiên Tuyết đành phải nói: "Chiến Vương gia, không cần cho ta một tháng, coi như là ngươi cho ta thời gian nửa năm, cái kia cũng sẽ không có bất luận cái gì biến hóa..."

Nàng cũng đã nói như vậy, nhưng lại Chiến Liên Thành giống như là vẫn không hiểu.

Không, là Chiến Liên Thành quyết ý làm như vậy, hẳn cũng mặc kệ Nhạc Thiên Tuyết tâm ý cuối cùng như thế nào.

Hắn nói: "Không đến cuối cùng, không biết kết quả."

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm đã nói rồi, nếu là hắn biết mình chính là quý y, hẳn làm gì còn có tâm tư như vậy nữa, cùng mình nói những thứ này

Nàng hít một tiếng: "Chiến Vương gia, ngươi yêu thích ta cái gì, ta sửa!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Khó Phòng sát thủ

Chiến Liên Thành thoáng cái liền lạnh mặt, toàn thân khí tức băng lạnh

Hắn tới gần Nhạc Thiên Tuyết, không cho nàng có bất kỳ phản ứng nào

Nhạc Thiên Tuyết trừng to mắt, muốn né tránh một chút, nhưng cái cảm liên bị Chiến Liên Thành chế trụ.

Trong nội tâm nàng là bi phẫn vô cùng, cảm thấy Chiến Liên Thành chính là xem mình là bá đạo Vương gia muốn làm gì thì làm!

Hết lần này tới lần khác, Nhạc Thiên Tuyết chính là phải nhận cái bộ dạng không tốt này

Chiến Liên Thành đã nói: "Trêu chọc bổn vương, hiện tại đã nghĩ muốn rời khỏi? Nhạc Thiên Tuyết, bổn vương nói cho ngươi biết, không có cái cửa này."

Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái đem tay hắn mở ra, cả giận nói: "Ta mới mặc kệ ngươi có cho hay không, ta mở cửa đây! Đây đều là ngươi tự mình đa tình! Tự mình đa tình hiểu hay không? ! Chiến Vương gia! Bá đạo cũng có độ, ta cũng không cần ngươi cái bộ này!"

Chiến Liên Thành gật gật đầu, thanh âm cũng là du dương...mà bắt đầu, "Đúng, chính là cái này, bổn vương liền ưa thích chính là cái bộ dạng xù lông này của ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết có chút kinh ngạc thoáng một phát, cảm giác Chiến Liên Thành chính là cái đồ biến thái.

Nàng hừ một tiếng, nói: "Chiến Vương gia miệng ngươi vị thật nặng."

"Nếu như là ngươi, bổn vương cũng không phải chú ý khẩu vị có nặng hay không đấy." Chiến Liên Thành nói qua, cũng liền ngồi ngay ngắn, giống như hắn không phải đang đùa giỡn, "Nhạc Thiên Tuyết, sáng nay Truy Tinh đưa tới bánh ngọt, ăn không ngon?"

Nhạc Thiên Tuyết sau khi rời đi vị trí cũ, hờn dỗi nói: "Không ăn, đều bị Nguyên Thiên Tứ ăn."

Nàng cũng không biết vì cái gì, Chiến Liên Thành sáng sớm cho người đưa bánh ngọt tới đây, dù sao buổi sáng cũng không thể thường xuyên ăn đồ ngọt.

Chiến Liên Thành nghe thấy được, thanh âm tăng lên ko ít: "Ngươi! Ngươi có biết hay không đó là..."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn hắn, có chút kì quái, "Như thế nào?"

Chiến Liên Thành nhìn được, bất quá hẳn cũng sẽ không bỏ qua, liền uy hiếp Nhạc Thiên Tuyết, "Cái kia bánh ngọt ngươi còn dám để cho người khác ăn mà nói, cẩn thận bổn vương xử lý ngươi rồi!"

Nhạc Thiên Tuyết khiêu mi: "Vì cái gì? Vậy làm sao không thể để cho người khác ăn?"

Hắn ko biết thường xuyên ăn đồ ngọt sẽ dễ dàng béo lên hay sao? Hẳn là muốn cho chính mình ăn đến béo tròn ! Quả nhiên là tồn tại rất lớn tâm cơ!

Chiến Liên Thành nói: "Bổn vương nói ngươi chỉ nghe! Đừng hỏi vì cái gì!"

Hiện tại nàng nhưng lại sẽ đỉnh chũy, trước kia còn là hấp tấp trái một tiếng chiến Vương gia, phải một tiếng chiến Vương gia!

Nếu không phải nàng lúc trước khoe mẽ, Chiến Liên Thành như thế nào lại chú ý lên nàng, hơn nữa nàng cũng làm một cách tinh quái, rõ ràng là rất mềm tâm, lại hết lần này tới lần khác nói năng chua ngoa.

Nàng trong khoảng thời gian này làm những thứ này, mặc dù là vì lợi ích, bất quá Chiến Liên Thành mỗi một lần đều nhớ ở trong lòng.

Mặc kệ nàng có phải là thật tâm hay ko, nhưng Chiến Liên Thành cảm thấy, chỉ cần nàng vĩnh viễn sẽ không phản bội mình, đủ để bỏ xuống chính mình.

Người khác không biết, Chiến Liên Thành muốn kỳ thật chỉ đơn giản như vậy.

Chỉ có điều ví dụ như hiện tại, Chiến Liên Thành hoàn toàn sẽ không hiểu như thế nào lấy niềm vui nữ tử

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, cũng không nên nghịch ý Chiến Liên Thành, nàng liền rầu rĩ gật đầu, "Ta đã biết."

Chiến Liên Thành thấy nàng đã đáp ứng, lúc này mới ừ một tiếng, đã hài lòng.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm lại ồm ồm, dù sao nàng ngày mai đều muốn cùng Nguyên Thiên Tứ đi Dục Vương Cốc rồi, người cái kia bánh ngọt Nguyên Thiên Tứ ăn không hết, ta cũng ăn không hết!

Chiến Liên Thành cũng không có ở lâu, cùng Nhạc Thiên Tuyết nhiều hơn nữa nói chuyện hai câu chính là rời đi.

Nhạc Thiên Tuyết lại là cảm thấy hờn dỗi, tổng cảm giác mình là rời đi vận rủi.

Mặc kệ, dù sao đi nhanh lên, cái này Chiến Liên Thành nhưng là không còn biện pháp quán thân rồi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Nhạc Thiên Tuyết liền đi đánh thức Nguyên Thiên Tứ.

Nguyên Thiên Tứ vẫn có chút mơ hồ, Nhạc Thiên Tuyết đã phụ giúp hắn lên ngựa.

"Phải sớm như vậy chạy đi sao?" Nguyên Thiên Tứ con mắt đều không mở ra được, hắn nhưng lại không thói quen sớm như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết tinh thần sáng láng, nàng nói ra: "Không nên lái nhái, đi!"

Nàng ân hừ một tiếng, chính là vỗ vỗ mông con ngựa Nguyên Thiên Tứ cười.

Nguyên Thiên Tứ hét lên một tiếng, "Này! Người cũng không thể như vậy!"

Nhưng con ngựa đã chạy ra ngoài, Nguyên Thiên Tứ lần này hoàn toàn tỉnh ngủ, bất quá hắn chỉ thiếu chút nữa lập tức ngã xuống.

Nhạc Thiên Tuyết cười xuy một tiếng, cũng lên ngựa đuổi kịp.

Hai người buổi sáng ra khỏi thành, việc này tự nhiên cần phải có Yêu Bài, ngày nay mỗi người dân của Long quốc có một cái Yêu Bài chứng minh thân phận, giống hiện đại CMND vậy.

Ra khỏi thành vào thành cũng cần Yêu Bài, Nhạc Thiên Tuyết sau khi bị kiểm tra cùng Nguyên Thiên Tứ ra khỏi thành, Nhạc Thiên Tuyết liền tiếp tục đi đại lộ.

Nguyên Thiên Tứ hỏi: "Làm sao lại không đi đường nhỏ hả? Như vậy không phải nhanh lên, hơn nữa cũng không sợ bị người theo dõi sao?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Điểm ấy không cần phải lo lắng, chúng ta sẽ vượt sông."

"Vượt sông?" Nguyên Thiên Tứ nói, "Đây không phải lượn đường xa sao?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chúng ta cưỡi ngựa dễ dàng bị truy tung, ngồi thuyền sẽ không quá lộ liễu, chúng ta tại trên đường rồi thuyền là được."

Nguyên Thiên Tứ khóe miệng co rút, cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết tâm tư thật sự là kín đáo.

Nhưng tâm tư kín đáo như vậy, lại là vì tránh né một người nam nhân, Nguyên Thiên Tứ cũng là cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết chỉ số thông minh là bị con chó ăn.

Bất quá như vậy cũng tốt, Nhạc Thiên Tuyết không với nam nhân khác cảm thấy hứng thú chính là ý hắn đây.

Nguyên Thiên Tứ nói: "Tốt, tất cả nghe theo người."

Nhạc Thiên Tuyết chính là tra xét địa đồ, đuổi đến một ngày đường mới tới bến tàu thuyền trên kênh đào

Nguyên Thiên Tứ không thói quen ngồi thuyền nên được đủ mọi màu sắc, thiếu chút nữa liền mạng nhỏ cũng ko có.

Hết lần này tới lần khác Nhạc Thiên Tuyết không chuẩn bị thuốc say tàu , hại khổ Nguyên Thiên Tứ, quả thực là muốn khóc.

Sau đó, Nhạc Thiên Tuyết không có cách nào khác, liền sớm rời thuyền, đây là một chỗ thị trấn nhỏ, bắt quá lại dùng thiêu hằm lò nổi danh.

Hai người nghỉ ngơi cả đêm, Nguyên Thiên Tứ coi như là hồi phục xong.

Nguyên Thiên Tứ đêm đó liền quỳ xuống rồi thề, hấn về sau tuyệt đối sẽ không ngồi nữa thuyền!

Nhạc Thiên Tuyết tức giận nhìn hấn một cái, nói: "Cái này có nghiêm trọng như vậy sao?"

"Người lại không có nôn! Người làm sao sẽ biết rõ nỗi thống khổ của ta!" Nguyên Thiên Tứ cơ hồ là tan vỡ, "Nhạc Thiên Tuyết, người nhưng chớ đắc ý, một ngày nào đó sẽ đến phiên ta giẫm cọt người."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn Nguyên Thiên Tứ cười cười, "Tốt, ta đây hiện tại làm cho người tâm lý cân bằng thoáng một phát."

Nhạc Thiên Tuyết đi ra bên ngoài, cái kia đều là nữ giả nam trang, hai nam nhân ngụ cùng chỗ, cái này đương nhiên là sẽ không để cho người hoài nghi.

Bắt quá cái này lúc ngủ đã có vấn đề lớn.

Nhạc Thiên Tuyết vừa rồi cũng đã đem bình phong bày ở bên trong rồi, nàng đi đến bên kia, nói: "Có chuyện gì liền lớn tiếng gọi."

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng: "Người cũng đừng quên người không biết võ công, có lẽ ta đến bảo hộ người đi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là cười cười, Nguyên Thiên Tứ còn tưởng nàng là Nhạc Thiên Tuyết lúc trước đây.

Tốt xấu nàng cũng đã sử dụng thất sắc Linh dược luyện chế đan dược, gân mạch đều đã thông, còn có trí đại sư chỉ điểm, Nhạc Thiên Tuyết bây giờ căn bản không giống ngày đó chỉ biết chiến đấu công phu thôi

trong trấn nhỏ này, đêm nay cũng là đặc biệt không yên tĩnh.

Trong đêm hôm khuya khoắt còn có người muốn vào thành, thủ vệ binh sĩ cũng không để ý tới điều này, nhưng là người phía dưới nói thẳng nói muốn gặp quan huyện ở đây, hơn nữa còn bắt một sĩ binh.

Thân quan huyện chạy đến, thấy kia người lộ ra lệnh bài, lúc này khiến cho người mở cửa thành ra.

Quan huyện đi ra ngoài nghênh đón, phát hiện đoàn người này khoảng chừng mười người, hơn nữa mỗi người đều là ăn mặc quần áo màu đen, mặt mang mặt nạ màu đen, chỉ lộ ra một đôi mắt, thoạt nhìn ngược lại là có chút đáng sợ.

"Mấy vị đại nhân đến cuối cùng là có chuyện gì đây? Không biết tiểu nhân có cái gì có thể đến giúp đại nhân." Quan huyện đối với bọn họ cũng là cung kính đây.

Người dẫn đầu đoàn người liền lạnh giọng nói: "Có tin báo nói nơi này có phản tặc! Chúng ta thì sẽ đuổi bắt, người đầu {lúc} vô sự phát sinh là được!"

Quan huyện liền vội vàng gạt đầu nhường đường, người dẫn đầu mang theo đoàn người vào thành, giương lên một hồi bụi bặm.

Đám người đi rồi, quan huyện mới nhả ra khí, hấn vừa rồi thế nhưng là sợ tới mức toàn thân mồ hôi.

Binh sĩ khó hiểu, hỏi: "Đại nhân, bọn họ là ai? Vì cái gì đại nhân như thế sợ bọn hấn?"

Quan huyện vẫn là lòng còn sợ hãi, nói: "Người có chỗ không biết, đây là phong ảnh thị vệ nghe lệnh hoàng thượng! Lúc này đây phải ra mười người, cái này phản tặc nhất định là rất lợi hại!"

"A? Lại là phong ảnh thị vệ này, nghe nói chỉ có năm mươi người, bắt quá mỗi người đều là võ công cao cường vì Hoàng Thượng tru sát gian thần loạn đảng!"

Quan huyện gạt gạt đầu, "Không sai, phong ảnh thị vệ ngày thường sẽ không rêu rao, chỉ biết trong đêm tối hành động. Ta đều có điểm nghỉ mà sợ rồi, nghe nói trước mới có cái Tri Phủ bị phong ảnh thị vệ thu thập, đầu lâu kia đều treo ở trên cửa thành bên cạnh mấy ngày mấy đêm đây."

Mà mười phong ảnh thị vệ kia đã sớm tiến vào thành, một đường dừng lại ngay tại khách sạn phía trước

"Chính là nơi đây." Một người trong đó nói ra, "Hoàng Thượng mệnh lệnh, bắt sống đây."

Mặt khác chín người vô thanh vô tức gạt đầu, cũng đã phân tán ra, đi vào khách sạn một gian tìm tòi!

Nửa đêm, Nhạc Thiên Tuyết ngủ được có chút mơ hồ, bắt quá nàng ở bên ngoài tự nhiên là một chút cảnh giác, mơ hồ nghe thấy âm thanh mở cửa đóng

cửa, hơn nữa trên nóc nhà còn có chút tiếng bước chân.

Nhạc Thiên Tuyết liền vội vàng đứng dậy, thuận tay cầm qua trường kiếm đầu để bên gối.

Nàng nhảy lên đã đến Nguyên Thiên Tứ phía trước, đẩy Nguyên Thiên Tứ, Nguyên Thiên Tứ còn ngủ được mơ mơ màng màng đấy, vô thức nói ra: "Làm gì vậy đây?"

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn lên tiếng, liền vội vàng che miệng của hắn.

Nguyên Thiên Tứ thoáng cái đã bị làm tỉnh lại, hắn trừng to mắt, đều muốn hô to hái hoa tặc!

"Là ta! Nhón nháo cái gì mà nhón nháo!" Nhạc Thiên Tuyết thấp giọng mắng.

Nguyên Thiên Tứ mở trừng hai mắt, không biết Nhạc Thiên Tuyết là muốn làm gì.

Nhạc Thiên Tuyết thờ dài một tiếng, "Có người đến, không biết là ai."

"Chiến Vương gia phái người tới bắt người rồi? Hành tung của chúng ta một mực rất che giấu a." Nguyên Thiên Tứ nói.

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy những người này không phải là Chiến Liên Thành phái tới đây.

Nàng trên đường đi đều là cẩn thận từng li từng tí đấy, bất quá tại thời điểm đi thuyền có nhìn thấy cùng thuyền có một phong ảnh thị vệ. ,

Từ lần trước nghe một chuyện từ thái hậu, Nhạc Thiên Tuyết đều là đặc biệt đề phòng lấy hoàng gia Ngọc thị.

Khả năng đây là Ngọc Chỉ Dương muốn tìm mình tính sổ đấy, nhưng Ngọc Chỉ Dương lại không phải loại người như vậy, hơn nữa có thể ra lệnh phong ảnh thị vệ chỉ có Hoàng Đế.

Nếu chỉ có vậy, là Hoàng Đế muốn giết mình rồi.

Đám Phong ảnh thị vệ đã đến gian phòng của bọn hắn, lại phát hiện không có người.

Giờ chiều đã sớm rối loạn.

"Người rồi đi!"

Hai phong ảnh thị vệ nói qua, liền muốn đuổi theo, bởi vì cửa sổ là mở ra.

Nhưng lúc này bên trên xà ngang hàn quang lóe lên, kiếm phong một vòng, chính là có người lập tức toi mạng!

Tên ảnh thị vệ còn lại phản ứng nhanh hơn, hơn nữa võ công rõ ràng cho thấy cao một chút, vội vàng né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Lâm vào cảnh tù tội

Hắn chém ra một kiếm, Nhạc Thiên Tuyết mở trường kiếm đón đỡ, nhưng nam nữ độ mạnh yếu có điểm không giống, cánh tay Nhạc Thiên Tuyết có chút run lên!

Phong ảnh thị vệ kia phát ra một tiếng cười lạnh, không thể tưởng được Nhạc Thiên Tuyết còn thật sự có tài.

Bất quá cái này cũng không có tác dụng gì, bọn hắn có thể xưng phong ảnh thị vệ, chính là phải trải qua trùng trùng điệp điệp huấn luyện.

Kiểm kia bên cạnh Nhạc Thiên Tuyết xẹt qua, nếu không phải Nhạc Thiên Tuyết né tránh rất nhanh, Nhạc Thiên Tuyết thật sự sẽ bị thương.

"Đối với nữ tử cũng không hiểu thương hương tiếc ngọc? Xem ra các người thật xứng với danh xưng cỗ máy giết người rồi!" Nhạc Thiên Tuyết lạnh giọng nói qua, chính là đã đem trường kiếm bỏ lại trong vò.

Phong ảnh thị vệ kia hơi sững sờ, Nhạc Thiên Tuyết đây là chờ chết?

Bất quá thân thể của hắn đồng thời nhoáng một cái, không biết đây là vì cái gì.

Hắn định thần vừa nhìn, mới phát hiện mình trên mu bàn tay cầm một cái ngân châm.

Vị kia đưa đã là biến thành màu đen rồi, có độc!

Nhạc Thiên Tuyết nếu là Đường Môn môn chủ, việc dùng độc thể này cũng là thuận buồm xuôi gió đấy.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi chính là liều mạng mới dùng tới một chiêu này, nếu là bình thường, phong ảnh thị vệ phản ứng nhanh như vậy, thật đúng là không thể dùng ngân châm giết người.

Nguyên Thiên Tứ lúc này cũng từ trên xà ngang nhảy xuống, nói: "Thiên Tuyết, không thể tưởng được người bây giờ thân thủ so với ta lợi hại hơn rồi."

"Đáng tiếc chúng ta chức vị chính là đại phu, cái này vô công là kiếm chức đấy!" Nhạc Thiên Tuyết nói qua, "Đi nhanh lên, bên ngoài có lẽ còn có các phong ảnh thị vệ khác. , "

Nàng cũng không nghĩ tới Hoàng Đế thật là muốn tới giết chính mình, cái này quả thật là lòng dạ độc ác.

Nhưng nói cho cùng cũng là mình hai bên không rõ ràng, bị nàng để lộ hành tung Nhan Thủy Liên, Hoàng Đế giết nàng cũng là rất bình thường.

Chỉ tiếc nàng cùng Chiến Liên Thành lại có một tầng ân oán, bằng không thì hiện tại làm sao chặt vật như vậy.

Khách sạn đương nhiên vẫn là có phong ảnh thị vệ khác, bọn họ vừa ra khỏi cửa, thì có tám tên ngay ngắn hướng dùng cung nỏ đối với cửa bọn họ.

Nguyên Thiên Tứ trừng to mắt, cái này hoàn toàn là đội bọn hắn rơi vào trong cạm bẫy bên cạnh a, còn không dùng chính mình động thủ đây!

Nhạc Thiên Tuyết lấy mặt lạnh, nàng vẫn tương đối tỉnh táo.

Nhưng nàng nắm chặt trong tay trường kiếm, sau đó liền ném ném trên mặt đất.

Nguyên Thiên Tứ một cái kinh hô, "Người làm cái gì vậy? Đầu hàng! ?"

Điều này cũng rất rõ ràng, bọn họ là sẽ không giết người đấy, bằng không thì đã sớm bắn tên rồi.

Đem đó, nàng cùng Nguyên Thiên Tứ đã bị trói gô lấy, bị người ném vào trong xe ngựa, hồi kinh!

May mắn Nhạc Thiên Tuyết tùy thân còn mang theo đồ đạc của mình, bằng không thì thật đúng là để lại trong khách sạn rồi, nàng luyện được đỉnh nhưng lại ở bên trong.

Những đồ vật này phong ảnh thị vệ thấy là dược liệu, cũng không có ngăn cản, chính là đặt ở trên xe ngựa.

Nguyên Thiên Tứ là khóc không ra nước mắt, bọn hắn trần trọc nhiều ngày như vậy mới rời kinh thành xa một chút, hiện tại phải quay trở lại, thật đúng là chịu tội!

Nhạc Thiên Tuyết gặp Nguyên Thiên Tứ bộ dáng bị thương, cũng không có lên tiếng, dù sao miệng nàng đã bị vải trắng đút lấy đầu rồi, thật đúng là đủ chặt vật đấy.

Gió ảnh thị vệ chỉ còn lại có tám người, bất quá tám người này một tác cũng không rời trông coi xe ngựa.

Hai tay Nhạc Thiên Tuyết bị trói, muốn chạy trốn cũng không phải dễ dàng như vậy, huống chi coi như là một cái gió ảnh thị vệ cũng so với chính mình lợi hại hơn, muốn như thế nào trốn?

Như vậy đuổi đến một ngày đường, Nhạc Thiên Tuyết cùng Nguyên Thiên Tứ cơ hồ là không ra khỏi xe ngựa đấy, ngoại trừ thời điểm đi nhà vệ sinh...

Buổi trưa, Nhạc Thiên Tuyết đang suy nghĩ như thế nào giải dây thừng, chỉ nghe thấy bên ngoài có thanh âm "Chủ quán, đến bốn cái bánh bao."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, thanh âm này mặc dù là có chút biến hóa, bất quá nàng ngược lại là nhận ra, đây chính là Chiến Liên Thành!

Nàng A... Á hai tiếng, phát hiện mình căn bản là nói không ra lời, cũng là có chút điểm sâu não.

Nhạc Thiên Tuyết vùng vẫy hai cái, cũng không thành công, dây thừng còn chưa cởi bỏ, chỉ có điều Nguyên Thiên Tứ nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết thì có điểm hiểu kỳ rồi, cái này là thế nào lấy?

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy Nguyên Thiên Tứ, sinh lòng nhất kế, trong nội tâm nói thầm thực xin lỗi, lúc này đây cần phải hi sinh Nguyên Thiên cho!

Nguyên Thiên Tứ trông thấy Nhạc Thiên Tuyết cái kia con mắt âm thầm sáng lên, đã lường trước đến không có sự tình tốt phát sinh, quả nhiên, hắn đã bị Nhạc Thiên Tuyết hại chết cho đạp đi ra ngoài!

Con ngựa kia xe là đứng ở ven đường, hơn nữa gió ảnh thị vệ đầu thủ ở một bên.

Nguyên Thiên Tứ bỗng nhúc nhích qua một cái, lập tức cút ngay rồi xuống suy sụp!

Bỗng nhiên có lớn tiếng như vậy vang, tự nhiên là đưa tới ánh mắt, hướng chi đây là phong ảnh thị vệ đang làm việc, cũng không biết phong ảnh thị vệ bắt chính là ai, thoáng cái liền đưa tới mọi người rất hiếu kỳ.

Đây chẳng qua là trên đường một cái tiểu trạm dịch, người không nhiều lắm, nhưng Nguyên Thiên Tứ lần xuống đi, trong miệng vài trắng liền cũng rút xuống, hần câu nói đầu tiên thì hô hào: "Cứu mạng a! Cứu mạng a! Ta thế nhưng là nhất đẳng lương dân!"

Gió ảnh thị vệ vội vàng liền một chường đem Nguyên Thiên Tứ đánh ngã xiu, không cho hần lại loạn nhao nhao gọi bậy.

tại tiểu trạm dịch một nam tử áo đen đang uống trà lại có chút ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy Nguyên Thiên Tứ bị đánh ngã xiu, hần cũng là đem ly trà trong tay buông.

đang mua màn thầu, phong ảnh thị vệ cầm màn thầu, chính là muốn lập tức chạy trở về, miễn cho lại xảy ra tình huống khác

Bất quá nam tử áo đen kia nhưng là tay áo vung lên, trong tay trường kiếm cũng liền bị rút ra, kiếm hoa lóe lên, lập tức liền ngăn trở đường kia của phong ảnh thị vệ.

phong ảnh thị vệ nhú mày, xích hắc dưới mặt nạ, nhìn xem hắc y đeo mũ rộng vành nam tử áo đen, cái này rõ ràng dám lớn lối như vậy lớn mật? !

"Nhạc Thiên Tuyệt, có phải hay không trong xe ngựa?" Nam tử áo đen kia hỏi.

Phong ảnh thị vệ hé mắt, cũng không trả lời, trong tay màn thầu cũng không cần, rút kiếm đối phó nam tử áo đen kia!

Chiến Liên Thành kiếm đã sớm chuẩn bị, kiếm hoa lập loè ra, nhưng lại mang theo hàn khí, hần ra tay rất nhanh, máu tươi tung tóe, phong ảnh thị vệ kia cũng đã chết!

Bên trong tiểu trạm dịch khách nhân nhìn thấy cái này đều chết người đi được, vội vàng chính là kinh hoàng chạy đi, miễn cho mình cũng là bị giết.

Còn lại bảy gió ảnh thị vệ nhìn thấy vậy, cũng là liên hợp cùng một chỗ xông lên đối phó Chiến Liên Thành!

Nhạc Thiên Tuyệt trong xe ngựa nghe thấy phía ngoài vang âm thanh đao kiếm, trong nội tâm sớm đã là khẩn trương chết rồi, nàng không nghĩ tới là Chiến Liên Thành đích thân đến, cũng không biết chân của hần thế nào, giống như có một mình hần, hần có thể ứng phó qua được sao?

Nàng từng điểm từng điểm nghĩ ra bên ngoài, làm cho mình bình tĩnh một chút mà, lúc này nếu là sót ruột rồi, càng không có cơ hội chạy trốn rồi.

Nhạc Thiên Tuyệt thật vất vả mới dời đến bên cạnh xe ngựa, nàng nghe thấy phía ngoài đao kiếm âm thanh đã nhỏ hơn một chút, xem ra là có phong ảnh thị vệ chết rồi.

Nhạc Thiên Tuyệt thật vất vả mới nhảy xuống xe ngựa, bất quá hai chân bị trói chặt, đó cũng là lần lần, thân thể bị Tăng Đá trát lấy, cũng là đặc biệt đau nhức!

Nàng nhìn sang, phát hiện Chiến Liên Thành mặc hắc y lấy một địch bốn, hần chiêu thức tuy rằng lưu loát, bất quá những phong ảnh thị vệ kia đều là từ nhỏ được huấn luyện, cũng là nhất đẳng cao thủ! Bằng không thì Thiên Long Quốc cũng không nhìn thấy những phong ảnh thị vệ này sẽ biến sắc!

Chiến Liên Thành xuyên thấu qua lụa mỏng, nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyệt rõ ràng chính mình chạy ra, hần trong lúc nhất thời cũng không biết tức giận hay vẫn là buồn cười mới tốt.

Bất quá mấy tên phong ảnh thị vệ đích thật là quán người!

Lúc này mới vừa qua khỏi âm nguyệt không lâu, tăng thêm lúc trước hần liền tiếp bị thương, chân khí tuy rằng khôi phục tám phần, nhưng bây giờ liền tiếp đối phó bốn người, vẫn có chút miễn cưỡng!

Chiến Liên Thành sau đó mới dùng ám khí giết một người, chẳng qua là điều này cũng làm cho cánh tay hần bị đâm một kiếm!

Chiến Liên Thành cũng không có hừ một tiếng, xoay tay, liền đem một người trong đó đã thương!

Nhạc Thiên Tuyệt trông thấy máu tươi tung tóe đầy đất, Chiến Liên Thành kia cũng là đang bị vây ở giữa, nàng ngừng thở, tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp đem dây thừng cởi bỏ.

Giữa son đã âm thanh vang không ngừng.

Nhạc Thiên Tuyệt mới hơi cúi đầu một chút, Chiến Liên Thành bên kia lại bị người đã thương, miệng vết thương ở bụng hần còn chưa chính thức khôi hần, lúc này sẽ hơi có chút chậm

Tuy rằng màu đen nhìn không ra máu tươi, nhưng màu sắc là thâm một chút.

Nhạc Thiên Tuyệt nghiêm trọng nhưng lại thấy rõ, cuối cùng một kiếm, Chiến Liên Thành dùng giả chiêu, chính là liên tiếp đem hai người còn lại đều giết

đi!

Nàng nhẹ nhàng thở ra, cũng là mừng rồi, chỉ có điều Chiến Liên Thành cũng chẳng biết tại sao liền nửa quỳ trên mặt đất, mũ rộng vành lụa mỏng đều dính đầy máu, Nhạc Thiên Tuyết nhìn không tới mặt của hắn, nhưng là tưởng tượng đã đến nỗi thống khổ của hắn.

Chiến Liên Thành phần bụng không ngừng có máu chảy ra, tay kia cũng là như thế.

Hơn nữa hắn chiến thắng, cũng chưa đi tới đây, vậy nhất định là hai chân hắn có việc!

Hắn ngẩng đầu, tay dùng trường kiếm chèo chống lấy, cái kia đều có điểm run rẩy.

Hắn chỉ thấy được, Nhạc Thiên Tuyết rõ ràng là mặt mũi tràn đầy bụi bặm rồi, còn roi lệ tràn trề, cái kia quả nhiên là xấu.

Hắn hít một hơi thật sâu khí, muốn đứng lên mở trời cho nàng.

Nhưng mới đứng lên một nửa, đầu có chút chóng mặt, lại là ngã xuống!

Nhạc Thiên Tuyết trừng to mắt, A... Á vài âm thanh.

Nàng hiện tại, hình như là có chút sợ hãi, cái loại cảm giác này hình như là toàn bộ thế giới đều muốn sụp đổ rồi!

Chiến Liên Thành sau đó lại không có đứng lên, xem ra là hôn mê bất tỉnh.

Nhạc Thiên Tuyết hay vẫn là tiếp tục khóc, nàng cho tới bây giờ đều không thích chính mình khóc, bởi vì cái kia sẽ ra vẻ mình rất mềm yếu.

Nhưng là bây giờ, nàng hai tay bị trói, Nguyên Thiên Tứ đã hôn mê, bốn phía cũng không ai hỗ trợ, nàng hiện tại thật sự rất sợ hãi!

Sợ hãi cái gì?

Sợ hãi Chiến Liên Thành liền chết như vậy!

Không muốn chết... Không muốn chết a Chiến Liên Thành!

Qua hồi lâu, Nhạc Thiên Tuyết mới dùng Tăng Đá đem dây thừng cắt đứt, nàng vội vàng cởi bỏ dây thừng ở chân, đem trong miệng vải trắng gạt ra, còn một bên chạy tới.

Đem mũ rộng vành xốc lên, phát hiện Chiến Liên Thành trên mặt lại có hai đạo màu đen vết sẹo, hình như là mạch máu đột nhiên đi ra.

Như vậy nhìn qua không khỏi có điểm khủng bố, Nhạc Thiên Tuyết nước mắt kia rơi vào trên mu bàn tay, cực nóng vô cùng.

Nàng tỉnh táo lại, chính là hít thở sâu một hơi khí, bắt mạch cho Chiến Liên Thành

Không có nội thương, bất quá mất máu quá nhiều, hơn nữa trên người có nhiều chỗ miệng vết thương, quan trọng nhất là, trong thân hắn có sâu độc!

Nhạc Thiên Tuyết trấn ổn tâm thần, vội vàng bỏ chạy đến xe ngựa bên kia đem đồ trâu bầu nữ trang của mình lấy tới, nàng còn đi BA~ BA~ hai bàn tay đánh cho Nguyên Thiên Tứ, lại để cho Nguyên Thiên Tứ nhanh lên tỉnh lại.

Nguyên Thiên Tứ kêu to: "Làm gì? ? Ai đánh ta? ! Ai đánh ta? !"

Bất quá hắn trông thấy Nhạc Thiên Tuyết mặt mũi tràn đầy vết nước mắt, cũng là trong lúc nhất thời sững sờ, "Thiên Tuyết, ngươi làm gì thế khóc?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết vì cái gì, bất quá nàng liền đem Nguyên Thiên Tứ một chút nhấc lên, "Giúp ta trị liệu chiến Vương gia miệng vết thương phần bụng!"

Nguyên Thiên Tứ chất phác gật đầu, bởi vì Nhạc Thiên Tuyết hiện tại theo như lời không để cho người được cự tuyệt, nàng thật sự là quá kinh khủng!

"Này uy uy! Ngươi phải giúp ta cởi dây a!" Nguyên Thiên Tứ nói.

Nhạc Thiên Tuyết quay người, từ trên mặt đất nhặt lên một thanh trường kiếm, một kiếm đi xuống, Nguyên Thiên Tứ liền cũng là nói lỏng dây trói!

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cảm giác đau nhất nhân tâm

Nguyên Thiên Tứ còn sợ chính mình sẽ bị Nhạc Thiên Tuyết nở tay giết, bất quá may mà, trên người còn không có bất luận cái gì tổn thương.

Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt liếc hắt một cái, "Nhanh lên!"

Hắn mới hồi phục tinh thần lại, liền vội vàng đi theo Nhạc Thiên Tuyết.

Nguyên Thiên Tứ cắt bỏ quần áo Chiến Liên Thành, mới nhìn rõ bụng của miệng vết thương nhưng thật ra là vỡ ra, vốn là tốt hơn phần nửa, hiện tại lại là khôi phục nguyên trạng.

Hắn suy nghĩ một chút, lúc này mới nhớ tới, "Thiên Tuyết, đây là chiến Vương gia trước đó lần thứ nhất đi hành cung thái tử cứu người bị thương, ta còn không có nói cho người đây."

Nhạc Thiên Tuyết tay hơi có chút run rẩy, nàng thần sắc khẽ giật mình, bất quá cũng là rất nhanh làm cho mình phục hồi tinh thần lại.

Cái này bốn phía đều là thi thể, Nhạc Thiên Tuyết cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Nàng xem cánh tay Chiến Liên Thành ngoại trừ miệng vết thương bên ngoài còn có một đạo xám xịt, đó là hiện trạng sâu độc chi thuật, người bên ngoài quả quyết sẽ không dễ dàng phát hiện, nhưng mà này còn là ngày cuối cùng

Nguyên Thiên Tứ xử lý miệng vết thương phần bụng thời điểm cũng là liếc một cái, nói: "Ồ? Cái kia xám xịt đều nhanh đến các đốt ngón tay rồi, chiến Vương gia cũng chỉ còn lại có buổi mạng rồi."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, không thể tưởng được Chiến Liên Thành cũng là gặp kiếp nạn này, Viên công tử kia đích thật là đáng giận, cho là mình biết chút sâu độc chi thuật liền lung tung đối phó người.

Bất quá hắn có thể hại người, nàng cũng có thể cứu người.

Thừa dịp Nguyên Thiên Tứ giúp đỡ Chiến Liên Thành cầm máu, nàng cũng liền tiếp trên cánh tay Chiến Liên Thành đâm tốt mấy cây ngân châm.

Chiến Liên Thành sắc mặt xám trắng, hình như là đoạn khí bình thường.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết Chiến Liên Thành làm sao có thể chống đỡ đến nước này, sâu độc này tất nhiên không đơn giản, bằng không thì làm sao nhanh như vậy liền muốn mạng người.

Nàng ánh mắt ổn định lại, chính là tại trên mặt Chiến Liên Thành cũng đâm mấy châm.

Cái này trong chốc lát, màu đen kia lui xuống không ít.

Nhạc Thiên Tuyết lại lấy ra trong hòm thuốc đan dược, nàng phát hiện tay của nàng là có điểm run rẩy bất ổn cầm đan dược.

Nguyên Thiên Tứ là đã nhìn ra, hỏi: "Thiên Tuyết, người đừng sợ, chiến Vương gia không có việc gì, không phải có người sao?"

Nhạc Thiên Tuyết thở dốc một hơi, chậm vừa nói: "Nhưng lại ta vừa rồi cứ như vậy nhìn hắn, ta hai tay bị trói, khi đó ta cũng cứu không được hắn."

Nàng dừng một chút, lúc này mới đem đan dược đưa vào trong miệng Chiến Liên Thành, lại chế trụ Chiến Liên Thành yết hầu lại để cho hắn nuốt vào.

Nhạc Thiên Tuyết thi châm thủ pháp cùng người bình thường không giống, hơn nữa vị trí huyết đạo thi châm cũng là có khác, đó chính mình phong cách đặc biệt.

Nguyên Thiên Tứ vốn là muốn học tập, bất quá hắn hiện tại phải xử lý miệng vết thương của Chiến Liên Thành, cũng là nhìn không tới.

Chẳng qua là Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt hơi trì hoãn, đã nói: "Sâu độc quá mạnh mẽ, ta nhất thời nửa khắc còn trừ không được, chúng ta tìm một chỗ đặt chân, dừng ở tại chỗ này."

Nguyên Thiên Tứ lúc này cũng là đem miệng vết thương đều xử lý tốt, chẳng qua là Chiến Liên Thành còn chưa tỉnh lại.

Hắn nói: "Đằng trước là Trịnh Châu rồi, chúng ta đi chỗ nào?"

"Nhiều người có thể sẽ có tai mắt của Hoang thượng, chúng ta tại địa phương phụ cận tìm sơn động a." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nguyên Thiên Tứ ừ một tiếng, hai người lại hợp lực đem Chiến Liên Thành đưa lên xe ngựa, lúc sau Nguyên Thiên Tứ điều khiển xe ngựa.

Hắn vừa rồi sờ đến tay Nhạc Thiên Tuyết, nhưng lại lạnh như băng, hắn đã nói: "Thiên Tuyết, chưa bao giờ gặp người như thế sợ hãi, người hôm nay là thế nào?"

Nhạc Thiên Tuyết nhất thời nửa khắc cũng giải thích không được, nàng chẳng qua là quay đầu nhìn nhìn Chiến Liên Thành.

Nàng nói: "Không có việc gì, chỉ là sợ bị Hoàng Thượng bắt được hàm cách thủy rồi ăn mà thôi."

Nguyên Thiên Tứ về sợ hãi cả kinh, "Ngươi cũng đừng làm ta sợ."

Nhạc Thiên Tuyết cười khúc khích, "Có cần phải như vậy sợ hãi sao? Hoàng Thượng hiện tại cũng không dám đối với ta như thế, dù sao hắn còn muốn dựa cha ta đây."

"Đó cũng là, Hoàng Thượng hiện tại cùng chiến Vương gia đấu nhưng lại lợi hại." Nguyên Thiên Tứ phát ra một tiếng cảm thán.

Xe ngựa đã đến bên dòng suối, cũng liền dừng lại, dù sao gần nguồn nước, cũng là không sai.

Nhạc Thiên Tuyết lại để cho Nguyên Thiên Tứ chăm sóc Chiến Liên Thành, chính mình liền đi phụ cận tìm thảo dược.

Nguyên Thiên Tứ đang kỳ quái, dù sao Nhạc Thiên Tuyết đi ra ngoài cũng là chuẩn rất nhiều đan dược, như thế nào còn muốn đi tìm thảo dược đây?

Tối gần bầu trời tối đen thời điểm, Nhạc Thiên Tuyết rút cuộc trở về, cầm trong tay nhiều thảo dược.

Nguyên Thiên Tứ tại phụ cận cũng nhặt được củi khô đốt, gấp Nhạc Thiên Tuyết trở về, cũng là an tâm.

"Ngươi như thế nào đi lâu như vậy?" Nguyên Thiên Tứ hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Ta tìm củi thuốc khó tìm, ta đi được rất xa đây."

Nàng nói qua, liền đem cái kia thảo dược đi mài nhỏ.

Nguyên Thiên Tứ trông thấy nàng hầu như không nghỉ ngơi, hơn nữa ánh lửa xuống, hắn còn trông thấy Nhạc Thiên Tuyết hai tay mài mòn rồi!

Hắn vội vàng liền cầm tay của nàng, "Ngươi đây là đi đâu hái thảo dược? Rõ ràng đều mài trầy da?"

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, liền cũng rút tay về, rồi hãy nói: "Liền trên thạch bích, nếu không thì không có."

Nguyên Thiên Tứ hít một tiếng, "Cái kia làm cái gì vậy dùng hay sao?"

"Mùi củi thuốc này có thể đem sâu độc trong thân thể Chiến vương gia dẫn xuất đến." Nhạc Thiên Tuyết nói.

"A? Nguyên lai là như vậy, có phải hay không tất cả sâu độc đều có thể như vậy?" Nguyên Thiên Tứ hỏi.

"Nuôi dưỡng sâu độc cũng là loại kỹ xảo đấy, ta đã từng điều tra, Thái Tử hành cung mua sắm loại dược liệu này, ta suy đoán đây là Viên công tử lấy ra nuôi dưỡng sâu độc đấy, cho nên vẫn là dùng những thứ thảo dược này đem sâu độc dẫn xuất đến chính là tốt nhất." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Đây sẽ hữu dụng, nếu như ta đem sâu độc giết tại cơ thể Chiến vương gia, vậy cũng sẽ để cho chiến Vương gia trúng độc mà chết, bởi vì cái kia sâu độc bản thân liền mang độc."

"Không thể nào, Viên công tử từ rõ ràng như vậy ác độc!" Nguyên Thiên Tứ từ một tiếng, cũng là có chút điểm tức giận.

Lúc này đây vẫn là Chiến Liên Thành cứu được bọn hắn, cho nên Nguyên Thiên Tứ vẫn là cảm ơn, tự nhiên là thay Chiến Liên Thành tức giận.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, "Đúng, cái này sâu độc chỉ thuật bản thân liền có chứa tà khí, cái này nếu dùng chính đồ lên, tự nhiên mới có lợi, nhưng Viên công tử lại một mực dùng sâu độc chỉ thuật đến hại người."

Nàng cũng là có chút điểm phẫn nộ rồi, lúc trước một lần hơn nữa lần này, cái này đã có thể làm cho Nhạc Thiên Tuyết muốn đem Viên công tử phanh thái xé xác rồi.

khi nói chuyện, Nhạc Thiên Tuyết cũng đem thảo dược chuẩn bị cho tốt.

Nàng để qua một bên, mùi kia nhàn nhạt liền truyền ra.

Nàng mới vừa rồi còn thuận đường hái được trái cây, hiện tại cùng với Nguyên Thiên Tứ ăn trái cây đỡ đói.

Nguyên Thiên Tứ nhìn chăm chăm vào thảo dược kia, trong chớp lát, quả thật là có một cái côn trùng màu đen nhỏ nhỏ leo đến chỗ ấy, dần qua ăn cái thảo dược kia.

Nguyên Thiên Tứ có chút hưng phấn, "Cái này thực sự có tác dụng!"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thoáng qua, chính là bắn ra một chỉ ngân châm, lập tức liền đem cái kia sâu độc giết chết.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, sâu độc chỉ thuật đối với nàng mà nói tự nhiên không là việc khó gì, bất quá nếu là nàng ra tay chậm, Chiến Liên Thành khả năng

liền sống không quá đêm nay.

Xem ra, Viên công tử người nọ là không thể không trừ.

Giải quyết xong sâu độc một chuyện, Nhạc Thiên Tuyết đi xem nhìn Chiến Liên Thành.

Mặt hấn giống như bình thân rất nhiều, bất quá thủy chung là mất máu quá nhiều, còn muốn tĩnh dưỡng một đoạn thời gian mới có thể nuôi dưỡng trở về.

Nhưng mà là đan dược của nàng, cái kia hết thấy tự dễ làm hơn nhiều.

Chẳng qua là nửa đêm thời điểm, Chiến Liên Thành bởi vì có chút di chứng bắt đầu sốt cao.

Nhạc Thiên Tuyết tại bên người Chiến Liên Thành chăm sóc, bị hấn thì thảo tự nói cho làm tỉnh lại.

Nàng tranh thủ thời gian sờ lên trán Chiến Liên Thành, vậy thì thật là bỏng đến vô cùng.

Nàng vội vàng cầm qua hạ sốt đan dược cho Chiến Liên Thành ăn vào, một lần nữa cho Chiến Liên Thành lau đổ mồ hôi, bởi vì hấn đầy đầu đều là đổ mồ hôi đây.

Nàng nhích tới gần, lúc này mới nghe thấy Chiến Liên Thành hô hào tên của một người, Dao Dao.

Nhạc Thiên Tuyết sửng sốt, qua rất lâu, nàng lúc này mới nói rộng tâm.

Quả nhiên, Chiến Liên Thành đối với nàng cũng chẳng qua là nổi lên điểm hứng thú, đó cũng không phải thật sự.

Coi như là thật sự, nhưng nơi này nam nhân đều là ba vợ bốn nàng hầu đầy, cũng không phải nàng muốn.

Nàng lại là vợ vàng lác đầu, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Cái này cùng nàng cũng không có bất cứ quan hệ nào.

Đêm nay lên, Nhạc Thiên Tuyết lại không hảo hảo ngủ qua, đã đến lúc trời sáng, Chiến Liên Thành mới hạ sốt.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng thở ra, cái này mới an tâm nghỉ ngơi một lúc.

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua rèm vải phóng đến trong xe ngựa, Chiến Liên Thành bỗng nhiên chính là mở mắt ,

Hắn mặc dù có điểm tiêu tụy, cũng không che được khuynh thành dáng vẻ của hắn.

Con người đen nhánh quét qua, gặp Nhạc Thiên Tuyết trong tay còn cầm lấy khăn mặt, phải dựa vào ở một bên đã ngủ.

Chiến Liên Thành thấy nàng như thế, lập tức tức giận cái gì đều tiêu tan.

Vết thương trên người hắn miệng cũng là xử lý qua, đều băng bó kỹ rồi.

Bất quá hắn đột nhiên nhớ tới một sự kiện, liền đưa thay sờ sờ mặt của mình.

Cái này đại động tác đánh thức Nhạc Thiên Tuyết, nàng mơ mơ màng màng mở to mắt, "Chiến Vương gia... Người làm cái gì?"

Chiến Liên Thành thanh âm trầm thấp, "Nhạc Thiên Tuyết, người xem một chút mặt bồn vương."

Nàng dụi dụi con mắt, nhìn thoáng qua, nói: "Mặt của người làm sao vậy?"

Chiến Liên Thành thấy nàng không có chút nào bộ dạng e ngại, hắn cũng là kỳ quái, đây không phải là hủy khuôn mặt sao?

Hắn nhíu mày, "Không thể tưởng được người cũng là không ngại tướng mạo chi nhân."

"Ta đương nhiên chú ý a." Nhạc Thiên Tuyết nói, mãnh liệt liền nhớ lại hôm qua Chiến Liên Thành trong sâu độc, cái kia mặt đích thật là tới gần hủy khuôn mặt, bất quá bây giờ cũng không việc gì rồi, nàng suy nghĩ một chút, liền trêu ghẹo nói, "Bất quá đó là mặt chiến Vương gia, cũng không phải mặt của ta, ta có cái gì tốt chú ý đây."

Chiến Liên Thành nghe thấy một câu nói kia, lập tức trầm mặt, hắn đưa thay sờ sờ, liền chính mình cũng không biết tại sao lại như vậy, bất quá lúc vội vã muốn tới tìm Nhạc Thiên Tuyết, cũng liền không có quan nhiều như vậy.

Hắn nói: "Nhạc Thiên Tuyết! Bồn vương hai chân đã như vậy, cực kì cho rằng nhất là khuôn mặt hiện tại cũng hủy, người rõ ràng còn vụng trộm vui cười?!"

Nhạc Thiên Tuyết lui về phía sau một chút, nói: "Dù sao chiến Vương gia là dựa vào thực lực, vì cái gì còn muốn dựa vào dung nhan ăn cơm đây? Đây không phải là hợp ăn khớp."

Chiến Liên Thành cũng có điểm không quá cao húng rồi, thực không biết mình rồi đi cái gì vụn rùi.

Hắn hừ một tiếng, cũng đừng quá mức, không để ý tới Nhạc Thiên Tuyết.

Hừ dung không sao, nhưng mới rồi Nhạc Thiên Tuyết nói chú ý, hắn tự nhiên là tâm tình buồn bực.

Vốn nàng thấy mình liền chạy, hiện tại hắn nhan cũng không có, Nhạc Thiên Tuyết đoán chừng còn càng thêm ghét bỏ.

Nhưng Nhạc Thiên Tuyết trong chốc lát chính là đầy Chiến Liên Thành, nhẹ nói: "Chiến Vương gia, ta muốn cho ngươi xem nhìn trên vết thương điểm thuốc, ngươi cũng đừng triển khai."

Chiến Liên Thành cũng không có bất kể nàng, không sai, hắn là đang tức giận.

Nhạc Thiên Tuyết bôi thuốc nhưng lại nhu hòa rồi, những việc này nàng cũng là làm đã quen.

Chiến Liên Thành quay đầu, trông thấy ánh mắt nàng chăm chú, hắn bỗng nhiên lại hỏi: "Vì cái gì chính mình chạy?"

Nhạc Thiên Tuyết tay ngừng lại, mím môi, "Ta không phải một mình bỏ chạy chạy a, không phải còn có sư phó sao? Ta đây là cùng hắn trở về Dược Vương Cốc."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Nhất định theo sát người

Chiến Liên Thành thoáng cái liền giận tái mặt, cái này tội danh càng lớn, rõ ràng còn đi theo nam nhân chạy trốn!

Hắn sau khi từ biệt đầu, thật sự là không muốn để ý tới Nhạc Thiên Tuyết. Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn như thế, trong lòng cũng là có chút ít ủy khuất đấy. Vốn nàng là không có bất kỳ áy náy, bất quá nhớ tới ngày hôm qua Chiến Liên Thành không để ý tính mạng mình đến nơi này bên cạnh, nàng cùng Nguyên Thiên Tứ cũng mới xem như được cứu trợ, bằng không thì, nàng cũng không biết Hoàng Đế như thế nào đối với chính mình rồi. Nhưng mà Chiến Liên Thành mặc dù là mặt co quắp, thế nhưng không quản được lòng của mình, hay vẫn là mềm lòng.

Hắn giọng điệu không nặng, liền đối với Nhạc Thiên Tuyết chậm vừa nói: "Hoàng Thượng bây giờ là xem ngươi là cái đinh trong mắt, ngươi ở kinh thành, bốn vương mới có thể bảo vệ ngươi chu toàn."

Nhạc Thiên Tuyết rũ xuống con mắt, thấp giọng nói: "Ta không nghĩ tới Hoàng Thượng rõ ràng tìm được ta..."

"Hoàng gia bốn sự nhưng lại lớn rồi, bằng không thì bốn vương qua nhiều năm như vậy làm sao sẽ không động thủ?" Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết thủy chung là tuổi còn rất trẻ, không biết tình huống thực tế của Thiên Long quốc. Bất quá cái này cũng khó trách, nếu không phải trọng thân hoặc là hoàng tử, cái đó sẽ biết hoàng gia cuối cùng có bao nhiêu thực lực.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nếu như Vương gia biết rõ Hoàng Thượng sẽ nhắm vào ta, cái kia lúc trước liền không nên để cho ta nói Nhan Thủy Liên tung tích! Hại ta hiện tại phải cẩn thận đầu của mình! Hơn nữa Vương gia không biết sao? Hoàng Thượng cùng Tam hoàng tử đó là đang thử dò xét ngươi!". Tuy rằng không biết thăm dò cái gì, bất quá khẳng định là đối với Chiến Liên Thành bất lợi.

Chiến Liên Thành ngược lại là không sao cả, lờ mờ nàng liếc, ung dung nói ra: "Bốn vương chính là tồn tại tâm tư như vậy, ngươi như là đã đã thành hoàng thượng cái đinh trong mắt, vậy hắn ngày sau chắc chắn sẽ không cho ngươi sắc mặt tốt nhìn. Vậy ngươi nói, ngoại trừ bốn vương, ngươi còn dựa ai?"

Lập tức, Nhạc Thiên Tuyết giờ mới hiểu được Chiến Liên Thành khổ tâm! Thật sự là quá bụng đen! Đây quả thực là muốn lấy rồi tính mạng của nàng! Trong nội tâm nàng đã mắng cha chửi mẹ được rồi, thật là không nên đắc tội Chiến Liên Thành! Nhưng vấn đề là, nàng vẫn luôn không có lỗi Chiến Liên Thành, còn cẩn thận từng li từng tí một mực thuận theo lấy ý của hắn đấy.

"Ta cũng không được lỗi Vương gia, Vương gia ngươi làm như vậy không khỏi quá không đạo đức rồi! Thật là quá hèn hạ!" Nhạc Thiên Tuyết đầy ngập phần nộ, trong lúc nhất thời cũng không cách nào phát tiết đi ra, trong nội tâm ngoại trừ phần nộ hay vẫn là phần nộ!

Chiến Liên Thành nhắm mắt lại, cũng không cùng nàng tranh luận. Hắn liền đầu nói một câu: "Đây chẳng qua là lại để cho Hoàng Thượng sớm biết rõ, ngươi là bốn vương người mà thôi."

Hết thấy có lý có cứ, làm cho không người nào từ phản bác! Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm rầu rĩ, cũng liền thờ dài một hơi, sớm biết như vậy, liền không nên dựa vào Chiến Liên Thành! Thật đúng là một cái bá đạo điên cuồng!

Cái này một cái buổi sáng, Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt cũng không lớn tốt. Đã liên Nguyên Thiên Tứ cũng không dám tùy tiện nói lời nói, sợ sẽ chọc cho nổi cáu rồi Nhạc Thiên Tuyết. Bất quá Chiến Liên Thành mở miệng phân phó thời điểm, Nhạc Thiên Tuyết không dám không nghe theo, mồm nước cho ăn, đều là cẩn thận vô cùng. Nguyên Thiên Tứ ngược lại là cảm thấy, bản thân cũng chính là không hề sức quyến rũ, Nhạc Thiên Tuyết rõ ràng cho tới bây giờ cũng không có đối với chính mình ôn nhu như vậy qua. Chiến Liên Thành bị thương, một thời gian cũng là không thể quá sốt ruột chạy đi.

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ sâu xa thoáng một phát, liền đối Chiến Liên Thành nói: "Chiến Vương gia, người ở đây bên ngoài còn có tiếp ứng người? Như vậy là tốt rồi hộ tống người hồi kinh a."

Chiến Liên Thành nằm đã hơn nửa ngày, cái kia toàn thân đều là không thoải mái. Bất quá phần bụng miệng vết thương cũng là không lớn đau, cũng không biết Nhạc Thiên Tuyết đã dùng thuốc gì. Hắn có đôi khi còn có loại ảo giác, Nhạc Thiên Tuyết so với nàng ngày đó ban thưởng sư phó y thuật cao hơn đây.

Hắn nói: "Không có, người hộ tống bốn vương hồi kinh."

"Ta..." Nhạc Thiên Tuyết cự tuyệt, "Không được, ta muốn đi Dược Vương Cốc."

Chiến Liên Thành liền cũng nói: "Cái kia bốn vương cũng đi."

"..."

"Dù sao người đi đâu, bốn vương đi theo người đi." Chiến Liên Thành như trước bá đạo, "Đã nói rồi một tháng, bốn vương sẽ không bỏ qua những thời giờ này."

Nhạc Thiên Tuyết lòng tràn đầy ngưng trọng, nàng cũng là nghiêm mặt nói: "Chiến Vương gia, không bằng người suy nghĩ kỹ càng, trong lòng người quả nhiên là yêu thích ta?"

"Người không tin?" Chiến Liên Thành ngược lại là khiêu mi nhìn nàng.

Hắn làm việc cho tới bây giờ đều là nhanh chóng sét đánh đầy, nói một không hai. Hiện tại rõ ràng còn có người hoài nghi hắn, đó cũng là mất mặt.

Nhạc Thiên Tuyết do dự một chút, mới nói: "Ừ..."

Bất quá nàng mới vừa vặn trả lời, Chiến Liên Thành liền là một thanh kéo qua nàng. Động tác rất nhanh, lập tức chính là đem nàng theo như trong ngực, cúi đầu, chính là tại môi nàng hôn xuống.

Tốt ngưng ngưng! Rõ ràng lại là vô thanh vô tức! Hơn nữa còn là nhân lúc còn nóng không sẵn sàng! Nhạc Thiên Tuyết lại là sùng sốt, cái đó sẽ có người biểu đạt người yêu của mình ý chính là động một chút lại hôn môi đấy! Đây quả thực là làm cho nàng mở to mắt rồi!

Bên ngoài, Nguyên Thiên Tứ vất vả khổ cực mua ăn chút gì trở về, trông thấy một màn này, cũng là sợ ngây người.

"A ——" Nguyên Thiên Tứ hét lên một tiếng, sau đó vội vàng quay đầu, "Ta cái gì đều không phát hiện! Không phát hiện!"

Nhạc Thiên Tuyết giờ phút này vừa thẹn vừa giận, khuôn mặt nàng có chút đỏ bừng, Chiến Liên Thành cũng là lần đầu tiên phát hiện, Nhạc Thiên Tuyết rõ ràng còn có xấu hổ thời điểm. Hắn khẽ cười một tiếng, thấy nàng vội vàng vàng roi xuống xuống xe. Nàng bước chân vẫn có chút lảo đảo, nhiều lần thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Nhạc Thiên Tuyết thủy chung là không có cách nào khác bình phục lại, mặt vẫn luôn đỏ như bị phồng.

Nàng đi rửa mặt, lại thấy Nguyên Thiên Tứ ngay tại bên dòng suối hát: "Ôi... Chính mình loại cái trắng rõ ràng bị heo cho chấp tay rồi... Bị heo chấp tay rồi..." Lần này lại làm Nhạc Thiên Tuyết phát bực.

Nàng hướng Nguyên Thiên Tứ bên kia ném đi một tảng đá, nắc: "Người còn hát? ! Ta là người nuôi sao?! Còn có, chiến Vương gia lại là heo sao?"

Bọt nước tại Nguyên Thiên Tứ xung quanh nước bắn, hắn cũng là chút nào không ngại góc áo của mình đều ướt đẫm.

Hắn ăn một cái con bánh nướng, nói: "Ý kia cũng là không sai biệt lắm, chuyện hôm nay, thế nhưng là bốc lửa, cái này nếu ở trên trời kiểu phía dưới đem cái này câu chuyện, ta khẳng định có thể lợi nhuận cái này lượng bạc."

Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái, Nguyên Thiên Tứ hình như là tại nhìn có chút há hê. Nguyên Thiên Tứ lại hát một câu, Nhạc Thiên Tuyết cơ hồ là xông lại đánh hắn, hắn lúc này mới ngừng nói.

Nguyên Thiên Tứ lúc này liền nói khẽ với Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta lúc trước đã cảm thấy Chiến Vương gia đối với người không lớn giống nhau, ta còn tưởng rằng chiến Vương gia là thương tiếc người là nữ người mới sẽ như vậy đâu rồi, không nghĩ tới hắn lại là thích người, tuy rằng chiến Vương gia bên người không có nữ nhân, bất quá ta hay vẫn là khuyên người, không nên cùng chiến Vương gia cùng một chỗ."

Nhạc Thiên Tuyết làm sao sẽ không hiểu, nhưng bây giờ Chiến Liên Thành không biết chuyện này, còn một mực tới gần mình.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 112: Là ta si tâm vọng tưởng

Trên đường coi như là rất náo nhiệt, nhưng trong chốc lát đều là dừng lại nhìn hai người bọn họ. Nhạc Thiên Tuyết lớn lên dung mạo coi như không tệ, nhưng Chiến Liên Thành lại đeo mũ rộng vành, trong lúc nhất thời, không ít dân chúng đều cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết cái này đóa hoa tươi là cắm trên bãi cỏ trâu rồi.

"Nhé! Cái này tựa hồ là mạnh mẽ đoạt dân nữ a!"

"Đây cũng không tính là, cô nương này xem ra không thích hấn, nhưng hấn cần phải quán quít lấy cô nương này, cái này người thật không biết xấu hổ."

"Khó trách khó trách, cô nương này lớn lên nhưng lại tuấn rồi, đều muốn ăn thịt thiên nga người nhưng lại hơn nhiều."

"..."

Những cái dân chúng không rõ ràng cho lắm liền ngơ ngác ta một câu nói qua, Chiến Liên Thành toàn thân khí tức cũng là lạnh không ít. Hấn cao cao tại thượng, qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ đều rất ít người dám ngỗ nghịch ý của hấn. Nhưng bây giờ, Nhạc Thiên Tuyết một lần lại một lần đối với hấn nói không nên.

Chiến Liên Thành tựa hồ cũng không sợ mất mặt, liền đối với Nhạc Thiên Tuyết nói: "Người thật đúng cảm thấy, bốn vương không nên quán quít lấy người?"

Nhạc Thiên Tuyết nhất thời trầm mặc, nàng là không biết như thế nào mở miệng, rõ ràng là đều muốn nói là vậy, nhưng mà nội tâm lại là muôn phần tóm đầu nhức.

Đây là thế nào?

Thấy nàng không nói lời nào, Chiến Liên Thành lại hỏi: "Cho nên ta tiến đến cứu người, người cũng là không có chút nào cảm động, không chịu cho ta một tháng này?"

Nhạc Thiên Tuyết như ghen ở cổ họng, sắc mặt có chút xanh trắng.

Nàng nắm chặt nắm đấm, nhắm mắt lại, liền hạ quyết tâm, "Vâng! Ta không thích người chính là không thích người! Vô luận người có như thế nào thân phận địa vị, đối với ta có bao nhiêu tốt cái kia đều là giống nhau! "

Nàng đem lời đều nói được như thế , hơn nữa còn là không để lại cho mình đường lui.

Chiến Liên Thành cũng chính là lẳng lặng lại nhìn nàng một cái, hấn cũng là nhật vừa nói: "Nguyên lai là ta si tâm vọng tưởng rồi."

Hấn dứt lời, lúc này mới quay người ly khai. Trong lòng của hấn không khỏi hỏi, vì cái gì hết lần này tới lần khác người này là người? Nhạc Thiên Tuyết! Ta ngược lại là tình nguyện người không đúng ta tốt như vậy! Không cho lòng ta động!

Rõ ràng là ưa thích đến làm cho hấn có đôi khi mất lý trí, không để ý bại lộ thân phận của mình muốn đem nàng làm của riêng, không để ý nguy hiểm tính mạng tiến đến cứu nàng, nguyên lai lấy được chính là như vậy vô tình mấy câu.

Có lẽ, tình yêu cho tới bây giờ đều là loại này.

Vô tình, luôn làm cho người ta trở tay không kịp bị thương.

Chiến Liên Thành cho là mình rút cuộc gặp một người như vậy, nguyên lai chẳng qua là trời cao mở cho hấn một cái tiểu vui đùa.

Không, là một cái lớn vui đùa!

Hấn muốn đem thân thể của mình tâm đều cho đi ra, nhưng lại nàng lại không có nửa điểm đáp lại. Nhạc Thiên Tuyết cũng không có quay đầu lại liếc hấn một cái, bốn phía còn có người chỉ trỏ đây. Nàng sững sờ tại nguyên chỗ, cũng không biết mình tâm vì cái gì liên thông khô như vậy, nhưng lại hô hấp không đến, sắp hít thở không thông!

Nàng thở hổn hển tốt mấy hơi thở, sắc mặt mới tốt điểm. Người xung quanh đều tản, cảm thấy không có gì hay nhìn, .

Chỉ có một đại thẩm tiến lên cho nàng lần lượt một cái khăn tay, nói: "Cô nương, người cũng đừng khóc, ta đoán người nhất định là ưa thích người nọ đây, bất quá sẽ không biết đạo người vì cái gì nói như vậy... Cũng thế rồi, có đôi khi rất nhiều chuyện cũng không khỏi người..."

Nhạc Thiên Tuyết chất phác lắc đầu, nàng làm sao sẽ khóc đây? Cái này căn bản cũng không đủ để cho nàng khóc a. Nhưng lại nàng vừa sờ mặt, phát hiện trên mặt đích thật là có vệt nước... Nhạc Thiên Tuyết rũ xuống con mắt, vội vàng liền dùng tay áo đem nước mắt trên mặt đều lau sạch sẽ. Nàng đối

với vị kia đại thẩm nói lời cảm tạ, sau đó mới tiếp tục đi lên phía trước.

Đằng trước quả nhiên là có tòa nhân duyên miếu, cái này đêm hôm khuya khoắt đấy, vẫn có không ít nữ tử tiến đến cầu duyên. Nhạc Thiên Tuyết dừng một chút, mới đi vào.

Một cái ông thầy (bói) vừa thấy nàng, liền nói: "Vị cô nương này, ngươi chờ một chút."

Nhạc Thiên Tuyết dừng lại, liền cũng hỏi: "Chuyện gì?"

"Cô nương là tới cầu duyên hay sao?"

Nàng dừng một chút, cũng là không biết mình vì sao đi đến nơi này, nàng hay vẫn là nói ra: "Coi như là vậy."

"Vậy là tốt rồi, ngươi tới đây." Ông thầy vẫy vẫy tay, lại để cho Nhạc Thiên Tuyết tại trước mặt của hán ngồi xuống.

Ông thầy này có chút đặc biệt, trước mặt hán bày biện mấy chup đèn, hơn nữa còn là có bánh răng có thể theo chuyển động đấy.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn cũng là ngạc nhiên, nói: "Làm cái gì vậy?"

"Hắc hắc, tìm cô nương để làm cái tiểu thí nghiệm." Ông thầy rõ ràng cũng đã qua tuổi lục tuần (60) rồi, còn như một cái hài tử, "Đến, ngươi tới chuyển động của ta đèn."

Nhạc Thiên Tuyết nhủ mảy, bất quá cũng là theo hán nói mà đi làm, cái kia thoạt nhìn cũng là có chút điểm ý tứ. Mấy ngọn đèn kia được chế tác đẹp đẽ, không phải đèn lồng bình thường, thoạt nhìn cũng là có chút điểm đặc biệt. Nhạc Thiên Tuyết đẩy cái này, mấy cái đèn kia chính là chuyển động. Kỳ thật nàng bất quá đẩy rất nhẹ, nhưng lại cái kia lại là chuyển động rồi thật lâu. Cái kia ông thầy ngạc nhiên, liên tục lấy làm kỳ lạ.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy như thế, liền cũng hỏi: "Đèn này là thế nào dùng hay sao? Như vậy kỳ quái?"

Ai biết cái kia ông thầy cũng là lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Nhạc Thiên Tuyết nhất thời sửng sốt, quả thực là không phân bác được.

"Ngươi không biết, vậy ngươi vì cái gì còn sẽ trở thành nơi đây ông từ? Vì cái gì còn muốn ta thúc đẩy đèn này?"

Thật là có điểm không hiểu thấu, Nhạc Thiên Tuyết tâm tình không được tốt, cái kia sắc mặt đều là chìm xuống đến.

Cái kia ông từ liền nói: "Ai nha, vị cô nương này không ai khí, là như vậy, đèn này liền ngươi có thể thúc đẩy."

"Chỉ có ta?" Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn cái kia mấy chup đèn, cái kia không có cái khác xuất hiện, chậm rãi lại là ngừng lại.

Ông từ nói tiếp: "Cái này mấy chup đèn là ta cái kia Tổ Tiên năm đó ngoài ý muốn lấy được, nghe nói là tiền triều trong nội cung bảo bối, dùng để suy tính mạng đề ý cùng tai nạn đó cũng là một cái chuẩn! Bất quá ta cũng không biết vì cái gì, chúng ta như thế nào đẩy đèn này cũng không động, người bên ngoài cũng là như thế, cô nương là người thứ nhất thúc đẩy đèn này người."

Nhạc Thiên Tuyết lại đẩy, phát hiện cái kia đều rất thuận tay, không có bất kỳ trở ngại.

Cái kia ông từ chỉ tới nàng không tin, liền thò tay đẩy, cái kia quả thật là dùng bao nhiêu khí lực cũng là đẩy bất động đấy, Nhạc Thiên Tuyết thấy hán như thế dùng sức, cũng liền đã tin tưởng.

Nàng tân sinh kỳ quái: "Cái kia làm sao ngươi biết ta có thể đủ thúc đẩy đèn này?"

"Hắc hắc, đây là từ ta khi còn bé nói lên, ta năm tuổi năm đó ngã sấp xuống đụng phải đầu, từ khi đó bắt đầu, ta đã nhìn thấy có người trên người có quang..." Ông từ không dứt lời nói một tràng, cuối cùng mới nói đã đến trọng điểm, "Ta thấy cô nương trên người không chỉ có có ánh sáng, vậy hay là mang theo nhân nhạ màu vàng, cho nên liền đoán rằng cô nương có thể đẩy đèn này."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy kỳ lạ quý hiếm, nhưng mà khi đó Viên công tử cũng là sẽ ngũ hành bát quái thuật, ân Tô Tô cũng là biết một điểm, vậy chứng minh, cái thế giới này có loại chuyện này cũng là rất bình thường.

Bất quá nàng ngược lại là cảm thấy bất đắc dĩ, nói: "Nhưng bây giờ đèn này cũng không có xuất hiện cái gì, vậy ngươi khả năng đủ cho ta thầy tướng số rồi hả?"

Ông từ hay vẫn là cười lắc đầu, "Vấn đề là ta cũng không biết dùng như thế nào đèn này, xem ra ta không phải người hữu duyên, cô nương là người hữu duyên, đèn này sẽ đưa cho cô nương, làm cho cô nương chậm rãi hiểu thấu đáo."

Nhạc Thiên Tuyết khò miệng co quắp rồi rút, đây đều là nhận thức đến cái gì gọi là da mặt dày đấy. Cuối cùng nàng là một người cảm theo vài chup đèn trở về, cái kia đèn thoạt nhìn đẹp đẽ, may mắn cũng là không lớn trầm trọng, bằng không thì tay của nàng sẽ phải đã đoạn.

Nguyên Thiên Tử tại trong khách sạn đợi nàng hồi lâu, cái này thấy nàng trở về, liền liền vội vàng tiến lên nói: "Bà cô của ta ơi, ngươi đây là đi nơi nào trở

về?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Làm sao vậy? Ta liền đi ra ngoài đi dạo. Chiến Vương gia đã trở về chưa?"

Hắn vừa rời chính mình rồi đi, Nhạc Thiên Tuyết đều sợ hắn xảy ra chuyện gì đây. Nàng cũng không biết mình thời gian dần qua là bắt đầu quan tâm Chiến Liên Thành rồi..

Nguyên Thiên Tứ liền trầm giọng nói: "Vừa rồi chiến Vương gia chính mình trở về, mang người rời đi! Liền vứt bỏ hai người chúng ta ở chỗ này! Có phải hay không các người ồn ào rồi hả? Làm sao sẽ như vậy không hiểu chuyện? Hiện tại chiến Vương gia đều rời đi, chúng ta đây muốn tự mình nghĩ biện pháp hồi kinh rồi."

Nhạc Thiên Tuyết còn tưởng rằng là bao nhiêu sự tình, hiện tại Chiến Liên Thành rời đi, nàng cũng là nhẹ nhàng thở ra, hình như là chính mình mới vừa nói mà nói tạo nên tác dụng đây.

Nàng nói: "Nơi này là đêm thành, rời kinh thành không xa, hồi kinh cái này có cái gì khó đây."

Nàng nói qua, cũng đã tiến vào khách sạn, cũng mặc kệ Nguyên Thiên Tứ.

Nguyên Thiên Tứ khí thất bại, cái này không có Chiến Liên Thành trả thù lao, còn không phải được chính bọn hắn xuất tiền túi! Hắn nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết trong tay cầm theo mấy chập đèn, cái kia đều không giống như là đèn lồng, hắn cũng là kỳ quái.

"Đây là cái gì a?" Nguyên Thiên Tứ nói, "Xem ra cũng là có chút điểm kỳ quái, không giống như là bình thường đèn lồng."

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Đây là một cái thần côn bán cho ta."

Không sai, về sau cái kia ông từ cảm thấy thua lỗ, sẽ chết sống lại để cho Nhạc Thiên Tuyết cho một lượng bạc. Nhạc Thiên Tuyết vốn là không muốn mua, bất quá về sau đã cảm thấy đèn này hay vẫn là rất tốt nhìn, cái kia mua về cho rằng vật phẩm trang sức a.

Nguyên Thiên Tứ đang tại quan sát lấy, cũng chính là ân một tiếng, "Đèn này thủ công đích thật là không sai."

"Trở về lại từ từ xem, đêm nay sớm chút nghỉ ngơi." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Cái này nếu như đều cùng Chiến Liên Thành nói cái rõ ràng, cũng không sợ Chiến Liên Thành quán quít lấy chính mình cái gì, đó cũng là không sợ trở về kinh thành. Rõ ràng là có lẽ cao hứng đấy, bất quá nàng liền như thế nào cũng không vui. Đêm nay đều là không ngủ được, ngày hôm sau tinh thần nàng cũng không tốt.

Nguyên bản nàng còn muốn đi chuẩn bị trở về Kinh Thành sự tình, chẳng qua là chương quý kia liền nói với nàng: "Ngày hôm qua vị công tử kia trước khi đi liền lệnh tiểu nhân sắp xếp xong xuôi, đã chuẩn bị xong xe ngựa cùng xa phu cùng với hộ vệ, cô nương không cần đánh điểm rồi."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, không nghĩ tới Chiến Liên Thành tức giận, thương tâm, lại còn băn khoăn nàng.

Nàng trong con người mang theo một vòng tối trầm, bất quá nàng cũng chính là cười cười, "Cảm ơn chương quỳ nhắc nhở, bất quá ta không cần vị công tử kia a an bài, nơi này có ba trăm lượng bạc, người khác làm an bài a."

Chương quỳ kia là người tinh, cũng liền không hỏi, tiếp nhận ngân phiếu liền cho Nhạc Thiên Tuyết đi an bài. Cái này triển chuyển đã qua hơn nửa trời, nàng cùng Nguyên Thiên Tứ mới trở lại kinh thành, cái này một môi được Nhạc Thiên Tuyết vừa vào nhà chính là ngồi xuống, cái kia tư thế ngồi là không hề tư thái đáng nói.

"Tiểu thư, người nhưng lại rút cuộc đã trở về, bất quá người không phải nói phải ly khai một tháng sao? Lúc này mới qua hơn mười ngày đây." Hoa Đào cho Nhạc Thiên Tuyết rót trà, hai tay dâng.

Nhạc Thiên Tuyết uống một ngụm trà, lúc này mới chậm vừa nói: "Xảy ra chút sự tình sẽ trở lại rồi, cha ta gần nhất có hay không hồi kinh?"

"Có đây." Hoa Đào thở dài, "Lão gia mấy ngày hôm trước tiến cung, bởi vì tây núi quân doanh có chút ít sự tình, đã bị Hoàng Thượng cho khiển trách, may mắn có tả thừa tướng mở miệng biện hộ, lão gia mới không có bị phạt."

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, Hoàng Đế quả nhiên là hạ thủ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Viên công tử đến tột cùng là ai

Còn lần này coi như là đứng sai chỗ, bị Chiến Liên Thành làm hại như vậy, nàng trong tâm cũng thập phần ảo não.

Bất quá bây giờ Hoàng Đế không dám động đến phủ tướng quân nữa, thế nhưng cái này về sau rất khó nói.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm đang suy nghĩ có thể làm sao cho tốt cục diện diện này, nhưng trong đầu lộn xộn không suy nghĩ được điều gì.

Nàng liền loay hoay nghịch mấy cái đèn, nghĩ đến lại để cho ân Tô Tô trở về cũng nhìn một cái, dù sao đèn này cũng là đẹp mắt.

Ân Tô Tô đi giám sát vài ngày rồi, Đến tận muộn khuya mới trở về.

Nhạc Thiên Tuyết đúng lúc này đang giảng Nguyên Thiên Tứ về cách bức sâu độc ra, kỳ thật cái này chủ yếu chia làm vài loại phương pháp, bất quá các loại sâu độc khác nhau không có cùng biện pháp, có đôi Nhạc Thiên Tuyết là cũng không có cách nào trị liệu.

Bất quá mấy lần vừa rồi đều là may mắn, Nhạc Thiên Tuyết đều có thể trị được.

Ân Tô Tô thấy nàng đã trở về, liền nhẹ nhàng thở ra, "Tuyệt Nhi, người cuối cùng đã an toàn trở về, mấy ngày nay ta rất lo lắng cho người."

Nhạc Thiên Tuyết kêu ân Tô Tô ngồi xuống, sau đó mới nói: "Đây cũng là đủ xui xẻo, ta bị Hoàng Thượng phái người đuổi giết."

Ân Tô Tô liền gật gật đầu: "Ta biết rõ, chiến Vương gia tự mình đến qua, biết rõ người rồi đi, đều rất tức giận, hẳn cũng nói với ta Hoàng Thượng có thể sẽ giết người. Về sau, chiến Vương gia giống như phái người đi cứu người rồi, lúc này đây phải cảm tạ chiến Vương gia."

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ tới hẳn, tâm có chút không thoải mái

Nàng ân một tiếng, còn nói: "Đây cũng là hẳn hại ta đấy. Được rồi, bỏ qua một bên cái này không nói, gần đây hành cung thái tử có động tĩnh gì không?"

Ân Tô Tô đi thăm dò hành cung thái tử vài ngày, lại không có nửa điểm thu hoạch.

Nàng nói: "Cũng không có người nào ra vào, ngày bình thường cũng chỉ có cung nữ và thái giám."

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, nếu là như vậy, chẳng lẽ Viên công tử không phải ở tại hành cung thái tử hay sao?

Nàng nghĩ tới khả năng này, lại cảm thấy khả năng này không lớn, dù sao Ngọc Cô Hàn sẽ không tùy ý để Viên công tử ra bên ngoài, hơn nữa những chỗ trùng kia đều từ hành cung thái tử mà ra.

Bất quá nàng đột nhiên nhớ tới một sự kiện, liền hỏi: "Tô Tô, những ngày này người có gặp thái giám nào từ hành cung thái tử đến chiến vương phủ không?"

Những cái chỗ quái này lại không giống với, muốn thả chỗ người không thể không ở tại đó, coi như là cách khá xa, đó cũng là không được.

Ân Tô Tô suy nghĩ một chút, chính là nghĩ đến một người: "Đích thật là có một thái giám đi qua chiến Vương Phủ, thái giám kia tên là tiểu Bánh trôi, lớn lên cũng đủ lanh lợi đấy, hẳn ngày thường đều là theo chân Ngọc Cô Hàn, nhưng mà hiện tại Ngọc Cô Hàn bị giam lỏng, hẳn tự nhiên cũng là rất nhàn rỗi."

Nhạc Thiên Tuyết liền đột nhiên nghĩ thông suốt, nói: "Ta đã biết, Víaan công tử kia ta đã đoán được là ai, bất quá cái này cond phải nghiệm chứng một lần."

Ân Tô Tô gật mình một cái, có chút khản trương, "Thật sự? !"

Nàng hỏi tường thoảng một cái, liền đoán được Nhạc Thiên Tuyết là hoài nghi người nào, "Người nói là thái giám tiểu bánh trôi kia chính là Viên công tử? !"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta cũng không xác định, người có thể đi điều tra thêm, trước đó lần thứ nhất cùng Nhạc Linh Vy gặp mặt người này là ai? Hơn nữa, Ngọc Cô Hàn ai cũng không trọng dụng cho lắm, mà viên công tử kia rõ ràng ở hành cung thái tử, mà ở đó tai vách mạch rừng muốn đầu một người mà không bị ai phát hiện thì cũng không có khả năng, nhưng Chiến vương phủ nhiều tai mắt như vậy, mà không điều tra được một chút gì, vậy nhất định là Viên công tử có một thân phận khác để che đậy, ngoại trừ thái giám, cũng không còn cách nào khác."

Ân Tô Tô vỗ bàn, cũng hiểu được Nhạc Thiên Tuyết nói rất có đạo lý.

Nàng mặt mũi tràn đầy phần nộ, "Nếu như như vậy, ta liền đi bắt hắn về đây!"

"Không nên nóng lòng, chờ ngày mai thăm dò một chút rồi hãy nói." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Ta viết một phong thư, người ngày mai cầm lấy đi hành cung Thái Tử, tiểu bánh trôi có phải hay không Viên công tử, rất nhanh liền sẽ biết."

Cho tới bây giờ cũng không có người báo kiến Viên công tử, Nhạc Thiên Tuyết mặc dù có chín phần chắc chắn, bất quá cũng không muốn tùy tiện đánh rần động cỏ.

Nếu như nàng âm thầm thăm dò, cái kia chính là tốt nhất rồi.

Đêm đó, Nhạc Thiên Tuyết liền lập tức viết một phong thư.

Ngày hôm sau, ân Tô Tô liền đi hành cung Thái Tử đưa tin.

Nhạc Thiên Tuyết đang cùng Nguyên Thiên Tứ thương lượng bố cục như thế nào, ân Tô Tô trước kia có xây dựng lực lượng, bắt quá bởi vì lúc trước bị Chiến Liên Thành cho phá hủy, cho nên hiện tại ân Tô Tô cũng không thể huy động nhiều người lắm.

Bởi như vậy, bọn hắn cũng không có nắm chắc mười phần có thể bắt được Viên công tử.

"Nếu không liền hướng chiến Vương gia xin giúp đỡ a." Nguyên Thiên Tứ đề nghị.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không muốn sẽ cùng Chiến Liên Thành có chỗ dây dưa, nói: "Không cần, chiến Vương gia hẳn là muốn lôi kéo viên công tử, mà chúng ta là muốn đối phó Viên công tử, mục đích không giống nhau, đợi lát nữa Tô Tô bảo không được thù, cái này có thể đã kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi."

Ân Tô Tô cũng là đồng thuận, gật đầu nói: "Không sai, Viên công tử này cướp đi bị tịch nhà ta, thù này không thể không báo!"

Nguyên Thiên Tứ một thời gian cũng là không nói chuyện rồi.

Nhạc Thiên Tuyết còn nói: "Hiện tại chỉ sợ, Viên công tử sẽ mang theo rất nhiều thị vệ để đối phó ta. Hiện tại Ngọc Cô Hân bị giam lỏng, hẳn đều muốn truyền tin tức ra ngoài nhưng lại không dễ dàng như vậy, hẳn là ai lại để Viên công tử đối phó chiến Liên thành, các người tâm lý nên rõ ràng một chút?"

Ân Tô Tô thần sắc biến đổi, không nghĩ tới, cái này phía sau còn có một chủ nhân lợi hại hơn.

Nguyên Thiên Tứ cũng là sắc mặt tái nhợt, hỏi: "Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta như thế nào cùng triều đình đối nghịch?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Hiện tại ta chỉ hỏi Tô Tô, người có nghĩ là muốn báo thù? Có phải hay không nhất định phải báo thù?"

Ân Tô Tô rất là kiên định nói: "Cái này tự nhiên! Phụ mẫu ta bị giết, làm hại ta nhiều năm như vậy đều không cha không mẹ, cái này huyết hải thâm cừu, ta sẽ không quên. Tuyết Nhi, ta biết rõ lúc này đây hung hiểm, nhưng lại sẽ dính líu đến phủ tướng quân, người cũng đừng có xuất thù."

Nhạc Thiên Tuyết giúp nàng tra được ai là Viên công tử, nàng đã là rất cao hứng, chuyện báo thù này, liền do để nàng làm!

"Ta có ý định, hơn nữa lúc này đây cũng sẽ không liên quan đến phủ tướng quân." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Đem người có thể sử dụng mọi người điều động đến vùng lân cận chùa Nhìn Phật, chúng ta ở đằng kia bắt được Viên công tử!"

Lúc này, ân Tô Tô cũng là có chút cảm động.

Không đến xế chiều, hành cung thái tử có người hồi âm.

Vừa rồi Nhạc Thiên Tuyết đưa tin là nói quý y cô nương đến đây, ý tứ nói là, Quý y cô nương cứu Thành chủ Dạ thành, rồi đến Nhạc Thiên Tuyết, sau đó chính là Chiến Liên Thành, người bây giờ có năng lực gì cũng ta so tài? Nếu như muốn gặp ta, đêm mai tại đình viện của Chùa Nghìn Phật gặp nhau.

Nhạc Thiên Tuyết thư này đích thật là tràn đầy khiêu khích.

Viên công tử nhìn thấy, tự nhiên là phẫn nộ, không thể tưởng được quý y cô nương biết mình ở tại hành cung thái tử, nhưng lại dám lộ ra thân phận, muốn cùng mình khiêu chiến.

Lúc này tin tự nhiên là ứng với hèn.

Ân Tô Tô phái người tìm hiểu, phát hiện trong hoàng cung Phong Ảnh thị vệ cũng được điều động.

Lần này, bọn họ cũng đều biết, Hoàng Đế đây cũng muốn diệt trừ quý y cô nương, cho Viên công tử điều động người.

Ân Tô Tô võ công tự nhiên hiện tại là cao hơn Nhạc Thiên Tuyết, cho nên có nhiệm vụ sắm vai quý y cô nương, và việc này tự nhiên cũng là rơi vào đầu Ân Tô Tô.

Mọi người hao tổn thời gian một ngày chuẩn bị, lúc này mới chuẩn bị cho thỏa đáng.

Cái này đình viện chùa NGhìn Phật tuy không lớn, bắt quá nhưng là rất lịch sự tao nhã, hơn nữa có rất nhiều hòn Nam bộ, có thể ẩn người rất tốt.

Nhạc Thiên Tuyết khinh công có chút thành tựu, nàng cũng chưa có chạy đại môn, dùng khinh công tiến vào chùa Nghìn Phật. thời điểm nàng đến đã là xế chiều, Thị vệ Phong Ảnh cũng không có phát hiện, miễn cho hoài nghi đến mình.

Hơn nữa nàng lúc trước đã nhiều lần tới qua nơi đây, các đại sư trong chùa cũng biết một chút về nàng. Bọn hắn nể mặt trí đại sư, cho nên đối với Nhạc Thiên Tuyết cũng cho ba phần mặt mũi.

Nàng ở tại tầng thứ năm, trăn thủ tầng này Tuệ giác đại sư trông thấy nàng cầm nhiều đồ vật kỳ quái đi ra, sau đó nàng còn cầm lên cung tiễn ra kiểm tra một chút.

Ông hỏi: "Nhạc thí chủ, người chuẩn bị những cái này làm gì?"

Nhạc Thiên Tuyết không biết trả lời thế nào, liền tùy tiện nói: "Đêm nay bằng hữu của ta tới đây gặp người, nhưng mà sợ người nọ ra ám chiêu, ta liền tới hộ tống."

"A đi đã phạt, nguyên lai Nhạc thí chủ là người trọng nghĩa khí như vậy, vậy thì có cần lão lam giúp một tay, cho dù lên tiếng cũng được."

Nàng ngăn người, vội vàng nói: "Không cần không cần rồi, ta như thế nào không biết xấu hổ lại để cho đại sư hỗ trợ được?"

"Nghe thấy trí sư huynh khai báo, nếu là Nhạc thí chủ có cái gì khó khăn, chúng ta đều phải giúp đỡ." Tuệ giác đại sư nói.

"Nguyên lai là nghe thấy trí đại sư như nhấn nhủ lại như vậy? Bất quá ta làm việc này sẽ là phạm giới, hay vẫn là không cần."

Bọn nàng muốn, phải bắt đi Viên công tử, vậy nhất định chắc là sẽ không đối với Viên công tử khách khí.

Tuệ giác đại sư do dự một chút, sau đó còn nói: "Bằng hữu của Nhạc thí chủ là ai?"

"Cái này... Chính là quý y cô nương..." Nhạc Thiên Tuyết che lương tâm nói.

"A, như vậy cũng liền không thành vấn đề." Tuệ giác đại sư nói, "Nghe thấy trí sư huynh nói, nên giúp đỡ nhất định phải giúp đỡ, người xuất gia cũng không thể là có những việc không phân biệt được, cả ngày khích lệ người khác đừng sát sinh. Dù sao có đôi khi hoàn toàn chính là hi sinh bản thân, thành toàn tập thể đây!"

"..." Nhạc Thiên Tuyết cũng là không nói gì rồi, bất quá nghe thấy trí đại sư phạm giới cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, hấn như vậy dạy bảo sư đệ mình cũng là chuyện bình thường.

Người xuất gia... Có đôi khi thật là đáng yêu đây.

Buổi tối, thời gian ước định sắp tới.

Nhạc Thiên Tuyết phỏng đoán, lúc này đây Viên công tử tất nhiên sẽ tự mình đến, dù sao nàng cảm giác được Viên công tử có chút tự phụ, hơn nữa lúc này đây còn có Phong ảnh thị vệ hộ vệ hấn, hấn có gì phải sợ.

Nàng trong thơ đã sớm đề cập tiểu bánh trôi chính là Viên công tử, Viên công tử hồi âm, cái kia chính là chấp nhận mình là tiểu bánh trôi, cho nên hấn có lẽ càng là muốn đã diệt trừ quý y cô nương để bịt miệng.

Ánh trăng sáng, nhìn xa xa trông thấy ân Tô Tô xuất hiện, sau đó chính là Viên công tử.

Hai người khoảng cách khá xa, nhưng là một lần giằng co.

Nhạc Thiên Tuyết sớm đã nhìn thấy, Phong ảnh thị vệ đã đến vùng phụ cận, nếu không phải Nhạc Thiên Tuyết hết sức chăm chú, nhưng lại ở vị trí cao như vậy, bình thường là sẽ không nhìn thấy!

Dù sao Phong ảnh thị vệ rất lợi hại, nàng nếu không phải nghĩ ra biện pháp đối phó, thì không thể mang được Viên công tử đi.

Phía dưới, Viên công tử đã sớm thấy ra quần áo thái giám.

Hấn nhìn chăm chăm vào ân Tô Tô, khẽ cười một tiếng: "Không thể tưởng được quý y cô nương cũng là một tiểu mỹ nhân, cái này thật sự là đáng tiếc."

Ân Tô Tô nhưng thật ra là đeo mặt nạ da người, dù sao cũng là sợ người khác biết thân phận của mình, thì thật là phiền toái.

Cái mặt nạ ra người kia, coi như là lông mày xanh đôi mắt đẹp.

Ân Tô Tô nói: "Viên công công, người cũng không tệ a, làm thái giám còn có thể làm mưu thần, cái kia tiền thù lao thế nhưng là rất lớn."

Viên phong biến sắc, hấn là thái giám dóm, nếu không phải mệnh lệnh gia tộc, hấn cũng không muốn ở bên người Ngọc Cô Hấn như vậy!

Tôn Nghiêm của một người nam nhân, thế nhưng là rất trọng yếu đây!

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Xoay ngược tình thế

"Xú bà nương, nguoi ngược lại là miệng lưỡi bén nhọn, còn mấy lần ta đã muốn giết nguoi." Viên Phong nói ra, "Lúc này đây còn dám tới khiêu khích ta, chủ tử của nguoi là ai?"

Ân Tô Tô liền cũng đưa tay vuốt vuốt tóc, khẽ cười một tiếng, "Ta quý y cô nương cho tới bây giờ đều không vì cái gì khác nguoi làm việc, chỉ vì tiền làm việc."

Viên Phong nhú mày, ý tứ của Hoàng đế chính là, nếu quý y cô nương chịu hàng phục, cái kia cũng đừng có giết nàng, dù sao nhiều người tài cấp triều đình làm việc cũng là việc tốt, huống chi Hoàng Đế còn muốn sống lâu trăm tuổi đây.

Viên phong đã nói: "Vậy cũng tốt, ta chủ tử muốn gặp nguoi! Nhiều hơn tiền đều có thể cho nguoi!"

Ân Tô Tô khiêu mi, "Thật đúng? Bất quá ta cùng nguoi, cũng không thể cùng tồn tại a, bởi vì ta chán ghét nguoi."

Dứt lời, Ân Tô Tô đã bỗng nhiên ra tay! Nàng bay nhào tới, Viên phong là lại càng hoảng sợ, dù sao võ công của hắn cũng liền bình thường!

May mắn hắn còn đã mang đến mấy cái phong ảnh thị vệ, cái phong ảnh thị vệ chính là lập tức hành động, đều muốn đem Ân Tô Tô bắt được!

Nhưng lại cũng tại lúc này, bầu trời không biết rơi xuống vật gì, sau đó trên mặt đất nổ tung, sau đó liền cũng là phát ra một mảnh ánh sáng! Làm cho người ta con mắt căn bản không biết làm thế nào!

Tất cả mọi người ở vào mù trạng thái, Viên Phong kinh sợ kêu một tiếng, cái kia cổ áo đã bị người níu lại, thoáng cái liền đem hắn kéo đi.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy vậy, nhẹ nhàng thở ra, xem ra chính mình làm được Đạn Tia Chớp coi như thành công, đem gió ảnh thị vệ tất cả đều kéo lại.

Cái kia tuệ giác đại sư trông thấy phía dưới phát ra ánh sáng, cũng là kinh sợ, liền cũng hỏi: "Cái kia là vật gì a? Thật đúng là thần kỳ đây."

"Chỉ là của ta mò mẫm làm ra đến đấy." Nhạc Thiên Tuyết đem cung tiễn ném ở một bên.

Ân Tô Tô bên kia có Nguyên Thiên Tứ tiếp ứng, nàng hiện tại cũng không có thể tùy tiện rời đi, bằng không thì đợi lát nữa liền đem chính mình cho bộc quang.

Hiện tại chỉ nhìn ân Tô Tô bên kia có thuận lợi hay không rồi, hiện tại nàng cũng giúp không được bề bộn.

"Nhạc thí chủ thật đúng là đa tài đa nghệ." Tuệ giác đại sư nói, "Khó trách khó trách..."

Hắn lại là phát ra một tiếng cảm thán.

Nhạc Thiên Tuyết nghe giọng điệu của hắn, cảm thấy hắn cái này âm thanh cảm thán giống như không phải đơn giản như vậy, bất quá tuệ giác đại sư sau đó còn nói: "Nghe thấy trí sư huynh đã đi nửa tháng, cũng không biết là có chuyện gì, lại là kéo dài hắn thời gian lâu như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy kỳ quái, nói: "Đại sư hắn có chuyện gì ra ngoài? Có thể bị nguy hiểm hay không a?"

Bất quá khi đó nghe thấy trí đại sư nói, nói một tháng trong khi, nếu là vẫn chưa trở lại, cái kia đại đa số đều là dữ nhiều lành ít.

Nghĩ được như vậy, Nhạc Thiên Tuyết cũng là cau mày, nghe thấy trí đại sư cùng Chiến Liên Thành có chút liên quan, chẳng qua là không biết cái này có cái gì liên quan, đây là làm cho người ta khó hiểu.

Tuệ giác đại sư song chương hợp nhất, đã nói: "Đến lúc đó nghe thấy trí đại sư nếu là không trở lại, xin mời Nhạc thí chủ mười bảy sinh nhật ngày ấy lại tới một lần nghìn Phật tháp là được."

Nhạc Thiên Tuyết có chút kì quái, hỏi: "Tại sao phải ta sinh nhật đến?"

"A, là như vậy, bởi vì nghe thấy trí đại sư đã sớm làm vui thí chủ chuẩn bị sinh nhật lễ vật, đến lúc đó chúng ta liền chuyển giao cho vui cười thí chủ." Tuệ giác đại sư nói.

Nguyên lai là như thế, Nhạc Thiên Tuyết giờ phút này cũng là cảm thấy nghe thấy trí đại sư hay vẫn là không tệ, lại là vì nàng chuẩn bị xong sinh nhật lễ vật, bất quá đây cũng là phải đợi hơn mấy tháng.

Cái này chỉ chốc lát sau, nghìn Phật tháp đã có người xâm nhập cửa ra vào, đó là ba cái phong ảnh thị vệ, mới mở miệng đã nói: "Lục soát!"

Nhạc Thiên Tuyết trông thấy Hứa thiếu gia, trong nội tâm chính là cả kinh, xem ra là phỏng đoán đến mình là nghìn Phật tháp bắn tên đấy, nếu là bị bắt được, đến lúc đó nàng khẳng định khó có thể thoát thân! Nàng liền tranh thủ thứ đồ vật vừa thu lại, cái kia phong ảnh thị vệ đã dùng khinh công bay vọt đi lên. Cái này nghìn Phật tháp mỗi tầng một đều là liếc nhìn cố gắng hết sức, Nhạc Thiên Tuyết nếu nguoi không đi, vậy khẳng định là sẽ bị điều tra đến.

Nhưng lại nàng cúi đầu vừa nhìn, cái kia lại là phát hiện phía dưới còn có y phục chữ Vệ đồ thẩm. Chết tiệt, cái này nếu là đi xuống, cũng là sẽ bị phát

hiện đây.

Tuệ giác đại sư nhìn xem gió ảnh thị vệ cũng sắp muốn lên, liền vội vàng nói: "Nhạc thí chủ, bên này!"

Hắn chạm vào cơ quan trên tường, một cái Phật tượng liền cũng di động mở, phía dưới lại là có một lỗ hổng có thể ẩn thân. Nàng vội vàng nhảy đi xuống, tuệ giác đại sư liền đem Phật tượng dời về tại chỗ.

Mà lúc này, ba cái phong ảnh thị vệ đã đến cái này tầng thứ năm, nhìn không thấy người, liền hướng lên mà đi tiếp. Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy tiếng bước chân, nhẹ nhàng thở ra, cái kia Phật tượng còn dư lưu một điểm khe hở, phía trên ánh sáng chiếu xuống, nàng tại đây trong động bên cạnh cũng không tính là quá đen. Bất quá trong động quá nhỏ, nàng tay kia tùy tiện vừa sờ, đỡ lấy vách tường, chỉ có điều vừa rồi chính là chạm tới lõi lõi đồ vật. Nàng sinh lòng kỳ quái, chính là lại sờ lên, nàng sau đó liền nhắm mắt lại, hệt sự rõ ràng cảm nhận được, cái này trên vách tường làm cho khắc chính là kiểu chữ.

Chỉ có rải rác một nhóm chữ.

Nàng kiên nhẫn cùng đợi, ngóng trông phong ảnh thị vệ nhanh lên đi. Phong ảnh thị vệ lục soát không đến người, lại lưu luyến trong chốc lát, cũng chính là không cam lòng ly khai. Bất quá đêm nay kinh thành sẽ không bình an, cũng không biết ân Tô Tô bên kia thế nào.

Tuệ giác đại sư lúc này mới đi đem Phật tượng dời, lại để cho Nhạc Thiên Tuyết đi ra. Nhạc Thiên Tuyết thở hổn hển tốt mấy hơi thở, trên người đều dính hơi có chút bụi bặm. Nàng sau khi đi ra, khiến cho tuệ giác đại sư chậm rãi, chính nàng bùng ngọn nến đi chỗ đó cửa động nhìn nhìn.

Cái kia quả nhiên chính là một hàng chữ, Nhạc Thiên Tuyết nói ra: "Bốn thú hộ tổng đoạt thiên hạ?"

Tuệ giác đại sư ngăn người, "Cái này có ý tứ gì?"

Nhạc Thiên Tuyết lắc đầu: "Liền đại sư cũng không biết, ta đây lại làm sao biết, cái này có một câu, không biết cái này nghìn Phật tháp còn có ... hay không chỗ như thế, nhìn xem địa phương khác còn có ... hay không."

Tuệ giác đại sư nói: "Có, mỗi tầng một đều có một cái như vậy ẩn thân địa phương."

Sau đó, tuệ giác đại sư chính là cùng với khác đại sư thương lượng một chút, bọn họ đều là ngạc nhiên, mà lại chuyện này vẫn luôn không có phát hiện, chính là đồng ý đi xem mặt khác chín rồi. Nhưng mà kiểm tra rồi một phen, bọn hắn cũng liền phát hiện chỉ có bốn cái cửa động khắc có chữ viết. Nhạc Thiên Tuyết dựa theo tầng trật tự xếp hàng sắp xếp.

Vương tông dũng mãnh thắng cuồng phong

Bốn thú hộ tổng đoạt thiên hạ.

Phật Đạo vô biên độ linh hồn.

Chúng tiên chúc mừng vạn dân an.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất đắc dĩ, đây là vật gì... Nàng còn tưởng rằng sẽ được cái gì bảo tàng báu vật tranh nhấc nhỏ, thật không nghĩ đến cái này rõ ràng chẳng qua là vài câu lời nhảm chán. Nhưng lại cái kia các vị đại sư tụ họp lại nhưng là cao hứng.

"Cái này Vương tông thế nhưng là tiền triều Hoàng Đế, theo như đồn đãi, Tổ Tiên Hoàng Đế nhưng lại dũng mãnh rồi."

"Đúng vậy a đúng vậy a..."

"Cái kia Vương thị vương triều cường thịnh rồi mấy trăm năm, chỉ tiếc..."

Các vị đại sư lại là dừng lại một chút, riêng phần mình thương cảm. Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy vậy, nghĩ vậy nghìn Phật tháp chính là tiền triều còn sót lại đây, đại sư này tự nhiên cũng là hướng về tiền triều rồi. Nhạc Thiên Tuyết bên này coi như bình tĩnh, bất quá ân Tô Tô cái kia một bên cũng không có thuận lợi như vậy. Nguyên Thiên Tứ vừa mới nhận được người, liền đem Viên phong cho nhét vào trong thùng gỗ bên cạnh. Ân Tô Tô vội vàng đem áo ngoài cởi, cùng với Nguyên Thiên Tứ giả trang thành ngược lại đem hương người, phụ giúp mảnh gỗ xe trên đường hành tẩu.

Bất quá không thấy Viên Phong, Kinh Thành tự nhiên là có điểm rối loạn.

Phong ảnh thị vệ đều là tách ra tìm người, mà quân lính y phục Vệ đỏ thẫm cũng từ trong nội cung đi ra hỗ trợ. Tất cả người trên đường đều bị nghiêm tra. Ân Tô Tô cùng Nguyên Thiên Tứ tự nhiên sẽ không đem Viên phong vận chuyển hồi tướng quân phủ, dù sao thì cũng là quá xa vời.

Đằng trước là quần áo Vệ đỏ thẫm, phía sau là phong ảnh thị vệ.

Ân Tô Tô thầm kêu một tiếng không tốt, dù sao cái này cách bọn họ cái kia ẩn thân địa phương còn có một con phố khoảng cách.

Nguyên Thiên Tứ có chút khẩn trương, "Điều này làm sao bây giờ? Nhất định sẽ chặn đường chúng ta đấy."

Ân Tô Tô nhú mày, : "Ta an bài người đang bên kia quá rồi, cũng không biết tại sao phải không âm thanh hơi thở."

"Này! Cái kia hai cái ngược lại đêm hương đấy! Đứng lại!" Quân lính Vệ nhìn thấy hai người bọn họ, lập tức liền cũng chặn đường.

Ân Tô Tô cùng Nguyên Thiên Tứ giả vờ như không thấy, liền tiếp tục đi lên phía trước.

Quần áo đỏ thắm Vệ lập tức chính là đi lên, rút đao đối với cửa bọn họ, "Đều cho các người ngừng! Cái này làm gì đó! ? !"

Ân Tô Tô cùng Nguyên Thiên Tứ đều là dùng vải trắng che mặt, dù sao ngược lại đêm hương mọi người có cái này thói quen.

Nguyên Thiên Tứ vội vàng nói: "Vị đại nhân này, chúng ta chẳng qua là nghe không được, xin hỏi là có chuyện gì đây?"

Quần áo đỏ thắm Vệ liền lờm bọn họ liếc, sau đó liền đi đêm đêm hương một thùng cho mở ra. Cái kia lập tức chính là truyền đến một hồi mùi thối! Những cái quần Vệ quần áo đỏ thắm lập tức lui ra phía sau vài bước, xem ra này cũng đêm hương người thật sự.

Bọn họ liền để sát vào nhìn nhìn, cái kia quả thật chính là đêm hương, căn bản cũng không có thứ khác, chớ nói chi là độc thân.

Quần Vệ quần áo đỏ thắm vẫy vẫy tay, "Đi nhanh lên! Đêm nay tranh thủ thời gian về nhà!"

"Đứng vậy đại nhân!" Nguyên Thiên Tứ đáp, sau đó chính là lập tức đẩy xe rời đi.

Qua cái kia phố, hai người mới nhẹ nhàng thở ra.

Ân Tô Tô nói: "May mắn là nghe Tuyết Nhi đấy, bằng không thì chúng ta nhất định là bại lộ."

Nguyên Thiên Tứ cũng là cảm thấy kinh hồn bạt vía đấy, dù sao vừa rồi làm không tốt chính là muốn bị bắt được.

Hai người lượn túi, trở về ngõ nhỏ bên kia đem một cái thùng gỗ lớn thay đổi, thùng nước kia mới phải chứa Viên phong đấy.

Những cái kia quần áo đỏ thắm Vệ đã kiểm tra bọn họ, liền cũng sẽ không lại kiểm tra rồi, hai người rất là thuận lợi phụ giúp mảnh gỗ xe đã đến thành đông xóm nghèo, lúc này mới đem xe gỗ vút bỏ.

Ân Tô Tô cùng Nguyên Thiên Tứ chính là ở lại bên ngoài một đêm, đợi hừng đông mới trở về phủ tướng quân.

Đêm nay, cái kia quả nhiên chính là một mảnh hỗn loạn, quần áo đỏ thắm Vệ tìm khắp nơi người, nhưng lại cũng rất giống Chiến Liên Thành lúc trước như vậy, cái gì đều tìm không thấy.

Hai người trở lại phủ tướng quân, cũng không gặp Nhạc Thiên Tuyết, cái này còn tưởng rằng Nhạc Thiên Tuyết sẽ xảy ra chuyện gì. Ân Tô Tô không yên lòng, chính là muốn đi ra ngoài tìm Nhạc Thiên Tuyết.

Nhưng lại lúc này, Nhạc Thiên Tuyết đang trên đường. Bởi vì tối hôm qua điều tra, phố người trên không nhiều lắm.

Nhạc Thiên Tuyết vừa vặn chính là bị Ngọc Chỉ Dương đặt trường kiếm ở trên cổ, nàng sắc mặt không sợ, nếu như nàng làm được một bước này, tự nhiên là liệu đến ngày hôm nay. Bởi vì Ngọc Chỉ Dương là người duy nhất biết mình là quý y cô nương.

Viên phong bị bắt, Ngọc Chỉ Dương nhất định là hoài nghi đến trên đầu mình đã đến.

Nàng trầm mặt, nói: "Tam hoàng tử, nếu là muốn bắt ta, vậy đừng lãng phí thời gian. Nếu không phải bắt, vậy thả ta đi rồi, ta còn muốn trở về phủ tướng quân ăn cơm đây."

Ngọc Chỉ Dương tức là đau lòng, lại là bắt đắc dĩ, nhưng lại hắn cũng rất phần nộ.

"Vì cái gì ta lần lượt cho cơ hội người, người cũng không quý trọng." Ngọc Chỉ Dương nhẹ nói.

Trên đường trải qua người, đều là ngạc nhiên nhìn bọn họ.

Bất quá bởi vì gần nhất có chút khẩn trương, tất cả mọi người sẽ không dám như thế nào dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Bốn vương sẽ một mực quán quít lấy người

Nhạc Thiên Tuyết hé mắt, nhìn ra được, Ngọc Chỉ Dương bây giờ là rất phần nộ.

Nàng nói: "Tam hoàng tử, vậy ngươi định làm gì? Nhưng đã có quyết định tốt rồi?"

Hiện tại, Ngọc Chi Dương vẫn có chút lắc lư bất định, không biết nên làm như thế nào.

Nhạc Thiên Tuyết như thể lạnh nhạt, Ngọc Chi Dương cơ hồ là hoài nghi, Nhạc Thiên Tuyết căn bản cũng không có bắt đi Viên phong.

Nhưng mà người nọ dùng danh phận quý y dẫn dụ Viên Phong đến đây, hơn nữa Chiến Liên Thành lúc trước đã rời khỏi Kinh Thành, chính là đi cứu Nhạc Thiên Tuyết cùng Nguyên Thiên Tứ, Chiến Liên Thành còn sống, Chính là Nhạc Thiên Tuyết ra tay cứu sống.

Lá thư này nói, quý y cô nương nói mình cũng cứu sống Chiến Liên Thành, nếu như là người giả mạo chắc chắn không biết rõ, cái kia nhất định chính là Nhạc Thiên Tuyết làm rồi!

Nàng tại sao phải bắt đi Viên phong? ! Chẳng lẽ là Chiến Liên Thành chỉ điểm? !

Nếu là hần đã sớm biết chuyện này, tuyệt đối sẽ ngăn cản, hiện tại đã đến nước này, căn bản chính là không có đường lui!

"Đem Viên phong giao ra đây, lúc này đây, ta có thể coi như là chưa có chuyện gì phát sinh." Ngọc Chi Dương nói.

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, nàng cười rất là thanh thúy.

Nàng không sợ thanh kiếm đang trên cổ nàng, nàng ngược lại là cảm thấy, Ngọc Chi Dương căn bản là sẽ không hạ thủ.

Người bình thường nếu muốn ra tay, ánh mắt cũng sẽ không thể hiện như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Không có khả năng."

Nàng lúc trước duy nhất lo lắng chính là Ngọc Chi Dương sẽ đến trở ngại, không nghĩ tới bây giờ đúng là như vậy.

Viên phong nàng là không thể nào giao ra được, coi như là nàng đã xảy ra chuyện, Thì Ân Tô Tô cũng đạt được mục đích của mình rồi.

Hơn nữa Ngọc Chi Dương căn bản cũng không có chứng cứ, nàng cũng nhất định sẽ không có việc gì.

Nàng liền cười cười: "Tam hoàng tử có chứng cứ gì sao? Hôm nay trên đường như vậy chặn đường ta, lại để cho dân chúng thấy, sẽ nói Tam Hoàng tử khi dễ dân nữ."

Ngọc Chi Dương thoáng cái liền lạnh mặt, biểu hiện Ôn Thuận ngày thường đã biến mất.

Hần nói: "Mặc kệ có chứng cứ hay không, nếu là phụ hoàng biết rõ ngươi chính là quý y cô nương, người sẽ nhất định sẽ giết ngươi, ngươi bây giờ nếu muốn bảo vệ tính mạng, nên giao Viên Phong ra đây!"

Hần quả nhiên là bất lực, tuy rằng lời nói nhẹ phát ra, bất quá câu cuối cùng cũng gầm nhẹ một chút.

Nhạc Thiên Tuyết cắn răng, lúc này mới nói: "Nếu là ta chết rồi, vậy các ngươi cũng đừng nghĩ tìm được Viên phong."

Hai người giằng co, Ngọc Chi Dương tay cũng có chút run rẩy.

Hần nói: "Có phải hay không Chiến Liên Thành bảo ngươi làm như vậy? Ngươi thật đúng là đứng về phía Chiến Liên Thành làm địch của ta? !"

Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái có điểm hoảng hốt.

Tuy rằng chuyện này cùng Chiến Liên Thành không quan hệ, bất quá nàng biết rõ, Chiến Liên Thành một mực là đối nghịch với hoàng tộc Ngọc Thị.

Gần đoạn thời gian này, nàng giống như một mực là tương trợ Chiến Liên Thành.

Nàng trong lòng cũng là thờ dài, nói: "Đúng vậy, ta chính là giúp đỡ chiến Vương gia vậy thì thế nào?"

Ngọc Chi Dương nghe thấy một câu nói kia, con mắt đều là toát ra một tia phẫn nộ, hần có chút tức giận, muốn hướng Nhạc Thiên Tuyết bóp cổ!

Hần quang lập loè, Nhạc Thiên Tuyết cũng là khẩn trương muốn chết, cái này nếu là có may may chênh lệch, nàng lúc này khẳng định là sắp đi gặp Diêm Vương rồi.

Nàng định lẩn trốn, cái này vẫn không thể đủ, bất quá bên thân nàng có một cỗ ám khí phóng tới, âm vang một tiếng, cái kia rõ ràng liền đem kiếm của Ngọc Chi Dương bắn ra!

Ngọc Chi Dương hơi sững sờ, trường kiếm kia đều là mang theo dấu vết, xem ra người phóng ám khí này võ công cũng thâm hậu.

Hần ngừng đầu nhìn lại, phía trước không xa có một cỗ xe ngựa màu đen, rèm đã được cuộn lên, Nhìn thấy Chiến Liên Thành ngồi yên vị ở bên trong,

hắn dựa vào gối mềm, thần sắc lạnh như băng có chút nhàn nhả.

Trong tay hắn còn đùa bỡn một mũi ám khí, có chút nghiêng đầu, chính là nhìn chăm chăm vào Ngọc Chi Dương, hình như là tại cảnh bày ra hắn phải cẩn thận một chút, đừng có lại vọng động.

Ngọc Chi Dương giờ phút này tâm cũng là kéo căng, hắn cũng coi như là lần đầu tiên cùng Chiến Liên Thành giằng co.

Hắn nói: "Chiến Vương gia, ngươi cũng không phải làm như vậy, ta cũng không muốn làm tổn thương nàng."

Mà Chiến Liên Thành lại không quản Ngọc Chi Dương, trực tiếp nói với Nhạc Thiên Tuyết: "Còn không qua đây?"

Nhạc Thiên Tuyết có chút do dự, bởi vì nàng lúc trước tại Dạ thành làm Chiến Liên Thành tức giận bỏ đi, hiện tại lại dựa vào Chiến Liên Thành mà thoát khỏi hiểm cảnh có chút không tốt.

Bất quá Chiến Liên Thành tựa hồ là không có kiên nhẫn đợi được nữa, nói: "Có phải hay không muốn bỏ vương cho người mang ngươi qua đây?"

Nhạc Thiên Tuyết khòe miệng co quắp, lúc này mới xê dịch bước chân qua.

Ngọc Chi Dương nhìn chăm chăm vào Chiến Liên Thành, hắn hiện tại ngược lại là rất muốn nói ra bí mật kia, bất quá vẫn là nhịn xuống.

Hắn nếu nói ra như vậy, cái kia Nhạc Thiên Tuyết hai bên đều không có nịnh nọt, nàng căn bản chết ngay tức khắc không thể nghi ngờ.

Hiện tại, Ngọc Chi Dương cũng là có chút điểm tư tâm, không muốn làm cho Nhạc Thiên Tuyết lâm vào cảnh tù tội.

Hắn thu hồi kiếm, cũng liền mặc kệ Nhạc Thiên Tuyết, nhưng điều hắn có thể làm, tựa hồ cũng chỉ có như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết đã đến bên cạnh xe ngựa, có chút lúng túng, bất quá vẫn là hô một tiếng: "Chiến Vương gia."

Nhìn thấy Chiến Liên Thành, lòng của nàng cũng là vô cùng yên ổn, cái này cũng không biết là vì cái gì.

Giống như toàn bộ bầu trời đều sáng rực...mà bắt đầu, toàn bộ thế giới cũng là màu sắc rực rỡ.

Chiến Liên Thành lười biếng ân một tiếng, ném ám khí trong tay sang một bên.

Hạo Nguyệt vội vàng thúc giục Nhạc Thiên Tuyết, "Nhạc tiểu thư, nhanh lên lên xe ngựa a."

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng vẫy vẫy tay, "Không cần, ta bản thân phải trở về rồi."

Chiến Liên Thành lại nhịn không được quay đầu lại nói: "Ngươi trên đường trở về có thể bình an, thì có thể tự đi!"

Nhạc Thiên Tuyết rũ xuống con mắt, cũng không biết nên nói cái gì.

Nàng còn đang do dự, Chiến Liên Thành dù không kiên nhẫn phát ra tiếng: "Nhanh lên!"

Bị hắn nói hù nàng giật mình, nàng hay vẫn là ngoan ngoãn lên xe ngựa.

Xe ngựa này bốn phía đều có thị vệ đi theo, cái kia tự nhiên là rất an toàn.

Bất quá cùng Chiến Liên Thành trong xe, nàng cũng là cảm thấy có chút áp lực, cảm giác kia không biết như thế nào.

Rõ ràng là đều muốn chạy trốn, bất quá lại cảm thấy nhìn thấy Chiến Liên Thành cũng là thật cao hứng, dù sao hai ngày này vẫn chưa gặp qua Chiến Liên Thành.

Nàng sững sờ, mới bất quá hai người a, nàng đây là đang nghĩ cái gì.

Chiến Liên Thành thấy nàng biểu lộ sắc mặt thay đổi liên tục như vậy, sắc mặt càng thêm ủ dột, "Tới gần đây."

"A?" Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, "Làm gì vậy?"

Chiến Liên Thành mở ra hòm thuốc nhỏ trong tay hắn, thấy nàng không đến, hắn liền là tựa mình tới gần.

Dù sao hai chân bây giờ có thể hoạt động bình thường, nàng không đến, cái kia chính mình qua cũng giống như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết sợ tới mức lui về sau một chút, cũng là bị hắn đè lại, hắn đem cằm của nàng uốn éo qua một bên.

Hắn nhìn thấy cổ nàng có một vết thương, đó là bị kiếm khí của Ngọc Chi Dương gây thương tích.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới cảm giác được một điểm đau đớn.

Thân thể nàng cứng đờ, cũng là không dám hít thở.

Chiến Liên Thành lại ngón tay lau thuốc, một lần nữa thao nên cho nàng, sau đó nói, "Sợ bồn vương ăn người? Khẩn trương cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết đích thật là có chút khẩn trương, dù sao ngày đó Chiến Liên Thành là vì mình làm cho tức giận mà rời đi

Chắc vẫn giận nàng đi.

Nàng rú xuống con mắt, nói: "Không có... Vừa rồi cảm ơn chiến Vương gia rồi."

Chiến Liên Thành bôi thuốc cho nàng, cũng hết giận một nửa, "Vừa rồi Tam hoàng tử tính sỗ chuyện gì với người?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết giải thích thế nào, cũng chỉ nói: "nguyên nhân riêng tư thôi."

Sau đó, hần liền hữu ý vô ý nói ra: "Hoàng Thượng tối hôm qua lục soát thành, có phải hay không cùng người có liên quan?"

Bởi vì tin tức của Viên Phong được che dấu rất tốt, Hoàng Đế cũng là phong tỏa tin tức, không có nửa điểm tiết lộ.

Chiến Liên Thành mặc dù là biết rõ lục soát người, cũng không biết là lục soát ai.

Hiện tại nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết cùng Ngọc Chi Dương giằng co, hần liền đoán được, việc này cùng Nhạc Thiên Tuyết có quan hệ.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết bây giờ nói như vậy, còn có nguyên nhân riêng tư...

Hần thoáng cái liền cũng là lạnh mặt, nói: "Nguyên nhân riêng tư gì?"

Nhạc Thiên Tuyết hay vẫn là cúi đầu, nói: "Không muốn nói anh..."

Cái này bị Chiến Liên Thành từng bước tới gần, thật đúng là không có chút nào khe hở, hần như vậy truy vấn, làm thế nào ứng phó cho tốt?

Chiến Liên Thành mân khần bờ môi, cũng chính là trầm mặc không nói.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới thở ra, xê dịch móng, không muốn cùng Chiến Liên Thành có quá nhiều thân cận.

Tìm đập luôn khó có thể bình phục, khó có thể làm cho mình toàn bộ tâm tình đều an tĩnh lại.

Chiến Liên Thành thấy nàng như thế kháng cự chính mình, trong đầu vẫn là bốc nên một mối lửa.

Hần lạnh giọng nói: "Bồn vương chẳng lẽ lại sẽ giết người? Người nếu như vậy trốn tránh bồn vương?"

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, liền cũng là bất động.

Nàng đành phải là cúi đầu mân mê ngón tay của mình, có chút xoắn xuýt.

Chiến Liên Thành hỏi lại: "Tại sao không nói chuyện? Trả lời bồn vương!"

Nhạc Thiên Tuyết đành phải nói: "Không có a."

"Ngồi tới đây một chút!" Chiến Liên Thành liền phát ra yêu cầu.

Nhạc Thiên Tuyết mím môi, "Nam nữ thụ thụ bất thân, hay vẫn là không nên quá mức thân cận như vậy chiến Vương gia ạ."

Nàng nói lời này là có đạo lý, bất quá Chiến Liên Thành hoàn toàn không để ý đến.

Nàng không đến đúng không? Vậy hần liền tới.

Nhạc Thiên Tuyết đều muốn lui về phía sau một chút, chính là bị Chiến Liên Thành nắm lấy cổ tay.

Tay của hần rất nóng, vượt qua độ ấm của người bình thường!

Nàng lập tức chính là sững sờ, phản ứng đầu tiên nói là: "Chiến Vương gia người rất nóng?"

Nhạc Thiên Tuyết đưa tay sờ sờ cái trán Chiến Liên Thành, cái kia quả thật là nóng đến vô cùng.

Nàng lập tức chính là ảo não vô cùng, nguyên bản Chiến Liên Thành bị thương, còn vừa mới trị sâu độc, cái kia đích thực là làm cho người ta phát sốt.

Nàng ngày đó thì cứ như vậy lại để cho Chiến Liên Thành rời đi, chính là rất hối hận.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Phát sốt đã bao lâu? Có uống thuốc chưa?"

Chiến Liên Thành nhìn xem nàng như thể khăn trương, giặt mình, hắt tất cả lạnh như băng lúc này cũng hòa hoãn, đối với nàng, hán giờ này khắc này cũng là kiên cường không không nổi rồi.

Hắn mãnh liệt thò tay đem nàng nằm xuống, nàng hiện tại va chạm với lồng ngực rắn chắc của hắn một phát, đầu lúc này có chút chóng mặt.

Nhạc Thiên Tuyết ngừng thở, tay của nàng vẫn là dán chặt vào lồng ngực Chiến Liên Thành, nàng cảm nhận được tiếng tim đập của hắn, vững vàng, không nhanh không chậm.

Chiến Liên Thành thanh âm tại đỉnh đầu của nàng, nói: "Ngày ấy ngươi đối với bốn vương nói chuyện tuyệt tình như vậy, bốn vương tâm tư gì cũng không có, vốn là muốn để như vậy là được rồi, cũng không cần quán quít lấy ngươi. Nhưng lại hôm nay gặp ngươi, lại phát hiện mình không thể nào bỏ được đoạn tình cảm này."

Nhạc Thiên Tuyết nghe, tay kia đều cũng có điểm run rẩy.

Chiến Liên Thành nói tiếp: "Nhạc Thiên Tuyết dù ngươi có nói cái gì, bốn vương về sau cũng quán lấy ngươi."

Nàng buồn rầu cũng được, chán ghét cũng được, nhưng hắn cũng không thể lừa gạt được lòng của mình.

Cái này là hắn đã có quyết định của mình mà thôi, cùng nàng không quan hệ. Mấy ngày không thấy nàng, cái kia đều là ruột gan đều không yên lòng.

Hôm nay thấy nàng, tất cả phòng bị đều đã gỡ xuống, vậy như thế nào còn có thể lừa gạt chính mình đây?

Nhạc Thiên Tuyết há hốc mồm, nhưng không thể nói ra lời nào, cái này cũng không biết là cảm giác gì.

Nàng dừng một chút, sau mới nói: "Cái kia... Có thể hay không trước thả ta ra?"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Được gọi vào cung

Chiến Liên Thành chính là có chút tức giận, bởi vì hắn mặt dày mày dạn nói nhiều như vậy, mà nàng liền nói một câu như là ghét bỏ chính mình vậy!

Hắn thờ phỉ phỉ đem nàng buông ra, cũng liền sau đó muốn, không muốn quan tâm đến Nhạc Thiên Tuyết không lộ khí lại bùng nên.

Nhạc Thiên Tuyết cảm nhận được cơn giận của hắn, tâm đều cũng có một chút run rẩy đấy, giống như hắn tức giận, mình cũng liền không an lòng rồi.

Nàng rũ xuống con mắt, mới chậm nói: "Chiến Vương gia, ngươi thật xác định ngươi yêu thích ta ?"

Nhạc Thiên Tuyết tuy rằng sống hai đời, bất quá nàng lúc trước là gia chủ của Đường môn là bị ép cho khổ nhục, ngoại trừ luyện được chính là luyện được, phía dưới còn rất nhiều người đi theo mình nữa, nàng như thế nào cùng nam nhân nói chuyện yêu đương.

Hơn nữa, nàng là Đường Môn gia chủ, Người ngoài nhìn vào, nàng chính là một nữ nhân thường xuyên nghiên cứu Trung Y! mà người hiểu nàng, thì lại ngại thân phận của nàng mà không dám đến gần.

Cho nên, Nhạc Thiên Tuyết kiếp trước là chưa cùng nam nhân nào nói chuyện tình cảm cả.

Cũng bởi vì như vậy, nàng cũng chỉ có thói quen nói chuyện với nam nhân, thật giống như Nguyên Thiên Tứ như vậy, quan hệ chính là rất thiết.

Nàng hiện tại không thể xác định được, Bởi vì Chiến Liên Thành luôn là người có thân phận cao quý, vậy làm sao lại nhìn trúng nàng

Ảo giác, cái này nhất định là ảo giác!

Chiến Liên Thành bị nàng bởi lời kia làm cho giận điên nên, trừng nàng một cái, nói: "Ngươi cảm thấy như thế nào mới có thể xác định được, hiện tại ta lập tức mang sính lễ đến ? ! Ủi ?"

Nhạc Thiên Tuyết bị lời nói này làm cho hoảng sợ, vội vàng níu lại tay của hắn, "Không nên không nên! Như vậy giống như trò đùa rồi!"

Cái này nếu để cho Nhạc tướng quân biết được, nhất định là nói hai người bọn họ kết hợp gạt người rồi, rõ ràng gạt ông lâu như vậy.

Nếu là Chiến Liên Thành thật sự làm đến bước này, vậy cũng thật sự đem toàn bộ Kinh Thành hù mọi người dọa chết rồi, dù sao Chiến Liên Thành luôn luôn đều là không gần nữ sắc, hơn nữa trong suy nghĩ của dân chúng điều này là không thể nào xâm phạm đấy.

"Bốn vương chỉ là muốn nói cho ngươi, bốn vương coi chuyện này không phải trò đùa. Bốn vương thích ngươi, coi như là hôm nay liền đi sinh ra, cái kia cũng không sao cả, ngươi có thể hiểu?" Chiến Liên Thành ngữ khí mềm mại, hắn cũng chỉ có thể ôn nhu đối với Nhạc Thiên Tuyết như vậy.

Nhìn vừa rồi đem Nhạc Thiên Tuyết sợ tới mức này, hắn đều là không biết nói như thế nào rồi.

Cũng không biết cái này có phải hay không hắn quá nóng vội rồi, này mới khiến Nhạc Thiên Tuyết tiếp thu không nổi, hắn suy nghĩ một chút, lại là nói ra: "Bốn vương không miễn cưỡng ngươi rồi, bất quá bốn vương... Cầu ngươi, Đừng có nói những lời tuyệt tình với bốn vương như vậy. Lúc trước nói cho ta một tháng thời gian, ngươi có thể nhận lời không?"

Nhạc Thiên Tuyết hay vẫn là cúi đầu, cái kia tim đập đều hình như là nai con loạn nhảy loạn như vậy.

Nàng trầm mặc không nói, nhưng lại Chiến Liên Thành đã là từng bước lui ra phía sau, tại đây cần gấp nhất trước mắt cũng là một mực hướng về nàng, bảo hộ lấy nàng.

Cuối cùng, Nhạc Thiên Tuyết mới ân một tiếng.

Trong nội tâm nàng đều là lộn xộn, một mực sợ Chiến Liên Thành sẽ biết mình chính là quý y cô nương, khi đó còn nói cái gì ưa thích nữa không?

Nhạc Thiên Tuyết là không dám tưởng tượng.

Nàng kỳ thật cũng là không muốn cùng Chiến Liên Thành có quá nhiều tiếp xúc, nhưng bây giờ Chiến Liên Thành như vậy, tâm của nàng cũng đã mềm nhũn ra rồi.

Nàng nhắm mắt lại, đem quyết định chắc chắn, rồi hãy nói: "Tốt."

Chiến Liên Thành vui vẻ, bất quá hắn vui sướng cũng không biểu lộ ra mặt, chẳng qua là con mắt sáng ngời nên không ít rồi.

Hắn rồi hãy nói: "Vậy ngoan."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn không được trừng mắt hắn một cái, chợt nhớ tới một sự kiện, hỏi lại: "Chiến Vương gia, Dao Dao là ai?"

Chiến Liên Thành nghe thấy tên này, cái kia thần sắc lập tức liền chùng xuống, ánh mắt bên trong thần thái đều là không thấy.

Hắn hôm nay là âm u đáng sợ.

Hơn nữa tay của hắn, hay vẫn còn để trên đùi, nắm chặt đầu gối.

Thanh âm hắn lại lần nữa lạnh như băng, "Cái nào Dao Dao?"

"Chính là ngươi trong lúc phát sốt nói ra cái tên này." Nhạc Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu nói, "Chiến Vương gia chính mình chỉ sợ là có người khác trong lòng rồi."

Nhạc Thiên Tuyết một mực nhớ kỹ chuyện này, nàng hôm nay là nhìn không được nói ra.

Chiến Liên Thành sắc mặt không tốt, giống như lại cùng hắn nói thêm câu nào, cái kia sẽ bị hắn cho giết chết.

Nhạc Thiên Tuyết hiện tại cũng không sợ không sợ, bởi vì loại chuyện này vẫn muốn biết rõ ràng càng tốt, nếu không làm sao cho mình có thể an tâm.

Chiến Liên Thành cuối cùng mới cứng rắn nói một câu nói: "Người này, về sau không nên nhắc lại."

Nhạc Thiên Tuyết chính là có chút kỳ quái.

Chiến Liên Thành sau khi từ biệt, cũng là không muốn để ý tới Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm có chút ủy khuất, bất quá đồng thời cũng là nhẹ nhàng thở ra, cái này có thể là vạch trần Chiến Liên Thành rồi, hắn lúc này mới tức giận a.

Như vậy cũng tốt, hắn nếu là có người yêu thích, cái kia hà tất lại nói với nàng là thích nàng.

Mắt thấy đã tới phủ tướng quân, nàng liền dời đến bên cạnh xe ngựa, chuẩn bị xuống xe ngựa.

Hai người lần nữa tan rã trong không vui, mà Nhạc Thiên Tuyết lại không nửa phần tiếc nuối.

Bất quá xe ngựa dừng lại, Nhạc Thiên Tuyết thời điểm chuẩn bị xuống xe ngựa, Chiến Liên Thành nhìn lại nàng, nói: "Nàng họ Ngốc, là Tiểu sư muội của bốn vương, không hơn."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, không nghĩ tới Chiến Liên Thành lại giải thích như vậy.

Tiểu sư muội? Không hơn?

Cảm giác, cảm thấy lời này là có điểm không đúng.

Nhạc Thiên Tuyết càng là tìm đường chết, nói ra: "Người kia là như vậy, nói như vậy vẫn là thanh mai trúc mã với người!"

Nàng quay đầu lại chính là xuống xe ngựa, Hạo Nguyệt đều là không biết Nhạc Thiên Tuyết vì sao lại bỗng dưng có dũng khí lớn như vậy, đã thấy Nhạc Thiên Tuyết tiến vào phủ tướng quân, nàng cũng không có ngăn lại.

Nàng lại nhìn Chiến Liên Thành trong xe ngựa, sắc mặt đồng dạng là không được tốt: "Vương gia, người vươd rồi nhắc đến người đó?"

Hạo Nguyệt mơ hồ, là nghe thấy người kia họ Ngọc.

Nàng cho rằng, Chiến Liên Thành là cả đời cũng sẽ không đề cập đến tên này.

Đây đối với Chiến Liên Thành mà nói, là một tâm bệnh khó trị, Chiến Liên Thành từ tám năm trước vẫn luôn không có nói qua cái tên này!

Chiến Liên Thành quay đầu, sắc mặt đã là xanh trắng, lại là có chút tối trầm, hần lúc này mới nói: "Đi thôi."

Hôm nay, thời điểm hần giải thích cũng chỉ có thể là làm như vậy mà thôi, vừa rồi nói nhiều, hần cũng là không làm được.

Hạo Nguyệt rõ ràng tâm tình của Chiến Liên Thành bây giờ, tựa vợi vàng nhắc phu xe hỏi Chiến Vương phủ.

Mà Nhạc Thiên Tuyết sau khi trở về phủ tướng quân, chính là phát hiện phủ tướng quân đều là loạn thành một đoàn.

Nàng nhìn xem, liền cũng là nhíu mày, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tăng thúc nói: "Sáng nay quân cấm vệ tới, bảo là muốn tìm phản tặc, đem trong phủ lật ra mấy lần, nhưng mà cuối cùng cũng không tìm được cái gì, liền cũng là rời đi."

Cho nên hiện tại phủ tướng quân mới có thể loạn như vậy

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Việc rất nhỏ, lại để cho phủ tướng quân cao thấp đều hoảng hốt khẩn trương rồi."

Tăng thúc gật đầu: "Đây đã là thông báo cho lão gia."

Nàng tiếp tục nhíu mày, lúc này đây mặc dù là không có chứng cứ, bất quá vẫn là liên lụy đến phủ tướng quân, nàng chỉ sợ Nhạc tướng quân sẽ chịu ảnh hưởng.

Nàng suy nghĩ một chút, chính là trở về Thanh Vũ viện.

Nàng đến cái tiểu nahf kho, cái kia đều là nàng trước kia chồng chất vật lộn xộn.

Nguyên Thiên Tứ cùng ân Tô Tô thấy nàng an toàn đã trở về, cũng là cao hứng, bất quá thấy nàng gấp gấp tìm đồ như vậy, cũng là kỳ quái.

"Tuyệt Nhi, chúng ta bên kia đã xử lý tốt." Ân Tô Tô nói, "Người lần này đến tìm đồ vật gì vậy, đang tìm cái gì đây?"

Nhạc Thiên Tuyết nói rồi: "Ta nhớ được thái hậu đã cho ta một vật lúc nhỏ, ta không có để ý, không biết đã để nơi nào."

Ân Tô Tô trước kia nhưng lại không biết Nhạc Thiên Tuyết, Nhạc Thiên Tuyết hiện tại nói như vậy, nàng cũng là giúp không được gì.

Nàng hỏi: "Được kêu Hoa Đào đến hỗ trợ đi."

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới nhớ tới còn có hoa đào, trước kia đều là Hoa Đào chiếu cố nàng, vậy khẳng định và biết rõ vật nhỏ kia ở nơi nào.

Hoa Đào đi tới tiểu nhà kho, gặp Nhạc Thiên Tuyết trên người đều bụi cùng mạng nhện, chính là nhìn không được nói: "Tiểu thư người muốn tìm vật gì? Nó tại đó giúp người tìm là được rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Mấy năm trước, thái hậu đã từng tặng cho ta một cái hộp nhỏ, phía trên là điêu khắc Mẫu Đơn, hay là beent rên son như vậy, người cũng đã biết tại nơi nào?"

Hoa Đào suy nghĩ một chút, thoáng cái chính là nghĩ tới.

Nàng lập tức chính là chuyển ghé ra, tại ngăn tủ phía trên liền lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ, giao cho Nhạc Thiên Tuyết.

Cái hộp nhỏ kia đã phủ kiến bụi bặm, bất quá vẫn là nhìn ra được cái hộp này vô cùng tinh xảo.

Nhạc Thiên Tuyết hít thở sâu một hơi, dùng khăn xoa xoa bụi bặm, lúc này mới mở ra.

Trong cái hộp kia, có một cây trâm mã não không lớn, mặc dù là bình thường, bất quá khi cầm nên, cũng đã biết rõ cái này trâm gài tóc này có chỗ đặc biệt.

Bên cạnh trâm cài tóc, còn có một ngọc bích nhỏ, phía trên kia là có khắc một cái chữ ngọc, nàng đã từng thấy qua ngọc bội của Ngọc Nam Phong, đã biết rõ đây là biểu hiện cho Hoàng Thất.

Bất quá ngọc bội kia thế nhưng là giá cao hơn nhiều, ngọc chất sinh ôn, cùng Ngọc Nam Phong cảm lấy thế nhưng là rất không giống vậy.

Ân Tô Tô gom góp sang nhìn xem, nói: "Thái hậu làm sao sẽ cho người những thứ này?"

"Ta khi đó đầu không thông minh lắm, bất quá thái hậu đối với ta nói một câu, để cho ta khi gặp nguy hiểm dùng để bảo vệ tính mạng, ta trước kia không có nhớ kỹ, bất quá bây giờ thế nhưng là nghĩ tới, cho nên liền lấy ra." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Nguyên chủ trước kia đúng là không quan tâm vấn đề này, dù sao khi đó nguyên chủ chỉ để ý đi theo Ngọc Nam Phong.

Nhưng bây giờ gặp phải nguy hiểm, Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới nhớ tới chuyện này, cái này cũng không biết là có ngụ ý gì.

Bất quá thái hậu nói như vậy, tự nhiên là có đạo lý của bà, khi đó thái hậu vẫn là rất yêu nguyên chủ này.

Nhiều người tới phòng khách, ân Tô Tô liền đi đóng cửa lại.

Nguyên Thiên Tứ gặp Nhạc Thiên Tuyết còn một mực đùa bốn cái cây trâm kia, liền trực tiếp đoạt lấy, đem cây trâm cắm ở trên búi tóc của nàng, nói: "Người đừng có lấy cái này, hiện tại ta cùng Tô Tô đã đem Viên phong bắt được, bất quá Kinh Thành thế nhưng là có rung chuyển lớn, một mực ở tìm người đây."

Ân Tô Tô cũng là nhú mày: "Không thể tưởng được chỉ vì một cái tên Viên Phong, Hoàng Đế rõ ràng lại quan tâm như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là nhận nhàn nói: "Tam hoàng tử đã biết là ta làm rồi, hiện tại chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ đối với ta bất lợi, cho nên các người nghe, mấy ngày nay đi trước đến chỗ kia, ta nếu là bình an, nhất định sẽ qua tìm các người."

Nguyên Thiên Tứ trước sau suy nghĩ một chút, chính là nhìn không được, "Xem ra là bởi vì chúng ta đem Viên phong dẫn đi là đã để lộ sơ hở gì, cái kia thì phiền toái, vậy người như thế nào thoát thân?"

Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết còn liên quan lấy toàn bộ phủ tướng quân, đây mới là việc khó.

Nhạc Thiên Tuyết thật sự là không muốn liên lụy phủ tướng quân, không muốn làm cho Nhạc tướng quân gặp chuyện không may, nhưng bây giờ giống như không thể như mong muốn của nàng rồi.

Nếu như đằng trước là sóng to gió lớn, nàng kia hiện tại cũng muốn dừng cảm tiến tới.

Bất quá lúc này, Tăng thúc đã tới Thanh Vũ viện.

"Đại tiểu thư, trong nội cung có người đến, nói muốn mời đại tiểu thư cùng Nguyên Thần y cùng một chỗ tiến cung, nghe nói là tiệc tẩy trần cho Đại hoàng tử nước Mịch." Tăng thúc nói.

Nhạc Thiên Tuyết cùng Nguyên Thiên Tứ đồng thời nhìn đối phương, lúc này hai người tâm đều là ngăn chặn!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117-1: Hoàng đế ra Độc chiêu

Nguyên Thiên Tứ lập tức liền gào thét, "Không phải chứ? Vậy lần này là chết chắc!"

Nhạc Thiên Tuyết thì là trầm mặt, lại để cho Nguyên Thiên Tứ an tĩnh lại, dù sao đây cũng là yến tiệc trong cung, Hoàng Đế cho người đến mời, cũng không thể không đi.

Nàng suy nghĩ một chút, nói: "Đã như vậy, Tô Tô, Người mang Viên Phong bên kia dấu thật kỹ, nếu là chúng ta có cái gì bất trắc, chúng ta trong tay còn có quân cờ này có thể đánh đổi."

Ân Tô Tô hiện tại trong lòng đã cảm thấy hối hận lắm rồi, nàng mặt mũi tràn đầy áy náy: "Lúc này đây liên quan quá lớn, Nếu như hai người có chuyện gì, ta đây liền thật sự tình nguyện ngay từ đầu sẽ không báo thù."

Hoàng quyền, làm sao có thể đầu được đây?

Hiện tại bọn cô có con cò trong tay, nhưng mà chọc giận tới Hoàng Đế, thật sự cũng khó bình an vô sự.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Không có chuyện gì đâu, việc này hối hận cũng đã làm rồi, hơn nữa Thời điểm chúng ta không bắt Viên Phong đi, thì thị vệ Phong ảnh của Hoàng thượng cũng bắt đi, Hoàng Thượng đối với ta động sát giới, sự tình này đã có rồi, người bây giờ cũng không thể mang Viên Phong ra."

Ân Tô Tô liền gật gật đầu, cũng là ngưng trọng.

Nhạc Thiên Tuyết muốn vào cung, tự nhiên là phải thay đổi qua một thân quần áo, nhưng mà thời điểm chải tóc, Hoa Đào thấy nàng nàng có trăm mã não đẹp mắt liền cầm nên tóc nàng.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không để ý, dù sao nàng hiện tại suy nghĩ hỗn loạn lắm, đâu để ý nhiều được như vậy.

Hai người tiến vào cung, lúc này đã là giữa trưa, Yến tiệc được cử hành bên cạnh Hoa Viên, Đình nghỉ mát cũng đủ lớn, nhiều người cũng đã tới, Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem, giống như liền nàng cùng Nguyên Thiên Tứ là người đến trễ nhất.

Cái này trừ bỏ Thái tử bị giam lỏng bên ngoài, mặt khác ba vị hoàng tử cũng đều là đã đến, Hơn nữa còn có ba vị vương giai đã tới, còn có Đại hoàng tử nước Mực.

Ngọc Nam Phong hồi lâu chưa thấy qua Nhạc Thiên Tuyết, nhìn thấy nàng thời điểm cũng là nhin không được có chút ít kích động.

Hai người hành lễ về, liền cũng là ngồi xuống, Hoàng đế vốn là không để ý Nhạc Thiên Tuyết, nhưng quét mắt thấy trên tóc nàng có cây trăm mã não, chén rượu trong tay lập tức liền rơi xuống!

Trần công công vội vàng xử lý cho hoàng đế, tất cả mọi người là cảm thấy có chút kỳ quái, dù sao Hoàng Đế rất ít có thời điểm thất thố như vậy.

Hoàng Đế thu hồi ánh mắt, Nơi này có Đại hoàng tử nước Mực, cũng không thể thất lễ.

Đại hoàng tử nước Mực là Mực Thừa, vừa thấy được Nguyên Thiên Tứ cùng Nhạc Thiên Tuyết, chính là cười cười, "Đây là Nguyên Thần y và Nhạc Cô nương?"

Hai người khẽ gật đầu, coi như chào hỏi qua.

Mực thừa nói liền đứng lên chấp tay, nói: "Thật sự là đa tạ Nguyên Thần y lúc trước đã cứu ta, Bỏn Hoàng tử nhất định sẽ báo đáp ân tình này."

Nguyên Thiên Tứ tại trước mặt người khác vẫn có chút cao ngạo, cũng chính là nhàn nhạt nói: "Không cần khách khí."

Mực thừa nói cũng chính là cười cười, lúc này đây cũng là tìm được đường sống trong chỗ chết, Nhìn thấy Nguyên Thần y nổi tiếng trong thiên hạ, coi như là đáng giá.

Hoàng Đế lúc này nói, "Đại hoàng tử không cần khách khí như thế, lại nói tiếp đây là trăm quản lý bất lực, này mới khiến Đại hoàng tử bị thương."

Mực thừa nghĩ tới việc này, chính là trong nội tâm tức giận, hấn trừng mắt liếc Mọc Vương gia, "Cái này cùng Hoàng Thượng Thiên Long không quan hệ, chẳng qua là có người quản giáo không tốt, dung túng con gái mình mà thôi."

Hắn nghe ngóng qua, Mọc Nhu là người nổi tiếng tùy hứng, thường xuyên đánh người.

Lúc này đây hắn bị thương nặng như vậy, hắn cũng là trong nội tâm phẫn nộ, hận không thể đem Mọc Nhu kia ra đánh cho một trận như từ.

Mọc Vương gia sắc mặt ửng đỏ, lúc này đây Mọc Nhu nói thế nhưng là lại để cho hắn mất hết thể diện.

Hắn liền đứng lên nói: "Đại hoàng tử, lúc này đây đích thật là bỏn vương không phải, ngày mai bỏn vương sẽ mang theo tiểu nữ đi bồi tội cho Đại hoàng tử."

Mực thừa hừ một tiếng, vội vàng vẫy vẫy tay, "Không cần không cần! Bỏn Hoàng tử thế nhưng là không chịu nổi. Lúc này đây Bỏn Hoàng tử cũng liền không truy cứu!"

Mọc Vương gia lại là nói vài câu cảm tạ, lúc này mới ngồi xuống.

Nhưng mà trước mặt nhiều người mất mặt như vậy, mọc Vương gia sắc mặt cũng là không được tốt cho lắm.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn đến nơi này, cảm thấy là rất tốt cười đấy.

Nàng tiện tay cầm lấy một cái ly, nhấp một miếng, bất quá lúc này, Hoàng Đế liền đột nhiên nói: "Không nên uống!"

Nhạc Thiên Tuyết tay run lên, nàng cái này uống hết đi một nửa, hiện tại mới khiến cho nàng không nên uống, cái này không khỏi cũng là quá mức khỏi hài rồi a.

Bất quá nàng hít hà mùi rượu, liền lập tức minh bạch đây là có chuyện gì rồi.

Tay của nàng ngừng lại một chút, lại là hạ độc rồi, hoàng đế này thật đúng là lòng dạ độc ác, lần này con chính là nghĩ đến giết mình.

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt thì có điểm mê ly, độc này phát tác được quá nhanh, nàng cái này đầu nàng có chút choáng váng.

Cái ly trong tay thuận thế rơi trên bàn, miệng nàng môi biến thành màu đen, lần này con chỉ nghe thấy nhiều người kêu tên của mình.

Gần nhất tự nhiên là Nguyên Thiên Tứ, còn có chính là Ngọc Nam Phong cùng Ngọc Chi Dương.

Mà nàng quay đầu nhìn Chiến Liên Thành, thấy hắc khê động, trước mặt hắc chiếu đã bị hắc một chương đầy ra!

Hắn xe lăn nhanh chóng tới, chẳng qua là về sau, trước mắt nàng tối sầm, cũng không biết gì nữa.

Nguyên Thiên Tứ khoảng cách Nhạc Thiên Tuyết gần nhất, lúc này tựa vội vàng đem nàng đỡ lấy, thấy nàng môi màu tóc đã đen, sắc mặt xanh trắng, cái này rõ ràng chính là trúng kịch độc.

Cái này liền Hoàng Đế đều là thần sắc kinh ngạc, hắc vội vàng xuống, thần sắc giận dữ, "Còn không đi mời thái y? ! Đi mời thái y!"

Nhưng mà Chiến Liên Thành liền càng tỉnh táo, liếc qua Hoàng Đế, liền lạnh giọng nói: "Nguyên Thần y đều ở đây, còn cần gì phải đi tìm thái y? Hoàng Thượng!"

Hoàng Đế căng thẳng trong lòng, cái này người sáng suốt cũng biết là Hoàng Đế an bài, bất quá không biết về sau Hoàng Đế vì cái gì lại muốn lên tiếng nói không nên uống.

Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết đã là trúng độc, Hoàng Đế lại là khẩn trương như vậy, tựa hồ là sợ Nhạc Thiên Tuyết chết mất, cái này thật đúng là đủ kỳ quái.

Nguyên Thiên Tứ lúc này đã cho Nhạc Thiên Tuyết bắt mạch, sau đó liền ôm lấy Nhạc Thiên Tuyết.

Cung điện này bình thường đều cũng có Thiên Điện đấy, Trần công công đã rất thức thời dẫn đường, Nguyên Thiên Tứ đem Nhạc Thiên Tuyết phóng tới trên giường, sau lưng còn đi theo một đồng lớn người tới đây.

Nguyên Thiên Tứ thò tay cản lại, "Tất cả mọi người đi ra ngoài!"

Hoàng Đế cũng là lạnh mặt, không thể tưởng được một cái thần y cũng dám đối với hắn vu vu uống uống.

Nhưng mà Nguyên Thiên Tứ trực tiếp đóng cửa lại, cũng liền mặc kệ bọn hắn là thế nào muốn nhìn.

Nguyên Thiên Tứ đầu đầy mồ hôi, lúc này đã là vội muốn chết.

"Trái cây kia nhưng chính là như vậy..." Nguyên Thiên Tứ nói qua, chính là nhảy ra một viên đan dược đến.

Nhạc Thiên Tuyết cùng hắc đều cũng có chút chuẩn bị, dù sao lần này tiến cung thật là hung hiểm vô cùng.

Hắn cho Nhạc Thiên Tuyết ăn dược, rồi lại bắt mạch, cái kia quả nhiên thật là tốt một chút, bất quá đây cũng là Nhạc Thiên Tuyết thể chất đặc biệt mà thôi, nếu là thay đổi là hắn, liền cái này chút thời gian đều là tranh thủ không được, vừa rồi chính là chết liền rồi.

Hắn xoa xoa cái trán đỏ mồ hôi, chỉ còn chờ Nhạc Thiên Tuyết tỉnh lại.

Cái này bức độc sự tình hắn cũng không giỏi cho lắm, cho nên còn phải đợi Nhạc Thiên Tuyết nói rõ một chút.

Qua một thời gian uống cạn chén trà, Nhạc Thiên Tuyết rút cuộc mở to mắt, nàng ho khan vài tiếng, toàn thân đều là khó nhận lấy cái chết.

Nàng thở phì phò, nói: "Cái kia hoàng đế chết toi..."

"Cái kia độc là Hắc Đình Hồng." Nguyên Thiên Tứ nói, "Hay vẫn là đặc chế, vô sắc vô vị."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, khiến cho Nguyên Thiên Tứ đưa cho nàng đan dược trong hộp xuất ra ăn, lại một lát sau, Nhạc Thiên Tuyết liền khôi phục thêm chút sức khí.

Nàng ngồi xếp bằng tốt, hiện tại nàng đều có chút nội lực, chính là đem độc bức đến tay trái của mình, nàng lại dùng ngón châm, đem cho độc bức ra.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết qua nạn kiếp này, sắc mặt vẫn là có chút tái nhợt.

May mắn là sớm có chuẩn bị, nàng coi như là nhặt về một cái mạng.

Nhạc Thiên Tuyết nhắm mắt lại, trầm tĩnh một chút, sau đó nói: "Giờ gì?"

"Chúng ta ở chỗ này đã hai canh giờ rồi, ta cũng không biết bên ngoài là tình huống như thế nào." Nguyên Thiên Tứ nói.

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, nói: "Cái kia sẽ không sắp đi ra ngoài, phiền lòng."

"Nhưng bây giờ người cũng không việc gì rồi, hay vẫn là không muốn đi ra ngoài sao? Nên về phủ tướng quân cho an tâm một chút?" Nguyên Thiên Tứ đề nghị.

"Không cần, bây giờ trở về phủ tướng quân cũng không có tác dụng gì." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Hoàng Thượng vừa rồi đã bại lộ chính mình, hần hiện tại sẽ không lại tùy tiện ra tay, hần quả quyết sẽ không để cho ta chết trong hoàng cung, bằng không thì chính hần cũng không thể nào giải thích được."

Nguyên Thiên Tứ cũng là đồng thuận, liền gật đầu: "Đó cũng là, dù sao cha người cũng không phải bọn hèn nhát, nếu là người trong cung xảy ra chuyện, hần không phải không có khả năng tạo phản."

Nhạc Thiên Tuyết liền thở dài một hơi, cái này vì bất được Viên phong, liền ở vào hiểm cảnh như vậy.

Nàng hiện tại ngược lại là kì quái, Viên phong là cái gì lại trọng yếu với hoàng đế như vậy? Đây chỉ là một người biết dùng sâu độc, cái kia cũng không thấy được có bao nhiêu lợi hại.

Nhạc Thiên Tuyết càng cảm thấy chính alf kỳ quái, nếu như vậy, Viên phong trên người còn mang bí mật khác, hiện tại nàng thế nhưng là càng ngày càng cảm thấy hứng thú, nếu chỉ có vậy, Ân Tô Tô nhất định có liên quan đến trong đó.

Nguyên Thiên Tứ rút cho nàng chén trà, nhẹ nói: "Cái kia chúng ta bây giờ sẽ không động? Có muốn hay không ta đi ra xem tình huống như thế nào?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Người liền đi ra xem một chút đi, ta tiếp tục giả vờ là được."

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng, nói: "Cũng thế, ta hiểu được làm như thế nào rồi."

Nhạc Thiên Tuyết mặt mũi, cứ tiếp tục nằm xuống.

Chẳng qua là nàng còn cho mạch của mình có chút chậm, bảo đảm chính mình sẽ không bị nhìn ra sơ hở gì.

Nguyên Thiên Tứ đang nghĩ ngợi muốn đi ra ngoài, nhưng tại ở cửa lại có người trực tiếp mở ra rồi.

Hoàng Đế đứng ở cửa ra vào, mang theo vẻ mặt mệt mỏi, nguyên lai hần là một mực ở bên ngoài chờ.

Hần vung tay lên, khiến cho một đám thái y đi vào khám và chữa bệnh, "Còn không đi vào! ? Nếu cứu không đến người, trẫm muốn sẽ chém đầu tất cả các người!"(lão già đều giả)

đám Thái y đều là kinh hồn bạt vía, cái này khổ sai thật đúng là đã đủ rồi, cả ngày đều nói muốn chém đầu đấy.

Lão thái y đi bắt mạch, Nguyên Thiên Tứ cũng không ngăn cản, hiện tại Nhạc Thiên Tuyết thoát nhìn còn hình như là hôn mê bộ dạng, bất quá kỳ thật nàng là đang ngủ thư thái.

Bên ngoài, vậy còn có Chiến Liên Thành, hần cũng là lẳng lặng ngồi ở một bên, gặp Nguyên Thiên Tứ cái kia thần sắc, hần liền đoán được Nhạc Thiên Tuyết đã bình an vô sự rồi.

Bất quá khi lão thái y kia bắt mạch về sau, hoảng sợ quỳ trên mặt đất, nói: "Hoàng Thượng thứ tội! Lão thần vô lực xoay chuyển trời đất a!"

Hoàng Đế thoáng cái liền đen mặt, nói: "Thật sự là một đám người tốn cơm! Trẫm nuôi dưỡng các người có tác dụng gì!"

Thái y đám đều là nhao nhao quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Điểm này hay là hỏi Hoàng Thượng rõ ràng nhất." Cái kia bên ngoài, có một người cũng sắp bước đi tới, đó chính là Nhạc tướng quân, hần phong trần mặt mũi, rõ ràng cho thấy là từ bên ngoài gấp trở về.

Nhạc tướng quân ngày thường đều là nghiêm túc đứng đắn, hiện tại mặt lại âm trầm như vậy, cái kia chính là làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Bấm xem nội dung truyện

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117-2: Ai mới là quỷ y (1)

Hắn tuy là trung thành với Hoàng Thượng, bắt quá nhưng cũng để người nhà của mình ở trong lòng.

Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết trong hoàng cung gặp chuyện không may, Nhạc tướng quân tự nhiên là đem mọi thứ để nên người Hoàng đế.

Muốn động nữ nhi của hắn? Khó mà làm được!

Hoàng Đế lên đường: "Nhạc tướng quân nói như vậy là có ý gì?"

"Hoàng Thượng lòng người biết rõ, rượu kia tại sao lại có độc, Hoàng Thượng có lẽ hảo hảo tra một chút!" Nhạc tướng quân con mắt đều là uớt át đấy, cái này đã đến giường bên cạnh, trông thấy Nhạc Thiên Tuyết cái kia bộ dạng sống dở chết dở, liền thì thảo nói, "Mẹ ngươi cũng là như thế này đi, hiện tại ngươi cũng là như thế này, ta thật sự là xin lỗi mẹ con hai người."

Hoàng Đế nghe thấy lời này, cái kia thần sắc trở nên có chút phức tạp kỳ quái, bắt quá cũng là trong nháy mắt, không có bao nhiêu người trông thấy.

Trần công công biết rõ chân tướng vấn đề này, hắn thấp cổ bé họng, bắt quá vẫn là nói: "Nhạc tướng quân, việc này đã phái người đi thăm dò rồi, cái này nhất định sẽ nhanh tra ra manh mối ảm thối."

Nhạc tướng quân vẫn là mặt lạnh lấy, căn bản chính là không muốn nghe giải thích.

Hắn hỏi Nguyên Thiên Tứ: "Tuyết Nhi cuối cùng như thế nào?"

Nguyên Thiên Tứ nói: "Còn phải đi về khám và chữa bệnh, có thể hay không bảo vệ tính mạng, ta cũng không dám cam đoan."

Lời này là cho Hoàng Đế nghe đấy, đây không phải như ý nguyện của Hoàng Đế sao?

Hoàng Đế sắc mặt nhưng là thay đổi u ám, hắn hầu như còn đứng không vững, may mắn có Trần công công đỡ lấy hắn.

Nhạc tướng quân nhắm mắt lại, làm cho mình tỉnh táo một chút, sau đó liền đem Nhạc Thiên Tuyết ôm lấy.

Hoàng Đế cái này không muốn, nói: "Để nàng nằm xuống! Trẫm nhất định sẽ cứu được nàng!"

Đây là hắn cam đoan đấy, nhất định phải cứu Nhạc Thiên Tuyết!

Thế nhưng là Nhạc tướng quân với tư cách thần tử, cũng là trực tiếp mặc kệ Hoàng Đế.

Hắn tiếp tục ôm Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Thứ cho thần khó có thể tuân lệnh!"

Hoàng Đế hay vẫn là tức giận, đã nói: "Người tới! Đem người ngăn lại!"

Đằng trước có cấm vệ quân chắn, Nhạc tướng quân cũng không có nửa điểm lùi bước, hắn quay đầu, nói: "Chẳng lẽ hoàng thượng lại muốn để cho thần trong cung đại khai sát giới?"

Hoàng Đế trán nổi gân xanh, "Ngươi dám! ? Trong cung cái gì cũng có! Thiên Tuyết nha đầu nhất định có thể cứu sống!"

Nhạc tướng quân lại nói: "Hạc Đình Hồng, liền Nguyên Thần y cũng không có ảm chắc, Hoàng Thượng có cái gì nắm chắc? Tuyết Nhi là người cầu phủ tướng quân, thần tuyệt đối không cho phép nàng chết trong cung!"

Hoàng Đế cái kia đều giận đến sắc mặt xanh mét rồi, bắt quá hắn bỗng nhiên liền vẫy vẫy tay, làm cho người ta tránh ra.

Nhạc tướng quân lúc này mới ôm Nhạc Thiên Tuyết ly khai, Nguyên Thiên Tứ cũng vội vàng đuổi theo.

Lúc này tiệc trong cung xảy ra sự việc này, Vì Nhạc Thiên Tuyết, Nhạc Tướng quân liền cãi lại hoàng lệnh, phải biết rằng Nhạc tướng quân vẫn giữ trong tay 10 vạn binh quyền.

Hơn nữa ở Thiên Long quốc không có Đại tướng quân nào được như hắn, Hoàng Đế cũng là không làm gì được.

Chiến Liên Thành gặp người rời đi, cũng chính là đối với Hạo Nguyệt nói: "Đi thôi."

Hạo Nguyệt có chút lo lắng, "Vương gia, cái kia Nhạc tiểu thư sẽ không có sao chứ?"

Chiến Liên Thành ánh mắt không rõ, hắn nhặt nói: "Không có chuyện gì đâu, mạng nàng còn dài lắm."

Phủ tướng quân.

Nhạc tướng quân trên đường trở về, vẫn luôn mắt hồng thuận.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết cái này sẽ kinh động Nhạc tướng quân trở về, nếu là nàng biết rõ, chắc chắn sẽ không làm trò như vậy, lại để cho cha của mình thương tâm.

Chẳng qua là nàng cái này một giấc ngủ, liền ngủ thẳng tới nửa đêm canh ba.

Cái này ban ngày thì Nhạc tướng quân trông coi, buổi tối chính là Nguyên Thiên Tứ trông coi rồi.

Cái này Nhạc Thiên Tuyết vừa tỉnh dậy, chính là trông thấy Nguyên Thiên Tứ ở một bên đang ngủ gật gù.

Nàng vỗ vỗ đầu Nguyên Thiên Tứ, "Nguyên Thiên Tứ, ngươi cái này còn không tỉnh lại?"

Nguyên Thiên Tứ bị một cái hù dọa, liền lập tức mở mắt.

Hắn nhìn lấy Nhạc Thiên Tuyết trung khí mùi phẫn, cũng như ngày thường, đã biết rõ nàng đã là hoàn toàn không sao.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, "Ngươi đã tỉnh là tốt rồi, cha ngươi cũng đã trở về."

"Cha ta cũng đã trở về?"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn, phát hiện đây là phòng của nàng.

Nguyên Thiên Tứ lại giải thích nói: "Cha ngươi mang theo ngươi trở về, hắn hôm nay cùng Hoàng Thượng giảng co, Người như vậy cũng quá khí phách rồi, hoàn toàn đem khí thế hoàng thượng cho ép xuống."

Nhạc Thiên Tuyết hé mắt, cái này không kịp nghĩ đến nhiều như vậy.

Nàng lập tức chính là đứng dậy, lật ra ngăn tủ tìm ra y phục dạ hành, "Ta đi tìm Tô Tô, còn có giải quyết chuyện kia của Viên Phong."

Nguyên Thiên Tứ nói: "Ta đây làm sao bây giờ? Ngươi sẽ không mang ta đi chứ hả?"

Lúc này, Nguyên Thiên Tứ đã cảm thấy có chút ủy khuất.

Nhạc Thiên Tuyết nhô đầu ra, nói: "Ngươi gạt người giúp ta, nếu là ngươi cũng đi theo ta đi, chúng ta rất dễ bị lộ đấy, hiện tại người khác đều đã cho là ta trúng độc, không ai hoài nghi đến trên đầu ta."

"Tam hoàng tử không phải đã sớm biết là ngươi mang Viên Phong đi sao?" Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng.

Nhạc Thiên Tuyết ha ha cười cười, "Kỳ thật là như vậy, bởi vì ta bây giờ khinh công so với ngươi tốt hơn nhiều, ta sợ ngươi sẽ liên lụy ta, cho nên ta cũng chỉ có thể tự mình đi thôi."

"..." Nguyên Thiên Tứ trong lúc nhất thời không phản bác được, không thể tưởng được có một ngày, hắn vẫn bị người ghét bỏ rồi.

Nhạc Thiên Tuyết rất nhanh liền đi ra cửa, cái này đêm khuya bí mật đi đối với nàng mà nói cũng không coi vào đâu.

Phủ tướng quân nhất định sẽ có rất nhiều người theo dõi, bất quá nàng cũng là có biện pháp khác, cái kia chính là tại chuồng chó Thanh Vũ viện cầu chính mình leo ra ngoài...

May mắn nàng thân hình đủ nhỏ, lúc này mới có thể đủ leo đi ra ngoài, Nguyên Thiên Tứ vậy cũng không ra được.

Cái này sau khi ra ngoài, Nhạc Thiên Tuyết liền lập tức chạy tới Đỗ phùng Hồng trần sông bài, đây là chỗ ân Tô Tô khổng chế, biểu hiện ra là một nơi hỗn tạp, bất quá cũng thật là chỗ tốt che tai mắt cầu mọi người.

Nhạc Thiên Tuyết sau khi tới, liền đem ân Tô Tô đánh thức.

Mà Viên phong bị giam tại hầm ngầm dưới mặt đất, bởi vì Nhạc Thiên cho Viên Phong bất tỉnh, cái này nhất định là phải đợi Nhạc Thiên Tuyết đến cho hắn thì chậm mới có thể tỉnh lại.

Cái này chỉ chốc lát sau, Viên phong rút cuộc tỉnh lại, hắn một mở to mắt chính là trông thấy ân Tô Tô cùng Nhạc Thiên Tuyết, cái kia đều là lại càng hoảng sợ.

Ân Tô Tô không có đeo mặt nạ da người, Viên phong cũng là nhận không ra, bất quá hắn nhận ra Nhạc Thiên Tuyết, thần sắc trong lúc nhất thời biến hóa rất nhiều.

Bất quá hắn hiện tại bị người dùng xích sắt khóa, hắn cũng đều là mình bạch mình bị người bắt.

"Ngươi... vậy cuối cùng ai mới là quý y cô nương? !" Viên phong nghiêm nghị hỏi, hần hiện tại ghen lấy một bụng khí, "Lại dám bắt ta? ! Nhạc Thiên Tuyết, ngươi là chán sống! ?"

Nhạc Thiên Tuyết xùy xùy cười cười, nói: "Không có chán sống, nhưng mà ngươi cũng chưa chết, ta có lẽ cũng sẽ không chết a?"

Ân Tô Tô nhìn thấy cừu nhân của mình, sắc mặt tự nhiên sẽ không quá tốt.

Trong tay nàng lạnh giọng hỏi: "Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi tại sao lại có sâu độc chi thuật! ?"(Thuật dùng sâu độc)

Viên Phong sững sờ một chút, hần nhìn chăm chăm vào ân Tô Tô nhìn xem, cũng không biết được nàng là ai.

Bất quá hần mãnh liệt liền nhớ lại, "Ngươi không phải là chủ nhân của Tụu Hoa lâu sao? Cái kia... Nhạc Thiên Tuyết, nguyên lai ngươi mới là quý y cô nương!"

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là cười cười, cũng không phủ nhận, hiện tại bị Viên phong biết rõ cũng không có gì đấy, dù sao Viên phong hiện tại cũng không có khả năng còn sống đi ra.

Ân Tô Tô cũng mặc kệ hần những thứ này, nói thẳng: "Họ Viên kia! Ta hỏi ngươi làm sao có chi thuật sâu độc! ?"

Viên phong vẫn là kiên cường rất, trực tiếp phiết quá mức, "Ta có thì thế nào? Cái này mắc mớ gì tới ngươi! ?"

Nhạc Thiên Tuyết một tay chính là bắn ra một ngân châm, Viên phong chính là lập tức hét to một tiếng, đau dữ dội, hơn nữa còn là tiếp tục không ngừng đau!

Hần hít một hơi lạnh, nói: "Ngươi... Nhạc Thiên Tuyết... Ngươi đây là nữ nhân rắn rết!"

Nhạc Thiên Tuyết trong tay còn có một cái ngân châm khác đang cầm trên tay, nàng vui vẻ càng đậm, "Ta đây còn rất nhiều ngân châm, ngươi có thể không nói, nhưng ta cũng nhất định có thể đem ngươi hành hạ chết."

Viên phong mặc dù là nguy trang thân phận, nhưng cho tới bây giờ đều không có bị người đối đãi qua như vậy.

"Ta không nói!" Viên phong hừ một tiếng, như cũ là quật cường.

Ân Tô Tô cũng sắp gấp đến độ xông lên muốn đem Viên phong giết đi!

Nhạc Thiên Tuyết ngăn ân Tô Tô lại, lại là bắn ra một ngân châm khác.

Viên phong lại là thống khổ muôn phần, trong lúc nhất thời khó có thể thở gấp qua khí.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Viên công tử, cái kia chi thuật sâu độc gia tộc của ngươi giành học được đấy, có phải hay không? Lúc ấy còn giết một nhà hơn mười mạng người, đem lệnh bài của người ta cướp đi, đây thật là có chút khó có thể mở miệng, dù sao cũng là đồ vật của người ta, mở miệng nói thành là của mình, đó cũng là trong nội tâm bất an."

Viên phong trừng to mắt, không dám tin nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết, "Ngươi... Làm sao ngươi biết..."

Chuyện này đã được che dấu rất kỹ, sẽ không thể nào bị người khác biết được.

Hần tiếp tục thì thảo nói qua: "Nhà kia mai danh ẩn tích, họ Ân đi... Rõ ràng chính là tất cả đều bị giết sạch, truyền nhân cũng đã bị giết chết, không thể nào có thể bị lộ ra chuyện này được."

Ân Tô Tô nghe nói như thế, chính là đỏ tròng mắt, cũng là trong lúc nhất thời khó có thể nhịn xuống.

Nàng rút kiếm ra, chính là gác ở trên cổ Viên phong, "Ngươi cũng là thừa nhận? Ta sẽ giết ngươi vì nhà ta báo thù!"

Viên phong lại là cả kinh, "Ngươi... Ngươi đến tột cùng là ai! ?"

"Ta họ Ân." Ân Tô Tô cười, nụ cười kia mang theo sát khí, làm cho người ta run rẩy.

Viên phong thoáng cái liền đã hiểu rõ ra, hần thở phì phò, sắc mặt xám trắng.

Hần lắc đầu, "Không thể nào... Không thể nào..."

Nhưng lại là không thể nào, ân Tô Tô cũng là đứng ở trước mặt của hần!

Ân Tô Tô muốn đâm xuống, Nhạc Thiên Tuyết chính là kéo ân Tô Tô lại, sau đó nói: "Ngươi tránh ra một chút, để ta nói một chút."

"Còn muốn nói gì nữa? Giết hần đi mới có thể vì người nhà ta báo thù! Năm đó chính là hần đã đoạt bí tịch sâu độc kia !" Ân Tô Tô tức giận nói.

Nhạc Thiên Tuyết đem ân Tô Tô đẩy ra, làm cho nàng tỉnh táo chút ít, sau đó thấp giọng nói: "Chẳng lẽ ngươi không muốn cảm lại bí tịch sâu độc kia sao? Hiện tại ngươi cũng đừng có nhúng tay."

Ân Tô Tô vẫn có chút không cam lòng, bất quá Nhạc Thiên Tuyết là muốn biết rõ ràng chân tướng, cho nên hẳn cũng là nhịn được.

Nhạc Thiên Tuyết đi đến trước mặt Viên phong, nói: "Viên công tử, nếu là ngươi muốn giữ lại mạng sống của ngươi, ngươi không bằng liền đem sự tình nói hết ra."

Viên phong liền lạnh giọng nói: "Ha ha, ta còn thực không tưởng được các ngươi lại là một phe... Bất quá ngươi đừng hòng biết cái gì! Hôm nay ta rơi vào trong tay các ngươi rồi, ta liền không nghĩ đến toàn mạng!"

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, "Được rồi, ta đây không nhiều lời với ngươi."

Viên phong còn tưởng rằng nàng là muốn giết mình, thật không nghĩ đến nàng rõ ràng liền hướng chính mình trên ót đâm một cái ngân châm!

Trong lúc nhất thời, Viên phong chính là đầu đau như búa bổ!

Nhạc Thiên Tuyết lại lấy một lư hương trong người, bày ở trước mặt Viên phong, Viên phong ánh mắt đều là lập tức trở nên có chút mê ly, hình như là bị người khác khống chế không khác nhau là mấy.

Ân Tô Tô nhìn đến đây, chính là kinh ngạc nói: "Cái này là trước ngươi đã từng nói qua mê Hồn Thuật? Dùng như thế này hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117-3: Ân Tô Tô nhận là quỷ y (2)

"Đây là dùng bằng thuốc và ngâm châm đó." Nhạc Thiên Tuyết nói qua, "sẽ tạo ảo giác cho hấn, điều khiển suy nghĩ của hấn. Bất quá cái này cũng không được lâu, chỉ sử dụng trong thời gian uống cạn chén trà."

Ân Tô Tô gật đầu: "Đây như vậy cũng được rồi."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, chính là bắt đầu hỏi Viên Phong một số vấn đề.

Viên phong hiện tại bị được vật khống chế, đây chính là biết cái gì nói cái đấy.

"Ngươi tên gì vậy?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi, "Ngươi làm sao lại làm việc cho hoàng thượng và thái tử?"

"Ta là Viên phong." Viên phong dừng một chút, còn nói, "Gia tộc của ta là một trong bốn gia tộc của tiền triều trước, Hoàng Thượng tại thời điểm 20 năm trước tìm đến cha ta, Nhưng khi đó chúng ta không phải chỉ chủ bốn gia, không có bất kỳ tài nghệ gì, Hoàng Thượng liền hứa hẹn giúp chúng ta có được bí thuật sâu độc, và đổi lại gai tộc ta từ đây về sau hứa hẹn nhiều đời trung thành phục vụ hoàng tộc Ngọc Thị."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, nguyên do là như thế.

Nàng nhìn ân Tô Tô, nói: "Nguyên lai là Hoàng Thượng đã hạ thủ... Nói như vậy, nhà của ngươi mới chính là bốn gia, dù sao bí kíp sâu độc kia cũng từ trong tay cha ngươi."

Ân Tô Tô còn chưa trả lời, nhưng mà Viên phong bị được vật khống chế, lúc này nghe thấy Nhạc Thiên Tuyết nói, liền trả lời: "Không sai, chúng ta là chi nhánh, biết rõ bốn gia đổi tên đổi họ, Hoàng Thượng liền giúp chúng ta đem lệnh bài Viêm gia cùng bí kíp sâu độc cướp về, nhưng mà sách ngũ hành thuật lại không có tìm được."

Nhạc Thiên Tuyết giật tái mặt, "Rõ ràng lại làm việc ti tiện như vậy, các ngươi làm gì chân chính là một trong tứ đại gia tộc, kỳ thật chính là cái đồ giả mạo."

Viên phong thần sắc không thay đổi, vẫn là thật thà nói: "Không sai, chúng ta chính là một cái chi nhánh."

Ân Tô Tô sắc mặt có chút thay đổi, nàng khi đó tuổi quá nhỏ, cha mình cũng không có đối với chính mình nói nhiều như vậy.

Hiện tại lại từ miệng Viên phong biết rõ thứ này, nàng cũng là nhất thời khó có thể tiếp nhận.

Nhạc Thiên Tuyết lại hỏi: "Đại gia tộc thời tiền triều có mấy cái?"

Đối với cái này cái, nàng vẫn có chút hứng thú.

Viên phong nói: "Nhan, nghìn, Viên, điều bốn gia tộc, mỗi người mỗi vẻ, có thể phụ trợ Đế Vương làm thành nghiệp lớn."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là cười cười, cái này lại là cùng tên của nàng đựng phải một cái.

Bất quá nàng mãnh liệt tưởng tượng, chính là nghĩ thông suốt một việc.

Nàng hỏi: "Bây giờ Nhan gia chính là một trong các gia tộc đó, vậy người có biết hay không Tông Quyền là cái gì? Đế ở nơi đâu?"

Viên phong cũng không có do dự, nói thẳng: "Tông Quyền là từ tiền triều còn sót lại, Chính là chìa khóa mở ra hoàng cung tiền triều, Hoàng Thượng sợ tiền triều khôi phục, cũng là tại một mực tìm kiếm Tông Quyền, nhưng là vẫn luôn không tìm được."

Ân Tô Tô suy nghĩ một chút, vấn đề này cũng là có chút điểm sáng suốt.

Xem ra, Chiến Liên Thành chính người tiền triều.

Tuy rằng đây là phỏng đoán, bất quá đây cũng cảm giác chắc chắn như vậy.

Ân Tô Tô giận tái mặt, hỏi: "Bí tịchj sâu độc đề tại nơi nào?!"

"Trong tay phụ thân ta, cũng chính là ở tại Hồng Viên trang." Viên phong nói.

Mất thấy thời gian đã hết, Nhạc Thiên Tuyết lại liền vội vàng hỏi: "Nhan thủy Liên bị giam ở đâu?"

"Hoàng Cung." Viên phong vừa nói cái này xong, chính là lườm cái xem thường, té xỉu.

Nhạc Thiên Tuyết mặt lạnh lấy, cũng là cho Viên phong ăn một viên đan dược.

"Người như thế nào còn muốn cứu hắn?" Ân Tô Tô không khách khí, không nghĩ tới gia tộc của mình lại là như vậy, hơn nữa cũng trêu chọc họa sát thân.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Người bình tĩnh, người cho rằng dùng mê Hồn Thuật không có để lại di chứng? Ta đã thương thân kinh của hắn, chỉ sợ hắn về sau đều si ngốc ngơ ngác đấy."

"Lại là như vậy?" Ân Tô Tô cũng là kinh ngạc.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cho nên, bình thường ta không dùng mê hồn thuật, bất quá dùng trên người tiện ti như vậy, ta rất là thích."

Nhạc Thiên Tuyết sau khi nói xong, chính là ở một bên ngồi xuống.

Ân Tô Tô cũng là thờ dài, nói: "Tuyết Nhi, cừ nhân của ta là Hoàng Đế, ta hiện tại cũng không báo được thù, bất quá ta nhất định phải cầm lại bí tịch sâu độc đề tế vong hồn cha ta trên trời có linh thiêng!"

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, "Hồng Viên Trang là mười năm trước xây dựng làm sơn trang nghỉ mát, nhưng cũng rất kỳ quái, Hoàng Thượng cho tới bây giờ đều chưa từng đi đến, nguyên lai là nuôi toàn gia Viên Phong tại đó."

Ân Tô Tô xùy cười một tiếng, "Ta liền đi đến nơi đó, ta còn có một chút thuộc hạ có thể dùng."

"Viên phong chỉ sợ là một tiểu nhân vật, Cha của hắn càng lão luyện, ta lo lắng cho người đi." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Thời gian này ta có thể rời khỏi kinh thành, ta cùng đi với người."

Ân Tô Tô nói: "Ta nghe nói chuyện của Người hôm nay, không nghĩ tới cái kai hoàng đế thật sự hạ thủ, may mắn bây giờ còn có cha người chống đỡ, chúng ta đây cũng sắp đi lấy bí tịch!"

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu: "Ta đây quay về thu thập một chút, thời ddiemr hừng đông, chúng ta đợi nhau tại cửa thành."

Vấn đề này hay vẫn là việc này không nên chậm trễ, Hoàng Đế coi trọng Viên gia như vậy, Nhạc Thiên Tuyết bất động không làm gì thì như thế cũng đầu đất rồi.

Nàng vừa mở cửa ra, lại trông thấy một người đứng ở cửa ra vào.

Quần áo màu đen, theo Âm Phong tung bay loáng một thoáng.

Mặt là màu bạc kia, tại dưới ánh nến cũng là phát ra từng điểm ánh sáng.

Nhạc Thiên Tuyết tâm, tại lúc này như tìm ngừng đập!

Nàng ngừng thở, hầu như không kiềm chế được, miệng giật giật, lại không có thể phát ra được âm thanh gì.

Chỉ có ân Tô Tô quay đầu lại, có chút cà lăm: "Chiến... Chiến Vương gia..."

Nhạc Thiên Tuyết hiện tại chẳng qua là cầu nguyện, Chiến Liên Thành cũng đừng nghe thấy đoạn đối thoại ban đầu, nếu hắn biết mình là quý y cô nương, vậy phải làm thế nào! ?

Chiến Liên Thành đi vào gian thạch thất nhỏ nhỏ kia, con mắt quét Viên phong đã ngất.

Hắn tới muộn, cũng chỉ nghe thấy được một ít chuyện.

Bất quá hắn cái này nhận ra ân Tô Tô, ánh mắt ngưng tụ, ngược lại là cười lạnh một tiếng, "Không nghĩ tới, bà chủ Tụ hoa lâu cùng Nhạc Gia đại tiểu thư quen biết, nhưng lại cấu kết với nhau làm việc xấu làm nhiều chuyện như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết tâm bị ngăn chặn, ân Tô Tô quyết định chắc chắn, chính là tiến lên một bước, nói: "Chiến Vương gia chê cười, nói thiệt cho ngươi biết, ta không chỉ có là bà chủ Tụ hoa lâu, ta còn là người đoạt đi một cánh hoa thất sắc linh dược của mi chính là quý y cô nương!"

Nhạc Thiên Tuyết tâm dừng lại một chút, không biết ân Tô Tô tại sao phải nói như vậy!

Nàng nhìn sang, ân Tô Tô bộ dáng kia căn bản chính là không thêm quan tâm bộ dạng.

Chiến Liên Thành trước sau suy nghĩ một chút, đây thật là có thể là ân Tô Tô một người sắm vai hai người.

Hắn lúc ấy liền đã quên, khi đó tìm người đuổi theo quý y cô nương, vì cái gì lại không đi lục soát Tụ Hoa Lâu? Khả năng nàng chính là trốn ở trong Tụ Hoa Lâu!

Hơn nữa khi đó hắn thăm dò quý y cô nương có phải hay không Nhạc Thiên Tuyết, cái kia đều chứng minh Nhạc Thiên Tuyết không phải, hiện tại ân Tô Tô thừa nhận mình là, Chiến Liên Thành tự nhiên cảm giác rất đúng. (câu này cover dịch khó hiểu)

Ân Tô Tô gặp Chiến Liên Thành không có gì nghi vấn, cái kia đều là nhẹ nhàng thở ra, chính mình chết như thế nào cũng tốt hơn Nhạc Thiên Tuyết chết.

Nàng lúc trước liên lụy Nhạc Thiên Tuyết, hiện tại có thể trả giá cho Nhạc Thiên Tuyết điểm này.

Chiến Liên Thành nhìn Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Ngươi như thế nào cùng nàng quen biết? Ngươi biết rất rõ ràng nàng chính là quý y cô nương, vì cái gì không nói cho bốn vương? !"

Nhạc Thiên Tuyết đầu óc xoay chuyển cực nhanh, Linh quang lóe lên, chính là nói: "Tô Tô là bằng hữu của ta, cũng là một nửa sư phụ ta, ta làm sao có thể nói."

Chiến Liên Thành ngược lại là suy nghĩ minh bạch, nói: "Nguyên lai các ngươi là mấy người thông đồng, lúc này đây bốn vương cũng là bị các ngươi lừa gạt."

Ân Tô Tô hai tay hoàn ngực, cười cười, "Cũng vậy, chiến Vương gia ngươi làm sao cũng không phải một mục lợi dụng Tuyết Nhi?"

Nhạc Thiên Tuyết bây giờ là bị kẹp ở giữa, bất quá nàng cũng là dám xác định, Chiến Liên Thành nhất định là không nghe thấy lời nói chuyện lúc trước, bằng không thì hắn đã sớm biết ân Tô Tô là đang nói dối.

Thế nhưng là không nghĩ tới, Chiến Liên Thành rõ ràng cũng phản đối ân Tô Tô lên sát niệm

Nàng âm thầm nhả ra khí, bất quá Chiến Liên Thành lại là nhìn nàng một cái, sau đó liền xoay người, "Nhạc Thiên Tuyết, cùng bốn vương đi ra."

Nhạc Thiên Tuyết không tình nguyện đi theo ra ngoài, nàng trước kia cũng sẽ không như vậy, hiện tại hình như là bị Chiến Liên Thành siết sao bám lấy.

Không có biện pháp, hiện tại thế nhưng là sợ Chiến Liên Thành bỗng nhiên nổi bão đối với bọn họ bất lợi.

Đã đến bên ngoài, đó là đặc biệt âm lãnh, Nhạc Thiên Tuyết nghĩ thầm thời điểm mình đến đây đã rất cẩn thận, cũng không có người đuổi kịp mình, không nghĩ tới mình lại bị Chiến Liên Thành phát hiện, thật sự là bại lớn té ngã.

Chiến Liên Thành thấy nàng một bộ dáng hối hận, đã biết rõ ý nghĩ của nàng.

Hắn nhàn nhạt nói một câu: "Thời điểm ngươi chui vào chuồng chó, đi ra không ai phát hiện nhưng bốn vương liếc một cái liền nhận ra."

Nhạc Thiên Tuyết lại là ngẩn người, càng thêm ảo não.

Nàng nói: "Vậy thì thế nào? Bây giờ là chúng ta bắt được Viên phong, cũng không có nhờ một chút thực lực của ngươi."

Chiến Liên Thành cũng là đối với hai người bọn họ có chút tán thưởng, bất quá hắn thanh âm kia hay vẫn là trầm xuống.

"Cho nên, người ngay từ đầu nói muốn quy thuận bốn vương, người chính là đang gạt bốn vương?" Chiến Liên Thành hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thẳng Chiến Liên Thành, nói: "Thật giống như Tô Tô mới vừa nói đấy, Vương gia không phải là không đang lợi dụng ta? Thế nhưng là tự phủ vắn lòng mình, ta cho tới bây giờ đều không có bán đứng người, mà người, lại ba lần bốn lượt đưa ta vào đường cùng! Hiện tại Hoàng Thượng đều là xem ta là cái đinh trong mắt rồi! Người nhưng lại cao hứng! ?"

Nàng nhìn không thấy, thần thái chiến Liên Thành sau mặt nạ bạc.

Bất quá nàng nói xong lời này, thân thể là có chút run rẩy đấy.

Nàng hít thở sâu một cái, làm cho mình ổn định, bây giờ là lúc đàm phán, cũng không thể yếu thế!

Chiến Liên Thành nhìn chằm chằm vào nàng nửa ngày, cuối cùng mới lên trước một bước, Nhạc Thiên Tuyết còn tưởng rằng hắn là tức giận, ai biết hắn nhưng lại kéo nàng tới, ôm chặt lấy nàng.

Hắn nói: "Bốn vương không phải là muốn đem người ở vào đường cùng, mà là không muốn cùng người đối địch, người vĩnh viễn cũng không biết, cùng người mình thích đối địch cảm giác thống khổ cỡ nào. Hiện tại tốt rồi, Hoàng Thượng nhằm vào người, vậy là người cùng bốn vương là chung một chiến tuyến, bốn vương là ích kỷ, nhưng trong lòng cũng vui mừng."

Nhạc Thiên Tuyết giật mình, ngửi ngửi trên người hắn mùi thơm ngát, có chút say lòng người.

Nàng bị Chiến Liên Thành ôm, đó là cảm thụ gì?

Chính là an tâm, làm cho mình nhện không được muốn trầm luân trong đó.

Nhạc Thiên Tuyết theo bản năng thò tay ôm lấy hắn, Chiến Liên Thành thân thể cứng đờ, chỉ có hắn tự mình biết, cử động này của Nhạc Thiên Tuyết lại để cho hắn toàn bộ nội tâm đều lấp đầy ôn hòa.

"Chiến Vương gia..." Nhạc Thiên Tuyết có chút tức giận, "Người thật là một cái lớn hồn đàn!"

Chiến Liên Thành liền khó được cười cười, hắn rất là cao hứng.

Hắn buông tay liền sờ nên đầu Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Vừa rồi các người nói muốn đi Hồng trang, bốn vương cũng cùng đi với các người."

Nhạc Thiên Tuyết lắc đầu, "Đây không phải là đùa à?"

"Hồng trang không phải địa phương bình thường, bằng vào lực lượng của các người, căn bản là không thể lấy được đồ vật kia." Chiến Liên Thành nói.

Ân Tô Tô ở một bên xem vụng trộm hồi lâu, lúc này liền đuổi đầu đi ra nói, "Chiến Vương gia làm sao người biết?"

"Một năm trước, bốn vương đi qua chỗ ấy, còn thiếu chút ném đi cái mạng nhỏ này." Chiến Liên Thành nói. Bấm xem nội dung truyện

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Vương Cảnh đủ tục khí

Ân Tô Tô cũng là thoáng kinh ngạc một chút, không nghĩ tới Chiến Liên Thành võ công giỏi như vậy đi đến chỗ này, thì cái mạng nhỏ này khó giữ rồi?

Chiến Liên Thành thò tay liền ôm lấy vòng tay của Nhạc Thiên Tuyết, nhạ nói: "Nếu như quyết định muốn đi, vậy việc này không nên chậm trễ."

Nhạc Thiên Tuyết có chút không được tự nhiên, đều muốn đổi Chiến Liên Thành nói buông tay, nhưng mà Chiến Liên Thành đã ôm cả người nàng dùng khinh công nhảy đi.

Chiến Liên Thành tốc độ thể nhưng là so với nàng nhanh hơn nhiều, hơn nữa còn là vô thanh vô tức đấy.

Nàng còn muốn nói chuyện quý y cô nương kia, chính là nói: "Chiến Vương gia, người không tức ta cùng Ân Tô Tô lừa gạt người sao?"

Chiến Liên Thành cũng không thấy nàng, liền nhìn về phía trước đường.

Hắn nói: "Nàng là quý y cũng không phải người, bốn vương đối với cái này không tức giận."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, hô hấp có chút đình trệ, nàng mới thật sự là quý y đây...

Nhưng Cho thấy Chiến Liên Thành không nghe được hai nàng nói chuyện lúc trước, ân Tô Tô sợ nàng bị Chiến Liên Thành tổn thương, Liên nhận mình là Quý y, cái này cũng không biết ý trời là như thế nào đây.

Trong lúc nhất thời, tâm tình của nàng dị thường trầm trọng, cũng không biết như thế nào.

Cái này rất nhanh đã đến phủ tướng quân, Chiến Liên Thành liền ở bên ngoài đợi nàng, lại để cho chính nàng đi thu thập.

Nhưng nàng tiến vào gian phòng, đã nhìn thấy dưới ánh nến lập lòe, nàng thấy phụ thân đang cầm một thanh đao, cái kia lưỡi đao đâm xuống mặt đất, còn làm cho xuất hiện một cái lỗ nhỏ, mà Nguyên Thiên Tứ thì là ngồi đối diện với Nhạc tướng quân, cũng sớm đã là sắc mặt xanh trắng rồi.

Nguyên Thiên Tứ gặp Nhạc Thiên Tuyết trở về, cái này tự nhiên vàng gào thét lớn: "Thiên Tuyết! Nhanh tới cứu ta! Cứu ta a!"

Nhạc tướng quân nhìn sang, nhìn thấy con gái đã trở về và trên người mặc y phục dạ hành, bất quá nàng cũng là có thể đi lại, hắn cũng không biết nên cao hứng như thế nào mới tốt đây.

Bất quá dù gì ông cũng là một phụ thân, hắn hay vẫn là giận tái mặt, "Con vừa đi đâu vậy! ? Nửa đêm chạy ra ngoài, không phải còn hôn mê bất tỉnh sao? !"

Nhạc Thiên Tuyết chậm chậm bước qua, cúi đầu, "Cha, ta đây không biết giải thích thế nào."

"Không biết giải thích thế nào cũng phải giải thích!" Nhạc tướng quân nói, "Bây giờ nhìn ngươi là càng ngày càng không biết quy củ! Hiện tại Hoàng Thượng đối với ngươi động sát cơ, ngươi cái này còn một mực chạy đi ra bên ngoài? !"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chính là Hoàng Thượng muốn giết con, con mới muốn đi ra ngoài, bằng không thì con việc gì phải đêm hôm ra ngoài trù tính (đây là lời ta tự thêm ta thấy đoạn sau viết mà câu này khó hiểu nên chắc ý là như vậy). Chẳng lẽ thật sự phải chờ tới thời điểm khi Hoàng Thượng đối phó phủ tướng quân mới trù tính sao? Khi đó thì trễ rồi!"

Nhạc tướng quân thoáng cái liền lạnh mặt, bất quá hắn hình như là nghĩ tới chuyện tình gì, cũng là hít một tiếng.

Nhạc Thiên Tuyết nói đích thật là không sai, Hoàng Đế bây giờ đối với hắn đã là rất nhiều nghi kỵ.

Hắn nói: "Cái kia cha nhiều lời hỏi một câu, ngươi là muốn đi làm gì?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng không nên trả lời, chỉ nói: "Phải giúp bằng hữu đi đoạt lại bảo vật gia truyền, khả năng là đi vài ngày."

"Chính là người tên Tô Băng kia?"

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, "Cha, ngươi rõ ràng biết rồi?"

"Trước kia Truy Tinh nhìn thấy ta, liền thuận miệng hỏi một câu, Tô Băng có phải hay không ta cố ý bồi dưỡng ra được, ta khi đó cũng là ngăn người, bất quá khi đó ta cũng là gật đầu, sau khi trở về chỉ thấy ngươi có nhiều hơn một tí nữa, còn rất thân cận với ngươi." Nhạc tướng quân nói, "Nếu như vậy, đi sớm về sớm, nếu là chuyện gì xảy ra, liền lập tức báo tin trở về."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, chính là gật gật đầu, tự nhiên vàng đi thu dọn đồ đạc rồi.

Nhạc tướng quân lần này qua phòng Nhạc Thiên Tuyết cũng thấy được, nguyên lai nàng đã sớm cất chứa lấy không ít binh khí.

Hắn trầm mặt, bất quá cũng không nói gì.

Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên liền ngừng đầu, hỏi: "Cha, mẹ thật là bị bệnh chết sao?"

Nhạc tướng quân khẽ giật mình, ánh mắt cũng là tan rã.

"Ngươi vì cái gì hỏi như vậy?" Nhạc tướng quân nhíu mày.

"Cha trả lời ta trước." Nhạc Thiên Tuyết cũng là bình tĩnh.

Nhạc tướng quân trầm ngâm một chút, sau đó nói: "Không phải, khi đó ta trở về, mẹ ngươi đã hạ táng rồi, nhưng mà về sau ta đi đào quan tài khám nghiệm tử thi, nàng là bị hạ độc chết đây..."

Nói đến đây, Nhạc tướng quân thanh âm có chút nghẹn ngào.

Hắn dùng tay vịn cái trán, bi thống cũng là thoáng cái xông lên đầu: "Vì cái gì khi đó ta không có ở cạnh bên nàng? Tại sao vậy chứ... Nếu là khi đó ta ở đây, ta có thể bảo hộ nàng. Ta đến bây giờ còn không biết, cái người hại chết nàng là ai..."

Nhạc Thiên Tuyết gặp Nhạc tướng quân bi thương như thế, con mắt cũng là có chút điểm ề ề ẩm ướt.

Cái tình yêu thâm trầm này, chính là có bao nhiêu đau lòng rồi.

Nhạc Thiên Tuyết đem đồ vật thu thập lại, Lúc ra cửa liền nói: "Người giết chết mẹ chính là Hoàng Thượng."

Nhạc tướng quân đột nhiên mở to mắt, trong lúc nhất thời không cách nào tiếp nhận, suy nghĩ đều hỗn loạn.

Nguyên Thiên Tứ đi theo Nhạc Thiên Tuyết đi ra, chỉ còn lại có Nhạc tướng quân một người trong phòng.

"Thiên Tuyết, ngươi đây là muốn đi đến chỗ nào? Ngươi không mang ta đi hả?" Nguyên Thiên Tứ hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta cùng với Tô Tô đi Hồng trang, ngươi giúp ta nói ta vẫn trúng độc, còn có, chiếu cố thật tốt cha ta."

"Chỉ có hai người các ngươi đi sao? Không được, ta cũng đi, như vậy tốt có thể tiếp ứng lẫn nhau." Nguyên Thiên Tứ nói.

Nhưng mà tại ở dưới hành lang Chiến Liên Thành liền đột nhiên bắn ra một quả ám khí, sát qua mặt Nguyên Thiên Tứ, lại để cho hắn cũng là kinh hồn bạt vía!

Hắn vỗ vỗ ngực, trông thấy ở dưới hành lang thấy Chiến Liên Thành, có chút kinh ngạc.

Cái này cảnh ban đêm mờ mờ, Chiến Liên Thành cái kia áo choàng cơ hồ là cùng cảnh ban đêm tan vào nhau.

"Các ngươi... Chẳng lẽ các ngươi cùng đi?" Nguyên Thiên Tứ nhìn Nhạc Thiên Tuyết, vẫn là có chút không thể tin được.

Bất được Viên phong không phải chỉ có bọn hắn biết sao? Lúc nào có Chiến Liên Thành có thể đi cùng?

Chiến Liên Thành lúc này cũng nói: "Đúng là, cho nên không cần ngươi đi cùng."

Hắn hiện tại ngược lại là rất phiền chán Nguyên Thiên Tứ, bởi vì hắn là năm nhân thân cận Nhạc Thiên Tuyết nhất!

Nhạc Thiên Tuyết liền âm giọng đối với Nguyên Thiên Tứ nói: "Chờ ta trở lại là được."

Nguyên Thiên Tứ cảm thụ Chiến Liên Thành thù hận, đó cũng là không dám nên tiếng tiếp, đành phải là gật đầu, đáp ứng.

Hai người sau đó rời đi khỏi phủ tướng quân, Tại cửa thành chờ Ân Tô Tô đã chờ đợi hồi lâu, Nhạc Thiên Tuyết nhàn rồi nhàm chán chính là nắm bắt ngón tay.

Chiến Liên Thành vốn là cùng nàng cách xa nhau có chút khoảng cách, nhưng hắn cũng là khẽ vươn tay, liền thuận thế bắt được tay của nàng.

Nhạc Thiên Tuyết sửng sốt.

Giống như vừa rồi tại Đỗ phường kia nàng đáp lại hắn, đã để cho quan hệ của hai người tiến thêm một bước.

Nàng đều muốn rút tay về, bất quá cũng là bị Chiến Liên Thành nắm chặt.

Chiến Liên Thành nhạt nói: "Ôm bốn vương cũng đừng có lại thả."

Nhạc Thiên Tuyết tâm lại là đột nhiên nảy lên một hồi

Nàng rũ xuống con mắt, cái mũi đều ê ẩm đấy.

Chiến Liên Thành lần lượt tới gần, nàng lại là lần lượt đưa hắn đẩy ra.

Bây giờ nghĩ lại, không phải nàng không thích, là nàng sợ hãi, sợ hãi Chiến Liên Thành biết rõ nàng một mực là lừa gạt hắn...

Chiến Liên Thành thấy nàng không nói lời nào, cũng liền than nhẹ một tiếng, bất quá cũng là không buông tay nàng ra.

Hắn tiến lên một bước, thanh âm rõ ràng, "Ngươi không đem tâm của ngươi cho bốn vương, nhưng bốn vương lại nguyện ý đem tâm của mình cho ngươi, ngươi lại nhìn một cái nhìn xem, người nhìn lại xem xét một chút xem, có phải thật sự không thích bốn vương, bốn vương nguyện ý chờ."

Chẳng qua là hắn còn có bao nhiêu thời gian có thể đợi, vậy thật là không biết số lượng rồi.

Đạo phòng tuyến cuối cùng trong lòng Nhạc Thiên Tuyết tựa hồ đã vượt qua, nàng há hốc mồm, lại cũng không nói ra cái gì.

Chẳng qua tại trong ý thức của nàng, nàng nhẹ gật đầu.

Chiến Liên Thành hay vẫn là bắt được tay của nàng, thì cứ như vậy lẳng lặng chờ ân Tô Tô.

Nhanh đến thời điểm canh năm, ân Tô Tô mới xuất hiện.

Gặp hai người còn đang cầm tay nhau, ân Tô Tô quả thực là con mắt đều muốn mù.

Chiến Liên Thành thổi một tiếng huyết sáo, liền là có người cỡi ngựa đến đây, phía sau còn lôi kéo ba thất Thần câu.

Ba người lên ngựa, Nhạc Thiên Tuyết còn không biết thế nào đi qua cửa, không để ý Chiến Liên Thành lại là thổi một tiếng huyết sáo, cái kia cửa thành liền tự động mở ra.

Nhạc Thiên Tuyết hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn Chiến Liên Thành.

Nam nhân này thật đúng là thâm tàng bất lậu, cái này thật đúng là muốn đi thì đi.

Hồng trang là Sơn trang nghỉ mát của hoàng gia, cách kinh thành khoảng 3 giờ lộ trình.

Hai người Lê Minh thời điểm chạy đi, đã đến lúc xế chiều, có thể đến hồng trang.

Bất quá vùng phụ cận Hồng trang non xanh nước biếc, bọn hắn cũng sắp đến Hồng trang, Ngừng lại tại vùng phụ cận xem phong cảnh.

Hồng trang bốn phía đều có trạm gác, xem ra thật đúng thủ vệ nghiêm ngặt.

Ân Tô Tô chuẩn bị lương khô, nói: "Trước ăn một chút gì, Hồng trang là nơi bọn hắn ẩn thân, chắc cũng không dễ dàng đi vào."

Chiến Liên Thành cầm lấy một cái bánh bao, hắn liền ăn, động tác cực kỳ iu nhã.

Chờ hắn ăn xong, chính là lấy ra một miếng vải, nói: "Địa đồ Hồng trang."

Ân Tô Tô nhìn nhìn, "Chiến Vương gia, người không phải địa phương nào cũng có địa đồ chứ?!"

"Ở bên ngoài, gọi ta là Vương Cảnh là được." Chiến Liên Thành nhạt nói, "Chính xác mà nói, cũng như thế, bất quá có địa phương ta vào không được."

Ân Tô Tô bĩu môi, nói: "Vương Cảnh Vương Cảnh, thật đúng là đủ tục khí đấy."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là ngẩng đầu, nói: "Ta rút cuộc đã rõ Tam hoàng tử lúc trước nói cái gì thăm dò ngươi, nguyên lai hắn muốn thử ngươi có phải là người tiền triều hay không."

Tiền triều Vương thị hoàng thất, mà Chiến Liên Thành là muốn tìm được Nhan gia, lại là muốn tìm được Viên công tử, hiện tại lại đến danh tính là Vương Cảnh, Nhạc Thiên Tuyết ngược lại hết thấy đều cảm thấy rõ ràng.

Chiến Liên Thành đối với Nhạc Thiên Tuyết cũng là không che giấu, liền gật gật đầu.

Ân Tô Tô nhú mày, "Không thể nào? Nếu như ta là hậu nhân của Viên Gia, đây chẳng phải là phải nghe lệnh của ngươi? Không đúng không đúng, hiện tại cũng không phải là tiền triều rồi, bây giờ là triều Thiên Long!"

Chiến Liên Thành nói thẳng một câu: "Cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, chọn cuốn bí tịch theo ta, thứ hai, không muốn sống."

Ân Tô Tô khòe miệng co rút, trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng.

Bất quá sau đó nàng ngược lại là nói: "Ta chọn thứ ba!"

"Thứ ba, đem ngươi giao cho Hoàng Thượng." Chiến Liên Thành nói.

Ân Tô Tô hừ một tiếng, "Cái kia còn không bằng chết rồi, ta mới sẽ không vì cừu nhân của mình làm việc!"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Xem ra ngươi không có lựa chọn khác chọn rồi, chỉ có thể chọn đệ nhất."

Ân Tô Tô trừng mắt với Chiến Liên Thành, "Ngươi như thế nào lại xấu bụng như vậy?!"

"Hắn luôn luôn như thế." Nhạc Thiên Tuyết cùng là đồng cảm nhận, "Nhưng lại rất bá đạo!"

Chiến Liên Thành cũng không biện giải cho mình, hắn đem địa đồ phóng tới chính giữa, "Ta trước kia cảm thấy Hồng trang có chút quý dị, liền phái người trà trộn đi vào, trong Hồng Trang, nội ứng của ta có hai người. Bất quá lão nhân kia hắn là đem sâu độc bí tịch cho thu lại, nếu không phải biết rõ vị trí tùy tiện đi vào, thua thiệt chính là chúng ta."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái kia nội ứng của ngươi có biết hay không?"

"Lúc trước ta hỏi qua, bọn hắn nói hồng trang hết thấy đều rất bình thường, bên trong chẳng qua là có mấy người ở, nghe nói là khách quý của hoàng thất, khi đó bọn hắn tìm hiểu qua, tuy nhiên không đến gần được chủ viện." Chiến Liên Thành nói.

Chương 119: La sát địa ngục đòi mạng

Về sau Chiến Liên Thành cũng liền không có quân, dù sao bên triều đình cũng có nhiều chuyện muốn xen vào.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, "Nói như vậy thì, Viễn lão và toàn gia ở tại nội viện bên cạnh rồi."

Chiến Liên Thành ân một tiếng, "Đi vào Hồng trang thăm dò rồi hãy nói, xem có bao nhiêu thị vệ, rồi chúng ta mới ra tay cho tốt."

Nhạc Thiên Tuyết cùng ân Tô Tô cũng là đồng ý.

Bất quá ân Tô Tô cùng Nhạc Thiên Tuyết đi ở phía sau, ân Tô Tô giật giật Nhạc Thiên Tuyết ống tay áo, "Tuyết Nhi, ta ngày hôm qua nói ta là quý y, đây là nói dối hửn, về sau hửn phát hiện ta không có y thuật, vậy nguy rồi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là sợ tình huống này phát sinh, nàng cũng muốn tìm một cơ hội nói thẳng với Chiến Liên Thành, chẳng qua là không biết như thế nào mở miệng.

Nàng vỗ vỗ tay ân Tô Tô, "Đi một bước tính một bước, không sao đâu."

Ân Tô Tô thở dài, "Cũng là chỉ có như thế, ta lúc ấy chỉ sợ người gặp chuyện không may, cho nên mới nhận là thế thân cho người, thật không nghĩ đến Chiến Liên Thành căn bản cũng không có sát tâm..."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất đắc dĩ, ai cũng không ngờ rằng là như thế này.

Chiến Liên Thành gặp hai người bọn họ ở phía sau lủi rủ, liền quay đầu: "Nói cái gì đó?"

Hai người có chút khựng lại, cùng một chỗ lắc đầu.

Bất quá Chiến Liên Thành nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết bộ dáng này, liền hé mắt.

Hắn ở đây bên ngoài luôn luôn đeo mặt nạ bạc, để ngăn ngừa thân phận mình bị bại lộ.

Nhạc Thiên Tuyết cũng thấy không rõ thần sắc của hắn, bất quá hắn sau đó liền xoay người, "Nhạc Thiên Tuyết, đi nên phía trước."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, vốn là muốn cự tuyệt, bất quá Chiến Liên Thành lại là hô một tiếng: "Nhanh lên."

Nàng không có cách nào, hiện tại chính mình hình như là một con chó nhỏ nghe lời chủ.

Nàng đi từ từ đi lên, Chiến Liên Thành liền thuận tay kéo qua bờ eo của nàng, liền đối với ân Tô Tô nói: "Đi theo ta đi."

Ân Tô Tô khinh công cũng tốt một chút, Nhạc Thiên Tuyết còn chưa đủ giỏi, Chiến Liên Thành nếu không mang theo Nhạc Thiên Tuyết, rất dễ dàng sẽ bị phát hiện đấy.

Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái cũng hiểu, Chiến Liên Thành mang theo nàng bay vọt vào một rừng cây nhỏ, cái khu rừng nhỏ kia đều có thị vệ tuần tra.

Bất quá bởi vì bọn họ động tác nhanh, nên rất dễ dàng tránh khỏi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là chăm chú ôm eo Chiến Liên Thành, hồng trang liền ở phía trước rồi.

Ba người dừng tại trên một cây đại thụ, ở đây nhìn lại có thể nhìn thấy hồng trang.

Hồng trang là son trang nghiêm mát hoàng gia, coi như là khí phái, hơn nữa cửa ra vào đều có mười thị vệ canh gác.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vương Cảnh, người có thể hay không liên hệ với nội ứng của người trong Hồng Trang?"

Chiến Liên Thành nhìn nàng một cái, liền tiến đến bên tai nàng nhẹ nói: "gọi ta là cảnh là được rồi."

Nàng khẽ giật mình, trong lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, có chút không biết làm sao, đột nhiên ôn nhu như vậy làm gì? ! Hại nàng đều muốn trầm luân vào trong đó không ra được!

Ân Tô Tô kỳ quái nhìn Nhạc Thiên Tuyết, phát hiện mặt nàng gò má đỏ thắm nhưng là đỏ đến vô cùng.

"Tuyết Nhi, người mặt như thế nào hồng như vậy?" Ân Tô Tô hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết a một tiếng, vội vàng che mặt của mình, nàng lắc đầu: "Ta không sao."

Ân Tô Tô hay vẫn là tò mò nhìn nàng, lại là nhìn nhìn Chiến Liên Thành, "Vương Cảnh, người vừa rồi nói với nàng cái gì?"

Chiến Liên Thành bộ dạng coi như là việc không liên quan đến mình, nhàn nhạt nói: "Không nói gì."

Hắn thuận tay liền bức xuống một cái lá cây, phóng tới bên môi, dùng nội lực liền thổi vang lên.

Kỳ thật hắn thổi chính là một đoạn điệu hát dân gian, dễ nghe vô cùng.

Chiến Liên Thành nói: "Bọn hắn có lẽ nghe thấy được, chúng ta đến nơi ước định với bọn hắn chờ vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy vậy, cũng là cảm thán một câu: "Các người ám hiệu phương thức thật đúng là nhiều, nhiều vậy mà người cũng nhớ được."

Chiến Liên Thành nói: "Nếu là không nhớ được, cũng không có khả năng đi đến một bước được như ngày hôm nay."

Sau đó, hắn liền dẫn các nàng đến địa phương hẹn định.

Kỳ thật chuyện này luôn luôn là Truy tinh cùng Hạo Nguyệt làm, bất quá hắn cũng là biết rõ một chút, cho nên với hắn mà nói không có gì khó.

Đợi đến gần nửa đêm, mới nhìn thấy một cái đầu bếp nén lút đi tới.

Hắn chưa bao giờ thấy qua Chiến Liên Thành, bởi vì trước kia người hắn gặp không phải là Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành lấy ra một cái lệnh bài, Đầu bếp kai liền chấp tay, "Tiểu nhân Ngộ điền!"

"Còn có một người nữa đâu?" Chiến Liên Thành hỏi.

Ngộ Điền hít một tiếng, "Người nọ lúc trước bị người ta hoài nghi, Khách quý chủ nhân ở nơi này đa nghi, cũng không hỏi cái gì, liền đem người nọ giết."

Chiến Liên Thành cũng là ngờ tới như thế, chính là nói: "Hiện tại chúng ta muốn đi vào hồng trang, người nói một chút về đường trong đó, còn có Khách quý tổng cộng có bao nhiêu người, thị vệ có bao nhiêu."

Ngộ Điền ần núp nhiều năm, hơn nữa cũng biết quy củ, tự nhiên là sẽ không hỏi nhiều.

Hắn đã nói: "Khách quý tổng cộng có 3 người, ta thăm dò được là một đôi lão phu phụ cùng với một tiểu cô nương, bất quá có đôi khi còn có người tới thăm hỏi bọn hắn, nghe nói là nhi tử của đôi phu phụ này."

Sau đó, Ngộ Điền lại nói về đường đi trong Hồng Trang, Chiến Liên Thành suy nghĩ một chút, liền để cho Ngộ Điền dẫn đường, như vậy thì càng yên tâm hơn.

Ngộ Điền sưng sờ: "Vậy tiểu nhân sau này không phải làm nội ứng ở nơi này nữa sao?"

"Không cần, đêm nay người tùy tiện ra tay."

"Hặc hặc! Cái này thật sự là tốt! tôi cầm dao phay nửa năm nay, hiện tại rút cuộc có thể cầm lấy đại đao rồi!" Ngộ Điền cũng là cao hứng, lúc này nhiệm vụ hoàn thành, rút cuộc không cần làm đầu bếp!

Hành động tiếp theo phải trở tới đêm hôm khuây khoát, nhưng mà tình huống chợt có chút chuyển biến.

Trong màn đêm, chỉ thấy Ngọc Chi Dương mang theo nhiều thị vệ Phong Ảnh đi vào Hồng trang, Ngọc Chi Dương liền thoáng cái đi vào chủ viện.

Chiến Liên Thành ở phía xa nhìn xem, ánh mắt hơi chút ngưng tụ, hắn làm sao tới rồi hả?

Nhạc Thiên Tuyết cũng là hé mắt, nghĩ thầm Ngọc Chi Dương nhất định là muốn đem Viên Lão mang đi, bởi vì hiện tại Viên phong đã không thấy, Hoàng Đế là muốn bảo tồn thực lực Viên Gia.

Một lát sau, Ngọc Chi Dương quả nhiên là mang theo ba người đi ra.

Tại cửa Hồng trang đã chuẩn bị xe ngựa, ba người kia lên xe ngựa, vậy hay là do Phong ảnh Thị vệ lái xe, bốn phía còn có hơn mười thị vệ Phong Ảnh thủ hộ, hơn nữa hơn chục thị vệ tại Hồng trang cũng đi theo phía sau.

Nhạc Thiên Tuyết tâm thoáng cái liền chìm xuống, "Rõ ràng mang theo nhiều người như vậy, cái này đối với chúng ta quá bất lợi."

Chiến Liên Thành vẫn còn là ngữ khí bình thản, "Vô sự, bởi như vậy liền có thể xác định, Bí tịch sâu độc nằm trong tay Viên Lão, hắn sẽ không ở lại

hồng trang."

Nhạc Thiên Tuyết chính là gật gật đầu, cái này đúng là như thế.

Chẳng qua đối phương quá nhiều người, Chỉ thị vệ Phong Ảnh đã khó đối phó rồi, vậy phải làm thế nào?

Mất thấy một đoàn người muốn đi, Chiến Liên Thành lên đường: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi cùng Ngọ Diên cùng một chỗ, tại hồng trang tra xét một chút, để tránh Viên lão đầu không có đem bí tịch sâu độc mang đi."

"Tốt." Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, cũng là đáp ứng.

Mà ân Tô Tô hãy theo Chiến Liên Thành cùng một chỗ truy tung tích của Ngọc Chi Dương, chia nhau làm việc.

Chiến Liên Thành cùng ân Tô Tô đi trước, ân Tô Tô cũng là cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Vì cái gì không cho Tuyết Nhi với ngươi cùng một chỗ?"

"Quá nguy hiểm." Chiến Liên Thành vắn vắn nói một câu như vậy, cũng chính là giải thích.

Ân Tô Tô cũng là một hồi hoảng hốt, trong nội tâm hít một tiếng, xem ra Chiến Liên Thành đối với Nhạc Thiên Tuyết là động chân tình, nếu chỉ có vậy, Nhạc Thiên Tuyết cùng Chiến Liên Thành nói ra sự thật, cái kia Chiến Liên Thành sẽ tha thứ cho Nhạc Thiên Tuyết à?

Nhưng lại nàng cũng không có lại suy nghĩ xuống dưới, hai người bọn họ dùng khinh công bay vọt đặc biệt nhanh, cũng là tại trong rừng cây nhỏ đuổi theo đoàn người.

Ân Tô Tô đang nghĩ ngợi nhiều người như vậy thì phải làm thế nào ra tay, Phong Ảnh thị vệ rất khó đối phó?

Bất quá lúc này, Chiến Liên Thành đã là thối lên một đoạn khúc ngắn.

Ngọc Chi Dương nghe thấy được, lập tức liền đưa tay hô ngừng.

"Tam hoàng tử, làm sao vậy?" Phong Ảnh thị vệ hỏi.

Ngọc Chi Dương cau mày, "Có chuyện không ổn."

Có gì không ổn sao? Bọn hắn làm sao lại không có phát hiện đến.

Chiến Liên Thành khoe miệng nhất câu, Ngọc Chi Dương coi như là nhạy cảm, có phát hiện.

Bất quá đây cũng là không có gì đáng ngại, trong rừng cây, âm gió thổi qua, vậy có vô số lá cây rơi xuống, những thị vệ đi theo cùng liên tục thét lên và ngã xuống!

Roi trên mặt đất có không ít lá cây dính máu, Ngọc Chi Dương quay đầu lại nhìn, cảnh ban đêm mê ly, bất quá đây cũng là thấy rất rõ ràng.

Hắn lập tức chính là rút kiếm ra, cái kia trên cây đều có không ít người rơi xuống!

Lập tức, hai phe liền lập tức đấu nhau!

Ân Tô Tô thầm gật mình, "Vương Cảnh, nguyên lai ngươi sớm đã có chuẩn bị?"

"Bọn hắn cũng chính là vừa vặn đến nơi này." Chiến Liên Thành nói, "Đây là Hạo Nguyệt phái người tới trợ giúp."

Ân Tô Tô gật gật đầu, Chiến Liên Thành thế lực rộng khắp không thể khinh nhờn.

Chiến Liên Thành cái này trong chớp lát, cũng là bay vọt xuống dưới, bay thẳng đến xe ngựa!

Bất quá xe ngựa bốn phía đều có Phong Ảnh thị vệ gác, không có một kẻ hở!

Ngọc Chi Dương cũng là hô hào: "Bảo hộ xe ngựa! Không để xảy ra bất kỳ chuyện gì!"

Chiến Liên Thành một kiếm xuống dưới, lại vừa vặn là bị Ngọc Chi Dương dùng trường kiếm chống đỡ.

Bất quá Ngọc Chi Dương cánh tay lại cảm thấy tê liệt, bởi vì Chiến Liên Thành nội lực so với hắn cao hơn nhiều.

Hắn cắn răng, nhìn xem cái nam tử trước mặt này, tay kia đánh ra một chương, Chiến Liên Thành cũng không có tránh né, ngược lại là tiếp được, ngược lại là Ngọc Chi Dương lui về phía sau vài bước, ngực Huyết Khí sôi trào, một búng máu liền phun ra.

Phong Ảnh thị vệ đỡ Ngọc Chi Dương, "Tam hoàng tử lui ra phía sau! Người này khó đối phó!"

Trong bóng đêm, Chiến Liên Thành hoàn toàn chính xác như la sát người đến từ địa ngục chém giết, giết người không chớp mắt.

Chiến Liên Thành trước đó lần thứ nhất bởi vì trong người có sâu độc phát tác, nội lực giảm đi nhiều, khi đó mới có điểm kém Phong Ảnh thị vệ.

Bất quá hôm nay hẳn cũng sẽ không như vậy.

Hắn trường kiếm kia lờ ra vô số kiếm hoa, kiếm kia phóng ra sắc bén, hầu như không có người có thể chạm vào, người nọ cũng đã là thấy máu.

Nội lực cách xa, lại để cho Phong Ảnh thị vệ đều là không thể chống đỡ được!

Người của Ngọc Chi Dương đã giảm bớt không ít, ân Tô Tô che mặt, có Chiến Liên Thành mở đường, nàng đã là nhích tới gần xe ngựa, một kiếm xuống dưới, con ngựa cùng xe ngựa bị tách ra!

Nàng dừng ở trên xe ngựa, liếc qua, ba người kia đều là áo choàng màu đen, nàng sử dụng kiếm nhảy lên, ánh mắt ngưng tụ, thiếu chút nữa sẽ không có cách nào tiếp nhận.

Nàng quay đầu hô: "Nguy rồi, chúng ta chúng kếp!"

Trong xe ngựa kia, là ba thái giám, bộ dáng kia hay vẫn là vô cùng kinh hoàng, cái kia thể nào lại là toàn gia Viên lão đây.

Chiến Liên Thành bỗng nhiên cả kinh, nhìn xem Ngọc Chi Dương cái kia khoe miệng giờ lên vui vẻ.

Hắn hừ một tiếng, chính là vội vàng quay trở lại.

Hồng trang.

Ngọc Điền ở phía trước dẫn đường, Hồng trang đã rời đi nhiều thị vệ, hơn nữa là buổi tối, đều là rất yên tĩnh.

Nhạc Thiên Tuyết tổng cảm giác có điểm gì là lạ, nàng nhìn chung quanh, làm sao một người cũng không có chứ?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Đoạt lại Bí tịch

Nhạc Thiên Tuyết có chút mơ hồ, chính là càng thêm cẩn thận.

Nhưng là cước bộ của nàng hơi chậm lại một chút, nhưng mà đằng trước bỗng nhiên có màn sương mù thổi qua.

Nhạc Thiên Tuyết rất là cảnh giác, chính là ngừng lại hô hấp.

Chẳng qua là phía trước cảnh tượng thay đổi, lại có mặt trời chiếu rọi rõ!

Nhạc Thiên Tuyết thoáng kinh ngạc một chút, Ngọc Điền đã là không biết tung tích, chỉ còn lại một mình nàng trong tiểu viện này.

Nàng liền một thân quần áo và trang sức cũng là thay đổi, hơi hơi dừng một chút, nàng sờ lên quần áo của mình, kia hình như là rất chân thật.

Liền chính nàng đều nghĩ không rõ lắm đây là có chuyện gì, tại trong nháy mắt liền thay đổi bộ dáng như vậy.

Nàng lại đột nhiên nhớ tới, nếu là chi nhánh Viên Gia, vậy cũng có thể sẽ hiểu Ngũ Hành thuật, nói như vậy, khả năng nàng hiện tại chính là lâm vào Ngũ Hành mê trận!

Vừa nghĩ như thế, lòng của nàng liền an định một chút, chẳng qua là nàng cảm thấy kỳ quái, vì cái gì Viên lão đầu rời đi, nơi đây còn có Ngũ Hành trận?

Chẳng lẽ là Chiến Liên Thành bên kia xảy ra vấn đề gì sao?

Nhạc Thiên Tuyết không có cách nào, cứ tiếp tục đi lên phía trước, không có ân Tô Tô tại đây, nàng cũng không biết làm cách nào rời khỏi.

Nàng cảnh giác vô cùng, muốn đi ra khỏi mê trận.

Chẳng qua là nàng nhưng lại không biết, lúc này đây mê trận, cùng với lần trước không giống nhau.

Trong Hồng trang, một lão đầu vuốt chòm râu, nhìn trên mặt đất Nhạc Thiên Tuyết đang té xỉu.

Đó chính là Viên lão đầu, hần ánh mắt sắc bén, hừ một tiếng: "Tam hoàng tử nói được quả nhiên không sai, đêm nay quả nhiên là người đến, ta sắp tâm sắp đặt mê trận, cũng đừng mong có thể dời đi."

Viên phu nhân là nữ tử nên cũng là mềm lòng, "Lão gia, Tam hoàng tử nói không thể giết người, còn phải dựa vào người này tìm được Phong nhi."

Viên lão đầu cũng là tức giận, liền chụp một chưởng bản án, "Thực là vô dụng, rõ ràng bị một tiểu nha đầu bắt đi cũng thật là. Yên tâm đi, nàng sẽ không chết, chẳng qua là tạm thời làm cho nàng rơi vào trong mê trận, trừ phi chính nàng có biện pháp định lực mạnh, nếu không không thể dời khỏi mê trận này."

Hắn liền cũng là phát phát tay, làm cho người ta đem Nhạc Thiên Tuyết mang vào.

Viên lão đầu lúc này còn không có nguôi giận, rõ ràng còn có người dám động con của hắn, đây rõ ràng là đều muốn ép buộc hắn rời núi.

Hắn lập tức chính là đứng dậy, muốn mau mau đến xem sâu độc chính mình nuôi dưỡng.

Bất quá dừng một chút, Viên lão đầu cũng là không có cử động.

Hắn dừng lại không dám động, bởi vì vừa vặn liền có một thanh trường kiếm gác ở trên cổ của hắn, hàn quang lập loè, làm cho người ta tâm cũng là treo lên.

Chiến Liên Thành hé mắt, nhìn xem bộ dáng Viên lão đầu, lạnh lùng nói: "Người tại nơi nào?"

Viên lão đầu trong lòng biết người nọ là tới cứu Nhạc Thiên Tuyết, nhưng mà Tam hoàng tử đã nói qua, Nữ tử tới đây, nàng kia chính là nhân vật mấu chốt cứu con hắn, nhất định không thể giao ra đi.

Vì hắn chỉ có một con trai độc nhất, hắn hừ một tiếng, "Muốn ép ta cứu người rời khỏi đây, Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Viên phu nhân cũng là sừng sốt, Muốn tiến lên cũng không dám.

Nàng hô một tiếng, "Lão gia..."

Viên lão đầu lườm nàng một cái, "Mềm yếu như vậy làm cái gì? Chúng ta phải cứu Phong Nhi đấy!"

Viên phu nhân rung rung gật đầu, dù sao đợi lát nữa Ngọc Chi Dương nhất định sẽ đến cứu bọn họ đấy.

Chiến Liên Thành cũng là sốt ruột, Ngộ Diên đã bị giết, Nhạc Thiên Tuyết có lẽ còn chưa chết đấy.

Hắn nói: "Các ngươi nếu không đem người giao ra đây, chết chính là các ngươi, khi đó các ngươi còn thể nào cứu Viên phong?"

Viên lão đầu lạnh lùng cười cười: "Chúng ta chết có gì đáng ngại, Nàng kia đọa bị Phong ảnh thị vệ âm thầm mang đi! Ngươi nếu là muốn cứu nàng, liền lấy con của ta đến trao đổi!"

Chiến Liên Thành quả nhiên là phần nộ rồi, cái này không giống mưu kế hoàng đế hay dùng, hắn đột nhiên liền nghĩ đến Ngọc Chi Dương.

Cái này Ngọc Chi Dương cùng Ngọc Cô Hàn cũng không phải là một cấp bậc, cái này thế nhưng là hắn khó đối phó hơn nhiều.

Chiến Liên Thành đang suy nghĩ nên làm như thế nào, Bên kia Viên Lão đầu đã hạ quyết tâm, Dù sao trong tay Chiến Liên thành cũng không tránh được kiếp nạn! Vậy không bằng hiện tại liền tự vẫn, bên kia có thể dùng tính mạng Nhạc Thiên Tuyết cứu Viên Phong!

Viên lão đầu quyết định, Cỗ đã tới gần kiếm hơn, phong hầu!

"Lão gia!" Máu từ cổ bắn ra! Viên phu nhân cũng là hô to một tiếng, lập tức chính là lệ rơi đầy mặt.

Chiến Liên Thành cũng là không tưởng được, bất quá hắn rất nhanh liền cũng tỉnh táo lại, cũng lùi xem Viên lão thế nào, chính là ra ngoài đuổi theo người.

Mà Chiến Liên Thành vừa đi, thì có một thân ảnh nhỏ nhắn đi vào, nàng cái này vừa thấy phụ thân té trên mặt đất, người đầy máu, nàng cũng là sợ ngây người.

"Mẹ! Đây là có chuyện gì?" Viên kiều kiều nói qua, càng là đau buồn từ đó, trong lúc nhất thời khó có thể dừng được.

Viên phu nhân nức nở nghẹn ngào một tiếng, nói: "Cha ngươi... Ngươi phải nhớ kỹ, nhất định giúp Tam hoàng tử cứu ca ca ngươi! Nhất định phải nhớ!"

Viên kiều kiều nhẹ gật đầu, nàng luôn luôn là sinh hoạt trong Hồng Trang, vẫn luôn là vô lo, vô sầu, hiện tại gặp biến cố lớn như vậy, nàng cũng là nhất thời không có cách nào tiếp nhận được.

Viên phu nhân lại là buồn bực hừ một tiếng, đã là ngã xuống, Viên kiều kiều lại là cả kinh, phát hiện Viên phu nhân đã dùng châm cài tóc đâm vào bụng của mình, cùng phụ thân nàng đã đi rồi!

"Mẹ!" Viên kiều kiều hô to một tiếng, cơ hồ là không cách nào tiếp nhận được, cảm thấy thờ còn khó khăn (câu này hơi khó hiểu ta dịch như vậy mong thông cảm nhe), nàng đẩy đẩy thân thể Viên phu nhân, Nhưng hai người cũng không có thể tỉnh lại.

Viên kiều kiều khóc hồi lâu, Lúc này thị vệ ở chủ viện đã bị Chiến Liên Thành giết hơn phân nửa, không biết vì cái gì cũng không có người chạy tới.

Viên kiều kiều bi thương cùng cực, bất quá cũng biết nguyện vọng của cha mẹ , nàng hít một hơi thật sâu, chính là một lúc sau dần dần đứng nên

Thân thể của nàng còn một mực run rẩy, vốn là muốn đi ra ngoài, bất quá nàng sau đó chính là đã quay trở lại, "Đúng rồi, còn có bí tịch, cha đã từng nói qua, nếu ông có gì bất trắc, thì nàng nhất định phải mang bí tịch đi."

Chính nàng như vậy thì thảo nói, chính là chạy tới trước một cây cột, gõ, lại là sờ lên.

Viên kiều kiều tay vẫn là run rẩy, bất quá nàng chính là tỉnh táo lại, sau đó chính là sờ đến chỗ trống, dùng sức nhấn một cái, vị trí đó phía trên liền kéo lên một tấm ván gỗ.

Viên kiều kiều lập tức chính là đem đồ vật bên trong lấy ra, theo thứ tự là một bản bí tịch, còn có một khối lệnh bài chữ Viên, còn có chính là một cái hồ lô nhỏ.

Nàng chính là muốn cầm miếng vải đem những vật này đều bọc lại, nhưng trước mặt có âm gió thổi qua, nàng ngăn người, liền phát hiện mình hai tay sức nặng nhẹ đi không ít.

Nàng sững sờ, nhìn sang, phát hiện nữ tử một thân áo đỏ đã đoạt đồ đặc của nàng.

Viên kiều kiều không biết nàng là ai, lập tức chính là quát to một tiếng: "Mang thứ đó trả lại cho ta!"

Đây là bảo bối Viên gia của nàng, không thể mất!

Người đâu? ! Thị vệ đã đi đâu hết rồi? !

Viên kiều kiều võ công cũng là không có mấy, cho nên ân Tô Tô vừa rồi mới có thể dễ dàng như vậy đắc thủ.

Ân Tô Tô hồng sa che mặt, nàng nói: "Hôm nay, ta đem đồ vật bốn gia đoạt lại, vì cái gì phải trả lại cho ngươi?"

Nàng liếc qua, chính là đem những đồ vật khai thu lại.

Viên kiều kiều là giận điên lên, nàng lập tức liền xông đến muốn cướp về.

Bất quá ân Tô Tô đánh ra một chưởng, chính là đem Viên kiều kiều bắn ra thật xa.

Ân Tô Tô ánh mắt vô tình, nói: "Lúc trước nhà của ngươi giết hết mười mạng người nhà ta, ta nên giết ngươi, bất quá tốt xấu gì chúng ta cũng cùng chung một tổ tông, lần này ta tạm tha ngươi một mạng, ngươi ngày sau nếu là muốn báo thù, có thể tới tìm ta, ta là ân Tô Tô!"

Nàng xoay người, cũng là không lưu lại nữa.

Viên kiều kiều đứng lên, cảm tức nhìn ân Tô Tô, "Ngươi nói cái gì? Ngươi mơ tưởng lấy đi bảo bối Viên Gia của ta!"

Nàng lại là muốn xông lên, đều muốn đem ân Tô Tô kéo lấy, bất quá đây cũng là phí công.

Nàng đến một góc áo Ân tô Tô cũng không bắt được, ân Tô Tô cũng đã là dùng khinh công rời đi.

Viên kiều kiều chạy hai bước, lại là suy yếu té trên mặt đất, vừa rồi liền bị thương, hiện tại cũng vận khí cũng không được.

Nàng ho khan một tiếng, mà Ngọc Chi Dương cũng đã mang người trở về.

Hắn nhìn thấy tất cả thị vệ đều ngã trên mặt đất, mà hai vợ chồng Viên lão đầu cũng đã chết rồi, vậy là hắn đến chậm một bước.

Hắn vội vàng nâng Viên kiều kiều dậy, "Viên cô nương, ngươi không sao chứ?"

Viên kiều kiều ngược mắt, cái kia vành mắt đều đã đỏ đến lợi hại.

Nàng nói: "Cha mẹ ta đều chết hết... Còn có người cướp bảo bối nhà ta, Tam hoàng tử, cái này nên làm cái gì bây giờ?"

Tam hoàng tử nhũ mảy, cái này thật sự là thất sách, lúc ấy rõ ràng không nên để Viên Lão đầu lưu lại bí tịch mà nên ép mang bí tịch giao cho hắn.

Bất quá coi như khí đó nói ra cũng vô dụng, bởi vì Viên lão đầu căn bản chính là không giao bí tịch cho người ngoài, hắn ai cũng đều không tin.

Hiện tại thì tốt rồi, bí tịch bị cướp đi, bây giờ lại phiền toái rồi đây.

Bất quá mưu kế của hắn coi như là phản tác dụng rồi, hiện tại hắn là bắt được Nhạc Thiên Tuyết, thì mới có thể đổi người lấy được Viên Phong về.

Nhưng mà, Ngọc Chi Dương lại không biết Viên Phong thần kinh đã thất thường rồi (bị thiếu năng).

Phong Ảnh thị vệ áp giải Nhạc Thiên Tuyết trở lại kinh thành, cái kia tự nhiên là rất nhanh.

Bất quá Chiến Liên Thành có chậm chễ một chút, nhưng muốn đuổi kịp cũng không phải là không được.

Ba Phong Ảnh thị vệ cưỡi ngựa, một người trong đó đem Nhạc Thiên Tuyết thả ở phía trước, còn có hai người ở bên cạnh bảo hộ.

Bất quá âm gió thổi qua, Phong Ảnh thị vệ cảm giác có chút kỳ quái, bất quá cũng có một người phát giác được không đúng, chính là lập tức hô to một tiếng: "Nguy hiểm!"

Trong tay binh khí vừa dơ nên đỡ, cái kia chính là quét rơi xuống vài mũi ám khí!

Ngay sau đó, chính là kiếm hoa vụt sáng! Căn bản chính là làm cho người ta không có cơ hội để thở!

Chiến Liên Thành đã một kiếm chém xuống, làm cho 3 Phong ảnh thị vệ kia suýt nữa chôn thoát không kịp!

Một người trong đó bị thương, hai người khác xuống ngựa mới tránh thoát một kiếp nạn.

Chiến Liên Thành toàn thân lệ khí, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ, nếu nhìn thấy thần sắc của hắn, cũng là lạnh như băng.

"Đem người lưu lại." Chiến Liên Thành chậm nói, đây là điểm mấu chốt của hắn

"Mơ tưởng!"

Phong Ảnh thị vệ tự nhiên là không muốn, bởi vì Hoàng mệnh khó vi phạm, nếu là làm không được nhiệm vụ, bọn hắn sau khi trở về cũng chỉ có một con đường chết!

Chiến Liên Thành tay khẽ động, đã là nắm chặt chuôi kiếm

Hắn nói chỉ nói một lần, ba người này không muốn sống hắn cũng không có biện pháp.

Đội kiếm của hắn vào vô, ba người kia cũng đã ngã xuống đất.

Bất quá Chiến Liên Thành cũng là thờ hờn hờn một chút, một chiêu này tuyệt sát sử dụng rất nhiều nội lực.

Nhưng hắn cũng mặc kệ, chính là lập tức qua đem Nhạc Thiên Tuyết đỡ xuống.

Nhạc Thiên Tuyết hai tay bị trói, bất quá thật không có bị thương.

Hắn vội vàng đề lên người của nàng ở bên trong, lại cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Chiến Liên Thành nhíu mày, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là bị trúng khói mê?

Vì kế hoạch hôm nay, đành phải đi tìm ân Tô Tô.

Chiến Liên Thành muốn ôm lên Nhạc Thiên Tuyết, bất quá chân hắn có điểm tê cứng, hắn sờ lên chân của mình, cũng là ảo não.

- Mình có sử dụng một số bài edit của bạn Tình Quân và July01 mình đã xin phép các bạn ấy rồi, còn lại là baobien edit. ai lấy bài viết đi chỗ khác đăng yêu cầu ghi rõ bạn edit và nguồn lấy không mình sẽ sử dụng đăng bài chống coppy và yêu cầu không nói xấu các bạn edit. không bọn mình sẽ drop truyện

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Ai lo lắng nhất người

Bất quá Chiến Liên Thành điều chỉnh một chút phát ra khí tức, sau đó liền cũng là đem Nhạc Thiên Tuyết ôm lấy.

Nhạc Thiên Tuyết tay đều lạnh như băng, hắn động tác cực nhanh, trên đường liền gặp ân Tô Tô.

Ân Tô Tô trông thấy Chiến Liên Thành ôm Nhạc Thiên Tuyết, đều là lại càng hoảng sợ, "Tuyết Nhi xảy ra chuyện gì?"

Chiến Liên Thành hay vẫn là ôn nàng, đã nói: "Ta cũng không biết."

Ân Tô Tô lại để cho Chiến Liên Thành đem Nhạc Thiên Tuyết buông, nàng căn bản cũng không biết y thuật, hiện tại nàng cũng không biết làm như thế nào mới tốt.

Thế nhưng là Chiến Liên Thành sốt ruột nói: "Người tranh thủ thời gian nhìn xem nàng là có chuyện gì xảy ra!"

Ân Tô Tô lại càng hoảng sợ, tay có chút run rẩy, bất quá cũng chính là đưa tay đặt lên cổ tay của Nhạc Thiên Tuyết.

Cảnh ban đêm như sương, nàng căn bản đối với bất mạch hoàn toàn không biết, hiện tại cũng không biết nên nói cái gì.

"Như thế nào đây?" Chiến Liên Thành đã nhin không được hỏi.

Ân Tô Tô do dự một chút, muốn nói ra tình hình thực tế, nhưng mà lại nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, tựa hồ giống như là gặp ác mộng.

Nàng hơi sững sờ, cái này...

Chiến Liên Thành vừa sờ tay Nhạc Thiên Tuyết, phát hiện tay vẫn lạnh như băng, hơn nữa hơi thở cũng là nhẹ không ít!

Này sao lại thế này? Nhạc Thiên Tuyết môi và sắc mặt cũng biến thành màu đen, cái này nhìn qua không giống như là trúng độc.

Ân Tô Tô giờ phút này vội vàng sờ lên trán Nhạc Thiên Tuyết, lúc này mới ngẩng đầu nói: "Xem ra là Tuyết Nhi là lâm vào trong mê trận, nàng ra không được."

Chiến Liên Thành nhú mày, "Mê trận?"

"Không sai, cũng có thể nói là nàng hiện tại đang ở trong chính ác mộng của mình."

Đây vốn là một thuật nhỏ của Viên Gia, đáng tiếc Viên lão đầu đã bị chết, cái này người rất tâm đặt mê trận đã chết, Nếu như Nhạc Thiên Tuyết không được cứu nhanh tỉnh lại thì nguy hiểm.

Hơn nữa ân Tô Tô vừa mới đoạt lại bí tịch sâu độc, còn không có nhìn thấu bản lĩnh của Viên Gia, nàng hiện tại cũng có chút bất lực.

Chiến Liên Thành ngược lại là tỉnh táo, hỏi: "Làm thế nào mới có thể cho nàng tỉnh lại?"

Nhạc Thiên Tuyết hơi thở càng ngày càng nhẹ, cũng không biết nàng trong mê trận xảy ra chuyện gì.

Ân Tô Tô nói: "Ta cũng không biết."

Chiến Liên Thành trừng nàng, có chút tức giận: "Nhanh nghĩ biện pháp!"

Ân Tô Tô cũng là nóng vội, mắt thấy Nhạc Thiên Tuyết tình huống càng ngày càng không tốt...

Nàng liền cũng là vội vàng cầm Ngũ hành thuật cầu bản thân, mở ra, tay kia đều là run rẩy.

Lật ra thoáng một cái, nàng chính là nói ra: "Ta nghĩ đến một biện pháp, bất quá không biết có dùng có được không."

Chiến Liên Thành vuốt tay Nhạc Thiên Tuyết, tay càng ngày càng lạnh, hiện tại hân cũng là kinh hãi: "Nói!"

"Làm cho người ta đi vào mê thuật cứu nàng." Ân Tô Tô nói, "Khả năng chính nàng cũng không biết đây là một trận mê thuật, cho nên một mực bị vây khốn ở bên trong không ra được."

Đây chính là bản lĩnh tinh tú của Viên gia, tuy rằng võ công không cao, thế nhưng mà môn ngoại đạo lại rất lợi hại.

Chiến Liên Thành nhìn xem nàng, hỏi: "Ta đi. Như thế nào đi vào?"

Ân Tô Tô lại mở ra sách, nói: "trước đề ta bày trận."

Hôm nay tình huống khẩn cấp, ân Tô Tô cũng là tùy tiện cảm mấy tảng đá dựa theo trên sách mà sắp đặt trận.

Nàng vẫn có chút kinh hãi, bởi vì nàng đạo hạnh của nàng không đủ, không biết có thể hay không thành công.

Nhưng mà hiện tại cũng không có biện pháp khác, như thế nào cũng phải thử một lần!

Ân Tô Tô khiến cho Chiến Liên Thành ôm Nhạc Thiên Tuyết đến trung tâm của trận pháp, hân lôi kéo tay Nhạc Thiên Tuyết, mà ân Tô Tô lại ở bên

ngoài bố trí trận pháp, sau đó chính là xuất hiện một hồi sương mù, Chiến Liên Thành vừa nhắm con mắt lại, thời điểm mở ra, đã nhìn thấy hấn rõ ràng là ở trong Hồng Trang!

Nguyên lai suy nghĩ của Nhạc Thiên Tuyết còn một mực dừng lại ở trong Hồng Trang, nói như vậy, nàng là không biết mình bị vây hãm trong mê trận.

Thủ đoạn của Viên gia cũng thật là khó giải quyết, bất quá cũng chính bởi vì như vậy, mới có thể trở thành một trong bốn gia tộc của Tiền triều.

Chiến Liên Thành vội vàng đi tìm Nhạc Thiên Tuyết, nếu là nôi kéo tay Nhạc Thiên Tuyết, nàng chắc là có thể ở chỗ gần đây.

Hắn đi lại một hồi lâu, đều không có phát hiện Nhạc Thiên Tuyết, không khỏi là có điểm nóng nảy.

Cái này Nhạc Thiên Tuyết đến tột cùng là ở nơi nào?

Bất quá sau đó chân hấn bước chậm lại một chút, bên kia hình như có tiếng nước truyền đến.

Hấn vội vàng chính là theo chạy tới, chỉ thấy quả nhiên trong hồ nước bên kia có ngã ở trong đấy!

Gặp chuyện như vậy, cũng nhất định là Nhạc Thiên Tuyết không thể nghi ngờ!

Nhạc Thiên Tuyết bị ngã xuống hồ, chân tay còn có rong, rêu và nguồn nước quán quít lấy nàng, căn bản là không thể rời khỏi hồ nước.

Nàng đã vùng vẫy hồi lâu, hơn nữa cũng là kiệt sức, nhưng mà giờ phút này giữa móng lung, liền gặp được Chiến Liên Thành hình như là ở trên bờ.

"Chiến..." Nhạc Thiên Tuyết hô hào, "Cứu ta..."

Hình như là tưởng tượng giống nhau, Nhạc Thiên Tuyết không biết mình là như thế nào rơi vào trong hồ, rong, rêu và nguồn nước trong hồ không buông tha nàng, nàng lúc này đã chìm xuống dưới, liền Chiến Liên Thành bóng dáng cũng là nhìn không thấy rồi.

Ở ngoài trận, ân Tô Tô phát hiện Nhạc Thiên Tuyết hô hấp bỗng nhiên đình chỉ, nàng cả kinh, cũng không biết Nhạc Thiên Tuyết trong mê trận rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chiến Liên Thành đâu? Chiến Liên Thành không tìm được Nhạc Thiên Tuyết sao?

Chiến Liên Thành giờ phút này đã là nhảy vào trong hồ, trong hồ có rong, rêu và nguồn nước lập tức quán lấy, hấn lập tức chính là dùng kiếm chém ra, rong, rêu trong hồ nước bị chém đổ một nửa.

Như vậy xem ra, Viên lão đầu cũng là lòng dạ độc ác.

Tuy rằng biểu hiện ra là để cho Phong Ảnh thị vệ mang đi Nhạc Thiên Tuyết, nhưng mà cái mê trận này chính là một cái sát trận(trận chết)!

Nếu như không phải bọn hấn đi vào trong trận, Nhạc Thiên Tuyết nhất định là chết ở chỗ này.

Nhạc Thiên Tuyết bị Chiến Liên Thành ôm, nổi lên mặt nước.

Hấn mang theo Nhạc Thiên Tuyết lên bờ, phát hiện Nhạc Thiên Tuyết còn không có hô hấp.

"Nhạc Thiên Tuyết!" Chiến Liên Thành hô hào, vội vàng cho Nhạc Thiên Tuyết đè lên ngực.

Chiến Liên Thành nhũu mảy, tiếp tục như vậy nữa, Nhạc Thiên Tuyết nhất định là mất mạng.

Hấn hít thở sâu một hơi, mãnh liệt tưởng tượng, chính là cầm lấy tay Nhạc Thiên Tuyết, lấy kiếm trong tay châm vào tay của nàng!

Cái này trong mê trận mọi thứ đều không thật, Nhạc Thiên Tuyết cũng không có ngâm nước, hiện tại làm cho nàng biết mình ở trong mê trận là được rồi.

Máu tươi văng ra, nhuộm hồng cả quần áo.

Nhạc Thiên Tuyết cảm giác được tay của mình có chút đau, nhưng nàng vẫn đang suy nghĩ, mình rõ ràng là bị ngâm trong nước, như thế nào còn có tri giác?

Nàng mãnh liệt mở to mắt, vừa vận liền thấy ánh mắt của Chiến Liên Thành đang nhìn nàng.

Nhạc Thiên Tuyết ngơ ngẩn, hoàn toàn liền phản ứng không kịp.

Chiến Liên Thành thấy nàng đã tỉnh lại, nói: "Không sao rồi?"

Cảnh ban đêm đậm đặc, Nhạc Thiên Tuyết mượn ánh trăng, trông thấy Chiến Liên Thành còn nắm tay của mình.

Nàng thế mới biết mọi chuyện mình vừa gặp qua đều là ở trong mộng! Còn thiếu chút nữa ném đi cái mạng nhỏ của mình!

Nhạc Thiên Tuyết dừng một chút, chính là thoáng cái bỏ nhào vào trong ngực Chiến Liên Thành, nức nở nghẹn ngào một tiếng, còn ôm thật chặt, "Chiến Vương gia... ta bị hù chết..."

Chiến Liên Thành thuận thế chính là vỗ vỗ phần lưng của nàng, nói: "Không sao, ta sẽ không bỏ lại em đâu."

Một bên Ân Tô Tô cơ hồ là lờ mờ cái xem thường, hai người kia đến tột cùng là có nghĩ tới hay cảm nhận thấy nàng ở đây hay không...

Bất quá ân Tô Tô sau đó cũng cảm giác ngực rất khó chịu, tiếp theo liền nhô ra một búng máu.

Chiến Liên Thành quay đầu nhìn ân Tô Tô, cau mày: "Người làm sao vậy?"

Ân Tô Tô lau đi vết máu, vẩy vẩy tay, "Không có việc gì, ta công lực không đủ, cưỡng ép mang người vào mê trận, người cho rằng cái này rất dễ dàng hay sao?"

Chiến Liên Thành ngược lại tiếp tục đá kích ân Tô Tô, "Viên gia nhiều lần thay truyền nhân, mà truyền nhân đều kém như vậy".

Ân Tô Tô hừ một tiếng, sau đó quay đầu, "Cái này sao có thể so với những cái khác, ta tự học mà làm được đấy! Những người kia còn có người dạy một chút đấy!"

Chiến Liên Thành cũng liền gật đầu, Nhạc Thiên Tuyết chậm khẩu khí, nàng bây giờ thân thể cũng là khôi phục bình thường, nhớ tới chính mình thời điểm rơi vào mê trận vô thanh vô thức, ngay cả mình đều không có phát hiện, xem ra Viên lão đầu thật đúng là lợi hại.

"Bí tịch sâu độc người đã lấy lại được chưa? Viên lão đầu thế nào? Ta phải tìm hắc tính sở!" Nhạc Thiên Tuyết đứng lên, phui bụi trên người.

Ân Tô Tô ngược lại là thân nhiên nói: "Bí tịch ta đã cầm lại rồi, bất quá người là không tính sở được rồi, Viên lão đầu chết rồi."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, "Các người giết hay sao? Cái này thật đúng là tiện nghi cho hắc tính."

Ân Tô Tô điều chỉnh khí một cái, cũng là đứng lên.

"Đúng là, hơn nữa hắc tính còn là muốn giết người đấy, cái mê trận kia cơ hồ là muốn lấy mạng người." Ân Tô Tô nói, "Hiện tại thứ đồ vật đã lấy được, ta có chuyện ở chỗ khác, các người liền trở lại kinh thành trước đi."

Nhạc Thiên Tuyết thoáng kinh ngạc một chút, "Tô Tô, người muốn đi đâu vậy?"

"Ta muốn đi tìm vú em trước đây của ta." Ân Tô Tô nói, "Nàng đầu gì là ở bên cạnh cha mẹ ta mấy năm, ta muốn tìm hiểu một chút sự tình về bí tịch sâu độc, ta đã đoạt được bí tịch sâu độc, tự cũng không tùy tiện để không nó."

Hiện tại nàng đại thù đã báo được, thế nhưng phát hiện lại rơi vào một cuộc tranh giành khác.

Nàng không phải đồ đần, cái đó lại không biết Chiến Liên Thành muốn là cái gì.

Chiến Liên Thành bên người không nuôi dưỡng phế vật, coi như là nàng muốn làm việc cho Chiến Liên Thành, vậy chính mình phải có bản lĩnh mới được.

Chiến Liên Thành ngược lại là không có ngăn cản nàng: "Tốt lắm, ta phái người đưa tiễn, bảo hộ người."

Ân Tô Tô nhưng là cười cười, phong tình vạn chủng, "Không cần, nếu là có người đi theo ta, cái kia lại càng dễ bị bại lộ rồi, ta có tổ chức của mình. Chiến... Vương Cảnh, người nhưng phải chiếu cố thật tốt cho Tuyết Nhi."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, vẫn có chút không nở bỏ ân Tô Tô.

Chuyện chia tay này tới quá nhanh, nàng đều cảm giác mình không thích ứng, nàng tiến lên một bước, nhưng lại không nói gì.

Ân Tô Tô liền thuận thế lôi kéo Nhạc Thiên Tuyết qua một bên, nhẹ nói: "Tuyết Nhi, ta biết rõ người không nghĩ tới chúng ta tách ra, kỳ thật ta cũng không muốn, nhưng mà nếu như ta tiếp tục lưu lại Kinh Thành, Chiến Liên Thành sớm muộn sẽ phát hiện ta không biết y thuật, Đợi người lúc nào người nói với hắc tính, ta sẽ trở lại."

Nhạc Thiên Tuyết rừ xuống con mắt, suy nghĩ một chút, "Chẳng bằng ta hiện tại liền nói với hắc tính."

Ân Tô Tô nắm chặt tay nàng một chút, nói: "Không nên, người vẫn nên đợi thời cơ thích hợp. ta rất rõ ràng hắc tính tức giận ta, đó là bởi vì ta với hắc tính mà nói không có gì là quan trọng, nhưng với người lại không giống như vậy, nếu hắc tính biết rõ người lừa hắc tính, hắc tính làm sao dễ dàng như vậy buông tha người."

Nhạc Thiên Tuyết ngược mắt, nói: "Đúng vậy, thế nhưng là việc này tựa hồ không thể giấu giếm cả đời."

Ân Tô Tô hít một tiếng, "Cho nên mới cho người hảo hảo suy nghĩ một chút, nếu là người cũng ưa thích hắc tính, giống như không thể chia lìa."

Nhạc Thiên Tuyết chính là gậy đầu, điểm ấy nàng cũng là minh bạch.

Hiện tại Ngọc Chi Dương cũng biết nàng là quý y, chuyện này giấu giếm không được bao lâu.

Sau đó, ba người tách ra, Nhạc Thiên Tuyết cùng Chiến Liên Thành vốn là quay trở lại kinh thành, nhưng mà trên nửa đường, Chiến Liên Thành liền thay đổi lộ tuyến.

"Chúng ta đi đã vậy?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Chiến Liên Thành nói: "Một chỗ."

Nàng không khỏi buồn bực, cái này nói cũng chẳng khác gì là chưa nói.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Thái giám như thế nào có thể cưới người

Rất nhanh đã đến bình minh, Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết Chiến Liên Thành muốn đi đâu.

Chiến Liên Thành mang theo nàng cưỡi ngựa đã đến một chỗ dốc núi, bởi vì dốc qua đứng, đây cũng là nên không rẽ ràng.

Hai người xuống ngựa, Chiến Liên Thành chính là vươn tay, nói: "Đến."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, "Chẳng lẽ muốn đi lên sao? Muốn nên đỉnh núi làm cái gì?"

Chiến Liên Thành ề hèm một tiếng, cũng liền quay đầu không nhìn nàng, bắt quá tay của hắn đã là cầm tay Nhạc Thiên Tuyết, thuận tiện ôm nàng đi lên.

"Đến nơi thì em sẽ biết."

Chiến Liên Thành giờ phút này nói chuyện cũng rất là ôn nhu, trước kia bộ dạng của hắn vẫn luôn là lạnh như băng, bây giờ đối với Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là ôn nhu vô cùng.

Bắt quá nam nhân cũng chính là như vậy, Hắn như thật sự thích người nào, chỉ biết dùng mặt tốt nhất của mình đối với người mình thương.

Cho mọi thứ tốt nhất, kể cả lòng của mình, cũng là sẽ không chút lựa chọn.

Vèn vẹn là vì, hắn thích người, cũng có thể nói, hắn là yêu người.

Cũng chính vì như vậy, Chiến Liên Thành lần này còn quá mức tín nhiệm, đem thứ tốt nhất mà mình có mang đến cho nàng, về sau thu được về lại là lời nói dối.

Bắt quá đây cũng là chuyện sau đó, mà hôm nay, hắn là rất cao hứng, ít nhất trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, có một nữ nhân là Nhạc Thiên Tuyết xuất hiện, hắn cảm thấy cả cuộc đời này cũng là mỹ mãn rồi.

Hắn dùng khinh công dễ dàng lên núi, trên đỉnh núi có rất nhiều tảng đá lớn, hắn liền thuận thế đem Nhạc Thiên Tuyết ngồi lên tảng đá.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này còn mặc đồ dạ hành, bắt quá dung mạo tuyệt sắc, tóc tản ra, nơi này nhìn qua cũng là làm cho người ta thấy cảnh đẹp mà lòng vui nên rất nhiều.

Chiến Liên Thành dĩ nhiên là lấy mặt nạ xuống, ngồi cùng nàng một chỗ trên tảng đá.

Mặt trời đang từng bước đi lên từ đường chân trời, Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là có chút hưng phấn, "Chiến Vương gia, người là muốn dẫn ta tới đây xem mặt trời mọc?"

Đây đối với Nhạc Thiên Tuyết mà nói có chút ngoài ý muốn, xem ra Chiến Liên Thành cũng có chút lãng mạn...

Chiến Liên Thành sắc mặt vẫn còn có chút lạnh lùng, hắn nói: "Nào có đơn giản như vậy."

Phương Đông sắc trời hồng hồng, mắt thấy mặt trời đã lên, mà lúc này mảng lớn bầu trời hay vẫn là xanh mai của sắc mặt đất (câu này hơi khó viết), tạo thành một mảng tươi sáng rõ rệt

Mặt trời vừa mới lên, chiếu ra những ánh nắng ban mai, nàng chính là cảm thấy bốn phía hết thấy đều là phát sáng lên, nàng hí híp mắt, cũng không biết là

chuyện gì xảy ra.

Chiến Liên Thành liền thuận thế chỉ xuống son cốc trước mặt nói, nói: "Nhìn phía dưới."

Nhạc Thiên Tuyết cúi đầu nhìn, chỉ thấy son cốc phía dưới đang có vật gì đang phát sáng, ánh sáng tỏa ra, lờ lờ nhìn rất đẹp.

Đó bởi vì ảnh hưởng của Khúc xạ, Những tảng đá này như có tính chất đặc biệt khi mặt trời chiếu vào liền phát sáng, son cốc phía dưới cũng chỉ có mấy tảng đá lóe sáng nên, nhìn qua không khác mấy với ở trong trời đêm yên tĩnh, trời đầy sao, phi thường nhìn rất đẹp. (câu này tả cảnh dùng từ hơi khó hiểu ta đành dịch thành như vậy)

Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái kinh sợ, nói: "Nơi này nhưng lại thật đúng là kỳ quái."

"Ta lần thứ nhất gặp cũng là kinh ngạc." Chiến Liên Thành nói.

Bất quá tảng đá kia bị ánh mặt trời chiếu trong chốc lát sẽ khôi phục lại bộ dạng như bình thường, ánh sáng này tí nữa sẽ biến mất.

Cho nên hắn mới chọn thời gian này mang nàng đến nơi này xem, hơn nữa, hắn cũng chỉ mang một mình Nhạc Thiên Tuyết đến đây xem mà thôi.

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, nói: "Chiến vương gia đến nơi này nhiều lần chưa?"

"Lần thứ ba." Chiến Liên Thành nói, "Lần thứ nhất vội vàng rời đi, lần thứ hai là cố ý đến xem, khi đó liền muốn rằng, nếu người nào mà ta yêu mến, sẽ mang đến nơi này ngắm cảnh đẹp này."

Nhạc Thiên Tuyết tay ngừng lại một chút, kinh ngạc nhìn Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành ánh mắt như thường, bất quá trong mắt đầy tình cảm nhưng làm cho nàng có cảm giác như rơi vào tay giặc.

Nàng rũ xuống con mắt, có điểm tránh ánh mắt của Chiến Liên Thành.

Lúc này đây nàng thế nhưng đã hiểu rõ, tình nghĩa của Chiến Liên Thành với mình là thật lòng.

Mà nàng, tam của nàng tựa hồ rung động mạnh, hình như chỉ khi ở cùng Chiến Liên Thành, lòng của nàng chính là vô cùng yên ổn.

Khi đó nàng ở trong mê trận, mạng của mình đang ngàn cân treo sợi tóc, trong đầu nghĩ đến chính là Chiến Liên Thành, quả nhiên, Khi đó mơ hồ nhìn thấy Chiến Liên Thành.

Thấy rõ lòng của mình, rồi lại mê mang bất tỉnh.

Nhạc Thiên Tuyết do dự một chút, chính là quyết định, cũng muốn thẳng thắn với Chiến Liên Thành.

"Chiến Vương gia, ta kỳ thật..."

Chiến Liên Thành còn tưởng rằng nàng muốn nói lời tuyệt tình với mình, liền trực tiếp quay đầu, cắt ngang lời nàng nói, "Không nên nói gì, ta đã sớm nói chuyện rõ ràng với nàng rồi, Nhạc Thiên Tuyết, anh cho em biết, em bây giờ không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận anh!"

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, lại là bá đạo như vậy.

Nàng hừ một tiếng, "Thật là bá đạo."

"Bá đạo hơn nữa cũng có." Chiến Liên Thành nói.

Hắn thoáng cái xoay đầu lại, liền néo cằm Nhạc Thiên Tuyết, thoáng cái hôn xuống.

Dùng nụ hôn giam hãm môi nàng, những điều nàng muốn nói đều không nói ra được, đầu lưỡi của anh luồn vào khoang miệng của nàng, làm nàng không nói nên lời.

Nhạc Thiên Tuyết vẫn còn trừng con mắt nhìn hắn, ánh mắt kia...

Chiến Liên Thành là không chịu nổi, trực tiếp lấy tay che khuất ánh mắt của nàng.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn không thấy, rồi lại lâm vào mê trận trong lòng mình (nàng không nghĩ ngợi được gì chỉ chìm đắm trong tình cảm của anh dành cho nàng).

Kích thích... và cam tâm tình nguyện bị hãm sâu trong tình cảm đó.

Kính Thành.

Ngọc Chi Dương hành động thất bại, hơn nữa Viên gia chỉ còn lại một người là Viên Kiều Kiều, hắn tự trách và trong lòng vô cùng khó chịu.

Không thể tưởng được Nhạc Thiên Tuyết thật là lại một lần nữa lừa gạt hần, trúng độc? mạng ngàn cân treo sợi tóc? Kỳ thật bất quá đó chỉ là cái có mà thôi!

Ánh mắt của hần ngưng tụ một chút, Viên kiều kiều đã là bị đuổi về đi trong hoàng cung, hần nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết nhất định là không có trở về phủ tướng quân, lúc này liền là muốn đi phủ tướng quân vạch trần Nhạc Thiên Tuyết!

Bất quá đằng trước quán bán màn thầu có rất nhiều người vây quanh, dân chúng đều là một người một câu, tựa hồ là chỉ trích có người mua màn thầu không trả tiền đây.

Ngọc Chi Dương vốn là không muốn quản, nhưng mà đi ngang qua thời điểm, liếc qua, thấy người bị vây trong kia là một nữ tử, hơn nữa con mắt còn hồng hồng, tựa hồ là chịu kinh hãi.

Bước chân của hần dừng lại, do dự một chút, chính là đi qua.

Ngọc Chi Dương nhiều năm chưa có trở về Kinh Thành, rất nhiều dân chúng cũng không biết hần là Tam hoàng tử.

Bất quá hần cũng là không thêm đề ý, chính là đi lên, làm cho người ta tránh ra.

Lão bản kia còn đang chửi: "Nhìn người một cái tiểu cô nương lớn lên cũng không tệ lắm, lại không có tiền đi ăn quýt màn thầu của ta! ? Người như thế nào lại không có giáo dục như vậy!"

Tiểu cô nương kia nhìn qua cũng chỉ mười bốn mười năm tuổi, sắc mặt tái nhợt, một đôi mắt sâu sắc, bất quá dung mạo thật ra khiến người ta kinh diễm.

Tiểu cô nương suy nghĩ một chút, chính là lấy cây trâm cài trên tóc của mình lấy xuống, nói: "Lão bản, ta đây dùng cái này thay tiền trả có được không?"

Lão bản hướng trên mặt nàng nhìn cái cái, rõ ràng chính là nhìn trúng dung nhan tiểu cô nương kia, cái này thật tốt là một tiểu mỹ nhân nha!

"Không được! Người bây giờ phải giả bạc! Bằng không thì, người ngay ở chỗ này cho học cách làm màn thầu, chờ người trả nợ xong rồi mới được đi!" Lão bản này cố tình làm thế để bắt nàng ở lại.

Ngọc Chi Dương nghe xong, lúc này cũng là nhăn mày.

Nhưng mà, tiểu cô nương kia tựa hồ cũng là không hiểu thế sự, buông thõng con mắt, tựa hồ là đang suy nghĩ.

Lão bản lại là nóng nảy, "Người nếu không đáp ứng, ta đây liền báo quan bắt người ngồi tù cho rồi!"

Tiểu cô nương vội vàng vẫy vẫy tay, "Không nên, ta đáp ứng là được, ta liền..."

Ngọc Chi Dương lúc này đi tới, hướng trên người lão bản ném ra một lượng bạc, nói: "Bất quá mấy cái màn thầu này bao nhiêu tiền, chẳng lẽ cái trâm ngọc này không bù đủ số tiền kia? Cô nương, tiền màn thầu này ta giúp cô nương trả."

Lão bản thấy Ngọc Chi Dương xen vào việc của người khác, phá hủy chuyện tốt của hần, chính là trừng mắt một cái, "Người xen vào việc của người khác làm cái gì! ? Tiểu cô nương kia cùng người có quan hệ gì! ? Người dựa vào cái gì phải giúp nàng trả tiền? !"

Ngọc Chi Dương nhìn nhìn tiểu cô nương kia, khẽ cười một tiếng, "Chỉ bằng ta là nàng..."

"Vị hôn phu!" Tiểu cô nương lập tức liền chạy tới, quán quít lấy tay Ngọc Chi Dương.

Ngọc Chi Dương sửng sốt, nhìn xem tiểu cô nương kia.

Tiểu cô nương ngòn ngọt cười, đầu còn hướng Ngọc Chi Dương trên người đụng đụng, "phu quân tương lai, cái người này khi dễ ta."

Ngọc Chi Dương khóe miệng co rút, nàng thật đúng là biết diễn trò.

Hần đều muốn vung tay bỏ tay nàng ra, nàng lại gắt gao ôm lấy, căn bản cũng không buông ra.

Tiểu cô nương nhìn xem hần, nói khẽ: "Nếu như đã giúp ta, vậy tại sao không giúp cho chút?"

Ngọc Chi Dương tâm tình vốn đã không được tốt, vốn là muốn nổi giận, nhưng mà nghĩ đến kia cùng lắm cũng chỉ là một tiểu cô nương, liền cũng là thôi.

Hần ừ một tiếng, "Thấy người đã mang tiền đến trả người trên phố chính là không quan tâm nữa."

Lão bản kia nhìn thấy như thế, lúc này cũng không thể nói gì hơn, mặt khác dân chúng gặp hai người bọn họ cũng là trai tài gái sắc, rất là xứng, liền cũng là nhao nhao chỉ trích lão bản không phải.

Cuối cùng Ngọc Chi Dương đương nhiên rất nhẹ nhàng mang theo tiểu cô nương rời đi, tiểu cô nương còn một mực cầm lấy ống tay áo của Ngọc Chi Dương, đợi đi được một vòng ra khỏi đường lớn, Ngọc Chi Dương chính là trầm giọng nói: "Người còn không buông tay?"

Tiểu cô nương này thật đúng là quán người, với hần mà nói, hần thích cái tính lạnh lùng của Nhạc Thiên Tuyết hơn.

Tiểu cô nương cười hắc hắc, "phu quân Trương lai, người tên là gì?"

Ngọc Chi Dương nói: "Chẳng qua là giúp người một cái chuyện nhỏ, không cần nhớ kỹ."

"Như vậy sao được, đây chính là một lượng bạc, ta phải biết rõ người tên gì, đang ở nơi nào, ngày mai ta đem bạc đến trả cho người."

Ngọc Chi Dương khước miệng ngoắc một cái, nói: "Như vậy cũng tốt, ta là tiểu Vũ tử, ở tại Hoàng Cung."

"Tiểu Vũ tử?" Tiểu cô nương nhú mày, "Như thế nào giống như vậy là tên thái giám.."

"Không sai, ta đúng là thái giám." Ngọc Chi Dương rất là đơn giản liền vung tay của nàng ra, bởi vì tiểu cô nương giờ phút này là ngây ngẩn cả người.

Cái này quả nhiên là hoàn toàn không tiếp thụ được!

Tiểu cô nương vẫn có chút cà lăm "Không... Không phải chứ..."

Ngọc Chi Dương nói: "Tiểu cô nương, ta lừa người làm cái gì? Người nếu là muốn gả cho thái giám, cái kia ta cũng là nguyên ý đấy."

Tiểu cô nương sợ tới mức lui về phía sau vài bước, nếu là gả cho thái giám, đây chẳng phải là phá đi hạnh phúc cả đời sao!

Ngọc Chi Dương thấy nàng như thế, liền cũng là xoay người.

Tiểu cô nương cũng không có đuổi theo, cảm giác, cảm thấy mình thế nào lại xui xẻo như vậy.

Bất quá về sau nàng suy nghĩ một chút, lại là cảm thấy không quá quan trọng, thái giám thì làm sao, ca ca của nàng còn không phải là người bại liệt sao, người nha, cũng không thể kỳ thị người tàn tật!

Tiểu cô nương lại là lập tức đuổi theo, vừa mới còn nhìn thấy bóng người, hiện tại đã không nhìn thấy cái gì rồi.

Nàng đi lại hồi lâu, tìm thế nào cũng không thấy

Tiểu cô nương có chút ảo não thở dài một tiếng.

Bất quá nàng sau đó sắc mặt cũng là càng ngày càng tái nhợt, nàng từng ngum từng ngum thở phì phò, che ngực, tựa ở ngõ nhỏ, .

Nguy rồi, lại là phát bệnh rồi.

Tiểu cô nương vội vàng từ trên người của mình lấy ra dược vật, tay của nàng vẫn có chút run rẩy, cái kia bình thuốc nhỏ chính là bị rơi trên mặt đất, lăn ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Tiểu cô nương là cái gì của hần

Tiểu cô nương thân thể cũng là vô lực rồi, muốn nhặt thuốc đã bị rơi trên đất, bất quá thuốc bị mấy người đi đường đá qua lăn ra giữa đường.

Nàng cái gì cũng mặc kệ, liền tiến lên nhặt về.

Bất quá lúc này đã có người hô to: "Cô nương! Cẩn thận!"

Đằng trước đang có một cái xe ngựa rất nhanh chạy tới, trên đường người đi đường đều là dạt ra, chỉ có tiểu cô nương đang đi ra giữa đường kia căn bản là không kịp phản ứng.

Nàng nhặt được bình thuốc nhỏ, còn muốn uống thuốc luôn, nhưng mà vừa quay đầu, chính là đã thấy một cái xe ngựa sát gần, nàng cũng là trong lúc nhất thời bị dọa sợ!

Nàng thuốc kia chưa kịp uống vào, chính là té xỉu.

Tất cả mọi người là kinh sợ, may mắn chính là xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, mới không có tổn thương đến nhân mạng.

Đó là xe ngựa câu phủ Chiến Vương gia, vừa rồi phu xe là thiếu chút nữa dừng không được, là truy tinh nhanh tay làm cho xe ngựa dừng lại.

Hắn cau mày, xe ngựa là muốn đi tiếp đón Chiến Liên Thành trở về, nhưng bây giờ thiếu chút nữa gặp chuyện không may.

Hắn đi xuống xem một chút cuối cùng là chuyện gì xảy ra, tiểu cô nương kia đã té xỉu.

Truy tinh lập tức liền đem tiểu cô nương nâng dậy, muốn nhìn xem nàng có bị thương hay không.

Bất quá hắn vừa thấy được tướng mạo của tiểu cô nương kia, chính là lại càng hoảng sợ.

Truy tinh dừng một chút, chính là liền tranh thủ ôm lấy tiểu cô nương, đưa vào trong xe ngựa.

Xe ngựa lập tức chính là quay về phủ Chiến Vương gia, không có đi tiếp đón Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành ở ngoài thành đợi đã được một lúc lâu, lúc này mới thấy xe ngựa của Phủ Chiến vương đến đón.

Hắn cũng là có chút điểm ngoài ý muốn, truy tinh hai người bọn họ làm việc không phải như thế, ngày bình thường căn bản cũng không đến muộn một chút.

Bất quá truy tinh đến, chính là tiến đến Chiến Liên Thành bên tai nói một câu gì đó, Chiến Liên Thành cũng là nhẹ nhàng cau mày.

Nhạc Thiên Tuyết thấy Chiến Liên Thành thần sắc biến hóa, cảm thấy có chút ít kỳ quái.

Chiến Liên Thành liền vội vàng kéo lấy nàng lên xe ngựa, tựa hồ là rất gấp.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Chiến Liên Thành nói: "Không có việc gì."

Nàng có chút buồn bực, rõ ràng chính là có chuyện gì, nhưng hắn cũng là hết lần này tới lần khác không nói.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không phải nhất quyết hỏi rõ ngọn nguồn, nàng cũng chính là lẳng lặng ngồi ở một bên.

Cái này vừa mới về tới Kinh Thành, Chiến Liên Thành vốn là tiễn đưa nàng trở về, sau đó lại đi nhanh trở về.

Nhạc Thiên Tuyết càng là buồn bực...

Bất quá nàng cũng là đi cửa sau trở về Thanh Vũ viện, bất quá nàng lại vừa vặn nghe thấy tiếng cãi nhau bên ngoài.

Người đến là ai? Nhạc Thiên Tuyết hỏi nhỏ ra miệng, Hoa Đào cũng đã nói: "Là Tam hoàng tử muốn tới thăm tiểu thư, bất quá lão gia là ngăn cản, lúc này liền ở bên ngoài nhao nhao như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nghe vậy, chính nàng cũng là thay đổi một bộ quần áo.

Hoa Đào đã rót cho Nhạc Thiên Tuyết một chén trà nóng, nàng uống một ngụm, đã nói: "Cũng khó vì hắn nhanh như vậy liền tới tìm ta, bất quá có cha ta đỡ đòn, ta cũng liền mặc kệ."

Nàng một đêm không ngủ, hơn nữa thân thể là có chút tổn thương, tự nhiên là muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới vừa vặn đến trên giường nằm, mà một bên kia, Ngọc Chi Dương dĩ nhiên là đột phá phòng tuyến, xông vào.

Bất quá hắn vừa mới tiến đến, đã nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết là nằm ở trên giường, vô cùng an tĩnh.

Ngọc Chi Dương bước chân dừng lại, hắn liền gắt gao nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, không biết phải nói gì.

Nhạc tướng quân lúc này đã vô cùng tức giận, hắn vươn tay: "Tam hoàng tử sao lại không biết lễ tiết như thế, cũng không biết những năm này rèn luyện được thế nào rồi!"

Ngọc Chi Dương hiện nay trên mặt hoàn toàn không có nửa điểm vui vẻ, trước kia hắn là ôn nhuận như ngọc, bất quá bây giờ hắn là vẻ mặt lạnh như băng.

Hắn biết rõ Nhạc Thiên Tuyết là kịp thời gấp trở về, chỉ bất quá hắn mặc dù không có tiến lên, nhưng cũng là nói ra: "Nhạc Thiên Tuyết, tối hôm qua các người làm mọi chuyện đều được tốt đẹp, trận này ta thua người, ta tâm phục khẩu phục, bất quá sau này, người có thể nên cẩn thận một chút!"

Hắn vừa nói cái này xong, chính là quay người rồi đi.

Hắn thật là rất giận, vì cái gì Nhạc Thiên Tuyết ở khắp nơi cùng hắn đối nghịch!

Nhạc tướng quân ngẩn người, nhìn nhìn bóng lưng Ngọc Chi Dương, lại là quay đầu lại nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn cau mày, hắn còn không biết là chuyện gì xảy ra, bất quá chuyện này hình như là chuyện không nhỏ.

Nhạc tướng quân liền lập tức đi tới bên giường, nói: "Tuyệt Nhi, người tối hôm qua đi ra bên ngoài tốt cùng đã làm chuyện gì?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng không có trả lời, Nhạc tướng quân không khỏi là có điểm nóng nảy.

Hắn đem màn lụa cho kéo lên, đều muốn hỏi lại, bất quá lại nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Nhạc Thiên Tuyết ...

Nhạc Thiên Tuyết đã là ngủ rồi...

Nhạc tướng quân khoe miệng là kéo ra, bất quá nhớ lại Nhạc Thiên Tuyết tối hôm qua một đêm không ngủ, hắn cũng là không tốt quấy rầy Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Chiến Vương Phủ.

Chiến Liên Thành sờ lên trán tiểu cô nương, cho nàng sửa sang lại tóc xõa trên trán, sau đó mới hỏi: "Người như thế nào đây?"

"Bệnh cũ phát tác, bất quá đã là không chế được." Nguyên Thiên Tứ nói, "Bất quá nàng bệnh này rất khó chữa cho tốt."

Nguyên Thiên Tứ vừa rồi đã bị người bắt bớ đến nơi này, chính là vì trị liệu cho tiểu cô nương này.

Bất quá tiểu cô nương này tim phổi thể nhưng là có vấn đề, hơn nữa còn bị thật nghiêm trọng.

Nguyên Thiên Tứ không biết người này là ai, bất quá cũng là kỳ quái, cái này toàn bộ chiến Vương Phủ mọi người là rất khản trương.

Kỳ lạ nhất đúng là chiến Liên thành mọi hôm luôn lạnh như băng mà hôm nay lại rất khản trương!

Nguyên Thiên Tứ cẩn thận từng li từng tí chú ý, cũng nghe thấy Chiến Liên Thành nói ra: "Dùng thất sắc Linh dược không phải là có thể chữa cho tốt sao?"

"Thất sắc Linh dược?" Nguyên Thiên Tứ sững sờ, "Chiến Vương gia lúc trước đều muốn ta trị liệu cho một người, nguyên lai chính là nàng sao?"

"Không sai." Chiến Liên Thành nói.

Lúc trước ý định là như vậy, bất quá khi đó nàng vừa vận chính mình vụng trộm chạy trốn, hiện tại thì chính nàng tự tìm tới kinh thành, may mắn cũng không có phát sinh chuyện gì, bằng không thì hẳn chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho nhưng người không coi nàng.

Nguyên Thiên Tứ cũng là bất quái nên, hỏi: "Nàng là ai vậy? Thất sắc linh dược khai quý giá như vậy, chiến Vương gia cũng cam lòng bỏ ra hay sao?"

Chiến Liên Thành quay đầu lờ mờ Nguyên Thiên Tứ, lạnh lùng, không có bất kỳ độ ấm nào.

Nguyên Thiên Tứ run lên, biết rõ Chiến Liên Thành là không muốn nói, hắn cũng chỉ có cách ngậm miệng lại, chính mình sửa sang lại hòm thuốc.

Bất quá Chiến Liên Thành nhìn hiện tại Nguyên Thiên Tứ cùng Nhạc Thiên Tuyết quan hệ rất tốt, lúc này cũng liền nói một câu: "Nàng đối với vương gia ta mà nói là người rất trọng yếu. Thất sắc Linh dược có tác dụng hay không? Người có biện pháp nào chữa trị tốt cho nàng không?"

Hắn còn muốn lấy, nếu là Nguyên Thiên Tứ không có cách nào, vậy đem ân Tô Tô tìm đến.

Đáng tiếc a, kỳ thật ân Tô Tô cũng chính là thầy thuốc giả.

Nguyên Thiên Tứ lúc trước nghe Nhạc Thiên Tuyết đã từng nói qua cách dùng thất sắc linh dược, trong đó cánh hoa màu tím có thể dùng làm thuốc chữa tốt bệnh của nàng.

Bất quá Nguyên Thiên Tứ ngược lại là biết rõ Chiến Liên Thành cùng Nhạc Thiên Tuyết đang dây dưa tình cảm, lúc này thời điểm hắn đương nhiên là đứng ở phía Nhạc Thiên Tuyết.

Cũng thì cứ như vậy, cho nên Nguyên Thiên Tứ liền suy tư thoáng một chút, nói: "Có thể chữa trị tốt, bất quá ta cần phải phối thêm một chút dược để ở bên phủ tướng quân, ta phải đi về lấy."

Nguyên Thiên Tứ kỳ thật cũng chỉ là đều muốn hướng Nhạc Thiên Tuyết mật báo mà thôi.

Chiến Liên Thành nghe thấy được, liền lập tức nhíu mày, "Như thế, người liền thuận đường đem hết những thứ đó mang về Chiến Vương phủ. ở phủ tướng quân nếu có chuyện gì nửa đêm người cũng không muốn đi lại."

Nguyên Thiên Tứ tâm xiết chặt, "Vì cái gì?"

Chiến Liên Thành cũng không có nói rõ, liền là một bộ người nếu không đáp ứng ta liền một phát giết chết người.

Nguyên Thiên Tứ cảm giác được có chút rét lạnh, hắn cũng chỉ nói "Tốt..."

Nguyên Thiên Tứ lúc này đều là phi thường buồn bực, bất quá Chiến Liên Thành cũng là phái người tiễn đưa hắn đi phủ tướng quân lấy đồ.

Lúc này mới đến giữa trưa, xem ra, Nhạc Thiên Tuyết bọn hắn tới hôm qua hành động thành công, bất quá hắn đều muốn cùng Nhạc Thiên Tuyết nói hai ba câu, cái này trên nửa đường liền gặp được Nhạc tướng quân, Nhạc tướng quân một mực ngăn cản hắn

Nhạc tướng quân trầm mặt, cũng là một bộ mặt nếu như Nguyên Thiên Tứ muốn tiến lên chính là muốn giết hắn.

Nguyên Thiên Tứ lập tức đã cảm thấy có chút thương cảm, vừa hồi phía dưới mới biết được Nhạc Thiên Tuyết là đang nghỉ ngơi, mà Nhạc tướng quân chính là ở chỗ này gác.

"Nhạc tướng quân, ta thật là có chuyện rất trọng yếu tìm Thiên Tuyết." Nguyên Thiên Tứ nói.

"Đợi nàng tỉnh lại rồi hãy nói, ." Nhạc tướng quân nói, "Lúc này không phải nên ăn cơm trưa sao? Người liền đi ăn một bữa cơm rồi lại đến đi."

Nguyên Thiên Tứ tuy rằng cũng là không muốn gấp gáp như vậy, bất quá bây giờ người của Chiến Liên Thành ở bên ngoài chờ, hắn thời gian không có nhiều! Bằng không thì sẽ không có cách nào mặt báo đối với Nhạc Thiên Tuyết nữa!

Nguyên Thiên Tứ nóng nảy, "Chuyện của ta thật sự rất trọng yếu, thế nhưng là liên quan đến hạnh phúc sau này của Nhạc Thiên Tuyết."

Nhạc tướng quân thoáng cái chính là so với Nguyên Thiên Tứ càng thêm sốt ruột, hắn lập tức bắt cánh tay Nguyên Thiên Tứ tay, "Cái gì? hạnh phúc Cả đời ? ! Trước nói với ta!"

Cái này tình thương của cha như núi cũng là tới quá mãnh liệt! Nguyên Thiên Tứ hoàn toàn là bị dọa sợ, bất quá vấn đề này làm sao có thể nói cùng Nhạc Tướng quân.

Nguyên Thiên Tứ có chút do dự, Nhạc Thiên Tuyết cùng Chiến Liên Thành sự tình của hai người mọi người còn chưa có biết, cái này một khi bị Nhạc tướng quân đã biết, Nhạc tướng quân sốt ruột con gái yêu như vậy, khả năng còn đi làm phiền Chiến Liên Thành đây!

Cho nên, Nguyên Thiên Tứ lúc này chính là hô to một tiếng: "Nhạc Thiên Tuyết! Ta đến mượn bảo bối đỉnh lò của người!"

Hắn biết rõ, cái được đỉnh luyện được kia của Nhạc Thiên Tuyết chính là bảo bối, ai muốn động đến được đỉnh của nàng, cái kia chính là cùng Nhạc Thiên Tuyết động đao! Nhạc Thiên Tuyết nhất định là cùng người nọ quyết sinh tử.

Cái này sau một lát, cửa phòng kia chính là Ba một tiếng mở ra, "Nguyên Thiên Tứ! Người nói thêm câu nữa thử xem? !"

Quả nhiên Nhạc Thiên Tuyết đã đứng ở cửa phòng kia, Nguyên Thiên Tứ mừng rỡ thoáng một cái, liền lập tức lách đi qua.

Nhạc tướng quân cũng gấp bẻ bộn đuổi kịp, vấn đề này hắn cũng là muốn biết.

Nguyên Thiên Tứ trốn ở sau lưng Nhạc Thiên Tuyết, nhẹ nói: "Ta có việc nói cho người, về chiến Vương gia đấy."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong, sau đó chính là thò tay đem Nhạc tướng quân ngăn lại, "Cha, chúng ta có chuyện cần bàn."

Nhạc tướng quân hừ một tiếng, "Người có chuyện gì không thể để cho cha biết rõ? !"

Ai biết Nhạc Thiên Tuyết cũng là rất thuận theo nói: "Thật đúng là thật nhiều sự tình đấy."

Nàng lui ra phía sau một bước, lập tức chính là đóng cửa lại.

Nhạc tướng quân khí bại, lớn tiếng nói qua: "Người đây không phải là hiếu nữ! Nhanh lên mở cửa! Ta cũng muốn nghe! Là có người hay không muốn kết hôn với con! ?"

Hắn bây giờ có thể liên tưởng đến chỉ có chuyện này...

Nhạc Thiên Tuyết cũng không quan tâm Nhạc Hòa ở bên ngoài nói cái gì, nàng vừa mới đứng lên, con mắt còn có chút sưng vù.

Lúc này mới chưa ngủ được bao lâu, nàng hay vẫn là ngáp một cái.

"Chiến Liên Thành phát sinh chuyện gì?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

"Hôm nay trong phủ xuất hiện một tiểu cô nương, chiến Vương gia muốn dùng thất sắc Linh dược cứu nàng, còn nói tiểu cô nương với hắn mà nói là người rất trọng yếu." Nguyên Thiên Tứ nhìn nhìn thần sắc Nhạc Thiên Tuyết, lúc này mới nói tiếp, "Cái này... Người thấy thế nào?" Bấm xem nội dung truyện

Chương 124: Đưa cho tình địch

Nhạc Thiên Tuyết có chút ngược mắt, trong mắt tràn đầy trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Ngươi lớn tiếng như vậy gọi ta, chính là muốn nói cho ta biết những thứ này?"

Nguyên Thiên Tứ thấy nàng bộ dáng không sao, đó cũng là cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết thật đúng là không chú ý !

Hắn nói: "Nhạc Thiên Tuyết, ta và ngươi tuy rằng biết nhau được không lâu, bắt quá coi như là hiểu rõ ngươi, nếu là ngươi đối với Chiến Vương gia không có nửa điểm ý tứ, ngươi như thế nào còn cùng Chiến Vương gia dây dưa không rõ? Bằng không thì ngươi sẽ không đối với tứ hoàng tử như vậy, đến gặp mặt còn không muốn gặp! Ta hiện tại đến nói cho ngươi biết những thứ này, ngươi rõ ràng còn bày ra bộ dáng không sao cả, ta cũng là đau lòng dùm cho ngươi!"

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, sau đó liền ngược lại cười cười.

"Ai nói ta không có cái gọi là, vậy ngươi tốt nên ở phủ tướng quân, không đi phủ Chiến Vương nữa!" Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên nói ra.

Nguyên Thiên Tứ ngược lại là yếu ớt hỏi: "Không quay về? Chiến vương gia bên kia sẽ không làm thịt ta chứ?"

"Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì." Nhạc Thiên Tuyết hé mắt, "Một cái tiểu cô nương, người trọng yếu? Khó trách hắn hôm nay lại gấp gáp như vậy..."

Thoáng cái, Nhạc Thiên Tuyết liền nghĩ đến một người, đó chính là hắn đã từng nói qua Tiểu sư muội thời Ngọc.(trước dịch thành họ Ngọc xin lỗi các nàng nhé)

Nàng khẽ cười một tiếng, cũng là cảm giác mình có chút buồn cười, vấn đề này cũng không có biết rõ ràng, rõ ràng còn cùng Chiến Liên Thành lẫn vào ở cùng một chỗ.

Nhạc Thiên Tuyết trong ánh mắt chịu không được hạt cát, nếu là Chiến Liên Thành có ý định một chân hai ba thuyền, nàng nhất định sẽ đem Chiến Liên Thành cho thiên.

Nguyên Thiên Tứ nghe thấy Nhạc Thiên Tuyết nói như vậy, cũng yên lòng, dù sao Nhạc Thiên Tuyết nói muốn bảo vệ ai, cái kia đều là nói thật, tuyệt đối không phải nói không và không có tính toán gì hết.

Như thế, Nguyên Thiên Tứ cũng liền an tâm lưu lại phủ tướng quân.

Truy tinh ở ngoài cửa Phủ tướng quân đợi lâu, cũng không thấy Nguyên Thiên Tứ đi ra.

Hắn ý định đi vào truy vấn thời điểm, đã nhìn thấy Hoa Đào đi ra, Hoa Đào liền đối nói với Truy Tinh: "Tiểu thư nhà ta nói, Nguyên Thần y không qua chiến Vương Phủ được, Phiên Truy Tinh đại nhân không chờ hắn."

Truy tinh thoáng cái liền trầm mặt, "Cái gì? Nhạc tiểu thư nói?"

Hắn còn không có hiểu rõ đây là có chuyện gì, Nhạc Thiên Tuyết đây là nào cái gì nóng nảy?

Hoa Đào gật gật đầu, nói: "Tiểu thư nhà ta chính là nói như vậy, kính xin Truy Tinh đại nhân trở về đi."

Nàng nói xong, liền cũng là trở về trong phủ tướng quân.

Truy tinh tự nhiên không muốn, Trong chiến vương phủ còn có người cần Nguyên Thần Y đi cứu, hắn lập tức chính là đuổi theo mau, "Đề cho ta đi gặp tiểu thư nhà ngươi!"

Hoa Đào từ khi đi theo Nhạc Thiên Tuyết, nàng cũng không có gì khiếp đảm, nàng trung khí mười phần, nói: "Truy tinh đại nhân, tiểu thư nhà ta đang nghỉ ngơi, không gặp người."

Truy tinh có thể đã không rõ, Nhạc Thiên Tuyết như thế nào bỗng nhiên đổi tính?

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết bây giờ đang được Chiến Liên Thành sủng ái, nếu là hắn cứng rắn xông vào, hắn có thể sẽ bị xử phạt đấy.

Cho nên truy tinh do dự một chút, còn là đã ra khỏi phủ tướng quân, trở về chiến Vương Phủ bẩm báo cho Chiến Liên Thành nghe tiếp chủ ý.

Chiến Liên Thành cũng không có đoán trước được là như thế này, cái kia lại là Nhạc Thiên Tuyết không tha người.

Bộ ngực hần rầu rĩ, đây là hần thoát cái dùng nội lực quá nhiều, cần phải bế quan tu luyện một chút.

Hần lập tức nói: "Bệnh của nàng cũng không vội, ngày mai bổn vương tự mình đi phủ tướng quân."

Truy tình cũng không nói cái gì, tùy ý Chiến Liên Thành đi bế quan.

Đáng thương Nhạc Thiên Tuyết đợi một ngày, cũng không có gặp thân ảnh Chiến Liên Thành.

Vốn là muốn để Chiến Liên Thành đến giải thích một chút, nguyên lai còn là mình tự mình đa tình đây.

Làm cho nàng cả một ngày này tâm trạng vô cùng buồn bực, bất quá lúc chạng vạng tối, Trần công công đã tới rồi, vẫn là phụng mệnh hoàng đế mang theo thái y đến kiểm tra thân thể của Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết làm điểm tay chân, thái y bắt mạch, chỉ nói Nhạc Thiên Tuyết thân thể vẫn còn suy yếu có điểm không chịu nổi.

Bất quá Trần công công liền nhẹ nhàng thở ra, "Đây là chuyện tốt, Nhạc tiểu thư đây là tính mạng không có vấn đề gì, suy yếu mà nói, vẫn là có thể hảo hảo điều dưỡng một chút."

Thái y gật đầu: "Trần công công, Thân thể điều dưỡng cũng mất một thời gian."

"Hoàng Thượng đã là có dự liệu, cho nên co lão nô mang Linh chi ngàn năm mang đến đây, lại để cho thái y kê đơn thuốc." Trần công công nói, "Nguyên Thần y cũng cho chút ý kiến?"

Nguyên Thiên Tứ vừa nhìn thấy, cái Linh chi ngàn năm kia rất quý giá, cái này trong hoàng cung có lẽ cũng chỉ có một cây, mà bây giờ Hoàng Đế cho Nhạc Thiên Tuyết cái này để tĩnh dưỡng, cái kia thật đúng là đủ xa xỉ đấy!

Hần là trừng thẳng con mắt, nghĩ mãi mà không rõ Hoàng Đế cái này là muốn làm gì.

Bất quá hần biết rõ Nhạc Thiên Tuyết hôm nay cũng là giải bộ, liền đem linh chi tiếp được, về mặt nghiêm mặt nói: "Nếu là Trần công công tin được ta, vậy giao cho ta là được rồi, ta cam đoan một tháng sau, đồ nhi ta nhất định có thể đem thân thể dưỡng tốt."

Thái y trong lòng có chút khinh thường, bất quá cũng là không dám nói gì.

Ai kêu Dược Vương Cốc nguyên thị thành danh đã lâu, hần coi như là một lão thái y, trước mặt Nguyên Thiên Tứ cũng phải nói chuyện khép nép đấy.

Trần công công thì là lòng tràn đầy vui mừng, "Một tháng? Cái kia cứ giao cho cho Nguyên Thần y rồi, lão nô một hồi trở về đi bẩm báo Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nhất định sẽ thật cao hứng."

Nguyên Thiên Tứ ân một tiếng, khiến cho Hoa Đào đem người đưa đi.

Chờ hần trở về, chỉ thấy mới va\l rồi Nhạc Thiên Tuyết hô hấp như người hấp hối, bây giờ đã ngồi dậy đang quan sát cây linh chi kia.

Khóe miệng nàng câu ra, "Cây Linh chi này đúng thật là hàng tốt, có thể luyện được một ít dược tốt."

Nguyên Thiên Tứ liền ở một bên ngồi xuống, nói: "Ta ngược lại là kỳ quái, Hoàng Thượng trong chốc lát lại muốn giết ngươi, trong chốc lát lại muốn cứu ngươi, ta cũng là nhìn không thấu Hoàng Thượng đến tột cùng là muốn làm cái gì đây."

Nhạc Thiên Tuyết hé mắt, sau đó nói: "Đừng nói là ngươi, ta cũng là không thấy được rõ ràng."

Bất quá bây giờ có linh chi miễn phí, nàng cũng là cảm thấy đây coi như là có chút đền bù.

Nguyên Thiên Tứ hay vẫn là nâng má hỏi: "Vậy sau này thật là phải cẩn thận một chút rồi, cũng không biết Hoàng Thượng lúc nào tâm tình khó chịu lại một lần nữa đối với ngươi ra tay đây."

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, tới tới lui lui đem sự tình suy nghĩ mấy lần.

Nàng sau đó chính là chau mày, đột nhiên là nghĩ tới một việc.

Nàng lập tức liền qua bàn trang điểm bên kia mở ra, tìm được cây trầm mã não đeo ngày hôm ấy.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn chăm chú vào cây trầm, chẳng lẽ...

Nguyên Thiên Tứ thấy nàng phản ứng lớn như vậy, lại là có chút kinh ngạc, "Ngươi làm cái gì vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết nói đúng là: "Không có gì."

Bất quá nàng liền hô Hoa Đào tiến đến, vừa hỏi phía dưới, Nhạc tướng quân hôm nay là tiến cung nghị sự rồi, khó trách vừa rồi không ở đây.

Nàng lại nhìn nhìn cây trám mã não kia, mặc dù là kiểu dáng bình thường, nhưng mà phía trên cây trám mã não cũng không bình thường, như vậy tùy ý vừa nhìn, phía trên ánh sáng từ cây trám phát ra cũng có chút chói mắt.

Nàng nhìn kỹ lại, phát hiện phía trên kia liền có khắc hai chữ: cung chế.

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, nguyên lai là có chuyện như vậy.

Hoa Đào có chút hiếu kỳ, "Tiểu thư, ngươi cười cái gì nha?"

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, "Không có việc gì, nguyên lai thái hậu nói cái cây trám này khi cần thiết có thể bảo vệ tính mạng."

Cái này tám phần chính là Hoàng Đế trước kia đưa cho Đồng Thiên Trường đấy, khó trách ngày đó Hoàng Đế nhìn xem tóc của nàng khi đó ánh mắt dừng lại, nguyên lai là bởi vì cây trám này đây.

Nguyên Thiên Tứ cùng Hoa Đào cũng là có chút điểm không rõ ràng, cái này nói một nửa, một nửa không nói, thật đúng là không thể đoán được.

Nhưng mà, Cây Linh chi kia được Nhạc Thiên Tuyết tách ra làm nhiều phần.

Nguyên Thiên Tứ cũng là cao hứng, đây cũng là có thể nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết luyện được, thật đúng là trong đời thấy được một chuyện vui.

Cái này lần qua lần lại chính là cả đêm thời gian, Nhạc Thiên Tuyết liên tục hai ngày cũng không có nghỉ ngơi đủ, lúc này đã có điểm tiêu tụy.

Hoa Đào cũng là đau lòng, liền làm một chút điểm tâm phong phú.

Trước kia ân Tô Tô luôn cho Nhạc Thiên Tuyết làm các loại thức ăn ngon, Nhạc Thiên Tuyết cái kia miệng dĩ nhiên là bị ân Tô Tô cấp dưỡng xảo quyết rồi.(thật ra câu này hơi khó diễn tả cứ hiểu là quen ăn ngon rồi giờ ăn đồ ăn bình thường là không hợp khẩu vị)

Nàng ăn vài miếng, cũng liền không cảm giác khẩu vị gì, Hoa Đào thâm thụ đã kích, nàng thề, nhất định phải luyện thật giỏi trù nghệ (nấu nướng), cũng không thể lại để cho Nhạc Thiên Tuyết một bộ mặt ghét bỏ!

"Hoa Đào." Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là lấy ra một cái bình thuốc nhỏ, "Thứ này ngươi đưa đi chiến Vương Phủ, nói là Nguyên Thiên Tứ đưa cho tiểu cô nương kia sử dụng."

Nguyên Thiên Tứ ở một bên nghe, ngược lại là kinh ngạc, "Nhạc Thiên Tuyết, trước kia không thấy ngươi có lòng tốt như vậy, nếu tiểu cô nương kia là tình địch của ngươi, ngươi nhưng lại làm sao bây giờ! ? Ngươi đây là tự tìm địch nhân cho mình!"

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là cảm thấy không sao cả, nói: "Không sao cả, thứ này cũng là Hoàng Thượng cho. Hơn nữa một viên đan dược mà thôi, cũng không trị hết bệnh của nàng, đây chỉ là làm cho nàng gia đoạn này không thống khổ như vậy mà thôi."

Nguyên Thiên Tứ bĩu môi, "Vậy ngươi chẳng bằng đi theo ta đi chiến Vương Phủ hảo hảo hiểu rõ một phen, miễn cho mình ở đây một mực ngờ vực vô căn cứ."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là cười cười, "Đúng vậy, ta như thế nào không nghĩ tới, tốt lắm, ta cùng với Hoa Đào đi đưa tốt rồi."

"Ta đi đây?" Nguyên Thiên Tứ chỉ mình, như thế nào chính mình thường xuyên bị Nhạc Thiên Tuyết xem nhẹ đây?

"Ta giả trang thành ngươi đi, cho nên ngươi liền ngoan ngoãn ở tại chỗ này." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Ai bảo ngươi hôm qua nói ta phải điều dưỡng một tháng đây? Ta hiện tại vui vẻ đi ra ngoài, cái kia ngươi chính là phạm vào tội khi quân!"

Nguyên Thiên Tứ sắc mặt tối hơn phân nửa, cái này Nhạc Thiên Tuyết quả thật là lừa mọi người, lại làm cho hắn thường xuyên rơi vào hố!

Hắn vẫy vẫy tay: "Tùy ngươi! Ta ngược lại là thấy rõ ngươi rồi!"

Nhạc Thiên Tuyết sau đó chính là thay đổi một thân nam trang, lại dùng quạt giấy che mặt, mặc dù không có cao lớn như Nguyên Thiên Tứ vậy, bất quá cái này vẫn là có thể lừa gạt người.

Xe ngựa sớm liền chuẩn bị tốt, Nhạc Thiên Tuyết cùng Hoa Đào đã đến chiến Vương Phủ, điều này làm cho chiến Vương Phủ mọi người đều có chút kinh ngạc.

Bất quá Nguyên Thiên Tứ đã đến là tốt rồi, sáng nay tiểu cô nương kia lại là phát bệnh, Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh đều là cực kỳ lo lắng, buổi sáng đi phủ tướng quân mời người như vậy mà vẫn bị từ chối, may mắn Nguyên Thiên Tứ lúc này vẫn là tới rồi.

Bất quá Hạo Nguyệt cái này vừa thấy "Nguyên Thiên Tứ", chính là sững sờ, "Nhạc tiểu thư? !"

Nhạc Thiên Tuyết biết mình giấu giếm được thị vệ ở bên ngoài, nhất định là không thể gạt được Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh đây.

Chính nàng cũng không có mang mặt nạ da người, cho nên liếc cái là cũng có thể thấy.

Nàng đem quạt giấy buông, liền cười nói: "Thiên tứ sư phụ không có tới, bắt quả ta là giúp đỡ sư phụ tới đây."

Truy tình có chút tức giận: "Nhưng mà hôm qua không phải Nhạc tiểu thư không cho nguyên đại phu đi ra ngoài đấy sao? Hiện tại như thế nào lại biến thành nguyên đại phu nhờ tới?"

Nhạc Thiên Tuyết đem trách nhiệm giao cho Nguyên Thiên Tứ, liền tự nhiên nói ra: "Nhưng thật ra là Thiên tứ sư phụ không muốn, lúc này mới đem ta đây đến đây."

Truy tình lúc này mới tiêu tan khí, nghĩ lần tiếp theo nhìn thấy Nguyên Thiên Tứ, nhất định là đem Nguyên Thiên Tứ đánh một trận.

Nhạc Thiên Tuyết ề hèm một tiếng, "Hạo Nguyệt, ngươi liền dẫn đường, Sư phụ muốn cho ta bắt mạch tiểu cô nương kia."

Hạo Nguyệt nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết cũng là hiểu chút y thuật, điều này làm cho Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem cũng tốt. Bấm xem nội dung truyện

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Nhạc Linh Vy bị làm bẩn

Hạo Nguyệt dẫn đường, Nhạc Thiên Tuyết theo sau.

Đến một cái tiểu viện nhỏ, quả thật là yên lặng, hơn nữa còn có chim hót hoa nở, cả vườn hoa đào, thật đúng là làm cho người ta chói mắt.

"Tháng này đáng nhẽ hoa đào không thể nở hoa được." Nhạc Thiên Tuyết hỏi, "Như thế nào hoa đào trong viện này vẫn có thể nở?"

"Trong vườn phủ có một vị chăm cây rất lợi hại, đây đều là do hắn làm." Hạo Nguyệt giải thích nói, "Tiểu cô nương nhà này là ưa thích hoa đào, Vương gia cố ý để cho người thợ kia làm ra được như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết cũng liền cười cười, liền cũng nói: "Chiến Vương gia thật đúng là có lòng với tiểu cô nương này."

Hạo Nguyệt nghe cảm thấy có chỗ chua chát, bắt quả cũng là không để ý.

Hơn nữa Hạo Nguyệt căn bản cũng không biết rõ Nhạc Thiên Tuyết cùng Chiến Liên Thành có chỗ phát triển, còn tưởng rằng Nhạc Thiên Tuyết chẳng qua là cùng nàng giống nhau, chẳng qua đều là giúp Chiến Liên Thành làm việc mà thôi.

Hạo Nguyệt gật đầu: "Đúng vậy, Vương gia yêu thương nhất chính là cô nương cầu chúng ta."

Nhạc Thiên Tuyết đáng tươi cười có chút cứng ngắc, bắt quả cũng là không có biểu hiện ra ngoài.

Đã đến nhà chính, thấy cô nương mặc bộ y phục màu trắng mỏng tại hành lang sau chơi với con mèo.

"Con mèo nhỏ, ta bảo nhất cái." Tiểu cô nương tiếng cười đinh linh vang lên, nàng vừa quay đầu, chính là gặp Hạo Nguyệt mang người đến đây.

Nàng lập tức liền hướng phía Hạo Nguyệt vẫy tay, "Hạo Nguyệt tỷ tỷ, ngươi mang tới cho ta con mèo nhỏ vô cùng thú vị, ngươi cũng mau tới đây nhìn xem."

Hạo Nguyệt chính là ôn nhu cười cười, liền tiến đến.

Nhạc Thiên Tuyết liếc tiểu cô nương một cái, tuy rằng tuổi còn chưa lớn, bắt quả quả thật cũng là một mỹ nhân, đôi mắt to tròn ưa nhìn

Nàng ngừng lại, dời đi ánh mắt.

Hạo Nguyệt lúc này đã ôm lấy con mèo nhỏ, "Tiểu thư, ngươi vào nhà trước đi, ta cấp đại phu xem mạch cho tiểu thư."

Tiểu cô nương chính là bĩu cong môi, "Lại đại phu xem? Buổi sáng không phải có đại phu xem mạch cho ta rồi sao?"

"Người này không giống như vậy." Hạo Nguyệt nói.

Tiểu cô nương nhìn thoáng qua, ánh mắt dừng lại trên mặt Nhạc Thiên Tuyết, sau đó nói: "Đích thật là không giống bởi vì nàng gái giả nam trang."

Nàng thở dài một tiếng, cũng liền đi vào nhà rồi.

Hạo Nguyệt lúc này mới mời Nhạc Thiên Tuyết đi vào, Hoa Đào cũng lập tức cầm theo cái hòm thuốc theo vào.

Tiểu cô nương vươn tay ra, tựa hồ là thói quen, bất quá nàng ngược lại là nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết cái này nữ giả nam trang đã thanh tú như vậy, nếu đổi về nữ trang, vậy nhất định là kinh điển vô cùng.

Nàng tay kia nâng má, hỏi: "Tỷ tỷ, người tên gì vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết đang tại chăm chú bắt mạch, bất quá cũng là có thể phân tâm đáp một câu: "Đại phu."

Tiểu cô nương sững sờ, gặp Nhạc Thiên Tuyết không nói câu thả cười, chân tướng Chiến Liên Thành lạnh lùng như băng.

"Tỷ tỷ, người đây là chán ghét ta?" Tiểu cô nương hỏi.

"Không có." Nhạc Thiên Tuyết kéo tay về.

"Vậy tại sao hình như ta cảm giác như tỉ bà xích ta?" Tiểu cô nương cảm giác mình nhìn nhất định không lầm, cảm giác của nàng từ trước đến nay đều rất chuẩn.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta từ trước đến nay đều như vậy."

Nàng đem cái bình thuốc nhỏ lấy ra, liền hướng Hạo Nguyệt nói rõ: "Cái này chỉ có một viên đan dược, chia ra làm bốn, mỗi ngày vào buổi sáng uống một lần."

Hạo Nguyệt vội vàng tiếp nhận, "Tốt. Vậy Nguyên đại phu lúc nào thì đến? Thất sắc Linh dược dĩ nhiên đã chuẩn bị xong, cô nương nhà ta bệnh thật là không thể kéo dài thêm."

Nhạc Thiên Tuyết nói chuyện thời điểm chữa bệnh, sắc mặt từ trước đến nay thật là nghiêm túc.

Nàng nói: "Nàng đây là từ trong bụng mẹ đã bị bệnh, coi như là dùng thất sắc Linh dược, gấp cũng không gấp được."

Hạo Nguyệt cả kinh, nói: "Nhạc tiểu thư rõ ràng lợi hại như vậy biết rõ cô nương nhà ta là bị bệnh từ trong bụng mẹ? Hôm qua liền nguyên đại phu cũng không có chẩn đoán đến được."

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm lập tức chính là đem Nguyên Thiên Tứ mắng hơn mười lượt, cái này rõ ràng cũng không có khám và chữa bệnh đi...

Bất quá nàng suy nghĩ một chút cũng thế, công phu bắt mạch Đường Môn thế nhưng là đệ nhất thiên hạ đấy, hơn nữa chính nàng làm nghề y nhiều năm như vậy, so với Nguyên Thiên Tứ thế nhưng là có nhiều kinh nghiệm hơn.

Nàng liền cũng nói: "Ta Thiên tứ sư phụ không nói ra mà thôi, yên tâm đi, Thiên Tứ sư phụ của ta đều có ý định rồi."

Hạo Nguyệt gật gật đầu, "Vậy là tốt rồi, chẳng qua là Nhạc tiểu thư đi theo nguyên đại phu thật đúng là học được không ít thứ, xem ra Nhạc tiểu thư rất nhanh là có thể một mình đảm đương một phía."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không muốn nhanh như vậy liền lòi đuôi, dù sao nàng cũng cha giải thích rõ ràng cho Chiến Liên Thành.

Bất quá tiểu cô nương lúc này lại giật giật ống tay áo của nàng, Nhạc Thiên Tuyết cúi đầu nhìn, tâm tư cái gì cũng không có, Chiến Liên Thành đây là Kim Ốc Tăng Kiều đây! Cái này tính là cái gì! Nàng lại có cái gì tốt giải thích đây!

"Nhạc tỷ tỷ." Tiểu cô nương nói qua, "Ta đã thấy nhiều đại phu như vậy, ta đã cảm thấy chị rất có bản lĩnh, không bằng về sau liền từ chị đến trị liệu cho ta?"

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng bỏ tay cô nương ra, nói: "Ta không có bản sự này, Sư phụ thiên tứ của ta sẽ trị hết cho em."

Tiểu cô nương hay vẫn là cầm tay Nhạc Thiên Tuyết, "Không nên nha, ta thích chị."

Nhạc Thiên Tuyết lại để cho Hoa Đào thu dọn đồ đạc, sau đó liền quay đầu, nói: "Mạng của mình cũng không thể tùy tiện giao cho một người, ta là không có bản sự này."

Tiểu cô nương nhìn qua cũng là vô cùng đơn giản đấy, con mắt tinh khiết, cũng không có bất kỳ rắp tâm.

Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết bắt mạch cho nàng, phát hiện thân thể nàng suy yếu, hơn nữa là từ nhỏ đa thương có vấn đề, cho nên tiểu cô nương này bờ môi cũng có chút đen.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không đành lòng, bất quá nghĩ thầm đây cũng là vấn đề của Chiến Liên Thành mà thôi, cái này cùng tiểu cô nương có quan hệ gì.

Vừa nghĩ như thế, nàng tâm cũng rộng ra, nói: "Về sau sư phụ Thiên Tứ đến trị liệu, ta cũng sẽ theo sau."

Tiểu cô nương nghe xong, chính là cao hứng nở nụ cười.

Con mèo nhỏ trong ngực Hạo Nguyệt liền nhảy ra chạy ra khỏi cửa phòng. Hạo Nguyệt kinh sợ kêu một tiếng, vội vàng đi ra ngoài đuổi theo.

Mà tiểu cô nương cũng đúng lúc nói ra: "Nhạc tỷ tỷ, người tên gì vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta... Không nói cũng thể, dù sao người cũng biết ta họ Nhạc rồi."

"Như vậy sao được? Cái này thủy chung phải biết rõ tên họ mới được, ta là Thôi ngọc, Nhạc tỷ tỷ người cũng nói đi?" Tiểu cô nương nói.

Nhạc Thiên Tuyết tay ngưng một chút, sắc mặt cũng là cứng đờ, "Người tên là Thôi Ngọc?"

"Đúng vậy." Tiểu cô nương cũng là có chút điểm chột dạ, bất quá nàng vẫn gật đầu.

"Vậy người là tiểu sư muội của Chiến Liên Thành?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

"Ồ? Làm sao chị biết?" Tiểu cô nương có chút kinh ngạc, nghĩ thầm nàng biết rõ đây thật đúng là nhiều, chẳng qua tên nàng cũng thuận tiện nói ra mà thôi.

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng là cười cười, "Bởi vì ta từng nghe qua Chiến Liên Thành trong lúc mơ ngủ nói tên người nên ta nhớ kỹ, cái này cũng khó trách cái kia giống như là rất yêu thương người."

Tiểu cô nương sững sờ, ngược lại là cắn ngón tay, thì thào nói ra: "Không biết a... Ca ca như thế nào còn có thể nhớ kỹ tên của nàng."

Bất quá nàng phục hồi tinh thần lại, đã nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết mang theo nô tài nhà mình rời đi.

Tiểu cô nương vẫn có chút hoảng hốt, gặp Hạo Nguyệt trở về, chính là hỏi: "Hạo Nguyệt tỷ tỷ, Thôi ngọc có phải hay nên đi tìm ca ca?"

Hạo Nguyệt nhủ mảy, lập tức liền trầm giọng nói: "Tiểu thư, người như thế nào còn nói tên chữ của người, nếu là bị Vương gia nghe thấy được, nhất định là mất hứng."

Tiểu cô nương cúi đầu, có chút mất hứng, "Thế nhưng là... Vì cái gì không thể nói về Dao tỷ tỷ? Ta lúc này đây bên ngoài du ngoạn, vẫn luôn báo danh là Dao tỷ tỷ." (Đaonj này hơi khó hiểu chỉ hiểu đơn giản là cô bé lấy tên của chị mình nói ở khắp nơi)

"Cái gì? !" Hạo Nguyệt sững sờ, "Tiểu thư, người đây là tùy hứng, đây không phải sáng sớm liền theo như người nói không nên đề cập đến người này sao? Nếu để cho Vương gia biết rõ, nhất định sẽ quở trách người."

"Cái kia ta cũng là không rõ, ngày đó là ca ca không cưới Dao tỷ tỷ, vì cái gì hiện tại các người đều trách cứ Ngọc tỷ tỷ?" Tiểu cô nương sau khi từ biệt, cũng là cảm giác mình không sai.

Hắn Thích Dao tỷ tỷ, vậy làm sao lấy hắn?

Hạo Nguyệt miệng giật giật, cũng là không có cách nào khác giải thích, dù sao Chiến Liên Thành đã hạ lệnh, việc này không thể nhắc lại, tựa xem như cái gì cũng không có phát sinh được.

"Tiểu thư, chuyện này đều đã qua tám năm, người khi đó còn nhỏ, cũng không cần tích cực rồi." Hạo Nguyệt nói, "Thuộc hạ còn có chút việc muốn làm, tiểu thư trước cùng con mèo nhỏ chơi a."

Tiểu cô nương tâm tình phiền muộn, bất quá cũng là gật gật đầu, không có lại giận dữ.

Mà Nhạc Thiên Tuyết về tới phủ tướng quân, sắc mặt một mực tối trầm.

Hoa Đào nhìn xem không đúng, thăm dò hỏi: "Tiểu thư, người muốn uống trà sao?"

Nhạc Thiên Tuyết vành mắt đều là tối lại, hiện nay nàng cũng là có chút điểm mệt mỏi.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, "Không cần, ta muốn nghỉ ngơi một chút. Điều một ít hộ vệ tới đây, ta không muốn người khác tới quấy nhiễu."

Hoa Đào đáp ứng, hầu hạ Nhạc Thiên Tuyết nằm ngủ, lúc này mới đi ra ngoài dựa theo phân phó làm việc.

Chẳng qua là Nhạc Thiên Tuyết rõ ràng là rất mệt mỏi, lại tròn tròn mắt ngủ không được.

Nàng càng nghĩ, cuối cùng vẫn còn than nhẹ một tiếng.

Nhạc Thiên Tuyết a Nhạc Thiên Tuyết, người cho là mình là gặp một người như vậy, cho dù hắn có cái gì thiếu hụt cũng không sao...

Thế nhưng không có ngờ tới, kỳ thật hắn cũng là một đại cận kề.

Nàng nhắm mắt lại, cũng là không có lại suy nghĩ lung tung.

May mắn hiện tại chẳng qua là mới bắt đầu, chặt đứt ý định trong lòng, vậy hay là cũng liền làm luôn không cũng không muộn. (ý là chặt đứt tình cảm của mình, thật ra người mình yêu vẫn có dây dưa với người cũ đúng là không thích).

Nhạc Thiên Tuyết quyết định như vậy, mới an tâm thiếp đi.

Trước kia Nhạc Thiên Tuyết cũng là có thói quen cuộc sống như vậy, một nhọc hai đêm, cái này dẫn đến nàng có thể vừa nhắm mắt lại có thể ngủ ba ngày.

Loại kỹ năng này hay vẫn là Nhạc Thiên Tuyết có thể làm được...

Trong đó Hoa Đào cũng là lo lắng Nhạc Thiên Tuyết xảy ra chuyện gì, bất quá Nguyên Thiên Tứ đến thăm qua, chỉ nói Nhạc Thiên Tuyết là có điểm mệt nhọc, cũng không có chuyện gì khác, cho nên liền cũng tùy ý để Nhạc Thiên Tuyết ngủ.

Trên đường, Chiến Liên Thành xuất quan, nội công cũng là dường tốt rồi, cái này đều muốn tìm đến Nhạc Thiên Tuyết, bất quá phát hiện Nhạc Thiên Tuyết ngủ được thiên hôn địa ám (ngủ không biết trời đất), cũng chỉ là lưu lại lời nhắn, liền cũng không có quấy rầy.

Đội Nhạc Thiên Tuyết tỉnh lại, Hoa Đào nói lại lời nhắn, Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là hờ hững, chỉ nói: "Còn có chuyện khác sao?"

Hoa Đào không nghĩ tới Nhạc Thiên Tuyết là có phản ứng này, nàng cũng không có suy nghĩ nhiều, cứ tiếp tục nói: "Tứ Hoàng Tử đã tới một lần, Nhi tiểu thư còn làm bộ làm tịch đến thông đồng cùng Tứ Hoàng Tử, bất quá Tứ Hoàng Tử cũng là không để ý tới nàng."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, nàng liền cũng là Đạo: "Tứ Hoàng Tử cũng là đủ kiên quyết."

Xem ra mộng đẹp của Nhạc Linh Vy thật đúng là làm không được, bất quá đây cũng là do nàng đáng đời, trước kia thời điểm Ngọc Nam Phong thích nàng, nàng hay vẫn là giả vờ giả vịt, còn muốn lấy muốn trèo lên lam Thái Tử Phi của Ngọc Cô Hàn.

Hiện tại, liền hoàng tử phi cũng không có làm được

Chẳng qua là lúc này, Nguyên Thiên Tứ cũng sắp bước tới, nói: "Thiên Tuyết, đây chính là có việc hay xảy ra rồi, ngươi có biết hay không bên ngoài đang náo loạn chuyện gì?"

Nhạc Thiên Tuyết nói ra: "Có chuyện nói thẳng."

"Hắc hắc, ngươi như thế nào lại không hiểu phong tình như vậy? Ngươi có biết hay không, Cái muội muội tốt của ngươi đã bị tứ hoàng tử làm cho Ô uế, hiện tại đã náo đến trước mặt hoàng thượng rồi." Nguyên Thiên Tứ nói.

Nhạc Thiên Tuyết giật mình, đồng thời cũng là nở nụ cười.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Ta vừa tỉnh dậy liền có chuyện tình như vậy đã xảy ra, hiện tại tình huống như thế nào." Nhạc Thiên Tuyết đã là rửa mặt tốt, hiện tại mới giữa trưa, bất quá cũng có chút thời tiết nóng rực.

Nguyên Thiên Tứ giang tay ra, "Ta nào biết được a, bất quá cha ngươi cùng Hứa di nương tiến cung, chuyện này chẳng qua là có một phần nhỏ người biết rõ, nghe nói người gặp thấy chuyện này chính là hai vị vương gia Mộc, Trang, lúc này mới nháo đến trước mặt hoàng thượng, hơn nữa cũng rất tốt đem chuyện này áp xuống dưới."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, lên đường: "Cái kia Nhạc Linh Vy thật đúng là đủ vốn sự tình đấy, rõ ràng chọn tốt thời điểm này ra tay, ta cũng muốn tiến cung nhìn xem chuyện gì xảy ra rồi, khả năng muội ta so với ta còn muốn sớm xuất giá hơn rồi, cái này toàn bộ Kinh Thành mọi người lại được phen che cười ta rồi." Bấm xem nội dung truyện

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Sự tình có chút kỳ lạ

Nguyên Thiên Tứ cười hắc hắc, "Ta cũng muốn đi, chuyện này thật đúng là nghìn năm khó gặp."

"Nhìn không ra ngươi còn rất bất quá đấy." Nhạc Thiên Tuyết ề hèm một tiếng, bất quá cũng là ngồi xuống, không có tái cử động, "Ta mới không tiến cung nữa, vấn đề này cùng ta không quan hệ, Nhạc Linh Vy lập gia đình cũng tốt, tướng quân phủ này tự nhiên sẽ yên tĩnh hơn nhiều."

Nguyên Thiên Tứ bĩu môi, hẳn biết rõ Nhạc Thiên Tuyết chính là có tính tình như vậy, cũng đành phải thôi.

Bất quá hẳn thật đúng là muốn mau mau đến xem cuối cùng cái gì tiến triển...

Mà Hoa Đào cũng là vừa vặn mang nên một ít bánh ngọt, đáp một câu: "Đúng vậy, lão gia lúc trước không hay để ý Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư liền cả ngày khoe mẽ, bất quá cái này thủy chung đều là nữ nhi của mình, lão gia cũng là có chút điểm mềm lòng, cái này thì tốt rồi, Nhị tiểu thư sau khi gả ra ngoài, phủ tướng quân thật là sẽ yên tĩnh rất nhiều."

Phủ tướng quân hạ nhân đều là không thích lắm Nhạc Linh Vy, cảm thấy Nhạc Linh Vy đặc biệt khó hầu hạ.

Nhạc Thiên Tuyết đảo tròn con mắt, ăn một miếng bánh ngọt, nàng ba ngày cũng chưa có ăn cái gì, bụng đều là trống trơn.

Nàng liền cũng là nói ra: "Cái này làm cho nàng là tứ hoàng tử phi cũng không sai a, làm cho phủ tướng quân ta về vạng rồi."

Nguyên Thiên Tứ cũng không biết nàng là nói thật hay nói giả nữa, chỉ cảm thấy Nhạc Linh Vy vì gả cho hoàng thất mà liều mạng như vậy.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết không muốn để ý tới việc này, vậy còn thực không phải do nàng.

Cung nữ đi bên cạnh trong nội cung của hiền phi đã tới.

Hoa Đào thấy người, trở về liền bẩm báo nói: "Hiện trong hoàng cung huyên náo rất lớn, Tứ Hoàng Tử nói là Nhị tiểu thư hạ độc, lúc này mới có điểm làm ô ử Nhị tiểu thư, nhưng mà thái y trong nội cung đều không tra được cái gì, cho nên hiền phi nương nương liền nghĩ đến Nguyên Thân y, muốn cho Nguyên Thân y tiến cung nhìn một cái."

Nguyên Thiên Tứ có chút mất hứng, "Cái này hóa ra biến mình thành người phục vụ hoàng gia, xem ra ta không nên ở kinh thành lâu vậy."

Người nhà Nguyên Thiên Tứ luôn là kiễng cữ điểm này, dù sao coi như là Hoàng Đế, vậy cũng có thể cũng sẽ bị bức vua thoái vị, cho nên bọn hắn ai cũng là không dựa vào, dù sao nguyên gia cũng là không thích vinh hoa phú quý, cho nên liền cũng là không sao cả.

Nhạc Thiên Tuyết vẫn còn ăn bánh ngọt, thì có điểm mồm miệng không rõ, "Vậy người đi hay không đi?"

Nguyên Thiên Tứ mặc dù là nói như vậy, nhưng mà hẳn đối với chuyện này so sánh có hứng thú, liền cũng là nói: "Lúc này đây ta liền phá lệ."

Nàng tròn mắt nhìn Nguyên Thiên Tứ, nói: "Cái gì phá lệ, kỳ thật chính là người so sánh bát quái a?"

"Cái này có quan hệ gì, ta sau khi trở về sẽ nói cho người biết là chuyện gì xảy ra." Nguyên Thiên Tứ nói.

Nhạc Thiên Tuyết vẫy vẫy tay, "Chậm đã, ta cùng đi với người."

Nguyên Thiên Tứ khiêu mi: "Người bây giờ người vẫn là đang phải hảo hóa dưỡng bệnh cho tốt."

"Hoàng Cung hiện tại nhưng lại hung hiểm rồi, ta lo lắng một mình người đi." Nhạc Thiên Tuyết nói xong, chính là dừng lại một chút, liền đi trước bàn trang điểm, làm một phen, đợi nàng thời điểm đi ra, thể nhưng là đem Nguyên Thiên Tứ cùng Hoa Đào cho dọa.

Nguyên Thiên Tứ đỡ cái bàn, có chút kinh ngạc, "Bà cô của ta ơi, người thể nhưng là đem ta cho hù chết, người bộ dạng như vậy cùng nữ quý không khác nhau là mấy, sắc mặt thể nhưng là khó coi cực kỳ."

Nhạc Thiên Tuyết cái kia sắc mặt thật đúng là tái nhợt, cái kia thật sự như bộ dạng là bệnh nặng mới khỏi.

Hoa Đào cũng là sợ ngây người, đầu nói một câu: "Tiểu thư, người làm cái gì vậy? Nô tài đến đỡ người đi."

Nhạc Thiên Tuyết nói chuyện ngược lại là rất có trung khí đấy, nói: "Ta chỉ là bôi lên hơi nhiều phấn mà thôi, xem ra nhìn vẫn như thật đấy."

Đây cũng là bình thường, Nhạc Thiên Tuyết làm mặt nạ da người đều cũng có một tay, chẳng lẽ tài hóa trang một chút giống như vậy không làm được sao?

Nàng còn thuận tay lấy qua một cái đĩa bánh ngọt, nói: "Đi thôi."

Nguyên Thiên Tứ cũng là thiếu chút nữa mắt bị mù, bất quá Nhạc Thiên Tuyết cùng hắn cùng một chỗ tiến cung cũng là không sai.

Cung nữ gặp Nguyên Thiên Tứ đi ra, tự nhiên là cao hứng, dù sao hiền phi bởi vì chuyện này mà gặp đến độ muốn khóc rồi.

Hiện tại Dương hoàng hậu cùng hiền phi đã là đầu đến lợi hại, nếu là Tứ Hoàng Tử lúc này đây thật là làm ra chuyện này, hiền phi chỉ sợ cũng là chịu phạt khắp nơi.

Hai người bọn họ cùng một chỗ tiến cung, Nhạc Thiên Tuyết trên đường hay vẫn là ung dung rảnh rỗi ăn bánh ngọt.

Nguyên Thiên Tứ cũng là ăn một chút, bất quá cái kia đều là bị Nhạc Thiên Tuyết trộm mất vài lần, cái này giống như là lấy đi bảo bối cầu Nhạc Thiên Tuyết.

Cái này đã đến cửa cung, bọn hán vốn là phải đi đường đi vào, bắt quá Trần công công trùng hợp chính là ở bên ngoài cửa cung chờ.

"Không biết Nhạc đại tiểu thư có hay không đi theo đến đây?" Trần công công hỏi.

Nguyên Thiên Tứ trả lời một câu: "Nàng cũng đã tới, làm sao vậy?"

Trần công công đã nói: "Hoàng Thượng cố ý lại để cho lão nô đến nói rõ, gần nhất liền phá lệ để cho Nhạc đại tiểu thư có thể ngồi xe ngựa vào cung, Nhạc đại tiểu thư hiện tại thân thể suy yếu, không nên đi đi lại lại quá nhiều."

Nhạc Thiên Tuyết khiêu mi, Hoàng Đế rõ ràng cũng có thời điểm chăm sóc người như vậy.

Cái này đương nhiên là tốt, Nguyên Thiên Tứ lên tiếng, xa phu liền điều khiển xe ngựa tiến cung.

Mà Nhạc Linh Vy một đoàn người đều là ở trong ngự thư phòng, ngự thư phòng tuy rằng cũng là có chút điểm rộng rãi, bắt quá việc này huyên náo lớn, cho nên người cũng là đặc biệt nhiều.

Cái này đi vào, chính là gặp được nhiều người quen.

Hoa Đào đỡ Nhạc Thiên Tuyết, nàng còn thực sự như suy yếu vô cùng, liền đi đường tựa hồ cũng là không còn khí lực rồi.

Hoàng Đế cái này vừa thấy Nhạc Thiên Tuyết, nàng còn không có hành lễ, cũng đã nói: "Không cần hành lễ, ban thưởng ghế ngồi."

Tất cả mọi người là hơi sững sờ, cái này trong ngự thư phòng ngoại trừ Hoàng Đế có thể ngồi, cái kia chính là chỉ có Chiến Liên Thành, bắt quá Chiến Liên Thành đó là bởi vì chân có vấn đề! Nhạc Thiên Tuyết alf người như thế nào? Nàng bắt quá chỉ là thiên kim của phủ tướng quân mà thôi!

Lúc này, đương thừa tướng cùng hai vị Vương gia đều là đen mặt, nghĩ thầm Hoàng Đế lúc này có phải hay không bị ngốc rồi.

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là nói: "Thần nữ hay vẫn là đứng thì tốt hơn, phụ thân thần nữ cũng không có ngồi, thần nữ nếu ngồi xuống, vậy là làm trái đạo hiếu."

Hoàng Đế nhú mày, nói: "Người bây giờ thân thể như thế, hay vẫn là ngồi xuống đi."

Nhạc Thiên Tuyết vẫn có chút kháng cự, Hoàng Đế cuối cùng cũng liền không có biện pháp, cũng khiến người khác cũng cùng một chỗ ngồi xuống, cái này làm cho thái giám đưa đến thật nhiều ghế...

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới yên tâm thoải mái ngồi xuống, ngẩng đầu, đã thấy Chiến Liên Thành cũng vừa lúc là nhìn xem nàng.

Ánh mắt kia nhân nhật, bắt quá ngược lại là có chút ôn nhu.

Nhạc Thiên Tuyết không để ý đến, chẳng qua là hơi chút nghiêng đầu, hoàn toàn không để ý gặp ánh mắt Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành không khỏi hơi nhú mày, nàng làm cái gì vậy?

Mà hiền phi đã sớm là không chịu nổi, nói: "Nguyên Thần y, mới người đến kiểm nghiệm một chút có phải trong nước trà này có vấn đề hay không."

Nguyên Thiên Tứ còn chưa lên tiếng, cái kia Dương hoàng hậu đã nói: "Hiền phi, Chén trà này các Thái ý đã kiểm nghiệm qua, người làm sao lại cố gắng cái như vậy, Tứ Hoàng Tử hôm nay làm loại chuyện này còn không nhận sai, cái này là do người làm mẫu phi dạy bảo không tốt!"

Hiền phi cũng là khó thở rồi, nàng biết rõ Ngọc Nam Phong hiện tại đã là yêu thích Nhạc thiên Tuyết rồi, vậy làm sao lại làm ô uế Nhạc Linh Vy?

Ngọc Nam Phong quỳ trên mặt đất, hán cũng là có chút điểm sốt ruột, nói: "Phụ hoàng, nhi thần thật sự là trong sạch."

Nhưng mà Nhạc Linh Vy ở một bên khóc càng ngày càng lớn, Nhạc Thiên Tuyết nhìn thoáng qua, phát hiện ánh mắt của nàng đều là đã sưng đỏ

"Tứ Hoàng Tử, thanh bạch câu thần nữ làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thần nữ sẽ không để ý đến chính mình như vậy... Liền như vậy mà đi lừa gạt Tứ hoàng tử sao?" Nhạc Linh Vy vẫn là khóc rất to.

Hứa di nương tự nhiên là che chở cho nữ nhi của mình, cũng là thương tâm nói: "Tứ Hoàng Tử, Linh vy mặc dù là thứ nữ, bắt quá vaanc luôn là nữ nhi hiếu lễ nghĩa, điểm này mọi người đều biết, Tứ Hoàng Tử nói như vậy, thật sự là quá ủy khuất cho Linh Vy rồi."

Cái này trong ngự thư phòng ngược lại là có không ít người xem cuộc vui.

Bỗng nhiên, Giáo Kiêu chính là đột nhiên cười cười, nói: "Cái này cũng chưa chắc a, Thân phận Tứ Hoàng Tử cao quý, Vị trí Chính phi làm sao một thứ nữ có thể xứng, Nếu như thứ nữ muốn làm chính phi của Hoàng tử, không đỡ thủ đoạn chắc không được."

Hứa di nương thoáng cái tròn mắt nhìn, nói: "Tà thừa tướng nói như vậy thật sự quá sỉ nhục người khác!"

Hoàng đế thấy ẩm ỉ như thế, có điểm không chịu nổi, nói: "Nguyên Thần y, ngươi tới kiểm nghiệm một chút đi."

Nguyên Thiên Tứ lúc này thời điểm mới đứng lên, cái kia nước trà thả ở bên trong, tất cả mọi người là nhìn xem hắn.

Sự tình là như thế nào, vừa rồi cung nữ kia đều đã nói

Ngọc Nam Phong hôm nay trùng hợp đi Thiên Kim lầu ăn cơm, bất quá bởi vì sương phòng đều là đầy, hắn đang định ly khai, Nhạc Linh Vy lại là vừa vặn xuất hiện.

Ngọc Nam Phong mặc dù là không thích Nhạc Linh Vy, bất quá Nhạc Linh Vy rất là thông minh, nói một chút sự tình của Nhạc Thiên Tuyết, Ngọc Nam Phong liền cũng là lưu lại cùng Nhạc Linh Vy cùng một chỗ dùng bữa.

Ai biết Ngọc Nam Phong sau khi uống trà, chính là kim lòng không được thanh bạch của Nhạc Linh Vy làm hỏng.

Mà hai vị Vương gia hôm nay cũng là tại thiên kim lầu dùng bữa, nghe thấy tiếng kêu của Nhạc Linh Vy, liền để cho người mở cửa, thế mới biết chuyện này, ngược lại chính là náo đến tận nội cung.

Nguyên Thiên Tứ trên đường đã thảo luận qua cùng Nhạc Thiên Tuyết, Nhạc Thiên Tuyết ý tứ trùng hợp chính là, Nhạc Linh Vy có chút tâm cơ, đây nhất định là đã có dự định từ trước rồi, nước trà kia chắc chắn có vấn đề rồi, bất quá thái y vì cái gì không có kiểm nghiệm được? Nhạc Thiên Tuyết đối với cái này cũng là có chút điểm hứng thú.

Nguyên Thiên Tứ cầm lấy nước trà nên hít thử, có chút nhũn mảy, lại là rót một chén trà nên nhấp một chút.

Hắn nhìn hướng Nhạc Thiên Tuyết, giấu điểm dấu vết lắc đầu.

Sau đó hắn đã nói: "Trà này nước đích thật là không có vấn đề gì. Tứ Hoàng Tử lúc ấy thật là uống nước trà này sao? Trong sương phòng có hun loại hương gì hay không?"

Ngọc Nam Phong sắc mặt rất là xanh trắng, hắn chẳng qua là mờ mịt lắc đầu, nói: "Không có... Đều không có..."

Nguy rồi, cả đời này của hắn coi như bị nhúng chìm ở chỗ này rồi!

Bất quá hắn bỗng nhiên liền cũng là nhìn về phía Nhạc Thiên Tuyết, "Thiên Tuyết, ta thật là vô tội! Ta thật không phải là tự nguyện, ngươi phải tin tưởng ta, ta... Lúc ấy thật là có điểm mơ hồ, không biết mình đang làm cái gì..."

Nhạc Thiên Tuyết tâm xiết chặt.

Mà Dương hoàng hậu thì là xùy cười một tiếng, "Tứ Hoàng Tử, liền Nguyên Thần y đều nói trà này nước không có vấn đề gì, ngươi bây giờ còn nói cái gì người vô tội? Hoàng Thượng, việc phải giải quyết như thế nào?"

Hoàng Đế trầm mặt, bởi vì hoàng tử phạm tội, nếu không phải nghiêm trị, vậy nói không được.

Bây giờ biện pháp cũng chính là, lại để cho Ngọc Nam Phong cưới Nhạc Linh Vy, sau đó lại trách phạt Ngọc Nam Phong là được.

Hoàng Đế trầm ngâm một chút, liền cũng mở miệng: "Nếu là như vậy... Phong nhi, việc này ngươi thật sự là làm sai, trăm liền khấu trừ một năm bổng lộc của ngươi, một tháng sau, ngươi liền cưới Nhạc Linh Vy về làm vợ! Không được sai sót! Nhạc khanh gia, trăm liền phong con gái của ngươi là chánh phi, ngươi cảm thấy như vậy được chứ?"

Nhạc tướng quân sắc mặt vẫn luôn là không được tốt, dù sao nữ nhi của mình bị làm bẩn, hắn trong lòng cũng là không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Ngọc nam Phong tự tử

Nhạc tướng quân cũng không phải nhìn nhìn Tứ Hoàng Tử, sau đó nói: "Linh Vy, con cảm thấy như thế nào?"

Nhạc Linh Vy nức nở vài tiếng, nói: "Cha, con gái hiện tại cũng không có lựa chọn khác rồi, hết thấy toàn bộ nghề Hoàng Thượng cùng cha an bài."

Lời này nói ra được lại vô cùng tốt, cho thấy nàng là cỡ nào ủy khuất, giống như cái đã thật sự ủy khuất nàng.

Hiền phi là lạnh mặt, không nghĩ tới con của nàng lại bị Nhạc Linh Vy lừa.

Hiện tại, Hoàng Đế chắc là sẽ không coi trọng Ngọc Nam Phong rồi.

Thoáng cái, nàng cũng là có chút điểm thương tâm, đau buồn từ đó, nói: "Ha ha, được cái này tiện nghi cho con dâu bản phi đúng là buồn bán có lời."

Mà Ngọc Nam Phong phản ứng càng lớn, hắn đã sớm thấy rõ Nhạc Linh Vy là người như thế nào, hơn nữa hắn hiện tại toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên người Nhạc Thiên Tuyết .

Coi như là không thể cùng Nhạc Thiên Tuyết ở cùng một chỗ, nhưng cũng là không muốn lấy người mình không muốn lấy nhất!

Hắn lạnh giọng nói: "Nhạc Linh Vy, người hôm nay tính toán Bôn Hoàng tử, muốn trở thành hoàng tử phi? Được a, vậy người liền thủ tiết đi!"

Ngọc Nam Phong cũng là có tôn nghiêm của mình, hiện tại bị một nữ tử như vậy vu hãm, hắn về sau còn thế nào có thể ngẩng đầu nên làm người.

Biến hóa chỉ ở trong nháy mắt, Ngọc Nam Phong dĩ nhiên là đứng lên, đầu hướng một cái cột của Ngự thư phòng đập vào!

"Phong nhi!" Hiền phi trừng to mắt, vội vàng gọi hô một tiếng, đều muốn tranh thủ thời gian ngăn Ngọc Nam Phong lại.

Nhưng lại bây giờ còn có ai có thể ngăn được Ngọc Nam Phong, thái giám cũng là không có cái khí lực này, tất cả đều là bị phá khai rồi.(tất cả đều không kịp trở tay)

"Tứ đệ!" Ngọc Chi Dương vốn chính là không tin tưởng lắm Ngọc Nam Phong làm ra loại chuyện này, nhìn thấy như vậy, hắn hiện tại là chắc chắn Ngọc Nam Phong không làm chuyện này.

Nếu như lần này Ngọc nam Phong nhất định sẽ thừa nhận, , hiện tại Ngọc Nam Phong muốn dùng tính mạng của mình để chứng minh, vậy có đáng giá không

Hắn vội vàng một chương đánh ra, mạnh mẽ đem cho Ngọc Nam Phong ngã xuống đất!

Ngọc Nam Phong bị thương ngã xuống đất, nhưng hắn cũng là ho khan vài tiếng, không thể tự sát chết được, hắn oán hận nhìn chăm chăm vào Ngọc Chi Dương, nói: "Tại sao phải ngăn em lại? ! Lấy cái chết đổi lấy trong sạch, cái kia vẫn không được sao? !"

Ngọc Chi Dương trong nội tâm bị chấn, trừng mắt liếc Nhạc Linh Vy, lúc này mới nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn qua quả thật là suy yếu đến cực điểm, cái kia sắc mặt là vô cùng tái nhợt, bất quá hắn cũng là nhìn không được nói: "Nhạc đại tiểu thư, người thấy việc này thế nào?"

Mọi người trong phòng đều có chút kinh ngạc, Ngọc Chi Dương rõ ràng đang hỏi ý kiến Nhạc Thiên Tuyết, cái kia thật đúng là kỳ lạ.

Nhạc Thiên Tuyết chỉ là một nữ tử, hơn nữa chỉ là đồ đệ của Nguyên Thiên Tứ mà thôi, vậy thì có gì tốt mà hỏi.

Bất quá Ngọc Chi Dương hé mắt, hay vẫn là nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết.

Nguyên Thiên Tứ âm thầm đẩy Nhạc Thiên Tuyết, xem ra Ngọc Chi Dương biết rõ thân phận Nhạc Thiên Tuyết, hiện tại muốn Nhạc Thiên Tuyết ra tay đây.

Bất quá bây giờ Nhạc Thiên Tuyết hiện thân mà nói, đây chẳng phải là sẽ lộ tẩy sao?

Nhạc Thiên Tuyết cuối cùng phải làm như thế nào đây? !

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết chính là tiến đến bên tai Nguyên Thiên Tứ nói một câu: "Thiên Tứ, nay cho người hảo hảo một lần làm sư phụ tốt."

Nguyên Thiên Tứ sững sờ, "Cái gì?"

Nhạc Thiên Tuyết lúc này cũng chính là gạt đầu, dùng thanh âm không cao không thấp nói: "Sư phụ, ta đã biết."

Nguyên Thiên Tứ vẫn có chút sững sờ, chỉ có điều cũng là lập tức liền rõ ràng động cơ của Nhạc thiên Tuyết.

Hắn cũng là giả vờ giả vịt ừ một tiếng, nói: "Hôm nay vừa vặn liền là có thể kiểm nghiệm người một chút có học hành được tốt hay không."

Nhạc Thiên Tuyết liền đứng lên, Hoa Đào vội vàng đỡ Nhạc Thiên Tuyết.

Nàng cầm lấy cái ly trà nhìn nhìn, lại hít hà.

Nhạc Thiên Tuyết có chút nhũn mảy, không thể tưởng được Nhạc Linh Vy vẫn là có chút thông minh đấy, lại có thể hiểu biết một chút về cái này.

Nàng nhìn Nguyên Thiên Tứ, nói: "Sư phụ vừa rồi nhắc nhở ta, trà này trong là có một ít thảo dược, dùng làm điều dưỡng thân thể, có thể thuận khí lưu thông máu."

Nguyên Thiên Tứ gật đầu, đây thật là, hắn cũng đã kiểm tra rồi, bất quá cái thảo dược kia cũng bình thường, cũng không có vấn đề gì,

"Thiên Tứ Sư phụ là muốn khảo nghiệm ta có thể hay không tìm ra ngọn nguồn, đúng không?"

"Không sai." Nguyên Thiên Tứ liền thuận thế nói ra.

Bất quá hắn cũng là chột dạ, hắn chính mình cũng không biết vậy còn khảo nghiệm cái gì!

Nhạc Thiên Tuyết lúc này đây thật đúng là đưa hắn nhìn thành là Sư phụ!

Nhạc Thiên Tuyết lại hỏi: "tất cả đồ đạc trong Thiên Kim lâu đều được đưa về đây rồi hả?"

Hứa di nương lúc này đã nói: "cùng cái này có gì liên quan? Tứ Hoàng Tử đều nói mình uống qua nước trà rồi! Tuyết Nhi, ngươi không nên không hiểu chuyện như vậy, hiện tại mọi người của ngươi là xảy ra chuyện, ngươi bây giờ còn ngồi chăm chọc?"

"Hứa di nương, ta chẳng qua là muốn cho mọi người thấy rõ chân tướng sự việc mà thôi, việc này oan uổng ai, ai cũng đều không tốt." Nhạc Thiên Tuyết nói, "Nếu như còn không tìm ra sự thật, cái kia còn có cái gì dễ nói hay sao?" (người chịu oan ức)

Hứa di nương liền cá giận nói: "Cái gì sự thật? Ngươi đây là mắng Linh Vy, làm gì có tí ti nào như vậy hay không? Còn có, Tứ Hoàng Tử bây giờ là đối với ngươi có chút ý tứ, ngươi chính là ngấp nghé cái vị trí hoàng tử phi kia, cho nên mới không muốn mọi người của ngươi có được công bằng!"

Nhạc Thiên Tuyết thần sắc nhàn nhạt đấy, tuy rằng nàng không có biểu lộ ra cái gì, nhưng lúc này nàng là có chút tức giận.

Dù sao cái này không phải là ý nguyện của nàng, rõ ràng còn áp đặt tại trên người mình, quả thật là một chút ý tứ đều không có.

Ngọc Chi Dương đưa tay, nói: "Miệng lưỡi chi tranh vô dụng thôi, Nhạc đại tiểu thư có thể hay không điều tra rõ việc này, chúng ta cũng là có con mắt có thể trông thấy thật giả!"

Nói như vậy, Hứa di nương cũng liền không dám nói gì nữa.

Chẳng qua nghĩ Nhạc Thiên Tuyết là không có bản lĩnh gì, căn bản chính là giả bộ giả vờ giả vịt mà thôi.

Mà Hiền phi thấy Nhạc Thiên Tuyết như thế, lúc trước Nhạc Thiên Tuyết cũng là đã cứu Ngọc Nam Phong, Hiền phi trong đáy lòng là tin tưởng Nhạc Thiên Tuyết.

Hiền phi lập tức đã nói: "Người tới, đem tất cả đồ của Thiên kim Lâu tới đây."

Bởi vì chuyện này động tĩnh quá lớn, tại sớm lúc trước, có hiềm nghi đồ vật cũng đã chuyển vào hết Hoàng Cung rồi.

Cái này trong chốc lát, ngự thư phòng chính là càng thêm chen lấn, tất cả mọi người nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết đến tột cùng có thể làm nên trò chống gì.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn những đồ ăn kia, lại là nhìn một ít vật trang trí.

Sau đó nàng mới đem ánh mắt dừng lại trên một bình hoa, phía trên bông hoa đang nở kia.

Nàng thuận miệng hỏi: "Thiên Kim lâu đã bị Nhan gia mua lại có phải hay không, Trong sương phòng lại có trang trí bình Hoa nhỏ đẹp mắt như vậy, ăn cơm ở đây đất cũng là bình thường rồi."

Nhạc Linh Vy thì là nhìn chăm chăm vào cái bình hoa kia, sau đó chính là dời ánh mắt, nàng bắt lấy ống tay áo của mình, có chút khấn trương.

Nhạc Thiên Tuyết đi qua, ngược lại là lẳng lặng đấy.

Ngọc Chi Dương biết rõ Nhạc Thiên Tuyết có đôi khi chính là cố làm ra vẻ huyền bí, hơn nữa Nhạc Linh Vy vẫn có chút khấn trương đấy.

Hắn cũng là đi qua, ngửi được mùi thơm của hoa nhỏ kia quả nhiên đậm đặc, nếu khoảng cách xa, ở xa thì có thể cảm thấy mùi hương thơm ngát, nhưng mà tới gần lại cảm thấy khó chịu, đầu đều là có chút choáng váng.

Ngọc Chi Dương nói: "Chẳng lẽ nguyên do là trên những bông hoa nhỏ này hay sao?"

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, khiến cho thái giám lấy ra một đôi đĩa, mở những bông hoa nhỏ kia có cái gì không ổn, bất quá còn có không có mở hân ra, nàng dùng chiếc đĩa mở hân nhưng bông hoa nhỏ ra, bên trong bông hoa nhỏ thấy trong đó còn có một chút thứ màu vàng, lúc này, cái mùi thơm kia càng thêm nồng đậm.

Ngọc Chi Dương nhẹ nhàng che cái mũi, nhú mày: "Đây là cái gì?"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Bất quá đây là loại hương liệu có chút thấp kém, chẳng qua cùng thảo dược trong nước chè kia cùng một chỗ, sẽ làm cho não con người ta có chút mơ hồ, sẽ làm không ít chuyện không nên làm. Ta nói có đúng hay không, Thiên Tứ Sư phụ?"

Nguyên Thiên Tứ gật gật đầu, cũng là ngưng trọng, tuy rằng hắn cũng là hiểu những thứ này, nhưng hắn lại không cẩn thận phát hiện những thứ này như Nhạc Thiên Tuyết!

Xem ra, Ngọc Nam Phong thật đúng là bị người ta tính toán.

Hứa di nương nhìn thấy vậy, càng là tròn mắt nhìn, cái này thế là thất bại rồi!

Nàng lập tức đã nói: "Nói hưu nói vượn! Nhạc Thiên Tuyết lời của người có bao nhiêu tin tưởng? Vì cái gì vừa rồi Nguyên Thần y cũng không nói đến những cái này? Hiện tại liền từ người nói ra? Cái này nhất định là ở phía sau có người cho vào đấy! Tứ Hoàng Tử là muốn làm chuyện xấu! Hoàng Thượng, chẳng lẽ cái này còn có vương pháp sao?"

Hứa di nương lúc này chính là quỳ trên mặt đất, ô ô khóc.

Mà Nhạc Linh Vy cũng là như thế, khóc đến lợi hại, đều muốn chứng minh mình chính là chịu khuất nhục.

Nhạc Thiên Tuyết đối với mẹ con họ cũng là không nói gì, thủ đoạn như vậy cũng dùng được, cái này còn thiếu chút nữa dẫn đến là Ngọc Nam Phong liền mất mạng tại chỗ này.

Nguyên Thiên Tứ nói: "Không phải như vậy, làm sao thăm dò đến Tứ Hoàng Tử là trong sạch hay sao? Mọi người vừa rồi cũng chứng kiến Tứ Hoàng Tử lấy cái chết chứng minh sự trong sạch của mình. Hơn nữa việc này ta vốn chính là muốn dùng cái này rèn luyện đồ nhi của mình, không thể tưởng được lại bị người ta nói là ta kiểm nghiệm không ra, cái thanh danh Được Vương cốc chính là nói khoác đi!"

Hoàng Đế vội vàng đưa tay, "Nguyên Thần y không nên tức giận, trầm vừa rồi cũng trông thấy hành động của Phong nhi, trầm vẫn tin tưởng là hắn trong sạch. Về phần trong nhụy hoa này về sau có người cho vào hay không..."

Giáo viên lúc này liền đứng lên nói: "Hoàng Thượng, những chứng cứ này đều là do Đại Lý Tự thu thập và mang tới đây, chẳng lẽ Hoàng Thượng còn không tin Đại Lý Tự sao? Không bằng liền điều tra thêm Nhạc Nhị tiểu thư gần nhất có hay không mua qua loại hương liệu này, như vậy tựa hồ càng có thể điều tra rõ ràng."

Hắn là cười nhạt, cảm giác, cảm thấy hôm nay trận này đùa giỡn cũng là hoàn toàn chính xác không sai.

Hai vị Vương gia cũng là gật đầu đồng ý, hiện tại đã là chứng minh Ngọc Nam Phong là trong sạch được rồi, dù sao Ngọc Nam Phong là Tứ Hoàng Tử, nếu như là muốn cưỡng bức Nhạc Linh Vy, không cần phải làm nhiều chuyện như vậy?

Trái lại, cái này Nhạc Linh Vy tuy là tài nữ, nhưng vừa rồi vẫn luôn tại khóc suốt暮, làm cho người ta cảm thấy càng ghét hơn.

Nhạc Thiên Tuyết đã về tới chỗ ngồi của mình, mà Hoàng Đế cũng là lại để cho Đại Lý Tự đi điều tra cho rõ ràng.

Một lát sau, Đại Lý Tự chính là trở về bẩm báo, "Hồi hoàng thượng, loại này hương liệu trong kinh thành chỉ có hai cửa hàng có bán, thân phái người đi hỏi kỹ càng, trong đó một cửa tiệm nói hạ nhân phủ tướng quân đã từng mua qua thứ này, thân cũng đã đem nha hoàn kia bắt vào trong cung, hiện do Hoàng Thượng thẩm vấn."

Cái này xác thực cũng là quá mức trùng hợp, rõ ràng thật là có người của phủ tướng quân đi mua.

Cái này trong chốc lát, tất cả mọi người đều đoán được có chuyện gì xảy ra, ánh mắt nhìn Nhạc Linh Vy đều có điểm dị biến.

Nhạc Linh Vy toát mồ hôi lạnh, cơ hồ là không có cách nào khác hô hấp tới đây.(cảm giác không thở nổi)

Nha hoàn kia trong phủ tướng quân chỉ là nha hoàn tam đẳng, ngày thường chẳng qua chỉ làm chân làm việc linh tinh.

Cái này không cần chờ Hoàng Đế đặt câu hỏi, Nhạc tướng quân đã giận giữ lời đính, "Đến tột cùng là ai bảo người đi mua hương liệu này?!"

Nha hoàn là sợ hãi kêu lên một cái, căn bản là không nghĩ tới chính mình sẽ rơi xuống tình trạng như thế.

Nàng cúi đầu trên mặt đất, nói: "Lão gia tha mạng a... Nô tài chẳng qua là nghe nha hoàn thiếp thân của Nhị tiểu thư phân phó đi mua hương liệu này, những thứ khác nô tài một mực không biết gì a..."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Người ghen hả

Nhạc Linh Vy giờ phút này liền lập tức nằng: "Tiện tì! là ai xúi dục người! ? Rõ ràng như vậy vu cáo cho ta!"

Nha hoàn kia nhìn nhìn Nhạc Linh Vy, miệng giật giật, nhưng lại cũng không dám nói gì rồi.

Nhạc tướng quân hé mắt, thật sự là gia môn bất hạnh, rõ ràng Nhạc Linh Vy là một nghịch nữ!(nữ nhi bại hoại).

Hắn nói: "Linh Vy, ngươi câm miệng, không được nói linh tinh!"

Nhạc Linh Vy biết mình mọi chuyện đã thất bại, nàng còn là muốn nắm lấy cơ hội cuối cùng, nàng khóc hô hào: "Cha, lúc này đây nhất định là có người giả họa cho con, vì cái gì người chọn tin tưởng nah hoàn mà không chọn tin con gái cầu mình? Con gái làm sao sẽ chính mình hủy trong sạch của mình đây..."

Hứa di nương cũng là vội vàng cầm lấy ống tay áo của Nhạc Tướng quân, hai mắt hồng hồng, "Đúng vậy, lão gia, vì cái gì người cũng không tin Linh Vy? Hiện tại Linh Vy đã như vậy, vì cái gì người cũng không cho nàng một cái công bằng?"

Đôi mẹ con này vẫn một mực kêu oan, nhưng mà hiền phi đã là không chịu nổi rồi.

Hiện tại đã chứng minh Ngọc Nam Phong là trong sạch, nhưng hai mẹ con này không biết điều mà bỏ qua, cái này còn muốn công bằng gì nữa? Nhi Tử của nàng mới đáng được công bằng!

Hiền phi tiến lên, nói: "Ngươi! Lời của người nói đều là sự thật? !"

Nha hoàn kia vốn chính là kinh hồn bạt vía đấy, Tự nhiên bị Hiền Phi ép hỏi, chính là lại cúi đầu, nói: "Những lời nô tài nói đều là sự thật, đích thật là người của Nhị Tiểu thư bảo nô tì đi mua hương liệu, những thứ khác nô tài cũng không biết, nô tài chẳng qua chỉ biết có vậy mà thôi."

Người của Đại lý tự lúc này vẫn lạnh lùng nói ra: "Đáng tiếc nha hoàn thân thiết của Nhị tiểu thư hai ngày trước đã chết đuối chết, cái này thật đúng là đủ trùng hợp đấy."

Nhạc Linh Vy sắc mặt lại là trợn nhìn.

Nàng rõ ràng chính là để cho Cúc Hoa đi mua hương liệu, sau đó lại giết Cúc Hoa, để khi có chuyện cũng mình cũng không bị ảnh hưởng (nàng này ác phết, quả báo thôi).

Nhưng bây giờ không nghĩ tới, rõ ràng còn có nha hoàn tam đẳng dính đến chuyện này!

Hiền phi lạnh lùng cười, "Cái này thật đúng là trùng hợp! Hoàng Thượng, chắc hẳn chân tướng hiện tại cũng đã rõ ràng, Phong nhi tuyệt đối không bị thua lỗ! Về phần Nhạc Linh Vy hãm hại hoàng tử đương triều, tội không thể tha!"

Hứa di nương vội vàng liền quỳ xuống, bây giờ mọi chuyện đã bại lộ, cũng là khó có thể thay đổi.

Nàng đành phải nói: "Hoàng Thượng, đây đều là tiểu nhân làm! Cùng Linh Vy không quan hệ!"

Tất cả mọi người là mắt lạnh nhìn, dù sao cái này giống như cũng là tự làm tự chịu rồi.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thoáng qua, giờ phút này cũng hiểu được Hứa di nương còn có chút lương tâm, bất quá vì vinh hoa phú quý, sắp xếp thiết kế bầy Ngọc Nam Phong kia, lấy lý do như vậy cũng là hoàn toàn không được.

Hoàng Đế mặt âm hàn, nhìn nhìn Nhạc tướng quân, lại nhìn một chút Ngọc Nam Phong, lúc này mới nói: "Người tới! Đem Nhạc Linh Vy cùng Hứa thị giải vào Thiên Lao!"

Hiền phi có chút khiếp sợ, "Hoàng Thượng, chẳng lẽ liền không nên nghiêm trị Nhạc Linh Vy sao? !"

Hoàng Đế tâm tình tựa hồ cũng không tốt, chỉ nói: "Trẫm tự có chừng mực!"

Hiền phi mím môi, cũng chính là lên tiếng, cũng không nói gì khác.

Bất quá nàng đi tới bên người Ngọc Nam Phong, đem Ngọc Nam Phong nâng dậy, một bộ dạng mẹ hiền, Dương hoàng hậu lúc này liền chua chát nói một câu: "Mặc dù là bị người hãm hại, nhưng không biết Tứ Hoàng Tử có phải là thật hay không có lòng này đây."

Ngọc Nam Phong coi như là rõ lòng dạ của Dương Hoàng hậu, chẳng qua là lạnh mặt.

Mọi người thấy sự tình như vậy coi như là giải quyết xong, Hoàng Đế lúc này cũng là rất mệt mỏi, phát tay bãi giá.

Bất quá hắn ngược lại là còn muốn nhìn Nhạc Thiên Tuyết, lúc đi qua người Nhạc Thiên Tuyết, còn dặn dò một câu: "Tuyết nha đầu, hôm nay ngươi sẽ không nên tiến cung, giày vò chính mình."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Thần nữ không có gì đáng ngại."

Hoàng Thượng đi rồi, mọi người cũng giải tán, dù sao cái này trò khôi hài thoạt nhìn cũng là hao tâm tổn trí.

Mà Chiến Liên Thành vốn là muốn đi tìm Nhạc Thiên Tuyết, đã thấy nàng lại là bỏ qua hấn, ngược lại là đi tới trước mặt Ngọc Nam Phong .

"Tứ Hoàng Tử bị thương, hiền phi nương nương, để cho Thiên Tứ sư phụ khám bệnh một chút đi." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nguyên Thiên Tứ lúc này là nói thêm một câu: "Ta nhưng là phải thu tiền xem bệnh đấy."

Hiền phi chính là cười cười, nói: "Bản phi nhất đi sẽ cho, hôm nay thật sự muốn đa tạ Nguyên Thần y."

Chiến Liên Thành đã là đen mặt, Nhạc Thiên Tuyết rõ ràng còn nhìn không thấy mình, theo hiền phi một cái đoàn người kia rồi đi!

Tay của hấn nắm chặt lan can xe lăn, Hạo Nguyệt cũng là phát giác được Chiến Liên Thành giờ phút này là muốn giết người a...

Ngọc Chi Dương ngược lại là rất cẩn thận phát hiện, khóe miệng của hấn ngoác một cái, liền cũng là đi theo.

Nhạc Thiên Tuyết đi lại rất là chậm chạp, dù sao nàng hiện tại đang đóng giả thân thể suy nhược, một khi đã giả thì phải giả đến cùng cho thật một chút.

Ngọc Chi Dương đi theo sau Nhạc Thiên Tuyết, hấn cười cười, nhẹ nói: "Vừa rồi đa tạ ngươì xuất thủ."

Nhạc Thiên Tuyết thanh âm ngược lại là nhàn nhạt, "Ngươi đem bóng đá đến chân ta mà, ta có thể không tiếp sao?"

"Ta chỉ là muốn cứu Tứ đệ mà thôi, hấn là vô tội, chẳng lẽ không nên cho hấn một cái công bằng?" Ngọc Chi Dương nói.

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là trầm ngâm một chút, sau đó nói: "Nhưng lại thế sự thường thường chính là như vậy, lúc này đây ta vừa giúp hấn, nhưng là lúc sau thì sao đây? Có lẽ có thể nói, không phải mỗi người đều may mắn có người giúp đỡ như vậy. Hơn nữa Tam hoàng tử không khỏi cũng là quá mức nhân từ rồi, đối với huynh đệ của mình như địch nhân, còn có thể hỗ trợ đây."

Ngọc Chi Dương đã nói: "Ta cũng không phải là người cốt nhục cũng tương tàn, dù sao lúc này đây coi như ta nợ ngươi."(người thân cũng hại mà không giúp đỡ)

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là cười cười, "Vậy cũng liền làm phiền Tam hoàng tử đừng đem thân phận của ta nói ra, ta cũng chỉ có một cái yêu cầu này mà thôi."

Thần sắc hấn dừng một chút, bất quá sau đó lại là cười cười, "Tốt. Kỳ thật nguyên bản thời điểm ngươi trị liệu Nhan Thủy Liên, ta cũng đã đáp ứng ngươi rồi."

"Cái kia một lần là lừa ta, không tính." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Ngọc Chi Dương vẫn là một bộ dáng ôn nhuận như ngọc, hấn nói: "Về sau sẽ không còn có như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ gật đầu, cũng không có để ở trong lòng, dù sao người khác nói như vậy cũng không nhất định có thể tin.

Đã đến cung điện của Tứ Hoàng tử, Nguyên Thiên Tứ bắt mặt và mở ra hoàn thuốc.

Nhạc Thiên Tuyết nhàn rỗi nhàm chán, cũng liền tùy ý nhìn nhìn.

Ngọc Chi Dương thấy nàng nhìn những tranh chữ kia, cũng là thấp giọng hỏi: "Viên phong ở đâu? Ngươi tính lúc nào giao hấn ra?"

Đây mới là Ngọc Chi Dương vẫn muốn truy xét sự tình, hấn cùng với Nhạc Thiên Tuyết cũng bởi vì một kiện sự này, nhất định là không thể quay về tình bạn như trước đây.

Nhạc Thiên Tuyết vẫn là nhìn chăm chăm vào bức tranh chữ, chính là nói: "Không phải ta muốn đối phó hấn, mà là truyền nhân chính thức của Viên Gia đối phó hấn, cho nên, ta cũng không có biện pháp."

Ngọc Chi Dương cả kinh, Viên gia bốn gia không phải đã bị đã diệt sao? Như thế nào còn có thể suất hiện truyền nhân ở đây?

Hấn nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, lòng tràn đầy nghi hoặc, Nhạc Thiên Tuyết lúc này cũng liền quay đầu nói: "Viên phong cũng không có bản lĩnh gì, ngươi chẳng bằng nghĩ đến lôi kéo truyền nhân chính thức kia làm việc cho mình."

Mà Ngọc Chi Dương nghe xong, cũng đoán được Viên phong nhất định là khó giữ được tánh mạng rồi, vậy truyền nhân chính thức, là ai?

Hấn hỏi: "Người nợ là ai?"

Nhạc Thiên Tuyết lúc này liền cũng là nở nụ cười, "Ta đương nhiên không nói cho ngươi, ngươi có thân mình tự đi tìm đi."

Ngọc Chi Dương khóe miệng hay vẫn là treo một nụ cười nhạt, nói: "Thật sự là muốn cùng ta chơi trốn tìm? Chiến Vương gia dạy ngươi?"

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, hiện tại nàng cũng là rất chán ghét nghe thấy cái tên Chiến Liên Thành.

Nàng nói: "Ta cùng với hần không có quan hệ gì, dù sao hần là hần, ta là ta."

Nàng vừa mới nói xong, Nguyên Thiên Tứ đang ở đó một bên hô: "Thiên Tuyết, chúng ta đi."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng, cái này hướng bên kia Nguyên Thiên Tứ đi đến.

Mà Ngọc Chi Dương dừng lại tại chỗ, hé mắt, sau đó lại là cười cười, trách không được Chiến Liên Thành vừa rồi thần sắc như vậy, nguyên lai hai người bọn họ là cãi nhau mà trở mặt rồi.

Lần này, thế nhưng là thú vị.

Hiền phi ban thường đại lễ cho Nguyên Thiên Tứ, Nhạc Thiên Tuyết cũng là không lỗ, hiền phi cũng là ban thưởng thêm một chút đồ trang sức. (danh nghĩa là ban thưởng cho Nguyên Thiên Tứ nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết cũng có phần)

Mà Ngọc Nam Phong lúc này bị thương, hay vẫn là đuổi theo Nhạc Thiên Tuyết đi ra.

"Thiên Tuyết!" Ngọc Nam Phong hô hào, "Thiên Tuyết, hôm nay... Cảm ơn người tin tưởng ta, giúp ta..."

Tất cả mọi người không tin hần... Hôm nay người tin hần, hần đều cảm tạ trong lòng (ghi nhớ)

Nhạc Thiên Tuyết hơi khẽ gật đầu, Ngọc Nam Phong trước đó lần thứ nhất bị Nhạc Linh Vy đâm một kiếm, lúc này đây lại bị nàng hãm hại một chút, vậy hần cũng là đủ thảm rồi.

Nàng nói: "Ta cũng không phải tin người, chẳng qua là nhìn chứng cứ nói chuyện."

Ngọc nam Phong nhẹ nhàng cười cười, "Vẫn vẫn là tạ người cùng Nguyên Thần y."

Nguyên Thiên Tứ giữ tiền nói chuyện, "Không cần cảm ơn, tiền đã trả rồi."

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng là cười cười, "Thiên Tứ Sư phụ, người thật không biết xấu hổ."

Hai người này lại là cãi nhau âm ỉ xuất cung, bất quá phủ tướng quân xảy ra loại chuyện này, cũng là đủ mất mặt, tương phủ tướng quân đều là một mảng u ám, Nhạc tướng quân lần này, chính là đem chính mình đóng cửa tĩnh tâm.

Nhạc Thiên Tuyết sau khi biết cũng là có chút điểm bất đắc dĩ, ai bảo Nhạc Linh Vy káo loạn đến chuyện như vậy.

Nguyên Thiên Tứ đang đếm bạc, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Thiên Tuyết, ta cảm thấy người không nên vạch trần Nhạc Linh Vy, nàng chẳng qua là muốn gả cho hoàng thất mà thôi. Tứ Hoàng Tử làm chuyện như vậy, đối với hần cũng không có ảnh hưởng gì, chẳng qua là thêm một nữ nhân mà thôi, nhưng mà đối với Nhạc Linh Vy thì lại không giống như vậy, Hoàng Thượng nhất định sẽ chém đầu của nàng."

Nhạc Thiên Tuyết đem phấn trên mặt lau đi, sắc mặt cũng trở về bình thường hồng nhuận phơn phớt, thoát nhìn tinh thần cũng không tệ lắm.

Nàng nói: "Sai chính là sai rồi, nàng là tâm địa cố tình, hơn nữa Tứ Hoàng Tử cũng là người cứng nhắc, người không thấy hần tự tử sao? Nếu là muốn gả được cho phu quân tốt, vậy dùng bản lĩnh thật sự của chính mình, làm sao lại dùng tới những thủ đoạn tà môn ngoại đạo như vậy?"

Nguyên Thiên Tứ trầm ngâm một chút, cũng là gật gật đầu rồi, "Điều này cũng đúng, chỉ tại tâm nàng bất chính, cha ta cũng là dạy ta như thế, học y thuật là vì cứu người, không phải hại người, thân làm một thầy thuốc, cũng là phân rõ thị phi."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, cũng không biết ân Tô Tô thế nào, nàng ngược lại là có chút nhớ tới.

Hoa Đào lúc này liền tiến đến, trình lên một tấm thiệp, nói: "Tiểu thư, là chiến Vương Phủ đưa tới."

Nhạc Thiên Tuyết mở ra vừa nhìn, cái kia bút tích hình như là của Chiến Liên Thành đấy.

"Đêm nay, chiến Vương Phủ cùng nhau ăn cơm" Nguyên Thiên Tứ duỗi đầu sang nhìn xem, liền cũng là cười cười, "Ồi, chiến Vương gia họ người ăn cơm!"

Nhạc Thiên Tuyết tùy ý đem thiệp mời đặt ở một bên, sau đó nói: "Cự tuyệt, không đi, ta đêm nay tại phủ tướng quân cùng cha ta ăn cơm!"

Nguyên Thiên Tứ nhìn nhìn Nhạc Thiên Tuyết, "Người... Như vậy thật sự có được không?"

"Như thế nào không được?" Nhạc Thiên Tuyết khiêu mi, "Nguyên Thiên Tứ, cái kia chỉ là vì chữa bệnh cho Ngọc cô nương mà thôi."

"Người không đi?" Nguyên Thiên Tứ ồ một tiếng, "Ta đã biết, người nhất định là ghen hã!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 129: Đến thăm cùng nhau ăn cơm

Nhạc Thiên Tuyết liền quay đầu trừng mắt liếc hắt một cái, cả giận nói: "Cái gì ghen? Ta cho ngươi biết, cơm có thể ăn bấy, lời nói cũng không thể nói lung tung đâu."

Nguyên Thiên Tứ rụt rụt thân thể, có chút sợ hãi, dù sao Nhạc Thiên Tuyết vừa rồi ánh mắt là có điểm kinh khủng.

Hắn thì thầm nói ra: "Được rồi nói không đúng, vậy ngươi không đi sẽ không sợ chiến Vương gia phái người đến bắt ngươi đi?"

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng nói: "Cái này có là cái gì, ta trước kia là không đề phòng người của hắn tới nơi này, hiện tại ta không muốn cho người của hắn đến cũng không phải không có cách."

"Được rồi, ta đây cũng là tin tưởng ngươi có cái này năng lực." Nguyên Thiên Tứ ừ một tiếng, "Ngươi đã không đi trị liệu cho tiểu cô nương kia, vậy ta còn làm gì vậy đây?"

"Ta không đi sẽ không đi, điều này cũng không có ảnh hưởng gì, bất quá tiểu cô nương kia là từ trong bụng mẹ mà bị bệnh, ngươi không phải nên đi trị liệu để luyện tay nghề một chút sao? Đây chính là một cơ hội tốt."

"Cái kia vạn nhất ta chữa không được thì sao? chiến Vương gia nhất định là sẽ làm thịt ta." Nguyên Thiên Tứ nói.

Nhạc Thiên Tuyết liếc mắt nhìn hắn, "Như thế nào nhất gan như vậy, ngươi liền không tin y thuật của mình? Coi như là thất thủ, Chiến Liên Thành muốn giết ngươi cũng không dễ dàng như vậy."

Nguyên Thiên Tứ thở dài, liền thông xuống đôi mắt, sau đó nói: "Không phải ta xem thấp chính mình, hôm nay ta lại không có phát hiện thủ đoạn của Nhạc Linh Vy, lợi dụng thảo dược cùng hương liệu hỗn hợp dẫn đến Tử Hoàng Tử mê loạn tâm trí, nói thật, ta thật sự là thẹn với cha ta, rõ ràng điểm nhỏ ấy mà ta cũng nhìn không ra."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn hắn, mím môi, nàng cũng là đậm mặt, bởi vì Nguyên Thiên Tứ mặc dù là truyền nhân Dược Vương Cốc, nhưng vẫn là kém xa.

Nếu như Nguyên Thiên Tứ tiếp tục như vậy nữa, cái danh Dược Vương Cốc kia sẽ bị hủy.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vậy kể từ bây giờ từ từ học tập lại, ngươi từ nhỏ trong trách quá nặng, hoặc là cha ngươi đối với ngươi không nghiêm khắc, ngươi lúc này y thuật mới không quá tinh thông như vậy."

Nàng nhớ tới chính mình khi đó học tập Đường Môn thuật chế thuốc, nếu như một khi làm sai, phân lượng có gì sai sót mà nói, vậy cơ hồ là mất mạng người luôn đấy, bởi vì môn chủ căn bản sẽ không cho ngươi cơ hội.

Cho nên Nhạc Thiên Tuyết liền cũng là đặc biệt cẩn thận, đem tất cả thứ đồ vật đều nhớ kỹ, cho nên trí nhớ của nàng cũng là đặc biệt mạnh.

Nguyên Thiên Tứ cũng là nắm chặt lại nắm đấm, nói: "Nếu như vậy, ta đây đem tiểu cô nương kia về Dược vương cốc dốc lòng học tập và trị liệu!"

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, khó thấy được Nguyên Thiên Tứ thông suốt như vậy.

Cái này rất nhanh đã đến ban đêm, Hoa Đào đến phòng bếp chuẩn bị nhiều đồ ăn cho Nhạc Thiên Tuyết, Nhạc Thiên Tuyết có ý đi tìm Nhạc tướng quân cùng nhau ăn cơm.

Bất quá Nhạc tướng quân cũng là không có khẩu vị gì, nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết chủ động tìm hắn ăn cơm chung, hắn cũng liền không nở từ chối.

Hai phụ tử ngồi cùng một chỗ, đẩy bàn thức ăn liền lộ ra cũng cảm thấy hơi nhiều.

Nhạc tướng quân vẫn là trầm mặt, không nói không rằng, Nhạc Thiên Tuyết ăn vài miếng, liền cũng nói: "Cha, ngươi còn đang suy nghĩ chuyện ngày hôm nay?"

Hắn ừ một tiếng, chính là thờ dài, "Hiện nay Linh Vy xảy ra chuyện này, về sau cũng không biết nàng phải làm gì cho đúng."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vậy cũng không có biện pháp. Cha, ngươi có hay không trách ta?"

Bởi vì là nàng vạch trần kế hoạch của Nhạc Linh Vy, này mới khiến nàng thân bại danh liệt.

Nhạc tướng quân cau mày, cũng chính là nhẹ nhàng lắc đầu, "Không có, ta Nhạc Gia tuy rằng không phải hậu nhân của danh môn, nhưng mà làm việc luôn quan tâm mình lỗi lạc, nàng làm ra chuyện như vậy, ta cũng là không thể dễ dàng tha thứ như vậy."

Nhưng ta là một người cha, lại không thể trơ mắt nhìn nữ nhi của mình bị giam trong lao ngục.

Hắn phải nghĩ biện pháp cứu Nhạc Linh Vy mới được.

Hắn đang là nghĩ như vậy, Tăng thúc cũng đã vội vã đi tới, "Lão gia, chiến Vương gia giá lâm."

Nhạc tướng quân cũng sờ, "giờ này Chiến Vương gia đến đây làm gì?"

Hơn nữa hắn và Chiến Liên Thành luôn luôn cũng là không quá thân thiết, bất quá Nguyên Thiên Tứ tựa hồ là khách quý chiến Vương Phủ, mà Nhạc Thiên Tuyết vừa vặn lại là đồ đệ của Nguyên Thiên Tứ, cho nên gần đây không khỏi có thân hơn một chút.

Tăng thúc nói: "Lão nô không biết a, bởi vì chiến Vương gia phải..."

Bởi vì Chiến Liên Thành là trực tiếp đến phủ tướng quân, không để cho người thông báo, lúc này cũng đã xông vào, cái này vẫn là tương đối ít thấy.

Nhạc Thiên Tuyết cảm giác lạnh lẽo, cái này vừa quay đầu, đã nhìn thấy Chiến Liên Thành ngồi ở xe lăn đang ở ngoài cửa, thuộc hạ chiến Vương Phủ đã lập tức đem cánh cửa cho kê lót rồi thoáng một chút, sau đó Hạo Nguyệt đẩy Chiến Liên Thành tiến đến.

Nàng nhú mày, Chiến Liên Thành làm cái gì vậy.

Nhạc tướng quân liền cũng đứng dậy, cho Chiến Liên Thành chấp tay, "Chiến Vương gia đến không báo, không biết là có chuyện gì?"

Chiến Liên Thành từ trước đến nay cũng không cùng người khác thân cận, hắn cũng là kỳ quái.

Mà Chiến Liên Thành đã đến trước bàn, thần sắc lạnh lùng quét qua Nhạc Thiên Tuyết, miệng liền đột nhiên phun ra hai chữ, "Ăn cơm."

"Cái gì?" Nhạc tướng quân cũng là sờ sờ, "Chiến Vương gia đây là hay nói đùa?"

Hạo Nguyệt đã là tiến lên một bước, giải thích nói: "Vương gia cũng không phải nói đùa, người tới, mang thức ăn lên."

Chiến Liên Thành đây chính là mang theo rất nhiều người đến đây, ra lệnh một tiếng, liền có mấy cái nha hoàn đem thức ăn trên bàn tất cả đều mang đi, sau đó bầy nên đồ ăn mang tới từ chiến vương phủ! (anh này cũng điên phết)

Nhạc Thiên Tuyết mở to hai mắt nhìn, đây là nào cái loại gì?

Chiến Liên Thành nói: "Đều là một ít đồ ăn trong nhà, Nhạc tướng quân tùy tiện ăn."

Hạo Nguyệt cũng là sắp một bộ chén đĩa Chiến Liên Thành, sau đó liền đợi ở một bên.

Nhạc Thiên Tuyết cùng Nhạc tướng quân vô cùng kinh ngạc liếc nhau một cái, cũng là không có động.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết thế nhưng là oán hận cắn răng, bởi vì Chiến Liên Thành đến phủ tướng quân rõ ràng chính là muốn đập phá đây, nàng không đi chiến Vương Phủ ăn cơm, hắn rõ ràng còn tìm tới cửa.

Chiến Liên Thành lúc này cũng nói: "Như thế nào không ăn? Nhạc Thiên Tuyết, ăn a."

Nghe thấy hắn điểm tên của mình, Nhạc Thiên Tuyết cũng liền nhìn xem hắn, nói ra: "Ta không muốn ăn, chiến Vương gia."

Chiến Liên Thành mặt lạnh như băng, "Vì cái gì?"

"Ăn không quen đồ ăn của Chiến vương phủ, hơn nữa ta cũng không có khẩu vị." Nhạc Thiên Tuyết dứt lời, liền cũng đứng dậy.

Chỉ có điều lúc này, nàng muốn rời đi, phía sau nàng thì có hai cái nha hoàn đem nàng dè lại, không cho nàng rời ghế.

Nhạc Thiên Tuyết không thể động đây, có chút tức giận, "Làm gì vậy hả? ! Thả ta ra!"

Phía sau nàng nha hoàn cũng không nói lời nào, Chiến Liên Thành lúc này vẫn lạnh lùng nói ra: "Hảo hảo ngồi, ăn cơm!"

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt liền cũng càng lạnh hơn, "Lại để cho người của ngươi thả ta ra! Ta không ăn!"

Chiến Liên Thành cũng liền không để ý tới nàng, chính mình cầm lấy chiếc đĩa gấp rau tới bát của mình, bộ dạng kia ngược lại coi như là việc không liên quan đến mình.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là tức điên rồi, hừ một tiếng: "Chiến Vương gia, ngươi sẽ không làm cho các nàng buông ra, ta đây liền đem bọn ngươi đều quét đi ra!"

Nhạc tướng quân có chút kinh ngạc, bất quá hắn cũng là vội vàng nói: "Chiến Vương gia, tiểu nữ không hiểu chuyện, nói như vậy nên đừng trách. Tuyết Nhi, ăn cơm đi, chiến Vương gia đây là thành ý mời chúng ta ăn cơm..."

Thời điểm ông nói một câu kia, cũng là cảm thấy có chút lực chưa đủ.

Mời người ăn cơm là như vậy sao?

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt lạnh lùng, bất quá cũng là hừ một tiếng, cũng liền bất động, "Ta nhìn người ăn là được rồi, ta thật sự không muốn ăn."

Chiến Liên Thành cũng không biết nàng đây là tức giận cái gì, ban ngày không để ý tới mình còn chưa tính, lúc này còn như vậy.

Không phải là vài ngày không nói chuyện nha, nữ nhân này thật đúng là chuyển biến nhanh thật!

Chiến Liên Thành sau đó liền cũng là nói ra: "Đến, bốn vương cho người ăn ăn."

chiếc đĩa Nhạc tướng quân thoáng cái rơi trên mặt đất! Hoàn toàn sẽ không có kịp phản ứng!

Lão nô Tăng thúc cũng là thiếu chút nữa đứng không vững...

Mà người của chiến Vương Phủ nhưng là rất bình tĩnh, coi chuyện này như chưa từng phát sinh.

Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt liếc hần một cái, "Thật dễ nói chuyện!"

Chiến Liên Thành nói: "Người cũng ăn cơm thật ngon, người không ăn cơm thật ngon, bốn vương cũng không dễ nói chuyện với người, tùy người chọn."

Cái này rõ ràng chính là uy hiếp!

Nhạc Thiên Tuyết khóe miệng co rút, còn trừng mắt với Chiến Liên Thành một cái, cuối cùng, nàng mới cầm lấy chiếc đĩa, thờ phỉ phỉ ăn cơm.

Nhạc tướng quân thấy nàng như thế, cũng là liền tiếp nhìn nàng vài cái.

Chiến Liên Thành cũng là không ngại ngần, trực tiếp ở trước mặt Nhạc Tướng quân gấp đồ ăn cho Nhạc Thiên Tuyết.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng là cau kinh, trực tiếp đem những gì đem đồ ăn kia để trên mặt bàn, căn bản cũng không ăn.

Chiến Liên Thành lại là đen mặt, Nhạc Thiên Tuyết cung thật là nóng giận rất nhiều, rõ ràng còn cùng hần so đo.

Hạo Nguyệt gặp hai người càng đầu lợi hại như thế, hơn nữa Nhạc tướng quân con mắt cũng là trừng thẳng...

Nàng duy nhất có là nhắc nhở: "Vương gia, đây đã là ăn được nửa canh giờ rồi... Đồ ăn đều đã nguội."

Chiến Liên Thành nói: "Nói với nàng, ai kêu nàng một điểm đồ ăn cũng không ăn? Hóa ra là sợ bốn vương hạ độc chết nàng?"

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, nàng nhưng lại không muốn trước mặt Nhạc Tướng quân nháo cái gì, cái kia Nhạc tướng quân nhất định là một mực truy vấn đây.

Nàng đã nói: "Chiến Vương gia, người đêm nay tính có ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn ta ăn một miếng đồ ăn người mới thôi?"

Thấy nàng nói chuyện như vậy, Chiến Liên Thành cũng không biết nàng là náo cái gì.

Bất quá Hạo Nguyệt biết rõ Chiến Liên Thành cũng là tính tình ngoan cố, tự vội vàng nói: "Nhạc tiểu thư, Vương gia không phải ý tứ như thế, Vương gia chỉ là sợ người ăn không đủ no, này mới khiến người dùng bữa đầy, chẳng qua là Vương gia phương thức biểu đạt là như vậy, Nhạc tiểu thư không nên trách móc a."

Nhạc Thiên Tuyết quét mắt Chiến Liên Thành một cái, liền trực tiếp ăn một chút đồ ăn, đây bất quá là thời gian uống cạn một chén trà, thức ăn trên bàn cùng thịt đều được Nhạc Thiên Tuyết cho ăn hết!

Mọi người khiếp sợ!

Không thể tưởng được Nhạc Thiên Tuyết rõ ràng còn có thể ăn nhiều như thế!

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết hiện tại thể nhưng là đang cố gắng, nhưng lại bội thực mà chết rồi!

Thời điểm này, tức giận vẫn không mất đi, đã nói: "Tốt rồi! Ta ăn no rồi! Chiến Vương gia đã hài lòng chưa! ? Nhớ rõ đi thông thả! Về sau đứng tới đây nữa!"

Nàng xoay người dời đi, hai nha hoàn kia không có mệnh lệnh buông tay của Chiến Liên Thành, cũng không dám để Nhạc Thiên Tuyết rời ghế.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết chính là càng tức giận hơn, trực tiếp xuất ra một chương đầy hai người ra!

Nàng cũng không nhìn Chiến Liên Thành một cái, chính là phần nộ rồi đi.

Hạo Nguyệt nhìn thấy như thế, cũng là cẩn thận từng li từng tí nói: "Vương gia... Giống như ngươi càng làm cho Nhạc tể thư thêm tức giận rồi..."

Nhạc tướng quân lúc này liền không chịu nổi rồi, hỏi: "Chiến Vương gia! Ngươi ăn ngay nói thật! Ngươi cái này tính là cái gì? !"

Vừa rồi thấy như vậy, Chiến Liên Thành cùng Nhạc Thiên Tuyết nhất định là có chỗ dây dưa.

Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết còn hình như là rất tức giận, Nhạc tướng quân vừa rồi cái cảm trên mặt cũng suyết rớt xuống.

Chiến Liên Thành đối đãi nhạc phụ tương lai cũng là cung kính, đã nói: "Nhạc tướng quân, như ngươi chứng kiến, nàng tại cùng bốn vương hầu kình, bất quá Nhạc tướng quân không cần lo lắng."

Nhạc tướng quân hỏi lại: "Vậy các người... Các người..."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Một đêm chờ đợi

Thời điểm Chiến Liên Thành muốn trả lời, Nhạc tướng quân liền cũng là thốt ra, "Chiến vương gia năm nay đã bao nhiêu tuổi? Tuyết Nhi cái đứa bé kia chính là như vậy, đợi nàng được gả đi nhất định tâm tính sẽ an định, tương lai nhất định là thê tử tốt."

Hạo Nguyệt sững sờ, Nhạc tướng quân cũng là đủ thẳng thắn, ngay tại lúc này có thể chào hàng nữ nhân của mình.

Bất quá Chiến Liên Thành đối với Nhạc Thiên Tuyết là có loại tâm tư này sao? Chiến Liên Thành lúc trước chịu thương tổn như vậy, còn muốn lấy người khác sao?

Sau đó nàng chỉ nghe thấy Chiến Liên Thành nói ra: "Nhanh, Nhạc tướng quân yên tâm, cái này nhất định sẽ không quá chậm trễ."

Hạo Nguyệt trong nội tâm càng là vẻ sợ hãi cả kinh! Cái này quá mức ngoài ý định rồi!

Nhạc tướng quân nghe xong, cũng là khẽ giật mình, hần bán tín bán nghi, "Chiến Vương gia đây là nói thật?"

Chiến Liên Thành ngược lại là nhún mày, "Chẳng lẽ còn sẽ là giả dối?"

Đã làm cho Hạo nguyệt kinh sợ, Chiến Liên Thành bỗng nhiên nói ra những lời này, thật đúng là làm cho người ta cũng không có nghĩ đến.

Lại nói, Chiến Liên Thành cùng Nhạc Thiên Tuyết cuối cùng là thì là bắt đầu từ khi nào?

Nhạc tướng quân sau đó liền thư thái cười cười: "Nếu như như vậy, vậy chuyện này không bằng liền sớm làm a."

Hạo Nguyệt lúc này cũng liền xen vào nói: "Nhạc tướng quân không cần sốt ruột..."

Bất quá Nhạc tướng quân liền gật gật đầu, nói: "Đó cũng là, ta đồng ý cũng là vô dụng đấy, Tuyết Nhi nha đầu kia hơn phân nửa là không đồng ý đấy, chuyện nàng không muốn, chính là không ai có thể bắt buộc được nàng."

Cho nên Nhạc tướng quân cũng chỉ có thể là chỉ trông mong Nhạc Thiên Tuyết có thể nhanh chóng nhanh gả đi mà thôi, nhưng mà cái này thường thường cũng không có bất kỳ tác dụng.

Nghe thấy một câu nói kia, Chiến Liên Thành trong lòng cũng là có chút táo bạo, cũng không biết Nhạc Thiên Tuyết đến tột cùng là thế nào, hôm nay đối với hắn lại khác thường như vậy.

Hắn chấp chấp tay, cũng liền đối với Nhạc tướng quân nói: "Đã như vậy, bốn vương hầu ngay bây giờ sẽ đi thuyết phục nàng."

Nhạc tướng quân giật mình, đây là nói thật?

Quả thật, Chiến Liên Thành sau đó đã đi, bộ dạng còn giống như là không thể chờ đợi được.

Nhạc Thiên Tuyết vừa mới về tới Thanh Vũ viện, bụng chống đỡ đến lợi hại, đều nhanh chịu không nổi.

Nàng lại để cho Hoa Đào đi nấu trà tiêu thực, nàng sờ lên bụng, trong lòng vẫn là mắng Chiến Liên Thành nhiều lần.

Bất quá năng lượng trước đến Chiến Liên Thành sẽ không dễ dàng như vậy liền thôi, năng liền nhàn nhạt hô một tiếng: "Đi ra."

Trong nháy mắt, hộ vệ tiềm phục trong hậu viện đồng loạt đi ra, toàn bộ quỳ xuống.

Đây đều là người trước đây Ân tô Tô an bài cho, võ công cũng là không kém, hơn nữa đã trải qua huấn luyện của Ân Tô Tô, mấy người bọn họ liên hợp lại cũng là có trận phát đấy, gặp được một vạn người, cũng là có thể đối phó đấy.

Rất rõ ràng, Nhạc Thiên Tuyết liền là muốn dùng bọn hắc đến ngăn trở Chiến Liên Thành.

Nàng đã nói: "Trông coi Thanh Vũ viện, ngoại trừ Hoa Đào cùng Nguyên Thiên Tứ, bất luận kẻ nào cũng không được tiến đến."

Nhiều người hộ vệ lên tiếng, Nhạc Thiên Tuyết liền cũng là về tới trong phòng, Hoa Đào cũng là bùng trà tiêu thực lên đây.

Nhìn Nhạc Thiên Tuyết bộ dáng thờ phi phò, Hoa Đào còn thật không dám nói làm sao.

Mà ở bên ngoài, Chiến Liên Thành thật đúng là mang người đến đây.

Phía trước cửa có mấy hộ vệ canh giữ, Hạo Nguyệt đã từng lĩnh giáo qua thân thủ những người này, nàng đã nói: "Vương gia, những người này cũng không dễ đối phó."

Chiến Liên Thành mặt không biểu tình, nhẹ nói: "Đề cho bọn họ tránh ra."

Hắn hôm nay chính là muốn gặp Nhạc Thiên Tuyết, xem ai dám chống đỡ, lại có ai có thể ngăn trở!

Hạo Nguyệt nói: "Vâng!"

Nàng lập tức chính là mang theo mấy người, tiến đến lại để cho những hộ vệ kia nhường đường.

Hộ vệ tự nhiên là không để cho vào, ân Tô Tô đã phân phó, bọn hắc đều nghe mệnh lệnh Nhạc Thiên Tuyết.

Hạo Nguyệt không nói hai lời, cũng đã rút kiếm xông lên.

Hạo Nguyệt thân thủ cũng là võ công cao cường, rơi vào trong vòng vây của những hộ vệ kia, không vội không chậm, có thể ngăn trở, bất quá nhưng cũng là bị những người kia bao vây đến sát sao, phá vòng vây không được!

Cái này trong chốc lát, Hạo Nguyệt cũng là có điểm sốt ruột, nhưng là lộ ra một sơ hở, một cái hộ vệ đao muốn chặt bỏ!

Bất quá âm vang một tiếng, đã có người đem hộ vệ kia cùng đao cho bắn ra ngoài!

Hơn nữa thuận tiện đem một số người quét ra, Người có được năng lực này dĩ nhiên là Chiến Liên Thành rồi.

Chiến Liên Thành lại là một chưởng xuống dưới, đem một chưởng phóng ra đến cánh cửa của Thanh Vũ viện, cửa gỗ bị nghiền nát, rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang, cũng là làm cho người ta da đầu run lên.

Hắn sắc mặt nhìn không được tốt, lúc này hắn đã là đến đình viện, thấy phòng đóng cửa, bất quá bên trong ngược lại là có ánh nến.

Chiến Liên Thành thanh âm không cao không thấp, chính là nói: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi đi ra cho bản vương!"

Hắn hôm nay bị Nhạc Thiên Tuyết kháng cự như vậy, hiện tại trong lòng đã là đốt nên một mối lửa.

Nhạc Thiên Tuyết nếu không ra gặp hắn, hắn sẽ đem phủ tướng quân cho hủy đi!

Một lát sau, cũng không ai đáp lại, Chiến Liên Thành sắc mặt càng là trầm xuống!

Hạo Nguyệt có chút kinh hãi, bởi vì rất ít khi nhìn thấy Chiến Liên Thành lại tức giận như vậy.

Nàng không khỏi là ngạc nhiên, xem ra Chiến Liên Thành dành không ít tình cảm cho Nhạc Thiên Tuyết! Vốn Chiến Liên Thành cũng rất ít khi quan tâm đến nữ nhân, hết lần này tới lần khác, Chiến Liên Thành lại tựa hồ quan tâm Nhạc Thiên Tuyết như vậy! (quan tâm nhiều hơn người khác)

Chiến Liên Thành bàn tay đã lộn nội lực, nếu là Nhạc Thiên Tuyết không đi ra mà nói, vậy hắn là thật sẽ ra tay rồi.

Chẳng qua là lúc này cửa BA~ một thanh âm vang lên, chỉ thấy Nhạc Thiên Tuyết đứng ở trước cửa, ánh mắt cũng là trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Chiến Liên Thành trông thấy ánh mắt kia, trong lòng xiết chặt, Nhạc Thiên Tuyết đây là ánh mắt ý gì nhìn hắn đây?

Hình như là... ánh mắt của nàng thể hiện nàng cũng hắc skhoong có quan hệ gì, càng là ánh mắt mang theo ghét bỏ hắn...

"Chiến Vương gia, ngươi nào đã đủ chưa? Nơi này là phủ tướng quân? Ta không muốn nhìn thấy ngươi, ngươi vì cái gì lại cứ đến quấy dấy ta? Hủy đi

viện của ta?" Nhạc Thiên Tuyết nói, "Xem ra ngươi không phải Kinh Thành đệ nhất tuyệt sắc, mà là Kinh Thành đệ nhất vô lại!"

Nhạc Thiên Tuyết lời này rất là sắc bén, ở kinh thành này cũng không ai dám nói với Chiến Liên Thành như vậy.

Hết lần này tới lần khác, cũng chỉ có Nhạc Thiên Tuyết dám mắng người.

Chiến Liên Thành vốn là tức giận, bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng không tự nhiên nóng nảy như vậy, nàng nếu là tức giận, tất nhiên là có nguyên nhân gì đây.

Cho nên, hần liền nhỏ nhẹ nói ra: "Bốn vương muốn nói chuyện thật tốt với ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết nhưng là cười lạnh một tiếng, "Không cần, chiến Vương gia vẫn nên mời người trở về thôi. Bất quá hôm nay chiến Vương gia nếu như đã đến, ta đây cũng liền nói rõ với người, ta hy vọng chiến Vương gia về sau không cần phải tới quấy dấy ta nữa, bằng không thì, ta cũng là sẽ không khách khí như vậy."

Chiến Liên Thành hí mắt, "em nói như vậy là có ý gì?"

"Chẳng lẽ chiến Vương gia còn nghe không rõ?" Nhạc Thiên Tuyết giờ phút này cũng là cường ngạnh.

Chiến Liên Thành nói: "Nhạc Thiên Tuyết, lời nói này của em nói ra lại đơn giản như vậy, em lừa mắt tâm của anh, hiện tại lại không để cho anh tới quấy dấy em? ! anh nói cho em biết, không dễ dàng như vậy!"

Hạo Nguyệt thiếu chút nữa là ngã nhào trên đất, Chiến Liên Thành lời này nói ra rất đúng là...(bá đạo)

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết liền nắm chặt nắm đấm, sắc mặt càng là lạnh như băng, như là phủ nên một tầng sương mỏng.

Ánh trăng đó cũng là trong trẻo nhưng lạnh lùng, bốn phía bầu không khí thế nhưng là áp lực rất nhiều.

Nhạc Thiên Tuyết cười nhạt nói: "Chiến Vương gia, lời ta nói rõ ràng như vậy, trên đời này không phải việc gì muốn cũng vẹn toàn được, chiến Vương gia đều muốn đã ăn trong bát lại trông trong nồi (ý tham cái đã có nhưng lại muốn đoạt nhiều hơn), cái kia thì không cần!"

Lời này nói ra có thật chỗ không rõ ràng, làm cho người nghe không hiểu, thời điểm này không phải châm chọc Chiến Liên Thành chán chừ đi! (đoạn này hơi khó hiểu thông cảm nhe)

Chiến Liên Thành cũng là ủy khuất, những nữ nhân khác hần cho tới bây giờ cũng không nhìn đến một cái, Nhạc Thiên Tuyết nói vậy là có ý gì?

"Ngươi đây là nói bốn vương chán chừ? Nhạc Thiên Tuyết, em có thể nói rõ ràng!" Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết cái mũi ê ẩm (khó chịu ghen mà), nàng vốn là muốn chừa lại cho mình một chút thể diện, nhưng Chiến Liên Thành chính là truy vấn đến cùng!

Nàng khẽ cười một tiếng, làm cho mình thoát nhìn không nổi nên khó chịu như vậy.(ý là ghen bộc lộ ra mặt bất mãn ý mà)

"Trong tâm Chiến Vương gia thì Thời Ngọc là ai?" Nhạc Thiên Tuyết nói xong câu này, "Chiến Vương gia xin cứ tự nhiên! Làm phiền chiến Vương gia về sau cũng không cần đến phủ tướng quân nữa!"

Hạo Nguyệt lúc này là cả kinh, vội vàng nhắc nhở: "Nhạc tiểu thư, đừng nói như vậy."

Thời ngọc là cái tên mà Chiến Liên Thành kiêng kỵ không muốn nhắc đến, là không thể ở trước mặt hần nói ra tên người này.

Quả nhiên, Chiến Liên Thành ánh mắt trở nên u tối vô cùng, lộ ra nhè nhẹ sát khí.

Bất quá hần ngược mắt trông thấy Nhạc Thiên Tuyết, tức giận chính là có chút tiêu tan, ánh mắt Hạo Nguyệt đã thấy rõ, Chiến Liên Thành cũng là trông thấy Nhạc Thiên Tuyết mắt cũng có chút phiếm hồng(sít khóc đây)

Lập tức, hần chính là đã rõ ràng, Nhạc Thiên Tuyết tại sao lại tức giận, tại sao lại đối với hần nói lời tuyệt tình như vậy.

Chiến Liên Thành cũng không có giận dữ, điều này làm cho Hạo Nguyệt có chút kinh ngạc, bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng là chán chừ một chút, sau đó liền cũng là đóng cửa lại, cũng không có nói chuyện với Chiến Liên Thành nữa

Hạo Nguyệt dừng lại một chút, quay đầu hỏi: "Vương gia, cái này..."

Chiến Liên Thành nói: "Ngươi lui ra."

"Vương gia muốn ở tại chỗ này đợi?" Hạo Nguyệt kinh sợ rồi, Chiến Liên Thành làm cái gì vậy? Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết lại là có tài đức gì.

Chiến Liên Thành nhắm mắt lại, tựa hồ là rất mệt mỏi.

Bất quá hần cũng tiếp tục nói: "Lui ra."

Hạo Nguyệt không dám làm trái, đành phải là lui xuống.

Chiến Liên Thành lần nữa mở to mắt, ánh mắt nhàn nhạt, không có tức giận khó chịu như vừa rồi, "Bổn vương ở tại chỗ này đợi em, em lúc nào nguyện ý đi ra nghe anh giải thích, vậy thì đi ra."

Vô luận là bao lâu, hần đều là nguyện ý chờ.

Trong phòng cũng không có thanh âm, xem ra Nhạc Thiên Tuyết chắc là sẽ không ra ngoài nữa.

Một lát sau, Hoa Đào đi ra, nhìn nhìn Chiến Liên Thành, chẳng qua là chào một chút rồi cũng đi về phòng.

Sau đó, ánh nến trong phòng cũng tắt, đen kịt một mảnh.

Trời đêm, Chiến Liên Thành liền một thân một mình ở trong đình viên, lẳng lặng chờ.

Hần cũng là không có nghĩ rời khỏi nơi này, Việc đầu tiên, chính là đợi một đêm.

Hoa Đào buổi sáng thời điểm đi hầu hạ Nhạc Thiên Tuyết rửa mặt, Vẫn thấy Chiến Liên Thành ở đằng kia chờ.

Hoa Đào không khỏi ngạc nhiên, Người nổi tiếng khắp thiên hạ Chiến vương gia này ở đây chờ một đêm, nếu nói ra, mọi người làm sao có thể tin được đây.

Nàng sau khi đi vào, đã thấy màn lục đã được vén nên, Nhạc Thiên Tuyết đã thức dậy, đang ngồi ở trên giường.

"Tiểu thư?" Hoa Đào hô một tiếng, "Ngươi như thế nào sáng sớm như vậy đã dậy?"

Nàng ân một tiếng, "Giúp ta chải đầu."

Nhạc Thiên Tuyết thanh âm có chút lười biếng, bất quá cũng rất giống là một đêm không ngủ.

Nói xong, nàng đã đi xuống giường, đi đến trước bàn trang điểm.

Hoa Đào lúc này thời điểm mới nhìn rõ, Nhạc Thiên Tuyết vành mắt đã thâm lại, xem ra là một đêm không ngủ rồi.

Nàng không khỏi buồn bực, cái này chiến Vương gia cũng là ở bên ngoài không ngủ, tiểu thư cũng là ở bên trong không ngủ, hai người đây là giận rồi nhau làm mình làm mẩy cái gì đây.

Hoa Đào rất là thuần thực, Búi tóc nên cho Nhạc Thiên Tuyết, cũng dùng thêm mấy khối trân châu làm đẹp, tuy là đơn giản, bất quá điều này cũng làm cho Nhạc Thiên Tuyết càng thêm Thanh Tú.

Nàng cũng là dừng lại một chút, nói: "để cho hần vào đi."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 131: Câu Chuyện cũ

Hoa Đào vô cùng mừng rỡ, dù sao Nhạc Thiên Tuyết đây là chịu gặp Chiến Liên Thành rồi, đây hết thấy đều là hảo thuyết.

Nàng vội vàng liền đi ra ngoài, đi đến phía trước Chiến Liên Thành nói: "Chiến Vương gia, tiểu thư mời người vào."

Đã làm cho Chiến Liên Thành có chút cao hứng, Tức giận một đêm, nàng rút cuộc bằng lòng gặp mình rồi.

Trong phòng, Chiến Liên Thành vừa mới tiến đến, chỉ nhìn thấy bóng lưng Nhạc Thiên Tuyết, nàng đang ngồi thấp tấp, Một phần tóc đã được búi nên, một bộ phận liền tự nhiên rủ xuống.

Chỉ có hai người bọn họ, tiếng hít thở tự nhiên đều cso chút ngượng ngập.

Chiến Liên Thành cũng không có đi nên thêm phía trước, hần chỉ thấy được Nhạc Thiên Tuyết trong tay đang cầm một ly trà, sau đó liền quay đầu nhìn hần.

Một khắc này, Chiến Liên Thành cảm thấy hô hấp của mình đều là dừng lại, lúc này mới qua một đêm, mà hần lại cảm thấy hình như là mình đã trải qua mấy đời.

Nhạc Thiên Tuyết uống một ngụm trà, nói: "Nói đi, ngươi không phải có cái gì muốn nói sao?"

Nàng lạnh nhạt như thế, lòng của hần là hung hăng khó chịu.

Hần nói: "Ta muốn cùng em nói một chút Thời Ngọc là ai."

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt lưu chuyển, nhìn lướt qua người Chiến Liên Thành, nàng cũng chính là nở nụ cười một tiếng, "Ta không muốn nghe."

Chiến Liên Thành coi như thua nàng ở cái tính xấu này của nàng, hần hé mắt, "Chẳng lẽ ngươi cứ khó chịu như vậy? đến giải thích một chút cũng không nghe xong được sao?"

Nhạc Thiên Tuyết dừng một chút, sau đó nghĩ đến chính mình muốn hần vào nghe hần giải thích, nếu không nghe, cái kia thật đúng là không có gì hay để nói rồi.

Nàng đặt ly trà xuống, nói: "Được rồi, ngươi nói."

Nàng thanh âm không nhẹ không nặng, tựa hồ bộ dạng là không thèm quan tâm.

Chiến Liên Thành cũng đã nói: "Chắc hẳn ngươi cũng đoán được thân phận của ta, phụ mẫu ta chết sớm, là sư phụ nuôi dưỡng ta, Nuôi ta lớn nên, ông còn có một người con gái, đó chính là Thời Ngọc."

Nhạc Thiên Tuyết cũng đoán được một chút, Chiến Liên Thành cùng tiền triều có quan hệ, nhưng Chiến Liên Thành cho tới bây giờ cũng không có nói rõ, hần có bao nhiêu bí mật, nàng đều là từ từ mới biết được.

Kỳ thuật cũng giống như chuyện Nhạc Thiên Tuyết gạt Chiến Liên Thành, nàng là bắt đắc dĩ, nếu như nàng đã có gạt Chiến Liên Thành, vậy nghe chuyện của Chiến Liên Thành một chút cũng không sao. ,

"Nàng so với ta đề sau ta một tháng, năm ta mười năm tuổi, sư phụ thấy chúng ta xứng đôi nên định hôn sự." Chiến Liên Thành thanh âm nhàn nhạt, nhưng Nhạc Thiên Tuyết lại cảm thấy được, hần là mang theo điềm run rẩy.

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy kỳ quái, thế gian này lại có chuyện đề cho Chiến Liên Thành kiêng kị như vậy sao?

Bất quá nàng bỗng nhiên cũng nhớ tới một sự kiện, "Cái gì? Ngươi đã kết hôn rồi hay sao? !"

Nàng đây là hậu tri hậu giác, Khó chịu khẩn trương như vậy, đây cũng là không giống nàng.

Chiến Liên Thành nhú mày, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Nàng đối với ta làm chuyện như thế này, ta làm sao có thể cùng nàng kết hôn."

Nhạc Thiên Tuyết là càng hiếu kỳ, nghe ngữ điệu Chiến Liên Thành, hần là có hết sức chịu đựng hận thù trong lòng này.

Nàng liếc mắt nhìn hần, đây ý là lại đề cho hần nói tiếp.

Chiến Liên Thành liền nói: "Ta lúc ấy là không thích nàng ấy, bất quá khi đó ta cũng không có thích người nào, cảm thấy lấy ai cũng là không sao cả, như vậy nên đã đáp ứng. Nhưng mà ta khi đó lại trong lúc vô tình phát hiện, nàng cùng người khác có tư tình."

nghe xong Cái này , Nhạc Thiên Tuyết cũng là hứng thú.

"Nàng kia thích người khác, vì cái gì còn muốn cùng ngươi kết hôn? Các ngươi không thích lẫn nhau, sư phụ ngươi còn muốn đề cho hai người kết hôn sao? Đây cũng là kỳ quái."

"Không, nàng nói với sư phụ, nàng yêu thích ta." Chiến Liên Thành rũ xuống con mắt, "Hơn nữa một năm đó, nàng một mực quấn quýt lấy ta, cả ngày là muốn nói muốn gả cho ta, ta khi đó quả nhiên là cho rằng, nàng là thích ta. Thẳng đến ngày ấy ta bắt gặp chuyện này... Ta mới phát hiện nàng là che giấu được cực tốt, lại có thể lợi hại như thế , nàng căn bản là không có thích ta, mà là nàng vì người tình kia của nàng, về phần nàng tại sao phải quấn quýt gả cho ta, điểm này ta cũng không biết. Bất quá ta biết rõ việc này về sau, cũng là bất động thanh sắc (coi như không quan tâm không đã động đến nữa), dù sao nàng cũng là con gái của sư phụ ta, ta liền cũng là không vạch trần nàng, chỉ nói không cưới nàng."

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi, "Quả nhiên là buồn cười, ngay từ đầu ngươi chính là bỏ qua đấy, ngươi nếu là không thích người khác, vì sao lại phải đáp ứng cái hôn sự kia."

Chiến Liên Thành nhìn chằm chằm vào nàng, thanh âm ngược lại là thành khẩn, "Ta khi đó trong nội tâm chỉ có một ý niệm trong đầu, đâu có quan tâm đến tình cảm trai gái? Hơn nữa nàng lại là con gái của sư phụ ta , chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, dù sao cũng là thanh mai trúc mã. Nếu không phải gặp ngươi, ta khả năng cả đời này sẽ không biết cảm giác của thích một người."

Khi đó, hần đại khái chính là đem loại cảm giác này ch đồng nhất.(tình yêu cảm tính ý mà trẻ con thấy thích thích cứ nghĩ là yêu)

Thời điểm Phát hiện Thời Ngọc cùng người khác có tư tình, hẳn rõ ràng cũng là không có cảm giác thương tâm đau khổ, chỉ thở dài một hơi.

Nhạc Thiên Tuyết khẽ giật mình, chỉ cảm thấy hẳn nói câu nói sau cũng là cố ý.

Nàng rù xuống con mắt, tim đập nhanh một chút.

Chiến Liên Thành hừ nhẹ một tiếng, "chuyện chính là như vậy, ta cùng với nàng, là không có cái gì, trong nội tâm của ta không có nàng, có, cũng chỉ là hận thù mà thôi."

"Hận ý?" Nhạc Thiên Tuyết khó hiểu, "Cái kia quả nhiên là kì quái, Hạo Nguyệt không phải nói người quan trọng của hẳn không phải Thời Ngọc sao? Cái này còn nói trong nội tâm không có nàng ta?"

Chiến Liên Thành nhũn mày, Hạo Nguyệt làm sao lại nói lời như vậy?

Bất quá hẳn cũng là nhìn không được, thốt ra, "Làm sao có thể? Nàng chính là hạ độc ta thành như bây giờ, ta không giết nàng, đó cũng là nể tình của sư phụ ta lắm rồi."

"Cái gì? !" Nhạc Thiên Tuyết sững sờ.

Nàng trước kia còn biết ai hạ độc Chiến Liên Thành, dù sao người sử dụng loại sâu độc này cũng quá âm hiểm rồi!

Nhưng tuyệt đối không thể tưởng được, đây lại là người hạ độc hẳn tiêu sư muội! Thời Ngọc!

Chiến Liên Thành rõ ràng cho thấy không muốn nói, bởi vì sắc mặt của hẳn giờ phút này rất tối, vô cùng tối tăm phiến muộn.

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là suy nghĩ một chút, mới nói: "vậy tiểu cô nương trong phủ của người... Người không phải còn vì nàng tìm thần y sao? Cái này không đúng lắm."

Thật sự là kỳ quái...

Chiến Liên Thành cũng là ngẩn ra, kỹ càng tưởng tượng, sau đó mới nói: "Người nói vân ca?"

"Vân ca?" Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là mơ hồ, "Nàng nói mình tên là Thời Ngọc."

thời điểm Lúc này, Chiến Liên Thành cũng là thoáng cái liền hiểu được, lúc này mới nói: "Thời Ngọc sau khi hạ độc ta, liền biệt vô âm tín (không biết đi đâu ko có tin tức), Những chuyện của nàng ấy ta đều nói cho sư phụ biết, ông ấy chẳng qua là thở dài chính mình dạy bảo không nghiêm. Việc này ta cũng không có nói ra cho bất kỳ ai, nhưng mà nha đầu vân ca kia từ nhỏ đã rất thích Thời Ngọc, chính là cảm thấy ta mắc nợ Thời Ngọc. Hơn nữa ta cũng không cho nàng ấy nói với người ngoài tên thật của mình, không ngờ nàng ấy lại lấy tên là Thời Ngọc."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng, nói: "Lúc này lại ở đây xuất hiện thêm một Vân Ca rồi..."

Thấy bộ dạng chua chát(mùi dấm dầy), Chiến Liên Thành tiên nên: "Người đây là muốn đến nơi đâu? Nàng là muội muội ta, muội muội ruột."

Nhạc Thiên Tuyết tay cứng đờ, nhìn hẳn hồi lâu cuối cùng là nói không ra lời.

Tình cảm này bởi vì chuyện kia nên mới gây đến chuyện như vậy (tức giận, giận rồi ý mà vì ghen thôi)...

Vừa nghĩ như thế, nàng lại thấy mình lòng dạ hơi hẹp hòi...

Nhạc Thiên Tuyết chính là có chút ảo não, nàng như vậy liền cùng Chiến Liên Thành giận dỗi nhau, cũng không muốn nghe Chiến Liên Thành giải thích. Đáng thương Chiến Liên Thành từ đầu đến cuối cũng không biết nàng vì cái gì mà khó chịu với hẳn như vậy.

Nàng liền làm bằm một câu: "Người đều không có nói với ta người có muội muội đâu."

Chiến Liên Thành vốn là đang băng qua, sau đó nói: "Chuyện này... Thực xin lỗi, bởi vì ta có thói quen, những chuyện này cũng sẽ không cùng người khác nói chuyện."

Cái này cũng là bởi vì vấn đề thân phận của hẳn, nếu như người khác biết, về sau cũng có thể gặp chuyện nguy hiểm (nguy hiểm cho nàng, chứ anh lúc nào chẳng có người muốn giết)

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không còn tức giận nữa, chuyện này lại được nói chuyện rõ ràng, dù sao nàng cũng không muốn người mình thích là ba tâm hai ý đấy, (ý là thích nhiều người cùng lúc), bằng không thì coi như nàng cũng thích, thì cũng không cùng hẳn ở một chỗ.

Chiến Liên Thành thấy nàng đã bớt giận.

Trong phòng, hẳn cũng không có nguy hiểm nữa, trực tiếp đi tới.

Hắn ở bên cạnh Nhạc Thiên Tuyết, thấy mắt có quầng đen, nghĩ thầm nàng nhất định cũng là một đêm không ngủ.

Hắn sờ lên mặt của nàng, làn da trắng nõn, hắn than nhẹ một tiếng, nói: "Ta một mực không muốn nói đến Thôi Ngọc, liền là vì nàng đã từng đối với ta như vậy, ta không quên được. Nhưng có đôi khi ta đã muốn, ta như vậy rất ích kỷ đúng không? Người đi theo Nguyên Thiên Tứ học tập y thuật cũng là được một thời gian, người có biết hay không sâu độc đến xương là như thế nào?"

Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên biết rõ, nhưng lại biết được Nguyên Thiên Tứ không biết nhiều như vậy.

Nàng cũng không biết vì cái gì, chính là sâu hãm vào.(đoạn này có đôi chỗ khó hiểu thông cảm)

Nàng chính là ngẩng đầu hỏi: "Vậy tại sao người biết, rồi lại phải chết sống tới gần ta?"

Chiến Liên Thành tay cứng đờ, ánh mắt của hắn tuy là trong trẻo nhưng lạnh lùng, bất quá cũng là mang theo một tia nhu tình, "Nếu là ta không không chế được lòng mình thì sao. Cho nên ta hiện tại mới hỏi người, người có nguyện ý ở cùng ta ở một chỗ hay không?"(có giống lời cầu hôn không nhỉ)

Hắn đã quen bá đạo, trước kia đã cảm thấy căn bản cũng không bao giờ có quan tâm nàng có đồng ý hay không.

Nhưng bây giờ, hắn đối với Nhạc Thiên Tuyết cũng là còn có thêm một chút mềm mại nhu tình.(anh nhẹ nhàng và quan tâm đến cảm giác của nàng hơn)

Nhạc Thiên Tuyết vẫn là nhìn hắn, nói: "Vậy người nói tất cả, nếu là không chế được nổi, vậy cũng tốt. Động lòng người nào có lợi hại như vậy, có thể không chế được nổi chính mình thất tình lục dục (tình cảm nam nữ, tình cảm người với người), nếu chỉ có vậy, thì cũng có thể biến thành thân tiên rồi."

Chiến Liên Thành nhẹ giọng cười cười, cái này vô cùng khó làm được, ngược lại là nhìn rất tốt.

Hắn sửa sang lại một chút non tóc là xoa trước mặt cho Nhạc Thiên Tuyết, có chút tới gần, chính là tại trên mặt nàng đặt xuống một nụ hôn.

Môi của hắn vẫn là âm ẩm, cái cảm giác mềm mại làm cho nàng tâm thần một mảnh nhộn nhạo.

Nàng bỗng nhiên cũng là có chút ngượng ngùng rồi, bất quá nàng trong lòng cũng là nghĩ đến, mình am hiểu y thuật, nàng tin tưởng có biện pháp chữa khỏi sâu độc đến tận xương này, cái này chỉ là vấn đề thời gian, không vội.

Bất quá nàng cũng là có chút chán trù, chính là cảm thấy Chiến Liên Thành hôm nay cũng đã nói rất nhiều chuyện của hắn cho nàng, nàng không bằng đem thân phận của mình nói ra cho hắn, miễn cho để lâu lại có chuyện.

"Ta có một việc muốn nói với người, bất quá..." Nhạc Thiên Tuyết có chút do dự, "Người nhưng phải cố gắng kiềm chế tính tình mình một chút."

Chiến Liên Thành nhú mày: "Có chuyện gì quan trọng sao?"

tuy Hắn nóng nảy không được tốt, nhưng đối với chuyện của Nhạc Thiên Tuyết thì hắn cũng không như vậy.

Thấy thế nào cũng cảm giác bộ dạng của Nhạc Thiên Tuyết nói về một chuyện vô cùng nghiêm trọng?

Nhạc Thiên Tuyết đang định nói, ai biết bên ngoài liền bỗng nhiên có người gõ cửa, thanh âm Hạo Nguyệt cũng đồng thời vang lên: "Vương gia! Tiểu cô nương bỗng nhiên bất tỉnh!"

Lúc này, Nhạc Thiên Tuyết cũng là khẽ giật mình, mà Chiến Liên Thành sớm đã là đứng lên, sắc mặt có chút xanh trắng.

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ bệnh tình câu tiểu cô nương khai trong lúc này, lúc này bỗng nhiên ngất xỉu cũng không phải truyện gì tốt.

Hơn nữa làm ca ca làm sao lại không lo lắng cho muội muội của mình đây, Chiến Liên Thành giờ phút này hắn là vô cùng sốt ruột rồi.

Hắn quay đầu hướng Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chuyện của người về sau hãy nói, trước đi tìm Nguyên Thiên Tứ."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Thời khắc bộc lộ chân tướng

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, cũng bắt chước chuyện của mình, chính là vội vàng đi tìm Nguyên Thiên Tứ.

Đội nàng dắt Nguyên Thiên Tứ đã đến cửa ra vào, cái này đã nhìn thấy Chiến Liên Thành sớm liền lên xe ngựa, lúc này chỉ chờ hai người bọn họ.

Nguyên Thiên Tứ sang sớm đã bị người khác đánh thức, cũng không có cảm thấy thoải mái, thể nhưng là bị Nhạc Thiên Tuyết lôi kéo nên xe ngựa, nhìn thấy Chiến Liên Thành về mặt tối tăm phiền muộn, hắn liền không nhịn được nói ra; "Chiến Vương gia, người đừng như vậy đưa ra một bộ mặt đưa đám

như vậy, sẽ không có việc gì đâu."

Lúc này xe ngựa đã là rất nhanh đi tới, Nguyên Thiên Tứ còn ngồi chưa ổn định, thiếu chút nữa là ngã té xuống.

Nhạc Thiên Tuyết liền lôi kéo hần một cái, thuận đường là trùng mắt với hần một cái.

Chiến Hiểu vân tình huống lúc trước đã xem qua rõ ràng là không có vấn đề gì, bởi vì lúc trước nàng cho Chiến Hiểu vân ăn đan dược, ít nhất là có thể bảo trụ tính mạng câu nàng trong một tháng. (Thông báo vì tên em Chiến Liên Thành ta dịch không hiểu lắm nên ta nghĩ ra tên như vậy ai biết tên chính xác của nàng trong tiếng hán bảo cái để ta sửa nhé ta cũng đã tìm hiểu nhưng ta thấy ghép không hợp lắm nên ta lấy tên như vậy nhé)

Bất quá Chiến Liên Thành cũng không biết, dù sao cũng là người thân của mình, làm sao có thể không quan tâm đây.

Chiến Liên Thành lúc này tâm tình có chút không tốt, cũng lười cùng Nguyên Thiên Tứ so đo.

Hần nhìn nhìn Nguyên Thiên Tứ, nói: "Hào hảo ngồi."

Nguyên Thiên Tứ thấy Chiến Liên Thành cùng Nhạc Thiên Tuyết như vậy đồng khí liên chi đấy (tâm tình lo lắng như nhau), cũng là có chút điểm sợ, Nhạc Thiên Tuyết hôm qua không phải còn cùng Chiến Liên Thành giận đối nhau sao? Hôm nay làm sao lại khá hơn rồi?

Nữ nhân quả nhiên không đáng tin, lần này hần cũng có chút thay đổi cách nhìn.

Chiến Vương Phủ, Nguyên Thiên Tứ bị lừa như vịt đến Thanh Trúc tiểu viện.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là đuổi theo sát, sau khi tới, nàng đã nhìn thấy Chiến Hiểu vân là không hề tức giận nằm ở trên giường, trong gian phòng đó cũng có mấy đại phu, đây đều là Chiến Liên Thành có ý mời về, nhưng là thấy bộ dạng câu bọn hần, tựa hồ cũng là không biết là như thế nào.

Nhạc Thiên Tuyết không khỏi nghi hoặc, làm sao bọn họ lại như vậy? Chiến Hiểu vân tình huống bây giờ đã nhẽ không thể bết bát như vậy mới đúng.

Hạo Nguyệt lại để cho mọi người tránh ra, Nguyên Thiên Tứ lúc này mới nhích tới gần bắt mạch cho Chiến Hiểu vân.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là dựa vào tới, nàng thuận đường còn lại để cho Hạo Nguyệt đem mọi người lui ra ngoài.

Thừa dịp đang lúc không có người, nàng mới hỏi: "Như thế nào đây?"

Nguyên Thiên Tứ sắc mặt không được tốt, nói: "Có chút kỳ quái, tiểu cô nương này mạch đập yếu đi rất nhiều, trước ngời cho ăn đan dược tựa hồ là vô dụng."

Nhạc Thiên Tuyết cau mày, khiến cho Nguyên Thiên Tứ tránh ra, nàng liền thuận thế đi lên, nàng bắt mạch một chút, nàng cũng là ngơ ngẩn.

Điều này thật sự là có chút khó giải quyết, lại xảy ra loại tình huống này.

"Bệnh tình của nàng chuyển biến xấu, vốn là độc tụ lại bên trong một chỗ bây giờ lại khách tán ra cơ thể." Nhạc Thiên Tuyết nói qua, "Cái này phải thi châm, ngời đi đóng cửa lại."

Nguyên Thiên Tứ vội vàng liền đi đóng cửa lại, còn kiểm tra lại một lần, nhìn có người hay không rình coi.

Sau khi đã xác định, hần trở về đã nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết đem bao châm cứu cho mở ra.

Nàng động tác thành thạo, kéo lên tay áo Chiến Hiểu vân, ngay tại trên cánh tay của nàng đâm mấy châm.

Nguyên Thiên Tứ lúc này thời điểm ngược lại là nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Châm đã, ngời không phải nói lúc này đây để cho ta ra tay sao? Ngời làm sao lại không để ta làm?"

Nhạc Thiên Tuyết thuận miệng trả lời: "Lúc trước cho rằng nàng là tiểu tình nhân của Chiến Liên Thành, giao cho ngời đương nhiên không thành vấn đề, tự ta cũng không muốn trị liệu cho nàng, nhưng mà hiện tại biết rõ nàng là muội muội Chiến Liên Thành, cái này cũng không thể nói như vậy."

Nguyên Thiên Tứ vốn là sững sờ, người này lại là muội muội Chiến Liên Thành, cái này hoàn toàn là không có ngờ tới! Hơn nữa nhìn thấy tướng mạo cũng là không có nhiều điểm giống nhau.

Hần không khỏi buồn bực, nói: "Nguyên lai là yêu ai yêu cả đường đi, ta coi như là nhìn thấu ngời rồi, rõ ràng là có tâm tư như vậy."

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết vậy cũng là tính tình thật của nàng, chính mình không muốn trị sẽ không trị cho.

Nhạc Thiên Tuyết tay ngừng lại một chút, một lát sau, liền đem châm trên người rút ra, nàng nhìn kim châm, liền cũng là nhú lại lông mày.

"Gân mạch cũng bị nhiễm độc, xem ra nàng là vụng trộm tự mình luyện công." Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, cái này càng thêm khó làm rồi.

Nguyên Thiên Tứ nhìn nhìn, cũng là nói ra: "Hặc hặc, nha đầu kia thật đúng là không nghe lời, đều không để ý đến tính mạng câu mình rồi."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng, nếu là người bên ngoài, khả năng còn không có năng lực như thế cứu Chiến Hiểu vân rồi, bất quá nàng sẽ không giống như vậy.

Nàng quay đầu, nói: "Người đem rèm lụa bung xuống, lui qua một bên đi."

Nguyên Thiên Tứ cũng không phải nguyên ý: "Làm cái gì? Người cứu người cũng phải nhường cho ta xem một chút chứ, người cũng biết biện pháp thi châm của chúng ta không giống nhau, ta phải học một ít."

Nhạc Thiên Tuyết liền trừng mắt liếc hẩn một cái, nói: "Về sau người tìm người đàn ông, ta tất nhiên dạy người."

Nơi này là Cổ Đại, nhưng lại phong kiến lắm, nếu là nàng tùy ý khiến cho Nguyên Thiên Tứ nhìn thân thể Chiến Hiểu vân, vậy làm sao không phụ lòng Chiến Hiểu vân.(Nàng còn chưa có gả ra mà nam nữ thụ thụ bất thân đàn ông không thể tự tiện nhìn khuê nữ như vậy được)

Nguyên Thiên Tứ cũng là biết rõ đạo lý này, nếu như Nhạc Thiên Tuyết không có y thuật giỏi như vậy mà cần mình chữa thì không nói, nhưng hiện tại lại không giống như vậy, Nhạc Thiên Tuyết có năng lực như thế, hẩn cũng không thể nào ra tay cứu chữa được.

Hắn lúc này mới lui ra ngoài, không quá rầy Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết thấy Nguyên Thiên Tứ lui ra, lúc này mới đem Chiến Hiểu vân thân thể lật quay tới, đem quần áo Chiến Hiểu vân cho cởi ra, tại trên sống lưng cũng là nhanh chóng rơi xuống mấy châm.

Chiến Hiểu vân tựa hồ là có chút tri giác, liền buồn bực hừ một tiếng, bất quá nàng cũng là không có tính lại.

Nhạc Thiên Tuyết ngón tay theo gân mạch Chiến Hiểu vân bóp động, nàng cũng là vận dụng nội lực, mặc dù chỉ là rất nhỏ, bất quá như vậy cũng là đủ rồi.

Bên ngoài, Nguyên Thiên Tứ đang nhàm chán ngồi đợi, thật giống như nghe thấy thanh âm của Chiến Liên Thành .

Có người gõ cửa, "Mở cửa, Vương gia đã đến."

Nguyên Thiên Tứ nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết bóng dáng đang hết sức chuyên chú, hẩn đương nhiên là không thể để cho Chiến Liên Thành vào được, khẳng định như vậy chính là biết được thân phận của Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn vội vàng nói : "Tất cả mọi người không được tiến đến!"

Nhạc Thiên Tuyết cũng không có chú ý đến bên này, nàng cái trán đã chảy xuống rất nhiều mồ hôi, bất quá nàng quả nhiên là cảm giác được thời cổ đại này có nội lực dùng cũng thật tốt, nếu là nàng trước kia, phải dùng nhiều châm một lúc mới có thể bức độc ra.

Thấy Chiến Hiểu vân nhỏ ra một búng máu đen, Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nàng lau cái trán dịn mồ hôi, đem ngân châm cũng là rút ra, mấy cái châm cũng có chút đen sẫm, bất quá đây cũng là không sao, cái này không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là dừng lại một chút, Nguyên Thiên Tứ liền đã tới, hẩn liền tranh thủ đẩy Nhạc Thiên Tuyết ra, hẩn liền ngồi ở bên người Chiến Hiểu vân.

Lúc này, cửa kia đã bị người cho mở ra, nàng hơi sững sờ, đã thấy Chiến Liên Thành được Hạo Nguyệt phụ giúp tiến đến, nàng lần này cũng liền hiểu được, nguyên lai Nguyên Thiên Tứ là sợ Chiến Liên Thành biết rõ thân phận của nàng.

Nàng lần này là muốn nói rõ, bởi vì nàng vốn là đều muốn thẳng thắn nói ra cùng Chiến Liên Thành, dù sao chuyện này cũng không thể dấu diếm mãi được.

Ai biết Nguyên Thiên Tứ liền tự cho là thông minh rồi...

Nhạc Thiên Tuyết lúc này cũng là rất mệt mỏi, cũng vô lực nói chuyện, Chiến Liên Thành vốn là nhìn nàng một cái, ngược lại là kỳ quái, nàng như thế nào lại mệt mỏi như vậy?

Bất quá hẩn càng là lo lắng cho Chiến Hiểu vân, đẩy xe tới, thấy lưng trần của Chiến Hiểu Vân, điều này hiển nhiên là bị Nguyên Thiên Tứ thấy hết.

Hẩn ngược mắt nhìn chăm chăm vào Nguyên Thiên Tứ, ánh mắt kia không được tốt.

Nguyên Thiên Tứ tâm lộp bộp nhảy dựng, nghĩ thăm lần này thế nhưng mình thăm rồi.

Nhưng mà Chiến Liên Thành lại không nói gì thêm, vền vẹn là nhìn hẩn một cái, hừ một tiếng, "Tránh ra, "

Nguyên Thiên Tứ đương nhiên là lập tức đứng lên, Hạo Nguyệt vội vàng lật ngược thân thể lại, sau đó đắp chăn cho Chiến Hiểu Vân.

Bất quá vừa nhìn thấy, Chiến Hiểu vân sắc mặt đã khá hơn rất nhiều, sắc mặt cũng không giống như lúc trước xanh trắng như vậy.

Chiến Liên Thành nhẹ nhàng thở ra, nhìn thấy Chiến Hiểu vân bình an.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chiến Vương gia, một lát nữa nàng sẽ tỉnh lại, ngươi không cần lo lắng."

Chiến Liên Thành gật gù đầu, lúc này hắn cũng sẽ không trách cứ Nguyên Thiên Tứ, dù sao Nguyên Thiên Tứ là cứu được muội muội của hắn rồi.

Thấy Chiến Liên Thành một bộ dạng mất hồn vía, Nhạc Thiên Tuyết cũng không có ở lâu, liền dắt lấy Nguyên Thiên Tứ đi ra.

Nguyên Thiên Tứ trên đường đi tới, vẫn có chút kinh hãi.

"Ngươi vừa mới nhìn rõ chưa, ánh mắt kia của chiến Vương gia ... Ta lúc ấy cơ hồ là bị dọa sợ đái ra quần, sợ hắn bắt ta chịu trách nhiệm, để cho ta lấy muội muội của hắn."

"Muội muội của hắn cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc, ngươi như vậy tính là thua lỗ gì." Nhạc Thiên Tuyết tức giận nói.

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng, "Mặc kệ muội muội của hắn thật tốt, nếu trở thành em rể của Chiến vương gia, cái kia thật đúng là xui xẻo!"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn không được cười lên một tiếng, "Hắn nào có giống trong tưởng tượng của ngươi khủng bố như vậy."

"Không có? Ngươi thật sự là bị hắn mê hoặc." Nguyên Thiên Tứ nói, "May mắn vừa rồi ta lanh lợi, đem ngươi cho đẩy ra, bằng không thì thân phận của ngươi có thể đã bại lộ."

Nhạc Thiên Tuyết nhún mày: "Kỳ thật ta lúc ấy là muốn nói cho hắn biết, ta chính là quý y..."

Nguyên Thiên Tứ tự vội vàng che miệng của hắn, đem nàng kéo đến một bên.

"Ngươi đây là điên rồi, lại muốn nói cho chiến Vương gia, ngươi không muốn sống nữa?" Nguyên Thiên Tứ nói.

Nhạc Thiên Tuyết đem tay của hắn cho giặt ra, nói: "Ta đây chỉ là không muốn lừa dối hắn, huống chi chúng ta cũng đã là tình đầu ý hợp rồi."

Nguyên Thiên Tứ trừng nàng, chuyện nữ nhi tư tình chính là âm hồng việc rồi.(con gái dính vào chuyện yêu đương là làm hồng đại sự)

Hắn nói: "Thiên Tuyết, ngươi nghĩ đến thật là đơn giản, chuyện này ngươi thật là không bằng ta, ngươi đừng nhìn thấy chiến Vương gia đối với ngươi có phân lượng trong lòng(chiếm vị trí trong lòng), ngươi nên biết, thanh danh chiến Vương gia là như thế nào đấy, nếu là có người phản bội hắn, lừa gạt hắn, đó cũng không phải là đùa giỡn đây, chiến Vương gia nhất định là giết nàng, điểm này ngươi có lẽ đã sớm biết."

Nhạc Thiên Tuyết đích thật là biết rõ, dù sao Chiến Liên Thành chính là bản tính như vậy, toàn bộ người trong kinh thành đều biết.

"Thế nhưng là khi đó Tô Tô bốc đồng nhận thức mình là quý y, chiến Vương gia bộ dạng cũng không sao cả."

"Ngươi với Ân Tô Tô, là có thể giống nhau sao?" Nguyên Thiên Tứ nói, "Tô Tô là truyền nhân Viên gia, lời nói không dễ nghe đấy, chiến Vương gia vẫn là muốn lợi dụng nàng, hắn làm sao sẽ cùng Tô Tô so đo? Coi như là so đo, chuyện đó cũng không có biểu lộ ra ngoài, về sau nếu không phải dùng tới Tô Tô, khi đó đối với Tô Tô gây bất lợi cũng không muộn."

Nhạc Thiên Tuyết dưới đáy lòng một mảnh lạnh buốt, xác thực, có thể là như vậy đây.

Nàng rũ xuống con mắt, cũng không nói lời nào.

Nguyên Thiên Tứ cứ tiếp tục hạ giọng nói, "Huống hồ, chiến Vương gia đối với ngươi hữu tình, nhưng ngươi có biết hay không, bị một người mình thích lừa gạt thì cảm giác sẽ như thế nào? Chiến Vương gia nhất định là sẽ hận ngươi, còn thế nào sẽ tha cho ngươi một mạng này? Việc này ngươi cũng không thể nhất thời khí phách nói ra, làm không tốt chính là ném đi tính mạng của mình!"

Nhạc Thiên Tuyết hiện tại ngược lại là tỉnh táo lại, Nguyên Thiên Tứ nói không sai.

Nhưng nàng cũng không có khả năng giấu giếm mãi được.

Nàng hỏi: "Chẳng lẽ ta liên cả đời không nói? Không thể nào, coi như là ta có thể giấu giếm được, Tô Tô không có y thuật, nàng sớm muộn cũng để lộ chân tướng."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 133: Bị giam lỏng trong Hoàng Cung

Nguyên Thiên Tứ liền nhìn thật sâu nàng, tiếp theo liền thờ dài, có chút thương cảm.

Hắn thì thầm nói ra: "Người nói người làm sao lại thích hắn đây? Người nếu là thích ta, ta mới mặc kệ người có phải hay không là quý y, còn có thể lập tức liền đem người trở thành thê tử."

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy lời này, sắc mặt cũng là đen lại.

Nàng khẽ hừ một tiếng: "Ta nếu không phải quý y, người đoán chừng cũng sẽ không vừa ý ta."

Nguyên Thiên Tứ sắc mặt cứng đờ, cái này thực bị Nhạc Thiên Tuyết nói trúng rồi.

Dược Vương Cốc người nào cũng là tâm cao khí ngạo, bình thường xem thường người khác.

Lúc trước thời điểm hắn và Nhạc Thiên Tuyết quen biết, cũng là không có coi trọng Nhạc Thiên Tuyết, cũng chính là đợi đến lúc Nhạc Thiên Tuyết lộ ra tay nghề thời điểm, Nguyên Thiên Tứ mới thay đổi cách nhìn với nàng.

Nhưng mà Nguyên Thiên Tứ hiện tại thật đúng là đem nàng trở thành bằng hữu, hắn chính là nói: "Thiên Tuyết, việc này người suy nghĩ thật kỹ, ta cảm giác, cảm thấy chiến Vương gia không phải là phu quân của người, hắn trên lưng còn nhiều trọng trách, cùng người không giống nhau, người chẳng qua là tìm kiếm cái tiêu dao, đúng hay không?"

Nhạc Thiên Tuyết cũng là rõ ràng, liền gật gật đầu.

Không sai, nàng cùng Chiến Liên Thành tư tưởng là không giống nhau.

Như việc của Chiến Hiểu Vân mà nói, nàng lại là không biết, nếu là nàng biết, nàng cũng không có làm như vậy. (ý là không kéo dài thời gian và cũng không hành động như vậy)

Bất quá cái này cũng có thể thấy được, Chiến Liên Thành bình thường không nói chuyện của mình.

Hắn là người tiền triều, vẫn là Nhạc Thiên Tuyết từng bước một điều tra ra, nhưng lại cho tới bây giờ, Chiến Liên Thành cũng không có cùng nàng nói chuyện cẩn thận bao giờ (tâm sự chuyện của mình), cho nên, Nhạc Thiên Tuyết bây giờ tâm cũng là có chút điểm mơ hồ. (không rõ ràng)

Chiến Liên Thành thích mình là vì sao? Cái này hình như là có chút không xác định được, liền chính nàng cũng không có pháp kiên định mà nói.

Hai người bọn họ đang ở một bên nói qua, Hạo Nguyệt đang tới chỗ hai người, nhìn thấy hai người, liền kêu hô một tiếng: "Nguyên Thân y, người đã tỉnh rồi, Vương gia mời người qua xem mạch một chút."

Nguyên Thiên Tứ gật gật đầu, quay đầu, còn thấp giọng cùng Nhạc Thiên Tuyết nói: "Việc này người nên cân nhắc một chút, có muốn hay không nói ra, đây là do người quyết định chuyện của chính mình."

Nếu là Chiến Liên Thành thật muốn đối với Nhạc Thiên Tuyết bất lợi, vậy hắn coi như là liều mạng cũng sẽ không bỏ qua cho Chiến Liên Thành.

Chiến Hiểu Vân tỉnh lại cũng là mơ mơ màng màng, chẳng qua là hơi chút mở mắt nhìn trong chốc lát, sau đó cũng là tiếp tục ngủ mê mết.

Nguyên Thiên Tứ bắt mạch, cũng không có phát hiện cái gì, nói: "Đã không có việc gì rồi, hiện tại ta đi dùng thất sắc Linh dược."

Đây đã là kéo dài được thời gian hơi lâu rồi, cũng chính vì như vậy, Chiến Hiểu Vân mới có thể lần nữa lâm vào nguy hiểm.

Chiến Liên Thành lại để cho Truy Tinh đem thất sắc Linh dược lấy ra, hắn cũng là nghiêm túc, đem cả bông cho Nguyên Thiên Tứ.

Nguyên Thiên Tứ cầm lấy bông hoa thất sắc Linh dược, chính là nói: "Có một việc ta muốn nói rõ trước với người một chút."

Chiến Liên Thành nhẹ gật đầu, lại để cho hắn nói.

Nguyên Thiên Tứ trong nội tâm thờ dài, chữ chữ rõ ràng, "Tiểu cô nương này bệnh từ nhỏ đã hơn chục năm nay, dùng thất sắc linh dược có thể cứu được tính mạng của nàng nhưng mà về sau không có khả năng làm mẹ."

Lời này vừa nói ra, mọi người sững sờ.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết tâm tình cũng tương đối bình thường, dù sao việc này nàng cũng là biết rõ.

Chiến Hiểu Vân thoát nhìn tuy rằng không kém, nhưng mà thân thể nội tạng bên trong thật sự không tốt chút nào.

Kỳ thật nàng cảm thấy, có thể cứu sống được nàng đã là không tệ lắm rồi, còn chuyện có thể sinh con hay không là chuyện về sau. Nhưng mà ở thời đại này mọi người sẽ không nghĩ như vậy, Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là nghĩ đến Chiến Hiểu Vân có thể đã nhận ra điểm này, đây cũng là không có chuyện gì xảy ra mà thôi.

Chiến Liên Thành nắm chặt lan can, đã trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới nhẹ gật đầu.

"Bỏn vương đã biết." Chiến Liên Thành nói.

Truy tinh thì là khuôn mặt có chút buồn rầu, bắt quá rất nhanh cũng liền thu liễm xuống dưới.(không biểu lộ ra nữa)

Lúc này trên đường về phủ, Nhạc Thiên Tuyết lại nhìn nhìn bông hoa thất sắc linh dược kia, nàng cùng Chiến Liên Thành ràng buộc bởi vì bông hoa thất sắc linh dược này đây, trước kia nàng là muốn đoạt lấy bông hoa này, nhưng là bây giờ Chiến Liên Thành còn tận tay giao cho nàng.

Nguyên Thiên Tứ liếc qua, "Không nên lại nhìn rồi, cái này có một cánh hoa người đã dùng."

Nhạc Thiên Tuyết đem cái hộp khép lại, mân khấn bờ môi, trong nội tâm ngược lại là có một ý niệm trong đầu, đều muốn lập tức đi tìm Chiến Liên Thành chuyện cho rõ ràng.

Nhưng mà vạn nhất, vạn nhất... Hẳn quả nhiên là muốn giết nàng vậy làm sao bây giờ?

Nàng cũng không phải sợ hãi cùng Chiến Liên Thành đối kháng, mà là cái loại cảm giác này...

Nàng nhắm mắt lại, suy nghĩ quả nhiên là loạn thành một bầy rồi.

Đã về tới phủ tướng quân, nàng đã nhìn thấy Trần công công đang lo lắng chờ đợi.

Trần công công vừa thấy nàng đã trở về, cao hứng nên rất nhiều.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Trần công công, sao người lại tới đây?"

Nàng thoáng cái cũng cảm giác được, đây nhất định là sẽ không chuyện gì tốt đã xảy ra.

Quả nhiên, Trần công công nói: "Nhạc đại tiểu thư, người đã trở về thật đúng là tốt, Hoàng Thượng gọi người tiến cung đây."

Cái này tới hôm qua mới nao loạn một trận, hôm nay lại bắt tiến cung, Nhạc Thiên Tuyết cũng là mệt mỏi.

Nàng nhũn mảy, nói: "Hoàng Thượng gọi ta tiến cung làm gì vậy? Ta thân thể này chưa được tốt lắm, lúc này tiến cung quá mệt mỏi rồi."

"Ai nha, lão nô cũng biết việc này, nhưng mà việc này quan hệ đến phủ tướng quân, Nhạc tướng quân đã là tiến cung, Nhạc đại tiểu thư cũng chớ trì hoãn nữa." Trần công công nói, "Bằng không Hoàng Thượng cũng sẽ không phái lão nô đến đây a, việc này nhất định là rất quan trọng rồi."

Nhạc Thiên Tuyết không có xem trọng Trần công công lắm, nhưng mà Nhạc tướng quân đã tiến cung, nàng cũng không có khả năng không đi.

Vậy đại khái chính là muốn xử lý sự tình Nhạc Linh Vy, ai, thật đúng là phiền toái.

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, nói: "Được rồi, ta trước Thiên Tứ sư phụ nói chuyện một chút đã."

Nàng nói ra một số cái, Nguyên Thiên Tứ lúc trước cũng nghe nàng đã từng nói qua cách dùng thất sắc Linh dược, về cái này nàng ngược lại không hề lo lắng.

Nguyên Thiên Tứ đã nói: "Người chẳng qua là tiến cung một chuyến, cũng không phải đi xa nhà, cái này sợ cái gì, đi sớm về sớm."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, bắt quá cảm giác, cảm thấy có điểm gì là lạ, cái này tính xử trí Nhạc Linh Vy, đây cũng là cùng nàng không hợp, Hoàng Đế gọi nàng tiến cung làm cái gì đây.

Nàng nên xe ngựa đi vào trong hoàng cung, Buổi sáng nàng mới hao tổn tâm sức, đến bây giờ còn chưa có ăn cái gì.

Đã đến Hoàng Cung, đã thấy Trần công công đưa nàng đến Thiên Điện, nàng đi vào vừa nhìn, liền chỉ thấy được Ngọc Chi Dương, nào có cái gì Hoàng Đế.

Nàng quay đầu lại đang muốn hỏi một chút là có chuyện gì xảy ra, Ngọc Chi Dương cũng đã đứng lên, "Phụ hoàng sau đó đi ra, người trước ngồi đi, ta sai người làm chút gì ăn, người cũng tới ăn đi."

Trên bàn kia quả nhiên bây không ít món ăn, hơn nữa còn có món bánh ngọt mà Nhạc Thiên Tuyết thích.

Nàng nếu như tiến cung, tự nhiên cũng là không tốt thì cứ như vậy rồi đi.

Nhạc Thiên Tuyết đi tới, liền ngồi xuống, nhìn thấy những cái kia ăn ngon đấy, nàng tự nhiên cũng là để ở trong mắt.

Ngọc Chi Dương nhìn thấy nàng như vậy, liền đưa cho nàng một đôi đũa, nói: "Ăn đi, khách khí với ta cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết thấy hẳn như vậy, liền cũng là cười cười, nàng tiếp sau đó đi tới, quay đầu nhìn chung quanh, "Cha ta đâu?"

"Nhạc tướng quân cùng phụ hoàng có một số việc muốn thương nghị, đợi lát nữa liền sẽ đi qua." Ngọc Chi Dương nói, "Ngươi trước ăn một chút gì đi, ngươi bỏn ba từ buổi sáng tới giờ."

Nhạc Thiên Tuyết khiêu mi, "Xem ra ngươi ngược lại là phải không ít người theo dõi ta."

Ngọc Chi Dương nhìn xem nàng, cười đến không có bất kỳ tạp chất (nụ cười tươi rói không toan tính), bất quá hấn nhưng là nói ra: "Đúng vậy a, so sánh quan tâm ngươi, dĩ nhiên là là phải người theo rồi nhất cử nhất động của ngươi rồi."

Nhạc Thiên Tuyết ề hèm một tiếng, nàng biết rõ hiện tại chính mình cùng Ngọc Chi Dương cũng chính là mặt ngoài rất tốt, nhưng bên trong không ngừng đấu nhau đến lợi hại.

Tuy rằng cái này cũng không tính là đánh nhau, nhưng hiện tại Chiến Liên Thành cùng Hoàng Đế đánh nhau, nàng cũng không thể nào là đặt mình ra bên ngoài được.

Hơn nữa có một chút so sánh kỳ quái chính là, Ngọc Chi Dương biết rất rõ ràng nàng cùng Chiến Liên Thành đã là hòa hảo rồi, vì sao còn muốn tòi gài mình?

Ngọc Chi Dương tựa hồ là không thèm quan tâm, ngược lại không ngừng đồ ăn cho nàng, nói: "Trước ăn cái này đi, đừng nghĩ đến cái khác."

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ trong thức ăn này không có độc, bằng không thì nàng khẳng định sẽ phát hiện ra.

Nàng ăn một cái, cảm thấy mùi vị không tệ, liền cũng là gật gật đầu, "Ăn rất ngon đấy."

Ngọc Chi Dương nói: "Vậy ăn nhiều một chút."

Cuối cùng Nhạc Thiên Tuyết là ăn quá no, cũng không có gặp Hoàng Đế cùng Nhạc Hòa tới đây.

Nàng không khỏi buồn bực, nói: "Cha ta làm sao còn chưa tới?"

Ngọc Chi Dương như cũ là ôn nhuận như ngọc, nhạt nói: "Chờ một chút đi, giữa trưa sẽ đến."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem bên ngoài trời đã đến giữa trưa, thương nghị chuyện gì mà lâu vậy?

Nàng hỏi: "Hoàng Thượng cùng cha ta thương nghị chuyện gì?"

"Sự tình của phụ hoàng nào ta biết được." Ngọc Chi Dương nói, "có thể liên quan đến chuyện xử lý muối muối ngươi, ngươi cũng biết, muối muối của ngươi xem như gặp đại họa."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày: "Cái này không phải là định tội mà thôi, cái này còn cần thảo luận một canh giờ sao?"

Ngọc Chi Dương nhún nhún vai, hấn lại để cho thái giám dâng một đĩa hoa quả, chính là dùng dao gọt vỏ.

"Gấp không được, cái này thủy chung chuyện đại sự." Ngọc Chi Dương nói.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, nàng nhìn chăm chăm vào Ngọc Chi Dương, nhìn thấy khóe miệng của hấn vui vẻ, hé mắt, "Tam hoàng tử, ngươi tất nhiên biết rõ đây đại sự gì, đây nhất định không phải chuyện xử lý muối muối ta."

Ngọc Chi Dương ngẩng đầu, cũng không nói rõ, "Đợi một chút ngươi sẽ biết, ta đều nói gấp không được rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, nói: "Ta muốn đi tìm cha ta."

Nàng đã là có dự cảm không tốt, Ngọc Chi Dương đây là đang kéo dài thời gian nàng ở đây.

Nhưng mà nàng khê động, đã có hơn mười phong ảnh thị vệ chặn ở cửa ra vào, , rút đao kiếm ra, hàn quang ánh nên!

Nhạc Thiên Tuyết dừng bước, lúc này quay đầu nhìn Ngọc Chi Dương, thấy hấn đem trái cây đang gọt vỏ, tâm khí bình ổn!

Nàng nổi giận, hỏi: "Đây là ý gì?!"

Ngọc Chi Dương cũng không nhìn nàng, chỉ nói: "Ta đã nói rồi, thời gian chưa tới."

"Đến tột cùng là giờ nào! ? Ngươi muốn bắt ta ở đây đến khi nào? !" Nhạc Thiên Tuyết nói.

Ngọc Chi Dương lại đem đĩa hoa quả đẩy ra, nói lại, "Không vội, ngươi tới đây ăn trái cây, ta chậm rãi nói cho ngươi biết."

Nhạc Thiên Tuyết chẳng muốn mặc kệ như vậy, chính là xông đi lên, Phong Ảnh thị vệ được lệnh, cũng sẽ không để cho Nhạc Thiên Tuyết ra khỏi thiên Điện một bước!

Nhạc Thiên Tuyết nhận lấy ngăn trở, nhưng lại vô công của nàng trong gần đây có biến chuyển rất nhiều, những thị vệ phong ảnh kia sẽ không làm tổn thương nàng, vì cái này nên nàng không kiêng nể gì cả, nàng quay người lại, liền đoạt lấy kiếm cầu một phong ảnh!

Nàng động tác cực nhanh, Thời điểm lần nữa muốn hành, Ngọc Chi Dương thanh âm lạnh như băng cũng truyền tới, "Thiên Tuyết, ngươi cho rằng bằng sức của ngươi có thể ra khỏi hoàng cung hay sao? Ngươi cũng muốn mặc kệ cha ngươi rồi hả?"

Nhạc Thiên Tuyết tay ngừng lại, cũng chính là như vậy một lát sau, nàng bị ép trở về.

Nàng quay đầu trừng mắt với Ngọc Chi Dương, lạnh giọng nói: "Ngươi muốn đối cha ta như thế nào! ?"

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Tru sát loạn đảng

Ngọc Chi Dương đối mặt với chất vấn của nàng, như cũ là bộ dáng ôn nhuận.

Cái này càng thêm chọc giận Nhạc Thiên Tuyết!

Nàng trường kiếm chỉ một cái, chỉ hướng Ngọc Chi Dương: "Ta hỏi ngươi, ngươi đối định làm gì cha ta? !"

"Ngươi sao lại nóng nảy như vậy, ta làm sao dám làm gì Nhạc Tướng quân đây? Phụ hoàng thì càng không cần phải nói, hấn từ trước đến nay đều là sủng ái ngươi." Ngọc Chi Dương lúc này mới nói chuyện, "Thiên Tuyết, ngồi xuống trước đi, chờ một lát, ngươi tự nhiên là biết rõ đã xảy ra chuyện gì. Hiện tại ngươi muốn đi cũng không đi được, không bằng là ngoan ngoãn ở lại đây đi."

Nhạc Thiên Tuyết hiện nay trong nội tâm đều là dị thường phẫn nộ, nàng ánh mắt sắc bén, cơ hồ là đều muốn móc mắt lột da Ngọc Chi Dương.

Nàng quay đầu lại nhìn nhìn, thấy các Phong ảnh thị vệ không có chút nào động đậy, hơn nữa người cũng không ít.

Một phong ảnh thị vệ thì nàng còn không thể đánh lại, huống chi là nhiều Phong Ảnh thị vệ như vậy.

Nàng lại là quay đầu: "Ngươi cuối cùng muốn làm gì?"

Đem nàng ở tại chỗ này, cuối cùng là có kế hoạch gì? Nàng có dự cảm không tốt...

Bất quá bây giờ lại không thể nào rời khỏi nơi này, nàng đây là cảm thấy khó chịu vô cùng.

Ngọc Chi Dương nói khẽ: "Đây là giúp ngươi, ngươi không cần phải kháng cự như vậy, ăn quả táo đi."

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ đến Ngọc Chi Dương muốn làm cũng làm không được, huống chi nàng hiện tại coi như là mặc kệ chính mình, nhưng không có khả năng mặc kệ Nhạc tướng quân.

Lão Hoàng Đế cùng Ngọc Chi Dương ngược lại là rất thông minh, biết rõ điểm để uy hiếp nàng, sáng sớm khiến cho Nhạc tướng quân tiến cung.

Nhạc Thiên Tuyết liền ngồi xuống, nàng nắm chặt chuỗi kiếm, cũng không nhìn Ngọc Chi Dương một cái.

Ngọc Chi Dương liền nói với nàng: "Thanh kiếm đưa cho ta đi, cũng không cần nhiều sát khí như vậy, ta cam đoan cha ngươi là bình an."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không để ý đến hấn, hiện tại nàng nhưng lại không tin Ngọc Chi Dương.

Những người trong hoàng cung này, quả nhiên mỗi người đều đã thành tinh rồi, động một chút lại giữ âm mưu quỷ kế hại người.

Ngọc Chi Dương thấy nàng như thế, cũng là không miễn cưỡng, tiếp tục gọt trái cây, cũng mặc kệ nàng có nguyện ý ăn hay không.

Ngồi một lúc đã đến trưa, nàng ngồi lâu mệt có chút ê ẩm, nhiều lần muốn xông ra ngoài, nhưng đều bị Phong Ảnh thị vệ cản lại.

Đến lúc này đã gần 2 canh giờ (mình đoán thế), Ngọc Chi Dương cũng là đem việc này như xem chuyện vui.

Hắn thấy một số chiêu võ công của Nhạc Thiên Tuyết, liền chỉ điểm vài câu.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không nghe lời hấn, chỉ dùng đầu pháp của chính mình, Ngọc Chi Dương thấy nàng nóng nảy bướng bỉnh như vậy, liền thở dài một tiếng, bất quá hấn lúc này cúi đầu, đã nhìn thấy một cái Phong Ảnh thị vệ hướng hấn bên này ngã tới!

Ngọc Chi Dương sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Nhạc Thiên Tuyết kiếm pháp quái dị, ra chiêu lăng lệ ác liệt, những đường kiếm này hẳn chưa gặp qua, có chút kinh ngạc.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết muốn xông ra còn rất khó khăn, lúc này muốn đi ra ngoài lại không dễ dàng như vậy.

Chẳng qua là lúc này, cách đó không xa liền truyền đến tiếng la của Nhạc Tướng quân: "Tuyết Nhi! Dừng tay!"

Nhạc Thiên Tuyết lúc này nhìn sang, liền thấy nhạc tướng quân đang hướng bên này đi tới, Hoàng Đế cũng là cùng tới đây.

Nàng nhìn thấy Nhạc Tướng quân bình an, chính là nhẹ nhàng thở ra, nàng buông trường kiếm, lúc này Nhạc tướng quân đã đi tới, có chút trách cứ: "Người như thế nào lại động thủ trong cung?"

Nhạc Thiên Tuyết không có giải thích, chỉ nói là nói: "con bị giam lỏng ở chỗ này, sợ cha có chuyện gì."

Nhạc tướng quân nghe xong, cũng là có chút điểm kỳ quái, vừa rồi Hoàng Đế chính là một mực kéo lấy hắn, cái kia rõ ràng cũng không có chuyện gì đại sự, chính là không cho hắn đi.

Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết còn nói bị giam lỏng ở chỗ này, Hoàng Đế đến tận cùng là muốn hỏi rõ chuyện gì?

Mặc dù là nỗi băn khoăn trùng trùng điệp điệp, nhưng mà Nhạc tướng quân cũng liền dặn dò Nhạc Thiên Tuyết một câu: "Trở về rồi hãy nói, ở chỗ này không nên bị Hoàng Thượng bắt được nhược điểm,."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, miễn cưỡng làm cho mình dễ xuống lửa giận, lúc này mới hành lễ với hoàng đế.

Hoàng Đế tựa hồ là thật cao hứng, "Đứng lên đi. Ồ, Tuyết nha đầu hôm nay sắc mặt thấy tốt hơn rất nhiều, vừa rồi còn cùng phong ảnh thị vệ luận võ, như vậy cũng tốt."

Nhạc Thiên Tuyết mặt đành lại, tuy rằng rất muốn ép hỏi, bất quá cuối cùng cũng là không nói gì.

Nhạc tướng quân thấy nàng như vậy, liền đẩy nàng một chút.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới nói: "Đúng vậy, thần nữ thân thể tốt hơn nhiều."

Hoàng Đế cười cười, "Như vậy cũng tốt, hôm nay trong nội cung thiết yến, hai người phụ tử các người theo trẫm đến phượng hoàng điện."

"Hoàng Thượng, có gì sự gì mà thiết yến vậy?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

"Trẫm phái người truy nã loạn đảng, tuy rằng là giết người, bất quá đây cũng làm cho trẫm thật cao hứng, rất nhanh không đến bao lâu, Đầu lĩnh của loạn đảng sẽ bị trẫm thu phục." Hoàng Đế nói ra.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, vô thức nhìn nhìn ra bên ngoài.

Hoàng Đế lại là truy nã loạn đảng, vậy tại sao phải giam lỏng nàng tại đây? Vì cái gì vừa muốn dùng Nhạc tướng quân khống chế nàng vậy?

Chẳng lẽ, loạn đảng này cùng nàng có quan hệ? !

Trên đường nàng suy nghĩ rất nhiều, đã đến Phượng Hoàng điện, nàng vẫn là tâm thần bất định.

Bất quá trong nội cung thiết yến, Dương hoàng hậu cùng mấy phi tử cũng là ra khỏi hàng rồi, Ngọc Cô Hân lâu không xuất hiện cũng có mặt, bất quá hẳn bị giam giữ một thời gian, tinh thần đã không được như trước, hiện tại thời khắc nhìn thấy hoàng đế là run rẩy, sợ chính mình làm sai điều gì.

Đồng thời, Nhị hoàng tử và Tứ hoàng tử Ngọc Nam Phong cũng đã ngồi ở bên trong, còn có Ngọc Chi Dương, bốn hoàng tử trưởng thành coi như là tề tựu tại đây.

Mấy công chúa trưởng thành cũng ở bên trong, bất quá Nhạc Thiên Tuyết ngược lại cảm thấy quái lạ, hình như dạ tiệc của Hoàng tộc, làm sao lại có thêm nàng và Nhạc Tướng quân ở đây?

Tam công chúa từ trước đến nay chính là kiêu căng nóng nảy, vừa thấy Nhạc Thiên Tuyết, cũng đã nhìn không được nói ra: "Phụ hoàng, đây không phải nói là dạ tiệc gia đình sao? Như thế nào người của phủ tướng quân cũng tham gia?"

Nàng cùng Nhạc Thiên Tuyết từ trước đến nay luôn đối đầu, bởi vì Tam công chúa cùng dương ninh có quan hệ rất tốt.

Hoàng Đế ngồi trên ghế, đã nói: "Hôm nay phủ tướng quân lập công lớn, cái này vừa vặn khen ngợi Nhạc tướng quân và tuyết nha đầu một phen."

Nhạc tướng quân vội vàng liền đứng lên, chấp tay nói: "Không biết thần đã lập công gì, thần vô công bất thụ lộc a."(thần không có làm gì nên không thể được thưởng)

"Không phải người, mà là Tuyết nha đầu." Hoàng Đế vẫy vẫy tay, "Tốt rồi, đừng nói cái này, hôm nay trẫm cao hứng, tấu nhạc."

Một bên ca cơ đã là bắt đầu tấu nhạc khí trong tay, locus này trong phượng hoàng điện dạt dào âm thanh.

Nhạc Thiên Tuyết cùng Nhạc Hòa nhìn nhau một cái, cũng không biết đây là ý gì.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là buồn bực, nàng lúc nào lập được đại công rồi hả? Hoàng Đế đến tốt cùng là làm cái trò hề gì?

Nàng ngược lại rất muốn nhanh chóng rời khỏi đây, bất quá Dương hoàng hậu hôm nay liền bày ra vẻ mặt hiền lành nói: "Thiên Tuyết, ngươi cũng chưa có ăn cái gì, nên ở đây thêm một chút. Đúng rồi, Tam công chúa ngày hôm trước học được một thủ khúc, vừa vận liền cho mọi người giám định và thưởng thức một chút (tấu đàn), Thiên Tuyết ngươi cũng có thể nghe một chút, cho ý kiến nhé."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại nói trắng ra: "Hoàng hậu nương nương, thần nữ từ trước đến nay chỉ biết gây sự, làm sao nghe cảm, thần nữ hay vẫn là cáo lui trước."

Thấy nàng như thế không để cho mình chút thể diện nào, Tam công chúa liền chua chát nói ra: "Nhạc Thiên Tuyết, mẫu hậu cũng là cho ngươi một chút mặt mũi, ngươi cho rằng ngươi thực có tư cách nghe Bỗ công chúa đánh đàn?"

Nàng cái này vừa nói, Hoàng Đế chính là mặt đánh lại, nói ra: "Làm sao nói chuyện như vậy?!"

Tam công chúa sững sờ, không nghĩ tới Hoàng Đế vì Nhạc Thiên Tuyết mà trách mình, nàng cái mũi cũng liền chua rồi, "Phụ hoàng, nhi thần cũng là ăn ngay nói thật a."

Hoàng Đế tiếp tục mặt lạnh, chỉ nói: "Láo xược! Người tới, đem Tam công chúa đưa trở về! Một tháng không cho phép nàng ra khỏi cửa phòng nữa bước!"

Bỗng nhiên bị trừng phạt như vậy, Tam công chúa tự nhiên là không phục, "Phụ hoàng! Tại sao phải trách phạt nhi thần? Nhi thần cũng không có nói bỏ qua a! Nhạc Thiên Tuyết nàng có tư cách gì?!"

Hoàng Đế hừ một tiếng, "Có không có tư cách do thẩm định đoạt, thật sự là tính tình kiêu căng, Tuyết nha đầu như thế nhưng giỏi hơn con nhiều, hôm nay còn lập công lớn, ngươi xem ngươi làm cái gì?!"

Dương hoàng hậu tự vội vàng cho người mang tam công chúa rời đi, miễn cho lại để cho Hoàng Đế tức giận.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, "Hoàng Thượng, thần nữ cũng không biết mình lập được đại công gì..."

Hoàng Đế đối với nàng, đều là mặt mày hơn hờ đấy, "Hôm nay truy nã loạn đảng, thế nhưng là may mắn mà có ngươi, ngươi là một mối muốn xuất cung sao? Vậy cũng tốt, người tới, phần thưởng!"

Nhạc Thiên Tuyết thấy Hoàng Đế thả nàng rời đi, trong nội tâm tự nhiên cao hứng.

Nàng nghĩ cảm thì cảm, cảm đồ vật ban thưởng muốn mâu chóng rời đi, chỉ có điều Hoàng Đế còn nói: "phần thưởng này trăm ban cho ngươi rất là quý báu, ngươi đeo lên để cho thẩm nhìn xem."

Trần công công lúc này hỗ trợ đem hộp gấm kia cho mở ra, nàng cái này mới phát hiện là một sợi dây chuyền, chế tác đẹp đẽ, hơn nữa cái sợi dây chuyền cũng là rất đẹp mắt, lại có tạo hình phượng hoàng, trong miệng còn ngậm một viên dạ minh châu.

Trông thấy cái vòng cổ này, Dương hoàng hậu trước hết là ngây ngẩn cả người, người, cũng là nhìn chăm chăm vào cái vòng cổ kia.

Nhạc tướng quân trông thấy, cũng là thán kêu một tiếng không tốt, vội vàng nói: "Hoàng Thượng, tiểu nữ như thế nào lại có thể được ban thưởng một đồ vật quý giá như vậy."

Hoàng Đế vẫy vẫy tay, "Trăm ban thưởng rồi, sẽ không thu hồi, Tuyết nha đầu, nếu như ngươi là đeo cái này nên thì được xuất cung, nếu không đeo lên, liền tiếp tục ở lại chỗ này, dầu gì cũng là có thể bồi bồi trăm rồi."

Nhạc Thiên Tuyết vội vã xuất cung tra rõ ràng chuyện gì phát sinh, trong cung này nàng căn bản cái gì cũng không biết, nàng tự nhiên là lựa chọn đeo lên, cũng mặc kệ vật này như thế nào, dù sao nàng mang sau khi trở về cũng sẽ không đeo nữa.

Hoàng Đế thấy nàng như thế, chính là thương tâm thoáng một chút, chính là nói: "Được rồi, ngươi liền xuất cung, trăm cũng không làm khó dễ ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới vội vàng xuất cung, thái giám cũng lập tức chuẩn bị xe cho nàng, lúc này đã là chạng vạng tối, nàng trong cung chậm trễ đã hơn nửa ngày thời gian, thật sự là không biết Hoàng Đế đã giờ trò gì.

Nàng nghĩ đến, chuyện này không có đơn giản như vậy đây.

Lúc này trên đường đi, đường đi ngược lại có rất đông người, cuối cùng cũng là bởi vì đây là xe ngựa trong nội cung, dân chúng mới vội vàng nhường đường.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết liền vén rèm cửa nên nhìn, vị trí này vừa vận chính là Di Hồng viện, ở đây tụ tập không ít dân chúng, nhưng lại nhao nhao nghị

luyện cái gì.

Xem ra, Di hồng viện là có chuyện gì đây.

Xe ngựa đi qua, nhưng là đồng thời, Nhạc Thiên Tuyết tâm cũng là nhảy dựng, không có ổn định, nàng chính là hô lớn một tiếng: "Đỗ xe!"

Xe Ngựa dừng lại, nàng liền lập tức xuống xe ngựa.

Dân chúng tuy nhiều, nhưng rất nhiều người đều là nhìn thoáng qua tụt vội vàng đi ra, giống như trong lúc này có thứ đồ vật kinh khủng lắm.

Cho nên Nhạc Thiên Tuyết cũng là rất dễ dàng liền chen lấn đi vào.

Nhưng lại nàng gặp thời điểm kia, nàng là ngây ngẩn cả người, hoàn toàn liền không biết mình thể hiện ra cái biểu lộ gì.

Đó là một người, một nữ nhân bị cấm đĩnh trên ván gỗ, nàng vết thương chồng chất, tựa hồ là chịu cực hình, trên người còn có máu tươi chậm chậm nhỏ xuống.

"Khanh Khanh..." Nhạc Thiên Tuyết chỉ có thể là thì thào hô lên cái tên này.

Nàng mãnh liệt kịp phản ứng, Khanh Khanh... Khanh Khanh chính là loạn đảng mà hắn nói tới!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Bị bỏ qua quân cờ

Nhạc Thiên Tuyết chân cơ hồ là không thể động đậy, Khanh Khanh trên khuôn mặt không bị tổn thương, không biết có phải hay không là vì để cho mọi người nhận ra nàng chính là hoa khôi của Di Hồng viện.

Thế nhưng là Khanh Khanh thân thể cùng với tứ chi chông vô cùng khó coi, nhuộm hồng cả quần áo, hấp hối, chỉ còn lại có một hơi thở cuối cùng.

Nhạc Thiên Tuyết không biết là cảm giác gì, phản ứng đầu tiên liền là muốn xông đi lên cứu người, nhưng mà đằng trước lại có mấy Phong Ảnh thị vệ canh gác.

Bằng vào chính nàng, thì không thể thành công.

Nàng bình tĩnh lại, dân chúng đang nghị luận nàng cũng đã nghe lọt tai.

"Ai nha, ai ngờ đầu bảng hoa khôi lại là loạn đảng, thật đúng là không thể tưởng tượng."

"Nàng kia đến tốt cùng là ai phái tới đây? Không phải là lương Tấn quốc chứ? Lương tấn quốc vẫn muốn xâm chiến Thiên Long quốc đã lâu."

"Nào biết được, bắt quá đây đây cũng chỉ là một quân cờ mà thôi, chủ tử của nàng chắc có lẽ không đến cứu nàng."

Nhạc Thiên Tuyết lỗ tai ong ong, giờ phút này cũng là nghe không lọt được chữ nào vào đầu.

Nàng trước tiên nghĩ đến đúng là Chiến Liên Thành, chính là vội vàng tiến đến chiến Vương Phủ.

Thái giám trên xe ngựa thấy nàng rời đi, không ngớt gọi nàng vài tiếng, cũng không có đem Nhạc Thiên Tuyết kêu gọi trở về.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này đã đến chiến Vương Phủ, phát hiện chiến Vương Phủ hay vẫn là gió yên biển lặng, chẳng lẽ Chiến Liên Thành không biết Khanh Khanh bị bắt sao?

Nàng đi vào, bởi vì nàng đã đến nhiều lần, thị vệ ở đây cũng không có ngăn nàng lại, hơn nữa Chiến Liên Thành cũng sớm đã có lệnh, Nhạc Thiên Tuyết đến chiến Vương Phủ không được ngăn trở.

Nàng hỏi người, biết rõ Chiến Liên Thành lúc này đang ở trong sân, nha hoàn kia còn đường cho nàng.

Vừa vào tới viện, quả thật là nhìn thấy Chiến Liên Thành đang ngồi dưới giàn hoa, bây giờ không khí đã vào mùa hè có chút nóng lực, bắt quá bây giờ đã là chạng vạng tối, không khí đã dịu bớt đi không ít.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân, liền quay đầu nhìn lại, nhìn thấy là Nhạc Thiên Tuyết đã đến, liền đặt ly trà trong tay xuống

Không biết có phải hay không là ảo giác của mình, Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy Chiến Liên Thành hôm nay sắc mặt đặc biệt tối tăm phiền muộn.

Trong nội tâm nàng cũng có chút không yên, liền cũng đi qua, trông thấy Chiến Liên Thành, hỏi: "Chiến Vương gia, người có biết hay không Khanh Khanh..."

"Bỏn vương biết rõ." Chiến Liên Thành không để nàng nói xong, cũng đã mở miệng nói .

Nhưng mà trong miệng hắn nói ra được lời nói, rất là bình tĩnh, hình như là một chuyện rất bình thường.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Người không đi cứu Khanh Khanh sao? Hiện tại cứu mà nói, nàng còn có thể sống."

Chiến Liên Thành ánh mắt nhàn nhạt đầy, nhưng thủy chung là mang theo một chút xa cách, hắn nói: "Hoàng Thượng đã nói nàng chính là loạn đảng, hiện tại ai đi cứu nàng, đều là rước họa vào thân. Nàng cũng là đã sớm nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, bất quá nàng cũng thật không ngờ ngày ấy lại đến nhanh như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết có chút khó có thể lý giải, nàng nhíu mày, "Khanh Khanh coi như là thủ hạ đắc lực của người, chẳng lẽ nghĩ đến điểm này, người không thể tìm một cách vẹn toàn giúp nàng được sao?"

Lúc trước Chiến Liên Thành thân hãm nhà tù, Lúc đó Khanh Khanh liền điều động binh mã, mới cứu được Chiến Liên Thành ra khỏi ngục.

Chiến Liên Thành sau khi từ biệt, cũng là không muốn nhìn nàng, chỉ nói: "Bỏn vương tự có cách, người đi đi."

Chiến Liên Thành chưa bao giờ mở miệng đuổi nàng đi, Nhạc Thiên Tuyết cũng là sững sờ, đứng nguyên tại chỗ cũng là không có phản ứng gì.

Nàng mím môi, chỉ nói: "Chiến Vương gia..."

Cũng không biết có phải hay không là Chiến Liên Thành tâm tình không tốt, cho nên mới đối xử với nàng như vậy.

Chiến Liên Thành rút cuộc là nhịn không được, lạnh giọng nói một câu: "Bỏn vương để người đi! Có phải hay không còn muốn bỏn vương cho người đưa người ra ngoài cửa? !"

Một câu rỗng rỗng như vậy, Nhạc Thiên Tuyết cũng là sững sờ, ngược lại chính là tay nắm chặt.

Nàng nói: "Ta đây đi là được, người cần gì phải quát lớn tiếng với ta như vậy?."

Nhạc Thiên Tuyết xoay người, chính là rời đi.

Đội nàng đi rồi, Chiến Liên Thành lúc này mới đem chén trà trên bàn hất xuống mặt đất! Dị thường tức giận!

Hạo Nguyệt cùng truy tình từ chỗ tối đi ra, thấy dưới đất đầy mảnh vỡ, có chút kinh hãi.

Chiến Liên Thành tức giận, bình thường đều là sắc mặt lạnh tanh, Chiến Liên Thành như vậy rất là đáng sợ, chỉ cần tới gần nửa bước, chính là chết không có chỗ chôn.

Bất quá Truy Tình rất tức giận, hỏi hắn: "Vương gia, thì cứ như vậy buông tha nàng?"

Chiến Liên Thành ngược lại là trong lòng đã sáng tỏ, nói: "Hoàng Thượng làm được quá tận lực, chuyện này có chút kỳ quặc, nàng rõ ràng cũng không biết chuyện gì, nếu nàng biết rõ, tự cũng không đeo cái vòng cổ kia đến chiến Vương Phủ, đây không phải là tìm chết sao?"

Hạo Nguyệt cũng là bớt chút tức giận, nghe Chiến Liên Thành nói như vậy, đích thật là sự việc như vậy.

Nàng nói ra: "Đúng là vương gia sáng suốt, hiện tại Hoàng Thượng tựa hồ là châm ngòi phá hoại quan hệ của hai người. Nhưng mà Vương gia cũng có một chút bất khoan, Người bên ngoài, cũng chỉ có nàng biết rõ Khanh Khanh là tai mắt của Vương gia ."

Chiến Liên Thành rũ xuống con mắt, thanh âm có chút trầm, "Bỏn vương biết rõ, chuyện này không nên lộ ra, tra rõ ràng rồi hãy nói."

Hắn cũng là không tin Nhạc Thiên Tuyết là người báo tin.

Nhưng mà trong nội cung tin tức truyền đến chính là Hoàng Đế tổ chức tiệc ban thưởng cho Nhạc Thiên Tuyết, còn nói nàng lập công lớn, hơn nữa còn đem cái kia ban thưởng cho Nhạc Thiên Tuyết.

Hoàng Đế mặc dù là làm được có chút tận lực, nhưng hắn cũng là không thể không phòng.

May mắn Nhạc Thiên Tuyết đối với chuyện của hắn không hiểu nhiều lắm, nếu như nàng thật sự là phản bội hắn, thì tổn thất cũng thật sự không quá nghiêm trọng.

Chẳng qua là lòng của hắn, có chút khó chịu đau nhức.

Lúc này, Hạo Nguyệt lại hỏi lại: "Vương gia, Nguyên Thiên Tứ thì thế nào? Hắn là sư phụ của nàng, vậy có tin được Nguyên Thiên Tứ không?"

"Nếu là Nguyên Thiên Tứ vừa đùa nghịch bịp bợm, lúc đó sẽ giết hắn." Chiến Liên Thành nói.

Bất quá đột nhiên, hắn ngược lại là nghĩ tới một chuyện.

Cũng chính vì như thế, hắn hầu như lại không có cách nào hô hấp.

Nhạc Thiên Tuyết trở lại phủ tướng quân, đối với thái độ của Chiến Liên Thành với nàng nàng vẫn canh cánh trong lòng.

Nàng trước sau suy nghĩ một chút, lại là cảm thấy không đúng.

Lúc này thời điểm Hoa Đào bung trà nóng tiến đến, trông thấy vòng cổ trên cổ Nhạc Thiên Tuyết, liền cảm thán một câu: "Tiểu thư, giấy chuyền của tiecut hư rất đẹp."

Nhạc Thiên Tuyết cúi đầu nhìn lại, nàng lúc ấy sốt ruột, cũng là vâng tùy tiện đeo mà không bỏ nó xuống.

Hiện tại lấy xuống nhìn nhìn, cái này quả thật là rất đẹp, vô cùng hoa lệ, chỉ tiếc Nhạc Thiên Tuyết không thích loại đồ vật tinh xảo như thế này.

Nàng lại suy nghĩ kỹ một chút, cảm thấy giấy chuyền này có chút nhìn quen mắt.

Hoa Đào bung trà cho nàng, hỏi: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết nhận lấy, liền uống một ngụm, nói ra: "Suy nghĩ một ít chuyện, người lui xuống trước đi."

Hoa Đào lên tiếng, chính là lui xuống.

Nàng lại nghĩ một lát mà, bỗng nhiên cả kinh, tay cũng nhịn không được có chút run rẩy.

Nhạc Thiên Tuyết sờ cái vòng cổ này, thì thào nói ra: "Rõ ràng cái này là tính kế ta..."

Giấy chuyền này đều là dây chuyền của các đời hoàng hậu trước, đương nhiên Dương hoàng hậu là về sau leo lên vị trí này, Hoàng Đế cũng không có đem giấy chuyền này cho nàng.

Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết lúc còn rất nhỏ, ngược lại là báỉ kiến Hoàng hậu trước kia có thấy bà đeo dây truyền này.

Đây cũng chính là có một chút ẩn tượng mà thôi, chột lóe lên, nếu không phải nàng như bây giờ nghĩ đến, căn bản cũng không nhớ tới.

Liên tưởng đến lời hoàng đế nói nàng lập công lớn, nhưng lại đem nàng giam lỏng ở trong cung, sau đó Khanh Khanh xảy ra chuyện, nàng liền minh bạch đây là có chuyện gì rồi.

Cái lão hồ ly Hoàng Đế này!

Nhạc Thiên Tuyết có chút phẫn nộ, cơ hồ là đem dây truyền Phụng Hoàng này ném xuống đất, lão Hoàng Đế lại tính kế nàng dạng này, chuyện này thế nhưng là nàng sẽ không để yên!

Bất quá nàng đây cũng là nổi giận một chút, nàng không muốn mọi thứ không rõ ràng như thế này, chính là Chiến Liên Thành như vậy đối với nàng, rõ ràng là có chút hoài nghi nàng, nhưng là không nói.

Nhạc Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu, nói: "Hắn lòng nghi ngờ quá nặng, sẽ không dễ dàng tin tưởng một người, cũng thế, ta đây liền đi tìm hắn nói rõ ràng."

quyết định Như vậy, đã đến cửa ra vào, nàng lại là dừng bước.

Nàng đi giải thích đó cũng là không có nghĩa lý gì, hiện tại Chiến Liên Thành đích thật là đã xảy ra chuyện, dù sao nàng lúc trước là tiếp xúc qua Khanh Khanh, Chiến Liên Thành hoài nghi nàng cũng là có nguyên nhân.

Hiện tại nàng không có chứng cứ chứng minh chính mình trong sạch, cùng Chiến Liên Thành nói nhiều hơn nữa cũng là uổng phí mà thôi.

Nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, trong nội tâm đã quyết định.

Vậy đi cứu Khanh Khanh!

Cái này phải cứu Khanh Khanh cũng không phải là một chuyện dễ dàng, dù sao khẳng định là có người mai phục tại chỗ ấy.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, hiện tại nghĩ đến giúp đỡ cũng chỉ có Nhạc tướng quân.

Nàng lại để cho Hoa Đào ra đi hỏi một chút, Nhạc tướng quân đã là đã trở về, Nhạc Thiên Tuyết tự vội vàng đi tìm Nhạc tướng quân.

Nhạc tướng quân nghe xong Nhạc Thiên Tuyết theo như lời nói, vốn là không đồng ý, dù sao việc này rất là mạo hiểm, nhưng mà sau đó hấn nghĩ lại, còn nói: "Hoàng Thượng cũng là lão hồ ly, như vậy châm ngòi quan hệ con cùng chiến Vương gia, việc này đích thật là tức giận, ta cũng sợ con về sau không gả ra được, việc này cha có mặt ở đây sẽ giúp con một chút."

Nhạc tướng quân lấy có này đường hoàng nói ra...

"Cha có thể giúp đỡ người sao?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Nhạc tướng quân nở nụ cười một tiếng, ngược lại là có chút đắc ý, "Người có biết hay không ba vương phủ đều có tổ chức ám vệ? Kỳ thật rất nhiều người có quyền thế đều âm thầm bồi dưỡng, ta là chẳng muốn bồi dưỡng, bất quá ta lại có rất nhiều thuộc hạ."

Cho nên Nhạc tướng quân không cần bồi dưỡng ám vệ, nhưng cũng đã có rất nhiều thuộc hạ.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Có bao nhiêu người? Thân thủ như thế nào ạ?"

Nhạc tướng quân liền mang theo nàng đi thư phòng, vừa đi vừa nói chuyện: "Ta có hai trăm thuộc hạ có thể tin dùng, thân thủ cũng không tệ, nhưng cùng Phong Ảnh thị vệ vẫn có chút chênh lệch, người xem rồi xử lý."

Nhạc tướng quân vừa nói như vậy, Nhạc Thiên Tuyết chính là gật gật đầu, chỉ cần có người là đủ rồi, nàng sẽ không sợ cứu không được Khanh Khanh!

Nhạc tướng quân từ hốc tối trong thư phòng (*lỗ khám ngọc) lấy ra một vật cho nàng, nàng nhìn xem một chút, phát hiện dĩ nhiên là Hồ Phù.

"Cha, vật trọng yếu như vậy đưa cho con thích hợp sao?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

"Không sao, Hồ Phù này về sau để cho người cất giữ." Nhạc tướng quân nói, "Hiện tại triều đình biến hóa rất lớn, ta chân cũng sắp không vững rồi, hiện tại ta cũng không biết Hoàng Thượng cuối cùng là định giữ trò gì, dựa vào danh tiếng của ta, cái kia còn có thể hiệu lệnh tam quân, căn bản cũng không dùng đến Hồ Phù, người cầm lấy bảo vệ cho mình bình an."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, trong lòng có một chút đáng chất.

Bất quá Nhạc tướng quân lại tiếp tục nói: "Người nếu là muốn cứu người, liền mau đi đi, cô nương kia đoán chừng cũng chống đỡ không được bao lâu. Người của ta đang ở từ đường bên kia, con đưa ra Hồ Phù, tự nhiên là có người đến tiếp ứng cho con."

Nhạc Thiên Tuyết vâng một tiếng, việc này không nên chậm trễ, nàng cũng là trở về chuẩn bị.

Nàng ngừng một chút, đối với Nhạc tướng quân nói: "Cha, cảm ơn người."

Nhạc tướng quân ngược lại là cười cười, nói: "Cha người cũng còn có một đứa con gái, cái gì cũng để lại cho con, đừng nói cái gì tạ ơn."

Nhạc Thiên Tuyết nghe một câu nói kia, cảm thấy có chút rất không thích hợp, bất quá nàng cũng không có nghĩ lại, liền tranh thủ thời gian đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Nhạc Thiên Tuyết là quý y

Nhạc Thiên Tuyết đã đến Từ Đường, quả thật là có người tiếp ứng nàng.

Nguyên lai tại phía sau Từ Đường, rõ ràng còn có một gian phòng tối, bất quá nhưng là tại phía dưới Từ Đường, nếu không có người dẫn đường, căn bản không có khả năng phát hiện căn phòng này.

Nàng nhìn kỹ càng, căn phòng tối này cũng không nhỏ, hai trăm thuộc hạ ở đây cũng không vấn đề gì.

"Tiểu thư cầm hồ phù Hồ Phù đến đây, là muốn truyền đạt mệnh lệnh của Nhạc tướng quân?" người tiếp ứng dẫn đường cho nàng, trong đường hầm đường đi cũng uốn lượn nhiều góc khúc, cần người dẫn đường, bằng không thì sẽ bị lạc đường.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta là đến đây mượn người, người lựa chọn ba mươi người võ công tốt nhất đi ra đây."

Người nọ nghe xong, ngược lại là không nói gì thêm, chính là lập tức đi an bài.

Đây chẳng qua là hao tốn một thời gian uống cạn một chén trà, Nhạc Thiên Tuyết chính là mang người đến Di hồng Viện.

Nàng mang theo nhiều người như vậy nhất định sẽ làm cho người hoài nghi, nhưng mà Nhạc tướng quân lúc trước làm cái đường hầm kia rất thông minh, còn đào một thông đạo nhỏ, thông đạo nhỏ dẫn đến một gian nhà có thể đi đây đi đó, ở đằng kia đi vào cũng không gây chú ý, rất là thuận tiện, .

Khanh Khanh như cũ là bị để ở đầu đường thị chúng, bốn phía cũng đều có phong ảnh thị vệ canh gác, lúc này đã là buổi tối, dân chúng cũng đã tản đi.

Nhạc Thiên Tuyết phái người nhìn hoàn cảnh chung quanh, cũng là kiểm lại nhân số, Phong Ảnh thị vệ tổng cộng có tám người, vũ lâm Vệ ngược lại là có mười mấy, người cũng không phải rất nhiều.

Bọn hắn lúc này đã che mặt, Nhạc Thiên Tuyết cũng nói: "Mọi người cẩn thận một chút, nhất định phải bảo vệ tốt cô nương Khanh Khanh ."

Mọi người im ắng gặt đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không chậm trễ, Vung tay nên, mọi người đã là hành động!

Trên đường đột nhiên có nhiều người xuất hiện, Phong Ảnh thị vệ cũng là dự liệu được, lúc này không chần chờ, liền nhao nhao binh khí chuẩn bị trả kích.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không có bất kỳ chần chờ, cùng một người là Thanh Dương nam tử chạy ra, mục tiêu của nàng ngược lại rất đơn giản, chỉ cần cứu được Khanh Khanh như vậy đủ rồi.

Vũ lâm Vệ cũng lập tức chạy đến đối kháng, bất quá bọn hắn tới hung mãnh, ngoại trừ Phong Ảnh thị vệ bên ngoài, vũ lâm Vệ ngược lại là ngăn cản không nổi.

Nhạc Thiên Tuyết khoát tay, chính là mấy cây ngân châm bắn ra, cái kia ngân châm đều có độc, nhiều vũ lâm vệ trúng châm đều ngã xuống.

Phong Ảnh thị vệ bị người quần vây lấy, trong lúc nhất thời cũng quán không được nàng, nàng lúc này đi cứu người, Khanh Khanh còn có một chút khí lực, thấy đao kiếm bên mình liên tục va chạm, trông thấy Nhạc Thiên Tuyết đã chạy tới, nàng mơ mơ màng màng, cũng không biết tới người cứu mình cứu mình rốt cuộc là ai.

Nhạc Thiên Tuyết chẳng qua là nhìn lướt qua, đã biết rõ Khanh Khanh sắp tắt thở, nàng vội vàng chính là hướng trong miệng Khanh Khanh đút một viên đan dược, lại chế trụ huyết vị lại để cho Khanh Khanh nuốt vào.

Một bên kia, Thanh Dương đã là đem đỉnh trên người Khanh Khanh nhổ ra, chỉ có điều máu cũng là chảy không ngừng.

"Người mang nàng đi trước." Nhạc Thiên Tuyết nói qua, một cái Phong Ảnh thị vệ một kiếm xông tới, nàng vội vàng ngăn trở, bất quá thực lực cách xa, nàng miệng run nên một chút.

Thanh Dương là muốn tiến nên, bất quá Nhạc Thiên Tuyết liền đem Thanh Dương đẩy ra, lại để cho hắn mang theo Khanh Khanh đi trước.

Thanh Dương không có biện pháp, lúc này mới vội vàng ôm Khanh Khanh đang lúc mọi người yểm hộ phía sau tranh thủ chạy trốn.

Vũ lâm Vệ đã là chinh đồn được không sai biệt lắm, nhưng mà tám cái Phong Ảnh thị vệ ngược lại là lợi hại, đầu là bị chút ít tổn thương.

Nhạc Thiên Tuyết bị một Phong Ảnh thị vệ nhắm vào, thiếu chút nữa liền cũng là chết.

Bất quá nàng thấy Thanh Dương đã không thấy bóng dáng về sau, trong tay không biết bắn ra vật gì, Phong ảnh thị vệ tưởng ám khí, liền chỉ dùng kiếm chống đỡ!

Ai biết cái này vừa chém vào, bên trong liền có vô số bột phấn rơi vãi, theo gió bay ra, tất cả mọi người thở ra hít vào không ít.

Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười một tiếng, thổi một tiếng huýt sáo, chính là quay người rời đi.

Phong Ảnh thị vệ vốn là định đuổi kịp, nhưng mà bước chân mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, bọn hắn lúc này mới kịp phản ứng lại, vừa rồi bột phấn kia khẳng định có độc!

Thấy những hắc y nhân kia đã nhanh chóng rời đi, bọn hắn cũng là không đuổi kịp, sau đó chính là trước mắt tối sầm, ngã xuống đất ngất đi.

Nhạc Thiên Tuyết trở về tòa nhà kia, Thanh Dương cũng là chạy đến trong nội viện, thấy nàng đã trở về, nhẹ nhàng thở ra, "Tiểu thư đã trở về là tốt rồi, cô nương kia tình huống không được tốt, chỉ còn có một hơi cuối cùng." (sắp chết đấy)

Nhạc Thiên Tuyết gạt xuống khăn che mặt, nói: "Không có việc gì, ta đến ngay."

Nàng bước nhanh đi vào, cô nương ấy bị tra tấn thành dạng này, như thế nào còn có thể tốt đây.

Thanh Dương hỏi: "Có cần phải đi tìm đại phu hay không?"

"Không cần." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nếu là nàng đều cứu không được Khanh Khanh, vậy không ai cứu được Khanh Khanh rồi.

Khanh Khanh toàn thân đầy vết máu, thoát nhìn là đã thấy giết mình.

Nhạc Thiên Tuyết kiểm tra một phen, phát hiện Khanh Khanh gân mạch đã chặt đứt, đời này cũng không thể luyện võ công được nữa.

Nàng sắc mặt có chút lạnh như băng, cái này chính là lại để cho Thanh Dương ở một bên phụ trợ, tay của nàng rất là rất nhanh, mở ra hòm thuốc của mình đã mang đến, đem các vết thương trên người Khanh Khanh đều cầm máu.

Hơi thở yếu ớt, Nhạc Thiên Tuyết Xuất ra một viên viên mạnh mẽ đan cho Khanh Khanh uống, nàng lại là cho Khanh Khanh thi châm, dưới ánh nến, mặt mũi của nàng cũng là càng chăm chú hơn.

Cuối cùng Khanh Khanh cũng là bảo vệ được tính mạng, bất quá trên tay chân miệng vết thương quá sâu, tổn thương đã đến gân mạch, muốn khôi phục thì không dễ dàng như vậy.

Thanh Dương nói: "Cô nương này chỉ sợ về sau liền trở thành người tàn tật rồi, gân tay, chân đều đã đứt hết."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, "Đứt có thể nối lại, người tìm cho ta một tấm ván gỗ đến đây."

Thanh Dương có chút kỳ quái, chẳng lẽ Nhạc Thiên Tuyết thật có kỹ năng bậc này?

Hắn đem tấm ván gỗ mang đến, liền thấy được Nhạc Thiên Tuyết dán các miếng thuốc nên vết thương trên người thương Khanh Khanh.

Nhạc Thiên Tuyết lại đem tấm ván gỗ cột vào trên người Khanh Khanh, tựa hồ giống như là muốn cố định xương cốt .

Bận rộn như vậy sót hai canh giờ, Thanh Dương cũng là cảm giác được mệt mỏi , Nhạc Thiên Tuyết cũng là đã làm xong việc, lúc này mới ngồi xuống.

"Tiểu thư." Thanh Dương hô một tiếng, "Cũng đã rất muộn rồi, không bằng người trở về phủ tướng quân đi. Cô nương này là ở lại chỗ này hay vẫn đưa về trong hẻm ngầm tĩnh dưỡng?"

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, nàng cứu Khanh Khanh một phần lớn là vì Chiến Liên Thành, nàng nói: "Không vội, trước hết để cho nàng ở tại chỗ này tĩnh dưỡng, ta hai ngày nữa sẽ dẫn người đến xem nàng."

Thanh Dương sắc mặt thì có điểm ngưng trọng, nói: "tiểu thư, cái này tòa nhà là thăm nghĩ là cửa ra vào, không tốt để cho người ngoài biết rõ."

Ý tứ này ngược lại là rất rõ rồi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng hiểu rõ, nàng suy nghĩ một chút, nói: "Tốt lắm, ta sẽ không mang người đến."

Thanh Dương lúc này mới gật gật đầu, nhẹ nhàng thở ra.

Khanh Khanh được cứu đi, tin tức này sau đó cũng là truyền đến chiến Vương Phủ.

Hạo Nguyệt ngược lại là kỳ quái, bởi vì bọn họ biết rõ, Chiến Liên Thành còn không có kế hoạch đi cứu Khanh Khanh, bởi vì bọn họ đã sớm biết, tính mạng đã không thể nào cứu nổi, nếu như bị bắt, cũng đừng nghĩ có thể bảo toàn được mạng sống.

Chiến Vương Phủ sẽ không đi cứu Khanh Khanh, cái kia còn có ai đi cứu Khanh Khanh?

Chiến Liên Thành suy nghĩ một chút, liền nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết, chẳng lẽ là nàng?

Bất quá đây chỉ là suy đoán, Chiến Liên Thành định ngày mai đến hỏi Nhạc Thiên Tuyết.

Chỉ có điều lúc này, đô thống lĩnh liền mang theo vũ lâm Vệ đến chiến Vương Phủ lục soát người!

Truy tìm cùng Hạo Nguyệt tự nhiên là ngăn cản, chiến Vương Phủ không phải muốn vào có thể vào, muốn ra có thể ra.

Đô thống lĩnh cũng là khó xử, đã nói: "Hai vị, ta cũng là phụng mệnh làm việc, hiện tại toàn bộ Kinh Thành đều đang truy tìm loạn đảng kia, Nên mới đến Chiến Vương phủ lục soát tìm người."

"Vậy các người hoài nghi Chiến Vương gia là loạn đảng? Cái này là vũ nhục chiến Vương gia rồi! cái tội danh này người có thể đảm nhận được không? !" Hạo Nguyệt cả giận nói.

Đô thống lĩnh có chút khó khăn, việc này là do Ngọc Chi Dương bắt hắn đến đây, nhưng là bây giờ đến cánh cửa Chiến Vương Phủ cũng không thể đi vào, cái này sau khi trở về, cũng không biết phải nói như thế nào

Bất quá hắn liền đột nhiên nhớ tới một sự kiện, trước khi đi, Ngọc Chi Dương đưa lại cho hắn một cái túi gấm, nếu không vào được chiến Vương phủ, vậy đưa cho Chiến Liên Thành nhìn vật này, Chiến Liên Thành dĩ nhiên là sẽ cho vào.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết là, cái này túi gấm này không thể nói là Ngọc Chi Dương đưa cho hắn, phải nói là cầu chính bản thân hắn.

Đô thống lĩnh không biết Ngọc Chi Dương là có ý gì, bất quá hiện nay không còn biện pháp nào, liền đem túi gấm lấy ra.

"Hai vị, cái này có một tin tức trọng yếu, phải cho chiến Vương gia nhìn xem, mời hai vị đưa cái này cho Chiến Vương gia."

Đô thống lĩnh ẩn nói khép nép như vậy là không dễ dàng, dù sao hắn vẫn là quan trường quân Vũ lâm vệ.

Hạo Nguyệt liếc qua, cũng chính là cảm qua đi, nói: "Người đi theo ta a."

Đô thống lĩnh gật gật đầu, liền lập tức đuổi kịp.

Chiến Liên Thành trong thư phòng, Hạo Nguyệt liền trình lên túi gấm.

Đô thống lĩnh cũng chưa từng gặp qua trong cái túi gấm có gì, bất quá hắn thấy Chiến Liên Thành mở ra, lấy ra một tờ giấy.

Chiến Liên Thành thần sắc không thay đổi, cái tờ giấy khai cũng không có ghi việc gì quan trọng.

Đô thống lĩnh lại hỏi: "Cái kia... Vương gia có thể cho vào không? Ty chức cũng là phụng theo ý chỉ mà làm việc."

"Cho nên, người liền lấy tin tức này làm điều kiện trao đổi với bốn vương?" Chiến Liên Thành hỏi.

Đô thống lĩnh dừng một chút, tựa vội vàng gật đầu, "Đúng vậy đúng vậy, mời chiến Vương gia có thể thông qua, chẳng qua chỉ là lục soát kiểm tra một chút thôi."

Hắn nghĩ đến lời Ngọc Chi Dương dùng cái túi gấm này, Chiến Liên Thành tựa hồ là phải đáp ứng rồi.

Nhưng mà ai biết Chiến Liên Thành cũng liền trong nháy mắt trở mặt, sắc mặt biến đổi đáng sợ, vung tay áo, chính là đem đô thống lĩnh nhấc lên, đô thống lĩnh toàn bộ người đụng vào trên tường, tim phổi đều nhanh lệch vị trí!

Đô thống lĩnh nằm rạp trên mặt đất, ho khan vài tiếng, vội vàng la: "Chiến Vương gia tha mạng a! Chiến Vương gia tha mạng a!"

Hạo Nguyệt cũng là cả kinh, cái này chưa bao giờ thấy qua Chiến Liên Thành tức giận như vậy.

Cái kia trên tờ giấy, cuối cùng là viết cái gì?

Chiến Liên Thành một chương đập trên bàn, nếu không phải không cái bàn kia tốt, bàn kia cũng đã bị vỡ ra thành hai mảnh.

Cầm tờ giấy ném đi, roi vào trước mặt đô thống lĩnh, Chiến Liên Thành cũng nói: "Người rõ ràng truyền cho bốn vương tin tức này? Ai nói cho người?!"

Đô thống lĩnh liếc qua, trong nội tâm cả kinh sợ hãi, thiếu chút nữa là hộc máu rồi!

Ngọc Chi Dương rõ ràng ghi cho hắn vật như vậy, cái này rõ ràng chính là hại hắn đi!

Hắn toàn thân run rẩy, không biết như thế nào đáp lại.

Nhưng mà Hạo Nguyệt lúc này cũng nhìn thoáng qua, thấy trên tờ giấy khai viết: "Nhạc Thiên Tuyết chính là quý y cô nương."

Hạo Nguyệt, cũng là sững sốt, ngẩng đầu nhìn Chiến Liên Thành, Chiến Liên Thành lúc này sắc mặt quả thực là âm trầm đáng sợ!

"Vương gia..." Hạo Nguyệt đều muốn nói chuyện.

Bất quá Chiến Liên Thành tựa hồ là nghe không được, lại là nhìn chăm chăm vào đô thống lĩnh, "Bốn vương hỏi người! Người nói hay là không?"

Đô thống lĩnh trông thấy Chiến Liên Thành tay hơi động một chút, chỉ cần là một chương, là hắn có thể mất mạng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Lựa chọn tàn khốc

Đô thống lĩnh tràn đầy kinh hoàng, không biết phải như thế nào đáp lại, cái này nếu nói ra, đây chẳng phải là đắc tội Ngọc Chi Dương sao?

Thế nhưng là Ngọc Chi Dương vì cái gì lại đưa cho hắn cái túi gấm này? Đây là ý gì?

Hắn còn đang suy nghĩ, thế nhưng là Chiến Liên Thành bỗng nhiên liền giương tay nên, một cổ mạnh mẽ đánh Đô Thống lĩnh bay ra ngoài.

Hạo Nguyệt nhìn thấy vậy, hỏi: "Vương gia, đây không phải là hỏi hắn sao?"

Chiến Liên Thành rũ xuống con mắt, lạnh giọng nói: "Hắn bất quá chỉ là người đưa tin thôi, làm nhiều như vậy, ngược lại là làm khó rồi."

Hạo Nguyệt cảm giác được lãnh ý nhẹ nhẹ, Chiến Liên Thành hôm nay là thật sự là đã nổi giận, Hạo Nguyệt là thật sự rõ ràng cảm nhận được.

"Vương gia, cái kia Nhạc đại tiểu thư..." Hạo Nguyệt có chút do dự, không biết có hay không nên nói tiếp.

Chiến Liên Thành đưa tay, lại để cho Hạo Nguyệt không nên nói nữa.

Kỳ thật lão Hoàng Đế ngược lại không phải là muốn vu hãm Nhạc Thiên Tuyết, Khanh Khanh bị người bắt được chuyện kia, chỉ cần cẩn thận một tra ngược lại là sẽ lộ đến sơ hở.

Nhưng lão Hoàng Đế liền là muốn Chiến Liên Thành hoài nghi một chút Nhạc Thiên Tuyết, bởi vì hắn bản thân chính trong lòng luôn có sự nghi kỵ rất lớn.(không tin ai cả)

Chỉ cần có lòng nghi ngờ, cái kia hoàn toàn chính xác là có thể cái gì cũng cảm thấy nghi ngờ không tin được.

Hiện tại Đô thống lĩnh đưa tới một tờ giấy như vậy, đây không phải xác nhận suy đoán của hắn sao?

Chiến Liên Thành hỏi: "đã chuẩn bị xong chưa?"

Hạo Nguyệt sững sờ, đã thấy Truy tinh từ bên ngoài đi tới, truy tinh chấp tay, tôn kính nói ra: "Đã an bài thỏa đáng."

Hạo Nguyệt không biết Chiến Liên Thành có mưu kế gì, chẳng qua là nhìn truy tinh liếc một cái.

Truy tinh nháy mắt với nàng ra hiệu, thời điểm này tốt nhất đừng nói cái gì, bằng không thì không biết mình tại sao chết đấy.

Hạo Nguyệt cũng liền nhìn được, Chiến Liên Thành lúc này chính là nói: "Đội Nguyên Thiên Tứ dùng thất sắc Linh dược thành công."

Truy tinh lại lên tiếng, chính là lui xuống.

Chiến Liên Thành sắc mặt như thường, bất quá nhìn kỹ, cái kia ánh mắt là mang theo lãnh ý, làm cho không người nào dám tới gần.

Trước kia Chiến Liên Thành cũng là như thế, bất quá hắn cùng Nhạc Thiên Tuyết tiếp xúc, đáy mắt lạnh lùng như băng này dần dần tan ra (anh là chém Nguyên Thiên Tứ gần chết đấy), hiện tại lại biến thành như vậy, đó là bởi vì hắn không tha cho người phản bội cũng như lừa gạt hắn!

Về phần Nhạc Thiên Tuyết có phải hay không là quý y cô nương, hắn từ sẽ tra rõ ràng.

Bất quá vấn đề này, hắn đã sớm là biết rõ chân tướng, nhưng chính là... Hắn còn là muốn thăm dò Nhạc Thiên Tuyết!

Phủ tướng quân.

Nhạc Thiên Tuyết luyện nhiều đan dược, đây là muốn cho Khanh Khanh sử dụng, cái này hoa phí không ít tinh thần của nàng, Hoa Đào nhìn xem cũng là đau lòng, lại để cho Nhạc Thiên Tuyết nghỉ ngơi thật tốt.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, chính là nói: "Ta không có việc gì, đứng rồi, Thiên Tứ có phải hay không sáng sớm liền đi chiến Vương Phủ rồi?"

Hoa Đào gật gù: "Đúng vậy a, Nguyên Thần y sáng sớm liền đi rồi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là ân một tiếng, nguyên bản còn muốn lại để cho Nguyên Thiên Tứ truyền cái lời nhắn, nhưng hiện tại xem ra hay vẫn là thôi.

Khanh Khanh thương thế nghiêm trọng, Nhạc Thiên Tuyết cũng mặc kệ sự tình khác, liền một lòng chiếu cố Khanh Khanh.

Khanh Khanh còn không có tỉnh lại, Nhạc Thiên Tuyết cho Khanh Khanh thay đổi thuốc, ngược lại là cẩn thận.

Như vậy giằng co hai ngày, Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút mệt mỏi, dù sao chiếu cố người bệnh đích thật là rất phí khí lực.

Bất quá Khanh Khanh là thuộc hạ Chiến Liên Thành, điều này cũng làm vì hắn nên không thấy sao cả.

Nhưng đây cũng là kỳ quái, hai ngày này cũng không thấy Chiến Liên Thành tìm đến mình, xem ra hắn thật đúng là hoài nghi mình.

Nàng hít một tiếng, dù sao hiện tại nàng cứu được Khanh Khanh, chuyện này về sau ngược lại là có thể chậm rãi giải thích.

Trùng hợp, Nguyên Thiên Tứ cũng vừa trở về, cái này vừa vào cửa hãy cùng Nhạc Thiên Tuyết nói: "Thiên Tuyết! Ta thành công!"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn hắn một cái, "Cái gì thành công?"

Nguyên Thiên Tứ cười hắc hắc, nói: "Chiến Hiểu vân tiểu nha đầu kia bệnh có khỏi sắc rồi, đây là may mắn mà ta có, ta lúc này đây dùng thất sắc Linh dược thể nhưng là rất thành công đấy."

Cái này vốn là Nhạc Thiên Tuyết muốn dùng thất sắc Linh dược luyện dược, nhưng mà sau khi trở về, Nguyên Thiên Tứ một mực quần quít lấy nàng, Bệnh của Chiến Hiểu vân nhất định phải giao cho hắn.(thể mà anh vẫn ác thể người ta cứu em mình mà chém người ta gần chết không có Nhạc Thiên Tuyết thì Nguyên Thiên Tứ chết rồi, edit mà buồn)

Cuối cùng Nhạc Thiên Tuyết nói cho không còn cách nào, này mới khiến Nguyên Thiên Tứ trị liệu, bất quá nàng cũng là tin tưởng năng lực Nguyên Thiên Tứ, bằng không thì nàng làm sao sẽ yên tâm, dù sao đó cũng là muội muội Chiến Liên Thành .

Hiện nay nghe thấy Nguyên Thiên Tứ nói như vậy, Nhạc Thiên Tuyết cũng là cao hứng, liền cũng là gật gật đầu: "Vây chúc mừng ngươi rồi, ngươi như thế nào không ở lại quan sát bệnh tình Chiến Hiểu vân ?"

Nguyên Thiên Tứ cao hứng, liền hừ phát làm dáng, hắn đã nói: "Hạo Nguyệt giúp ta chăm sóc, ta là trở về lấy một ít dược liệu của ngươi, ta muốn dùng đến."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vây ngươi hãy đi đi, trong phòng luyện dược cái gì cũng có."

Vì cái gì ở đây cũng có, cho nên Nguyên Thiên Tứ mới trở lại.

Hắn cũng là không khách khí, liền cũng là đi lấy.

Nhạc Thiên Tuyết ngoác một cái khóe miệng, Chiến Hiểu vân hiện tại bệnh tình đã được khống chế, cái này hoàn toàn chính xác là một chuyện tốt, Chiến Liên Thành cũng có thể thật cao hứng,

Nàng liền ý định lấy ngày mai đi xem Chiến Hiểu vân, sau đó hãy cùng Chiến Liên Thành giải thích một phen.

Giữa trưa thích ngủ, Nhạc Thiên Tuyết cũng là ngủ gà ngủ gật đi, hai ngày này nàng cũng là căng thẳng thần kinh chiếu cố Khanh Khanh, hiện tại nhưng lại rút cuộc sau khi ổn định tâm thần, có thể hảo hảo ngủ một giấc.

Chẳng qua là qua không lâu, nàng liền mơ mơ màng màng nghe thấy có người hô hào nàng, còn một mực phụ giúp thân thể của nàng.

Nàng dụi dụi con mắt, "Chuyện gì a..."

Hoa Đào thanh âm nghẹn ngào, khóc hô hào nói: "Tiểu thư, chiến Vương Phủ bên kia... Bên kia đã đến người, nói Nguyên Thần y đã xảy ra chuyện..."

Nhạc Thiên Tuyết đầu oanh một cái, vốn vẫn có chút mơ mơ màng màng đấy, nhưng mà hiện tại liền hoàn toàn thanh tỉnh.

Nàng chính là đứng dậy, tinh táo hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Thiên Tứ như thế nào đã xảy ra chuyện?"

Vì cái gì lại xảy ra chuyện tại Chiến Vương phủ?

Bất quá nàng lại là trong nội tâm lo sợ không thôi, cái này không phải là Chiến Liên Thành hoài nghi mình, cái này liền không tin mình rồi, lúc này trút giận nên Nguyên Thiên Tứ?

Nàng kinh sợ ra một thân mồ hôi lạnh, cũng tự vội vàng đi lên.

Nhạc Thiên Tuyết muốn đi ra ngoài, bất quá Hoa Đào cũng là không ngớt lời nhắc nhở: "Tiểu thư, chiến Vương Phủ bảo người mang theo cái hòm thuốc, nói là có ích đấy."

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, mang theo hòm thuốc? Cái này là làm cái gì trò?

Nếu như chiến Vương Phủ bên kia truyền đến tin tức như vậy, Nhạc Thiên Tuyết cũng liền không suy nghĩ cái gì, nàng cầm lên cái hòm thuốc, chính là lập tức tiến đến.

Trước kia ngược lại là không có phát hiện chiến Vương Phủ có chút áp lực, Nhạc Thiên Tuyết hôm nay đến hình như là thở không nổi.

Lúc này đây là bình thường nha hoàn dẫn đường, đã đến một cái tiểu viện, nàng đối với mùi máu tươi miễn cảm, chính là sùng sốt, khó trách làm cho nàng mang theo hòm thuốc tới đây, xem ra là Nguyên Thiên Tứ bị thương.

Nhưng mà nghĩ đến cũng kỳ quái, trong Chiến vương phủ có không ít đại phu, làm sao lại làm cho nàng chạy tới đây?

Còn có, Nguyên Thiên Tứ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Nghĩ như vậy, nàng đã là đi vào cái kia phòng, chỉ nhìn thấy Nguyên Thiên Tứ nằm trên mặt đất, bên người cũng không có ít vết máu, cái kia ngực rất rõ ràng là bị đâm một kiếm, đã là nhuộm hồng cả trên thân.

Nàng lập tức chính là cả kinh, vội vàng qua, "Thiên Tứ!"

Nhạc Thiên Tuyết tay đều có điểm run rẩy, trong lòng cũng là có chút phẫn nộ, cuối cùng là ai đối với Nguyên Thiên Tứ hạ thủ! ?

Nàng lập tức cho Nguyên Thiên Tứ bắt mạch, khá tốt, còn có thể cứu.

Nàng mở ra cái hòm thuốc dùng cái kéo cắt bỏ quần áo Nguyên Thiên Tứ, phát hiện Nguyên Thiên Tứ cái kia miệng vết thương có chút nhìn quen mắt, nàng dừng một chút, Ngọc Nam Phong khi đó cũng là bị tổn thương giống như thế này! Miệng vết thương sâu cạn lớn nhỏ đều là giống nhau!

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt trắng bệch, cuối cùng là chuyện gì xảy ra rồi hả?

Nàng tỉnh táo lại, cái này mới phát hiện trong phòng còn có một người, đó chính là Chiến Liên Thành ngồi trên xe lăn.

Hắn ngồi ở trong chỗ tối, nàng cũng là thấy không rõ thần sắc của hắn, ngược lại là trông thấy tay hắn chỉ giật giật.

Nhạc Thiên Tuyết lạnh giọng hỏi: "Thiên Tứ sư phụ của ta làm sao bị thương?"

Chiến Liên Thành cũng không trả lời nàng vấn đề này, ngược lại là nói: "Hắn cũng chỉ còn lại nửa cái mạng thôi, người sẽ không cứu người? Quý y cô nương?"

Nhạc Thiên Tuyết ổn định, ngược lại là không có biểu hiện ra cái gì kinh ngạc.

Chiến Liên Thành nhìn xem nàng, thời điểm này, hắn ngược lại thì nguyện ý tin tưởng nàng.

Chẳng qua là hiện tại, hắn thế tất yếu đến bức bách nàng!

Chiến Liên Thành nói: "Mỗi một lần Nguyên Thiên Tứ cứu người cũng là phải mang theo người, ngay từ đầu, bốn vương cũng không phải chú ý, cảm thấy cái này không có vấn đề gì. Khả năng liên Hoàng Thượng cũng hiểu được bốn vương là hồ đồ rồi, cảm thấy muốn tới nhắc nhở bốn vương, lúc này mới đem Khanh Khanh đẩy đi ra. Bốn vương kỹ càng tưởng tượng a, liền nghĩ đến Viên phong cùng ân Tô Tô, bốn vương khi đó tâm đã bị người mê hoặc rồi, rõ ràng lại tin lời Ân Tô Tô nói, mà người Nhạc Thiên Tuyết, rõ ràng vẫn gạt bốn vương!"

Nhạc Thiên Tuyết toàn thân đều có điểm run rẩy, nàng nửa quỳ trên mặt đất, cảm thấy toàn thân đều không còn khí lực.

Không sai, cũng bởi vì Chiến Liên Thành ưa thích nàng, thường thường đều là hướng đến nàng bên kia (phủ nhận một số chuyện), lúc này mới không cảm thấy có vấn đề, bằng không thì Chiến Liên Thành tâm hay đa nghi, sớm liền phát hiện chuyện của Nhạc Thiên Tuyết không có ổn như vậy.

Chiến Liên Thành đối với nàng tất cả là tín nhiệm, mà nàng lại đối với hắn như vậy?(mấy lần chị định nói anh có cho nói đâu)

Chiến Liên Thành cũng nhận không được muốn tới cười nhạo mình, bị người đã thương một lần còn chưa đủ, còn muốn đến tổn thương lần thứ hai?

Lúc này đây chính là lão Hoàng Đế chơi một ván này, mới làm cho Chiến Liên Thành đối với Nhạc Thiên Tuyết đề phòng, ngược lại lại để cho Chiến Liên Thành liên tưởng đến đủ loại, đây không phải là dùng Đồ thống lĩnh đến truyền tin tức, Chiến Liên Thành cũng là đoán được một nửa.

Thật đúng là buồn cười đây...

Chiến Liên Thành cũng chính là dừng một chút, cứ tiếp tục nói với nàng: "Như thế nào đây? Còn không cứu người? Người thế nhưng là quý y cô nương đây. Nhạc Thiên Tuyết, nếu là người hiện tại không cứu hắn, cái kia bản vương tự xem như cái gì cũng không biết, người cũng không phải là quý y cô nương."

Cái này cho Nhạc Thiên Tuyết mottj lựa chọn quá khó khăn, nhưng mà hết lần này tới lần khác chính là một cái mạng, đây là tính mạng Nguyên Thiên Tứ!

Nhạc Thiên Tuyết như nghẹn ở cổ họng, nhưng nàng nhưng là nhẹ nhàng cười cười, "Chiến Vương gia, người rõ ràng dùng tính mạng Thiên Tứ để bắt ta lựa chọn? Ta đây không cần do dự, ta nhất định là chọn Thiên Tứ đây."

Chuyện này là nàng giấu giếm Chiến Liên Thành, không thể vì thế mà Nguyên Thiên Tứ mất mạng, Nguyên Thiên Tứ mà chết chính là nàng ân hận cả đời sống không yên

Chiến Liên Thành sắc mặt lại lạnh lạnh, nắm chặt lan can, hắn hiện tại chính là hận không thể bắt lấy Nhạc Thiên Tuyết, làm cho nàng đừng cứu người!

Vậy hắn liền có lý do... Có lý do tha thứ nàng.

Nhạc Thiên Tuyết nhưng là lại cứu người!

Chiến Liên Thành ngực rầu rĩ, lòng bàn tay ngưng tụ chân khí, thiếu chút nữa liền là muốn đánh qua, nhưng vẫn là nhịn xuống.

Đây là lần đầu tiên gặp Nhạc Thiên Tuyết thật tình như thế, dù sao Nhạc Thiên Tuyết trước kia cũng không ở trước mắt đệ đệ y thuật cao tay.

Nhạc Thiên Tuyết cơ hồ là có chân chờ, sau chầm, đưa, làm liền một mạch.

Chiến Liên Thành cảm thấy nàng, đúng là rất lạ lẫm khi thấy nàng như thế.

Cuối cùng, Nhạc Thiên Tuyết đã là cho Nguyên Thiên Tứ uống thuốc, lại băng bó kỹ.

Nàng lúc này mới ngừng đầu nói một câu: "Ta không có nói cho ngươi, là vì ta biết rõ tình tình ngươi, sợ ngươi sẽ đối với ta bất lợi, thật ra ngày đó cũng định nói rõ với ngươi, nhưng mà trùng hợp vẫn ca gặp chuyện không may chưa nói được. Ta vốn là áy náy đấy, dù sao lừa gạt ngươi như vậy, nhưng mà hiện tại, ta quả nhiên là một điểm áy náy cũng không có, bởi vì ngươi Chiến Liên Thành, quả nhiên là không đáng để ta thích! Ngươi nghĩ gì muốn gì đến ta cũng được! nhưng Ngươi lại làm thương tổn Thiên Tứ!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Nhạc phụ quốc dân

Nhạc Thiên Tuyết lúc nói lời này, thanh âm kia vẫn là có chút run rẩy.

Trên tay nàng còn có máu của Nguyên Thiên Tứ, nàng cảm thấy cực nóng, cảm thấy khó chịu, nàng nắm chặt nắm đấm!

Chiến Liên Thành nghe thấy lời này của nàng, nói ra: "Cho nên, ngươi bây giờ ngược lại là đến quở trách bản vương?"

Hắn nếu không phải nhịn xuống, chỉ sợ sớm đã đối với Nhạc Thiên Tuyết hạ sát thủ rồi.

Tất cả người phản bội hắn... Lừa gạt hắn cũng sẽ không có kết cục tốt đấy...

Nhạc Thiên Tuyết lạnh mặt, hai người đều cũng có tình tình bướng bỉnh, bây giờ nói cũng là thế nào đều nói không tốt đấy.

Nàng cười cười, nụ cười kia ngược lại là mang theo ý thất vọng.

Nàng đã nói: "Ta cũng không dám trách cứ chiến Vương gia, vậy bây giờ như thế nào? Chiến Vương gia là muốn trả thù ta? Giết ta sao?"

Hắn đã đã thương Nguyên Thiên Tứ, nàng cũng không dám cam đoan Chiến Liên Thành sẽ không bỏ qua nàng.

Chiến Liên Thành mân khần bờ môi, cái này một lát sau, mới nói: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi cái này thật là cũng được, lúc này đây bản vương là mắt đã bị mù, rõ ràng tin ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết rú xuống con mắt, nàng cũng không phải gấp không chậm chính đón lấy cái hòm thuốc.

Nàng thanh âm cũng là rõ ràng, nói: "Chiến Vương gia, ngay từ đầu ta là muốn giúp đỡ Tô Tô tra rõ ràng Tông Quyền là vật gì, cho nên mới phải tiếp cận ngươi, lại nói tâm ta bất lương khi tiếp cận ngươi, hiện tại có cái giáo huấn này(đam Nguyên Thiên Tứ), ta cũng là nhận biết. Chỉ có điều ta ngoại trừ ta là quý y, ta cho tới bây giờ đều không có hại qua ngươi, bán đứng qua ngươi. Ngươi biết ta là quý y thì thôi, ngươi đại khái có thể tức giận trút giận nên ngươi ta, ta nguyện ý thừa nhận, nhưng không nghĩ tới ngươi lại có thể làm tổn thương Thiên Tứ, ta cũng là mắt bị mù rồi."

Nàng dừng một chút, còn nói: "Mất đi Thiên Tứ còn đang trị bệnh cho muội muội của ngươi, hiện tại muội muội của ngươi tốt rồi, không cần Thiên Tứ nữa, ngươi lại đã thương hắn. Ta một mực không có nói cho ngươi, cũng là bởi vì ngươi là rất là bạc tình bạc nghĩa đấy, tựa hồ là người không có lương tâm!"

Chiến Liên Thành nghe nàng nói xong, cũng thấy nàng đã đứng lên.

Cái trường kiếm kia đâm bị thương Nguyên Thiên Tứ còn ở lại một chỗ, mà Nhạc Thiên Tuyết lúc này cũng đã cười lạnh một tiếng, đi qua nhặt lên.

Chiến Liên Thành thấy nàng cử động như vậy, cũng là nhịn không được hỏi: "Ngươi muốn làm gì?!"

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta đã từng trộm thất sắc Linh dược của ngươi, nhưng bây giờ ta cũng không cách nào trả lại ngươi rồi, vậy ngươi bây giờ là muốn dùng mạng của ta đền trả sao?"

Chiến Liên Thành nhú mày, "Nhạc Thiên Tuyết! Bản vương chưa nói muốn lấy tính mệnh của ngươi!"

Nhạc Thiên Tuyết nhưng là thâm đậm cười cười, "Đúng vậy, ngươi còn là ưa thích ta đấy, coi như là ngươi lại vô tâm, nhưng vì điểm này ngươi ưa thích ta sẽ không giết ta. Ta sợ ngươi sẽ đối với ta bất lợi, nhưng mà ta rõ ràng không nghĩ tới, ngươi lại có thể đối với bạn bè của ta bất lợi..."

Trường kiếm kia trên tay nàng được mặt trời chiếu rọi, liền mãnh liệt chiết xạ ra rất nhiều ánh sáng!

Chiến Liên Thành có chút thất thần, cũng đã nhìn Nhạc Thiên Tuyết dùng trường kiếm kia chém nên tay mình một nhát!(miêu tả thế này cho dễ hiểu)

"Nhạc Thiên Tuyết!"

Tình cảm là không cách nào có thể khống chế, Chiến Liên Thành trong lúc nhất thời cũng nhìn không được, đã là đứng lên xông lên trước.

Ánh mắt của hắn ngưng trọng lại, trông thấy Nhạc Thiên Tuyết trên cổ tay có máu tươi nhỏ, như bị gãy tủy hạt châu giống nhau, nhưng mà rơi trên mặt đất, lại hình như là nhiều đóa tràn ra hoa mai, như vậy tươi đẹp rực rỡ tươi đẹp.(đoạn miêu tả máu chảy này để mọi người tưởng tượng nghe)

Chiến Liên Thành cơ hồ là hoảng hồn, hắn đều muốn cho Nhạc Thiên Tuyết băng bó, Nhạc Thiên Tuyết tay nhưng là rút lại.

"Một kiếm, đủ để ân đoạn nghĩa tuyệt tình nghĩa giữa ta và ngươi." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Nàng ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Chiến Liên Thành ngực đau nhói, cũng là nhìn không được nói ra: "Ngươi rõ ràng có thể chọn, bốn vương là để cho ngươi chọn đấy, ngươi nếu ra tay, bốn vương liền tha thứ cho ngươi... Nguyên lai bốn vương đã quá coi trọng mình?"

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu, cũng là không có nhìn hắn rồi, trên cổ tay nàng máu vẫn chậm rãi chảy xuống, lúc này đây liền cho mình một bài học, không phải là người nào cũng có thể yêu được.

Nàng chậm nói: "Chiến Vương gia, có lẽ là ta không đáng cho ngươi yêu ta, nhưng mà, ưa thích một người không phải như thế..."

Nhạc Thiên Tuyết liền, đem Nguyên Thiên Tứ cổng lên, may mắn nàng bây giờ thể lực vẫn là có thể, bằng không thì sao có thể cổng Nguyên Thiên Tứ.

Hơn nữa nàng còn muốn cẩn thận từng li từng tí, bằng không thì liền sẽ đụng phải miệng vết thương của Nguyên Thiên Tứ.

Chiến Liên Thành thấy nàng phải đi, hắn hay vẫn là nhìn chăm chăm vào cổ tay của nàng, máu kia vẫn chảy làm đau nhói ánh mắt của hắn.

Hắn cũng không quay đầu lại, nhưng là nói ra: "Nhạc Thiên Tuyết, ngươi hôm nay nếu là rời khỏi đây, ta đây về sau cùng ngươi đường ai nấy đi."

Nhạc Thiên Tuyết rũ xuống con mắt, che đậy sâu kín bi thương của mình.

Nàng rõ ràng là đem tâm vút ra ngoài, cái này còn chưa kịp yêu một người, phải rồi nhận lấy kết quả như vậy, cũng là đủ thốn thức rồi.

Nàng chẳng qua là lên tiếng: "Cậu còn không được."

Nàng lưng đeo Nguyên Thiên Tứ rời khỏi chiến Vương Phủ, cổ tay máu không biết chảy bao nhiêu, sắc mặt của nàng cũng là tái nhợt.

Cái này nhưng lại làm cho Hoa Đào bên ngoài chơ sợ hãi, cơ hồ là gấp đến độ khóc lên.

"Tiểu thư, ngươi làm sao vậy?"

"Ta không sao,, giúp ta đỡ Thiên Tứ lên xe ngựa." Nhạc Thiên Tuyết nói qua, khiến cho Hoa Đào hỗ trợ.

Đem Nguyên Thiên Tứ lên xe ngựa, Nhạc Thiên Tuyết xác định Nguyên Thiên Tứ không có việc gì lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Hoa Đào lúc này tựa vội vàng đem hòm thuốc mở ra, nói ra: "Tiểu thư, ngươi trước cầm máu a, ngươi xem, đều nhuộm hồng cả."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thoáng qua, cái kia quả nhiên là một mảnh tanh hồng, nàng sắc mặt nhàn nhạt đấy, nàng tinh thông y thuật, thời điểm khí xuống đao cũng chú ý, đây không phải là vết thương trí mạng, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tay, mà chỉ mất máu nhiều một chút.

Bất quá đây cũng là đã đủ rồi, lúc này đây khiến cho nàng có thể nhìn rõ ràng mọi thứ, có người nàng yêu làm làm không thể dạy nói(ý là không yêu được nữa).

Bởi vì cái này không chỉ rước họa vào thân, nhưng lại còn rước họa đến cả người khác.

Nhạc Thiên Tuyết chính mình vì chính mình cầm máu, bôi thuốc lần nữa băng bó.

Hoa Đào không biết phát sinh chuyện gì, thấy Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt âm trầm đáng sợ, hơn nữa Nguyên Thiên Tứ cũng là bị trọng thương, vậy bọn họ tại trong chiến vương phủ nhất định là gặp chuyện gì đó.

Hoa Đào không dám hỏi, cũng liền cẩn thận từng li từng tí nhìn xem mà thôi.

Cuối cùng Nhạc Thiên Tuyết một tay băng bó không được, liền để cho Hoa Đào giúp đỡ một chút, Hoa Đào lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

"Tiểu thư, tay đau sao?" Hoa Đào nhẹ giọng hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, nàng nhắm mắt lại, cái kia sắc mặt đều là tái nhợt thấy đáng sợ.

Nàng chẳng qua là hít một tiếng, "Ta không đau, cái này cũng không có gì lớn lao đâu."

Nàng trải những việc trước kia còn nguy hiểm hơn, chút ấy mà thấy đau, không thấm vào đâu.

Hoa Đào thấy nàng trả lời như thế, lúc này cũng không nói cái gì.

Nhạc Thiên Tuyết mất máu quá nhiều, có chút mơ mơ màng màng đấy, cái này về tới phủ tướng quân, nàng liền bất tỉnh.

Hoa Đào không có cách nào khác, khiến cho người đem Nhạc Thiên Tuyết cõng trên lưng trở vào, nhưng mà cái này vừa vặn đã bị Nhạc tướng quân trông thấy, hần hôm nay vốn là phải đi quân doanh phía tây núi thị sát tình huống, nhưng lại đã nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết một thân vết máu trở về, lúc này chính là lưu lại, chính hần liền ôm Nhạc Thiên Tuyết đi trở về.

"Cuối cùng là phát sinh chuyện gì? ! Nàng như thế nào bị thương? !" Nhạc tướng quân nổi giận đùng đùng, trên cổ tay băng gạc còn có điểm hồng hồng.

Hoa Đào sợ tới mức không nhẹ, đành phải nói ra: "Nô tài không biết ạ, tiểu thư đi một chuyến chiến Vương Phủ trở về chính là như vậy, còn có, Nguyên Thần y cũng là bị trọng thương. Lúc ấy là chiến Vương Phủ người tới để Tiểu Thư mang thuốc đi cứu Nguyên Thần y, nô tài chẳng qua là truyền lời, thật là không biết tiểu thư sẽ ở trong chiến vương phủ gặp bất trắc..."

Nhạc tướng quân hừ một tiếng, "Chiến Vương Phủ?"

Sắc mặt hần cũng là không được tốt, dù sao lúc trước hần biết được Chiến Liên Thành ưa thích Nhạc Thiên Tuyết, cái này còn trông cậy vào Chiến Liên Thành chiếu cố Nhạc Thiên Tuyết rồi, ai biết Nhạc Thiên Tuyết hiện nay lại là tại chiến Vương Phủ bị thương.

Nguyên Thiên Tử hiện tại cũng là trọng thương hôn mê, Nhạc tướng quân lo lắng tình huống của Nhạc Thiên Tuyết, chính là phái người đi tìm đại phu.

Đại phu nhìn miệng vết thương, chỉ nói: "Nhạc tướng quân xin yên tâm, đại tiểu thư chẳng qua là mất máu quá nhiều, cũng không có cái vấn đề lớn gì, chỉ cần uống mấy thang thuốc bổ máu là được ạ. Cái kia miệng vết thương qua vài ngày cũng sẽ khỏi hẳn, xem ra người ra đao này vẫn là hạ thủ lưu tình."

Nhạc tướng quân nghe xong cái này mới yên tâm, Nhạc Thiên Tuyết liền nằm ở đằng kia, không hề tức giận, thử hỏi bao nhiêu người làm cha có thể chịu được?

Nhạc tướng quân suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy không thể dễ dàng tha thứ cho Chiến Liên Thành, chính là ý định đi tìm Chiến Liên Thành tính sổ.

"Hoa Đào, chiếu cố thật tốt tiểu thư." Nhạc tướng quân cái này vừa nói, chính là muốn chuẩn bị đi ra ngoài

Bất quá giường bên kia nhưng là truyền đến một tiếng kêu hô, "Cha..."

Nhạc tướng quân bước chân dừng lại, cái này tựa vội vàng xoay người sang chỗ khác, Nhạc Thiên Tuyết dĩ nhiên là tỉnh lại, chỉ có điều nàng là lẳng lặng nằm ở trên giường.

"Tuyết Nhi, ngươi thế nào?" Nhạc tướng quân có chút đau lòng, cái kia con mắt đều là hồng hồng đấy.

Nửa năm qua này, Nhạc Thiên Tuyết cũng không có để hần phải lo lắng qua, hiện tại bỗng nhiên bị thương, hần tại sao có thể không lo lắng.

Nhạc Thiên Tuyết liền nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Ta không sao, cha, ngươi không nên đi chiến Vương Phủ rồi."

Nàng mất máu quá nhiều, nói chuyện cũng là nhẹ nhàng.

"Vì cái gì? Ngươi đang ở đây đến chiến Vương Phủ tột cùng là phát sinh chuyện gì? Ngươi ở đằng kia bị thương, cái này cùng chiến liên thành không thoát khỏi liên quan!"

"Vết thương này, là tự mình ta cắt lấy." Nhạc Thiên Tuyết nhàn nhạt nói ra.

Nhạc tướng quân cả kinh, "Vi... Vì cái gì? ! Ngươi ngốc nha? Rõ ràng chính mình lại làm tổn thương mình? !"

Nhạc Thiên Tuyết cũng không muốn giải thích, chỉ nói là: "Cha, ngươi đừng hỏi nữa, ta hình dạng thế nào, cũng cùng Chiến Liên Thành không liên quan."

Nhạc tướng quân nhũn mảy, cái này quả nhiên là cùng Chiến Liên Thành có chút liên quan, này làm sao lại không có quan hệ đây.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, "Khẳng định chính là hắn khi dễ người rồi, người không phải sợ, coi như là hắn quyền thế lớn hơn nữa, cha cũng không sợ."

Nhạc Thiên Tuyết đành phải nói: "Không phải, chuyện này nói vài câu cũng nói không rõ, về sau ta sẽ giải thích rõ ràng với cha, tóm lại cha hiện tại không nên đi tìm hắn gây phiền phức,."

Nhạc tướng quân do dự một chút, thấy Nhạc Thiên Tuyết còn muốn nói tiếp, hắn vội vội vàng vàng đáp ứng, miễn cho lại để cho Nhạc Thiên Tuyết lại quan tâm

Hắn vỗ vỗ bả vai Nhạc Thiên Tuyết, nói: "Yên tâm đi, cha ở nơi này trông coi người, người nghỉ ngơi trước."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng, thật sự của nàng là rất mệt mỏi, cái này vừa nhắm mắt lại con mắt, chính là lại đã ngủ.

Nhạc tướng quân sắc mặt tự nhiên là rất kém, cái này chuyện gì phát sinh hắn là chờ không được từ trong miệng Nhạc Thiên Tuyết để biết, hắn lập tức liền phái người đi tra, nhưng mà chiến Vương Phủ bên kia thể nhưng là không có tin tức gì truyền tới, nhưng mà cuối cùng lại có người từ chỗ Đồ thống lĩnh, liền lập tức hướng Nhạc tướng quân bẩm báo rồi.

Nhạc tướng quân nghe xong, trầm ngâm nửa ngày.

"Tướng Quân?" Thanh Dương nghe ngóng tin tức này trở về, cũng là có chút điểm kinh ngạc, bất quá hắn cũng là không kỳ quái, bởi vì Nhạc Thiên Tuyết ở trước mặt hắn đã cứu Khanh Khanh, cái bảnh lĩnh cứu người như thế là thật sự.

"Nữ nhi của ta... Lại là quý y cô nương?" Nhạc tướng quân thì thảo nhớ kỹ, "Cái này thật sự là quá tốt! Đại hỷ sự!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Bí mật hoàng cung tiền triều

Nhạc tướng quân cao hứng như vậy. Thế nhưng là vượt quá dự kiến Thanh Dương.

Thanh Dương hỏi: "Tướng Quân. Cái này..."

Nhạc tướng quân vẫn là cười. Lên đường: "Ta đã nói rồi. Nữ nhi của ta làm sao có thể là kẻ vô tích sự đây. Lúc trước làm học trò của Nguyên Thiên Tứ cũng không sai. Hiện tại thì ngược lại. Hắn là Nguyên Thiên Tứ là đồ đệ của nàng. Như vậy vẫn làm dạng rõ tỏ tông. Ta muốn đi thù Thần (chỗ này khó hiểu miếu hay thần điện gì đó). Tăng thúc. Người đi chuẩn bị một chút."

Thanh Dương đều là ngây ngẩn cả người. Cái này hoàn toàn chính là không theo như lẽ thường.

Tăng thúc đã đi chuẩn bị. Nhạc tướng quân cũng là chuẩn bị đi.

"Tướng Quân. Cái này trách không được tiểu thư ở Chiến bang phủ lại xảy ra chuyện. Lúc trước chiến Vương gia thế nhưng huy động lực lượng lục soát toàn thành để bắt Quý y cô nương. Vậy lúc đó tiểu thư đã có bất hòa. Hơn nữa thái tử cũng đã từng điều tra qua. Thân phận này của tiểu thư bị lộ ra cũng thật khó giải quyết. Nhưng cũng rất nguy hiểm." Thanh Dương nói ra.

Nhạc tướng quân vẫy vẫy tay, "Trước kia ta không biết. Mới khiến cho bọn họ có thể làm càn như vậy. Hiện tại quý y cô nương là nữ nhi của ta. Muốn động nàng nhưng lại không dễ dàng như vậy."

Nhạc tướng quân luôn luôn như vậy bao che khuyết điểm. Thanh Dương cũng là cười cười, rồi theo Nhạc tướng quân từ từ đường đi ra bên ngoài.

Đang chuẩn bị rời khỏi phủ. Hoa Đào liền phái người đến báo. Nói Nhạc Thiên Tuyết đã tỉnh.

Nhạc tướng quân cao hứng không thôi, liền lập tức qua Thanh Vũ viện. Chỉ thấy Nhạc Thiên Tuyết đích thật là đã tỉnh. Nhưng lại ở trong phòng luyện được.

Nhạc Thiên Tuyết ngày thường đều không cho người khác vào phòng luyện được. Nhạc tướng quân bên ngoài đợi một chút. Nhạc Thiên Tuyết mới cho ông đi vào. Khi vào liền thấy Nhạc Thiên Tuyết đang phối được. Hắn liền giận tái mặt nói: "Con vừa tỉnh lại mà thôi. Không nên quan tâm những thứ này. Cái này để sau làm cũng được chứ sao."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt xanh trắng. Bờ môi cũng là tái nhợt đấy. Nàng rũ xuống con mắt, đang ước lượng được liệu.

Nàng thuận miệng nói "Thiên tứ bị tổn thương nghiêm trọng. Hơn nữa bây giờ trời còn rất nóng. Nếu là lại kéo dài một chút. Vậy có chút phiền toái."

Nhạc tướng quân thấy nàng một bộ dạng kiên định. Chẳng qua là nhủu mảy. Mặc dù muốn khuyên giải một chút. Nhưng mà ông hiện tại ngược lại là biết

rõ tính tình Nhạc Thiên Tuyết. Biết rõ có khích lệ hay lay chuyển cũng không được.

Nhưng mà ai biết Nhạc Thiên Tuyết chuẩn bị được liệu và bắt đầu luyện được. Nàng luyện được nhưng lại không phải như bình thường. Rõ ràng còn chích mấy giọt máu từ ngón tay của mình.

Nhạc tướng quân nhìn thấy cái này muốn nên tiếng. Nhưng thấy đến Nhạc Thiên Tuyết là có ý làm thế. Hẳn nếu nói ra một tiếng. Vậy khẳng định chính là sẽ quấy rầy Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Cho nên Nhạc tướng quân liền cũng là nhịn xuống. Chẳng qua là ở một bên nhìn xem.

Hắn cũng là lần đầu tiên trông thấy loại tài nghệ này của Nhạc Thiên Tuyết. Thấy đan được trong đan đỉnh chậm rãi hình thành. Nhưng lại lộ ra một hồi ánh sáng màu đỏ. Ông cũng là cảm thấy kinh ngạc.

. . . ., ông đúng là cao hứng. Bất quá Nhạc Thiên Tuyết học y thuật này ở đâu.

Nhưng mà ông nghĩ lại. Ông trước kia cũng không có ở trong kinh thành và bên cạnh cô. Khả năng Nhạc Thiên Tuyết chính mình có cái thiên phú này chậm rãi học được cũng là nói không chính xác.

Cái này qua hơn một canh giờ. Đan được rốt cục cũng hình thành.

Nhạc Thiên Tuyết đếm. Có chút nhú mảy. Thì thảo nói ra: "Tinh lực không tốt. Thiếu đi mấy viên."

Bất quá điều này cũng không sao rồi. Điều này cũng đủ cho Nguyên Thiên Tứ dùng mười ngày.

Nhạc tướng quân nhưng ở một bên đợi đã lâu. Thấy Nhạc Thiên Tuyết hết bận. Hắn liền lập tức đưa cho Nhạc Thiên Tuyết chung trà. Nói: "Nhanh uống nước. Con xem sắc mặt của con rất kém đó."

Nhạc Thiên Tuyết có chút mất tự nhiên. Nhạc Tướng quân thế nhưng là nhìn nàng từ đầu đến cuối. Quả nhiên là sợ nàng gặp chuyện không may đây.

Nàng nhẹ nhàng cười cười. Nói: "Cha. Con không có chuyện gì."

Bất quá nàng uống một ngụm. Chính là nhú mảy. Đây là bát súp mà. Xem ra cũng là Nhạc tướng quân sai người chuẩn bị.

Nhạc tướng quân nhìn chăm chăm vào tay của nàng. May mắn miệng vết thương là không có vỡ ra. Bằng không thì cũng là phiền toái.

Nhạc Thiên Tuyết theo ánh mắt của ông nhìn sang. Đã nói: "Vết thương này hai ngày nữa sẽ khép lại. Con về sau sẽ không làm đá thương chính mình. Đều đã trẻ như vậy. Cha người cũng đi nghỉ ngơi đi."

Nhạc tướng quân lại đặt mông ngồi xuống. Có chút không vui. "Cha mới không sao. Chuyện này cha nhưng lại muốn con hảo hảo giải thích cho cha một chút. Bằng không thì ta khẳng định liền đi chiến Vương Phủ tìm Chiến Liên Thành tính sổ."

Nhạc Thiên Tuyết không có cách nào. Liền giản lược lại chuyện của mình nói qua cho ông một chút. Nhạc tướng quân ngược lại là kinh hãi. Nguyên lai Chiến Liên Thành còn có thân phận như vậy.

Hắn suy nghĩ một chút. Chính là nói: "Hoàng Thượng luôn luôn rất kiêng kỵ tiền triều. Ta vốn ngược lại là kỳ quái. Tiền triều đều đã diệt vong nhiều năm rồi. Hoàng Thượng như thế nào còn có thể kiêng kỵ như vậy. Xem ra thể lực của tiền triều vẫn còn tồn tại. Khó trách Hoàng Thượng lại nhạy cảm như vậy. Bất quá con nói Tông quyền là chìa khóa hoàng cung tiền triều..."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mảy. "Con liền không rõ điểm này. Vì cái gì nhiều người như vậy đều muốn tìm cái chìa khóa của Hoàng Cung kia. Dù gì tiền triều cũng đã diệt vong trăm năm rồi. Con không nghe nói qua có lưu lại cái gì của Hoàng cung kia."

"Con có chỗ không biết. Thời điểm tiền triều diệt vong. Hoàng Cung kia đều không hư không thật biến mất(biến mất một cách kỳ lạ). Lúc đó trên mặt đất chỉ còn lại phế tích." Nhạc tướng quân nói. "Năm đó nghĩa quân đến đó mà. Đều cảm thấy kỳ quái. Trước trước sau sau tìm thật lâu. Cũng là không có phát hiện Hoàng Cung tiền triều. Cuối cùng cũng chỉ có thể thôi. Hiện tại chỗ hoàng cung tiền triều kia chỉ là có xóm nghèo ở đó. Ta suy đoán. Hoàng Cung tiền triều nhất định là ẩn giấu cái gì. Lúc đó mới ẩn tàng mà biến mất. Hoàng Thượng hiện tại cũng là sợ Hoàng cung tiền triều kia hiện ra. Uy hiếp hoàng quyền của mình. Cho nên cũng là muốn tìm được hoàng cung tiền triều kia. Đem hủy diệt."

"Chẳng lẽ trong Hoàng cung tiền triều kia cất giấu vàng bạc châu báu." Nhạc Thiên Tuyết suy tư một chút. "Coi như là Hoàng Cung tiền triều lại lần nữa xuất hiện. Cái kia cũng không quá đáng cũng chỉ là cái xác mà thôi. Căn bản là không có tác dụng gì."

Nhạc tướng quân nhẹ nhàng lắc đầu. Ngưng trọng nói ra: "Điểm ấy cũng đừng có kết luận sớm như vậy. Tiền triều thế nhưng là từng từng mấy trăm năm. Nếu không phải tiền triều có gian thần. Căn bản cũng không bị giết vong."

Nói như vậy. Có thể Hoàng cung tiền triều kia ẩn giấu vật gì.

Bằng không thì điều này cũng không thể nào nói nổi. Dù sao rất nhiều người đều là muốn tìm được cái kia tông cuốn.

Nàng mím môi. Nói: "Nhưng lại kỳ quái nhất chính là. Hoàng Cung Tiền triều lại là biến mất. kiến trúc Lớn như vậy. Không có khả năng di động."

"Không bỏ qua. Lúc ấy chỉ là lời đồn đại. Hoàng cung tiền triều bay nên trời. Cho nên mới phải biến mất." Nhạc tướng quân nói.

Nhạc Thiên Tuyết kỹ càng tường tượng. Ngược lại là nói: "Bay đi là không thể nào. Khả năng Duy nhất chính là Hoàng Cung tiền triều bị chôn vùi trong lòng đất. , "

"Cái suy đoán đó cũng có người nghĩ tới. Thái tổ hoàng đế phái người đi đào. Bất quá khi đào không được bao lâu. Bên phía dưới đều là nham thạch rắn chắc. Căn bản cũng không có khả năng chôn xuống dưới nền đất đi." Nhạc tướng quân nói. "Cho nên sau này mới có cái truyền thuyết kia. Lúc đương thời người nói Hoàng Cung tiền triều cùng mọi người Phi Tiên rồi. Không ít dân chúng lại là sợ hãi. Không muốn thân phục tân triều đình. Sau này thái tổ hoàng đế mới cho việc này phong bế (không cho nói ra)."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. Trách không được nàng từ trước đến nay đều không có nghe.

Hiện tại lão Hoàng Đế đều muốn Tông quyền. Lường trước cũng sẽ không đơn giản như vậy rồi.

Đáng tiếc. Hiện tại không biết là ai giữ Tông quyền. Căn bản là một điểm manh mối đều không có.

Lúc này Nhạc tướng quân liền hít một tiếng. Nói: "Hoàng Thượng lúc này đây xem như khiêng đá đập vào chân của mình. Tám năm trước tín nhiệm Chiến Liên Thành. Ai biết hẳn lại là người tiền triều. Hiện tại đoán chừng đều làm tức chết. Bất quá lúc đầu nếu không phải Chiến Liên Thành. Thiên Long Quốc khả năng sớm đã bị lương Tần quốc cho đánh bại."

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi. "Chỉ có thể nói Chiến Liên Thành tâm tư quá nặng. Tại khi đó ra tay. Hoàng Thượng coi như là không muốn dựa vào hắn. Đó cũng là không có biện pháp."

Nhạc tướng quân cũng là đồng ý. Nói: "Không bỏ qua. Cho nên khi đó ta liền đã biết. Chiến Liên Thành người này tâm tư rất lớn. Ngay từ đầu người cùng hắn đi đến gần, Cha vốn là muốn nhắc nhở con. Nhưng mà sau suy nghĩ một chút cũng liền thôi. Con tùy hứng như vậy. Nhất định là sẽ không nghe lời cha nói."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt như thường. Bất quá nàng thanh âm ngược lại là thấp không ít. "Hiện tại con cũng không tùy hứng rồi. Bất quá bây giờ như vậy cũng đủ rồi. con giúp đỡ Tô Tô báo thù. Cũng đoạt bí tịch gia tộc cho nàng."

"Ai." Nhạc tướng quân bỗng nhiên liền thở dài một tiếng. "Người... Cũng bởi vì người giúp ân Tô Tô. Đây mới là phiền toái đây. Hiện tại khẳng định thế lực tiền triều cũng âm thầm đối kháng triều đình. Chiến Liên Thành xem như cũng là một chi trong đó. Tô Tô là truyền nhân Viên gia. Hiện nay căn bản cũng không có thể không đếm xỉa đến. Mà còn người. Cũng là vì liên lụy trong này mà liên quan."

Nhạc tướng quân vốn là muốn cho Nhạc Thiên Tuyết nhu thuận lập gia đình coi như xong. Ai biết cái này còn dẫn đến nhiều việc như vậy.

Bất quá cái này tựa hồ cũng là mạng a...

Nhạc Thiên Tuyết cũng không phải hối hận. Nàng thần sắc nhàn nhạt. Đã nói: "Cha. vương triều Thiên Long mặt ngoài bình tĩnh như thế cụ này không được lâu sẽ bị phá vỡ. Hiện tại ai cũng không thể trốn tránh. Sớm biết rõ một chút. Cái kia còn có thể sớm chuẩn bị một chút. Dù sao. con không thuận theo vương triều Thiên Long. Cũng không dựa sát vào Chiến Liên Thành."

Nhạc tướng quân sắc mặt ngưng trọng. Cũng chính là gật gật đầu.

chuyện này nói lên đến tuy rằng dễ dàng. Bất quá muốn phản lão hoàng đế. Nào có dễ dàng như vậy đây.

Bất quá hẳn vừa nghĩ tới Đồng Thiên Trường. Liền lại là đau lòng. Ông mãnh liệt liền nghĩ tới một chuyện. Nói: "Thiếu chút nữa đã quên rồi. Mẹ con sớm mấy năm trước đã nói với ta. Khi con sinh nhật 17 tuổi cho Con đi Chùa Phật tháp. Con nhớ kỹ đến mà đi."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Lúc trước thời điểm tại chùa Phật tháp. Nghe Tuệ giác đại sư cũng nói nàng sinh nhật 17 tuổi phải đi chùa Phật tháp. Hiện tại Nhạc tướng quân lại là nhắc nhở một chút. Nàng ngược lại là cảm thấy kỳ quái.

Nàng hỏi: "Mẹ để cho con đi làm gì."

"Ta cũng không biết." Nhạc tướng quân nói. "Mẹ người cũng là thần thần bí bí đấy. Ta lúc ấy hỏi nàng. Nàng cũng không nói."

Nhạc Thiên Tuyết đành phải là ừ một tiếng. Nàng thiếu chút nữa còn đã quên. Vậy Trí đại sư đã rời khỏi kinh thành được hơn một tháng. Dựa theo lúc trước như lời lúc trước ông nói. Vậy ông bây giờ còn không trở về. Đây chẳng phải là gặp chuyện gì bất trắc rồi hay sao.

Nghĩ như vậy. Nàng cũng là cảm thấy tinh lực chống đỡ hết nổi.

Nhạc tướng quân thấy nàng như thế. Vội vàng dặn dò: "Người hôm nay đã quá mệt mỏi rồi. Nghe lời cha nói. Tranh thủ thời gian đi nghỉ ngơi."

Nhạc Thiên Tuyết đứng dậy. Bên ngoài Hoa Đào tựa vội vàng đến đỡ Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Nàng lại là nghĩ tới đến một chuyện. Chính là nói: "Cha. Hoàng Thượng muốn xử trí Hứa di nương cùng Linh Vy như thế nào."

Nhạc tướng quân sắc sắc khề giật mình. Hắn suy nghĩ một chút. Nói: "Hoàng Thượng sẽ không dễ dàng giết các nàng đấy. Ngươi yên tâm đi. Hai ngày nữa. Hoàng Thượng sẽ có định đoạt."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong. Cũng liền không suy nghĩ nhiều. Dù sao sinh tử của các nàng cũng không liên quan đến mình.

Nàng đêm nay ngủ cũng không được ngon giấc. Mấy lần nằm mơ tỉnh lại. Toàn thân đều là ướt đẫm mồ hôi.

Cuối cùng trời cũng sáng. Nàng cũng là không muốn lãng phí thời gian. Chính là đi nhìn một chút Nguyên Thiên Tứ

Nguyên Thiên Tứ thương thế nghiêm trọng. Bất quá cái này có Nhạc Thiên Tuyết ra tay. Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết cũng là cam lòng. Liên tiếp cho Nguyên Thiên Tứ ăn... Nhiều đan dược.

Nhạc Thiên Tuyết cho Nguyên Thiên Tứ kiểm tra lại thương thế. Lại là thay đổi thuốc. Nàng cũng là không có cái gì có thể làm được hơn nữa. Bất quá nàng chính là lẳng lặng ngồi ở đằng kia. Cũng là bất động.

Hồi lâu. Nàng lúc này mới đứng lên. Lúc này đây bất luận ai đúng ai sai đều cũng vậy. Nhưng mà liên lụy đến Nguyên Thiên Tứ bị thương. Nàng chính là bản khoăn.

Rõ ràng là vừa mới toàn tâm toàn ý thích hắn. Lại đổi đến kết quả như vậy.

Chiến Liên Thành không bỏ qua. Hắn chán ghét người khác phản bội cùng lừa gạt. Nhưng cách làm cũng là có chút cực đoan.

Ngay từ đầu. Nàng chính là không nên tới gần Chiến Liên Thành. Cũng không phải động tình.

Thế nhưng là tâm tại sao có thể khống chế được... Nếu là có thể khống chế mà nói. Nàng ngược lại có thể sống tiêu dao tự tại.

Nghĩ như vậy. Ngược lại là khó chịu. Nàng chỉ cảm thấy có chút khó có thể hô hấp.

Lấy thân thể ra để hỏi. Nàng ngược lại là rất rõ ràng. Nàng hiện tại chẳng qua là có chút mệt nhọc. Thân thể muốn nghỉ ngơi không suy nghĩ cũng khó. (không muốn nghĩ đến, phiền toái)

Vừa ý vì cái gì liền có thể như vậy. Nàng lại kiểm tra một chút. Thoảng cái cũng liền đã hiểu. Là đau lòng. Nàng đè nén tình cảm của mình nên mới có thể khó hô hấp như vậy...

Nhạc Thiên Tuyết mới đi được hai bước. Chợt thấy trước mắt tối sầm. Cảm thấy trời đất quay cuồng đấy...

Trước kia Nhạc Thiên Tuyết mệt nhọc cũng ngủ ba ngày ba đêm. Nhưng lúc này đây Nhạc Thiên Tuyết liền ngủ mê man năm ngày năm đêm còn không tỉnh lại.

Làm cho Nhạc tướng quân lo lắng không thôi. Hắn tìm đến đại phu lại nói Nhạc Thiên Tuyết thật sự là mất máu quá nhiều. Hơn nữa tiêu hao tinh lực cũng là rất lớn. Lúc này mới bị như vậy.

"Cũng đã năm ngày rồi. Ngươi cuối cùng có hay không có biện pháp làm cho nàng tỉnh lại." Nhạc tướng quân nhấn nại tính tình hỏi.

Nếu là Nhạc Thiên Tuyết thực xảy ra chuyện gì. Hắn nhất định cầm lấy đao đi chiến Vương Phủ tìm Chiến Liên Thành tính sổ đấy.

Hiện tại hắn tại trên triều đình nhìn thấy Chiến Liên Thành cảm thấy cực kỳ khốn chịu. Hầu như tất cả mọi người biết rõ Nhạc Thiên Tuyết lúc ấy là một thân máu từ chiến Vương Phủ rồi đi.

Đại phu đã nói: "Nhạc Tướng Quân. Tiểu nhân đích thật không có cách. Chén thuốc uống vào cũng không có tác dụng..."

Nhạc tướng quân liền vẫy vẫy tay. Không buồn quan tâm để đại phu kia đi ra.

Nhạc Thiên Tuyết tuy là mê man. Bất quá cũng là không có sốt cao. Cái này đã xem như không tệ rồi.

Hiện nay Nguyên Thiên Tứ đã tỉnh lại. Nhạc Thiên Tuyết vẫn là không tỉnh.

Dựa theo lời Nguyên Thiên Tứ nói là được. Nhạc Thiên Tuyết bởi vì luyện được tiêu hao Tinh Thần lực quá lớn mới có thể như vậy. Chỉ cần làm cho nàng hào hào nằm nghỉ thêm vài ngày là được. Nhạc Thiên Tuyết tỉnh lại về sau khẳng định chính là vui vẻ đấy.

Nhạc tướng quân bán tín bán nghi. Nhưng trong nội tâm nhất định là rất bối rối vẫn không yên.

Hắn đang trông coi Nhạc Thiên Tuyết. Hoa Đào liền ở bên ngoài thông báo nói: "Lão gia. Tam hoàng tử đến. Còn mang theo thái y."

Nhạc tướng quân nhíu mày. Gần đoạn thời gian này hắn một mực tìm đại phu. Đều muốn thái y từ trong cung xem qua. Ngọc Chỉ Dương lúc này mới đến.

Bất quá hắn cẩn thận điều tra. Chuyện này cùng lão Hoàng Đế cùng Ngọc Chỉ Dương thoát không khỏi liên quan. Hiện tại mang theo thái y đến không

biết là có ý tứ gì.

Nhạc tướng quân giận tái mặt. "Lấy có để cho hắn đi."

Hoa Đào lên tiếng. Liền định đi làm rồi.

Bất quá Nhạc tướng quân lại hô một tiếng: "Chậm đã. Lại để cho thái y tiến đến. Về phần Tam hoàng tử thì không cần."

Hoa Đào cảm thấy cái này không được tốt. Bất quá nghĩ đến Nhạc tướng quân bởi vì bệnh tình Nhạc Thiên Tuyết đã là sốt ruột không thôi. Hiện nay có nóng nảy cũng là bình thường.

Hơn nữa với tư cách nô tỳ thiếp thân của Nhạc Thiên Tuyết. Nàng cũng là tức giận.

Nàng liền đi cùng Ngọc Chi Dương nói rõ rồi. Ngọc Chi Dương nụ cười nhàn nhạt. Bất quá cũng không tức giận.

Hắn nói: "Thái y. Vậy người liền vào đi thôi."

Thái y lĩnh mệnh. Liền mang theo thái giám đi vào khám và chữa bệnh cho Nhạc Thiên Tuyết.

Ngọc Chi Dương đứng ở bên ngoài viện. Thờ dài một tiếng. Hắn cũng là không tưởng được chuyện có thể như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết trong vòng năm ngày này còn chưa có tỉnh qua. Hắn đã nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết bị tổn thương nghiêm trọng như vậy.

Tuy rằng Nhạc Thiên Tuyết luôn luôn là giả bộ. Bất quá lúc này đây không có giả. Đó là rất nhiều người trông thấy tay trái của Nhạc Thiên Tuyết tay trái chảy máu từ chiến Vương Phủ đi ra...

Thái y đi vào không lâu sau khi xem xét xong thì đi ra. Ngọc Chi Dương cũng là sốt ruột. Hỏi tình huống.

Thái y có chút khó khăn. Chỉ nói: "Nhạc đại tiểu thư mạch giống như là rất yếu. Giống như người sắp bị chết vậy. Thần hiện tại cũng muốn hỏi cung xem sách một chút."

Ngọc Chi Dương đầu oanh một tiếng. Làm sao lại nghiêm trọng như vậy.

Hỏi hắn: "Người thế nhưng là chẩn đoán đúng chứ. Làm sao lại nghiêm trọng như vậy."

Thái y nói: "Mạch đập đúng như vậy. Nếu như Nhạc đại tiểu thư trong vòng ba ngày tới tỉnh thì không có chuyện gì. Nếu như không tỉnh lại. Vậy..."

Tiếp theo như thế nào. Thái y cũng là không nói ra được.

Ngọc Chi Dương lúc này sắc mặt đích thật là biến đổi rất lớn...

Nhạc Thiên Tuyết không phải quý y hay sao. Nàng lúc trước uống Hạc Đình Hồng kia còn không có chuyện gì xảy ra. Hiện tại cửa ải này cũng không qua được là sao..

Nhạc Thiên Tuyết a Nhạc Thiên Tuyết. Vén vén vì một Chiến Liên Thành liền làm hại người thành như vậy. Nếu là người cứ thế này. Vậy người cũng không đáng để ta quan tâm tới người như vậy.(ý là anh để ý quan tâm cô)

Tuy rằng là nghĩ như vậy. Ngọc Chi Dương vẫn là lo lắng. Hắn nói ra: "Vậy người còn không mau đi."

Thái y vội vàng chính là hồi cung. Không dám chậm trễ nữa rồi.

Cho nên toàn bộ Thái y viện cũng là bận rộn. Nhạc Thiên Tuyết bệnh tình truyền đến Thái y viện. Tự nhiên cũng là sẽ truyền đến chiến Vương Phủ.

Hạo Nguyệt cùng Truy tinh nhìn xuống không nói. Bọn hắn ngày đó đều trông thấy Nhạc Thiên Tuyết là quật cường như thế nào. Lại là trông thấy Nhạc Thiên Tuyết chảy máu đi ra ngoài. Nhưng mà. Chiến Liên Thành dĩ nhiên là cùng Nhạc Thiên Tuyết quan hệ tan vỡ. Hiện tại tình huống này. Cũng không thể tại trước mặt Chiến Liên Thành nói cái gì. Bằng không chính là mình mang vạ đấy.

Chẳng qua là khi muộn. Hạo Nguyệt có việc đi tìm Chiến Liên Thành. Lại phát hiện không thấy bóng dáng Chiến Liên Thành.

Nàng lúc ấy cũng là không để trong lòng. Bởi vì Chiến Liên Thành là chủ tử. Cái này muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó. Nàng chỉ là một thuộc hạ làm sao có thể quan tâm hỏi quá được.

Chẳng qua là nàng cũng không nghĩ ra. Chiến Liên Thành lại đi phủ tướng quân.

Tại sao phải đến phủ tướng quân. Liền chính hắn cũng không biết. Chẳng qua là đeo thêm một mặt nạ. Chính là không tự chủ được đến nơi này.

Chiến Liên Thành đợi đã lâu. Rút cuộc Nhạc tướng quân cũng đi nghỉ ngơi. Chỉ để lại Hoa Đào canh gác.

Hoa Đào không biết võ công. Chỉ cần nhẹ nhàng điểm huyết đạo. Chính là hôn mê rồi.

Cách lựa mông. Chiến Liên Thành trông thấy Nhạc Thiên Tuyết lẳng lẳng nằm đấy. Trong phòng tuy là đốt một ngọn nến. Nhưng quá yếu. Hắn cũng là thấy không rõ khuôn mặt Nhạc Thiên Tuyết .

Đến gần. Rồi mới miễn cưỡng trông thấy sắc mặt nàng có chút xanh trắng. hô hấp rất là yếu ớt.

Quả thật giống như người sắp bị chết vậy...

Chiến Liên Thành dừng bước. Không có tiến về phía trước. Hắn ngược lại là mãnh liệt lấy lại tinh thần. Vì cái gì muốn đến nơi này. Vì cái gì muốn đến nhìn nàng. Hiện tại. Nàng sống hay chết cũng cùng hắn không có quan hệ rồi.

Lời nàng nói. Một kiếm đã chặt đứt hết thấy quan hệ giữa bọn họ.

Quả thật là lòng dạ ác độc. Nữ nhân này.

Chiến Liên Thành xoay người. Cũng là nhện xuống không có quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái. Chính là rời đi.

Chỉ có điều Chiến Liên Thành đêm nay cũng là tâm thần bất định trong lòng bất an...

Cũng là rất kỳ quái. Sau khi Chiến Liên Thành đến. Ngày hôm sau Nhạc Thiên Tuyết chính là tỉnh lại.

Nhạc tướng quân vốn là thật cao hứng. Dù sao Nhạc Thiên Tuyết cũng ngủ nhiều ngày như vậy. Thật đúng là tìm được đường sống trong chỗ chết rồi.

Hắn đang rất cảm động một phen. Nhạc Thiên Tuyết lại họa gió không đáp lời: "Ta có chút đói. Hoa Đào. Ngươi tranh thủ thời gian làm cho ta một ít thức ăn đến đây."

Nhạc tướng quân sững sờ. Nhìn nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Thấy nàng quả thật là nàng không còn đáng vẻ đau buồn như trước nữa. Lại là ghét bỏ chính mình vài ngày không tắm rửa. Chính mình đi lau rửa một chút

Đội chính nàng rửa mặt mũi xong. Nhạc Thiên Tuyết không còn bộ dáng tới nhọt như mấy ngày hôm trước nữa.

Nàng tay trái băng gạc cũng là cởi ra. Phía trên miệng vết thương dĩ nhiên là có một vết sẹo. Thoạt nhìn là cũng tốt hơn trước nhiều.

Phòng bếp bên kia nhưng lại là làm nhiều món ăn ngon. Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy vậy. Cũng là vội vàng hô Nhạc tướng quân đến. "Cha. Ngươi đừng ngồi không nha. Nhanh ngồi xuống đây."

Nhạc tướng quân vốn là thương tâm vài ngày. Lo lắng vài ngày. Lúc này trông thấy Nhạc Thiên Tuyết đã tốt hơn nhiều cũng yên tâm.

Ông vẫn gần như luôn ở đây trong coi Nhạc Thiên Tuyết. Trông thấy Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt quả thật là tốt nên không ít.

Hắn bỗng nhiên chính là hừ một tiếng "Thật sự là hù chết. Ngươi nói ngươi hôn mê nhiều ngày như vậy là vì cái gì. Chính là vì ngươi làm cho cha lo lắng."

Nhạc Thiên Tuyết trong miệng còn đồ ăn. Nàng một đôi mắt ngược lại là rất vô tội trừng lớn nhìn xem Nhạc tướng quân.

Nàng mang thứ đó nuốt vào. Lúc này mới nói: "Cha. Con nào biết được cha quan tâm chăm sóc con như vậy. Lại là trông con nhiều ngày như vậy. Bất quá Thiên Tứ không nói cho cha à. Hắn hẳn là tỉnh rồi mới phải..."

Nhạc tướng quân trừng nàng một cái. Nói: "Thật sự là tạo nghiệt. Ta lại có một đứa con gái như con. Thiên Tứ đích thật là đã nói. Để cho ta không cần lo lắng cho con. Nhưng mà đại phu đều nói con mạch đập rất yếu. Ta sao có thể không lo lắng được."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút điểm áy náy. Dù sao nàng ngày đó là bỗng nhiên bất tỉnh.

May mắn cũng là ở trong phủ tướng quân. Không sợ có người đối với chính mình bất lợi.

Nàng nói: "Con tuy ngủ mấy ngày. Tuy rằng mấy ngày đó mạch của con rất yếu như là không tốt. Nhưng đây là con cố ý làm như vậy không có việc gì."

"Đây đều là cách làm của cao thủ võ lâm." Nhạc tướng quân nhìn chăm chăm vào nàng. "Xem ra ngươi cũng là trưởng thành. Lại có thể gạt cha như vậy."

Nhạc tướng quân là tính tình người trong. Lúc này lại là có chút thương cảm.

Nhạc Thiên Tuyết tay cứng đờ. Nàng áp hô hấp của nàng được như vậy không phải vì nàng là võ lâm cao thủ. Nàng làm sao có được nội lực như vậy.

Cái này là do máu của nàng và mọi người không giống nhau. Đây chỉ là một phương pháp kèm theo của Đường môn mà thôi. Nguyên Thiên Tứ cũng là biết rõ như vậy. Lúc ấy còn nói qua cái này cho ông thế nào mà bây giờ vẫn như vậy. (ý là vấn đề ông lo lắng quá mức và trách móc)

Nàng vội vàng nói: "Cha. Việc công bận bịu. con ngày thường cùng cha nói cũng không có thời gian mà."

Nhạc tướng quân hay vẫn là vậy vậy tay. "Được rồi được rồi. Con không cần nói nữa rồi... Để cho ta bản thân thương tâm thoáng một phát."

Nhạc Thiên Tuyết khòe miệng co rút.

Chẳng qua là phụ tử hai người nói vài câu. Tăng thúc liền vội vàng đến bẩm báo.

"Lão gia. Trong nội cung phái người đến. Nói Hoàng thượng chút nữa xuất cung đến phủ tướng quân. Thông báo để cho lão gia chuẩn bị trước một chút." Tăng thúc nói ra.

Nhạc tướng quân cùng Thiên Tuyết sững sờ. Liếc nhau một cái.

"Hoàng thượng thật là thật lo lắng bệnh tình của con. Còn phái người đến nhiều lần. Toàn bộ Thái y viện đều là run run khắc khắc đấy. Cũng đã hai người bị cách chức," Nhạc tướng quân nói. "Ngày hôm qua Tam hoàng tử còn đến qua. Thấy con tình huống vẫn như vậy. Cù Long này cũng là nhăn lại. Tối hôm qua thái y còn nói con không tốt. Tam hoàng tử liền tiến cung bẩm báo. Hoàng Thượng có thể là lo lắng quá mức. Rút cuộc nhịn không được muốn xuất cung đến nhìn con."

CHương 140 bị ép tham gia đại điển chọn phi

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng hơi hơi nhủ mảy. Loại lo lắng này không biết có tình nguyện không đây.

Bất quá nàng nói cách khác: "Vây bây giờ có thể hay không phái người tiến cung báo cho biết Hoàng Thượng ta không có chuyện gì. Để cho ông ấy đừng đến. Nếu quả thật muốn đến. Vây sau này chúng ta còn nhiều việc liên quan đến."

Hoàng Đế quanh năm không ra khỏi cung một lần. Cái này tốt rồi. Xuất cung một chuyến lại là đi thăm đại tiểu thư của phủ tướng quân. Đây cũng là không thể nào nói nổi a. Nhạc Thiên Tuyết về sau nhất định sẽ càng ngày có nhiều chỉ trích hơn nữa.

Huống chi Nhạc Thiên Tuyết thật sự là có chút phiền chán. Hoàng đế này được hay không nên dừng lại một chút. Nàng sống hay chết cũng cùng Hoàng Đế không quan hệ a.

Nhạc tướng quân trầm mặt. Nói: "Hiện nay Hoàng Thượng nếu như phái người đến truyền lời. Cái kia nhất định sẽ không thay đổi chủ ý. Người chuẩn bị một chút. Cái này nhất định là phải nghênh đón hoàng thượng."

Nhạc Thiên Tuyết thiếu chút nữa trợn trừng mắt một cái. Nói: "Con đây có thể không tiếp tiếp tục gia bệnh."

"Không cần. Con chỉ là thấy Hoàng Thượng một chút mà thôi. Mọi thứ không thể làm khác. Hoàng Thượng nếu như là một cái mất hứng. Càng là phiền toái." Nhạc tướng quân nói.

Bọn hần phụ tử hai người đều là chán ghét lão Hoàng Đế. Đây cũng có thể làm sao được. Người ta là Hoàng Đế. Người coi như là mất hứng không muốn gặp cũng không được.

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng. Cũng chỉ là đáp ứng.

Qua nửa canh giờ. Hoàng Đế rút cuộc cũng tới phủ tướng quân. Hoàng đế này xuất hành cũng khua chiêng gõ mõ lớn như vậy (phô trương thanh thế ý mà). Đi có vài chục phong ảnh thị vệ.

Dân chúng đầy bên ngoài bao vây lấy Phủ tướng quân. Tất cả mọi người muốn nhìn hoàng đế tôn quý một chút.

Nhạc tướng quân cùng Nhạc Thiên Tuyết đứng ở bên ngoài chờ. Sau khi hành lễ. Chính là đón Hoàng Đế đi vào phủ tướng quân.

Hoàng Đế nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết. Thấy nàng sắc mặt bình thường. Chính là nói. "Tuyết nha đầu. Người nhưng lại hừ chết trầm rồi. May mắn lúc này đây người cũng là bình an vô sự."

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng là khó chịu. Lúc này đây biến thành như vậy thế nhưng là may mắn mà có hoàng thượng quan tâm a. Bây giờ còn nói những lời này. Quả thực là có chút ngán ngẫm.

Nàng nói: "Hoàng Thượng. Thần nữ vô sự. Hoàng Thượng không cần lo lắng như vậy."

"Thân thể người tốt nhất nên kiểm tra lại một chút. Không thể lại xảy ra vấn đề gì." Hoàng Đế ngồi xuống. Liền phân phó thái y đi theo bắt mạch kiểm tra cho Nhạc Thiên Tuyết một phen.

Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên chuyển tốt. Hần cũng là chuẩn bị không kịp. Bất quá đây cũng là chuyện tốt. Hoàng Đế biết rõ thân phận của nàng. Cho nên đối chuyển biến này của nàng cũng không cảm thấy quá kỳ quái.

Nhạc Thiên Tuyết để mặc cho thái y bắt mạch. Bất quá nàng khí huyết còn không hoàn toàn như bình thường. Cho nên vẫn hơi kém một chút.

Thái y đã kiểm tra xong nói: "Hoàng Thượng. Nhạc tiểu thư đã là tốt lên rất nhiều. Chỉ cần uống thêm nửa tháng thuốc bổ là được.,"

Hoàng Đế cũng là cao hứng. Liền nở nụ cười một tiếng. "Rất tốt rất tốt. Nếu như vậy. Đó là không chậm trễ thời gian."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Chậm trễ thời gian.

Nàng thu tay lại. Nghi hoặc hỏi: "Hoàng Thượng. Cái gì chậm trễ thời gian."

Hoàng Đế liền nói: "Người không biết. Chẳng lẽ là Hoàng Hậu không phải thiếp mời đến phủ tướng quân. Mà thôi. Trẫm bây giờ nói cũng giống như vậy. Năm ngày sau. Chính là ngày đại điển chọn phi. Người cũng là ở trong đó."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt cứng đờ. Chuyện gì xảy ra...

nói như vậy. Nàng liền tỉnh ngượng ngủ thêm nhiều ngày nữa. Làm sao lại vừa vận dụng đến chuyện này.

Nhạc tướng quân cũng là thần sắc biến đổi. Hắn đã từng nói. Không cho Nhạc Thiên Tuyết gả vào hoàng thất. Hiện tại tham gia đại điển chọn phi này. Nếu như bất hạnh trúng tuyển. Đó là nhất định phải gả vào hoàng thất rồi.

Hắn lập tức đã nói: "Tuyết Nhi thân thể này còn có chút suy yếu. Ngày đại điển chọn phi vẫn là không nên tham gia. Mời Hoàng Thượng thứ lỗi. Thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Chẳng qua là Hoàng Đế liền giận tái mặt. Nói: "Thái y mới vừa nói đã là không ngại rồi. Hơn nữa người tham gia đại điển chọn phi cũng là đã được chọn lọc qua. Tuyết nha đầu có lẽ người cũng rất cao hứng. Nàng còn mấy ngày nữa đã là mười bảy rồi. Chẳng lẽ còn không chuẩn bị gả đi. Trẫm đáp ứng người. Nàng tất nhiên sẽ không làm Trắc Phi. Nếu có làm cũng là làm chính phi."

Cái hoàng ân này mệnh mỏng cuộn cuộn(hoàng ân lớn). Nhạc Thiên Tuyết nhưng lại thật là chịu không được a.

Nàng lúc này trong nội tâm chính là hỗn loạn không thôi. Không nói trước nàng đối Chiến Liên Thành còn có cảm tình. Coi như là không có. Nàng cũng là không muốn tham gia cái đại điển quỷ quái này.

Lúc trước nàng còn đã đáp ứng với Trí đại sư. Lời thề này không thể vi phạm

Nhạc Thiên Tuyết giặt mình một cái. Ngược lại là gấp giọng nói: "Hoàng Thượng. Kỳ thật thần nữ sớm đã cùng người khác xứng hôn rồi."(định trước hôn ước)

Hoàng Đế liền hé mắt. Nói ra: "Cái gì. Là ai."

Nhìn bộ dạng của Nhạc Thiên Tuyết coi như là trấn định. Hắn liền chuyển hướng nhìn đến Nhạc tướng quân. May mắn Nhạc tướng quân đã thành thói quen khi thấy Nhạc Thiên Tuyết gây rối. Lập tức cũng là không hoảng loạn.

"Là Sư phụ Thiên Tứ." Nhạc Thiên Tuyết quả nhiên chính là đem Nguyên Thiên Tứ vớt ra đi. Lúc này tình huống khẩn cấp. Nhưng lại không quản được nhiều như vậy.

Hoàng Đế nhíu mày. "Rõ ràng chính là sư phụ của người. Người lại cùng hắn xứng hôn. Người coi như là trẫm có thể dễ dàng gạt sao. ."

Cái này. Hoàng Đế cũng là có chút điểm tức giận.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vì cái gì mà thần nữ và sư phụ không thể kết hôn. Hình như luật lệ Thiên Long cũng không quy định chuyện này."

Thấy nàng miệng lưỡi bén nhọn. Hoàng Đế sắc mặt cũng là trầm xuống.

Hắn hừ một tiếng. : "Tuyết nha đầu. Người là một trong những người tham gia đại điển chọn phi. Cũng không thể một mình lập gia đình. Nếu là người không được chọn. Người lúc này mới có thể gả cho người khác. Cái quy định này đã có từ sớm rồi. Chẳng lẽ người không biết. Trẫm hiện tại mặc kệ người có phải thật hay không xứng hôn rồi. Dù sao chính là hết hiệu lực."

Nhạc Thiên Tuyết tức giận. Lại là như vậy.

Bất quá đây cũng là khó trách. Trước kia Hoàng Đế thời điểm còn thanh niên. nữ tử Tuổi trẻ hết thấy đều không được kết hôn. Sau đó tiến cung tham gia tuyển phi. Nếu là không trúng cử. Lúc này mới có thể được kết hôn.

Hiện tại là hoàng tử chọn phi. Ngược lại không cần long trọng như vậy. trước ngày đại điển chọn phi một tháng. Nếu như đã định ra hôn sự. Dù sao khi đó Hoàng Hậu vẫn còn đang lựa chọn. Nếu là khi đó nói ra rồi. thì Nàng kia chính là không có tư cách tham gia. Đáng thương Nhạc Thiên Tuyết. Khi đó căn bản là không nghĩ tới cái vấn đề này. Hiện tại vội vã nói nàng cùng Nguyên Thiên Tứ xứng hôn đó cũng là vô dụng đấy. Bởi vì đã bỏ lỡ ngày quy định.

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Đó không phải là khi dễ người. Thần nữ lại không thích hoàng tử."

"Láo xược. Kết hôn là đại sự. Người tự mình làm sao có thể làm chủ." Hoàng Đế dĩ nhiên là có điểm tức giận. "Nhạc khanh gia. Người thật đúng là vô phương dạy dỗ nữ nhân."(không thể dạy dỗ nữ nhân)

Nhạc tướng quân cũng là bất đắc dĩ. Hắn là nam nhân tự nhiên là có điểm sơ ý. Cũng không nghĩ tới tình huống ngày hôm nay.

Tuy rằng hắn không muốn làm cho Nhạc Thiên Tuyết tham gia. Bất quá đây là quy định. Hắn nếu là phản kháng. Cái kia chính là lại để cho Hoàng Đế bắt được nhược điểm rồi.

Hắn cũng chỉ nói: "Hoàng Thượng xin bớt giận. Thần nhất định sẽ hảo hảo quản giáo."

Hoàng Đế lại là lạnh lùng vút bỏ một câu. "Tuyệt nha đầu. Đừng có lại nghĩ đến tìm lấy cái cớ gì. Rất nhiều người đều muốn đi tham gia đại điển chọn phi mà không có tư cách đấy. Bối giá hồi cung."

Hoàng Đế là vô cùng cao hứng khi đến. Kết quả chính là nổi giận đùng đùng rồi đi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất đắc dĩ. Suy nghĩ hồi lâu. Vẫn là không có cái biện pháp tốt gì.

Nhạc tướng quân nói ra: "Khi đó cho người gả cho Lý công tử. Người chính là không muốn. Hiện tại thì được rồi. phải vào cung tham gia tuyển chọn."

Nếu như phải gả cho lý công tử kia. Nhạc Thiên Tuyết nhưng lại tình nguyện không làm người.

Nàng nói ra: "Cha. Hai cái đều là tử lộ (đường chết). Cha cũng không biết xấu hổ để cho con đi."

Nhạc tướng quân cũng là lo lắng. "Cái kia bằng không thì sao đây. Nếu như người khi đó gả cho Lý công tử. Bằng tính tình bây giờ của con. Nhất định sẽ đem Lý công tử cho bỏ. Cái kia chính là một con đường sống rồi."

Nhạc Thiên Tuyết thiếu chút nữa liền vỗ tay. Nhạc tướng quân lại là nghĩ một điểm quan trọng như vậy.

Bất quá bây giờ nói một chút thì cũng muộn rồi. Lý công tử sớm đã bị Nhạc Thiên Tuyết phé ngay lập tức. Cuối cùng còn bị Chiến Liên Thành khiến cho cả nhà bị vạ lây.

Cái này nhớ tới Chiến Liên Thành. Nhạc Thiên Tuyết lại là cảm thấy ngực khó chịu. Nếu là Chiến Liên Thành cùng nàng còn không cãi nhau mà trở mặt. Cái kia do hắn ra mặt. Chuyện này khẳng định là có thể giải quyết tốt.

Lão Hoàng Đế hiện tại chính là khi dễ nàng không cso ai làm chỗ dựa. Nàng suy nghĩ một chút. Lại là không vui. Tại đây sinh hoạt thật đúng là phí đầu óc đây.

Cuối cùng. Nhạc tướng quân liền nghĩ đến một điểm quan trọng. Nói: "Không bằng người cùng với Thiên Tử gạo nấu thành cơm. Nói như vậy Hoàng Thượng cũng không làm gì được người rồi."

Nhạc Thiên Tuyết trừng Nhạc tướng quân. Cả giận nói: "Như vậy sao được."

"Như thế nào thì không được. Người không phải mới vừa rồi còn lợi dụng hắn. Cha nghĩ đến đám các người là đã nguyện ý trung thân đại sự (kết hôn với nhau)." Nhạc tướng quân lời nói thâm thía nói. "Hiện nay đây là biện pháp duy nhất. Bằng không thì người thật là muốn tiến cung. Khi đó muốn làm Thái Tử Phi hay là muốn làm Nhị hoàng tử phi. Chính người suy nghĩ thật kỹ."

Vừa nói như vậy. Nhạc Thiên Tuyết lại là nhúc nhủ. Liền vẫy vẫy tay. "Tốt rồi tốt rồi. Tự chính mình phải nghĩ biện pháp. Cha có thể nói ra lời nói không đáng tin cậy như vậy." (đoạn này hơi khó hiểu câu cuối)

Nhạc Thiên Tuyết cái này liền xoay người. Không muốn cùng Nhạc tướng quân thảo luận nữa.

Nhạc tướng quân nói cũng không thể nói. Cái gì gọi là không đáng tin cậy. Hắn bộ dạng như vậy còn không đáng tin cậy.

Danh sách thâm gia đại điển chọn phi. Tổng cộng cũng chính là hai mươi nữ tử. Bất quá từng người đều có thân thể hiển hách.

Chuyện sốt dẻo này. Mọi người đều đoán định là con gái thừa tướng Dương Ninh trúng tuyển.

Nhưng mà Hoàng Đế vừa mới tự mình đi phủ tướng quân nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Đây cũng có không ít người đem bạc đặt ở trên người Nhạc Thiên Tuyết. Hoàng Đế quan tâm đến Nhạc Thiên Tuyết như vậy. Khẳng định là có thể trúng tuyển.

Lúc này đây tổng cộng có bốn hoàng tử chọn phi. Là một việc trọng đại. Bình thường mà nói. Ngoại trừ duy nhất chánh phi. Thái Tử cùng các hoàng tử còn có thể lại chọn lựa hai Trắc Phi. Đây đã là cực hạn. Cho nên hai mươi người tham gia. Nhất định là có người sẽ không trúng cử.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn danh sách. Những người này nàng cũng là có chút điểm ấn tượng. Chính giữa không thiếu mỹ nhân.

Bất quá đẹp cũng không phải là thứ cần nhất. Quan trọng là ... Nàng kia thân thể như thế nào. Để các vương gia nhìn trúng. Hết thấy dùng quyền thế làm đầu. Có rất ít tình yêu.

Nàng liền tiếp là hít tốt mấy hơi thở. Hoa Đào cũng là nhìn không được rồi. Nói: "Tiểu thư. Hiện nay giống như cũng chỉ có chiến Vương gia có thể đến giúp người rồi. Dưới gầm trời này. Cũng chỉ có chiến Vương gia dám cùng Hoàng Thượng đối kháng a."

Hoa Đào chẳng qua là nói ra một cái ý kiến. Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết cái kia sắc mặt có chút tối sầm.

Nhạc Thiên Tuyết hữu ý vô ý nhìn nhìn miệng vết thương trên cổ tay mình. Đã nói: "Hắn hiện tại làm sao sẽ giúp ta. Hơn nữa ta không muốn cầu hắn hỗ trợ."

Hoa Đào không pháp. Chẳng qua là cùng Nhạc Thiên Tuyết cùng một chỗ ưu sầu. Không thể tưởng được cái này là quý y cô nương y thuật tuyệt đỉnh. Cũng có không đường thối lui thời điểm.

Bất quá còn có vài ngày nữa. Nhạc Thiên Tuyết cũng không nóng nảy.

Nàng trước đi xem Nguyên Thiên Tứ. Nguyên Thiên Tứ tuy rằng còn không biết Nhạc Thiên Tuyết vừa rồi lợi dụng hắn. Bất quá cũng bởi vì ngực bị một kiếm kia. Hắn đã hận chết Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Bị ép tham gia đại điển chọn phi

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng hơi hơi nhũn mày. Loại lo lắng này không biết có tình nguyện không đây.

Bất quá nàng nói cách khác: "Vậy bây giờ có thể hay không phái người tiến cung báo cho biết Hoàng Thượng ta không có chuyện gì. Để cho ông ấy đừng đến. Nếu quả thật muốn đến. Vậy sau này chúng ta còn nhiều việc liên quan đến."

Hoàng Đế quanh năm không ra khỏi cung một lần. Cái này tốt rồi. Xuất cung một chuyến lại là đi thăm đại tiểu thư của phủ tướng quân. Đây cũng là không thể nào nói nổi a. Nhạc Thiên Tuyết về sau nhất định sẽ càng ngày có nhiều chỉ trích hơn nữa.

Huống chi Nhạc Thiên Tuyết thật sự là có chút phiền chán. Hoàng đế này được hay không nên dừng lại một chút. Nàng sống hay chết cũng cùng Hoàng Đế không quan hệ a.

Nhạc tướng quân trầm mặt. Nói: "Hiện nay Hoàng Thượng nếu như phái người đến truyền lời. Cái kia nhất định sẽ không thay đổi chủ ý. Người chuẩn bị một chút. Cái này nhất định là phải nghênh đón hoàng thượng."

Nhạc Thiên Tuyết thiếu chút nữa trợn trừng mắt một cái. Nói: "Con đây có thể không tiếp tiếp tục gia bệnh."

"Không cần. Con chỉ là thấy Hoàng Thượng một chút mà thôi. Mọi thứ không thể làm khác. Hoàng Thượng nếu như là một cái mắt hùm. Càng là phiền toái." Nhạc tướng quân nói.

Bọn hắn phụ tử hai người đều là chán ghét lão Hoàng Đế. Đây cũng có thể làm sao được. Người ta là Hoàng Đế. Người coi như là mắt hùm không muốn gặp cũng không được.

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng. Cũng chỉ là đáp ứng.

Qua nửa canh giờ. Hoàng Đế rút cuộc cũng tới phủ tướng quân. Hoàng đế này xuất hành cũng khoa chiêng gõ mõ lớn như vậy (phô trương thanh thế ý mà). Đi có vài chục phong ảnh thị vệ.

Dân chúng đầy bên ngoài bao vây lấy Phủ tướng quân. Tất cả mọi người muốn nhìn hoàng đế tôn quý một chút.

Nhạc tướng quân cùng Nhạc Thiên Tuyết đứng ở bên ngoài chờ. Sau khi hành lễ. Chính là đón Hoàng Đế đi vào phủ tướng quân.

Hoàng Đế nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết. Thấy nàng sắc mặt bình thường. Chính là nói: "Tuyệt nha đầu. Người nhưng lại hù chết trẫm rồi. May mắn lúc này đây người cũng là bình an vô sự."

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng là khó chịu. Lúc này đây biến thành như vậy thế nhưng là may mắn mà có hoàng thượng quan tâm a. Bây giờ còn nói những lời này. Quả thực là có chút ngán ngấm.

Nàng nói: "Hoàng Thượng. Thần nữ vô sự. Hoàng Thượng không cần lo lắng như vậy."

"Thân thể người tốt nhất nên kiểm tra lại một chút. Không thể lại xảy ra vấn đề gì." Hoàng Đế ngồi xuống. Liền phân phó thái y đi theo bắt mạch kiểm tra cho Nhạc Thiên Tuyết một phen.

Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên chuyển tốt. Hắn cũng là chuẩn bị không kịp. Bất quá đây cũng là chuyện tốt. Hoàng Đế biết rõ thân phận của nàng. Cho nên đối chuyện biến này của nàng cũng không cảm thấy quá kỳ quái.

Nhạc Thiên Tuyết để mặc cho thái y bắt mạch. Bất quá nàng khí huyết còn không hoàn toàn như bình thường. Cho nên vẫn hơi kém một chút.

Thái y đã kiểm tra xong nói: "Hoàng Thượng, Nhạc tiểu thư đã là tốt lên rất nhiều. Chỉ cần uống thêm nửa tháng thuốc bổ là được. , "

Hoàng Đế cũng là cao hứng. Liền nở nụ cười một tiếng. "Rất tốt rất tốt. Nếu như như vậy. Đó là không chậm trễ thời gian."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Chậm trễ thời gian.

Nàng thu tay lại. Nghi hoặc hỏi: "Hoàng Thượng. Cái gì chậm trễ thời gian."

Hoàng Đế liền nói: "Người không biết. Chẳng lẽ là Hoàng Hậu không phái thiếp mời đến phủ tướng quân. Mà thôi. Trăm bảy giờ nói cũng giống như vậy. Năm ngày sau. Chính là ngày đại điển chọn phi. Người cũng là ở trong đó."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt cứng đờ. Chuyện gì xảy ra...

nói như vậy. Nàng liền tình nguyện ngủ thêm nhiều ngày nữa. Làm sao lại vừa vặn đến chuyện này.

Nhạc tướng quân cũng là thần sắc biến đổi. Hắn đã từng nói. Không cho Nhạc Thiên Tuyết gả vào hoàng thất. Hiện tại tham gia đại điển chọn phi này. Nếu như bất hạnh trúng tuyển. Đó là nhất định phải gả vào hoàng thất rồi.

Hắn lập tức đã nói: "Tuyết Nhi thân thể này còn có chút suy yếu. Ngày đại điển chọn phi vẫn là không nên tham gia. Mời Hoàng Thượng thứ lỗi. Thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Chẳng qua là Hoàng Đế liền giận tái mặt. Nói: "Thái y mới vừa nói đã là không ngại rồi. Hơn nữa người tham gia đại điển chọn phi cũng là đã được chọn lọc qua. Tuyết nha đầu có lẽ người cũng rất cao hứng. Nàng còn mấy ngày nữa đã là mười bảy rồi. Chẳng lẽ còn không chuẩn bị gả đi. Trẫm đáp ứng người. Nàng tất nhiên sẽ không làm Trắc Phi. Nếu có làm cũng là làm chính phi."

Cái hoàng ân này mệnh mông cuồn cuộn(hoàng ân lớn). Nhạc Thiên Tuyết nhưng lại thật là chịu không được a.

Nàng lúc này trong nội tâm chính là hỗn loạn không thôi. Không nói trước nàng đối Chiến Liên Thành còn có cảm tình. Coi như là không có. Nàng cũng là không muốn tham gia cái đại điển quỷ quái này.

Lúc trước nàng còn đã đáp ứng với Trí đại sư. Lời thề này không thể vi phạm

Nhạc Thiên Tuyết giật mình một cái. Ngược lại là gấp giọng nói: "Hoàng Thượng. Kỳ thật thần nữ sớm đã cùng người khác xứng hôn rồi."(định trước hôn ước)

Hoàng Đế liền hé mắt. Nói ra: "Cái gì. Là ai."

Nhìn bộ dạng của Nhạc Thiên Tuyết coi như là trấn định. Hắn liền chuyển hướng nhìn đến Nhạc tướng quân. May mắn Nhạc tướng quân đã thành thói quen khi thấy Nhạc Thiên Tuyết gầy rồi. Lập tức cũng là không hoảng loạn.

"Là Sư phụ Thiên Tứ." Nhạc Thiên Tuyết quả nhiên chính là đem Nguyên Thiên Tứ vớt ra đi. Lúc này tình huống khẩn cấp. Nhưng lại không quản được nhiều như vậy.

Hoàng Đế nhíu mày. "Rõ ràng chính là sư phụ của người. Người lại cùng hắn xứng hôn. Người coi như là trẫm có thể dễ dàng gạt sao. . "

Cái này. Hoàng Đế cũng là có chút điểm tức giận.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vì cái gì mà thần nữ và sư phụ không thể kết hôn. Hình như luật lệ Thiên Long cũng không quy định chuyện này."

Thấy nàng miệng lưỡi bén nhọn. Hoàng Đế sắc mặt cũng là trầm xuống.

Hắn hừ một tiếng. : "Tuyết nha đầu. Người là một trong những người tham gia đại điển chọn phi. Cũng không thể một mình lập gia đình. Nếu là người không được chọn. Người lúc này mới có thể gả cho người khác. Cái quy định này đã có từ sớm rồi. Chẳng lẽ người không biết. Trẫm hiện tại mặc kệ người có phải thật hay không xứng hôn rồi. Dù sao chính là hết hiệu lực."

Nhạc Thiên Tuyết tức giận. Lại là như vậy.

Bất quá đây cũng là khó trách. Trước kia Hoàng Đế thời điểm còn thanh niên. nữ tử Tuổi trẻ hết thảy đều không được kết hôn. Sau đó tiến cung tham gia tuyển phi. Nếu là không trúng cử. Lúc này mới có thể được kết hôn.

Hiện tại là hoàng tử chọn phi. Ngược lại không cần long trọng như vậy. trước ngày đại điển chọn phi một tháng. Nếu như đã định ra hôn sự. Dù sao khi đó Hoàng Hậu vẫn còn đang lựa chọn. Nếu là khi đó nói ra rồi. thì Nàng kia chính là không có tư cách tham gia. Đáng thương Nhạc Thiên Tuyết. Khi đó căn bản là không nghĩ tới cái vấn đề này. Hiện tại vội vã nói nàng cùng Nguyên Thiên Tứ xứng hôn đó cũng là vô dụng đấy. Bởi vì đã bỏ lỡ ngày quy định.

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Đó không phải là khi dễ người. Thần nữ lại không thích hoàng tử."

"Láo xược. Kết hôn là đại sự. Ngươi tự mình làm sao có thể làm chủ." Hoàng Đế dĩ nhiên là có điểm tức giận. "Nhạc khanh gia. Ngươi thật đúng là vô phương dạy dỗ nữ nhân." (không thể dạy dỗ nữ nhân)

Nhạc tướng quân cũng là bất đắc dĩ. Hắn là nam nhân tự nhiên là có điểm sơ ý. Cũng không nghĩ tới tình huống ngày hôm nay.

Tuy rằng hắn không muốn làm cho Nhạc Thiên Tuyết tham gia. Bất quá đây là quy định. Hắn nếu là phản kháng. Cái kia chính là lại để cho Hoàng Đế bắt được nhược điểm rồi.

Hắn cũng chỉ nói: "Hoàng Thượng xin bớt giận. Thần nhất định sẽ hảo hảo quản giáo."

Hoàng Đế lại là lạnh lùng vứt bỏ một câu. "Tuyệt nha đầu. Đừng có lại nghĩ đến tìm lấy cái cớ gì. Rất nhiều người đều muốn đi tham gia đại điển chọn phi mà không có tư cách đây. Bối giả hồi cung."

Hoàng Đế là vô cùng cao hứng khi đến. Kết quả chính là nổi giận đùng đùng rồi đi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất đắc dĩ. Suy nghĩ hồi lâu. Vẫn là không có cái biện pháp tốt gì.

Nhạc tướng quân nói ra: "Khi đó cho ngươi gả cho Lý công tử. Ngươi chính là không muốn. Hiện tại thì được rồi. phải vào cung tham gia tuyển chọn."

Nếu như phải gả cho lý công tử kia. Nhạc Thiên Tuyết nhưng lại tình nguyện không làm người.

Nàng nói ra: "Cha. Hai cái đều là tử lộ (đường chết). Cha cũng không biết xấu hổ để cho con đi."

Nhạc tướng quân cũng là lo lắng. "Cái kia bằng không thì sao đây. Nếu như ngươi khi đó gả cho Lý công tử. Bằng tính tình bây giờ của con. Nhất định sẽ đem Lý công tử cho bỏ. Cái kia chính là một con đường sống rồi."

Nhạc Thiên Tuyết thiếu chút nữa liền vỗ tay. Nhạc tướng quân lại là nghĩ một điểm quan trọng như vậy.

Bất quá bây giờ nói một chút thì cũng muộn rồi. Lý công tử sớm đã bị Nhạc Thiên Tuyết phé ngay lập tức. Cuối cùng còn bị Chiến Liên Thành khiến cho cả nhà bị vạ lây.

Cái này nhớ tới Chiến Liên Thành. Nhạc Thiên Tuyết lại là cảm thấy ngực khó chịu. Nếu là Chiến Liên Thành cùng nàng còn không cãi nhau mà trở mặt. Cái kia do hắn ra mặt. Chuyện này khẳng định là có thể giải quyết tốt.

Lão Hoàng Đế hiện tại chính là khi dễ nàng không cso ai làm chỗ dựa. Nàng suy nghĩ một chút. Lại là không vui. Tại đây sinh hoạt thật đúng là phí đầu óc đây.

Cuối cùng, Nhạc tướng quân liền nghĩ đến một điểm quan trọng. Nói: "Không bằng ngươi cùng với Thiên Tử gạo nấu thành com. Nói như vậy Hoàng Thượng cũng không làm gì được ngươi rồi."

Nhạc Thiên Tuyết trừng Nhạc tướng quân. Cả giận nói: "Như vậy sao được."

"Như thế nào thì không được. Ngươi không phải mới vừa rồi còn lợi dụng hắn. Cha nghĩ đến đám các ngươi là đã nguyện ý trung thân đại sự (kết hôn với nhau)." Nhạc tướng quân lời nói thâm thía nói. "Hiện nay đây là biện pháp duy nhất. Bằng không thì ngươi thật là muốn tiến cung. Khi đó muốn làm Thái Tử Phi hay là muốn làm Nhị hoàng tử phi. Chính ngươi suy nghĩ thật kỹ."

Vừa nói như vậy. Nhạc Thiên Tuyết lại là như đầu. Liền vẫy vẫy tay. "Tốt rồi tốt rồi. Tự chính mình phải nghĩ biện pháp. Cha có thể nói ra lời nói không đáng tin cậy như vậy." (đoạn này hơi khó hiểu câu cuối)

Nhạc Thiên Tuyết cái này liền xoay người. Không muốn cùng Nhạc tướng quân thảo luận nữa.

Nhạc tướng quân nói cũng không thể nói. Cái gì gọi là không đáng tin cậy. Hắn bộ dạng như vậy còn không đáng tin cậy.

Danh sách tham gia đại điển chọn phi. Tổng cộng cũng chính là hai mươi nữ tử. Bất quá từng người đều có thân thể hiển hách.

Chuyện sốt dẻo này. Mọi người đều đoán định là con gái thừa tướng Dương Ninh trúng tuyển.

Nhưng mà Hoàng Đế vừa mới tự mình đi phủ tướng quân nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Đây cũng có không ít người đem bạc đặt ở trên người Nhạc Thiên Tuyết. Hoàng Đế quan tâm đến Nhạc Thiên Tuyết như vậy. Khẳng định là có thể trúng tuyển.

Lúc này đây tổng cộng có bốn hoàng tử chọn phi. Là một việc trọng đại. Bình thường mà nói. Ngoại trừ duy nhất chánh phi. Thái Tử cùng các hoàng tử còn có thể lại chọn lựa hai Trắc Phi. Đây đã là cực hạn. Cho nên hai mươi người tham gia. Nhất định là có người sẽ không trúng cử.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn danh sách. Những người này nàng cũng là có chút điểm ấn tượng. Chính giữa không thiếu mỹ nhân.

Bất quá đẹp cũng không phải là thứ cần nhất. Quan trọng là ... Nàng kia thân thể như thế nào. Để các vương gia nhìn trúng. Hết thấy dùng quyền thế làm đầu. Có rất ít tình yêu.

Nàng liên tiếp là hít tốt mấy hơi thở. Hoa Đào cũng là nhìn không được rồi. Nói: "Tiểu thư. Hiện nay giống như cũng chỉ có chiến Vương gia có thể đến giúp ngươi rồi. Dưới gầm trời này. Cũng chỉ có chiến Vương gia dám cùng Hoàng Thượng đối kháng a."

Hoa Đào chẳng qua là nói ra một cái ý kiến. Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết cái kia sắc mặt có chút tối sầm.

Nhạc Thiên Tuyết hữu ý vô ý nhìn nhìn miệng vết thương trên cổ tay mình. Đã nói: "Hắn hiện tại làm sao sẽ giúp ta. Hơn nữa ta không muốn cầu hắn hỗ trợ."

Hoa Đào không pháp. Chẳng qua là cùng Nhạc Thiên Tuyết cùng một chỗ ưu sầu. Không thể tưởng được cái này là quý y cô nương y thuật tuyệt đỉnh. Cũng có không đường thối lui thời điểm.

Bất quá còn có vài ngày nữa. Nhạc Thiên Tuyết cũng không nóng nảy.

Nàng trước đi xem Nguyên Thiên Tứ. Nguyên Thiên Tứ tuy rằng còn không biết Nhạc Thiên Tuyết vừa rồi lợi dụng hắn. Bất quá cũng bởi vì ngực bị một kiếm kia. Hắn đã hận chết Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Hoàng Hậu lại tính toán gì đây

Nguyên Thiên Tứ vẫn không thể xuống giường. Cái này nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết đến. Một mực trừng mắt nàng.

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là không sao cả. liền cầm tay bắt mạch cho Nguyên Thiên Tứ.

Hết thấy hoàn hảo. Hơn nữa tiến độ đề khôi phục cũng khả quan.

Thấy nàng không nói lời nào. Nguyên Thiên Tứ rút cuộc nhìn không được. Nói ra: "Cái người này không có lương tâm. Nhìn thấy ta cũng không có nói câu nào."

Nhạc Thiên Tuyết nhàn nhạt nói ra: "Thế ngươi muốn ta nói gì. Thực xin lỗi. Thật xin lỗi. Kỳ thật cái này đều không cần nói đi. Dù sao ánh mắt của ngươi đã từng chết ta."

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng. Hắn ngồi dậy. Nhạc Thiên Tuyết vẫn tương đối hảo tâm. Cho hắn cái đệm để dựa vào.

"Cũng bởi vì ngươi. Ta thiếu chút nữa mất cái mạng nhỏ này của ta." Nguyên Thiên Tứ nhớ lại đủ loại "Ai nha. Ta thật sự là không dám lưu lại ở kinh thành rồi. Ta phải nhanh đi về Dược Vương Cốc."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không có giữ lại. Nói: "Vậy cũng tốt. Ngươi liền sớm đi trở về thôi."

Nguyên Thiên Tứ thấy nàng một bộ dạng bất vi sở động. Liền hé mắt. "Ngươi có theo ta trở về hay không. Ở dược vương cốc dược liệu gì cũng có."

Đối với cái này. Nhạc Thiên Tuyết luôn luôn đều rất động tâm. Bất quá nàng hiện tại sao có thể đi được.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu. "Ta nếu là đi theo ngươi. Sợ là chúng ta hai người đều không đi được Dược Vương Cốc. Ngươi hay vẫn là đi một mình thôi. Ta ở kinh thành còn có chuyện phải xử lý đây."

Nguyên Thiên Tứ nghĩ lại tới trước đó lần thứ nhất. Cái kia thật đúng là như vậy. có Nhạc Thiên Tuyết đi về đó đặc biệt nguy hiểm hơn rất nhiều.

Lúc này. Có nha hoàn đưa đến. Nhạc Thiên Tuyết chính là bụng đến. Lại để cho Nguyên Thiên Tứ ăn vào.

Nguyên Thiên Tứ cũng bất động. Căn bản là không nghĩ tới muốn chính mình bụng chén canh.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ngươi chẳng qua là ngực bị thương mà thôi. Hiện tại tay chân đều co quắt rồi hà."

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng: "Hiện tại ta bởi vì ngươi bị thương. Chẳng lẽ ngươi thuốc cũng không muốn cho ta uống."

"Nam nhân sĩ diện hảo cái gì." Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi. Tuy rằng nói như thế. Nhưng mà nàng cũng là động thủ. Đút thuốc cho Nguyên Thiên Tứ.

Nguyên Thiên Tứ trong nội tâm vui thích. Xem ra chính mình một lần bị thương này cũng là chuyện tốt. Rõ ràng lại để cho Nhạc Thiên Tuyết cho mình uống thuốc.

Nhạc Thiên Tuyết thần sắc nhàn nhạt đấy. Không có một chút ôn nhu. Nguyên Thiên Tứ thấy nàng mặt lạnh băng. Cũng là lắm bầm nói: "Ngươi làm sao lại mặt lại lạnh băng như vậy. Ngươi như vậy. Ta thế nhưng là uống không được, "

Nàng mím môi. Lúc này mới nói: "Thiên Tứ. Kỳ thật trong nội tâm của ta thật là muốn nói xin lỗi đấy. Không thể tưởng được lúc này đây làm phiền hà ngươi."

Nguyên Thiên Tứ ngược lại là không sao cả đảo tròn con mắt. Nói: "Cái này là cái gì đây. Tuy rằng hiện tại bị Chiến Liên Thành đã thương ta. Đối với chúng ta cần phải ngấm lại. Chiến Liên Thành trong xương có độc. Mạng không giữ được quá vài năm nữa. Đến lúc đó hán mất mạng mà ta vẫn còn sống khá tốt đấy."

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là cười cười. Bất quá sau đó nàng cũng là có chút điểm phiền muộn. Đúng vậy. Chiến Liên Thành coi như cũng là đoàn mệnh rồi.

Nguyên Thiên Tứ thấy nàng nở nụ cười. Sau đó lại hỏi: "Khanh Khanh. Ngươi muốn xử trí như thế nào."

"Khanh Khanh." Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. "Tay chân nàng chân như vậy. Chỉ sợ cần nghỉ tĩnh dưỡng nửa năm. Ta còn có thể xử trí như thế nào."

Nguyên Thiên Tứ nhú mày. Nói: "Khanh khanh là người của Chiến Liên Thành. Ngươi thì cứ như vậy buông tha nàng."

"Là người của hán. Không bỏ qua. Khanh Khanh đích thật là thuộc hạ của Chiến Liên Thành. Bất quá lúc trước Chiến Liên Thành cũng không muốn cứu nàng. Ta nghĩ Khanh Khanh chính mình cũng sẽ có điểm giác ngộ. Hơn nữa Chiến Liên Thành là người vô tình. Nhưng ta thì không phải. Nếu như ta cứu được Khanh Khanh. Nàng lại không có tôn hại ta. Ta tại sao phải đối với nàng ra tay." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Ta cùng với hán không giống nhau."

Nguyên Thiên Tứ lúc này cũng là gật đầu công nhận. "Cái này xác thực. Chiến Liên Thành là người không đáng tin. Hiện tại khen ngược rồi. Ngươi có thể đứng dậy tĩnh ngộ. Coi như là hán về sau có quỷ xuống cầu xin ngươi. Ngươi cũng đừng tha thứ cho hán."

Nhạc Thiên Tuyết không khỏi bật cười. Nói: "Hán mới không phải người như vậy. Nếu Chiến Liên Thành quỷ xuống. thì mặt trời chắc mọc ở đằng tây rồi."

Cái gì đến thì đến. Nguyên Thiên Tứ chính là than nhẹ một tiếng. Dù sao lúc này đây hai người bọn họ vì giúp đỡ ân Tô Tô. Cũng là hi sinh rất lớn.

Nguyên Thiên Tứ nói ra thoáng một chút về Khanh Khanh. Cho nên Nhạc Thiên Tuyết cũng là đi nhìn Khanh Khanh một chút. Thấy Khanh Khanh khôi phục tình huống rất là bình thường. Nàng cũng là để lại nhiều đan dược cùng thuốc mỡ.

Bất quá Khanh Khanh quả nhiên là tưởng rằng Nhạc Thiên Tuyết bán rế Chiến Liên Thành. Cũng không muốn tiếp nhận các thứ mà Nhạc Thiên Tuyết đưa tới.

Cho nên cũng bởi như thế. Khanh Khanh khôi phục mới bị chậm như vậy.

"Nhạc Thiên Tuyết. Chiến Vương gia đối với ngươi tốt như vậy. Không thể tưởng được ngươi vậy mà bán đứng chiến Vương gia. Loại nữ nhân như ngươi..."

Một bên Thanh Dương nghe thấy như thế không thể nghe nổi nữa. Hán đã không cho Khanh Khanh nói. "Im ngay. Ngươi có tư cách gì mắng đại tiểu thư. Mạng của ngươi cũng là đại tiểu thư cứu trở về đến đây."

Khanh Khanh cười lạnh liên tục. "Cứu ta thì thế nào. Lúc này đây chiến Vương gia hao tổn binh quyền. Ta liền cũng định lấy cái chết tạ tội rồi. Ai bảo nàng đến cứu ta. ."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Nàng đã quên. Mọi người đi theo Chiến Liên Thành đều trung thành đến tận tâm. Kiên quyết sẽ không tham sống sợ chết.

Nàng liền hít một tiếng. "Lấy cái chết tạ tội cái này có cái gì là hữu dụng. Chẳng bằng chờ mình khỏi hán về sau lại giúp đỡ Chiến Liên Thành a."

Khanh Khanh không thể động. Chính là trừng nàng. "Ngươi muốn sao liền hiện tại giết ta. Bằng không thì. Về sau ta nhất định sẽ đến giết ngươi."

"Ngươi cái người này ..." Thanh Dương cũng là á khẩu không trả lời được rồi. Không thể tưởng được Chiến Liên Thành lại đào tạo ra được những người như thế.

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là không sao cả. Nói: "Cái kia tùy ngươi thích. Nhưng ngươi bộ dạng như vậy. Thì nửa năm nữa cũng không có đứng dậy nổi đâu."

Khanh Khanh có chút tức giận. Nhưng mà theo lời Nhạc Thiên Tuyết thì đó lại là sự thật.

Tiếp theo Nhạc Thiên Tuyết cũng là chẳng muốn quản Khanh Khanh nữa rồi. Người là nàng cứu được. Có thể sau này trôi qua thế nào. Đó cũng là cùng nàng không quan hệ.

Đã thấy ngày đại điển chọn phi chuẩn bị tới. Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút điểm sốt ruột.

Hoàng Đế sợ nàng không đủ xinh đẹp. Phái người mang nhiều quần áo và trang phục đến cho nàng.

Sau khi Dương hoàng hậu biết được. Lại là tức giận một hồi. Lúc này ai nấy đều thấy được. Lão Hoàng Đế là cố ý thiên vị Nhạc Thiên Tuyết.

Bất quá hoàng tử chọn phi đều là coi trọng trường ấu. Vậy khẳng định chính là Ngọc Cô Hàn được lựa chọn đầu tiên. Ngọc Cô Hàn mặc dù là có chút nhu nhược. Nhưng hẳn là con trai trưởng. Hẳn vô luận là phạm sai lầm gì. Lão Hoàng Đế cũng sẽ không nghiêm trị.

Hiện nay. Dương hoàng hậu cũng là buồn bực. Nàng cũng có một người con trai. Điều muốn lật đổ Ngọc Cô Hàn nhưng lại không dễ dàng như vậy.

Ngọc Hàn Phi liền đưa ra một ý kiến quan trọng. Nói ra: "Mẫu hậu. Cậu nhất định là ủng hộ nhi thần đấy. Nếu là có thể lôi kéo thêm một đại thần có quyền thế. Như vậy là đủ rồi."

Dương hoàng hậu suy nghĩ một chút. Nói: "Mộc Vương cùng Trang vương đều là lão hồ ly. Hiện tại ai cũng không ủng hộ. Chiến Vương là một ngòi thọt thì càng không cần phải nói. Bỏ cung nhìn hẳn là muốn tự lập Hoàng rồi. Kiêu ngạo như vậy. Đây cũng là không trông cậy được vào đấy."

Ngọc Hàn Phi miệng đã nói: "Còn có một người."

Dương hoàng hậu không thể tưởng được. Nhìn xem Ngọc Hàn Phi. Hỏi: "Là ai."

Bất quá Dương hoàng hậu cũng chính là dừng lại một chút. Chính là suy nghĩ một chút.

Nàng cau mày nói: "Người nói là Nhạc tướng quân. Không bỏ qua. Hẳn là có binh quyền trong tay. Nhưng mà cái người kia ai cũng không liên thủ. Nếu như người muốn mượn ngày đại điển chọn nữ nhi của hẳn. Vậy người trước đó phải qua trước cửa thái tử một cái (ý là phải được chọn trước). Bỏ cung nhìn bộ dáng kia của hẳn. Thế nhưng là nhất định sẽ chọn Nhạc Thiên Tuyết đấy. Đến lúc đó người cũng là toi công bản rận một cuộc."

Ngọc Hàn Phi tự nhiên là biết rõ. Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết cũng khó đối phó. Điều muốn đem Nhạc Thiên Tuyết bắt lại đưa đống này phải dùng mưu kế rồi.

Huống chi. Lão Hoàng Đế còn vô cùng ưa thích Nhạc Thiên Tuyết. Lúc này đây nếu như là chọn đã đến Nhạc Thiên Tuyết. Vậy đối với chính mình rất có lợi. Cho nên. Nhạc Thiên Tuyết hẳn là nhất định phải có được rồi.

Hắn liền mỉm cười. "Cái này cần phải nhờ mẫu hậu hỗ trợ mới được."

Dương hoàng hậu mặc dù là không thích Nhạc Thiên Tuyết lắm. Nhưng bây giờ cũng là không có biện pháp. Hết thấy mọi việc phải vì tiền đồ của Ngọc Hàn Phi là hàng đầu.

Nàng hỏi: "Người có chủ ý gì."

Ngọc Hàn Phi nói: "Tự nhiên là có ý kiến hay rồi. Mẫu hậu chỉ cần tuyên nàng tiến cung là được."

Dương hoàng hậu không biết Ngọc Hàn Phi trong đầu chứa mưu kế gì. Bất quá trông thấy Ngọc Hàn Phi một bộ dáng tràn đầy tin tưởng. Nàng cũng liền không nghi ngờ gì.

Cách ngày đại điển chọn phi hai ngày. Nhạc Thiên Tuyết đầu đang bẽ bộn suy nghĩ. Nhưng lúc này hoàng hậu lại gọi nàng tiến cung.

Dương hoàng hậu bảo mình vào cung chắc chắn là không có chuyện gì tốt. Nhạc Thiên Tuyết cũng là thói quen. Chỉ có điều người ta cũng là Hoàng Hậu. Không thể không đi.

Nhạc tướng quân hai ngày này đều đi quân doanh phía tây núi. Nàng như có chuyện gì. Cái kia cũng chỉ có dựa vào chính mình mà thôi.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng không có để trong lòng. Chính là tiến cung.

Dương hoàng hậu mặc cung trang. Dung mạo tôn quý. Bất quá khuôn mặt bên trong ngược lại là lộ ra một cỗ lệ khí.(không thích)

Lúc này đây nàng đối với Nhạc Thiên Tuyết lại không có bất kỳ châm chọc hay sủa xói. Còn để cho Trương ma ma dâng trà và bánh.

"Thiên Tuyết. Bỏ cung biết rõ Hoàng Thượng đã ban thưởng cho người không ít thứ đồ tốt. Nhưng Bỏ cung cũng là chuẩn bị nhiều đồ vật phẩm và trang sức cho người. Thứ này người không phải sợ nhiều. Ngày đại điển chọn phi mi không cần phải giả trang." Dương hoàng hậu khoát tay. Liền để cho Trương ma ma đem đồ trang sức đưa lên.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thoáng qua. Chính là nói ra: "Cảm ơn Hoàng hậu nương nương."

Cái này vô duyên vô cớ tặng đồ. Tất nhiên là có chuyện gì rồi.

Quả nhiên. Khi nàng định uống một ngụm trà. Chính là phát hiện nước trà có chút cổ quái.

Tuy rằng mùi rất nhẹ. Bị mùi vị của trà che lấp. Nhưng nàng vẫn có thể phát hiện.

Dương hoàng hậu cùng Ngọc Hàn Phi cũng không biết nàng là quý y cô nương. Rõ ràng dùng tới thủ đoạn như vậy. Đó cũng thật là buồn cười đấy.

Nhạc Thiên Tuyết liền để ly trà xuống. Liền giả bộ như rất ưa thích nhìn xem những đồ trang sức kia. Nói: "Cái này thật là đẹp mắt. Hoàng hậu nương nương. Thần nữ có thể hiện tại đeo thử có được không."

Dương hoàng hậu trong mắt hiện lên vẻ khinh bỉ. Con bé này còn chưa bái kiến tạ ơn. Thậm chí ngay cả những vật này cũng để mắt tới. Hơn nữa đây là Phụng Hoàng điện. Lại có thể như thế không có cấp bậc lễ nghi.

Bất quá mặc dù là trong nội tâm tất cả đều là ghét bỏ. Dương hoàng hậu đều không có biểu hiện ra bên ngoài. Liền cười nói: "Tốt. Ngươi đến xem. Đem tấm gương mang đến đây."

Lúc này. Nhạc Thiên Tuyết lộ vẻ đang nhìn những cây trâm kia. Căn bản bộ dạng cũng không phiền chán.

Mà trốn ở một bên Ngọc Hàn Phi đã sớm không kiên nhẫn đợi được nữa. Nhạc Thiên Tuyết như thế nào còn không uống.

Nhạc Thiên Tuyết liền là cố ý kéo dài thời gian. Dùng cái này lừa gạt nàng. Cái này cũng không dễ dàng như vậy đâu.

Ai biết Nhạc Thiên Tuyết cái này còn không có ý định nói chuyện. Bên ngoài chính là có một người vội vã chạy vào. Cái này không nói hai lời chính là đem Nhạc Thiên Tuyết dời đi. Làm hại Nhạc Thiên Tuyết các cây trâm trong đều cầm không chắc đều rơi trên mặt đất.

"Thiên Tuyết. Ngươi không ăn cái gì chứ. ." Người đến là Ngọc nam phong. Hiện nay. Hắn rất khẩn trương hỏi Nhạc Thiên Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Ngọc Nam Phong thật là đáng yêu

Nhạc Thiên Tuyết là che lại. Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Ngọc Nam Phong. Lại suy nghĩ một chút lời Ngọc Nam Phong nói. Nàng chính là đã rõ ràng.

Nàng từ đầu đến giờ chưa bao giờ cảm thấy Ngọc Nam Phong đáng yêu như thế. Nàng cũng là cười cười. Nói: "Ta không uống cũng không ăn cái gì."

Ngọc Nam Phong lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Hắn sợ mình đến chậm. Hiện tại thì tốt rồi. Nhạc Thiên Tuyết không gặp chuyện gì.

NHạc Thiên Tuyết Không có chuyện gì. Ngọc Nam Phong thì lại có chuyện.

Ngọc Nam Phong chợt xông vào đây. Mà nơi đó lại là Phụng Hoàng điện. Như vậy không có cấp bậc lễ nghi. Dương hoàng hậu làm sao sẽ không tức giận.

Nàng thoáng cái liền đứng lên; "Tứ Hoàng Tử. Ngươi làm cái gì vậy. ."

Ngọc Nam Phong ngược lại là cười cười. Nói: "Mẫu hậu. Nhi thần không làm cái gì. Chẳng qua là biết rõ Thiên Tuyết ở chỗ này. Liền cố ý đến tìm Thiên Tuyết."

Dương hoàng hậu tự nhiên biết rõ Ngọc Nam Phong khẳng định là đã biết cái gì. Bằng không Ngọc Nam Phong vừa rồi cũng sẽ không nói ra những lời kia.

Nếu như Ngọc Nam Phong hôm nay đã đến đây. Nàng còn đang lo mình đang tức giận không có chỗ phát tiết giờ thì tốt rồi.

"Thật sự là lão xược. Rõ ràng liền xông vào Phụng Hoàng điện." Dương hoàng hậu nói."ngươi đến. Đem Tứ Hoàng Tử áp xuống dưới. Đem việc này báo cho Hoàng Thượng biết."

Ngọc Nam Phong thế nhưng là không sao cả. Lúc trước hắn gặp chuyện do Nhạc Linh Vy gây ra. Đã là khám phá ra rất nhiều thứ. Hiện nay có thể cứu được Nhạc Thiên Tuyết cũng là tốt rồi. Hắn cũng mặc kệ chính mình sẽ phải chịu phạt như thế nào.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Hoàng hậu nương nương. Không cần như vậy đi. Tứ Hoàng Tử chẳng qua là sốt ruột mà thôi, "

Dương hoàng hậu trong nội tâm mắng chửi Nhạc Thiên Tuyết. Nha đầu kia biết cái gì. Rõ ràng còn dám xin tha.

Hôm nay cũng là không tính toán không đến Nhạc Thiên Tuyết được rồi. Đã như vậy. Nàng cũng sẽ không cho Nhạc Thiên Tuyết thể diện. Nàng đã nói: "Thiên Tuyết. Bồn cung nói chuyện. Ngươi chen vào làm gì. Tại trước mặt hoàng thượng. Ngươi còn có thể tùy hứng thoáng một chút. Còn trước mặt Bồn cung. Ngươi cũng không thể tùy hứng như vậy."

Trông thấy Nhạc Thiên Tuyết bị mắng, Ngọc Nam Phong cũng là không chịu nổi. Mặc dù là cầu ái (tình cảm) không được. Bất quá Ngọc Nam Phong vẫn là che chở cho Nhạc Thiên Tuyết đấy.

Ai kêu Nhạc Thiên Tuyết lúc trước còn cứu mình. Coi như là hiện tại mất mạng vì Nhạc Thiên Tuyết hấn cũng can tâm tình nguyện.

Hắn đem Nhạc Thiên Tuyết bảo hộ ở phía sau. Đã nói: "Mẫu hậu. Vậy trách phạt nhi thần đi. Nhi thần cũng là cam nguyện bị phạt."

Dương hoàng hậu mặt sắc mặt xanh mét. Ngọc Nam Phong còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao. Luôn vì Nhạc Thiên Tuyết mà xuất đầu (đổi đầu với người khác bảo hộ nhạc thiên Tuyết).

Nàng hừ lạnh một tiếng: "Hôm nay một mình ngươi xông vào điện. Bồn cung liền trừng phạt ngươi. Phạt ngươi bị đánh mười gậy. Ngươi có phục hay không. ."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Mặc dù là đánh mười gậy. Nhưng mà đánh xuống cũng tróc da tróc thịt. Hơn nữa Ngọc Nam Phong lúc trước còn bị nội thương. Đoán chừng cơ thể vẫn chưa được tốt. Hiện tại còn phải chịu đánh...

Nàng đều muốn nói chuyện. Nhưng mà Ngọc Nam Phong đã là giật nàng một chút. Nhẹ nói: "Không cần nói nữa. Bằng không thì hai người chúng ta cũng khó khăn nguyên vẹn ra khỏi chỗ này."

Nhạc Thiên Tuyết nín thở. Dương hoàng hậu đều muốn đổi với nàng bất lợi. Nhưng mà hiện tại Ngọc Nam Phong làm cho không thành. Dương hoàng hậu đương nhiên là muốn trút giận đấy. Nếu là nàng lại cùng Dương hoàng hậu tranh luận. Chuyện này nhất định là huyên náo càng lớn.

Ngọc Nam Phong là muốn dân xếp ỏn thỏa. Tranh thủ thời gian mang theo nàng đi đây.

Nhạc Thiên Tuyết đành phải là nhịn không không nói lời nào...

Ngọc Nam Phong thấy nàng không nói. Lúc này mới quỳ xuống đến. "Nhi thần phục. Đánh mười gậy nhi thần xin chịu phạt luôn."

Cuối cùng, Ngọc Nam Phong là người cà nhắc đi ra khỏi Phượng Hoàng điện.

Nhạc Thiên Tuyết cùng thái giám dắt díu lấy hắn. Mặc dù là không có thấy máu. Bất quá móng của Ngọc Nam Phong cũng đau mấy ngày. Liên ghế cũng không thể ngồi. Đây mới là rất đau và buồn bức đấy.

Ngọc Nam Phong mỗi một bước đi. Đầu là nhẹ răng trợn mắt đấy.

Thái giám nói ra: "Tứ Hoàng Tử. Lần này cũng là may mắn đấy. Nô tài còn nhớ rõ ngươi trước đó lần thứ nhất bị đánh ba mươi đánh gậy. cái móng kia cũng như thể không muốn nữa rồi. Ngươi nằm lý ở trên giường hơn một tháng mới bình thường được."

Ngọc Nam Phong trên mặt không ánh sáng. Quát lớn: "Tại trước mặt Thiên Tuyết nói những thứ này làm gì. Câm miệng."

Thái giám lúc này mới hậm hực ngậm miệng lại. Không dám nói nữa rồi.

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là cười cười. Nói: "Ngươi khi đó vì cái gì bị đánh ba mươi gậy, sao lại nghiêm trọng như vậy."

Ngọc Nam Phong đi từ từ. Nói: "Ăn vụng cây bàn đào của Hoàng tử mẫu... Đó là đào mừng thọ của Hoàng tử mẫu. Khi đó Bồn Hoàng tử khi đó mới mười ba tuổi. Phụ hoàng khi đó tức giận đến tái mặt. Còn nói đánh ba mươi gậy không được thiếu một gậy."

"Hình như là có việc này." Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Nhớ mang máng.

Bất quá nàng thay thế nguyên chủ sống về sau. Đối với chuyện cũ trước kia nhiều khi đều quên. Đặc biệt là chuyện có quan hệ với Ngọc Nam Phong.

Dù sao khi đó nguyên chủ ưa thích Ngọc Nam Phong. Nhưng lại là nàng thì nàng không thích a. nên nhiều chuyện không có nhớ.

Cho nên nàng chính là quên mất. Cũng không như thể nào nhớ rõ.

Ngọc Nam Phong rủ xuống đôi mắt. Thanh âm cũng là nhẹ nhàng rồi. "Khi đó thương thể của ta ngươi thương tâm vô cùng. Cả ngày tiến cung đều đến chiếu cố Bồn Hoàng tử. Nhưng mà Bồn Hoàng tử khi đó phiền chán ngươi. Mỗi ngày đều cho người đem ngươi đuổi đi ra... Hiện tại cũng là khác trước rất nhiều. Khi đó Bồn Hoàng tử đem ngươi đuổi đi. Hiện tại thì lại chỉ muốn ngươi lưu lại. Nhưng ngươi lại không có muốn lưu lại. Cái này cũng khó trách. Ngươi khi đó chỉ sợ là bị tổn thương nhỏ. Nên giờ không thích ta nữa..."

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn thì thảo nói qua. Trong lúc nhất thời cũng không giải thích.

Dù sao Nhạc Thiên Tuyết trước kia thích Ngọc nam Phong đã chết rồi. Ngọc Nam Phong hiện tại nói với nàng những thứ này. Cũng là chuyện vô bổ.

Nàng cũng là không đáp lời. Thời điểm kiểu này. Thế nào cũng không thể nói tốt được.

Bọn hắn hướng cung điện của Ngọc Nam Phong đi đến. Họ đi được rất chậm. Dù sao Ngọc Nam Phong móng đau vô cùng.

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là nghĩ tới một chuyện. Hỏi: "Đúng rồi. Ngươi như thế nào bỗng nhiên đi Phượng Hoàng điện."

"Bởi vì Bồn Hoàng tử tới hôm qua thấy nhị ca đi thái y viện xin thuốc. Còn có ý là để cho người nhìn thấy không cảm nhận được gì vì thuốc đầy vô sắc, vô vị. Bồn Hoàng tử lúc ấy nghĩ không biết ái xui xẻo bị nhị ca coi trọng. Hắn luôn luôn âm hiểm. Vốn ta cũng là chẳng muốn quản đấy. Bởi vì trong nội cung rất nhiều cung nữ bị nhị ca chà đạp. Những mỗi lần đều được mẫu hậu giải quyết. Lúc này mới không có truyền ra bên ngoài." Ngọc Nam Phong không chậm không nhanh nói. "Nhưng mà Bồn Hoàng tử vừa mới biết được là ngươi tiến cung. Cuối cùng cũng đoán được. Nhị ca nhất định là muốn ra tay với ngươi. Bồn Hoàng tử liền vội vàng tiến đến."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. "Kỳ thật ta cũng biết. Bất quá đang muốn như thế nào thoát thân. Ai biết ngươi liền đến. Ngươi coi như là toi công bạn rận một cuộc. Bất quá cũng là tốt. Ta coi như là thoát thân."

Bằng không nàng cũng không biết muốn như thế nào có thể rời khỏi. không thì Dương hoàng hậu như thế nào lại đơn giản thả nàng đi như vậy.

Ngọc Nam Phong trừng trừng mắt. "Ngươi đi theo Nguyên Thần y học tập y thuật không lâu a. Tại sao có thể có loại cảnh giới này (có thể nhìn hay ngửi một cái đã phát hiện). Thuốc kia thế nhưng là vô sắc vô vị đấy. Mà thôi. Đây cũng là chiến Vương gia thần cơ diệu toán như thần." (đoán trước)

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Hỏi: "Làm sao lại nhắc đến chiến Vương gia đi."

"Bồn Hoàng tử cũng không phải là người lỗ mãng, đi trên đường. Lại gặp phải chiến Vương gia. Lúc ấy Bồn Hoàng tử là mời chiến Vương gia cùng đi. Nhưng mà chiến Vương gia đã nói. Ngươi nhất định là bình an vô sự. Sau đó đã đi." Ngọc Nam Phong nói. "Giờ thì ta đã hiểu. Mộng của bồn Hoàng tử... Hiện tại nhưng là ta lại thấy hối hận."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt nhàn nhạt. Cũng là thở dài một hơi. Chiến Liên Thành nhất định là biết mình là quý y cô nương. Nên mới nói như vậy.

Lúc này và trước kia dù sao cũng không giống nhau. Chiến Liên Thành như thế lại để ý chuyện của nàng. Dùng cá tính của hắn. Còn hận không thể đem nàng giết đi đây. Có khi trong lòng chỉ là hận mà thôi.

Ngọc Nam Phong thấy nàng không nói lời nào. Còn tưởng rằng nàng là tức giận. Liền còn nói: "Ngươi đừng nóng giận. Bồn Hoàng tử không hối hận. Về sau ngươi xảy ra chuyện gì. Bồn Hoàng tử đầu tiên đều sẽ đi cứu ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết lấy lại tinh thần. Lúc này mới cười cười: "Vây cũng không cần rồi. Nếu là thật sự mà xảy ra chuyện. Ta nhưng lại không cần ngươi quản."

Ngọc Nam Phong trong nội tâm không khỏi buồn bực. Như thế nào Nhạc Thiên Tuyết hiện tại hình như là xem thường mình như vậy. Chẳng lẽ là mình quá kém.

Cái này nói đến cũng thế. Khi đó bị Nhạc Linh Vy hãm hại. Hắn cũng là không có biện pháp. Thiếu chút nữa lấy cái chết để chứng minh mình trong sạch.

Cảm giác này cũng là kỳ quái. Hiện tại hình như là Nhạc Thiên Tuyết khắp nơi tựa như là giúp đỡ mình. Trước kia Nhạc Thiên Tuyết đầu còn ngây ngốc đấy. Hiện tại liền trở nên thông minh như vậy. Hắn có điểm không quen.

Ngọc Nam Phong đang muốn nói chuyện. Thoáng nhìn thấy bóng người. "Là chiến Vương gia."

Nhạc Thiên Tuyết ngực có chút buồn bực. Cũng là thiếu chút nữa thở không nổi. Nàng không muốn nghiêng đầu đi. Không muốn nhìn thấy người nọ.

Vì cái gì không muốn gặp lại gặp mà gặp lại Là còn sợ hãi như vậy. Chính nàng cũng là nói không rõ ràng rồi.

Nhưng lại lúc này. Nhạc Thiên Tuyết đã là đỡ Ngọc Nam Phong đi đến trước mặt Chiến Liên Thành rồi.

Ngọc Nam Phong những ngày này đều trong cung dưỡng thương. Căn bản cũng không biết rõ Nhạc Thiên Tuyết cùng Chiến Liên Thành gút mắc. Lúc này còn cho là bọn họ hai người vẫn hảo hảo. Cho nên hắn cũng chính là dừng lại.

Hạo Nguyệt vốn là đầy xe lăn. Lúc này cũng là dừng lại. Nhưng lại nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết. rồi lại nhìn nhìn Chiến Liên Thành. Bờ môi giật giật. Thần sắc lo lắng.

Nhạc Thiên Tuyết lúc trước cùng Chiến Liên Thành rơi vào tình trạng này. Hiện tại làm sao có thể dễ dàng nói chuyện.

Chiến Liên Thành hôm nay ăn mặc một thân quần áo màu đen. Thần sắc ngược lại là lảng lệt (ác liệt). Mặc dù là đệ nhất thiên hạ tuyệt sắc. Bất quá hắn giống như một tòa băng điêu khắc. Làm cho người ta không thể tới gần được.

Ánh mắt của hắn liền nhàn nhạt nhìn lướt qua trên người Nhạc Thiên Tuyết. Sau đó chính là dừng lại ở trên người Ngọc Nam Phong.

"Xem ra Tứ Hoàng Tử đã là cứu được giai nhân rồi." Chiến Liên Thành thanh âm cũng là lạnh lùng.

Ngọc Nam Phong xin lỗi cười cười. "Chiến Vương gia chê cười. Chiến Vương gia bây giờ là muốn xuất cung à."

Chiến Liên Thành nói: "Xuất cung không đi con đường này. Bồn vương muốn đi tìm Hoàng Hậu."

Ngọc Nam Phong lập tức đã cảm thấy nghi hoặc. Hỏi: "Vì cái gì vừa rồi chiến Vương gia không đi."

Nếu không hẳn đã không bị đánh thấy kỳ gậy. Thật sự là không rõ Chiến Liên Thành là có tâm tư gì. Phải không muốn giúp hắn. Hay vẫn là không muốn giúp đỡ Nhạc Thiên Tuyết.

Chiến Liên Thành lúc này cũng sẽ không nói gì. Bất quá Hạo Nguyệt đã nói: "Chiến Vương gia là tạm thời có việc mới đi. Tứ Hoàng Tử hay vẫn là trở về tỉnh dưỡng thôi."

Dứt lời, Hạo Nguyệt cứ tiếp tục đẩy xe lăn đi về phía trước rồi.

Từ đầu đến cuối cùng, Nhạc Thiên Tuyết đều không cùng Chiến Liên Thành liếc nhau.

Ngọc Nam Phong cũng liền cảm thấy kỳ quái. Nhẹ giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra. Hôm nay người gặp Chiến vương gia hình như không giống như lúc trước có gì đó không ổn."

Nhạc Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu. Chính là nói ra: "Người nếu là có thể đoán đúng tâm tư chiến Vương gia. Đoán chừng người cũng có thành tựu như chiến vương gia kia. Đi thôi."

Ngọc Nam Phong gật gật đầu. Cái này thật đúng là vậy.

Chiến Liên Thành hồi lâu không đi Phượng Hoàng điện một lần. Lúc này đây đến. Tuy rằng vẹn vẹn là mang theo Hạo Nguyệt. Bất quá cũng là hùng hổ. (trả thù cho Nhạc Thiên Tuyết đấy, ghen mà)

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chiến Vương gia đến giường oai

Trong hậu cung luôn không cho phép thần tử vào. Nhưng mà Chiến Liên Thành luôn luôn là mặc kệ cái quy định này.

Chiến Liên Thành sắc mặt nhàn nhạt đấy. Nhạc Thiên Tuyết mới đi không lâu. Chén nước trà của nàng còn chưa kịp hạ nhiệt.

Hắn liền nhìn thoáng qua. Thuận theo rồi nói ra: "Hoàng Hậu. Người chơi ván này là quá không kín đáo rồi."

Dương hoàng hậu thấy hắn nói thẳng. Khi đến là đã biết. Bất quá nàng cũng là biết rõ Chiến Liên Thành cùng Nhạc Thiên Tuyết cái nhau mà trở mặt rồi. Hiện tại Chiến Liên Thành đến đây là có chuyện gì.

Nàng cũng là giả bộ như không hiểu. Nói: "Chiến Vương gia nói cái gì vậy. Bồn cung như thế nào không hiểu."

Chiến Liên Thành quay đầu. ánh mắt lảng liệch dừng lại tại trên người Hoàng Hậu.

Dương hoàng hậu trong nội tâm cả kinh. Nói thật. Thiên hạ này đoán chừng không mấy người có thể loại ánh mắt sắc bén như Chiến Liên Thành. Quá mức lảng liệch rồi. Ai nhìn thấy ánh mắt này cũng dè chừng và sợ sệt (dịch vậy chứ câu này khó hiểu).

Chiến Liên Thành lúc này cũng là khẽ cười một tiếng. Mang theo một tia mỉa mai hoặc chi ý.

Dương hoàng hậu nội tâm đều không có cách nào trấn định. Nàng liền chỉ nghe thấy Chiến Liên Thành nói: "Nhị hoàng tử đâu. Làm sao lại không xuất hiện ra gặp ta. Bồn vương đã chuẩn bị cho người một phần đại lễ."

Dương hoàng hậu nói: "Chiến Vương gia nói cái gì vậy. Hắn như thế nào ở chỗ này đây."

Bất quá lời còn chưa dứt. Hạo Nguyệt liền trực tiếp đánh ra một chưởng. Binh Phong liền mờ ra. Ngọc Hân Phi cũng từ cái chỗ tối kia ngã ra.

Ngọc Hân Phi cũng chưa bao giờ thừa qua chặt vật như vậy. Ho khan hai tiếng. Vội vàng nghĩ đến đứng dậy.

Nhưng lại chò hắn đứng nên. Đã có người nắm bắt miệng của hắn. đổ nước trà vào miệng hắn.

"Người làm gì. ." Dương hoàng hậu chấn động. "Đến người. Đem Hạo Nguyệt bắt lại."

Vừa rồi Hạo Nguyệt chính là đem chén nước trà kia đổ hết vào miệng Ngọc Hân Phi. Thêm nữa rất nhanh đã bị nuốt hết vào.

Nước trà kia vốn để cho Nhạc Thiên Tuyết dùng. Hiện tại thì ngược lại, Rõ ràng Ngọc Hân Phi lại phải uống hết rồi.

Vũ lâm Vệ cũng là thoáng cái xông vào đến mấy người. Đều muốn đem Hạo Nguyệt bắt lại.

Bất quá Hạo Nguyệt thần sắc không có bất kỳ biến hóa. Cũng là không sợ hãi.

Mà Chiến Liên Thành đã sớm là vung tay áo. Nội lực cường đại đều làm cho mấy Vũ lâm vệ bị đánh văng hết ra bên ngoài.

"Trong Phụng Hoàng điện lại có đồ vật dơ bẩn như vậy. Hoàng Hậu cũng không sợ bị người biết rõ sao." Chiến Liên Thành chậm nói. "Hay vẫn là. Muốn cho Hoàng Thượng biết rõ."

Dương hoàng hậu thân thể nhịn không được run lên. Việc này nàng giấu giếm vô cùng tốt. Hiện tại Chiến Liên Thành lại đến xem náo nhiệt gì đây.

Chiến Liên Thành cũng nàng rất ít giằng co. Bởi vì đây là không có lợi gì cho nàng cả. Nhưng lại hôm nay Chiến Liên Thành không biết ăn cái gì mà khó chịu chút giận dỗi.

Nàng nói: "Chiến Vương gia. Người đến đây phát tiết cái gì. Ngươi đây là vì Nhạc Thiên Tuyết mà trút giận."

Nàng thăm dò mà hỏi.

Chiến Liên Thành thủy chung là bộ dạng đậm bạc. Chỉ nói: "Hoàng Hậu. Ngươi biết rồi. Cần gì phải hỏi."

Dương hoàng hậu cả kinh. Nói: "Trước đó vài ngày. Nhạc Thiên Tuyết từ trong phủ của ngươi đi ra. Nàng và sự phụ của nàng đều bị trọng thương. Hai người các ngươi đã cãi nhau mà trở mặt. Ngươi đây là ý gì. "

Ngọc Hàn Phi uống xong nước trà. Nhất thời nửa khắc nên được liệu còn chưa có phát tác. Hắn ho khan vài tiếng. Cũng là cảm tức nhìn Chiến Liên Thành.

Nhưng lại nếu là hắn biết rõ Chiến Liên Thành còn như thế bảo vệ Nhạc Thiên Tuyết. Đánh chết hắn cũng sẽ không đối với Nhạc Thiên Tuyết hạ thủ.

Hiện tại. Minh cũng là ăn vào quả đắng rồi.

Chiến Liên Thành nhẹ nhàng tròn mắt. Nói: "Bốn vương mặc dù là cùng nàng cãi nhau mà trở mặt. Nhưng người. Thủy chung vốn là người của bốn vương đấy. Các ngươi muốn chạm. Vậy cũng phải hỏi qua bốn vương mới được."

Dương hoàng hậu một hồi kinh hãi. Lúc này cũng không biết nói cái gì cho phải rồi.

Thù này. Chiến Liên Thành đã là nhớ kỹ. Nàng muốn giải thích thế nào.

Nếu là Chiến Liên Thành về sau nhằm vào bọn họ. Ngày ấy còn khổ nhiều.

Dương hoàng hậu thanh âm cũng có chút run rẩy. "Chiến Vương gia. Nhưng bây giờ Nhạc Thiên Tuyết cũng không có..."

"Nàng là không có như thế nào. Bất quá Hoàng Hậu ngươi cũng đã biết. Coi như là đánh chủ ý nên nàng. Đó cũng là không thể đấy. Ngươi cũng đã biết." Chiến Liên Thành nói qua. Hắn đã là nhìn xem Ngọc Hàn Phi. Thấy Ngọc Hàn Phi đôi má đỏ bừng. Xem ra là được liệu đã nhanh phát tác rồi.

Hắn chính là liếc Hạo Nguyệt một cái. Hạo Nguyệt cũng là biết rõ là phải làm như thế nào. Chính là đi tới bên ngoài cửa gọi Truy Tinh.

Chẳng qua là trong chớp lát. Truy tinh liền đến. Còn phui tay hành lễ. "Thuộc hạ đã sắp xếp xong xuôi."

Chiến Liên Thành ân một tiếng. Chính là chỉ chỉ Ngọc Hàn Phi.

Ngọc Hàn Phi không biết Chiến Liên Thành muốn làm gì. Liền không nhịn được là lui về sau một bước.

Truy tinh ngược lại là không có cho Ngọc Hàn Phi cơ hội chạy trốn. Trực tiếp liền bắt được hắn. Chính là kéo lấy Ngọc Hàn Phi đi ra.

Dương hoàng hậu vội vàng liền đuổi theo đến. "Lớn mật. Ngươi muốn mang hoàng nhi của ta đi đâu. . Còn không buông tay. ."

Truy tinh cũng không quản. Kéo lấy Ngọc Hàn Phi rất nhanh liền không thấy bóng dáng.

Dương hoàng hậu cũng bị Hạo Nguyệt ngăn đón. Căn bản là không ra được bên ngoài.

Lúc này. Chiến Liên Thành cũng liền nói: "Bốn vương nói chuẩn bị một phần đại lễ cho Nhị hoàng tử. Hoàng Hậu. Buổi tối ngươi mới đi thu thập tàn cuộc đi."

Dương hoàng hậu hai chân mềm nhũn. Suy nghĩ một chút. Sắc mặt càng thêm tái nhợt. Hiện nay Ngọc Hàn Phi được liệu sắp phát tác. Chẳng lẽ Chiến Liên Thành là phái người cho hắn giải quyết. Điều này sao có thể đây.

Chiến Liên Thành tuyệt không phải là người lương thiện.

Trương ma ma ở bên cạnh đỡ Dương hoàng hậu. Không ngớt lời an ủi. Bất quá đây cũng là không dùng được. Hạo Nguyệt cùng Chiến Liên Thành sau khi rời khỏi. Nàng liền đi tìm Ngọc Hàn Phi. Bất quá cửa phòng kia có Truy Tinh canh gác.

Truy tinh dơ tay ngăn trở. Nói: "Hoàng hậu nương nương, Thuộc hạ khuyên người vẫn là không nên vào thì tốt hơn. Nhị hoàng tử uống thuốc. Vậy nhất định phải có người mới có thể bỏ được." (mới hết tác dụng được)

Dương hoàng hậu biết rõ Ngọc Hàn Phi có chút ong bướm (hoa tâm quan hệ lăng nhăng). Trong nội cung nếu là có cung nữ tốt (xinh đẹp). Ngọc Hàn Phi đều mơ tưởng nhiệm một phen (Cưỡng ép người ta). Mỗi một lần đều là Dương hoàng hậu giải quyết tốt hậu quả đấy.

Cho nên Ngọc Hàn Phi đối với nữ nhân yêu cầu cũng là rất cao. Con gái phải thanh tú nhẹ nhàng đáng người xinh đẹp (người đẹp và thân hình cũng phải đẹp). Hình dạng không tốt không động. Đáng người không tốt cũng không động.

"Người chuẩn bị cho hán nữ nhân như thế nào." Dương hoàng hậu đã là nổi giận dùng dùng nên rồi.

Bên trong không ngừng có tiếng thờ gấp truyền đến. Dương hoàng hậu lại thế nào không biết xấu hổ đi vào nhìn đây.

Truy tinh liền cũng là nói ra: "nữ tử trong sạch. Hoàng hậu nương nương có thể yên tâm." (nhưng xấu như ma chê, quỷ hờn)

Dương hoàng hậu nghe thấy hán nói như vậy. lúc này mới yên lòng.

Nhưng mà trong phòng. Ngọc Hàn Phi đều nhanh muốn khóc ra.

Trong đó tổng cộng có bốn nữ tử. Chỉ có điều từng người nào cũng tướng mạo vô cùng xấu xí. Hơn nữa đáng người cũng là kém đến cơ trí (phỉ lù, béo ú). Còn có một bà mập lớn. Vẫn quán quít lấy hán.

Ngọc Hàn Phi quả thực là không muốn ở lại chỗ này rồi. Trời ạ. Hán lại cùng nữ nhân xấu xí như vậy... Hán đều muốn nhỏ ra.

Bất quá Ngọc Hàn Phi trên người được hiệu phát tác. Thuốc này căn bản chính là không có thuốc nào chữa được.

Hiện nay hán cũng là không có biện pháp. Chỉ có thể là kiên trì cố chịu mà dùng.

Hán trong lòng cũng là cực hận Chiến Liên Thành. Nhưng cũng là thế hán cả đời này đều không muốn gặp lại nữ nhân xấu xí như vậy nữa.

Nhạc Thiên Tuyết còn không biết hết thấy chuyện đã phát sinh. Nàng cho Ngọc Nam Phong uống thuốc. Chính là xuất cung rồi.

Thấy ngày đại điển chọn phi đã chuẩn bị đến gần. Nàng tâm tình cũng là phiền muộn.

Còn Ngọc Nam Phong thì bên cạnh lái nhái nói: "Đáng tiếc Bôn Hoàng tử xếp hạng thứ tư. Là người cuối cùng được chọn. Bằng không khẳng định là thứ nhất thì sẽ chọn người rồi. Thiên Tuyết. Người có muốn cùng đi nói với phụ hoàng. Chúng ta đây còn có thể cùng một chỗ."

Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp không quản hán.

Chẳng qua là nàng đi ra cửa cung. Trước tiên vẫn cảm thấy có chút áp lực. Đang nghĩ ngợi là chuyện gì xảy ra. Đã thấy Chiến Liên Thành ở đằng trước không xa.

Hạo Nguyệt không có ở đây. Chiến Liên Thành tựa hồ là đang đợi xe ngựa đến đón hán.

Nàng cũng là giả như không nhìn thấy hán. Bất quá lại trông thấy hán có một cái túi thơm bị rơi xuống. Bất quá hán cũng là bất tiện nhặt lên. Cho nên mặc cho túi thơm bị rơi trên mặt đất.

Nàng đi vòng qua. Miễn cho cùng hán gặp nhau.

Bất quá nàng rời đi không được vài bước. Chỉ nghe thấy thanh âm của Chiến Liên Thành: "Nhặt lên cho ta."

Nàng nhìn chung quanh. Ở đây ngoại trừ xe ngựa của nàng. Chỉ còn lại nàng cùng phu xe thôi.

Chiến Liên Thành đây là đối với mọi người nói chuyện.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng là không quản. Chiến Liên Thành thấy nàng không muốn để ý tới. Dù sao Nguyên Thiên Tử bị thương thế nghiêm trọng như vậy nàng vẫn còn nhớ rõ.

Hơn nữa miệng vết thương ở cổ tay vẫn còn. Nàng làm sao sẽ không nhớ rõ chính mình ngày đó nói.

Hai người tình nghĩa. Đã sớm đoạn tuyệt.

Nàng mặc kệ Chiến Liên Thành. Tiếp tục chính mình đi.

Bất quá Chiến Liên Thành lúc này liền bắn ra một quả ám khí. Đem con đường của nàng ngăn lại. "Bôn vương bảo người nhặt lên."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ: "Làm gì đó. Ta không nhặt."

Làm người cũng phải có cốt khí. Nhạc Thiên Tuyết đã từng nói qua sẽ không quên.

Cũng không biết Chiến Liên Thành uống nhầm cái thuốc gì rồi. Rõ ràng là đến làm nàng khó xử.

Chiến Liên Thành liền quay đầu nhìn nàng. Ánh mắt kia đều là lạnh lùng: "Bốn vương hành động bất tiện. Người như vậy còn không chịu giúp."

"Vậy thì chờ Hạo Nguyệt hoặc là truy tìm đến giúp người nhặt đi." Nhạc Thiên Tuyết nói: "ta nên đi trước rồi."

Huống chi hiện tại cũng không phải là tháng âm nguyệt. Chiến Liên Thành đôi chân vẫn có thể hảo hảo đi được. Còn hành động bất tiện gì đây. Lời bịa đặt trắng trợn như vậy cũng nói được.

Chiến Liên Thành nói: "Bọn hần không có ở đây. Cái túi thơm này là Văn ca làm cho bốn vương. Rất quan trọng đấy. Nhạc Thiên Tuyết. Mặc dù tình nghĩa đoạn tuyệt. Người cũng không cần tuyệt tình như vậy chứ."

Nhạc Thiên Tuyết trong ngực khó chịu. Nhìn không được châm chọc nói: "Luận tuyệt tình. Ai có thể bì kịp được chiến Vương gia. Đại phu chữa bệnh tốt cho muối muối còn có thể hạ sát thủ." (giết người)

Mặc dù là nói như vậy. Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết vẫn đến nhặt cái túi thơm kia.

Nàng không nói hai lời chính là ném cho Chiến Liên Thành. Thần sắc không có một chút biến hóa. Bất quá nội tâm đã là nổi lên vô số rung động.

Hiện tại Chiến Liên Thành lại tính toán gì đây. Vậy đơn giản là quá ghê tởm rồi.

Bất quá nàng thấy Chiến Liên Thành không có nói cái khác. Nàng cũng chính là không hề dừng lại. Chính là lên xe ngựa. Lại để cho phu xe chạy xe nhanh về phủ.

trước cửa cung cũng chỉ còn lại có Chiến Liên Thành. Hần ở trong ánh nắng chiều. sắc mặt đều là lạnh lùng.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết là cảm giác có điểm gì là lạ. Vì cái gì Chiến Liên Thành bỗng nhiên liền nói chuyện với mình.

Đây không phải là tính tình của Chiến Liên Thành.

Bất quá đây chỉ là nhặt một cái túi thơm mà thôi. Nàng cần gì phải tự mình đa tình...

Nàng ổn định tâm tình. Làm cho mình đừng có lại suy nghĩ nhiều.

Chẳng qua là đợi Nhạc Thiên Tuyết đi rồi. Chiến Liên Thành chính là dùng chưởng vứt cái túi thơm kia. Cái túi thơm lại là rơi trên mặt đất.

Lúc này. Hạo Nguyệt mới đi tới. Nhìn cái túi thơm kia: "Vương gia. Cái này có tác dụng gì."

"Có tác dụng. Coi như là nàng. Khẳng định cũng là mất một thời gian mới khôi phục." Chiến Liên Thành nói: "Đi thôi."

Hạo Nguyệt hít một tiếng.

Chiến Liên Thành mặc dù là không nói. Nhưng mà nàng làm sao sẽ không rõ. Chiến Liên Thành là trong nội tâm vẫn luôn lo lắng cho Nhạc Thiên Tuyết không muốn Nhạc Thiên Tuyết tham gia đại diện chọn phi.

Ngày đó Nhạc Thiên Tuyết rời đi. Chiến Liên Thành cơ hồ là tan vỡ mất (tâm hồn tan vỡ). Hần còn một mực nhiều lần hỏi mình. Vì cái gì lại đối với Nhạc Thiên Tuyết như vậy.

Yêu một người là mà ngăn cách. Ai có thể chịu nổi đây.

Chiến Liên Thành tuy là hận Nhạc Thiên Tuyết không nói ra chân tướng. Bất quá trong nội tâm sớm đã là tha thứ cho Nhạc Thiên Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Bị bệnh truyền nhiễm

Thanh Vũ viện.

Nhạc Thiên Tuyết về được một lúc. Chính là cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Nàng vốn là không có chú ý. Nhưng mà hai tay mùi thơm lại quanh quẩn trên chóp mũi của nàng.

Nàng hơi sững sờ. Cái mùi này có chút kỳ quái..

Cái túi thơm kia của Chiến Liên Thành đến cuối cùng chứa hương liệu gì. Rõ ràng sao lại kỳ quái như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết liền vội vàng dùng nước đi rửa sạch. Miễn cho trên tay giữ lại cái mùi hương kia. Nhưng mà rửa một hồi mùi càng lúc càng lỏng lẻo.

Nàng càng là kỳ quái. Cũng không biết tại sao lại thế này.

Bất quá nàng cũng là không có quản. Dù sao lúc này đã đến lúc đi ăn cơm. Hoa Đào đã sớm là đang chuẩn bị rồi.

Nhưng mà cơm tối thoáng qua đã rồi. Nàng trong sân hóng mát. Cái này vừa vào phòng. Hoa Đào trông thấy khuôn mặt Nhạc Thiên Tuyết. Chính là hét lên một tiếng: "A. . Ngươi là ai. ."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ: "Cái gì ta là ai. Ta là tiểu thư nhà ngươi."

Bất quá mở miệng nói chuyện. Chính là cảm thấy miệng của mình sưng tấy đầy. Nói chuyện rất là kỳ quái.

Nàng sờ lên mặt của mình. Con bà nó. Rõ ràng so với bình thường nhỏ nhắn sao giờ lại lớn như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng chính là chạy đến trước gương ở bên cạnh. Cái này vừa nhìn. Nàng hầu như cũng là hôn mê bất tỉnh. Cái mặt kia của nàng sưng nề. giống Như đầu heo. Hơn nữa trên mặt còn rất nhiều mụn đỏ rất khó chịu. Thoạt nhìn đến là cảm thấy buồn nôn.

Nàng bưng lấy mặt của mình. Nhất thời nửa khắc cũng là không tiếp thu được. Cơ hồ là muốn khóc đi.

Tuy rằng nàng không dựa vào tướng mạo của mình ăn cơm. Nhưng làm cho nàng biến thành người quái dị vậy làm sao mà chấp nhận được. .

Hoa Đào nhận ra thanh âm của Nhạc Thiên Tuyết. Vừa rồi nghe xong. Cũng biết là Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Lúc này Hoa Đào cũng là đi đến. Vội vàng hỏi: "Tiểu thư. Mặt của ngươi chuyện gì xảy ra vậy."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết nói. Nàng từ trước đến nay đều chưa thử qua cái này. Cái này cũng không giống là dị ứng. Đây cũng không phải là trúng độc. Làm sao lại như vậy đây. .

Hoa Đào con mắt hồng hồng đầy: "Nguy rồi. Tiểu thư muốn hủy khuôn mặt... Ô ô. Tiểu thư mệnh người thật khổ a..."

Nhạc Thiên Tuyết thấy Hoa Đào khóc sụt sùi. Cũng là chịu không nổi. Nàng đã nói: "Vội cái gì. Đã quên tiểu thư nhà ngươi là người nào sao."

Nhạc Thiên Tuyết lại nhìn kỹ một chút. Phát hiện mình tay của mình như móng heo rất nóng.

Trên tay cũng có nhiều nốt đỏ khó chịu.

Nàng thoáng cái liền hồi tưởng lại trước kia. Cái túi thơm kia. Chết tiệt Chiến Liên Thành.

Lại trêu cợt mình như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết dừng một chút. Chính là đột nhiên đi lấy kiếm của mình. Đề muốn cho Chiến Liên Thành một đao chém bỏ.

Cái này hủy dung mạo của một nữ tử. Căn bản cũng không thể tha thứ.

Hoa Đào vội vàng níu Nhạc Thiên Tuyết lại. Nói: "Tiểu thư. Người đi đâu vậy. Ngươi nghìn vạn lần không thể làm việc ngốc nghếch. Tiểu thư không phải nói người có biện pháp sao."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là tức giận. Lúc này bị Hoa Đào kéo lấy. Chính là tỉnh táo rất nhiều.

Nàng cùng Chiến Liên Thành so đo cái gì. Tiếp theo nhìn nàng làm sao báo thù.

Nàng lại nhìn nhìn hai tay của mình. Cái mùi thơm hiện tại vẫn như cũ. .

"Nguyên lai là vật kia..." Nhạc Thiên Tuyết thì thảo nói ra.

Hoa Đào hỏi: "Tiểu thư. Ngươi nói cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết cái đầu như đầu heo chính là cười cười. Có chút nhìn có chút hả hê. "Hoa Đào. Đây chính là sẽ bị lây bệnh đấy. Ngươi rõ ràng còn

kéo lấy ta."

Hoa Đào lại càng hoảng sợ. Cái này vội vàng chính là rút tay trở về.

"Tiểu thư... Người rất xấu rồi..." Hoa Đào càng là bi thương. "Nguy rồi nguy rồi. Về sau nô tài thế nào có thể gả ra được rồi."

Nhạc Thiên Tuyết xùy cười một tiếng. "Đừng lo lắng. Kỳ thật đây là một loại mỹ dung hương liệu (hương liệu làm đẹp). Luyện chế ra đến thế nhưng là rất phiền toái. Cái này nếu là hảo hảo an dưỡng. Đây chính là có thể làm cho làn da trở nên càng thêm trắng nõn đấy." (da càng ngày càng đẹp)

Hoa Đào không tin, mở to mắt ra mà nhìn Nhạc Thiên Tuyết. "Nô tài không tin. Tiểu thư hiện tại cũng sưng thành đầu heo."

Nhạc Thiên Tuyết khoe miệng co quắp. Nói: "Không tin thì không tin. Bất quá ta bộ dạng này cũng phải vài ngày..."

Cái bộ dạng đầu heo này nàng cũng không thể tiếp nhận. Liền đem tấm gương mang cất đi. Nàng cũng là không muốn nhìn thấy bộ dạng của mình.

Lúc này Hoa Đào cũng sẽ không dám tùy tiện đụng Nhạc Thiên Tuyết. Thấy Nhạc Thiên Tuyết đi phòng luyện dược bốc thuốc cho mình. Nàng cũng là tăng lên lá gan cùng qua. (mạnh mẽ theo sau).

"Tiểu thư. Bộ dạng của người thật giống như không lo lắng gì..." Hoa Đào nói. "Người nói đều là sự thật. Cái này thật có thể khôi phục sau vài ngày."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ngày mai những nốt đỏ có chút khó chịu trở thành các mụn đỏ. Khi đó hảo hảo chăm sóc giữ gìn. Vậy sẽ không có chuyện gì. Nếu không chăm sóc giữ gìn cho tốt. Vậy sẽ hủy đi khuôn mặt của mình."

Hoa Đào sợ tới mức vội vàng bưng lấy mặt của mình. Nói: "Vậy làm sao bây giờ. Tiểu thư. Người cần phải giúp đỡ nô tài cùng một chỗ hộ lý a."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Sợ cái gì. Uống chén thuốc này là được. Người không biết. loại hương liệu mỹ dung này vô cùng trân quý. Người bên ngoài muốn dùng mà không có dùng đấy."

Hoa Đào cái này không rõ. Hỏi: "Tiểu thư hôm nay làm sao lại dùng tới rồi. Nô tài nhìn xem tiểu thư giống như là không biết rõ bộ dạng của mình."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. Bởi vì này hương liệu này không có độc. Hơn nữa nàng cũng chưa từng dung bao giờ. Cho nên liền không có đề phòng.

Hiện tại ra tình huống này. Nàng ngược lại là nhớ tới kiếp trước chính mình trị liệu qua cho một bệnh nhân như vậy. Cho nên mới phải giải sầu đây.

Người bệnh nhân kia sau khi hết mụn xong. Khuôn mặt cũng trở nên mịn mà hơn. Ngũ quan tự nhiên là biến hóa không lớn. Nhưng làn da lại trở nên vô cùng tốt. Hơn nữa qua năm năm. Nhạc Thiên Tuyết gặp lại bệnh nhân kia cũng không thấy có dấu hiệu lão hóa. Hương liệu này công hiệu vô cùng thần kỳ.

Cho nên có không ít mạo hiểm hủy dung nhan khi dùng lại nguyên liệu này nguyên nhân cũng vì như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn mặt Hoa Đào. Cũng có chút dấu hiệu rồi. Nàng đã nói: "Từ giờ trở đi người cũng đừng tiếp xúc với người khác. Bằng không thì người cũng lây bệnh đến cho người khác. "

Hoa Đào sững sờ. "Nhưng mà hương liệu này là đồ tốt mà."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đây chính phải dốc lòng chăm sóc bảo vệ. Bằng không chỉ có thể là hủy dung nhan. Ta chiếu cố hai người chúng ta thôi. Nếu là người thứ ba ta nhưng lại không muốn quan tâm đến. Nếu là người muốn lây bệnh cho người khác. Ta đây liền chiếu cố người khác không chiếu cố người. Mặc người hủy khuôn mặt là được."

"Không nên. Tiểu thư ngàn vạn đừng lo lắng vậy." Hoa Đào cầm lấy tay Nhạc Thiên Tuyết. "Nô tài không muốn trở thành đầu heo đau. Không muốn hủy dung nhan đâu."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng. Liếc Hoa Đào một cái.

Hoa Đào lúc này cũng là rõ ràng. Vội vàng liền cam đoan nói: "Nô tài cam đoan sẽ không lây bệnh cho người khác."

Nhạc Thiên Tuyết thở dài gật đầu. Khiến cho Hoa Đào đi bôi thuốc nên.

Bất quá nàng lại là có chút nghi hoặc. Vì cái gì Chiến Liên Thành liền cho nàng dùng hương liệu này. Hẳn cuối cùng là có ý gì. Chẳng lẽ là không muốn làm cho nàng tham gia đại điển chọn phi.

Rõ ràng hai người đã cắt đứt quan hệ. Vì cái gì hắn còn muốn làm như vậy.

Hoặc là Chiến Liên Thành chỉ là đơn thuần đều muốn đùa cợt nàng.

Nghĩ như vậy. Nhạc Thiên Tuyết tâm cũng là có chút xoắn xuýt. Nàng cũng là nghĩ mãi mà không rõ.

Cái này đã đến nửa đêm nàng vẫn là ngủ không được. Đã nghĩ muốn đi tìm Chiến Liên Thành hỏi cho rõ ràng.

Nhưng mà nàng nghĩ đến mặc quần áo. Lại là dừng lại. Hỏi cái gì. Mình cần gì tự mình đa tình. Hắn bây giờ cùng mình không liên quan đến nhau rồi. Đến hỏi cái gì.

Như vậy nàng chính mình một lúc. Nhạc Thiên Tuyết tâm mới bình tĩnh được. Chính là đi ngủ đến tận hừng đông.

Ngày hôm sau khi mặt trời vừa mới nên. Nhạc Thiên Tuyết chỉ nghe thấy tiếng khóc.

"Ồ ô... Tiểu thư... Nô tài mặt thật là khó nhìn a... Làm sao bây giờ a..."

Nhạc Thiên Tuyết mơ mơ màng màng đấy. Nàng xoay người. Biết là Hoa Đào đang khóc.

Bất quá nàng nhưng lại không mở to mắt. Không cần soi gương nàng cũng biết bộ dạng hiện tại của mình là gì rồi...

Nàng liền nhẹ nói: "Bình tĩnh. Đừng khóc. Mụn đỏ kia liền đựng nước liền trị không hết."

Lời này quả nhiên là có ích. Hoa Đào quả thật là không khóc nữa. Vội vàng là đem nước mắt tất cả đều lau khô.

Nhạc Thiên Tuyết đây hừ một tiếng. Tiếp tục ngủ.

Bởi vì hai chủ tớ người có bộ dáng này. Cũng không có khả năng rời khỏi Thanh Vũ viện được rồi. Cho nên Hoa Đào khiến cho người mang đến một ít nguyên liệu nấu ăn. Cũng không cho người mang com đến đây. Miễn cho tiếp xúc sẽ lây bệnh cho người khác.

Hai người nhìn đối phương đầu heo cũng là không có khẩu vị. Hai người liền cúi đầu luyện công phu ăn com.

Nhạc Thiên Tuyết còn cố ý điều phối thuốc dán. Lại để cho các mụn đỏ nhanh khỏi một chút.

Hai người lại là giúp nhau bôi thuốc. Tình cảnh này cũng là làm cho người ta mơ màng a.

Nhưng mà ngày đại điển chọn phi đã đến sát rồi. Dựa theo quy củ. Các Nữ tử trước một ngày phải tiến cung.

NHạc Thiên Tuyết hôm nay bộ dáng này cũng là đừng nghĩ đến việc tiến cung. Trong cung có người đến. Nhạc Thiên Tuyết chỉ nói mình là bị bệnh truyền nhiễm. Không thể vào cung.

thái giám kia chính là lập tức hồi cung bẩm báo. Tin tức này liền truyền đến tai Hoàng Đế .

Lão Hoàng Đế lúc này liền giận dữ. Hắn biết rõ Nhạc Thiên Tuyết là quý y. Cái này còn giả bộ mình bị bệnh truyền nhiễm không đơn giản như vậy đâu.

Hắn lúc này chính là phái thái y đến. Nhạc Thiên Tuyết muốn trốn tránh. Đây chính là không có cửa đấy.

Mấy thái y trùng trùng điệp điệp đến phủ tướng quân. Lúc vào trong phòng. Nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết cùng Hoa Đào đều là dùng mạng để che mặt.

Thái y cũng là kiêng kị. Bị bệnh truyền nhiễm này một khi không thận bị lây bệnh chính là thể nhưng có thể mất mạng đấy.

"Mời Nhạc tiểu thư đem khăn che mặt tháo xuống. Để cho ta chẩn đoán bệnh tình." Một cái lão thái y nói ra.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Thật sự muốn xem sao. Có thể hay không đừng nhìn ta. Ta hiện tại đã biến thành đầu heo."

Thái y phụng mệnh làm việc. Tại sao có thể không nhìn đây.

Hắn nói: "Không ngại. Nhạc tiểu thư vẫn nên là tháo xuống thì hơn."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng. Cái kia chính là đem khăn che mặt tháo xuống.

Mọi người chính là tại chỗ hóa đá. Cái này không phải dung mạo xinh đẹp của Nhạc Thiên Tuyết.

Quả thực chính là cái người quái dị. Da kia nhìn là đã có chút buồn nôn. Lúc này mấy cái thái y sắc mặt cũng không tốt. Mọi người chối từ. Không có một người nguyện ý bắt mạch cho Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta đã nói ta bị bệnh truyền nhiễm rồi. Các người nếu là tiếp xúc ta. Vậy khẳng định chính là bị lây bệnh. Thiên Tử sư phụ đã cho ta thuốc. Tình dưỡng vài ngày sẽ không có chuyện gì. Ta tuổi trẻ là không có chuyện gì. Nhưng các ngài đều lớn tuổi như vậy. Ta sẽ không biết các người sẽ xảy ra chuyện gì. Đúng rồi. Sư phụ Thiên Tử của ta đã quay về Dược vương cốc rồi. Phương thuốc kia ta thể nhưng là không có đấy."

Như vậy biến tướng uy hiếp làm cho người ta càng thêm sợ hãi. Cũng không muốn nhích tới gần.

Nhạc Thiên Tuyết đem khăn che mặt mang nên một lần nữa. Dù sao nàng hiện tại cũng không muốn nhìn đến mặt của mình. Nàng ngược lại là không sao cả. Dù sao là người khác buồn nôn.

Mấy cái thái y sắc mặt tái nhợt. Lúc này chính là rồi đi.

Lúc này liền quay lại cung bẩm báo. Lão Hoàng Đế càng là nổi giận. Cái này Nhạc Thiên Tuyết lại chơi trò hề này với hân. .

Bất quá lão Hoàng Đế nghe thái y trần thuật xong. Ngược lại cũng là có chút điểm nghi hoặc. Nhạc Thiên Tuyết nếu muốn trốn tránh. Cũng sẽ không đem mặt của mình biến thành như vậy. Nếu là hủy khuôn mặt thì làm sao bây giờ.

Nhưng là vì chứng minh Nhạc Thiên Tuyết là không có thủ đoạn đùa nghịch gì. Hân chính là phải hai cái cung nữ đến. Nói là chiếu cố Nhạc Thiên Tuyết. Kì thực là theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Thái tử phi tương lai

Có người ở đây theo dõi nàng. Nhạc Thiên Tuyết nhưng lại một chút cũng không sợ. Thật sự của nàng là bị bệnh truyền nhiễm. Căn bản là không có nói dối.

Những cung nữ kia ở tại chỗ này mà nói. Chỉ biết tự tìm phiền toái cho mình.

Dù sao lời của nàng đã bày ở chỗ này rồi. Về phần người khác có nghe hay không cũng là cùng nàng không quan hệ.

Chỉ đây không đến một buổi chiều. Những cung nữ kia mặt liền sưng lên. Tuy rằng còn không có nhiều nốt đỏ. Bất quá đây đã là bị lây bệnh rồi.

Cung nữ cũng bất chấp phải chiếu cố Nhạc Thiên Tuyết. Vội vàng chính là cho người ta đi tìm thái y.

Thái giám nhìn thấy như vậy cũng là lòng tràn đầy kinh ngạc. Vốn là muốn xem rõ ràng. Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết thời điểm này xuất hiện."Thái y. Bệnh này không thể trực tiếp động vào. Bằng không thì ông cũng sẽ bị lây bệnh đấy."

Thái y lập tức chính là rút tay về. Không dám bắt mạch nữa.

Mặc cho hai cung nữ kai khăn cầu thế nào. Đó cũng là không có ai đến trị liệu.

Vấn đề này lại là truyền đến tai Hoàng Đế. Hân tuy rằng cũng là có chút không tin. Bất quá muốn đến muốn đi cũng là không sao cả.

Ngày đại điển chọn phi đúng hạn tiến hành. Mà Nhạc Thiên Tuyết thì lại nghỉ ngơi trong Thanh Vũ Viện của mình.

Hai cung nữ kia cũng là không có ai chữa bệnh. Tuy rằng sẽ không mất mạng. Bất quá qua vài ngày nữa gương mặt sẽ bị hủy.

Hôm nay là ngày đại điển chọn phi. Nhạc Thiên Tuyết cho người đi nghe ngóng. Cuối cùng là ai trúng tuyển nàng là vẫn muốn biết.

Nhớ tới Ngọc Cô Hân muốn tuyển chọn một chính phi. Mộc Nhu chắc tức chết rồi.

Nghĩ như vậy. Trong nội tâm lại là có chút cao hứng. Tốt nhất chính là đương Ninh. Hai người đấu đi đấu lại. Đó mới là có trò hay.

Ai biết được là ngày đại điển chọn phi lại không truyền ra một chút tin tức nào. Nhạc Thiên Tuyết không khỏi buồn bực. Lúc này đây làm sao lại làm thần bí như thế được.(không biết ai trúng tuyển).

Những nữ tử kia cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì trong ngày đại điển chọn phi đó. Từng hoàng tử nếu là đem Ngọc Như ý trong giao cho nữ tử chính là chứng minh trúng tuyển.(được chọn)

Thế nhưng là hết lần này tới lần khác Ngọc Cô Hân không có chọn. Ngọc Hân Phi liền càng không cần phải nói. Hai ngày trước bị những nữ nhân xấu xí như ma chê quỷ hờn vây vò đến không giống hình người. Trong tay Ngọc Như Ý đều không cầm chắc. Liền làm rơi trên mặt đất.

Mà Ngọc Chi Dương cùng Ngọc Nam Phong cũng là không có chọn. Nói cách khác. Bốn người đều là không đưa cho ai một cái Ngọc Như Ý.

Cái này nhưng lại là lần đầu tiên xuất hiện tình huống như vậy. Lão Hoàng Đế trầm mặt. Lại để cho một đám tú nữ đi ra ngoài. Sau đó liền khiển trách bọn họ.

Bất quá nội dung là cái gì. Người ngoài tự nhiên là không đã được biết đến.

Tú nữ một người cũng không trúng tuyển. Thế nhưng không được ra khỏi cung. Cái này đã có người hoài nghi. Chẳng lẽ còn chọn một lần nữa. Cho nên Từng người Tú nữ trong hai ngày này bộc lộ hết thấy mọi tài năng của mình có. Hy vọng chính mình trúng tuyển.

Mà hai ngày này đi qua. Tại Nhạc Thiên Tuyết cẩn thận bảo dưỡng giữ gìn. Làn da của nàng đã tốt nên rất nhiều. Mặt đã là bớt sưng. Tuy rằng làn da còn có dấu đỏ chưa mất. Bất quá đây cũng là không sao. Nên hai ngày nữa sẽ khỏi.

Hiện nay bệnh của nàng sẽ không lây được cho người khác nữa. Tại Thanh Vũ viện nhàn nhai nhiều ngày như vậy. Nàng liền định đi ra ngoài một chút.

Vừa có chưa đi ra được khỏi cửa. Liền xa xa nhìn thấy Trần công công đang đi đến.

Nhạc Thiên Tuyết có chút kỳ quái. Trần công công tại sao lại đến. Hắn đến khăng định chính là không có chuyện tốt.

Trần công công tại sân nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết. Khỏi phải nói là rất cao hứng.

Hắn lập tức đã nói: "Nhạc đại tiểu thư. Chúc mừng chúc mừng. Người đến tiếp chi."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn thánh chi trong tay hắn. Đã là có dự cảm không tốt. "Đó là thánh chi gì."

Nàng làm sao lại không có nghe nói qua lão Hoàng Đế ra thánh chi. Người nằm vùng của nàng làm việc cũng quá không chuyên nghiệp rồi.

Trần công công nói: "Đây là đại hỷ sự. Nhạc đại tiểu thư vẫn là trước nên quỳ thì hơn."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày. Bất quá cũng không nên lại hỏi tiếp. Liền quỳ xuống tiếp chi rồi.

Trần công công nói cái gì nàng cũng là không nghe rõ ràng. Dù sao cái kia thánh chi biết nói tốt mấy cái về nàng. Nhưng mà có một câu nàng là nghe rõ ràng

Nàng trừng to mắt. Trong đầu thủy chung là vang trở lại một câu nói kia. Nay, Phong Dịch nữ phủ Tướng quân là Thái Tử chánh phi

Làm sao có thể.

Nhạc Thiên Tuyết thế nhưng là không để ý tới Trần công công đã nói xong chưa. Nàng liền thoảng cái bỏ lên đứng dậy. Đem Trần công công đẩy ra. Cái thánh chi kia cũng là rơi vào trong tay của nàng.

Nàng sắc mặt cực kỳ âm trầm. Cái kia chu sa ghi chữ cũng là đặc biệt rõ ràng (mọi người xem phim Trung tự nghĩ tên của nó nhé)

Trần công công còn tưởng rằng nàng là vui mừng quá. Chính là nói: "Chúc mừng Thái Tử Phi tương lai. Đây chính là Hoàng Thượng cố ý ban cho nhân duyên đây."

Nhạc Thiên Tuyết tiện tay đem cái thánh chi kia ném trên mặt đất. Lập tức. Tất cả mọi người là kinh hãi. Không thể tưởng được Nhạc Thiên Tuyết lại có thời điểm bốc đồng như vậy. Bất quá đây cũng không phải là tùy hứng. Mà là không muốn sống nữa.

Nhạc Thiên Tuyết liền cười lạnh liên tục. Không thể tưởng được lão Hoàng Đế chọn Nữ Tử không thành. Liền trực tiếp tứ hôn rồi.

Xem ra lão Hoàng Đế cùng Ngọc Cô Hàn là sớm đã tính toán nàng rồi. Vậy còn nói cái gì đại điển chọn phi đây. Chẳng qua là mở một cái sân khấu mà thôi (đã định sẵn rồi cần gì lấy lý do mở đại điển chọn nữa).

Cái này tưởng rằng mình đã không bị chọn. Hiện tại thì hay rồi. Còn lãng phí một cách vô ích thời gian mấy ngày nay.

Trần công công liền tranh thủ nhặt cái thánh chi kia nên. Liền đối với Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chưa tới ngày sắc phong là thái tử phi lúc đó chắc còn vui mừng quá mà hổng mất. Nhanh lên tiếp thánh chi. Nếu là ném đi. Chưa là thái tử phi đã bị trách phạt đấy."

Nhạc Thiên Tuyết tỉnh táo lại. Trần công công là ở hảo ý nhắc nhở chính mình.

Nàng hiện tại công nhiên phản kháng Hoàng Đế. Vậy là tìm cái chết.

Sắc mặt nàng cũng liền nhàn nhạt. Liền đem thánh chi cầm lại. Không có vứt bỏ đi nữa.

Bất quá nàng lại hỏi: "Hoàng Thượng liền cho ta một hôn sự."

Trần công công gật đầu. "Đúng vậy a. Vốn Hoàng Thượng là muốn trước mặt mọi người tuyên bố nhưng mà Tiểu Thư bị bệnh. Hơn nữa thái tử điện hạ không nhìn thấy người. Đều không chọn những người khác. Liền hướng Hoàng thượng cầu xin."

Nhạc Thiên Tuyết khẽ cắn môi. Ngọc Cô Hàn là Thái Tử. Đoán chừng lão Hoàng Đế cũng sẽ nói cho hắn biết một ít chuyện. Thân phận kia của nàng chắc cũng không giấu được.

Nàng bắt Viên phong rồi đi. Lão Hoàng Đế mặc dù là không truy cứu. Nhưng mà Ngọc Cô Hàn cũng hẳn là biết rõ. Như thế. Tại sao phải cầu tứ hôn. Chẳng lẽ là vì báo thù.

Trước kia Ngọc Cô Hàn đã nghĩ lấy mình. Nàng cũng là nghĩ mãi mà không rõ. Ngọc Cô Hàn cái loại người này. Quả quyết sẽ không thích mình đây.

Trong lúc nhất thời. Nhạc Thiên Tuyết lại đang suy nghĩ rất nhiều. Trần công công hô nàng vài tiếng nàng cũng là không có nghe thấy.

Bất quá Trần công công đưa nàng đến một bên. Nhạc Thiên Tuyết cũng là bị ép cho lấy lại tinh thần.

Trần công công nhẹ nói; "Lão nô biết rõ tiểu chủ người hiện tại nhất định là không có vui mừng lắm. Nhưng đây là ý chỉ của hoàng thượng. Người cũng đừng có cãi lời rồi. Hơn nữa ngày đại điển chọn phi một chút tin tức cũng không có truyền đi. Đây là vì cái gì. Cũng là bởi vì thái tử điện hạ cầu xin hoàng thượng tứ hôn cho người và thái tử điện hạ. Tứ Hoàng Tử liền mở miệng cầu xin nữa. Hoàng Thượng giận dữ. Lập tức liền đem Tứ Hoàng Tử cho về ddienj suy nghĩ. Rồi tứ hôn cho tứ hoàng tử một người. Người đó chính là muội muội của tiểu thư cho Nhạc Linh Vy làm thị thiếp, "

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Đây không phải a. Nhạc Linh Vy vu hãm hoàng tử. lại còn có thể làm một thị thiếp.

Bất quá Ngọc Nam Phong cũng là bìa ngấm. Lão Hoàng Đế rõ ràng chính là thiên vị cho Ngọc Cô Hân.

Cái này cũng khó trách. Ai bảo lão Hoàng Đế thích Hoàng Hậu trước. Cái kia tự nhiên là che chở cho con trai của Hoàng Hậu trước sinh ra.

Vừa nghĩ như thế. Nàng liền gật gật đầu. "Con hai hoàng tử nữa thì sao."

Trần công công nói: "Nhị hoàng tử liền chọn đích nữ tiểu thư phủ Trang vương . Nhưng mà Tam hoàng tử liền không có chọn."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày. "Cái kia Hoàng Thượng cũng là không có nói cái gì sao."

"Hoàng Thượng biết rõ Tam hoàng tử luôn luôn như thế. Cho nên cũng liền không miễn cưỡng." Trần công công nói. "Tiểu chủ người bây giờ là chưa phải là thái tử phi. Người cần phải chú ý nhiều hơn đấy."

Nhạc Thiên Tuyết cũng chỉ là ân một tiếng. Hiện nay nàng cũng không có biện pháp. Hay vẫn là đợi Nhạc Tướng quân về bàn bạc.

Trần công công đi rồi. Nhạc Thiên Tuyết cũng là không có hào hứng đi ra ngoài. Lúc này trong phòng. Sắc mặt của nàng chính là một mực bình tĩnh. Hoa Đào cũng không dám nói lời nào. Sợ là lại để cho Nhạc Thiên Tuyết tức giận.

Nhạc Thiên Tuyết thỉnh thoảng nhìn xem cái thánh chỉ kia. Sắc mặt cũng là không một chút biến đổi. Cuối cùng. Nàng cũng là không thể nhìn được nữa. Liền đứng lên.

Nếu như nàng là không có biện pháp. Vậy đem Ngọc Cô Hân đầu độc cho chết. Minh coi như là thù thân cũng là không gả cho ai nữa.

Hoa Đào lúc này liền một cái giật mình. "Tiểu thư. Người đi đâu vậy."

"Chớ có nhiều chuyện." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Hoa Đào quả nhiên là im lặng. Không dám nói lời nào.

Chẳng qua là Nhạc Thiên Tuyết rời đi hai bước. Lại là dừng lại. Cái này đều muốn hạ độc chết Ngọc Cô Hân nhưng lại không dễ dàng như vậy. Nếu là Ngọc Cô Hân xảy ra chuyện gì. Lão Hoàng Đế biết rõ nàng là quý y. Nhất định là bắt nàng cứu chữa. Nếu là cứu không sống. Lại là giận chó đánh mèo đến trên người mình rồi.

Ai lại để cho mình bây giờ một cái chỗ dựa cũng không có. Phải xem sắc mặt Hoàng Đế .

Ngày hôm nay. Nhạc Thiên Tuyết tâm tình cũng là không được tốt. Tin tức Nàng sẽ trở thành Thái Tử Phi cũng là truyền khắp toàn bộ Kinh Thành. Ai cũng không nghĩ ra. Từng là một cái đích nữ ngu dại hôm nay đã bay nên đầu cành rồi.

Chạng vạng tối. Ngọc Chi Dương liền đến thăm nàng. Hân còn mang đến hai bình rượu ngon. Tựa hồ là muốn chúc mừng cho Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết vốn là không muốn gặp hân. Nhưng hân chính là đã xông vào.

"Thế nào. Lại mất hứng." Ngọc Chi Dương nói qua. Cầm một cái ly. Đem rượu rót vào. "Cái này có cái gì mất hứng đây"

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Cuộc chiến tranh đoạt

Nhạc Thiên Tuyết thấy hân thần sắc có điểm đau thương. Cũng không biết hân là bị sao.

Nàng cũng còn không có bị thương sao. Ngọc Chi Dương đây cũng không phải là người mình thích kết hôn. Hấn đau thương cái gì.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vậy ngươi chẳng bằng khiến thái tử hoàng huynh của ngươi không lấy ta. Đây không phải tốt rồi."

Ngọc Chi Dương chính là bất đắc dĩ lắc đầu.

Hấn chậm nói: "Ta không làm được. Từ nhỏ tới nay. Ta nói cái gì đều là không có tác dụng. Ngươi xem. Kỳ thật viên gia là Phụ hoàng chiều mộ. Thế nhưng là lại cho Viên phong phục vụ Thái Tử hoàng huynh. Phụ hoàng muốn hoàng huynh kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước."

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ những thứ này. Cho nên hấn cũng không gạt nàng.

Nàng có chút nhú mày. Đã nói: "Đó cũng là. Ngươi chỉ là pháo hôi (con ghê không được thương yêu). Ngay cả mình làm cái gì đều sợ mình làm không được."

Ngọc Chi Dương thần sắc khẽ giật mình. Liền liếc nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Cũng không nói cái gì. Hấn tiếp tục uống rượu.

Hấn vĩnh viễn đều là cái bộ dạng ôn nhu như ngọc. Hiện nay như vậy. Thật ra khiến Nhạc Thiên Tuyết có chút không quen.

Nhạc Thiên Tuyết cùng hấn đã từng coi như là đã làm bằng hữu. Lúc trước Ngọc Chi Dương cũng là đã giúp mình. Nếu không phải hai người lập trường bất đồng. Khả năng thật có thể làm được tri tâm hảo hữu đấy.(bạn bè tâm giao)

Nàng nói: "Ngươi cũng đừng ưu sầu nữa. Cái này có là cái gì. Ngươi nếu là muốn tranh giành. Vậy đi tranh giành. Nếu là cảm thấy không sao cả. Vậy không sao là tốt rồi (không có ý muốn tranh dành thì thôi nghĩ tốt nên). Vậy ngoan ngoãn phụ trợ hoàng huynh ngươi là được."

Ngọc Chi Dương đôi má có chút điểm hồng. Hấn nói: "Tranh giành. Ta có thể sao."

Hấn đây là coi thường chính mình. Bất quá tranh giành ngôi vị hoàng đế. Luôn luôn đều là đao kiếm vô hình. Không tốt một cái sẽ mất mạng.

Ngọc Chi Dương hiện tại nếu là đi nhầm một bước. Chính là mất đi vĩnh viễn cũng không thể khôi phục được.

Hơn nữa Ngọc Cô Hàn còn là anh ruột của hấn. Ngọc Chi Dương nếu là tranh giành mà nói. Liền nói không được.(không có lý do)

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Sau đó mới nói: "Ngươi nếu không phải sợ cuối cùng rơi vào một cái kết cục bi thảm. Vậy thì đi tranh giành đi. Nếu như thắng. Vậy ngươi mọi sự đều viên mãn. Nhưng lại ngươi nếu không muốn tranh giành. Chỉ sợ sẽ suốt đời hối hận."

Nàng cũng là ăn ngay nói thẳng.

Như là lời nàng nói. Nàng nhất định là sẽ không tranh giành. Chẳng bằng chính mình đi tiêu dao đây đó sống cho thật tốt.

Ngọc Chi Dương nghe xong lời của nàng. Thống xuống con mắt. Tựa hồ là đang suy nghĩ gì đó.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không muốn quấy rầy hấn. Nàng liền thò tay bình rượu kia đến gần mình.

Rót xuống một ly. Rượu kia quả nhiên mùi rượu rất thơm

Nàng tâm tình tốt hơn một chút. Liền mỉm cười. Nhấp một miếng. Quả nhiên thật là rượu ngon.

Hơn nữa rượu này lại là không gắt (khó uống). Có thể làm cho người ta dễ dàng tiếp nhận.(uống vào)

Nàng lại là muốn rót chén thứ hai. Đã thấy đến Ngọc Chi Dương nhìn mình chằm chằm.

Vừa rồi cái nụ cười kia của nàng. khoe miệng độ cong vừa vặn. Khiến người ta động tâm không thôi.(nụ cười đẹp)

Đương nhiên. Ngọc Chi Dương là che giấu rất tốt. Nhạc Thiên Tuyết còn tưởng rằng hấn là không muốn cho mình uống rượu.

Nàng dứt khoát liền đem bầu rượu để tới trước mặt mình rồi. Nói: "Rượu này tên gì. Mua tại nơi nào."

Ngọc Chi Dương cười cười. "Là ta tự mình làm. Ta lần trước rồi kinh đã làm bình rượu này. Lại ủ rượu vài năm. Rượu kia hương mới thơm như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng "Vậy ngươi bán cho ta mấy vò."

Ngọc Chi Dương nói: "mấy vò rượu này cũng không đáng giá. Ta liền đưa ngươi đi. Ngày mai ta cho người mang cho ngươi mấy hũ."

Nhạc Thiên Tuyết vừa nghe xong chính là vui nên không ít. Ngày hôm nay lo lắng đã được quét sạch..

Nàng tuy rằng không phải sâu rượu. Thế nhưng thấy Trí đại sư rất thích rượu. Đến lúc đó đưa cho Trí đại sư một bình cũng tốt.

Bất quá thấy trí đại sư đến bây giờ cũng không trở về. Hiện tại nàng ngoại trừ Nhạc tướng quân bên ngoài. Đã nghĩ muốn đi tìm trí đại sư.

Ngọc Chi Dương cùng Nhạc Thiên Tuyết một hồi nói chuyện. Lòng hân cũng thoải mái đi không ít.

Trước khi đi. Hân lại quay đầu lại nhìn nhìn Thanh Vũ viện. Thấy Nhạc Thiên Tuyết bóng dáng nhỏ nhẻ vẫn còn uống rượu.

Sau thấy nàng cùng Hoa Đào trò chuyện vui vẻ. Lại là cười cười. Tiếng cười kia tựa như đinh lĩnh. Nhưng lại dễ nghe.

Hân là muốn tranh giành. Bất quá tranh giành không phải ngôi vị hoàng đế. Mà là một nữ nhân mà thôi.(tranh giành chị đấy)

Mà nữ nhân này. Rất trọng yếu.

Ngọc Chi Dương lúc này mới đi ra khỏi phủ tướng quân. Không lâu sau Ngọc Cô Hân chính là đến.

Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết còn chưa trở thành Thái Tử Phi. Muốn gặp nàng. Lại Không có thấy.

Ngọc Cô Hân đợi một hồi. Nhạc Thiên Tuyết vẫn là không ra gặp hân. Hân cũng là tức giận. Vì cái gì vừa rồi Ngọc Chi Dương có thể thấy nàng. Mà hân không thể.

Ngọc Cô Hân hiện nay tự nhiên là sẽ không đối với Nhạc Thiên Tuyết như thế nào(phát tức ý mà). liền đi tìm Ngọc Chi Dương.

Ngọc Chi Dương trên người có chút mùi rượu. Hân ở ngôi nhà nhỏ cạnh hoàng cung. Đang định đi chỗ đó nghỉ ngơi.

Cái ngôi nhà này cũng là không cho mọi người biết. Trước kia Ngọc Chi Dương vụng trộm hồi kinh. đều là ở đằng kia nghỉ ngơi.

Cùng Ngọc Cô Hân gặp mặt cũng là ở đằng kia. Cho nên Ngọc Cô Hân liền cũng là đi tìm chỗ ấy.

Ngọc Cô Hân vừa thấy Ngọc Chi Dương. Chính là trò hề lộ ra. Liền cầm lấy áo Ngọc Chi Dương. Nói: "Người vừa rồi cùng Thiên Tuyết nói cái gì. Nàng lại là không gặp Bồn cung."

Ngọc Chi Dương cũng là có dự liệu trước. Nhạc Thiên Tuyết cũng không phải là đồ đần. Hiện tại bị buộc hôn(bắt cưới). Như thế nào còn có thể đối với Ngọc Cô Hân có hảo cảm(cảm tình). Vậy làm sao muốn gặp Ngọc Cô Hân đây.

Thần sắc hân cũng là nhàn nhạt. Nói ra: "Hoàng huynh. Cái này cùng thần đệ không quan hệ. Nàng không gặp huynh là chuyện của nàng."

Ngọc Cô Hân đã sớm đồ kỵ Ngọc Chi Dương. Dù sao Ngọc Chi Dương trước một hồi cùng Nhạc Thiên Tuyết đã là bạn bè. Nhưng còn dạy cho Nhạc Thiên Tuyết viết chữ.

Hân hừ một câu: "Tam đệ. Người biết Bồn cung đối với nàng nhất định phải có. Người còn muốn trộm nàng(ý là cũng muốn lấy). Đây là có ý gì. Người là không muốn Bồn cung niệm tình nghĩa huynh đệ rồi."

Ngọc Chi Dương liền ôn nhuận cười cười. Bất quá mặt ngoài thể ôn nhuận. Kì thực là có điểm âm lãnh.

Hân nói: "Hoàng huynh. Người luôn luôn là người mới không niệm tình nghĩa huynh đệ. Hiện tại làm sao lại đến giáo huấn thần đệ cái này đây. Cái này không khỏi buồn cười sao."

Ngọc Cô Hân sắc mặt lạnh lạnh.

Hân nói: "Người nói cái gì. . Lúc trước người..."

"Lúc trước đích thật là hoàng huynh thay thần đệ xin tha đấy. Bất quá là ai đem con rối đặt ở dưới giường cầu mẫu hậu. Hoàng huynh nên biết." Ngọc Chi Dương chậm nói.

Ngọc Cô Hân sắc mặt trắng nhợt.

Ngọc Chi Dương ánh mắt nhàn nhạt. Đem tay vung Ngọc Cô Hân ra. Ngọc Cô Hân thế nhưng là so ra kém Ngọc Chi Dương.

Khi còn bé. Bởi vì hai người đều là Hoàng Hậu trước sinh ra. Cho nên thường xuyên có người đem hai người so sánh với nhau.

Tuy rằng Ngọc Cô Hân lớn hơn ba tuổi. Nhưng mà Ngọc Chi Dương thì càng ngày càng thông minh. Một mực được Thái Phó tán thưởng.

Tuổi còn nhỏ Ngọc Cô Hân cũng sớm đã là tâm cơ trùng trùng điệp điệp. Hân sợ Ngọc Chi Dương sẽ đoạt ngôi vị Thái Tử của mình. Cho nên liền dùng vu cáo chỉ thuật hãm hại Ngọc Chi Dương.(coi rồi yểm bùa)

Trước Khi đó Hoàng Hậu bị bệnh. Hoàng Đế vừa mới tìm ra con rối yểm bùa kia. Đêm trước đó Hoàng hậu đột nhiên chết bất đắc kỳ tử (chết đột ngột)

Hoàng Đế nhưng lại tức giận vô cùng. Còn muốn đem Ngọc Chi Dương giết chết. Bất quá Ngọc Cô Hân khi đó liền giả mù sa mưa cầu tình.(nhận lỗi cầu xin giúp)

Chuyện này cũng là một mực tra không rõ. Sau đến Hoàng Đế suy nghĩ một chút. Cảm thấy Ngọc Chi Dương không có khả năng làm ra chuyện như vậy. Dù sao niên kỷ của hắn còn nhỏ như vậy. Hơn nữa vậy hay là hắn thân sinh mẫu thân.

Chẳng qua là việc này cũng là tra không rõ. Liền cũng thôi. Nhưng mà vẫn là tâm bệnh của Hoàng Đế. Không muốn cho Ngọc Chi Dương ở lại trong cung. Khiến cho Ngọc Chi Dương xuất ngoại rèn luyện. Thuận đường cũng cố thể lực hoàng quyền.(tưởng ông yêu người con này hóa ra cũng đề phòng con ghê)

Ngọc Chi Dương đối với mấy cái này nhưng lại rất rõ ràng(hiểu rõ ro Ngọc Cô hàn làm). Hắn lúc ấy nhường nhịn. Nhưng lại không có nghĩa là Ngọc Cô Hàn có thể một mực ức hiếp chính mình.

Ngọc Cô Hàn lúc này cũng là có chút điểm run rẩy. Bất quá hắn nguy trang nhiều năm như vậy. Hắn nay vẫn là Thái Tử đây. Hắn rất nhanh chóng tỉnh táo lại.

Hắn nói ra: "Tam đệ. Người đang nói cái gì. Người cảm kích còn chưa đủ."

Ngọc Chi Dương vẫn lạnh lùng liếc nhìn Ngọc Cô Hàn. Ngọc Cô Hàn thân thể cứng đờ. Ngọc Chi Dương đáng lẽ không có thời điểm như vậy nếu như Ngọc Cô Hàn an phận một chút.

Ngọc Cô Hàn chỉ nghe thấy Ngọc Chi Dương nói: "Hoàng huynh. Kỳ thật người coi như là cưới Thiên Tuyết. Nàng cũng sẽ không giúp người. Người không bằng hãy suy nghĩ một chút đi."

"Bốn cung đã biết rõ." Ngọc Cô Hàn thoáng cái tức giận. "Người vì nàng giúp nàng. Nhưng lại là cố ý tiếp cận nàng. Kỳ thật người cũng là đối với nàng có ý tứ đúng không. . Thế nhưng là Tam đệ người chẳng bằng giấu lại. Người thân phận gì. Nàng lại là thân phận gì. Coi như là nàng không vì bản cung giúp ta. Nhưng lại Bốn cung cũng sẽ không khiến nàng rơi vào tay người ngoài. Để về sau nàng giúp đỡ người ngoài đối phó lại ta. : "

Ngọc Chi Dương có chút nhú mày. Xem ra hắn nói nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng.

Hắn liền dừng một chút. Lúc này mới nói: "Hoàng huynh. Người nói rất đúng. Thần đệ đích thật là có chút thích nàng."

"Người." Ngọc Cô Hàn cảm tức nhìn hắn. "Người đã quên lời phụ hoàng dặn dò người. Người là phải giúp Bốn cung. Giúp đỡ Bốn cung đăng cơ. Giúp đỡ Bốn cung tìm được tứ đại gia tộc tiền triều."(mẹ chị có khả năng rất lớn là hậu nhân của một trong 4 gia tộc tiền triều)

Ngọc Chi Dương lúc này liền khẽ cười một tiếng. "Hoàng huynh không cần phải lo lắng. Cái này tự nhiên là sẽ giúp hoàng huynh. Bất quá việc này cùng việc thần đệ thích nàng không có gì xung đột."

"Làm sao lại không xung đột. Người cũng không phải không biết nàng là..." Ngọc Cô Hàn cũng là nói không được nữa. Sợ phòng làm cho người ta nghe thấy. Hắn nhìn chung quanh. Không phát hiện có cái gì không ổn. Hắn mới tiếp tục nói. "Tam đệ. Người nếu là không an phận một chút. Bốn cung nhất định sẽ không dễ dàng tha cho người. Người bây giờ có cái gì. Đề là Bốn cung đưa cho người. Người cho rằng chính người thì làm được cái gì. Không có Bốn cung. Người cái gì cũng không có."

Nói xong. Ngọc Cô Hàn chính là tức giận rời đi.

Ngọc Chi Dương một người ở lại trong cái nội viện kia. Bỗng nhiên. Hắn liền cười cười.

Hắn nói: "Người đến."

Vô thanh vô tức. Giống như có một bóng đen xuất hiện.

Ngọc Chi Dương lên tiếng: "Nói cho Nhạc Thiên Tuyết. Nhan Thủy Liên bị giam ở đâu."

Bóng đen kia lại là vèo một tiếng đã không thấy.

Ngọc Chi Dương lúc này lại thì thầm nói: "Hoàng huynh. Ta muốn nhìn xem người là chọn gia tài Nhan Thủy Liên. Hay vẫn là chọn y thuật tuyệt đỉnh của Nhạc Thiên Tuyết."

Thanh âm kia có chút ma quỷ. Làm cho người ta nghe xong có cảm giác không được thoải mái.

Phủ tướng quân.

Hiện nay. Nhạc tướng quân lại trở thành nhân vật phong vân ở kinh thành(nổi tiếng). Có bao nhiêu người đến nịnh bợ Nhạc Tướng quân. Nữ nhi của hắn thế nhưng là chuẩn bị trở thành thái tử phi.

Nghe nói. phủ Nội vụ đã là chọn được ngày. Chuẩn bị đám cưới.

Lần này Nhạc Thiên Tuyết cũng là buồn rầu. Gấp gáp như vậy. Vậy khẳng định chính là chuyện này diễn ra không đầy hai tháng nữa.

Không chỉ có là Nhạc Thiên Tuyết. Đến Nhạc tướng quân cũng là buồn rầu.

"Thiên Trường... Ta thật sự là thực xin lỗi ngươi. Lời nói của ngươi ta lại không hoàn thành. Hiện tại Tuyết Nhi phải gả cho hoàng thất rồi. Vậy phải làm sao bây giờ." Nhạc tướng quân một mực trong lòng tưởng niệm. Lòng tràn đầy áy náy.

"Cha. Không nên cảm rảm nữa. Mẫu thân đã nghe được."

"Vậy mẫu thân ngươi tựa sao không hiền lành. Làm sao lại không cho ta biện pháp." Nhạc tướng quân hít một tiếng. "Ta cũng là không rõ. Thái tử điện hạ nhìn trộm ngươi vì cái gì. Lúc trước cầu thân không được. Hiện tại lại đi cầu Hoàng Thượng tứ hôn. Ngươi nói ngươi mặt mũi có đẹp một chút. Còn có cái gì tài hoa chứ..."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Cùng chiến Vương gia gặp mặt

Nhạc Thiên Tuyết uống trà cũng là bị sắc một cái.

Nàng trừng mắt Nhạc Hòa. Cha làm sao có thể nói như vậy được. .

Sắc mặt nàng không được tốt. Mà Nhạc Hòa còn không có phát hiện có cái gì không ổn.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cha. Nếu không ta liền hủy đi khuôn mặt này. Vậy ngươi cũng không cần buồn. Ưu điểm duy nhất này của con cũng không còn."

Hiện nay, Nhạc Thiên Tuyết trên mặt vẫn còn một chút nốt đỏ. Bất quá làn da ngược lại là trắng nõn trắng lã. Những nốt đỏ chính là không có gì đáng ngại.

Nhạc Hòa cũng là cảm giác con gái mình thế nhưng là càng ngày càng đẹp...

Hắn vội vàng liền vẫy vẫy tay. "Cái này không cần không cần. Nếu như ngươi ngay cả khuôn mặt đều không cần. Vậy ngươi cũng liền thảm rồi. Đây chính là ưu điểm duy nhất của con."

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng. "Mà thôi. Lời của cha nói làm con buồn."

Nhạc Hòa cũng là không đùa nàng nữa. Đã nói: "Vậy con bây giờ có biện pháp nào không."

Nói thật. Nhạc Hòa thật là không muốn gả Nhạc Thiên Tuyết cho Thái Tử.

Tuy rằng Đông Thiên Trường đã phân phó như thế. Nhưng mà coi như là không có lời nói của vợ mình. Ông cũng là không muốn gả con gái cho Hoàng thất. Dù sao làm Thái Tử Phi. Đó cũng là cùng với nhiều nữ nhân chung chồng.

Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết về sau làm Hoàng Hậu. Việc ấy càng là không thể. Không biết có bao nhiêu thiếu nữ nhìn chằm chằm vào ngôi vị hoàng hậu đấy.

Đến lúc đó. Nhạc Thiên Tuyết suốt ngày chỉ có phiền toái. Cả ngày đấu đi đấu lại. Một thú vui cũng không có.

Nhạc Thiên Tuyết nâng má. Chính là nói ra: "Con tạm thời cũng không có."

Nhạc Hòa hít một tiếng. Chẳng lẽ thực muốn như thế.

Hai cha con đều là lo lắng. Bất quá Nhạc Thiên Tuyết liền chợt nhớ tới một chuyện. .

Nàng hai mắt sáng ngời. Đã nói: "Cha. Con có biện pháp rồi."

"Biện pháp gì, "

"Con cũng đã biết con gái duy nhất của Nhan gia Nhan Thủy Liên ở nơi nào." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nhạc Hòa nhẹ nhàng lắc đầu. "Nhan gia là đệ nhất thiên hạ phú thương (thương gia giàu nhất thiên hạ). Nhan Thủy Liên cũng là kỳ tài buôn bán. Bất quá nàng tựa hồ là có bệnh gì đó. Một mực tĩnh dưỡng."

"Kỳ thật không phải. Nàng là bị Hoàng Thượng giam lỏng." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Nhưng thật ra là vì muốn khống chế được Nhan gia. Bất quá Nhan gia tựa hồ là không có ý định nhượng bộ. Hiện tại đoán chừng còn đang phải lôi kéo. Gia chủ đương gia của nhan gia cũng chỉ có một con gái."

Nhạc Thiên Tuyết nói qua. Cũng liền trầm tư một chút. Nói tiếp. "Thái Tử nhất định là biết rõ điểm ấy. Hắn cũng hẳn là muốn kéo lấy Nhan gia."

Nhạc Hòa ừ một tiếng. Hỏi: "Biên pháo của con nghe chừng có vẻ được. Đem Nhan Thủy Liên cứu ra. Lại để cho Hoàng Thượng cùng Thái Tử không đánh chủ ý nên con nữa."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. "Tuy rằng làm như vậy sẽ có chút mạo hiểm. Nhưng lại có thể sẽ chọc giận Hoàng Thượng. Bất quá bây giờ con ngược lại không nghĩ được biện pháp nào tốt hơn."

"Hoàn toàn chính xác. Trước đó lần thứ nhất người bắt Viên phong đi. Hoàng Thượng cũng là nổi giận. Bằng không hẳn tại sao sẽ ở Chiến Vương phủ vạch trần thân phận của con." Nhạc Hòa trầm ngâm một chút. "Trước kia Hoàng Thượng còn có thể không so đo với con. Hắn đã buông tha cho con một lần. Nhưng lại sẽ bỏ qua cho con lần thứ hai."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là biết rõ điểm này. Nhưng mà lúc này đây nàng cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Dù sao Nhan Thủy Liên nàng là không có ý định giết chết.

Nàng nhú mày. "Cha. con suy đoán hoàng thượng là muốn tìm được tứ đại gia tộc của tiền triều. Nhan gia là một cái trong đó. Viên gia chỉ nhánh trước đã nắm được giờ đã mất đi chỉ còn truyền nhân dòng chính. con vốn còn nghĩ mãi mà không rõ. Vì cái gì Thái Tử nhất định phải lấy con. Chẳng lẽ con cũng là truyền nhân của một trong bốn gia tộc."

Nàng nhìn chăm chăm vào con mắt Nhạc Hòa. Tựa hồ là muốn hỏi thăm một chút.

Nhạc Hòa nhin không được cười lên một tiếng. "Tứ đại gia tộc. Tổ Tông của cha một mực họ Nhạc. Cũng chưa từng sửa đổi tên bao giờ."

"Còn phụ mẫu của con." Nhạc Thiên Tuyết chính là nghĩ mãi mà không rõ. Tại sao lại bị Ngọc Cô Hân theo dõi đây.

Nhạc Hòa sắc mặt liền hơi đổi. Hắn cũng là suy nghĩ một chút. Đã nói: "Cái này... Lai Lịch của mẹ con có chút bí ẩn. Thời điểm ta biết mẹ con..."

Nhạc Thiên Tuyết đang chờ Nhạc Hòa nói chuyện. Nhạc Hòa bỗng nhiên dừng lại.

Hắn lại mím môi. Đã nói: "Dù sao xuất thân của mẹ con không lớn là người của một trong bốn đại gia tộc. Mẹ con vô công lợi hại. Xuất thân... Điểm ấy ta từng nói rồi. Là bí mật của nàng."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. "Vì cái gì không thể nói với con."

Nhạc Hòa vẫy vẫy tay. "Ta đã thề với mẫu thân con. Cả đời cũng không thể đề cập đến thân phận của nàng."

"Vì cái gì. Con là con gái của cha. Hơn nữa bây giờ không phải là muốn biết rõ ràng Thái Tử tại sao phải lấy con sao. Đây chính là muốn hiểu rõ mục đích của Thái Tử." Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy kì quái. Trong đầu nàng biến chuyển. Trước kia liền không nghĩ đến cái đó của mẫu thân mình.

Hiện tại tương tự. Đông Thiên Trường có thân phận bí ẩn. Rất nhiều người cũng không biết đến lai lịch của nàng.

Nhạc Hòa sắc mặt khó xử. Đề muốn nói. Nhưng vẫn là quyết định không nói.

Hắn đành phải nói là: "Mẹ người năm đó gả cho ta. Đã là cùng thân nhân của nàng cắt đứt quan hệ. Hiện tại ta cũng là khó mà nói được. Bất quá mẹ người năm đó cũng không cùng ta nói gì về bốn đại gia tộc. Vậy nàng cũng không phải hậu nhân của họ rồi."

Nhạc Thiên Tuyết liền thì thầm nói: "Cha không cho là mẫu thân con lừa cha."

Nhạc Hòa từ trước đến nay vẫn là người trung hậu, trung thực. Hắn suy nghĩ một chút. "Cái này... Nhưng lại có khả năng xảy ra. Dù sao mẹ con trước đó đã có thân phận là Quý nữ tinh linh(cái này hơi khó hiểu). Nhưng mà Hoàng Thượng yêu thích con. Ta ngược lại là có thể giải thích. Dù sao Hoàng Thượng trước kia cũng là thật thích mẫu thân con."

"Ưu thích thì thế nào. Cuối cùng còn không phải là giết mẫu thân con sao." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nhạc Hòa cái kia thần sắc liền trầm xuống. Hắn có chút nắm chặt nắm đấm. Cũng không biết hắn là đang suy nghĩ gì.

Nhạc Thiên Tuyết đành phải là khuyên nhủ: "Cha. Chuyện này con trở về tra rõ ràng. Cũng chính vì như vậy. con không muốn gả cho cừu nhân."

"Đúng. Không bỏ qua... Không thể gả." Nhạc Hòa nói. "Quan trọng nhất chnh là con không thích hắn. Cái kia không thể gả."

Trông thấy Nhạc Hòa cảm tính như vậy. Nhạc Thiên Tuyết cũng là nở nụ cười.

Bất quá bây giờ đã nghĩ tới phương pháp. Nàng cũng là muốn thử một lần.

Nhạc Thiên Tuyết trở về Thanh Vũ viện. Hoa Đào ở phía trước cầm lấy đèn lồng.

Nàng biết rõ Nhan Thủy Liên trong hoàng cung. Nhưng mà đến tột cùng là ở chỗ nào trong nội cung.

Hơn nữa trong hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt. Nàng sao có thể đi cứu Nhan Thủy Liên.

Nàng đã nhanh đi đến Thanh Vũ viện. Phía trước liền có hộ vệ bẩm báo: "Đại tiểu thư. Có người vừa rời phóng đến đây một tờ giấy."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là kỳ quái. Nhìn thoáng qua. Đã nhìn thấy một quả Chùy thủ cắm ở cửa gỗ. Hơn nữa mặt trên còn có một tờ giấy.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "có trông thấy người không."

Hộ vệ tự nhiên là nói: "Không có. Người nọ võ công rất tốt. Chúng ta phản ứng được cũng là không kịp rồi."

Nhạc Thiên Tuyết liền qua mở tờ giấy ra. Sao lại có người mang tờ giấy phóng đến Thanh Vũ viện. Cái kia rõ ràng chính là gửi cho nàng rồi.

Nàng mở ra. Đã nhìn thấy trên đó viết: về cá đang ở phong cung.

Cá.

Nàng bỗng nhiên cả kinh. Đây là nói Nhan Thủy Liên.

Nhạc Thiên Tuyết lại nhìn chung quanh. Đến tột cùng là ai phóng đến đây. Rõ ràng là cho nàng một cái tin tức lớn như vậy.

Lúc trước coi như là Viên phong cũng không biết được kỹ càng như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết vốn liền là muốn dùng Nhan Thủy Liên vì chính mình thoát thân. Trùng hợp lại là có người cùng ý nghĩ với nàng.

Đó là ai giúp nàng.

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ tới Chiến Liên Thành. Lại là lúc đầu. Chiến Liên Thành hai ngày này đều không động tĩnh gì. Xem ra cũng là không quan tâm nàng. Chắc có lẽ không phải là hấn.

Coi như là hấn. Vậy hấn cùng Nhan gia giao dịch xem như hoàn thành. Vậy hấn khẳng định đi trước cứu Nhan Thủy Liên rồi.

Bất quá tin tức này cũng không biết thật giả rõ ràng. Nàng ngày hôm sau liền lập tức phái người đi tìm hiểu một chút. Cái bức họa về phong cung căn bản có chút kỳ quái.

Cái kia vốn là cung của thái phi. Nhưng mà trong khoảng thời gian này có rất nhiều vũ lâm vệ canh gác.

Nhạc Thiên Tuyết đã biết rõ cái này có điểm đáng ngờ. Nhan Thủy Liên chín phần là bị nhốt ở đó.

Bất quá muốn đem người từ trong hoàng cung cứu ra lại không dễ dàng như vậy. Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết sở trường nhất chính là chữa bệnh. Còn Dịch dung thuật cũng rất lành nghề.

Như thế. Chẳng lẽ còn không thể đem một người từ trong hoàng cung mang ra sao.

Nàng vốn là chuẩn bị kế hoạch. Cái này nhất định phải không dễ có sơ hở gì mới được. Chỉ có điều hôm nay đã có người chạy đến cửa.

Người nọ ngược lại là không kiêng nể gì cả. Mang mạng che mặt liền xông vào. Hộ vệ cùng Hoa Đào cũng là ngăn không được.

"Nhạc tỷ tỷ." Tiểu cô nương kia con mắt như nước trong veo. Thoạt nhìn nhưng lại dễ nhìn.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Người kia là ai.

Bất quá nàng đem cái khăn che mặt bỏ xuống. Nhạc Thiên Tuyết nhìn cái đã biết. Nguyên lai là muội muội của Chiến Liên Thành.

Nàng nói: "Người như thế nào đến nơi này."

Xem ra. Chiến Vân Ca (quên mất tên rồi) khí sắc cũng không tệ lắm. Bệnh kia cũng đã được chữa cho tốt rồi.

Nhạc Thiên Tuyết thanh âm kia không mặn không nhạt. Chiến Vân Ca cũng không để trong lòng. Liền cầm lấy tay Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "em là đến cảm tạ tỷ tỷ. Nghe ca ca nói. Là Tỷ Tỷ cùng Nguyên Thần y trị cho muội."

Nàng lúc này liền nhớ lại Chiến Liên Thành đối đãi thế nào với Nguyên Thiên Tứ. Cái kia thái độ cũng liền lạnh xuống.

Nàng đã nói: "Không cần nói lời cảm tạ rồi. Ta hiện tại liền thu tiền xem bệnh. Hai vạn lượng."

Chiến Vân Ca a một tiếng. Nói: "Còn muốn thu bạc a. muội nhưng lại không có nhiều bạc như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái. "Người không có. Nhưng ca ca người có. Cái này vốn không phải lấy hai vạn lượng. Bất quá đó là phí chén thuốc của Thiên Tứ."

Chiến Vân Ca cái này có thể đã không rõ. Phí thuốc men.

Nàng đành phải là ừ một tiếng "Vây được rồi. muối trở về cùng ca ca nói một tiếng."

Nhạc Thiên Tuyết còn không nói chuyện. Chiến Vân Ca chính là rời đi.

Tiểu nha đầu này. Thật đúng là có điểm tích cực.

Không bao lâu. Chiến Vân Ca lại là trở lại. Bất quá nàng nhưng là không mang theo bạc.

"Nhạc tỷ tỷ. Ca ca ta bảo tỷ tự mình đến lấy." Chiến Vân Ca nói.

"Không đi." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Hắn không cho sẽ không cho. Cái Một ít bạc đó đối với ta không sao cả."

"Nhưng huynh ấy nói. Tỷ chính là không có gan. Mới không muốn đi." Chiến Vân Ca mở tròng hai mắt. "Đi đi đi đi. Nhạc tỷ tỷ chỉ cần đi một chút. Cái kia có thể thu được tiền xem bệnh rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày. Hỏi; "Đó là muốn ta tự mình đi lấy."

"Tỷ không đi không được. Ca ca là nói như vậy." Chiến Vân Ca nói.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Trước đó lần thứ nhất của nàng còn chưa tìm Chiến Liên Thành tính sổ chuyện hương liệu kia. Thêm cả chuyện này nữa cùng một chỗ rồi.

Hiện nay trên mặt nàng điểm đỏ đã bay hết. Màu da trắng hồng. So với trước càng là đẹp hơn rất nhiều.

Chiến Vân Ca lôi kéo Nhạc Thiên Tuyết tiến đến. Bất quá Chiến Vân Ca nhưng là lôi kéo nàng đi thiên kim lầu. Nguyên lai Chiến Liên Thành hôm nay là dùng bữa ở đây.

Cái kia đầy bàn thức ăn. Chỉ có Chiến Liên Thành một mình ngồi ăn tại đó.

Nhạc Thiên Tuyết đến. Chiến Liên Thành liền đôi mắt cũng không nâng lên.

Chiến Vân Ca cười đùa: "Ca ca. Người ta đã là mang đến. Ta có thể đi chơi được chưa."

"Lại để cho Truy tinh mang theo Muội." Chiến Liên Thành phân phó nói.

Chiến Vân Ca mặc dù là không muốn cho người đi theo. Nhưng cũng là không có biện pháp. Liền cũng là tranh thủ thời gian rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Ta trả lại người một đao

Chỉ còn lại có hai người ở chỗ này. Nhạc Thiên Tuyết trong lòng bàn tay đỏ mồ hôi. Ngược lại là rất trấn định.

Dù sao nàng cũng là không muốn gặp mặt. Vén vén chỉ vì Chiến Liên Thành. Gặp mặt một cái là tâm của nàng đã liền không trấn định được rồi.

Ai biết Chiến Liên Thành lúc này liền lên tiếng: "Người đứng đó làm gì."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Hắn rõ ràng còn mở miệng trước cùng mình nói chuyện rồi.

Nàng cũng là chẳng muốn ngồi xuống. Đã nói: "Ta là đến thu tiền xem bệnh."

Chiến Liên Thành đem chiếc đĩa buông xuống. Chiếc đĩa hắn dùng cũng được làm từ thượng đẳng ngân(như làm bằng bạc ý). Để ngừa trúng độc.

Hắn liền nhìn nàng một cái."tiền xem bệnh. Lúc trước ngươi đã đoạt một cánh hoa của bôn vương. Chẳng lẽ cánh hoa kia còn không đáng hai vạn lượng."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày. Đây cũng là.

Bất quá thuốc men của Nguyên Thiên Tứ tính như thế nào .

Nàng cũng là không khách khí. Nói: "Ngày đó cho chén thuốc. Hơn nữa ngươi lần nữa còn bắt ta nhặt túi thơm kia. Ta là mất bị mùi. Lại là giúp ngươi nhặt. Ngươi lại là bịp ta."

Chiến Liên Thành ánh mắt đậm đặc. Chính là cúi đầu xuống.

Hắn nói: "Ngươi xem ngươi bây giờ làn da thật tốt. Chẳng lẽ còn không nên là tạ bốn vương(cảm ơn). Về phần Nguyên Thiên Tứ. Vì dùng thuốc khai đờ chữa trị. Nếu là hắn lấy tiền. Hắn là ngươi cho hắn."(ý là bảo chị giả)

Nhạc Thiên Tuyết có chút tức giận."Cái này tại sao có thể tính cùng một chỗ. ."

"Bốn vương nói như vậy. Chính là như vậy." Chiến Liên Thành nói."Chẳng lẽ ngươi còn muốn cùng bốn vương cãi nhau."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là khế giặt mình. Nếu còn tiếp tục tranh luận hơn thua cùng Chiến Liên Thành. Thua thiệt cũng là mình. Hắn luôn luôn cường ngạnh. Nhất định là nói một thì không thể là hai được.

Được rồi. Tiền xem bệnh ta cũng chẳng muốn thu nữa. Nàng cũng là không thiếu số tiền này.

Hơn nữa bộ dạng Chiến Liên Thành như vậy vẫn là không ai bì nổi. Cái kia thật là chán đấy.

Nàng liền hừ một tiếng. Xoay người. Cũng không muốn để ý tới Chiến Liên Thành rồi.

Chiến Liên Thành thấy nàng xoay người. Tựa hồ là muốn đi rồi. Chính là hồ nàng một tiếng."Đến mà nghỉ đi dễ dàng như vậy vậy nghỉ đây là nơi nào."

Nhạc Thiên Tuyết không tức giận nói: "Nơi đây là thiên kim lâu. Cũng không phải là phủ Chiến vương gia. Phiền toái chiến Vương gia không nên tự kỷ như vậy."

Nàng sau khi nói xong. Cũng là không muốn nói nhiều như vậy. Bởi vì lúc này cùng Chiến Liên Thành nói chuyện Hoàn toàn là lãng phí thời gian.

Thấy nàng lạnh lùng như thế. Chiến Liên Thành cũng là có chút điểm tức giận. Nhạc Thiên Tuyết tựa hồ là thật sự lạnh lùng. Đối với hắn cũng là càng lạnh lùng hơn. Liền một chút cũng là không muốn ở cùng với hắn.

Nhạc Thiên Tuyết rời đi hai bước. Ai ngờ đến Chiến Liên Thành bỗng nhiên liền đến trước mặt của mình. Nàng còn không phản ứng kịp. Tay kia đã bị Chiến Liên Thành cho kéo lại. Sau đó đem nàng hướng trên ghế nhấn một cái. Làm cho nàng ngồi xuống.

Nàng kinh hãi. Nhịn không được nói ra: "Đừng ta làm gì. . Thả ta ra."

Chiến Liên Thành cũng không để ý tới nàng. Sợ nàng còn muốn đi. Liền dứt khoát là điểm huyết đạo của nàng.

Lúc này đây. Nhạc Thiên Tuyết nhưng là muốn đi cũng là đi không được.

Nàng trừng mắt Chiến Liên Thành vài cái. Thấy Chiến Liên Thành điềm nhiên như không có việc gì trở về chỗ ngồi xuống. Giống như là chưa từng có chuyện gì phát sinh. Chuyện hắn làm không giống như chuyện hắn bắt buộc dân nữ.

"Này. Ta đã nói với ngươi rồi. Ngươi nhanh nên giải huyết đạo cho ta." Nhạc Thiên Tuyết lúc này cũng là có chút tức giận. Không thể tưởng được Chiến Liên Thành lại vô lại như thế.

Hắn phải hay không còn muốn tìm mình sổ. Dựa vào cá tính của hắn. Đây chính là đủ tra tấn rồi. Hiện nay Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút điểm sợ sệt.

Bất quá nàng bộ dáng coi như là trấn định. Trông thấy nàng một bộ dạng muốn xù lông. Chiến Liên Thành ngược lại là nhân nhật nói: "Khó hiểu."

Nhạc Thiên Tuyết chán nản. Cả giận nói: "Ngươi cái này là có ý tứ gì. Ngươi không giả tiền xem bệnh thì thôi. Giữ ta ở chỗ này làm gì. Có phải hay không còn muốn tìm ta tính sổ. Tốt. Nếu như trước đó lần thứ nhất tính không rõ ràng lắm. Vậy bây giờ liền duy nhất một lần tính toán cho rõ ràng đi. Miễn cho ngươi còn nhỏ mọn như vậy đến làm khó ta."

Chiến Liên Thành có chút nhú mày. Nói: "Bốn vương chưa từng làm ngươi khó xử."

"Hiện tại." Nhạc Thiên Tuyết nói."Hiện tại vậy khôn ta ở chỗ này chẳng lẽ còn không tính làm khó ta."

Chiến Liên Thành ngược lại là thần nhiên."Đây không tính là làm khó. Ngươi mỗi lần thấy bốn vương đều là sắc mặt không tốt. Bốn vương cũng không có cách nào. Đành phải làm như thế này để giữ ngươi lại. , "

Nhạc Thiên Tuyết sùng sờ. Đây vốn là tính cách bà đạo của Chiến Liên Thành.

Nàng hừ một tiếng."Thật khiến cho người ta chán ghét. Ngươi có chuyện gì thì nói thẳng ra đi"

Chiến Liên Thành dùng một chút. Nhưng là thủy chung không nói được ra khoét miệng. Hắn dứt khoát gục mặt uống rượu.

Hắn không nói chuyện. Nhạc Thiên Tuyết cũng là không thể động. Lúc này đều vội muốn chết. Cũng không biết Chiến Liên Thành muốn làm gì.

Rõ ràng hai người cái gì cũng không có rồi. Hiện tại ở chung một chỗ không thể nào nổi (khó chịu).

Nhưng mà người bên ngoài nghe trộm liền không chịu nổi. Chiến Liên Thành thật đúng là nhất gan mà.

Chiến Vân Ca ở ngoài cửa liền nói vọng vào: "Nhạc tỷ tỷ. Ca ca hẳn là muốn nói lời xin lỗi. Đều muốn cùng tỷ hào hảo. Bất quá hẳn sẽ diện. Như thế nào cũng nói không nên lời."

Nhạc Thiên Tuyết mở to hai mắt. Trong lúc nhất thời không thể phản ứng kịp.

Xin lỗi. Hòa hảo.

Cái này tính là cái gì.

Trong ấn tượng, Chiến Liên Thành chưa bao giờ là người như thế.

Nhạc Thiên Tuyết nghi hoặc nhìn một chút Chiến Liên Thành. Thấy thần sắc hẳn có chút biến hóa. Tựa hồ là có chút xấu hổ.

Hắn mở miệng nói: "Vân ca. Im miệng."

"Cái gì nha. Ca ca người nói không nên lời muội đã giúp huynh nói. Vậy huynh cũng không cần đêm ngủ không ngon giấc rồi. Đúng không." Đang nói chuyện, Chiến Vân Ca đã là đi xa.

Chiến Liên Thành thần sắc liền trở nên có chút tức cười. Nhìn ra được đến. Hẳn cũng là có chút ngượng ngùng.

Nhạc Thiên Tuyết tỉnh táo lại. Nhìn xem Chiến Liên Thành. Lúc này nàng cũng là không nhận được. Nở nụ cười lên tiếng: "Xem ra muội muội của người nói lời hay thật."

Chiến Liên Thành cũng là không dám nhìn nàng. Liền có chút cúi đầu. Nói: "Ừ."

Hắn còn tưởng rằng Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười. Cái kia tất nhiên chính là sẽ tha thứ cho hắn. Nhưng không nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết nở cười vừa rút liền nói: "Có một số việc muốn cũng không thể quay lại được. Chiến Vương gia. Người đây có hiểu không."

Chiến Liên Thành tay run rẩy một chút. Mặt trắng bệch. Rượu kia cũng là bị đổ.

Tay của hắn cũng là ướt. Bất quá hắn hiện nay cũng là không muốn quán. Liền nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết bộ dáng đạm mạc. Ai nói hắn là người lãnh khốc vô tình. Nhạc Thiên Tuyết kia mới là người lãnh khốc vô tình thì đúng hơn. Nàng tâm thật lạnh lùng. Rút cuộc là làm hòa với nàng không được.

Chiến Liên Thành ngực khó chịu buồn bực. Không biết là cảm giác gì.

Hắn thanh âm kia rõ ràng cũng là có chút điểm run rẩy. Nói: "Vậy người muốn bản vương phải làm như thế nào."

Nhạc Thiên Tuyết tâm đã nguội. Lúc trước Chiến Liên Thành đã làm tổn thương đến tận tâm can của nàng. Nàng cũng là biết rõ Chiến Liên Thành cũng không phải là đối tượng có thể làm phu quân của nàng. Vậy tại sao còn để mình vướng vào vòng lẩn quẩn càng thêm đau khổ này.

Nàng lên tiếng: "Người không cần phải làm như thế nào. Bởi vì người làm như thế nào cũng không được."

Lời này tựa như một luồng khí lạnh. Từ lòng bàn chân của hắn chui lên thân thể của hắn. lạnh như băng vậy.

Chén rượu trong tay cũng là rơi ra. Méo mó lăn trên bàn.

Chiến Liên Thành dung mạo tuyệt sắc giống như một bông hoa tràn đầy màu sắc âm trầm(đoạn này tả như tả con gái ý khó hiểu)...

Qua hồi lâu. Hắn mới từ từ nói: "Nhạc Thiên Tuyết. Ta rất muốn không chế được lòng của mình. Nhưng mà lại không thể. Người đã nói rất ít người có thể không chế được thất tình nhục dục(tình cảm phát sinh). Ta cho là mình có thể không chế. Nhưng lại duy chỉ có đối với người. Ta làm không được." (anh không thể không chế thích chị và lo lắng cho chị)

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong. Đó cũng là không có một chút động tâm

Nàng chỉ nói: "Hiện tại mới nhận rõ lòng của mình. Đó cũng là quá muộn. Kỳ thật chuyện này là ta gạt người. Là lỗi của ta. Nhưng mà người không bỏ qua. Người làm bị thương Thiên Tứ bắt ta lựa chọn. Tổn thương bằng hữu của ta. Duy chỉ có điểm này ta không cách nào tha thứ."

Hôm nay hai người xem như bình tĩnh nói chuyện. Nhạc Thiên Tuyết ngữ điệu coi như là bình tĩnh.

Chẳng qua là Chiến Liên Thành thanh âm luôn có chút run rẩy. Hắn thật là không thể không chế được chính mình.

Chỉ có hấn tự mình biết. Hấn mấy ngày nay là như thế nào có thể vượt qua. Bao giờ cũng đều là nhớ lại, và luôn luôn là tự trách.

Hấn hận chính mình. Vì cái gì lúc trước lại tuyệt tình như vậy.

Nếu là khi đó lưu lại một con đường lui cho mình. Vậy bây giờ cũng sẽ không như vậy. Nhưng lại liên chính hấn cũng không nghĩ đến. Đều muốn cắt đứt không được. Hết lần này tới lần khác là ngày càng yêu thương thâm thiết hơn.

Đây đã là khó có thể đem cung dương nên (thể hiện chủ quyền chỉ là của mình ý mà). Đặc biệt là biết rõ nàng bây giờ là chuẩn bị là Thái Tử Phi. Trong nội tâm đã là càng e ngại nàng bị người khác cướp đi.

Hấn sống 23 năm. Chưa từng thử qua cảm giác như vậy.

Chiến Liên Thành lúc này trong nội tâm đã rõ ràng. Hấn nói: "Ta biết rõ. Cho nên người muốn như thế nào mới tha thứ cho ta."

Nhạc Thiên Tuyết vẫn là rất kiên định nói: "Ta đã nói. Không thể."

Nàng biết rõ. Chiến Liên Thành đa nghi. Hơn nữa xử sự từ trước đến nay đều tuyệt tình.

đã có lần thứ nhất. Tiếp theo là có lần thứ hai.

Nhạc Thiên Tuyết sống hai đời. Tự nhiên là biết rõ những thứ nguy hiểm chờ đến gần. Rất rõ ràng. Nhạc Thiên Tuyết chính là hiện tại tránh né Chiến Liên Thành. Chỉ cần hấn không nhích lại gần mình. Vậy thì mọi chuyện đều không có.

Chiến Liên Thành nghe thấy lời kia của nàng. Đáy mắt thê lương cũng là lộ ra bên ngoài.

Khóe miệng của hấn ngoác một cái. Nhưng là mang theo điểm tự giễu.

Hấn nói: "Hạo Nguyệt cũng nói như thế. Người đã dùng máu đoạn tuyệt tình cảm. Liên quả quyết sẽ không tha thứ cho ta."

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng cũng là thờ dài. Nhưng lại nàng hôm nay trông thấy bộ dáng này của Chiến Liên Thành. Trong lòng nàng cũng vô cùng buồn bã.

Rõ ràng đã cắt đứt. Vì cái gì mà cứ nhớ mãi không quên.

Nếu không phải là muốn gặp hấn một lần. Nàng như thế nào lại đến. Lấy tiền xem bệnh kia chỉ là cái cớ. một ít bạc kia đối với nàng cũng không quá quan trọng.

Nhưng lại nàng cũng không ngờ tới. Chiến Liên Thành hôm nay lại bộc lộ ra sự yếu đuối của mình như thế.

Bất quá giờ này khắc này. Nàng cũng là kiên định. Nếu như nàng không kiên định vượt qua chuyện này. Nàng về sau cũng đừng nghĩ có thể thoát ra được chuyện này (ý là về sau gặp chuyện càng đau khổ hơn mà mãi chìm đắm trong đó).

Nhưng nàng đã thấy Chiến Liên Thành rút ra một con dao găm. Ánh dao hiện nên.

"Người muốn làm gì." Nhạc Thiên Tuyết toát ra mồ hôi lạnh.

Chiến Liên Thành lúc này nói: "Ta ngày đó thật sự là giận quá mức. Người là quý y. cái kai sự thật đã quá rõ ràng. Nhưng ta còn muốn lừa gạt mình. Cho người nói không. Cho người lựa chọn. Là ta sai rồi. Hiện tại. Ta trả lại cho Nguyên Thiên Tứ một đao kia được chứ."

Nhạc Thiên Tuyết trừng to mắt. Vội vàng hô hào: "Người ngu như vậy làm gì vậy. . Cái này không cần."

Nàng cho rằng Chiến Liên Thành sẽ không có bất kỳ cảm giác áy náy gì. Dù sao lừa Chiến Liên Thành. Chiến Liên Thành không giết người đã là may mắn lắm rồi.

Ai biết Chiến Liên Thành rõ ràng còn nói như vậy. Mắt thấy hấn lấy con dao găm đâm vào ngực mình. Hấn vẫn là nhìn nàng. Ánh mắt kia nhàn nhạt. Trên ngực đã chảy ra không ít máu..

Nhạc Thiên Tuyết đầu oanh nên một cái. Lại là nhớ tới ngày ấy trông thấy Chiến Liên Thành ngã xuống mà nàng lại vô lực mất đi cảm giác.

Cùng hiện tại có cái gì khác nhau chứ.

Nhạc Thiên Tuyết con mắt đều đỏ. Thân thể khí huyết cũng là dâng lên. Nàng trong lúc này lực phát ra đặc biệt nhanh. Nàng đều muốn phá tan huyết đạo. Nhưng lại cưỡng ép giải huyết. Nào có dễ dàng như vậy. Cái này một cái nắm không chắc. Nàng chính là phun ra một ngụm máu.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Hết cuối cùng có bao nhiêu hối hận

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới động được. Nhưng cũng là phát hiện mình toàn thân đều là rất đau đớn.

Nàng che ngực. Ho khan vài tiếng. Bất quá giờ phút này cũng là chẳng quan tâm chính mình. Ngẩng đầu nói : "Chiến Liên Thành. Ngươi..."

Nhưng mà nàng còn không có nói xong. Chiến Liên Thành đã là đến trước mặt của nàng.

Nàng lúc này ngẩng đầu. Chính là chống lại cái con mắt tràn đầy lo lắng kia.

Nhạc Thiên Tuyết khẽ giật mình. Chính mình muốn nói điều gì đó cũng là đã quên.

Chỉ có điều Chiến Liên Thành lúc này là rất kinh hoàng. Cầm tay của nàng. Chuyển nội lực cho nàng. Sợ nàng bị nội thương.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới dễ chịu đi một tí. cứ như vậy bình tĩnh nhìn đối phương vài lần. Nhạc Thiên Tuyết mím môi. Mãnh liệt nhớ tới kỳ thật hẳn là bị thương.

Nàng vội vàng liền bỏ tay của hắn ra. Nói: "Ngươi bị thương truyền nội cớ cho ta làm gì. Ngươi là không muốn sống nữa sao. Tưởng mình nội lực quá nhiều sao. ."

Nàng nói như vậy. Cũng là nhìn nhìn miệng vết thương trên ngực hắn.

Cái dao găm kia cũng là chọc vào không sâu. Bất quá đã là nhuộm hồng cả quần áo.

Nhạc Thiên Tuyết cái mũi ê ẩm. Chiến Liên Thành là người thông minh cả đời. Như thế nào hiện tại lại hồ đồ như vậy.

Nàng thở dốc một hơi. Nói ra: "Ngươi nằm lên trên giường kìa đi. Ta thay ngươi xem một chút miệng vết thương."

Lời này của nàng là không hề suy nghĩ đã nói. Trông thấy Chiến Liên Thành bị thương. Nàng tựa hồ cái gì cũng không nghĩ được. Nguyên tắc cũng là không nhớ nổi nữa rồi.

Bây giờ cũng giống như Chiến Liên thành vậy không suy nghĩ được gì nhiều. Nếu ai dám động đến Nhạc Thiên Tuyết. Hẳn cũng chính là không rảnh rỗi tha thứ. Cho nên ngày đó mới đi phụng hoàng điện nào loạn một trận. Lại để cho Dương hoàng hậu ghi nhớ thật lâu.(ghi hận)

Chiến Liên Thành cũng là cảm thấy được Nhạc Thiên Tuyết vẫn là còn tình cảm với mình. Nàng bây giờ khẩn trương căn bản chính là che giấu không được nữa.

Hắn cũng không có động. Nhạc Thiên Tuyết liền đẩy hắn một chút."Ngươi ngược lại là động. Có phải hay không còn muốn để ta công ngươi đi."

Chiến Liên Thành chính là nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn nói: "Ngươi khiến cho máu của ta chảy khô hết tốt rồi.."(chảy hết máu, anh này cũng điên phết)

Nhạc Thiên Tuyết tức giận không thôi."Cái này nói cái gì. Ngươi là không muốn sống nữa."

"Ngươi lại không chịu tha thứ cho ta." Chiến Liên Thành chậm vừa nói . "Ta đây sống còn có ý nghĩa gì."

Nhạc Thiên Tuyết một cái không nhịn được. Ngược lại là cười cười."Kỳ quái. Chiến vương gia nói như thế thật nhiều ý tứ nha. Hiện tại liền có thể nói như vậy. Ta cũng là phục ngươi rồi."

Chiến Liên Thành không phải là người như thế. Hiện tại chẳng qua là đều muốn bức bách nàng tha thứ cho hắn mà thôi.

Nàng mới sẽ không dễ dàng như vậy bị tính kế.

Đều muốn cùng nàng chơi tâm lý chiến(chiến thuật tâm lý). Nàng cũng là có chút kinh nghiệm đấy.

Chỉ có điều Chiến Liên Thành cũng không quan tâm nàng châm chọc khiêu khích. Liền cũng là nói: "Ngươi bây giờ không tin ta. Đó cũng là ta tự chuốc lấy."

Hắn cũng không cho Nhạc Thiên Tuyết phản kháng. Tiếp tục bắt lấy tay của nàng. Truyền nội lực cho nàng.

Nhạc Thiên Tuyết đều muốn gãy giữa. Nhưng cũng là không thể.

Cuối cùng nàng là cảm tức nhìn hắn. Nói: "Ngươi cần gì phải làm như vậy. Chiến Liên Thành. Chẳng lẽ ngươi liền không nhớ rõ ta ngày đó đã từng nói một kiếm ân đoạn nghĩa tuyệt sao. ."

Chiến Liên Thành ngực khó chịu buồn bực. Ngày đó hẳn chính là choáng váng. Rõ ràng khiến cho Nhạc Thiên Tuyết rời đi. Còn làm cho nàng bị thương như vậy.

Nhưng mà mọi người không biết. Trong lòng hắn đã đau không thể kim chế nổi.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày nhìn hắn. Cũng muốn rút tay của mình về. Nhưng hắn thủy chung là không buông tay.

Cuối cùng, Chiến Liên Thành mới nói. "Không ngừng. Ta cả đời này cũng không muốn cắt đứt."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. cái mũi cũng có chút ê ẩm.

Nàng nói: "Người không muốn vậy thì như thế nào. Chẳng qua là người không muốn mà thôi."

Chiến Liên Thành nhẹ nhàng thở dài. Hắn đã từng bị Vân Thời Ngọc phản bội. Nên mới cẩn thận từng li từng tí như vậy. Nếu còn bị người thứ hai phản bội mình như vậy. Cái kia nhất định phải làm cho hắn chết không có chỗ chôn.

Nhưng mà ai biết. Hiện tại hắn là làm được. Nhưng là như thế khó chịu. Hắn cũng là hận không thể chết đi.

Hắn đem Vân Thời Ngọc trở thành muội muội của mình(coi như). Nhưng lại hắn cũng đem mình trở thành phu quân duy nhất của Nhạc Thiên Tuyết (ý là coi chị đã là vợ không thể tách rời).

Nhưng lại hắn kỹ càng suy nghĩ. Kỳ thật lòng nghi ngờ của hắn quá nặng. Tính tình tàn nhẫn. Trách không được Nhạc Thiên Tuyết vẫn luôn gạt hắn không dám nói. Nàng cũng là sợ khi nói ra. Hắn sẽ đối với nàng bất lợi.

Hơn nữa hắn đối với Nhạc Thiên Tuyết cũng không chính thức tin tưởng. Chuyện của mình cũng là rất ít nói. Hắn đối với Nhạc Thiên Tuyết thì lại biết rất rõ. Mà nàng đây. Chỉ biết hắn là người tiền triều. và biết hắn là chiến Vương gia. Còn những cái khác thì không có biết gì.

Nghĩ được như vậy. Chiến Liên Thành chính là rù xuống con mắt. Nhẹ nói: "Không bỏ qua. Kỳ thật đó cũng là ta không biết yêu người mà thôi."

Thấy hắn nói ra như vậy. Nhạc Thiên Tuyết cũng là nhất thời sững sờ. Bất quá nàng cũng là không nói cái gì.

Nàng thấy miệng vết thương của Chiến Liên Thành. Vẫn là chảy máu. Nàng có chút nhú mày.

Nhưng mà Chiến Liên Thành giống như thật sự là không biết đau đớn vậy. vẫn chuyển nội cho nàng.

Mất thấy Chiến Liên Thành sắc mặt càng lúc càng tái nhợt. Nàng vội vàng nói: "Ta đã không có chuyện gì. Người đừng chuyển nội lực cho ta."

Chiến Liên Thành biết rõ thật sự của nàng đã tốt hơn nhiều. Khí tức cũng là ổn định. Lúc này mới thu hồi tay lại.

Nhạc Thiên Tuyết dừng lại một chút. Vốn là muốn đi. Rồi lại là trông thấy miệng vết thương của hắn. Bờ mờ hình như là dính chặt rồi. Căn bản là đứng dậy không nổi nữa.

Kỳ thật cũng là nàng lo lắng lắm rồi...

Nhạc Thiên Tuyết trầm muộn thanh âm nói: "Qua năm xuống. Ta muốn nhìn miệng vết thương của người."

Chiến Liên Thành chẳng qua là sau khi quay đầu. Khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng. Nói: "Người đi đi."

"Người có ý gì." Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. "Mới vừa rồi còn không cho ta đi. Hiện tại lại bảo ta đi."

Chiến Liên Thành cảm chán. Tự rót rượu cho mình. Đã nói: "Hiện tại suy nghĩ một chút. Người cùng ta tại một chỗ. Cái kia đích thật là ủy khuất người. Ta hiện tại cho người đi người liền đi đi thôi. Không đợi một lát nữa ta liền thay đổi chủ ý."

Hắn là tâm hung ác rồi(có tuyệt tình một chút). Lúc này mới cam lòng làm cho nàng đi.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn một bộ dáng đậm bạc. Chần chờ một chút. Liền cũng là đứng dậy.

Nàng hít một hơi thật sâu. Liền vừa xoay người đi tới cửa.

Chiến Liên Thành cũng là không có liếc nhìn nàng một cái. Nàng có chút quay đầu. Thấy hắn bộ dạng như cũ. Chính là hạ quyết tâm muốn đi.

Vừa mới rời khỏi ghế. Nàng cũng là cảm thấy thân thể thoải mái hơn. Cái này điều chỉnh khí lực một chút. Chính là phát hiện mình trong thân thể có rất nhiều nội lực.

Nhạc Thiên Tuyết khẽ giật mình. Sao lại thế này

Nàng lại là tìm hiểu một chút. Cái kia không chỉ trị nội thương của nàng. Hơn nữa trong thân thể còn rất nhiều nội lực.

Xem ra là Chiến Liên Thành chuyển cho nàng không ít nội lực đấy. Hẳn quả thật là rất hào phóng.

Đi vài bước. Nàng lại là dừng lại.

Hiện tại Chiến Liên Thành bị thương. Hẳn chuyển nhiều nội lực như vậy. Cái kia không biết có sao không.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Cảm thấy trong lúc này nội lực này có chút quen thuộc.

Bởi vì mỗi người nội lực đều mang theo khí tức của mình. Nhạc Thiên Tuyết lại suy nghĩ một chút. Chính là muốn trở lại.

Nàng trước đó lần thứ nhất hao phí tinh lực quá độ. Ngủ mê năm ngày. Khi tỉnh lại chính là ngày đó phát hiện nội lực của mình tăng nên không ít. Hơn nữa còn là người khác truyền cho. Cho nên nàng mới có thể nhanh như vậy liên tỉnh lại.

Chẳng lẽ là...

Là Chiến Liên Thành đi qua chỗ nàng chuyển nội lực cho nàng.

Nhạc Thiên Tuyết cái mũi đau xót. Cũng không biết là cảm giác gì. Nàng đều muốn bước nhanh hơn một chút. Nhưng đôi chân của nàng không nghe lời.

Nàng mím môi. Trong miệng có mùi tanh. Suy nghĩ của nàng vẫn còn hỗn loạn. Tay kia cũng là run rẩy.

Chiến Liên Thành ngày ấy làm như vậy. Chỉ sợ hẳn mình cũng sống không có tốt đẹp gì.

Hắn là đã hối hận. Lại không biết làm thế nào để nàng tha thứ.

Nhạc Thiên Tuyết thật vất vả mới đi được một bước. Nhưng cũng là run rẩy.

Tiểu nhị kia đều cũng có điểm tò mò nhìn nàng. "Cô nương. Người làm sao vậy."

Nhạc Thiên Tuyết mơ mơ màng màng nghe âm thanh hỏi thăm. Lòng của nàng cũng dần dần rõ ràng.

Giả vờ vô cảm. Nhưng làm sao có thể giấu được lòng mình.

Nhạc Thiên Tuyết nhanh chóng quay trở lại. đẩy cửa phòng ra thấy Chiến Liên Thành gục trên mặt bàn. Chén rượu kia cũng là rơi trên mặt đất. Tàn ra mùi rượu.

Nàng cả kinh. Vội vàng qua. Thấy Chiến Liên Thành là không có ý thức.

Cũng không biết vì cái gì Ngực vẫn chưa cảm máu được. Dựa theo công lực của Chiến Liên Thành Hẳn hoàn toàn là có thể điểm huyết cảm máu mà.

Trong giây lát liền nghĩ đến lời hắn nói muốn máu chảy hết. Nàng càng là kinh hoàng. Vội vàng liền cho Chiến Liên Thành cảm máu. Sau đó liền bắt mạch cho hắn. Phát hiện nội lực của hắn tiêu hao cực kỳ nghiêm trọng.

Xem ra hẳn là đem nội lực toàn bộ truyền hết cho nàng. Nàng cau mày. Trông thấy Chiến Liên Thành mặt không có một chút huyết sắc.(mặt trắng bệch)

Nàng cố hết sức đem Chiến Liên Thành đỡ đến trên giường. Lập tức liền lấy ra bao châm cứu thì châm cho hắn.

Đầy đôi với Chiến Liên Thành thì châm. Nhạc Thiên Tuyết Luôn luôn rất có lòng tin cũng là có chút điểm khiếp đảm.

An ủi chính mình một chút. Nàng chính là ổn định tam tạng. sau đó châm cứu.

Cái này thật vất vả mới ổn định được cho Chiến Liên Thành. Bất quá nàng đi ra ngoài nhưng lại không mang theo hòm thuốc. Lúc này nàng cũng là sốt ruột. Liền ra nhìn xem. Cũng không nhìn thấy thuốc hạ của Chiến Liên Thành.

Nàng biết rõ Hạo Nguyệt nhất định là ở quanh đây. Tựa vội vàng hô một tiếng: "Hạo Nguyệt."

Hạo Nguyệt quả nhiên chính là thoáng cái xuất hiện. Vốn nàng là cho rằng Nhạc Thiên Tuyết có chuyện gì. Nhưng không thể tưởng được là Chiến Liên Thành xảy ra chuyện.

Hạo Nguyệt cũng là có chút điểm kinh hoàng. Nói: "Vương gia làm sao vậy."

"Nội lực của hắn tổn hao nhiều. Ngực cũng bị thương. Người đến chỗ ta lấy hòm thuốc." Nhạc Thiên Tuyết nói.

"Tốt. ." Hạo Nguyệt cũng là không chậm trễ. Lập tức liền đi rồi.

Hôm nay rõ ràng chính là Chiến Liên Thành muốn nói lời xin lỗi cùng làm hòa. Nhưng lại làm sao lại bị thương đây.

Hạo Nguyệt tâm sự nặng nề. Nhưng cũng là không có hỏi nhiều.

Nàng đi và về cực nhanh. Đầu là dùng khinh công. Mang hòm thuốc đến. Còn ở một bên nhìn xem.

Nhạc Thiên Tuyết rịt thuốc về sau. Liền băng bó cho Chiến Liên Thành.

Hạo Nguyệt cũng là nhin không được hỏi: "Có phải hay không thương thế vương gia do cô gây ra."

Giọng nói kia thế nhưng là lạnh như băng. Hạo Nguyệt trung thành và tận tâm. Ai đối Chiến Liên Thành bất lợi. Nàng tự nhiên là sẽ liều mạng đến cùng.

Nhạc Thiên Tuyết quơ quơ tay. Nàng quay đầu nhìn Hạo Nguyệt. Nói: "Hắn là tự làm mình bị thương. Người tin hay không."

Hạo Nguyệt sắc mặt dừng một chút. Cũng chính là không có địch ý.

"Ta tin." Hạo Nguyệt nói."Vương gia cái gì cũng đều để ở trong lòng mình. Nhưng lại sẽ không nói ra. Ngày ấy người đi rồi. Vương gia đem mình nhốt lại. Ai cũng không thấy. Com cũng không ăn. Ta nhìn thấy Vương gia như vậy mà đau thấu tim. Bởi vì Vương gia yêu người. Người lại tràn ngập hận vương gia. Nhưng người lại không biết câu đầu tiên hắn nói là hắn rất hối hận. Vì cái gì thì lại làm như vậy. Vì cái gì liền đem người đẩy vào đường cùng(không có đường lui)."

Hạo Nguyệt chưa bao giờ thấy qua Chiến Liên Thành như vậy .

Nếu là những người khác. Chiến Liên Thành liền giết không tha.

Nhưng Chiến Liên Thành lúc này đây. Lại còn nói chính mình rất hối hận.

Cái này đoán chừng cũng là bởi vì... Chiến Liên Thành là thật tâm yêu Nhạc Thiên Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Một cái một vạn lượng

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là dừng một chút. Nhìn nhìn thần sắc Hạo Nguyệt . Hạo Nguyệt hiện nay tràn đầy lo lắng. Chẳng qua là dựa vào lòng mình mà nói ra.

Nàng liền rũ xuống con mắt. Cũng không đáp lời.

Hạo Nguyệt cũng là hít một tiếng."Vốn Vương gia còn có thể cầm giữ được. Nhưng mà biết rõ người trở thành thái tử phi. Hắn liền cầm giữ không được nữa."

Nhạc Thiên Tuyết trong đáy lòng cũng là một hồi phiền muộn. Nàng cũng là không muốn gả cho Ngọc Cô Hân. Nhưng hiện tại cũng không phải là xã hội tự do yêu đương. Người không muốn gả. Vậy cũng không có cửa. Trừ phi người so với hoàng thượng quyền còn mạnh hơn.

Nàng đã nói: "Vậy cũng không có biện pháp."

Hạo Nguyệt nói: "Làm sao sẽ không có biện pháp. Vương gia nếu như nhin không được tìm người. Cái kia chính là có biện pháp. Chẳng qua là Vương gia hiện tại làm việc nhưng lại là suy nghĩ cho người. Sợ người giận chó đánh mèo hắn. Cho nên trước muốn cầu xin người tha thứ."

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm có gì đó dao động. Cái này không phải là Hạo Nguyệt thay Chiến Liên Thành nói chuyện sao. Chiến Liên Thành nhưng lại không thời điểm thông cảm như vậy.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy Chiến Liên Thành tiêu hao nội lực rất nhiều. Cũng chính là đều muốn điều phối đan dược cho Chiến Liên Thành rồi.

Nàng lại để cho Hạo Nguyệt đi báo cho Hoa Đào. Đồng thời để Hạo Nguyệt đi mua một ít dược liệu trở về.

Hạo Nguyệt thấy Nhạc Thiên Tuyết trên người có vết máu. Cái kia khỏe môi cũng vẫn còn dính chút máu. Nàng thì có điểm lo lắng rồi: "Nhạc tiểu thư. Vương gia công lực thâm hậu. chỉ cần từ từ tu dưỡng vài ngày. Liền không có việc gì. Mà người nhưng là không giống vậy. Người bây giờ hao tổn tinh lực. Chỉ sợ là đối với người không tốt."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái này không có gì đáng ngại. Ta sẽ không để cho chính mình gặp chuyện không may đâu."

Hạo Nguyệt nghe nàng nói như vậy. tâm liền cũng hạ xuống.

Hoa Đào mang dược đỉnh đến. Sau đó Hạo Nguyệt cũng là đem dược liệu mua về đưa cho.

Hạo Nguyệt trông thấy cái được đỉnh kia. Ngược lại là có chút hiếu kỳ."Nhạc tiểu thư. Ta đã khá nhiều lò đan được lớn. Còn chưa thấy cái nhỏ như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Tự nhiên. Thiên hạ này đoán chừng cũng chỉ có một mình ta có mà thôi."

Nàng vừa sờ cái đan đỉnh kìa. Đan đỉnh liền có biến hóa. Phát ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt. Cùng nàng đã có cảm ứng.

Hạo Nguyệt càng là lấy làm kỳ quái. Xem ra Nhạc Thiên Tuyết xưng danh là quý y cô nương cũng không phải là tùy tiện mà có. Người có được công năng dị biệt này chắc cũng chỉ có mình nàng có.

Nàng mãnh liệt tưởng tượng "đan được cho cô nương nhà ta dùng cũng là Nhạc tiểu thư luyện chế ra."

Nhạc Thiên Tuyết cũng liền gật gật đầu. Nàng đem được liệu số lượng đều không chế tốt. Chuẩn bị luyện được.

Hạo Nguyệt đã nói: "Khó trách a. Được Vương Cốc không am hiểu dùng đan được. Ta liền kỳ quái Nguyên Thần y tại sao có thể có nhiều đan được như vậy cho. Hơn nữa các đan được kia hiệu lực đều không tầm thường."

Lúc này. Hoa Đào liền ngăn lại trước mặt Nhạc Thiên Tuyết. Tựa hồ là không muốn cho Hạo Nguyệt trông thấy.

Hạo Nguyệt nhũn mày: "Ngươi làm gì."

Hoa Đào hộ chủ. Đã nói: "Tiểu thư nhà ta thời điểm luyện được. Ai cũng không thể nhìn."

Hạo Nguyệt cũng là nhìn không được cười lên. Bất quá kỹ năng bậc này cũng không thể cho người ta trông thấy. Dù sao ai cũng muốn mình là thiên hạ độc nhất vô nhị.

Nhạc Thiên Tuyết đem được liệu để vào trong đan đỉnh. Đã nói: "Hoa Đào. Kỳ thật Hạo Nguyệt muốn học cũng không học được. Đỉnh lò kia không phải ai cũng có thể dùng. Nếu đến trong tay Hạo Nguyệt. Chỉ sợ cũng là một đồng sắt vụn mà thôi. Một chút tác dụng đều không có."

Hoa Đào cũng là khần trương. Nói: "Tiểu thư. Nhưng mà người không thích người khác quấy rầy người."

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng là cười cười: "Cái này ngược lại là. Các ngươi đợi ở một bên đi. Nói chuyện đừng lớn tiếng. Động tác cũng đừng lớn như vậy."

Hoa Đào lập tức chính là dùng ánh mắt đem Hạo Nguyệt mời qua một bên. Hạo Nguyệt cũng là đối với Hoa Đào có chút không nói gì. Bất quá đây là nha hoàn của Nhạc Thiên Tuyết. Cũng là không sai. Ngoại trừ võ công không có.(đoạn này khó hiểu chút)

Nhạc Thiên Tuyết đem được liệu cho vào trong lò. Hạo Nguyệt có chút ngạc nhiên. Chẳng lẽ Nhạc Thiên Tuyết không cần lửa à. Nàng thấy người khác luyện đan đều cần lửa.

Nhưng mà ai biết Nhạc Thiên Tuyết không có làm như thế. Hai tay bao trùm trên đỉnh lò. Trên đỉnh lò có lớp sương mù bốc lên

Hạo Nguyệt rất là ngạc nhiên. Cũng là nhìn không được đứng lên nhìn.

Cái kia rõ ràng chính là không có lửa. Nhưng mà được liệu lại từ từ hòa tan.

Nhạc Thiên Tuyết thần sắc lạnh nhạt. Lại là dựa theo trình tự đem đem được liệu cho vào.

Đây bất quá là mất một chút thời gian. Nhạc thiên tuyết trên trán đều địn mồ hôi. Nhìn ra được. Nhạc Thiên Tuyết không phải sử dụng nội lực của mình. Nàng đang dùng tinh lực của mình mỗi mình nàng có thể làm được.

Mà tinh lực này. Người bên ngoài không có. Cũng chỉ có mỗi mình Nhạc Thiên Tuyết có mà thôi.

Hạo Nguyệt trước sau suy nghĩ một chút. Nàng từ trước đến nay nghe qua thiên hạ nói cũng chưa từng ai nói có cách luyện được như vậy.

Hơn nữa. Nhạc Thiên Tuyết một thân này học bản lĩnh từ ai. Rõ ràng là lợi hại như vậy.

Mất nửa canh giờ. Trong được đỉnh các miếng đan được đang từ từ hình thành.

Nhạc Thiên Tuyết thủ pháp biến đổi. Chậm rãi trở nên nhu hòa.

Cho đến lúc đan được chính thức thành hình. Nàng liền phóng hạ rảnh tay. Nàng nhẹ nhàng thở ra. Hơn nữa cũng là lau mồ hôi đang chảy

Bất quá Hoa Đào là lập tức qua. Cầm lấy khăn cho Nhạc Thiên Tuyết lau mồ hôi. Cái kia phục vụ thể nhưng là cực kỳ đúng chỗ.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn. Có bốn viên đan được. Mỗi một viên đều là thượng phẩm. Nàng hao tổn không ít tinh lực. Đây cũng là thật tốt rồi.

Hạo Nguyệt cảm lấy đến nhìn nhìn. Thật không nghĩ tới thiên hạ này rõ ràng còn có người luyện được như vậy đây.

"Nhạc tiểu thư. Ngươi công phu luyện được này là ai dạy cho." Hạo Nguyệt hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đừng hỏi ta. Gia sư không cho truyền ra bên ngoài."

Kỳ thật nàng cũng là bịa đặt lung tung một chút. Dù sao nàng thế nhưng là xuyên qua đến đây. Hơn nữa còn là mang theo được đỉnh Đường gia. Cái này nói ra cũng là không thể tưởng tượng nổi. Nói ra cũng không có ai tin.

Vừa nói như vậy. Hạo Nguyệt cũng chính là không hỏi nữa rồi.

Hạo Nguyệt còn nói: "Những dược liệu kia dùng luôn không được sao. Cần phải luyện thành đan dược. Đây không phải là càng tiêu hao thời gian à."

Nhạc Thiên Tuyết giải thích: "Đan dược của ta so với chén thuốc bình thường k[ị] hại hơn gấp ba bốn lần. mà dùng đan dược rất khác so với dùng thuốc kia. : "

Bằng không thì đan dược của nàng làm sao bán được giá cao như vậy. Kỳ thật dùng dược liệu cũng không phải rất quý báu. Nhưng nàng dùng nhiều tinh lực luyện thành nên mới phải dùng tiền đây.

Dược liệu hòa tan trong đan đỉnh. Hấp thu linh khí trong đan đỉnh. Cái này không tầm thường rồi. Cho nên cái đan đỉnh này là bảo bối của đường môn.

Hạo Nguyệt suy nghĩ một chút. Lúc trước Nhạc Thiên Tuyết tại tửu lâu bán đan dược. Khi đó đan dược đắt vô cùng.

Xem ra lời Nhạc Thiên Tuyết đều là sự thật. Hạo Nguyệt cũng chính là ừ một tiếng "Thật đúng là thần kỳ. Nhạc tiểu thư. Vậy bây giờ muốn lại để cho Vương gia ăn vào à."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Nói: "Dùng nước làm tan ra. Cho vào trong miệng hắn."

Cái này đương nhiên là Hạo Nguyệt đi làm. Bất quá Hạo Nguyệt còn không cho ăn được. Liền ai oán lên tiếng "Nhạc tiểu thư. Người cũng tới đi."

Nhạc Thiên Tuyết hiện nay hơi mệt. Nghe thấy Hạo Nguyệt nói như vậy. Nàng liền cau mày. "Làm sao vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn sang. Thấy Chiến Liên Thành lại là tỉnh. Xem ra hắn nội tình còn chưa có tệ lắm.

Chiến Liên Thành nhìn nàng. Ánh mắt kia không phải lạnh lùng rồi. Hơn nữa còn là dị thường nóng rực.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ngươi nhìn ta làm gì vậy. Hạo Nguyệt cho ngươi uống thuốc. Tranh thủ thời gian đi. Sĩ diện hão cái gì."

Chiến Liên Thành cũng không nói chuyện. Nhưng lại hắn cũng không uống thuốc.

Hạo Nguyệt tay kia đều có điểm cứng. Nàng càng là bất đắc dĩ. Như thế nào hai người bức bối lại dây đến nàng đây. Nàng thế nhưng là vô tội.

"Nhạc tiểu thư. Ngươi..."

Ai biết Nhạc Thiên Tuyết cũng dừng quá mức. Căn bản là không nhìn Chiến Liên Thành rồi.

Chiến Liên Thành ánh mắt liền hạ xuống. Cuối cùng. Tựa như là ao tù nước đọng. Một chút cũng không có tức giận.

Hạo Nguyệt có chút sốt ruột rồi. Vội vàng nói: "Nhạc tiểu thư. Coi như ta van ngươi..."

Nàng thủy chung là hướng về Chiến Liên Thành đấy. Cái kia tự nhiên là đều muốn cho hai người làm hòa.

Hướng chi Chiến Liên Thành hiện tại đau khổ quá nhiều rồi. Nàng không muốn làm cho Chiến Liên Thành lại bị thêm nỗi khổ tương tự nữa.

Hạo Nguyệt thấy Nhạc Thiên Tuyết vẫn là không động. Hầu như đều muốn quỳ xuống.

"Nhạc tiểu thư..." Hạo Nguyệt vẫn là đau khổ cầu khẩn.

Nhạc Thiên Tuyết vẫn là bất vi sở động (không động đây)

Hạo Nguyệt liền khề cán môi. Liền đứng lên lạy xuống.

Nhạc Thiên Tuyết lập tức đã nói: "Ngươi làm gì thế."

Mà Chiến Liên Thành cũng là một tay vịn chặt Hạo Nguyệt. Không cho nàng quỳ xuống.

Hạo Nguyệt theo sau hắn. Từ trước đến nay đều không có ăn nói khép nép. Hiện tại hắn cũng là không muốn Hạo Nguyệt như thế.

Hai người phản ứng ngược lại là trong cùng một lúc. Hạo Nguyệt có chút mơ hồ.

Nhạc Thiên Tuyết thấy Chiến Liên Thành triển khai. Cũng liền trừng mắt liếc hần một cái.

Chiến Liên Thành đã nói: "Chuyện này chuyện của bốn vương. Không cần người nói."

Hạo Nguyệt không có cách nào. đành phải là thối lui sang một bên.

Chiến Liên Thành cầm lấy cái chén nhỏ kia. Sắc mặt có chút xanh trắng. Đã nói: "Người qua đây, ."

Thấy hần vẫn là ngừ khí như vậy. Nhạc Thiên Tuyết cũng là kim nén bức bội. đấy chính là tình tình của hần. vẫn Bá đạo như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết chính là nói: "Không qua."

Chiến Liên Thành bỗng nhiên liền thanh âm mềm mại."ta van người qua đây. Cho ăn một miếng một vạn lượng."

Rõ ràng dùng tiền để hấp dẫn nàng.

Hạo Nguyệt cũng là ngây người. Tuy rằng Chiến Liên Thành là có tiền. Còn có tiền cũng không phải dùng như vậy đấy.

Bất quá suy nghĩ một chút. Vậy đối với Nhạc Thiên Tuyết. Đây cũng là không giống nhau.

Dù sao Nhạc Thiên Tuyết nhưng lại là rất khó mới được đến đây. Chỉ có điều Hạo Nguyệt tiếp theo cảm sút nửa roi trên mặt đất. Bởi vì Nhạc Thiên Tuyết chính là đi tới. Đem cái chén nhỏ kia cầm lấy.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không khí tiết thanh cao. Nói thẳng: "Một cái một vạn lượng. Giữ lời nói. Xem ta còn không cho người ăn một cái hơn mười miếng."

Chiến Liên Thành khoe miệng co quắp. một chén nhỏ nhỏ như vậy. Có thể cho ăn hơn mười miếng. Chẳng lẽ là muốn cho hần phá sản rồi.

Bất quá đây đã là nói ra. Chiến Liên Thành tự nhiên sẽ thực hiện lời hứa.

Hần ừ một tiếng. Nói: "Giữ lời. Người muốn là cho ăn một cái hơn mười miếng. Ta để ngân phiếu dưới đầu giường đều mang ra cho người."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn cười không được lên tiếng. Liền cho Chiến Liên Thành cho uống thuốc. Bất quá nàng ngược lại là không có cho ăn hơn mười miếng. Đó cũng là năm sáu miếng mà thôi.

Nhưng như vậy tính xuống. Chiến Liên Thành cũng đã cấp cho Nhạc Thiên Tuyết sáu vạn lượng. Đây đối với người khác mà nói không phải số lượng nhỏ. Bất quá Chiến Liên Thành ngược lại là không sao cả. Chỉ có thể bốc đồng nói. Hần có tiền. Tùy ý xài như thế nào cũng được.

Chẳng biết lúc nào. Hoa Đào cùng Hạo Nguyệt đã là lui ra ngoài.

Chiến Liên Thành thân trên hở ra. Cái kia tóc cũng là có chút điểm tán loạn. Hần hiện tại liền nằm ở trên giường. Bộ dáng kia đã làm cho nhiều người mê rồi.

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng. Nói: "Mặc xong quần áo. Chớ bán thịt."

Chiến Liên Thành khó hiểu."Như thế nào bán thịt. Kia hình như là người cời áo cho ta."

vết thương được băng bó kỹ rồi. Cái kia tất nhiên là Nhạc Thiên Tuyết làm.

Đột nhiên. Hần ngược lại là cảm giác mình bị thương cũng là có giá trị.

Hần nhẹ nhàng cười cười. Tự nhiên là khuynh quốc khuynh thành.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Bị đè xuống ngủ cùng

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt đỏ lên. Cái kia hồn phách cũng là thiếu chút nữa bị Chiến Liên Thành mê hoặc rồi.

Nàng ổn định tâm thần. Sau khi từ quay đầu. Chính mình sao động nói nhỏ một câu: "Thật là một cái tai họa..."

Chiến Liên Thành trong mắt mang theo vui vẻ. Hắn mặc dù là có chút suy yếu. Bất quá tay kia sức lực vẫn là rất lợi hại. Một tay đè lại Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết nửa người bị kéo xuống. Vừa quay đầu. Chóp mũi của nàng đã là sát đến chóp mũi của hắn.

Hơi thở ấm áp cũng là giao hào lẫn nhau.

Nhạc Thiên Tuyết ngẩn người. Nhìn chằm chằm Chiến Liên Thành. Bị con người đen lánh kia hấp dẫn. Nàng... Ai nha. Đã nói rồi đây muốn giữ lại ở đây.

Chiến Liên Thành giữ lấy bờ vai của nàng. Khóe miệng có chút ngoác một cái. Ngay tại bên tai nàng nhẹ giọng một câu: "Nàng còn muốn tức giận cái gì. Nàng một lần có thể nói tất cả đi. Ta sửa. Ta nhường cho nàng cũng được. , "

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy lời tâm tình của hắn tâm cũng là tê tê đại đại (u mê rồi). Suy nghĩ cũng bị hắn cuốn đi hết. Nàng thanh âm kia cũng là mềm nhũn đấy. Liên ừ một tiếng.

Tại tình thế trước mặt cực kỳ nghiêm trọng. Lại là bị sắc đẹp hấp dẫn a.

Nhạc Thiên Tuyết đều nhanh hận chết chính mình rồi.

Bất quá vừa sờ thân thể Chiến Liên Thành. Đã cảm thấy rất có tình a.

Hai người tư thế rất là mập mờ. Nhạc Thiên Tuyết còn có thể nghe một chút tiếng tim mình đập rất nhanh. Bịch bịch đấy.

Hắn ánh mắt kia rất nóng bỏng. Tiếp tục như vậy nữa. Nhạc Thiên Tuyết có thể là cảm giữ không được rồi.

Nàng giật giật. "Thả ta ra đi..."

Chiến Liên Thành kỳ thật cũng là không dùng nhiều sức. Bất quá hắn ngược lại là có kỹ xảo không cho Nhạc Thiên Tuyết thẳng tắp thân thể.

Hắn có chút ngửa đầu. Khí tức càng thêm ấm áp.

Hắn cười cười. Coi như là Nhạc Thiên Tuyết đều muốn co rúm thân thể lại. Hắn cũng là không cho.

Chiến Liên Thành liền nhẹ nhàng nói một câu: "Người nhan sắc xinh đẹp. Ta cũng là nhìn không được vậy làm sao bây giờ."

Nhạc Thiên Tuyết một đầu đầy hắc tuyến. Vợ vàng đã nói: "Làm gì đó. Ta còn là tiểu cô nương. Không cho phép đối với ta nghĩ ngợi lung tung."

Nàng cũng là có chút điểm mờ mịt. Nhưng nơi này là Cổ Đại. Nhưng lại trưởng thành sớm rồi. (lấy chồng sớm)

Nhạc Thiên Tuyết sắp mười bảy tuổi. Bình thường mà nói. Nàng xem như kết hôn muộn rồi. Nàng bây giờ còn nói mình là một tiểu cô nương. Chiến Liên Thành cũng là nhìn không được cười lên một tiếng.

Chiến Liên Thành nhớ tới trước kia từng thấy qua lưng của nàng. Đây chính là đã sớm mở ra. Thân hình như hoa như ngọc.

Hiện tại nàng cũng như là hoa đã có chủ rồi. Hắn nhưng không muốn nàng bị như vậy.

Chiến Liên Thành hí híp con mắt. Nói: "Vân ca đó mới gọi tiểu. Người đây không tính là tiểu cô nương được. Có nhiều người còn ít tuổi hơn nàng cũng đã có hài tử rồi (con cái)."

Nhạc Thiên Tuyết gò má đỏ lên. Chiến Liên Thành lại sát gần mình như vậy. Nàng đều sợ chính mình chịu không nổi hấp dẫn đem Chiến Liên Thành ăn.

Đến lúc đó. Cũng không biết là ai bị thua thiệt...

Nhạc Thiên Tuyết giả trấn định hừ một tiếng. "Đó là chuyện của người ta. Ta thấy bây giờ người cũng đã khỏe. Không nên gần ta như vậy. Cút ngay đi."

Chiến Liên Thành cũng là không buông tay. Hắn trong lúc nhất thời cân nhắc không đến tâm tư của Nhạc Thiên Tuyết. Bất quá coi như là nàng là lại không muốn. Hắn cũng là không muốn tùy tiện tự buông ra nàng.

Dù sao. Tính cách của nàng vẫn vậy. Nhạc Thiên Tuyết tính cách vẫn có chút không giống nữ tử bình thường. Mà hắn thích Nhạc Thiên Tuyết cũng là vì tính cách này của nàng. (không rõ đoạn này)

Chiến Liên Thành sắc mặt liền trở lại bình thường. Nói: "Vậy nàng muốn ta phải làm như thế nào. Hắn nói."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem hắn. "Thế nào cũng có thể."

Chiến Liên Thành cũng là gật đầu: "Không bỏ qua. Như thế nào cũng có thể."

Nhạc Thiên Tuyết xùy cười một tiếng. Có chút vui đùa ý tứ hàm xúc. "Cái này vừa vặn. Ta hiện tại đang nghĩ ngợi muốn như thế nào hủy bỏ hôn sự với thái tử. Nếu không người giúp ta thành toàn việc này."

Chiến Liên Thành nhú mày. "Coi như là nàng không nói. Ta tự nhiên cũng sẽ giúp nàng xử lý tốt chuyện này. Việc này ta đã kín đáo bố trí. Chỉ cần nàng hôm nay ở chỗ này cả đêm. Chuyện kia hết thảy sẽ giải quyết xong."

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy có chút kỳ quái. "Nhanh như vậy. Vì cái gì ta phải ở chỗ này cả đêm"

"Cái này nàng cũng không cần hỏi nhiều. Ngày mai nàng tự nhiên sẽ rõ."

Nghe thấy Chiến Liên Thành nói như vậy. Nhạc Thiên Tuyết cũng không nghĩ quá nhiều. Chiến Liên Thành tâm tư có đôi khi nàng không thể đoán được.

Nhưng mà lúc này đây không cần nàng tốn công tốn sức để giải quyết chuyện kia đích thật là không sai. Phải biết rằng. Di Hoàng Cung cứu một người cũng rất phiền toái đấy. Nhạc Thiên Tuyết không có mười phần nắm chắc. Nàng đều là không muốn mạo hiểm.

Nếu như hiện tại Chiến Liên Thành có biện pháp giải quyết việc này. Nàng cũng là chẳng muốn phiền não. Miễn cho đến lúc đó có cái gì sai lầm liên phiền hà toàn bộ phủ tướng quân.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều. Ánh mắt kia cũng là sáng ngời không ít.

Chiến Liên Thành lên tiếng. "Cái này cũng giống như là đa tha thử cho ta. Đúng không."

Máu hắc đã trae. Còn kém là chưa xin lỗi Nguyên Thiên Tứ.

Nhạc Thiên Tuyết bình tĩnh nhìn hắc một cái. Cũng là không biết mình lòng mình là như thế nào đấy. Nhưng mà nàng cũng là chần chờ như vậy một chút. Chiến Liên Thành chợt liền đứng lên đến.

Nàng lại càng hoảng sợ. Chính là rụt rụt thân thể. Nhưng mà Chiến Liên Thành tay ở phía sau đỡ nàng lại. Cũng là không cho nàng lưu lại.

Nhạc Thiên Tuyết nuốt nuốt nước miếng. Bỗng nhiên có chút sợ sệt

"Người làm gì thế." Nhạc Thiên Tuyết theo bản năng hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng. Nàng liền cảm giác mình thật đúng là rất dư thừa. Chiến Liên Thành như vậy nhích tới gần. Điều này có thể làm gì đây.

Chiến Liên Thành càng thêm nhích tới gần. Ngửi ngửi mùi thơm của cơ thể nàng. Trong lòng tràn đầy vui mừng.

Hắn khẽ cười một tiếng. Chính là hương cổ Nhạc Thiên Tuyết cắn xuống một cái.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày. Kêu một tiếng. Muốn đẩy Chiến Liên Thành ra. Nhưng Chiến Liên Thành cũng là không buông ra.

Nhạc Thiên Tuyết liền mắng. "Người là chó nhỏ à. Người lại không buông ra. Ta liền dùng trâm châm nát người người."

Chiến Liên Thành cũng là không tha. Kỳ thật hắn dùng lực không lớn. Mà Nhạc Thiên Tuyết mặc dù là nói như vậy. Nhưng thủy chung là không có ra tay.

Hắn không có sợ hãi. Nhưng Nhạc Thiên Tuyết cũng là nói được thì làm được đấy. Chiến Liên Thành kêu lên một tiếng buồn bực. Thân thể mềm nhũn. Đã biết rõ Nhạc Thiên Tuyết quả thật là chăm nên người hắn.

Chiến Liên Thành buông lỏng ra. Mà nàng liền che cổ của mình. Có chút tức giận. "Miệng lưỡi bén nhọn thật. Người cuối cùng muốn làm gì. Nếu cắn chảy máu ta ta liền cho người chảy máu không cảm được nữa bây giờ."

Máu của nàng thế nhưng là rất đắt tiền. Chiến Liên Thành một chút cũng không hiểu được nó quý giá như thế nào.

Chiến Liên Thành buồn cười nhìn nàng. Vết thương trên cổ có chút hồng hồng. Nhưng lại cũng không có làm bị thương.

Hắn trong đôi mắt đều là vui vẻ. Hắn sống từ trước đến nay ít khi cười như vậy

"Đánh rớt xuống án ký. Vậy người không có biện pháp rồi đi." Chiến Liên Thành nhẹ nói.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Nhìn chăm chăm vào Chiến Liên Thành. Mắng một câu. "Thật sự là đủ ngu ngốc. Cái này tính là án ký gì. Kỳ thật người chính là đều muốn cắn ta một cái đúng không."

Chiến Liên Thành ân một tiếng. "Cái kia thật đúng là. nàng thoạt nhìn tựa hồ là ăn rất ngon đấy."

Nàng thẹn quá hoá giận. Trừng mắt Chiến Liên Thành. "Thật dễ nói chuyện. Không cho phép nói những thứ này."

"Vậy thì nên nói cái gì. Ta ý tứ rất trong sáng không phải nàng đang nghĩ đến việc đen tối đó chứ." Chiến Liên Thành biểu hiện như người bô tội. "Nếu là nàng muốn. Ta cũng là có thể phụng bồi."

"Phụng bồi cái gì. Ngươi cũng không nghĩ rằng bây giờ thân thể của ngươi rất suy yếu sao." Nhạc Thiên Tuyết không tức giận nói.

Chiến Liên Thành cũng không công nhận. Nói: "Ngươi đây cũng đừng nghĩ như vậy. Thuyền nát cũng có ba phần đĩnh đây." (ý là anh yếu nhưng một số cái vẫn tốt, đen tối tí)

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là không nói gì. Liên cũng là không muốn để ý tới hắn.

Chiến Liên Thành được một tác lại muốn tiến một thước. Điều muốn nhiều hơn cò co bên kia nàng.

Nhạc Thiên Tuyết thì có điểm mệt mỏi. "Đừng đến đây. Nghe thấy không."

"Ta cái gì đều không nghe thấy."

Đối với Nhạc Thiên Tuyết. Chiến Liên Thành giờ này khắc này cũng là học được một cái chiến thuật. Cái kia chính là quán lấy thật chặt.

Coi như là Nhạc Thiên Tuyết lúc này không muốn tiếp nhận. Nhưng lâu dần. Nàng nhất định sẽ mềm lòng đấy.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng là có tuyệt chiêu. Lên tiếng: "Nếu như ngươi là lại tiến đến. Ta liền lập tức rời đi."

Chiến Liên Thành lúc này mới không có biện pháp nào đến gần nữa. Bất quá hắn lúc này cũng giống như là cô vợ nhỏ vậy. Có chút bộ dạng thương cảm.

"Ngươi nghỉ ngơi thật tốt." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Nội lực tiêu hao nhiều như vậy. Cũng không sợ chính mình chết sao."

Ngữ khí của nàng tuy rằng vẫn là cứng rắn đấy. Bất quá ngôn ngữ của nàng ngược lại là quan tâm.

Chiến Liên Thành cười cười. "Không sợ. Bởi vì có ngươi ở đây mà."

Nhạc Thiên Tuyết tay ngừng lại. Đã nói: "Ta ở chỗ này thì thế nào. Không có tiền ta cũng không trị."

Chiến Liên Thành nói: "Còn nói gì quý y cô nương là tể thế cứu người. Nguyên lai cũng là có tiền mới trị đấy."

"Nhìn người mà lấy tiền." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Loại người như ngươi. Ta tối thiểu đều thu một vạn lượng bạc."

"Chúng ta đã là quan hệ này rồi. Chẳng lẽ còn muốn thu tiền."

Nàng thoáng cái liền nổi cáu rồi. "Chúng ta là quan hệ gì. Chúng ta quan hệ gì cũng đều không có. Ngươi không nên nói bậy."

Chiến Liên Thành thấy nàng phản ứng lớn như vậy. Tự vội vàng nói: "Hào hảo hảo. Ta không nói nữa. Ta cũng mệt mỏi rồi. Ta liền nghỉ ngơi một chút. Nhưng mà ngươi cũng không thể đi. Ngươi ngày mai mới có thể đi. Bằng không kế hoạch liền thất bại trong gang tấc rồi." (anh chơi bản đấy)

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm buồn bực. Bất quá cũng là gật đầu. "Đã biết."

Nghe thấy nàng trả lời. Chiến Liên Thành cái này mới an tâm nghỉ ngơi.

Tay của hắn vốn là để ở một bên. Bất quá một lát sau chính là cầm tay Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Nhìn nhìn Chiến Liên Thành. Nhìn hắn cũng là ngủ say rồi. Nàng đã nghĩ muốn rút tay của mình về.

Tay của Chiến Liên Thành cũng đảo rất nhanh. Căn bản là không buông ra.

Đây quả thật là ngủ rồi. Tại sao có thể như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết quan sát một hồi lâu. Chiến Liên Thành giống như là đã ngủ rồi.

Nàng thở dài. Cũng liền không có biện pháp rồi. Tùy ý để Chiến Liên Thành nắm.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết đây cũng là có chỗ nhàn nhã. Nhưng lại bị Chiến Liên Thành cầm chặt tay. Nàng cũng là không thể làm cái gì.

Sắc trời lúc này đã càng ngày càng tối. Nàng cũng bối rối vô cùng.

Cũng là không hề phòng bị. Chính là nằm ngủ ở bên người Chiến Liên Thành.

Trong đó. Cũng cũng chỉ có hạo Nguyệt dẫn người tiến đến thu dọn thức ăn. Mà Chiến Liên Thành cùng Nhạc Thiên Tuyết nằm trên chiếc giường sau tấm lụa mỏng kia. Những tiểu nhị cũng không nhìn rõ lắm.

Hạo Nguyệt đây là nhẹ nhàng thở ra. Xem ra quan hệ của hai người đã làm hòa rồi.

Nhạc Thiên Tuyết Ngủ một giấc đến nửa đêm đã tỉnh lại, cũng bởi vì nằm trên đệm êm nên cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hơn nữa ở đây rất là ấm áp. Nàng ôm ngủ chính là cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết mơ mơ màng màng chợt nhớ tới. Nàng đang là không ở trong phòng mình. Mà nàng đây là đang ở tại Thiên Kim Lầu.

Nàng chính là lập tức mở mắt. Cái này trong phòng chỉ có một ngọn nến nhỏ, ánh nến yếu ớt. Nàng lần đầu tiên chính là trông thấy Chiến Liên Thành ở bên cạnh. Hắn khuôn mặt lạnh lùng. Đang gối đầu lên tay mình. Mà tay kia. Thì là ôm nàng.

"Tĩnh." Chiến Liên Thành nhìn nàng. Ánh mắt kia đều là ấm áp.

"Ta..." Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn. Cái này giường êm cũng là quá lớn rồi. Hai người nằm căn bản không hết. Mà nàng là không biết lúc nào liền nằm gần hắn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Sinh hoạt vợ chồng

Nhạc Thiên Tuyết lại là vội vàng nhìn nhìn quần áo của mình. May mắn là nguyên vẹn.

Thấy cử động này của nàng. Chiến Liên Thành liền có chút nhú mày. Nàng coi hắn trở thành người nào rồi. Chẳng lẽ coi mình là người dậu đổ bìm leo. (lợi dụng người ta ko để ý chiếm lấy)

Mặc dù là hắn vừa rồi thật có ý tưởng như vậy...

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Ta không phải nằm chỗ sắp ngủ rồi sao."

"Sợ người cảm lạnh." Chiến Liên Thành nói. "Liền đem người ôm đến."

"Cảm lạnh. Bây giờ khí trời còn nóng như vậy. Ta làm sao sẽ cảm lạnh." Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt hắn một cái. Cái này người nói chuyện cũng là không có chút thông minh gì cả.

Chiến Liên Thành cũng là không đồ mặt. Nói tiếp. "Sợ người ngủ lệch cổ. Người đây còn không hiểu mà cảm kích. Còn ở đây kìa ghét bỏ ta..."

Nhạc Thiên Tuyết liền ngậm miệng lại. Được rồi. Thật sự là nàng nói quá nhiều rồi.

Bất quá nàng từ trước đến nay chưa từng trải qua chuyện này. Nàng bây giờ còn là rất đói nữa.

Nàng không biết thiên kim lầu có còn ai nấu đồ ăn không. Bất quá bây giờ đều đã trễ như vậy. Khả năng thiên kim lầu cũng là không còn ai nữa.

Chiến Liên Thành cái này người liền không cần phải nói. Hắn luôn luôn là ưa thích ở đâu thì ở luôn tại đó. Hiện tại hắn bị thương. Cũng là không nên đi động.

Nàng nắm bắt ngón tay. Chẳng lẽ muốn chính mình đi làm. Nhưng mà nàng lại không có khả năng trù nghệ (nấu ăn). Trước kia nàng nghiên cứu y thuật. Đối với món ăn chỉ có chút hứng thú mà thôi. Hiện tại nàng mặt đã khỏi hẳn rồi. Nàng cũng không biết cách chế biến thức ăn.

Nếu dùng nước sôi nấu mà nói. Hương vị khẳng định là rất khó ăn

Nhạc Thiên Tuyết còn đang suy nghĩ chuyện này. Chiến Liên Thành thấy nàng như vậy bộ dạng rất nghiêm túc. Lại hỏi: "Nghĩ gì thế."

"Muốn ăn." Nhạc Thiên Tuyết thốt ra.

Chiến Liên Thành biết rõ nàng vừa rồi không ăn cái gì. Hiện tại cũng nửa đêm. Vậy nhất định là đói bụng.

Cũng trách hắn không có cẩn thận nghĩ đến cái này. Hắn chính là đứng dậy. Động tác kia cũng rất ưu nhã.

Nhạc Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn. "Người đi đâu vậy."

"Làm chút đồ ăn cho người ăn." Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết cũng sờ: "Người còn có thể làm đồ ăn."

Đây tuyệt đối là ngạc nhiên a.

đệ nhất Vương gia triều Thiên Long vương lại là biết làm cơm đấy. Đây chính là một tin tức lớn.

Chiến Liên Thành dứt khoát đã nói: "Đối với người. Thì làm. Đối với người khác. Sẽ không."

Nhạc Thiên Tuyết mặt đỏ lên. Cảm thấy nàng là đặc biệt so với người khác trong lòng hắn.

Bất quá nàng thấy Chiến Liên Thành muốn đi ra ngoài rồi. Nàng tự vội vàng nói: "Trên người của người còn có vết thương. Người tại sao có thể xuống bếp."

Chiến Liên Thành suy nghĩ một chút. Cái này xác thực cũng đúng. Bất quá động tác nhỏ thì cũng không có vấn đề gì

Hắn nói: "Vậy người liền là tay chân cho ta."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. Dù sao cũng là do nàng muốn ăn. Điều này làm cho Chiến Liên Thành một người đi làm cũng là không được tốt.

Lúc này đã đến phòng bếp thiên kim lâu. nguyên liệu nấu ăn gì cũng có. Hơn nữa cái phòng bếp còn là rất lớn.

Trước kia đây là do ân Tô Tô quản lý. Nhạc Thiên Tuyết đối với nơi này cũng là có chút quen thuộc.

Nàng tìm đi tìm lại. Đều muốn tìm mì sợi. Bất quá lại đột nhiên phát hiện đây là Cổ Đại. Nào có các loại mì ăn liền. Nếu là muốn ăn mì. Đây chính là mình phải tự làm.

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt như tro. Vậy thì thật là thương tâm.

Mà Chiến Liên Thành nhìn nguyên liệu nấu ăn. Liền cũng là chọn lấy mấy thứ. Đã nói: "Đến. Giúp ta chuẩn bị một chút nguyên liệu nấu ăn."

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới lấy lại tinh thần. Không có mì ăn liền không sao. Nàng còn có một Trù thần Vương gia đây.

Bận rộn hơn nửa canh giờ. Nhạc Thiên Tuyết bụng đã đói đến sắp kêu nên rồi. Mà Chiến Liên Thành tay lại làm không được tốt. Cái này tất cả đều là do Nhạc Thiên Tuyết động thủ.

Bất quá Chiến Liên Thành ở một bên thế nhưng là hò hét không ít...

"Động tác nhanh lên. Hò rồi hò rồi." (nhào bột đó)

"giờ Thêm củi lửa. Không lửa người nấu kiểu gì. Cái kia đồ ăn vẫn không thể làm xong. Mà nồi kiểu còn chưa có nấu được."

"Sao người lại cho nhiều muối như vậy. Đợi lát nữa liền mặn chết rồi."

Nhạc Thiên Tuyết đầu đầy mồ hôi. Cái này bị Chiến Liên Thành như vậy tra tấn. Trong nội tâm đều là mắng hắn hơn chục lần khắp nơi.

Nàng chẳng qua là đều muốn ăn một chút mà thôi. Tại sao phải làm nhiều thức ăn như vậy. Thật sự là mệt chết mình rồi.

Xem ra cái này nấu cơm cũng là khó đấy. May mắn nàng là sinh ra ở Đường Môn thế gia mà không phải nấu nướng thế gia đây (quán cơm, nhà hàng). Bằng không thì nàng thật đúng là muốn khóc chết rồi.

Cuối cùng, Nhạc Thiên Tuyết liền làm rất nhiều đồ ăn. Có Chiến Liên Thành chỉ đạo (hướng dẫn). Món ăn kia có thể nhìn thấy tạm được.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm vui thích. Cũng là quần bách muốn ăn.

Bất quá bên ngoài bỗng nhiên có người đi vào. Đó là tiểu nhị trong tiệm "Chuyện gì xảy ra a. Nửa đêm có chuột sao."

Nhưng lại hắn vừa nhìn thấy. Chính là vội vàng quỳ xuống "Tham kiến chiến Vương gia."

Chiến Liên Thành cũng chính là nhàn nhạt nói ra: "Đứng dậy đi."

Tiểu nhị kia cũng liền đứng dậy. Nhưng lại hắn vừa thấy. Lại là kinh hoàng. Nói ra: "Vương gia gọi tiểu nhân. Tiểu nhân lại là nghe không được. Mời chiến Vương gia thứ tội."

Bởi vì họ Nguyệt sớm đã là dặn dò qua tiểu nhị ở đây. Nếu là Chiến Liên Thành đều muốn ăn cái gì đều phải lập tức đi làm.

Nhưng bây giờ lại là Chiến Liên Thành tự mình động thủ. Xem ra hắn cái đầu này cũng là giữ không được.

Chiến Liên Thành tâm tình tựa hồ cũng không tệ lắm. Đã nói: "Bổn vương không bảo người. Đi ra đi."

Tiểu nhị run run khắc khắc. Như cũ là có chút kinh hãi. Bất quá thấy Chiến Liên Thành sắc mặt là không được tốt rồi. Hắn tự vội vàng lui ra ngoài. Cảm tình hẳn là ở chỗ này cũng là gây trở ngại rồi.

Nhạc Thiên Tuyết thấy người rời đi. Liên trùng mắt Chiến Liên Thành. "Rõ ràng đã có người nấu đồ ăn đấy. Ngươi vì cái gì muốn chính mình làm. Ta đã biết. Ngươi nhất định là nghĩ đến ta sẽ không để cho ngươi xuống bếp. Cho nên liền đến thúc giục ta."

"Ta nhưng lại không nghĩ như vậy. chỉ có ngươi nghĩ như vậy mà thôi." Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cái này quả thật là không thể tin tưởng Chiến Liên Thành.

bề ngoài phần nộ. Nàng cơ hồ là đem thức ăn quét sạch. Hơn nữa nàng còn là lần đầu tiên phát hiện mình làm đồ ăn nhưng lại coi như không tệ lắm.

Thấy nàng như vậy một bộ dạng đạo đức. Chiến Liên Thành cũng là không tốt đã kích nàng. Đã nói: "Ngươi không bằng ngấm lại. Mới vừa rồi là ta một mực dạy ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết hừ một tiếng. "Nhưng lại đó cũng là do ta làm. Ngươi ít đặc ý đi."

Chiến Liên Thành liền cười cười. Nhạc Thiên Tuyết tay kia mười ngón tay rất đẹp. Hắn thật đúng là không muốn lại để cho Nhạc Thiên Tuyết xuống bếp đây.

Nàng tay kia. Chính là dùng để chữa bệnh cho người.

Sau khi ăn lo đồ ăn này. Nhạc Thiên Tuyết lại là buồn ngủ. Bất quá vừa ăn no cũng là không ngủ được.

Trở lại trong sương phòng. Nhạc Thiên Tuyết thấy Chiến Liên Thành ngồi tại cái bàn nhỏ gần cửa sổ. Nàng lại hỏi: "Đây đều là cái gì."

Cái này thoát nhìn không giống tấu chương của triều đình.

Chiến Liên Thành lên tiếng: "Đây là tin tình báo, do thuộc hạ thông báo. Bao hàm rất nhiều tin tức."

Hắn liền lấy lên một quyển cho Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn. "Đây vốn tin tức của kinh thành Lương Tấn quốc."

Nhạc Thiên Tuyết mở ra vừa nhìn. Phát hiện bên trong có nhiều tờ giấy dính dán cùng một chỗ. Chữ viết không phải của một người.

Nàng nhìn. Liên cau mày: "tin tức của Lương Tấn quốc tin kia Bát hoàng tử giết cha đoạt vị."

Chiến Liên Thành ân một tiếng. "Tin tức của ta có thể so với triều đình nhanh một chút. Muốn đến không bao lâu nữa. Lão Hoàng Đế cũng sẽ biết rồi."

"Cái kia... Lương Tấn quốc cũng không tính là quốc gia cường thịnh..." Nhạc Thiên Tuyết liền giận tái mặt. "Bất quá ta nghe nói. Bát hoàng tử kia trời sinh tính tình tàn bạo. Hắn mặc dù là con thứ tám. Nhưng mà đã giết mấy ca ca của chính mình rồi. Miễn cho người khác cùng hắn đoạt ngôi vị hoàng đế đây."

Việc này nhưng lại truyền ra. Tất cả mọi người nói bát hoàng tử Lương tấn quốc vô cùng tàn nhẫn. Liên thân huynh đệ đều hạ thủ được.

Hiện tại giết cha đoạt vị. Đó cũng là không cảm thấy kỳ quái.

Bất quá Chiến Liên Thành đã nói: "Bát hoàng tử Từ Dạ là một nhân vật khó giải quyết. Lão Hoàng Đế đối với hắn cũng là rất có kiêng kị. Nếu như lương Tấn quốc có hắn làm Hoàng Đế. Cái kia nhất định sẽ uy hiếp được Thiên Long Quốc. Nhưng bây giờ. Điều Lão Hoàng Đế lo lắng rút cuộc đã xảy ra."

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Từ Dạ... Danh tự thật đúng là có điểm đen tối. Vậy ngươi sao không thừa cơ tránh sang một bên. Để cho bọn họ đấu đá đứng bên ngoài làm ngư ông đắc lợi."

Chiến Liên Thành ngược lại là nở nụ cười. Nói: "Cái kia ngươi cũng đã biết Từ Dạ là người vô tâm với thiên hạ (không quan tâm với việc thống nhất với thiên hạ). Hắn đoạt quyền. Ngươi biết tại sao không."

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi. Lại để cho hắn nói tiếp.

Chiến Liên Thành nói: "Hắn muốn cùng ta phân cao thấp. Phân thắng bại."

Nhạc Thiên Tuyết thiếu chút nữa là bị sặc. Nàng ho khan hai tiếng. Đã nói: "Đây không phải a. Ngươi cùng hắn lúc nào có một đoạn nhân duyên. Đây cũng là làm cho ta khó tiếp thu..."

Chiến Liên Thành cũng là không nói gì. Lên tiếng: "Ngươi nghĩ gì thế. Ta cùng với hắn đều là nam tử. Có thể làm ra đến cái gì. Chẳng qua là Từ Dạ người nọ có chút kỳ quái. Hắn không tham quyền. Nhưng lại hắn ưa thích làm đệ nhất thiên hạ. Hắn không thích người khác nói ta là chiến thần. Hắn liền tuyên bố nói không thể không đánh bại ta."

"Hặc hặc. Cái kia lão Hoàng Đế thế nhưng là hận ngươi chết đi được. Rõ ràng trêu chọc đến Từ Dạ." Nhạc Thiên Tuyết cũng là nhìn không được. Nở

nụ cười."Đây cũng là mà thôi. Hiện tại hẳn làm Hoàng Đế. cũng không đến bao lâu. Hẳn nhất định là sẽ đến làm phiền ngươì đấy."

Chiến Liên Thành cũng không phải sợ. Đã nói: "Hẳn có gan liền đến. Đừng chết rồi lại là oán hận ta."

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy khẩu khí của hẳn lớn như vậy. Cũng là bội phục.

Nàng liền chậm rãi từ từ nói: "Ngươi vừa cao ngạo cái gì. Hiện tại ngươi còn không thể phản lại lão hoàng đế."

Chiến Liên Thành ngược lại là thân nhiên. Nói: "Bây giờ còn chưa đến lúc đó. Ta hiện tại không muốn động đến lão Hoàng Đế. Nhưng lại lão Hoàng Đế cũng sẽ không dám đụng đến ta."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong. Cũng hiểu được là phải. Cái này chuyện của triều đình thật đúng là có chút phức tạp. Chiến Liên Thành hiện tại trong triều đình lẫn lộn nhiều năm như vậy. Hẳn tất nhiên so với nàng rõ ràng hơn. Hơn nữa còn có kế hoạch chu đáo.

Nàng lại nhìn nhìn. Sự tình Lương Tấn quốc nhìn không có cái gì tốt cả.

Bất quá nàng mất sắc. Ngược lại là thoáng nhìn một hàng chữ cuối cùng.

"Oa. Nguyên lai ngươi có tiền như vậy." Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái sững sờ.

Chiến Liên Thành nhìn nhìn. Trong lòng cũng là thân nhiên. Hẳn sáng sớm đã nói rồi. Hẳn là có đủ tiền cho Nhạc Thiên Tuyết tiêu sài.

Bằng không thì nàng động một chút lại muốn thu một vạn lượng. bạc kại là đến từ đó đấy.

Nhạc Thiên Tuyết tính một cái. Đã nói: "Ồ Lương Tấn quốc ngươi có không ít cửa hàng. Cái này nhưng lại so với Nhan gia có phần vượt trội hơn. Ngươi là phú hào thứ hai trong thiên hạ."

Chiến Liên Thành tám năm khổ tâm kinh doanh. Tự nhiên là có điểm thành tựu đấy.

Hắn liền sờ lên đầu của nàng. Nói: "Nhan gia cơ nghiệp trăm năm. Có quan hệ. Đây không phải là ta có thể so được. ta đây cũng tốn nhiều tiền lợi nhuận thu được để. Nuôi dưỡng thuộc hạ."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. Hỏi: "Cái kia hao Nguyệt một tháng nguyệt ngân được bao nhiêu."(thu lao)

Chiến Liên Thành nói: "Hao Nguyệt cùng Truy Tinh hai người là ta người hầu thân cận. bạc lợi nhuận từ các cửa hàng cũng là do họ đi thu và phân chia. Ta cũng lại để cho hai người bọn họ quyết định nguyệt ngân của chính mình(tự quyết định tiền lương). Vốn bọn họ là nghĩ đến mỗi người cầm năm trăm lượng cũng là đủ rồi. Ta biết rõ về sau. Liền trực tiếp nói cho bọn hắn một người năm ngàn lượng."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Cái này hoàn toàn thật là một ông chủ tốt. chủ tử tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Tâm cơ trùng trùng điệp điệp

Nhạc Thiên Tuyết thì thảo nói ra."Quả nhiên là hào phóng. Cũng không thấy được ngươi đối với ta hào phóng như vậy..."

Chiến Liên Thành ngược lại là nhàn nhạt tháo nhẫn trong tay ra. Sau đó liền đứng dậy để vào tay Nhạc Thiên Tuyết.

Nàng hơi sững sờ. Ngẩng đầu hỏi: "Cái này là có ý gì."

Chiến Liên Thành đã nói: "Đối với ngươi hào phóng một chút. Kỳ thật bạc cũng không coi vào đâu. Dù sao chính ngươi cũng có. Ta còn suy nghĩ muốn đưa cho nàng một chút đồ tốt. Nhưng mà hiện tại nàng nói muốn bạc. Vậy ta đưa cho nàng."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ."Chiếc nhẫn kia nhìn qua cũng không đáng giá lắm."

Chiếc nhẫn kia nhìn cũng bình thường đối ra chắc cũng không được mấy. Bất quá càng nhìn kỹ. thì so với bình thường có điểm khác biệt hơn một chút.

Phía trên không có khảm bảo thạch. Nhưng mà hoa văn của chiếc nhẫn lại rất tinh xảo.

Chiến Liên Thành lên tiếng: "Chiếc nhẫn cũng có tác dụng như chiếc nhẫn kia của Nhan Gia. Có thể cầm đi lấy tiền."

Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái liền rõ ràng. Đây là tín vật mà Chiến Liên Thành đưa cho cô. Đồ vật quan trọng như vậy lại đưa cho nàng.

Nàng sờ lên. Phía trên còn có độ ẩm của hân.

Bắt quá nàng cũng chính là nhẹ nhàng cười cười. Trả lại vào trong tay Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành nhíu mày hỏi: "Làm cái gì."

"vẫn nên trả lại cho người thì hơn. Ta mặc dù là muốn dùng bạc để mua được liệu. Bắt quá tiền của ta vẫn đủ để mua chúng. Hơn nữa người chuyện gì cũng là cần dùng đến bạc. Người vẫn nên cầm lại thì hơn." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Chiến Liên Thành vừa mới muốn nói mình cũng không thiếu ít bạc kia. Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết liền ngáp một cái.

Nàng cũng không đợi Chiến Liên Thành nói chuyện. Đã nói: "Tốt rồi. Ta muốn đi ngủ rồi. Người chính là nên thu xếp một chút đi."

Chiến Liên Thành gật đầu. Hân còn có rất nhiều sổ sách cần xem.

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ hân chắc là sẽ không nghe lời của mình để đi nghỉ ngơi. Cũng sẽ không nói cái gì. Bắt quá nàng ngược lại là rất hiếu kỳ. Chiến Liên Thành dùng biện pháp gì giúp nàng từ hôn.

Nàng hỏi: "Người cuối cùng dùng biện pháp gì giúp ta từ hôn a. Đừng có thần thần bí bí như vậy."

Chiến Liên Thành nhân nhát nói: "Còn thiếu hai ba canh giờ nữa. Người cũng nên đợi một chút. Người tự nhiên sẽ rõ ta dùng biện pháp gì mà thôi."

Nhạc Thiên Tuyết không quản nữa. Mặc cho Chiến Liên Thành đi làm rồi.

Dù sao có thể từ hôn là tốt rồi. Nàng cũng không muốn gả cho Ngọc Cô Hân.

Nàng lúc này đi ngủ một giấc. Chính là an ổn. Chiến Liên Thành thật đúng là chưa thử qua khoảng cách gần nhìn nàng ngủ yên như vậy.

Trước kia cũng là có lên vào phòng nhìn nàng ngủ. Nhưng mà cảm giác kia bây giờ không giống nhau như vậy. Hiện tại nàng là biết mình ở chỗ này. Mà nàng như cũ là có thể buông lỏng ngủ ngon.

Chiến Liên Thành lại nhìn trong chốc lát. Chính là không muốn nhìn nữa. Đem sổ sách tùy ý để đó. Chính là nên giường êm kia nằm xuống. Cẩn thận từng li từng tí ôm Nhạc Thiên Tuyết. Thân thể của nàng ngược lại là phi thường mềm mại. Hơn nữa trong lúc ngủ mơ còn phát ra một hai tiếng ưm.

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là nghe lời. Tùy ý để Chiến Liên Thành ôm

Chiến Liên Thành khoe miệng ngoác một cái. Cũng là trong nội tâm thỏa mãn. Liền cũng là ôm Nhạc Thiên Tuyết ngủ.

Đợi đến khi Nhạc Thiên Tuyết tỉnh. Trời đã nên rất cao. Cửa sổ tuy bị đóng, nhưng cũng có nhiều ánh sáng xuyên qua.

Nàng dụi dụi con mắt. Nhìn không thấy Chiến Liên Thành. Ngược lại là trông thấy bên ngoài có mấy tì nữ đang chờ.

Chuyện gì xảy ra. Ở đây không phải thiên kim lầu sao. Những tì nữ này giống như là người của Chiến Vương Phủ vậy.

Thấy Nhạc Thiên Tuyết đã tỉnh. Những tì nữ kia liền ngay ngắn quỳ xuống. Nói: "Nhạc Tiểu thư đã dậy."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Cái này làm cho nàng phản ứng không kịp.

Sao tì nữ kia lại quỳ. Nhạc Thiên Tuyết cũng là mắt một lúc mới lấy lại tinh thần. Nàng vội vàng đã nói: "Các người đều đứng dậy đi."

Nhưng tì nữ kia đứng nên. Bắt quá trong tay các nàng cầm lấy khay. Phủ một lớp lụa mỏng, hình như khay kia đựng quần áo

Nhạc Thiên Tuyết có chút nghi hoặc. Lại hỏi: "Chiến Vương gia đây."

Lúc này. Hạo Nguyệt cũng là vừa vặn tiến đến. Đã nói: "Vương gia đi vào triều rồi. Mà Nhạc tiểu thư không phải là muốn mọi chuyện hôm nay được giải quyết triệt để sao. Hiện tại xin mời Nhạc Thiên Tuyết trước đổi một bộ quần áo này rồi trở về phủ tướng quân."

Nàng suy nghĩ một chút. Chính mình hôm qua đích thật là chưa có rửa mặt. Nàng cũng là có chút điểm không quen rồi.

Hơn nữa hiện tại quần áo trên người này còn dính máu. Mặc thế này mà trở về phủ tướng quân cũng không được tốt.

Nàng nhẹ gật đầu. Chính là đã đáp ứng.

Chẳng qua là nàng cũng không ngờ tới. Hạo Nguyệt chuẩn bị cho nàng bộ quần áo này lại phiền phức như vậy.

Bộ quần áo kia giống như quần áo của phi tần trong nội cung. Tầng tầng lớp lớp. Hơn nữa màu sắc là màu lam. Trên có thêu viền vàng. Nàng liền nhìn thấy tay áo rất rộng. Đó cũng nhìn thấy là bộ quần áo thật tốt.

Nàng mơ hồ cảm thấy không đúng. Đã nói: "Hạo Nguyệt. Ngươi có phải hay không chuẩn bị sai quần áo rồi. Ta không nên mặc long trọng như vậy. Ngươi liền tùy ý lấy cho ta một bộ quần áo bình thường là được rồi."

Hạo Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu. Nói: "Nhạc tiểu thư phải mặc đồ này. Đây cũng là Vương gia phân phó đấy."

Nhạc Thiên Tuyết cau mày. Trời nóng rực như vậy. Mặc bộ đồ này cũng thật là tra tấn.

Cũng không biết Chiến Liên Thành trong đầu là uống nhầm thuốc gì. Có kế hoạch gì cũng là không nói cho nàng.

Bất quá Chiến Liên Thành tâm tư luôn giao hoạt. Coi như là nàng đoán. Cũng sẽ không thể đoán được.

Lúc này liền tóc cũng được búi lại. Hạo Nguyệt cũng là lấy một cây trâm từ trong hộp gấm ra. Ngay tại búi tóc của Nhạc Thiên Tuyết thêm vào.

Hạo Nguyệt kỹ càng nhìn thoáng qua. Nhạc Thiên Tuyết trải qua một hồi trang điểm. Xinh đẹp càng thêm động lòng người

"Ta..." Nhạc Thiên Tuyết rời đi hai bước. "Trang phục như vậy ta thể nhưng là không muốn mặc lần thứ hai."

Hạo Nguyệt không khỏi bật cười. Nói: "Nhạc tiểu thư nói gì vậy. thời điểm Nhạc tiểu thư đại hôn. Bộ quần áo kia so với hiện tại còn long trọng hơn nhiều."

Nhạc Thiên Tuyết mím môi. Đó cũng là không nói gì. Kết hôn mặc dù là phiền toái một chút. Bất quá cũng chỉ có một lần trong đời. Coi như là không muốn. Vậy khi đó cũng phải kiên trì một phen.

Thiên kim lâu hiện tại đang chuẩn bị buôn bán. Bất quá đôi lúc Nhạc Thiên Tuyết xuống. Chương quý gia vừa thấy Nhạc Thiên Tuyết. Chính là vội vàng quý xuống.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Nàng mặc dù là đại tiểu thư phủ tướng quân. Nhưng dân chúng thấy nàng thế nhưng là không cần quý xuống hành lễ.

Nàng có chút mê mang. Bất quá Hạo Nguyệt đã là thúc giục nàng rời đi. Bên ngoài đã là có xe ngựa đang đợi.

Nhưng lại vừa đến bên ngoài. Nàng lại là phát hiện có không ít dân chúng đang quan sát. Con mắt đều là nhìn chăm chăm vào nàng.

Nhạc Thiên Tuyết bước chân dừng lại một chút. Thế này là sao

Mọi người thấy ánh mắt của nàng. Giống như có chút đáng sợ.

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng suy nghĩ một chút. Đó cũng là không có để trong lòng. Dù sao Chiến Liên Thành nói phải giúp nàng từ hôn. Hiện nay có thể là Kinh Thành mọi người đều biết nàng muốn từ hôn. Cho nên phản ứng mới lớn như vậy.

Đây cũng là. Làm gì có người nào như nàng Thái Tử Phi không muốn làm. Hết lần này tới lần khác muốn từ hôn. Trong thiên hạ khả năng cũng chỉ có nàng một người như thế.

Lúc về tới phủ tướng quân. Nhạc Thiên Tuyết thế nhưng là mệt muốn chết rồi. Bộ quần áo kia cũng quá nặng đi. Còn có hôm nay làm cho lại búi tóc phiền phức như vậy không đơn giản một chút cho rồi.

Phủ tướng quân mọi người đều biết rõ Nhạc Thiên Tuyết một đêm chưa về. Nếu là nữ tử khác. Khẳng định cũng sẽ bị nói là không còn trinh tiết.

Nhưng mà Nhạc Hòa cũng rất ít tức giận với Nhạc Thiên Tuyết. Hơn nữa Tăng thúc cũng là sáng sớm đã khoanh co hso người ta nói ra nói vào. Nhạc Thiên Tuyết dĩ nhiên là sẽ không nghe thấy lời ra tiếng vào rồi.

Nhạc Thiên Tuyết trước kia coi như là không về nhà. Đôi thời điểm bình Minh cũng là vụng trộm trở về. Cai gia hiện tại còn gõ chống khuỵu chiêng nữa. Hiện nay. Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút điểm không được tự nhiên. Không biết Chiến Liên Thành đến tốt cùng là muốn chơi trò gì.

Hoa Đào cho Nhạc Thiên Tuyết thay đổi quần áo. Bất quá Hoa Đào trông thấy cái trâm cài tóc trên tóc của Nhạc Thiên Tuyết khi tháo ra cũng là ngăn người.

Nhạc Thiên Tuyết thấy nàng chăm chú nhìn. Lại hỏi: "Làm sao vậy. Ngươi thích cái trâm này thì cho ngươi đó."

Hoa Đào vội vàng là vẫy vẫy tay. Nói: "Không thể không có mà nô tài không thể muốn cây trâm này."

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới nhìn kỹ một chút. Cây trâm cũng chút nặng hơn bình thường. Cầm lấy rất vừa tay.

Trước kia thái hậu đã là ban thưởng cho nàng một cây trâm rồi. Đó là của mẫu thân nàng. Mà lão Hoàng Đế ban cho nàng vòng cổ cũng là đã già lại. Nàng là vĩnh viễn cũng không muốn mang lên trên người. Lại nói Chiến Liên Thành đưa cho nàng những đồ vật quý giá này làm gì. Nàng cũng là không thích lắm.

Nàng liền tùy ý để ở một bên. Cũng là không quan.

Hoa Đào Thần sắc có điểm quái dị. Hỏi: "Tiểu thư. Ngươi thì cứ như vậy dễ đó. Không đem cây trâm này cắt đi bảo quản thật tốt."

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Cây trâm này làm sao. Ngươi có chuyện gì cứ việc nói thẳng"

Hoa Đào biết rõ tính tình Nhạc Thiên Tuyết. Tự vội vàng nói: "Cái cây trâm này... Cây trâm này là tín vật của vương phi. Chẳng lẽ tiểu thư không biết sao. Trước kia nô tài đi theo tiểu thư tiền cung. Từng thấy qua Mộc Vương Phi cùng Trang vương phi đeo qua đấy."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

tín vật Vương Phi .

Hoa Đào lại tiếp tục nói: "Hơn nữa. Mà bộ quần áo tiểu thư mặc hôm nay. Cũng là y phục của Vương Phi."

Nhạc Thiên Tuyết đầu oanh một tiếng. Hoàn toàn là không có phản ứng kịp.

Cái gì đây...

Nàng luôn luôn đối với đồ trang sức và y phục không mấy khi quan tâm. Cũng chưa bao giờ cẩn thận lưu ý qua. Nàng đối với dược liệu lại có hứng thú hơn nhiều.

Nhưng lại cũng bởi vì như vậy. Nàng đúng là thất sách. Đã bị Chiến Liên Thành lừa một cách dễ dàng.

Nàng nắm chặt nắm đấm. Nghiến răng nghiến lợi nói: "Chết tiệt...Chiến Liên Thành. Rõ ràng biến ta thành trò hề."

Hoa Đào hiện nay cũng là đã rõ. Liền lập tức đi hỏi thăm một chút.

Không bao lâu. Hoa Đào trở về đã nói: "Tiểu thư. Nguy rồi. Bên ngoài đều truyền tai nhau. Ngươi cùng Vương gia hôm qua tại thiên kim lầu hưởng một đêm xuân. Vương gia còn cố ý muốn cướp người từ tay thái tử. Cũng mặc kệ ngươi có phải hay không sắp thành thái tử phi."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt không tốt. Cái trán cũng có gân xanh nổi lên.

Cái này nhất định là Chiến Liên Thành cố ý...

Cái này đều là cái gì. Nếu như Chiến Liên Thành không muốn làm cho chuyện này truyền đi. Dựa vào năng lực của hắn sẽ không có truyền đi khắp phổ phùng.

Không thể tưởng được phương pháp xử lý chuyện của nàng chính là như vậy.

Làm ô danh tiết của nàng

Nhạc Thiên Tuyết tức giận vô cùng. Liền đối với Hoa Đào nói: "Đối với ta như vậy thanh danh thế nhưng là thêm đen nhiều đây. Đồn đại như vậy còn có là gì."

Hoa Đào nhẹ nhàng lắc đầu. Nói: "Không phải như thế. Người bên ngoài đều nói. Ngày đó tiểu thư cứu được chiến Vương gia đã đính ước trước. Căn bản chính là thái tử điện hạ chặn ngang một bước tiến đến. Là thái tử điện hạ không đúng. Hơn nữa tiểu thư không ngại chiến Vương gia thân thể tàn tật. Cũng là một người con gái tốt."

Nhạc Thiên Tuyết khóe miệng co quắp. Cái gì đính ước...

Bất quá cái kia một lần cứu được Chiến Liên Thành. Cũng bị hắn nói là vô lễ. Cái kia một lần cũng là truyền khắp toàn bộ Kinh Thành.

Cái này bên trong nhất định có người giở trò(anh chứ ai cho người đi phao tin đấy). Nhạc Thiên Tuyết ổn định tâm tình. Cũng là không muốn có việc này.

Lúc này đây đã là bị Chiến Liên Thành lợi dụng. Tin tức này đoán chừng rất nhanh sẽ vào trong hoàng cung rồi. Vậy nhìn lão Hoàng Đế cùng Ngọc Cô Hân cuối cùng sẽ làm như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Chiến Vương năng lực to lớn

Nhưng Hoa Đào lại vẫn là có chút sợ hãi. Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết có hôn ước bên người. Nhưng là cùng Chiến Liên Thành truyền ra loại chuyện này.

Hoàng Đế hẳn là tức chết. Nhưng sẽ trách phạt Nhạc Thiên Tuyết đây.

Nhưng mà Hoa Đào lo lắng suông cũng là không tác dụng gì. Nhạc Thiên Tuyết căn bản cũng không để ý lắm.

Hoa Đào hỏi: "Tiểu thư. Ngươi sẽ không sợ Hoàng Thượng trị tội à."

"Có cái gì phải sợ." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Hiện tại chuyện đã xảy ra rồi. Chỉ có là yên lặng theo dõi diễn biến thôi. Nhìn trong nội cung là tình huống như thế nào rồi nói sau."

Hoa Đào cũng liền gật đầu. Giống như bây giờ thật là chỉ có một biện pháp này mà thôi.

Nhạc Thiên Tuyết ngày hôm qua cưỡng ép phá tan huyết đạo. Mặc dù là có Chiến Liên Thành truyền nội lực. Bất quá cũng là tiêu hao rất nhiều.

Nàng chính là muốn ngồi xuống. Lại để cho Hoa Đào đi ra ngoài. Cũng miễn cho quấy rầy nàng.

Mấy ngày này qua đi. Nhạc Thiên Tuyết mặc dù là không tốn bao nhiêu thời gian luyện công. Bất quá thân thể này ngược lại là rất có thiên phú đấy. Cái kia công lực coi như là tiến triển tăng nên rất nhanh.

Bất quá nàng luyện kiếm chỉ là muốn tự bảo vệ mình. Nàng nghề chính vẫn là đại phu.

Qua một canh giờ. Cuối cùng là đem nội lực cho hòa tan. Hơn nữa khí tức cũng là điều chỉnh được ít nhiều.

Nàng lúc này vừa mới mở to mắt. Chỉ nghe thấy có người đá cửa xông vào

Là ai. Rõ ràng tại chỗ của nàng lại to gan như vậy.

"Nhạc Thiên Tuyết. Ngươi đi ra đây cho Bồn cung." Nguyên lai là Ngọc Cô Hàn. Nghe thấy hẳn thanh âm tức giận. Nhạc Thiên Tuyết cũng là biết đến tìm nàng vì chuyện gì rồi.

Hoa Đào vẫn còn hô hào. Nói: "Thái tử điện hạ. Tiểu thư đang nghỉ ngơi. Xin ngài không nên như vậy a."

Ngọc Cô Hàn lòng tràn đầy tức giận. Sao có thể nghe được lời người khác.

Hắn đi đến. Nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết đến tột cùng là ở nơi nào.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới đứng dậy. Cũng liền qua. Vén rèm nên. Nàng thấy Ngọc Cô Hàn mặt sắc mặt xanh mét. Hơn nữa trên trán gân xanh cũng nổi nên rất nhiều.

Nhạc Thiên Tuyết có chút không vui: "Thái tử điện hạ. Ngươi xông vào phòng của ta. Làm gì đó."

Ngọc Cô Hàn nhìn nàng. Phát hiện Nhạc Thiên Tuyết hôm nay là càng lúc càng chói lọi rồi (xinh đẹp hơn). Trước kia ngược lại là không phát hiện nàng là đẹp mắt như vậy.

Bất quá hẳn cũng là chẳng quan tâm nhìn ngắm. Chính là căm tức nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "Ngươi làm chuyện tốt như vậy. Chẳng lẽ ngươi lại không biết. Bây giờ còn bày ra một bộ dạng đáng thương. Như vậy đã nghỉ ngơi phải sạch quan hệ với ta. Lại để cho Bồn cung không trách phạt ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là ngây ngẩn cả người. Trước tiên nàng lúc nào bày ra bộ dạng đáng thương. Đó là Ngọc Cô Hàn tự mình nghĩ mà thôi.

Nàng è hèm một tiếng. Nói: "Ta còn thật không biết. Mời thái tử điện hạ nói rõ."

"Ngươi..." Ngọc Cô Hàn tức chết. "Ngươi hôm qua tại thiên kim lâu cùng chiến Vương gia ngủ cùng một đêm. Sáng nay còn ăn mặc trang phục Vương Phi đi ra ngoài. Đây là ý gì. Ngươi chẳng lẽ đã quên rồi. Ngươi chuẩn bị là Thái Tử Phi. Hiện tại ngươi là muốn khiêu chiến với hoàng quyền. Phụ hoàng nếu một khi mất hứng. Cái kia là có thể chém ngươi đấy."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là thần nhiên. Mặc dù là bị Chiến Liên Thành lợi dụng. Nhưng mà hiện tại Ngọc Cô Hàn đến hưng sư vấn tội. Nàng cũng là cảm thấy chán ghét.

Nàng khẽ cười một tiếng. Hỏi: "Nếu như vậy thái tử điện hạ hà tất còn muốn đến tìm ta. Vậy không bằng là theo Hoàng Thượng nói chém ta vậy là được rồi. Cũng tránh khỏi cho thái tử điện hạ phiền lòng đây."

Ngọc Cô Hàn nắm chặt nắm đấm. Có thể nhìn ra được. Trước tiên đối với hắn giờ phút này quả nhiên là vô cùng phẫn nộ. Nàng rõ ràng còn nói những thứ này ngồi chiêm chọc.

Quả nhiên là cho rằng Chiến Liên Thành che chở nàng có thể muốn làm gì thì làm à.

Hắn liền chỉ vào Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ngươi muốn cùng chiến Vương song túc song tê còn không có dễ dàng như vậy (một đôi phu thê ân ái). Bồn cung hết lần này tới lần khác muốn lấy ngươi. Ngươi đợi đến ngày làm Thái Tử Phi đi."

Nhạc Thiên Tuyết giờ phút này liền trầm mặt. Nói: "Cái kia thái tử điện hạ yêu thích ta vì cái gì."

Ngọc Cô Hàn sửng sốt. Trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào.

Nhạc Thiên Tuyết hé mắt. Lạnh giọng nói ra: "Chuyện kia chính là xảy ra rồi. Thái tử điện hạ lại không thích ta. Nhưng ta bây giờ thanh danh không còn. Vẫn còn cố ý muốn lấy ta. Thái tử điện hạ đến tốt cùng là có mục đích gì."

Ngọc Cô Hàn nói: "Bồn cung phải... Bồn cung là thích người."

Hắn chờ lâu như vậy mới thốt ra được lời này. Trước tiên là thấy Nhạc Thiên Tuyết cũng là nở nụ cười lên tiếng. Nàng căn bản cũng không tin tưởng chuyện này.

Nàng bắt đi Viên phong. Cả nhà Viên lão đầu cũng chết hết. Ngọc Cô Hàn không hận nàng đó cũng là tốt rồi. Còn thế nào sẽ thích nàng đây.

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Thái tử điện hạ nói dối cũng là không nhảy mất nha. Thái tử điện hạ đều muốn lấy ta. Chắc không phải bởi vì thân phận của ta chứ. Cái kia hà tất không phải như vậy đi. Chuyện kia tối thiểu chúng ta còn có thể hảo hảo nói chuyện."

Ngọc Cô Hàn khẽ giật mình. Vô thức nói ra: "Người biết."

Nàng đã biết rõ Ngọc Cô Hàn không có lòng tốt như vậy. Hơn nữa suy đoán của nàng cũng là rất đúng.

Hiện tại Ngọc Cô Hàn đến tìm nàng. Nàng kia chính là chiếm vị trí trọng yếu của hắn. Hoàn toàn có thể thay đổi mục đích của Ngọc Cô Hàn rồi đi chỗ khác.

Nhạc Thiên Tuyết biểu hiện có chút nhân nhả. Tựa hồ biểu hiện này nàng đã tính trước được.

Nàng lườm Ngọc Cô Hàn. Nói: "Thái tử điện hạ bên người có người Viên gia. Hiện tại còn muốn đem Nhan gia khống chế. Thái tử điện hạ muốn lấy được thiên hạ. Cũng cố thiên hạ. Cái kia chỉ sợ là đang muốn học tiền triều. Dù sao tiền triều cơ ngơi sừng sững mấy trăm năm. Giang sơn muốn vững chắc cũng phải gắn bó với bốn gia tộc. Ta nói đúng không. Thái tử điện hạ."

Ngọc Cô Hàn nhìn nàng. Không nghĩ đến nàng thật đúng là đã biết.

Trước kia hắn thăm dò qua Nhạc Thiên Tuyết. Nhưng lại khi đó Nhạc Thiên Tuyết si ngốc ngơ ngác. Ngọc Cô Hàn chính là muốn từ trong tay nàng lấy được vật mình muốn.

Nhưng mà sau này không nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết lại trở nên thông minh như vậy. Ngọc Cô Hàn cũng là thăm dò qua. Phát hiện Nhạc Thiên Tuyết không còn bộ dạng ngơ ngác si ngốc như ngày xưa.

Nhưng bây giờ xem ra. Nhạc Thiên Tuyết khi đó là giả bộ. Hắn liền bị gạt như vậy. Để bây giờ thay đổi như vậy.

Ngọc Cô Hàn lúc này chính là lạnh mặt. Nói: "Nhạc Thiên Tuyết. Người đã biết rõ. Hiện tại người càng nên biết. Người là chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của Bồn cung."

Nhạc Thiên Tuyết cười đến sáng lạn. Nói: "Thái tử điện hạ. Người nói chuyện cũng là nên để lại cho mình một con đường."

Nàng liền ngồi xuống. Cho Hoa Đào dâng trà cho nàng. Cảm thấy bầu không khí rất quái dị.

Nhạc Thiên Tuyết uống một ngụm. Thấy Ngọc Cô Hàn còn không có người giận. Cứ tiếp tục nói: "Thái tử điện hạ vẫn nên là trở về thì hơn. hôn sự này của Chúng ta có thể thành hay không. Đến cuối cùng vẫn chưa biết được."

Ngọc Cô Hàn nhìn chăm chăm vào nàng. Hai người hiện tại cũng là vạch mặt rồi. (nói hết ra rồi) Ngọc Cô Hàn cũng sẽ không lại giả bộ.

Hắn đã nói: "Người chờ đi. Nhạc Thiên Tuyết. Bồn cung nghĩ muốn cái gì có cái đó là nhất định sẽ lấy được."

Dứt lời. Ngọc Cô Hàn chính là ngênh ngang rồi đi.

Trước tiên hắn chính là muốn để cho Nhạc Thiên Tuyết người này lưu ở bên cạnh hắn. Hắn mới mặc kệ Nhạc Thiên Tuyết có hay không còn trinh đây. Nếu là Nhạc Thiên Tuyết đến lúc đó phụ trợ Chiến Liên Thành. Vậy cũng phiền toái rồi.

Đội Ngọc Cô Hàn đi rồi. Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt cũng là không được tốt.

Hôm nay thì cứ như vậy thăm dò được một chút Ngọc Cô Hàn. Cái kia quả thật là cùng nàng phỏng đoán giống nhau.

Đồng Thiên Trường không cho Nhạc Hòa biết rõ sự tình. Lại bị lão Hoàng Đế cùng Ngọc Cô Hàn biết rõ.

Tên của Nàng vẫn là do Đồng Thiên Trường đặt tên. Danh tự chính giữa mang theo một cái chữ cái là Đồng (nghìn họ này mình không biết nên dịch thành đồng một trong bốn họ của đại gia tộc). Nàng qua đó cũng rõ ràng một chút.

Tâm tình của nàng thoáng cái liền có điểm phức tạp. Thân phận của mình như thế. Có người muốn giết nàng. Nhưng cũng có người muốn phải lấy được nàng.

Còn Chiến Liên Thành. Hắn là có tâm tư gì đây.

Hoa Đào thấy Nhạc Thiên Tuyết trầm tư. Chính là hỏi: "Tiểu thư. Người không có chuyện gì chứ."

Nhạc Thiên Tuyết lấy lại tinh thần. Liền cũng là lắc đầu. "Ta không sao."

Hoa Đào gật đầu. Hồi tưởng lại vừa rồi Ngọc Cô Hàn tức giận như vậy. Nàng hiện tại cũng chỉ có là A di đà phật rồi. Hy vọng Nhạc Thiên Tuyết cũng đừng xảy ra chuyện gì.

Ngọc Cô Hàn thờ phỉ phỉ tiến vào cung. Nhạc Thiên Tuyết làm ra loại chuyện này. Căn bản chính là không để hấn vào mắt.

Nhạc Thiên Tuyết là hậu nhân của tứ đại gia tộc. Lại có mặt ở đây cũng không thể lại để cho Chiến Liên Thành đạt được nàng.

Coi như là giết Nhạc Thiên Tuyết. Đó cũng là không thể.

Ngọc Cô Hàn lúc này tiến cung liền là muốn cùng lão Hoàng Đế thương nghị việc này. Nhưng lại đã đến bên ngoài ngự thư phòng. Trần công công liền ngăn hấn lại. Nói: "Thái tử điện hạ xin dừng bước. Hoàng Thượng đang cùng chiến Vương gia nghị sự. Thêm nữa chắc cũng phải mất một chút thời gian nữa mới được."

Ngọc Cô Hàn vừa nghe xong Chiến Liên Thành ở bên trong. Lửa giận cũng không ngừng bốc lên. Chiến Liên Thành này đáng đâm ngàn đao. Lại là ở ngay bên cạnh. Hấn lúc này đây cũng không muốn buông tha Chiến Liên Thành.

Nhưng mà bên trong vừa vặn cũng truyền ra âm thanh. Là lão Hoàng Đế đang quát: "Láo xược. Rõ ràng lại để cho trẫm hủy hôn ước. ."

Ngọc Cô Hàn cũng là cau mày. Hấn cũng là mới nghĩ đến bọn hấn nói là chuyện gì.

Lòng của hấn xiết chặt. Chiến Liên Thành là có ý gì. Lại là cùng hấn đoạt nữ nhân. Xem ra. Chiến Liên Thành cũng là biết rõ thân phận Nhạc Thiên Tuyết.

Ha ha. Nhạc Thiên Tuyết a Nhạc Thiên Tuyết. Ngươi xem đi. Nam nhân này tranh đoạt ngươi thoát khỏi ta. Cái kia đều không phải là vì tình yêu. Mà chỉ là bởi vì thân phận của ngươi mà thôi.

Ngọc Cô Hàn lưu tâm nghe ngóng(để ý). Nhưng Chiến Liên Thành nói cái gì hấn cũng là nghe không được rồi.

Chẳng qua là Trần công công cũng là kinh hãi. Thì thảo nói qua: "Chuyện này nhưng lại phiền toái đây. Phiền toái đây..."

Không thể tưởng được bởi vì một nữ tử là Nhạc Thiên Tuyết. Lại để cho Chiến Liên Thành cùng Hoàng Đế đàm phán. Còn làm cho hoàng đế tức giận đến như vậy.

Chiến Liên Thành còn có thể sẽ bị trách phạt đây...

Bất quá Ngọc Cô Hàn tức giận trong chốc lát. Đó cũng kiên nhẫn không đợi được nữa.

Hấn hơi chút ngừng lại. Đã nhìn thấy thái giám từ hành cung Thái đi tới.

Thái giám kia cũng là người thân cận bên cạnh hấn. Chẳng qua là ở hành cung thái tử quản lý hết các việc lớn nhỏ.

"Thái tử điện hạ." Thái giám kia đã đến trước mặt Ngọc Cô Hàn.

Ngọc Cô Hàn không kiên nhẫn nói ra: "Chuyện gì đó. Ngươi tiến cung làm cái gì. Bỏn cung hôm nay rất bận rộn."

thái giám kia thanh âm có chút run rẩy. Đầu nói một câu: "Cái kia... Cái kia sào huyệt bị người ta phát hiện rồi. Có người đưa thư đến"

Ngọc Cô Hàn cả kinh. Gầm nhẹ một tiếng: "Cái gì. Là ai. ."

Thái giám đưa thư lên. Ngọc Cô Hàn vội vàng mở ra. Đồng tử co rút nhanh. Tay cũng là run rẩy đứng dậy.

Hấn lập tức quay đầu nhìn về phía kia ngự thư phòng. Xa xa còn chứng kiến thân ảnh Chiến Liên Thành.

Ngọc cô Hàn thất vọng đau khổ kinh sợ không thôi. Nhưng chưa có hồi phục lại. Chiến Liên Thành ở bên trong. Nếu là hấn hiện tại tố giác chính mình. Cái kia ngôi vị thái tử của mình sẽ không giữ được

Thái giám hỏi: "Thái tử điện hạ. Thế nào. Thế nhưng là phái người đi."

Ngọc Cô Hàn đưa tay. Lại để cho thái giám kia không nói chuyện nữa.

Hắn trước sau suy nghĩ một chút. Đã nói: "Án binh bất động. Người nọ khó đối phó. Nếu là gây chiến. Cái sào huyệt kia nhất định là bị phụ hoàng đã biết."

Thái giám gật đầu. Cũng liền không dám nói cái gì.

Ngọc Cô Hàn khẽ cắn môi. Không nghĩ đến Chiến Liên Thành làm chuyện này lại quyết liệt như thế. Xem ra Nhạc Thiên Tuyết là có giá trị lợi dụng. Rõ ràng lại để cho Chiến Liên Thành làm chuyện như vậy.

Bất quá hắn cũng là một mực xem thường Chiến Liên Thành. Cho là hắn là một người thọt. Coi như là có binh quyền đó cũng chẳng khác gì một người bị hoạn. Nhưng lại không nghĩ đến Chiến Liên Thành trong tay nắm giữ lấy nhiều tin tức như vậy.

...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Tình yêu dễ dàng làm người

Hiện nay. Ngọc Cô Hàn coi như là không có nhiều người ủng hộ. Cũng không dám tùy tiện đắc tội Chiến Liên Thành.

Vấn đề này cũng không thể tiết lộ ra ngoài...

Hắn mỉm môi. Chính là quay người lại đến bên người Trần công công. "Trần công công. Làm phiền người đi thông truyền một tiếng."

Trần công công có chút do dự. "Thế nhưng là Hoàng Thượng... Hoàng Thượng hiện tại đang tức giận. Thái tử điện hạ hay vẫn là đợi lát nữa thì tốt hơn a."

Ngọc Cô Hàn nhẹ nhàng lắc đầu. Nói: "Cái này không có gì đáng ngại. Kính xin Trần công công đi một chuyến."

Trần công công cái này không có biện pháp. Chính là lập tức đi vào thông báo.

Chỉ chốc lát sau. Trần công công liền đi mời người rồi.

Ngọc Cô Hàn tiến vào ngự thư phòng. Trông thấy lão Hoàng Đế mặt mũi tràn đầy phẫn nộ. Mà Chiến Liên Thành như cũ là bộ dáng khoan thai tự đắc.

Hắn cũng là ổn định. Trước tiên liếc mắt nhìn Chiến Liên Thành. Cái kia ánh mắt mang theo ánh hào quang khác. Ngọc Cô Hàn đã là biết phải làm sao.

Lão Hoàng Đế thấy Ngọc Cô Hàn đến. Cũng là không giấu giếm. Nói thẳng: "Hôm nay chuyện xảy ra tại thiên kim lâu. Ngươi cũng đã biết rồi."

Vấn đề này huyền não lớn như vậy. Ngọc Cô Hàn như thế nào lại không biết. Hiện ở kinh thành dân chúng đều là truyền tai nhau. Nhạc Thiên Tuyết cùng Chiến Liên Thành đã là gạo nấu thành cơm. Hắn càng là cảm thấy không nề mặt đây.

Nếu là có thể. Hắn còn muốn giết Nhạc Thiên Tuyết nữa cơ.

Thế nhưng là hết lần này tới lần khác chính là vì thân phận của nàng. Căn bản là giết không được.

Hắn nói ra: "Nhi thần đã biết. Cho nên mới tiến cung tìm phụ hoàng."

Lão Hoàng Đế ngược lại là muốn nghe một chút Ngọc Cô Hàn nói cái gì. Dù sao lấy Nhạc Thiên Tuyết cũng là Ngọc Cô Hàn mà.

"Vậy ngươi cảm thấy như thế nào. Trước tiên cứ nói ra đi" lão Hoàng Đế hỏi.

Ngọc Cô Hàn đã nói: "Nếu như chiến Vương gia ưa thích Thiên Tuyết. Vậy liền tặng cho chiến Vương gia rồi. Về phần người làm Thái Tử Phi. Nhi thần đã có lựa chọn khác rồi"

Lão Hoàng Đế còn tưởng rằng Ngọc Cô Hàn sẽ tức giận. Sẽ phải cầu xin trừng trị Nhạc Thiên Tuyết. Không nghĩ đến Ngọc Cô Hàn còn có thể giúp người khác hoàn thành ước vọng.

Hắn đã cảm thấy không đúng. Chiến Liên Thành cũng là một bộ dạng tin tưởng tràn đầy.

Chiến Liên Thành lúc này đã nói: "Thái tử điện hạ thật đúng là người rất đại nghĩa."

Lão Hoàng Đế trừng mắt với Chiến Liên Thành. Những năm này. Hắn một mực bị Chiến Liên Thành kiềm chế. Hắn đã là chịu đựng Chiến Liên Thành

đủ rồi.

"Chiến Vương. Ngươi đây là cướp đoạt của người khác. Ngươi rõ ràng còn dám nói lời này." Lão Hoàng Đế nói. "Ngươi làm ra chuyện như vậy. làm suy đồi đạo đức."

Nhưng mà Chiến Liên Thành hoàn toàn chính là không quan tâm. Người khác nói như thế nào. Hắn căn bản chính là không sao cả.

Tuy rằng hắn có biện pháp khác tốt hơn. Bất quá cũng chỉ có cái biện pháp này. Mới có thể làm cho người trong thiên hạ biết. Nhạc Thiên Tuyết là nữ nhân của hắn.

Hoàng Đế lúc trước đều muốn tách hai người bọn họ ra. Còn không có dễ dàng như vậy đâu.

Hắn đã nói: "Lưỡng tình tương duyệt như thế nào lại là suy bại đạo đức(tình cảm đã cso từ trước). Thái Tử. Trước ngươi cũng đã biết bốn vương đã sớm thích Nhạc Thiên Tuyết. Người Lại chặn ngang một cước như vậy. Thái Tử mới là người vô lý thì đúng hơn

Ngọc Cô Hân trong bụng đầy lửa giận. Nhưng bây giờ cũng là tức giận không được.

Hắn đành phải nói: "Là Bốn cung không đúng. Hiện tại sẽ thành toàn cho chiến Vương gia rồi. Phụ hoàng. Xin mời người huỷ bỏ hôn ước ạ."

Lão Hoàng Đế hé mắt. Trên mặt hắn nộ khí đã là biến mất.(tức giận đã biến mất)

Mà Ngọc Cô Hân bây giờ nói những lời này. Trước tiên rõ ràng thấy rõ là lời lừa dối.

Hắn biết tính tình đứa con trai này của mình. Hắn làm sao sẽ đơn giản như vậy mà buông tha Nhạc Thiên Tuyết đây.

Lão Hoàng Đế nhưng lại không đáp ứng. Ngược lại là nói: "Chiến Vương. Ngươi lui xuống trước đi."

Chiến Liên Thành nhìn nhìn lão Hoàng Đế. Liền chấp tay:"Vâng nhi thần xin cáo lui."

Truy tìm phụ giúp Chiến Liên Thành rồi đi. Hắn như cũ đã biết trước sẽ bày ra bộ dạng này.

Đám người rồi đi. Lão Hoàng Đế chính là trầm mặt. "Ngươi làm cái gì vậy. Trước ngươi không phải nói đã tra rõ ràng thân phận của Nhạc Thiên Tuyết. Nhất định muốn kết hôn với nàng ta sao. "

Ngọc Cô Hân sắc mặt cũng là không được tốt. Nói: "Phụ hoàng. Thế nhưng là hiện nay nàng cùng chiến Vương đã truyền ra loại chuyện như vậy. Nàng tại sao có thể trở thành thái tử phi. Thế mặt mũi nhi thần sẽ ở đâu."

Lão Hoàng Đế hừ một tiếng."Vây cũng không cần phải thành toàn. Chiến Liên Thành cho rằng trăm không dám động đến hắn. Làm càn như vậy. Đúng lúc là có thể mượn một cơ hội này trừng trị hắn."

Ngọc cô Hân đang bị Chiến Liên Thành uy hiếp nếu không thành toàn cho hắn mà để cho Chiến Liên Thành bị phạt. Bí mật của hắn đoán chừng cũng sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Hắn tự vệ vàng nói: "Phụ hoàng trước không nên phẫn nộ. Vén vén chỉ là một Nhạc Thiên Tuyết mà thôi. Chiến Vương đã nhận được nàng vậy thì như thế nào."

"Nàng..." Lão Hoàng Đế muốn nói lại thôi. Cuối cùng vẫn là thờ dài. Không muốn nói thêm.

Nhạc Thiên Tuyết đâu chỉ chẳng qua là đơn giản như vậy. Lão Hoàng Đế tự nhiên là có ý định khác.

Hắn luôn luôn liên đới với Nhạc Thiên Tuyết có một dạng sùng ái khác. Đó là không đồng dạng như vậy.

Bằng không thì hắn thời điểm lúc trước phát hiện Nhạc Thiên Tuyết là quý y. Liền trực tiếp đã muốn mạng của nàng. Ở đâu còn có thể tốn công tốn sức làm cho nàng cùng Chiến Liên Thành đoạn tuyệt quan hệ như vậy.

Bây giờ nhìn đến. Đây hết thảy vẫn là thất bại trong gang tấc rồi. Không thể tưởng được Chiến Liên Thành lại là tha thứ cho Nhạc Thiên Tuyết.

Ngọc Cô Hân thấy lão Hoàng Đế dao động rồi. lại tiếp tục nói: "Nhạc Thiên Tuyết trong tay có hay không có vật kia vẫn còn chưa biết(vật âm ngày sinh nhật 17 tuổi nên chưa được trao lại). Hơn nữa phụ hoàng cũng là biết rõ đấy. Năm đó Đồng Thiên Trường cũng chính là võ công cao cường một chút mà thôi. Cũng không có chỗ nào hơn người. Vật kia khả năng đã sớm thất lạc. Hiện tại nhi thần cần thận suy nghĩ một chút. Nếu là Nhạc Thiên Tuyết trong tay không có vật kia. Vây vị trí thái tử phi thật là tiện nghi cho nàng."

Lão Hoàng Đế cũng là công nhận như vậy. Liền cũng là gật đầu. Cái này thật đúng là nói rất đúng đây.

Ngọc Cô Hân tiếp tục nói: "Chúng ta Hoàng thất Ngọc gia không thể mất mặt như vậy. Nếu như Nhạc Thiên Tuyết không quý trọng cơ hội này. Vây sau này tìm cơ hội thu phục nàng cũng là không sao. Về phần chiến Vương Gia kia là khó giải quyết hơn. Phụ hoàng không thể bởi vì tức giận một chút mà tùy tiện động thủ a."

Lão Hoàng Đế nói: "Người nói được không bỏ qua. Chiến Vương người họ tâm tư kín đáo. Hơn nữa hần mỗi một lần đều có biện pháp giải vây. Nếu là lúc này đây ép hần. Giang sơn khai của trẫm chính là khó giữ được."

Hần vẫn còn là đang do dự. Nhưng mà Trần công công liền tại bên ngoài hô: "Hoàng Thượng. Thám tử tám trăm dặm bắt báo."

Lão Hoàng Đế nhíu mày. Chính là nói: "Truyền."

Thám tử kia phong trần mặt mũi. Lập tức đi vào ngự thư phòng.

Hần quỳ xuống đến đã nói: "Tham kiến Hoàng Thượng. Lương Tấn quốc Bất hoàng tử giết cha đoạt vị. Tại mấy ngày trước đây đã đăng cơ trở thành Quốc vương lương Tấn quốc."

Lão Hoàng Đế biến sắc. Hần luôn luôn nghi kỵ Bất hoàng tử Từ Dạ. Hiện tại rõ ràng là hần đã làm hoàng đế.

Hiện nay. Tay của hần cũng là có chút điểm mà run rẩy.

Ngọc Cô Hân cũng là có chút điểm kinh ngạc. Đã nói: "Phụ hoàng. Từ dạ là một người điên cuồng bây giờ nên ngôi quốc vương đúng là khó giải quyết. Lúc trước hần thường xuyên mang binh xâm chiếm. Cũng là quân đội của chiến Vương ngăn cản. Tuy rằng nhi thần không muốn khuyếch đại công lao chiến Vương. Nhưng lại tựa hồ cũng chỉ có chiến Vương mới có thể chống đỡ được Từ Dạ này."

Lão Hoàng Đế vẫy vẫy tay. Việc này hần tự nhiên là biết rõ đây.

Lúc trước hần phái qua thân tín của mình đi đánh giặc. Nhưng lại mỗi một lần đều là bị Từ Dạ tiêu diệt. Tôn thất vô cùng nghiêm trọng.

Có thể ép được Từ Dạ đây. Cũng chỉ có Chiến Liên Thành mà thôi.

Lão Hoàng Đế khẽ cắn môi. Cũng là tức giận. Như thế nào mà chính hần lại không đào tạo ra một chiến thần giống như Chiến Liên Thành vậy.

Hần lại để cho thám tử kia lui ra. Tâm tình cũng là trầm xuống. Nếu như Từ Dạ làm Hoàng Đế. Vậy hần nhất định là rất nhanh lại đến xâm chiếm.

Nếu là ở lúc này cùng Chiến Liên Thành cãi nhau mà trở mặt. Cái kia toàn bộ Thiên Long Quốc cũng sẽ gặp nguy hiểm rồi.

Lão Hoàng Đế đành phải nhận xuống sự khó chịu này. Nói: "Tốt. Lúc này đây hãy bỏ qua cho Chiến Liên Thành."

Ngọc Cô Hân nhẹ nhàng thở ra. May mắn là đột nhiên có việc của Từ Dạ này phát sinh. Bằng không thì Chiến Liên Thành còn thật là khó khăn thoát khỏi một kiếp này đây.

Lão Hoàng Đế nhìn lại Ngọc Cô Hân: "Vậy người nhìn trúng ai mới là Thái Tử Phi đây."

Thái Tử Phi nhất định là phải lập. Một người như Mộc Nhu cũng đã đủ mất mặt rồi. Đừng xuất hiện một người như vậy nữa.

Ngọc Cô Hân đã là nghĩ kỹ. Đã nói: "Nhi thần nhìn trúng dương Nịnh. Thêm nữa phải tiến hành nhanh hơn một chút. Phụ hoàng cảm thấy thế nào."

Lão Hoàng Đế nhíu mày. "Dương Nịnh à. Là con gái thừa tướng... Trẫm không phải không ưa thích nàng. Chỉ có điều phải thừa tướng luôn luôn là ủng hộ Nhị đệ của người."

"Vì như vậy nhi thần mới phải lôi kéo thừa tướng. Nhi thần nghĩ đến. Thừa tướng nhất định là thấy rõ thế cục. Về sau hần chính là quốc cữu rồi."

Lão Hoàng Đế gật đầu. "Đây cũng là không sai..."

Vì toàn bộ đại cục. Phải là củng cố toàn bộ triều đình. Hiện tại khiến cho Chiến Liên Thành kiêu ngạo vài ngày. Đợi tiêu diệt lương Tấn quốc. Lại bỏ Chiến Liên Thành.

Nhưng tâm tư lão Hoàng Đế như vậy. Chiến Liên Thành cũng không phải là không biết.

Hần xuất cung. Truy tình liền đến bắt báo. "Vương gia. Xào quyết kia của thái tử xử trí thế nào."

"Không cần sốt ruột. Đợi hoàng thượng hạ chỉ rồi hãy nói." Chiến Liên Thành nói ra. "Hiện nay liền đi áp chế lời đồn đại kia xuống. Cũng không cho truyền đi nữa."

Truy tình nghe xong. Bất quá trong lòng cũng là phiền muộn. Lời đồn này chính là Chiến Vương gia bắt họ truyền đi. Hiện tại muốn áp chế xuống. Cũng không biết Chiến Liên Thành trong nội tâm nghĩ cái gì.

Hần sau đó liền đi phủ tướng quân rồi. Chẳng qua là hần tiến vào. Trước bị Nhạc Hòa ngăn cản lại.

Nhạc Hòa cũng là thờ phỉ phỉ đây. Hần nuôi nhiều con nhiều năm như vậy giờ tự nhiên con mình lại bị người khác mang đi mất (ý là chưa cưới hỏi theo không về nhà chồng). Chưa về nhà chồng đã bị đồn thất tiết. Hần làm sao sẽ không tức giận.

Chiến Liên Thành nói: "Nhạc Tướng Quân."

Ai biết Nhạc Hòa cũng là không muốn để ý tới Chiến Liên Thành. Cũng đừng quá mức."Chiến Vương gia trước là nên về đi."

Chiến Liên Thành nhủ mảy. Nói: "Chuyện hôm nay. Bỏ vương đều muốn cùng Nhạc Tướng Quân giải thích một phen."

Nhạc Hòa nhưng là cười lạnh liên tục. Tịnh không để ý."Cái này không có cái gì phải giải thích đây. Chiến Vương gia. Xin mời."

Chiến Liên Thành bị người đuổi đi. Còn là lần đầu tiên. Chỉ có Nhạc Hòa đang tức giận người không sợ chết mới dám làm như vậy.

Nhạc Hòa lập tức liền đi tìm Nhạc Thiên Tuyết. Thấy Nhạc Thiên Tuyết đang trong phòng luyện được. Hắn cũng là đợi Nhạc Thiên Tuyết làm xong. Nhìn thấy Nhạc Hòa ở bên ngoài đợi đã lâu. Nàng cũng là kinh ngạc."Cha. Người đến tại sao không gọi con."

"Bảo người có cái gì hữu dụng. Người đều cứ một mình mà tiến vào(mù quáng theo chiến Liên Thành). Khuyên cũng không khuyên giải được người."

"Cha. Người nói cái gì vậy. Hôm nay người nói chuyện thật lạ." Nhạc Thiên Tuyết không khỏi bật cười. Việc hôm nay vừa xảy ra. Nhạc Hòa liền lập tức từ quân doanh phía tây núi trở về. Nàng như thế nào lại không biết tâm tư của Nhạc Hòa.

Nhạc Hòa sau khi quay đầu. Hừ một tiếng."Cha nói mọi chuyện như vậy vẫn còn chưa rõ ràng. Hiện tại cũng biến thành như vậy. Vì cái gì người còn muốn tới gần Chiến Liên Thành. Lúc này đây hắn thế nhưng là đem người hại cho thê thảm. Đừng nói người về sau danh dự bị hao tổn. Hoàng Thượng cũng nhất định sẽ trách phạt người."

Người làm cha. Tự nhiên là khẩn trương lo cho Nhạc Thiên Tuyết.

Hiện tại hắn đã là vô cùng thù hận Chiến Liên Thành rồi. Coi như là Nhạc Thiên Tuyết thật là muốn gả cho Chiến Liên Thành. Hắn cũng là không đáp ứng đây.

Nhạc Thiên Tuyết liền chỉ có nói ra: "Đoán chừng Hoàng Thượng sẽ không trách phạt con. Hắn sẽ xử lý tốt."

...

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Cự tuyệt cầu hôn

"Xử lý tốt. Việc này người hiểu rõ tình hình như vậy. Người làm sao lại không suy nghĩ cho mình. Rõ ràng dùng đến biện pháp như vậy." Nhạc Hòa nói qua. "Hắn là người nào. Người cũng là đã biết. Người còn nhớ rõ trên tay người vẫn còn vết thương đây. "

Nhạc Hòa cũng là tức giận. Nhạc Thiên Tuyết làm việc này cũng là không để ý hậu quả.

Nhạc Thiên Tuyết hít một tiếng."Con tự nhiên biết rõ. Thế nhưng là con..."

"Nhưng mà cái gì. Thế nhưng là người không quên được hắn đúng không." Nhạc Hòa nhíu mày. Hắn là tức giận uống một ngụm trà. Nói tiếp."Ta chính là không muốn cho con chọn sai người. Chiến Liên Thành đó là người như thế nào. Là người có thể phò thác suốt đời sao."

Nhạc Thiên Tuyết rủ xuống con mắt. Nói: "Cha. Thế nhưng là có đôi khi thích một người. Là không thể khống chế được. Con rõ ràng là đã quyết tâm như vậy. Nhưng mà con... Nhưng mà con vừa thấy được hắn bị thương. con chính là nhìn không được. Thêm nữa truyện đây xảy ra nhanh và đột ngột như vậy. Cả trái tim con đều đau."

Nhạc Hòa thần sắc có chút sợ run. Hắn trùng trùng điệp điệp thở dài một tiếng. Cũng không biết nói thêm cái gì.

Xem ra. Tình yêu muốn không quan tâm đến cũng khó không chế được.

Nếu là có thể từ bỏ dễ dàng. Hắn và Đồng Thiên Trường cũng chắc là sẽ không ở cùng một chỗ.

Hắn vẫy vẫy tay. Đã là bớt giận. Đã nói: "Chuyện cũng đã như vậy rồi. Con nói chuyện hôn nhân đại sự của con do mình con tự chọn. Ta cũng là không nói nữa."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Nói: "Đó là tự nhiên."

Nhạc Tướng quân sau đánh giá nàng một chút."Vậy con... Vậy con thế nhưng là... Tội hôm qua..."

"Tối hôm qua. Tối hôm qua cũng không có chuyện gì phát sinh ạ." Nhạc Thiên Tuyết kéo ống tay áo của mình nên. "Thủ cung sa vẫn còn ở đấy. Cha. Ta làm sao sẽ không có chừng mực như vậy."

Nhạc Hòa lúc này mới cười cười. "May mắn may mắn. Người hiểu được như vậy cũng là không sao. Bằng không thì bị Chiến Liên Thành không đáng chiếm được tiện nghi như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười. "Cái đó là. Bất quá vừa rồi thái tử điện hạ đến tìm con. Con ngược lại còn moi được một chút tin tức."

Nhạc Hòa lúc này cũng là chăm chú trở lại. Hỏi: "Người moi được tin tức gì."

"Con đoán được. Mẫu thân thật là truyền nhân của tứ đại gia tộc." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Cho nên Thái Tử vì điểm này mới muốn cưới con."

Nhạc Hòa nhíu mày: "Con đây chắc chắn mấy phần."

"Đại khái là bảy phần. Tuy rằng thái tử điện hạ không có nói rõ. Bất quá con cảm giác được..." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Nhạc Hòa liền sờ lên cằm. Trước tiên mới thì thảo nói ra: "Vậy mẹ người thật đúng là... Thậm chí ngay cả ta cũng không nói. Ta thế nhưng còn cùng nàng chung giường chung gối."

Nhạc Thiên Tuyết không khỏi bật cười. Nói: "Mẫu thân không nói nhất định là có lý do của bà. Khả năng bà cũng chỉ muốn một cuộc sống bình lặng trôi qua. Thế nhưng là ai biết là lại bị Thái Tử tra được. Rõ ràng còn đem chủ ý đánh tới trên đầu con."

Nhạc Hòa ân một tiếng. "Mẹ của con thật là nghĩ như vậy. Bằng không nàng lúc trước đã trở thành hoàng hậu rồi."

"Hoàng Hậu." Nhạc Thiên Tuyết hứng thú. Điều muốn kỹ càng hỏi một chút thời điểm đó. Nhạc Hòa đã nói: "Đừng hỏi những thứ này có được không. Đã như vậy. con phải cẩn thận một chút."

"Con đã biết." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Hiện tại chờ hoàng thượng ra thánh chỉ hủy bỏ hôn ước."

"Người cũng đừng có lòng tin như vậy. Nếu là Hoàng Thượng căn bản cũng không nể tình Chiến Liên Thành. Vậy con sẽ gặp rắc rối đây."

"Không biết." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Từ Dạ đăng cơ làm hoàng đế Lương Tấn quốc rồi. Hoàng Thượng phải nể tình hân."

Nhạc Hòa sờ sờ. "Từ Dạ đăng cơ rồi."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu.

Nhạc Hòa sắc mặt biến chuyển có chút kỳ quái. Đã nói: "Cái kia... Cái kia đích thật là. Ta có việc bận. Đi trước."

Không để Nhạc Thiên Tuyết nói. Nhạc Hòa cũng đã là rời đi.

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy có chút kỳ quái. Như thế nào Nhạc Hòa lại có phản ứng kỳ lạ như vậy.

qua một ngày. Lão Hoàng Đế quả nhiên là hạ thánh chỉ. Hủy bỏ hôn ước. Ngược lại chính là tuyển dương Ninh làm Thái Tử Phi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là đã liệu trước (đoán trước). Trước tiên căn bản là không có trách phạt nàng. Việc của nàng trong vòng một ngày đã bị ép xuống không còn có người đồn đại nữa. Hiện nay trong kinh thành đã không có người nào dám bàn luận

Đây là trong dự liệu của Nhạc Thiên Tuyết. Nhạc Thiên Tuyết cũng là cao hứng. Cái này thoát khỏi Ngọc Cô Hân. Chính mình sinh nhật mười bảy tuổi cũng sắp đến rồi. Thật đúng là mọi chuyện viên mãn.

Mà Nguyên Thiên Tứ đã là về tới Dược Vương Cốc. để bỏ câu báo tin bình an cho nàng. Nàng thấy Nguyên Thiên Tứ bình an trở về. Liền an tâm rất nhiều.

Chỉ có điều lúc này Hoa Đào liền tiến đến. Gấp giọng nói ra: "Tiểu thư. Chiến... Chiến Vương gia đến..."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nàng một cái. "Làm gì vậy đây. Đến liền đến. Có cái gì tốt mà kinh ngạc."

"Vâng... Chiến Vương gia tựa hồ là đến cầu hôn đấy." Hoa Đào nói ra. "Tiểu thư. Người nhanh một chút đi ra ngoài. Nhanh nên một chút. Hôn nữa đã vào cửa. Lão gia bây giờ cùng chiến Vương gia đã nói chuyện rồi."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. "Đến. Đem cái hộp kia cũng mang theo. Hào hạo cầm lấy."

Hoa Đào vội vàng chính là cầm lên. Cũng là thúc giục Nhạc Thiên Tuyết nhanh một chút.

Cái này còn không đến đại sảnh. Đã nhìn thấy bên ngoài có nhiều rương hòm. Xem ra đều là chứa sính lễ đấy.

Nhạc Thiên Tuyết có chút nhíu mày. Chiến Liên Thành là đến thật.

Nhạc Thiên Tuyết bước chân ngừng lại một chút. Không biết có phải hay không là nên tiếp tục đi về phía trước.

Hoa Đào có chút hiếu kỳ."Tiểu thư. Ngươi như thế nào không đi a."

Mà một bên kia. Hạo Nguyệt đã là phát hiện Nhạc Thiên Tuyết đã đến. Tự vội vàng nói: "Nhạc tiểu thư. Ngươi nhanh đến đi ạ. Vương gia đã ở đây chờ người."

Hạo Nguyệt ngược lại là cao hứng. Cái này còn là lần đầu tiên thấy Chiến Liên Thành thật tình như thế vậy. Xem ra đây quả thật là nhất định muốn lấy Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Nhạc Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu. Lúc này mới đi vào.

Chiến Liên Thành thấy nàng đến. Cách ăn mặc của nàng ở nhà ngược lại là tùy ý. Búi tóc cao đơn giản.

Nhưng nhìn nàng như vậy. Hết lần này tới lần khác chính là làm cho người ta không dời được ánh mắt.

Cái kia bà mới thấy nàng đã đến. Liền cười nói: "Ồi. Nhạc tiểu thư cũng đến. Cái kia cso thể nói vào chuyện chính sự được rồi. Hôm nay chiến Vương gia mang sinh lễ đến đây. Chính là muốn hướng Nhạc Tướng Quân cầu hôn. Đều muốn lấy Nhạc đại tiểu thư làm vợ."

Nhạc Hòa nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Chuyện này còn do Nhạc Thiên Tuyết chính mình quyết định.

Chiến Liên Thành cũng là nhìn xem nàng. Không biết vì cái gì. Hấn hiện tại cũng là rất khẩn trương.

Hấn sớm đã là thể hiện tâm ý rồi. Nhưng thấy nàng lại là một bộ dạng trầm tư. Lại để cho hấn có chút do dự. Trước tiên không biết nên nói cái gì.

Bà mới lại nói: "Nhạc Tướng Quân. Ngươi là có đáp ứng hay không a. Trong thành này dân chúng cũng biết chiến Vương gia cùng Nhạc đại tiểu thư tình đầu ý hợp rồi. Hiện tại định ra chuyện hi này. Thế nhưng lã làm cho mọi người vui vẻ đây. Hơn nữa Nhạc tiểu thư cũng nhanh là mười bảy rồi. tuổi tác cũng là không nhỏ rồi."

Nhạc Hòa lên tiếng: "Tuyệt Nhi. Ý của ngươi..."

"Đây là chuyện cha mẹ quyết định. Thật ra Chi cần Nhạc Tướng Quân đáp ứng là được rồi." Bà mới tiếp tục thuyết phục.

Nhạc Hòa ngược lại là nhẹ nhàng lắc đầu."Chuyện này ta phải xem ý của con gái ta. Nàng ưa thích gã liền gã. Không thích ta tự nhiên chắc là sẽ không bắt buộc nàng."

Bà mới thấy thật lạ từ trước đến nay chưa thấy phụ thân nào quyết định chuyện này như vậy cả. Nhưng bà cũng chính là cười cười hỏi: "Vậy ý của Nhạc đại tiểu thư alf như thế nào..."

Nhạc Thiên Tuyết thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng. Thêm nữa nói nhanh một chút. Từng chữ rõ ràng."Ta không đáp ứng"

Lời này vừa nói ra. Chiến Liên Thành biến sắc. Nhìn chăm chăm Nhạc Thiên Tuyết. Cái kia trong đôi mắt. Mang theo một tia tuyệt vọng.

bà mới cũng là sững sốt. Đây chính là Chiến Liên Thành đến cầu thân. Tự mình đến đây. Đây đã là thể hiện lã rồi. Nhạc Thiên Tuyết rõ ràng như vậy còn không đáp ứng .

Bà mới lúng túng nở nụ cười một tiếng."Nhạc tiểu thư. Ngươi... Ngươi suy nghĩ kỹ càng chưa. Ngươi đây là đang nói đồn"

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng là nhẹ nhàng lắc đầu. Nói: "Ta nghĩ rất rõ ràng rồi. Hoa Đào. Đem cái hộp trả lại cho chiến Vương gia."

Hoa Đào lập tức chính là tiến lên đem cái hộp đưa lên. Hạo Nguyệt tiếp nhận. Mở ra nhìn thoáng qua. Phát hiện ở bên trong là trang phục vương phi cùng cây trâm.

Chiến Liên Thành cũng là nhìn thấy. Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết cự tuyệt ý tứ ngược lại là rất rõ ràng rồi. Thêm nữa lời cự tuyệt này cũng không trần chờ mà nói thẳng luôn. Nếu là người bên ngoài. Khẳng định chính là tức giận phát áo rồi đi.

Mà Chiến Liên Thành ngược lại là tỉnh táo. Hỏi: "Vì cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem hấn. Không có một chút ý từ đùa dỡn trong đó.

"Bởi vì ngươi là chiến Vương gia." Nhạc Thiên Tuyết nói qua."Ngươi thói quen bá đạo. Thói quen như vậy chính là phương thức làm việc của ngươi. Căn bản là không cần nhắc đến ta. Có lẽ là nói. Ta cùng với những nữ nhân khác không giống nhau."

Nàng không phải người thời đại này. Tâm tư kia của nàng không phải người thời đại này có thể hiểu được.

Nhạc Thiên Tuyết mặc dù là thích Chiến Liên Thành. Rất là thích. Nhưng mà thích một người cũng không nhất định là phải gã cho hấn..

Nàng không phải là người cái gì cũng nghe người khác. Nhưng mà Chiến Liên Thành rõ ràng là tự mình quyết định.

Tính cách hai người bất đồng, ở cùng một chỗ lâu dài. Vậy nhất định là sẽ có rất nhiều mâu thuẫn.

Chiến Liên Thành nghe xong lời này của nàng, trầm ngâm một chút. "Cái kia ngươi muốn cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là cười cười. Nhàn nhạt đấy. Vừa vặn.

Nàng nói ra: "Cái kia Chiến Vương gia nên tự mình suy nghĩ thật tốt là được rồi. Ta cũng là một mối. Chiến Vương gia chính mình xin cứ tự nhiên đi."

Nàng lúc này muốn đứng nên rồi đi. Hạo Nguyệt vội vàng ngăn nàng lại. Nói: "Nhạc tiểu thư. Vương gia đã là làm đến nước này rồi. Ngươi còn muốn như thế nào. Chẳng lẽ ngươi còn không tha thứ cho Vương gia à."

Nhạc Thiên Tuyết lờm hạo Nguyệt. Đã nói: "Vậy ngươi chẳng bằng hỏi hắn một chút. Hôm nay bức ta vào bước này là có ý gì. Hắn cũng là không có cùng ta thương lượng. Đều là tự mình quyết định. Trong mắt các ngươi. Hắn là chiến thần là chiến Vương gia. Nhưng lại trong mắt ta. Hắn chính là một nam nhân bình thường. Mà trùng hợp. Ta không cần loại nam nhân này."

Nàng nói xong. Chính là nghênh ngang rồi đi. Không có nửa điểm hối hận.

Hạo Nguyệt xanh cả mặt. Nhạc Thiên Tuyết quả nhiên là đặc biệt. có thể Nói ra những lời. Nhưng lại hết lần này tới lần khác thì luôn có đạo lý như vậy.

Hạo Nguyệt quay đầu nhìn nhìn Chiến Liên Thành. Chiến Liên Thành trầm sắc mặt. Không biết là đang suy nghĩ gì.

Hạo Nguyệt mở miệng. "Vương gia. Vậy bây giờ như thế nào."

Chiến Liên Thành lúc này đã là lấy lại tinh thần. Nói: "Trước hết để cho mọi người trở về. Bỏ vương đi tìm nàng."

Nhạc Hòa cũng là sững sờ. Không thể tưởng được Chiến Liên Thành từ trước đến nay là không cầu người. Hơn nữa cũng không nhìn sắc mặt người khác. Hiện tại ngược lại là đuổi theo nữ nhi của hắn. Nói thật. Hắn vẫn có chút kiêu ngạo.

Nhạc Hòa thấy người mang sinh lễ muốn rời đi. Hắn tự vội vàng nói: "Đừng đừng đừng. Thứ này đều lưu lại. Dù sao chiến Vương gia cũng không cần thiết. Nếu đến lúc đó đã thành. Đó cũng là không cần đặt lại sinh lễ rồi."

Bà mới thấy Nhạc Hòa nói như vậy. Liên vội vàng cười nói: "Đúng đúng đúng. Nhạc Tướng Quân nói đúng. Những đồ này đều lưu lại. Chiến Vương gia cùng Nhạc tiểu thư nhất định là có thể kết thành đôi. Đến lúc đó liên không cần làm phiền rồi. Nhạc Tướng Quân thật đúng là tâm tư tinh tế tí mĩ đây."

Nhạc Hòa gật gật đầu. Những lời của bà mới này nghe rất được.

...

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Tung tích Thời Ngọc

Nhạc Thiên Tuyết trở về Thanh Vũ viện. Chiến Liên Thành liền là theo chân đến.

Hoa Đào nhìn thấy Chiến Liên Thành là tự mình đẩy xe đến đây. Cũng là không đành lòng. Liên tục dừng bước. Muốn đi nên giúp nhưng cũng vẫn đang đắn đo.

Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết đều không lên tiếng. Nàng làm sao dám tùy tiện hành động.

Trông thấy Hoa Đào một bộ dạng chậm rãi. Nhạc Thiên Tuyết cũng là thờ dãi. "Tốt rồi. Lẽ mề cái gì."

Bất quá thời điểm nói đến đây. Nàng đã là đi tới sau lưng Chiến Liên Thành. đẩy xe lên Cho hắn.

Nàng cũng là bất mãn hừ một tiếng. "Rõ ràng chính mình là có thể. Hết lần này tới lần khác không đi. Khiến cho người khác phải đẩy xe. Ngươi không biết mình nặng lắm sao."

Chiến Liên Thành nhẹ nhàng thở ra. Xem ra Nhạc Thiên Tuyết cũng chỉ là mồn miệng cứng rắn mà thôi.

Hắn đã nói: "Từ trước đến giờ vẫn giả bộ. Chẳng lẽ bây giờ làm sao không tiếp tục giả bộ."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không có cách nào. Liên phụ giúp hấn đến dưới giàn hoa. Lại để cho Hoa Đào đi chuẩn bị một ít trà cùng điểm tâm.

Chiến Liên Thành lúc này cũng hỏi nàng: "Ngươi hiện tại không muốn kết hôn."

Nhạc Thiên Tuyết rũ xuống con mắt. Khẽ cười một tiếng. "Ngươi có phải hay không cảm thấy. Ta cùng với ngươi truyền ra loại chuyện như vậy. Ta cũng chỉ kết hôn với ngươi thôi."

Hấn liền cũng là hơi sững sờ. Xác thực. Hấn có chút tâm tư như vậy.

Thế nhưng là vừa rồi nghe thấy lời nói của Nhạc Thiên Tuyết. Là hấn biết Nhạc Thiên Tuyết chắc là sẽ không như vậy. Nàng cùng các nữ tử khác luôn suy nghĩ không giống nhau.

Hấn nói: "Ta sẽ chờ ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười lên tiếng. Cũng liền tùy ý nói ra: "Tùy ngươi đợi vậy."

Nàng tình nguyện cô độc qua cả đời. Thế nhưng không muốn lấy một người không thích hợp với mình.

Chiến Liên Thành suy nghĩ một chút. Hấn cùng với Nhạc Thiên Tuyết bây giờ quan hệ thật là tốt nên không ít. Hôm nay Nhạc Thiên Tuyết chịu để ý tới hấn cũng là thật tốt rồi.

Hiện tại hấn cần gì phải bức nàng lựa chọn đây.

Nghĩ thông suốt chuyện này. Chiến Liên Thành lên tiếng: "Ta cũng không ép ngươi rồi. Vừa rồi ngươi nói. Ta sau này đều sẽ chú ý."

Nhạc Thiên Tuyết cũng giật mình một chút. Cũng chính là thoáng giật đầu.

Có nha hoàn mang trà nên. Nhạc Thiên Tuyết cảm lấy ly trà uống một ngụm.

Nàng ánh mắt lóe lên. Lại hỏi: "Chiến Vương gia. Ngươi muốn tìm truyền nhân của tứ đại gia tộc đúng không?"

Chiến Liên Thành gật đầu. "Ngươi cũng biết rõ đấy. Viên gia đã tìm được. Nhan gia vẫn luôn tồn tại ở kia."

"Còn có hai nhà nữa." Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

"Không có manh mối." Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt có chút âm đạm. Cuối cùng Chiến Liên Thành nói đến cùng là đúng hay là giả bộ. Hiện tại nàng đã là có chút xác định nàng là hậu nhân Đồng gia (nghe).

Không biết có phải Chiến Liên Thành sớm biết thân phận kia của nàng không nên mới tiếp cận nàng.

Một người là Ngọc Cô Hàn cũng là đủ rồi. Nàng hiện tại không cần người thứ hai.

Cho nên Chiến Liên Thành vừa rồi cầu hôn nàng cũng là không có đáp ứng. Nàng tự nhiên là muốn suy tính cho chính mình.

Bây giờ nghe thấy lời nói của Chiến Liên Thành mà nói. Hấn tựa hồ thật sự không biết.

Nhưng điều này cũng là không có chắc chắn lắm. Dù sao lão Hoàng Đế cùng Ngọc Cô Hàn cũng biết rồi. Chiến Liên Thành thần thông quảng đại như vậy. Không phải không biết đây chứ (nàng thấy lạ đa nghi điều này cũng đúng thôi).

Nhạc Thiên Tuyết đang suy nghĩ lấy. Chiến Liên Thành thấy nàng bộ dạng thất thần. Chính là hỏi: "Ngươi muốn cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết đành phải là lắc đầu. Bất quá nàng cũng chính là nửa đùa nửa thật nói: "Có thể hay không ta cũng là hậu nhân của một trong tứ đại gia tộc đây."

Chiến Liên Thành nghe thấy lời này. Ngược lại là cười cười. "Khả năng không lớn."

Nàng hỏi: "Vì cái gì tự không có khả năng."

Đồng Thiên Trường không phải đến cùng là lai lịch không rõ ràng sao. Làm sao khả năng sẽ không lớn đây.

Khi đó Nhạc Hòa cũng nói không có khả năng. Chỉ tiếc Nhạc Hòa không chịu nói với nàng lai lịch của Đồng Thiên Trường, và cha nàng lại một mực như vậy.

Chiến Liên Thành liền gõ mặt bàn. Sau đó nói: "Mẹ ngươi cũng không phải đến là lai lịch không rõ. Mà thôi nàng đứng nói nữa. Ta cũng không muốn nói nữa. Tóm lại cái này khả năng không lớn là được."

Nhạc Thiên Tuyết nhủ mảy. Vì cái gì liền Chiến Liên Thành cũng nói là khả năng không lớn. Nhưng những tin tức của Ngọc Cô Hân không thể bỏ qua được. Chẳng lẽ là nàng đã hiểu lầm cái gì.

Nàng hỏi: "Mẹ ta làm sao vậy. Vì cái gì nhiều người như vậy không chịu nói."

Chiến Liên Thành nói: "Đó chính là cha ngươi không nói. Ta đây tại sao có thể nói. Chuyện này cũng không phải là truyện quan trọng gì. Mẹ ngươi sau khi gả cho cha ngươi. Lai Lịch thân phận của bà cũng không còn quan trọng nữa."

Nhạc Thiên Tuyết trầm mặt. Cũng chỉ có thể gật đầu. Xem ra bọn họ là đồng khí liên chi rồi.(nhất trí đồng lòng không cho nàng biết)

Cái này cũng không biết là cái gì. Rõ ràng lại để cho Chiến Liên Thành cùng Nhạc Tướng quân không hề muốn đề cập tới.

Nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết rầu rĩ bộ dạng không vui. Chiến Liên Thành liền nghĩ tới một chuyện. Liền lấy ra một tờ thiệp mời. Nói: "Có hay không có hứng thú."

Nhạc Thiên Tuyết nhận ra. Đó là thiệp mời tham gia đấu giá của Nhan gia một năm tổ chức một lần. Nếu là mỗi năm chỉ tổ chức một lần thì các đồ vật đấu giá đều quý giá.

Nghe nói năm nay là tổ chức ở Dạ thành. Nhạc Thiên Tuyết đã sớm nghe nói qua Hội Đấu giá Nhan gia tổ chức vô cùng lợi hại. Liền ngóng trông một năm nay muốn đi xem.

Bất quá Nhan gia gửi thiệp mời cũng không phải người nào cũng có. Nếu không phải là người có quyền. Thì cũng phải là người có tiền.

Nàng nhìn xem. Hội đấu giá kia năm ngày sau tổ chức tại Dạ Thành. Nàng hai mắt sáng ngời. Nói: "Đương nhiên có hứng thú."

Chiến Liên Thành nói: "Tốt. vậy lúc đó cùng đi."

Nhạc Thiên Tuyết có chút vui mừng. Liền cũng là cảm lấy mời thiệp.

Sau khi định hành trình để tham gia hội đấu giá. Nhạc Thiên Tuyết cũng sợ Chiến Liên Thành đang bị thương sẽ bị ảnh hưởng. Chính là luyện chế cho Chiến Liên Thành một viên đan dược. qua hai ngày. Chiến Liên Thành miệng vết thương kia cũng là khép lại rồi. Quả thật là thuốc bổ.(thuốc tốt)

Trước kia thời điểm nổi danh quý y. Chiến Liên Thành cũng là bán tín bán nghi đấy. Hiện tại cùng Nhạc Thiên Tuyết tiếp xúc nhiều hơn. Đã biết rõ y thuật của nàng đích thật là nhất tuyệt.(đứng thứ nhất không ai bằng)

Đương nhiên. Hắn cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết còn có một kỹ thuật tuyệt hạng khác. Cái kia chính là thuật dịch dung của nàng rồi.

Lúc trước thấy thuật dịch dung của nàng. Liền hắn cũng là nhìn không ra sơ hở.

Chuyện này hắn tự nhiên là nói cho Chiến Vân Ca biết. Chiến Vân Ca thích thú. Cái này lập tức đến tìm Nhạc Thiên Tuyết.

"Nhạc tỷ tỷ. Ta cũng là học qua Dịch Dung Thuật. Nhưng ca ca ta lại bảo cái đó không thể dùng được." Chiến Vân Ca nói."Ta mạng mạng che mặt đi ra ngoài thể nhưng là biệt khuất rồi. Hơn nữa cũng bởi vì cái này. Ca ca thường xuyên không cho phép ta đi ra ngoài."

Nhạc Thiên Tuyết đang ăn bánh ngọt. Đối với Chiến Vân Ca nói: "Làm sao lại không cho ngươi ra khỏi cửa. Chẳng lẽ chính là sợ ngươi xảy ra nguy hiểm."

Chiến Vân Ca nói: "Cái đó là. Ca ca thân phận có chút đặc thù. Khó tránh khỏi có người muốn bắt ta uy hiếp hắn. Bất quá huynh ấy ngược lại là với người ngoài là huynh ấy có muôi muôi. Chỉ có Nhạc tỷ tỷ cùng Nguyên Thần y biết rõ thôi."

"Trước kia cũng không thấy ngươi ở kinh thành. Vậy ngươi trước kia là tại nơi nào."

Chiến Vân Ca liền mở tròng hai mắt. Muốn tránh không nói. Nàng vẫn biết rõ nặng nhẹ chuyện này. Có lời nói cũng không thể nói.

Nàng ngược lại là cảm lấy tay Nhạc Thiên Tuyết. Làm nũng nói: "Nhạc tỷ tỷ. Đến nha. Đừng nói nhiều như vậy. Ngươi dạy ta Dịch Dung Thuật đi."

Nhạc Thiên Tuyết xùy cười một tiếng."Tuyệt kỹ của ta không phải tùy tiện dạy cho người khác đấy."

Chiến Vân Ca có chút thương cảm. Đã nói: "Nhưng tỷ xem muôi rất đáng yêu. Cái này cũng không được sao."

Nhạc Thiên Tuyết sờ lên mặt của mình."Không được. Bởi vì ta nhìn mặt của mình ta đã cảm thấy vậy là đủ rồi."

Chiến Vân Ca quyết miệng. Nàng đã nói: "Được rồi được rồi. Muôi sẽ nói cho tỷ biết. Muôi trước kia là ở nơi nào."

Nhạc Thiên Tuyết nhường nhường lòng mĩ. Tiếp tục ăn bánh ngọt. Một chiều này thật là có ích.

Chiến Vân Ca nắm bắt ngón tay. Đã nói: "Tại nước Mực. có một tộc gọi là Huyền tộc.nước Mực cũng là không quản được chỗ kia. Ta luôn luôn là ở tại chỗ kia. Ca ca cũng là tại chỗ kia lớn lên. Thời Dao tỷ tỷ cũng thế."

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt nhú lại. Thời Ngọc.

Nàng nói: "Đúng rồi. Ngươi có biết hay không thời Ngọc ở đâu."

Chiến Vân Ca che miệng lại. Trùng to mắt nhìn Nhạc Thiên Tuyết.

Cuối cùng, Nàng cũng liền nói một câu: "Nhạc tỷ tỷ, Ngươi là ghen hả."

Nhạc Thiên Tuyết nhàu Ấc (sắc). Nói: "Cái gì ghen. Ngươi cuối cùng có biết hay không chân của ca ca ngươi biến thành như vậy do Thời Ngọc hạ độc. Nếu như ngươi là biết rõ Thời Ngọc ở nơi nào. Cái kia nên nói cho ca ca ngươi biết. Lúc đó mới có thể lấy được thuốc giải."

Chiến Vân Ca nghe thấy những lời này. Cũng là sùng sốt.

Có rất nhiều chuyện. Chiến Liên Thành cũng sẽ không nói cho Chiến Vân Ca đấy. Bởi vì Chiến Vân Ca một mực bị bệnh hành hạ. Hẳn lại yêu mến muội muội không muốn để muội lo lắng. Căn bản cũng không muốn nhắc tới.

Chiến Vân Ca toàn thân lạnh như băng. Nói: "Làm sao có thể như vậy "

Nhạc Thiên Tuyết tiếp tục hỏi: "Xem ra ngươi là không biết. Cái kia cũng khó trách trước ngươi lại dùng tên Thời Ngọc là tên giả. Nghe ca ca ngươi nói. Nàng là đã sớm không có tung tích. Chẳng biết đi đâu rồi."

Chiến Vân Ca nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Thanh âm có chút run rẩy. Nói: "Nhạc tỷ tỷ, Ngươi nói là sự thật. Ca ca ca ca hẳn biết rõ ta rất thích Thời Dao tỷ tỷ. Tám năm trước Thời Ngọc tỷ tỷ rời đi. Ta còn tưởng rằng là ca ca phụ bỏ Thời Ngọc tỷ tỷ đấy. Ta không nghĩ đến là ca ca một mực đem ta trở thành tiểu hài tử (che dấu không muốn nói vì đó là đứa bé). Huynh ấy cái gì cũng không nguyện nói với muội. Không. Hẳn là nói. Ca ca có rất nhiều chuyện đều chỉ giấu trong lòng mình mà không nói với ai. Không muốn nói ra ngoài."

Nhạc Thiên Tuyết vẫy vẫy tay. Làm cho nàng không tự trách nữa. "Ngươi biết cũng tốt. Hiện tại ngươi biết. Cũng không thể giải làm Thời Ngọc nữa. Nếu cứ giả như vậy sẽ làm cho ca ca ngươi thương tâm."

Chiến Vân Ca suy nghĩ thoáng một cái liền đứng dậy.

Nàng nắm bắt quần áo của mình. Nói: "Thế nhưng là "

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Nhưng mà cái gì đây. Chẳng lẽ ca ca ngươi nói dối."

Chiến Vân Ca lắc đầu. Nàng có chút do dự. Nhưng mà cuối cùng vẫn là nói ra: "Thời Ngọc tỷ tỷ hẹn ta. Ba ngày sau tại gặp nhau tại hội đấu giá tại Dạ Thành"

"Cái gì. ." Nhạc Thiên Tuyết cũng là kinh ngạc đứng dậy.

Chiến Vân Ca vội vàng kéo lấy Nhạc Thiên Tuyết. "Nhạc tỷ tỷ ngươi tỉnh táo chút đi. Việc này không thể để cho ca ca biết rõ."

"Vì cái gì. Hiện tại Ca Ca ngươi đang đi tìm nàng. Muốn lấy được giải dược. Chẳng lẽ ngươi muốn thấy ca ca ngươi cả đời như vậy. Hơn nữa, Ca ca ngươi trúng độc. Mạng không giữ được vài năm nữa." Nhạc Thiên Tuyết cũng là tức giận. Không thể tưởng được Chiến Vân Ca sẽ là người như vậy.

Nếu là muội muội của nàng làm vậy. Vậy còn thực sự là làm tức chết.

Chiến Vân Ca có chút áy náy. Nàng lúc trước không biết Thời Ngọc là người hại Chiến Liên Thành.

Nàng cũng chỉ nói: "Thời Ngọc tỷ tỷ sẽ không xuất hiện. tỷ ý chỉ muốn từ xa nhìn thấy ca ca ta. Ta cũng không biết Tỷ ấy sẽ xuất hiện ở chỗ nào của Dạ Thành. Ta chỉ là đem hành trình của ca ca cho tỷ ấy biết mà thôi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là tức giận. Nói: "Nàng lúc trước hại ca ca ngươi như vậy. Hiện tại chỉ biết nhìn ca ca ngươi. Coi như là liếc mắt nhìn. Đó cũng là nhìn có chút hả hê đi. Lúc này đây nàng có lẽ chẳng có cái gì không an tâm đây."

"Thế nhưng là ta không tin Thời Ngọc tỷ tỷ có thể làm như vậy. Nhất định là có hiểu lầm" Chiến Vân Ca nói. "Nhạc tỷ tỷ, Cầu ngươi không nên đem việc này báo ca ca. Ta sẽ nghĩ biện pháp liên hệ Thời Ngọc tỷ tỷ. Cầu nàng cảm giải dược ra."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Tình địch tìm tới cửa

Nhạc Thiên Tuyết càng là tức giận rồi. Nói ra: "Vân ca. Ngươi có phải hay không từ nhỏ bị ca ca ngươi che chở đã quen. Rõ ràng tin tưởng một người ngoài cũng không tin ca ca ngươi."

Chiến Vân Ca lại càng hoảng sợ. Rút rút thân thể. Cũng không biết trả lời như thế nào.

Nhạc Thiên Tuyết tỉnh táo lại. Nói: "Mà thôi. Nghe nói ngươi như vậy. Thời Ngọc là một người rất cẩn thận. Nàng biết rõ hành tung của Chiến Liên Thành. Lại không nói cho là nàng ở nơi nào. Đây đã là đang lợi dụng ngươi. Bằng tính tình giả hoạt của nàng. Sẽ không cho giải được đâu. Nàng nếu muốn cho. Đã sớm cho."

Chiến Vân Ca nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Hỏi: "Cái kia... Vậy bây giờ là phải làm như thế nào cho phải. Ta... Kỳ thật ta là cảm thấy Thời Ngọc tỷ tỷ không có thể làm như vậy đây. Trước kia nàng đối với ta khá tốt."

"Lòng người khó dò. Ngươi làm sao sẽ rõ ràng." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Vậy bây giờ ngươi như thế nào thì liên hệ với nàng ta."

Chiến Vân Ca suy nghĩ một chút. Lại là lắc đầu. "Từ trước đến nay đều là Thời Ngọc tỷ tỷ liên hệ với muội. Muội không biết làm sao tìm được nàng."

Nhạc Thiên Tuyết đành phải là hít một tiếng. Xem ra Chiến Liên Thành thật đúng là sùng ái cô muội muội này a. Hẳn là một người đầy tâm cơ. Nhưng mà Chiến Vân Ca lại là người vô cùng ngây thơ.

Nàng nói tiếp: "Vậy được rồi. Việc này ta sẽ cùng ca ca ngươi nói. Lại để cho hắn đề phòng nhiều hơn một chút. Ngươi về sau cũng đừng có lại một mình đi gặp nàng ta. Lúc này đây là liên quan đến tính mạng ca ca ngươi. Không thể tùy hứng."

Chiến Vân Ca nghĩ thầm. Chiến Liên Thành vì chữa trị bệnh cho nàng. Cái kia cũng không biết là đã hao tổn biết bao nhiêu tâm tư. Hiện tại nàng cũng là phải bảo vệ tốt ca ca của nàng.

Nàng trùng trùng điệp điệp gật đầu. Đã là đáp ứng.

Nhạc Thiên Tuyết có chút vui mừng. Dù sao Chiến Vân Ca vẫn là hướng về Chiến Liên Thành đây. Về sau có lẽ cũng sẽ không bị Thời Ngọc lợi dụng.

Chẳng qua Vân ca nghiêng đầu. Có chút nghi hoặc. Hỏi: "Cái kia Nhạc tỷ tỷ. Ta nghe hạo Nguyệt nói. Tỷ chính là quý y cô nương kia. Tỷ cũng không có biện pháp cứu ca ca ta sao."

Nhạc Thiên Tuyết thất thần một cái. Nàng là có biện pháp. Bất quá là có thể mất đi tính mạng của mình.

Nàng đành phải nói là: "Tạm thời không có. Cho nên vẫn là phải tìm được Thời Ngọc vẫn hơn."

"Ta đây liền không rõ. Vì cái gì Tỷ biết ca ca sẽ không qua được vài năm nữa. Lại cùng với ca ca ở cùng một chỗ. Cùng một chỗ cũng là kì quái. Nhưng kỳ quái hơn chính là. Tỷ vì cái gì không muốn cùng ca ca ta kết hôn." Chiến Vân Ca hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng liền cười cười rồi. "Nào có nhiều vì cái gì như vậy. Bây giờ còn không phải lúc. Ta phải biết rõ ràng một ít chuyện rồi để sau mới nói được."

Chiến Vân Ca thấy Nhạc Thiên Tuyết bộ dạng như vậy. Đã biết rõ Nhạc Thiên Tuyết sẽ không nói nữa. Nàng liền cũng tiếp tục quần quít lấy Nhạc Thiên Tuyết dạy nàng Dịch Dung Thuật rồi.

Nhạc Thiên Tuyết bắt đầu từ cơ bản nhất dạy Chiến Vân Ca. Chiến Vân Ca đối với phương diện này cũng là có chút điểm hứng thú. Chuyên tâm học tập.

Bất quá muốn học được cái này của Nhạc Thiên Tuyết. cũng không phải một sớm một chiều có thể học được.

Cho nên Chiến Vân Ca cũng là quyết tâm muốn tiếp tục học tập. Dù sao thiên hạ này cũng chỉ có mỗi Nhạc Thiên Tuyết là giỏi nhất dịch dung thuật mà thôi.

Mất thấy muốn đi Dạ thành. Nhạc Thiên Tuyết cũng là kỹ càng chuẩn bị một phen. Tuy rằng hội đấu giá khai chỉ cử hành trong một ngày. Nhưng mà nàng cũng đúng lúc là ở Dạ thành du ngoạn hai ngày. Cũng là không sai.

Hôm nay. Hoa Đào theo sau Nhạc Thiên Tuyết ra đi mua một ít thứ đồ vật. Cái kia trên đường chính là gặp Ngọc Chi Dương.

Ngọc Chi Dương nhìn nàng một cái. Cũng là không cùng nàng chào một tiếng. Liền cũng là đi tới.

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu nhìn nhìn. Ngược lại là cảm thấy kỳ quái. Ngọc Chi Dương quả thực là coi nàng trở thành cừu nhân đối đãi rồi. Cũng không biết là vì cái gì.

Hoa Đào nhỏ giọng nói: "Tiểu thư ngươi còn nhìn không ra sao."

Nhạc Thiên Tuyết sửng sốt: "Làm sao vậy."

Hoa Đào nói: "Tam hoàng tử nhất định là tức giận ngươi cùng chiến Vương gia truyền ra chuyện kia. Ai ai. Thật là làm cho tâm người kia thương tiểu thư

đau đớn rồi."

Nhạc Thiên Tuyết khoe miệng co quắp. Ngọc Chi Dương có tâm tư với nàng nàng cũng là có chút điểm hiểu rõ. Tuy rằng không phải rất xác định...

Nhưng mà nàng nghĩ thầm. Ngay từ đầu nàng cũng là đem Ngọc Chi Dương trở thành bằng hữu. Sau đến liền không cần phải nói. Nàng đứng về phía Chiến Liên Thành Ngọc Chi Dương thủy chung là người của hoàng thất. Đó cũng là không cùng lập trường với nàng. Hiện tại không làm bằng hữu. Đó cũng là tốt.

Nhạc Thiên Tuyết Nói: "Ta đối với ngươi cũng rất yêu thương. Ngươi làm sao lại nói đến người khác đi."

Hoa Đào ngại ngùng cười cười. Nói: "Tiểu thư làm gì vậy trêu ghẹo nô tài rồi. Còn muốn đi mua vài món đồ đây. Tiểu thư đi nhanh thôi."

Nhạc Thiên Tuyết mới cười cười. Cùng Hoa Đào lại đi dạo phố.

NHạc Thiên Tuyết không biết là. Ngọc Chi Dương là người tiết lộ tin tức lớn đó cho mình. Mà nàng cuối cùng lại cùng Chiến Liên Thành gạo nấu thành cơm. Một chút cũng không quý trọng tin tức kia.

Ngọc Chi Dương tự nhiên là tức giận. Không thể tưởng được hai người bọn họ lại là hòa hảo như lúc ban đầu. Về sau muốn chia rẽ vậy khó càng thêm khó rồi.

Đã đến ngày đi Dạ thành. trên xe ngựa của Chiến Liên Thành tự nhiên là có hai nữ tử. Một là Nhạc Thiên Tuyết. Một người nữa là Chiến Vân Ca.

Chiến Liên Thành kể từ khi biết Thời Ngọc sẽ xuất hiện ở Dạ thành. Tâm tình một mực tối tăm phiền muộn. Bất quá hán đã là hạ lệnh. Tại Dạ thành bố trí xuống thêm nhiều trạm gác ngầm.

Hắn tìm Thời Ngọc tám năm. Lúc này đây quả quyết sẽ không dễ dàng như vậy để nàng thoát.

Bởi vì buổi đầu giá của Nhan gia này. Dạ thành lại là phi thường náo nhiệt.

Bởi vì Nhạc Thiên Tuyết cho Chiến Vân Ca làm một mặt nạ da người. Cho nên Chiến Vân Ca ngược lại là có thể giả dạng làm bộ dạng của Hoa Đào đi ra ngoài. Điều này cũng không sợ làm cho người khác nhìn chăm chăm vào.

Dạ thành chợ đêm tự nhiên là càng thêm náo nhiệt. Người rất nhiều. Hai nữ nhi đi xem trái phải. Ngược lại là cao hứng.

Ngày nay đêm còn có khói lửa. Cái này người càng nhiều. Rõ ràng liền đem hai người bọn họ cho tách ra rồi.

Nhạc Thiên Tuyết hô hào tên Hoa Đào. Nhưng cảm giác được Chiến Vân Ca khả năng không thêm để ý danh tự (để ý tên này). Thế nhưng là nàng nếu là hô tên vân ca . Lại sợ khiến người ngoài hoài nghi rồi.

Nhạc Thiên Tuyết không có biện pháp. Chính là vội vàng đi tìm người.

Nhưng lại trên đường cái người rất nhiều. Nhạc Thiên Tuyết cũng là chạy trốn thật lâu. Nhìn không thấy bóng dáng của Chiến Vân Ca.

Nguyên bản Truy tình cũng là theo chân đến đây. Nhưng Chiến Vân Ca lúc ấy nói không cần. Cho nên chỉ có hai người các nàng. Nếu là Chiến Vân Ca xảy ra chuyện gì. Nàng cũng không biết nói sao với Chiến Liên Thành đây.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một lát. Cuối cùng là nhìn thấy Chiến Vân Ca.

Nàng nhẹ nhàng thở ra. Vội vàng nói: "Ngươi đi đâu vậy. Làm sao lại tách không đi cùng ta."

Chiến Vân Ca cúi đầu. Trên mặt nàng còn đeo mặt nạ bộ dạng Hoa Đào. Lúc này nàng đã nói."Thực xin lỗi. Ta chỉ là muốn nhìn xem pháo hoa mà thôi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không nên quở trách. Điều này cũng chính là lời kéo Chiến Vân Ca đi lên phía trước."Pháo hoa là ở bờ sông thả đấy. Chúng ta đi bờ sông thôi."

Chiến Vân Ca nhu thuận gật đầu. Tùy ý để Nhạc Thiên Tuyết lôi kéo chính mình đi.

Sông kia cũng là rất lớn. Chính giữa còn dừng lại lấy một chiếc thuyền hoa. Không biết ở bên trong là có khách quý như thế nào. Bên trong truyền ra tiếng đàn cũng là êm tai cực kỳ.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là ổn định tâm tình nghe đàn. Người nữ tử khảy đàn kia chắc là một người đa sầu đa cảm. Rõ ràng có thể khảy đàn ra như vậy uốn khúc lắt léo.(Không biết là đàn lắm nên miêu tả không sát nguyên gốc)

Chiến Vân Ca ghét bỏ nơi này nhiều người. Chính là lời kéo Nhạc Thiên Tuyết đến nơi vắng vẻ hơn. Miễn cho bị người gạt ra.(tách ra)

pháo hoa vẫn còn tràn ra đến đây(ở đây vẫn có thể ngắm). Vô cùng xinh đẹp. Nhạc Thiên Tuyết cũng là ngẩng đầu nhìn.

Bất quá bỗng nhiên. Chiến Vân Ca chính là lui về phía sau một bước.

Hàn quang lóe lên. Cơ hồ là làm cho người ta phản ứng lại.

Nhạc Thiên Tuyết nếu không phải vừa lúc là cúi đầu. Căn bản là không phát hiện được.

Nàng vội vàng soay người. Nhưng mà tóc giờ lên. Trường kiếm kia của Chiến Vân Ca ngược lại là đem tóc của nàng cho cắt đứt.

Nhạc Thiên Tuyết hoảng hốt. Thối lui đến bên cạnh bờ sông. Nói: "Vân ca. Ngươi làm gì. ."

Chiến Vân Ca nở nụ cười trên mặt có điểm quái dị, nói như vậy. Cái kia nhất định là vậy mặt nạ da người không phải người nào cũng thích hợp đeo.

Nhạc Thiên Tuyết lúc trước thời điểm làm cái mặt nạ da người này. Chính là cố ý thiết kế cho Chiến Vân Ca. Nếu là như vậy. Nói như vậy thì, người này không phải Chiến Vân Ca rồi.

"Ngươi đến tốt cùng là ai. ." Nhạc Thiên Tuyết cũng là tức giận. Rõ ràng bị người này lừa gạt. Chẳng qua là người này mặc quần áo và thân hình cùng Chiến Vân Ca giống nhau. Tựa liên thanh âm cũng là không sai biệt lắm giống nhau đấy.

Cái kia "Chiến Vân Ca" xùy cười một tiếng. Nói: "Thật sự là trì hoãn. Hiện tại mới phát giác đi. Mặt ngươi không có định lực như vậy. Hắn làm sao sẽ thích loại nữ nhân này như ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết tâm trầm xuống. Bỗng nhiên liền nghĩ đến một người.

Thời Ngọc.

Nàng hé mắt."Ngươi là Thời Ngọc."

"Ha ha. Không thể tưởng được ngươi còn biết ta. Xem ra hắn là tại trước mặt ngươi đã nói qua về ta." Thời Ngọc nở cười kia càng là quái dị. Mà nàng bản thân thanh âm thì có điểm kiều mị. Làm cho người ta nghe thấy đã cảm thấy tê dại và bước đi loạng choạng.

Nhạc Thiên Tuyết trong tay có nhiều thêm mấy cái ngân châm. Nàng cũng là không có mang theo vũ khí. Cái này nhưng lại phiền toái. Cái này bên cạnh bờ sông này thể nhưng là vắng vẻ.

"Đang suy nghĩ gì đấy." Thời Ngọc chậm nói."Nghĩ đến hắn trở về cứu ngươi. Ta cho ngươi biết. Hắn bố trí thêm nhiều trạm gác gần ta đã giải quyết rồi."

Nhạc Thiên Tuyết tâm cả kinh. Nói như vậy đến. Lực lượng của Thời Ngọc cũng không thể khinh thường.

Vừa rồi thấy chiêu thức của Thời Ngọc. Cũng là gọn gàng. Cái kia võ công thật đúng là không sai.(võ công cũng tốt)

Nàng ngưng trọng."Ngươi muốn thế nào. :"

"Muốn thế nào. Ngươi cứ nói đi. Cái này đương nhiên là muốn giết ngươi." Thời Ngọc nói qua. Liền tiến lên một bước.

Trường kiếm kia hoa văn có chút phiền phức. Thân kiếm cũng là không phải bình thường. Nhạc Thiên Tuyết nhìn ra được cái này không phải trường kiếm bình thường.

Nàng hiện tại đánh nhau trực diện cùng Thời Ngọc. Khả năng là khó giữ được tính mạng. Hiện tại nàng chỉ có thể dựa vào nó mà thôi. Nàng chính là mang theo thuốc bột tùy thân.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày."Giết ta. Ngươi nghĩ ta sẽ dễ dàng để ngươi thành toàn sao."

Thời Ngọc ghét nhất người khác coi thường nàng. Chính là nói: "Lớn như vậy khẩu khí. Cái người nữ nhân này của hắn. Cho nên cũng là không coi ai ra gì rồi. Hắn cũng chỉ là một người thợ. Ngươi đi theo một người thợ thì có gì mà kiêu ngạo đây."

Đang khi nói chuyện. Thời Ngọc cũng là xông tới.

Nhạc Thiên Tuyết bắn ra ngân châm. Cái này hơi chút là đánh lui Thời Ngọc một điểm. Nàng cũng là đánh ra một chưởng. giữ lại trường kiếm của Thời Ngọc.

Thời Ngọc hừ một tiếng. Nói qua: "Ngươi dừng lại là Cẩn Khôn bí pháp nội công. Xem ra hắn cũng là thích thật. Rõ ràng dạy ngươi."

Trước kia nàng khẩn cầu như thế nào. Hắn cũng là không chịu cho nàng liếc mắt nhìn.

Đổ kỵ trong lòng Thời Ngọc lớn dần. Hắn không thể giờ này khắc này giết Nhạc Thiên Tuyết.

Nhưng mà một chưởng đánh cuồng. Phát hiện Nhạc Thiên Tuyết nội lực cũng là không kém. Hai người so đấu nội lực. Thời Ngọc một thời gian cũng là chiếm không được tiện nghi.

Thời Ngọc chính là lui ra phía sau. Huy kiếm giết người. Nàng ra chiêu lăng lệ ác liệt. Làm cho Nhạc Thiên Tuyết không có chỗ nào để chốn.

Trong nháy mắt. Nhạc Thiên Tuyết trên người đã là có vài vết thương rồi

Nhạc Thiên Tuyết giờ tay lên. Chính là có độc phấn rơi rải ra.

129 thuyền hoa nam tử xuất hiện

Nhưng mà Thời Ngọc căn bản là không nghĩ tới muốn né tránh. Ngược lại là nhảy lên tiến lên. Trường kiếm kia cũng sắp muốn tại Nhạc Thiên Tuyết yết hầu Thượng cắt lấy.

Nhạc Thiên Tuyết kinh hãi. Sau này. Chính là nước sông rồi.

Nàng trong lòng cũng là tại buồn bực. Vì cái gì nàng độc phấn sẽ không có có.

Thời Ngọc cười lạnh một tiếng. Hình như là đang cười nhạo Nhạc Thiên Tuyết ngu xuẩn.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm càng là tức giận. Cái này Thời Ngọc quả thật không phải một người đơn giản vật. Lại là lợi hại như vậy. Liền nàng độc phấn đó cũng là không sợ.

May mắn là Nhạc Thiên Tuyết phản ứng rất nhanh. Nhảy tới. Lúc này mới không cần bị Thời Ngọc cho làm bị thương.

Chẳng qua ở ngọc lại là một kiếm vùng đến. Mặc dù là không vết cắt Nhạc Thiên Tuyết. Bất quá kiếm kia khí đã là đã thương nàng.

"Hừ. Cứ như vậy điểm cân lượng." Thời Ngọc vui vẻ càng đậm. Có vài phần quý dị hương vị.

Nhạc Thiên Tuyết gắt gao chèo chống. Bởi vì này Thời Ngọc võ công tại nàng phía trên.

Hai người đấu trong một giây lát. Nhạc Thiên Tuyết đã là có chút chống đỡ không được rồi. Thời Ngọc không hạ sát thủ. Hình như là cố ý vui đùa một chút Nhạc Thiên Tuyết.

"Không ý tứ. Ta không đùa với người mà rồi." Thời Ngọc lời này vừa dứt lời. Toàn thân sát khí chính là thoáng cái vọt lên đi.

Nhạc Thiên Tuyết kinh hãi. Đang nghĩ ngợi lúc này đây khẳng định là chết chắc. Cái kia trên sông thuyền hoa trong tiếng đàn bỗng nhiên liền biến lăng lệ ác liệt rồi không ít.

Nàng cảm thấy ngực chấn động. Hô hấp có chút khó khăn.

Chẳng qua ở ngọc càng lớn. Cái kia tiếng đàn tựa hồ là cố ý nhằm vào nàng đấy. Nàng dừng bước. Che ngực. Chính là một ngụm máu tươi nhỏ ra đi.

Thời Ngọc hoảng hốt. Quay đầu lại nhìn nhìn cái kia thuyền hoa.

Trong nước liền như vậy một cái thuyền hoa. Ánh nến chớp chòn. Thoạt nhìn vô cùng hoa lệ. Hơn nữa bên trong không biết là có người nào đó. Lại có người có như vậy công lực khảm đàn như vậy khúc.

Thời Ngọc trừng Nhạc Thiên Tuyết liếc. Còn muốn tưởng xông đi lên thời điểm. Cái kia tiếng đàn lại là càng thêm hơn.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là sửng sốt. Cái kia cuối cùng là người nào. Cái này lại là giúp nàng đấy.

Thời Ngọc biết rõ người nọ đang ngăn trở chính mình tổn thương Nhạc Thiên Tuyết. Hấn kỹ càng tương tượng. Chính là hừ một tiếng. Quay người hay dùng khinh công hướng cái kia thuyền hoa bay đi.

Nhạc Thiên Tuyết tiến lên vài bước. Tại bên cạnh bờ nhìn xem Thời Ngọc. Khinh công của nàng cũng là nhất tuyệt. Hoàn toàn chính là lướt nước cũng đã là bay qua rồi.

Nhưng mà cái kia tiếng đàn lại là biến đổi. Mới vừa rồi là lăng lệ ác liệt được bay thẳng nhân tâm. Mà bây giờ chính là mềm mại. Nhưng lại tại trong này lại là có vài phần lăng lệ ác liệt. Làm cho không người nào làm cho phát hiện.

Mà Thời Ngọc càng là không đến gần được cái kia thuyền hoa. Bởi vì cái kia thuyền hoa trong cửa sổ liền có vô số Phong Nhận bay ra. Trục kích Thời Ngọc.

Nhạc Thiên Tuyết lại là giật mình. Cái này người công lực đến tột cùng là đến trình độ nào. Đem nội lực dung nhập tiếng đàn vậy còn không chỉ có. Rõ ràng còn lợi dụng tiếng đàn phát ra bức này công kích. Quả thực là tuyệt.

Thời Ngọc huy kiếm canh chừng dao chặt bỏ. Bất quá người nọ công lực đích thật là nhất tuyệt. Thời Ngọc coi như là võ công cao hơn. Tựa hồ cũng là chống đỡ không được rồi.

Thời Ngọc khẽ cắn môi. Trong nháy mắt đã bị cái kia Phong Nhận vết cắt rồi nhiều cái lỗ hồng.

Tiếp tục như vậy nữa. Thôi Ngọc biết mình khẳng định là chết chắc. Cái này người tạm thời giết không được chính mình. Nhưng mà một lúc sau. Nàng nội lực sẽ tiêu hao rất nghiêm trọng. Đến lúc đó cũng là chỉ còn đường chết a.

Thôi Ngọc khẽ cắn môi. Hay vẫn là lòng tràn đầy ảo não. Chính là bay vọt đến một cái khác bên cạnh bờ. Chính là chạy trốn rồi. Ngược lại đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng thở ra. Thôi Ngọc cái này liền chạy. Xem ra tranh này phảng bên trong đích thật là cao nhân đi.

Hôm nay cao nhân kia cứu mình. Cái kia có nên hay không đi nói lời cảm tạ đây. Chẳng lẽ nàng là muốn lên đi chỗ đó thuyền hoa.

Nhưng như vậy mạo muội đi lên lời nói giống như cũng không lớn tốt. Nàng đang do dự thời điểm. Cái kia thuyền hoa trong truyền ra đến tiếng đàn đã là nhu hòa không ít. Hình như là thay đổi một người khảy đàn tựa như.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Chính là lớn tiếng nói: "Đa tạ cứu giúp rồi."

Vừa nói như vậy. Nàng trong lòng cũng là an định không ít. Chính là ý định trở về tìm Chiến Vân Ca. Miễn cho Chiến Vân Ca đã xảy ra chuyện gì sao nàng cũng là không tốt lời nhân nhượng.

Bất quá nàng cái này vừa nói về sau. Cái kia thuyền hoa bên trong lại là có người rời đi đi. Bởi vì là đêm tối. Hơn nữa bên ngoài đèn lồng ánh sáng không đủ. Nhạc Thiên Tuyết cũng là thấy không rõ hình dạng của hắn.

Nhưng mà người nọ sau đó lại là hướng nàng bên này đã bay qua đến.

Nhạc Thiên Tuyết lui về phía sau vài bước. Người nọ đứng lúc là rơi vào nàng vừa rồi chỗ đứng trên tảng đá.

Ánh trăng vừa lúc là chiếu vào người nọ trên người. Quả thật là... Quả thật là xinh đẹp tuyệt luân.

Nhạc Thiên Tuyết giật mình. Người nọ ăn mặc một bộ màu tím áo choàng. Tóc hay dùng dây cột tóc nhẹ nhàng thắt. Rủ xuống đến sợi tóc lộ ra hẳn càng là xinh đẹp vô cùng.

Hắn cùng với Chiến Liên Thành so sánh với. Cái kia hoàn toàn là không đồng dạng như vậy cảm giác. Hắn là sững đến làm cho lòng người kinh sợ. Mà Chiến Liên Thành là lãnh diễm loại hình đấy.

Thấy hắn ngậy người. Người nọ chính là cười cười. Cái kia càng là đẹp. "Người nhìn chăm chăm vào ta xem làm gì."

Nhạc Thiên Tuyết lấy lại tinh thần đến. Thấy hắn mặt mày. Cái kia cũng là có chút điểm quen thuộc mắt. Không biết là tại nơi nào bái kiến.

Nàng đã nói: "Người... Người đặc biệt đẹp mắt. Ta liền nhìn nhiều lần mà thôi."

Nam tử kia vui vẻ càng đậm. Liền sờ lên mặt của mình. Hắn nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết mặt cũng là nhìn một hồi lâu. Lúc này mới nói: "Vừa rồi người nói lời cảm tạ. Chẳng qua là miệng nói. Chẳng lẽ liền không định tạ lễ à."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Giống như cũng thế.

Nàng lại hỏi: "Công tử kia muốn cái gì tạ lễ đây. Trên người ta có ít bạc cùng quý báu đan dược..."

"Ai muốn người những thứ này tục vật. Có thể hay không đánh đàn." Nam tử kia đã cắt đứt nàng.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ một chút. Có chút bất đắc dĩ. Nguyên chủ lúc trước ngược lại là học qua. Bất quá nàng mấy tháng này đều là luyện công cùng luyện dược. Cái kia có thời gian đánh đàn đi đây.

Thấy nàng có chút do dự. Nam tử kia đã là đi lên trước đến. Nhạc Thiên Tuyết vô thức liền lui về sau một bước. Nam tử liền nở nụ cười lên tiếng. Rất nhanh nắm lại rồi tay của nàng. Nàng còn không phản ứng qua đến. Nam tử kia đã là nắm lại nàng lại để cho thuyền hoa chỗ ấy bay đi.

Nhạc Thiên Tuyết kinh sợ kêu một tiếng. Bị nam tử kia mang theo. Nàng cơ hồ là không cần nội lực của mình là có thể bay đi. Có thể thấy được người này nội công thâm hậu.

Đến đó thuyền hoa Thượng. Nam tử chính là buông lỏng ra tay của nàng. Ngược lại liền đi vào.

"Còn thất thần làm gì vậy. Mau vào đến." Nam tử kia cũng không quay đầu lại. Liền cùng nàng nói một câu nói.

Nhạc Thiên Tuyết chính là đi vào theo. Tuy rằng cái này có thể là vào ổ sói. Bất quá nam tử kia muốn là muốn giết nàng. Cái kia đã sớm là giết. Hà tất bây giờ còn muốn làm nhiều như vậy.

Nàng đi vào. Phát hiện cái kia thuyền hoa bên trong có thật nhiều cái vui cười cơ. Đầu là ăn mặc toàn là một màu quần áo. Cầm trong tay bất đồng nhạc khí.

Những cô gái kia thấy nàng tiến đến. Cái kia đều là ngược mắt nhìn nàng một cái. Bất quá rất nhanh lại là cúi đầu xuống đi. Bất quá Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là trông thấy. Các nàng trong mắt mang theo một tia kính ngạc.

Nam tử kia tại trên giường êm ngồi xuống. Thiên hình vạn trạng. Lại là chọc người.

Hắn nở nụ cười một tiếng. "Tiểu mỹ nhân. Qua đến ngồi xuống."

Nhạc Thiên Tuyết có chút sồn hết cả gai ốc. Bị so với chính mình đẹp hơn người xung thờ ra. Đó cũng là cảm giác đến sắc mặt dày đặc mới có thể thừa nhận.

Nhạc Thiên Tuyết chính là nói: "Cái kia không tốt sao. Ta nghĩ lên ta có chút công việc. Ta hay là trước rời đi."

Nàng đã cảm thấy ở đây bầu không khí có điểm lạ quái dị đấy. Nàng cũng không biết người này đến tốt cùng là ai. Xem ra không phải một người đơn giản vật.

Nàng xoay người. Cái kia thuyền hoa cái kia cửa gỗ BA~ một tiếng liền cũng là đóng lại.

"Đến ở đây. Nào có dễ dàng như vậy đã đi đấy."

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu lại. Nam tử kia cười đến xinh đẹp tuyệt luân. Hắn lại là nói ra: "Trêu chọc người chơi đấy. Tốt rồi. Ta tiễn người một đoạn đường. Vừa rồi cái kia nữ ma đầu khả năng còn có thể đang âm thầm ẩn núp tìm làm phiền người đấy. Người bây giờ một người không xong trở về."

Nhạc Thiên Tuyết do dự một chút. Chính là đi qua.

Trùng hợp nam tử kia bên người chính là một cái đánh đàn vui cười cơ. Nhìn đàn cổ. Cũng biết là một cái hàng tốt rồi.

Nàng nhớ tới vừa rồi tiếng đàn. Chính là bội phục nói ra: "Cô nương. Mới vừa rồi là người đánh đàn cứu ta sao của ta. Cảm ơn người rồi."

Cái kia vui cười Cơ Trường được cũng rất đúng không sai. Nàng đã nói nói: "Người đã hiểu lầm. Mới vừa rồi là chúng ta công tử ra tay. Ta nhưng lại không bản lĩnh lớn như vậy."

Lời này nghe vào có chút chua chát. Nhạc Thiên Tuyết nghe vào cũng là cảm thấy có chút không lớn thoải mái.

Lúc này. Nam tử kia đã là trầm rồi mặt. Nhìn chăm chăm vào cái kia vui cười cơ: "Người nói cái gì lời nói đấy. Lại dám đối với tiểu mỹ nhân của ta mà nói như vậy."

Cái kia vui cười cơ lập tức chính là kính ngạc. Không đều nàng quý xuống đến nhận sai cầu xin tha thứ. Nam tử kia ngón tay bắn ra. Cái kia vui cười cơ chính là bay bắn đi ra. Dắm vào trên cây cột. Mới vừa rồi còn êm đẹp người. Hiện nay liền trở nên hấp hối rồi.

Nhạc Thiên Tuyết ngẩn người. Nam nhân này. Ra tay cũng là quá độc ác.

Bất quá rất nhanh đã có người đem cái kia vui cười cơ cho kéo xuống. Liền địa phương đều cho thu thập xong.

Những thứ khác vui cười cơ cũng sẽ không dám chi một tiếng. Sợ đắc tội chủ tử của các nàng.

Nam tử kia đối với Nhạc Thiên Tuyết lại là chậm trì hoãn sắc mặt. Lên đường: "Tiểu mỹ nhân. Người ngồi xuống. Khảy một bản cho ta nghe nghe. Cái kia tựa xem như là tạ lễ rồi. Như thế nào."

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ đến đó cũng là không sai. Dù sao đây cũng là trả ừ. Vậy cũng không nợ cái gì.

Nhạc Thiên Tuyết ngồi xuống đến. Nam tử ngón tay cũng là khẽ động. Lại là lập tức có nha hoàn đem ban đầu đàn cổ cho lấy đi. Sau đó tiến đưa Thượng một cái tốt hơn.

Nàng càng là kỳ quái. Cái này đàn cổ dây đàn sờ đúng dây có chút lạnh buốt cảm giác. Hơn nữa âm sắc rất tốt. Nàng cái này nhận được đến. Vừa rồi nam tử kia chính là dùng cái thanh này cầm cứu nàng đấy.

Cái này...

Đàn này cũng là quá mức quý báu rồi. Xem ra là nam tử thường dùng chi vật. Cái này cho nàng dùng. Tựa hồ không được tốt a.

Nhạc Thiên Tuyết có chút khó khăn rồi. Hỏi: "Đàn này quá quý báu rồi. Hắn là công tử thường dùng đấy. Ta dùng đó là không được tốt a."

Nam tử kia cười cười. Chính là nói: "Vừa rồi cái kia cầm không xứng với người. Hay dùng cái này."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không triệt. Nhớ lại thoáng một phát nguyên chủ trước kia sở học qua uốn khúc mà. Nàng đối với âm luật cũng là không cái gì lớn tạo nghệ. Chỉ bằng lấy nguyên chủ trí nhớ trước kia đến khảy một bản chút đấy.

Nàng thu thập thoáng một phát nổi lòng. Chính là kích thích dây đàn.

Cầm là đàn rất hay. Bất quá khảy đàn đàn này người. Cái kia công lực cũng là kém một chút mà. Quả thực là không xứng với đàn này đây.

Những thứ khác vui cười cơ cái kia đều là mặt lộ vẻ vui mừng. Không thể tưởng được cô gái này lại là cái bình thường mặt hàng. Phải biết rằng. Các nàng công tử thế nhưng là thích nhất âm luật rồi.

Nhưng mà nam tử kia mắt phượng thoáng nhìn. Chính là đi tới Nhạc Thiên Tuyết bên cạnh. Nói ra: "Điều khiển đều sai rồi. Ngươi xem rồi ta... Ngón tay này... Như vậy... Tay kia..."

Vui cười cơ đám đều là lại càng hoảng sợ. Các nàng công tử lại là dạy người rồi.

Cái này trong chốc lát. Đã liền Nhạc Thiên Tuyết cũng là sững sờ. Bởi vì này nam tử trên người mùi thơm lạ lùng ngược lại là đặc biệt tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Nam Tử trên thuyền Hoa

Nhưng mà Thôi Ngọc căn bản là không nghĩ tới muốn né tránh. Ngược lại là nhảy lên tiến lên. Trường kiếm kia cũng sắp quyet qua cổ của Nhạc thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết kinh hãi. Phía sau. Chính là Sông.

Nàng trong lòng cũng là buồn bực. Vì cái gì độc phần của nàng không có tác dụng.

Thời Ngọc cười lạnh một tiếng. Hình như là đang cười nhạo Nhạc Thiên Tuyết ngu xuẩn.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm càng là tức giận. Thời Ngọc lại một người vô cùng không đơn giản. Lại là lợi hại như vậy. Đến độc phần của nàng cũng không ảnh hưởng gì.

May mắn là Nhạc Thiên Tuyết phản ứng rất nhanh. Nhảy tới. Lúc này mới không bị thời Ngọc làm cho bị thương.

Chẳng qua một kiếm kia của Thời Ngọc vung nên. Mặc dù là không cắt được vào cổ Thiên Tuyết. Bất quá kiếm khí kia cũng làm nàng bị thương.

"Hừ. Cứ như vậy thoát được sao." Thời Ngọc vui vẻ càng đậm. Có vài phần quý dị.

Nhạc Thiên Tuyết cố gắng chống đỡ. Bởi vì Thời Ngọc võ công cao hơn nàng.

Hai người đấu trong một giây lát. Nhạc Thiên Tuyết đã là có chút chống đỡ không được rồi. Thời Ngọc không hạ sát thủ. Hình như là cố ý vui đùa một chút với Nhạc Thiên Tuyết.

"Không ý tứ. Ta không đùa với ngươi nữa." Thời Ngọc lời này vừa dứt lời. Toàn thân sát khí chính là thoáng cái vọt đi nên.

Nhạc Thiên Tuyết kinh hãi. Đang nghĩ ngợi lúc này đây khẳng định là chết chắc. Tiếng đàn trên thuyền hoa đang trôi trên sông kia chính là lảng lẽ không ít.(âm thanh thay đổi)

Nàng cảm thấy ngực chấn động. Hô hấp có chút khó khăn.

Chẳng qua Thời Ngọc hứng chịu nhiều hơn, Tiếng đàn kia tự hồ là nhắm vào nàng ấy. Nàng dừng bước. Che ngực. Chính là một ngụm máu tươi nhỏ ra.

Thời Ngọc hoảng hốt. Quay đầu lại nhìn nhìn chiếc thuyền hoa.

Trên sông chỉ có một chiếc thuyền hoa. Ánh nến chớp chớp. Thoạt nhìn vô cùng hoa lệ. Hơn nữa bên trong không biết là có người nào ở đó. Lại có người có công lực khảy đàn như vậy.

Thời Ngọc trừng mắt với Nhạc Thiên Tuyết. Còn muốn xông nên chém Nhạc Thiên Tuyết. Tiếng đàn kia phát ra còn có tính sát thương mạnh hơn.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là sững sờ. Cái kia cuối cùng là người nào. Vì sao lại giúp nàng.

Thời Ngọc biết rõ người nọ đang ngăn trở chính mình tổn thương Nhạc Thiên Tuyết. Nàng kỹ càng tưởng tượng. Chính là hừ một tiếng. Quay người dùng khinh công hướng thuyền hoa kia bay tới.

Nhạc Thiên Tuyết tiến lên vài bước. Tại bên cạnh bờ nhìn xem Thời Ngọc. Khinh công của nàng cũng là nhất tuyệt. Hoàn toàn chính là lướt trên mặt

nước bay đến thuyền hoa kia.

Nhưng mà tiếng đàn kia lại biến đổi. Mới vừa rồi là lãng lệ ác liệt tẩm công thẳng vào tim. Mà bây giờ chính là mềm mại. Nhưng mà trong đó cũng có vài phần lãng lệ ác liệt. Làm cho người tqa không tài nào phát hiện.

Mà Thòi Ngọc càng là không đến gần được cái thuyền hoa kia. Bởi vì trong cửa sổ thuyền hoa liền có vô số Phong Nhận bay ra. Trực tiếp công kích thòi Thòi Ngọc.(dùng âm thanh để tấn công cái này mình quên mất gọi là gì rồi tự nhiên không nhớ ra được)

Nhạc Thiên Tuyệt lại là giết mình. người này công lực đến tột cùng là đến trình độ nào. Đem nội lực dung nhập cùng tiếng đàn vậy còn không chỉ có như vậy. Rõ ràng còn lợi dụng tiếng đàn phát ra lực công kích. Quả thực là tuyệt.

Thòi Ngọc huy kiếm để tránh bị âm lực tấn công. Bất quá người nọ công lực đích thật là nhất tuyệt (thứ nhất). Thòi Ngọc coi như là vô công cao hơn. Tựa hồ cũng là chống đỡ không được rồi.

Thòi Ngọc khẽ cắn môi. Trong nháy mắt đã bị âm vực phát ra làm bị thương vài chỗ.

Tiếp tục như vậy nữa. Thòi Ngọc biết mình khẳng định là chết chắc. Lúc này tạm thời mình vẫn chống cự được chưa giết được nàng. Nhưng mà một lúc sau. Nàng nội lực sẽ tiêu hao rất nghiêm trọng. Đến lúc đó cũng là chỉ có con đường chết thôi.

Thòi Ngọc khẽ cắn môi. Trong lòng tràn đầy ảo não. Chính là bay vọt đến bên kia bờ. Chính là chạy trốn rồi. Ngược lại đã không thấy bóng dáng nữa.

Nhạc Thiên Tuyệt nhẹ nhàng thở ra. Thòi Ngọc đã chạy đi rồi. Xem ra bên trong thuyền khai đích thật có cao nhân.

Hôm nay cao nhân kia cứu mình. Có nên đi đến hay không nói lời cảm tạ. Chẳng lẽ nàng lại là mạo muội đến chỗ thuyền hoa kia.

Nhưng như vậy mạo muội đi lên nói lời cảm ơn cảm giác cũng không được tốt lắm. Nàng đang do dự. Tiếng đàn trên thuyền hoa khai truyền ra nhu hòa không ít. Hình như là đã thay đổi người đánh đàn.

Nhạc Thiên Tuyệt suy nghĩ một chút. Chính là lớn tiếng nói: "Đa tạ cứu giúp rồi."

Vừa nói như vậy. Nàng trong lòng cũng là an định không ít. Chính là ý định trở về tìm Chiến Vân Ca. Miễn cho Chiến Vân Ca xảy ra chuyện gì nàng cũng là nên đi nói lại một chút.

Bất quá sau khi nàng nói xong. Bên trong thuyền hoa là có người rời đi. Bởi vì là đêm tối. Hơn nữa bên ngoài đèn lồng ánh sáng không đủ. Nhạc Thiên Tuyệt cũng là thấy không rõ hình dạng của hắn.

Nhưng mà người nọ sau đó lại là hướng đến chỗ nàng bay đến.

Nhạc Thiên Tuyệt lui về phía sau vài bước. Người nọ đứng lúc là rùng lại trên tảng đá chỗ nàng vừa đứng.

Ánh trăng vừa lúc là chiếu vào trên người nọ. Quả thật là... Quả thật là xinh đẹp tuyệt luân.

Nhạc Thiên Tuyệt giật mình. Người nọ ăn mặc một bộ quần áo màu tím. Tóc dùng dây cột nên nhẹ nhàng. Rủ xuống vài sợi tóc lộ ra nhan sắc của hắn càng xinh đẹp vô cùng (như tả con gái ý nhỉ)

Hắn cùng với Chiến Liên Thành so sánh với nhau. Cảm giác không hoàn toàn giống nhau. Vẻ đẹp của hắn làm cho mọi người kinh sợ. Mà Chiến Liên Thành là loại hình lãnh diễm (vẻ đẹp lạnh lùng, vô tình)

Thấy nàng ngây người. Người nọ chính là cười cười. Cái kia càng là đẹp. "Người nhìn chăm chăm vào ta làm gì."

Nhạc Thiên Tuyệt lấy lại tinh thần. Thấy hắn mặt mày. Cái kia cũng là có chút điểm quen mắt. Không biết là đã gặp tại nơi nào.

Nàng đã nói: "Người... Người đặc biệt đẹp mắt. Ta chỉ nhìn nhiều một chút mà thôi." (chị này cũng mê trai đẹp ghê may mà không chảy nước miếng).

Nam tử kia vui vẻ càng đậm. Liền sờ lên mặt của mình. Hắn nhìn chăm chăm vào mặt Nhạc Thiên Tuyệt cũng là nhìn một hồi lâu. Lúc này mới nói: "Vừa rồi người nói lời cảm tạ. Chẳng qua là miệng nói. Chẳng lẽ liền không định tạ lễ ta à."

Nhạc Thiên Tuyệt suy nghĩ một chút. Giống như cũng cần phải như thế

Nàng lại hỏi: "Công tử muốn ta tạ lễ gì đây. Trên người ta cũng chỉ có ít bạc và đan dược quý báu..."

"Ai muốn những thứ phàm phu này. Có thể đánh đàn hay không." Nam tử đã chặn lại lời nàng.

Nhạc Thiên Tuyệt sửng sốt một chút. Có chút bất đắc dĩ. Nguyên chủ lúc trước ngược lại là học qua. Bất quá nàng mấy tháng này đều là luyện công cùng luyện dược. Làm gì có thời gian đánh đàn đây

Thấy nàng có chút do dự. Nam tử kia đã là đi đến gần nàng. Nhạc Thiên Tuyệt vô thức liền lui về sau một bước. Nam tử liền nở nụ cười lên tiếng. Rất nhanh nắm tay của nàng. Nàng còn không kịp phản ứng. Nam tử kia đã mang theo nàng và hắn bay lên thuyền hoa.

Nhạc Thiên Tuyết kinh sợ kêu một tiếng. Bị nam tử kia mang theo. Nàng cơ hồ là không cần nội lực của mình là có thể bay đi. Có thể thấy được người này nội công thâm hậu.

Nên đến thuyền hoa. Nam tử chính là buông lỏng tay ủa nàng. Ngược lại liền đi vào.

"Còn thất thần làm gì vậy. Mau vào đi." Nam tử kia cũng không quay đầu lại. Liền cùng nàng nói một câu nói.

Nhạc Thiên Tuyết chính là đi theo vào. Tuy rằng cái này có thể là vào ổ sói. Bất quá nam tử kia nếu muốn giết nàng. Cái kia đã sớm là giết. Hà từ lúc này đến giờ phải làm nhiều chuyện như vậy.

Nàng đi vào. Phát hiện trên thuyền hoa kia có nhiều Nhạc Cơ. Đều là ăn mặc toàn là một màu quần áo. Cầm trong tay nhiều loại nhạc khí.

Những cô gái kia thấy nàng tiến đến, đều là ngược mắt nhìn nàng một cái. Bất quá rất nhanh lại là cúi đầu xuống. Bất quá Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là trông thấy. Các nàng trong mắt mang theo một tia kinh ngạc.

Nam tử kia đang ngồi tại trên giường. Thiên hình vạn trạng. Lại là chọc người.

Hắn nở nụ cười một tiếng. "Tiểu mỹ nhân. Qua đây ngồi."

Nhạc Thiên Tuyết có chút sồn hét cả gai ốc. Người so với mình còn đẹp hơn lại nói như vậy. Đó cũng là cảm giác thấy mình da mặt rất dày mới có thể nhận mình như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết chính là nói: "Ổ chỗ này trước vẫn tốt. Ta chỉ nên đây một chút. Ta vẫn là nên rời đi thì hơn."

Nàng đã cảm thấy ở đây bầu không khí có điểm quái dị. Nàng cũng không biết người này đến tột cùng là ai. Xem ra không phải là một người đơn giản.

Nàng xoay người. Cánh cửa gỗ củ thuyền hoa liền Ba một cái thì đóng lại.

"Đã đến đây. Nào có dễ dàng có thể đi như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu lại. Nam tử kia cười đến xinh đẹp tuyệt luân. Hắn lại là nói ra: "ta chỉ trêu chọc ngươi một chút thôi. Tốt rồi. Ta tiễn ngươi một đoạn đường. Vừa rồi cái nữ ma đầu kia khả năng còn có thể đang âm thầm ẩn núp tìm đến làm phiền ngươi đấy. Ngươi bây giờ một mình có thể trở về được không."

Nhạc Thiên Tuyết do dự một chút. Chính là đi qua.

Trùng hợp bên kia người nam tử có một Nhạc Cơ đang đánh đàn. Nhìn đàn cổ. Cũng biết là cây đàn này rất tốt.

Nàng nhớ tới tiếng đàn vừa rồi. Chính là bội phục nói ra: "Cô nương. Mới vừa rồi là ngươi đánh đàn cứu ta sao. Cảm ơn ngươi rồi."

Nhạc Cơ kia nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Nàng đã nói: "Ngươi đã hiểu lầm. Mới vừa rồi là công tử của chúng ta ra tay. Ta thì lại không có bản lĩnh lớn như vậy."

Lời này nghe vào có chút chua chát. Nhạc Thiên Tuyết nghe vào cũng là cảm thấy có chút không thoải mái lắm.

Lúc này. Nam tử kia đã là trầm mặt. Nhìn chằm chằm vào Nhạc Cơ kia. "Ngươi nói lời này là có ý gì đây. Lại dám đối với tiểu mỹ nhân của ta mà nói như vậy."

Nhạc Cơ kia lập tức kinh ngạc. Nàng liền quỳ xuống nhận sai xin tha thứ. Nam tử kia ngón tay bắn ra. Nhạc Cơ kia liền bị bắn ra ngoài. Đâm vào trên cây cột. Mới vừa rồi còn êm đẹp. Hiện nay liền đã đang hấp hối.

Nhạc Thiên Tuyết ngẩn người. Nam nhân này. Ra tay cũng là quá độc ác.

Bất quá rất nhanh đã có người đem Nhạc Cơ kia đi ra ngoài. Trong đây liền được dọn dẹp xong.

Những Nhạc Cơ kia liền không dám mở miệng. Sợ đắc tội chủ tử của các nàng.

Nam tử kia đối với Nhạc Thiên Tuyết lại là sắc mặt hòa hoãn. Lên tiếng: "Tiểu mỹ nhân. Ngươi ngồi xuống. Khỏi một bản cho ta nghe. Cái kia xem như là tạ lễ rồi. Như thế nào."

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ đến đó cũng là không sai. Dù sao đây cũng là trả lễ. Vậy cũng không nọ cái gì.

Nhạc Thiên Tuyết ngồi xuống. Ngón tay nam tử khẽ động. Lại là lập tức có nha hoàn đem đàn cổ mang đi. Sau đó liền đưa lên một cái tốt hơn.

Nàng càng là kỳ quái. Cây đàn cổ này sờ cây đàn có cảm giác lạnh buốt. Hơn nữa âm sắc rất tốt. Nàng cảm nhận được. Vừa rồi nam tử kia chính là dùng âm thanh của cây đàn này cứu nàng.

Cái này...

Đàn này cũng là quá mức quý báu rồi. Xem ra đây là vật thường dùng của nam tử. Cái này cho nàng dùng. Tựa hồ không được tốt lắm.

Nhạc Thiên Tuyết có chút khó khăn. Hỏi: "Đàn này quá quý báu rồi. Hẳn là công tử thường dùng. Ta dùng đó là không được tốt lắm."

Nam tử kia cười cười. Chính là nói: "Vừa rồi cây đàn kia không xứng với ngươi. Vẫn dùng cái này thì hơn."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không có cách nào từ chối. Nhớ lại thoáng một chút nguyên chủ trước kia từng học qua uốn khúc (không hiểu là khúc nhạc nào – ta mù nhạc). Nàng đối với âm luật cũng là không có tìm hiểu nhiều cho lắm. Chỉ bằng lấy trí nhớ của nguyên chủ trước đây khảy một bản.

Nàng nhớ lại một chút của nguyên chủ trước đây. Chính là kích thích dây đàn.

Cầm là đàn rất hay. Bất quá người khảy đàn này. Công lực kém một chút khi khảy đàn này. Quả thực là không xứng với cây đàn này.

Những Nhạc Cơ kia đều là mặt lộ vẻ vui mừng. Không thể tưởng được cô gái này cũng chỉ bình thường mà thôi. Phải biết rằng. Công tử của các nàng thích nhất là âm luật.

Nhưng mà nam tử kia mắt phượng thoáng nhìn. Chính là đi tới bên cạnh Nhạc Thiên Tuyết. Nói ra: "Ngươi đánh đàn sai rồi. Ngươi xem ta này... Ngón tay này... Như vậy... Tay kia..."

Đám Nhạc Cơ đều là lại càng hoảng sợ. Công tử của các nàng đi dạy người.

trong chốc lát. Đến Nhạc Thiên Tuyết cũng sững sờ. Bởi vì trên người nam tử này có mùi hương rất thơm ngời đặc biệt tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Tiểu mỹ nhân về sau ở cùng ta

Nhạc Thiên Tuyết trong nháy mắt hoảng hốt.

Nàng quay đầu nhìn nam tử kia. Cảm thấy hẳn trong đôi mắt đều là vui vẻ. Cái kia bộ dạng kiêu mị nhưng lại dễ nhìn.

Hắn thấy nàng nhìn mình. Chính là khoe miệng ngọc một cái. "Ngươi nhìn chăm chăm vào ta làm gì. Tài đánh đàn của ngươi làm sao lại kém như vậy. Chẳng lẽ ngươi trước kia đều học tập không tốt."

Nhạc Thiên Tuyết chỉ có nói ra: "Ta không thích cầm kỳ thi họa."

Nam tử kia tay ngừng lại một chút. Chính là hỏi: "Vậy ngươi thích gì."

Nàng chính là cười cười. "Ta chỉ thích nghiên cứu y thuật."

"A..." Nam tử kia lại là nhìn nàng. Chính là nhích tới gần nàng một chút. Nhạc Thiên Tuyết cảm giác có chút kỳ quái. Đầu lập tức chính là rụt rụt.

Tuy rằng nam tử này rất là xinh đẹp. Bất quá nàng giờ phút này thật là một điểm không an phận đều không có.

Những nhạc Cơ nhìn thấy như vậy mắt đều đỏ nên tức chết. Chuyện tốt như vậy lại xảy đến trên người Nhạc Thiên Tuyết.

Nam tử kia bắt lấy tay của nàng. Làm cho nàng không động đậy được.

"Chẳng lẽ ta là dã thú. Ngươi lại sợ ta như vậy." Nam tử hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chẳng qua là nam nữ thụ thụ bất thân a... Vậy cũng không nên quá phận."

Nam tử kia xùy cười một tiếng. Mang theo một chút trào phúng. "Thụ thụ bất thân. Ta làm sao lại nghe người ta nói ngươi và Chiến Liên Thành tại Thiên Kim lâu có một đêm xuân. Hiện tại ở trước mặt ta. Không cần câu nệ."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Nàng ánh mắt bỗng nhiên liền trở nên có chút kỳ quái. Nam tử này biết mình là ai.

Nàng lập tức chính là hỏi: "Ngươi biết ta là ai. ."

"Đương nhiên rồi. Bằng không thì ta cũng sẽ không lãng phí nội lực của ta đi cứu ngươi." Nam tử cười đến càng là sáng lạn. "Tiểu mỹ nhân. Ngươi vẫn

còn phải không bỏ qua. Cũng khó trách Chiến Liên Thành vừa ý người."

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm lộp bộp nhảy dựng. Người này cùng Chiến Liên Thành từng có quan hệ gì đây. Cái này nói chuyện cũng là chưa chắc.

Nàng hé mắt. "Vậy cảm ơn người cứu ta rồi. Ta hiện tại muốn đi."

Nàng đều muốn đứng dậy. Nhưng lại nam tử liền bắt lấy tay của nàng. Không cho nàng đi.

Hắn nhìn qua là bộ dạng mây trời nước chảy (không quan tâm hờ hững). Thế nhưng là hắn lại một ý giữ nàng lại.

Khóe miệng của hắn quẹo rừ. Như trước như vậy mê người. "Tiểu mỹ nhân. Làm gì vậy. Như vậy đã vội vã đi. Tà lễ của người còn chưa hoàn thành."

Nhạc Thiên Tuyết cũng sẽ không dám động. Nàng vừa rồi thế nhưng là thấy được. Hắn ra tay cũng là phi thường tàn nhẫn đấy.

Nàng tránh hắn. Lại là bị hắn kéo trở lại.

Hắn cũng là lạnh nhạt nói: "Muốn trở về đã là không thể nào. Tốt nhất là hảo hảo ở lại đây. Người đi theo Chiến Liên Thành làm gì. Sau này hãy đi theo ta. Ta có thể dạy võ công cho người. Đánh đàn nữa. Chiến Liên Thành cũng chỉ là một người thọt nhưng lại không có cho người được nhiều như vậy. Ta còn không biết tính tình của hắn sao."

Nhạc Thiên Tuyết càng lúc càng nghi hoặc. người này rút cuộc là ai.

Hiện tại bị hắn giam lỏng lúc này. Võ công của nàng cũng không giỏi. Dù muốn đi nhưng thì phải đợi thời cơ mới được.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Người rút cuộc là ai."

Nam tử lại là cười cười. Cầm lấy tay của nàng. Nói ra: "Tức giận làm gì đó. Một khi tức giận liền khó coi. Cái này không được rồi, "

Nhạc Thiên Tuyết cũng là tức giận. Người này cũng không cho nàng đáp án.

Nàng chính là nói: "Ta còn muốn đi tham gia hội đấu giá của nhan gia. Người bây giờ mang ta đi. Ta ở đây làm sao có thể đi."

Nam tử suy nghĩ một chút: "hội đấu giá của Nhan gia. Cái kia đích thật có nhiều đồ vật thú vị. Người đã muốn đi. Ta đây liền dẫn người đi rồi."

"Người có thiệp mời." Nhạc Thiên Tuyết đang muốn nhìn một chút hắn tên gì.

"thiệp Mời. Vậy còn không dễ dàng nha." Nam tử mỉm cười. "Tốt rồi. Chúng ta ngày mai sẽ đi. Sẽ không chậm trễ thời gian đấy."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng thở ra. Cái người này tựa hồ là rất nhân nhượng nàng đấy. Hy vọng Chiến Liên Thành ngày mai cũng sẽ đúng hẹn đi hội đấu giá. Đến lúc đó nàng liền có cơ hội trốn rồi.

Nàng vừa rồi cũng là chứng kiến. Những Nhạc Cơ này đều cũng có võ công rất tốt Nàng lên nhằm thuyền hải tặc rồi. Muốn đi được khỏi đây cũng không dễ dàng gì.

Nam tử kia cuối cùng cũng là không nói hắn tên gì. Bất quá hắn cho người đi an bài cho Nhạc Thiên Tuyết một gian phòng thượng đẳng.

Bởi vì nam tử vừa rồi một mực là sủng ái nàng. Nên những người trên thuyền hoa kia cực kỳ cung kính đối với nàng.

Nhưng mà ở ngoài cửa cũng là có hai người gác. Trong phòng cũng có hai nha hoàn để ý nàng.

Nhạc Thiên Tuyết chính là tính toán đợi đêm sẽ rời đi. Nàng giả ngủ. mà hai nha hoàn kia cũng không ngủ gà ngủ gật.

Nàng đúng là nghĩ đến hay là xong ra ngoài. Bất quá cửa kia đã bị người từ bên ngoài mở ra.

Nàng mở ra một con mắt nhìn nhìn. Rõ ràng lại là nam tử kia.

Bất quá hắn mặc trung y màu trắng. Cổ áo còn có chút thấp. Lộ ra làn da trắng và vòm ngực rắn chắc. Đầu kia tóc cũng không được cột gọn gẽ mà nhiều sợi rơi tùy ý. Thần thái mỉa mai hoặc thật không có người nào có thể so sánh.

Nhạc Thiên Tuyết đang nghĩ ngợi hắn đến làm gì vậy. Bất quá hắn liền rón ra rón rén đi tới. "Tiểu mỹ nhân. Người ngủ chưa."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không muốn quản hắn. Dứt khoát liền nhắm mắt lại.

Trong nội tâm nàng chính là càng kỳ quái. Nam tử này đối với nàng coi như không tệ. Bất quá cũng rất giống là miệng nam mô, bụng một bồ dao găm. Bằng không thì hắn đối với Chiến Liên Thành làm sao sẽ bất mãn như vậy.

Nghĩ như vậy. Nam tử kia liền trực tiếp đến. Ngồi ở bên cạnh giường.

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là lập tức tỉnh ngủ. Lập tức chính là đứng dậy. Mắng: "Ngươi làm cái gì. . Lập tức đi ra ngoài."

Nam tử nhìn thấy nàng như vậy."Làm gì mà nóng nảy như vậy. Ta chỉ là ngủ không được nên đến tìm ngươi thôi. Ngươi đối với ta hung hãn như vậy làm cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết khẽ giật mình. Nàng hung à.

Nàng liền hừ một tiếng. Sau khi quay đầu."Vậy ngươi cho ta đi về đi. Như vậy biến tướng giam lỏng ta ở chỗ này làm gì. Ngươi có phải hay không cùng Chiến Liên Thành có cái gì đụng chạm. Đều muốn lợi dụng ta đi áp chế hắn."(anh này cũng không muốn xa chị lắm đâu đầu tiên là muốn chiếm lấy người phụ nữ của chiến Liên Thành vì hai người này đối nghịch nhau ma. Anh này lại là đệ tử của Trí Đại sư đấy)

Nam tử vui cười hớn hở."Ngươi ngược lại là rất thông minh đó. Ôi. Ta đúng là cùng Chiến Liên Thành từng có quan hệ. vẫn luôn là sâu sắc đụng chạm. Bất quá ta sẽ không lợi dụng ngươi để ép buộc hắn. Bởi vì... Ngươi về sau lại là người của ta."

Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái. Đối với loại người này đích thật là có chút không muốn nói chuyện.

Nàng hỏi: "Ngươi có phải hay không cùng Thời Ngọc một phe."

"Thời Ngọc." Nam tử suy nghĩ một chút."Người kia là ai."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn bộ dạng câu hắn tựa hồ không giống như nói dối. Nàng cũng là buồn bực.

"Ngươi là ai." Nhạc Thiên Tuyết thanh âm lạnh xuống."Chẳng lẽ ngươi cũng không cho ta biết rõ ta lên thuyền hải tặc nào sao."

"Thuyền hải tặc. Thuyền này của ta sao lại là thuyền hải tặc rồi." Nam tử nói."Cái này đầu gì cũng là một cái tiểu thiên đường đây. Ngươi xem có ta tài nghệ song toàn bậc này. Ngươi cần gì phải trở về bên người thợ Chiến Liên Thành. Bên kia không nhiều thú vị... Đi theo ta không phải rất tốt sao. Ta mang theo ngươi ăn được ăn. Mặc tốt nhất."

Nhạc Thiên Tuyết lại là sau khi quay đầu. Hắn nếu là không chịu nói. Hắn có nói nhiều hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

Hắn lại là tồn tại tâm tư như vậy. Xem ra nàng là càng phải thêm cẩn thận rồi. Võ công của người này lợi hại như vậy. Nàng muốn nghĩ biện pháp. Đáng tiếc lúc này đây đi ra ngoài nàng chỉ mang theo nhiều đan dược mà không mang theo mấy phần thuốc.

Nam tử nhìn nhìn qua. Nói: "Vậy thì thế này đi. Ngươi kể chuyện xưa đồ ta ngủ. Ta sẽ nói cho ngươi biết ta tên gì."

Nhạc Thiên Tuyết khò miệng co quắp. Nàng nói thẳng."Không nên."

Nam tử miệng ừ rử. Nói ra: "Ngươi... Cơ hội tốt như vậy ngươi rõ ràng cũng là không nắm lấy."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày."Cái kia... Ngươi ngồi xuống."

Nam tử liền hứng thú. Nói: "Tốt tốt. Ngươi nói."

"Trước kia có tòa núi. Trên núi có tòa miếu. Trong miếu có tên hòa thượng..." Nhạc Thiên Tuyết lặp đi lặp lại nhiều lần những lời này.

Nam tử nụ cười kia chính là lui xuống. Liếc nàng một cái."Ngươi đây là trêu chọc ta."

Lúc này liền đến phiên Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười đứng dậy. Nói: "Đúng vậy a. Ai bảo ngươi hết lần này tới lần khác không nói đây."

Nam tử hừ một tiếng."Ta không nói. Lại để cho ngươi trong lòng nhủ thầm ta. Để quên Chiến Liên Thành kia đi mới tốt."

Nhạc Thiên Tuyết liếc mắt nhìn hắn."Ngươi không phải là trông thấy ta cùng hắn tốt rồi. Ngươi ghen. Cảm thấy ta cướp đi nam nhân của ngươi. Có bản lĩnh công bằng cạnh tranh a. Giam lỏng ta ở chỗ này làm gì. ."

Nam tử sững sờ. Cái này là nói cái gì vậy (ý bảo anh đồng tính đó)

Hắn sững sờ một cái. Đến khi phản ứng lại. Đã nói: "Thật sự là nói hươu nói vượn. Ta đây chỉ thích nữ nhân mà thôi."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta cùng với ngươi mới lần thứ nhất gặp mặt. Ngươi lại là mở miệng ngậm miệng đều là nói về Chiến Liên Thành. Chẳng lẽ không phải ăn dấm chua của hắn. Ngươi lừa gạt ai đó."

"Chúng ta lần thứ nhất gặp mặt." Nam tử nói."Chúng ta thế nhưng là đã gặp nhiều lần rồi. Ta chỉ không muốn cho người thợ Chiến Liên Thành kia đập ngươi. Hừ. Hắn đó có thể tốt một chút. Bất quá cũng chỉ là một người thợ. Cái này sao có thể so với ta. Nếu như ngươi là theo chân hắn. Ngươi nhất định sẽ phải hối hận."

"Chuyện của ta. Ta tự biết. Nhưng mà ta lại... Chưa bao giờ thấy qua ngươi a. Làm sao lại gặp nhiều lần rồi."

Nam tử chính là ngáp một cái. Tựa hồ là không muốn nói rồi.

Hắn chính là tùy ý tại trên giường nằm xuống. Cũng mặc kệ Nhạc Thiên Tuyết gọi. Đã nói: "Ta ngủ. Đến. Cùng ta ngủ tại đây. , "

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng hô hào: "Ngươi xuống dưới. Ngươi không phải có phòng ngủ của mình sao. . "

Nam tử trực tiếp nhắm mắt lại. Cũng là không có quan tâm đến nàng nữa

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn vẫn là bộ dạng không nhúc nhích. Cũng là tức giận rồi. Cái này tại sao có thể có người như vậy. Da mặt rất dày.

Nàng hừ một tiếng. Chính là đá hắn một cước."Ngươi xuống dưới."

Nam tử không có để ý tới nàng.

Nhạc Thiên Tuyết trông thấy như vậy. Ngược lại là nổi lên tâm tư khác.

Một ngón châm từ trong tay nàng bắn ra. Bất quá cũng chính là trong nháy mắt. Ngón châm kia đã bị hai ngón tay của nam tử kẹp lấy.

Nam tử đến hai con mắt đều không mở ra. Liền thần nhiên nói: "Tiểu mỹ nhân. Đánh lén cũng không phải là thói quen tốt. Nếu như ngươi là còn như vậy. Ta sẽ đem ngươi cho buộc trở lại."

Nhạc Thiên Tuyết nhú lại lông mày. Cũng là không có biện pháp. CHút tài mọn của nàng trước mặt nam nhân này một điểm hữu dụng cũng không có(không dùng được).

Nàng đều muốn xuống giường. Không muốn cùng hắn ở đây cùng trên một cái giường.

Bất quá nam tử liền đem cái ngón châm bắn ra. Ngăn lại nàng.

"Chân không nên đứng trên mặt đất. Dễ dàng lạnh đây." Nam tử này mặc dù nói chính là quan tâm. Bất quá nhưng là mang theo uy hiếp.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm phẫn nộ. Bất quá nam nhân này ngữ điệu đặc biệt chăm chú. Nếu như nàng là không nghe lời. Vậy cũng hắn cũng có thể không khách khí như vậy.

Suy nghĩ một chút. Nàng đành phải là cuộn mình đến trong góc.

Nam tử nghe động tĩnh của nàng. Sau đó mới an tâm cười cười.

Mà lúc này. Chiến Liên Thành ở bên kia đã tức giận đến phát hỏa.

Truy tình cùng hạo Nguyệt đều là tìm không thấy người. Mà Chiến Vân Ca còn ở bên cạnh khóc sụt sùi. .

Chiến Liên Thành sắc mặt đen đến đáng sợ. Hắn nói ra: "Đã đủ rồi. Khóc cái gì đây."

Chiến Vân Ca đành phải nói là: " ca ca. Ta thật sự... Ta thật không phải là cố ý đấy. Ta chỉ là... Chỉ là muốn nhường cho Dao tỷ tỷ..."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Cướp đoạt đồng tiền Viên gia

Chiến Vân Ca từ trước đến nay chưa từng bao giờ thấy Chiến Liên Thành tức giận như vậy. Trước kia. Coi như mình gây ra bao nhiêu chuyện. Chiến Liên Thành mặc dù là không quá cao hứng. Bất quá còn chưa bao giờ nói nặng lời với nàng.

Nàng hiện tại ngược lại là biết rõ. Nhạc Thiên Tuyết đối Chiến Liên Thành mà nói là cỡ nào quan trọng.

Nàng bả vai rút thút tha thút thít đáp đầy. Trông thấy sắc mặt Chiến Liên Thành . Không dám nói lời nào.

Truy tình nhìn thấy vậy. Đợi Chiến Liên Thành sắc mặt tốt hơn một chút. Hắn mới lên tiếng: "Vương gia. Không nên trách cứ vân ca tiểu thư."

Chiến Liên Thành lạnh lùng lờn truy tình. Truy tình lập tức cũng là không dám nói lời nào. Chiến Liên Thành tự nhiên biết rõ Truy tình an tâm cái gì. Tất cả mọi người che chở Chiến Vân Ca. Nhạc Thiên Tuyết đối với mọi người là không quan trọng

Chiến Vân Ca tính tình kia đã quen được dung túng. Hiện tại sẽ không đến. Vậy rút cuộc đến không kịp rồi.(Ngây thơ quá nên bị lừa, chưa nhìn rõ lòng người hiểm ác cứ nghĩ ai cũng tốt không lừa ai, giờ thì gây họa).

Hạo Nguyệt đem truy tinh kéo sang một bên. Sau đó mới nói: "Vương gia. Việc cấp bách. Vẫn nên đi tìm được Nhạc Tiểu thư rồi hãy nói."

Chiến Liên Thành tỉnh táo lại. Chính là nói ra: "Đem chuyện vừa rồi nói lại một lần nữa."

Chiến Vân Ca âm có chút run rẩy. Nhìn nhìn Chiến Liên Thành. Thấy sắc mặt hắn không còn tối sầm như lúc này. Nàng mới tăng dũng khí để nói. Nói: "Ta nửa đường. Bị thời Ngọc tỷ tỷ kéo sang một bên. Nàng chính là nói với muội một chút. Nói biết rõ huynh thích người khác. Chính là muốn tìm cơ hội muốn nói với huynh rõ ràng. Giải thích rõ ràng. Tranh thủ một lần cơ hội. Ta biết rõ ca ca là sẽ không để cho nàng tiến gần. Liền đem mặt nạ da người đưa cho nàng."

Hạo Nguyệt cùng Truy tinh liếc nhau một cái. Thời Ngọc quả nhiên chính là tâm cơ trùng trùng điệp điệp(lòng dạ đen tối hung hiểm). Hơn nữa Chiến Vân Ca cũng là mềm lòng. Cho rằng Thời Ngọc còn là Thời Ngọc trước đây. Cái này rõ ràng đã bị Thời Ngọc nói dăm ba câu đã bị lừa.

Chiến Liên Thành tiếp theo liền hỏi: "Sau đó thì sao."

Chiến Vân Ca cứ tiếp tục nói: "Sau đó Thời Ngọc lại là đánh ngất xiu vào muội sau đó muội liền cái gì cũng không biết rồi. Chờ muội tỉnh lại. Liền lập tức trở về đây."

Kỳ thật Chiến Vân Ca về đây xem như là đã chậm rồi. Bởi vì Chiến Liên Thành an bài người ở bên ngoài đều bị giết sạch. Đó cũng là chuyện tốt mà Thời Ngọc làm.

Lúc ấy là hắn biết đã xảy ra chuyện gì. Bất quá không nghĩ đến. Muội muội mình là đồng lõa.

Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết tung tích không rõ. Chiến Liên Thành mặt đối với muội muội của mình. Lại là trong lòng khó chịu.

Chiến Liên Thành sau khi quay đầu. Đối với Hạo Nguyệt nói ra: "Dạ thành chủ có phái người đi tìm hay không."

Hạo Nguyệt gật đầu. Nói ra: "Đã thông báo cho Dạ thành chủ. Nhưng mà cái này Dạ thành gần đây tụ tập rất nhiều người. Hỗn tạp rất nhiều. Cũng không biết có thể hay không tìm được."

Chiến Liên Thành cũng không muốn nghe đến câu này. cảm giác Trong mắt lại là lộ ra vài phần lẳng lẹ ác liệt.

Nhạc Thiên Tuyết hiện tại tung tích không rõ. Không biết là có hay không đã trúng độc thủ của Thời Ngọc.

Không thể tưởng được Thời Ngọc lúc này đây đối với Nhạc Thiên Tuyết ra tay. Chiến Liên Thành trước kia có thể dễ dàng tha thứ một chút. Nhưng mà lúc này đây liên quan đến Nhạc Thiên Tuyết. Hắn nhưng lại sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

Chi tiếc. Những năm này Thời Ngọc mất tích. Hơn nữa cũng không hề có tin tức. Sau lưng nàng nhất định là có một thế lực. Bằng không thì Chiến Liên Thành sẽ không tìm thấy nàng.

người sau lưng Thời Ngọc là ai. Chiến Liên Thành rất muốn biết.

Bất quá hiện nay hắn cũng là lo lắng cho Nhạc Thiên Tuyết. Thời Ngọc tung tích cũng là tìm không thấy. Quả nhiên là phiền toái.

Chiến Liên Thành sắc mặt lạnh lùng. Suy tư một chút. Chính là thay đổi một bộ quần áo. Mang theo mặt nạ màu bạc. Liền cũng đi ra ngoài.

Hạo Nguyệt cùng Truy tinh tự nhiên là ngăn cản không được đấy. Chỉ hy vọng Nhạc Thiên Tuyết có thể dựa vào năng lực của mình thoát nguy

Chiến Vân Ca thấy ca ca của mình rời đi. Lúc này mới thở ra. Chán nản ngồi dưới đất.

Nàng không tưởng được. Cái này sẽ biến thành như vậy. Mọi chuyện đều đang tốt lành lại vì mình mà thành ra như vậy.

Ánh mắt của nàng hồng hồng đấy. Cơ hồ là khóc đi.

Truy tinh vội vàng liền đi nâng dậy Chiến Vân Ca. Nói ra: "Vân ca tiểu thư. Vương gia chẳng qua là quá lo lắng cho Nhạc tiểu thư thôi. Cho nên mới nặng lời như vậy."

Chiến Vân Ca nhẹ nhàng lắc đầu. Chỉ nói là: "Ta ta lúc này đây thật là sai rồi. Đều là ta không tốt. Lúc này đây hại Nhạc tỷ tỷ "

thời điểm Lúc này. Truy tinh đành phải là an ủi: "Không có gì đáng ngại. Nhạc tiểu thư mỗi một lần đều biến nguy thành an. Nàng rất thông minh. Nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Thế nhưng là hắn biết rõ. Thời Ngọc vô cùng lợi hại. Nhạc Thiên Tuyết coi như là thông minh. Nhưng võ công không thể so với Thời Ngọc. Huống chi Thời Ngọc từ nhỏ liền ưa thích nghiên cứu độc vật (các loại độc). Lúc này đây Nhạc Thiên Tuyết xem như gặp được địch thủ rồi.

Chiến Vân Ca lắc đầu. Không muốn nói nữa.

Nhưng lại thấy Chiến Liên Thành đi ra ngoài tìm Nhạc Thiên Tuyết rồi. Đó cũng là không có biện pháp.

Bởi vì vậy căn bản là tìm không thấy người. Liền bóng dáng Thôi Ngọc cũng là không có trông thấy. Đến một manh mối cũng không có.

Đã thấy thời gian diễn ra hội đấu giá đã tới. Dạ thành càng là nhiều người.

Như vậy tìm người càng là không khó khăn. Chiến Liên Thành ở ban ngày làm việc không tiện.

Hắn một đêm không ngủ. Cũng không tâm tư gì nghĩ đi đến hội đấu giá của Nhan gia.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết giờ phút này chính là bị nam tử áo tím mang vào hội đấu giá. Buổi đấu giá này là mỗi năm tổ chức một lần. Thế nhưng là hào hoa. Hơn nữa thiếp mời của nam tử này cũng là lợi hại. Là màu vàng đấy. ấ sai vật liền mang theo bọn họ đến hàng ghế ở lầu hai. Đây là chỗ tốt nhất.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm kinh ngạc. Tuy rằng Chiến Liên Thành cũng là có thể bắt được thiếp mời màu vàng. Thế nhưng vị trí chỗ ngồi này lại là tốt nhất trong phòng. Cái này lại là thuộc về nam tử áo tím này.

Nàng ngồi xuống. Liền nâng lên tay của mình. Cổ tay cô cuốn một sợi dây đàn. Nói: "Có thể cởi ra được rồi."

Nàng không chỉ phải đội mũ rộng vành. Hơn nữa nam tử áo tím này phòng ngừa nàng chuẩn đi. Lại là dùng dây đàn chới chặt cổ tay nàng.

Một khi nàng có một chút dị động. Cái mạng nhỏ kia của nàng chính là không còn.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không dám lộn xộn. Dù sao cái mạng nhỏ của mình rất là trọng yếu. Hơn nữa đi theo sau nam tử này có rất nhiều Nhạc Cơ. Đều là võ công cao cường đấy. Nàng sao có thể có biện pháp chạy trốn đây.

Nam tử nở nụ cười một tiếng. Chính là nói ra: "Tốt rồi. Ngươi thực nghe lời."

Tay của hắn bắn ra. dây đàn chính là được cởi ra.

Nhạc Thiên Tuyết rút tay về. Sờ lên cổ tay của mình. Lưng đều toát ra mồ hôi lạnh rồi. Nam tử này đối với những người khác cười đều là mang theo hàn ý đấy. Bất quá đối với lấy nàng coi như có vài phần ôn hòa.

Tại sao phải bất đồng như vậy. Nàng càng là kỳ quái. Chẳng lẽ mình trước kia thật sự đã gặp hắn.

Nghĩ như vậy. Nàng lại là nhìn quanh toàn trường. Cũng không thấy Chiến Liên Thành.

Nàng lại là nóng lòng. Hôm nay là cơ hội duy nhất rồi. Làm không tốt. Qua hôm nay nàng sẽ bị nam tử áo tím này đưa đến địa phương nào cũng không biết. Về sau muốn quay về càng khó hơn.

Nàng âm thầm nắm chặt nắm đấm. Bất quá biểu hiện ra ngoài lại là cực kỳ bình tĩnh. Nam tử kia rót cho nàng một ly trà. Trà hắn uống đều là trà thượng hạng.

"Tiểu mỹ nhân. Uống trà." Nam tử nói qua. "Hôm nay không biết Nhan gia đấu giá vật gì đây. Nếu là có nhạc khí chính là tốt nhất rồi."

Sau lưng Nhạc Cơ lập tức chính là trình lên một quyển vở nhỏ. Lại để cho nam tử xem qua. "Công tử. Đây là tờ danh sách đấu giá."

Nam tử tiện tay cầm qua đến vừa nhìn. Hừ một tiếng. "Những đồ vật này đều không thú vị. Tiểu mỹ nhân. Ngươi xem một chút xem có thích thứ gì không. Ta đều mua cho ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là cầm qua đến nhìn nhìn. Cái tờ làm danh sách kia cũng được làm rất tốt. Không chỉ có là có phác họa hình ảnh. Đến tên và nguồn gốc cũng được ghi chú rõ ràng.

Sau đó nàng chính là nhìn trúng một vật. Chính là nói: "Ta phải có cái này."

Nam tử nhìn thoáng qua. "Băng linh hồn châm. Đây là của đệ nhất thái Y tiền triều từng sử dụng. Nghe nói là nó đặc biệt công hiệu. So với ngân châm bình thường thể thế hơn là lợi hại hơn. vài lần."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Đây chỉ là truyền thuyết. Hơn nữa nàng không thấy tận mắt. Nàng cũng là không xác định. Nếu là thật sự có lợi hại như vậy. Vậy có người mua cho nàng đó cũng là thật tốt.

Nam tử cười cười. "Tốt. Liền mua cái này."

Nhưng này băng linh hồn châm giá quy định cũng là năm ngàn lượng. Đây cũng không phải là số lượng nhỏ rồi. Nam tử này tựa hồ rất cam lòng.

Buổi đấu giá này cũng sắp bắt đầu. Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy nhiều người quen biết. Nhưng chỉ là không có Chiến Liên Thành. Cùng mình quan hệ tốt một chút cũng là không có.

Nàng hiện tại ngược lại là ảo não rồi. Vì cái gì trước kia liền không hảo hảo qan hệ với người ngoài tốt một chút. Hiện tại không có người cứu mạng rồi. Rõ ràng còn nói hơn người.

Bất quá may mắn. Nhạc Thiên Tuyết sau đó nhìn thấy Nhan Sông. Hắn đang cùng người kiểm kê lại một chút đồ vật.

Nếu là nhan sông.

Nhan sông cùng Chiến Liên Thành cũng là có chút điểm giao tình. Vậy lựa chọn thông báo cho Nhan Sông cũng không tệ.

Cái kia làm như thế nào thông báo cho Chiến Liên Thành đây.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Lại là trong lòng bàn tay đồ mờ mờ. Cảm thấy thế nào đều là không ổn. Chủ yếu là nam tử này cùng Nhạc Cơ sau lưng nhìn chăm chăm nàng.

Lúc này. Đã là có người trình lên chuông nhỏ đấu giá. Phòng đấu giá này cũng sắp bắt đầu.

Nam tử nhàm chán nâng má. Ngáp một cái. Chậm rãi từ từ nói: "Tiểu mỹ nhân. Ngươi xem đi. Ngươi trông mong Chiến Liên Thành cũng là không đến. Ngươi cũng là không cần nhìn nữa."

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu nhìn hắn. Lên tiếng: "Ngươi cũng là không ngu ngốc. Biết rõ ta đang tìm hắn đây."

"Đó là tự nhiên." Nam tử khẽ cười một tiếng. "Trong lòng ngươi muốn cái gì. Ta đều là nhìn thấy tận mắt đấy. Thế nào. Là không phải muốn thông báo cho Nhan Sông đang bề bộn kia chứ. Ta khuyên ngươi nên vẫn là thôi ý định đó đi. Bởi vì ngươi đi tìm hắn. Ta sẽ trước hết giết hắn."

Nhạc Thiên Tuyết cả kinh. "Làm sao ngươi biết ta đang suy nghĩ gì. "

Chẳng lẽ hắn có thể đọc được suy nghĩ. Không có khả năng. Trên đời này chỉ sợ không có người có dị năng như vậy.

Nam tử khoe miệng ngoác một cái. Càng cao hơn. "Ngươi sai rồi. Ta chính là có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác."

Nhạc Thiên Tuyết càng là kinh ngạc. Nam tử này đích thật là quá mức khó giải quyết. Tự mình nghĩ cái gì đều bị hắn biết.

Đến Như vậy. Nàng nhưng lại là không thể lại suy nghĩ cái gì. Miễn là để cho nam tử này biết được.

Nam tử tựa hồ là biết rõ nàng đang suy nghĩ gì. Cái kia hiệu quả và lợi ích càng đậm. Nói tiếp: "Tiểu mỹ nhân. Vậy ngươi cũng đừng có tính toán làm gì. Ngoan ngoãn ngồi xuống. Bằng không thì ta sẽ cho nơi này máu chảy thành sông đấy"

Nhạc Thiên Tuyết lần này cũng không dám suy nghĩ cái gì nữa. Nam tử này võ công cực cao. Có năng lực như vậy. Hơn nữa hiện tại mình muốn nhờ cậy hắn cũng chuyện không dễ dàng gì.

Nàng càng là trấn định lại. Nếu như như vậy. Vậy trước tiên xem trọng hội đấu giá này rồi hãy nói.

Thấy nàng yên ổn lại. Nam tử cũng là sau khi quay đầu. cũng Không nhìn lại nàng.

Đây là tiểu đồ ngọc. Quá thú vị.

Nhan sông là chịu trách nhiệm là hội đấu giá lần này. Lúc này đấu giá đã bắt đầu. Lần đấu giá này tổng cộng đấu giá sáu đồ vật. Mỗi một đồ vật đều là cực kỳ khó được. Nhưng đều có giá trị liên thành.

Lúc này. Đồ vật thứ nhất đã được mang ra đấu giá với giá ban đầu là ba vạn hai. Nhạc Thiên Tuyết cũng là tặc lưỡi. Đây chẳng qua là mấy đồng tiền nhỏ nhỏ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Vì niềm vui của mỹ nhân

Nàng thì thảo nói ra: "Có mấy đồng tiền nhỏ thôi sao mà đắt như vậy. Thật sự là kỳ vãn."

Nam tử chính là nói ra: "Tiểu mỹ nhân. Ngươi có chỗ không biết. Những đồng tiền được đúc từ huyền thạch thượng cổ mà thành. Chất liệu làm ra nó đã không tầm thường rồi. Hơn nữa bản thân đồng tiền có hai tác dụng. còn Có thể xem bói."

"Xem bói." Nhạc Thiên Tuyết hỏi. "Chẳng lẽ bất luận người nào đều có thể dùng."

"Đây cũng không phải như vậy. Cái này thuộc về một trong bốn đại gai tộc tiền triều... Đúng. Cái này trước là của Viên Gia. Nhưng mà khi đó tiền triều

diệt vong rồi. Lúc đấy những đồng tiền và cổ đẵng liền không rõ tung tích. Không biết vì sao những đồng tiền này lại rơi vào trong tay Nhan Gia. Bây giờ còn mang giá đầu giá. Đồng tiền cô nhiên là có chút lợi hại. Bình thường thầy tướng dùng tới nó. Cũng là có thể biết được một chút thiên cơ đấy. Nhưng muốn lợi hại hơn. Phải sử dụng một chỗ với cổ đẵng. Cái kia không chỉ có thể xem xét thiên cơ. Mà lại có thể sửa thiên mệnh. Bất quá đây cũng là chỉ có người của Viên gia mới làm được." Nam tử dài nói. Giải thích tường tận những thứ trước mắt.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Hỏi: "Cổ đẵng."

Nàng nhớ tới một sự kiện. Khi đó nàng cũng là ở tại Dạ thành thầy bói mua một ngon cổ đẵng. Cầm sau khi trở về. Ân Tô Tô nói là có thể coi bói.

Chẳng lẽ...

Nàng hé mắt. Chính là lập tức cầm đến tờ giấy gọi thiêu các đồ vật đầu giá. Thấy ược những đồng tiền và cổ đẵng có hoa văn giống nhau.

Lúc này. Những đồng tiền này đã được chào với giá 5 vạn hai.

Lúc này đã thấy đồ vật sắp được bán đi. Nhạc Thiên Tuyết chính là lập tức rung chuông. Thuận miệng đã nói: "Mười vạn lượng."

Nam tử lập tức chính là trừng to mắt.

Mọi người trong phòng đầu giá đều hướng về phía nàng. Nhưng mà chỗ nàng có tấm lụa mỏng che chắn. Cho nên người khác cũng chỉ là trông thấy một cái bóng mà thôi.

Nhạc Cơ cũng là tức giận. Nói ra: "Cô nương. Người có phải hay không có chủ tâm đấy. mấy đồng tiền nhỏ này mà cô hô những Mười vạn lượng. . Người có tiền giả à. "

Nhạc Thiên Tuyết mở trừng hai mắt. Nói ra: "Ta có. Nhưng mà công tử nhà người phải trả ta về. ta mang ngân phiếu đến."

Nam tử sắc mặt quái dị lập tức thay đổi. Hắc hắc cười cười."Mười vạn lượng. Ta cho được. Người còn thích gì. Tất đều mua đi."

Những Nhạc Cơ lại là kinh ngạc. Kỳ quái. chủ tử của Các nàng lại là đối với một tiểu nha đầu sùng ái như thế.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là nhẹ nhàng thở ra. Nếu như hần nói như vậy. Đồ vật Viên gia kia cần phải bảo vệ. Nàng cũng có thể đưa cho Tô Tô rồi.

Ân Tô Tô đã có thứ này. Mới cũng coi là chính thức truyền nhân Viên gia đây.

Mười vạn lượng cũng là giá không nhỏ rồi. Bất quá lúc này. Dưới lầu có người rung chuông.

Nàng nhìn sang. Cái này lụa mỏng cũng là đặc biệt. Từ bên ngoài thấy thì thấy không rõ. Từ bên trong nhìn. Thì cũng chẳng khác gì như không có vật chắn.

Người dung chuông kia chính là Ngọc Chi Dương. Thần thái của hần đậm mạc. Tựa hồ là đối với những đồng tiền này là nhất định phải có.

Nàng trong lòng suy nghĩ. Cái này nhất định là lão Hoàng Đế bắt hần đến đây. Mục đích chính là không cho tứ giá gia tộc phục sinh.

Nàng lại rung chuông thêm lần nữa. Cùng Ngọc Chi Dương so đầu giá cả.

Hai người độ sức một phen. Lúc này đã là nên đến mười một vạn lượng.

Nam tử sắc mặt cũng là nhìn không được tốt. Nói: "Muốn tranh đồ cùng ta. Là không muốn sống nữa."

Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt liếc hần một cái."Đừng chỉ nói xuông. Hần đối với những đồng tiền kia chính là nhất định phải có."

Nam tử hừ một tiếng."Chỉ bằng hần. Yên tâm đi. Hần sẽ không có bản lĩnh này."

Tay của hần vừa nhấc. Chính là mấy dây cung từ trong tay áo lộ ra. Có thể nhìn ra được. Đây là vũ khí tùy thân của hần.

Hần liền hơi hơi bán ra. Cái kia âm luật rất nhẹ. Cơ hồ là rất khó nghe thấy.

Bất quá lúc này Ngọc Chi Dương chính là ngực buồn bực một chút. Liền cũng là không nhúc nhích được.

Hần sắc mặt tái nhợt. Không biết từ chỗ ấy nội lực cường hần làm cho hần không nhích được.

Hần muốn rung chuông lần nữa mà không thể. Muốn nói câu nào cũng là khó nói ra.

Hần thờ phì phò. Cơ hồ là thiếu chút nữa không nói nên lời rồi.

Trận này. Cũng bởi như thế. Nhạc Thiên Tuyết chiến thắng.

Nhạc Thiên Tuyết cao hứng không thôi. Quay đầu nhìn nam tử kia trong tay dây cung tuyền. Không thể tưởng được còn có loại công năng này. Quả thực là thật lợi hại.

"Cao hứng." Nam tử hỏi. "Đã nói hần không có khả năng giết được đồ của chúng ta mà."

Hần cũng là tự hào. Tại trước mặt nữ nhân lại thể hiện lợi hại như vậy. Mặc cho ai đều là cảm thấy trên mặt có ánh sáng.

Nhạc Thiên Tuyết gạt đầu. "Xem ra nội công của ngươi hoàn toàn chính xác rất không tồi."

Nam tử nhướng nhướng lông mi. Cái kia thần sắc càng là lộ ra kiêu mị. "Đó là tự nhiên. Chiến Liên thành xem ra còn kém ta."

Đây cũng là Chiến Liên Thành mới có thể so sánh. Nhạc Thiên Tuyết cũng chỉ là khoe miệng co quắp. Không muốn nói thêm.

Những đồng tiền kia được người mang nên. Nam tử kia trực tiếp là lại để cho Nhạc Cơ đi trả tiền.

Đồng tiền tổng cộng là có sáu miếng, màu sắc vẫn là còn rất tốt đây. Không như những đồng tiền xưa cũ. Nàng cảm lấy đến một miếng nhìn nhìn. Phía trên sáng bóng càng là đẹp mắt vô cùng.

Nàng chính là nói: "Thật sự là thần hồ kỳ kỳ."

Nam tử đã nói: "Bằng không thì ngươi cho rằng tiền của tứ đại gia tộc tiền triều là đậu hũ. Lấy cái này ra mà nói Nhan gia Mặc dù là có chỗ dao động. Nhưng lại hiện nay trong ba nước cũng không có nước nào dám động vào Nhan Gia. Coi như là có. Đó cũng là không dám làm quá phận. Nhan gia đã có trăm năm cơ nghiệp. Cũng không phải là nói đùa."

Nhạc Thiên Tuyết gạt đầu. đầu óc buồn bán của Nhan gia chính là so sánh không nổi.

Nhan gia một khi ngã xuống. Thiên hạ này chỉ sợ sẽ là dân chúng làm than rồi. Mặc dù thời cổ đại buôn bán không mấy phát đạt. Nhưng một khi buôn bán ra đời. Đó cũng là sẽ khiến một loạt hồi đề đấy.(chỗ này khó hiểu)

Lúc này. Đã bắt đầu đầu giá món đồ thứ hai, Nhạc Thiên Tuyết không mấy hứng thú với cái này. Nàng chính là hết sức chuyên chú nhìn những đồng tiền kia.

Bất quá cái này một ít nàng cũng là không hiểu. Nàng trước thu hết. Đến lúc đó cho ân Tô Tô cũng giống như vậy đấy.

Nam tử liền đến hứng thú. "Ngươi bỏ ra giá tiền rất lớn mua thứ này. Là vì cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày. "Mắc mớ gì tới ngươi."

"Cái kia tự nhiên là có liên quan tới ta. Ngươi hao phí nhưng là hao phí tiền của ta."

"Vậy ngươi coi như ta là vì hậu nhân Viên gia. Cái này thôi đi." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Nam tử nở nụ cười một tiếng. Cao thấp đánh giá nàng thoáng một phát. Đã nói: "Ngươi mở to hai mắt nói lời bịa đặt a. Nói như vậy cũng là nói được đi. Cũng không sợ người khác cười đến rụng răng a."

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi. "Nói được chính là mình biết rõ là được. Nếu như vậy. vậy ngươi cũng biết hậu nhân Viên gia là ai."

"Viên phong sao. Bất quá hần lúc trước đã bị người bắt đi. Hiện tại liền không tiếng động. Đoán chừng là chết rồi." Nam tử nói qua. "Đã chết cũng tốt. Ta cũng là chán ghét cái tên Viên Phong này."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Hần quả thật là biết rõ.

Bất quá hần chỉ biết rõ Viên phong mà thôi. Mà không biết ân Tô Tô.

. . . . Trong nội tâm nàng rõ ràng chính là nghĩ đến ân Tô Tô. Vì cái gì hần liền không có đọc được đây.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Bỗng nhiên liền nghĩ đến một cái mấu chốt. Đúng rồi. Mình bây giờ nhưng lại không có nhìn vào mắt hần.

Nguyên lai là như thế này.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng thở ra. Nguyên lai còn có thể tránh như vậy.

Nàng liền nhịn không được cười lên một tiếng. Về sau chính mình không nhìn hần. Vậy không phải lo bị lộ.

Nam tử thấy nàng nở nụ cười. Liền hỏi: "Ngươi cười cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không nhìn hần. Miễn cho lại bị hần lại đọc được suy nghĩ trong lòng nàng.

Nàng đã nói: "Cười ngơoi mạnh khỏe. Thôi đi. Hôn nữa ngơoi thật giống như cũng biết rất nhiều thứ. Chẳng lẽ ngơoi là người của lão hoàng đế."

Nàng vừa mới nghĩ tới. Chính là chỉ có khả năng như vậy.

Nam tử cười. Nói: "Sai rồi sai rồi. Ngơoi đoán lại đi."

Nhạc Thiên Tuyết vẫn lạnh lùng nói ra: "Ngơoi đã nói không phải. Ngơoi cái này cũng là người kỳ quái. Ta cũng là không muốn cùng ngơoi có quá nhiều tiếp xúc."

Nhưng nam tử hết lần này đến lần khác lại nhích lại gần nàng một chút. Nói: "Liên muốn cùng ngơoi tiếp xúc thì thế nào. Ngơoi xem. Ngơoi đoạn đường này cũng là theo chân của ta."

Hắn thuận tay một đưa ra. Chính là bắt được tay của nàng.

Nhạc Thiên Tuyết lại là nổi giận. "Ngơoi làm gì thế. Buông ra."

Nam tử cũng là da mặt dày. Nói: "Ta sẽ không thả. Ngơoi tay này có thể bị Chiến Liên Thành lôi kéo. Chẳng lẽ ta không thể cầm sao."

Nhạc Thiên Tuyết hừ một câu: "Ngơoi cùng hắn làm sao có thể giống nhau."

"Như thế nào không giống nhau. Hắn còn là một người thọt. Phương diện kia cũng không biết là có được hay không đây. Ngơoi nếu là muốn nửa đời sau hạnh phúc. Con cháu đầy đàn. Ta thế nhưng là lựa chọn tốt nhất."

Mấy Nhạc Cơ đều là cười cười. Hôn nữa mặt cũng là có chút điểm hồng hồng đấy.

Nhạc Thiên Tuyết khẽ giật mình. Cái này không thể tưởng được rõ ràng còn có người da mặt dày như vậy.

Nàng liền một châm dính tại trên mặt bàn. Âm thanh lạnh lùng nói: "Nếu như ngơoi là cảm giác mình thật lợi hại. Ta có thể giúp ngơoi phế nó đi. Một châm liền đối phó."

Nam tử biến sắc. Hắn cũng là biết rõ y thuật của nàng. Nàng nếu là xuất thủ. Cái kia thật đúng là sẽ thật sự phế bỏ.

Hắn đành phải là ngoan ngoãn không nói. Bất quá cũng không buông tay Nhạc Thiên Tuyết ra.

Nhạc Thiên Tuyết cũng chỉ muốn chánh thôi. Người này tính tình cổ quái. Hiện tại cũng chỉ có cách như vậy.

Cái này không bao lâu nữa. Liên đấu giả băng linh hồn châm

Nhạc Thiên Tuyết cũng là nhìn kỹ một chút. băng linh hồn châm mang theo màu lam nhạt nhạt. Tựa hồ còn là một loại thể khí. Còn có thể lưu động đấy.

Nàng lông mi hơi lên. Đã nói: "băng linh hồn châm quả nhiên là đồ tốt. So với ngân châm bình thường lợi hại hơn rất nhiều. Một châm xuống dưới. Công hiệu lớn hơn."

Nam tử cũng là nhìn nhìn. "Thần kỳ như vậy. Dù sao sinh nhật 17 tuổi của ngơoi cũng chuẩn bị đến rồi. Ta liền mua đến đưa ngơoi đi."

Nhạc Thiên Tuyết vốn là có chút hưng phấn. Bất quá nàng lại là sững sờ. "Làm sao ngơoi biết sinh nhật của ta sắp đến."

Nam tử cười cười. "Ngơoi lại đoán. Đoán đúng có thưởng."

Nàng càng là cảm thấy quái dị rồi. Trong nội tâm nàng cũng biết rõ lắm sinh nhật của mình. Hắn làm sao sẽ biết rõ. Chẳng lẽ là hắn cẩn thận tra xét mình. Cho nên mới biết rõ.

Thế nhưng là nàng có tài đức gì. Lại để cho hắn nhớ kỹ ngày sinh của mình như vậy.

Nàng mím môi. "Ngơoi cũng đừng nói ngơoi yêu thích ta. Cho nên mới phải nhớ kỹ. Trong mắt ngơoi là có nhu tình. Nhưng đây không phải là tình yêu nam nữ."

Ánh mặt này cùng ánh mắt của Chiến Liên Thành có chỗ khác biệt. Nhạc Thiên Tuyết vẫn có thể nhìn rõ ràng. Cho nên hắn cũng từ khi bắt đầu cũng là không tin lời hắn nói.

Cái gì đi theo hắn... Hắn đối với nàng tựa hồ chẳng qua là cảm thấy thú vị.

Nam tử nụ cười tươi ngừng lại. Sau đó lại là khôi phục bình thường. Nói: "Quả thật là có chút ít thông minh. Ngơoi tâm tư cũng là kín đáo. Vậy suy nghĩ thật kỹ. Ta đến tột cùng là người nào."

Hắn chính là không muốn nói thêm. Chính là rung chuông.

Lúc này đây băng linh hồn châm ngược lại là không mấy người muốn cướp. Bởi vì đại phu đều là không có tiền. Duy nhất chỉ có người có tiền muốn rung

chuông. Chính là chút ít gia đình giàu có muốn mua. Bởi vì gia đình giàu có có đôi khi sẽ nuôi đại phu để cho thuận tiện.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Cuộc chiến của hai người đàn ông

Nếu mua bằng linh hồn chậm. Có thể vì mạng mình liên tục vài năm.

Ai không sợ chết. Người có tiền càng là sợ chết.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là cười cười. Thì thảo nói ra: "bằng linh hồn chậm nếu dùng không đúng chỗ. Đó cũng là sẽ đoạt mạng người. Xem ra có ít người không hiểu. Có thể muốn tìm xui xẻo."

Nam tử chẳng qua là cố gắng lấy bằng linh hồn chậm này cho nàng. Giá cả đã là nên đến năm vạn hai. Coi như là cái giá này cũng khá cao rồi.

Bất quá vào lúc này. Có một người khoan thai đến chỗ. Nhan sông cũng là vội vàng đi nghênh đón.

Nhạc Thiên Tuyết trừng thẳng con mắt. là Chiến Liên Thành đến.

Nàng đều muốn đứng lên. Bất quá nam tử lại là chế trụ mạch tại tay của nàng. Cười mỉm nhìn xem nàng.

Nhạc Thiên Tuyết đây cũng là không dám lộn xộn rồi. Nhưng Chiến Liên Thành đến. Đây cũng là cơ hội duy nhất của nàng.

Hồ hấp của nàng có chút dồn dập. Cũng là toát ra mồ hôi.

Chiến Liên Thành cũng tránh khỏi phiền toái. Liền an vị dưới lầu.

Hắn lạnh lùng cơ hồ là tiêu điểm của hội trường. Lần này còn có rất nhiều người theo dõi hắn.

Chiến Liên Thành không thêm quan tâm. Hắn nhìn lướt qua bằng linh hồn chậm. Cũng là bộ dạng nhất định phải có.

Đây đối với Nhạc Thiên Tuyết có tác dụng rất lớn. Tuy rằng Nhạc Thiên Tuyết bây giờ là tìm không được. Nhưng hắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lúc này đây.

Thì cứ như vậy. Hai phe độ sức. Giá cả lại là đấu đã đến mười vạn lượng.

Toàn trường mọi người là kinh hô. Châm này lại nên tận giá như vậy. Nhan gia thế nhưng là lợi nhuận đại phát rồi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút điểm kinh hồn bạt vía đấy. Sợ nam tử sẽ ra tay ám toán Chiến Liên Thành.

Cũng vào lúc này. Nam tử lại kéo ra cung tuyền kia.

Nhạc Thiên Tuyết muốn ngăn cản. Bất quá sau lưng Nhạc Cơ lập tức liền rút ra Chủy thủ. Chống đỡ yết hầu Nhạc Thiên Tuyết. "Hào hảo ngồi xuống. Cô nương."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không thể triển khai.

Nam tử kích thích dây cung tuyền. Nhưng mà giờ phút này cũng là không có chỗ lợi gì. Hắn có chút nhũ mảy. Thấy Chiến Liên Thành quay đầu liền nhìn đến nơi này.

Sắc mặt hắn liền trầm xuống. "Chiến Liên Thành tốt. Mới bất quá là hai năm không gặp. Nội công của hắn lại là tăng nên không ít. Thú vị."

Chiến Liên Thành mặc dù muốn mua được bằng linh hồn chậm. Bất quá lúc này có một người một mực cùng hắn đấu giá. Cũng không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian. Hiện tại hắn còn ám toán chính mình. Cái kia quả nhiên là không thể nhận.

Chiến Liên Thành lần xe lăn. Hắn tay áo vung lên. Cái kia chính là có một đạo nội lực mạnh mẽ phát ra.

Nam tử kia hừ một tiếng. Lại là trực tiếp động thủ. Vậy hắn cũng là không khách khí.

Nhạc Thiên Tuyết càng là kinh hãi. Bởi vì nàng biết rõ nam tử này võ công không kém. Vậy Chiến Liên Thành có thể bị nguy hiểm hay không.

Tầm lụa mỏng đang trước Nam tử đã bị nội lực của hắn làm cho xé rách. Bất quá Nhạc Thiên Tuyết một bên thế nhưng là hoàn hảo không tổn hao gì. Vậy hắn là không muốn cho người khác nhìn thấy nàng.

Nam tử áo tím lóe lên. Cái kia đã là một dây cung tuyền bắn đi ra. Đem nội lực của Chiến Liên Thành cho hóa giải.

Chiến Liên Thành trông thấy nam tử kia. Con mắt chính là trừng thẳng. Hắn tại sao lại ở chỗ này.

"Chiến Liên Thành. Âm toán ta tính là cái gì. Có bản lĩnh đến cùng ta đánh một trận." Nam tử chậm rãi nói. Hắn dùng nội lực khổng lồ chế mấy cây dây cung tuyền. Cái kia bộ dáng lười biếng cũng là khuynh đảo chúng sinh.

Mọi người nhìn thấy dung mạo hắn. Đầu là ngược lại rút một cái hơi lạnh. Đây thật là đẹp.

Tuy rằng Chiến Liên Thành là so ra mà vượt hắn. Bất quá mọi người thấy Chiến Liên Thành nhiều hơn. Tự nhiên là có điểm ngán. Hiện tại nhìn thấy một người có thể so sánh cùng Chiến Liên Thành. Cái kia tự nhiên là hai mắt tỏa ánh sáng.

Có nữ tử cơ hồ là muốn té xỉu rồi. Bởi vì hắn mị nhãn đích thật là đủ mê người đấy.

Nhưng lại Chiến Liên Thành cũng là bất vi sở động (không động dấy di chuyển). Chậm nói: "Tử Dạ. Ngươi không ở Lương Tấn quốc làm đế vương. Đến Thiên Long Quốc xem nào nhiệt cái gì."

Lời này vừa ra. Mọi người lại là sợ ngây người.

Tử Dạ. .

Chính là Hoàng đế mới tàn bạo của lương Tấn quốc. . Làm sao lớn lên lại đẹp như thế.

Chiến Liên Thành ánh mắt lạnh nhạt. Hắn cùng với Tử Dạ đã giao thủ. Tự nhiên là biết rõ tướng mạo Tử Dạ.

Tử Dạ từ trước đến nay cũng rất ít lộ diện. Ngọc Chi Dương cũng là chưa từng gặp hắn. Lúc này hắn cũng là biết rõ. Vừa rồi người ngăn cản mình đến tột cùng là ai.

Mà Nhạc Thiên Tuyết càng là trừng to mắt. Nàng làm sao lại không thể tưởng tượng được. Rõ ràng chính là Chiến Liên Thành đã dùng nói qua về Tử Dạ.

Giờ phút này nàng lại là kinh hãi không dứt. Không thể tưởng được mình là rơi vào trong tay của hắn. Nàng còn tưởng rằng Tử Dạ cũng là một đại hán cường thế. Không thể tưởng được hắn rõ ràng lớn lên lại kiêu mị như thế. Không thể tưởng được. Hắn thì cứ như vậy có thể giết cha đoạt vị...

Tử Dạ cũng không nhìn nàng. Nhưng lại tựa hồ là biết rõ suy nghĩ trong nội tâm nàng. Liền đối Chiến Liên Thành nói: "Hắc hắc. Chiến Liên Thành. Ta biết rõ ngươi sẽ đến. Cho nên cũng là muốn đến xem cuộc vui một chút. thăm từ Cửa ta hình như là thăm dò được tin tức. Ngươi tìm người khắp nơi. Làm sao lại không đi tìm rồi. Hết lần này tới lần khác liền đến nơi đây cùng ta giật đồ."

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm rầu rĩ đấy. Chủy thủ trên cổ cũng là rất sắc bén. Hiện tại cổ của nàng đã là xuất hiện vết đỏ rồi. Có máu tươi chảy ra.

Nàng mân khăn bờ môi. Nghĩ đến biện pháp.

Nàng cũng nghe thấy Chiến Liên Thành lúc này nói ra: "Bỏ vương muốn đoạt. Vậy thì sao."

Tử Dạ liếm liếm bờ môi. Nói: "Vậy nhìn ngươi có mạng để đoạt không."

Ngón tay của hắn nhảy lên. Đó chính là có dây cung tuyền bắn ra.

"Vương gia." Hạo Nguyệt lập tức chính là rút thanh kiếm ném ra. Chiến Liên Thành tiếp trong tay. Âm vang hai tiếng. Liền đem cái dây cung tuyền kia cho ngăn lại.

Cái kia dây cung tuyền rơi xuống trên cây cột. Còn từ trên cây cột bay tới. Ở phía cây cột đằng kia có một nam tử bị trúng chiêu. Nức nở ngẹn ngào một tiếng chính là ngã xuống.

Lúc này. Hội trường mọi người là kinh hô. Xem ra Tử Dạ nổi tiếng là tàn bạo cũng không phải giả dối.

Mọi người chạy ra bên ngoài. Cũng mặc kệ buổi đấu giá này rồi. Chỉ có một chút người coi như võ công không tệ lưu lại. Trong đó có Ngọc Chi Dương.

Còn có mấy nữ tử không sợ chết. Cái kia đều là mê luyến tướng mạo Tử Dạ. Không đành lòng rời đi. Sợ sau khi rời đi sau này không có cơ hội nhìn nữa. (các chị này cũng điên cuồng ghê).

Tử Dạ hừ một tiếng. Trông thấy tình cảnh hỗn loạn như vậy. Buổi đấu giá này coi như là không thể tiến hành được nữa rồi. Vậy hắn làm sao có thể mua

băng linh hồn châm cho tiểu mỹ nhân của hắn.

Hắn cùng với Chiến Liên Thành qua vài chiêu. Tình cảnh là càng thêm hỗn loạn rồi.

Nhan sông thế nhưng là thiếu chút nữa liền quỵ xuống cầu hai vị lão tổ tông này. Lại là ở chỗ này ra tay. Hơn nữa hai người cũng đều là người không thể đắc tội được.

Hắn vội vàng hô hào: "băng linh hồn châm chẳng lẽ không thể dùng chân kim bạch ngân mua được sao. Làm gì vậy liền muốn động thủ đây. . Cùng lắm thì hai người mỗi người một nửa là được."

Chiến Liên Thành hừ một tiếng. Không đồng ý. Đây là Từ Dạ động thủ trước đây.

Từ Dạ càng chắc là sẽ không dừng tay rồi. Hắn nói ra: "Mỗi người một nửa. Cái kia không có khả năng. Đồ vật của ta. Cũng không thể là để cho người khác cùng ta giống nhau."

Hai người đánh chính là càng ngày càng kịch liệt. Cũng tổn thương đến mấy người rồi.

Từ Dạ hình như là sợ xúc phạm tới Nhạc Thiên Tuyết. Chính là bay xuống.

Lúc này. Những Nhạc Cơ đều là có chút khẩn trương. Sợ Từ dạ sẽ bị thương đây.

Chủy Thủ trên cổ Nhạc Thiên Tuyết hơi di động một chút. Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy. Trong nội tâm thầm nghĩ cơ hội đã đến.

Nhạc Cơ thế nhưng là không đem tâm tư đặt ở trên người nàng. Tay của nàng hơi chút khẽ động. Một cái chặt cổ tay. Đã là đem Chủy thủ cho bỏ ra.

Nàng nhạc cơ gần nhất chấn động. Phản ứng lại đem Nhạc Thiên Tuyết một lần nữa bắt được. Nhạc Thiên Tuyết đã là thối lui. Hơn nữa là còn một chương đánh ra.

Nàng động tác cực nhanh. Mấy Nhạc Cơ cũng là trở tay không kịp.

Từ Dạ quay đầu lại. Trông thấy phía trên tiếng vang lớn như vậy. Sắc mặt trầm xuống. Hắn làm sao lại đã quên. Tiểu mỹ nhân của hắn thế nhưng là một người không an phận.

Tay của hắn giơ lên. Lại là muốn quay trở lại. Bất quá lúc này Nhạc Thiên Tuyết dĩ nhiên là đem lụa mỏng cho giật ra. Nàng câu nói đầu tiên nói là: "Chiến Liên Thành. Ta ở chỗ này đây."

Chiến Liên Thành nghe thấy thanh âm. Cái kia cũng là cả kinh. Ngẩng đầu nhìn lại. Nhạc Thiên Tuyết đang đứng ở trong một rạp nhỏ ở lầu hai.

Trong lòng của hắn mừng rỡ vô cùng. Nàng bình an là tốt rồi.

Thấy Từ Dạ đều muốn quay trở lại. Chiến Liên Thành lúc này cũng là không quản được nhiều như vậy. Liên tiếp bay vọt ra mấy mũi ám khí. Ngăn cản Từ Dạ.

Từ Dạ bị ngăn trở. Thấy Nhạc Thiên Tuyết đã có cơ hội nhảy xuống. Hắn hừ một tiếng. Chính là nói: "Tiểu mỹ nhân. Ngươi chỗ này không thể thoát khỏi được đâu."

Hắn đứng ở một bên. Tay có chút giật giật. Những Nhạc Cơ kia đã là đem một cái đàn cổ mang đến. Từ Dạ ánh mắt chợt tối. Lúc này hắn tấu nhạc (âm công). Nhạc Thiên Tuyết ngực chính là khó chịu. Nàng liền đi cũng là đi không được nữa.

Sắc mặt nàng tái nhợt. Liền ngẩng đầu nhìn Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành vội vàng là vận công ngăn cản Ma Âm của Từ Dạ . Nhưng lại thuận đường bảo hộ Nhạc Thiên Tuyết.

Hai phe nội lực đều là cường thịnh. Chỉ khổ là những người khác. Đã liền hạo Nguyệt cùng Ngọc Chi Dương cũng là thiếu chút nữa ngăn cản không nổi.

Ngọc Chi Dương nhỏ ra một búng máu. Hôm nay hắn kiến thức được mở mang biết được sự lợi của Từ Dạ. Rút cuộc mình bạch hắn vì cái gì có thể làm Hoàng đế lương Tấn quốc rồi.

Mà Chiến Liên Thành là người duy nhất có thể chống lại Từ Dạ. Hắn cũng là biết rõ. Vì cái gì Nhạc Thiên Tuyết lại chọn Chiến Liên Thành rồi.

Ngọc Chi Dương trước lúc hôn mê. Đầu mơ mơ màng màng nhìn thấy Chiến Liên Thành không có một chút tổn thương. Càng đấu càng hăng.

Hạo Nguyệt đều muốn đi lên đem Nhạc Thiên Tuyết cứu ra. Nhưng là đụng phải mấy Nhạc Cơ ngăn cản.

Nhạc Thiên Tuyết nội lực tuy rằng còn tính có thể. Bất quá Từ Dạ giờ khắc này là nhắm vào nàng đây. Nàng coi như là có thể gắng gượng đi qua. Đó cũng là khó có thể toàn thân trở ra.

Từ Dạ xoay người một cái. Nhưng là châm ngòi một cái dây đàn. Đem Nhạc Thiên Tuyết cũng là giật qua. Nhạc Thiên Tuyết đã là mơ mơ màng màng

rồi. Bất quá nàng ngược lại là biết mình không có bị nội thương. Tử Dạ đối với nàng xem như lại lưu tình.

Tử Dạ nở nụ cười một tiếng. Khiêu khích nhìn xem Chiến Liên Thành. Nói: "Chiến người thọt. Muốn đoạt người của ra. Người cũng là quá không biết tự lượng sức mình rồi."

Chiến Liên Thành mân khần bờ môi. Nếu không phải hấn sợ xúc phạm tới Nhạc Thiên Tuyết. Hấn làm sao sẽ lại để cho Tử Dạ thực hiện được.

Hấn lạnh giọng nói: "Thả nàng."

Tử Dạ đã đưa đàn cổ trong tay giao cho Nhạc Cơ. Hấn tận lực ôm lấy Nhạc Thiên Tuyết. Nàng đã là hôn mê rồi.

Môi của hắn giật giật. "Mơ tưởng."

Tử Dạ sau đó chính là nhẹ nhàng rời đi. Chiến Liên Thành lập tức chính là đuổi theo mau. Nhưng chỉ nghe thấy thanh âm Tử Dạ truyền đến: "Nếu như người là đuổi theo đến. Ta nhưng là sẽ giết nàng."

Chiến Liên Thành nhưng lại không nghe. Bất quá đuổi theo sau khi ra ngoài. Chính là phát hiện không thấy bóng dáng Tử Dạ. Đã liền mấy bóng dáng Nhạc Cơ cũng là không trông thấy.

Chiến Liên Thành sắc mặt bất thiện. (không tốt)

Tử Dạ quả nhiên là không sợ chết rồi. Lại là một lần một lần khiêu khích hắn. Lúc này đây còn chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn.

Buổi đầu giá này nhiều người cũng đã hôn mê. Đã liền hạo Nguyệt cũng là ngăn cản không nổi.

Chiến Liên Thành thay đổi quần áo. Mặt nạ che mặt. Liền cũng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Đi một bước liền mất chân

Mà Tử Dạ tự nhiên là mang theo Nhạc Thiên Tuyết đã đi ra khỏi Dạ thành. Thuyền hoa kia là đi xuôi dòng nước. Cho nên tốc độ cũng là rất nhanh.

Hắn suy nghĩ một chút. Đã nói: "Chiến Liên Thành nhất định là sẽ đuổi theo đến đây. Ta biết rõ hắn và Thôi Ngọc có ân oán. Liền đem tin tức báo cho Thôi Ngọc. Nhìn hắn như thế nào lựa chọn."

Hắn vừa nói như vậy. Một Nhạc Cơ chính là lên tiếng. Lập tức phải rồi.

Tử Dạ lúc này mới đi nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết. Lúc này đây tiếc nuối nhất đấy. Chính là không có lấy được băng linh hồn châm. Nếu không phải có Chiến Liên Thành quấy rối. Vậy làm sao sẽ biến thành như vậy.

Cho nên. Tử Dạ trong lòng lại là mắng Chiến Liên Thành nhiều lần. Lúc này mới cảm thấy thư thái một chút.

Hắn cho sửa sang tóc xõa trên chán cho Nhạc Thiên Tuyết một chút. Ánh mắt cũng rất ôn nhu.

Một bên Nhạc Cơ nhìn. Chính là có chút đố kỵ rồi. Nhịn không được nhẹ giọng hỏi: "Vì cái gì Hà công tử đối với cô nương này sao lại quan tâm như thế."

Tử Dạ Tâm tình coi như không tệ. Liền cũng nói: "Bởi vì. Nàng là một người rất quan trọng."

Nhạc Cơ không hiểu. Đánh phải là lẳng lặng đứng ở một bên.

Tử Dạ cười không ra tiếng cười. Lại là sờ lên mặt Nhạc Thiên Tuyết.

Thuyền nhẹ nhàng trôi trên dòng sông. Đây đã là đã đến Thanh châu. Thuyền hoa là muốn dừng lại để thêm một chút đồ vật. Nhạc Thiên Tuyết đã sớm là tỉnh lại. Bất quá Tử Dạ thế nhưng là lo lắng cho nàng. Dùng dây cung tuyến trời buộc lấy nàng.

Như vậy. Nhạc Thiên Tuyết coi như là muốn tìm cơ hội chạy trốn. Vậy cũng là không thể nào. Coi như là nàng nhảy xuống sông. Tử Dạ cũng có biện pháp đem nàng tóm trở về.

Bất quá thuyền hoa hôm nay lại dừng lại thêm trong chốc lát. Có một người đến bẩm báo tin tức. Tử Dạ nghe xong cái kia sắc mặt chính là trầm xuống.

Hắn suy nghĩ một chút. Vậy đem chân tay Nhạc Thiên Tuyết đều cho buộc chặt lại. Sai người giám sát nàng.

Nhạc Thiên Tuyết có chút giận. "Làm gì đó. ."

"Ta muốn đi ra ngoài làm ít chuyện. Người không an phận như vậy. Làm như vậy để người không thể chạy trốn. Sau khi xong việc. Hãy cùng ta trở về lương Tần quốc." Từ Dạ cười. Chính là rồi đi.

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt xanh mét. Cái này Từ Dạ nhìn qua ngược lại là vô hại. Nhưng mà hắn thật sự rất khó đối phó.

bên cạnh còn có người gác. Nhạc Thiên Tuyết muốn đi. Cũng là không có khả năng. Bất quá bây giờ Chiến Liên Thành cũng biết nàng là ở trong tay từ Dạ. Vậy ngoan ngoãn đợi chút đi. Chiến Liên Thành nhất định sẽ đến cứu mình.

đến buổi tối. Từ Dạ còn chưa trở về.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là kì quái. Đã nói: "Từ Dạ đi làm cái gì. Như thế nào lâu như vậy cũng chưa trở về."

"Công tử đi làm cái gì cái đó là chúng ta có thể hỏi sao. Cô nương tốt nhất cũng là đừng hỏi nữa. Công tử võ công cao cường. Sẽ không xảy ra chuyện gì." Nhạc Cơ nói ra. Nhạc Thiên Tuyết nhớ rõ nàng hình như tên là lương ngọc.

Bởi vì Từ Dạ đối với Nhạc Thiên Tuyết đặc biệt không giống vậy. Cho nên lương ngọc đối với Nhạc Thiên Tuyết cũng là một mực cung kính.

Nhạc Thiên Tuyết nhũn mảy. Lương Tần quốc mặc dù là tiểu quốc. Bất quá thực lực thế nhưng là không thể khinh thường. Cũng không biết Từ Dạ phải đi làm cái gì.

Như vậy lại là đợi đến nửa đêm. Từ Dạ rút cuộc trở về. Trên người hắn còn có vết máu. Nhạc Thiên Tuyết còn tưởng rằng hắn là bị thương. Nhưng lại tay của hắn giờ lên. Cởi bỏ trói buộc cho Nhạc Thiên Tuyết. Chính là nói: "Nhanh lên. Cứu người."

Nhạc Thiên Tuyết thật lâu đều không động đậy. Tay chân đã bị tê dại. Nàng đứng lên. Khi đứng nên chân đứng không vững có chút liêu siêu sít ngã.

Lương ngọc tự vội vàng đỡ lấy nàng. Từ Dạ cũng là sốt ruột. Vội vàng liền đem nàng ôm lấy.

Đem nàng đến một gian phòng khác. Ánh nến chớp chớp. Nhạc Thiên Tuyết ngửi được một mùi máu tươi. Rất là dày đặc. Xem ra người bị thương cũng là nghiêm trọng.

Lúc này nàng đã là khôi phục lại. Nàng cũng là chưa thấy Từ Dạ dáng vẻ khẩn trương như vậy. Vậy có chút kỳ quái. Đến tốt cùng là người nào bị thương. Rõ ràng lại để cho Từ Dạ sốt ruột như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết đi tới giường trước mặt. Đó chính là trông thấy lão đầu một thân toàn là máu. Cái kia đã là ngất đi.

rên mặt cũng là tràn đầy máu. Nhạc Thiên Tuyết biết rõ thương thế của hắn nghiêm trọng. Chính là đã nghĩ ra biện pháp chữa trị.

Nàng cũng không động thủ. Liền nhìn Từ Dạ.

"Người làm sao lại không cứu người. Nhanh lên." Từ Dạ cũng là nổi giận đứng dậy.

Trên thuyền này. Cũng chỉ có Nhạc Thiên Tuyết có y thuật. Hơn nữa hắn đã sớm nghe nói y thuật của nàng cao siêu. Người bình thường không thể so sánh với nàng.

"Muốn ta cứu người có thể được. Nhưng mà ta có một yêu cầu. Ta phải rời khỏi chỗ này." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Muốn người thả ta ra."

Từ Dạ sắc mặt cứng đờ. Nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết. Lặng lẽ ác liệt vô cùng.

thời điểm Lúc này. kiêu mị của Hắn cũng là tiêu tan không ít.

Hắn lại nhìn nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Cũng là nhìn không được. Chỉ có nói ra: "Tốt. Người có thể cứu sống hắn. Ta sẽ tha cho người."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười. Chính là lập tức lại để cho lương ngọc giúp cởi bỏ quần áo của lão đầu. Mà nàng cũng chính bắt đầu bắt mạch cho lão. .

Mạch này còn một chút. Nàng cũng là biết rõ lão nhân này nội công thâm hậu. .

Nàng thi châm trước cho hắn cầm máu. Sau đó chính là chứng kiến vết thương trên người hắn. Những vết thương này bị không giống như vết chém do kiếm bình thường. Hơn nữa những vết thương này đều là do trúng ám khí.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn ám khí. Chính là có chút kinh sợ rồi. Nói: "Ám khí kia không chỉ có là mạng độc. Hơn nữa còn có móng vuốt (móc). Kẹp vào thịt. Nếu là đem ám khí cho đẩy ra. Cái kia tất nhiên sẽ mất máu quá nhiều đấy."

Hiện tại người này đã là mất máu nghiêm trọng rồi. Tiếp tục như vậy. Vậy khẳng định là không được.

Nhạc Thiên Tuyết vốn cũng là đang nghiên cứu lấy công cụ truyền máu. Nhưng nơi đây thùy chung đều là Cổ Đại. Cũng không phải là dễ dàng như vậy, Từ Dạ nói: "Không có máu. Vậy làm sao bây giờ."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Cầm ra đan dược trên người mình. Lúc này đây đi ra ngoài vì để bảo đảm.... Nàng cũng là mang theo không ít đan dược. ,

Nàng vốn là cho lão đầu ăn... Một viên mạnh mẽ tâm đan. Sau đó cái này vừa nhìn. Chính là nhìn thấy tướng mạo hắc. Nàng sững sờ. Lại là nhìn kỹ. Nàng liền hoàn toàn kinh sợ rồi.

Cái này...

Là trí đại sư. .

Nhạc Thiên Tuyết lúc này đã là sợ ngây người. Tay cũng là có chút điểm run rẩy. Nàng nhìn Từ Dạ. Cũng không biết Từ Dạ tại sao phải cứu trí đại sư trở về. Hai người là quan hệ như thế nào. Vì cái gì Từ Dạ liền khản trương như vậy.

Từ Dạ không biết nàng là đang suy nghĩ gì. Nhíu mày hỏi: "Thế nào."

Nhạc Thiên Tuyết rù xuống con mắt. Vẫn cảm thấy đây không phải là làm cho Từ Dạ biết rõ được. Hay vẫn là yên lặng theo dõi diễn biến rồi hãy nói.

Nàng chính là nói."Cho ta một cây tiểu đao sắc bén. Ta lấy ra một cái ám khí. Người liền lập tức bôi thuốc luôn."

Cái này cũng phải có chút ít công phu. Nhạc Thiên Tuyết cũng là nhàn rỗi không kịp bôi thuốc. Vì để ngửa mắt máu quá nhiều. Cho nên Nhạc Thiên Tuyết nhất định phải khống chế tốt thời gian. Ám khí có độc. Nếu là trễ một chút. Vậy cũng là không được.

Nhạc Thiên Tuyết như vậy ngưng trọng. Từ Dạ cũng là đến hỗ trợ.

cây đao tại trong tay Nhạc Thiên Tuyết cũng là dị thường linh hoạt. Nàng hầu như trong nháy mắt liền đem một mũi ám khí lấy đi. Hơn nữa chảy máu cũng là rất ít.

Nàng lại là ngược lại đi làm cho những ám khí khác lấy ra. Từ Dạ vội vàng bôi thuốc. hắc Nhìn thấy miệng vết thương hiện ra màu đen. Cũng là sốt ruột. Không biết thuốc này của Nhạc Thiên Tuyết dùng có tốt không.

Bất quá trong nháy mắt. máu đen ít đi không ít. Hắc liền nhẹ nhàng thở ra.

Mà lúc này. Nhạc Thiên Tuyết đã là đẩy ra vài mũi ám khí rồi. Bất quá cái cuối cùng. Ngược lại là làm khó Nhạc Thiên Tuyết.

Nàng nhìn xem. Cái mũi ám khí kia lại là ở bụng Trí đại sư. Nhưng lại tổn thương đã đến nội tạng.

Cái này...

Tay của nàng ngừng lại một chút. Hơn nữa cái trán cũng là đầy mồ hôi lạnh.

Từ Dạ trông thấy nàng như vậy. Hỏi: "Người còn không ra tay."

Nhạc Thiên Tuyết lại nhìn nhìn. Nói: "Đây không phải đơn giản như vậy. phải xem kỹ."

Nàng đo thoáng một phát. Nàng mân khảm bờ môi. Liền mãnh liệt chích đao. Đó chính là đem mũi ám khí cho lấy đi.

Cái này trong chốc lát. Nhạc Thiên Tuyết vội vàng bỏ ra thuốc bột. Lại là thi châm. Đem máu cho ngừng.

Nàng thở phì phò. Trông thấy những địa phương khác cũng là không có chảy máu rồi.

Nàng lại là bắt mạch. thấy trí đại sư mạch đập tuy rằng vẫn là suy yếu. Bất quá cũng là tốt hơn nhiều. Độc tố cũng lưu lại một chút.

Từ Dạ càng là sốt ruột. Hỏi: "Thế nào."

"Tạm thời không có chuyện gì." Nhạc Thiên Tuyết nói."Bất quá muốn xem hắc đêm nay có phát sốt không."

Nhạc Thiên Tuyết lại là nhìn nhìn đan dược. Đem vài khối đan dược đều trộn lại cùng một chỗ. Dùng nước cho hòa tan. Rồi cho Trí đại sư uống cái này vào.

Lương ngọc lúc này đã là đem trí đại sư mặt lau sạch sẽ. Nhạc Thiên Tuyết lại là nhìn nhìn. thấy trí đại sư mặt cũng là có vết thương.

Nàng ngược lại là kinh ngạc. Vì cái gì trí đại sư võ công cao như vậy lại bị thương nghiêm trọng như vậy.

Nàng hỏi: "Hắc làm sao lại bị thương thành như vậy."

Từ Dạ cũng là không nói. Vèn vèn là nói: "Không nên nhiều chuyện như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là tức giận. trí đại sư dù gì cũng là sư phụ của nàng đây. Bất quá việc này nàng không muốn cho Từ Dạ biết rõ. Bởi vì không biết Từ Dạ cùng trí đại sư quan hệ như thế nào.

Đêm nay, Nhạc Thiên Tuyết cũng là canh giữ ở trước giường trí đại sư. thấy trí đại sư mê man. Có đôi khi ngược lại sẽ nói mớ vài câu. Bất quá nàng cũng là nghe không được.

Từ Dạ cũng là cùng nàng. Chẳng bằng nói là hấn lo lắng cho trí đại sư. Nhất định là muốn lưu lại nhìn xem.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Người có thể đi nghỉ ngơi. Người cùng ta giao dịch. Ta tất nhiên sẽ đem người trị hết bệnh. Sẽ không đào tẩu. Người có thể yên tâm"

Bởi vì Từ Dạ cũng là tiêu hao nội lực quá nhiều. Cho nên Nhạc Thiên Tuyết trông thấy sắc mặt hấn có chút tái nhợt. Cái kia cũng là có chút điểm đau lòng cho hấn.

. . . ., Nàng làm gì vậy đau lòng cho hấn đây. Hấn không phải một mực nhốt nàng sao. Làm gì lại lo lắng cho hấn.

Sau khi Tiêu trừ cái tử tướng này. Từ Dạ liền chậm rãi từ từ nói: "Tiểu mỹ nhân. Người quá đơn thuần rồi. Ta hiện tại muốn đổi ý rồi."

Nhạc Thiên Tuyết sửng sốt. Trùng mắt Từ Dạ.

Từ Dạ nở nụ cười một tiếng "Người đừng đi. Ngoan ngoãn ở tại chỗ này. Dù sao ta cũng sẽ không bạc đãi người."

"Người lại có thể như thế hèn hạ vô sỉ." Nhạc Thiên Tuyết mắng.

"Người mắng ta. Vậy cũng không sao. Dưới gầm trời này nhưng lại nhiều người mắng ta rồi. Mắng ta giết cha đoạt vị. Nhưng này có cái gì quan trọng. Tự chính mình cao hứng là tốt rồi. Ta mới mặc kệ người khác nói như thế nào. Thấy thế nào ta đây cũng chỉ vì ta." Từ Dạ nói qua. Chính là cười đến càng cao hơn.

Nhạc Thiên Tuyết đứng lên. Nói: "Thật sự là người không biết xấu hổ. Vô địch thiên hạ."

Nàng đi ra ngoài. Lúc này nàng cũng là nổi giận. Nàng còn tưởng rằng Từ Dạ ít nhất là một cái chính nhân quân tử. Không thể tưởng được liền lật lọng rồi.

Từ Dạ hé mắt. Tay của hấn bắn ra. Cái kia chính là dùng dây cung tuyền đem hai chân của nàng cho níu lại.

Nàng bị siết lại đau nhức. Quay đầu lại nhìn xem Từ Dạ. Thấy hấn như cũ là bộ dạng cười mỉm. Vậy càng thêm nổi giận.

Nàng hừ một tiếng. "Tiểu nhân."

"Ta chính là tiểu nhân. Vậy như thế nào." Từ Dạ nói qua. "Tốt rồi. Người lại đi một bước. đôi chân kia sẽ không còn. Cho nên. Người còn muốn đi à."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 165: Hai đồ vật quan trọng

Nhạc Thiên Tuyết đây là cố nén tức giận. Hiện nay. Nàng cũng là không thể làm như thế nào được nữa.

Từ Dạ lật lọng. Quả thực là tiểu nhân. Hơn nữa người trong thiên hạ cũng là nói hấn lòng dạ độc ác. Liền phụ thân của mình cũng là dám giết. Chẳng lẽ cái kia còn sẽ không giết nàng.

Nàng suy nghĩ lại một chút. Cuối cùng vẫn là quay trở vào. Từ Dạ nhìn thấy vậy. Chính là cao hứng cười nói: "Đây mới là hảo hán tử a."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không muốn quản hấn rồi. An vị ở một bên khó chịu.

Từ Dạ thuận tay liền sờ lên đầu của nàng. Nhạc Thiên Tuyết còn trùng mắt với hấn một cái. "Đừng đụng ta."

Từ Dạ rút tay về. Đẹp lấy miệng. "Làm gì vậy liền nóng nảy như vậy. Người phải luôn cười vui vẻ. Như vậy làn da mới đẹp được."

Nhạc Thiên Tuyết không muốn để ý tới hấn. hấn Cũng đừng quá mức là được. Cũng không nghe hấn đang nói cái gì.

Từ Dạ cũng là cảm thấy không vui. Ức hiếp Nhạc Thiên Tuyết như vậy mà thấy nàng cũng không phản ứng lại, cảm thấy không có biện pháp để nàng chú ý đến mình. Ai bảo trong nội tâm của nàng là đang nghĩ đến Chiến Liên Thành đây. Chiến Liên Thành thì có cái gì tốt. Lại là để cho Nhạc Thiên Tuyết một mực thấp thỏm nhớ mong hấn.

Bất quá là một người thọt mà thôi. Cái đó có tư cách gì cùng mình tranh giành chứ.

Thời điểm bình minh, thấy trí đại sư đã là tỉnh.

Hắn mơ mơ màng màng. Biết mình tính mạng không có gì đáng ngại nữa. Cũng là nhẹ nhàng thở ra.

Từ Dạ thấy hấn mở to mắt. Còn tưởng rằng hấn là đang tìm chính mình. Cái kia tựa vội vàng đi nên. "Sư phụ. Ta ở chỗ này."

Lần này Liên đến phiên Nhạc Thiên Tuyết kinh ngạc. Sư phụ. Hóa ra Trí đại sư là sư phụ hấn.

Nhạc Thiên Tuyết khòe miệng co quắp. Cái này quả thật là thiên hạ kỳ văn rồi. (chuyện hiếm thấy)

Bất quá trí đại sư vừa nhìn thấy Từ Dạ. Liên suy yếu nói: "Người tránh ra."

Từ Dạ sững sờ. Bất quá hấn cũng là tôn sư trọng đạo. Liên cũng là nhường ra.

Lúc này tránh gia, trí đại sư đang nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Hấn hai con ngươi sáng ngời. Ho khan một tiếng "Người... đến đây."

Nhạc Thiên Tuyết thấy hấn là nhìn mình. Vậy nhất định là nói chính mình rồi.

Nàng có chút nghi hoặc. Bất quá cũng là đi tới.

Từ Dạ nhìn chăm chăm vào nàng. Tựa hồ là có chút ghen tị.

Nhạc Thiên Tuyết cũng sắp bị Từ Dạ nhìn chăm chăm khó chịu không thôi. Nàng mím môi. Liên cũng là hỏi: "Trí đại sư. Người gọi ta làm gì."

Từ Dạ lúc này liền rõ ràng. "Nguyên lai người cùng ông ấy biết nhau. Người ngày hôm qua rõ ràng còn giả bộ như không biết. Người tâm cơ cũng là thật nặng đấy."

Nhạc Thiên Tuyết nhưng lại không có oán Từ Dạ. Thấy trí đại sư mặt nghiêm trọng như vậy. Vậy nhất định là có lời gì muốn nói.

Hơn nữa nàng còn biết trí đại sư nội thương nghiêm trọng. Hiện tại đại nạn không chết. Nhưng thời gian còn lại cũng không còn nhiều.

Nghĩ được như vậy. Trong nội tâm nàng lại là có chút khổ sở.

Trí đại sư liền lời kéo nàng. Nói: "Ta mơ mơ màng màng... Đã nhìn thấy là người cứu ta..."

Nàng gật đầu. "Đúng vậy. Người đến tốt cùng là đi làm cái gì. Làm sao lại thành như vậy trở về."

Thấy trí đại sư rất là mệt mỏi.

Hấn không trả lời cái câu hỏi này. Chẳng qua là thờ dài một tiếng. Đầu thì thảo nói một câu: "Ta thật sự là không thể trụ được lâu nữa..."

Lúc này. Từ Dạ cũng là đã trầm mặc xuống.

Nhạc Thiên Tuyết không biết là chuyện gì xảy ra. Cũng chỉ là đi bắt mạch cho Trí Đại sư. Xác định hấn là không có việc gì mới yên lòng.

Trí đại sư lại kỹ càng nhìn nàng một cái. Lại là quét mắt đến Từ Dạ. Như cũ là thờ dài một tiếng.

Nàng thì càng thêm không rõ. Hỏi: "Trí đại sư. Người đến tốt cùng là đã làm gì. Ai làm ông bị thương như vậy. Người nói cho ta biết. Ta nghĩ biện pháp báo thù cho ông a."

Từ Dạ vẫn lạnh lùng nói ra: "Việc này không phải người có thể tham dự vào."

"Ta muốn tham dự vào thì thế nào. Trí đại sư dù gì cũng coi như là một nửa sư phụ của ta." Nhạc Thiên Tuyết thờ phỉ phò nói. Từ Dạ hiện tại giống như là ghen với Nhạc Thiên Tuyết. Thấy trí đại sư nói chuyện với hấn như là có gai.

Trí đại sư mặt lộ vẻ vui mừng. Nói: "Thiên Tuyết. Người tới gần chút nữa đi."

Nhạc Thiên Tuyết liền tới gần chút nữa. Chỉ nghe thấy trí đại sư nói: "Ta muốn tìm một cây quạt. Nhưng lại là ở trong cơ quan. Cái cây quạt kia rất là quan trọng. Người nhất định phải giúp ta tìm được."

"Cây quạt." Nàng có chút mê hoặc. "Cái này có cái gì hữu dụng. Được rồi. Ta cũng là không hỏi nhiều nữa. Ở địa phương nào."

Thấy trí đại sư chần chừ một chút. Mới nói: "Ta... Ta cũng không biết."

Lúc này. Từ Dạ an vị lại. Chậm rãi từ từ nói: "Vốn là biết rõ đây. Ông còn cho người đi tìm hiểu một thời gian rồi. Rút cuộc đã tìm được tung tích bảo bối kia. Sư phụ. Ngươi cũng muốn tìm được cây quạt bảo vật của Tiền triều. Ngươi cho rằng lão Hoàng Đế Thiên Long quốc sẽ để cho ngươi tìm được sao. Chỗ kia là giả đấy. Chính là cố ý để ông rơi vào bẫy."

Hắn còn đùa bỡn tóc của mình. Khẽ cười một tiếng. "May mắn ta là kịp thời đi đến. Bằng không thì cái mạng già của ông đã không còn. Hiện tại thì được rồi. Ngươi vừa thấy được nàng chính là mất hồn. Cũng không nói chuyện với ta. Cuối cùng ta có phải đồ nhi của ông hay không." (anh này ghen linh tinh ghê)

Trí đại sư hừ một tiếng. Cũng là không để ý tới hắn.

Bất quá thấy trí đại sư lại là ho khan một tiếng. Tình huống của ông đích thật là không được tốt rồi.

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng cho Trí đại sư được như ý. Nói: "Nguyên lai cây quạt của tiền triều. Bây giờ là bị lão Hoàng Đế đã lấy được."

Từ Dạ gật đầu: "Đúng vậy. Lão Hoàng Đế mặc dù là không Thông Minh tuyệt đỉnh. Bất quá tâm tư nhưng lại tinh tế tỉ mỉ. Nhưng lại cũng không phải. Thiên Long mấy đời hoàng đế đều là cất giấu cây quạt này. Đoán chừng là cất giấu ở một chỗ. Chưa từng di chuyển chỗ cất cây quạt. Ngược lại làm rất nhiều địa phương giả. Những năm này rất nhiều người đi tìm. Cũng đều là tay không mà trở về. Lúc này đây càng hồng bét. Thiếu chút nữa liền mạng nhỏ cũng là không còn."

Từ Dạ càng là tức giận. Sắc mặt vẫn không khá hơn được mấy.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Cái kia đích thật là đủ âm hiểm đấy.

Nàng bỗng nhiên cười cười. Liền đối với trí đại sư nói: "Ta xem như đã minh bạch. Ngươi khi đó vì cái gì đối với Chiến Liên Thành ra tay. Nguyên lai từ Càn Khôn bí pháp đã biết rõ hắn là người tiền triều. Ngươi là đi dò xét."

Từ Dạ cũng là sững sờ. Kinh nghi bất định nhìn Nhạc Thiên Tuyết.

Lúc này. Trí đại sư đã nói: "Cũng coi như mệnh hắn lớn. Có ngươi cứu hắn."

Hiện nay. Thiên Long Quốc càng lúc càng lớn mạnh. Trí đại sư cũng là biết rõ ý tưởng của Chiến Liên Thành. Bất quá hiện nay tình huống lúc này cấp bách đấy.

Từ Dạ lên tiếng: "Cái người thọt kia lại là... Hừ hừ. người Tiền triều. Cái kia cũng không ngoài dự định."

Trí đại sư cũng là bất kể hắn. Lúc này đây hắn lại là trọng thương nằm trên giường một mõi. Cũng không quản mọi chuyện nữa.

Nhạc Thiên Tuyết liền để cho trí đại sư nghỉ ngơi một chút. Nàng biết trí đại sư muốn tìm vật gì. Vậy nhất định là sẽ giúp. Chỉ có điều nàng từ trước đến nay chưa từng nghe qua về cây quạt này. Xem ra chuyện này cũng là phiền toái.

Từ Dạ biết rõ Nhạc Thiên Tuyết chắc là sẽ không rời đi. Liền cũng không ở chỗ này nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Dù sao Nhạc Thiên Tuyết sẽ không vô tình như vậy rời đi

Nhạc Thiên Tuyết nghỉ ngơi nửa ngày. Rồi lại đến thay thuốc cho Trí Đại sư.

Trí đại sư tỉnh được một lúc. Lại là mê mang. Bất quá trong miệng còn một mực nhớ kỹ cây quạt.

Nàng liền cũng là kỳ quái. Cái cây quạt này đến tột cùng là có cái gì hữu dụng. Rõ ràng lại để cho trí đại sư có thể nhớ kỹ như vậy.

Đợi đến lúc chàng vạng tối. Từ Dạ mới lại tới.

"Từ Dạ. Cái cây quạt kia có cái gì hữu dụng. mà Trí đại sư phải một mực tìm được." Nhạc Thiên Tuyết hiểu kỳ hỏi.

Từ Dạ nở nụ cười một tiếng. "Muốn biết. Vậy ngươi hôn ta một cái. Ta sẽ nói cho ngươi biết."

Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp là mặt trắng không còn chút máu. Thật sự là không muốn để ý đến hắn.

Từ Dạ cũng là không thú vị. Nói ra: "Mối đồn có một tí mà mặt ngươi đã như vậy. Ta từ trước đến giờ chưa chiếm tiện nghi của mi lần nào."

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy cũng thế. Từ Dạ thật là không có đối với nàng động thủ động.

Từ Dạ lại là cười. "Đúng không. Ta là người hiền lành rồi. Cũng không biết ngươi vì cái gì vừa ý Chiến Liên Thành. Mà không phải ta."

"Ngươi so sánh với hắn. Cái kia còn kém một chút." Nhạc Thiên Tuyết nói.

"Liên bởi vì hần là người tiền triều. Đây cũng là quá buồn cười. Tiền triều đều vong rồi. Người cảm thấy cái này còn có thể phục quốc à. Cái kia bất quá là một giấc mộng. Chỉ có thể là nằm mơ mà thôi." Từ Dạ nói ra. "Cái này phục quốc cũng là có chút điểm khả năng. Bất quá người nọ không phải là Chiến Liên Thành."

"Cái gì. Chẳng lẽ tiền triều còn có hậu duệ khác."

"Hắc hắc. Nhưng lại khá nhiều loại." Từ Dạ cũng không đâm phá. "Đến lúc đó ta mang người đi xem một chút."

Nhạc Thiên Tuyết sau khi từ quay đầu. Đã nói: "Cái kia không phải là người đi."

Từ Dạ lại là cười cười. "Người thật thông minh. Lại muốn đến nơi này mà đi. Mà thôi. Ta liền nói cho người về cây quạt kia. Cây quạt một mực là ở trong tay Thiên Long Hoàng Đế. Bất quá hần hiện tại cũng là đang tìm lấy Tông quyền. Không có Tông quyền. Cái cây quạt kia cũng là phế vật."

Tông quyền. Lại là Tông quyền. .

Tất cả mọi người đang tìm thứ này. Chẳng lẽ chính là vì tìm được cái chìa khóa Hoàng Cung tiền triều.

Nàng lại hỏi: "Ta phải biết Tông quyền quan hệ như thế nào với chìa khóa hoàng cung tiền triều. Nhưng cùng cây quạt có liên hệ gì. Vì cái gì muốn tìm được cái chìa khóa Hoàng Cung tiền triều. Đều muốn phục quốc mà nói. Vì cái gì liên phải tìm được Hoàng Cung tiền triều sao."

Điểm này nàng cũng là đã quên hỏi Chiến Liên Thành. Hiện tại cùng Từ Dạ nói chuyện. Cũng là cảm thấy có chút kỳ quái.

Từ Dạ cười cười. "Đây chỉ là truyền thuyết trăm năm nay mà thôi. Ta nào biết được cái này có liên hệ gì. Ta ngay cả hình dạng của hai đồ vật kia ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy. Về phần Hoàng Cung tiền triều ... Chỗ ấy nuôi một đội âm binh. Đã tìm được Hoàng Cung tiền triều. Cởi bỏ phong ấn. Ngày đó Thiên Long Quốc sẽ tận nhưng lại đã đến. Hắc hắc. Cái này truyền thuyết cũng không đáng tin."

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi. Cũng là bất đắc dĩ. Nói: "Đừng lừa dối ta. Ta cũng không tin lời nói như vậy."

Từ Dạ liền buông tay. "Người không tin. Ta cũng không tin. Nhưng Sư phụ chính là nói như vậy. Ta cũng là muốn mở mang kiến thức một chút là chuyện gì xảy ra."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn trí đại sư đang mê man. Cũng là kinh ngạc. Theo đạo lý mà nói. Trí đại sư lớn tuổi. chuyện về tiền triều chắc ông ấy biết rõ..

Chuyện này từ trong miệng ông ấy nói ra. Cái kia độ tin cậy lại là nhiều thêm vài phần.

Nàng sờ lên cằm. Trầm tư thoáng một chút. "Ta cảm thấy được Hoàng Cung tiền triều có vàng bạc châu báu nói vậy còn nghe được. Có âm binh ta nhưng lại cũng không tin."

Từ Dạ khước miệng ngoác một cái. "Người cũng đừng không tin. Người xem Viên gia đều có thể dựa vào bản thân lực lượng cải biến thiên mệnh. Vậy thì làm sao lại không thể. Nếu như người muốn biết cái này có phải thật hay không. Vậy thì tìm được Tông quyền và cây quạt kia là được".

Chuyện này Nhạc Thiên Tuyết coi như là không đi làm. Chiến Liên Thành cũng sẽ đi làm.

Nàng chính là cười cười. "Tốt lắm a. Cái kia xem ai tìm được trước."

"người Nói như vậy. Là để cho ta để người rời đi. Cho người đi tìm à." Từ Dạ nói. "Tiểu mỹ nhân. Không có cửa. Ta cho người biết. Người đừng nghĩ đến trở về bên Chiến Liên Thành. Ta nhưng lại không cho phép đâu."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Thuận lợi thoát hiểm

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng là ha ha cười. Nói: "Hần biết rõ ta trong tay người. Hần nhất định sẽ đến cứu ta đấy."

Từ Dạ ngược lại là nhẹ nhàng lắc đầu. "Người cũng là quá ngây thơ rồi. Người cũng đã biết ta để lộ ra tin tức của Thôi Ngọc. Ta biết rõ hần cùng với Thôi Ngọc nhất định là có ân oán. Bằng không thì những năm này cũng sẽ không một mực đi tìm nàng. Ta đoán rằng. Hần nhất định là đi trước tìm Thôi Ngọc rồi. Dù sao bỏ lỡ cơ hội lúc này đây. Lúc đó muốn tìm Thôi Ngọc càng khó."

Nhạc Thiên Tuyết ngực rầu rĩ đấy. Từ Dạ lại là làm như vậy. Hiện tại nàng cũng là không có nắm chắc Chiến Liên Thành sẽ đến cứu mình.

Đến tột cùng là Thôi Ngọc trọng yếu. Hay vẫn là nàng quan trọng đây.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này sắc mặt cũng là thay đổi. Từ Dạ chính là càng thêm cao hứng. Dù sao hắn không thích Chiến Liên Thành. Nên Nhạc Thiên Tuyết đi theo mình dù không thích cũng không sao.

Đều muốn lại để cho Nhạc Thiên Tuyết không thích Chiến Liên Thành. Vậy hãy để cho nàng đối Chiến Liên Thành hết hy vọng là được rồi.

Nghĩ như vậy. Từ Dạ cũng là cảm giác mình thật đúng là thông minh.

Bất quá chuyện xấu cũng ngay một khắc này. Taamsgoox trong phòng kia bị nhắc nên. Nhạc Thiên Tuyết không có phản ứng kịp. Hơn nữa cái kia cùng mình khoảng cách cũng là rất gần. Nàng cũng là có chút điểm kinh ngạc.

Từ Dạ đều muốn dùng dây cung tuyền đem Nhạc Thiên Tuyết lôi kéo trở về. Lại không nghĩ đến dây cung tuyền của hắn bị đứt.

Từ Dạ cũng là nổi giận. Rõ ràng còn có người dám ngăn cản hắn. Cái kia quả nhiên là không muốn sống nữa.

Bất quá khi đó bóng dáng hắc ám léo lên. Cũng là thuận đường đem Nhạc Thiên Tuyết ôm lại.

Nhạc Thiên Tuyết vốn vẫn là hơi sưng sờ. Nhưng nhìn thấy mặt nạ bạc kia bỗng nhiên chính là hốc mắt phiếm hồng.

Hai tay của nàng tự động đặt lên cổ hắn. Cùng hắn tới gần. Lúc này mới cảm thấy an tâm.

Những ngày này nàng một mực đề phòng Từ Dạ. Thần kinh đều là kéo căng ra. Bây giờ nhìn thấy người này xuất hiện bất ngờ lại muốn dựa dẫm. Nàng làm sao sẽ không cảm động.

Hơn nữa. Nàng còn chưa bao giờ nghĩ tới. Chiến Liên Thành sẽ buông tha không đi tìm Thời Ngọc. Mà là đến cứu mình.

Chiến Liên Thành vỗ vỗ bờ vai của nàng. Giọng nói ấm áp: "Không có chuyện gì. Ta đã đến."

Nhạc Thiên Tuyết hít mũi một cái. Lúc này mới nói: "Người cũng là lâu như vậy mới tới. Ta chờ rất lâu rồi."

Trông thấy hai người hiện tại nói chuyện yêu đương. Từ Dạ cũng nhanh là muốn điên rồi.

Hắn cảm tức nhìn hai người. Lạnh lùng nói ra: "Là người. Người không phải người thật ả. Hôm nay liền dám đi tới chỗ của ta cướp người."

Chiến Liên Thành cũng là lạnh giọng nói: "Đây là người của ta. Người cũng đừng nhận vơ."

Từ Dạ chỉ vào Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "Tiểu mỹ nhân. Người cũng đừng cho là như vậy. . Ta hai ngày này đối với người thật tốt. Người cũng là đã nhìn thấy."

Thế nhưng Nhạc Thiên Tuyết vốn liền đối với Từ Dạ ấn tượng không được tốt mấy. Đó chính là không có do dự gạt đầu.

Từ Dạ cơ hồ là tức điên rồi. Hắn từ trước đến giờ chưa bao giờ bị khinh thương như vậy.

Hắn cũng là vội muốn chết. "Chút gì đó đâu có là gì. Ta mà là người..." Bất quá hắn chính là lập tức dừng lại. Không có nói thêm gì nữa. Hắn hay vẫn là tức giận. Trùng mắt Nhạc Thiên Tuyết vài lần. Cuối cùng tựa hồ là không có biện pháp. Đây mới là ngược lại trùng mắt Chiến Liên Thành. "Người thật. Người hôm nay đều muốn từ chỗ ta cướp người. Trước tiên phải qua được ta đã." Chiến Liên Thành đem Nhạc Thiên Tuyết kéo về phía sau một chút. Miễn làm cho nàng bị thương. Nhạc Thiên Tuyết cầm lấy cổ tay áo của Chiến Liên Thành. Mặt mũi tràn đầy lo lắng. Bởi vì Từ Dạ thực lực không thể khinh thường. Nếu xung đột mãnh liệt. Cái kia có thể là lưỡng bại câu thương. Chiến Liên Thành nếu như bị thương nữa. Nàng thả không nguyện ý rồi đi để cho hắn không bị thương. Nàng Linh quang lóe lên. Lập tức nói ra: "Các người động thủ. Sẽ làm thương tổn đến Trí đại sư. Từ Dạ. Người hãy để cho chúng ta đi coi như xong đi." Từ Dạ ánh mắt lóe lên. Có chút do dự. Cái kia tựa hồ là có chút phải đáp ứng.

Bất quá hắn sau đó liền hừ nở nụ cười một tiếng. Nói: "Người thật sự là trêu chọc ta ả. Cho các người đi. nếu cái này bị truyền ra bên ngoài thì ta còn mặt mũi gì nữa."

Từ Dạ đương nhiên là sẽ không đáp ứng. Chiến Liên Thành cũng là quá rõ tính của hắn. Chính là nói: "Đánh thì đánh đi. Miễn cho chậm trễ thời gian."

Từ Dạ trên mặt khinh thường. Cái kia quả thật là thoáng cái tiện tay chỉ nhảy lên. Dây cung tuyền rất nhỏ đã biến hóa. Cái kia đã là đều muốn hướng đến cổ Chiến Liên Thành đánh tới.

Cái này dây cung tuyền bị nội lực Từ Dạ không chế. Thuận buồm xuôi gió.

Nhạc Thiên Tuyết thấy Chiến Liên Thành cũng là rất nhanh đỡ lại. Cái kia lại là phát ra thanh âm âm vang.

Hai người nội lực đều là lực lượng ngang nhau. Chiến Liên Thành kiếm pháp lăng lệ ác liệt. Cùng Từ Dạ điều khiển dây cung tuyền cũng là đánh nhau khó mà hoà giải được.

Nhạc Thiên Tuyết khẩn trương nhìn xem. CHỖ này thật sự là hai đại cao thủ đang so chiêu. Nàng cơ hồ là không có thể thấy rõ chiêu thức. Hơn nữa dây cung tuyền của Từ Dạ còn thỉnh thoảng bắn đi phương khác. Mảnh gỗ vụn bay tứ tung.

Nhạc Thiên Tuyết mảnh liệt chính là kinh sợ kêu một tiếng. Bụng lấy mặt của mình.

Hai người đồng thời ngừng tay lại. Không chỉ có là Chiến Liên Thành. Từ dạ cũng là bay vọt đến chỗ Nhạc Thiên Tuyết.

"Chuyện gì xảy ra."

"Tiểu mỹ nhân. mặt Ngươi làm sao vậy."

Hai người đồng thời hỏi. Cái kia đều là rất khẩn trương.

Nhạc Thiên Tuyết tay bị Chiến Liên Thành lại. Trông thấy Nhạc Thiên Tuyết trên má có một vết thương nho nhỏ. May mắn không lớn. Hơn nữa cũng không có rướm máu. Chẳng qua là có chút vết đỏ mà thôi.

Đây là bị mảnh gỗ vụn làm bị thương rồi. Từ Dạ nhủ mảy."Cái này lại là làm bị thương rồi. Có thể hay không lưu lại sẹo a. Đều là ta không tốt rồi."

Bởi vì dùng dây cung tuyền mới đưa mảnh gỗ bay lạc đi như vậy. Từ Dạ hiện nay cũng không có tâm tư cùng Chiến Liên Thành đánh nhau nữa. Trong lòng cũng là có chút điểm khổ sở.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu."Ta không có chuyện gì. Các ngươi cũng không nên đánh nhau nữa. Đợi lát lại làm Trí đại sư bị thương. Vì cái gì lời nói của ta các ngươi đều không nghe. Từ Dạ. Trí đại sư không phải sư phụ của ngươi à. Ngươi không thể ngấm lại tình huống hiện tại à."

Từ Dạ á khẩu không trả lời được. Vừa nói như vậy. Chính mình lại vô hình nháo thành như vậy.

Hắn trừng mắt với Chiến Liên Thành. Trong lòng vẫn là không phục. Đều muốn cùng Chiến Liên Thành phân cao thấp.

Hơn nữa. Hắn cũng là không thể lại để cho Chiến Liên Thành mang đi Nhạc Thiên Tuyết nữa.

"Khục khục... Thiên Tuyết nha đầu kia nói đúng. Từ Dạ. Ngươi làm việc đều làm việc theo ý thích của mình. Sẽ không quan sống chết của người khác. Lúc này đây cũng bắt kẻ sinh tử của ta rồi." Người nói chuyện. Chính là trí đại sư.

Hai người đánh cho dữ như vậy. Thuyền này cũng sắp chia năm sẽ bảy rồi. Đến lúc đó ông làm sao thì cũng không có gì lạ.

Từ Dạ vội vàng chính là chạy tới. Nói ra: "Sư phụ. Nhưng hắn lại muốn mang tiểu mỹ nhân của ta đi."

Chiến Liên Thành lúc này có chút tức giận. Cái gì là tiểu mỹ nhân của hắn. Thật sự là nói linh tinh không tưởng nổi.

Trí đại sư cũng tại bên tai Từ dạ nhẹ nhàng nói vài câu. Từ Dạ nhìn qua tới. Trùng mắt với Chiến Liên Thành ánh mắt đã là không cam lòng. Lại là tức giận.

Như vậy qua một lát. Từ Dạ mới lạnh lùng nói ra: "Các ngươi đi thì đi đi. Hừ. Chiến Liên Thành. Ngươi về sau nếu là dám đối với tiểu mỹ nhân của ta không tốt. Ta cũng là sẽ đem nàng đoạt lại. Ngươi nhưng lại nhớ kỹ. Còn có. Ta còn sẽ giết ngươi."

Chiến Liên Thành cảm thấy hắn nói lời này cũng là là lạ đấy. Giống như lời nói của Nhạc Phụ.

Trí đại sư vội vàng liền phát phát tay."Đi mau đi mau. Đừng ở lại chỗ này nữa. Đợi lát nữa hắn lại sẽ đổi ý rồi. Nha đầu. Chờ ta tốt rồi nhất định trở về tìm ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết gạt đầu. Cũng là nhìn Trí đại sư cảm kích cười cười.

Hiện nay Trí đại sư ngoại trừ nội lực tiêu hao ra. Mặt khác ngược lại là không có cái gì không ổn. Cái kia miệng vết thương cũng sẽ rất nhanh khỏi hẳn. Nàng cũng là không cần quá lo lắng nữa.

Nàng liền cầm lấy tay Chiến Liên Thành rời khỏi gian phòng. Trước khi rời đi. Nàng còn giống như nghe thấy Từ Dạ bắt mắt om ọp lấy: "Sư phụ. Ta không phục. Ta lo lắng... Nàng nếu như bị người ta lừa thì làm sao bây giờ..."

Lời này cũng là có chút điểm kỳ quái. Nhạc Thiên Tuyết cũng là không có suy nghĩ nhiều. Đã là đã đi ra.

Thuyền hoa bởi vì tổn thương có chút nghiêm trọng. Đã là cập bờ.

Chiến Liên Thành cùng nàng lên bờ. Nơi này là một bến tàu vắng vẻ. Chiến Liên Thành nói: "Chung quanh đây có một cái thị trấn nhỏ. Chúng ta đêm nay nhưng đi đến đó đi. Sau đó mới trở về Kinh Thành. Cũng mất khoảng ba ngày đấy."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ừ. Đúng rồi. Văn ca có không có gặp chuyện không may chứ."

Chiến Liên Thành nói: "Không có chuyện gì. Nàng tiểu nha đầu kia. Bị người ta lợi dụng rồi cũng không biết nói. Còn trở về tìm ta khóc."

Hai người đi tới. Đường đi đến thị trấn nhỏ cũng có chút xa xôi. Hơn nữa cũng chỉ là đường nhỏ.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Nói: "Nàng tâm tư vẫn có chút đơn thuần. Bất quá cũng là bởi vì Thòi Ngọc trong lòng của nàng thật sự là quá mức tốt đẹp thôi. Nàng chẳng qua là tin tưởng Thòi Ngọc."

Chiến Liên Thành than nhẹ một tiếng. "Ngay cả ta người ca ca này cũng không tin. Tin tưởng một người như Thòi Ngọc. Ta nhất định phải đem nàng đưa trở về."

Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên liền chua chát nói ra: "Ta nghe Từ Dạ nói. Hẳn cho người biết tin tức của Thòi Ngọc. Người làm sao lại không đi đuổi theo Thòi Ngọc rồi."

Trùng hợp nàng cũng là không chứng kiến dưới chân có Tầng Đá. Lão đảo thoáng một phát. Chiến Liên Thành vội vàng liền giữ lại nàng. Miễn cho nàng ngã sấp xuống rồi.

Hắn giọng điệu cũng là có chút điểm ngưng trọng. "Làm sao lại không hảo hảo nhìn đường. Còn ghen nữa."

Nhạc Thiên Tuyết có chút thẹn thùng. Đầu muốn hất tay của hắn ra. Bất quá cũng là bị hắn cầm chắc lại.

"Bất được cũng đừng có thả. Tránh khỏi ta vẫn luôn lo lắng người khác đem người thay đổi." Chiến Liên Thành trầm giọng nói. "Thòi Ngọc. Ta đã phải hạo Nguyệt dẫn người đuổi theo. Có thể hay không đuổi theo. Ta cũng không quan tâm lắm. Bất quá ta biết ngay. Nếu là ta không tự mình đến cứu người. Vậy không ai địch nổi Từ Dạ. Người cũng là không thể quay về. Hẳn là nói như vậy. Mỗi một lần người đi xa. Ta đều muốn đích thân đi đón người trở về."

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy lòng bàn tay của hắn ấm áp nhiều. Liền cười cười.

Nàng cũng là không buông tay nữa. Chính là cầm lấy tay Chiến Liên Thành cùng đi.

Hai người đi một đoạn đường. Chiến Liên Thành bỗng nhiên liền nghĩ tới một chuyện.

Hắn nói: "Không bằng chúng ta liền thuận đường đi Dược Vương Cốc."

Nhạc Thiên Tuyết mặt lộ vẻ vui mừng. "Thật sự."

Nàng cũng là rất muốn lại đi Dược Vương Cốc một chuyến. Đó cũng là có thể đi hái nhiều dược liệu. Toàn bộ Dược Vương Cốc đều gần đây. Nếu là đi. Nàng thế nhưng đỡ mất đi không ít tiền. Còn có thể hái được nhiều dược liệu quý mà bên ngoài không có.

"Ừ. Trước đó lần thứ nhất đã thương Nguyên Thiên Tứ. Ta cũng là đều muốn nói lời xin lỗi." Chiến Liên Thành nói. "Dù sao đó cũng là bạn của nàng. Việc đây không lo lắng cũng không được."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười. Nói: "Thiên Tứ hào phóng như vậy. Người ba quý chín khẩu là được rồi. Tốt rồi. Nhanh lên đi nhanh lên đi."

Chiến Liên Thành khoe miệng là kéo ra. Hắn thân phận gì. Lại để cho hắn ba quý chín khẩu.

Hắn sắc mặt lạnh lùng. Bất quá mặt bị che khuất. Nhạc Thiên Tuyết cũng là nhìn không thấy.

Bất quá trông thấy Nhạc Thiên Tuyết đáng tuổi cười. Hắn chính là cảm thấy. Trước đó lần thứ nhất đích thật là mình làm được hơi quá đáng.

Hiện tại nàng cùng mình tại cùng một nơi. Nguyên Thiên Tứ tất nhiên là sẽ mất hứng đấy. Như thế. Cần gì phải đem nàng đặt vào thế khó xử đây.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Sự nghiệp phục quốc là tất yếu

Nếu như là thật sự yêu một người. Vậy nhất định không muốn chịu nửa điểm ủy khuất.

Chính là hắn muốn bỏ qua. Vậy hẳn những khso chịu trong lòng nàng chính là hắn phải chịu.

Hai người quyết định đi Dược Vương Cốc. Cái kia tự nhiên thay đổi một chút đường đi.

Hai người dừng lại trong chốc lát tại trấn nhỏ. Chính là mua hai con tuần mã cưỡi ngựa trên đường.

Chiến Liên Thành mang theo mặt nạ kia tự nhiên là có chút bất tiện. Nhạc Thiên Tuyết liền là làm hai cái mặt nạ da người. Hai người đeo lên. Đó cũng là có thể quang minh chính đại đi lại. Không sợ gây sự chú ý cho người ngoài.

Hai người mang mặt nạ da người đều là bộ dạng bình thường. Căn bản cũng không thu hút. Đây cũng có thể bỏ đi nhiều chuyện phiền toái.

Được Vương Cốc vị trí địa thế cũng không hiểm ác. Bất quá trăm năm nay. Đã định cư rất lâu ở đó. Thiết lập rất nhiều cơ quan. Người bình thường đều sẽ không dám đi vào. Bởi vì người trong này luôn luôn cao ngạo. Không thích cùng người lạ qua lại. Cho nên bình thường mà nói. Một năm đều không có mấy người tiến vào được Được Vương Cốc.

Lúc này nhanh đã đến Được Vương Cốc. Đường núi có chút chật vật. Cũng là không thích hợp cưỡi ngựa. Hai người liền cũng là nắm dây cương đi vào.

Là một đôi. Cười cười nói nói. Bầu không khí hòa hợp.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên liền nói chuyện về Tông quyền và cây quạt. Chiến Liên Thành liền cũng là trầm ngâm thoáng một cái. Sau đó nói: "Cái kia cây quạt cũng là một trong những đồ vật trọng yếu. Tổ tiên là để lại như vậy. Nhất định phải tìm được cái cây quạt kia. Khi đó Tông quyền mới có tác dụng. Ta cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày: "Ta còn tưởng rằng ngươi biết rất nhiều chuyện. Hiện tại đến cây quạt hình dạng gì cũng không biết. Cái kia cũng không biết phải như thế nào mới tìm được."

Huống chi. Đến tung tích của tông quyền cũng không có. Mà có rất nhiều người muốn tông quyền. Thế nhưng là tìm đi tìm lại. Chính là tìm không thấy.

Chiến Liên Thành nói: "Cha ta tuy là hậu duệ tiền triều. Nhưng mà hần biết cũng không nhiều. Huống chi. Mà ông ấy lúc Văn Ca sinh ra đã mất tích. Ta khi đó cũng là tuổi còn nhỏ. Đã sớm đến chỗ sư phụ tu luyện. nên biết cũng không nhiều lắm."

Nhạc Thiên Tuyết thở dài. Nói: "Kỳ thật. Một cái triều đại diệt vong đó là tất nhiên. Thì có một cái triều đại quạt khởi cũng là bình thường. Ngươi cần gì phải muốn phục quốc đây."

Trên lưng đeo trọng trách này nhiều năm. Nhất định là vất vả.

Huống chi Chiến Liên Thành bây giờ còn trong xương có độc. Chẳng lẽ hần liền không vì mình ngấm lại một chút.

Chiến Liên Thành sắc mặt như thường. Cái kia ánh mắt cũng là nhàn nhạt đấy. Bất quá hần cũng chậm rãi nói: "Cái này không chỉ là đơn giản là phục quốc. Ngươi cũng đã biết Thiên Long Quốc đã làm nên chuyện tốt gì chưa."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Nhẹ nhàng lắc đầu. "Vậy ngươi nói rõ ràng một chút. Miễn cho ta không rõ."

"Mỗi người đều nói. Vương thị Hoàng Đế bị người lừa bịp. Chính sách tàn bạo đến nỗi dân chúng lầm than. Nhưng lại ngươi có biết gian thần kia là ai không."

"Chẳng lẽ là Ngọc thị?"

"Không phải. Người đó là thân tín của Thái Tổ Hoàng đế Ngọc Thị. Là hần trừ hoạch hết tất cả mọi chuyện. Hơn nữa lúc ấy. Vương thị Hoàng Đế có tứ đại gia tộc phụ trợ. Khi đó muốn dao động cũng rất khó có thể dao động được. Thế nhưng gian thần kia đã bắt đi Thánh nguyệt quận chúa. Uy hiếp Vương thị Hoàng Đế." Chiến Liên Thành nói.

"Cái gì. Cũng bởi vì một cái Thánh nguyệt quận chúa liền có thể buông ra cả vương triều." Nhạc Thiên Tuyết có chút kinh ngạc. Tuy rằng như vậy là ích kỷ một chút. Thế nhưng là quan hệ này đến toàn bộ thiên hạ. Người làm hoàng đế làm sao có thể đảm đương được.

Chiến Liên Thành liền trầm giọng nói: "Xem ra ngươi là không biết Thánh nguyệt quận chúa quan trọng như thế nào. Ngươi cũng đã biết vương triều Vương thị tại sao tồn tại từng từng năm trăm năm không. Là vì ngoại trừ tứ đại gia tộc bên ngoài. Còn có một thuyết mạch trọng yếu. Cái kia chính là gia tộc Thánh nguyệt. Ngươi thấy bây giờ Thiên Long Quốc có phải hay không quốc thái dân an. Tai nạn cực nhỏ."

Nhạc Thiên Tuyết cẩn thận suy nghĩ một chút. Cũng là phát hiện.

Thiên Long Quốc rất ít khi xảy ra lũ lụt cùng hạn hán. Cho nên dân chúng là an cư lạc nghiệp.

"Chẳng lẽ cái đó là có quan hệ đến gia tộc Thánh Nguyệt kia."

"Đúng. gia tộc Thánh Nguyệt mỗi một thời đại đều có một nam một nữ. Nam tử là chịu trách nhiệm nối dõi tông đường. Mà nữ tử cũng sẽ bị phong làm Thánh nguyệt quận chúa. Nàng là có chút Thần lực. Có thể phù hộ cả quốc gia. Cái này nói lên đến tựa hồ là có chút mơ hồ. Bất quá đích thật là như vậy. Ta ngay từ đầu cũng là không tin tưởng lắm. Nhưng mà sau đến lại quan sát vài năm. Thiên Long Quốc thật là không có tai họa gì phát sinh." Chiến Liên Thành nói. "Cho nên ngươi bây giờ biết rõ. Vì cái gì Vương thị Hoàng Đế tình nguyện hy sinh cả quốc gia của ông. Cũng muốn bảo tồn huyết mạch của gia tộc Thánh Nguyệt."

Nhạc Thiên Tuyết không tưởng được. Cái này Thánh nguyệt quận chúa chính là mang theo dị năng đấy.

Nàng chính là nói: "Nói như vậy. Thánh nguyệt quận chúa vẫn bị nhốt Qua trăm năm."

Đây cũng là kinh sợ đấy. Cũng bởi vì cái số mệnh này. Thánh Nguyệt gia tộc lại là bị nhốt trăm năm.

Chiến Liên Thành gật đầu. Nói: "Không bỏ qua. gian thần bắt rồi đi Thánh nguyệt quận chúa. Còn đem toàn cả gia tộc không chế được. Từ đó về sau. Thánh Nguyệt gia tộc liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Bất quá người của Thánh Nguyệt gia tộc trăm ngàn năm nay đều là người có khí chất. Tuy rằng bây giờ là thân phục Thiên Long. Bất quá cái kia cũng không phải là mong muốn của bọn họ." (cái này liên quan đến nhà Tà tướng quân nhé, khi hoàng đế bệnh nặng, Lương Tấn Quốc tấn công, hoàng đế đã dùng tin tức của Thánh Nguyệt quận chúa để bắt tả tướng quân Phó Kiều phải đánh thẳng giặc đấy, bật bí tí thôi).

Nhạc Thiên Tuyết cuối cùng là đã minh bạch. Đã nói: "Nói như vậy. Hoàng đế Thiên Long quốc này cũng không phải là người tốt gì. Cũng vì tư dục cho bản thân. Đem một gia tộc nhốt trăm năm. Còn dùng an nguy của dân chúng áp chế. Khó trách người trừ tể đã lâu. Ta hiện nay cảm thấy Thiên Long quốc cũng không phải tốt đẹp gì."

"Sư phụ ta nói qua với ta. Thánh nguyệt quận chúa cùng hần thông qua Linh hải.(không hiểu là cái gì) Để cho chúng ta đi cứu nàng." Chiến Liên Thành nói."Đoán chừng là thân lực của nàng cũng chuẩn bị tiêu hao hết. Mà một đời mới Thánh nguyệt quận chúa bị Thiên Long Hoàng Đế không chế. Sợ là lúc sau sẽ thân phục Thiên Long. Coi như là không còn nước nữa. Cũng nhất định phải cứu được Thánh Nguyệt quận chúa ra."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng."Vậy người có kế hoạch gì."

"Hiện nay Tông quyền vẫn chưa tìm thấy. Cây quạt kia cũng trong tay lão hoàng đế. Chỉ bằng vào binh lực của ta. Đó là hơi kém đấy." Chiến Liên Thành nói."Hơn nữa nước Mực cùng Lương Tấn quốc cũng luôn chăm chăm nhìn vào. Bây giờ không phải là thời điểm xuất binh tốt."

"Ta khi đó ép hỏi qua Viên phong. Hần nói Tông quyền là chìa khóa mở ra hoàng cung tiền triều. Từ Dạ cũng nói. Hoàng Cung Tiền triều có một đội âm binh. Đây là thật sao." Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Hai người chậm rãi đi tới. Cái này trong rừng đã giữa trưa nhưng vang vọng tiếng chim hót. Bất quá hai người bộ pháp thanh âm cũng là nhẹ nhàng.

Nhưng lại hết lần này tới lần khác Chiến Liên Thành tâm tình cũng là trầm trọng."Từ Dạ cũng biết. Hần là nghe Trí đại sư nói cho hần biết đấy. Trí đại sư là đã hơn trăm tuổi. Hần tất nhiên là hiểu rõ chuyện của tiền triều. Hiện tại hần còn muốn đoạt cây quạt kia. Vậy ông ấy nhất định là có cùng mục đích với chúng ta. Làm không tốt. Cái kia Từ Dạ khả năng cũng là người tiền triều. Về phần người nói âm binh. Sư phụ ta cũng là đã nói với ta. Ta cũng là không tin tưởng lắm. Trên thế giới này sao lại có âm binh. Bất quá ta sau đó nghĩ đến Thánh nguyệt quận chúa đều có thân lực. Vậy có âm binh cũng là chẳng có gì lạ cả."

Nhạc Thiên Tuyết đành phải là cười cười. Rất đúng bất đắc dĩ nói: "Vậy thì tìm được Tông quyền cùng cây quạt. Tự nhiên sẽ biết."

Lúc này. Hai người đã là đi đến chỗ vòng vào được vương cốc. Phía trước xa hơn một chút. Chính là cửa vào Dược Vương Cốc rồi.

Đã đến cửa vào. Nàng cũng là dừng bước.

Chiến Liên Thành nói: "Rừng cây tại cửa vào này có trận pháp. Không tốt đi vào."

"Nghe nói người lúc trước đến cũng là bị ngăn đón tại bên ngoài rồi." Nhạc Thiên Tuyết cười nói. Nàng liền đi tới thạch bích phía trước. Gõ. Tựa hồ là tìm vật gì.

Chiến Liên Thành cũng là có chút điểm kỳ quái nhìn xem nàng. Sau đó Nhạc Thiên Tuyết đã tìm được cơ quan. nhấn Xuống một cái. Đó chính là một tiếng âm vang. Phía trước rừng cây cũng mà bắt đầu xê dịch vị trí. Xuất hiện một cái đường nhỏ.

"Đây là Nguyên Thiên Tứ nói cho người."

"Không phải. Đây là cốc chủ nói cho ta biết đấy." Nhạc Thiên Tuyết nói."Đáng tiếc nha. Trước đó lần thứ nhất ta nói lần sau sẽ mang đan đỉnh đến đây. Không thể tưởng được này lại cũng là không mang đến , "

"Vậy người không mang theo quả gập mặt. Dịch thật là không tốt." Chiến Liên Thành tay tựa hồ là như có ảo thuật. Một bộ băng linh hồn châm liền xuất hiện ở trong tay của hần.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Hỏi: "Lúc ấy không phải đã là bị trả lại rồi sao. Người rõ ràng còn lấy được. Cái này Nhan gia không phải may chết rồi."

"Bỏn vương cầm. Tự nhiên sẽ trả thù lao đấy." Chiến Liên Thành nói."Cũng là thuận tay muốn lấy. Hiện tại lễ gập mặt đã có. Vào đi thôi."

Nhạc Thiên Tuyết cao hứng không thôi. cầm băng linh hồn châm. Cùng Chiến Liên Thành cùng một chỗ đi vào.

Hai người xuyên qua rừng cây. Cái kia lại là qua nhiều cái cạm bẫy cơ quan. Cái này mới tới trong cốc.

Nhạc Thiên Tuyết cái này vừa nhìn. Đã nhìn thấy Dược Vương Cốc a. Dược liệu cũng thật nhiều. Nhưng mà này còn là thể ngoại đào nguyên đây.

Nàng nhìn thấy đằng trước có nhà gỗ. Trước nhà gỗ vừa vặn có một người. Nhạc Thiên Tuyết mắt sắc. Liền nhận được đó là Nguyên Thiên.

Nàng vội vàng hô một tiếng: "Thiên Tứ. Thiên Tứ Sư phụ."

Mà một bên kia. Nguyên Thiên Tứ như cũ là khỏe miệng co quắp. Ở chỗ này Nhạc Thiên Tuyết sao lại mình là Thiên Tứ Sư phụ. Vậy đơn giản là không muốn sống nữa. lão đầu từ Nhà hầnhưng lại rất chanh chua. Một hồi nhất định là mắng chết hần.

Hắn cũng là không tưởng được Nhạc Thiên Tuyết đến. Nhìn lại một chút bên cạnh nàng. Cái kia lại là mang theo một người nam tử.

Hắn lại định nhăn眉头. Lập tức chính là rất tức giận. Người kia lại là Chiến Liên Thành.

Nguyên Thiên Tứ liền hừ một tiếng. Đã trừng mắt với Nhạc Thiên Tuyết. Không muốn nhìn Nhạc Thiên Tuyết nữa rồi.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn tức giận. Tựa vội vàng chạy tới. Bắt lấy tay Nguyên Thiên Tứ. "Làm gì lên con vậy. Đến đến đến. Chúng ta nói chuyện một chút."

Nguyên Thiên Tứ ngược lại là sau khi quay đầu. Lạnh lùng nói ra: "Ta biết ngay ngươi mềm lòng. Lại là cùng cái người này dây dưa. Ngươi liền quên ta vì ngươi mà chịu khổ. Ta hiện tại thật sự thật đau lòng. Ngươi lại là đối với ta như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất đắc dĩ. Không biết muốn giải thích như thế nào.

Chuyện này đối với Nguyên Thiên Tứ mà nói. Đúng là mình đã mắc nợ hắn.

Lúc này. Chiến Liên Thành cũng đã là đi đến. Nói: "Nguyên Thiên Tứ. Qua đây. Ta có mấy lời muốn nói với ngươi."

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng: "Không qua. Ta qua làm gì. Sẽ bị ngươi đâm bị thương thì sao."

Bất quá Chiến Liên Thành chính là nhìn hắn một cái. Ánh mắt kia có chút băng lãnh lạnh lùng. Cho nên Nguyên Thiên Tứ lập tức chính là da đầu run lên rồi.

Hắn do dự một chút. Vẫn là tức giận đi qua

Nhạc Thiên Tuyết cũng là muốn muốn cùng qua. Bất quá Chiến Liên Thành đã nói: "Ngươi không tiện qua đây."

Thì cứ như vậy. Hai cái đại nam nhân liền cũng là đi tới một lần. Bí mật nói nhỏ.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem biểu lộ của hai người. Nguyên Thiên Tứ một mực là thiên biến vạn hóa đầy(mặt biến đổi liên tục). Khi thì kinh ngạc khi thì nhíu mày.

Sau đó. Nguyên Thiên Tứ liền có chút thương cảm rồi. Lại là đỏ vành mắt .

Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết Chiến Liên Thành là nói chuyện gì với Nguyên Thiên Tứ. lại làm cho tâm tình Nguyên Thiên Tứ biến động như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Cái gọi là thần cơ diệu toán

Chiến Liên Thành cũng là không có nói nữa. Nguyên Thiên Tứ tựa hồ vẫn là bộ dạng trầm tư.

Hắn cũng liền lại để cho Nguyên Thiên Tứ chính mình tinh táo trong chốc lát. Chính mình đi về bên người Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết hiếu kỳ nhìn một chút Nguyên Thiên Tứ. Hỏi: "Ngươi cùng hắn nói gì đó. Hắn như thế nào lại lộ ra biểu lộ như vậy."

"Không có chuyện gì. Một chút chuyện nhỏ mà thôi." Chiến Liên Thành nói. "Hiện tại nàng là nên đi chào hỏi Dược vương cốc chủ sao."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Cha Nguyên Thiên Tứ cũng không có ở trong phòng. Chắc là đã nên núi từ sớm rồi.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu. "Không cần. Chúng ta liền đợi chút đi. Có lẽ ngươi có thể đi theo ta hái dược liệu."

Chiến Liên Thành không có ý kiến gì. Liền theo Nhạc Thiên Tuyết quyết định.

Bận rộn như vậy đến trưa. Nhạc Thiên Tuyết xem như thắng lợi trở về.(hái được nhiều chị này tham ghé)

thời điểm Chạng vạng tới. Nguyên Dược Vương cũng là về đến. Hắn hái mới hái dược liệu trở về. Vốn là có chút cao hứng. Nhưng lại vừa thấy được Nhạc Thiên Tuyết chính là càng cao hứng hơn.

Hắn vội vàng cầm tay Nhạc Thiên Tuyết. "Ôi. Nha đầu ngươi đến. Ngươi rút cuộc đến."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Nói: "Đúng vậy. Ta đến. Ta còn mang theo người nhà đến. Được Vương sẽ không không chào đón hẳn chứ."

Nàng cười đến đáng yêu. Được Vương thoáng cái chính là mở cò trong bụng.

Hắn gật đầu. "Hoan nghênh hoan nghênh. Đúng rồi. Người có mang đan đỉnh đến đây không. Ta thế nhưng là rất muốn biết nó từ lâu rồi. Còn thiếu chút nữa đi Kinh Thành tìm người đấy."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta lần này đi ra ngoài có việc gấp. Cũng không có mang theo. Nhưng mà ta cái khác làm quà gấp mặt."

Nàng lấy ra băng linh hồn châm. Được Vương cặp kia mắt lại là sáng ngời. Kinh hô một tiếng: "Lại là băng linh hồn châm. "

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái này thật khó khăn mới có được. Nên muốn tặng cho ngài."

Được Vương kỹ càng quan sát một chút. Cảm thán một tiếng sau đó lại đem trở lại trong tay Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn nói ra: "băng linh hồn châm trong tay ta cũng chẳng có tác dụng gì. Người vẫn là cầm lại thì hơn."

"Vì cái gì. Được Vương ông là y thuật rất tốt. Đó cũng là có thể dùng mà." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Được Vương vẫy vẫy tay. Nghiêm trang nói: "Chuyện này cũng không thể nói như vậy. ta ăn ngay nói thẳng. Ta đối với dược lý nghiên cứu cẩn thận. Nhưng chỉ thua đan dược cho đan đỉnh của người luyện thành mà thôi. Còn công phu thi châm ta cũng không nghiên cứu cho lắm. Ta đây cầm lấy băng linh hồn châm này cũng là không có chỗ sử dụng. "

Nhạc Thiên Tuyết nhất thời không nói gì. Thần sắc có chút bất đắc dĩ.

Được Vương cũng là không quan tâm. Hắn một người ở ảm. Chẳng lẽ còn chú ý đến những cái này.

Được Vương nói: "Người cầm lại đi. Nếu là người không cầm về. ta sẽ rất tức giận đấy."

Nhạc Thiên Tuyết hít một tiếng. đành phải là gật đầu. "Được Vương. Ông thật là tốt."

"Đó là tự nhiên. Người xem thảo dược khắp núi đều cho mặc người hái. Bất quá đêm nay người phải đi theo ta nghiên cứu một chút. Ngày mai phải theo ta lên núi." Được Vương đưa ra yêu cầu.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là cầu còn không được. Trong thế giới trần tục gặp một người yêu thích y thuật muốn học hỏi giống như mình rất khó khăn. Nàng vội vàng là đồng ý liền.

Lúc này. Trong phòng bếp đã bay ra mùi thơm.

Được Vương nhìn nhìn. Nói: "Xem ra người nhà của người cũng có chút điểm tốt. Rõ ràng còn biết cách nấu cơm lấy lòng người. Thế là người cũng quá mức giỏi rồi. Hắn là Nam nhân mà có thể làm được những chuyện lật vật này."

Nhạc Thiên Tuyết bật cười. Nói: "Hắn thế nào lại là làm việc lật vật đấy... Hắc hắc. Nếu như hắn là làm việc lật vật cái kia cũng không tệ."

"Vậy hẳn nhưng lại có cái gì nổi tiếng tên tuổi." Được Vương cũng là có chút điểm khinh thường. Dù sao Nhạc Thiên Tuyết bức này bốn sự. Nàng chọn nam nhân cũng không thể quá kém a.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Hắn là Chiến Liên Thành mà."

Được Vương sắc mặt lập tức chính là biến đổi. Nhìn chằm chằm vào hướng nhà bếp. "Cái gì."

Hắn một lát sau liền tỉnh táo lại. Nói: "Lại là Chiến Liên Thành chiến Vương gia chiến người thọt. Không đúng... Người thọt. Chẳng lẽ là người trị cho hắn. Hắn cái này cam nguyện làm trâu làm ngựa cho người."

"Không phải. Hắn chính là bị độc ở trong xương." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Vừa đến âm nguyệt. đôi chân kia mới không đi được."

Được Vương sắc mặt tối trầm. Lại là đến xương.

Cái này tuy rằng không phải đệ nhất thiên hạ độc vật. Nhưng lại tuyệt đối là đủ tra tấn người đấy.

Được Vương suy nghĩ một chút. Nói: "Vậy thì như vậy. Tính mạng hắn cũng chắc chỉ được vài năm. Nhưng lại nếu tìm được giải dược thì khác."

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy Được Vương nói như vậy. Đã biết rõ Được Vương là không có biện pháp. Bởi vì mỗi một một loại độc đến xương. Thì cách giả đều không giống nhau.

Nàng lắc đầu: "Đã đang tìm. Bất quá cái này có chút mơ hồ."

Được Vương nói: "Cái này nhưng lại phiền toái. Độc đến xương này có rất nhiều cách điều chế. điều phối Không tốt. Bỏ qua một vị thuốc tài. Vậy không

cứu được."

Nàng cũng là tâm tình trầm trọng. Bất quá nghe thấy tiếng bước chân. Cũng biết là Chiến Liên Thành bụng đồ ăn ra.

Cuối cùng trên mặt bàn bày biện chút thức ăn. Còn có một bát trứng cá. Bữa tiệc này coi như là không tệ.

Nguyên Thiên Tứ bên ngoài hoảng hồn hồi lâu. Cũng là tiến đến ăn cơm. Bất quá con mắt ngược lại là hồng hồng đầy. Cũng không có nhìn Dược Vương. Liền cố lấy chính mình ăn cơm.

Nhạc Thiên Tuyết nấu cơm cũng không lành nghề. Đối với ăn uống cũng không có yêu cầu gì. Duy nhất có yêu cầu chính là bánh ngọt mà thôi.

Nhưng lại sau khi ăn cơm. Chiến Liên Thành lại là bụng một đĩa bánh ngọt mang ra.

Ở đây đơn sơ. Bánh ngọt kia cũng dùng hương liệu bình thường để chế biến. Nhạc Thiên Tuyết trừng to mắt. Nhìn nhìn Chiến Liên Thành. "Ngươi còn có thể làm cái này à."

Chiến Liên Thành nói: "Ngươi ăn một chút xem hương vị thế nào."

Nhạc Thiên Tuyết liền ăn một cái. Chính là cảm thấy ngọt đến tận nội tâm.

Bất quá nàng lại cảm thấy trước kia mình đã từng ném qua bánh có hương vị như vậy. Nàng ăn thêm một cái nữa. Chính là muốn đứng dậy. Trước kia hạo Nguyệt buổi sáng còn hướng phủ tướng quân mang bánh ngọt đến cho nàng. Chính là cái này.

Trước kia nàng tưởng rằng Chiến Liên Thành sai người làm đấy. Không thể tưởng được là hấn tự tay làm cho nàng.

Chiến Liên Thành thấy nàng dừng lại. Cái kia trên mặt lộ một tia nghi hoặc. "Không ăn nữa sao."

Nhạc Thiên Tuyết lấy lại tinh thần. Liền cũng là lắc đầu. "Vừa vặn ăn rất ngon. Ngươi cũng ăn một chút đi."

Hai người này lại là thân ái. Nguyên Thiên Tứ khoe miệng lại là kéo ra. Cảm thấy mình thật là thừa thãi.

Đêm đó. Nhạc Thiên Tuyết cùng Dược Vương đàm luận một đêm. Đều là đang phương thuốc ra nghiên cứu. Vừa rạng sáng ngày thứ hai. Hai người lại là lên núi. Chiến Liên Thành cũng không thấy nàng được lúc nào.

Bất đắc dĩ. Đành phải là chờ dài một tiếng. Cái này cùng Nhạc Thiên Tuyết ở chỗ này du ngoạn vài ngày. Cũng là như ý của nàng. Bất quá cũng không biết Kinh Thành bên kia tình hình như thế nào.

Như vậy tại Dược Vương Cốc hai ngày. Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm nhiều thảo dược. Lúc này mới cam lòng rời đi.

Bất quá hai thời điểm rời đi. Nguyên Thiên Tứ cũng là vụng trộm đuổi theo.

"Thiên Tứ. Ngươi không ở lại à. Cha ngươi hiện tại giống như không cho ngươi ra ngoài đây." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nguyên Thiên Tứ hừ một tiếng. "Ta có chuyện trọng yếu xử lý. Chỉ biết là cùng đường với các ngươi. Sau đó sẽ tách ra."

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Chuyện trọng yếu gì. Ta có thể giúp được việc gì không."

Nguyên Thiên Tứ lắc đầu. Rất là kiên định. "Việc này phải tự chính mình ta làm."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không hỏi nữa. Gật đầu. Mặc cho Nguyên Thiên Tứ chính mình đi.

Cái này vừa ra khỏi Dược Vương Cốc. Đã đến phụ cận thị trấn nhỏ. Hai người mang lên mặt nạ da người. Vốn là muốn trốn tránh đường trở về. Nhưng mà Chiến Liên Thành liền nhận được báo cáo đưa tin. Nhìn hấn. Sắc mặt chính là trầm trọng.

"ngươi Phát sinh chuyện gì."

"Không bắt được Thời Ngọc." Chiến Liên Thành nói ra. Không có cam lòng.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là một hồi hoảng hốt. Cái này Thời Ngọc đúng là vẫn rất lợi hại. Coi như là một cao thủ.

Chiến Liên Thành sau đó chính là nói: "Thời Ngọc chỗ ấy cũng liền dừng quân nhiều. Lão Hoàng Đế tựa hồ có tin tức của Tông quyền. Chúng ta lập tức trở về kinh thành thôi."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Hai người liền cũng là chạy đi.

Trên đường nàng cùng Chiến Liên Thành lại là thảo luận thoáng một chút về cây quạt. Chiến Liên Thành nói: "Cây quạt kia rất quan trọng. Lão Hoàng Đế sẽ không mang theo đâu. Bất quá ta đã là hoài nghi một chỗ. Trở về vào đó xem một chút."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng. Chiến Liên Thành có mạng lưới tin tức rất lợi hại. Tình báo của hắn không như của Trí đại sư. Bị lừa sập bẫy.

Hai người trên đường tụ hội với hạo nguyệt. thời điểm Hạo Nguyệt đuổi theo Thời Ngọc . Cũng là gầy chút ít.

Nàng hành sự bất lực. Thẹn với Chiến Liên Thành. Một mực thỉnh tội.

Chiến Liên Thành cũng là không quan tâm Nói: "Thời Ngọc người nợ giáo hoạt. Ngươi bắt không được nàng cũng là bình thường. Đi về trước đi. Truy tình thế nhưng là đem vân ca đưa trở về rồi."

Hạo Nguyệt sắc mặt có chút khó khăn. đành phải nói: "Tiểu cô nương đem... Đem truy tình hôn mê rồi. Trốn."

Chiến Liên Thành cái kia sắc mặt thoáng cái liền trở nên khó coi.

Hạo Nguyệt không dám ngẩng đầu.

Chiến Liên Thành nói: "cái tâm tư kia của Truy tình sẽ hại chết hắc đấy. Đừng tưởng rằng bốn vương không biết."

Hạo Nguyệt quỳ xuống. Cầu xin tha thứ: "Vương gia. Truy tình chẳng qua là nhất thời bị mê hoặc mà thôi. Thịnh Vương gia tha hắc lúc này đây. Hắc đã đang đi tìm tiểu cô nương."

"Nàng lại dễ dàng tìm được sao. Bằng không thì nàng làm sao có thể đi được từ huyền tộc đến kinh thành. ." Chiến Liên Thành cũng tức giận. Chiến Vân Ca cũng là làm cho người ta lo lắng đấy.

Nhạc Thiên Tuyết liền khuyên nhủ: "Vân ca thông minh như vậy. Sẽ không có chuyện gì đâu. Chúng ta trước trở lại kinh thành đã. Khả năng nàng là trở về Kinh Thành đây."

Chiến Liên Thành không nói lời nào. Bất quá hắc chắc là sẽ không đối với Nhạc Thiên Tuyết lên cơn(chút giận đấy). Chính là gật gật đầu.

Hạo Nguyệt lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Lúc này đây hình như là có thể đã bắt tỉnh rồi.

Chiến Liên Thành trở về chiến Vương Phủ. Nàng chính là trở về phủ tướng quân. Nàng rất nhiều ngày không trở về. Hơn nữa sự tình ở Dạ thành cũng đã đến tai mọi người. Toàn bộ phủ tướng quân mọi người lo lắng không thôi.

Hoa Đào còn khóc sưng con mắt. Đến nỗi khóc không nổi nữa.

Vừa thấy được Nhạc Thiên Tuyết trở về. Lại là cảm động đến muốn khóc.

Nàng nói: "Làm gì đó. Đây không là lúc khóc lóc. Đến. Giúp ta mang dược liệu vào."

Hoa Đào gật đầu. Bất quá vẫn là ồm ộp lấy: "Tiểu thư. Ngươi cũng không biết nô tài là lo lắng cho ngươi rất nhiều sao."

Nhạc Thiên Tuyết bắt đầu đi. Lên tiếng: "Cái này có là cái gì. Không phải ta vẫn bình an trở về sao. Ta cũng không kém như vậy. Thanh niên bình thường cũng sẽ không làm gì được ta."

Nàng đem dược liệu từ dược vương cốc sửa soạn lại. Hoa Đào cũng là hỗ trợ.

Hoa Đào cũng nói: "Thế nhưng là người nợ là bạo quân Từ Dạ. Thiên hạ này đối với hắc đánh giá đều là không tốt. Nô tài là sợ hắc sẽ hại tiểu thư. Lão gia biết rõ ngươi mất tích khả năng gặp bất trắc. Liền lập tức chạy tới Dạ thành. Bất quá hắc trên đường nhận được tin tức. Nói là bạo quân Từ Dạ bắt người rồi đi. Lão gia liền quay trở lại quân doanh tây núi... Lão gia thật đúng là thần cơ diệu toán. Biết rõ tiểu thư sẽ bình an trở về đấy."

Một câu nói kia có thể đã là thức tỉnh Nhạc Thiên Tuyết. Kỳ quái. Từ Dạ có chút kỳ quái. Mà Nhạc Hòa cũng là có chút điểm kỳ quái. Cái này tất nhiên không phải thần cơ diệu toán a.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Không thể cho ai biết bí mật

Trong nội tâm thật nhiều khó hiểu. Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là suy nghĩ một chút. Sau đó nói là: "Chuẩn bị cho ta một chút. Ta muốn đi quân doanh tây núi một chuyến."

Hoa Đào càng là khó hiểu. Hỏi: "Tiểu thư. Làm cái gì. Chẳng lẽ ngươi là muốn báo bình an à. Tăng thức đã là phái người đi."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Không phải. Ta có việc tìm cha ta."

Hoa Đào nghe thấy như vậy. Cũng không nên hỏi nữa. Chính là lập tức đi chuẩn bị.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này về đến phủ tướng quân chưa được một ngày. Liền lại là ra ngoài.

Bất quá ở cửa thành. Nàng chính là nhìn thấy Ngọc Cô Hàn. Hắn tựa hồ là vừa mới hồi kinh. Mặc thường phục. Hắn nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết. Cũng hơi hơi kinh ngạc. Không nghĩ đến nàng bị Từ Dạ bắt cóc. Rõ ràng còn có thể bình an trở về đây.

Hắn xuống ngựa ngăn Nhạc Thiên Tuyết lại. Hắn thủy chung đều là Thái Tử. Nhạc Thiên Tuyết cũng không có khả năng trực tiếp đi vòng qua.

Nàng dừng lại đến. Nhìn xem Ngọc Cô Hàn."Thái tử điện hạ có chuyện gì."

Ngọc Cô Hàn nói: "Ngươi bình an trở về rồi. Ngươi thật sự là mạng lớn a."

Hắn bản tính đã sớm bại lộ. Cho nên hắn bây giờ nói chuyện có chút cay nghiệt. Đó cũng là không sao cả đấy. Dù sao Nhạc Thiên Tuyết cũng phản bội mình. Không biết tự ái đây.

Nhạc Thiên Tuyết cười cười. "Đúng vậy a. Chiến Vương gia phái người đi cứu ta."

Nghe thấy tên Chiến Liên Thành. Ngọc Cô Hàn mặt lại là hắc hơn phân nửa.

"Nhạc Thiên Tuyết. Ngươi cuối cùng sẽ có một ngày ngươi sẽ phải hối hận." Ngọc Cô hàn lãnh lạnh nói ra.

"Coi như là sai rồi. Ta là người cảm thấy sai ta cũng sẽ không hối hận. Các ngươi cho rằng ta sai rồi. Nhưng ta cảm thấy được là rất đúng." Nhạc Thiên Tuyết dứt lời. Cũng là chẳng muốn nói nữa. Liền một lần nữa thúc ngựa ra khỏi thành.

Cái này đến quân doanh tây núi cũng là có một đoạn đường. Tuy rằng Nhạc Hòa thực quyền còn không có bị tước đoạt. Bất quá bây giờ lão Hoàng Đế đã là nhiều chỗ chèn ép rồi.

Như thế xuống dưới. Nhạc Hòa cũng sẽ có điểm nguy hiểm. Hiện tại nàng ngược lại là muốn nhanh tìm được cây quạt kia. Muốn biết xem hoàng cung tiền triều rốt cục có bí mật gì.

Lúc này đã đến quân doanh tây núi. Nhạc Hòa vừa vận cũng là dò xét trở về rồi.

"Tuyết Nhi. Ngươi như thế nào đến nơi này." Nhạc Hòa hỏi."Nhìn ngươi cũng là tay chân đầy đủ hết. Ta cũng yên lòng."

Đi theo phía sau hắn có mấy tướng lĩnh cũng đều là phát ra tiếng cười.

Nhạc Thiên Tuyết mặt tối sầm. Nói: "Cha. Ngươi đến đây."

Nàng dắt tay Nhạc Hòa đi. Nhạc Hòa cũng là có chút điểm kỳ quái. Hỏi: "Làm gì đó."

"Cha. Từ Dạ cùng ta có quan hệ gì." Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Nhạc Hòa sững sờ. Bất quá hắn rất nhanh đã nói: "Cái này còn có thể có quan hệ gì. Hắn là hoàng đế lương Tấn quốc. Ngươi muốn cùng hắn có quan hệ gì."

"Vậy tại sao ta bị hắn bắt mang đi. Ngươi thật giống như còn rất yên tâm đây. Chẳng lẽ sẽ không sợ hắn sẽ giết ta." Nhạc Thiên Tuyết nói.

"Cái này..." Nhạc Hòa hơi chút dừng lại một chút. Không biết trả lời thế nào."Ta làm sao lại không lo lắng đây."

"Ngươi rõ ràng liền đi vòng vèo quay về quân doanh tây núi. Bởi vì ngươi biết rõ. Từ Dạ sẽ không làm thương tổn ta. Cho nên ngươi mới yên tâm như vậy. Như là người khác. Ngươi khẳng định liền vội muốn chết."

Nhạc Hòa sắc mặt có chút tối trầm. Liền trầm giọng nói: "Ta cùng hắn thật sự có chút giao tình. Bất quá ngươi cũng biết. Hoàng Thượng luôn luôn là kiêng kỵ lương Tấn quốc. Ta đây làm sao có thể nói ra. Hắn biết rõ ngươi là nữ nhi của ta. Tất nhiên sẽ không làm khó ngươi đấy. Chính là đơn giản như vậy mà thôi. Chẳng lẽ ta có người bằng hữu ngươi cũng là cảm thấy không đúng."

Cái này giải thích cũng là nói được. Bất quá Nhạc Thiên Tuyết thủy chung là cảm thấy là lạ đấy.

Nhạc Hòa liền phụ giúp nàng rời khỏi quân doanh. Nói: "Tốt rồi. Ngươi không thích hợp ở lại chỗ này. Nhanh đi về. Hai ngày nữa sẽ là sinh nhật của ngươi. Ta đến lúc đó trở về cùng ngươi chúc mừng"

Nàng bị Nhạc Hòa phụ giúp rời đi. Đó cũng là không có biện pháp. Đành phải là gật đầu. Liền cũng cười ngựa rời đi.

Mất hơn nửa căn giờ mới về tới. Nhạc Hòa hay dùng mấy câu giải thích cho qua với nàng. Cái kia thật là làm được.

Đội Nhạc Thiên Tuyết đi rồi. Nhạc Hòa chính là nhẹ nhàng thờ ra. Nếu không phải hấn phản ứng rất nhanh. Vậy còn thực sẽ làm lộ đây.

Nhạc Thiên Tuyết trở lại phủ tướng quân. Phát hiện Chiến Liên Thành rõ ràng đến.

Nàng lắc lư vài ngày (đi lại). Đã là có chút mệt mỏi. Nàng hỏi: "Người không phải ở chiến vương phủ xem tin tức à. Văn ca tìm được chưa."

Chiến Liên Thành liền cũng là nói: "Đã tìm được. Ta đã phái người. Tiễn đưa nàng trở về."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng. Cái kia chuyện này cũng không tính là trọn vẹn giải quyết xong. Coi như là không sai.

Lúc này đã là vào đêm. Nhạc Thiên Tuyết không có khẩu vị gì. Liền nhanh chóng ăn vài miếng cơm. Chiến Liên Thành liền để cho nàng nghỉ ngơi trước. Hấn sau đó chính là rời đi.

Nhạc Thiên Tuyết mấy ngày nay đều không có ngủ ngon. Hiện tại hơi dính gối đầu. Liền ngủ say như chết đấy.

Chiến Liên Thành khiến cho Hoa Đào lấy một chậu nước đến. Hấn liền thuận đường cho Nhạc Thiên Tuyết lau mặt. tay chân cũng là lau một lần.

Hấn không nói gì ngồi cạnh bên giường. Cuối cùng nửa đêm mới rời đi.

Mà Nhạc Thiên Tuyết cũng sắp sinh nhật. Phủ tướng quân thế nhưng là chuẩn bị rất nhiều thứ.

Lúc này. Nhạc Linh Vy đã là bị đưa vào phủ đệ Ngọc Nam Phong làm thị thiếp. Hứa di nương ở lại phủ tướng quân. Thế nhưng địa vị bây giờ một chút cũng không có.

Bất quá nàng cũng là sớm cho Nhạc Thiên Tuyết đưa một phần đại lễ. Hoa Đào đem lễ vật tiếp nhận. Thấy Hứa di nương còn không chịu đi. Lại hỏi: "Hứa di nương. Người còn có lời gì cần nói."

Hứa di nương liền vội vàng gạt đầu. Đi đến trước mặt Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết giương con mắt. Hỏi: "Người muốn nói cái gì."

Hứa di nương tự vội vàng nói: "Ta biết rõ người cùng Tứ Hoàng Tử quan hệ coi như không tệ. Ta liền cầu người nói giúp Linh Vy một hai câu."

Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười một tiếng. Nói: "Ta tại sao phải giúp nàng nói tốt. Nàng cái kia bất quá là tự làm tự chịu mà thôi."

Hứa di nương sắc mặt cứng đờ. Bất quá đã trải qua nhiều như vậy. Nàng cũng là biết rõ chuyện này đích thật là làm sai.

Nhưng bây giờ sai rồi. Liền không có cơ hội quay đầu lại.

Hứa di nương nói: "Thế nhưng là... Linh Vy dầu gì cũng là muội muội của người. Hiện tại nàng đã biết rõ sai rồi... Nàng hiện tại cũng chịu khổ nhiều. Chỉ có người có thể giúp nàng thôi."

Nhạc Thiên Tuyết bất đắc dĩ nói ra: "Nàng đã là là thị thiếp của Tứ Hoàng Tử. Ta tại sao có thể giúp nàng đây. Việc này người hay vẫn là tự mình tìm Tứ Hoàng Tử nói đi."

Hoa Đào cho Nhạc Thiên Tuyết rót một ly trà. Cũng là nói ra: "Đúng vậy a. Hứa di nương. Tứ Hoàng Tử đó là trong nội tâm phần nộ. Chính mình dầu gì cũng là bị oan uổng. Nhị tiểu thư tại phủ Tứ Hoàng Tử cái kia tất nhiên sẽ trôi qua không tốt. Hứa di nương người vẫn là nên thôi đi. Đừng làm khó dễ tiểu thư nhà ta rồi."

Hứa di nương tròn mắt đỏ hoe. Nói: "Thế nhưng là... Thế nhưng là Linh Vy cũng không phải cái gì đại ác nhân. Nàng còn là ưa thích Tứ Hoàng Tử đấy. Cho nên mới phải làm như vậy. Tuyệt Nhi. Kỳ thật đây hết thảy đều là lỗi của ta. Cái kia đều là chủ ý của ta. Ta biết rõ ta trước kia đối đãi người không tốt. Người bây giờ đều muốn như thế nào hà giận đều làm với ta. Chỉ hy vọng người giúp đỡ Linh Vy."

Dứt lời. Hứa di nương còn quỳ xuống.

Nhạc Thiên Tuyết càng là bất đắc dĩ. Vội vàng nói: "Người dầu gì cũng là trưởng bối của ta. Hiện tại quỳ xuống đến cầu ta. Người khác nhìn thấy. Còn tưởng rằng ta khi dễ người rồi."

Nàng suy nghĩ một chút. Nhạc Linh Vy cũng chỉ là tham lam vinh hoa một chút. Kỳ thật cũng chưa bao giờ chính thức tổn thương qua nàng.

Bất quá cái này Hứa di nương ngay từ đầu là đối với nàng hạ độc đấy. Lúc này mới khiến cho nàng không có biện pháp tu luyện nội công. Chẳng lẽ hiện tại Hứa di nương đến cầu nàng một chút. Nàng lại phải làm người tốt sao.

Có một số việc. Là phải trả giá thật lớn.

Hứa di nương vẻ mặt buồn rười rượi. Hay vẫn là nói: "Ta biết rõ ta trước kia làm sai với người rất nhiều. Nhưng mà ta chỉ có một đứa con gái là Linh Vy. Ta cũng chỉ có một đứa con gái này thôi... Tính mạng của ta sắp không giữ được rồi. Ta chỉ muốn nó có thể sống thật tốt sau này thôi."

Nhạc Thiên Tuyết khiêu mi. Bỗng nhiên liền nghĩ tới một chuyện.

Nàng khẽ cười một tiếng. "Người cùng Linh Vy vu oan Tứ Hoàng Tử. Hoàng Thượng làm sao sẽ dễ dàng như vậy hãy bỏ qua cho các người."

Hứa di nương sắc mặt cứng đờ. Liền khóc đều đã quên khóc.

Nàng ấp úng. Không biết nói như thế nào.

Nhạc Thiên Tuyết liền phỏng đoán nói: "Ta nghĩ a. Từ khi bắt đầu. Người chính là người của hoàng thượng."

Hứa di nương sắc mặt xanh trắng. Không có chút huyết sắc.

"Có phải hay không." Nhạc Thiên Tuyết cười hỏi.

Hứa di nương thật sự khó thở rồi. Nàng cái này chậm nói: "Ta... Ta... Đúng vậy. Ban đầu là Hoàng Thượng cứng rắn bắt ta tiến vào phủ tướng quân. Để cho ta theo dõi mẹ người."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là đoán được. Chính là gật đầu. "Vậy người có lẽ đi cầu Hoàng Thượng."

"Ta đối với Hoàng Thượng mà nói. Đã là không còn giá trị lợi dụng nào nữa. Trước đó lần thứ nhất ta uy hiếp Hoàng Thượng. Hoàng Thượng sẽ không bỏ qua cho ta." Hứa di nương nói.

Bằng không thì. Hoàng Đế sẽ không bỏ qua chuyện đó của các nàng đâu. Cái này vu oan hoàng tử cũng là tội lớn đấy.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày: "Người uy hiếp Hoàng Thượng cái gì. Chẳng lẽ Hoàng Thượng còn có chuyện để cho người uy hiếp đấy."

Nhạc Thiên Tuyết đây cũng là cảm thấy kì quái. Hứa di nương chanh chua. Nhưng không thể tưởng được vẫn có chút lợi hại đây.

Hứa di nương do dự một chút. Lúc này mới nói: "Hoàng Thượng. Hoàng Thượng có một thanh chuôi trên tay ra..."

"Hứa di nương. Hoàng thượng là thiên tử. Tại sao có thể có nhược điểm trong tay người." Đã liền Hoa Đào cũng là cảm thấy buồn cười rồi. Hứa di nương đây là nói dối a.

"Xứ nha đầu. Chẳng lẽ ta còn biết nói dối. Bằng không thì Hoàng Thượng làm sao sẽ buông tha ta." Hứa di nương nói. "Tuyệt Nhi. Nếu như người là muốn biết. Người nhất định phải cam đoan Linh Vy về sau sẽ có cuộc sống tốt lành. Tứ Hoàng Tử không thể lại khi dễ nàng."

Nhạc Thiên Tuyết nhận nhậ nói: "Ta chỉ có thể là cùng Tứ Hoàng Tử nói một chút mà thôi. Hẳn có nghe hay không ta nói đó là một chuyện khác. Cho nên ta cũng không có biện pháp đáp ứng người. Nếu như người muốn nói thì nói. Ta cũng là sẽ không chiếm tiện nghi của người."

Hứa di nương càng là cảm thấy không biết như thế nào cho phải. Nàng suy nghĩ một chút. Chính là quyết định nói ra.

Nàng nói: "Tốt. Người chỉ cần cùng Tứ Hoàng Tử nói như vậy là được rồi."

Nhạc Thiên Tuyết liền lại để cho Hứa di nương ngồi xuống. Thật dễ nói chuyện.

Hứa di nương liền nhẹ nói: "Tuyệt Nhi. Đây chính là một cái bí mật không nhỏ. Nói ra đến. Vậy nhất định là để cho người sợ hãi thần phục không thôi đấy."

Cái này thừa nước đục thả câu cũng là đã đủ rồi. Nhạc Thiên Tuyết lờm lờm. Lạnh lùng.

Hứa di nương nói tiếp: "Mẹ người sau khi chết. Hoàng Thượng liền âm thầm phái người đem phần mộ của mẹ người đào lên. Thi thể kia hiện tại được để trong hoàng lăng. Ta đã cho người tìm hiểu qua. Trước đây quan tài hoàng hậu đã bị mở ra. Đã là thay đổi người. Cái này người biết. Mẹ người thi thể là ở nơi nào. Ta ngày đó liều chết đánh cược một lần. Nói ra chuyện này. Hoàng Thượng sắc mặt lập tức liền đại biến. Người suy nghĩ một chút. Mẹ người là thê tử của thần tử. mà sao hoàng thượng lại có thể cho thê tử của thần tử hỏa táng trong hoàng lăng. Đây chẳng phải là chuyện mất nhân đức sao."

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt lạnh lẽo. Lại là như vậy. . Lão hoàng đế này cũng thật quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Vui mừng sinh nhật

Hứa di nương trông thấy ánh mắt Nhạc Thiên Tuyết. Cũng là có chút điểm sợ hãi.

Nàng lại tiếp tục nói: "Chuyện này không ai biết. Bất quá có một lần... Ta vừa vận liên đi bái tế mẹ ngươì. Bởi vì mẹ ngươì cũng giống như ôm hận mà chết. Trong nội tâm của ta cảm thấy không yên. Lên mới đi bái tế bà ấy. Liên vừa vận dụng phải. Mấy phong ảnh thị vệ. Ta liền đoán được."

Vì chứng minh chính mình không có nói dối. Cho nên Hứa di nương lại giải thích một chút.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Vậy ngươì tại trước mặt hoàng thượng nói ra chuyện này. Hoàng Thượng cũng bỏ qua cho ngươì sao. Không phải nên lập tức giết ngươì sao."

Hứa di nương liền áp ứng nói: "Ta... Ta lúc ấy liền lừa Hoàng Thượng. Nếu Hoàng Thượng giết ta, chuyện này nhất định là có người truyền đi đấy. Hoàng Thượng có chỗ băn khoăn. Lúc này mới buông tha ta. Nhưng mà ta đoán nghĩ đến Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không buông tha ta đâu."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. "Ngươi cũng là thông minh. Hiện tại Hoàng Thượng hận không thể là đem ngươi bầm thây vạn đoạn rồi."

Hứa di nương mặt lộ vẻ bi thương. Nàng nói: "Tuyết Nhi. Ta không có gánh nặng trên người. Ta chỉ không yên lòng về Linh Vy thôi. Van ngươi. Cùng Tứ Hoàng Tử nói một câu tốt cho nó."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng. "Việc này ta sẽ nói chuyện. Bất quá Tứ Hoàng Tử có nghe hay không lời ta. Ta không dám cam đoan."

Hứa di nương liền vội vàng gật đầu. Cũng là cao hứng. "Thật sự là cảm ơn ngươi rồi. Hoàng Thượng cũng là oán hận ta. Cho nên mới đem Linh Vy ban cho Tứ Hoàng Tử làm thị thiếp. Bởi vì hẳn biết rõ Tứ Hoàng Tử nhất định là sẽ rất chán ghét Linh Vy đấy, đáng thương con gái Ta. Lại là phải chịu khổ như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nghiêm mặt nói: "Hứa di nương. Đây không phải là đáng thương. Nếu là lúc trước bị các Tứ Hoàng Tử bị các ngươi hại oan uổng. Đó mới là đáng thương. Trải qua lúc này đây. Ta cũng là hy vọng ngươi cùng Linh Vy thật là có thể thành tâm hối cải. Bằng không thì về sau ai cũng cứu không được các ngươi."

"Đúng vậy a... Ta cũng là biết rõ đấy. Cha ngươi hiện nay cũng là không quan tâm tới chúng ta nữa rồi." Hứa di nương hít một tiếng. Chính là rồi đi. Cũng không có nhiều lời nữa.

Mà Nhạc Thiên Tuyết còn muốn đến hoàng lăng làm một chuyện. Vậy thì thật lực bắt tông tâm.

Mấy ngày nữa là sinh nhật mười bảy tuổi của nàng. Nàng mặc dù là từ dị giới xuyên qua đến đấy. Nhưng mà thủy chung cũng là chiếm dụng lấy thân thể của nguyên chủ. Hiện tại nàng chính là Nhạc Thiên Tuyết. Là đại tiểu thư phủ tướng quân.

Không muốn nhiều như vậy. Nàng liền cũng là đối với Hoa Đào nói: "Chuẩn bị một ít đồ vật đi bái tế. Chúng ta đi một chuyến."

Hoa Đào biết rõ tâm tư Nhạc Thiên Tuyết. Liền lập tức đi chuẩn bị.

Mà Nhạc Thiên Tuyết còn âm thầm kêu Thanh Dương đi theo. Đến lúc đó cũng có chuyện cấp bách cần hắn xử lý.

Đồng Thiên Trường là được chôn cất trên đỉnh núi ngoài thành. Cái này bốn phía cũng là yên tĩnh. Đường lên núi không dễ đi chút nào.

Hàng năm ngày sinh, tử của Đồng Thiên Trường. Nàng đều đến một lần. Đi bái tế không phải phần mộ mẫu thân mình. Cái kia quả nhiên là buồn cười.

Thanh Dương cùng mấy ám vệ mang theo cuộc xêng đến nữa. Thị sát tình huống chung quanh. Rồi bẩm báo Nhạc Thiên Tuyết một tiếng.

Nhạc Thiên Tuyết vốn là tế bái một chút. Mặc dù là tùy tiện mở quan tài là không tốt. Nhưng mà Hứa di nương không giống như là nói láo. Hơn nữa nếu là Đồng Thiên Trường thi thể thật là bị người trộm đi. Nàng nhất định sẽ không để cho Đồng Thiên Trường cùng lão Hoàng Đế đồng táng đấy.

Thanh Dương hỏi: "Đại tiểu thư. Làm như vậy chỉ sợ lão gia biết sẽ tức giận."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Không có chuyện gì. Chúng ta trước nhìn quan tài một chút có hay không có dấu vết gì. Lại quyết định có nên mở quan tài không."

Thanh Dương nghe xong. Cảm thấy đây cũng là một biện pháp tốt. Chính là bắt đầu đào phần mộ nên.

Đồng Thiên Trường đã chết hơn mười năm. Nhạc Thiên Tuyết trí nhớ cũng là mơ hồ.

Sau một canh giờ. Thanh Dương cùng mấy ám vệ mới đưa được quan tài cho đặt lên.

quan tài này là thượng hạng. Cái kia được làm từ gỗ phòng côn trùng. Nhìn qua cũng không có dấu hiệu hư thối.

Nhạc Thiên Tuyết hơi chút nhìn nhìn. Nói: "Kiểm tra một chút."

Thanh Dương đã là nói: "Quan tài bên trong khá nặng. Bất quá bên trong hình như là thi thể không giống như bình thường. Cũng có thể là thi thể đã mục nát."

Nếu quả thật mở hòm quan tài. Vậy đối với Đồng Thiên Trường nhưng này là đại bất kính.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nhìn xem có dấu vết cây mở rồi hãy nói."

Hai người lại nhìn kỹ một chút. Đem bùn đất đều cho lau đi thì quả nhiên trên quan tài có dấu vết.

Quan tài sau khi khám nghiệm đã được phong kín. Không có dấu vết như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết liếc nhìn sang. Thanh Dương đã là gạt đầu. cho người ta mở ra.

Hoa Đào đều sợ hãi trốn sau lưng Nhạc Thiên Tuyết. Sau khi quan tài mở ra. Thanh Dương đi lên trước xem xét một chút.

"Đại tiểu thư. Quả thật là không có." Thanh Dương kích động hô to.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là quay qua nhìn lại. Cái kia trong quan tài đều không có xương cốt.

Hoa Đào cũng là nhìn nhìn. Đã nói: "Phu nhân trước khi chết đã nói không được cho bất cứ vật gì bồi táng(đem theo cùng). Cho nên trong quan tài quần áo và đồ dùng đều không có."

Nhạc Thiên Tuyết lúc này sắc mặt quả nhiên là trầm xuống. Thanh Dương nhìn xem cũng là cảm thấy không đúng.

Nàng lại nhìn thoáng qua cái quan tài trống trơn kia. Đã nói: "Mà thôi. Phong Thượng. Xử lý tốt thật."

Xem ra Hứa di nương nói chuyện này là hoàn toàn chính xác. Hoàng thượng quả nhiên muốn đồng táng cùng Đồng Thiên Trường(chôn chung). Cái này thật sự giống như theo lời Hứa di nương. Hoang thiên hạ chỉ làm lớn.(Đại nghịch)

Từ ngoài thành trở về. Nhạc Thiên Tuyết tâm tình một mực là bình tĩnh.

Mà Thanh Dương sau đó liền đi Hoàng lăng nhìn một lần. Buổi tối trở về đến bẩm báo với Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đại tiểu thư. Thanh Dương vừa rồi đi Hoàng lăng một chuyến. Vốn là muốn muốn lên vào lăng mộ hoàng thượng nhìn xem. Thế nhưng là thủ vệ quá mức nghiêm ngặt. Bất quá ta ngược lại là trông thấy cái ở đó có hai quan tài. Nếu như là muốn điều tra. Vậy phải mở trong quan tài đó có gì."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Việc này so Hứa di nương nói với Hoàng thượng. Hoàng Thượng lúc này mới phái người canh gác nghiêm ngặt. Việc này trước không thể nói ra bên ngoài được. Ta sẽ đi một chuyến Hoàng lăng xem thế nào rồi mới nói."

Thanh Dương có chút do dự. Hỏi: "Cái kia lúc này có phải hay không nên nói với tướng quân."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy có chút hoảng hốt. Nàng hít một tiếng. Đã nói: "Trước không cần phải nói cho ông ấy vội."

Nhạc Hòa nhất định là không biết chuyện này. Hiện tại cùng hắn nói. Sự kiện sẽ quá mức kích động.

Đội nàng đem thi thể Đồng Thiên Trường mang về. Đến lúc đó nói cũng là không muộn.

ngày mai là đến sinh nhật Nhạc Thiên Tuyết. Nhạc Hòa đi suốt đêm trở về. Còn cố ý lại để cho Tăng thúc chuẩn bị chu đáo mọi thứ. Mọi người ăn một bữa cơm.

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là buồn bực. Vì cái gì Chiến Liên Thành liền không thấy bóng dáng. Hôm nay cũng không thấy hắn đến tìm mình.

ngày Sinh nhật. Nàng liền cố ý đi tìm Chiến Liên Thành. Thế mới biết hắn là có chuyện ra ngoài rồi.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm liền không thoải mái. Không thể tưởng được Chiến Liên Thành là đã quên. Nhưng lại là đi nơi khác.

Bất quá cũng chỉ là một cái sinh nhật mà thôi. Nhạc Thiên Tuyết cũng là không cần thiết. Trở về cùng Nhạc Hòa ăn một bữa cơm cái kia còn chưa tính.

Trở lại phủ tướng quân. Nhạc Hòa đã là mặc xong quần áo. Đầu luồn ngọc quan. ông không mặc khôi giáp. Cái kia tự nhiên là có một phong vị khác. (cảm giác khác)

"Cha. Cha đi đâu vậy." Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Nhạc Hòa nói: "Người nhanh chút sửa soạn lại. Hôm nay là sinh nhật 17 tuổi của con. Vì con có thể nhanh một chút gả ra ngoài. Cha muốn cùng con đi hội Tinh đài(không nhớ từ này là gì để cho hoa mỹ). Cho người gấp nhiều công tử một chút."

Nhạc Thiên Tuyết khòe miệng co quắp."Ta không đi. Như thế nào cần phải làm như vậy."

Nhạc Hòa nhưng không cho nàng tùy ý cự tuyệt. Đã nói: "Làm ầm ĩ cái gì đây. Người xem người sinh nhật rồi. Chiến Vương gia thậm chí ngay cả thiệp mừng cũng không có. Người cũng đã biết đến hội tinh đài cũng tốn không ít tiền bạc. Nhanh đi nhanh đi."

Hoa Đào cũng là ở một bên khuyên. Nhạc Thiên Tuyết đành phải là ôm ở mặc xiêm y vào. Đi theo Nhạc Hòa đi hội tinh đài.

Cái này hội tinh đài là một nơi trong kinh thành chuyên để ngắm cảnh đêm. Tự nhiên. Nơi này cũng không phải là ai cũng có thể đến. Hôm nay Nhạc Hòa liền bao toàn bộ nơi này. Vậy cũng là đại thủ bút đây.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn. Hội tinh đài không lớn. Bất quá cũng có vài cái bàn lớn. Phía trên được chuẩn bị sẵn hoa quả và bánh ngọt. Nhìn ra được đến là dốc lòng chuẩn bị.

Nhạc Thiên Tuyết tâm tình cũng khá một chút ít. Cái này thủy chung là Nhạc Hòa do tâm ý của Nhạc Hòa. Nên mình cũng không thể cứ mãi xì mặt được

Nàng cười cười. "Cha. Con chưa bao giờ thấy qua cha hào phóng như thế."

Nhạc Hòa hừ một tiếng. "Cái gì. Cha đối với con luôn luôn hào phóng. con sao có thể nói như vậy với cha."

Bất quá lúc này Nhạc Thiên Tuyết đã là tại vị trí chủ vị ngồi xuống. Nhạc Hòa an vị tại bên cạnh nàng. Một bên Nhạc Cơ cũng bắt đầu đàn hát.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn. Hỏi: "Liền hai người chúng ta người. Người không phải nói có cậu ấm à."

Đây cũng là quá kì quái.

Nhạc Hòa cười cười. "Tùy tiện nói một chút con cũng tin a. Trước ăn một chút gì."

Nàng cũng là buồn bực. Ăn vài miếng liền cũng là không có tâm tư.

Bất quá lúc này. Trước mặt của nàng liền rơi xuống rất nhiều cánh hoa.

Nhạc Thiên Tuyết sửng sò. Nhìn nhìn. "Tại sao lại có cánh hoa rơi."

Những cánh hoa màu đỏ có mùi thơm ngát. Hoa rơi đều bốn phía. Hoa đang chiếu rọi xuống. Đẹp không có lời nào diễn tả.

Nàng có chút sửng sốt. Chính là đứng lên. Nhìn nhìn bầu trời.

Cái kia trên đỉnh có bố trí địa phương. Có người trên không chế cơ quan. Làm cho cánh hoa rơi xuống.

Nhạc Thiên Tuyết hé mắt. Nhạc Hòa nhất định là sẽ không chỉ chuẩn bị mỗi như vậy. Ai vậy.

Nàng mãnh liệt nhìn xem. Thấy phía sau Nhạc Cơ xuất hiện thêm một nam tử. Hắn tay cầm ngọc tiêu. Nhạc Cơ dừng lại. Tiếng tiêu của hắn chính là chậm rãi truyền đến. Mang theo một chút linh hoạt kỳ ảo.

Nàng hơi sửng sò. Người kia rõ ràng là Chiến Liên Thành.

Hắn ngồi ở đằng kia. Mặc áo choàng màu đen. Một bộ dạng đậm bạc làm khuynh đảo chúng sinh. Bất quá con mắt của hắn dừng trên người Nhạc Thiên Tuyết. ánh mắt nhìn nàng có chút ôn nhu. Liền tục không dứt.

Nhạc Thiên Tuyết thất thần. tiếng tiêu kia toàn bộ làm cho những buồn bực trong lòng nàng đều biến mất. Liền chỉ nhìn thấy Chiến Liên Thành một người mà thôi.

Nàng bỗng nhiên cười cười. Cái này chính là kinh hi mà hắn làm cho nàng. Không có gì đáng nói. Nhưng lại trùng hợp nàng lại là cảm động không thôi.

Hắn làm bạn ở bên cạnh. Vậy là tốt rồi a.

Tiếng tiêu vừa dứt. Hội tinh đài bốn phía hoa đang đều tắt. Mà chỗ lan can liền có cái hộp được mở ra. Bên đó có Dạ minh châu tỏa sáng rực rỡ. Toàn bộ hội tinh đài lại là được chiếu sáng.

Nàng có chút kinh ngạc. Nhiều Dạ Minh Châu như vậy. Chiến Liên Thành là từ đâu mà làm được như vậy.

Đồng thời. phía dưới Hội Tinh đài có tiếng người hô to: "Nhạc đại tiểu thư sinh nhật vui vẻ. Thọ tựa Nam Sơn."

Liền tục không ngừng có tiếng chúc mừng. Nàng nghe được rành mạch.

Nàng càng là sửng sò. Đi đến bên cạnh. Phát hiện phía dưới có không ít dân chúng. Những lời kai đều là toát ra từ miệng của họ.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn ra xa. Toàn bộ Kinh Thành giống như đều có người hô hào.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Một thân phận khác

Nhạc Thiên Tuyết có chút kinh ngạc. Cái này toàn bộ Kinh Thành đều là vang nên lời chúc mừng. Cũng không biết là có bao nhiêu người nói.

Nàng quay đầu lại. Trông thấy Chiến Liên Thành bản thân đẩy xe lăn đến.

Hắn cười nhạt một tiếng. Thuận tay liền lôi kéo tay Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy tay của hắn rất là ấm áp. Trong lúc nhất thời cũng không biết phải như thế nào phản ứng. Chỉ nói nói: "Làm sao lại biến thành như vậy. Cái này có nhiều người như vậy làm ta lúng túng."

Chiến Liên Thành nói cách khác: "Không sao. Dân chúng cũng là lấy, nhờ phúc khí của ngươi."

Dân chúng làm như vậy, thì phải cho lợi ích họ mới làm.

Nhạc Thiên Tuyết dở khóc dở cười. Nói: "Không thể tưởng được ngươi lại làm như vậy. Nhưng lại trêu chọc cười ta."

Chiến Liên Thành nói: "Vậy bây giờ nàng có phải rất cao hứng không."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Cái kia cũng hiểu được. Liền gật đầu. "Vậy ngươi đã cho trăm họ cái gì."

"Ta ở kinh thành mở mấy gian y quán. Dân chúng tham dự chuyện này. Ai tham gia cái này sẽ được phát một tấm bằng gỗ. Ai cầm bằng gỗ đến y quán sẽ được chữa miễn phí. Đây cũng là có tiện nghi cho họ." Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn hắn một cái. "Không thể tưởng được ngươi còn có thiện tâm như vậy. Bất quá. Cái y quán đó không phải bắt ta đến đó chữa bệnh chứ."

Chiến Liên Thành khẽ cười một tiếng. "nếu nàng thích thì đi. Bất quá cũng là đừng đi thì tốt hơn. Dù sao làm ở đó sẽ rất mệt nhọc. : "

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đây cũng không phải là chuyện gì vất vả. Ta cũng có thể ứng phó được."

Chẳng biết lúc nào. Người cũng đã là lui xuống. Chỉ còn lại có hai người ở đằng kia.

Chiến Liên Thành cũng chuẩn bị nhiều thức ăn. Đều được đầu bếp làm tỉ mỉ.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết ăn vào một nửa. Chính là nhớ tới muốn đi chùa Vạn Tự một chút.

Thấy nàng nói như vậy Chiến Liên Thành. Liền nhíu mày nói: "Vậy trí đại sư cũng đi cùng."

"Đúng vậy."

"nội công tâm pháp bây giờ của nàng tăng lên rất nhiều, cũng không phải do ta dạy nàng. Có phải Trí đại sư dạy nàng không." Chiến Liên Thành hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng liền gật đầu. "Ông ấy xem như là một nửa sư phụ của ta."

"Quả nhiên là ông ấy." Chiến Liên Thành Thán sắc mặt ngưng trọng. "Lúc trước ta bị thương. Người nọ rất là lợi hại. Ta vẫn muốn biết trên đời ai lại lợi hại như vậy. Hơn nữa chúng ta luyện cùng một nội công tâm pháp. Lúc ấy ta cũng là không thể tưởng được trên người của nàng cũng có nội công như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Trí đại sư tựa hồ là muốn thăm dò ngươi."

"Cái kia là tự nhiên. Hắn phát sư tiền triều. Những hòa thượng trong chùa Vạn tự cũng vậy." Chiến Liên Thành nói. "Bất quá những người ấy lại một mực ở trong chùa Vạn Tự. họ đều là những người đã đắc đạo. Các hoàng tử đều là đi chỗ đó mà rèn luyện. Bọn hắn tuy rằng địa vị không cao. Bất quá Hoàng Thượng đối với bọn họ rất là tôn kính."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. "Trí đại sư đang tìm cái cây quạt kia."

Chiến Liên Thành trầm ngâm một chút. "Hắn là phát sư tiền triều. Đều đã 120 tuổi rồi. Khả năng hắn cũng là muốn phục quốc. Bất quá hắn với Từ Dạ là cùng một phái. Ông ấy trong hồ lô chứa cái gì vậy. Ngươi đêm nay đi chùa Vạn Tự sẽ biết. ta Tự nhiên cũng sẽ biết."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là hiếu kỳ. Chính là đợi Chiến Liên Thành thu thập một chút. Sau đó tiến đến Vạn Tự tháp.

Bất quá Chiến Liên Thành là không thích hợp đi vào. Nên chỉ có Nhạc Thiên Tuyết một người đi vào.

Nhạc Thiên Tuyết vừa mới rơi xuống đất. Cái kia đã nhìn thấy nhiều hòa thượng từ Thượng đi ra. Trông thấy là Nhạc Thiên Tuyết liền cũng thu khí lại.

Tuệ giác đại sư nói một câu A di đà phật. Liền đối với Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nhạc thí chủ rút cuộc đến. Lão nạp còn sợ Nhạc thí chủ là đã quên ước hẹn hôm nay rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Buổi tối đến có thể ít người chú ý tới. Tuệ giác đại sư. Đây là có chuyện gì."

Tuệ giác đại sư liền lấy ra một cuốn thẻ tre nhỏ. Đưa cho Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "Nhạc thí chủ. Trí sư huynh bảo lão nạp đưa cái này cho thí chủ."

Nhạc Thiên Tuyết tiếp nhận. Cũng thuận miệng nói: "Đúng rồi. Ta lúc trước bị Tử Dạ bắt đi. Cũng là gặp được Trí đại sư. Ông ấy bị thương. Bất quá không có gì nguy hiểm. Hiện tại hẳn là đi theo Tử Dạ đi lương Tần quốc."

Mọi người sắc mặt dừng một chút. Trong nội tâm tăng đá lớn liền phóng hạ rồi. nghe thấy trí đại sư không có chuyện gì bình an vô sự. Bọn họ cũng không cần lo lắng nóng ruột nóng gan nữa.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới đem thẻ tre kia mở ra. Bất quá vừa nhìn thấy một chút. Nàng có chút nhú mày. Đây là...

Nàng mỉm cười. Theo nàng biết. Tiền triều có tứ đại gia tộc. Nhan gia là thiên hạ phú thương. Là Hoàng thượng trọng. Mà Viên gia thì là sâu độc cùng thuật bói toán rất là lợi hại. Về phần Điều gia. Chế tạo ra binh khí đều là thượng phẩm. Nhưng lại nghiên cứu chế tạo ra các loại binh khí cho quân đội sử dụng. Vô cùng lợi hại. Người cuối cùng nghìn gia lập nghiệp bằng hỏa dược (bom mìn, thuốc súng). Nhưng mà những phương pháp chế tạo hỏa dược không được truyền ra ngoài. Và chỉ có nghìn gia là có. Đó cũng là sợ người bụng dạ khó lường làm tổn thương đến nhiều người.

Thế nhưng tứ đại gia tộc sau khi ẩn cư tẩu tán. Nghìn gia cũng chính là tung tích không rõ. Đồng thời phương pháp chế tạo hỏa dược kia cũng mất tích.

Mà trong tay nàng cầm thẻ tre này. Không chỉ có là phương pháp chế tạo hỏa dược. Hơn nữa còn có nhiều phương pháp chế tạo súng đạn.

Nhạc Thiên Tuyết không khỏi là sửng sốt. Tuy rằng lúc trước đã là hoài nghi. Bất quá hiện nay đã xác định. Trong nội tâm cũng không biết là cảm thụ gì

Tuệ giác đại sư thấy sắc mặt của nàng có chút không ổn. Tự vội vàng nói: "Nhạc thí chủ. Người không có việc gì chứ."

Nhạc Thiên Tuyết chất phác lắc đầu. Nàng dừng một chút. Lúc này mới hỏi: "Nếu như nói như vậy. Nghìn gia truyền nhân là mẹ ta."

Tuệ giác đại sư gật đầu. "Đúng như vậy. Chính là mẫu thân thí chủ. Hoàng Thượng sớm đã biết rõ thân phận mẹ thí chủ. Bất quá cũng là không có tiết lộ ra ngoài. Mẹ người để bảo đảm cho phương pháp chế tạo an toàn. Nên đã giao cho Trí sư huynh bảo quản. Cái thẻ tre này là quan hệ đến ự hưng thịnh của nghìn gia. Càng là quan hệ đến thiên hạ. Nhạc thí chủ phải bảo quản cho nó thật tốt."

"Nếu là như vậy. vậy tại sao không sớm giao cho ta. Hết lần này tới lần khác phải đợi đến sinh nhật ta mười bảy tuổi." Nhạc Thiên Tuyết rất là nghi hoặc.

"Trí sư huynh trước đã bói qua một quẻ. Nếu là giao cho Nhạc Thí chủ sớm. Nhạc thí chủ nhất định là sẽ không bảo vệ được. Hiện tại bây giờ mới là thời điểm thích hợp. Nhạc thí chủ đã không giống ngày xưa. Có thể một mình đảm đương một phía rồi."

Nhạc Thiên Tuyết thần trí nhoáng một cái. Nàng dù sao mới đến nơi này được nửa năm. Nhưng mà hết lần này tới lần khác đều có thể thoát hiểm.

Nguyên chủ đích thật là không có năng lực bảo tồn vật này. Nhưng mà rơi vào trong tay nàng thì sẽ không giống nhau.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vậy bây giờ ta phải làm như thế nào."

Ân Tô Tô là một trong những truyền nhân. Nhan gia cũng không cần nói. Hiện tại tứ đại gia tộc đã có ba cái. Thiên Long Quốc đang bình yên. Chắc sự bình yên này không tồn tại được bao lâu, sắp nghiêng trời lệch đất.

Tuệ giác đại sư đã nói: "Lão thiên gia tự do an bài (ý trời). Nhạc thí chủ không cần quá mức chú ý. Hiện tại Nhạc thí chủ chỉ cần bảo vệ tốt thẻ tre này. Thời cơ đến sẽ đến. Nhạc thí chủ cảm thấy làm như thế nào là đúng thì làm như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm hít một tiếng. Cũng chính là nghĩ đến thân phận mình. Nên Ngọc Cô Hàn mới làm vậy. Thật sự là phiền toái.

Nàng suy nghĩ một chút. Hỏi: "Cái địa sư có nghe thấy sự xuất hiện của truyền nhân Điều gia không?"

Tuệ giác đại sư lắc đầu. "Chưa nghe thấy Trí sư huynh đề cập qua. Lão nạp cũng là không rõ ràng lắm. Điều gia nhiều năm như vậy nhưng cũng không có một chút tin tức nào. Nếu như muốn xuất hiện."

Thì chắc sẽ làm cho Thiên Long quốc cũng nghiêng ngả một chút. Tứ gia tộc thiếu một cũng không được. Dù sao Thiên Long Quốc trăm năm căn cơ. Cũng không phải là dễ dàng như vậy là có thể đối phó đấy.

Nàng rồi đi Vạn Tự tháp. Cảm thấy cầm cái thẻ tre này thật nặng (trong trách đây mà)

Bên ngoài. Chiến Liên Thành vẫn còn đợi nàng.

Hắn nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết đi ra. Chính là hỏi: "Thế nào."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn hắn một cái. Tâm sự nặng nề.

Chiến Liên Thành càng là kỳ quái. Hỏi: "Làm sao vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chiến Liên Thành. Ta có đôi khi sẽ không biết mình là ai."

"Vì cái gì nói như vậy." Chiến Liên Thành sửng sốt. Cảm thấy nàng có chút kỳ quái.

Nàng ngược lại là hỏi: "Vậy ngươi nói. Ta là ai."

Chiến Liên Thành nói: "Ngươi là Nhạc Thiên Tuyết. cũng đã từng đoạt của ta thất sắc Linh dược quý y cô nương."

Nàng đáng chết cười cười. "Còn gì nữa không."

"Còn có cái gì." Chiến Liên Thành hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết theo dõi hắn. Cái kia ánh mắt rất chân thành tha thiết. Không có một chút giả dối.

Cái này là Chiến Liên Thành. Hắn một khi đã toàn tâm toàn ý. Căn bản không có nửa điểm giả dối.

Ánh mắt kia đã biểu đạt tất cả. Nhạc Thiên Tuyết cười cười. Nhìn hắn đeo mặt nạ. Nói: "Nơi này nói chuyện bất tiện. Chúng ta trở về đi. Cũng miễn làm cho người ta có thể nhận ra."

Chiến Liên Thành cảm thấy nàng là lạ. Bất quá cũng là tùy ý nàng. Trở về phủ tướng quân. Hai người vào một phòng. Nàng liền đem cái thẻ tre kia mang ra.

Nàng liếc mắt nhìn hắn. Lại đưa cho hắn cầm lấy xem.

Chiến Liên Thành cảm thấy kỳ quái. Chính là mở ra nhìn thoáng qua. Lập tức liền cũng là kinh ngạc. Hắn hai mắt mở to. Có chút phản ứng không kịp quá bất ngờ.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Vậy bây giờ. Ta có thêm một thân phận khác có phải hay không."

Chiến Liên Thành nhíu mày. "Thế nào lại là ngươi."

Hắn đưa ra nghi vấn như vậy. Nhạc Thiên Tuyết lại nói: "Tại sao không thể là ta. Nghe nói Hoàng Thượng đã sớm biết mẹ ta là người Nghìn gia."

Chiến Liên Thành còn đang trầm tư. Qua một lát. Hắn mới nói: "Hoàng Thượng cũng biết. Cái kia tất nhiên là Hoàng Thượng từ đó cản trở. Ta lúc trước đuổi theo điều tra nghìn gia. Bất quá những người truyền tin tức cho ta đều chết sạch. Ta khi đó cũng là buồn bực. Người nghìn gia sao lại kém cỏi như vậy."

Cho nên hắn mới nói được Nhạc Thiên Tuyết không thể nào là truyền nhân của tứ đại gia tộc. Hơn nữa Đồng Thiên Trường có một thân phận khác... Quả thật là không nghĩ đến.

Nhạc Thiên Tuyết theo dõi hắn. Hỏi: "Ngươi ngay từ đầu quả thật là không biết."

Chiến Liên Thành cười nhạo một tiếng. "Vậy ý của ngươi là nói là. Ta là biết rõ ngươi là người nghìn gia. Nên mới tìm cách tiếp cận ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết rầu rĩ gật đầu. Nói: "Ta là đã từng nghĩ qua như vậy."

Chiến Liên Thành bắt đầu đi. Hít một tiếng. "Nếu là ta đã sớm biết. ta sẽ không yêu thích nàng."

Nàng có điểm kinh ngạc nhìn hắn.

"Nàng cũng đã biết thuộc hạ là thuộc hạ. Thuộc hạ của nàng tốt nhất cũng đừng cùng nàng dây dưa tình yêu. nàng chỉ cần bọn họ trung thành với nàng là đủ rồi. Thật giống như hạo Nguyệt vậy." Chiến Liên Thành nói. "Ta cùng với nàng... Đây cũng là không thể ngờ được. Liền cũng là được rồi. Nếu nàng nghĩ rằng ta có ý tiếp cận nàng. Vậy thì nàng có thể đem cái thẻ tre này đốt đi." Chiến Liên Thành nhàn nhạt nói.

Nhạc Thiên Tuyết mân mê đôi môi. Chột đứng là cười cười. "Ta mới không làm như vậy. Đây là bảo bối nhà ta. Nhiều lắm là ta không mang ra giúp đỡ người là được rồi."

Chiến Liên Thành trừng mắt với nàng. "nàng quả thật là có ý định làm như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ hắn nên nói giọng một tiếng. Nàng hừ cười một tiếng. Chính là cầm lấy tay của hắn. Nói: "Đúng vậy. Vậy làm sao có thể lấy ra. Dù sao ta vốn chính là quý y cô nương. Ta sẽ dùng y thuật. Hỏa dược này không thích hợp với ta."

Chương 172: Người phá Y quán

Chiến Liên Thành cũng chính là thuận theo ý thích của nàng. Hắn sờ lên đầu của nàng "Nhưng nếu là lúc cần thiết. Ta còn là hy vọng nàng có thể ra tay."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng. Trong lòng tảng đá lớn cũng là buông xuống.

Chiến Liên Thành nhìn xem bộ dáng của nàng. Bỗng nhiên chính là cười cười. Hắn cười thế nhưng là mang theo rất nhiều sức quyến rũ.

Nhạc Thiên Tuyết ngậm miệng. Bỗng nhiên liền đầu sung huyết. Chính là hôn lên.

Chiến Liên Thành sững sờ. Không nghĩ đến nàng lại có thể chủ động như vậy.

Chiến Liên Thành nói: "Rõ ràng hôm nay là sinh nhật ngươi. Vậy hắn là ta nên tặng quà cho ngươi mới đúng chứ."

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Vậy ngươi tặng ta quà gì đây."

Màn vừa rồi không tính là lễ vật à(cái vụ ăn tối đó).

Sau đó. Chiến Liên Thành liền cầm tay của nàng. Thả tại trên người của mình. Nói: "Đem ta tặng cho ngươi."

"Cái gì. Ta không cần." Nhạc Thiên Tuyết nói ra. "Lễ vật này không có thành ý ghê."

Chiến Liên Thành nói: "Làm sao lại không có thành ý. Ta đi ra ngoài đều có sức quyến rũ chết người như vậy(họ nói đẹp như hoa mà nam tử thể thấy nữ quá). Thời điểm đi ngủ có thể làm ấm giường. Giá trị con người hơn trăm vạn lượng. Lại là một Đại vương gia. Chẳng lẽ những cái này còn không đủ."

Hiện nay. Hắn cũng là có chút điểm mất hứng. Giống như Nhạc Thiên Tuyết ghét bỏ mình vậy.

Nàng phụt một tiếng cười cười. Nói: "Ngươi cũng không phải kẻ ra như vậy để ca ngợi chính mình. Ngươi có bao nhiêu cân lượng. Ta vẫn có thể được."

Nhưng mà. Chiến Liên Thành đã là đem nàng ôm lên trên giường. Nàng hét lên một tiếng. Vô thức liền choàng tay ôm lấy cổ hắn.

Ánh mắt của hắn như nước. Trong phòng ánh nến cũng là mờ đi không ít. Mọi chuyện đều tốt nhưng mà lúc này hành động của hai người rất mật mờ.

Nàng theo dõi hắn. Nói: "Thật muốn."

Chiến Liên Thành cũng không trả lời. Liền cũng là hôn xuống. Nụ hôn của hắn nhẹ nhàng. Rất là triền miên. Làm cho người ta hăm sâu trong đó. Không có cách nào chạy trốn.

Giấy phướn như thế này sợ cũng chỉ có vài năm như vậy. Nàng cũng là tình nguyện. Dù sao ai cũng không cái gì có thể cam đoan. Sau này mình còn gặp được một người như vậy nữa. Người mình yêu.

Nhạc Thiên Tuyết đón ý nói đùa. Hai người cũng là thân mật qua mấy lần. Ngược lại là biết rõ tính đối phương.

Nghe đối phương hô hấp. Lại nghe được tiếng tim đập của đối phương. Nhạc Thiên Tuyết đầu cũng là loạn thành rồi bột nhão. Hồng bét. Chiến Liên Thành giống như là độc dược làm nàng không có cách nào chống đỡ.

Tay cũng di chuyển. Quần áo đã được cởi ra.

Nàng liền hô hấp đều là dị thường nóng rực.

Bất quá hắn lúc này lại dừng lại. Nhìn chăm chăm vào nàng "Còn chưa lấy ngươi. Không thể làm chuyện này. Đêm nay nàng đi nghỉ ngơi sớm đi."(anh này thật là quân tử)

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Đang nhiệt tình như vậy bỗng nhiên như bị một thùng nước lạnh dội xuống làm cho tắt ngấm.

Nàng trừng mắt với hắn một cái. Hắn dĩ nhiên là mặc quần áo tốt cho nàng. Cũng không có hành vi gì vượt quá nữa.

Hắn nói: "Trùng ta làm cái gì. Mới vừa rồi là nàng nói không quan tâm ta làm ấm giường còn gì."

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi. Lời của mình đã nói. Cái kia cũng không thể vả lại miệng mình được.

Nàng hừ một tiếng. Sau khi quay đầu. Nói: " vậy ngươi đi đi."

Chiến Liên Thành cũng là nở nụ cười. Nàng chính là luôn nhỏ mọn như vậy đấy.

Bất quá chuyện này vẫn không nên vượt qua vẫn tốt hơn. Làm không tốt Nhạc Hòa còn ở bên ngoài nhìn chăm chăm vào. Hắn làm sao có thể làm ra loại chuyện này được.(thừa nước đục thả câu ý mà)

"Tốt rồi. Đừng tức giận nữa. Ngày mai đi tìm ta." Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết liền ôm ấp một câu: "Ngươi là bảo hột hạnh phúc của ta. Nhưng mà chuyện lúc trước tại Thiên Kim Lâu. Rất nhiều người đã nghĩ khác rồi. Ngươi xem ta thủ cung sa vẫn còn đây. Người khác nói ta. Ta chẳng lẽ người nào cũng phải vén lên cho xem thủ cung sa sao."

Chiến Liên Thành bật cười. Chuyện kia đúng là mình an bài mọi chuyện chưa thỏa đáng.(ý là nghĩ ra cách như vậy đấy)

Hắn nói: "Vậy bây giờ như thế nào. Nàng ý bảo là ta gạo chưa nấu thành cơm chứ gì. Vậy được rồi. Hiện tại bỏ sung. Bây giờ cũng chưa có muộn."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là bất đắc dĩ. Nói: "Ngươi vẫn là đi về thì tốt hơn. Uy uy uy. Ngươi động thủ làm gì."

Thấy hắn chuẩn bị động thủ đè lên mình. Nhạc Thiên Tuyết lại là có chút bối rối.

Chiến Liên Thành nở nụ cười một tiếng. Cũng là không cùng nàng nào loạn. Lên tiếng: "Tốt rồi. Nàng sớm chút nghỉ ngơi đi. Ta không cùng nàng nào loạn nữa."

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là thả tay. Hiểu rõ ý của hắn. Hắn là không muốn khi chưa thành thân phát sinh quan hệ gì.

Bất quá Chiến Liên Thành cũng là tại trên trán của nàng đặt một nụ hôn xuống. sau đó mới rời đi

Qua rất lâu. Trong gian phòng vẫn còn lưu luyến mùi hương của hắn.

Nhạc Thiên Tuyết vẫn có chút hoảng hốt. Nghĩ đến chuyện Chiến Liên Thành hôm nay làm cho nàng. Nàng chính là cao hứng cười cười.

Vẫn cảm thấy có chút điểm ngọt ngào. Hắc hắc. Nhạc Thiên Tuyết cũng là vụng trộm cười cười. Chính là gọi hoa đào vào. Thay mình rửa mặt thay quần áo đi ngủ rồi.

ngày hôm sau. Tin tức lan truyền khắp thành. Tất cả mọi người đều biết rõ Chiến Liên Thành vì muốn lấy được một nụ cười của nữ nhân đã khiến cho toàn thành oanh động.

Những việc như vậy. Trong nội cung mọi người cũng đã biết.

Mặc dù có người là khinh thường. Nhưng tự nhiên cũng có người là hận không thể lập tức liền kêu Nhạc Thiên Tuyết làm chiến Vương Phi đây.

Cái này là đương nhiên. Chiến Liên Thành thân phận địa vị thực lực trong ba vương gia hắn là cao nhất. Hơn nữa phủ tướng quân cũng là nắm giữ binh quyền. Nếu hai nhà quan hệ thông gia. Thực lực kia càng là không cần phải nói rồi.

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ cái này một ít. Hơn nữa càng là đã biết trong phủ tướng quân mọi người đã đang chuẩn bị hôn sự...

Nhạc Hòa cũng là đặc biệt cao hứng. Lại để cho thợ may đến đo để may quần áo cho Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết có chút bất đắc dĩ. Nói: "Cha. Hắn cũng không chính thức cầu hôn mà. Gấp gáp như vậy làm gì. Cái này truyền đi còn tưởng rằng ta rất muốn lấy chồng. như vậy con rất ngại."

"Lúc trước không phải xin cưới rồi sao. Bất quá khi đó ngươi cũng không đáp ứng. Nhưng mà ta rất cơ trí. Đem sinh lễ đều đã giữ lại. Ngươi xem. Hiện tại chẳng phải bớt được nhiều việc sao. Căn bản là không cần phải trả chớ đi chớ lại." Nhạc Hòa đắc chí. Xem ra chính mình lúc trước thật đúng là đã đưa ra một quyết định đúng.

Nhạc Thiên Tuyết hít một tiếng. Cũng là bất đắc dĩ."Cái đó là trước kia. Lúc này Phải hỏi hắn đã chứ."

Nhạc Hòa liền vẫy vẫy tay. Nói: "Còn hỏi cái gì. Hắn nhất định là cam tâm tình nguyện rồi. Việc này ngươi yên tâm. Cha làm chủ cho ngươi. Thật sự là tổ tông phủ hộ a. Rút cuộc đem ngươi gả đi được rồi."

Nhạc Thiên Tuyết khóe miệng co quắp. Chẳng lẽ Nhạc Hòa là ghét bỏ chính mình ăn nhiều cơm sao. Lãng phí của cải sao.

Thợ may sau khi đo xong cho nàng. Liền đáp ứng trong vòng mười ngày sẽ may xong lễ phục.

Nhạc Hòa nói: "Có thể hay không nhanh được nữa không."

"Nhạc Tướng Quân. Việc này cần phải tỉ mỉ. Thời gian như vậy là nhanh nhất rồi. Nếu là muốn hơn một chút. Khi đó hoa văn thêu thùa tinh xảo." Thợ

mày giải thích nói.

"Vay cứ làm chậm chậm một chút cũng được. Đồ của nữ nhi ta phải là tốt nhất." Nhạc Hòa cười cao hứng. Đã là hận không thể cho Nhạc Thiên Tuyết lập tức liền mặc lễ phục rồi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cha, Cái này không cần phải gấp gáp như vậy. Nếu là quyết định kết hôn rồi, khi đó cũng còn rất nhiều chuyện bề bộn. Tối thiểu đều phải mất một tháng chuẩn bị. Nên lễ phục cũng không cần phải gấp gáp như vậy."

Nhạc Hòa liền cũng là gật đầu. Nói: "Đó cũng là như vậy. Xem ra ta là khẩn trương rồi."

Bất quá hẳn còn là một bộ dạng cao hứng.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy. Cũng là cảm thấy cao hứng, rất ít khi nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của ông như vậy.

Nàng liền qua. Nói ra: "Cha, Xem ra cha rất muốn gả con đi ra ngoài."

Nhạc Hòa gật đầu. "Cái kia tự nhiên rồi. Ai ai. Khi đó ta thật sự là cảm thấy con là không ai muốn lấy. Không thể tưởng được bây giờ vào hoàn cảnh này xem ra nữ nhi của ta rất khá."

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi. "Con vẫn luôn không kém mà."

Nhạc Hòa ừ một tiếng. Cười cười. "Vay con nghỉ ngơi một chút. Ta cùng với Lão Tăng thương lượng một chút chuyện tiệc rượu nên chuẩn bị cái gì."

"Cha..." Còn chưa có nói xong, Nhạc Hòa đã là rời đi.

Nàng cũng chính là nở nụ cười một tiếng. Bất đắc dĩ nhẹ nhàng lắc đầu.

Nàng cũng không có gấp gáp. Nhạc Hòa sao lại có bộ dạng gấp gáp như vậy.

Bất quá lúc chiều, Chiến Liên Thành cũng là phái người đến đón mình đi. Nàng đi mới biết được, Chiến Liên Thành đã sớm ở đang ở tại y quán.

Kinh Thành tổng cộng là có y quán. Đầu là mướn đại phu có y thuật thật tốt. Nhưng mà y quán này rất bình dân. Giá cả cũng thấp hơn những chỗ khác.

Nhạc Thiên Tuyết sau khi xem xét qua. Ngược lại là cao hứng. "Hắn ngược lại là rất dụng tâm đấy."

"Vương gia cố ý sai người mở cái này. Mọi thứ đều đầy đủ hết." Hạo Nguyệt cười nói. "Nhạc tiểu thư có đôi khi còn có thể đến ngồi xem bệnh. Bất quá tiền thù lao là không có đấy."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là không sao cả. Nói: "Cái này không là gì. Bất quá y quán này mở ra cũng mất một khoản tiền lớn. Hơn nữa có rất nhiều dân chúng xem bệnh còn phải giảm giá nữa. Như vậy tiền bạc hoa tốn cũng nhiều."

Hạo Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu. "Điểm này Vương gia sẽ có sắp xếp. Nhạc tiểu thư không cần lo lắng. Dược liệu này đều là Nhan gia cung cấp. Giá cả cũng là không cao. Nhan gia cũng là có xuất tiền tham gia. Đầu nói đây là việc thiện. Nhan gia đều là vui vẻ góp của."

Nhạc Thiên Tuyết chính là nói: "Cái kia cũng không tệ a. Bất quá ta còn có một biện pháp. Có thể làm cho y quán thu được nhiều lợi nhuận. Giúp thoát khỏi một chút."

Hạo Nguyệt có chút khó hiểu. Nhưng sau đó mới biết được Nhạc Thiên Tuyết ở chỗ này ngồi xem bệnh. Là dùng danh tiếng của quý y cô nương.

Quý y cô nương trước đã được rất nhiều người muốn nhờ khám bệnh. Bất quá lúc trước Chiến Liên Thành toàn thành tìm kiếm. Quý y cô nương chính là mất tích.

Hiện tại lại lần nữa xuất hiện, đến y quán bình dân xem bệnh. Cái kia tự nhiên là làm cho người ta kinh ngạc.

Nhạc Thiên Tuyết vì đề công bằng.... Người bệnh đến khám đều phải rút thăm. Rút thăm được số mấy chính là đại phu đó xem bệnh.

Hơn nữa chỗ này có Chiến Liên Thành làm chỗ dựa. Cũng không có người dám gây sự.

Nhạc Thiên Tuyết kỳ thật cũng liền tùy ý xem bệnh cho một vài người. Bởi vì nàng mỗi ngày chỉ trị mười bệnh nhân. Nhiều hơn nữa nàng cũng không xem.

Đầu năm nay. Đã thành thói quen của nàng. Bằng không. Không sẽ cảm thấy có người cho mình là làm đại phu quá dễ dãi.

Nhưng người khác cũng không nghĩ đến. Nhạc Thiên Tuyết rõ ràng chính là quý y cô nương. Chuyện này lại là truyền ra bên ngoài. Đêm chuyện tối ngày hôm qua cho che tối.

Cái này trong chốc lát. Nhạc Thiên Tuyết thanh danh chính là càng ngày càng có nhiều người biết đến. Nguyên lai đại tiểu thư phủ tướng quân. Căn bản không phải là kẻ vô tích sự.

Bất quá cái này chính là có người chấp vấn. Ngày đó. Liền có một đại phu đến. Trực tiếp hô một tiếng: "Quý y cô nương ở nơi nào. ."

Nhạc Thiên Tuyết ngồi bên trong cùng. Lúc này nàng duỗi đầu đi. Trông thấy người nọ là một lão đầu. Một bộ dạng kinh miệt. Chính là nhú lại lông mày: "Đây là người nào."

Hạo Nguyệt vẫn luôn ở đây. TỰ đi ra hỏi nói: "Chủ tử nhà ta không xem bệnh nữa. Còn có. Phiên ông khách khí một chút."

Lão nhân kia không đem Hạo Nguyệt để vào mắt. Hừ một tiếng: "ai đến đây xem bệnh. Ta là đến phá y quán này. Ta nghe nói quý y cô nương là đại tiểu thư phủ tướng quân. Đây không phải chỉ là nha đầu 17 tuổi sao. Đó mà là quý y cô nương. Vậy còn cũng không phải là làm cho người ta cười đến rụng răng à. . Nếu là thật như vậy. Quý gia y cô nương kia bất quá cũng chỉ là lang băm mà thôi. Nếu giả dối. Cái kia chính là đại tiểu thư phủ tướng quân không biết xấu hổ. Rõ ràng gạt người. Tự mình bóc đồng nhận là quý y cô nương."

Hạo Nguyệt giận tái mặt. Ánh mắt sắc bén: "Người nói cái gì. Ở chỗ này nói lời này. Sẽ không sợ rơi đầu. ."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Người giết dây

Lão nhân kia căn bản là không đem Hạo Nguyệt để vào mắt. Nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "Rơi đầu. Ta là chỉ tìm một tiểu nhóc con độ sức một chút mà thôi. Điều này cũng muốn rơi đầu. Cùng ta độ sức một chút. Đã biết rõ nàng là thật là giả rồi."

Hơn nữa hẳn cảm thấy. Quý y cô nương căn bản là không lợi hại như vậy. đều là người khác nói khoác mà thôi.

Tất cả mọi người là nhìn xem. Cũng là nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết nói chuyện.

Lúc trước Nguyên Thiên Tứ đến Kinh Thành. Nhạc Thiên Tuyết còn đi theo Nguyên Thiên Tứ phía sau nói hẳn là sự phụ. Hiện tại lại nói Nhạc Thiên Tuyết là quý y cô nương. Cái kia thật sự biến hóa quá lớn.

Cho nên hiện tại lão nhân này đến y quán. Bọn hắn cũng rất muốn nhìn một chút. Cái nào mới là sự thật.

Lúc này. Nhạc Thiên Tuyết đã đi qua đến. Nói: "Đều muốn cùng ta tỷ thí một chút."

Lão đầu thấy nàng bộ dạng không chút nào sợ hãi. Cái kia cũng là có chút điểm chất vấn. Bất quá hẳn cũng là không quan tâm. Dù sao Nhạc Thiên Tuyết nhìn qua cũng không có bao nhiêu cân lượng.

Hắn làm nghề y nhiều năm. Chẳng lẽ còn không sánh bằng một tiểu nha đầu. Nhiệm vụ của hắn hôm nay chính là để cho Nhạc Thiên Tuyết thân bại danh liệt.

"Tiểu nha đầu. Chẳng lẽ ngươi không dám?" Lão đầu nói.

Nhạc Thiên Tuyết xùy cười một tiếng: "Như thế nào không dám. Đều muốn so tài cái gì."

Lão đầu nói: "Tự nhiên là xem ai y thuật lợi hại hơn rồi. Chúng ta có thể đến khám và chữa bệnh cho một bệnh nhân."

Nhạc Thiên Tuyết liếc mắt nhìn hắn. Gật gật đầu: "Cái này cũng có thể. Người tùy tiện chọn đi."

Hạo Nguyệt đã nói: "Đây cũng là quá không công bằng. Nếu như một người trong đó bệnh tình nghiêm trọng hơn. Thì người kia không phải thiệt thòi sao."

Lão đầu gật đầu: "Cái kia không sai. Tiểu nha đầu. Ta sẽ không chiếm tiện nghi của người."

Nhạc Thiên Tuyết nói tiếp: "Vậy không bằng chúng ta liền nhìn một bệnh nhân. Rồi viết ra phương pháp trị liệu của mình."

"Đây không phải là bỏ qua." Lão đầu cười nói. Đợi lát nữa liền nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết chết như thế nào.

Mà người bệnh là tự nguyện đứng ra đến đây. Phân biệt lại để cho Nhạc Thiên Tuyết cùng lão đầu cho bắt mạch. Hai người sau đó liền cũng là xách bút liền ghi phương pháp trị liệu.

Đám dân chúng đều nhìn xem. Có người muốn tại nơi này lảo loạn muốn phá y quán. Nhưng lại chưa bao giờ thấy qua y quán phá y quán đấy.

Nhưng mà nơi này còn là của Chiến Liên Thành. Ai cũng biết Nhạc Thiên Tuyết là chiến Vương Phi tương lai. Không thể tưởng được còn có người dám đến phá y quán.

Qua một lát. Hai người đã là đề bút xuống. Nhạc Thiên Tuyết nói: "biện pháp trị liệu của ta các đại phu tại y quán nhìn xem như thế nào. Ngươi cũng có thể gọi đại phu bên ngoài vào xem."

Lão đầu tự nhiên là nói: "Ngươi yên tâm. Ta là dẫn theo bạn tốt đến. Hẳn là trương thái y trong nội cung. Là thái y chủ sự Thái y viện. Nói chuyện tự nhiên công bằng."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Đó cũng là cảm thấy không sai.

trương thái y hôm nay đến đây cũng là cảm thấy có hứng thú. Dù sao Nhạc Thiên Tuyết lúc trước thế nhưng là cứu được Tứ Hoàng Tử. Việc này là từ trong thái y viện truyền ra.

Khi đó còn tưởng rằng Nhạc Thiên Tuyết là đồ đệ của Nguyên Thiên Tứ. Bọn hắn cũng không hoài nghi nhiều lắm. Dù sao người của DƯợc Vương cốc. Đương nhiên là có chút bản lĩnh rồi.

Nhưng tuyệt đối không thể tưởng được. Nhạc Thiên Tuyết lại là quý y cô nương.

Cái này là cùng rồi. Bởi vì Thái y viện lúc trước cũng mua đan dược của quý y cô nương. Thái y viện mỗi người đều khen gọi. Đều mơ tưởng có thể có được y thuật như thế ngoại cao nhân này.

Trương thái y vốn là nhìn bệnh tình bệnh nhân kia. Sau đó lại nhìn phương pháp trị liệu của hai người.

Kỹ càng cân nhắc một lúc. Hai người cũng là nuốt được đơn thuốc. Mà Nhạc Thiên Tuyết liền trực tiếp cầm một viên đan dược đi đến mà thôi.

Lão đầu không khỏi có chút xem thường. Hẳn dùng đều là dược liệu quý báu. Cam đoan ba ngày thấy hiệu quả. Tiểu nha đầu này cầm một viên đan dược đi tính là có ý tứ gì. Cũng không sợ người khác chê cười.

Lúc này. Trương thái y cũng liền nói: "Lúc này đây là Nhạc tiểu thư y thuật cao minh một ít."

Lão đầu vẫn còn đắc chí. Cho rằng trương thái y tất nhiên sẽ nói mình thắng đấy. Nhưng lại không nghĩ đến lại là nói Nhạc Thiên Tuyết. Hẳn cái này lấy lại tinh thần đến. Chính là cả giận nói: "Điều này sao có thể. Ta cho nhiều dược liệu quý như vậy. Nàng mới cầm một viên đan dược mà thôi."

Hạo Nguyệt cũng là có chút điểm nổi giận. Cái người này thật là không có một chút tố chất. Làm cho người ta nhìn đã thấy ghét.

Nếu là hắn còn dám nói một câu bất kính mà nói. Nàng nhất định sẽ giết hắn.

Trương thái y đã nói: "Ngươi không ngại xem trước viên đan dược kia một chút. Cam đoan ngươi cũng là tâm phục khẩu phục đấy."

Lão đầu hừ một tiếng. Nếu như trương thái y đều nói như vậy. Hẳn cũng là nên nhìn một chút.

Vô duyên vô cớ thua Nhạc Thiên Tuyết. Vậy hẳn thật đúng là sẽ không phục.

Hắn bóp nát một chút đan dược. Phóng tới trong miệng chính mình ném ném.

Nguyên bản thần sắc là khinh thường đấy. Nhưng lúc này thần sắc liền thay đổi. Có chút giật mình nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết, .

Nhạc Thiên Tuyết vẫn còn là một bộ dạng đăm đăm. Nàng từ trước đến nay không có sợ khiêu chiến. Nhưng lại cũng sẽ không đắc ý. Nàng thùy chung đều là chăm chú đối đãi với mỗi người bệnh.

Lão đầu lúc này thì thảo nói ra: "Không thể tưởng được trên đời này lại có người có thể luyện ra được đan dược như vậy... Ta xem như bội phục. Cái này không chỉ có là có thể rất nhanh thấy hiệu quả... mà còn không hại đến thân thể. Thuốc có ba phần độc. Nhưng mà đan dược này có thể điều phối thân thể. Sẽ không để cho người ta về sau bị suy yếu. mà phương thuốc kia của ta. Tuy rằng đã là đơn thuốc tốt nhất. Nhưng thân thể về sau muốn tốt lại phải trị bệnh và điều dưỡng một thời gian. Cái này thật sự là không cách nào so được..."

Lúc này. Lão đầu đã là tâm phục khẩu phục rồi. Nàng không phải quý y. thì còn ai có thể.

Trương thái y gật đầu. "Đúng là như thế. Nhạc tiểu thư đích thật là hơn một chút."

Những dân chúng kia nghe xong. Nhao nhao trầm trồ khen ngợi. Cái này vẹn vẹn là một cuộc tỷ thí nhỏ nhỏ. Thế nhưng là Nhạc Thiên Tuyết thắng đẹp như thế. Cũng là làm cho người ta phần khởi không thôi.

Lão đầu không chỉ có là nhận thua. Còn một mực là tán dương đan dược Nhạc Thiên Tuyết.

Trong đám người. Thì có một người đi ra. Khí bại nói: "Trần Sắc Kim. Ngươi quả nhiên là một điểm có tác dụng cũng không có. Rõ ràng còn khích lệ nàng. ."

Nhạc Thiên Tuyết định nhìn vừa nhìn. Đây không phải Dương Ninh thì còn là ai.

Hiện tại Dương Ninh chuẩn bị là Thái tử phi. Phô trương thân thế như vậy. Đi theo có bốn nha hoàn. Còn có sáu thị vệ. Nàng một thân xuyên kim mang ngân. Còn sợ người khác không biết nàng chuẩn bị là Thái tử phi hay sao.

Nàng xem nhìn lão nhân Trần sắc Kim. Cũng là rõ đã xảy ra chuyện gì. Nàng cũng đã được nghe về con người Trần Sắc Kim này. Tại khu vực Giang nam rất nổi danh. Không thể tưởng được hiện tại Dương Ninh cho ông ta đến đá y quán.

Nàng cười cười. Liền cũng là nói ra: "Thái Tử Phi tương lai. Nguyên lai là người muốn phá ý quán."

Hạo Nguyệt cũng là nhìn chăm chăm vào Dương Ninh. Nữ nhân này quá không thức thời rồi. Lại dám làm ra loại chuyện này. Nếu Chiến Liên Thành một khi tức giận. Nhất định sẽ giết chết Dương Ninh mà.

Dương Ninh trừng mắt với Nhạc Thiên Tuyết. "Đá quán thì thế nào. Chẳng lẽ mở y quán ở chỗ này. Sẽ không cho người người khác đến đá quán à. Ai biết đại phu nhà ngươi thật sự có bản lĩnh hay không. Mọi người cũng không nghĩ ra a. Đại tiểu thư phủ tướng quân là quý y cô nương. Ha ha. Đúng thật là kỳ văn mà. Một Thiên Kim tốt không làm. Hết lần này tới lần khác liền làm đại phu. Cầm kỳ thư họa cái gì cũng không biết. Cũng chỉ có mỗi y thuật. Huống hồ còn không tự ái. Tự hủy thanh danh. Nhạc Thiên Tuyết a Nhạc Thiên Tuyết. Người coi như là nhân vật truyền kỳ trong kinh thành nha."

Hạo Nguyệt đã là mặt sắc mặt xanh mét. Dương Ninh là hiện tại ý vào mình là chuẩn bị là Thái tử phi. Làm việc nhưng cũng là càng lúc càng lên giọng rồi.

Như vậy nhục nhã Nhạc Thiên Tuyết. tại trước mặt dân chúng. Hạo Nguyệt làm sao lại không tức giận đây.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết ngược lại không có tức giận. Nàng mới không chấp nhặt Dương Ninh như vậy.

Nàng cười cười. "Người muốn đến đá quán. Vậy bằng chính bản lĩnh thật sự của người thì hơn. Hơn nữa ta làm cái gì. Có liên quan gì tới người. Người dùng cầm kỳ thư họa muốn lấy lòng người khác. Chẳng lẽ ta chữa bệnh cho người khác. Không phải của ta cao hơn sao. Thanh danh của ta cũng không tới phiên người đến chỉ trích. Nghe nói người hai ngày trước đã là đi hành cung Thái Tử yêu thương nhưng nhớ nữa nha. Hiện tại đến đây nói ta làm gì."

"Người." Dương Ninh lập tức chính là á khẩu không trả lời được. Chuyện này cũng là thật nhiều người biết rõ đấy. Bất quá đây cũng là không có người dám nói. Dù sao đây cũng là nói về thái tử.

Dương Ninh nói tiếp. "Ta cùng với người như thế nào giống nhau. Ta cũng thái tử điện hạ đã có hôn ước."

"Ta đây sinh ra cũng chỉ gả cho một người là Chiến Vương gia." Nhạc Thiên Tuyết nói qua. "Chưa phải là Thái Tử Phi. Nói nhiều như vậy người cũng không khỏi môi miệng à. Người hay vẫn là nên đi thôi. Tránh khỏi ở chỗ này trở ngại người bệnh xem bệnh."

Dương Ninh tức giận không thôi. Có Hạo Nguyệt ở chỗ này. Nàng cũng không có thể đối với Nhạc Thiên Tuyết làm cái gì.

Nàng hừ một tiếng. "Đem Trần sắc Kim kéo đi. Trở về liền chém tay chân của hắn. Như vậy cũng không dùng được. Cầm cho chó ăn."

Trần sắc Kim lúc này đã là bị dọa đến sắc mặt xanh trắng. Hắn vội vàng hô hào: "Thái Tử Phi. Tha mạng a. Tha mạng a."

Không thể tưởng được Dương Ninh lại có thể ác độc như thế. Nhạc Thiên Tuyết có chút nhú mày. Đã nói: "Dương Ninh. Hắn là thua ta. Không tới phiên người xử trí hắn."

"Như thế nào. Hắn thế nhưng là một con chó của ta." Dương Ninh mà nói. "Chẳng lẽ hiện tại ta xử lý con chó của mình cũng không có quyền."

Trần sắc Kim cảm thấy nhục nhã. Cúi đầu cũng không dám nói lời nào. Ai kêu hắn bị ma sui quý khiến đây. Đây là tự làm tự chịu thôi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Một con chó. Trong mắt người. Chẳng lẽ mạng người lại không đáng giá như vậy. Nếu là như vậy. Ta đây liền mua con chó này của người."

Dương Ninh cười lạnh một tiếng. "Mua. Người cho rằng người muốn mua liền mua được."

Con chó của nàng. Nàng coi như là từ bỏ. Cái kia cũng sẽ không cho Nhạc Thiên Tuyết đây.

Nhạc Thiên Tuyết nhường nhường mày. Hạo Nguyệt đã là tiến lên. Kiểm trong tay càng nhanh. Những thị vệ kia căn bản là phản ứng không kịp. Hạo Nguyệt đã là sử dụng kiếm gác ở trên cổ Dương Ninh.

Dương Ninh kinh sợ kêu một tiếng. "Người làm cái gì. Người lại dám làm tổn thương ta. Ta thế nhưng là Thái Tử Phi tương lai."

Lúc này sắp chết đến nơi rồi. vẫn còn kiêu ngạo như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết cũng chậm nói: "Ta muốn mua người này. Người có cho hay không."

Dương Ninh là tự nhiên là không muốn đấy. "Đừng có nằm mộng..." Bất quá kiếm Hạo Nguyệt khẽ động. Dương Ninh lập tức liền không dám nói gì rồi.

Nhạc Thiên Tuyết khí phách như vậy. Cũng là đem dân chúng đều dọa sợ. Bất quá có người ngược lại là rất bội phục Nhạc Thiên Tuyết đấy.

Nhạc Thiên Tuyết liền chậm rãi từ từ ngồi xuống, gãi sai vật trong Y trong quán đến rót cho nàng một ly trà.

Sắc mặt nàng ngược lại là đậm mạc. Liếc qua Dương Ninh. Lúc này, Dương Ninh mà đã là hiểu rõ ý của nàng. Nói: "Hảo hảo hảo. Ta sẽ đem con chó này bán cho ngươi rồi. Giá tiền..."

"Đến, đưa cho Thái tử phi tương lai một lượng bạc." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

"Cái gì. Một lượng. . Ngươi cũng đã biết trần sắc Kim ra giá bao nhiêu tiền. . Hắn muốn một vạn lượng đấy." Dương Ninh nói.

Nhạc Thiên Tuyết cũng mặc kệ. Nói: "Trong mắt ta. Hắn chỉ đáng giá một lượng bạc."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Xông vào Hoàng lăng

Trần sắc Kim cũng là có chút điểm tức giận. Bất quá hắn nếu không phải trông chờ Nhạc Thiên Tuyết cứu mình. Không để mình ở tay Dương Ninh nhất định sẽ chặt tay hắn.

Hắn đành phải là không nói lời nào.

Dương Ninh hừ một tiếng, Hạo Nguyệt là người của Chiến Liên Thành. Từng tại trong nội cung giết người qua, rất không coi ai ra gì đấy. Dương Ninh tự nhiên là sợ nàng sẽ giết mình.

Lúc này, Dương Ninh nói: "Ta cũng không thêm cái lượng bạc kia. Phế vật này liền tặng cho ngươi a."

Nhạc Thiên Tuyết nhướng nhướng lông mi. Vậy là câu còn không được đây.

Hạo Nguyệt thấy Nhạc Thiên Tuyết chỉ lệnh. Lúc này mới thả Dương Ninh ra.

Dương Ninh mới nói: "Các người cho rằng có Chiến Vương gia làm chỗ dựa nên kiêu ngạo như vậy sao. Thái tử điện hạ là sẽ không bỏ qua cho các người. Cha ta cũng sẽ không bỏ qua đâu."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười. Cũng không để trong lòng. Cái này vốn chính là bất thường rồi. Nàng cũng lười nhìn sắc mặt của Ngọc Cô Hàn cùng dương thừa tướng.

Đội Dương Ninh rời đi. Nhạc Thiên Tuyết liền cho người viết văn tự bán mình. Lại để cho Trần sắc Kim Đại Thủ Án.(điểm chỉ)

"Ngươi... Ta không nên..." Trần sắc Kim nói.

Nhạc Thiên Tuyết nói ra: "Ta cho ngươi biết. Mạng của ngươi là do ta cứu đấy. Ngươi bây giờ nếu mà đi ra khỏi nơi này. Không có chỗ dựa là ta. Dương Ninh khẳng định sẽ giết ngươi."

Trần sắc Kim sắc mặt như tro. Hối hận không thôi. Không thể tưởng được chính mình lại rơi vào hoàn cảnh bùn đen như vậy.

Hắn nói: "Nhạc tiểu thư. Ta liền cầu ngươi bỏ qua cho ta đi."

"Buông tha ngươi. Vừa rồi ta thấy ngươi muốn phá y quán của ta thật cao hứng nhé. Vừa rồi có gan mà. Hiện tại làm sao lại không có gan nữa rồi. Ngươi ký cái văn tự bán mình này đi. Ở trong y quán này xem bệnh. Ta một phần tiền cũng sẽ không đưa thiếu cho ngươi." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Trần sắc Kim瑟瑟 sờ. Không thể tưởng được Nhạc Thiên Tuyết yêu cầu vền vẹn là như thế.

Hắn vẫn có chút không thể tin được. Hỏi: "Thật sự."

Hạo Nguyệt nói: "Chủ tử nhà ta nói sẽ không nuốt lời."

Nói đến như vậy. Trần sắc Kim lúc này mới đem văn tự bán mình ký. Làm đại phu xem bệnh tại nơi này.

Như thế giằng co một ngày. Nhạc Thiên Tuyết cũng là mệt mỏi. Bất quá cũng chính là thời gian một ngày. Y quán bình dân này đều được mọi người biết đến.

Lúc chạng vạng tối. Chiến Liên Thành cuối cùng là xử lý tốt công vụ. Trước tiên đi tìm Nhạc Thiên Tuyết.

Hai người ăn cơm tối. Chiến Liên Thành biết được chuyện hôm nay. Lên tiếng: "Đoán chừng Dương Ninh sẽ ghi hận trong lòng. Dù sao lúc trước Ngọc Cô Hàn là muốn nàng làm thái tử phi."

"Cùng ta làm âm mưu cái gì. Dù sao ta cũng sẽ không để ý tới nàng ta. Hơn nữa còn có Mộc Nhu tại nơi đó. Đoán chừng hai người cũng rất không nhân rồi." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Chiến Liên Thành khiêu mi. "Người vừa nói như vậy. Ta ngược lại là nghĩ đến một biện pháp tốt."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ: "Biện pháp gì."

Chiến Liên Thành lên tiếng: "Người qua hai ngày nữa sẽ biết."

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ hẳn luôn luôn thích thừa nước đục thả câu. Liên cũng là không hề truy vấn.

Sau đó Nhạc Thiên Tuyết chính là nói ra chuyện của tại hoàng lăng. Chiến Liên Thành cũng là cau chặt lông mày. Không tưởng được.

"Lão Hoàng Đế quả thật là yêu đến điên rồi." Chiến Liên Thành nói. "Cái này nếu như bị người trong thiên hạ biết rõ. Ngọc thị hoàng thất cũng là lạng nhục không nhỏ."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Hồi đề đó là quan hệ đến mẫu thân của ta. Nếu thật là đồng táng. Vậy đối với mẫu thân của ta thật đúng là đại bất kính."

"Nhạc Tướng Quân biết không."

"Ta không dám nói cho ông ấy biết. Ông ấy luôn luôn dễ dàng tha thứ. Hơn nữa lúc trước ông ấy biết hoàng thượng hại chết mẫu thân ta sau đó tâm tình rất phiền muộn. Ông ấy muốn báo thù đấy. Nhưng mà hiện nay cũng là bất lực. Nếu như ông ấy biết rõ việc này. Ta sợ ông ấy sẽ không chế không nổi chính mình."

"Vậy bây giờ biện pháp tốt nhất là Ta cùng với người đoạt lại thi thể mẹ người từ hoàng Lăng về. Không cho Nhạc Tướng Quân biết rõ." Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. "Ta cũng là nghĩ như vậy."

Chiến Liên Thành nói: "Vậy chuyện này cũng không nên kéo dài. Ta sẽ cho người tìm hiểu. Mau chóng an bài."

"Ta cũng muốn đi." Nhạc Thiên Tuyết vẻ mặt ngưng trọng. "Ta đây khẳng định phải đi đấy. Ta sẽ bảo vệ tốt chính mình đấy."

Chiến Liên Thành vốn là không muốn nàng mạo hiểm. Nhưng mà nàng đi. Đó cũng là nhiều người chiếu ứng. Hơn nữa những độc vật cũng không cần lo lắng.

Hắn gật đầu. "Tốt lắm. vậy quyết định như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nếu như muốn đi. Thì võ công không thể kém. Chiến Liên Thành lại là tiện tay dạy nàng một bộ kiếm pháp. Nước chảy mây trôi. Thiên biến vạn hóa.

Nhạc Thiên Tuyết cả đêm chỉ học được ba phần. Bất quá cái này cũng xem là không tệ.

Như vậy chuẩn bị hai ngày. Chiến Liên Thành đã thăm dò tình hình trong hoàng lăng.

Hắn thông báo cho Nhạc Thiên Tuyết buổi tối nay sẽ hành động. Mà ở ngày đó. Trong cung liền truyền tin ra. Thái Tử Trắc Phi Mộc Nhu mang thai.

Nhạc Thiên Tuyết lập tức chính là phản ứng lại. Cái này không cần phải nói. Nhất định là Chiến Liên Thành có phần. Hắn cũng thật sự là tuyệt. Rõ ràng lại để cho hai nữ nhân đánh nhau. Nàng kia cũng chắc là rất mừng rồi. Dương Ninh hẳn là trong lòng khó chịu không thôi.

Đêm đó. Nhạc Thiên Tuyết chính là cùng Chiến Liên Thành âm thầm ra khỏi thành.

Chiến Liên Thành còn mang theo hạo Nguyệt cùng truy tính. Hai người đều là võ công cao cường.

Khi tiến vào hoàng lăng cũng cần một chút thời gian. Bọn họ một đường chạy đi. Càng sâu lộ trọng chi thời gian (câu này không hiểu). Cách hoàng lăng một đoạn đã là dừng lại.

Hoàng lăng là nơi mai táng hoàng đế và các đời hoàng hậu. Chỉ cần là hạ táng. Cũng đã là phong kín. Mà lăng mộ lão Hoàng Đế chỉ có Hoàng Hậu trước chôn cất tại nơi này. Chờ hẳn trăm năm về sau. Khi chết cũng được mai táng tới nơi này. Sau đó cũng phong kín.

Cho nên Hoàng lăng cũng là có quân đội gác. Bọn họ đều là phụng chỉ thủ hộ Hoàng lăng.(bảo vệ)

Nhưng quân đội bảo vệ tại nơi này lại hơi nhiều người. Nếu không phải Nhạc Thiên Tuyết nói. Chiến Liên Thành cũng sẽ không phải người đến tra. Cái kia quả thật canh phòng nghiêm ngặt hơn rất nhiều.

Bất quá cho dù nghiêm ngặt. Chiến Liên Thành sớm đã là có chỗ an bài. Thừa dịp binh sĩ đổi ca. Liền cũng là đem mấy người lính cho mê đi. Rồi mặc quần áo của họ vào. Lăn lộn đi vào.

Cũng đã chuẩn bị địa đồ hoàng lăng. Chiến Liên Thành nhìn nhìn. Nói: "Hoàng lăng bây giờ mới tu sửa được hơn một nửa. Bất quá bây giờ công nhân còn làm ngày làm đêm. Chúng ta nhanh nhanh chóng chóng còn rời khỏi đây. Không thể để cho người ta phát hiện."

Một đoàn người cũng là rất nhanh. Hoàng lăng rất nhiều cơ quan. Bất quá còn không có bị phong kín. Dĩ nhiên là không có khởi động.

"Này." Đằng trước có một tướng lĩnh hô bọn hắn."Các người là đang làm gì. Như thế nào lại không ở bên ngoài bảo vệ mà vào đây."

Chiến Liên Thành ở phía trước. Bọn họ sớm đã chính là mang lên mặt nạ da người. Bộ dáng ngược lại là bình thường không có gì lạ đâu. Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết hay vẫn mặc quần áo và đeo trang sức của thái giám. Nàng liền dắt cuống họ nói: "Vị tướng quân này. Ta là được Trần công công phái đến đây. Hoàng Thượng tối nay nằm mơ thấy Hoàng Hậu trước. Lòng có bất an. Khiến cho ta đến bái tế một phen."

Sau đó. Nàng còn lấy ra lệnh bài quơ quơ trước mặt. Cái kia tự nhiên là giả. Lúc này trong đây ánh sáng u ám. Trong này tự nhiên là sẽ không nhìn thấy rõ ràng.

Người binh lính kia chính là cảm thấy bình thường. Không hoài nghi cái gì. Liền cũng gấp vội nói: "Nguyên lai là như thế này. Công công đi bên này. Ta trùng hợp là gác phòng chính đây."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong. Cái kia càng là vui vẻ. Nói là: "Cái kia làm phiên tướng quân."

Đã có người dẫn đường. Đó cũng là thông suốt. Hơn nữa cũng không sợ bị người khác ngăn lại.

Bên trong hoàng lăng quả thật có nhiều người gác. Thỉnh thoảng đã nhìn thấy có người tuần tra. Hơn nữa bước chân vững vàng. Cái kia võ công tất nhiên là sẽ không quá kém đâu.

Lúc này. Phòng chính là gần ngay trước mắt. Bất quá chỗ ấy rõ ràng cũng là có nhiều binh sĩ gác.

Chiến Liên Thành nói khẽ với nàng: "Quá nhiều người."

Nhạc Thiên Tuyết hơi khẽ gật đầu. Như vậy làm việc thật đúng là bất tiện đây.

Mà truy tình cùng hạo Nguyệt tại chỗ cơ quan thì dừng lại. Nàng cùng Chiến Liên Thành đi tới cửa chủ phòng. Tướng quân trông coi quyết mắt nhìn nàng nói: "Là Hoàng Thượng phái người đến đây. Lệnh bài đâu."

Nhạc Thiên Tuyết chính là cầm đi. Tướng quân kia chẳng qua là nhìn thoáng qua. Đã là đem lệnh bài ném trên mặt đất. "Đây là giả. Bắt bọn chúng lại."

Trong chốc lát. Truy tình cùng hạo Nguyệt đã là khởi động cơ quan. Lối đi kia rơi xuống một tầng đá lớn. Đem thông đạo phá hỏng.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là rất nhanh. Rắc thuốc bột mê linh. Đem người ở đây đều chóng mặt. Chiến Liên Thành trực tiếp đại khai sát giới. Một kiếm xuống dưới. Đã có mấy người bỏ mạng.

Những người thủ vệ tại nơi này làm sao là đối thủ của Chiến Liên Thành. Mới bất quá là trong chốc lát. Hơn nữa có hạo Nguyệt cùng truy tình hỗ trợ. Mọi chuyện đã an bài xong (giết hết người canh gác trong đó)

Nhạc Thiên Tuyết đi vào. Trông thấy chủ phòng thật đúng là lớn. Quan tài thì có hai cái. Một cái trong đó đã là phong kín. Linh bài liền viết tên của Hoàng hậu trước.

Chiến Liên Thành nói: "Có hay không muốn mở hòm quan tài."

Hạo Nguyệt lại hỏi: "Vương gia. Thế nhưng những cái này đều đã là qua hơn mười năm làm sao có thể nhận ra." (chết được hơn 10 năm)

Chiến Liên Thành gật đầu. "Có thể."

Lúc này. Chiến Liên Thành cùng truy tình đã là cùng một chỗ đem quan tài đá mở ra.

Quan tài đá mới di động một chút. Mà thạch bích kia không biết có tiếng vang gì phát ra.

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng nói: "Chậm đã. Có thể là có cơ quan."

Chiến Liên Thành nhìn nhìn. Vừa rồi thả cự thạch (đá lớn). Cái kia cơ quan khởi động cũng là bình thường.

Hắn đã nói: "Truy tình. Người kiểm tra xem."

Chiến Liên Thành lại cẩn thận nhìn coi. Trực tiếp nhảy lên đến. Huy kiếm. Trên đó có nhiều trang sức rơi xuống. Trên mặt còn có một ít mũi tên lông vũ rơi xuống.

Nhạc Thiên Tuyết dừng một chút. Lại thấy Chiến Liên Thành một chương xuống dưới. Trực tiếp đem nắp quan tài đá kia dựng thẳng đứng.

Một hồi băng hàn chi ý lập tức truyền .(khí lạnh)

Hạo Nguyệt cùng Nhạc Thiên Tuyết đều rung mình một cái.

Cùng lúc đó. Trên thạch bích kia che giấu cơ quan đều là khởi động. Có nhiều tên nô bắn đến. Bất quá truy tinh cùng Chiến Liên Thành nhao nhao quét ra. Tạm thời coi như là an toàn.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới đi qua. trong thạch quan lại là phủ lên Hàn Ngọc. Nàng còn không có trông thấy đầu thi thể kia. Nhưng chỉ có trông thấy một đôi tay. Không có bất kỳ hư thối. Hơn nữa còn là trắng nõn.

Nhạc Thiên Tuyết sửng sốt. Chẳng lẽ là bởi vì Hàn Ngọc này? (băng ngàn năm). Cho nên thi thể sẽ không bị thối rữa.

Nàng lại đi gần một chút. Nhìn rõ ràng hơn.

Người nằm tại bên trong. Giống như là đang ngủ say bình thường. Làn da vẫn là bóng loáng đầy. Tướng mạo và ngũ quan...

Đã liên hạo Nguyệt cũng là sửng sốt. Thi thảo nói ra: "Đây là... Cùng Nhạc tiểu thư có vài phần giống nhau a."

Chiến Liên Thành liếc qua. Đã nói: "Đây là Đồng Thiên Trường. Quả thật là như thế."

Nhạc Thiên Tuyết ngực tri tri. Lão Hoàng Đế thật là làm ra việc như vậy. Quả nhiên là quá phận.

Coi như là chỉ có một chút chí nhớ về bà. Nàng cũng là nhớ rõ. Người này là mẹ ruột của nàng.

Nàng thở phì phò. Nói: "Vậy bây giờ phải làm như thế nào."

Chiến Liên Thành nói: "Bản đồ này nói ở đây có đầu mật đạo đi ra bên ngoài. Đây là công tượng cố ý lưu lại đến. Chúng ta mang theo thi thể từ chỗ ấy rời đi cũng được."

"Vương gia. Chẳng lẽ ngươi ngay từ đầu đã biết rõ thi thể Đồng Thiên Trường sẽ không bị thối rữa." Hạo Nguyệt kỳ quái hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Cây quạt tiên triều

Chiến Liên Thành nói: "Hơn mười năm trước. Lão Hoàng Đế đã tìm được một Hàn Ngọc. Ta cũng là có chút muốn có. Nhưng mà ta sau đi tìm rất nhiều nơi đều không tìm được. Nếu như ông ấy cố ý lấy cắp thi thể Đồng Thiên Trường. Hẳn nhất định là không thể để cho thi thể bị thối đưa được."

Cho nên Chiến Liên Thành liền cũng là phỏng đoán như vậy.

Hàn Ngọc là thứ rất tốt. Lão Hoàng Đế cam lòng đem thứ này dùng ở chỗ này. Có thể thấy được hẳn đối với Đồng Thiên Trường cũng là rất thật tâm.

Chẳng qua là sự thật lòng này lại làm cho người khác buồn nôn.

Nhạc Thiên Tuyết tâm tình bình phục một chút. Sau đó mới nói: "Thế thi thể hoàng hậu trước đã bị đưa đi nơi nào."

Thời điểm hoàng hậu trước chết. Đó cũng là không kém nhiều thời giờ. Nàng nghe nói qua. Lão Hoàng Đế đối với Hoàng Hậu trước cũng là rất sủng ái. Hiện tại mới có thể như vậy thích Ngọc Cô Hàn cùng Ngọc Chi Dương.

Chiến Liên Thành nói: "Khả năng lão Hoàng Đế đem nàng chôn cất tại nơi khác rồi. Bên ngoài là càng ngày càng nhiều người. Chúng ta đi thôi."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Cái này mang thi thể ra bên ngoài cũng có chút phiền toái. Chuyện này vẫn là do Truy tinh cùng Hạo nguyệt làm.

Hơn nữa dựa vào Hàn Ngọc. thi thể Đồng Thiên Trường không có bất kỳ hư thối. Bất quá đã đi khi đi ra khỏi hoàng lăng cái này cũng không biết trước được.. Chỉ sợ là chuyện xử lý hậu sự phải nhanh nên một chút.

Từ mật đạo đi ra ngoài. Bên ngoài là tắng sáng.

Mà Chiến Liên Thành đã sớm có an bài. Chỗ ấy có một đội đoàn xe. Tuy rằng nhìn qua như đội vận tải bình thường. Chẳng qua là hàng hóa bên trong. Nhưng là cất giấu một bộ quan tài.

Hắn an bài sự tình coi như là thỏa đáng. Hơn nữa thi thể đồng thiên trường không thấy. Lão Hoàng Đế hẳn là tức điên rồi.

Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên là chỉnh đốn cho Đồng Thiên Trường một chút mới đóng nắp quan tài lại. Nàng cũng không biết được tình cảm lão hoàng đế giành cho Đồng Thiên Trường là tình cảm đến mức nào nữa. Lại có thể làm ra chuyện như vậy...

Nàng hít một tiếng. Đem tay Đồng Thiên Trường đặt vào bên trong.

Chẳng qua là. Trong tay áo Đồng Thiên Trường rơi ra vật gì đó.

Nhạc Thiên Tuyết có chút kỳ quái. Cầm lấy nhìn qua một chút. Phát hiện đó là một vật màu vàng. Còn có tối khẩu trừ. Không biết là vật gì.

Nàng có chút nhú mày. Chiến Liên Thành cũng nhìn đến. "Đây là vật gì."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn kỹ một chút. Hoa văn bên trên vật này rất tinh xảo. Nàng cẩn thận từng li từng tí nhấn xuống tối khẩu trừ. Cái vật màu vàng kia có thiết kế cơ quan. Bỗng nhiên liền biến thành một cây quạt.

Cái này rất nhanh làm cho mọi người kinh ngạc vô cùng. Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn. Cái cây quạt này được dùng vàng làm nên tay cầm. Hơn nữa dùng sợi tơ tằm dệt thành mặt quạt. Trên đó vẽ bức tranh có chút quái dị. Còn có mấy cái lỗ nhỏ là tương đối nhẹ mỏng đấy.

Chiến Liên Thành cầm qua đến nhìn nhìn. "Chẳng lẽ cái này là cây quạt kia."

Nhưng hắn cũng không biết phân biệt như thế nào. Cái này khả năng cũng chỉ có trí đại sư phân biệt được mà thôi.

Nhạc Thiên Tuyết lại nhìn nhìn. Cũng không biết như thế nào. Chính là nói: "trước lấy ra đã."

Đây là đồ vật từ trên người Đồng Thiên Trường rơi ra. Tất nhiên là có chút kỳ quái.

Nàng lại kiểm tra một chút. Đồng Thiên Trường trên người cũng không có đồ vật gì nữa. Nàng liền để cho người đóng quan tài lại.

Tiếp được đến sự tình chính là giao cho hạo Nguyệt cùng truy tìm đi làm. Đây là muốn đem Đồng Thiên Trường đến nơi kahcs chôn cất. Miễn cho lại để cho lão Hoàng Đế có thể tìm được.

Nhạc Thiên Tuyết lại hít một tiếng. Chính là nói: "Lão Hoàng Đế có thể hay không hoài nghi đến trên đầu ta."

"Nếu như việc này chỉ có Hứa di nương biết được. Hiện tại lại xảy ra chuyện này. Vậy hẳn nhất định là hoài nghi đến trên người của nàng là chắc chắn." Chiến Liên Thành nói. "Bất quá hắn cũng không có chứng cứ. Không làm gì được nàng."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Sau khi trở về. Chính là cùng Nhạc Hòa nói kỹ chuyện này. Nhạc Hòa cũng là không ngờ được. Sững sờ một cái. Chính là đứng dậy khóc.

Đây là Nhạc Thiên Tuyết lần thứ nhất trông thấy Nhạc Hòa khóc rống như vậy.

Nhạc Hòa thiết boong boong một người đàn ông (một người đàn ông mạnh mẽ). Nhưng bây giờ là khóc đến đau buồn như vậy.

"Cha..." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Đội việc qua đi đã. Ta liền dẫn cha đi bái tế mẫu thân."

Nhạc Hòa khóc. "Ta như thế nào còn có mặt mũi đi gặp nàng đây. Nàng khi còn sống. Ta không bảo vệ được nàng. Nàng sau khi chết. Ta cũng là không bảo vệ được nàng."

Nhạc Thiên Tuyết nhất thời không nói gì. Biết rõ Nhạc Hòa hiện nay là rất thương tâm. Cũng không biết an ủi như thế nào.

Nhạc Hòa khóc một lúc lâu. Cũng cuối cùng là biết mình luống cuống. Chính là đối với Nhạc Thiên Tuyết nói: "Tuyết Nhi... Nếu như Hoàng Thượng làm ra loại chuyện này. Ta cũng không cách nào nhịn nữa."

"Chẳng lẽ cha đều muốn điều động binh mã phản loạn." Nhạc Thiên Tuyết nhú mày. "Cái này không được. Bây giờ còn chưa đến thời cơ. Nếu như hiện tại mà phát động. Sẽ chỉ thất bại mà thôi."

Nhạc Hòa khẽ cắn môi. Nhưng tức giận này không thể nuốt xuống được.

Hắn nhắm mắt lại. "Tuyết Nhi. Ta hôm nay trong đầu vẫn thật có lỗi với mẹ con. Nghĩ đến mình làm thế nào để xin lỗi mẹ con."

Nàng vì ta bỏ ra nhiều như vậy. mà ta lại không làm được cái gì cho nàng.

Làm hại nàng không được yên nghỉ.

Nhạc Thiên Tuyết đành phải nói là: "Cha. Hiện tại cha không cần tự trách. Ai có thể nghĩ đến Hoàng Thượng có thể làm ra chuyện như vậy. Thù này không phải không báo. Mà là phải đợi thời cơ."

Nhạc Hòa cũng chỉ có thể là gật đầu. Hiện tại hắn hoang mang lo sợ. Thương tâm bị phần, làm sao có thể chọn lựa chính xác.

Cái này liên tiếp vài ngày. Nhạc Hòa cũng là mất tinh thần Bất Chấn(tinh thần không ổn định).

Mà Hoàng lăng bị mất thi thể. Lão Hoàng Đế tức giận đến không thôi. Sau chỉ nói kẻ trộm dám can đảm đánh cắp thi thể Tuệ Hoàng Hậu. Tiền thù lao vạn lượng nhất định phải đem kẻ trộm bắt được. Nhưng lại muốn đem kẻ trộm chém đầu.(thù lao cho người bắt được kẻ trộm là 1 vạn lượng)

Việc này cũng là trong lúc nhất thời truyền đi toàn bộ kinh thành. Cái này rõ ràng còn có người trộm thi thể. Vậy cũng thật sự là đủ kỳ quái rồi.

Mà lão Hoàng Đế sớm đã đem ánh mắt để trên người Hứa Di nương. Hứa di nương đã biết việc này. Đêm đó liền biết mình là khó có thể toàn mạng. Cho nên suốt đêm liền cũng là đào tẩu.

Nhưng mà lão Hoàng Đế làm sao sẽ buông tha nàng. Phái Phái Phong ảnh thị vệ đuổi theo. Khi tìm được người. Mà Hứa di nương liền trượt chân rơi xuống vách núi.

Phong ảnh thị vệ nhìn thấy vực sâu vạn trượng(nhìn không thấy đáy). Cũng biết người rơi xuống không thể nào còn sống. Liền cũng là trở về bẩm báo.

Lão Hoàng Đế hừ một tiếng. Trong nội tâm vô cùng thống hận Hứa di nương. Nhưng mà hiện tại thi thể đã là không thấy. Cái kia lại có thể thế nào.

Mà phủ tướng quân mọi người cũng biết Hứa di nương chôn đi mà thôi. Không biết nàng đã chết. Mọi chuyện trong Tướng quân phủ vẫn diễn ra bình thường.

Nhạc Hòa chán chường vài ngày. Nhưng thợ may mang lễ phục đến. Hắn chính là cao hứng một chút. Thấy Nhạc Thiên Tuyết mặc thử lấy lễ phục. Quả nhiên là cực đẹp. Hắn hình như là lại nhìn thấy Đồng Thiên Trường bình thường. Ánh mắt si mê.

Nhạc Thiên Tuyết vẫy vẫy tay."Cha. Người nhìn con sao lại thành như vậy."

Nhạc Hòa nói: "Không tệ không tệ. Cái này thêu hoa cũng là đủ tinh xảo đấy."

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn cười đến cao hứng như vậy. Trong lòng cũng là thư thái không ít.

Khả năng chuyện này là làm ông vui nhất trong những ngày gần đây. Nhạc Hòa trong nội tâm đè nén quá nhiều chuyện rồi.

Lễ phục còn có một chút chi tiết nhỏ phải sửa chữa. Nhạc Thiên Tuyết thay ra. Nhạc Hòa cũng là rời đi. Bất quá Hoa Đào nhưng là đến báo. Nói là Ngọc Chi Dương đến.

"Hắn đến." Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút."Vậy hãy để cho hắn tiến vào đi."

Ngọc Chi Dương mặc quần áo màu xanh. Tao nhã nho nhã. Hắn khỏe môi nhếch lên cười nhạt. Trong tay là lấy ra hai bầu rượu.

Hắn nói: "Trước đó lần thứ nhất nói muốn đưa ngươi. Nhưng lại một mực không làm cho người mang đến. Lúc này đây ta tự mình cầm đến. Xem như quả muộn cho sinh nhật của ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười. Nói: "Cám ơn."

Rượu kia quả nhiên là tinh khiết và thơm. Nhạc Thiên Tuyết cũng là một mực nhớ kỹ.

Hoa Đào rót trà cho Ngọc Chi Dương. Nàng thoáng nhìn. Ngọc Chi Dương ngày gần đây là tiêu tụy không ít.

Hắn rũ xuống con mắt. Nhạt nói: "Ngươi thực muốn gả cho hắn."

Hắn là lấy hết dũng khí hỏi đấy. Biết rất rõ ràng đáp án. Nhưng vẫn là muốn hỏi ra lời.

Bởi vì hắn là không cam lòng.

Vì cái gì Nhạc Thiên Tuyết nghìn chọn vạn chọn. lại là chọn hắn.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Bất quá sau đó lên tiếng: "Đúng vậy. Chuyện này hắn là mọi chuyện đã chuẩn bị xong. Có lẽ rất nhanh sẽ tiến hành."

Nàng né tránh ánh mắt Ngọc Chi Dương. Ngọc Chi Dương đối với nàng có chút tình cảm. Nàng như thế nào lại không biết đây.

Nhưng tâm và đầu của nàng chỉ có một hình bóng mà thôi. Nhiều cũng không được.

Ngọc Chi Dương nghe nói như thế. Cũng là nụ cười đắng chát.

Ngón tay của hắn thon dài. Cầm lên ly trà. Nhấp một miếng. Nói: "Không thể tưởng được a. Không thể tưởng được."

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là nhìn hắn một cái. Nói: "Bắt quá là tùy tâm mà đi."

"Vậy ngươi xác định. Hắn là thật tâm yêu ngươi." Ngọc Chi Dương hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết dùng một chút. Sau đó mới cười cười. Gật đầu. "Điểm ấy ngươi liền không cần phải lo lắng."

Ngọc Chi Dương có chút giật mình. Nàng thủy chung là cách mình càng lúc càng xa. Có lẽ là nói như vậy. Chính mình từ đầu đến cuối chưa bao giờ gần nàng. Đây mới là bí ẩn nhất đây.

Hắn cũng là không nhiều lời nữa. Dù sao nàng cũng muốn lấy chồng.

Bắt quá hắn trước khi đi. Dừng lại thoáng một cái. Lại nhìn nàng một cái. Cái kia thủy chung là không nói ra lời gì nữa.

Trước khi đến đây hắn đã chuẩn bị rất nhiều lời muốn nói. Bắt quá bây giờ cũng chỉ là trong tâm mà không nói ra được. Mình làm được cũng là quá nhiều rồi. Nàng cũng không muốn cùng mình đi chung một đường. Cái kia cũng không cần phải bảo vệ nàng khắp nơi nữa.

Lúc này đây khiến cho nàng biết rõ. Cái gì là đại giới.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn Ngọc Chi Dương như vậy. Đã là cảm thấy có chút kỳ quái. Bắt quá Ngọc Chi Dương thủy chung đều không nói cái gì. Nàng tự nhiên cũng là không muốn mở lời hỏi

Chiến Liên Thành biết rõ Nhạc Hòa tích cực chuẩn bị mở tiệc cưới. Hắn cũng là định thời gian chuẩn bị hôn sự. Lúc này đây thế nhưng là hắn dùng thân phận chiến vương gai cưới nàng. Cái kia tự nhiên là không thể đơn giản như vậy.

Thời gian là mừng mười tháng sau tổ chức. Là một ngày tốt lành. Hơn nữa cuối thu không khí dễ chịu. Cử hành đại hôn cũng chính là rất tốt. (sắp có chuyện rồi đây lễ cưới không có diễn ra đâu, sắp bị NGọc CHI dương giết rồi đây, ai cũng tưởng Nhạc Thiên Tuyết chết đấy)

Bắt quá khi muộn. Nhạc Thiên Tuyết vừa mới vừa nằm ngủ. Đã có người kịch liệt gõ cửa. Sau đó đã có người xông đến.

Nhạc Thiên Tuyết mơ mơ màng màng bừng tỉnh. Nàng chính là muốn hỏi làm gì. Nhưng mà Hoa Đào đã khóc xông vào. Hô lớn một câu: "tiểu thư. Ngươi đi mau. Ngươi đi mau."

Nhạc Thiên Tuyết cũng sờ. Nói: "Đã xảy ra chuyện gì."

Nàng nghe thấy bên ngoài cũng là loạn một đoàn. Tựa hồ là có người xông vào. Phủ tướng quân là xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà Hoa Đào đã là đến không kịp nói. Vội vàng dắt Nhạc Thiên Tuyết rồi đi. "Tiểu thư ngươi đi tìm chiến Vương gia a. Nhanh đi tìm..."

Nhạc Thiên Tuyết xuống giường. Đi tới cửa. Nhưng lại là trông thấy bên ngoài có mấy phong ảnh thị vệ xông đến.

Nàng nhú mày. Cái này đêm hôm khuya khoắt. Hoàng Đế làm cho cái trò gì đây.

Nhưng mà một phong ảnh thị vệ đi đầu đã nói: "Nhạc Hòa trong cung ám sát Hoàng Thượng. Đã ngay tại chỗ hành quyết. Hoàng Thượng có chỉ. Đem phủ tướng quân toàn bộ bị bắt giữ. Chờ đợi xử lý."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Cửa nát nhà tan

Nhạc Thiên Tuyết đầu một oanh. Còn cho mình là nghe lầm.

Ngay tại chỗ hành quyết.

Cái gì.

Hình như là có một cỗ hàn khí từ dưới lòng bàn chân vọt lên đến. Nàng toàn bộ người đều trở nên lạnh như băng.

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt có chút ngốc trệ. Nhưng là vô thức hỏi: "Nói cái gì vậy. Ngươi nói. Cha ta chết rồi."

Phong ảnh thị vệ hừ một tiếng. "Nhạc Thiên Tuyết. Ngươi bây giờ là tội nhân Chi nữ. Đem nàng bắt lại."

Lão Hoàng Đế là đã lật bài. Không sai biệt lắm là phái toàn bộ phong ảnh thị vệ đến đây. Hộ vệ tại viện của nàng sớm đã bị giết.

Sắc mặt nàng trầm xuống. Tay nắm thành quyền. Cũng là khó có thể thờ nổi.

Nàng bỗng nhiên liền cười cười. Nói: "Ta muốn gặp cha ta."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không tin. Sáng nay mới nhìn thấy Nhạc Hòa. Như thế nào hiện tại liền đã xảy ra chuyện. Y thuật của nàng lợi hại như vậy. Nếu là Nhạc Hòa bị thương. Nàng nhất định là có thể cứu sống.

Nàng không tin... Nàng không tin.

Hoa Đào khóc. Cầm lấy tay Nhạc Thiên Tuyết. "Tiểu thư. Ngươi đừng như vậy. Ngươi vẫn nên là đi nhanh đi. Đi tìm chiến Vương gia."

Nhạc Thiên Tuyết nhàn nhạt nói ra: "Đến nhiều người như vậy. Ngươi cho rằng ta đêm nay còn có thể đi được sao?"

Hoa Đào khóc không ra nước mắt. Đúng vậy. Bên ngoài phủ tướng quân đều đã có người bao vây. Muốn rời khỏi. Hiện tại là vô vàn khó khăn.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này cũng là nhẹ nói: "Luyện được đỉnh của ta. Ngươi cầm lấy đi đến Từ Đường. Cho Thanh Dương."

Cái này là bảo bối của nàng. Không thể có bất kỳ sai lầm gì. Hiện tại nàng sẽ đem những người này ngăn chặn.

Hoa Đào vqaanx là bộ dạng yếu ớt. Bất quá Nhạc Thiên Tuyết đã nhờ cậy nàng như vậy. Nàng hiện nay tự không có khả năng nhu nhược.

Nàng gật đầu.

Lúc này Nhạc Thiên Tuyết cũng đi ra ngoài. Cười lạnh một tiếng. "Hoàng Thượng cho các ngươi đến bắt ta. Vậy cũng nghĩ tới ta sẽ phản kháng."

Phong ảnh thị vệ nên tiếng: "Nhạc Thiên Tuyết. Ngươi hôm nay là có chạy đằng trời. Ngươi nếu không phải muốn chết. Vậy hay là ngoan ngoãn chịu trời đi." (có trời cung vẫn giết mà)

Nhạc Thiên Tuyết ngoắc một cái khoe miệng. Lên tiếng: "Cái kia chết cũng là có là gì. Bất quá Hoàng Thượng chỉ sợ là không muốn ta chết thôi."

Tuy rằng nghe thấy tin Nhạc Hòa chết. Bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng là rất nhanh liền tỉnh táo lại. Bởi vì bên ngoài nàng biết rõ. Hiện tại nàng không giúp chính mình. Thì cũng không có thể ai giúp được mình.

Lão Hoàng Đế đi tới một bước này. Cái kia tất nhiên là có đề phòng Chiến Liên Thành đấy. Hiện tại Chiến Liên Thành chỉ sợ là cũng không thể cứu được nàng.

Cho nên. Cũng chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Nàng cầm trong tay một thanh trường kiếm. Ánh mắt ngưng tụ. Cái kia đã là sát ý đằng đằng.

Phong Ảnh thị vệ thấy nàng như thế. Nhớ tới lão Hoàng Đế nhắc nhở qua mà nói.

Đối phó Nhạc Thiên Tuyết. Ngàn vạn không thể cứng rắn được. Chỉ nói đem nàng mang vào cung mà thôi.

"Chậm đã. Nhạc Thiên Tuyết. Ngươi muốn thấy thi thể Nhạc Hòa. Cái kia liền theo chúng ta vào cung thôi."

Nhạc Thiên Tuyết tay ngừng lại một chút. Liền cũng cười nói: "Cái kia Hoàng Thượng đoán chừng cũng là muốn ta vào cung mà thôi. Cái kia hà tất phải phái nhiều người như vậy đến phủ tướng quân bắt người. Các ngươi hiện tại bắt đi bất cứ người nào của phủ tướng quân. Đó cũng là không được."

Phong Ảnh thị vệ khẽ cắn môi. Cái này Nhạc Thiên Tuyết thật đúng là được một tác lại muốn tiến một thước.

May mắn bọn hắn cũng là không sao cả. Người trong phủ tướng quân có bắt cũng vậy thôi.

Quan trọng là ... Nhạc Thiên Tuyết.

Phong Ảnh thị vệ quả thật là hạ lệnh. Không đuổi bắt người của phủ tướng quân. Nhạc Thiên Tuyết tự đi cầm lấy hòm thuốc. Đi theo Phong Ảnh thị vệ tiến cung. Chỉ cần còn có một tia hy vọng. Nàng đều muốn nắm bắt. Nhạc Hòa nhất định là không cso chuyện gì. Ông ấy còn muốn trông thấy naggy mình già đi mà

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ như vậy. Nhưng lại tay chân đều lạnh buốt.

Nhạc Hòa đêm nay tiến cung. Đó là bởi vì lương Tấn quốc đã tiến đến biên giới. Cho nên một đám đại thần cũng chính là trong cung thương thảo đối sách.

Nhạc Thiên Tuyết khi đó nghĩ đến đây không phải một mình gặp mặt. Cái kia Nhạc Hòa hẳn là không có chuyện gì. Không thể tưởng được là vẫn có chuyện xảy ra.

Nàng mặt không biểu tình. Sau khi Tiến cung. Đã đến ngự thư phòng.

Nàng đối với máu rất mẫn cảm. Liền ngửi được một mùi máu tươi.

Nhạc Thiên Tuyết từ cửa chính nhìn vào. Vẫn còn trông thấy một người té trên mặt đất. Vẫn không nhúc nhích. Nàng nhận được. Đó là quân áo của Nhạc Hòa Tướng Quân.

Nàng đã là bước nhanh đi vào.

Thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Nàng ngồi xổm xuống. Muốn nhìn xem thương thế của Nhạc Hòa.

Tay của nàng liền sưng sờ ở không trung. Nàng mở to hai mắt. Tay là run rẩy đứng dậy.

Nhạc Thiên Tuyết hô hấp có chút khó khăn. Cảm thấy toàn bộ thế giới đều là hỗn độn.

Nàng mím môi. Cuối cùng co quắt ngồi dưới đất

Nhạc Hòa đã là toàn thân là máu. Hơn nữa trên cổ còn cắm một con dao găm. Cắt đứt huyết mạch. Cái kia cũng sớm đã là không cứu được. Máu chảy ra đến đâu đều đã đông lại.

Nhạc Thiên Tuyết há hốc mồm. Muốn hô lên một tiếng cha. Nhưng lại phát hiện mình như nghẹn ở cổ họng. Cái gì đều nói không nên lời.

Mà lão Hoàng Đế. Liền cao cao tại thượng ngồi ở trên ghế rồng.

Hắn nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết. Trông thấy Nhạc Thiên Tuyết như thế. Hắn rất là hả giận.

Không thể tưởng được một mực kiêu ngạo như Nhạc Thiên Tuyết lại có bộ dáng như ngày hôm nay. Vậy thì thật là làm cho người ta cao hứng rồi.(tên này hạ thuốc, lão hoàng đế thổi thây)

Lão Hoàng Đế chậm nói lấy: "Tuyệt nha đầu. Cha ngươi ám sát trẫm. Đã là ngay tại chỗ thực hiện. Ngươi còn mang theo cái hòm thuốc tiến cung. Chẳng lẽ là không tin. Hắn đã chết sao. Tội danh Ám sát trẫm. Đó cũng là tránh không khỏi tội chết."

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy thanh âm. Mơ mơ màng màng. Nàng bình tĩnh lại. Đó mới nghe được rõ ràng.

Nàng quay đầu nhìn lão Hoàng Đế. Ánh mắt nhàn nhạt. Nhưng là bên trong tràn ngập hận ý.

Ánh nến chập chờn. Lão Hoàng Đế nhìn xem ánh mắt của nàng. Cái kia cũng là cả kinh.

Hắn biến sắc. Nhưng rất nhanh lại khôi phục lại. Hắn là vua của một nước. Hơn nữa đây là Hoàng Cung. Nhạc Thiên Tuyết đều muốn đối với hắn bất lợi. Đó là so với lên trời còn khó hơn.

Ngự thư phòng còn có mấy đại thần. Lão Hoàng Đế liền hừ một tiếng. Chỉ bọn hắn nói ra: "Tuyệt nha đầu. Vừa rồi có mấy đại thần cũng đều chứng kiến. Chẳng lẽ trẫm còn có thể vu oan cho cha ngươi. Hiện tại cho ngươi có thể thấy mặt cha ngươi lần cuối cùng. Cái kia đã là trẫm đã ban hoàng ân rất lớn rồi. Ngươi không cảm ơn. Còn dùng ánh mắt như vậy nhìn xem trẫm."

Dương thừa tướng có chút đắc ý. Lên tiếng: "Nhạc Thiên Tuyết. Ở đây tất cả mọi người trông thấy. Hoàng Thượng đã là đặc biệt ban ân rồi. Không có giết cửa tộc."

Mà Giáo kiều thì sắc mặt buồn vô cớ. Cũng không nói chuyện. Nhưng mà hắn ánh mắt ngược lại là có chút đáng tiếc.

Nhạc Thiên Tuyết cũng chỉ còn có một người cha này mà thôi. Hiện tại chết rồi. Dựa vào tính tình Nhạc Thiên Tuyết. Vậy làm sao sẽ từ bỏ ý đồ.

Quả nhiên. Nhạc Thiên Tuyết liền nở nụ cười một tiếng. Tiếng cười kia có chút chói tai.

Kiếp trước. Nàng sinh ra ở Đường Môn thế gia. Không có cha mẹ. Chỉ có Sư phụ.

Kiếp này. Nàng ném thư được tình thương của Cha. Nhạc Hòa ở trong lòng nàng đã là chiếm cứ lấy vị trí trọng yếu.

Trước đó vài ngày. Nhạc Hòa không phải còn cùng nàng thảo luận chi tiết hôn lễ sao. Còn có. Nhạc Hòa trông thấy nàng mặc hi phục. Bộ dạng cao hứng như vậy mà...

Mà một màn kia lại diễn ra nhanh như vậy. Nhạc Hòa sẽ không ỷ thế như vậy giết người trong cung. Vậy nhất định là có chỗ không ổn.

Nàng ngược lại là tinh táo. Ngươi được trong ngực thư phòng này có một mùi thơm quái dị.

Sắc mặt nàng lạnh lẽo. Cái này...

Lúc trước nàng cũng là dùng qua biện pháp như vậy để đối phó với Ngọc Cô Hàn. Làm mê loạn tâm trí Ngọc Cô Hàn. Hiện tại. Lão Hoàng Đế lại là dùng thuốc bột của nàng để. Đối phó Nhạc Hòa.

Lúc này. Nhạc Thiên Tuyết càng là chán nản. Chuyện này cũng chỉ có Ngọc Chi Dương biết rõ. Hẳn khi đó cũng không có vạch trần. Bất quá ngược lại là nhìn thuốc phân kia không sai. Hướng nàng lấy đi một tí.

Nhạc Thiên Tuyết không thể tưởng được. cái này lại hại chết Nhạc Hòa.

Ngọc Chi Dương Chết tiệt.

Lão Hoàng Đế thấy nàng trong nháy mắt biến hóa như vậy. Cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Bất quá hẳn liền phát tay. Lại để cho đại thần lui ra.

Ngoại trừ Phong Ảnh thị vệ. Vậy cũng chỉ có Nhạc Thiên Tuyết cùng một người chết ở chỗ này mà thôi.

Lão Hoàng Đế đối với Nhạc Thiên Tuyết. Cũng là không cần nhiều hơn nữa che giấu. Nói: "Tiện nhân hứa thị kia đã đem chuyện kia nói cho ngươi biết rồi. Trẫm hiện tại cho ngươi một cơ hội. Đem nàng mang ra đây. Vậy ngươi cùng phủ tướng quân cao thấp đều bình an."

Nhạc Thiên Tuyết hình như là không có nghe thấy. Nàng chẳng qua là sau một thời gian đứng nên.

Lão Hoàng Đế nhìn chằm chằm vào nàng. Đã là không có kiên nhẫn. Nói: "Nhạc Thiên Tuyết. Ngươi đừng cho rằng trẫm không dám giết ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt sắc bén. Nói: "Ta biết rõ. Hoàng Thượng ông là giám làm gì. Nhưng đó là mẹ ta. Nàng cũng không phải là người của hoàng thất. Tại sao có thể chôn cất trong Hoàng lăng. Hoàng Thượng. Ngươi làm như vậy. Cũng không sợ tổ tông Ngọc Thị trách mắng sao. Ngọc thị đã có một trăm năm giang sơn. Rõ ràng ra lại sinh ra một hoàng đế như vậy. Vậy thì thật sẽ làm cho mọi người tức giận."

Nàng lập tức chính là trở nên tinh táo lại. Lão Hoàng Đế cũng là bội phục Nhạc Thiên Tuyết.

Trước kia đối với Nhạc Thiên Tuyết còn có một chút yêu thương cùng thương cảm. Nhưng bây giờ. Cái gì đều không có nữa. Ai bảo nàng lấy mất thứ mình yêu thích nhất đây.

Lão Hoàng Đế vỗ bàn một cái. Đã là giận không thể nuốt.

Hắn chỉ vào Nhạc Hòa. Nói: "Nếu không phải hắn. Nàng đã sớm là vợ trẫm rồi. Hắn hôm nay rơi vào tình trạng như thế. Đó chính là hắn đáng đời. Nhạc Thiên Tuyết. Nàng trước khi chết mong trẫm buông tha các ngươi. Trẫm đã đáp ứng. Nhưng mà ngươi lại ba lần bốn lượt hồng chuyện tốt của trẫm. Hiện tại lại còn đem thi thể nàng cướp đi. Trẫm kiên quyết sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt như thường. Nàng không biết sợ. Cũng sẽ không khuất phục. Không cần bỏ qua chính mình. Không cần cầu xin tha thứ.

Nàng chẳng qua là khẽ cười một tiếng. "Hoàng Thượng. Nhưng cũng là ngươi lúc trước giết mẹ ta còn gì. Hiện tại lại nói những lời này. Ngươi không cảm giác mình rất buồn cười sao. Tại sao phải giả bộ là một nam tử hán si tình. Ngươi nếu là thật sự yêu thích mẹ ta. Vậy ngươi lúc trước cũng sẽ không giết bà. Ưa thích nàng. Rõ ràng còn giết nàng. Ngươi như vậy. Ta thật đúng là lần đầu tiên gặp."

Lão Hoàng Đế bị một câu nói kia kích thích. Sắc mặt như tro. Ngã ngòi tại trên ghế rồng.

Hắn hình như là thoáng cái già đi mấy tuổi.

Miệng hắn bên cạnh giật giật: "Không phải... Không phải như thế..."

Nhạc Thiên Tuyết đạm mạc không thôi. Bất quá cũng tiếp tục nói: "Hoàng Thượng. Ngươi. Ta sẽ không trả lại cho ngươi đâu. Cha ta hiện tại cũng đã chết. Vậy hẳn là nên theo cha đồng táng. Không phải với ngươi. Hoàng Thượng."

"Ngươi... Nàng khi còn sống. Nhạc Hòa cũng đã bá chiếm nàng. Hiện tại rõ ràng còn muốn cùng nàng đồng táng. Trẫm không cho phép." Lão Hoàng Đế lại là nổi giận. Hắn trừng to mắt. Bộ dáng có chút khủng bố.

Cái này trong ngực thư phòng. Bầu không khí rất quái dị.

Nhạc Hòa cái kia con mắt vẫn luôn mở to. Hình như là chết không nhắm mắt.

Hoàn toàn chính xác. Cái kia tại sao có thể cam tâm đây. Kẻ thù còn chưa bị báo ứng.

Nhạc Thiên Tuyết ngược mắt. Nói: "không cho phép. Vậy cũng không phải do Hoàng Thượng quyết định rồi."

Hôm nay, Lão Hoàng Đế còn không biết thi thể Đồng Thiên Trường là tại nơi nào.

Lão Hoàng Đế cười lạnh thoáng một phát. "Trẫm tự nhiên là sẽ không cùng ngươi làm chuyện buôn bán lỗ vốn, thi thể Nhạc Hòa. Ngươi muốn. Liền lấy thi thể nàng đổi. Bằng không thì. Trẫm chỉ biết cầm cho chó ăn."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Giết Thái Tử

Cái này quả thật là lợi hại a. Lão Hoàng Đế rõ ràng còn đi tới bước này.

Nhạc Thiên Tuyết trong mắt lảng lệ ác liệt lại là tăng thêm vài phần. Nàng nắm chặt nắm đấm.

Coi như là nàng là muốn cùng lão Hoàng Đế đối kháng. Nhưng lại lão Hoàng Đế đã làm hoàng đế được hơn mười hai năm. Cái kia tự nhiên là có điểm lợi hại đấy.

Nhạc Thiên Tuyết tuyệt đối không nghĩ đến lão Hoàng Đế vì muốn lấy lại thi thể. Mà đi bước này.

Lão Hoàng Đế quả thật là không sợ binh sĩ tạo phản sao.

Cũng không sợ nàng vạch trần sao.

Càng thêm không sợ Chiến Liên Thành sẽ cùng hấn trở mặt.

Nàng cười cười. Nói: "Hoàng Thượng. Vậy là ngươi mơ tưởng rồi. thi thể cha ta, ta nhất định sẽ lấy được. Không tin. Ngươi nhìn một cái."

Lão Hoàng Đế thấy nàng còn quật cường như vậy. Tức giận đến sắc mặt xanh mét.

Hắn chỉ vào thi thể Nhạc Hòa. Nói ra: "Đến người. Liền lôi đi cho chó ăn."

Phong Ảnh thị vệ khẽ động. Có hai người muốn mang thi thể Nhạc Hòa ra ngoài.

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy lời này. Hình như là nghe thấy một việc rất bình thường.

Nàng không có động. Cũng là không có nói chuyện.

Phong Ảnh thị vệ cũng chuẩn bị mang thi thể Nhạc Hòa ra ngoài. Nhạc Thiên Tuyết cũng vẫn như vậy.

Lão Hoàng Đế nhìn thấy vậy. Cũng là nóng nảy. Nhạc Thiên Tuyết giống như là bộ dạng không quan tâm đến.

Hắn lập tức là đưa tay: "Chậm đã."

Phong Ảnh thị vệ ngừng lại một chút Không có cử động. Chờ đợi lão Hoàng Đế ra lệnh.

Lão Hoàng Đế nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết. Nếu là hắn thật sự làm như vậy. vậy hắn cả đời cũng sẽ không thể lấy lại được thi thể Đồng Thiên Trường.

Hắn mân khần bờ môi. Nói: "Nhạc Thiên Tuyết. Trẫm cho ngươi ba ngày thời gian cân nhắc."

Nhạc Thiên Tuyết đã biết rõ lão Hoàng Đế sẽ như thế. Nàng cũng là không lo lắng. Hiện tại liền chỉ còn chờ Chiến Liên Thành đến cứu mình là được.

Hôm nay quan trọng nhất là kéo dài thời gian. Mà cuối cùng Nhạc Thiên Tuyết cũng là bị giam giữ trong thiên lao. Mà Chiến Liên Thành vẫn chưa từng vào nhà tù.

Nàng cảm thấy mọi chuyện có thể thay đổi liên tục. Không thể tưởng được mình cũng có một ngày như vậy.

Nàng hít một tiếng. ở chỗ này cũng là đủ nhàm chán đấy. Ba ngày nay. Chiến Liên Thành có hay không như vậy(lo lắng).

Nhưng mà vừa nghĩ tới Nhạc Hòa chết. Lòng của nàng càng là đau nhức. Nếu không phải là minh lý trí. Nàng khả năng tại chỗ liền nổi giận. Kết quả cũng là hiển nhiên có thể thấy được kết cục bi thảm hơn. Thì bây giờ hiện tại mình đã chết rồi.

Đồ ăn của nhà tù này cũng không đến nỗi khó ăn. Lão Hoàng Đế còn không tính làm khó xử nàng.

Nàng hiện tại ngược lại là thống hận chính mình. Vì cái gì lúc ấy liền không ra tay đối với lão hoàng đế. Nhưng lại cảm thấy Ngọc Chi Dương khi đó lại là người tốt.

Kỳ thật. Cái kia chẳng qua là cân nhắc lợi hại. Đều vì mình làm chủ mà thôi.

Địch nhân. Vẫn là vĩnh viễn không thể làm bằng hữu.

Nhạc Thiên Tuyết đợi một ngày. Đó cũng là không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau. Sẽ chờ Ngọc Cô Hàn đến.

Hiện tại. Nàng là tù nhân. Mà Ngọc Cô Hàn vẫn là Thái Tử. Cao cao tại thượng. Biến đổi tính tình nhu nhược. Ngược lại là có chút ngạo khí.

Thái giám còn chuyển đến một cái ghế. Cho hắn ngồi xuống.

Hắn ăn mặc quần áo của thái tử. Tuy rằng tướng mạo bình thường. Bất quá coi như là tư thể hiền ngang.

Nhạc Thiên Tuyết liếc mắt nhìn hắn. Cũng không nói với hắn cái gì. Chỉ cảm thấy hắn hôm nay có phải hay không muốn đến phá hoại nàng. Rõ ràng còn dám ở thời điểm này đến đây thăm mình.

Ngọc Cô Hàn thấy nàng vẫn là tính tình kia. Thì có điểm tức giận. "Nhạc Thiên Tuyết. Ngươi lại nhìn bản cung như vậy(coi thường). Ngươi xem. Đây chỉ có Bản cung đến thăm ngươi. Bản cung đối với ngươi coi như là cũng có tình nghĩa."

Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười một tiếng. "Thái tử điện hạ. Cái kia cũng không thể nâng lên chính mình a. Ngươi hôm nay đến. Có lời gì cứ nói thẳng đi."

Ngọc Cô Hàn ngược lại là vui vẻ. Nói: "Đủ sáng khoái đấy. Bản cung không biết phụ hoàng với ngươi có giao dịch gì. Bất quá việc này ngươi vẫn nên đáp ứng thì hơn. Phụ hoàng hiện tại đều muốn giết ngươi. Dễ như trở bàn tay. Đừng tưởng rằng lúc này đây chiến Vương gia có thể bảo vệ ngươi. Có thể cứu ngươi sao. Chỉ có một người là bản cung thôi."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong. Cũng là cảm thấy có chút buồn cười.

Ngọc Cô Hàn cái này không khỏi cũng là đánh giá mình quá cao sao. Mà hắn còn không biết lão Hoàng Đế muốn là cái gì.

Nếu hắn biết rõ chân tướng. Vậy khẳng định là sẽ làm cho hắn tức chết. Bởi vì thi thể chính thức của Tuệ Hoàng hậu không biết ở nơi nào. Hắn trước kia đi bái tế qua lăng mộ Hoàng Hậu. Đó cũng là giả. Cũng không biết Ngọc Cô Hàn sẽ có cảm tưởng gì nữa.

Trông thấy khoe miệng nàng mang theo ý cười. Ngọc Cô Hàn chính là cảm thấy có chút tức giận. Từ khi Nhạc Thiên Tuyết trở nên thông minh. Tình tình càng lúc càng không bị trói buộc. Nhưng lại làm cho người ta khó có thể nắm bắt được(ý nghĩ). Cảm thấy thế nào cũng bắt không thể nắm bắt được.

Ngọc Cô Hàn cũng chưa bao giờ từng nghĩ một nữ tử ngu si có thể biến thành như vậy.

Hắn hé mắt. Đã nói: "Ngươi cười cái gì."

"Thái tử điện hạ. Ngươi dùng cái gì để có thể đảm bảo cho ta. Nếu là ta không đem vật kia giao ra. Hoàng thượng là sẽ không bỏ qua cho ta." Nhạc Thiên Tuyết chậm chậm nói "Hoàng Thượng muốn giết ta. Vậy ngươi còn có thể làm gì để hoàng thượng không giết ta."

"Cái kia tự nhiên có rồi." Ngọc Cô Hàn lại để cho thái giám lui ra. Cái này trong phòng giam cũng chỉ có hai người bọn họ. "Bản cung là Thái Tử. Thiên hạ này về sau đều là của Bản cung đấy. Chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Bản cung đều muốn sớm một chút. Đó cũng là có biện pháp."

Nhạc Thiên Tuyết hé mắt.

Nàng là đã rõ Ngọc Cô Hàn nói như vậy là có ý gì. Nguyên lai là muốn giết cha đoạt ngôi. Đó cũng là đủ buồn cười đấy.

Không thể không nói. Ngọc Cô Hàn lá gan cũng khá lớn.

"Ngươi một người không có chút binh quyền nào. Mà Hoàng thất cũng không thiếu huyết mạch. Thái tử điện hạ. Ngươi đây cũng là nghĩ quá xa rồi." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Ngọc Cô Hàn khẽ cười một tiếng. "Bản cung làm Thái Tử nhiều năm như vậy. Chẳng lẽ điểm ấy cũng không có. Ngôi vị hoàng đế này tất nhiên sẽ là của bản cung. Phụ hoàng luôn luôn chính là sủng ái Bản cung. Ngươi xem. Mưu kế kia. Vẫn là mưu kế của ta. Phụ hoàng vốn là muốn lưu cho cha ngươi một mạng. Nói là đã đáp ứng cố nhân. Không muốn giết hắn. Nhưng mà Bản cung nói thêm một vài câu. Phụ hoàng liền cũng là đáp ứng xuống rồi. Nhạc Thiên Tuyết. Ngươi nhìn một cái. Bản cung chẳng lẽ còn không có năng lực như thế sao. Ngươi phản bội lại bản cung nên bản cung phải đại khai sát giới. Rõ ràng làm mất thể diện của bản cung như vậy. Hết lần này tới lần khác người đứng về chiến vương gia bị thọt kia. Bản cung lúc này đây xem như báo thù. Nói cho ngươi biết. Nếu như ngươi còn không có thông suốt. Ngươi tiếp theo chết chính là ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt lạnh lẽo. Nàng còn tưởng rằng là lão Hoàng Đế tuyệt tình như vậy đấy. Không thể tưởng được lại là hắn.

Nàng nguyên bản tâm tình bình tĩnh. Giờ phút này lại là có chút sôi trào đứng dậy. nàng không thể ổn định được tâm trạng kích động của mình.

Ngọc Cô Hàn trông thấy nàng gương mặt phần nộ. Nở nụ cười một tiếng."Như thế nào. Tức giận. Bỏn cung nói cho ngươi biết. Tức giận thì như thế nào. Cha ngươi cũng chết rồi. Hiện tại chiến Vương gia cũng là không có ở kinh thành. Ngươi cho rằng còn có ai có thể đến cứu ngươi. "

Nhạc Thiên Tuyết căn bản cũng là không sợ hãi. Nàng nhìn chăm chăm vào Ngọc Cô Hàn. Cái kia ánh mắt là lạnh như Hàn Băng.

Nàng một khi giận thật. Liền chính nàng đều là không chế không nổi. Cừu nhân giết cha đang ở trước mắt. Cái kia tại sao có thể buông tha đây.

Ngọc Cô Hàn nhìn xem ánh mắt của nàng. Ngược lại là có chút ít sợ hãi. Vợ vàng đã nghĩ phải gọi người đến.

Thế nhưng là Nhạc Thiên Tuyết đã là nhanh hơn một bước. Một cái bước xa tiến lên. Dĩ nhiên là đem cổ họng của hắn chặn lại.

Ngọc Cô Hàn võ công không cao. Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết dùng lực đạo đúng chỗ. Hắn trừng to mắt. Cũng không cách nào nói ra lời.

Hắn đều muốn hô hào. Sắc mặt đều xanh trắng rồi. Nhìn xem khuôn mặt kia của Nhạc Thiên Tuyết. Bỗng nhiên đã cảm thấy rất khủng bố.

Nhạc Thiên Tuyết liền nhẹ nói: "Vậy ngươi nói. Hiện tại là ai có thể cứu ngươi đây."

Ngọc Cô Hàn hiện tại thế nhưng là rất sợ chết. Đã là hô hấp không được. Đầu có chút choáng váng. Như vậy qua không được bao lâu. Cái kia nhất định là chỉ có con đường chết mà thôi.

Nhưng mà. Nhạc Thiên Tuyết lại tiếp tục nói."Không ai có thể cứu ngươi. Cũng chỉ có ta có thể tha ngươi. Ngươi chỉ có thể là cầu ta tha ngươi. Không bằng ngươi liền mở miệng cầu xin ta đi."

Nàng nói như vậy. Là vì làm khó Ngọc Cô Hàn. Hắn hiện tại sao có thể nói chuyện. Dù nhanh thở không ra hơi rồi.

Nhạc Thiên Tuyết khẽ cười một tiếng. Ánh mắt mang theo một tia sắc bén. Cái kia đã là rất rõ sát khí rồi.

Ngọc Cô Hàn vẫn là trừng to mắt. Muốn tránh thoát cũng là tránh không thoát được.

Bất quá cái kia bên ngoài là có người đến. Dù muốn bóp chết Ngọc Cô Hàn còn một chút thời gian. Nhạc Thiên Tuyết dứt khoát liền trực tiếp hướng mấy huyệt đạo trên người Ngọc Cô Hàn đâm đến. Sau đó liền đem hắn ném ở một bên.

Nàng lại là như không có chuyện gì ngồi ở đằng kia. Nhưng mà Ngọc Cô Hàn vừa được thở ra hô hấp đến. Chính là kịch liệt ho khan vài tiếng. Hắn còn cảm thấy mình may mắn có thể nhặt lại được mạng nhỏ này.

Hắn chỉ vào Nhạc Thiên Tuyết mắng: "Tia nhân kia ngươi... Bỏn cung... Bỏn cung muốn..."

Nhưng lời kia cũng không có nói xong. Chính là toàn thân run rẩy đứng dậy. Liền lời nói cũng không thể nói lưu loát.

Ngọc Cô Hàn trợn trắng mắt. Cảm thấy toàn thân đều đau nhức vô cùng.

Trần công công tiến đến nhìn thấy như vậy. Quá sợ hãi."Thái tử điện hạ."

Hắn đi đến bên người Ngọc Cô Hàn. Đây đã là sợ hãi."Thái tử điện hạ. Người sao vậy."

Thế nhưng là Ngọc Cô Hàn căn bản chính là không nói nên lời. Nhưng lại miệng sùi bọt mép. Mắt thấy liền đã không cứu chữa được rồi.

Trần công công lúc này đã là hoang mang lo sợ rồi. Vợ vàng nói: "Nhạc tiểu thư. Ngươi nhanh đến cứu thái tử điện hạ đi."

Cái này cũng chỉ có Nhạc Thiên Tuyết ở đây biết y thuật. Hơn nữa muốn tìm thái y đến được đây cũng mất rất nhiều thời gian.

Thế nhưng là Nhạc Thiên Tuyết căn bản chính là bất vi sở động(không động dậy). Hình như là không có nghe thấy gì.

Trần công công nóng nảy. ."Nhạc tiểu thư. Ngươi làm sao vậy. Ngươi nhanh đến cứu thái tử điện hạ."

Mà Ngọc Cô Hàn lúc này đã là hấp hối sắp chết. Đó cũng là ánh mắt ai oán nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt nhàn nhạt Nói: "Là ta muốn giết hắn đấy. Chẳng lẽ ta còn cứu hắn. Đừng có nằm mơ."

Trần công công nghe xong lời này. Về sợ hãi cả kinh. Cái này tại sao lại thành như vậy chứ. .

Mà Ngọc Cô Hàn cũng đã là chịu không nổi rồi. Ngộ đầu. Dĩ nhiên là ngừng thở.

Trần công công vợ vàng hô lớn vài tiếng. Nhưng mà Ngọc Cô Hàn một điểm phản ứng cũng không có.

Hắn vợ vàng khiến cho người đi thông báo cho thái y cùng lão Hoàng Đế. Thời điểm Thái y đến. Thấy thi thể Ngọc Cô Hàn. Cái kia đã là lác đầu rồi.

Nói người đã là không thể cứu sống.

Trần công công càng là khó mà tin được. "Nhạc tiểu thư. Ngươi... Ngươi... Giết thái tử điện hạ..."

Nhạc Thiên Tuyết lẳng lặng ngồi ở đằng kia. Không ai có thể nghĩ được như vậy. Nhạc Thiên Tuyết giết người còn có thể băng lãnh ngồi một chỗ như vậy.

Lúc này. Lão Hoàng Đế cũng là đã đến. Hắn đến chỉ thấy cảnh tượng Ngọc Cô Hân chết thảm thương. Đó cũng là bước chân bất ổn. Lui về sau hai bước. Cái kia may mắn là có thái giám ở phía sau bên cạnh đỡ hắn.

Hắn chỉ vào Nhạc Thiên Tuyết. "Nhạc Thiên Tuyết. Trẫm muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn."

Nhạc Thiên Tuyết đứng lên. Nhìn thẳng lão Hoàng Đế. Nói ra: "Một mạng bởi một mạng mà thôi. Hoàng Thượng nếu như còn muốn giết ta. Cái kia hoàng thượng tính mạng khả năng cũng là khó giữ được đấy."

Lão Hoàng Đế lúc này lập tức hôn mê bất tỉnh. Trong thiên lao loạn thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Thủ đoạn của Ngọc Chỉ Dương

Trần công công gào thét. Dĩ nhiên là cả kinh nói không ra lời.

Mà trong mắt Nhạc Thiên Tuyết chuyện này coi như là không có chuyện gì. Mặc cho cho thái y đang cố gắng cứu chữa.

Lão Hoàng Đế lớn tuổi. Bị tức ngực giống như là bị trúng gió. Hơn nữa Ngọc Cô Hân lại đã chết. Lão Hoàng Đế sau khi tỉnh lại. Nghĩ chuyện xảy ra như vậy. Chính là bị phần trần ra.

Dương hoàng hậu một mực canh giữ ở trước giường rồng. thời điểm Lão Hoàng Đế tỉnh lại. Hoàng hậu vừa vặn ở đó. Nhìn thấy người liền nói một câu: "Đem... Nhạc Thiên Tuyết... Ban được chết... Chết..."

Giết con của hắn. Chuyện này không thể bỏ qua được.

Dương hoàng hậu trong nội tâm vui vẻ. Lúc này đây rút cuộc có cơ hội đối phó Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Mà Chiến Liên Thành cũng không có lộ mặt. Vốn Dương hoàng hậu vẫn có chút kiêng kỵ Chiến Liên Thành đấy. Nhưng mà bây giờ chuyện lớn này xảy ra. Phủ tướng quân cũng trong tình trạng chung như vậy. Hiện tại Chiến Liên Thành hẳn là không muốn lấy Nhạc Thiên Tuyết nữa rồi.

Dương hoàng hậu nghĩ được như vậy. Chính là quay đầu ra nói: "Truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng. Lập tức ban chết cho Nhạc Thiên Tuyết. Không được sai sót."

Trần công công nghe thấy vậy. Đó chính là lập tức đi an bài. Nhạc Thiên Tuyết giết Ngọc Cô Hân. Cái kia đích thật là không thể dễ tha.

Nhưng mà thời điểm Trần công công đi Thiên Lao. Liền phát hiện Ngọc Chỉ Dương vừa vặn cũng là đi.

"Tam hoàng tử." Trần công công thì lễ một cái. Nghĩ thầm Ngọc Chỉ Dương làm sao lại đến nơi này.

Mà Ngọc Chỉ Dương đã là mở miệng trước hỏi: "Trần công công như thế nào đến. Phụ hoàng như thế nào rồi."

Ngọc Chỉ Dương tay trong còn cầm lấy bội kiếm. Ánh mắt nhàn nhạt đấy.

Trần công công không có nghĩ đến nhiều như vậy. Đã nói: "khẩu dụ của Hoàng Thượng. ban chết cho Nhạc Thiên Tuyết. Lão nô hiện tại chính là đến hành hình."

Hắn cũng là thấy đáng tiếc cho Nhạc Thiên Tuyết. Vì cái gì liền hết lần này tới lần khác muốn cùng Hoàng Đế đối nghịch đây. Nếu không làm như vậy. bây giờ có thể đã trở thành Thái Tử Phi. Làm sao rơi vào kết cục như ngày hôm nay.

Nhạc Thiên Tuyết đó cũng là tự làm tự chịu rồi. Đầu phục Chiến Liên Thành. Cùng Chiến Liên Thành phát triển tình cảm náo cho toàn thiên hạ biết. Không thể tưởng được hiện tại Chiến Liên Thành cũng là không có xuất hiện cứu nàng.

Ngọc Chỉ Dương thì là nói: "Ta đến đây thay hoàng huynh báo thù. Trần công công không cần phải đi nữa."

Dứt lời. Hấn chính là đi tới. Không có lưu lại nữa.

Trần công công sững sờ. Vội vàng chính là đi vào nhìn nhìn. Chính là phát hiện Nhạc Thiên Tuyết té ngã trên mặt đất. Hôn nữa đầu cũng bị tách ra khỏi thân thể.

Hấn tại chỗ liền cũng là sững sờ. Nhìn thấy cảnh này vô cùng kinh hãi.

Trần công công cảm thấy có chút buồn nôn. Che miệng lại. Hấn vội vàng phân phó phía tiểu thái giám phía sau. "Mau đi xem một chút. Có phải là Nhạc Thiên Tuyết hay không."

Tiểu thái giám đó cũng là sợ hãi muốn chết rồi. Cũng không dám nhìn tới. Trần công công lại thúc giục vài câu. Tiểu thái giám đó mới là vững gan đi nên nhìn.

Bất quá tiểu thái giám cũng là không có mở to hai mắt. Liền cũng là tùy ý liếc qua. Nhìn xem bộ dạng có vài phần giống như là Nhạc Thiên Tuyết. Vậy cũng là gật đầu nói: "Công công. Là nàng. Không phải người khác."

Trần công công liền lui ra ngoài. Hồi lĩnh canh ngục. Cái kia xác định không ai đến đây cả. Chính là lập tức trở về phục mệnh.

Dương hoàng hậu nghe thấy vậy. Chính là cao hứng cười cười. "Tốt. Hoàng Thượng cũng rút cuộc cam lòng giết nàng. Đến. Phần thưởng."

Trần công công không dám lấy công. Đã nói: "Hoàng hậu nương nương. Đó là Tam hoàng tử thay thái tử điện hạ báo thù. Lão nô không dám nhận công."

Dương hoàng hậu hé mắt. Không thể tưởng được là Ngọc Chỉ Dương lại giết nàng. Trước kia Ngọc Chỉ Dương ngược lại là rất bảo vệ Nhạc Thiên Tuyết đấy. Nhưng sao bây giờ lại đi giết Nhạc Thiên Tuyết. Đó cũng là hấn.

Dương hoàng hậu cười đắc ý. Nói: "Nhạc Thiên Tuyết đã chết là tốt rồi... Đã chết là tốt rồi a..."

Hiện tại lão Hoàng Đế bị bệnh. Nếu như bệnh tình càng ngày càng nặng thêm. Người bình thường thế nhưng là cứu không được. Nàng biết rõ Nhạc Thiên Tuyết là quý y cô nương. Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết chết rồi. Thì ai có thể đem lão hoàng đế cứu tốt đây.

Lúc này đây. Nàng thật là muốn đa tạ Ngọc Chỉ Dương.

Chỉ trong vòng hai ngày này. Triều chính rung chuyển.

Vốn là Nhạc Hòa mưu phản chết rồi. Nhạc Thiên Tuyết ăn gan báo giết Ngọc Cô Hân đã bị ban chết. Hiện tại liền lão Hoàng Đế cũng đã ngã bệnh.

Đội khi Chiến Liên Thành về đến. Mọi chuyện đã không thể cứu vãn. Phủ tướng quân. Đã bị niêm phong.

Hấn không nóng không vội. Đi Hoàng Cung. Lão Hoàng Đế cũng là không thấy hấn. Nhưng mà hấn đều muốn tìm thi thể Nhạc Thiên Tuyết. Dương hoàng hậu đã sớm là để cho người đi thiêu hủy rồi. Tuyên bố nói muốn cho Nhạc Thiên Tuyết vĩnh viễn không siêu sinh được.

Lần này. Chiến Liên Thành mới suy yếu đứng dậy.

Hấn cũng về muộn hai ngày. Khi về thì mọi chuyện đã như vậy rồi. Hấn không phải nói muốn kết hôn với nàng sao.

Nàng vì cái gì liền không đợi được mình

Chiến Liên Thành sắc mặt lạnh lùng như băng. Đem tất cả đồ trên bàn trà quyet xuống.

Hạo Nguyệt cùng truy tình không dám tiến lên.

Hạo Nguyệt theo sau Chiến Liên Thành cùng một chỗ rời kinh. Bởi vì dọc đường. Chiến Vân Ca lại bỏ trốn

Do vậy trong vương phủ không có người có thể làm chủ. Hôn nữa đây hết thấy đều thật là trùng hợp.

Phủ tướng quân vừa lúc đó gặp chuyện không may. Đội thời điểm khi Chiến Liên Thành nhận được tin tức. Cái kia cũng đã là muộn rồi.

Bởi vì lão Hoàng Đế cũng rất thông minh. Đem tin tức cho phong tỏa. Nếu không phải Chiến Liên Thành cảm thấy mọi chuyện không đúng. Không thì còn trở về迟 hơn vài ngày nữa.

"Vương gia." Hạo Nguyệt mở miệng nói chuyện. "Chúng ta phải làm gì."

Chiến Liên Thành hiện tại cũng là rất bình tĩnh. Hỏi: "thi thể Nhạc Tướng Quân nhất định phải mang về."

Hấn không bảo vệ được Nhạc Thiên Tuyết. cũng không thể để cho cha nàng một phần mộ cũng không có.

Hạo Nguyệt liền bẩm báo nói: "Thuộc hạ đã phái người đi vào cung. Thi thể còn trong cung. Hiện tại Hoàng Thượng bị bệnh. Nhiều người đều vây quanh

hoàng thượng. Cũng không có thời gian đi quân thi thể của Nhạc Tướng quân."

Chiến Liên Thành nói: "Nghĩ biện pháp mang thi thể về. Cùng Đồng Thiên Trường đồng táng một chỗ."

Truy tình hỏi: "Cái kia... kẻ thù của Nhạc tiểu thư ... Vậy phải làm thế nào."

Hiện tại thiên hạ mọi người cũng biết Nhạc Thiên Tuyết là vị hôn thê của Chiến Liên Thành. Nhưng mà lão Hoàng Đế rõ ràng còn có thể hạ thủ được. Chiến Liên Thành lúc này đây rất là tức giận.

Hiện nay, Chiến Liên Thành liền cũng là trầm mặt. Căn bản là không có giãn ra.

Hắn chỉ nói một chữ: "Diệt."

Là hắn quá thất bại rồi. Rõ ràng không bảo vệ được nàng.

Hắn trong nội tâm từng thế qua. Muốn cả đời che chở nàng.

Nhưng còn bây giờ thì sao. Đến gặp mặt nàng lần cuối cũng không gặp được, thậm chí đại hận như thế. Chẳng lẽ còn không nên diệt sao. Không phải diệt Thiên Long quốc ngày hôm nay sao. .

Hạo Nguyệt biết rõ bây giờ không phải là thời cơ tốt. Bất quá Chiến Liên Thành một lòng kiên quyết như thế. Nàng sao có thể nên tiếng khuyên nhủ được.

Nàng đành phải nói là; "Vương gia. Việc này không thể vội vàng được. Chúng ta trước hết lấy thủ cấp của lão hoàng đế kia trước đã."

Chiến Liên Thành ánh mắt nhàn nhạt. Nói: "Mạng của một mình hắn sao có thể bồi thường. Toàn bộ Ngọc thị. Một người cũng không thể bỏ qua."

Bên này, Ngọc Chi Dương bỗng nhiên hást xì.

Hắn vuốt vuốt cái mũi. Cái này nhanh đến mùa thu. Thời tiết đã lạnh thêm không ít.

Hắn suy nghĩ một chút. Chính là lại là muốn vào xem một chút như thế nào. Nhưng mà nghĩ thâm đây cũng là khả năng có thể nhanh tình được như vậy.

Hắn cũng chính là dừng một chút. Cái kia trong phòng liền có một đứa nha hoàn đi ra. Hô hào: "Chủ tử. Cô nương tỉnh."

Ngọc Chi Dương thoáng cái liền cao hứng đứng dậy. Vội vàng liền đi vào. Cái kia trong căn phòng nhỏ nhỏ. Lại là có vài dây xiềng xích trên mặt đất.

Mà người ngồi trên giường kia. Tay chân rõ ràng đều là đã bị khóa. Cũng chỉ có thể là hoạt động trong căn phòng này.

Nàng ánh mắt ngốc trệ. Nhìn nhìn xiềng xích trên tay mình. Sau đó liền ngẩng đầu nhìn Ngọc Chi Dương.

Sau đó. Ánh mắt của nàng liền trở nên lảng lệ ác liệt. Sau đó khẽ cười một tiếng."Không thể tưởng được là ngươi."

Ngọc Chi Dương nhìn nàng. Trông thấy nàng khí sắc không tệ. Đó chính là nhẹ nhàng thờ ra.

Không bỏ qua. Đây chính là Nhạc Thiên Tuyết ngồi ở đây mà. Nàng mặc quần áo trắng. Nhưng mà nàng bây giờ đã mất đi tự do.

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt cũng là lạnh nhạt. Nàng biết rõ. Ngày ấy Ngọc Chi Dương đến. Mãnh liệt liền đối với nàng xuất thủ.

Sau khi nàng tỉnh lại. Liền phát hiện mình ở chỗ này rồi. đây không biết là đại phương nào. Nàng cũng không biết.

Nhạc Thiên Tuyết chỉ biết là. Đây đại khái là Ngọc Chi Dương cứu mình. Dù sao nàng giết Ngọc Cô hàn. Lão Hoàng Đế nhất định là sẽ không bỏ qua cho mình.

Ngọc Chi Dương đi qua đến. Thanh âm êm dịu."Thân thể còn có chỗ nào không thoải mái không. Nếu là có. Ta cho người đến xem cho nàng một chút."

Nhạc Thiên Tuyết tay chân bị khóa sắt. Nàng làm sao sẽ không rõ ý tứ này.

Nàng hiện tại chỉ sợ nếu muốn đi. Đó cũng là một chuyện khó khăn vô cùng.

Nàng nhìn Ngọc Chi Dương."Ngươi đã quên ta là người như thế nào sao. Nếu ngươi không muốn chuyện như vậy lặp lại mà ta cũng không muốn nhìn thấy mặt ngươi. ngươi cũng nên đừng xuất hiện trước mặt ta."

Ngọc Chi Dương sững sờ. Nàng lại nói chuyện như vậy. Lòng của hắn là có chút bi thương.

Nha hoàn kia cũng là nhìn không được."Cô nương. Là chủ tử của chúng ta đã cứu ngươi về đây. Bằng không ngươi bây giờ đã đến điện Diêm La trình diện rồi. Ngươi rõ ràng còn nói chuyện với chủ tử ta như vậy."

Ngọc Chi Dương nhủ mảy. Trùng mắt nhìn nhà hoàn kia. Nhà hoàn kia cũng là không dám gì nữa. Vội vàng lui qua một bên.

Nhạc Thiên Tuyết khẽ cười một tiếng. Có chút lạnh như băng."Tam hoàng tử. Ngươi tự nhiên làm chuyện tốt. Chẳng lẽ ta lại không biết trong đầu ngươi suy tính chuyện gì sao. Hiện tại việc gì phải giả bộ làm người tốt chứ."

Ngọc Chi Dương thân thể cứng đờ. Không thể làm gì nhắm mắt lại.

Hắn ngày thường Ôn Nhã cũng là thay đổi không ít. Tuy rằng ngày bình thường biểu hiện của hắn luôn luôn nước chảy mây trôi(không quan tâm chuyện gì). Không truy cầu công danh lợi lộc. Nhưng mà hắn sau này chậm chậm phát hiện. Hắn là vô dục vô cầu. Nhưng là đối với những thứ khác mà thôi.

Nhưng mà Ngọc Chi Dương thủy chung nhớ rõ. Ngày ấy hắn gặp một nữ tử. Cái kia đối với hắn cười đến sáng lạn. còn nữ tử đó mượn áo choàng của hắn...

Duy chỉ chuyện về nàng. Hắn là không có cách nào bỏ qua được.

Hắn nói: "Ta đã cho ngươi một cơ hội. Ta ngày đó đi tìm ngươi. Liền là muốn cho ngươi hiểu rõ ràng. Chớ cùng Chiến Liên Thành kết hôn."

Nếu như nàng khi đó cự tuyệt. Không cùng Chiến Liên Thành ở cùng một nơi. Cái kia hắn tự nhiên sẽ không tùy ý để cho lão hoàng đế hạ thủ Nhạc Hòa.

Nói đến. Đó cũng là muốn giáo huấn cho Nhạc thiên Tuyết một chút mà thôi. Thế nhưng là không nghĩ đến. Nhạc Hòa lại đã chết rồi. Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết cũng là can trường. Còn đem Ngọc Cô Hàn cho giết chết.

Đây là chuyện mà Ngọc Chi Dương tuyệt đối không nghĩ tới. Cho nên đã xảy ra chuyện này. Hắn liền lập tức tru hoạch làm như thế nào có thể cứu Nhạc Thiên Tuyết.

Bởi vì hắn ngay từ đầu cũng đã có kế hoạch tốt rồi. Lại để cho Chiến Liên Thành không kịp trở về. Cho nên lúc này trong kinh thành. Cũng chỉ có hắn có thể cứu Nhạc Thiên Tuyết mà thôi.

"Nói đến như vậy. vẫn là ta sai." Nhạc Thiên Tuyết nói."Đều vì mình làm chủ. Ngươi cũng không phải làm sai. Chẳng qua là ta và ngươi về sau. Chỉ có thể là cừu nhân."

Nàng lời này nói ra cũng là đặc biệt bình tĩnh.

Ngọc Chi Dương ngẩng người. Khó khăn nói: "Vì cái gì lúc trước Chiến liên thành làm Nguyên Thiên Tứ bị thương. Ngươi đơn giản như vậy đã tha thứ cho hắn. Mà ta. Ngươi muốn như thế. Cha ngươi. Cũng không phải do ta giết."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Bình phù

Vì cái gì lại không công bằng với ta như vậy.

Ngọc Chi Dương từ hỏi mình chưa bao giờ làm tổn thương nàng. Mà nàng lại chỉ có hướng về chiến Liên Thành.

Hắn thấy...thật không công bằng. Chính là Nhạc Thiên Tuyết muốn cùng Chiến Liên Thành kết hôn.

"Ngươi nói chuyện gì vậy." Ngọc Chi Dương lần thứ nhất không không chế được. Hắn nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết. Cái kia ánh mắt cũng là có chút điên cuồng bốc."Nhạc Thiên Tuyết. Chẳng lẽ trong mắt ngươi. Chiến Liên Thành cái gì cũng đều tốt sao. Làm cái gì cũng đều là đúng sao. Ngươi tha thứ. Chẳng lẽ ngươi cũng chỉ tha thứ cho một mình hắn. Cha ngươi cũng không phải do ta giết ông. Mà Chiến Liên Thành còn một chút nữa còn giết chết Nguyên Thiên Tứ ."

Nhạc Thiên Tuyết ngực một chút buồn bực. Thiếu chút nữa liền không cách nào hít thở.

Tay của nàng khẽ động. Khóa sắt cũng là theo đó ma đưng đưa.

Nhạc Thiên Tuyết có chút hoảng hốt. Cẩn thận suy nghĩ một chút."Khả năng ta đối với hắn. Quả nhiên là vĩnh viễn ta đều không thể nào hận hắn được."

Ngọc Chi Dương thoáng cái chính là có chút tan vỡ. Hắn lại nủ tay Nhạc Thiên Tuyết. Phát hiện tay của nàng rất lạnh. lạnh như băng.

Hắn nói: "Ta không rõ. Ngươi thương hắn vì cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết liền nhìn xem hắn. Từng chữ từng chữ nói: "Nếu như ngươi ưa thích một người. Vậy ngươi có thể giải thích rõ ràng vì sao ngươi thích không."

Ngọc Chi Dương sững sốt. Đúng vậy. Hắn không thể.

Hắn đã từng hỏi chính mình. Nhưng hắn cũng không thể nào giải thích được.

Hắn đứng lên. Cũng là không miễn cưỡng Nhạc Thiên Tuyết nưac. Nhạc Thiên Tuyết ở lại chỗ này. Căn bản là không thể đi đâu.

Hiện tại toàn bộ người trong thiên hạ đều cho rằng Nhạc Thiên Tuyết đã chết. Chiến Liên Thành cũng sẽ không thể tìm đến chỗ này.

Nhạc Thiên Tuyết bị nhốt trong căn phòng nhỏ nhỏ này. Cái kia quả nhiên là đi không được. Cũng không thể nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Chỉ có điều Ngọc Chi Dương cách ngày qua ngày lại đến. Thế nhưng là Nhạc Thiên Tuyết ngay từ đầu còn có thể nhìn hắn vài lần. Những lần sau đến cũng không thèm nhìn hắn nữa. Hoàn toàn không nhìn Ngọc Chi Dương.

Ngọc Chi Dương ngay từ đầu cũng là chịu không nổi. Nhưng mà những lần sau đến cũng là không quan tâm. Nhạc Thiên Tuyết ở chỗ này cũng là tốt. Như vậy nàng sẽ không ở trong vòng tay của Chiến Liên Thành. Vậy hắn cũng không có cái gì khó chịu.

Như vậy dĩ nhiên cũng không phải là bỏ qua. Vậy tại sao còn phải yêu cầu nhiều như vậy nữa.

Nhạc Thiên Tuyết rảnh rỗi đến vô sự. Chẳng qua là đang nhìn sách thuốc. Ngọc Chi Dương cũng cho người mang rất nhiều sách thuốc đến đây cho nàng. Nhạc Thiên Tuyết một ngày là có thể nhìn một quyển. Nhưng lại nghiền cứu và ghi chép lại. Coi như là chăm chú.

Thời Ngọc Chi Dương xem ra. Nhạc Thiên Tuyết hình như là hoàn toàn không lo lắng cho mình sẽ bị nhốt ở đây cả đời. Cũng không nghĩ tới phải rời đi.

Ngọc Chi Dương dần dần cảm thấy có chút kỳ quái. Phải nhiều người đến trông coi nàng.

Như vậy nhoáng một cái nửa tháng đã trôi qua rồi. Nhạc Thiên Tuyết vẫn là bộ dạng như cũ. Căn bản là không có cái gì thay đổi.

Ngọc Chi Dương lúc này mới yên lòng. Nàng vừa mới mất cha. Khả năng còn chưa có khôi phục được như thường. Cho nên cũng là không có tâm tư suy nghĩ những thứ này.

Hôm nay. Ngọc Chi Dương lại đến. Thấy nàng đang viết chữ. Chữ viết kia rất là thanh tú.

Hắn nói: "Trước kia là ngươi giả bộ không biết viết chữ. Phụ hoàng khiến cho ta đến dạy ngươi. Ngươi liền cố ý viết rất xấu."

Trước kia Nhạc Thiên Tuyết đó cũng là sẽ không phản ứng đến việc của hắn đến đây. Nhưng mà hôm nay Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên tâm tình rất tốt liền nói: "Viết rất xấu đó cũng là phải cố gắng vẽ đấy. Bằng không thì ngươi cho rằng có thể đơn giản viết thành như vậy."

Ngọc Chi Dương trong nội tâm vui vẻ. Thấy nàng nói chuyện. Liền cũng là cao hứng.

Bởi vì nha hoàn đã nói. Nhạc Thiên Tuyết một ngày đều không nói một câu nào. Có đôi khi cách hai ba ngày mới có thể nói một câu. Vậy cũng làm cho hắn lo lắng muốn chết.

Hắn an vị ngồi xuống. "Ngươi rút cuộc nói chuyện. Xem ra ngươi hôm nay tâm tình cũng không tệ."

Nhạc Thiên Tuyết để bút xuống. Lại là nhìn nhìn sách thuốc. Lên tiếng: "Kỳ thật ngày thường cũng không tệ lắm. Chính là ngươi vô duyên vô cớ phải người đến đây canh gác. Nhiều người lộn xộn. Vậy cũng ồn ào quá. Tâm tình cũng là không được tốt rồi."

Ngọc Chi Dương hỏi: "Nguyên lai ngươi là không thích nhiều người. Ngươi làm sao lại không nói với ta."

Nhạc Thiên Tuyết nói tiếp: "Ngươi là sợ ta rời đi. Cho nên mới phải nhiều người đến như vậy. Ta nếu nói. Đoán chừng ngươi còn phải nhiều người đến hơn nữa."

Ngọc Chi Dương bật cười. Nói: "Vậy cũng được sẽ không. Được rồi. Ta sẽ cho giảm đi một số người. Vậy ngươi trôi qua cũng là thư thái một chút rồi."

Nhạc Thiên Tuyết liền gật đầu. Cũng không nói thêm cái gì nữa.

Ngọc Chi Dương cũng không sao cả. Dù sao Nhạc Thiên Tuyết lúc trước còn không có nói gì. Hiện tại cùng hắn nói mấy câu rồi. Vậy sau này sẽ dần dần tốt nên.

Hao tổn thời gian một buổi chiều. Nhạc Thiên Tuyết chính là fingooif ghi ghi chép chép. Cái kia mực cũng hết. Nha hoàn vốn là muốn đến mài mực. Nhưng mà Ngọc Chi Dương lại chủ động hỗ trợ.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thoáng qua. Liền cũng là cười cười. Khóe miệng độ cong vừa vặn. Cái kia đặc biệt ôn hòa.

Ngọc Chi Dương nhìn thấy. Cái kia tự nhiên là mở cờ trong bụng rồi. Tâm tình cũng là tốt hơn nhiều.

Hắn trước khi đi. Giảm một nửa số người canh gác rồi đi. Bất quá hắn luôn luôn cẩn thận, vẫn để người quan sát nhất cử nhất động của Nhạc Thiên Tuyết.

Sau đó vài ngày, Nhạc Thiên Tuyết cũng giống như vậy. Cũng không có hành động gì quái dị.

Ngọc Chi Dương đây tâm tình cũng thả lỏng hơn nhiều. Hắn cũng là biết rõ Nhạc Thiên Tuyết mỗi ngày đều niệm kinh. Đều là muốn tụng kinh cho Nhạc Hòa.

Xem ra, Nhạc Thiên Tuyết trong lòng vẫn còn đá kích chưa khôi phục. Ngọc Chi Dương liền cũng là không lo lắng cái gì nữa.

Sau đó vài ngày, Lão Hoàng Đế thường xuyên mê man. Dương hoàng hậu lại là muốn đoạt quyền. Cùng Ngọc Hân Phi đang làm mưa làm gió trong cung. Trong triều tình thế rất hỗn loạn.

Càng nghiêm trọng hơn. Chính là lương Tấn quốc bỗng nhiên xuất binh. Đã tập trung đến biên giới Thiên Long Quốc. Phá nhiều thành trì. Thế như chẻ tre. Rất là lợi hại.

Lòng dân hỗn loạn rất nhiều. các đại thần trong triều càng không cần phải nói. Đều là muốn Chiến Liên Thành xuất binh.

Thế nhưng là cái này lại vô cùng khó khăn rồi. vị hôn thê Nhạc Thiên Tuyết của Chiến Liên Thành vừa mới chết. Vô luận là ai đi. Vương phủ đều đóng cửa không gặp người. Dương thừa tướng đi mấy lần. Đó cũng là tức giận mà quay về.

Mà Nhạc Hòa trong tay có mười vạn đại quân thì càng không cần phải nói. Dương hoàng hậu đã cho lục soát khắp phủ tướng quân. Đó cũng là không tìm thấy binh phù.

không có binh phù. mười vạn đại quân cũng là hiệu lệnh không được. Bởi vì lão Hoàng Đế khi đó vẫn còn hôn mê. Căn bản cũng không thể đi điều động binh mã rồi.

Ngọc Chi Dương trong lòng biết lần này lương Tấn quốc là muốn thừa dịp cháy nhà cướp của. Cũng không biết hắn từ chỗ nào mà điều động mấy vạn binh mã. Lại để cho một phó tướng nho nhỏ tiến đến biên cương.

Muốn đem quân ngăn cản đại quân Lương Tấn Quốc. Thế nhưng biên cương tình hình rất là nguy cấp. Hắn cũng loay hoay tìm đối sách mà vô vàn khó khăn.

Đội Ngọc Chi Dương đem những chuyện này xử lý tốt. Lúc này mới rảnh rỗi nhìn Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn vốn là có chút sợ hãi. Nhưng đã đến chỗ kia. Thấy Nhạc Thiên Tuyết vẫn là đang hoàn hảo ở chỗ ấy. Hắn quả nhiên là nhẹ nhàng thở ra.

Đây đã là qua hơn một tháng. Nhạc Thiên Tuyết đã quen với thói quen sinh hoạt này.

Hắn hôm nay còn mang theo một cái hộp đựng thức ăn đến. Trong này đều chứa bánh ngọt mà ngày thường Nhạc thiên .

Nàng lại nhìn xem bộ dạng của Ngọc Chi Dương. Nói một câu: "Người tựa hồ là gầy đi không ít."

Ngọc Chi Dương trong nội tâm âm áp. Ngọc Cô Hân chết rồi. Ngọc Hân Phi một mực ngấp nghé ngôi vị Thái Từ. Đáng tiếc cha hắn Hoàng đế lại là hôn mê.

Hắn hiện tại có rất nhiều việc phải quan tâm. Mỗi ngày chỉ ngủ một hai canh giờ. Cái kia tự nhiên là gầy đi.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết cái này ân cần thăm hỏi. Đã lại để cho hắn có chút cao hứng.

"Trong triều nhiều chuyện bận rộn." Ngọc Chi Dương chậm chậm nói.

Bây giờ nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết. Mọi mệt mỏi của hắn cũng giảm đi không ít.

Không người nào biết Nhạc Thiên Tuyết còn sống. Không ai đến quấy rầy hai người bọn họ. Đó chính là tốt nhất.

"Chuyện gì mà bận rộn như vậy." Nhạc Thiên Tuyết nói qua. "Sẽ không phải là Ngọc Hân Phi đều muốn tranh đoạt quyền hành. Hoàng Thượng như thế nào rồi."

Ngọc Chi Dương cũng không muốn nói đến những chuyện này. Chỉ nói: "Lương Tấn quốc đến tập kích. Nhưng mà binh mã tạm thời không thể điều động được."

Lúc này. Nhạc Thiên Tuyết liền khẽ cười một tiếng "Cái kia là tự nhiên rồi. binh phù trong tay cha ta. Hắn vừa mới chết không lâu. Nếu muốn điều động mười vạn binh mã chính là rất khó đấy."

Ngọc Chi Dương sững sờ. Không thể tưởng được binh phù lại trong tay Nhạc Thiên Tuyết.

Trách không được lúc trước đến tìm. Đó cũng là tìm không được.

Thiên hạ này quân đội trung thành nhất là của Chiến Liên Thành. Chỉ cần là bản thân Chiến Liên Thành. Để cho bọn họ làm cái gì thì họ cũng là tình nguyện.

Tiếp theo chính là quân đội của Nhạc Hòa. Hắn ở quân doanh tây núi đã lâu. Cũng có được uy tín riêng.

Lúc này đây Nhạc Hòa bị nói là phản loạn. quân doanh tây núi có nhiều người bất mãn. Đó cũng là liên tiếp thượng tấu. Lại để cho Hoàng Thượng tra rõ việc này. Vậy khẳng định là có hiểu lầm gì trong đó. Lại là biến thành như vậy.

Nhưng mà Nhạc Hòa đã chết. Lão Hoàng Đế hiện tại cũng bệnh rất nặng nằm liệt giường. Đương nhiên là sẽ không để ý chuyện này rồi.

Ngọc Chi Dương nói: "Bình phù để tại nơi nào vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem hắn. Ăn một cái bánh ngọt. Nói: "Người muốn bình phù đó. Nhưng mà ta cũng không muốn cho. Huống chi cha ta đã chết. Còn có người tài ba sẽ nghe lệnh theo cái bình phù kia sao."

"Hiện tại lương Tấn quốc đánh đến. Chẳng lẽ vì dân chúng Thiên Long Quốc. Người cũng nên mang ra. Những binh lính kia khả năng cũng chỉ là tìm lấy có nói không có bình phù thì sẽ không xuất binh. Nhưng mà sau khi có bình phù. Những binh lính kia làm sao sẽ không xuất chinh. Cái đó chính là quân lệnh nếu như không nghe. Đến lúc đó ta cũng sẽ có biện pháp trị bọn họ." Ngọc Chi Dương nói.

Nhạc Thiên Tuyết liếc mắt nhìn hắn. Cũng là không nói lời nào.

Ngọc Chi Dương ngược lại là nóng nảy. Hiện tại Chiến Liên Thành không chịu xuất binh. Chẳng lẽ thực phải chờ tới lương Tấn quốc đánh đến đây à. Từ Dạ thế nhưng là người không dễ chọc đấy.

Hắn lại là nói: "Thiên Tuyết. Ta biết rõ trong lòng người còn hận. Hiện tại ta không cầu người đi cứu phụ hoàng. Chỉ cầu người đem bình phù mang ra. Cứu dân chúng mà thôi."

Nhạc Thiên Tuyết rũ xuống con mắt. Liền nhàn nhạt nói: "Bình phù được giấu phí sau lưng đường. Người cẩn thận tìm xem."

Ngọc Chi Dương lúc này mới thở ra. Nhạc Thiên Tuyết là thầy thuốc. Quả thật là cũng có lòng từ bi.

Hắn nói: "Cảm ơn người. Thiên Tuyết."

Nhạc Thiên Tuyết chính là nói: "Đây cũng không phải là chuyện gì to tát. Người cảm đi đi."

Dù sao Nhạc Hòa ông cũng không có ở đây. Nàng cầm lấy cái bình phù kia cũng không có tác dụng gì. Những tướng lĩnh kia làm sao àm nghe lời một người nữ nhân đây.

Ngọc Chi Dương cầm bình phù. Vẫn còn có chút hữu dụng.

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ thầm. Cái kia lại là nợ nần cười.

Mà Ngọc Chi Dương muốn cầm bình phù. Đương nhiên là sẽ không quang minh chính đại tiến đến phủ tướng quân.

Nửa đêm hắn đến phủ tướng quân. Tìm một phen. Cái kia quả thật là đã tìm được.

Hắn nhìn kỹ một chút. Cái kia quả thật là thật sự. Xem ra Nhạc Thiên Tuyết cũng là không có lừa gạt hắn.

Ngọc Chi Dương bỗng nhiên liền đã nghe được một chút tiếng động. Hắn lập tức quay đầu. "Là ai. "

Hắn đuổi theo. Lại phát hiện trong sân có một con mèo nhảy qua.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Ân Tô Tô xuất hiện

Ngọc Chi Dương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. May mắn là mèo. Nếu để cho người phát hiện. Cái kia thì thật phiền toái.

Với việc có bình phù...chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng mà hoài nghi Nhạc Thiên Tuyết không chết đấy mới là chuyện lớn.

Đội Ngọc Chi Dương đi rồi. Mèo kia lại quay lại.(con mèo này của Thời Ngọc là sư phụ của Ân Tô Tô).

Đồng thời đó cũng là có một bóng dáng xuất hiện. Người nọ ăn mặc quần áo màu đỏ. Đẹp đẽ vô cùng.

Nàng có chút quay đầu. ánh trắng kia vừa vịn chiếu nên mặt của nàng. Đó chính là Ân Tô Tô đã xuất hiện sau một thời gian bế quan(ở ẩn).

Mèo kia nhảy lại trong ngực của nàng. Meow một tiếng. Tựa hồ là muốn được tán thưởng.

Ân Tô Tô nói: "Nhận ra mùi của hắc."

Mèo con cọ xát nàng.

Ân Tô Tô cái này nói: "Đuổi theo hắc đi."

Mèo con nghe theo lời ân Tô Tô nói. Lập tức chính là đuổi theo.

Ân Tô Tô hít một tiếng. Nhìn qua phủ tướng quân này đã từng phồn hoa. Trong lòng cũng là phiền muộn.

Bầu trời trắng chiếu sáng ngời. Chẳng qua là so với trước kia mờ đi một chút. Nàng đã biết rõ Nhạc Thiên Tuyết chính là không chết.

Chẳng qua là Chiến Liên Thành thương tâm gần chết. Xem ra cũng không biết được Nhạc Thiên Tuyết vẫn còn sống.

Nàng chính là biết rõ tin tức này. Nên mới ở nơi này ẩn thân tìm manh mối.

Không thể tưởng được đêm nay lại khiến cho nàng phát hiện manh mối. Ngọc Chi Dương rõ ràng đến phủ tướng quân tìm đồ.

Người bình thường làm sao sẽ đến từ đường phủ tướng quân tìm đồ đây. Ân Tô Tô nghĩ thầm. Cái kia có thể là mưu kế của Nhạc Thiên Tuyết.

Ân Tô Tô liền muốn nhìn. Có phải hay không Ngọc Chi Dương đem Nhạc Thiên Tuyết cho nhốt lại.

Ngọc Chi Dương sau khi lấy được binh phù. Dựa vào binh phù này. Quả nhiên là có thể điều động binh mã rồi.

Dương hoàng hậu cùng dương thừa tướng tức giận đến không nhẹ. Lần này rõ ràng lại bị Ngọc Chi Dương đoạt công trước.

Cùng lúc đó. Lão Hoàng Đế cũng là tỉnh lại. Bất quá vẫn không thể xuống giường.

Hắn biết được lương Tấn quốc thừa cơ tiến công. Đó cũng là sắc mặt ung dung.

"Hoàng Thượng. không có chuyện gì chứ a. Không bằng lúc này đây khiến cho Phi nhi mang binh đi rèn luyện một chút. Cái kia khẳng định có thể chiến thắng." Dương hoàng hậu nói.

Thế nhưng là lão Hoàng Đế liền vẫy vẫy tay. Nói: "Ngươi cho rằng lương Tấn quốc dễ đối phó như vậy sao. Chiến Liên Thành lại là không xuất binh... hắc lúc này cũng thật lớn mật."

Ngọc Hân Phi lên tiếng: "Phụ hoàng. Nếu như chiến Vương gia cũng có gan này rồi. Phụ hoàng liền thu lại binh quyền của hắc. Hắc thế nhưng là có được ba mươi vạn binh mã."

Hắn còn nhớ rõ trước đó lần thứ nhất Chiến Liên Thành mang đến rất nhiều nữ nhân xấu xí đến hại mình. Làm cho hắc không dám đến gần nữ sắc.

Lão Hoàng Đế ho khan một tiếng. Hắn làm sao lại không muốn chứ. Kể từ khi biết được thân phận thật sự của Chiến Liên Thành. Hắn càng là đều muốn đối phó Chiến Liên Thành. Nhưng mà vẫn chưa có cơ hội.

Hắn lên tiếng: "Các ngươi lui ra đi. Chi Dương lưu lại."

Dương hoàng hậu nhìn thoáng qua Ngọc Chi Dương. Nói: "Hoàng Thượng. Ngươi vừa mới tỉnh lại. Có lẽ nên nghỉ ngơi thật tốt. Những chuyện trong triều. Không bằng giao cho Phi nhi xử lý."

Lão Hoàng Đế mặc dù là bị bệnh. Nhưng ánh mắt vẫn là lạnh lẽo ác liệt.

Hắn trừng mắt với Dương hoàng hậu. Dương hoàng hậu lập tức liền không dám nói gì rồi. Cũng chỉ phải lui ra.

Bọn người lui ra. Ngọc Chi Dương lúc này mới đi đến trước giường giồng. Hắn nói: "Phụ hoàng. Có chuyện gì muốn phân phó."

"Hiện nay triều chính bất ổn..." Lão Hoàng Đế nói."Người đều không thể tin. Chiến Liên Thành không chịu xuất binh. Trừ hắc ra. Đó cũng là không ai có thể đối phó được Từ Dạ rồi. Bất quá. Còn có một người có thể ngăn cản một chút lương tấn quốc."

Ngọc Chi Dương hỏi: "Là ai."

"Người đi tìm Giáo kiều." Lão Hoàng Đế nói."để cho hần mang binh đi."

"Hần." Ngọc Chi Dương không khỏi kinh ngạc.

Giáo kiều là thừa tướng trẻ tuổi. Nhưng mà hần lại không có bốn sự gì lớn(công trạng). Luôn luôn rất ít xử lý công vụ trong triều. Nhưng mà lão Hoàng Đế chính là đối với hần rất coi trọng. Cũng không biết là vì cái gì.

Lão Hoàng Đế ho khan. Lúc này liền nhẹ nói: "Người đi. Chỉ nói với hần bốn chữ. Hần nhất định sẽ đem hết toàn lực ra ứng chiến. Đánh lui lương Tấn quốc đây."

"Bốn chữ đó là." Ngọc Chi Dương hỏi.

"Thánh nguyệt quận chúa." Lão Hoàng Đế nói ra.

Ngọc Chi Dương trong nội tâm cả kinh. Nguyên bản hần đã là nghĩ đến thân phận của Giáo Kiều này. Nhưng lại không nghĩ đến thân phận này.

Hần gật đầu. Nói: "Nhi thần xin lĩnh chỉ."

Lão Hoàng Đế nhưng là kéo lấy tay hần.

"Phụ hoàng."

"Tuyệt nha đầu. Thật là đã chết rồi sao." Lão Hoàng Đế ánh mắt có chút âm đạm. Cũng không biết là vui mừng hay vẫn là đau buồn.

Ngọc Chi Dương gật đầu: "Phụ hoàng có phải hay không đã hối hận."

Lão Hoàng Đế liền mân khăn bờ môi. Cũng là không nói lời nào. Qua một lát. Hần mới thở dài. Vẫy vẫy tay: "Người lui ra đi."

Ngọc Chi Dương không biết lão Hoàng Đế là tiếc hận cái gì. Hần cũng là không có chậm trễ thời gian. Chính là đi tả tướng phủ.

Trong Tả tướng phủ có rất nhiều mỹ nữ. Đây đều là do Lão Hoàng đế mang đến đây.

Hần trước kia nghe nói qua. Huyết mạch của thánh nguyệt luôn luôn là Nam tử nối dõi tông đường. Nhưng mà Giáo kiều bây giờ chỉ có một người. Bất kỳ một người nữ nhân nào cũng không có chạm qua.

Nghe nói Ngọc Chi Dương đến. Giáo kiều cũng là uống rượu nghênh đón hần.

"Tam hoàng tử. Người đến làm cái gì." Giáo kiều trêu ghẹo nói."Thời điểm này mà mà tam hoàng tử lại rảnh đến đây. Hoàng Thượng đều bệnh nặng rồi. Người phải ở trong cung mới đúng chứ."

Ngọc Chi Dương liền có chút nhú mày. Ăn ngay nói thật: "Phụ hoàng lệnh cho người mang binh phủ đi đánh Lương Tấn Quốc."

"Lại để cho bốn tướng đi." Giáo kiều nở nụ cười một tiếng. Cũng uống một ngụm rượu."Bốn tướng mới không đi."

"Phụ hoàng để cho ta truyền lời." Ngọc Chi Dương nói."Thánh nguyệt quận chúa."

Giáo kiều tay ngừng lại một chút

Bộ dạng bất cần đời cũng là biến đổi.

Hần nhìn chăm chăm vào Ngọc Chi Dương. Nói: "Nàng tại nơi nào."

"Ta không biết. Nhưng mà phụ hoàng chỉ nói bốn chữ này. Cho người mang binh đi." Ngọc Chi Dương nói.

Giáo kiều cũng là trầm ngâm một chút. Chính là đáp ứng."Hoàng Thượng quả nhiên là đã hao hết tâm tư. Cái này rõ ràng cũng là dùng tới ta. Xem ra chiến Vương gia không giúp đỡ. Thật sự là hần cũng là không có biện pháp."

Ngọc Chi Dương chỉ nói là: "Hy vọng tả thừa tướng sớm ngày chiến thắng trở về."

Giáo kiều chẳng qua là nhường nhường lông mi. Lại là nở nụ cười một tiếng.

Đau khổ vì bị huyết mạch ràng buộc. Hiện tại lại còn bị ép chính mình đi làm chuyện không muốn nữa chứ.

Ngọc Chi Dương dùng cái binh phủ kia. Đã biết rõ sẽ gây nên hoài nghi. Hần cũng sẽ không dám đi đến chỗ Nhạc Thiên Tuyết. Sợ là bị Chiến Liên Thành truy ra được tung tích.

Thế nhưng là ngày hôm đó. Chỗ kia bỗng nhiên liền có người đến. Gấp giọng nói: "Chủ tử. Cô nương kia không thấy."

Ngọc Chi Dương cả kinh. Vì để ngửa xảy ra chuyện gì. Hẳn phải mọi người đi đều là không biết Nhạc Thiên Tuyết.

Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết hai tay hai chân còn đeo khóa sắt nữa. Vậy làm sao có thể chốn được.

Ngọc Chi Dương là trong lòng khó chịu. Đó chính là vội vàng tiến đến. Đến chỗ ấy vừa nhìn. Quả thật là không phát hiện Nhạc Thiên Tuyết. Xích sắt kia vẫn là còn trên mặt đất. Sớm đã bị cậy mở ra.

Ổ khóa này dùng hàn thiếc chế thành. Nhưng lại không thể tưởng được nàng rõ ràng còn có năng lực có thể mở khóa loại này.

Ngọc Chi Dương quả thực là bị làm cho tức chết. Hắn mặt âm trầm. Nói: "Còn không đi tìm. . Nơi này là giữa vách núi. Chỉ có một con đường núi. Nàng khẳng định còn vẫn còn ở trong núi."

Đỉnh núi nhỏ nhỏ này liền nổ tung. Phái ra nhiều người đi tìm.

Nhạc Thiên Tuyết vì tránh né bọn hắn. Đó cũng là mạo hiểm vô cùng. Còn thiếu chút nữa là cũng bị phát hiện.

Nàng thở phì phò. Nàng đã là thăm dò qua đường này. Chẳng qua là từ trên núi xuống cũng chỉ có một con đường. Đó là có không ít người gác. Nàng đều muốn từ chỗ ấy rời đi. Cũng là một việc rất khó khăn.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ lại muốn. Vì giấu giếm được Ngọc Chi Dương. Nàng gần đây đều là nói gì nghe nấy. Ngọc Chi Dương cho nàng ăn đồ ăn có thuốc làm tiêu tán đi không ít nội lực của nàng. Nàng cũng đều muốn là trong đêm có thể vận công khôi phục nội lực. Hiện tại nội lực cũng là có chút điểm không giống trước kia. Cái này nếu là muốn chạy đi. Bằng năng lực của nàng là không thể.

Phía đằng trước có rất nhiều người lục soát. Nhạc Thiên Tuyết vội vàng nhìn nhìn. Muốn biết ở đây có chỗ nào có thể ẩn thân.

Người cũng sắp đến. Nhạc Thiên Tuyết cũng là sốt ruột.

Bỗng nhiên đã có một người đuổi tay ra. Đem Nhạc Thiên Tuyết kéo vào trong vách đá. Đem hòn đá kia khôi phục như cũ.

Nhạc Thiên Tuyết miệng cũng là bị che. Nàng còn không biết là ai đây. Bất quá phía sau nàng người nọ liền nhẹ nói: "Là ta... Đừng lên tiếng."

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới an tâm không ít. Đợi những người kia kiểm tra xong rồi rời đi. Nàng đây mới là nhẹ nhàng thở ra.

Bên trong đen kịt. Nàng cũng là nhìn không rõ tướng mạo người nọ. Bất quá vừa rồi nghe được thanh âm kia nên biết được là ai.

Nàng hỏi: "Người như thế nào mà đến được đây."

Ân Tô Tô xùy cười một tiếng. "Có phải rất ngạc nhiên hay không. Có đúng hay không rất cao hứng. lại là ta đến cứu ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết không khỏi bật cười. Nói: "Đúng vậy a. ở đây đường núi hiểm trở. Người như thế nào mà đến được đây."

Ân Tô Tô đem Tăng Đá kia di chuyển. Chính là đi ra ngoài rồi nói: "Ta vì muốn nên đây không ai biết. mà Người xem ta tay. Đều nổi bong nước rồi đây. Ta là leo núi nên đây đây."

"Leo núi." Nhạc Thiên Tuyết có chút kinh ngạc. "Ở đây tuy rằng cũng không cao. Nhưng mà leo núi không khỏi cũng là quá nguy hiểm đi."

"Là nguy hiểm. Bất quá cũng không có biện pháp khác. Đường lên núi kia cũng không bình thường. Ta nếu mà đi theo đường đấy. Đoán chừng đã sớm chết rồi. Đầu còn có thể đến cứu ngươi."

"Ta ở chỗ này. Chiến Liên Thành biết không." Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

"Người xem người. Chỉ có hỏi thăm chiến Liên Thành." Ân Tô Tô bĩu môi. "Hắn nghĩ đến ngươi thật đã chết rồi. Vậy cũng thương tâm. Cũng không cso người nào trông thấy hắn."

Nhạc Thiên Tuyết nói. "Cái kia nếu như hắn đã biết. sẽ nhất định đến cứu ta. Liền dễ dàng hơn nhiều."

"Người là không tin ta." Ân Tô Tô nói qua. "Yên tâm đi. Ta có biện pháp xuống dưới đây. Ta dù sao cũng là truyền nhân Viên gia. Chẳng lẽ một chút biện pháp cũng không có. Ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi chu toàn."

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là cười cười. Dù sao ân Tô Tô đến. Đó cũng là đầy nghĩa khí rồi.

Ngọc Chi Dương phải người tìm nhiều lần. Cũng là không có phát hiện.

Hắn đã là hạ lệnh phong tỏa núi. Hắn ngược lại là muốn nhìn. Nhạc Thiên Tuyết là có biện pháp nào rồi khỏi núi này.

Nhưng mà qua hai ngày. Ngọc Chi Dương vẫn là tìm không thấy người. Thời điểm lúc này hắn mới tin tưởng là Nhạc Thiên Tuyết đã chạy thoát.

Mà lúc này. Ân Tô Tô cùng Nhạc Thiên Tuyết dĩ nhiên là đã đi đến Dạ Thành.

Nhạc Thiên Tuyết đã đi ra từ chỗ kia mới biết được. Nguyên lai chỗ ấy lại có một đường bí mật. Trên đó có rất nhiều đường núi như mê cung. Đó cũng không phải là người bình thường có thể tìm tới được.

"Nếu là người bình thường. Vậy nhất định sẽ lạc đường. Người rõ ràng còn có thể tìm tới nơi đó." Nhạc Thiên Tuyết từ trên núi xuống chưa được ăn cơm. Lúc này đều là chết đói.

Các nàng ngồi trong quán rượu. gọi chút đồ ăn.

Nhạc Thiên Tuyết thấy Ân Tô Tô không có ăn nên muốn đứng dậy. Ân Tô Tô nhìn bộ dạng kia của nàng. Liền cũng là nhẹ nhàng lắc đầu.

Meow một tiếng. Thì có một con mèo nhảy đến. Nói: "Bởi vì ta có nó. Nó rất lợi hại đấy. Giúp đỡ ta truy tung của Ngọc Chi Dương."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thoáng qua. Cảm thấy mèo kia đích thật là đáng yêu. Bất quá tựa hồ là không muốn phản ứng với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Gặp lại Chiên Liên Thành

Nhạc Thiên Tuyết cười cười. Trêu chọc và đùa giỡn với con mèo nhỏ kia.

Mèo kia thoáng nhìn qua nàng. Hít hà mùi trên người nàng, rồi nhảy thẳng vào trong ngực của nàng nằm an vị.

Ân Tô Tô nhìn thấy như vậy. Cũng là sững sờ. "Nó làm sao lại có thể cùng người thân cận như vậy!?? "

Nhạc Thiên Tuyết có chút hiếu kỳ. Hỏi: "Mèo con cùng ta thân cận vậy thì có gì kỳ quái. Tô Tô. Con mèo này của người là từ đâu mà có đấy. Thời gian này người bế quan liền nuôi dưỡng mèo này sao, cái này cũng thật đúng là quá thích ý đi."

Ân Tô Tô nhìn chằm chằm vào mèo kia mà. Hé mắt. Cũng là thuận miệng đáp: "Con mèo này là ta ngoài ý muốn nhặt đến đấy. Người ưa thích thì đưa người chơi mấy ngày đấy."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. Nàng ở trong núi kia cũng là nhàm chán. Một tháng kia quả là khảo thí tâm trí cùng sự nhẫn nại của nàng đấy.

Sau đó, hai người rời khỏi Dạ Thành, liền lên đường trở về kinh thành.

Ân Tô Tô hỏi: "Hiện tại phủ tướng quân đã bị niêm phong rồi. Hơn nữa cha người thi thể cũng là không thấy. Người bây giờ trở về đó là muốn tìm chiến Vương gia."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. "Ta hiện tại tựa hồ cũng chỉ có có thể tìm hãn thôi."

Ân Tô Tô nói: "Như vậy cũng tốt, ta đây an tâm. Kẻ thù giết cha người, Ta là sẽ giúp người báo, Ta cũng muốn giết cái lão Hoàng Đế kia, thay cha mẹ ta báo thù."

Tuy rằng Nhạc Thiên Tuyết là muốn báo thù. Nhưng lại biết rõ tình cảnh hiện giờ. Hiện tại muốn báo thù cũng không phải dễ dàng.

Lão Hoàng Đế hiện tại đang ngã bệnh, hãn bây giờ vẫn là Hoàng Đế nơi đây, sẽ không sợ hay chạy đi nơi nào.

Nàng nói: "Việc này trở về cùng Chiến Liên Thành thương lượng một chút rồi nói sau. Không thể nóng nảy."

Ân Tô Tô khó hiểu. Còn có chút kinh ngạc. "Vì cái gì chứ? Thù giết cha, không phải là nên lập tức báo sao?? như vậy cha người mới an tâm mà ra đi chứ."

Nhạc Thiên Tuyết ngồi lặng yên, Xe ngựa đã chuẩn bị vào thành, tâm tình của nàng cũng là trầm trọng.

Ân Tô Tô gọi nàng một tiếng. "Tuyết Nhi. Người thế nhưng là có cái gì kiêng kị vậy. Chẳng lẽ là người bây giờ muốn gả cho Chiến Liên Thành rồi. Cho nên mới khắp nơi muốn nghe theo hãn. Cái này không thể được a, người thế này không giống là người nữa."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Không có chuyện đó đâu, đại cục làm trọng. Chiến Liên Thành đang nắm trong tay tổng thể bố cục ván cờ rồi, Ta bây giờ nếu làm rối loạn lên, sẽ làm mọi chuyện đến nước đường cùng mất thôi."

"Đánh cờ. Bố cục." Ân Tô Tô cái này đến hứng thú. Nàng sờ lên cái cằm. "Cái này bố cục gì. Người cũng nói cho ta một chút đi chứ, ta cũng chuẩn bị

gia nhập về bên chiến Vương gia rồi, cũng không thể không biết hẳn đang trù tính làm cái gì được a."

"Ta đây cũng không rõ ràng lắm." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Ta cũng chỉ biết một chút mà thôi, đợi chút nữa người đi hỏi hẳn, vậy là được rồi."

Ân Tô Tô bĩu môi. "Không phải chứ. Liền người cũng không biết. Chiến Liên Thành đó cũng là quá thần bí đi, còn xem người là người một nhà à."

Nhạc Thiên Tuyết liền cũng là cười cười. Hoàn toàn không chú ý.

Nàng hiện tại tiếp xúc Chiến Liên Thành nhiều hơn, cũng biết tính nết hẳn. Theo đạo lý của hẳn mà nói, thì có một số việc không biết thì tốt hơn đấy.

Hơn nữa Chiến Liên Thành trù tính tám năm, vậy nên lại càng không có khả năng nhất thời nửa khắc mà đem mọi chuyện cần thiết đều nói ra trọn vẹn được, nàng cũng không thể nóng lòng quá.

Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên liền nhớ đến một sự kiện. Nói: "Đúng rồi, Ta lúc trước lấy được sáu cái đồng tiền của Viên gia người. Không biết có hay không bị lục lọi, lấy mất, ta trở về muốn tìm lại một chút."

Hai con người Ân Tô Tô sáng ngời: "Ta nghe nói qua, những cái đồng tiền đó bị Nhan gia mang ra đấu giá tại hội đấu giá. Ta lúc ấy thật phần hận muốn đem bọn họ chém giết một phen, không thể tưởng được nó lại rơi vào trong tay người, Ta đây cũng an tâm."

Nhạc Thiên Tuyết hơi khẽ gật đầu, nàng cũng đang lo lắng an nguy của Hoa Đào không biết ngày ấy nàng ta có thoát hiểm được không, bất quá cũng có Thanh Dương ở đấy, có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì đi.

Hai người dựa vào tấm thẻ danh bài làm giả để tiến vào thành. Nhạc Thiên Tuyết cũng là cẩn thận đợi đến tối mới đi chiến Vương Phủ.

Hạo Nguyệt không thể tin được là còn có thể thấy Nhạc Thiên Tuyết, thời điểm nhìn thấy quả nhiên là hoảng sợ cùng phấn khích đấy. Nàng thế nhưng từ trên xuống dưới đều hảo hảo, không bị tổn thương gì.

"Nhạc tiểu thư. Thật sự là quá tốt." Hạo Nguyệt nghẹn ngào nói, nước mắt đều rơi xuống: "Vương gia... Vương gia... ngài ấy thế nhưng là..."

Vừa nói Hạo Nguyệt vừa mang theo Nhạc Thiên Tuyết đến trong sân, đi thêm chút nữa, chính là phòng của Chiến Liên Thành.

Nhạc Thiên Tuyết bước chân khựng dừng lại. nói: "Ta là có phải nên trang điểm lại một chút không."

Nàng vuốt khuôn mặt của mình mà, nhớ ra mặt mình cứ như vậy quá mộc mạc đi, nàng cùng Chiến Liên Thành đã hơn tháng không thấy. Hơn nữa nàng còn bị nhốt hơn một tháng, không thấy ánh mặt trời, bộ dạng cũng là tiêu tụy đi không ít.

Hạo Nguyệt nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết thấy nàng thật có chút tiêu tụy. Bất quá điều này cũng không quá quan trọng.

"Nhạc tiểu thư. Không cần phải phiền toái như vậy đâu." Hạo Nguyệt nói qua.

Nhạc Thiên Tuyết lại nhìn lại. Nói: "Không được. Ta phải tắm rửa đã."

Hạo Nguyệt hơi sững sờ. Đành phải nói: "Ta đi an bài nhanh chút cho Nhạc tiểu thư vậy."

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới cao hứng gật đầu. Thời điểm nàng theo Hạo Nguyệt đi địa phương khác, Lại hỏi: "Thì thế cha ta, có phải hẳn an bài thỏa đáng rồi không."

Hạo Nguyệt nói: "Đúng vậy. Vương gia đã sắp xếp xong xuôi. Nhạc tiểu thư không cần lo lắng."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng thở ra. Nàng cũng an tâm, chờ gặp Chiến Liên Thành rồi.

Tối thiểu việc hậu sự của Nhạc Hòa cũng đã làm xong, nàng cũng nhẹ lòng đi không ít.

Hạo Nguyệt an bài một gian phòng khách cho Nhạc Thiên Tuyết rửa mặt, phái người hầu hạ. Còn nàng liền đi báo tin cho Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành vừa hay cũng là vừa ra đến, trông thấy Hạo Nguyệt, liền nhìn thoáng qua. Thanh âm nặng nề: "Người vừa rồi đến, tại sao lại rời đi."

Hạo Nguyệt nửa đùa nửa thật đáp: "Thuộc hạ là mang theo Nhạc tiểu thư đến. Bất quá Nhạc tiểu thư đi đường gấp gấp đến, nên nghĩ muốn đi rửa mặt trước. Thuộc hạ đành phải mang nàng đem đi."

Chiến Liên Thành không tập trung. Vốn là không chú ý đấy. Nhưng mà nghe thấy được ý đùa vui người kia trong câu chữ. Chính là nhìn chăm chăm vào Hạo Nguyệt.

Hỏi hẳn: "Người nói cái gì."

Hạo Nguyệt lại lại lập lại một lần.

Chiến Liên Thành như cũ là không thể tin được. Lại hỏi: "Người nói là... Nàng đến."

Hạo Nguyệt biết rõ Chiến Liên Thành cao hứng. Tự vội vàng nói: "Đúng vậy, Vương gia. Nhạc tiểu thư hiện đang rửa mặt. Đợi lát nữa liền qua đến đây....."

Nàng còn không nói xong, Chiến Liên Thành đã rời khỏi xe lăn. Tự mình chạy đi tìm

Hạo Nguyệt sững sờ. Vội vàng nói: "Vương gia. Làm sao ngài biết người ở nơi nào. Thuộc hạ dẫn đường cho ngài a."

Nàng vừa nói vừa vội vàng chạy theo sau.

Nhạc Thiên Tuyết đang trong nhà tắm cũng là vừa tắm xong đấy, vừa định ra khỏi bồn tắm. Nhưng ở ngoài cửa phòng, bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, hơn nữa chỉ thêm một lúc nữa thôi sẽ đem cửa mở ra.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, nhưng cũng rất nhanh chóng tránh về trong bồn tắm lại.

Xông vào lại là một cái nam nhân, nàng ngẩn người. Vội vàng bỏ một churong tạo ra vô số bọt nước.

Chiến Liên Thành vừa mới tiến đến, lập tức là có vô số bọt nước ra đón tiếp chính mình. Hắn thật là sững sờ.

Bước chân hắn khựng lại, mà Nhạc Thiên Tuyết lúc này liền bay vọt lên, kéo qua áo ngoài khoát mặc vào, che lại thân thể của mình.

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu nhìn lại, đã thấy Chiến Liên Thành háo háo đứng tại trước mặt của mình.

Nàng có chút sững sờ. Vô thức liền nhìn xem Chiến Liên Thành. Bộ dạng nàng bây giờ còn chưa có chỉnh tề, trông khá chật vật nha.

Mà Chiến Liên Thành cũng là chạy vội vả mà đến, giờ cũng là thở phì phò, Cái trán điểm đầy mồ hôi giọt ngắn giọt dài. Thời điểm trông thấy Nhạc Thiên Tuyết, trong nhất thời cũng là không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn cho rằng nàng là chết.

Tuy rằng hắn cũng không tin tưởng lắm. Nhưng mà làm thế nào cũng đều tìm không thấy nàng đâu.

Đã xa cách nhau hơn một tháng, hiện tại nhìn thấy nàng, cảm giác giống như đang ở trong giấc mộng dài chưa tỉnh.

Sững sờ hồi lâu, nhìn nhau hồi lâu. Ở bên ngoài Hạo Nguyệt nhìn cũng là có chút điểm vội vàng xúc động hỏi: "Hai người cứ đứng nhìn nhau mãi sao? Không định trò chuyện à."

Nàng cũng là kỳ quái. Như thế nào hai người đều như vậy đây.

Chiến Liên Thành lấy lại tinh thần đến, liền vội vàng đi qua. Hắn ôm trầm lấy Nhạc Thiên Tuyết. Là thật. Quả thật là nàng rồi, thật sự là nàng a.

Hắn dùng sức quá mạnh, Nhạc Thiên Tuyết có chút thở không nổi rồi.

Nàng thoáng đánh hắn một phát. Nói: "Chàng làm cái gì vậy, nhanh buông tay ra."

Chiến Liên Thành lúc này mới thả lỏng tay ra. Lọn tóc của nàng hãy còn vurun lại những giọt nước, trông thấy nàng như vậy, hắn nhin không được mỉm cười đứng dậy.

Hắn nói: "Nàng là đi nơi nào, mất tích một tháng trời, Nàng nếu là xuất hiện chậm thêm một chút, Ta nhất định là sẽ san bằng toàn bộ Hoàng Cung đấy."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta bị Ngọc Chi Dương bắt đi, nhốt ở một chỗ, mãi sau mới tìm được cơ hội chạy thoát đi."

Chiến Liên Thành hé mắt. Nhíu mày nói: "Lại là hắn. Hắn quả nhiên là ăn gan báo rồi."

Liền người của hắn cũng dám đụng. Ngọc Chi Dương thật đúng là được a.

Chiến Liên Thành hiện tại, có điểm quá tức giận.

Hắn sắc mặt lạnh như băng. Nhạc Thiên Tuyết đẩy hắn. Hỏi: "Không nên tự mình tức giận như vậy. Chuyện này cũng đáng là gì, ai bảo ta không nhận được ra tay giết chết Ngọc Cô Hân."

Chiến Liên Thành không hiểu hỏi: "Nàng làm sao lại giết hắn."

Nhạc Thiên Tuyết đem sự tình xảy ra nói thuật lại. Chiến Liên Thành cuối cùng phun ra một câu: "Đó cũng là hắn đáng đời. Ta về sau trở đi sẽ không rời đi bên cạnh nàng nửa bước."

Lúc này đây, rơi vào trong một cái bẫy lớn như vậy, Chiến Liên Thành cũng là cảm thấy tự trách. Lần này lại để cho Nhạc Thiên Tuyết chịu phải ủy khuất lớn như vậy. Đã thế liền đến thân nhân của nàng cũng là không có bảo vệ được.

Chiến Liên Thành hít một tiếng. Trong nội tâm áy náy không thể buông xuống được.

Nhạc Thiên Tuyết càng là khó chịu đây, Nàng dựa vào trong ngực Chiến Liên Thành. Sắc mặt lạnh nhạt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đau thương trên ấy.

Nàng nắm chặt Chiến Liên Thành cánh tay. Sau đó nói: "Ta hiện tại... Tựa hồ cũng chỉ còn có chàng thôi..."

Nhạc Hòa ra đi quá đột ngột. Nàng phải dùng hồi lâu thời gian mới có thể tiếp nhận nổi.

Tuy rằng chung đụng thời gian không nhiều lắm. Nhưng cũng có tình cảm phụ tử nồng đậm a.

Chiến Liên Thành xoa lưng của nàng. Nói: "Ta ở đây, Ta vẫn luôn ở đây."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong cái mũi cay cay. Những ngày này nàng một mực làm cho mình thật kiên cường, thế nhưng là Chiến Liên Thành vừa an ủi như vậy, trong vòng tay ấm áp như vậy, Cái phòng tuyến kiên cường mà Nàng dựng lên cuối cùng đều bị phá hủy hết.

Nhạc Thiên Tuyết thanh âm cũng là có điểm nghẹn ngào. Nói: "Ừ. Ta biết rõ. Cho nên ta trước tiên trở về chính là đến tìm chàng."

Bởi vì biết rõ hắn là chỗ dựa của mình, Nhạc Thiên Tuyết cơ hồ là không nghĩ gì cứ tìm đến hắn thôi.

Chiến Liên Thành vẫn là im lặng vỗ vỗ lưng của nàng. Đem ôn nhu của mình truyền cho nàng.

Nhạc Thiên Tuyết nhưng cũng là nhịn không được hắt hơi một cái.

Nàng lôi kéo chính mình áo ngoài. Có chút thẹn thùng. Nói: "Ta còn không mặc quần áo tử tế đấy. Chàng liền tiến đến. Chàng nhanh lên đi ra ngoài. Ta mặc quần áo tử tế rồi hãy nói tiếp."

Chiến Liên Thành nhìn nhìn nàng. Cái kia quả thật là mặc một lớp quần áo mà thôi.

Hắn nói: "Đều nhanh thành vợ chồng. Cái này còn muốn che lấp cái gì. Cũng không phải không xem qua."

Nhạc Thiên Tuyết tay dừng lại. "Chàng nói cái gì."

Chiến Liên Thành có chút bất đắc dĩ. Nói: "Lúc trước đi thăm dò nàng. Tại trong phòng nàng cũng là nhìn thấy lưng của nàng rồi, khi đó cũng là tưởng niệm vài ngày đấy."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Thành thân

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Nàng mím môi. Nói: "Nguyên lai người kia là người. Khi đó ta còn đang nghĩ, Nếu để cho ta biết là kẻ nào, nhất định sẽ đào đôi mắt của hắn ra, để xem hắn như thế nào mà nhìn nữa."

Chiến Liên Thành ngược lại đó là có chút bất đắc dĩ. Nói: "Ta đây chân đã thành như vậy rồi, Nàng còn muốn đào đôi mắt của ta ra, vậy bảo ta sống làm sao đây."

Hiện tại, Nhạc Thiên Tuyết biết chuyện kia là như thế này rồi, tự nhiên là sẽ không làm vậy nữa. Nàng liền tranh thủ đẩy Chiến Liên Thành ra ngoài, đóng cửa lại, rồi đem quần áo đều mặc cho chính tề lại.

Mở cửa ra, Chiến Liên Thành còn đợi nàng ở bên ngoài, Nàng chậm chậm đi ra, cũng không biết nên làm thế nào.

Nhìn kỹ lại, nguyên lai nàng là gầy đi không ít, hơn nữa ánh mắt cũng là trầm ổn hơn xưa nhiều.

Chiến Liên Thành vút ve gò má của nàng. Nói: "Nhìn nàng gầy đi rồi... Nàng không cần lo lắng nữa, thù này ta nhất định sẽ giúp nàng báo."

Nhạc Thiên Tuyết cũng tùy ý, vừa gật đầu vừa nói: "Lúc trước là ta quá mức xúc động rồi, nếu không phải ta quá vội vàng đem thi thể mẹ ta đoạt lại, khả năng sự tình sẽ không thay đổi thành như vậy. Tiếp đến đây, Ta nhất định phải bảo đảm sự tình không có biến mới hành động được. Bằng không, chỉ có tự thương hại chính mình. Đã có nhiều biến cố xảy ra, cho nên chúng ta tiếp đến nhất định phải bảo trì bình tĩnh, không thể để xuất hiện thêm sơ xuất nào nữa."

Chiến Liên Thành nghe xong cũng khẽ gật đầu. Hắn chẳng qua cũng không ngờ tới lão Hoàng Đế lại có thể coi trọng Đồng Thiên Trường đến thế.

Lúc này đây lão Hoàng Đế cũng là không để ý đại cục, tình cảnh Thiên Long quốc có thể nói là tương đối nguy hiểm. Hiện nay giao tranh với Lương Tấn quốc đã là một việc rất khó rồi, đã thế Nước Mộc vẫn còn đang ngồi yên lặng theo dõi kỳ biến đấy.

Chiến Liên Thành nói: "Sự tình tiếp theo liền giao cho ta thôi."

"Đúng rồi. Tô Tô trở về rồi." Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta dùng binh phù của cha ta dụ dỗ Ngọc Chi Dương. Vốn là muốn khiến cho chàng chú ý, nhưng Ân Tô Tô lại phát hiện ra ta trước, liền theo đó cứu ta ra."

Chiến Liên Thành có chút nhú mày. Nói: "Lại là nàng ta, Nàng ấy bây giờ đang ở đâu, không bằng làm cho nàng cũng đến dùng chân ở chiến Vương Phủ"

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu: "Không cần phải như vậy, Nàng cũng có chỗ của mình rồi, hai ngày nữa nàng sẽ đến tìm ta đấy."

Chiến Liên Thành khẽ gật đầu, liền cũng thuận theo ý thích của nàng.

Hạo Nguyệt sớm đã phân phó phòng bếp chuẩn bị một một ít thức ăn. Nhạc Thiên Tuyết ban đêm cũng không thấy đói bụng mấy, chỉ tùy tiện ăn vài miếng.

Chiến Liên Thành lúc trông thấy tay của nàng có dấu vết mạng qua còng tay, ánh mắt một mực tối sầm lại, cực kỳ mất hứng.

Ngọc Chi Dương lại dám đối xử với nàng như thế, hắn sẽ nhớ kỹ mối thù này.

Chiến Liên Thành nhìn nàng nói: "Hôm nay có phần quá vội vàng. Ta cũng không kịp làm bánh ngọt cho nàng dùng rồi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không để tâm việc này lắm, hiện tại nàng đối với việc ăn uống đã không có yêu cầu cao như vậy nữa.

Nàng là đang lo lắng cho Hoa Đào cùng với thảo dược của mình. Liền hỏi: "Chàng có từng thấy qua Hoa Đào ở đâu không?"

"Ta sau khi trở về, cũng có phát tán người đi tìm nàng ta rồi, nhưng vẫn không có phát hiện gì." Chiến Liên Thành nói: "Ta biết rõ cái luyện dược đỉnh kia là bảo bối của nàng. Vốn là muốn muốn giữ gìn cẩn thận, nhưng là không vẫn có tìm được, không biết có hay không bị người trong nội cung cầm đi."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu. Nói: "Vậy hẳn là Hoa Đào cầm đi rồi, sẽ không có gì đáng ngại đâu, Ta ngày mai đi tìm nàng, cũng không biết nàng có xảy ra chuyện gì không nữa."

Đoàn người Thanh Dương hẳn là tại căn nhà nhỏ chỗ ấy thôi, cũng không biết tình hình hiện tại như thế nào.

Thời gian qua đi nhanh, đêm đã về khuya, Nhạc Thiên Tuyết khẽ ngáp một cái, cũng đã khá mệt nhọc rồi.

Nơi này là gian phòng của Chiến Liên Thành. Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Ta đêm nay ở chỗ nào."

Chiến Liên Thành nói: "Đi ngủ ở đây."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Nói: "Cái gì? Ở đây chàng còn có cái giường khác à."

Chiến Liên Thành liền lôi kéo tay của nàng. Nói: "Cùng ngủ một chỗ a."

Nhạc Thiên Tuyết sợ tới mức vội vàng rút tay về, đề phòng nhìn hắn. "Chàng đây là đùa giỡn lưu manh gì đây."

"Cái này làm sao có thể nói như vậy đây, còn có người nào dám cùng nàng đùa giỡn lưu manh à, người nọ phải chăng là không sống nữa." Chiến Liên Thành nói: "Ta đoán Ngọc Chi Dương một tháng này đều không dám đối với nàng làm cái gì đi, cho nên lúc này đây hẳn mới còn được sống mạnh khỏe đấy. Bằng không hẳn cũng là chịu khổ dưới độc thủ của nàng rồi đúng hay không. Nhưng mà ta không giống như vậy nha, Ta là phu quân chưa qua cửa của nàng... À không đúng... Nàng là nương tử chưa qua cửa của ta. Cái này mới quan trọng đấy"

Nhạc Thiên Tuyết sau khi nghe thấy một câu này, cũng là không nhịn được bật cười ra tiếng.

Liên tục một tháng qua, tâm tình nàng chìm trong mê mẩn, cũng chỉ có thời điểm nhìn thấy Chiến Liên Thành mới có thể thấy tốt lên.

Nàng cười, rồi sờ lên mặt Chiến Liên Thành. Hắn bây giờ tràn ngập ôn nhu, không giống như trước cứ băng lãnh lạnh lùng. Nàng lên tiếng: "Nguyên bản, chúng ta cũng là kết hôn rồi đấy, cha cũng sẽ được nhìn thấy chúng ta kết hôn."

Nàng đoán. Nhất định là Nhạc Hòa cũng đã nhận ra cái gì, nên liền vẫn muốn đem Nhạc Thiên Tuyết nhanh cho gả ra ngoài.

Đem binh phù giao lại cho nàng, Nhạc Hòa mặc dù có chút cuồng ngạo, bắt quá tâm tư cũng là kín đáo.

Chiến Liên Thành nói: "Vậy bây giờ liền kết hôn. Như thế nào??"

Nhạc Thiên Tuyết hầy còn sững sờ.

Chiến Liên Thành đã là lời kéo Nhạc Thiên Tuyết đến một bên, vừa hay ở đây cũng có một cái tượng Bồ Tát.

Chiến Liên Thành lời kéo Nhạc Thiên Tuyết quỳ xuống, Nhạc Thiên Tuyết vẫn có chút sùng sốt. Nàng chỉ nghe thấy Chiến Liên Thành nói: "Bồ Tát ở trên. Ta Chiến Liên Thành muốn cùng Nhạc Thiên Tuyết kết làm phu thê. Thiên Địa làm chứng, Bồ Tát nương nương cũng xin làm chứng cho hôn lễ này. Ta xin thề: Ta đối với Nhạc Thiên Tuyết tình so với kim còn vững chắc hơn, đời này nguyện chỉ yêu duy nhất mình nàng, không xa không rời nữa bước, vĩnh viễn bảo hộ nàng"

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong vẫn có chút hoảng hốt. Cái này là nói cái gì đây.

Chiến Liên Thành sau khi nói xong, Liên nhìn xem nàng "Không thể chỉ có mình ta nói được, nàng cũng nói một chút đi."

Nhạc Thiên Tuyết đáp ứng "Ta... Ta... Bồ Tát..."

Chiến Liên Thành lại hỏi: "Chẳng lẽ nàng không muốn gả cho ta."

Nàng lắc đầu. Chẳng qua là Chiến Liên Thành làm như vậy quá đột ngột. Nàng còn không có phản ứng kịp.

Nàng ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt hiền lành của Bồ Tát, giống như là đang đối với nàng cười đầy.

Nhạc Thiên Tuyết liền nói: "Ta... Bồ Tát nương nương ở trên. Ta cũng nguyện ý. Vậy... Mời Bồ Tát làm chứng. Chúng ta hôm nay kết làm phu thê."

Chiến Liên Thành thấy bộ dạng cả lăm của nàng, chính là lập tức lời kéo nàng dập đầu làm lễ.

Sau khi bái ba lạy, Chiến Liên Thành liền đi rót hai ly rượu, hắn muốn làm trọn vẹn những điều này, muốn uống rượu hợp坎.

Nhạc Thiên Tuyết cũng có chút ngượng ngùng. Lên tiếng: "Không thể tưởng được chàng cũng chú trọng những thứ này như vậy a."

Chiến Liên Thành nói: "Đó là tự nhiên, hôm nay chẳng qua là làm một cái lễ nhỏ, qua ít ngày nữa Ta chắc chắn sẽ cho nàng một cái đại hôn long trọng.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không quá chú trọng những thứ này. Dù sao nàng tư tưởng có chút cởi mở. Chính là cảm thấy những thứ này cũng không sao.

Nàng cũng là thoáng gật đầu. Nói: "Chuyện này không vội, qua một thời gian nữa làm cũng không sao cả."

Chiến Liên Thành liếc nhìn nàng, đánh một chưởng ra, những ánh nến trong phòng đều bị dập tắt, chỉ để lại vài ngọn nến lác lác cháy.

Khóe miệng của hắn quẩy rũ ra. Nói: "Vậy có phải hay không có thể cùng ngủ một chỗ."

Nhạc Thiên Tuyết bất đắc dĩ "Ta còn cho là người thật lòng muốn lấy ta, nguyên lai chỉ là vì muốn ngủ cùng một chỗ thôi."

Nàng bỗng hét lên một tiếng. Nguyên lai Chiến Liên Thành đã đem nàng ôm lấy đi đến bên giường rồi.

Nhạc Thiên Tuyết có chút lo sợ, một trận gió thổi qua, toàn bộ ngọn nến kia đều bị tắt hết.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Bái tế

Ngọc Chi Dương cũng là bất kể rồi. Ánh mắt của hắn lạnh lùng. Nói: "Ta bây giờ hoài nghi chiến Vương gia tư tàng phản tặc ra khỏi thành, nhất định phải lục soát."

Lúc này dân chúng bị chặn ở cửa thành, nghe thấy lời này, cũng là dậy nên một hồi nghị luận.

Hôm nay là chuyện gì xảy ra. Ngọc Chi Dương làm sao sẽ cùng Chiến Liên Thành chống đối đây.

Hạo Nguyệt cơ hồ là muốn rút kiếm rồi. Ngọc Chi Dương này thật sự là quá đáng. Rõ ràng còn dám đến kiểm tra người. Chiến Liên Thành hiện tại không đối phó hắn cũng là may mắn cho hắn lắm rồi.

Ngọc Chi Dương phát tay lên. Binh sĩ liền đem xe ngựa vây lại, đội ngũ hai phe đều đã rút kiếm. Không khí khẩn trương.

Dân chúng thoáng cái đều tản ra hết, sợ hãi tai bay vạ gió.

Ngọc Chi Dương lần nữa lạnh giọng nói: "Tránh ra."

Hạo Nguyệt vừa muốn nói chuyện. Nhưng Chiến Liên Thành thanh âm đã từ bên trong truyền ra đến. Nói: "Tam hoàng tử, Muốn lục soát xe ngựa của bốn vương, Ngươi cũng có bản lĩnh này sao."

Chiến Liên Thành lớn như vậy giọng điệu. Ngọc Chi Dương cũng có chút khản trương. Có thể nghe được Chiến Liên Thành hiện tại có chút mất hứng.

Thế nhưng là Ngọc Chi Dương cũng đang phần nộ. Nhạc Thiên Tuyết hiển nhiên là cùng Chiến Liên Thành ở cùng một nơi. Nhạc Thiên Tuyết thân mang trọng tội, chỉ cần nàng hiện thân, Hạo muốn đem nàng bắt lại, Chiến Liên Thành còn có thể nói cái gì đây.

Chẳng qua là bây giờ Chiến Liên Thành căn bản không cho phép soát. Ngọc Chi Dương càng thêm khẳng định, Nhạc Thiên Tuyết hiện đang ở bên trong.

"Chiến Vương gia. Ta đã dám ở chỗ này ngăn đón, tự nhiên là có bản lĩnh này rồi." Ngọc Chi Dương nói.

Chiến Liên Thành xùy cười một tiếng. Tựa hồ là đang cười Ngọc Chi Dương ngu ngốc.

Rèm cửa kia khẽ động mãnh liệt. Bỗng nhiên có một cỗ nội lực đánh đến, Ngọc Chi Dương cũng vội vàng đánh ra một chưởng.

Ngọc Chi Dương không thể ngờ được Chiến Liên Thành sẽ trực tiếp ra tay.

Chiến Liên Thành tăng thêm nội công, làm cho ngực Ngọc Chi Dương càng thêm khó chịu, rất rõ ràng, nội lực của hắn không phải là đối thủ của Chiến Liên Thành.

Ngọc Chi Dương lui ra phía sau vài bước. Nếu là không lui tay lại. Hẳn nhất định là hao hết nội lực, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Hắn vẫn là không cam lòng. Cẩn rằng. Dùng hết nội lực một kích nữa. nhưng vẫn là như trước không thể may mắn gây thương tổn cho Chiến Liên Thành.

Cuối cùng, Ngọc Chi Dương miệng phun một ngụm máu, rồi ngã về phía sau.

"Tam hoàng tử." Các binh sĩ kia đều kinh hoàng cả lên, không biết Ngọc Chi Dương có bị làm sao không.

Ngọc Chi Dương che ngực, lại phun ra một ngụm máu nữa, hẳn đã bị nội thương nặng.

Cùng cường giả tỷ thí, có đôi khi chính là tự tìm tai vạ a.

Hắn thấy đoàn xe Chiến Liên Thành lại tiếp tục di chuyển đi, vội vàng hô lên: "Ngăn lại. Không lục soát xe không cho ra khỏi thành."

Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh đều đã khó chịu. Ngọc Chi Dương này không khỏi quá coi trọng mình rồi, liền lão Hoàng Đế cũng không dám như vậy đối Chiến Liên Thành đâu.

Lúc này, Chiến Liên Thành vì muốn tiết kiệm thời gian, liền xuất ra nội kình, đem binh sĩ đều cho văng ra.

Vậy là con đường đều thông thoáng

Ngọc Chi Dương vẫn muốn xông lên ngăn trở, nhưng cũng là không thể, Hắn đã là bị thương, trên người không còn sức lực rồi.

Hắn nhìn theo xe ngựa đi xa, máu tươi lại theo khóe miệng chảy ra, Hắn thật không cam lòng a.

Trong xe ngựa.

Chiến Liên Thành sắc mặt không được tốt.

Hắn nói: "Vì cái gì không cho ta giết hắn."

Vừa rồi. Nếu không phải Nhạc Thiên Tuyết ngăn trở. Hẳn hẳn là đã giết chết Ngọc Chi Dương rồi.

Hắn hiện tại hoài nghi. Nhạc Thiên Tuyết bị giam giữ một tháng, được Ngọc Chi Dương cứu rồi ở chung, không phải là đối với Ngọc Chi Dương có tình cảm rồi chứ.

Hừ hừ. Hẳn có điểm ghen a.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết lúc này đã nói: "Giết hắn đi đối với chàng cũng không có chỗ tốt. Nhưng lại tiện nghi Dương hoàng hậu đấy. Hiện tại Ngọc Hân Diệp đang muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, có Ngọc Chi Dương kiềm chế hắn cũng tốt. Hơn nữa. Ngọc Chi Dương cũng coi như là đã cứu ta, Lần này đây, xem như là trả lại cho hắn rồi."

Nghe xong lời này. Chiến Liên Thành trong nội tâm mới thoải mái một điểm.

Hắn cũng là gậy đầu. Nói: "Đó cũng phải, bắt quá nếu là có lần sau nữa. ta nhất định sẽ không khách khí."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng. Ngọc Chi Dương cũng coi như là người đã hại chết Nhạc Hòa, thù này sớm muộn đích thực phải báo.

Dọc theo đường này, tâm tình Nhạc Thiên Tuyết cũng là có điểm trầm trọng. Nhạc Hòa cùng Đồng Thiên Trường đã hạ táng rồi, là chôn cất cùng một chỗ.

Vì phòng ngừa người khác đi theo, Chiến Liên Thành cùng Nhạc Thiên Tuyết trên đường liền cưỡi ngựa một vòng, rồi đến chân núi lại leo lên.

Chiến Liên Thành chọn nơi này, tự nhiên là Phong Thủy bảo địa rồi. Đồng táng cùng một chỗ nơi này, tự nhiên là tốt.

Nhạc Thiên Tuyết mang theo vài thứ tốt đến. Trông thấy phần mộ kia. Cũng là hít một hơi.

Sợ bị người khác hoài nghi, nên trên bia mộ này cũng không viết cái gì. Chẳng qua là vô cùng đơn giản dựng lên một tấm bia đá mà thôi.

Nhạc Thiên Tuyết đốt giấy tiền, bái tế xong, sau mới cùng Chiến Liên Thành xuống núi.

Chiến Liên Thành kéo tay của nàng. Cái kia đường núi thật là không dễ đi, Hắn cũng là một mực che chở nàng.

Lúc này đã là xế chiều rồi. Tuy là trời thu. bắt quá mặt trời cũng là có chút điểm mãnh liệt.

Hai người tìm một địa phương râm mát. Ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nhạc Thiên Tuyết vừa rồi nhớ ra nói: "Như thế nào mà trên bia mộ có khắc một cái đồ án kỳ quái."

Nàng hiện tại mới hỏi. Chẳng qua là cảm thấy không trọng yếu lắm. Hiện tại tìm một ít chuyện nói một chút mà thôi.

Nhưng mà Chiến Liên Thành không viết chữ, lại hết lần này tới lần khác liền khắc lên đồ án. Vậy thì thật là có chút kì quái.

Chiến Liên Thành nhìn nàng một cái. Nói: "Đây cũng không phải sự tình đặc biệt gì. Nàng không cần chú ý."

"Vậy nhất định là có kỳ quái." Nhạc Thiên Tuyết hé mắt. "Cha ta khi đó không nói với ta. Hiện tại hắn cũng là nói không được. Có phải hay không cùng mẹ ta có quan hệ."

Nàng cũng là thông minh. Chiến Liên Thành sờ lên đầu của nàng. Chính là nói: "Có chút quan hệ. Cha nàng không nói, cái kia tự nhiên là có đạo lý của người, ta cũng là không thể nói được."

Nhạc Thiên Tuyết liền đoán được là như thế này. Hai cái nam nhân này gạt chính mình. Nàng cũng là bội phục.

Nàng liền hừ một tiếng. "Vì cái gì không thể nói. Chẳng lẽ mẹ ta là thần thánh phương nào hay sao, làm sao lại không thể nói được."

Chiến Liên Thành hít một tiếng. Biết rõ nàng quật cường, hiện tại nàng đã cảm giác ra, nếu còn không nói ra tựa hồ là khả năng không lớn.

Nhưng mà hắn do dự một chút. Rồi nói lại nói: "Nàng khi nào thì đi Lương Tấn quốc một chuyến xem đi, có lẽ sẽ hiểu. Chẳng qua là nếu nàng đi, cái kia cũng là có chút nguy hiểm. Hơn nữa Đế Quân Lương Tấn quốc cũng chết rồi, bây giờ là Từ Dạ làm Đế Quân. Đoán chừng nàng đi, cũng là không chiếm được đáp án đâu."

Nhạc Thiên Tuyết nghe vậy chút không vui.

Nàng hỏi: "Vì cái gì không thể nói. Chẳng lẽ chàng đã phát thề độc."

Chiến Liên Thành rõ ràng thật sự là gậy đầu. "Chuyện này là bí mật. Sự phụ ta không cho ta nói ra. Sớm đã khiến cho ta phát thề độc rồi. Ta hiện tại cũng chỉ có thể nói cho nàng biết thêm như vậy thôi. Còn về sự tình của mẹ nàng, kỳ thật nàng có biết hay không cũng như vậy mà thôi."

Dù sao. Hiện tại biết cũng là không có bất kỳ giá trị gì.

Năm đó Đồng Thiên Trường lựa chọn con đường kia, căn bản cũng không dò xét cái gì.

Nhạc Thiên Tuyết bĩu môi. Cũng chỉ phải nói: "Nhưng mà nếu là ta không biết, Ta trong lòng cũng là bất an a. Cũng đã thế rồi, chàng không nói ta liền chính mình tra."

Chiến Liên Thành không phản đối, biết rõ Nhạc Thiên Tuyết là tính cách của nàng, cũng chỉ phải đầu thôi.

Lúc này, Nhạc Thiên Tuyết trên đường cũng không nói lời gì. Nàng hiện tại đang nghĩ đến. Không bằng là tìm Từ Dạ, Nhạc Hòa cùng Từ Dạ còn có mấy phần giao tình, khả năng là có thể hỏi ra chút manh mối gì.

Đến lúc ấy, hắn là không ai ngăn trở.

Nhạc Thiên Tuyết tại chiến Vương Phủ nghỉ ngơi thoáng một phát. Chính là muốn lấy muốn đi phủ tướng quân đi một chuyến.

Chiến Liên Thành hỏi nguyên nhân. Cũng là kinh ngạc. "Không thể tưởng được nhạc phụ đại nhân còn có thời điểm dụng tâm tinh tế như thế, cái gì cũng đều sắp xếp xong xuôi."

"Cha ta mặc dù là đại hân thô thiển, nhưng có đôi khi hân cũng rất là tinh tế đấy." Nàng nói xong, cũng là thay đổi một thân trang phục thuận tiện hành động.

Chiến Liên Thành cũng là lo lắng cho nàng, liền cố ý muốn đi theo nàng.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không sao cả. Dù sao có Chiến Liên Thành đi theo. Cái kia đích thật là không cần lo lắng cái gì.

Lúc này đã đến phủ tướng quân. Nhạc Thiên Tuyết nhìn nơi đây đã hoang vu đến cực điểm rồi. Trên mặt đất lá rụng cũng là không người quét sạch. Toàn bộ phủ tướng quân có loại cảm giác âm trầm.

Nàng sắc mặt nhìn không được tốt. Tuy rằng nàng cũng không ở chỗ này bao lâu, nhưng mà ở đây trí nhớ vẫn có.

Chiến Liên Thành nói: "Còn muốn quay về nơi đây ờ."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu. "Cha ta đã không có ở đây, coi như là có quay về nơi đây ờ, cũng là quá quanh quệ thôi."

Nàng mang theo Chiến Liên Thành tiến đến Từ Đường. Nơi này liền nửa ngọn đèn dầu đều không có, cũng chỉ có ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng chiếu diệu xuống.

Nhạc Thiên Tuyết đi đến chỗ ấy Từ Đường, liền quan sát một thoáng, xác định không cái gì kỳ quái lúc này mới đi chỗ tối nơi ấy.

Nàng gõ ám hiệu, không bao lâu sau, cửa kia liền mở ra.

Con mắt của Thanh Dương trừng lớn hồi lâu, rút cuộc thấy rõ Nhạc Thiên Tuyết, đây là người không phải quý a.

"Tiểu thư." Thanh Dương lúc này lúc này đều cao hứng muốn khóc ra, Hân vội vàng liền nhảy đến, xem thật kỹ Nhạc Thiên Tuyết.

May mắn. Nhạc Thiên Tuyết cũng chỉ là gây một chút. Không có thiếu cánh tay nào, cũng không thiếu chân. Cái này thật sự là quá tốt.

Thanh Dương nhẹ nhàng thở ra. Vội vàng nói: "Tiểu thư. Ngươi không có việc gì thật sự là quá tốt rồi. Chúng ta còn một mực suy nghĩ phải như thế nào giúp người cùng Tướng Quân báo thù đấy."

Nhạc Thiên Tuyết chính là lôi kéo Chiến Liên Thành. Nói: "Đi vào rồi hãy nói. Ở đây lâu sẽ khiến cho người phát hiện."

Thanh Dương trông thấy nam tử đeo mặt nạ kia, cũng là kinh ngạc thoáng qua. Bất quá hân cũng không đoán chắc được người kia là ai, liền cũng là vội vàng mang theo Nhạc Thiên Tuyết tiến vào.

Lúc này đã đến trong mật thất nhỏ, Nhạc Thiên Tuyết nói ra: "Đúng rồi. Ta lúc trước cứu Khanh Khanh. Hiện tại nàng vẫn còn tỉnh dưỡng lấy. Không bằng chàng đi xem nàng đi."

Chiến Liên Thành cũng nghĩ đến là Nhạc Thiên Tuyết cứu được Khanh Khanh. Hân gật gật đầu. "Tốt. Nàng cho người dẫn đường cho ta."

Thanh Dương chính là an bài một người dẫn đường cho Chiến Liên Thành. Mà Nhạc Thiên Tuyết liền cùng Thanh Dương ở cùng một nơi.

Thanh Dương tâm tình bình phục một chút. Hân thở dốc một hơi. Nói: "Tiểu thư. Ta thùy chung không tin Tướng Quân sẽ ám sát Hoàng Thượng, khẳng định là có vấn đề gì đó, Tướng Quân không phải người xúc động như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết đành phải nói: "Cha ta bị dược vật khống chế làm cho thần trí bị mất phương hướng. Đây là Hoàng Thượng bố trí xuống, cũng là do ta không cẩn thận, mới có thể hại cha ta."

Thanh Dương đưa trà cho Nhạc Thiên Tuyết. Trong mật thất này, ánh nến cũng rất yếu ớt.

"Tiểu thư, việc này cùng ngươi không quan hệ, Tướng Quân ngay từ đầu đã biết rõ, Hoàng Thượng sớm muộn sẽ có một ngày âm thầm đối phó hân đấy, cho nên Tướng Quân mới đem tất cả mọi chuyện đều sắp xếp xong xuôi." Thanh Dương nói.

"Đúng không?" Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt cũng là có chút điểm âm đạm. "Mà thôi. Bây giờ nói những thứ này cũng không thể dùng được rồi, các ngươi gần nhất làm cái gì, đã thăm dò được tin tức gì rồi."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 184: Gặp Lại Hoa Đào, luyện được

Thanh Dương nói: "Ta đã là phái người đi tìm hiểu qua, Phong Cung họa đồ hết thấy đều rành mạch được rồi, Tiểu thư không phải là muốn chuẩn bị cứu nàng kia ra sao."

Nhạc Thiên Tuyết lúc trước chính là trù hoạch tốt rồi. Bất quá về sau xảy ra quá nhiều chuyện. Nàng mới làm trễ nải thời gian đến bây giờ.

Chuyện này nàng còn chưa có cùng Chiến Liên Thành nói qua. Bất quá bây giờ nàng cũng tin tưởng năng lực của Thanh Dương.

Người Nhạc Hòa bồi dưỡng ra được, nhất định là có vài phần cân lường. Hơn nữa Chiến Liên Thành hiện tại bị người nhìn chăm chăm, có lẽ không tốt để ra tay.

Nhan gia này không thể một ngày vô chủ. Nhan Sông cũng là buồn phiền đến chết được rồi, hiện tại cứu Nhan Thủy Liên ra, là thời cơ tốt nhất rồi.

Thanh Dương nói: "Đã an bài thỏa đáng, lộ tuyến cũng là trù hoạch tốt. Hiện tại Hoàng Thượng bị bệnh, Lương Tấn quốc đến tập kích, Hoàng Cung cũng có chút loạn, bây giờ là thời cơ tốt nhất rồi."

Nhạc Thiên Tuyết khẽ cắn môi. Cũng là hỏi: "Vậy trong hoàng cung ngươi còn phát hiện có cái gì cung điện kỳ quái không?"

Thanh Dương lắc đầu. "Tại Phong Cung canh gác tối đa rất cẩn mật, những nơi khác ngược lại là không có cái gì khả nghi."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, cũng đã nghĩ đến, Thánh nguyệt quận chúa kia đến tột cùng là bị giam giữ tại nơi nào đây.

Nếu là tìm không thấy Thánh nguyệt quận chúa, tựa hồ cũng là không có tác dụng gì, chẳng lẽ quây cho trời long đất lở, rồi lại để cho dân chúng chịu khổ sao.

Tiền triều Vương thị chính là lòng mang thiên hạ, nên mới nhận thua đấy, chẳng lẽ hiện tại lại hủy đi cái thịnh thế thái bình này.

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ lại, Nàng cũng không phải là cái gì Thánh Nhân, chẳng qua là rất chán ghét cái lão Hoàng Đế kia mà thôi, Nàng cũng đáng ghét toàn bộ Ngọc thị hoàng thất.

Thanh Dương hô một tiếng: "Tiểu thư. Ngươi là đang suy nghĩ gì."

Nhạc Thiên Tuyết lấy lại tinh thần. Nhẹ nhàng lắc đầu. "Không có gì. Mấy ngày nữa sẽ hành động, thời điểm hành động, cho người kéo Ngọc Chi Dương đi."

"Tam hoàng tử." Thanh Dương hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. "Hắn không phải loại người bình thường. Nếu muốn cứu Nhan Thủy Liên ra, vậy nhất định không thể để cho hắn xuất hiện được."

Thanh Dương cũng đã minh bạch. Nhẹ gật đầu. "Đúng rồi. Hoa Đào nha đầu kia còn đang ngủ đấy, Tiểu thư có phải nên đi gặp nàng không?"

Nhạc Thiên Tuyết đã biết rõ Hoa Đào đã ổn rồi, Nàng nhẹ thờ một hơi. "Nàng không có sự tình gì là tốt rồi, ngày đó ta để cho nàng đi Từ Đường, chính là hy vọng nàng có thể ở chỗ này tị nạn."

Thanh Dương liền đứng dậy dẫn đường. Nói: "Nàng cái nha đầu ngốc kia đích thật là cứ muốn đi cứu ngươi. Bất quá nàng cũng muốn bảo vệ được bảo bối quý nhất của người cái luyện được đỉnh kia, Nàng cũng đành phải chờ người trở về, Nàng cũng là tin tưởng tiểu thư nhất định sẽ trở về, ngủ cũng ôm cái luyện được đỉnh kia đấy."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng. May mắn, Nàng còn có Hoa Đào là cái thân nhân.

Hoa Đào và nguyên chủ cùng nhau lớn lên, một mực trung thành và tận tâm đấy.

Hoa Đào ở tại một trong phòng tối nhỏ ngủ, Nhạc Thiên Tuyết đến gần nhìn, thấy Hoa Đào quả thật là đang ôm luyện được đỉnh ngủ, cả tư thế đều mang chút cảnh giác.

Nàng khẽ cười một tiếng, trong nội tâm ấm áp, cũng là không đành lòng đánh thức Hoa Đào.

Nàng liền nhẹ giọng đối với Thanh Dương nói: "Ngươi nói với nàng, ta đêm nay đến qua, nếu như muốn gặp ta, Ngươi liền mang nàng đi Chiến Vương Phủ, nhưng phải thật cẩn thận."

Thanh Dương gật gật đầu. "Tốt. Tiểu thư xin yên tâm."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không có chỗ nào lo lắng nữa, muốn đi tìm Chiến Liên Thành cùng trở về.

Nhưng lúc này Hoa Đào lại tỉnh, Nàng vừa nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết, còn tưởng rằng là nhìn lầm rồi.

"Tiểu thư..."

Hoa Đào có chút sững sờ, bất quá chỉ chần chờ một chút thôi, rồi vội vàng ngồi dậy. Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy xoay người đến. Nhìn xem Hoa Đào. "Người tỉnh rồi, không phải là ta đánh thức người đi."

Hoa Đào còn không có phản ứng kịp, nhưng mà nàng nghe thấy thanh âm Nhạc Thiên Tuyết, cảm giác có chút mơ hồ.

Đúng vậy. Đây thật là Nhạc Thiên Tuyết không thể nghi ngờ được.

Hoa Đào ôm luyện được đỉnh, xông xáo một tiếng khóc lên. "Tiểu thư... Tiểu thư a... Nô tỳ rất nhớ người a..."

Lần này, Nhạc Thiên Tuyết chính là luống cuống tay chân, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Nàng trị thương cho người lợi hại, nhưng lại căn bản không biết cách dỗ dành người khác a.

Nàng vội vàng nói: "Đừng khóc nữa, có cái gì đâu, không có chuyện gì phải nghĩ, bây giờ không phải ta là đã ở trước mặt người rồi sao, cái này còn có cái gì muốn khóc a."

Hoa Đào đã lo lắng một tháng nay, thương tâm một tháng. Nàng mặc dù tin tưởng là Nhạc Thiên Tuyết sẽ không chết, thế nhưng là đợi lâu như vậy, trong lòng cũng rất là sợ hãi a.

Mỗi đêm đều gặp ác mộng, sợ Nhạc Thiên Tuyết thật đã chết rồi, dù là đi Địa Phủ Nàng cũng muốn đi cùng Nhạc Thiên Tuyết.

Hiện tại gặp được người, Hoa Đào là cực kỳ cao hứng rồi, lúc này mới khóc ra.

Nhạc Thiên Tuyết vỗ vỗ lưng Hoa Đào. An ủi: "Tốt rồi tốt rồi. Đừng khóc đừng khóc nữa."

Hoa Đào lúc này mới đem nước mắt đều lau khô.

Nàng nức nở nghẹn ngào một tiếng. Cái kia con mắt có chút sưng đỏ.

Lúc này Nàng mới nói: "Tiểu thư. Người xem, luyện được đỉnh này của Người... Còn có một ít dược liệu rất quý của người, nô tỳ đều giữ tốt cho người rồi đấy."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. Cười cười. "Tốt, Ta đều đã nhìn thấy, cảm ơn người Hoa Đào."

Hoa Đào rũ xuống màn mi, Có chút xấu hổ nói: "Tiểu thư không cần cảm ơn nô tỳ. Đây là việc nô tỳ phải làm a."

"Thế nào lại là phải làm." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Người không giúp ta, đó cũng là nên đấy, nhưng mà người đã giúp ta, đây chính là một cái nhân tình a."

Thế nhưng là Hoa Đào cũng không nghĩ như vậy.

Nàng nói: "Thế nhưng là cái mạng này của nô tỳ là phụ nhân cứu đó, mạng của nô tỳ là thuộc về phụ nhân, nên đó cũng là thuộc về tiểu thư rồi. Nô tỳ coi như là vì tiểu thư mà đi tìm chết, cũng là chuyện nên làm đấy."

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ, thời đại này, người có loại tư tưởng này cũng chẳng có gì lạ, Hoa Đào trung thành và tận tâm, là việc rất bình thường.

Nàng liền cười nói: "Ta cũng không cần người thay ta đi tìm chết. Tốt rồi, ta hiện tại ở tạm Chiến Vương Phủ, Người là muốn ở lại chỗ này, hay là theo chân ta đi Chiến Vương Phủ đây."

Hoa phi đào lập tức lên tiếng: "Nô tỳ tự nhiên là muốn đi theo tiểu thư đến Chiến Vương Phủ rồi, nô tỳ muốn theo chiếu cố bên tiểu thư."

Nhạc Thiên Tuyết cũng liền cho phép Hoa Đào theo, để Hoa Đào đi theo cũng không phải cái đại sự gì, cùng Chiến Liên Thành nói một tiếng vậy là được rồi.

Chiến Liên Thành gặp qua Khanh Khanh về đến. Sắc mặt hắn cũng là trầm ngâm, cũng không biết đã cùng Khanh Khanh nói gì.

Hắn nói: "Trước trở về rồi hãy nói."

Nhạc Thiên Tuyết cũng mang theo Hoa Đào cùng đi trở về.

Lúc này đã là nửa đêm Nhạc Thiên Tuyết rời đi một chuyến, cũng là có chút mệt mỏi.

Chiến Liên Thành qua hồi lâu mới đến nằm lên giường. Nhạc Thiên Tuyết mơ màng cảm nhận được động tĩnh của hắn, liền nhẹ nhàng lên một tiếng.

Hắn nhìn Nhạc Thiên Tuyết, liền thuận tay vút ve gò má của nàng.

Nàng tựa hồ là sợ ngứa, hường trong ngực của hắn cọ xát.

Nhạc Thiên Tuyết thuận tay liền ôm Chiến Liên Thành, chỉ cảm thấy khí tức hắn làm cho người ta cảm thấy an tâm, Nàng cứ muốn tới gần mãi.

Chiến Liên Thành con mắt rũ xuống, liền vận chương gió đập tắt ngọn nến. Lúc này mới ôm lấy nàng chìm vào giấc ngủ.

Nhạc Thiên Tuyết chờ hắn nằm xuống rồi, thanh âm cũng là mơ mơ màng màng hỏi: "Chàng... Khanh Khanh cùng chàng nói cái gì sao, cho nên chàng như vậy không vui a..."

Chiến Liên Thành nói: "Nàng nhìn ra."

"Bộ dạng Chàng không vui tuy không lộ ra biểu tình gì, bất quá... Ta vẫn có thể cảm nhận được." Nhạc Thiên Tuyết vẫn đang nhắm mắt lại, liền con mắt lười cũng được mở ra.

Chiến Liên Thành cũng là khẽ cười một tiếng. Nói: "Xem ra nàng so với Hạo Nguyệt Truy Tinh còn hiểu ta rõ hơn, Khanh Khanh đích thật là nói một ít chuyện."

Nhạc Thiên Tuyết không nói gì. Liền lẳng lặng nhìn, chính là chờ Chiến Liên Thành tiếp tục nói đi xuống.

Chiến Liên Thành cũng là chán chờ thoáng qua. Lúc này mới chậm rãi nói: "Kỳ thật cũng không nói cái gì cao siêu cả, chỉ một câu thôi: Hồng nhan họa thủy."

Nhạc Thiên Tuyết cười khúc khích. "Nàng kia thật đúng là cất nhắc ta nha, lại còn hồng nhan họa thủy, Nàng so với ta còn đẹp hơn."

Khanh Khanh cái kia tướng mạo thể nhưng là nhất tuyệt a. Có mấy người có thể so ra vượt hơn chứ.

Chiến Liên Thành cũng là trầm ngâm một chút. Nói: "Trong mắt ta, Nàng là xinh đẹp nhất đấy. Ý của Khanh Khanh ta cũng minh bạch, Nàng ta vẫn cảm thấy Nàng là gian tế, nên khuyên ta đề phòng cẩn thận."

Nhạc Thiên Tuyết liền quán lên thân thể Chiến Liên Thành. Nói: "Cũng phải đó, chẳng lẽ chàng không có nghe nói qua, độc nhất là tâm địa mỹ nhân à, chàng có lẽ cũng nên thật sự đề phòng cẩn thận nha."

"Nếu như người kia là nàng, Ta cũng nguyện ý chết dưới hoa mẫu đơn đấy." Chiến Liên Thành trêu ghẹo nói. "Làm quý cũng phong lưu a."

Nhạc Thiên Tuyết nhin không được cười lên một tiếng, chủ động hôn lên gương mặt Chiến Liên Thành một cái.

Nàng nói: "Người sống ở trên đời, có đôi khi không phải vì mưu cầu phong lưu một thoáng thôi nha."

Nàng sống hai đời. hiện tại càng là ưa thích sống tùy tâm sở dục.

Chiến Liên Thành ôm nàng. Cảm thấy tình cảm nhẹ nhàng ấm áp.

Thật sự. Nếu Nhạc Thiên Tuyết thật là gian tế, hắn khả năng cũng là hận không nổi.

Nhưng mà Chiến Liên Thành tin tưởng, Nàng sẽ không, cả đời này Nàng cũng sẽ không phản bội mình, đơn giản vì nàng là Nhạc Thiên Tuyết.

Ngày hôm sau. Nhạc Thiên Tuyết nhưng lại không có cái cảm giác ngủ lười gì.

Đan dược đã hết rồi, Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên là muốn luyện chế, bế quan một ngày, cuối cùng luyện được khá nhiều đan dược, bất quá Tinh Thần lực cũng tiêu hao không ít.

Hơn nữa, lúc trước nàng dùng độc phản đối phó với Thời Ngọc không có hiệu quả. Nàng hỏi thoáng qua, thế mới biết Thời Ngọc cũng là ưa thích chơi độc đấy.

Cái này làm Nhạc Thiên Tuyết cao hứng, Nàng ở chỗ này có thể gặp được đối thủ cao rồi.

Độc phản bình thường đối với Thời Ngọc chẳng có cái gì tác dụng. Nàng liền chuẩn bị lợi hại hơn chút, để xem Thời Ngọc tiếp theo có thể đỡ nổi không.

Độc đó là Nàng dùng luyện dược đỉnh luyện được đấy, không giống loại độc bình thường khác

Nhạc Thiên Tuyết bận rộn chính là cả ngày, chỉ để cho Hoa Đào đưa cơm.

Đợi thời điểm buổi tối. Nhạc Thiên Tuyết nguyên bản còn không nghĩ đi ra. Nhưng mà Hoa Đào đã đến bẩm báo: "Tiểu thư. Tô Tô tỷ đến."

"Tô Tô nàng đến." Nhạc Thiên Tuyết thả dược liệu trong tay xuống, Nàng cũng là cao hứng, xem ra Ân Tô Tô đã đem sự tình trong tay làm xong.

Nhạc Thiên Tuyết mang thứ đó chinh đồn thoáng một phát cho xong, liền cũng đi ra ngoài tìm Ân Tô Tô.

Đến phòng khách, trông thấy Chiến Liên Thành đang cùng Ân Tô Tô uống trà.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy con mèo kia trong ngực Ân Tô Tô. Lập tức nở nụ cười, mà Mèo kia tựa hồ cũng ưa thích nàng, liền nhảy xuống đi đến trước mặt nàng.

Chiến Liên Thành nhìn thoáng qua mèo kia mà. Ánh mắt nhàn nhạt, mặt cang là không biểu tình.

Ân Tô Tô nói ra: "Ngươi còn chịu đến, nghe nói ngươi bận rộn cả ngày, Ta còn sợ là hôm nay không thấy được ngươi rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ngươi đến ta khẳng định là phải ra nghênh đón chứ. Sự tình trong tay ngươi đều làm xong rồi à."

Ân Tô Tô gật đầu nói: "Đã làm xong. Tạm thời có thể lưu ở kinh thành."

"Vậy thì thật là tốt. Ta có việc muốn nhờ cậy ngươi đây." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Ngũ Hành thuật của Ngươi cái kia cuối cùng cũng có công dụng rồi."

"Ngươi muốn làm gì." Ân Tô Tô hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Tiến cung, cứu Nhan Thủy Liên

Nhạc Thiên Tuyết ra vẻ thần bí. Mở hai mắt. Nói: "Đến lúc đó ngươi sẽ biết, đây nhất định là công việc tốt."

Ân Tô Tô mặc xiêm y màu đỏ. Lúc này nhìn nàng cũng là kiều mị vô cùng. Nàng cũng cười. Nói: "Vậy được rồi. Ta hiện tại cũng là muốn mở mang kiến thức một chút cái kia đồng tiền. Có thể hay không để cho ta xem"

"Cái kia vốn chính là đưa cho ngươi. Chiến Liên Thành. Chàng đi cầm qua đi." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Vật này là cho Chiến Liên Thành do thu được, Nhạc Thiên Tuyết cũng là thuận miệng gọi đến.

Chiến Liên Thành nhìn nàng một cái. Nói: "Nàng theo ta cùng đi."

Nhạc Thiên Tuyết có chút nghi hoặc. Bất quá hần nếu như đã nói ra miệng rồi, tự nhiên là cùng theo một lúc đi.

Sau đó. Chiến Liên Thành đi đến gian phòng của mình. Đem sáu miếng đồng tiền kia xuất ra, nhưng sau đó tay hần dừng lại.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Chàng làm sao vậy, giống như có điểm quái lạ gì đấy."

Chiến Liên Thành lại hỏi: "Mèo kia làm sao mà cùng với nàng thân cận như vậy? "

"Chàng là nói mèo con của Tô Tô." Nhạc Thiên Tuyết sờ lên cái cằm, đó là một con mèo toàn thân trắng như tuyết, thoát nhìn có vài phần cao quý.

Nàng cũng là muốn không nghĩ đến, mèo kia sẽ lại thích nàng đấy.

Nàng nói: "Ta cũng không biết, bất quá cái này mèo con lần thứ nhất gặp ta đã rất tốt cùng ta rồi, Nó tựa hồ tính khí cũng rất cao, sẽ không cùng những người khác tốt qua đâu, ngoại trừ Tô Tô và ta ra thôi."

Liền đến Chiến Liên Thành, con mèo kia cũng là không liếc mắt nhìn, tính khí rõ thật cao đấy.

Chiến Liên Thành ánh mắt có chút âm trầm. Hần nói: "Cái này đồng tiền, trước không đưa cho ân Tô Tô."

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Vì cái gì."

Nàng cũng là kỳ quái. Tại sao Chiến Liên Thành lại có quyết định như vậy.

"Nàng ta có chút kỳ quái." Chiến Liên Thành cũng là không dối gạt nàng. "Nàng cũng nên để phòng nàng ta một chút, chờ ta quan sát một hồi, xác định nàng ta không có việc gì, ta tự nhiên sẽ đưa cái này đồng tiền cho nàng ta."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày. "Nói như vậy, Chàng là có chút hoài nghi nàng ta, Chàng còn không biết Tô Tô sao."

Chiến Liên Thành nói: "Thật sự nàng ta cũng là không có cái gì kỳ quái, nhưng mà điểm duy nhất kỳ quái chính là mèo con của nàng ta kia."

"Mèo con." Nhạc Thiên Tuyết thấy kỳ quái hơn nữa rồi.

Chiến Liên Thành gật gù đầu. "Ta cũng không biết ta có nhận sai không, bắt quá là cẩn thận vẫn hơn."

Nhạc Thiên Tuyết chính là hỏi: "Nhận sai cái gì."

"Con mèo kia, ngày trước Thời Ngọc cũng nuôi qua vài ngày, bắt quá khi đó mèo kia còn rất nhỏ, ta không biết có nhận lầm không." Chiến Liên Thành nói.

Nhạc Thiên Tuyết sợ hãi. Chính là nói: "Cái gì? Thời Ngọc? Chẳng có biết cái người đứng sau lưng Thời Ngọc là ai không... Mèo kia hiện tại lại xuất hiện, chẳng lẽ Chẳng hoài nghi Tô Tô là..."

"Cái này chỉ là phán đoán của ta." Chiến Liên Thành nói. "Ta cũng không xác định lắm, bắt quá thăm nghĩ cái này đồng tiền rất là trọng yếu, cho nên mới muốn nàng cẩn thận vẫn hơn."

Dù sao ân Tô Tô cũng bằng hữu của Nhạc Thiên Tuyết. Chiến Liên Thành luôn luôn cẩn thận, cho nên lời này hẳn vốn là không có ý định nói ra.

Nhưng mà suy nghĩ một chút. Hắn và Nhạc Thiên Tuyết nếu như đã thành phu thê rồi. cái kia cũng không thể chính mình tùy tiện quyết định, có lẽ nên báo cho nàng biết một tiếng.

Hắn cho rằng Nhạc Thiên Tuyết sẽ một lòng vì Ân Tô Tô bảo vệ. Nhưng mà không nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết lên tiếng: "Nếu là như vậy, chúng ta liền quan sát trước rồi nói sau."

Hắn sững sờ. Nói ra: "Ta còn tưởng rằng nàng sẽ thay nàng ta bảo vệ."

"Bảo vệ cái gì." Nhạc Thiên Tuyết nhặt vừa nói. "Cái này có cái gì phải bảo vệ đây, bây giờ thật là có chuyện quá trùng hợp. Chúng ta cũng không đối với nàng làm cái gì, chẳng qua là quan sát mà thôi, nếu là không có vấn đề gì, cái này đồng tiền đến lúc đó sẽ cho nàng ta thôi. Bắt quá lúc này đây Tô Tô trở về, lại còn dẫn theo một cái mèo con lợi hại như vậy, ngay cả ta đều cảm thấy có chút kỳ quái."

Chiến Liên Thành luôn luôn nhạy cảm. Cho nên Nhạc Thiên Tuyết cũng là không nghi ngờ hắn.

Hơn nữa nếu như Ân Tô Tô và người đứng sau lưng Thời Ngọc là cùng một phía, thì thật là quá nguy hiểm rồi. Người nợ nhiều năm qua đều không có bại lộ một chút, hơn nữa Thời Ngọc còn vì hắn mà phản bội Chiến Liên Thành, đối Chiến Liên Thành hạ độc, Người này cũng không thể không đề phòng a.

Chiến Liên Thành nói: "Nguyên lai nàng cũng xem xét rồi, Ta còn tưởng rằng nàng thấy Ân Tô Tô trở về, liền cao hứng đến cái gì cũng đều quên a."

Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái. "Lúc nên thanh tỉnh ta vẫn rất là thanh tỉnh đấy. Đừng nói nữa, nhanh lên đi ra ngoài thôi, miễn cho nàng hoài nghi."

Chiến Liên Thành liền đem cái kia đồng tiền cất xuống, cùng Nhạc Thiên Tuyết đi ra ngoài.

Ân Tô Tô trông thấy hai người tay không mà quay về, không khỏi nghi hoặc. "Các người sẽ không phải là đi ân ái mà đã quên bắt hắn mang đồ lại cho ta chứ."

Chiến Liên Thành sắc mặt không thay đổi. Lên tiếng: "Không tìm thấy đồng tiền."

Ân Tô Tô phản ứng thật lớn. "Cái gì ?. . Làm sao sẽ không thấy. ."

Nàng đứng dậy, liền mèo con đều bị dọa.

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Tô Tô. Người đừng có gấp, nếu là không thấy ở chiến Vương Phủ, vậy nhất định có thể tìm về được thôi, hiện tại người đừng quá lo lắng, hắn đã phái người đi tìm, bắt quá việc này không thể tìm lộ liễu được, khả năng đây là do người trong phủ gây nên."

Ân Tô Tô cau mày, dĩ nhiên có chút không vui, lại dám cùng nàng giật đồ, thật là không muốn sống nữa rồi.

Nàng hừ một tiếng. "Nếu như để ta biết là ai, Ta chắc chắn sẽ không buông tha hắn, đó là đồ vật của gia tộc ta."

Chiến Liên Thành lờ mờ nàng, lạnh lùng nói: "Đó là Tuyết Nhi dùng tiền mua về đấy, người đưa tiền à."

Ân Tô Tô sắc mặt cứng đờ. Nhìn xem Chiến Liên Thành ánh mắt cũng là quái dị vài phần. Bắt quá nàng cũng nhanh khôi phục lại. Nhẹ nhàng cười cười. "Vương gia nói đúng, là ta thật quá quan tâm cái này đồng tiền rồi, nó quả thật rất trọng yếu."

Chiến Liên Thành gật gù đầu. Cũng là nhặt vừa nói nói: "Bỏn vương biết rõ. Cái này nhất định sẽ tìm về đến đấy, chẳng qua là cần một chút thời gian."

Ân Tô Tô cũng không thể làm gì. Không thể tưởng được đồ vật trọng yếu như vậy lại là không tìm thấy, cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra.

Bất quá nếu như ở chỗ này không thấy, Chiến Liên Thành nhất định sẽ truy xét đến cùng mà thôi.

Nàng nếu là muốn nhúng tay, cái kia cũng không phải một chuyện dễ dàng gì.

Sau khi cho Ân Tô Tô dàn xếp tốt, Nhạc Thiên Tuyết mới trở lại gian phòng.

Nàng thấy Chiến Liên Thành đang nhìn sáu miếng đồng tiền. Lại hỏi: "Thế nào. Chẳng lẽ chàng cũng là thầy tướng số."

Chiến Liên Thành nói: "Sư phụ ta cái gì cũng đều biết một chút, cái này bói toán cũng là hơi có tạo nghệ, bất quá ta từ đó đến giờ cũng không để tâm."

Nhạc Thiên Tuyết liền nâng má hỏi: "Ta thường xuyên nghe chàng nói sư phụ sư phụ. Không biết sư phụ của chàng là một người như thế nào đây."

Chiến Liên Thành trầm ngâm một chút. Đã nói: "Sư phụ ta rất là nghiêm khắc, với Thời Ngọc cũng đối xử như nhau, võ công của hắn có thể nói là đương thời đệ nhất, có thể thấy so với Trí đại sư có lẽ còn cao hơn vài phần."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái kia sư phụ của chàng thật đúng là một cái nhân vật lợi hại rồi."

"Có thể nói là vậy." Chiến Liên Thành nói. "Phụ mẫu ta sớm tang, một ngày vì sư suốt đời vì phụ, Ta đến lúc đó liền dẫn nàng đi bái kiến hắn."

Nhạc Thiên Tuyết cười gật đầu. "Tốt. Bất quá người phải nói sớm cho ta biết, Ta phải chuẩn bị một chút lễ vật."

Chiến Liên Thành nói: "Lão nhân gia người luôn luôn không thích cái gì tục vật. Nàng có thể yên tâm, Hắn tất nhiên sẽ thích nữ tử như nàng."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là cười xấu hổ. Chính là thu thập thoáng qua liền đi ngủ rồi.

Nàng trù hoạch hai ngày rồi, cũng đã âm thầm cùng Thanh Dương gặp mặt mấy lần, kế hoạch đem Nhan Thủy Liên cứu ra khỏi Hoàng Cung dĩ nhiên đã chuẩn bị thỏa đáng.

Chiến Liên Thành biết được kế hoạch của nàng. Ngược lại là kinh ngạc. "Ta cũng không biết nàng còn có cái này mưu tính nha, là ai nói cho nàng biết Nhan Thủy Liên bị nhốt ở đây kia."

"Ta cũng không biết." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Bất quá ta cẩn thận điều tra qua, hắn là không sai."

Chiến Liên Thành gật gật đầu. "Đã hôm nay nàng mới nói cho ta biết, nàng hẳn là không cần ta hỗ trợ cái gì rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Không cần, Ta chính là muốn hiệu quả này, như vậy mới có thể làm cho người trong Hoàng Cung mất cảnh giác. Hơn nữa Hoàng Thượng cùng Ngọc Chỉ Dương cũng không biết phủ tướng quân ta còn có ám vệ, bọn hắn cũng sẽ không nghĩ tới là người của ta ra tay."

"Vậy thì tốt rồi, đoán chừng Nhan Sông lúc này đây cũng an tâm." Chiến Liên Thành nói. "Người Nhan gia rất là đoàn kết, có Nhan Thủy Liên kiềm chế Nhan gia, Nhan gia sẽ không thể tạo phản."

"Cái kia chờ tin tức tốt của ta nha." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Ta đã để cho Tô Tô hỗ trợ vây khốn Ngọc Chỉ Dương, hai ngày này ta muốn vào cung một chuyến."

"Người muốn tiến cung. Đây chẳng phải là rất nguy hiểm sao." Chiến Liên Thành là có chút lo lắng. Hiện tại hắn đã không nỡ để cho Nhạc Thiên Tuyết ly khai chính mình nữa bước rồi, cái tư vị chờ đợi kia cũng không hay chút nào.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu. "Không có chuyện gì đâu."

Nhìn nàng như vậy tự tin. Chiến Liên Thành đành phải để tùy ý nàng rồi.

Chiến Liên Thành nói: "Nếu như nàng xảy ra chuyện, liền phóng ra đạn tín hiệu, Ta lúc đó nhất định sẽ xông vào cung cứu nàng ra."

Nhạc Thiên Tuyết xùy cười một tiếng. Liền nhéo nhéo mặt của hắn. "Đã nói sẽ không có việc gì rồi mà, Ta mưu tính thời gian dài như vậy rồi, sẽ không xảy ra cái gì sai lầm đâu."

Hắn hít một tiếng. Quả nhiên khó mà nói cái gì.

Nhạc Thiên Tuyết giả mạo cung nữ tiến cung, rất tự nhiên dùng thân phận cung nữ đi lại trong cung, đeo lên mặt nạ da người, tự nhiên là rất dễ dàng liền lẫn vào tiến cung.

Trong Họa Phong cung, ngày thường không một người có thể ra vào.

Thanh Dương nói, trong Họa Phong Cung có phòng bếp, trong cung điện kia cung nữ lâu năm ở đằng kia cũng là không được rời đi đấy.

Cho nên thủ vệ rất sâm nghiêm, muốn vào được cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhạc Thiên Tuyết lúc trước gặp qua Nhan Thủy liên, tuy không phải rất rõ ràng tường tận, bắt quá đại khái tướng mạo cũng là nhớ rõ, cho nên sớm đã dựa theo bộ dạng Nhan Thủy Liên làm một cái mặt nạ da người.

Kế hoạch của nàng rất đơn giản. Chính là “dời hoa đổi cây.”

Nhạc Thiên Tuyết âm thầm quan sát cả buổi, ở các nơi đã vùi đi một ít vật nhỏ.

Bốn phía nơi này thường xuyên có Thị Vệ tuần tra. Nàng cũng là phải tìm được đúng thời cơ đấy.

Nhưng hiện tại đến thời điểm muốn hành động, liền không may mắn gặp phải Dương Ninh như vậy đây.

Dương Ninh vốn đã là Thái Tử Phi, hiện tại Ngọc Cô Hàn chết rồi, Nàng liền biến thành quả phụ luôn, trong nội tâm nàng đã hận chết Nhạc Thiên Tuyết rồi.

"Chết tiệt Nhạc Thiên Tuyết... Cô mẫu thật sự là quá đáng..... không vì ta chủ trì công bằng còn chưa tính, bây giờ còn đến châm chọc ta." Dương Ninh thờ phỉ nói.

Nàng rõ ràng mới từ Phượng Hoàng điện đi ra, chắc là nộ khí chuyện gì, nên là một đường thăm thì chửi rủa.

Chắc là tức giận quá mức, Nàng hiện tại mới phát hiện chính mình đi lầm đường.

Nơi này là so với cung điện quá vắng vẻ. Dương Ninh nhìn liền cả giận nói: "Ngươi cái tiện tỳ này như thế nào dẫn đường đấy. "

Nha đầu kia cả kinh. Cúi đầu. Nói: "Tiểu thư. Vừa rồi nô tài nhắc nhở. Thế nhưng là ngươi không nghe a..."

Dương Ninh khiêu mi. Càng thêm tức giận. "Còn dám mạnh miệng. . Ngươi quả nhiên là chán sống. Liền ngươi cũng dám đến khi dễ ta. ."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Thái hậu tương trợ

Nha hoàn kia lập tức rút thân thể lại. Nàng làm sao dám khi dễ Dương Ninh a, rõ ràng mới rồi là Dương Ninh không nghe lời nàng nói, cho nên mới đi đến nơi này.

Cái này Hoàng Cung thật lớn, muốn đi ra ngoài cũng là phải phí một chút thời gian đấy.

Dương Ninh tức giận đến không nhẹ. Trùng hợp lại nhìn thấy ở bên kia có một cung nữ đi qua, cũng chính là Nhạc Thiên Tuyết nguy trang.

Tay của nàng chỉ một cái. "Ngươi. Qua đây."

Nhạc Thiên Tuyết vốn muốn mặc kệ nàng, nhưng nếu như mà Dương Ninh ở đây gây ra động tĩnh quá lớn, vậy khẳng định liền sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch rồi.

Cước bộ của nàng dừng lại một hồi, sau đi đến.

Dương Ninh con mắt cũng không nhìn nàng. Đã nói: "Mang bốn tiểu thư đến cửa cung nơi đó. Nhanh lên đi."

Nhạc Thiên Tuyết cái này thật không vui. Nàng đã chuẩn bị hành động, Dương Ninh này lại liền đến đây quấy rối, Nàng làm sao sẽ nghe Dương Ninh nói được.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nô tài còn có chuyện khác phải làm, không tiện đưa đường a."

Dương Ninh mà khiêu mi. "Nhé. Ngươi nha đầu kia khẩu khí lớn đấy, lại dám cự tuyệt bốn tiểu thư, Ngươi có biết bốn tiểu thư là ai. ."

Nhạc Thiên Tuyết đương nhiên là biết, chẳng qua là nàng giả bộ như không biết mà thôi.

Xem ra Dương Ninh tính tình này không thay đổi, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ hại chết nàng. Bắt quá nơi này vợ con nhà quan vẫn luôn đều đối với nô tài rất kém cỏi, đây cũng chẳng có gì lạ.

“Nô tài không biết. Bắt quá nô tài là ở trong hậu cung làm việc đấy, hiện tại chính là làm việc cho thái hậu nương." Nhạc Thiên Tuyết không kiêu ngạo cũng không hèn mọn nói. "Cô nương có thể đi về phía trước một chút. Chỗ ấy có nhiều cung nữ có thể dẫn đường."

Dương Nịnh cái này có chút do dự, dù sao đây cũng là người trong hậu cung, nhất định phải cho vài phần mặt mũi đấy. Bất quá nàng dừng lại ngẫm một chút, chính là nghĩ tới thái hậu cái kia lão bất tử hiện tại thân chỉ không rõ, ở đâu còn có người sẽ đem thái hậu để vào mắt.

Nàng hừ một tiếng: "Đứng lại. Ở trong hậu cung thì thế nào. Bỏ tiểu thư hiện tại muốn người dẫn đường. Người nếu không phải theo, ta liền đi Hoàng Hậu cô mẫu báo người hình dáng, ngày mai sẽ đem cái móng của người đánh tới nở hoa."

Nhạc Thiên Tuyết có chút nhú mày.

Mà lúc này. Họa Phong Cung cũng có phong ảnh thị vệ đi tuần tra.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy, bọn hắn ở bên tường dừng lại một thoáng.

"Đây là vật gì."

"Hình như là hỏa dược."

"Tại sao có thể có loại vật này, phương pháp chế tác hỏa dược này đã mất đi trăm năm rồi."

Trông thấy cái kia bị hai cái phong ảnh thị vệ phát hiện, Nhạc Thiên Tuyết biết rõ đã là không thể kéo dài được nữa.

Sắc mặt nàng trầm xuống. Nói: "Người không chịu đi. Vậy người đến làm một chút kẻ chết thay a."

Dương Nịnh còn không biết kia là có ý gì, đã thấy Nhạc Thiên Tuyết lập tức ra tay, xuất ra một cái chuông nhỏ keng lặc. Cái kia tiếng chuông thanh thúy.

Dương Nịnh vội vàng nhìn chung quanh, cũng không có phát hiện cái gì không ổn.

Nhưng cũng chỉ một lát sau, bốn phía liền oanh tạc tiếng vang lên.

"Aaaa. ." Dương Nịnh sợ tới mức lập tức ngồi xổm xuống. Nhưng tiếng kêu của nàng đều bị âm thanh oanh tạc nhấn chìm xuống.

Bởi vì các nàng cách khá xa, cho nên hỏa dược kia bạo nổ tứ tung cũng không hại đến các nàng. Thế nhưng là nổ tường cung, đem không ít đá vụn bắn đến, Nhạc Thiên Tuyết rút ra chủy thủ, đem đá vụn từng cái đẩy ra, Dương Nịnh ánh mắt xéo qua nhìn thấy, thế mới biết Nhạc Thiên Tuyết theo như lời làm kẻ chết thay là có ý gì.

Nàng hai chân run rẩy, đều muốn bò đi, bất quá Nhạc Thiên Tuyết bước chân di động, liền đem Dương Nịnh ngăn cản.

Dương Nịnh sợ tới mức không nhẹ: "Làm ơn... Tha mạng a..."

Nhạc Thiên Tuyết cũng bất kể nàng, Thanh Dương mang theo mọi người đã nhảy ra đến, chẳng qua là chỉ có mấy người, nhưng đều là cao thủ.

"Đánh ngã nàng, mang nàng theo." Nhạc Thiên Tuyết phân phó nói.

Thanh Dương chính là lập tức ra tay, đem Dương Nịnh đánh ngã xui, cho người ôm Dương Nịnh đi.

Cái kia thành cung đã là nổ tung, bên ngoài phong ảnh thị vệ tất cả đều gặp nạn, trên người đều có tổn thương do thuốc nổ.

Vừa mới đuổi đến phong ảnh thị vệ đang nghĩ muốn ra tay, thì lại có đợt oanh tạc thứ hai.

Nhạc Thiên Tuyết cẩn thận phân tích rõ qua, cùng Thanh Dương đến một chỗ cung điện.

Cái kia cung điện có nhiều phong ảnh thị vệ cũng sẽ không di chuyển, vô luận là xảy ra chuyện gì.

Nhạc Thiên Tuyết cùng Thanh Dương hợp lực, liền đem Dương Nịnh thay hình đổi dạng, mang lên mặt nạ da người có tướng mạo của Nhan Thủy Liên.

Một chiều dời hoa dời cây, vì muốn đem nhóm người này dẫn dắt rời đi.

Trong nội cung rất nhanh sẽ có người đuổi đến, khi đó đã không kịp rồi.

Nhạc Thiên Tuyết rất là nhanh, liền kéo lấy Dương Nịnh mà đi ra ngoài. "Đến người a. Đến người a. Nàng chạy trốn bị thương a."

Những phong ảnh thị vệ kia vốn là bất kể đấy, nhưng mà vừa nhìn đến cái kia thật đúng là cực kỳ khủng khiếp, lại là đến từ phòng Nhan Thủy Liên đây.

Bởi vì hỗn loạn, lúc này cũng là không để ý Nhạc Thiên Tuyết có phải hay không là cung nữ nơi này, nhiệm vụ của bọn hắn là phải đem Nhan Thủy Liên trông coi cho tốt, coi như là thiếu đi một cái ngón tay đó cũng là không thể.

Bọn hắn lập tức chính là qua đến, Nhạc Thiên Tuyết bị gạt qua một bên, ngoài cửa còn có hai cái phong ảnh thị vệ đứng gác. Chẳng qua là Thanh

Dương đã dùng độc phấn của nàng, nên dễ dàng giải quyết xong.

Không bao lâu sau, Thanh Dương liền khiêng một người đi ra, rất nhanh ly khai.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không lưu lại lâu, thấy phong ảnh thị vệ đem Dương Nịnh mang về, nàng cũng vội vàng thừa cơ ly khai.

Lúc này đây kẻ hoạch, nếu như không có hỗn loạn như vậy, đoán chừng cũng không thể thành công, may mắn là lúc trước chính mình lấy được phương pháp chế tác hỏa dược.

Hỏa dược loại đồ vật nguy hiểm này, một mực không thể truyền ra ngoài.

Coi như là chế tác pháo hoa, cách điều chế cũng là không đồng dạng như vậy, có thể gây tổn thương cho người cách điều chế là không cùng dạng đấy.

Hỏa dược bỗng nhiên xuất hiện, lực sát thương lại mạnh mẽ, coi như là phong ảnh thị vệ cũng bị rối loạn một hồi lâu, căn bản cũng sẽ không biết được Nhan Thủy Liên kia là giả rồi.

Khoảng cách này lãnh cung là dễ tiếp cận nhất, bọn hắn đã đến lãnh cung tạm thời nghỉ ngơi, Nhạc Thiên Tuyết cũng lập tức xem xét tình huống của Nhan Thủy Liên.

Thanh Dương vì an toàn cùng thuận tiện, đã đem Nhan Thủy Liên đánh ngất xỉu rồi, Nhạc Thiên Tuyết kiểm tra một phen, xác định thật sự là Nhan Thủy Liên, mới đem nàng cứu tỉnh.

Chính nàng dùng một chiếc dùi hoa đôi cây, đương nhiên là cũng sợ lão Hoàng Đế cũng dùng cái giả đến lừa gạt.

Nhan Thủy Liên sau khi tỉnh, mơ mơ màng màng trông thấy có hai bóng người.

Nàng mới vừa rồi còn chưa kịp phản ứng qua liền đã bị người cho đánh ngất xỉu rồi, tiếp theo sự tình cái gì cũng không biết.

Nàng định thần lại, sau đó cũng là bối rối. "Các người là ai. "

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Người là Nhan Thủy Liên."

Nàng chỉ là hỏi một chút, dù sao cũng phải thăm dò thoáng qua một chút.

Nhan Thủy Liên nhìn Nhạc Thiên Tuyết, bởi vì Nhạc Thiên Tuyết đeo mặt nạ da người, nên cũng không rõ nàng là ai.

Nàng chẳng qua là gạt đầu, bỗng nhiên lại là phản ứng qua. "Có phải hay không cha ta cho các người đến cứu ta không. "

Thanh Dương nói: "Không sai."

Nhan Thủy Liên liền nói: "Hôm nay ta mua mứt quả."

"Cái gì." Thanh Dương sững sờ, Nhan Thủy Liên này có phải hay không đầu bị choáng váng rồi.

Nhan Thủy Liên có chút cảnh giác, ám hiệu không giống, còn dám nói là cha nàng phái đến đây cứu người.

Nhạc Thiên Tuyết liền cười nói: "Hết lần này tới lần khác đều ít đi một chút, ta hỏi là ai ăn, không ai dám thừa nhận, nhưng trong miệng thúc thúc lại ngửi được một cỗ nước đường vị."

Nhan Thủy Liên có chút mừng rỡ. "Không sai. Chính là khẩu lệnh này rồi."

Thanh Dương cái kia cũng là có chút điểm bất đắc dĩ. "Cái này tính là cái gì nhiều khẩu lệnh a. Không giống a."

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Nhan gia nhiều thế hệ đều kinh thương, trình độ học vấn là có chút kém, đây là người khi còn bé cùng Nhan Sông chơi đùa."

Nhan Thủy Liên cũng là nhin không được cười lên một tiếng. Gật gật đầu. Thúc thúc này của nàng so với nàng lớn hơn không bao nhiêu, cho nên cũng là đặc biệt tình nghịch.

Nàng nhìn chung quanh. "Bây giờ còn đang trong nội cung, muốn như thế nào đi ra ngoài đây, cái này tựa hồ là một việc khó a."

Cái này trong nội cung có rất nhiều Vũ Lâm Vệ. Hơn nữa hiện tại cũng huyền náo động tĩnh lớn như vậy rồi, nếu muốn đi chỉ sợ là càng thêm khó khăn a.

Thanh Dương nói: "Đích thật là vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Dương Nịnh còn không có nhanh như vậy liền tỉnh được, chúng ta tranh thủ thời gian a, đi đến cạnh cửa cung."

Nhan Thủy Liên nhíu mày. "Cứ như vậy nghênh ngang xuất cung, cái này không được tốt a. Trong nội cung cung nữ xuất nhập, đều phải có lệnh bài đấy, muốn thăm tra đối chiếu thân phận, ta... lại không có thân phận cung nữ đâu."

Nhạc Thiên Tuyết cũng sớm chuẩn bị tốt rồi, Nhan Thủy Liên thế mới biết Nhạc Thiên tuyết có thuật dịch dung rất tốt, khó trách Nhạc Thiên Tuyết dễ dàng như vậy liền trà trộn vào cung được.

Nhạc Thiên Tuyết nói tiếp: "Người nhớ kỹ. Chúng ta là hậu cung cung nữ lâu năm."

Nhan Thủy Liên gật đầu. Nàng cũng sợ hãi, bất quá bây giờ có cơ hội chạy đi, Nàng tự nhiên là nguyện ý thử đấy.

Bất quá Thanh Dương nói: "Hiện tại chỉ sợ cửa cung đã đóng, tra rõ thích khách, chúng ta đây liền không ra được."

Nhạc Thiên Tuyết cũng nghĩ đến một chỗ lúc này. Nàng nhủ mảy. Đã nói: "Các người tại chỗ này đợi ta trong chốc lát. Ta đi một chút trở về."

"Người đi đâu vậy." Nhan roi cá gấp giọng hỏi.

"Tìm thái hậu hỗ trợ." Nhạc Thiên Tuyết dứt lời. Đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Nhan Thủy Liên có chút hoảng hốt. Hỏi: "Nàng cùng thái hậu rất quen thuộc sao."

Thanh Dương suy nghĩ một chút. Đành phải là nói một câu: "Có... Cũng không tệ lắm phải không."

Nhạc Thiên Tuyết sớm nghĩ tìm thái hậu, chẳng qua là không biết thái hậu có nguyện ý hỗ trợ hay không mà thôi.

Yến ma ma nhìn thấy nàng đến. Cái kia là phi thường kinh hãi. "Người cái tiểu cung nữ này như thế nào hiện tại mới tới. Hôm qua thái hậu nương nương nhìn thấy người mang đồ vật đi, liền suốt cả đêm không khép được con mắt a, mau cùng ta tiến đến."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không dùng bộ mặt thật, ở chỗ này làm việc cẩn thận vẫn là hơn.

Yến ma ma mang theo nàng đi vào. Thái hậu thân thể như trước không được tốt, vẫn nằm ở trên giường tĩnh dưỡng.

Bất quá nàng vừa thấy được Nhạc Thiên Tuyết tiến đến, hai mắt liền sáng ngời, có chút hưng phấn. "Là người... Người... Tuyết Nhi của ai gia ở tại nơi nào, tại nơi nào a."

Nàng thấy ánh mắt nóng bỏng của thái hậu, trong tâm cũng là không đành lòng.

Bất quá nàng mím môi, vẫn là nói ra: "Nàng nói. Thái hậu muốn gặp nàng, vậy liền xuất cung gặp nhau a."

Yến ma ma cả kinh. "Cái gì. Nhạc tiểu thư quả nhiên là không chết, thật sự là cảm ơn trời đất a, thế nhưng là thái hậu hiện tại thân thể không tốt, làm sao có thể xuất cung đây."

Thái hậu cũng là có chút do dự, dù sao nàng cũng biết rõ trạng huống thân thể của mình, cũng không còn sống được bao nhiêu thời gian nữa.

Nhưng cũng càng vì như vậy, Thái hậu lại càng phi thường muốn gặp Nhạc Thiên Tuyết đấy.

Mà nàng không biết, hiện tại trước mắt nàng đứng là Nhạc Thiên Tuyết.

Thái hậu hít một tiếng. "Ai gia cũng không còn lại bao nhiêu thời gian, xuất cung liền xuất cung a, Tiểu nha đầu, Người cùng ai gia xuất cung đi tìm nàng, Ai gia nhất định phải gặp mặt nàng một lần."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Thoát khỏi hoàng cung

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng thở ra. Không thể tưởng được thái hậu dễ dàng như vậy đáp ứng. Hơn nữa thái hậu hôm nay tinh thần xem ra cũng không tệ lắm. Vậy hẳn là không có vấn đề gì cả.

Thái hậu muốn xuất cung, là sự tình vài năm nay chưa từng có, đặc biệt là vào này muốn xuất cung.

Nhạc Thiên Tuyết chờ sắp xếp xong xuôi, Thanh Dương cùng Nhan Thủy Liên cũng chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, mới hướng cửa cung chỗ ấy đi đến.

Nhưng này trong nội cung phát sinh lớn như vậy rung chuyển sớm đã loạn thành rồi một đoàn. Vì để tìm được thích khách, quả thật đã đem cửa cung đóng lại rồi.

Thái hậu muốn xuất cung, cũng đem vũ lâm Vệ làm cho sợ hãi.

"Thái hậu muốn xuất cung, Thái hậu thân thể không được tốt. Hơn nữa hiện trong cung có thích khách. Cửa cung đã đóng lại, không thể ra cung." Đô thống dẫn nói ra.

Yến ma ma nói: "Thái hậu nhất định hiện tại phải xuất cung. Mở cửa cung."

Đây là người của thái hậu, cái kia khí thế cũng là có đấy.

Đô thống dẫn cũng là khó xử. Nói: "Yến ma ma. Đây không phải ta không muốn mở cửa cung a. Mà là quy củ như thế. Không thể không thủ a. Muốn là xảy ra điều gì sai lầm. Ta đảm đương không nổi."

"Yên tâm. Thái hậu chịu hết thấy trách nhiệm." Yến ma ma nói. "Thái hậu nhưng lại đợi không nổi nữa. Nhanh lên mở cửa cung."

Đô thống dẫn càng là khó xử. Lão Hoàng Đế hiện tại bị bệnh. Hắn cũng không nên đi quấy rầy. Chỉ có tranh thủ thời gian phái người đi thông tri Dương hoàng hậu.

Cái người này chắn ở chỗ này. Yến ma ma nhìn xem thời gian là lãng phí, sợ thái hậu sẽ chống đỡ không nổi.

Nàng cũng là tức giận. Nói: "Thối lui. Chẳng lẽ muốn thái hậu chém đầu của ngươi mới khiến cho ra."

Đô thống dẫn cũng là bất đắc dĩ. Chỉ có nói ra: "Không bằng đợi Hoàng hậu nương nương đến rồi nói sau. Yến ma ma. Ta đúng là không làm chủ được a."

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ thầm cái này nếu là lại chờ nữa, thì phiền toái sẽ đến mất.

Thế nhưng là thái hậu trong kiệu liền lạnh giọng nói: "Ngươi cái này người dám ngăn ai gia đường. Người đến, đem người cho kéo ra. Nhưng lại khục khục..."

Thái hậu cũng là đợi không kịp. Nàng thế nhưng là một lòng nghĩ thầm xuất cung gặp Nhạc Thiên Tuyết đây.

Hiện tại có người ngăn trở. Trong nội tâm nàng nhưng lại mất hứng.

Đô thống dẫn đều muốn lại nói tiếp. Bất quá vũ lâm Vệ thái hậu mang đến cũng đã phụng mệnh đem đô thống dẫn cho kéo ra.

Đô thống dẫn kêu vài tiếng. Đó cũng là vô bổ tại sự tình. Cái này thái hậu cũng là có vài phần hung ác, bằng không thì lúc trước sao có thể lập được Thượng Hoàng, sau lại trở thành thái hậu đây.

Đội ngũ của Thái hậu đã chuẩn bị tiến lên xuất cung. Mà Dương hoàng hậu lúc này vội vàng đuổi đến, nhìn tình cảnh như thế, cũng là ngây ngẩn cả người.

Dương hoàng hậu lập tức phái người ngăn lại. "Thái hậu. Thái hậu. Vạn lần không được a, Ngươi thân thể thế này sao có thể xuất cung, Ngươi cần xuất cung có chuyện gì, nó thì nhất định cho ngươi làm thỏa đáng, vậy cũng không làm phiền ngươi xuất cung a."

Thái hậu phát phát tay. Lại là ho khan vài tiếng. Cái kia đã là không muốn quản Dương hoàng hậu rồi.

Dương hoàng hậu nếu là hôm nay để cho thái hậu đi rồi. Cái kia lão Hoàng Đế trách tội xuống, Nàng khẳng định cũng là khó có thể thoát thân.

Đem quyết định chắc chắn. Dương hoàng hậu lập tức lại để cho vũ lâm Vệ đem cửa cung một lần nữa đóng lại, ngàn vạn lần không thể để cho thái hậu xuất cung a.

Yến ma ma cũng là sốt ruột rồi. Có Dương hoàng hậu ngăn trở. Vậy còn ra cung cái gì đây.

"Thái hậu. Vẫn là cùng nô tì trở về đi." Dương hoàng hậu nói ra. "Ngươi muốn gặp người nào, gọi tiến cung gặp là được rồi."

Thái hậu thanh âm truyền ra đến: "Hiện tại liền ngươi cũng khi dễ ai gia lão bất tử kia đấy... Ai gia hôm nay là quyết tâm muốn xuất cung rồi. Ngươi mở tường quan."

Vừa dứt lời, Thanh Dương liền cũng ra tay. Rút kiếm đối với Dương hoàng hậu. Nghiêm trang nói: "Hoàng hậu nương nương. Xin nhường đường."

Dương hoàng hậu lại càng hoảng sợ. Cũng không biết thái hậu hôm nay là trúng phải tà gì, lại một mực nháo xuất cung.

Trông thấy Thanh Dương như thế. Vũ lâm Vệ ở lâu trong cung liền lập tức tiến lên đem cửa cung cho mở ra.

Cái kia cổ kiệu trước thông đi tới, nhiều cái cung nữ cũng là đuổi kịp.

Dương hoàng hậu sắc mặt trở nên xanh mét vô cùng. Nàng thế nhưng là hy vọng lão bất tử kia tại ngoài cung chết mới tốt.

Cái này xuất cung. Nhạc Thiên Tuyết chính là nhẹ nhàng thờ ra.

Cái này dựa theo kế hoạch mà nói. Hết thủy cũng là hữu kinh vô hiểm.

Nàng lại để cho cỗ kiệu dừng lại. Minh cũng đi lên, thấy thái hậu hỗn hỗn độn độn đấy, vừa nhìn là biết do vất vả quá độ.

Nàng vội vàng xuất ra ngân châm, cho thái hậu thi châm, lại cho uống thuốc, lúc này mới tốt lên.

Nhạc Thiên Tuyết bây giờ cũng tháo xuống mặt nạ da người rồi. Thái hậu mở mắt, liền chính là trông thấy Nhạc Thiên Tuyết.

Thái hậu nhìn thấy nàng. Đó là một cái kích động a.

Nàng dặt lẩy Nhạc Thiên Tuyết tay. Nói: "Tuyết Nhi.. Tuyết Nhi đây... Ngươi thật là Tuyết Nhi à."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. Nhẹ nói: "Thái hậu, là ta đây"

Thái hậu nhẹ nhàng thở ra. "Cái này thật sự là quá tốt. Ai gia còn tưởng rằng ngươi... Như vậy cũng tốt. Ngươi không có sự tình gì là tốt rồi."

Như vậy nàng đối với Đông Thiên Trường coi như là có một cái khai báo, bằng không thì nàng về sau tại trên đường hoàng tuyền gặp được Đông Thiên Trường, cũng là không có thể diện gặp Đông Thiên Trường a.

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Ta là mượn thái hậu để xuất cung đấy, như thái hậu vừa thấy, sau này có lẽ cũng sẽ không thể gặp lại."

Thái hậu chính là thật tâm yêu thương nàng. Cho nên khi biết tin Nhạc Thiên Tuyết chết thời điểm, cơ hồ là khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Bà bất công, coi như là Nhạc Thiên Tuyết giết Ngọc Cô Hân, nhưng thái hậu cũng vẫn là không hận qua.

Ngược lại, Bà còn là nghĩ, hiện tại cũng là một mạng đổi một mạng mà thôi, ai bảo lão Hoàng Đế trước kia đối với Đông Thiên Trường hạ thủ đây.

"Tuyết Nhi. Vậy là ngươi đi chỗ nào." Thái hậu hỏi. "Ai gia hiện tại gặp ngươi một lần, coi như là giải quyết xong một kiện tâm sự rồi."

"Ta đều có ý định." Nhạc Thiên Tuyết mím môi. Tại Ngọc thị trong hoàng thất. Nàng chỉ có là đúng thái hậu còn có một chút cảm tình. Những thứ khác thực không dùng được rồi.

Thái hậu nghe thấy nàng nói như vậy. Đó cũng là không hỏi nữa rồi. Ngược lại là nói: "Tuyết Nhi. Ai gia... Một mực là muốn chờ ngươi xuất giá ngày tặng quà cho ngươi đấy, khổ nỗi ai gia hiện tại cũng chưa chắc có thể nhìn thấy. Thứ này, là ai gia nhiều năm thiếp thân chi vật, có thể bảo vệ bình an. Ngươi cầm lấy."

Thái hậu đem một thứ đồ vật hướng Nhạc Thiên Tuyết trong tay một nhét. Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn. Kia hình như là một khối thủy tinh. Bên trong còn có một chút lưu động chất lỏng. Thoạt nhìn giống như là máu tươi.

Nàng định nghiêm chỉnh cự tuyệt. Thanh Dương đã tại bên ngoài thúc giục. Nàng liền đem thứ đồ vật tùy ý đeo tại trên cổ. Nói: "Cảm ơn thái hậu. Ta phải đi rồi."

Thái hậu lời kéo Nhạc Thiên Tuyết tay. Đó cũng là không nỡ bỏ.

Nhạc Thiên Tuyết vừa quay đầu lại. Thái hậu con mắt ướt át. Lại nói một câu: "Tuyết Nhi. Ngươi phải hảo hảo bảo trọng."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. Cũng là không nói nhiều. ra khỏi cỗ kiệu. Ba người tại phố xá sầm uất lúc này mới nhanh nhanh chân đi ra.

Ba người tới địa phương an toàn mới dừng lại, nhanh chóng đem trên người quần áo đổi mới.

Nhan Thủy Liên trông ngược vẫn đánh bình bịch, cái này nhìn thì đơn giản, nhưng cũng là mạo hiểm muôn phần, nàng thật đã chạy ra khỏi hoàng cung rồi, Nàng bị nhốt lâu như vậy. Hôm nay rút cuộc tự do.

"Cái này sẽ sẽ không liên lụy đến thái hậu chứ." Thanh Dương hỏi.

Hắn cũng biết thái hậu đối với Nhạc Thiên Tuyết rất không tệ.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu. Đem đầu tóc cũng chải vuốt tốt. Đã nói: "Có lẽ không. Một là cũng không có chứng cứ, hai là Hoàng Thượng hiện tại cũng bị bệnh. Vậy cũng không quản được nhiều như vậy sự tình."

Như thế. Thanh Dương mới yên lòng.

Mà Nhan Thủy Liên cũng không muốn để ý tới nhiều như vậy. Hỏi: "Ta nghĩ muốn trước về Nhan gia, các ngươi có thể đưa ta trở về không."

Chẳng qua là nàng vừa thấy tướng mạo Nhạc Thiên Tuyết không đeo mặt nạ da người, Nàng liền nhận thức ra đến.

Nàng cũng là kinh ngạc. "Nguyên lai là ngươi. Ngươi... Ngươi chính là cái kia Nhạc Thiên Tuyết a. Ta đã từng nghe Tam hoàng tử nói qua ngươi."

Lúc trước nàng đến cho Nhan Thủy Liên xem bệnh. Nhan Thủy Liên vẫn là đánh một canh bạc, hy vọng Nhạc Thiên Tuyết có thể trợ giúp mình thông tri Nhan gia.

Không nghĩ đến về sau liền trực tiếp bị giam ở Hoàng Cung đi. Nhan Thủy Liên vốn cũng không ôm cái gì hy vọng rồi, nhưng bây giờ nàng nhưng là chạy ra được, kia giống như là một giấc a.

"Đúng vậy a." Nhạc Thiên Tuyết nói qua. "Hiện tại ta trước đưa ngươi trở về Nhan gia, Thanh Dương. Ngươi quay về xử lý thoảng chút sự tình tiếp sau. Ngọc Chi Dương không thể nhanh như vậy có thể hồi cung."

Thanh Dương ân một tiếng. Liền cũng rời đi, cùng Nhạc Thiên Tuyết chia nhau làm việc.

Nàng mang theo Nhan Thủy Liên trở về Nhan gia. Dọc theo con đường này cũng là không cần che giấu gì rồi.

Nhưng lại Nhan Thủy Liên trong nội tâm vẫn là khó nén kích động. Cái kia khí sắc cũng là không sai.

"Ngươi..." Nhan Thủy Liên muốn nói lại thôi. "Cha ta cho ngươi đến cứu ta. Ngươi thế nhưng là có điều kiện gì."

Nhạc Thiên Tuyết cười, Nàng nói: "Đúng là có điều kiện. Bất quá đây đối với ngươi Nhan gia mà nói trăm lợi không có một cái hại. Cha ngươi Nhan Sông sớm đã cùng Chiến Liên Thành thương lượng qua rồi."

Nhan Thủy Liên nhú mày. "Chiến Liên Thành. Chiến Vương gia."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ gật đầu.

"Nguyên lai ngươi là người của chiến Vương gia." Nhan Thủy Liên càng là kinh ngạc, không thể tưởng tượng được cứu mình đi chính là Chiến Liên Thành.

Nhạc Thiên Tuyết chẳng qua là cười cười. Cũng không trả lời.

Cái này Nhan gia thủ vệ cũng là sâm nghiêm, đã trải qua chuyện của Nhan Thủy Liên, Nhan gia bất cứ người nào xuất hành cũng đều mang theo không ít hộ vệ, nếu lại bị hoàng gia bắt được uy hiếp, vậy thì phiền toái.

Đem Nhan Thủy Liên an toàn đưa đến Nhan gia. Nhạc Thiên Tuyết cũng ý định ly khai.

Chẳng qua là Nhan Sông liền đuổi theo đến, ngăn lại Nhạc Thiên Tuyết. "Lúc này đây, thật là đa tạ ngươi rồi."

"Không sao. Mọi người cũng là đồng khí liên chi." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nhan Sông nhú mày. Nhìn chung quanh. Liền đem Nhạc Thiên Tuyết kéo sang một bên. Nói: "Thế nhưng là có một việc. Có chút kỳ quái."

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Chuyện gì."

Nhan sông nói: "Tại ngươi cho ta biết một ngày trước. Ta cũng thu được một phong thư, nói sẽ giúp ta cứu Thủy Liên đi, điều kiện là để cho ta Nhan gia thân phục hân. Người nọ... còn nói rõ là Vương thị hậu nhân."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Vội vàng hỏi: "Cái kia thư đâu."

"Cái kia thư dùng mực rất kỳ quái. Ta chỉ nhìn một lần, cái kia kiểu chữ đã là biến mất không thấy, đã thành một tờ giấy trắng."

"Hậu nhân..." Nhạc Thiên Tuyết giật tái mặt. Cái này trăm năm xuống. Vương thị có không ít hậu nhân chỉ mạch đó cũng là không kỳ quái đấy, Từ Dạ cũng đã từng nói, cái này còn có Vương thị người. Nói như vậy, Chiến Liên Thành muốn phục quốc, cũng có người đang âm thầm hành động.

Người kia là ai. Tựa hồ cũng biết không ít sự tình.

"Cái kia thư không nói cho ngươi như thế nào liên hệ hân à." Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Nhan Sông lắc đầu. "Không đề cập. Xem ra cái này người cũng là nhìn chằm chằm vào Nhan gia nhất cử nhất động. Việc này ngươi cùng chiến Vương gia nói đi. Xem hân có đầu mối là ai không, nếu là hai hồ đánh nhau, cái kia nhất định là có tổn thương a. Nếu là hợp tác, cái kia lại là không giống nhau."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu. "Cái này hợp tác nào có đơn giản như vậy. Cũng thế, Ta trở về cùng hân bàn bạc đã."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Đào ánh mắt của người ra

Hai người kia tranh đoạt một cái thiên hạ, tất nhiên sẽ không đơn giản như vậy đây.

Nhan Sông nói: "Tốt. Có tin tức gì liền đến cho ta biết."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. Cũng là không dừng lại lâu, dù sao Nhan Thủy Liên cũng đã trở lại Nhan gia rồi.

Về tới chiến Vương Phủ, vừa vặn gặp được Ân Tô Tô cũng trở về.

Nàng trở về thành mới biết được trong nội cung chuyện gì xảy ra. Cái kia cũng là có chút điểm kinh ngạc. Nói: "Nguyên lai người cho ta ngăn chặn Ngọc Chi Dương, chính là vì vào trong cung cứu người, người đã có tính toán này, vì cái gì còn không sớm nói cho ta biết."

Nhạc Thiên Tuyết chính là nói: "Việc này cũng không trọng yếu gì lắm, làm sao vậy."

"Không trọng yếu. Người cứu người thế nhưng là..." Ân Tô Tô thoáng cái dừng lại. Cũng không có hơn nữa. "Người cứu là ai?"

"Nhan Thủy Liên, giống như đường như người đã biết vậy." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Ân Tô Tô liền kiều mị cười cười. "Ta làm sao sẽ biết rõ. Coi như là biết rõ cái kia cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Ngọc Chi Dương còn phải bị vây khốn một ngày nữa mới có thể đi ra. Người cũng không cần lo lắng nữa, theo như ta thấy, giết hán đi đó mới là chuyện tốt."

"Muốn giết hán cũng không có dễ dàng như vậy. Võ công của hán không dưới người." Nhạc Thiên Tuyết nói.

"Đó cũng phải." Ân Tô Tô đành phải là gật đầu.

Ân Tô Tô rũ xuống đôi mắt. Trong mắt cũng không hiện lên một tia tình cảm gì.

Nàng lại ngẩng đầu. Nhạc Thiên Tuyết đã là không thấy bóng người. Xem ra đã đi tìm Chiến Liên Thành rồi.

Nàng hít một hơi. Xem ra kế hoạch có thay đổi đây.

Chiến Liên Thành đã sớm biết hôm nay hành động rất là thuận lợi. Liền chuẩn bị tốt một ít thức ăn cho Nhạc Thiên Tuyết thưởng thức.

Nhạc Thiên Tuyết trông thấy thức ăn. Hai mắt tỏa ánh sáng.

Nàng nở nụ cười một tiếng "Xem ra người rất muốn trở thành nam nhân sau lưng ta đây."

Chiến Liên Thành gật gật đầu: "Nếu người nguyện ý. Ta cũng là không sao cả đây."

"Ồi. Người không phải lòng mang thiên hạ à. Làm sao lại nguyện ý làm nam nhân sau lưng." Nhạc Thiên Tuyết trêu ghẹo nói.

"Đây chỉ là sứ mạng của thân phận, Ta chỉ không ở đây những thứ này." Chiến Liên Thành nói.

Hắn muốn. Cũng là rất đơn giản.

Nhạc Thiên Tuyết lập tức liền thu lại dáng tươi cười. Cùng Chiến Liên Thành nói Nhan Sông cái kia một sự kiện.

Chiến Liên Thành sắc mặt lập tức chính là trầm xuống.

Hắn có chút nhàu trán: "Xem ra. Cái người âm thầm ra tay này ngược lại tin tức rất là linh thông, hơn nữa ta rõ ràng cũng không có thu được nửa điểm phong thanh."

Người này, xem ra là theo dõi đại cục đã lâu, nếu không có nửa điểm năng lực, cái kia đã không thể nào cùng Nhan gia bàn điều kiện đây.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Người không phải là còn có cái đệ đệ, hoặc là biểu ca biểu đệ gì chứ."

Chiến Liên Thành bắt đầu đi đứng dậy. Nói: "Điều này sao có thể, ta liền chỉ có một muội muội."

Nhạc Thiên Tuyết nâng má, cũng là ăn vào vô vị rồi. Một người như vậy đến, bọn họ cũng là càng nguy hiểm hơn nhiều, lại có người âm thầm giám thị đây.

Chiến Liên Thành mím môi. Như cũ là không thể nghĩ được cái nguyên do.

Cuối cùng, Hắn cũng là không nghĩ nữa rồi. Chính là nói: "Hiện trong triều thế cục cũng là không lớn trong sáng. Giao Kiều mang binh đối kháng Lương Tấn quốc, không biết tình huống như thế nào rồi."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Có chút kinh ngạc: "Lại là hần. Hần là tá thừa tướng a. Làm sao sẽ mang binh."

"Giao Kiều cái này người ngày thường rảnh rồi lười nhác, bất quá năng lực cũng không nhỏ. Lần này Lương Tấn quốc dụng phải hần, có lẽ cũng sẽ không chiếm được tiện nghi."

"Vậy cứ chậm rãi đợi tin tức." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Cái kia nước Mục tình huống như thế nào."

"Mục quốc tạm thời là án binh bất động, muốn xem rõ ràng tình huống mới ra tay." Chiến Liên Thành nói. "Không cần phải lo lắng. Mục quốc Đại hoàng tử có lẽ rất nhanh liền sẽ trở thành Thái Tử rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn hần một cái. Nói: "Xem ra người cũng đã sắp xếp xong xuôi, Mục Thừa là như thế nào nói lời cảm tạ rồi."

"Cái này chờ mọi chuyện đã định. Sau này hãy nói a." Chiến Liên Thành nói.

Sau khi Chiến Liên Thành biết rõ sau lưng có người âm thầm theo dõi, liền phái người đi thăm dò, nhưng lại kết quả tự nhiên là làm cho người ta thất vọng đấy.

Xem ra người nọ đích thật là cẩn thận, một điểm manh mối đều không có.

Chiến Liên Thành liền hần là nam hay là nữ cũng không biết. Đó cũng là đầu đầu.

Mà Nhan Thủy Liên được cứu đi vấn đề này bị lão Hoàng Đế biết được. Cái kia lại là tức giận đến thổ huyết.

Vốn là không có phát hiện đấy, nhưng mà sau đó, Dương Ninh tỉnh lại liền rùm beng đứng dậy.

Phong ảnh thị vệ tự nhiên là đem nàng trông coi thật kỹ giữ vững vị trí, không cho nàng ồn ào rồi. Nhưng mà Dương Ninh soi tấm gương, đó là một cái kinh ngạc, một mực nói cái này không phải là mặt của nàng.

Lúc này mới đưa tới lão Hoàng Đế hoài nghi, xuyên đêm qua đến nhìn.

Sau đó, thái y dùng cách mới đưa mặt nạ da người trên mặt Dương Ninh tháo xuống được

Lão Hoàng Đế tại chỗ liền tức xui. Không thể tưởng được cái này sớm đã có người di hoa tiếp mộc đem Nhan Thủy Liên cứu đi.

Mà ngày đó, cũng chỉ có thái hậu là uất cung, lão Hoàng Đế tiến đến hỏi, Thái hậu cái kia thần trí lại là trở nên hỗn hỗn động động rồi, căn bản là hỏi không ra cái gì đến.

Ngọc Chi Dương cũng là ảo não, thậm chí ngay cả một người đều xem không thấy.

Hơn nữa kỳ kỳ nhất là bọn hần phát hiện thuốc nổ.

"Phụ hoàng. Cái này người tại sao có thể có thuốc nổ..." Ngọc Chi Dương cũng nghi hoặc, dù sao cái này thuốc nổ đã là trăm năm không xuất hiện qua.

Lão Hoàng Đế sắc mặt khô héo. Có chút chứng khí hư. "Phải... Là Nhạc Thiên Tuyết..."

Ngọc Chi Dương hô hấp trì trệ, không biết như thế nào đáp lại, lại là nàng. Nàng trước kia không cứu Nhan Thủy Liên, hiện tại mới tới cứu, đây tính là có ý tứ gì a?

Hần không dám nói lời nào, dù sao ban đầu là hần đem Nhạc Thiên Tuyết cứu đi đấy.

Nhạc Thiên Tuyết giết Ngọc Cô Hân. Lão Hoàng Đế vì việc này thế nhưng là tức giận vô cùng.

Lão Hoàng Đế sau đó lại là lắc đầu. "Điều đó không có khả năng... Không thể nào... Nàng còn sống không."

"Phụ hoàng. Nhi thần không biết." Ngọc Chi Dương nói. "Bất quá nàng là quý y, có chuyện này sự tình, coi như là nàng còn sống, cũng có khả năng đấy."

Lão Hoàng Đế mím môi. Nói: "Không bỏ qua... Không bỏ qua đây... Đích thật là có cái này khả năng, Nàng cứu đi Nhan Thủy Liên, xem ra là muốn liên hợp Nhan gia đến phản trấn rồi."

Nhìn ra được đến. Lão Hoàng Đế nhè nhẹ đau lòng.

Đồng thời. Lão Hoàng Đế cũng là đầu đau muốn nứt, không biết muốn như thế nào cho phải.

Hần giang sơn, chẳng lẽ thật là vận số đã hết. Không! Hần còn có Thánh nguyệt cái kia một huyết mạch. Dựa vào điểm này, bọn hần cũng sẽ không dám làm cái gì.

Ngọc dùng lại dương nói: "Phụ hoàng. Người đừng ưu tâm, hôm nay Long vương triều, nhất định là có thể giữ vững vị trí đấy."

Lão Hoàng Đế chẳng qua là hít một tiếng, giang sơn có thể có hay không, nhưng mà nàng, cũng không thể không thấy.

Nhưng bây giờ, hấn liền nàng tại nơi nào cũng không biết.

Lão Hoàng Đế thần trí cũng là có chút điểm mơ hồ. Nói: "Thiên Trường... Ngươi ở chỗ nào ..."

Ngọc Chi Dương sững sờ, còn cho là mình nghe lầm.

"Phụ hoàng. Ngươi nói cái gì."

Thế nhưng là lão Hoàng Đế lại đã ngủ bất tỉnh, cái kia tự nhiên là không thể nào trả lời.

Ngọc Chi Dương giật tái mặt, trong lòng cũng là có dự cảm bất hảo.

Sau đó qua không được vài ngày, biên cảnh có tin tức tốt truyền đến. Giao Kiều mang binh đánh thắng vài trận, lại đoạt lại một thành trì rồi.

Tin tức này truyền đến Kinh Thành, dân chúng đều là cao hứng. Lúc này, họ cũng là không sợ cuộc chiến này sẽ đánh tới Kinh Thành.

Nhạc Thiên Tuyết sau khi biết được, cũng là có chút điểm bội phục Giao Kiều. Rõ ràng có thể ngăn chặn được Lương Tấn quốc đại quân, cái kia quả nhiên là không tệ.

Lúc này đã là cuối mùa thu, thời tiết cũng là lạnh đi không ít.

Ngọc Cô Hân chết rồi, cái này Thái Tử vị treo trên bầu trời, Dương thừa tướng ý nghĩ xấu trong lòng, liền cũng là một mực thuyết phục lão Hoàng Đế một lần nữa lập Thái Tử.

Lão Hoàng Đế cũng là bị kẹp ở giữa, chẳng qua là triều chính sự tình đại đa số đều bị Dương thừa tướng điều khiển rồi. Mặt khác hai cái Vương gia cũng là yên lặng theo dõi kỳ biến. Căn bản chính là không đạt được gì, mà người lợi hại nhất Chiến Liên Thành lại gần đây đều là đóng cửa không xuất ra, căn bản cũng không hỏi đến triều chính. Hôm nay Dương thừa tướng cũng là không kiêng nể gì cả rồi.

Chẳng qua Dương thừa tướng cho rằng Chiến Liên Thành như vậy cũng tốt khi dễ, muốn nhờ lực lượng Chiến Liên Thành để cho Ngọc Hân Diệp bay lên Thái Tử.

Chỉ có điều Chiến Liên Thành gặp mặt Dương thừa tướng một lần, chỉ nói một câu: "Nhị hoàng tử có bản lĩnh này sao. Bôn vương thấy, Hấn cũng không có cái gì tài năng, Bôn vương cũng sẽ không ủng hộ hấn."

Hấn là nói, Chiến Liên Thành là người nào cũng sẽ không ủng hộ.

Ngọc Hân Diệp vốn là chán ghét Chiến Liên Thành, nhưng là vì Thái Tử vị, Hấn cũng là không biện pháp.

Nhưng mà đến đây, còn nghe thấy Chiến Liên Thành châm chọc khiêu khích. Hấn cũng là có chút điểm tức giận. "Chiến Vương gia. Ngươi bây giờ không ủng hộ Bôn Hoàng tử, Ngươi nhất định ngươi sẽ phải hối hận."

Lời này đã như vậy làm rõ rồi. Ngọc Hân Diệp cũng không sợ vạch mặt.

Chiến Liên Thành sắc mặt không thay đổi. Lạnh lùng nói ra: "Bôn vương từ đó đến giờ đều không biết hối hận là gì."

Dương thừa tướng liền hoà giải. Nói: "Chiến Vương gia. Bôn tướng biết rõ ngươi là vì phủ tướng quân sự tình rất tức giận. Hiện tại thật là tốt cơ hội a, chỉ cần Nhị hoàng tử leo lên ngôi vị hoàng đế, vậy nhất định sẽ vì Nhạc Hòa Tướng Quân sửa lại án xử sai đây."

Chiến Liên Thành lúc này liền cười lạnh một tiếng. "Bôn vương cần nhờ các ngươi."

Dương thừa tướng còn nói: "Không phải ý tứ này. Chẳng qua là phương pháp này là nhanh nhất đấy. Hơn nữa Tam hoàng tử thế nhưng là giết Nhạc Thiên Tuyết cái kia một người, Chiến Vương gia quả quyết sẽ không đi ủng hộ hấn. Vậy chiến Vương gia vì sao lại không đem tiền đặt cược áp tại Nhị hoàng tử trên người đây."

Chiến Liên Thành uống một ngụm trà. Ánh mắt xéo qua liền nhìn hai người.

Thật sự là hấn muốn đem lão Hoàng Đế cho lật đổ, nhưng là hấn cũng khinh thường tại theo chân bọn họ hợp tác.

Hấn đã nói: "Bôn vương không có hứng thú này. Tiền khách, "

Dương thừa tướng đen mặt. Muốn nói lại thôi, thiếu chút nữa là lên tiếng mắng ra khỏi miệng.

Bất quá đây là ở chiến Vương Phủ. Nếu để cho Chiến Liên Thành mất hứng, vậy khẳng định liền không có biện pháp đi ra chiến Vương Phủ rồi.

Không cách nào, hai người đành phải là ly khai chiến Vương Phủ.

Ngọc Hàn Diệp vẫn là thờ phỉ phỉ đây. Hấn là Nhị hoàng tử, bây giờ còn đến như vậy cầu người, xem như lãng nhệ lắm rồi, nhưng lại còn bị Chiến Liên Thành đuổi đi, đó mới là điều khiến cho người ta tức giận nhất đây.

"Nhị hoàng tử. Không cần tức giận, đợi cậu nghĩ biện pháp."

Hiện tại bọn hấn vì Thái Tử vị, thế nhưng là lôi kéo được không ít người rồi.

Bất quá cái kia Mộc Vương gia cùng Trang vương gia là người tinh rồi, không muốn tham dự tiến đến, sợ sẽ gây chuyện.

Ngọc Hàn Diệp liền hừ lạnh một tiếng: "Ai nguyện ý cùng hấn cái kia người thọt hợp tác đây. Bỏn Hoàng tử cũng không tin không có hấn thì không được đâu, "

Vừa nói xong, Hấn ngẩng đầu đã nhìn thấy một cái hồng y nữ tử nhẹ nhàng đi tới.

Hấn sững sờ, cái này Chiến Vương Phủ rõ ràng còn nữ tử mỹ mạo có như thế.

Đó chính là Ân Tô Tô, Ngọc Hàn Diệp cảm thấy nàng nhìn quen mắt, lúc này liền nhận thức ra đến.

Hấn bây giờ đối với xấu nữ cũng là chán ghét đến cực điểm, nhưng đối với lấy Ân Tô Tô bức này mỹ nữ tức thì là ưa thích vô cùng.

Hấn dừng bước lại, ngưng mắt nhìn.

Ân Tô Tô cảm nhận được ánh mắt. Liền trừng mắt liếc qua. "Người nhìn cái gì, lại nhìn nữa ta sẽ đảo ánh mắt của ngươi ra."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Được kỳ được

Ngọc Hàn Diệp sững sờ. Không thể tưởng được Chiến Liên Thành nóng nảy như vậy còn chưa tính. Hiện tại liền một người trong chiến Vương Phủ nóng nảy lớn hơn. Bất quá Ân Tô Tô chắc lần này phần nộ. Cái lông mày nhíu lên. Hơn nữa miệng nhỏ cũng là cong lên. Bộ dáng kia xem ra có khác gì một phen phong tình.

Hấn ngược lại là cười cười. "Ân cô nương. Không cần tức giận. Bỏn Hoàng tử cũng chỉ liếc mắt nhìn mà thôi. Cũng là bởi vì ngươi đẹp"

Ân Tô Tô nhưng lại một bộ hoàn toàn khinh thường. Cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu rồi đi.

Dương thừa tướng gặp Ngọc Hàn Diệp một bộ dạng si mê. Quả thực chính là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép rồi.

Hấn nói: "Nhị hoàng tử. Hiện tại đại sự trước mắt. Còn muốn tham luyến cái gì sắc đẹp. , "

Ngọc Hàn Diệp cũng bất đắc dĩ. Lên đường: "Hiện tại liền nhìn tiểu mỹ nhân cũng không cho phép rồi. Hừ. Đáng tiếc a. Hiện tại đây cũng là bị Chiến Liên Thành chiếm cứ. Thật không công bằng."

Mặc dù là nói như vậy. Ngọc Hàn Diệp cũng không dám ngay ở chỗ này đem ân Tô Tô cướp đi. Ngọc Hàn Diệp về tới Nhị hoàng tử phủ. Buổi tối lại để cho một đám mỹ nữ đến thị tẩm.

Từ khi trước đó lần thứ nhất bị xấu nữ ngược đãi qua. Ngọc Hàn Diệp liền đối với nữ nhân yêu cầu nhưng lại cao. Mắt thấy toàn mỹ nữ, bộ dáng chuẩn.

Bất quá hấn quay người lại. Nói: "Còn không đến giúp đỡ Bỏn Hoàng tử cởi áo ra." Nhưng mà hấn đợi trong chốc lát. Như cũ là không gặp người đến. Hấn có chút nổi giận. Những nữ nhân này hôm nay là làm cái gì. Lỡ tai diếc rồi. Hay vẫn là chân cả nhắc rồi.

Nhưng mà, Hấn vừa quay đầu. Chính là trông thấy có nữ tử ngồi ở trên giường. Nàng khăn che mặt. Cũng nhìn không tới tướng mạo của nàng. Chẳng qua đã thấy quần bó sát thân thể của nàng. Quả nhiên là vô cùng tốt.

Mà bên kia những tiểu mỹ nhân. Toàn bộ cũng đã té trên mặt đất. Xem ra là đã toàn bộ bị đánh ngất xỉu rồi.

Hấn không khỏi kinh hãi đứng dậy. Đây chẳng qua là trong một giây lát. Nữ nhân này lại là lợi hại như vậy. Vô thanh vô tức đem người đánh cho ngất xỉu rồi.

Hấn lui về sau hai bước. Đầu muốn cầu cứu. Bất quá nàng kia hừ cười một tiếng. Nói: "Nhị hoàng tử. Ngươi dám kêu một tiếng. Cái cổ họng của ngươi cũng sẽ nhiều thêm một đường vết rách. Ngươi còn không gọi."

Ngọc Hàn Diệp liền tự nhiên là sợ đến không dám nói tiếp nữa. Hắn cũng không biết cái người này là địch hay bạn. Cũng không có giết người. Xem ra chắc là sẽ không đối với hắn làm cái gì.

Hắn tăng thêm lòng khí nói: "Người... Là ai. Người ý muốn như thế nào. ."

Nữ tử lại là cười cười. Chậm rãi nói: "Ta đến. Là giúp đỡ Nhị hoàng tử đấy."

"Người giúp đỡ Bôn Hoàng tử." Ngọc Hàn Diệp liền sững sờ. Chẳng lẽ nữ nhân này là muốn tự động hiến thân. Nhìn dáng người cũng tốt. Sẽ không biết tướng mạo như thế nào.

Nàng kia nhìn thấy hắn toát ra đến ánh mắt. Có chút chán ghét. Thế nhưng không có biểu lộ ra đến. Nàng nói ra: "Đúng. Nhị hoàng tử không phải là muốn vị trí Thái Tử. Ta đây liền đến giúp người a."

Ngọc Hàn Diệp liền ngừng lại. Nói: "Người... Thế nào giúp đỡ Bôn Hoàng tử. Người lại có năng lực gì giúp đỡ Bôn Hoàng tử."

"Cái này hãy xử lý tốt. Ta đưa cho Nhị hoàng tử một biện pháp. Chỉ cần Nhị hoàng tử đem Chiến Liên Thành giết đi. Giúp ta loại trừ nỗi lo về sau. Vị trí Thái Tử tự nhiên là đến tay người. Coi như là ngôi vị hoàng đế. Đó cũng không phải vấn đề khó gì."

"Cái gì." Ngọc Hàn Diệp liền có chút giật mình. "Người muốn giết Chiến Vương gia. Người đã có kế hoạch. Vì cái gì còn muốn Bôn Hoàng tử ra tay. Người tự mình ra tay chẳng phải được."

Tuy rằng Ngọc Hàn Diệp không có gánh vác việc lớn gì. Nhưng hắn dù sao cũng là Nhị hoàng tử. Cái kia tự nhiên cũng là hiểu được người lừa ta gạt đấy. Hiện tại đều muốn lợi dụng hắn. Đó cũng là không dễ dàng như vậy.

Nữ tử liền cũng là xùy cười một tiếng. "Ta tự nhiên là có thể đắc thủ đấy. Bất quá chủ tử ta nói. Nói muốn cùng Nhị hoàng tử hợp tác. Chủ tử ta không tiện ra mặt đối phó Chiến Liên Thành. Chỉ là muốn nhờ tay Nhị hoàng tử mà thôi. Nhị hoàng tử không muốn hợp tác. Ta đây liền đi tìm Tam hoàng tử Từ Hoàng Tử. Cũng sẽ có một người nguyện ý hợp tác."

Ngọc Hàn Diệp liền nhú mày. Hắn cũng là biết rõ hiện tại thế cục rối loạn. Hơn nữa lão Hoàng Đế hiện tại một mực trọng dụng Ngọc Chỉ Dương. Tiếp tục như vậy nữa. Coi như là hắn lôi kéo nhiều hơn nữa đại thần đó cũng là vô dụng. Hắn mím môi. đành phải nói là: "Chủ tử Người là ai."

Coi như là hợp tác. Cái kia cũng có thể là biết rõ rằng những thứ này rồi hãy nói. Nữ tử nhưng là nhẹ nhàng lắc đầu. "Nhị hoàng tử hà tất hỏi nhiều. Dù sao Nhị hoàng tử có thể leo lên ngôi vị hoàng đế như vậy đủ rồi không phải sao."

Ngọc Hàn Diệp liền có điểm do dự. Nếu chỉ có vậy. Hắn cũng không biết có thể tin hay không. Hắn lại là chần chờ một chút. Chính là nói: "Cái kia Bôn Hoàng tử còn có một yêu cầu."

Nữ tử nói: "Người nói." "Bôn Hoàng tử còn muốn một người trong chiến Vương Phủ chính là Ân Tô Tô."

Nữ tử khí tức rung mình (rồi đích thị ấy rồi). Qua một lát. Nữ tử lại là cười cười. "Tốt. Xem ra Nhị hoàng tử cũng là thích mỹ nhân đó. Cái chuyện này cứ như vậy quyết định đi"

Ngọc Hàn Diệp liền nhẹ nhõm. Tuy rằng không biết cô gái này lai lịch gì. Nhưng mà có thể giết Chiến Liên Thành đó cũng là thật tốt.

Cùng lúc đó. Nhạc Thiên Tuyết trong giấc mộng bừng tỉnh. Trong phòng còn có một chút ánh sáng. Bên người nàng Chiến Liên Thành không biết đã đi đâu. Nàng có chút nghi hoặc. Đó chính là đứng dậy đi xem hắn một chút tại nơi nào.

Đã đến bên ngoài phòng khách. Nàng hơi sững sờ. Thấy Chiến Liên Thành uống thuốc. Cái trán hắn còn đổ mồ hôi chảy ra. Nàng đứng ở đằng kia. Bỗng nhiên liền muốn chạy đến. Chân của Chiến Liên Thành thỉnh thoảng sẽ phát bệnh một lần.

Nàng đi tới. Lúc này Chiến Liên Thành cũng đã phát hiện nàng. Hắn cau mày. Nghĩ thầm mình tại sao sẽ như vậy không cẩn thận. Làm cho nàng nghe thấy được động tĩnh.

Hắn vội vàng nói một câu: "Ta không sao."

Cũng bởi vì một câu nói kia. Nhạc Thiên Tuyết hốt mất hơi ửng đỏ. Nàng đi tới. Cũng là ngồi xổm xuống. Sờ lên hắn chân. Liền nhẹ nói: "Cảm giác như thế nào."

Chiến Liên Thành nói: "Quen rồi. Cũng không có chuyện gì."

Nhạc Thiên Tuyết rũ xuống con mắt. Giờ khắc này cũng bắt đầu cảm giác mình thật vô dụng. Lại không giúp được Chiến Liên Thành. Chẳng qua là độc kia đã thấm vào xương muốn như thế nào coi bỏ.

Nàng hiện tại cũng là tìm không thấy biện pháp. Chiến Liên Thành biết rõ tâm tư của nàng. Liền cũng là nói: "Không sao. Không cần lo lắng."

"Ta làm sao sẽ không lo lắng." Đầu Nhạc Thiên Tuyết tựa ở đầu gối của hắn. Nói khẽ. "Người nhưng là phải theo giúp ta cả đời đấy. Ta phải chữa tốt cho người."

Chiến Liên Thành một thời gian cũng là có chút khó chịu. Hắn vốn là không nên yêu một người. Nhưng mà đã yêu. Ngay cả mình cũng không có biện pháp khống chế.

Hắn nói: "Đợi khi tìm được rồi Thời ngọc. Cái kia hết thấy tự nhiên dễ làm rồi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng chính là gật đầu. Cũng không có nói chuyện. Nhưng bây giờ tung tích Thời ngọc vẫn chưa có. Muốn tìm Thời ngọc nói dễ vậy sao. Hơn nữa sau lưng Thời ngọc còn có người đây. Cái kia càng là phiền toái.

Chiến Liên Thành vòng qua phía sau nàng. Cũng không muốn nàng một mực ngồi cạnh. "Đứng dậy đi. Quay về đi ngủ. Bằng không thì người ngày mai sẽ dễ dàng buồn ngủ."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng. Cũng là không biện pháp. Chính là nghe xong Chiến Liên Thành mà nói. Lại là quay về đi ngủ. Chẳng qua là trong nội tâm nàng cũng chính là thế. Cái này nhất định phải đem Chiến Liên Thành cho chữa cho tốt. Vô luận như thế nào.

Không qua mấy ngày. Ngọc Hàn Diệp liền an tĩnh không ít. Không có cái gì mờ ám.

Chẳng qua là ngày hôm đó Chiến Liên Thành ra ngoài. Ngọc Hàn Diệp liền cũng là đi theo. Dây dưa không ngớt. "Nhị hoàng tử. Người đến tốt cùng là đều muốn theo tới khi nào." Hạo Nguyệt đã là vô cùng bất mãn.

Chiến Liên Thành chẳng qua rảnh rồi đi dạo một chút. Làm sao lại có kẻ bám đuôi không ngớt

Ngọc Hàn Diệp căn bản chính là không quản không ngớt. Nói: "Bổn Hoàng tử thật sự muốn gặp chiến Vương gia. Kính xin thông truyền một tiếng. Bổn Hoàng tử có một số việc đều muốn cùng chiến Vương gia nói chuyện." Hạo Nguyệt nhủ mày. Lúc này mới đi nói cho Chiến Liên Thành. "Vương gia. Nhị hoàng tử thật sự là quá phiền toái. Một mực đi theo. Hắn chẳng lẽ không biết Vương gia sẽ không ủng hộ hắn sao."

Chiến Liên Thành lần này đi cũng chỉ là đều muốn mua chút ít đồ chơi nhỏ cho Nhạc Thiên Tuyết. Dù sao Nhạc Thiên Tuyết hiện tại không thể đi ra ngoài. Mà nàng cũng là phát điên nghiên cứu đến phương pháp giải độc xương. Chiến Liên Thành mấy ngày nay nhưng lại buồn bực hừ mắt. Nhạc Thiên Tuyết cũng là không cùng chính mình chơi. Hắn chính là lạnh lùng thân nhiên nói: "Mà thôi. Không cần phải xen vào hắn. Hắn ưa thích đi theo hãy theo."

Hạo Nguyệt lên tiếng. "Vâng." Hạo Nguyệt tự nhiên là mặc kệ Ngọc Hàn Diệp. Hắn đi theo đó cũng là không sao cả.

Sau đó, Chiến Liên Thành chính là đi mua vài thứ tốt. Cái kia đều là hắn tự mình chọn lựa đấy. Ngọc Hàn Diệp vẫn còn đi theo phía sau. Quả thực giống như một con ruồi như vậy. Chiến Liên Thành cũng cảm thấy phiền. Giương tay lên. "Nhị hoàng tử đến tốt cùng là muốn làm cái gì."

Ngọc Hàn Diệp nghe thấy được. Tự nhiên vàng đấy ra người đứng lên đến. "Chiến Vương gia. Người thật là muốn nghe Bổn Hoàng tử nói một câu."

Chiến Liên Thành không có hứng thú. Nói: "Nói thêm câu nữa. Bổn vương liền khoét một khe hở trên miệng của người."

Trong nội tâm Ngọc Hàn Diệp cả kinh. Nhưng lại nghĩ thầm cái này đã có thể sắp thành công. Tự nhiên là không thể vào lúc này buông tha cho. Hắn vẫn là không buông bỏ. Sẽ đem trong tay áo cầm thứ đồ vật xuất ra đến. Nói: "Chiến Vương gia người xem. Đây là Bổn Hoàng tử ngoài ý muốn lấy được một kiện bảo vật. Nghe nói có thể trị bách bệnh. Bổn Hoàng tử đã hỏi rồi. Đây nhất định là đối với chân của người rất có ích. Chiến Vương gia. Bổn Hoàng tử cũng là một lòng vì người a."

Chiến Liên Thành nhìn thoáng qua. Đó là một cái bình nhỏ. Bên trong có dị hương bay ra đến. Hắn ngửi được từng điểm mùi thơm. Cũng là cảm thấy sáng khoái tinh thần. Hắn hơi sững sờ. Thứ này tựa hồ thật sự có điểm tác dụng. Hai chân của hắn tựa hồ thoải mái một chút.

Ngọc Hàn Diệp thấy Chiến Liên Thành không nói lời nào. Liền nói thêm: "Chiến Vương gia. Cái này thực là đồ tốt. Bổn Hoàng tử là thật muốn hợp tác với người. Nên mới liều mạng tìm được thứ này. đều muốn để lại cho chiến Vương gia xin vui lòng nhận cho."

Chiến Liên Thành vốn là không muốn nhận cái ân huệ này. Nhưng mà vừa nghĩ tới Nhạc Thiên Tuyết ngày ấy đỏ mắt vành mắt. Hắn tại sao có thể an tâm đây. Làm sao có thể không suy nghĩ biện pháp đâu. Lần này bất kể là có ích hay vẫn là không dùng được. Hắn cũng muốn thử một lần. Hắn nói: "Hạo Nguyệt. Nhận lấy."

Hắn hãy cảm về lại để cho Nhạc Thiên Tuyết nghiên cứu một phen. Nhìn xem có thể dùng được hay không.

Hạo Nguyệt vốn là có chút lo lắng. Bất quá gặp Chiến Liên Thành tới gần cái kia bình về sau khí sắc cũng không tệ. Cũng không có cái gì khác thường. Nàng lúc này mới thu xuống.

Ngọc Hàn Diệp rất là cao hứng. Vội vàng liền đưa cho Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt tiếp nhận đến. Hỏi: "Đây là vật gì."

"Đây chính là dược liệu quý báu luyện chế mà thành. Chiến Vương Gia nếu không tin. Có thể tìm người xem một chút." Ngọc Hàn Diệp nói ra. Hạo Nguyệt cũng là cẩn thận. Liền đi bình dân y quán làm cho người ta nhìn nhìn. Đại phu cũng là nói không có cái gì. Thứ này nhưng lại là đồ tốt. Lần này, Hạo Nguyệt mới yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 190: Tử Dạ chơi xỏ

Chiến Liên Thành cũng là nhìn thoáng qua. Trong nội tâm ngược lại là có chút hy vọng. Nếu là cái này thật có thể giải độc được, hoặc là giảm bớt, cái kia cũng không tệ.

Ngọc Hàn Diệp thấy Chiến Liên Thành đi rồi, mới tự nhiên nhẹ nhàng thở ra, xem ra lúc này đây hẳn thành công là không thể nghi ngờ.

Hắn tâm tình thật tốt, liền ngâm nga điệu hát dân gian, cao hứng được rồi đi.

Chiến Liên Thành trở lại chiến Vương Phủ, tự nhiên là cầm lấy cái kia bình đi cho Nhạc Thiên Tuyết nhìn.

Nhạc Thiên Tuyết đang vui đầu vào luyện dược, qua một lát mới đi nhìn Chiến Liên Thành.

Nàng nhìn dược liệu bên trong bình. Rồi nói: "Cái này cũng không tệ, có lẽ đối với chân của chàng cũng có chậm rãi tác dụng, bất quá công hiệu cũng không phải rất lớn."

Chiến Liên Thành nghe thấy có tác dụng, trong lòng cũng là cao hứng. "Tác dụng không lớn. Cái kia thử một lần cũng là tốt, sống lâu thêm vài năm, nàng ngược lại có thêm thời gian có thể suy nghĩ nhiều biện pháp."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu, cũng cảm thấy như vậy, liền để cho Chiến Liên Thành mang theo cái kia bình.

Chiến Liên Thành sau đó chính là nói: "Đúng rồi. Lúc trước chúng ta lấy được cái kia cây quạt, ta dùng bỏ câu đưa tin hỏi thăm sư phụ. Sư phụ quả nhiên là nói, cái này cây quạt chính là chúng ta muốn tìm."

"Chính là nó. Không thể tưởng được lão Hoàng Đế đem trọng yếu như vậy cây quạt giấu trên người mẹ ta." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Mất công Trí đại sư còn liều mạng muốn tìm, thiếu chút nữa còn mất cả mạng nữa nha."

Chiến Liên Thành nói: "Đoán chừng Trí đại sư cũng là không nghĩ đến thi thể mẹ nàng lại có thể bị trộm đi, cũng không nghĩ đến lão Hoàng Đế sẽ đem cây quạt giấu ở trong hoàng lăng. Thường thường cái địa phương càng nguy hiểm lại càng chính là nơi cất chứa tốt."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười. "Vậy bây giờ chúng ta đã tìm được cây quạt, cái kia tông quyền lại là như thế nào cho phải."

Chiến Liên Thành cũng là có chút điểm chần chờ. Hắn tìm lâu như vậy, vẫn là không có tìm được cái kia tông quyền.

Nếu như tông quyền tìm không thấy. Cái này cây quạt giống như cũng không có cái gì tác dụng đấy.

Sau đó, Chiến Liên Thành chính là nói: "Không ngại. Cây quạt cùng tông quyền muốn cùng một chỗ mới có tác dụng, coi như là người khác có được, cũng giống nhau vô dụng, chúng ta cũng không cần sợ hãi."

Nhạc Thiên Tuyết nâng má. Lên đường: "Ta chỉ là hiếu kỳ, cái kia âm binh có phải thật vậy hay không, hay là cái gì cũng không phải."

Chiến Liên Thành ừ một tiếng. Nói ra: "Không bỏ qua. Liên sư phụ ta đó cũng nói không rõ. Đúng rồi, mấy ngày nay nàng xem Ân Tô Tô có cái gì kỳ quái không?"

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Gần nhất nàng cũng là có ý đề phòng cùng quan sát. Đã nói: "Ta ngược lại là cảm thấy không có, Tô Tô không có cái gì khác thường. Có đôi khi sẽ ra ngoài, hơn nữa nàng biết được tin tức gì, cũng sẽ nói cho ta biết."

"Nàng ta nói cho nàng, nhưng lại không có tin tức trọng yếu gì có thể dùng được." Chiến Liên Thành hỏi.

"Cái này... Cái này ngược lại là nói không rõ, Nàng nói với ta có tin tức Điều gia, Nàng bảo ta cùng đi tìm người." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Nếu là tề tụ đủ tứ đại gia tộc, cái kia lật đổ Ngọc thị hẳn là ở trong tầm tay rồi."

Chiến Liên Thành nói: "Nàng là nói như vậy."

"Đúng vậy a." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Bất quá ngay cả người cũng không biết Điều gia tin tức. Nàng lại biết, tin tức của nàng cũng là quá linh thông rồi."

"Thứ nhất, có thể là nàng ta lừa gạt nàng. Thứ hai, cái kia là sự thật, bất quá Điều gia bên kia ta tự có sắp xếp, Nàng không cần nhúng tay, hơn nữa tứ đại gia tộc này mặc dù là thuận phục tiên triều đấy, nhưng cũng chỉ là có tất cả tư chức kia, có thể sử dụng. Cũng không phải được tứ đại gia tộc trợ giúp là có thể được thiên hạ. Nàng có thể hiểu như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong. Cũng là hiểu ý tứ này.

Nàng nói: "Đây chỉ là phụ trợ. Nếu không phải có một cái minh quân, đó cũng là vô dụng."

Chiến Liên Thành gật gật đầu. "Chính là như vậy. Cho nên chúng ta có thể không dựa vào tứ đại gia tộc cũng được, tất nhiên dù sao có so với không thì vẫn tốt hơn. Nhưng mà tứ đại gia tộc nếu là có một phương làm ác, vậy cũng là không được. Nhan gia sẽ làm cho dân chúng lâm than. Mà người Vạn gia hòa được lại là uy lực vô cùng. Điều gia binh khí nếu như chế tạo ra tà khí, biết được thôn phệ người tâm trí. Viên gia càng là không cần phải nói rồi, sửa thiên mệnh. Ảnh hưởng thật lớn."

Nhạc Thiên Tuyết tâm tình có chút trầm trọng. Nói: "Cái kia nếu như ân Tô Tô thật là có khác thường. Cái kia thật đúng là nguy rồi."

Chiến Liên Thành đã nói: "Cho nên bây giờ còn không có xác định rõ. Ngàn vạn không thể để cho đồng tiền rơi vào Ân Tô Tô trong tay, bằng không thì thật sự sẽ tai họa vô cùng."

Nhạc Thiên Tuyết vốn là cảm thấy Chiến Liên Thành lòng nghi ngờ quá nặng đi. Nhưng bây giờ nghe nói như vậy, cái kia hoàn toàn chính xác như vậy. Nếu Ân Tô Tô thật là rắp tâm bất lương, đồng tiền rơi vào trong tay nàng, cái kia quả nhiên là một chuyện xấu.

Nàng nhẹ gật đầu. "Được rồi. Vậy lại quan sát một chút, dù sao việc này cũng không vội."

Chiến Liên Thành sờ lên đầu của nàng. Hỏi: "Việc này không phải gấp, nhưng nàng phủ tướng quân sự tình gấp à."

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Chàng là muốn cho ta phủ tướng quân sửa lại án xử sai."

Hắn ừ một tiếng. "Dù sao ta nhưng là phải nở mày nở mặt lấy nàng."

Hơn nữa về phần Nhạc Hòa khẳng định là phải trả hắn một cái trong sạch đấy. Không thể tự nhiên công lưng gánh một cái danh phản loạn được.

Nhạc Thiên Tuyết liền trầm ngâm một chút. Sau đó nói: "Ta ngược lại là không sao cả, dù sao đây cũng là chuyện tình của riêng hai ta, không cần thiết để cho ngoại nhân biết rõ. Mà cha ta... Ta cảm thấy được cha ta chuyện này không cần quá vội. Hiện tại lão Hoàng Đế đại khái đoán được là ta cứu đi Nhan Thủy Liên, trong nội tâm nhất định là hận đến chết được, thời điểm này không tốt lại đi gây với hắn."

Chiến Liên Thành cũng là nghĩ như vậy, có thể là sợ nàng sẽ chú ý mà thôi.

Bây giờ nghe nàng vừa nói như vậy. Trong nội tâm ngược lại là an tâm rất nhiều.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này liền rũ xuống con mắt. Lại là nghĩ sâu xa thoáng một phát. Nói: "Chẳng qua là không biết Thánh nguyệt quận chúa ở nơi nào đây. Thật sự là đáng ghét."

Chiến Liên Thành nói: "Lão Hoàng Đế nhất định là đem nàng ẩn núp hảo hảo đấy, đây chính là tiền đặt cược lớn nhất của hắn."

Có được nhất mạch Thánh Nguyệt, quả thực chính là như hổ thêm cánh, dù sao Thánh nguyệt Nhất Mạch là có Thần lực, bảo vệ quốc thái dân an, vận mệnh quốc gia hưng thịnh.

Vừa nói như vậy. Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm càng không ngọn nguồn rồi, muốn tìm một người bị giấu đi là một việc cỡ nào khó khăn sự tình a.

Cũng chính là như vậy trì hoãn chậm trễ. Nhạc Thiên Tuyết lại tâm niệm muốn đi chế thuốc, Chiến Liên Thành thấy nàng cái này bộ dạng si mê, cũng là không biện pháp, để cho nàng đi.

Mà biên cảnh thế cục đã là ổn định xuống. Đã có Giao Kiêu mang binh, Lương Tấn quốc tạm thời cũng không dám tiến công. Hai nước liền cũng là giằng co lấy.

Không qua vài ngày, Từ Dạ Đế quân liền phái sứ giả đến, nói muốn nghị hòa.

Lão Hoàng Đế thiếu chút nữa là cao hứng chết, cái này Từ Dạ luôn luôn sẽ không dễ dàng dừng tay đấy. Hiện tại hắn lại muốn nghị hòa.

Nếu như còn như vậy chiến tranh nữa, Thiên Long quốc nhất định là không chịu nổi đấy. Dù sao Lương Tấn quốc hiện tại tuy rằng tiến công không được, nhưng mà khó bảo toàn Mục Quốc sẽ phải binh song mặt giáp công. Đến lúc đó Chiến Liên Thành lại không chịu xuất binh, ngày đó Thiên Long quốc sẽ không giữ được.

Lão Hoàng Đế không biết Từ Dạ có phải hay không nói thật. Nhưng cũng là đồng ý xuống, mà Từ Dạ cũng là không mang theo người nào tiến vào Thiên Long quốc Kinh Thành. Chỉ dẫn theo mười hai cái nhạc cơ theo bên mình.

Tất cả mọi người nói Từ Dạ không chỉ có là bạo quân, mà còn là một kẻ háo sắc.

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ, Từ Dạ này không phải đồ háo sắc, Cái kia mười hai nhạc cơ so ra còn hơn một nghìn binh sĩ. Bàn cờ này Từ Dạ vậy coi như đánh không sai a.

Từ Dạ cái này đến Kinh Thành, tướng mạo tự nhiên là mê đảo một mảnh thiếu nữ.

Cái này còn có mười hai nhạc cơ đi theo, khí thế nhưng là rất lợi hại, trước đó lần thứ nhất Từ Dạ là bí mật đến đấy. Bất quá hắn tại Dạ Thành lộ mặt, có chút nữ tử may mắn thấy hắn, đây chính là bao nhiêu người nhớ kỹ nha. Trong kinh thành cũng là có không ít người thịnh truyền Từ Dạ đẹp như tiên nữ, nếu gặp mặt một mặt lần, nhất định trầm luân.

Các nàng vẫn luôn muốn gặp được dung nhan của Từ Dạ, ngóng trông không biết lúc nào có thể gặp mặt một lần, không thể tưởng được hiện tại cơ hội liền đến.

Từ Dạ cũng là nghênh ngang ngồi trong xe ngựa, xe ngựa kia hết lần này tới lần khác vẫn chỉ có lụa mỏng che, có thể trông thấy bóng dáng của hắn. Liền bởi vì lúc trước trên phố có đồn đại, nên hôm nay đặc biệt nhiều người đến nhìn cái này Từ Dạ Đế quân vào kinh a.

Mà Ngọc Chi Dương phụng mệnh đến tiếp đãi Từ Dạ. Hắn dung mạo cũng là không kém, trên đường cũng là có không ít nữ tử dõi theo hắn nhìn.

Hai người này gặp mặt. Ngọc dừng lại dương liền chấp tay nói: "Bái kiến Từ Dạ Đế quân. Ta là Thiên Long quốc Tam hoàng tử, hôm nay cố ý đến tiếp đãi Từ Dạ Đế quân."

Từ Dạ kia thanh âm mềm nhũn liền truyền ra đến. "Làm sao lại phái người đến. Bọn quân như vậy có thành ý đến Thiên Long. Thiên Long lão đầu từ không đến tiếp đãi bọn quân, xem bọn quân trở thành cái gì rồi, hiện tại bọn quân muốn nghị hòa, chẳng lẽ là xin Thiên Long quốc người à."

Ngọc dừng lại dương sắc mặt có chút cứng ngắt. Nói: "Phụ hoàng thân thể không khỏe. Lúc này mới không thể đến tiếp đãi Từ Dạ Đế quân, mong được tha thứ."

Nhưng Từ Dạ căn bản là không để ý tới. Hừ một tiếng. "Hắn không đến. Vậy các người Thiên Long quốc Chiến người thọt kia cũng có thể đến mà. Thật coi bọn quân tốt như vậy khi dễ. Tùy tiện tìm người liền đến tiếp bọn quân. Cũng không có dễ dàng như vậy đâu, trừ phi là để cho cái kia Chiến người thọt đến tiếp bọn quân."

Trong chốc lát, Ngọc Chi Dương liền đen mặt. Từ Dạ này tính khí thật đúng là lớn a, rõ ràng còn muốn Chiến Liên Thành đến tiếp.

Nếu là những người khác, Ngọc Chi Dương còn không cảm thấy cái gì, nhưng mà Chiến Liên Thành này lại nổi danh tính khí lớn a, băng lãnh lạnh lùng, cũng không coi ai ra gì, cùng Từ Dạ là cùng một loại người.

Hai người kia đụng nhau, nhất định là động tĩnh rất lớn.

Ngọc Chi Dương nói: "Chiến Vương gia nhất định là không đến đấy, Từ Dạ Đế quân hay vẫn là cùng ta rời đi."

"Hắn không đến. Bọn quân sẽ không đi." Từ Dạ nói.

Ngọc Chi Dương cau mày, đã rất bất mãn rồi.

"Từ Dạ Đế quân cái này là muốn đến nghị hòa, hay chỉ là muốn đến nháo sự a." Ngọc Chi Dương cũng là không khách khí nữa. Dù sao nhiều như vậy dân chúng nhìn, uy nghiêm Thiên Long quốc chính là không thể mất đi đấy.

Từ Dạ xùy cười một tiếng. Tiếng cười kia tựa hồ cũng có một loại sức quyến rũ. Làm cho người ta hướng tới.

Hắn nói: "Bọn quân coi như là thật sự đến nháo sự vậy thì thế nào. Ngọc Chi Dương, người thì tính là cái rể hành gì. Rõ ràng còn dám cùng bọn quân nói loại lời này."

Hắn một cái mắt hứng, những cái kia nhạc cơ kia cũng sẽ không vui theo.

Chủ tử của các nàng mắt hứng, các nàng cũng sẽ không cho Ngọc Chi Dương sắc mặt tốt.

Các nàng đều đã muốn ra tay, thế nhưng là Từ Dạ không phân phó xuống, các nàng tự nhiên sẽ không lộn xộn.

Ngọc Chi Dương cảm nhận được sát khí, cũng là có chút điểm cảnh giác, ở chỗ này đánh đập tàn nhẫn. Từ Dạ hoàn toàn làm được, hơn nữa ở Dạ Thành đã từng giao thủ rồi, hắn biết rõ Từ Dạ tuyệt không phải dễ dàng đối phó.

Hắn cũng chỉ phải nói: "Từ Dạ Đế quân. Chiến Vương gia chắc là sẽ không đến đấy, nếu như Từ Dạ Đế quân không chịu đi, vậy liền ở lại nơi đây a."

Đây cũng đáng giận, Ngọc Chi Dương cũng là nhịn không được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Vui buồn nảy sinh

Từ Dạ liền lạnh mặt. Tay của hắn có chút nâng lên, nếu là có thể, Hắn thật là muốn ở nơi đây giết chết Ngọc Chi Dương.

Hắn thế nhưng biết rõ, là Ngọc Chi Dương giết đi Nhạc Thiên Tuyết. Hiện tại hắn phải đau khổ nhẫn nại lắm mới khiến chính mình không hạ thủ với Ngọc Chi Dương.

Bảo hắn giết Ngọc Chi Dương, chỉ bằng trước đi tìm Chiến Liên Thành tính sổ a

Từ Dạ hừ một tiếng. Cái này nói ra: "Bồn quân mới không lại ở lại chỗ này. Đi! Đi tìm Chiến người thọt."

Phu xe kia nghe thấy được chỉ lệnh. Liền giương lên cây roi, muốn đánh xe rời đi.

Ngọc Chi Dương nhủ mảy. Như vậy xem ra, Từ Dạ hình như là cố ý muốn tìm Chiến Liên Thành gây phiền toái.

Tại Dạ Thành thời điểm, hai người liền đã giao thủ rồi. hơn nữa Chiến Liên Thành cuối cùng còn đem Nhạc Thiên Tuyết cứu trở về. Chẳng lẽ Từ Dạ cũng bởi vì như vậy đã ghi hận trong lòng rồi.

Nghĩ như vậy, đội xe Từ Dạ kia đã là đi xa. Mười hai nhạc cơ kia từng cái đều là tròng mắt liếc hắn một cái, giống như thực đem hắn trở thành cừu nhân.

Ngọc Chi Dương không khỏi buồn bực, đi nghị hòa còn mang theo nhiều mỹ nữ như vậy, Từ Dạ coi như là người thứ nhất a.

Từ Dạ cái này đã đến trước Chiến Vương Phủ, đó cũng có thật nhiều dân chúng đi theo đến., bọn họ đều là muốn xem náo nhiệt, dù sao hai đại mỹ nam giằng co, ai không muốn nhìn thấy cái vụ rầm rộ này đây.

Mà Chiến Vương Phủ có nhiều thị vệ gác cổng, đối mặt với người đến bất thiện Từ Dạ, vẫn là mặt không biểu tình, hơn nữa cũng không đi thông truyền.

"Các người đi gọi chiến người thọt ra đây." Từ Dạ trong xe ngựa nói ra.

Từ Dạ đến đây, Chiến Vương Phủ nhất định đã sớm thu được một chút tin tức. Lúc này, Hạo Nguyệt liền cũng đã đi ra đến, trông thấy bóng dáng Từ Dạ. Liền cao giọng nói: "Từ Dạ, Vương gia chúng ta không tiếp khách, vẫn là mời trở về đi."

Từ Dạ cái này khiêu mi."Không tiếp khách. Ha ha. Đây là do thương tâm gần chết, hay vẫn là không mặt mũi gặp người rồi. Liền nữ nhân nhà mình cũng không bảo vệ được, bây giờ còn không gặp bồn quân giải thích rõ ràng, cũng không dễ dàng như vậy đâu."

Hạo Nguyệt nhủ mảy. Xem ra Từ Dạ là nói về Nhạc Thiên Tuyết.

Mà nàng không biết, tại sao Từ Dạ sẽ vì Nhạc Thiên Tuyết mà đến đập phá. Từ Dạ luôn luôn tàn bạo, liên phụ thân của mình đều có thể giết. Hiện tại lại quan tâm đến một nữ nhân đến, cái này chỉ sợ là tùy tiện tìm lấy cớ a.

Hạo Nguyệt cũng liền không khách khí. Nói: "Vương gia như thế nào, cùng người không quan hệ. Mời đi a."

Nàng vung tay lên, chính là đi vào. Mà những thị vệ kia cũng liền đóng cửa.

Từ Dạ lúc này liền nổi giận, muốn muốn ngăn cản chính mình.

Hắn hừ một tiếng, mười hai nhạc cơ kia dĩ nhiên là lấy nhạc khí trong tay mình khảy đàn lên. sóng âm kia lập tức đem động tác thị vệ khống chế lại.

Vốn công lực các nhạc cơ này cũng không phải rất sâu, nhưng liên hợp với nhau cái này liền không giống nhau, đây quả thực là Ma Âm

Hạo Nguyệt cũng là vội vàng vận công ngăn cản. Nhưng vẫn cảm thấy ngực khó chịu, một ngụm máu tươi cũng sắp muốn nôn ra.

Mà lúc này, Chiến trong vương phủ liền truyền ra một hồi tiếng tiêu, đem một hồi Ma Âm kia ngăn chặn lại.

Mười hai nhạc cơ nhìn thấy vậy, cũng là hoảng hồn. Vội vàng định thần lại dùng nội lực khảy đàn. Nếu không kháng nổi tiếng tiêu này, chính các nàng sẽ chết.

Như vậy đến một hồi, mười hai nhạc cơ cũng không chiếm được một điểm tiện nghi.

Mà lúc này, tiếng tiêu kia vốn là bình thân dịu dàng ngoan ngoãn đấy, nhưng bỗng nhiên lại thay đổi hoàn toàn, trở nên lảng lẽ ác liệt vô cùng.

Mặc dù là không chói tai, nhưng mà mỗi người nghe xong, đều cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Dân chúng cũng là vội vàng che lỗ tai, cảm thấy khó chịu, mọi người đã bỏ đi hơn phân nửa.

Từ Dạ lúc này thời điểm liền nói một câu: "Chiến người thọt, không thể tượng được người cũng có cái năng lực này."

Sau khi nói xong, trong xe ngựa cũng bỗng nhiên nhảy ra một tiếng dây cung âm hưởng.

Xe ngựa màn lụa tất cả đều bị dương đứng dậy, hắn lười biếng ngồi trong xe ngựa, dân chúng không bỏ đi lúc này tròn mắt nhìn dung nhan kia, ngược lại rút một cái hơi lạnh.

Cái kia quả nhiên chính là khuynh thành tuyệt sắc.

Sau đó. Từ Dạ đem cái kia tiếng tiêu đề xuống, hơn nữa có mười hai nhạc cơ kia hộ tống. Hắn đối phó Chiến Liên Thành cũng không phải chuyện khó khăn gì rồi.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên người Hạo Nguyệt. Khẽ cười một tiếng. "Vậy thì trước lấy nguoi đến để khai đao a, trăm cái thuộc hạ chết tiết này, cũng sánh không bằng cái mạng của nàng."

Hạo Nguyệt trong nội tâm cả kinh, cảm nhận được một hồi cảm giác áp bách.

Nàng nói: "Mơ tưởng."

Nhưng mà nội lực Từ Dạ đã biến thành lưỡi đao tập kích đến, Hạo Nguyệt vội vàng rút kiếm, động tác ngược lại là nước chảy mây trôi, đem lưỡi đao từng cái ngăn lại.

Từ Dạ nhìn thấy vậy, khóe miệng có chút quyến rũ ra. "Một bên dùng nội lực chống cự Ma Âm, một bên né tránh lưỡi đao của bốn quân, nguoi cũng không tệ, Chiến nguoi thọt cũng là có được một nguoi tốt a."

Bất quá vậy thì thế nào đây, hắn vẫn là muốn giết đấy.

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, lại phát động ra hơn mười đạo lưỡi đao đi ra ngoài.

Hạo Nguyệt sắc mặt xanh trắng, trên người cũng có không ít vết cắt.

Một bóng nguoi hiện lên, thay Hạo Nguyệt ngăn được không ít lưỡi đao.

"Hạo Nguyệt, Nguoi không sao chứ." Truy Tinh khoan thai đến trễ, đã có điểm hối hận. Cái này Từ Dạ lợi hại như vậy, Hạo Nguyệt có thể ngăn cản đến bây giờ, đã rất không dễ dàng.

Thế nhưng là Hạo Nguyệt quật cường lắc đầu. Nói: "Ta... Ta không có việc gì."

Nhưng mà nàng vừa nói xong. Khóe miệng đã có vết máu tràn ra, Nàng cũng là bị nội thương rồi.

Truy Tinh cau mày, xem ra Từ Dạ đích thật rất khó đối phó.

Từ Dạ dừng tay lại, lại nhiều thêm một nguoi đến trợ giúp. Nhưng lại Chiến nguoi thọt chính là không xuất hiện, cái này tính là cái gì đây.

Hắn hừ một tiếng. Nói: "Các nguoi ngược lại là một đôi a Bốn quân liền đem bốn nguoi đều giết, cho các nguoi làm đôi uyên ương bỏ mạng a."

Lúc này, Từ Dạ thoảng cái liền nhảy ra ngoài, trong tay dây cung tuyến cũng bắn ra một cái, Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh vội vàng cầm kiếm chống đỡ.

Chẳng qua là trong lúc này Từ Dạ dùng lực lợi hại hơn, bốn hắn liền bị áp đảo xuống, đã cảm thấy tay đều nhanh muốn tàn phế.

Từ Dạ ra tay càng tàn nhẫn, nhưng lại không lập tức đem nguoi giết, hắn ưa thích chậm rãi chơi đùa.

Ở đó có ít nguoi xem được, thấy Từ Dạ như vậy thật khiến nguoi sợ hãi.

Hạo Nguyệt hai nguoi liền tiếp lui về phía sau, Từ Dạ thật sự là quá áp bức, cái này giống như là không pháp chống đỡ được rồi.

Không phải tựa hồ, mà thật sự là không ngăn được rồi.

Ngay tại thời điểm Từ Dạ muốn hạ thủ, hai mũi ám khí liền bắn đến, đem công kích của Từ Dạ ngăn lại.

Cửa Chiến Vương Phủ cũng lập tức đóng lại một lần nữa, không ai biết bên trong phát sinh cái gì.

Mười hai nhạc cơ đều là kinh ngạc, muốn xông vào, thế nhưng chỉ cần khẽ đến gần, liền bị một cỗ nội lực bắn cho trở về.

Mà ở trong tiền viện, Chiến Liên Thành đứng ở hành lang, cầm ngọc tiêu trong tay, lạnh lùng nhìn Từ Dạ.

Từ Dạ tay chậm rãi buông. Xùy cười một tiếng. "Nhé. Chiến nguoi thọt, Nguoi rút cuộc cũng ra, chờ nguoi thật lâu rồi a."

Chiến Liên Thành nói: "Nguoi đến làm cái gì."

Cái này nghị hòa liền nghị hòa, hết lần này tới lần khác còn đến đây quấy rối, thật coi Chiến Vương Phủ hắn dễ khi dễ.

Từ Dạ phong tình vạn chủng cười. Nói: "Đến làm cái gì, đến tìm nguoi tính sổ a, vì tiểu mỹ nhân của ta mà tính sổ."

Cái này vừa dứt lời. Hắn chính là đột nhiên xuất kích.

Chiến Liên Thành ở trong Chiến vương phủ, hoàn toàn không sợ bị người nhìn thấy bí mật của mình. Hắn cùng với Tử Dạ so qua hai chiêu, động tác kia là cực nhanh, cơ hồ là không một chút khe hở nào, chỉ cần một người trong đó theo không kịp, kia nhất định liền chỉ có một con đường chết rồi.

Một trận chiến như vậy, nhánh cây trong tiền viện kia đều bị lắc lư đến lợi hại.

Hai người sau khi tách ra, Tử Dạ hé mắt. công lực Chiến Liên Thành lại có chỗ tiến bộ. Hơn nữa động tác cũng là nhanh không ít đây.

Bất quá cái này thì như thế nào đây, mỹ nhân của hắn lại bị chịu khổ dưới độc thủ của người, Hắn vô luận như thế nào đều nuốt không trôi con giận này.

"Tử Dạ. Ngươi còn muốn nào đến khi nào." Chiến Liên Thành hỏi.

Tử Dạ liền hừ một tiếng."Nào thì sao, chẳng lẽ ngươi còn có thể giết ta. Ta liền nhìn xem, Ngươi có hay không bản lĩnh giết ta."

Chiến Liên Thành cũng không biết hắn là đến nào cái gì, nếu thật sự là vì Nhạc Thiên Tuyết, vậy hắn càng không có khả năng nói chân tướng cho Tử Dạ biết, vạn nhất hắn đến để cướp người thì phiền toái rồi.

Hắn nói: "Ngươi cứ ở đây mà nào, vậy đừng trách ta vô tình."

Đối phó với Tử Dạ quả thật không tầm thường, vừa ra tay, liền Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh cũng cảm thấy hoa mắt hỗn loạn nhìn không rõ lắm.

Hạo Nguyệt che ngực, thiếu chút nữa là khó có thể thở được rồi.

Truy Tinh đem Hạo Nguyệt đỡ. Nói: "Không biết Vương gia có thể đánh thắng hay không đây."

Hạo Nguyệt cũng là thần sắc ngưng trọng. Nói: "Vương gia nhất định có thể, Tử Dạ này coi như là bản lĩnh lớn hơn nữa, Vương gia vẫn nhất định có thể đánh thắng đấy."

Là thuộc hạ hợp cách, Hạo Nguyệt vô điều kiện tin tưởng Chiến Liên Thành.

Hai người càng đấu càng khó phân thắng bại, nhưng ngay lúc này, lại có một bóng dáng xinh đẹp đi ra đến. Hỏi: "Chiến Liên Thành đâu, mới vừa rồi còn nói làm bánh ngọt cho ta. Người đâu, Ta đều nhanh chết đói rồi a."

Hai người kia động tác đồng dạng là sửng sờ, rơi xuống mặt đất liền nhìn sang.

Nhạc Thiên Tuyết vượt cái bụng đã đói đến dẹp dẹp của mình. Nàng có chút không vui, Nàng bận rộn cả buổi sáng, đang chờ ăn cái gì đây. Chiến Liên Thành ngược lại đáng khen a, đã đáp ứng mình nhưng lại không thấy người đâu.

Hỏi ra thế mới biết Chiến Liên Thành đến cửa ra vào bên này, Nàng liền tìm đến, vừa muốn mở miệng mắng, đã nhìn thấy Tử Dạ.

Nàng cũng là ngơ ngẩn, Tử Dạ làm sao sẽ đến đây.

Tử Dạ lúc này nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết, lại nhìn thấy bóng dáng nàng trên mặt đất, lúc này mới tin tưởng Nhạc Thiên Tuyết còn sống. Hắn cao hứng được cười ra tiếng. Nói: "Tiểu mỹ nhân, thật tốt quá, Ngươi còn êm đẹp đây, nhanh đến cho ta nhìn xem."

Nhạc Thiên Tuyết ngẩn người, không phản ứng kịp.

Tử Dạ thấy nàng không đến, vậy chính mình liền đi qua.

Chiến Liên Thành dĩ nhiên là nhanh chóng ngăn hắn lại. Ánh mắt mang theo điểm uy hiếp."Ngươi cái này là muốn chết."

"Ngươi mới tìm chết." Tử Dạ nói."Tiểu mỹ nhân rõ ràng không sợ tình gì, Ngươi rõ ràng không cho nàng đi gặp ta."

"Nàng cùng ngươi có quan hệ gì, liền nhất định phải đi gặp ngươi." Chiến Liên Thành nói. Đồng dạng là mất hứng.

Chiến Liên Thành thuận tay liền lôi kéo tay Nhạc Thiên Tuyết. Tử Dạ đã nhìn thấy, chỉ sợ Tử Dạ sẽ quán quít lấy lấy thôi, nếu là có thể, Hắn thật muốn quét Tử Dạ đi ra.

Tử Dạ vội vàng níu lại tay kia của Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "Làm sao, chẳng lẽ cùng ngươi liền có quan hệ, ở trong này la ó lắm điều, Ngươi da mặt cũng quá dày a, Tiểu mỹ nhân có muốn gặp ta không, là ngươi có thể quyết định được à."

Chiến Liên Thành cũng là nóng nảy rồi. Nói: "Tự nhiên. Nàng là người của ta, dĩ nhiên Ta có quyền làm chủ."

Tử Dạ ánh mắt lạnh lẽo. kéo lên tay áo của Nhạc Thiên Tuyết. Thấy thủ cung sa kia vẫn còn hảo hảo đấy. Hắn nói: "Cái gì người của ngươi, Ngươi tiết kiệm một chút đi."

"Chúng ta đã ở trước mặt Bồ Tát đồng ý kết làm phu thê, điểm ấy việc nhỏ, Ta không muốn cùng ngươi cãi lộn." Chiến Liên Thành nói.

"Thật sự." Từ Dạ không thể tin được. "Tiểu mỹ nhân. Ngươi thật sự gả cho hắn rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Đem Nàng chiếm thành của mình

Nàng cau mày. Đối với Từ Dạ nói. "Cái này tựa hồ cùng ngươi không có nửa điểm quan hệ a. Ngươi đến chiến Vương Phủ nào cái gì, hiện tại huyện nào đến Chiến Liên Thành đều không làm bánh ngọt cho ta ăn."

Nhạc Thiên Tuyết đó cũng là rất bất mãn.

Từ Dạ sững sờ, cơ hồ là khóc không ra nước mắt. Nàng kia thế nhưng như vậy che chở phu quân của mình rồi, thái độ như vậy đối với hắn nói chuyện đây.

Nhưng mà hắn cũng là đã quên, Nhạc Thiên Tuyết từ đầu đến cuối vẫn luôn khá nóng nảy đối với hắn, hiện tại Từ Dạ tự thương tự cảm kích thật là có chút quá.

Mà Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh càng thêm kinh ngạc. Không nghĩ đến Chiến Liên Thành cùng Nhạc Thiên Tuyết xem như đã kết làm phu thê rồi, nhưng lại không có vợ chồng chi thực a.

Truy Tinh cũng là sợ hãi thán phục, Vương gia của bọn hắn quả nhiên là lực không thể chống đỡ tốt a, cái này đều có thể nhận được.

Nhưng mà sau đó Chiến Liên Thành chính là nói: "Mời hắn đi ra ngoài."

Từ Dạ lại chết cũng không chịu đi, liền lôi kéo tay Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "Ta đi cái gì. Ta không đi."

Nhạc Thiên Tuyết đều muốn hắt tay của hắn ra, nhưng cũng là không thể, Nàng có chút mệt mỏi rồi. "Ngươi đến tốt cùng là muốn làm gì, đến nghị hòa liền nghị hòa chứ sao, đến Chiến Vương Phủ nào là có ý gì a."

Nàng biết rõ Từ Dạ sẽ không xuất thủ, dù sao hắn đã biết tầng quan hệ của nàng và Trí Đại sư rồi. Tính ra thì, Từ Dạ vẫn là nửa cái sư huynh của nàng đây.

Từ Dạ hừ một tiếng. Nói: "Ai nói ta nghĩ muốn nghị hòa, đây chẳng qua là viện cơ muốn đến Kinh Thành, ngày nào đó giết Long lão đầu đó thôi, bắt quá bây giờ nhìn thấy ngươi mạnh khỏe, Ta ngược lại có thể không giết hắn."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, không nghĩ đến Từ Dạ là vì mình mà đến báo thù đây.

Bắt quá đây cũng chỉ là Từ Dạ thuận miệng nói, Nàng cũng là không lo thực.

Nhưng mà Chiến Liên Thành nghe thấy một câu nói kia thế nhưng là ghen tuông đại phát. Nói: "Thật sự là nói hươu nói vượn, không nên ở trước mặt nàng nói những lời này. Ngươi cho mình là ai a."

Từ Dạ đã nhận không nổi rồi. Nói: "Ta là ai. Ta là ai mắc mớ gì tới ngươi, Ta liền cứ thích nói đấy. Ngươi còn có thể phong bế miệng của ta được sao, Ta cứ nói đấy. Tiểu mỹ nhân, Ngươi hãy đi theo ta đi. Miễn cho ở lại Thiên Long này đây bị khinh bỉ, trở về Lương Tấn quốc, không một người nào dám đã thương ngươi, cũng tránh ở chỗ này thường xuyên bị khinh bỉ."

Nhạc Thiên Tuyết đây cũng là bất đắc dĩ. Nói: "Ta trở về Lương Tấn quốc của ngươi làm gì, vậy..."

Chiến Liên Thành tiếp lời nói: "Nghe thấy được không, Nàng không trở về với ngươi, Ngươi đi nhanh lên, bằng không thì ta sẽ xuất thủ."

"Đến a. Ta còn sợ ngươi. " Từ Dạ ngửa đầu, bộ dáng kia cũng là kiêu ngạo.

Hắn trước giờ liền không sợ qua ai, hiện tại Chiến Liên Thành nghĩ muốn hù dọa hắn, cái này là không có khả năng.

Những người khác càng là trợn mắt há hốc mồm, cái này tính là cái gì a, làm sao lại nhao nhao thành như vậy.

Cái này căn bản là hai cái đại nam nhân ghen tuông cãi lộn. Ngày thường Chiến Liên Thành chỉ cần tâm tình khó chịu, nhất định sẽ liền ra tay rồi. Làm sao lại giống như bây giờ cãi nhau đây, nhốn nháo một hồi cũng không xuất ra cái gì a.

Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết vội vàng đem hai người đẩy ra. Nàng liền đối với Từ Dạ nói: "Trí đại sư có đi theo ngươi đến hay không."

Từ Dạ đắc ý lờm Chiến Liên Thành, xem đi, tiểu mỹ nhân bây giờ là cùng hần nói chuyện đấy.

Chiến Liên Thành nắm chặt nắm đấm, Hần cảm thấy cái tướng mạo này của Từ Dạ thật đáng giận a, Hần nhất định không thể không thu thập.

"Hần đại nạn không chết, bất quá nội lực tiêu hao nhiều, còn phải tĩnh dưỡng thêm, hần cũng rất lo lắng cho ngươi. Hiện tại ngươi không có chuyện gì, Ta đây cũng có thể nói cho hần không cần lo lắng rồi." Từ Dạ nói.

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, cũng là nhẹ nhàng thở ra. Xem ra Trí đại sư còn phải tĩnh dưỡng một đoạn thời gian nữa mới được a.

Nàng đã nói: "Đội thời điểm ngươi đi, Ta liền cho ngươi một cái đan dược, Ngươi lấy về cho Trí đại sư a, thuận tiện nói cho hần biết, cây quạt kia chúng ta đã tìm được."

Từ Dạ nghe chỉ là truyền lời, vốn cũng là không có chú ý. Bất quá là qua một lát hần liền phản ứng đến, hần hỏi: "Ngươi nói cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta đã tìm được cây quạt kia, Ngươi bảo Trí đại sư không cần lại đi tìm nữa, không cần lo lắng cái gì nữa."

Từ Dạ xùy cười một tiếng, bộ dáng kia lại là khuyh thành. Hần nói: "Thật không nghĩ tới a, Hần tìm hơn nửa đời người rồi, liền bóng dáng đều không nhìn thấy. Bây giờ lại bị các ngươi tìm được, Hần đoán chừng cũng là bị tức chết."

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Cái này không coi vào đâu, chúng ta vẫn không có tin tức Tông Quyền."

Từ Dạ gật gật đầu. Thần sắc cũng là ngưng trọng lên. "Ta cũng không biết Tông quyền kia là vật gì. Mà thôi, hiện tại đã có cây quạt cũng không tệ, vậy cho ta mượn chơi vài ngày a."

Ai biết Nhạc Thiên Tuyết liền giận tái mặt. Nói: "Ta cùng ngươi cũng không phải rất quen thuộc, làm sao phải cho ngươi mượn chơi."

Từ Dạ trong lúc nhất thời nộ khí, lạnh mặt. "Ôi ngươi con bé này, Ta nghe thấy ngươi chết, liền lập tức xuất binh muốn đánh Thiên Long rồi. Ta coi trọng ngươi như vậy, mà Ngươi bây giờ lại nói với ta những thứ này sao, tốt lắm, tính ta nhìn làm người rồi, Ta hiện tại liền đi."

Hần xoay người. Liền đi vài bước.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không đuổi theo.

Từ Dạ đi hai bước nữa, cặp chân kia bước cũng chậm lại rồi.

Nhạc Thiên Tuyết vẫn là không động.

Hần liền cũng nhịn không được. Quay đầu lại nói: "Ngươi rõ ràng tuyệt tình như vậy, Ta cũng là nhìn thấu ngươi rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Không phải tự ngươi nói phải đi à, bây giờ lại còn chết cũng không đi là làm gì đây."

Từ Dạ hừ một tiếng, vẫn là thờ phì phì đấy.

Chiến Liên Thành lúc này tâm tình cực kỳ vui vẻ, xem ra Nhạc Thiên Tuyết vẫn là hướng về mình nha. Như Từ Dạ này cũng là người không quan trọng, Nhạc Thiên Tuyết sẽ không để ý. Ai nha, lòng của hần lúc này liền nhẹ nhàn hần rồi.

Từ Dạ lại nhìn nàng một cái. Đã nói: "Ngươi thích ở tại chỗ này liền ở lại chỗ này a. nhưng nếu như có một ngày ngươi không thích ở tại chỗ này nữa, vậy đến tìm ta. Coi như là thiên hạ không có chỗ cho ngươi, Ta chỗ ấy cũng nhất định có thể chứa ngươi đấy."

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy lời này rất là mập mờ. Nhưng Từ Dạ nói lời tình cảm này cũng không phải tình yêu nam nữ.

Chẳng lẽ là bởi vì quan hệ với Trí đại sư, cho nên Từ Dạ mới có thể đối với nàng tốt như vậy sao.

Nàng nhớ rõ, Từ Dạ thế nhưng là không tổn thương qua mình. Hơn nữa hần nói vì nàng mà xuất binh, cái kia đại khái cũng là sự thật.

Hiện tại nàng cũng không biết rõ Từ Dạ đối với mình là cái gì tình cảm rồi, cảm thấy có chút kỳ quái.

Chiến Liên Thành cũng mặc kệ những thứ này, liền lôi kéo tay Nhạc Thiên Tuyết, không chịu buông ra.

Nàng muốn đi, đó là không có khả năng, Hần sẽ đem nàng gắt gao buộc lại.

Từ Dạ nhìn bộ dạng đó của hần. Hừ một tiếng, cũng là không để ý tới, liền rời đi.

Chiến Liên Thành kéo Nhạc Thiên Tuyết rời đi, mà Nhạc Thiên Tuyết lúc này còn đang suy nghĩ lời Từ Dạ nói, lòng mảy vẫn là nhẫn lại suy tư.

Hần chưa chút nói ra: "Nàng không nỡ bỏ Từ Dạ."

Nhạc Thiên Tuyết ngăn người. "Không nỡ bỏ."

Nàng xem sắc mặt Chiến Liên Thành biến thành màu đen, liền cũng minh bạch. Nàng xùy cười một tiếng. Nói: "Đúng vậy a, chính là không bỏ được."

Chiến Liên Thành biết rõ nàng là nói đùa, bất quá trong lòng vẫn là có chút mất hứng.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, Hấn đã như vậy quan tâm mỗi một lời một câu nàng nói rồi.

Chiến Liên Thành buông tay của nàng ra, không để ý đến nàng nữa.

Nhạc Thiên Tuyết đi về phía trước hai bước đuổi nhanh theo. Nói: "Tốt rồi. Cái này là làm cái gì đấy, Từ Dạ thích nổi điên chẳng lẽ ngươi cũng quản."

Chiến Liên Thành nói: "Hắn nổi điên, Nàng cũng không thể đi nổi điên theo."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, cũng chỉ thuận theo ý tứ của hắn, dù sao ai ghen đều biết. Hơn nữa Từ Dạ nói lời như vậy cũng đích thật là có chút hơi quá, nàng cũng đành tỏ ra hối lỗi.

Từ Dạ ra khỏi Chiến Vương Phủ, mười hai nhạc cơ đội đã lâu. Trông thấy Từ Dạ hoàn hảo vô khuyết đi ra, cao hứng đến độ hô hào Đế Quân.

Từ Dạ sắc mặt thối thúi, liền vẫy vẫy tay. Nói: "Bốn quân muốn ở lại tại Chiến Vương Phủ, không đi trạm dịch nữa."

Ngọc Chi Dương là theo chân qua đến, bây giờ nghe Từ Dạ nói như vậy. Ngược lại là sững sờ.

Mà Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh cơ hồ là sắc mặt trắng xanh. Nói: "Không thể. Chiến Vương Phủ sẽ không nhận khách."

Từ Dạ cũng mặc kệ, hiện tại có điểm lo lắng cho Nhạc Thiên Tuyết, Hấn liền phải ở lại chỗ này.

Hấn lại là gãy quay trở lại. Hạo Nguyệt cùng truy tinh tự nhiên là ngăn không được người.

Hạo Nguyệt vội vàng đi bẩm báo rồi. Chiến Liên Thành quả nhiên cũng là sắc mặt không tốt. Bất quá nhìn Trí đại sư phân thượng, đã nói: "An bài chỗ ở cho hắn, bất quá phải cách thật xa chỗ bốn vương."

Hạo Nguyệt khiến cho người đi an bài, đây cũng tốt, miễn cho Từ Dạ lại đến náo cái gì.

Chiến Liên Thành nói: "Nàng đoán Từ Dạ đến Kinh Thành cuối cùng là vì cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta nào biết được, bất quá hắn cùng Trí đại sư là một phe, Chẳng có hay không từng nghĩ qua hắn cũng là Vương thị hậu nhân, cũng chính là cái người giật dây."

Từ Dạ hoàn toàn có khả năng này, phóng tầm mắt khắp thiên hạ, tựa hồ cũng không có mấy người có tư cách này rồi.

Chiến Liên Thành suy nghĩ một chút. Hấn liền nhẹ nhàng lắc đầu. "Khả năng là hắn không lớn, Lương Tấn quốc một mực cùng Thiên Long đối địch. Lương Tấn quốc kia một đời Đế Quân trước cũng không phải Vương thị hậu nhân, Hấn thế nào lại là. Hơn nữa nếu là Từ Dạ mà nói... Vậy hắn không có khả năng không tập hợp tứ đại gia tộc, nhưng mà ta thấy hắn trước giờ đều không hành động qua, làm việc gì cũng chỉ dựa theo ưa thích của chính mình."

Nhạc Thiên Tuyết đành phải nói là: "Vậy được rồi. Từ Dạ đến ở đây cũng tốt, Chúng ta có thể âm thầm quan sát một chút, phương pháp nghiệm chứng cũng rất đơn giản. Nhìn một chút hắn cùng Tô Tô có tiếp xúc không liền sẽ biết."

Chiến Liên Thành gật gật đầu. Đây cũng là một biện pháp tốt, Tô Tô tại Chiến trong vương phủ rất thủ quy củ, căn bản là không có cái gì để nói.

Vấn đề này tự nhiên là để cho Truy Tinh sắp xếp xong xuôi. Từ Dạ tiến vào chiến Vương Phủ, cứ nhao nhao lấy muốn gặp Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không quản hắn, về sau Từ Dạ đi tìm, mới phát hiện Nhạc Thiên Tuyết là đang luyện dược, Hấn liền cũng không quấy rầy.

Mà Nhạc Thiên Tuyết đợi đến giờ Tý mới trở về ngủ. Nàng vốn là cho rằng Chiến Liên Thành ngủ rồi, nhưng không nghĩ đến nàng vừa mới đi lên, Chiến Liên Thành sẽ sống chết quần quít lấy nàng. Nói: "Nàng sắp so với ta còn muốn bận rộn hơn."

Nhạc Thiên Tuyết một lòng đều muốn giúp đỡ Chiến Liên Thành giải độc, cho nên gần đây đích thật là bận rộn đi một tí.

Nàng cũng là có chút điểm vất vả. Đã nói: "Cái này còn không phải là vì chàng... Ta mệt nhọc. Ngủ đi."

Nhưng mà Chiến Liên Thành cái kia nhiệt khí liền hất hất ở cổ của nàng. Nhẹ nói: "Ta không muốn ngủ."

Nhạc Thiên Tuyết nhắm mắt lại, có chút mơ mơ màng màng nói: "Vậy chàng xem sách một lát đi."

Chiến Liên Thành cũng là vội muốn chết, Hấn đều gợi ý như vậy rồi, Nhạc Thiên Tuyết như thế nào vẫn là bộ dạng không hiểu a.

Tay của hắn thế nhưng là bắt đầu không an phận rồi.

Chạy đến...

Nàng một hồi rung động, nhất thời liền mở to hai mắt. Nàng hỏi: "Chàng làm cái gì...."

Nàng còn chưa nói xong, Chiến Liên Thành đã trở mình, đem nàng hôn.

Con mắt Nhạc Thiên Tuyết càng mở mở hơn.

Lòng của nàng hiện tại nhảy bình bịch.

Bà nội ơi!!!! Hiện tại nàng nên làm cái gì a, nàng nên làm cái gì a.

Chiến Liên Thành như vậy mời gọi, Nàng sớm đã nổi lên phản ứng. Hai cổ hơi thở quấn giao cùng một chỗ, nào có đạo lý tinh tảo

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Hữu danh hữu thực

Nhạc Thiên Tuyết càng là trì hoãn.

Hắn ở đây công thành đoạt đất, mà nàng tựa hồ một điểm chống cự đều không có.

Cũng không biết mình như thế nào, rõ ràng lại đón ý hòa theo hắn.

Bao nhiêu đêm nay hai người đều là ngủ chung một chỗ, nhưng cũng không có phát sinh cái gì.

Hôm nay, rốt cuộc nhện không được sao??

Kỳ thật Chiến Liên Thành ngược lại vẫn là nhện được đấy, bởi vì hắn thủy chung đều muốn cho Nhạc Thiên Tuyết một cái danh phận, đến lúc đó lại có quan hệ xác thịt cũng không muộn.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác hôm nay Tử Dạ liền đến. Còn đến thêm mắm thêm muối vào, Chiến Liên Thành tự nhiên là không thích, chỉ muốn muốn đem Nhạc Thiên Tuyết làm của riêng.

Đêm nay, Hắn cuối cùng cũng được như ý nguyện.

Ánh nến trong bóng đêm sáng chập chờn, ánh trăng tối nay cũng mờ mờ.

Đợi đến thời điểm lúc nửa đêm, Nhạc Thiên Tuyết mới từ trong một môi hồi phục lại.

Thật là cảm thấy thân thể của mình đều không chịu nổi rồi, mà Chiến Liên Thành vẫn đang ôm nàng, dán chặt lấy, cảm nhận được độ ẩm của đôi phương.

Nàng mím môi. Nói khẽ: "Đừng đến cọ lấy ta nữa. Ta có chút nóng."

Vừa rồi hai người đều mờ mờ hồ hồ, hiện tại nàng vẫn cảm thấy nóng đây.

Chiến Liên Thành chính là không buông tay, vẫn cứ cọ lấy nàng.

Sợi tóc hai người cũng là đan vào cùng một chỗ, giống như từ nay về sau sẽ cứ như thế này, cuốn lấy. Rút cuộc vẫn là không thả ra, ai cũng đừng nghĩ ly khai ai.

Chiến Liên Thành nói: "Đây là ghét bỏ ta."

Nhạc Thiên Tuyết cười khúc khích. "Đúng vậy a. Ghét bỏ người quá lâu..."

Lời này có hàm nghĩa. Chiến Liên Thành hừ một tiếng. "Chẳng lẽ nàng muốn lấy một người phu quân vô năng mới cao hứng."

"Cái kia cũng không phải." Nhạc Thiên Tuyết đem hắn ôm chặt, cảm thấy an tâm. "Chẳng qua là cảm thấy hôm nay chàng đối với ta xem như thay đổi bộ dạng rồi. Ta nhớ thời điểm lúc mới vừa quen chàng, chàng liền cả ngày bày biện cái bộ mặt thối a. Thật giống như ta thiếu chàng mười vạn lượng bạc vậy."

"Trước kia như thế nào giống nhau. Khi đó ta trước mặt nàng, nhưng là Chiến Vương gia cao cao tại thượng a. Hiện tại, Ta chỉ là phu quân của nàng. Ta tự nhiên sẽ chắc chắn không bày biện lại bộ mặt thoắt đối với nàng nha. Chiến Liên Thành nói qua. "Ta là hận không thể đem tất cả thứ tốt nhất của ta cho nàng, cam đoan không để này thua kém bất cứ thứ gì."

Nhạc Thiên Tuyết khoe miệng ngoác một cái, hô hấp cũng là đều đều xuống.

Lúc trước liền vì thân phận của mình, Nàng cố ý tránh Chiến Liên Thành này. Hiện tại khen ngược a, hai người cũng không biết như thế nào lại đến được với nhau.

Chiến Liên Thành đợi đã lâu, cũng không nghe thấy nàng trả lời.

Hắn mới phát hiện là nàng sớm đã mệt mỏi nên đã ngủ rồi, đó cũng là đây, vừa rồi đích thật là có điểm tò mò.

Hắn cười cười, nụ cười này rất là hạnh phúc đấy.

Sau đó, Chiến Liên Thành lúc này mới cho người bưng nước đến, cho Nhạc Thiên Tuyết rửa ráy sạch sẽ xong, một lần nữa đắp kín mền cho nàng, liền cùng nàng ngủ một chỗ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Nhạc Thiên Tuyết vẫn là nằm ý, cái kia đích thật là toàn thân đau nhức, liền đứng dậy đều là không có khí lực gì.

Tối hôm qua đến tốt cùng là làm cái gì a...

Nhạc Thiên Tuyết nhớ lại tối hôm qua, cái kia lại là có chút ngượng ngùng...

Nàng qua hồi lâu, lúc này mới chậm rãi từ từ đứng dậy, trên người đã mặc sẵn áo. Nàng suy nghĩ một chút, đây là Chiến Liên Thành mặc vào cho mình đấy, vừa rồi mơ mơ màng màng, ngược lại vẫn có một chút ấn tượng.

Mặt của nàng lại là nóng hầm hập lên, cảm thấy có chút thẹn thùng rồi. Chính mình vừa rồi ngủ giống như đầu heo, cũng không biết Chiến Liên Thành thấy vậy sẽ có cái cảm tưởng gì đây.

Chẳng qua là Nhạc Thiên Tuyết vừa đứng dậy không lâu, thì bên ngoài có cái nha hoàn hỏi: "Vương Phi tỉnh lại sao."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Vương Phi.

Nàng sững sờ tốt thoáng cái, lúc này mới phản ứng kịp đây là gọi mình.

Nàng lên tiếng, cũng để cho người tiến đến.

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ thầm, đây là Chiến Liên Thành cố ý an bài a. Hiện tại hai người đã có vợ chồng chi thực, Nàng thế nhưng trở thành chủ mẫu trong cái vương phủ này, nói ra cũng là có chút điểm lợi hại nha.

Đội nàng rửa mặt xong, chiếu xem tấm gương. Lúc này mới phát hiện hôm nay nha hoàn là đem tóc của nàng tất cả đều kéo lên, rồi vấn một cái Linh xà búi tóc.

Nhạc Thiên Tuyết hôm nay ánh mắt như nước chảy, một cái cười một cái nhăn cũng rất là phong tình vạn chủng rồi, chuyển biến sau một đêm này chính nàng nhìn cũng gây người.

Nàng nhéo nhéo mặt của mình, lại là cười cười.

Vừa đi ra ngoài, Nhạc Thiên Tuyết mới biết bên ngoài đứng rất nhiều người.

Đội nàng vừa ra đến, cái kia toàn bộ mọi người đều quỳ xuống đến vấn an Nhạc Thiên Tuyết.

Nàng sững sờ, đây là nào cái thể loại gì a.

Nha hoàn phía sau nàng liền vội vàng nói: "Vương Phi, đây đều là đến vấn an ngài a, Ngài là chủ mẫu a."

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ ngợi, đây nhất định là Chiến Liên Thành phân phó xuống.

Nàng đành phải miễn cưỡng cười cười, làm cho người ta đứng dậy, Nàng có cảm giác là lạ thế nào ấy.

Sau đó, Nhạc Thiên Tuyết hỏi mới biết được, Chiến Liên Thành cùng Từ Dạ sớm đã tiến cung.

Cái này tiến cung làm cái gì, Nhạc Thiên Tuyết cũng đoán được vài phần.

Đáng tiếc điểm tâm hôm nay cũng chỉ có một mình nàng ăn, cái kia cũng có chút điểm nhàm chán.

Bất quá hôm nay xảy ra cái động tĩnh như này, Ân Tô Tô đã là không chịu nổi, tranh thủ thời gian đến tìm Nhạc Thiên Tuyết.

Trông thấy búi tóc của nàng, liền minh bạch là chuyện gì xảy ra rồi.

Nàng mặt mày cười cười. "Ôi. Người sau này có thể đã không giống nhau a, hiện tại người trong Vương phủ đều phải gọi người một tiếng Vương Phi rồi, Ta có phải hay không cũng nên đổi giọng rồi a."

Cách ăn mặc của Nhạc Thiên Tuyết vẫn là tùy ý, căn bản không có phong thái Vương Phi, làm cho long trọng như vậy, cũng không phải ưa thích nàng.

Nàng nói: "Cái này cũng không cần a, Người đừng cho ta làm đặc thù đấy."

Ân Tô Tô thề lưỡi. Nói: "Ta sao có thể chứ, Người thế nhưng là tỷ muội tốt nhất của ta. Ta cũng không muốn cùng người tôn ti có khác đây."

Nghe thấy lời này, Nhạc Thiên Tuyết lại có chút phiền muộn. Nếu như Ân Tô Tô thật là có hỏi đề, Nàng về sau như thế nào đối mặt với Ân Tô Tô đây.

Rõ ràng là ngay từ đầu xuất sinh nhập tử hảo tỷ muội. Nhưng lại tại trong đây lòng lại cất giấu tính toán.

Nhạc Thiên Tuyết có chút thất thần. Ân Tô Tô liền đẩy nàng. "Làm gì thất thần vậy, Người là chủ mẫu, nghĩ muốn lúc nào thì sinh con trai cho Chiến Vương gia."

Nhạc Thiên Tuyết càng là không có ý tứ. Nói: "Cái này nói cái gì đây, chuyện này tùy duyên. Hiện tại ta ngược lại là muốn giải bỏ cái độc trong xương cốt kia, đáng tiếc ta tìm không thấy Thời Ngọc, Người có tin tức của nàng không."

Ân Tô Tô lắc đầu. "Thời Ngọc này chính là luôn luôn không âm thanh không hơi thở. Nào có dễ dàng như vậy tìm thấy người đây, liền Chiến Vương gia đều không tìm được, Ta càng thêm không biện pháp."

"Nhưng khi đó cũng là người tìm được ta nha." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Mèo kia của Người xem ra thật là dùng tốt đấy."

Ân Tô Tô ánh mắt hơi chút biến đổi. Bất quá rất nhanh liền không cái gì khác thường rồi. Nàng nói ra: "Mèo kia cũng không thể truy tìm được tung tích Thời Ngọc a, Người hay vẫn là chờ tin tức Chiến Vương gia. Mèo kia là bảo bối của ta nha, Người đừng có đánh cái gì chủ ý."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không miễn cưỡng, liền gật gật đầu không tính nữa

Mà ở trong triều đình, 6 kinh hướng ngược lại là có chút không xong.

Chiến Liên Thành hồi lâu không có xuất hiện trên triều đình. Lúc này vừa nhìn thấy mặt lão Hoàng Đế, hai người đều không cho nhau sắc mặt tốt.

Từ Dạ cũng là bộ dáng không coi ai ra gì kia. Nói một câu: "Nghị hòa có thể, nhưng Thiên Long quốc người phải tiến cống cho Lương Tấn quốc."

Dương thừa tướng cùng hai vị Vương gia đều sững sờ, mấy cái đại thần trọng yếu sắc mặt cũng trắng bệch, còn cho là mình nghe lầm.

Từ Dạ này rõ ràng chính là muốn nghị hòa, hiện tại lại đưa ra yêu cầu trọng yếu như vậy, hay vẫn là giả ngu.

Lão Hoàng Đế cũng thiếu chút nữa bị tức chết, Hấn cố nén nộ khí. "Từ Dạ, điều đó không có khả năng. Chính là người nói muốn nghị hòa đấy, bây giờ còn dám đến hướng trẫm đòi cống phẩm."

Từ Dạ cười cười. Con mắt nụ cười kia mang theo nhẹ lãnh ý. Hấn cũng chậm vừa nói: "Thiên Long lão đầu tử. Bốn quân đây là cho người một con đường sống a, chẳng lẽ người cho rằng, mười vạn đại quân kia có thể ngăn trở bốn quân rồi. Hiện tại bốn quân nghị hòa, là không muốn làm cho dân chúng chịu khổ. Đây chính là việc tốt, Người còn muốn can nhắc, đây chẳng qua là tiến cống mà thôi."

Lão Hoàng Đế nhú mày. Ho khan hai tiếng. Nói: "Thiên Long không thể so với Lương Tấn chênh lệch. Từ Dạ. Người cũng đừng quên, Người bây giờ thế nhưng là đang ở trên Thiên Long quốc."

Ngụ ý, chính là lại nói Từ Dạ đừng kiêu ngạo như vậy, lại là dám đưa ra yêu cầu như vậy.

Lão Hoàng Đế hoàn toàn có biện pháp để cho Từ Dạ có đi không về.

Từ Dạ không thêm đề ý chút nào, vẫn là cười cười. Hấn lờm Chiến Liên Thành liếc. Liền nói một câu: "Bốn quân sợ cái gì, Thiên Long lão đầu tử, Người nếu là có thể bắt lại bốn quân. Bốn quân cũng phục người, sẽ không đối với Thiên Long người thế nào. Người có dám hay không thử xem, bắt quá người thử một lần, khả năng Thiên Long giang sơn của người có thể đã giữ không được."

Ngọc Hàn Diệp lúc này liền nhảy ra mà nói. "Người im miệng, Ta Thiên Long hơn mười vạn đại quân hộ quốc. Chẳng lẽ còn sợ một cái nhỏ nhỏ Lương Tấn quốc người. Người quả nhiên là quá đề cao mình rồi, có lẽ nên tiến cống thế nhưng là Lương Tấn quốc người đây."

Từ Dạ sắc mặt lạnh như băng, vốn là có chút chán ghét Ngọc Hàn Diệp, bất quá hấn cũng không sao cả. Liền vây quanh Chiến Liên Thành đi một vòng. Chậm vừa nói: "Hơn mười vạn, chiến Vương gia của các người không xuất binh, các người nhiều lắm chỉ hơn mười vạn binh sĩ. Hiện tại có một tả thừa tướng cho các người trông coi, vậy còn có thể gượng chống một hồi, nhưng lại thêm mấy ngày nữa, vậy cũng liền không giống rồi."

Từ Dạ nói, cũng không phải nói dối.

Chiến Liên Thành cùng hấn trên chiến trường giao thủ qua nhiều lần, biết rõ Từ Dạ bản lĩnh phi phàm. Giao Kiêu thủy chung là cái người tay chân rảnh rỗi, chống lại Từ Dạ đại phần sẽ chỉ rơi vào kết cục toàn quân bị diệt.

Bất quá coi như là như vậy, Chiến Liên Thành cũng chắc chắn sẽ không xuất binh, hấn chán ghét lão Hoàng Đế, chán ghét đến cùng cực. Chẳng lẽ bây giờ sẽ bởi vì lão Hoàng Đế mệnh lệnh mà ra binh à, căn bản là không khả năng đấy.

Lão Hoàng Đế sắc mặt xanh mét, nhìn chăm chăm vào Từ Dạ, nắm chặt lan can Long Y.

Thân thể hấn đã thật không tốt, hiện tại lại bị Từ Dạ chọc tức giận, cơ hồ là muốn ho ra máu rồi.

Ngọc Chi Dương nhìn thấy vậy, cũng là không thể nhìn được nữa. "Chiến Vương gia, Ngươi là một trong Tam vương gia của Thiên Long quốc. Hiện tại quốc nạn trước mắt, chẳng lẽ ngươi thật sự không xuất binh à. "

Chiến Liên Thành hôm nay vốn không muốn vào triều. Bất quá nghĩ thâm cũng hồi lâu không gặp lão Hoàng Đế rồi. Liền có ý đến vấn an thoảng một phát, nhìn xem lão Hoàng Đế cuối cùng còn thừa lại bao nhiêu tuổi thọ rồi.

Hôm nay xem ra, quả nhiên là không còn sống được bao lâu nữa.

Hấn liền tùy ý nói ra: "Tam hoàng tử, Bốn vương không xuất binh chính là không xuất binh. Ngươi nếu là có bốn sự, vậy đi quân doanh mệnh lệnh quân đội bốn vương. Nếu là bọn họ chịu xuất binh, bốn vương cũng không có ý kiến gì đấy."

Ngọc Chi Dương lạnh mặt, người nào không biết, thiên hạ này cũng chỉ có Chiến Liên Thành một người nuôi quân đội của mình.

Hơn nữa hấn một mình nuôi dưỡng chính là nuôi ba mươi vạn.

Bất quá Chiến Liên Thành nuôi dưỡng quân đội cũng có một bộ phương pháp của riêng mình. Nhiều năm như vậy, Chiến Liên Thành chưa bao giờ hướng triều đình đòi qua quân lương.

Cho nên quân đội của Chiến Liên Thành chỉ biết nghe mệnh lệnh Chiến Liên Thành một người. Liền Hoàng Đế cũng không mệnh lệnh được.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Sống chết cũng không xa rời

Ngọc Chi Dương cau mày. Coi như là Chiến Liên Thành kiêu ngạo như vậy, hấn cũng là không thể làm gì.

Lúc trước quốc khố trống không, không có năng lực nuôi nhiều quân đội như vậy. Khi đó Chiến Liên Thành đề nghị chính mình nuôi, Lão Hoàng Đế nghĩ thâm cái này nào có dễ dàng như vậy, vốn là nuôi hổ gây họa. Nhưng mà khi đó Lương Tấn quốc quá mức kiêu ngạo, không thể không phòng. Nếu không nuôi quân đội, ngày đó Thiên Long giang sơn khẳng định chính là đã tràn đầy nguy cơ rồi.

Lão Hoàng Đế cho đợi thời điểm thế cục ổn định về sau liền có thể thu thập Chiến Liên Thành, hoặc là tước bỏ lãnh địa, nhưng mà không nghĩ đến bây giờ chuyện đó chẳng qua là người si nói mộng mà thôi.

Tám năm trước, Chiến Liên Thành vẫn còn là một cái tiểu tốt vô danh, nhưng bây giờ liền biến thành Chiến Vương gia không ai dám động đến rồi.

Lão Hoàng Đế cũng là biết rõ điểm ấy, trong lòng chỉ biết thờ dài. Chẳng lẽ thật sự không ai có thể ngăn trở được Chiến Liên Thành sao. Nếu như Chiến Liên Thành cùng Từ Dạ lại đồng thanh đồng khí, vậy nên làm thế nào cho phải đây.

Từ Dạ cười cười. Nói: "Thiên Long lão đầu tử, Ngươi nhìn xem đi, Chiến người thọt cũng không nguyện ý giúp ngươi. Bây giờ còn không muốn tiến cống. Này nhé, làm người cần phải biết giải quyết sự việc một cách thiết thực, nếu như là ngươi còn có dã tâm lớn như thế, vậy thì không được rồi. Ngươi lúc còn trẻ liền không đánh rớt được Lương Tấn quốc, chẳng lẽ hiện tại nghĩ muốn lấy cái thân già khom đi đối phó Tương Tấn sao."

Lão Hoàng Đế mân khăn bờ môi, tức giận quá mức, Từ Dạ này nói chuyện quá tổn hại người.

Ngọc Hàn Diệp cả giận nói: "Từ Dạ, Ngươi lại dám đối với phụ hoàng nói chuyện như vậy. Ngươi cứ đợi mà xem."

Chiến Liên Thành còn sống, tự nhiên là có thể khống chế quân đội của hấn rồi. Nhưng mà đợi đến khi Chiến Liên Thành đã chết mà nói, vậy cũng không giống nhau.

Ngọc Hàn Diệp trong nội tâm cười lạnh, Hấn liền nhìn xem Chiến Liên Thành có thể sống tổ qua bao nhiêu ngày.

Lúc này đây đàm phán tự nhiên là không kết quả đấy, Từ Dạ cũng là bám lấy xe ngựa Chiến Liên Thành hồi phủ.

Chiến Liên Thành thế nhưng rất bất mãn, bắt quá Từ Dạ cứ quẩn quít lấy, tựa hồ cũng không biện pháp.

Từ Dạ thấy hần đang ngồi điều tức. Rất là khó chịu. "Ta làm sao lại nghe nói ngươi cùng nàng ngủ một cái phòng đấy."

Hần lời này chưa chất, tối hôm qua hần muốn đi gặp Nhạc Thiên Tuyết đấy. Thế nhưng là Nhạc Thiên Tuyết đang bận, Hần như thế nào không biết xấu hổ đấy.

Nhưng lại thời điểm buổi sáng, Từ Dạ lại đi tìm người, phát hiện Nhạc Thiên Tuyết cùng Chiến Liên Thành lại là ngủ cùng một phòng đấy.

Hần khi đó tâm tình thế nhưng là bị phần rồi, cái này rau cái trắng đều bị heo chấp tay hết rồi.

Chiến Liên Thành biết rõ trong tâm Từ Dạ khó chịu, cũng không có ngược mắt. Vẫn lạnh lùng nói ra: "Hai chúng ta vợ chồng không ngủ cùng một chỗ, chẳng lẽ còn tách ra ngủ. Cái này cùng ngươi không quan hệ, chớ xen vào việc của người khác."

Từ Dạ đùa bốn sợi tóc chính mình rơi là tả xuống, chậm âm thanh nói: "Hừ hừ. Ngươi chớ đắc ý, chờ ta dẹp xong Thiên Long, nhìn ngươi còn kiêu ngạo cái gì. Đến lúc đó ta liền đem nàng cướp đi, miễn cho ngươi khi dễ nàng."

Chiến Liên Thành nói: "Có ta ở đây. Ngươi muốn đánh hạ Thiên Long đó là không khả năng."

"Hừm. Ngươi không phải không xuất binh à. ." Từ Dạ trừng mắt liếc hần một cái.

"Ai nói ta sẽ không ra binh, chẳng qua là chưa đến lúc đó thôi."

Từ Dạ sắc mặt bất thiện. Nói: "Ta đã nói với ngươi biết rồi, hiện tại chúng ta nên liên thủ phá đồ Thiên Long."

"Ngươi là ai, vì cái gì ta phải hợp tác với ngươi." Chiến Liên Thành nói qua. "Ngươi cũng nên hảo hảo suy nghĩ một chút. Ngươi là ai. Ta là ai. Hai nước đối lập, Ngươi cũng đừng đi theo ta gần như vậy."

Cái này cũng là bởi vì Nhạc Thiên Tuyết, Chiến Liên Thành mới đối với Từ Dạ có thành kiến lớn như vậy

"Ta là ai. Ta nói ra nhưng lại hù chết ngươi... Ngươi cũng đừng cho là ta không biết ngươi là ai, không phải là Vương thị hậu duệ thôi sao, ở trước mặt ta túm cái gì." Từ Dạ nói qua, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Chiến Liên Thành nhủ mảy, quay đầu nhìn hần.

Từ sau khi Từ Dạ cùng hần quen thuộc một chút, giọng điệu khi nói chuyện cũng là bất đồng rồi.

Khiến cho hai người giống như có bao nhiêu quen thuộc như vậy, Chiến Liên Thành nhưng lại đáng ghét thế.

Hần nói: "Không phải Ta ở trước mặt ngươi kiêu ngạo cái gì, mà là ngươi một mực ở đây lải nhải."

Từ Dạ bĩu môi, thì thào nói ra: "Nếu không phải sự phụ bảo cho ta hảo sinh đối với ngươi, Ta nhưng lại không muốn đối với ngươi nói những thứ này."

Chiến Liên Thành nghe thấy được, tiếp lời nói: "Vậy ngươi cảm miệng, Ta cũng vui vẻ được thanh tĩnh."

Từ Dạ sắc mặt có chút phát xanh, thiên hạ này người không rất không thức thời nhất liền là Chiến Liên Thành này rồi.

Sau đó, xe ngựa cũng là nhanh đã đến Chiến Vương Phủ. Chiến Liên Thành hơi chút khựng người, bỗng nhiên cảm thấy lồng ngực của mình khó chịu.

Từ Dạ nhìn thấy Chiến Liên Thành che lồng ngực của mình. Liền nhiều nhìn thoáng qua, liền phát hiện Chiến Liên Thành trên mặt có nhiều đạo hồng gân, thoát nhìn rất là khủng bố.

Hỏi hần: "Chiến người thọt. Ngươi thế này là bị làm sao đấy."

Chiến Liên Thành lỗ tai đều bị ông ông, không nghe được lời nói, bắt quá hần giờ khắc này cũng cảm giác được hai chân của mình giống như là bị lửa đốt vậy, hơn nữa toàn thân khí tức cũng bị nghịch chuyển.

Đây là có chuyện gì.

Hần vội vàng chính là vận công điều trị, lại phát hiện căn bản là không thể áp chế được. Hơn nữa khí huyết càng sôi trào thêm, phun ra một ngụm máu.

Từ Dạ lập tức chính là trừng to mắt rồi. Nói: "Nhé. Chiến người thọt coi như là ngươi không hài lòng ta, Ngươi cũng không thể thổ huyết a."

Chiến Liên Thành cau mày, cái kia máu đều là màu đen đấy. Hần lúc này liền phản ứng ra, nguyên lai mình là bị trúng độc.

Từ Dạ cũng là đã nhận ra, vội vàng liền đánh một chuông ra ngoài rèm dùng kinh lực mở ra. Sau đó nói: "Vương gia nhà người học máu. Nhanh lên trở về."

Hạo Nguyệt theo Chiến Liên Thành cùng nhau tiến cung. Lúc này nghe thấy lời này, cũng là hoảng hốt. Vừa duỗi đầu nhìn, đã thấy Chiến Liên Thành quả thật là hấp hối, trên người còn có vết máu màu đen.

Nàng vội vàng liền phân phó: "Nhanh đi về."

Xa phu cũng là lợi hại, vừa ra lệnh một tiếng. Liền khua ngựa hướng Chiến Vương Phủ rất nhanh tiến đến.

Không đến một lát sau, đã đến Chiến Vương Phủ.

Từ Dạ cũng là không ghét bỏ Chiến Liên Thành cái gì, ôm Chiến Liên Thành đi ra ngoài.

Hạo Nguyệt nhìn thấy vậy, liền vội vàng đi gọi Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết vốn là đang sửa sang lại dược liệu, nhưng lại thấy Hạo Nguyệt vội vàng đến tìm người, Nàng cũng là ngẩn người. Sau đó Hạo Nguyệt mới nói ra là Chiến Liên Thành đã xảy ra chuyện.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút điểu luống cuống, vội vàng tiến đến. Nhìn thấy Từ Dạ cũng đúng lúc đem Chiến Liên Thành ném lên trên giường.

Đúng là như vậy, chính là ném lên giường.

"Người làm gì thế." Nhạc Thiên Tuyết có chút tức giận. "Không thể nhẹ tay một chút à."

Từ Dạ trông thấy Nhạc Thiên Tuyết đến, hơn nữa cũng chú ý tới tóc búi tóc của nàng biến đổi. Cũng là ngơ ngẩn.

Cũng không đợi Từ Dạ phản ứng đến. Nhạc Thiên Tuyết dĩ nhiên là đem hân đẫy ra, tranh thủ thời gian bắt mạch cho Chiến Liên Thành.

Cái này vừa mới chạm tới mạch đập Chiến Liên Thành. Nàng chính là mân khăn bờ môi.

Mà Hoa Đào đối với việc này rất là quen thuộc, lúc này đã

dem cái hòm thuốc Nhạc Thiên Tuyết cho mang đến, mở ra về sau. Đã nói: "Tiểu thư còn muốn làm cái gì vậy."

Nhạc Thiên Tuyết lấy ra băng lĩnh hôn châm, tay cũng là rất nhanh, cởi bỏ quần áo Chiến Liên Thành, che mấy cái huyết đạo cho hắn.

Nàng lại là nhủ mảy, mặc dù tạm thời phong bế huyết đạo, Nhưng mà độc đã ngấm sâu tận xương tủy rồi, mà hết thảy này đều là vô thanh vô tức tiến vào, liền đến nàng cũng không có phát hiện.

Hạo Nguyệt cũng là kinh ngạc, không nghĩ đến sẽ phát sinh biến hóa.

"Vương gia đây là trúng độc gì." Hạo Nguyệt lấy vội hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Là độc trong xương kia biến nghiêm trọng."

Hạo Nguyệt cả kinh. "Thế nhưng là độc trong xương kia luôn được khống chế rất tốt mà, hơn nữa không phải hàng năm âm nguyệt mới có thể bệnh phát một lần à."

Bực này quy luật Hạo Nguyệt là biết rõ đấy, hiện tại xảy ra trạng huống này, cuối cùng là chuyện gì xảy ra.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là trầm ngâm trong chốc lát. Nàng cũng là sờ không rõ tình huống.

Nàng mím môi. Nói: "Ta cũng không biết, nhưng mà đích thật độc trong xương đã nghiêm trọng không ít."

Nhạc Thiên Tuyết tâm cũng là chìm xuống đến, nguyên bản Chiến Liên Thành cũng sống không được thêm mấy năm rồi, hiện tại lại nghiêm trọng thêm, cái kia tuổi thọ liền ngắn hơn.

Tay của nàng đều đỏ mồ hôi, cái gọi là hữu tâm vô lực, chính là như vậy a. Nhìn người trọng yếu của mình thành bộ dáng này, nàng làm sao sẽ sống để chịu được à, tất nhiên là đau lòng.

Nàng một mực vẫn đang tìm biện pháp, cho nên đoạn thời gian gần đây mới có thể quên ăn quên ngủ như vậy đấy. Nhưng không nghĩ đến hiện tại lại cấp bách như vậy.

Từ Dạ hé mắt. Cũng liền nói ra: "Cái này độc đến xương cũng không dễ giải. Hơn nữa dùng thuốc chỉ cần có một chút vô ý, sẽ biến nghiêm trọng. Dù sao độc đến xương kia đã dùng rất nhiều độc vật luyện chế mà thành."

Nhạc Thiên Tuyết nghe Từ Dạ nhắc nhở một điểm như vậy, cũng nhớ tới một việc.

Nàng quay đầu lại nói ra: "Hạo Nguyệt. Đem cái dược bình kia cầm qua cho ta."

Hạo Nguyệt gật gật đầu, vội vàng đi cầm qua.

Nhạc Thiên Tuyết liền đem dược liệu bên trong tất cả đều đổ ra, cái kia dược liệu đích thật là tốt, có vài vị còn rất khó có được đấy.

Tay của nàng khẽ run, đem mấy vị dược liệu kia nhìn rõ ràng.

Từ Dạ đối với dược liệu cũng là có chút điểm hiểu biết đấy. Hắn liền nở nụ cười một tiếng "Ồ. Dược liệu này quả thật tốt. Chẳng qua nếu dùng cùng độc trong xương độc vật này tương khắc với nhau, liền xong đời."

Nhạc Thiên Tuyết cũng biết rõ. Tuy rằng không biết dược liệu này có phải thật tương khắc hay không, nhưng mà Chiến Liên Thành bây giờ thật là đã xảy ra chuyện.

Nàng hỏi: "Dược liệu này là ai cho chàng đấy."

Hạo Nguyệt khúm núm nói: "Vâng... Là Nhị hoàng tử."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt lạnh lẽo. "Đưa hắn bắt đến."

Hạo Nguyệt nhìn nhìn Chiến Liên Thành hôn mê, cũng là biết rõ Nhạc Thiên Tuyết ý tứ. Hiện tại bất luận là ai, cũng sẽ tức giận.

Trước kia Chiến Liên Thành cũng không dễ dàng bị ám toán như vậy. Hiện tại hắn đã có Nhạc Thiên Tuyết, trước kia không sợ sinh tử, nhưng bây giờ liền không giống nhau. Hắn cũng hy vọng sống lâu trăm tuổi, có thể làm bạn với Nhạc Thiên Tuyết cả đời.

Ai biết lần này lại bị Ngọc Hàn Diệp lừa gạt như vậy, đây cũng là lần đầu tiên.

Hạo Nguyệt rời đi sau, Nhạc Thiên Tuyết đã nghĩ muốn đi cảm thảo dược chế thuốc.

Nhưng lúc này Từ Dạ liền bắt lấy tay của nàng, muốn đem nàng lôi đi.

Nhạc Thiên Tuyết phản ứng qua, liền vội vàng bỏ ra. "Người làm cái gì."

"Chiến người thọt đều không còn lại bao nhiêu mạng rồi. Người còn muốn cùng hắn ở cùng một chỗ, Ta không cho phép, chẳng lẽ người thật muốn làm quả phụ cả đời mới cao hứng sao. ." Từ Dạ cũng là tức giận, thật không nghĩ tới Chiến Liên Thành lại trúng độc trong xương này.

Khó trách Chiến Liên Thành lại ngồi trên xe lăn, hiện tại hắn thế nhưng là một cái nửa tàn phế đấy.

Mình làm sao có thể đem Nhạc Thiên Tuyết giao cho hắn.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái này mặc mớ gì tới người, là tự ta lựa chọn đấy. Không cần người bên ngoài đến chỉ trích, dạy ta làm như thế nào. Ta cũng nhất định có biện pháp cứu hắn đấy."

Từ Dạ cười lạnh liên tục. "Độc đến xương. Người muốn như thế nào cứu hắn đây. Người liền phải tìm được người hạ độc, nhưng dù người tìm được thì thế nào. Độc này muốn giải là phải một mạng đổi một mạng đấy. Người cũng nên biết, Người nợ sẽ nguyện ý đổi cho hắn."

Từ Dạ đối với Độc Đến Xương cũng là có chút điểm hiểu rõ. Dù sao mình đã cũng từng gặp qua.

Hiện tại, Hắn sao có thể đành lòng để cho Nhạc Thiên Tuyết cũng hãm sâu đi vào.

Nhạc Thiên Tuyết tinh táo đến. Nói ra: "Không ngại. Coi như là chàng chỉ còn lại thời gian một ngày, Ta cũng sẽ ở cùng chàng."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195: Một người ngã xuống vạn người loạn

Từ Dạ sửng sốt. Có chút hoảng hốt.

Lời này từ trong miệng Nhạc Thiên Tuyết nói ra. Hắn không cảm thấy buồn cười, mà cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết... Thật là khờ a.

Hắn đau lòng Nhạc Thiên Tuyết lại đi lấy một cái người rất nhanh phải chết. Thế nhưng là hắn không phải không từng như vậy.

Cái này tựa hồ là điên rồi, còn có ai có thể đem người kéo về đến.

Từ Dạ không nói gì nữa, Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy thanh tịnh, liền để cho Từ Dạ đi ra ngoài.

Từ Dạ không đi. Nói: "Ta ở đây nhìn, khả năng ta cũng giúp được việc thời điểm bề bộn."

Nhạc Thiên Tuyết cũng liền mặc kệ hấn, tùy tiện hấn ở chỗ này ngốc bao lâu.

Nhạc Thiên Tuyết cảm đến thảo dược, bắt đầu luyện dược.

Từ Dạ cái này nhìn xem, ngược lại là cảm thấy thần kỳ trùng to mắt.

Mỗi người thời điểm chứng kiến tình cảnh này, cái kia đều là giật mình đấy.

Nhạc Thiên Tuyết cuối cùng còn cho thêm một lượng Tích Huyết của chính mình, để cho đan dược trở nên càng thêm hữu hiệu.

Từ Dạ nhìn xem. Liền thì thảo nói ra: "Người đến tốt cùng là tại nơi nào học đấy..."

Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên cũng là không quản hấn. Cho Chiến Liên Thành ăn vào đan dược.

Lúc này nhìn lại, đã thấy Từ Dạ đang đùa bỡn luyện dược đỉnh của nàng.

Từ Dạ không biết Nhạc Thiên Tuyết như thế nào khu động đấy. Nhưng mà hấn dùng lên nội lực, cũng là không được, cuối cùng là có cái bí quyết gì đây.

Sau đó. Từ Dạ cũng hỏi: "Người cuối cùng là dùng như thế nào đấy, làm thế nào mà ta lại không dùng được."

Nhạc Thiên Tuyết đem luyện dược đỉnh cầm trở về. Nói ra: "Người mò mẫm thông qua được thì làm được cái gì, người vĩnh viễn đều không dùng được. Nó chính là nhận biết chủ nhân đấy."

Từ Dạ lại lờm cái kia luyện dược đỉnh liếc. "Hừ... Cái này rất rất giỏi à."

Nhưng mà vừa dứt lời. Từ Dạ lại là nói: "Có thể hay không cũng nhận thức nhiều chủ nhân."

Hấn gặp được đồ vật háo ngoạn như vậy, liền cũng muốn vui đùa một chút.

Nhạc Thiên Tuyết lạnh lùng nhìn hấn một cái. "Không thể."

Từ Dạ cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết thật sự là keo kiệt. Đã nói: "Làm gì vậy, Ta vừa rồi thế nhưng là cứu được Chiến người thợ của người đấy, hiện tại liền trở mặt rồi, làm người không thể không có lương tâm như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất đắc dĩ. Lên tiếng: "Thứ này chỉ nhận ta một người chủ nhân, những người khác đều không dùng được."

Từ Dạ vẫn cảm thấy không cam lòng. Hỏi: "Nếu như giết người, vậy nó có thể hay không một lần nữa nhận chủ a."

Nhạc Thiên Tuyết lắc đầu. "Không thể, người khác muốn chiếm được thứ này cũng không dễ dàng như vậy. Cái này chỉ có thể do ta truyền cho một người khác, cưỡng ép đoạt đi, căn bản là vô dụng."

Từ Dạ gật gật đầu, cái này minh bạch đến. "Vậy người truyền cho ta đi."

Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp liếc mắt, không để ý tới Từ Dạ.

Từ Dạ thoáng một chút liền nũng nịu, cái kia lại là phong tình vạn chủng.

"Người đừng như vậy nha. Hai chúng ta đều là như vậy chín." Từ Dạ nói. "Người liền truyền cho ta đi, hoặc là dạy ta chơi một thoáng thôi vậy cũng được mà."

Đổi lại là người khác, khẳng định là vô pháp chịu được a, có thể là lập tức liền gật đầu đáp ứng.

Cái này Từ Dạ đích thật là mê người, hơn nữa cái kia cứ chỉ luôn mang theo về mị hoặc.

Nàng đã nói: "Người đừng đối với ta dùng chiêu này, không có tác dụng"

Tương đối mà nói, Nàng cảm thấy Chiến Liên Thành so với Từ Dạ vừa vặn thấy tốt hơn rất nhiều. Ít nhất Từ Dạ có rất nhiều Âm khí, mà Chiến Liên Thành thì là dương khí, căn bản chính là không đồng dạng.

Từ Dạ hừ một tiếng. Có chút không thú vị. "Đã biết đã biết. Biết rõ người đối với Chiến Liên Thành là toàn tâm toàn ý rồi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không quản hấn rồi. Cứ tiếp tục nhìn một chút Chiến Liên Thành tình huống.

Hiện tại độc đã không chế được, thế nhưng là tiếp tục như vậy nữa, tình huống Chiến Liên Thành cũng sẽ rất nguy hiểm.

Nàng lo lắng lo lắng. Nguyên bản còn tưởng rằng có một đoạn thời gian làm cho nàng nghiên cứu, nhưng bây giờ lại xảy ra trạng huống này. Nàng cảm giác thời gian đã không nhiều lắm.

Thời Ngọc tại nơi nào, nếu bắt được nàng, khẳng định là muốn nàng nợ máu trả bằng máu đấy.

Nàng quay đầu hỏi: "Người có biết hành tung của Thời Ngọc hay không."

Từ Dạ buông tay, hậm vừa nói: "Ta hiện tại cũng không biết, sau lưng Thời Ngọc có người, Ta nghĩ muốn truy xét đến nàng cũng là không dễ dàng như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày. "Liên cái này người cũng biết. Người biết chủ tử của Thời Ngọc là ai chẳng."

Từ Dạ sắc mặt cũng là chìm xuống đến. Nói: "Ta không biết. Nhưng mà người này nhất định là không đơn giản."

Hắn nhìn Chiến Liên Thành, vốn cho rằng Chiến Liên Thành còn có tư cách so tài cao thấp cùng người nợ. Nhưng bây giờ Chiến Liên Thành liên mạng đều có thể không giữ được, còn thể đối phó người nợ như thế nào đây.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là trầm ngâm một chút. Hiện nay cũng không có cái biện pháp gì.

Một lát sau, Hạo Nguyệt chính là trở về rồi.

Hạo Nguyệt sắc mặt cũng là trắng xanh.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Hạo Nguyệt. Người làm sao vậy."

Hạo Nguyệt mặt lạnh lấy. Thanh âm cũng là có chút điểm run rẩy: "Nhị... Nhị hoàng tử hấn... Chết rồi."

"Cái gì. ." Nhạc Thiên Tuyết sững sốt, trừng to mắt. Căn bản là không có nghĩ đến.

Liên Từ Dạ cũng là kỳ quái, sáng nay mới nhìn thấy Ngọc Hân Diệp hảo hảo đây này, bây giờ nói chết thì chết, cũng chẳng qua là sự tình trong một canh giờ.

Hừm. Cái này đại đa phần là có người muốn giết người diệt khẩu rồi.

Hạo Nguyệt gật gật đầu. Nói rõ chi tiết lấy: "Thuộc hạ cũng là kinh sợ rồi, vừa rồi vốn là muốn đi Nhị hoàng tử phủ bắt người. Nhưng mà Quân gia kia đi bẩm báo, thuộc hạ đợi một thoáng lại chỉ nghe thấy quân gia hét to một tiếng. Qua mới phát hiện. Nhị hoàng tử đã bị chết. Hơn nữa..."

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Hơn nữa cái gì."

"Tử tướng còn rất khủng bố. Cái kia bụng là bị côn trùng cho cắn mở, ruột đều lộ ra ngoài. Đã vậy đầu lâu, cũng là có côn trùng tại bò... Thật sự là thật là ác tâm, cái kia côn trùng là ăn huyết nhục của hấn." Hạo Nguyệt nói đến đây, cái kia sắc mặt là chệnh lếch cực kỳ.

Đó cũng phải, Hạo Nguyệt là thấy được kia trường cảnh. Không ỏi ra đến đã là rất khá, quân gia kia còn là té xỉu tại chỗ.

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong. Đã nói: "Xem ra là có người muốn giết người diệt khẩu. Người lại đi nghe ngóng tin tức, Đại Lý Tự sẽ phải tiếp nhận việc này. Đến lúc đó nhìn xem Đại Lý Tự khanh có thể tra ra đến cái gì."

Vô luận như thế nào, Nhạc Thiên Tuyết đều muốn đem người nợ cho bắt được đến.

Có thể lợi dụng được liệu tương khắc để cho Chiến Liên Thành độc tăng thêm, vậy cũng có thể chính là Thời Ngọc. Chỉ có Thời Ngọc mới biết được cách điều chế của Độc Đến Xương kia.

Hạo Nguyệt tự vội vàng đi, tình huống bây giờ coi như là nguy cấp.

Nhưng lại qua không được bao lâu. Truy tìm lại tới.

Truy tìm hỏi: "Vương gia đã tỉnh chưa."

Nhạc Thiên Tuyết lắc đầu. "Còn không đâu. Làm sao vậy."

Truy tìm lên đường: "Không biết Hoàng Thượng từ chỗ nào mà nghe được tin tức, biết rõ Vương gia trúng độc hôn mê. Hiện tại liên phái người đi quân doanh Dương Sơn điều binh."

Nhạc Thiên Tuyết đứng lên. Đó cũng là sinh nổi giận.

Nàng nói ra: "Chẳng lẽ Hoàng Thượng không biết Nhị hoàng tử vừa mới chịu khổ độc thù à."

"Biết rõ. Hoàng Thượng lại để cho Đại Lý Tự tra án, nhưng lại hết lần này tới lần khác còn rơi xuống như vậy một đạo mệnh lệnh. ." Truy Tinh nói ra.

Lúc này, Từ Dạ liền ung dung nói ra: "Tiểu mỹ nhân. Người không biết, cái này là sự lợi hại của người đương quyền. Nhi tử đã chết vậy thì thế nào, cùng cố chính mình giang sơn mới cần thiết nhất đấy. Hôm nay Long lão đầu tử ngược lại là lợi hại. Ta thật là phải chăm chỉ đối đãi một điểm rồi, miễn cho ở trên Thiên long quốc ăn phải cái lỗ vốn."

Nhạc Thiên Tuyết đương nhiên là minh bạch đấy, Lão Hoàng Đế luôn luôn là vô tình vô nghĩa đấy, bằng không thì làm sao sẽ giết cha nàng.

Nàng hỏi: "Truy Tinh. Các tướng sĩ sẽ nghe lệnh à."

Truy Tinh đành phải nói: "Chỉ có Vương gia mới có thể hiệu lệnh đại quân, thuộc hạ cùng Hạo Nguyệt cũng là không được. Vương gia hiện tại hôn mê bất tỉnh, các tướng sĩ quân tâm hỗn loạn. Vậy cũng có thể thật sự sẽ bị Hoàng Thượng điều động, nếu là một khi điều động, cái kia thì phiền toái."

Nhạc Thiên Tuyết trầm tư, lời này không bỏ qua. Hiện tại khả năng cần Chiến Liên Thành tự mình tiến đến vậy mới có tác dụng đấy.

Trong quân khó tránh khỏi sẽ có tiểu nhân, đến lúc đó lão Hoàng Đế một khi đón mua mấy cái tướng sĩ, kéo đứng dậy. Hậu quả kia thiết tưởng là không chịu nổi đấy.

Từ Dạ cũng là có chút điểm tâm phiền rồi. Nói: "Cái này còn nghị hòa cái gì, xem ra tại biên cảnh một trận chiến là không thể tránh được rồi, Ta phải lập tức đi thông tri làm tốt đề phòng."

Hắn nói xong. Chính là rời đi.

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng cũng là có chút bức bối. Không nghĩ đến Chiến Liên Thành mê man mê, sẽ dẫn phát nhiều như vậy vấn đề.

Nàng nhìn Chiến Liên Thành, trong đầu ngóng trông Chiến Liên Thành có thể nhanh lên tỉnh lại.

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Liền phân phó Truy Tinh: "Người ở đây mà chăm sóc chàng. Ta đi ra ngoài một chuyến."

"Vương Phi đi đâu đấy." Truy tinh hỏi.

"Bất hung thù." Nhạc Thiên Tuyết nói xong, chính là đi thu thập một ít gì đó. Liền cũng rời đi.

Truy Tinh có chút sốt ruột. Hắn là muốn bảo hộ Nhạc Thiên Tuyết, nhưng mà hiện tại Chiến Liên Thành hôn mê, Hắn muốn trước chăm sóc lấy.

Nhạc Thiên Tuyết đã đến Đại Lý Tự, hôm nay Đại Lý Tự thế nhưng là bề bộn cực kỳ. Ngọc Hàn Diệp chết rồi, phải điều tra án tìm được hung thủ đây.

Đại Lý Tự cũng không phải ai đều có thể đi, nàng cầm theo cái hòm thuốc đi vào, tự nhiên là bị người ngăn đón.

Nhạc Thiên Tuyết ra ngoài, tự nhiên là đeo mặt nạ da người. Những người giữ cửa kia cũng không biết nàng là ai.

"Làm gì đó, đây không phải địa phương người có thể đến."

Nàng liền đầu nói một câu: "Ta là khám nghiệm tử thi, còn là cao thủ đấy. Khám nghiệm tử thi bình thường thế nhưng là tra không ra nguyên nhân thực sự cái chết của Nhị hoàng tử."

Nhạc Thiên Tuyết vừa nói như vậy, người giữ cửa kia liền cũng là sững sờ.

Mặc dù là xem thường Nhạc Thiên Tuyết, bất quá gặp Nhạc Thiên Tuyết bộ dạng mây trôi nước chảy, hơn nữa bày ra khí thế đàng đàng, càng là làm cho người tin phục rồi.

Cái kia người giữ cửa liền lập tức đi bẩm báo rồi.

Một lát sau. Đã có người đến mời Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết đi vào. Người nọ mang theo mình hướng phòng chứa thi thể nơi đó đi.

Nàng đi vào, biết rõ lúc này Đại Lý Tự khanh là đang khám nghiệm tử thi. Thế nhưng là khám nghiệm tử thi bình thường cũng không tra ra cái gì, chỉ nói là còn trùng giết chết Ngọc hàn Diệp.

Đại Lý Tự khanh lần thứ nhất gặp côn trùng lợi hại như vậy, nhiên là có điểm khổ não. Nghe thấy có một cao thủ khám nghiệm tử thi ở bên ngoài, bất luận thiệt giả, đó cũng là muốn thử một lần đấy.

Nhạc Thiên Tuyết trông thấy thi thể Ngọc hàn Diệp kia, tự nhiên là nhú mày rồi. Cái kia tử tướng đích thật là có chút khủng bố, hơn nữa đúng như lời

Hạo Nguyệt nói, thật là ác tâm.

Đại Lý Tự khanh gặp đến chính là một nữ tử, tướng mạo bình thường, chính là nhũ mây: "Ngươi chính là cái kia cao thủ khám nghiệm tử thi."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. "Chính là ta."

Nàng đem cái hòm thuốc buồng, chính là đi nhìn tình huống thi thể Ngọc Hàn Diệp.

Cái kia khám nghiệm tử thi trông thấy nàng là một nữ tử. Lúc này thời điểm đã nói: "Ngươi một nữ tử còn có thể nhìn ra cái gì. Hừ hừ."

"Ta là nữ tử vậy thi thể nào." Nhạc Thiên Tuyết nói qua. "Có hay không có bản lĩnh thật sự. Bọn ngươi sẽ biết rõ."

Đại Lý Tự khanh vốn là có điểm nghiêm túc, bất quá thời điểm lúc này hắn cũng là nở nụ cười một tiếng. "Đúng vậy! Đúng vậy. Ai cũng không coi thường được nữ tử."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Cái gọi là tỷ muội tình thâm

Hắn nhìn Nhạc Thiên Tuyết gặp thời điểm này. Mặc dù là cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết tướng mạo vẫn như vậy. Bất quá một người khí thế cũng không có chút nào như trước kia. Cái này chỉ có người có thực tài mới có thể như vậy.

Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết thời điểm nhìn thấy thi thể. Sắc mặt không thay đổi. Đã biết rõ nàng có vài phần thực lực.

Nếu là những người khác. Đa sớm nôn mửa

Nhạc Thiên Tuyết cũng không quản Đại Lý Tự nói cái gì rồi. Nàng mang bao tay nên. Đi kiểm tra một chút thi thể.

Ngọc hàn Phi bị chết đích thật là có chút thê thảm. Nhìn một vòng. Nhạc Thiên Tuyết cũng có thể kết luận.

Đại Lý Tự nhìn xem nàng. Hỏi: "Cô nương nhìn ra cái gì rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đích thật là bị côn trùng cắn chết. Từ bên trong ra bên ngoài. Thoáng cái đã mất mạng rồi."

Người khám nghiệm tử thi thấy nàng nói như vậy. Lúc này liền khinh miệt đứng dậy. "Hừ. Người nào mà chẳng biết là như vậy. Cái này cần gì ngươi phải nói."

Đại Lý Tự trừng mắt với người khám nghiệm tử thi kia. Người Khám nghiệm tử thi kia lúc này liền không dám lên tiếng rồi.

Nhạc Thiên Tuyết liền tiếp tục nói: "Nhưng những côn trùng này không phải như những côn trùng bình thường."

Nàng bắt lấy một con nhìn nhìn. Côn trùng kia thê nhưng là có hàm răng đầy. Hơn nữa còn là côn trùng ăn thịt.

Ngọc hàn Phi thời điểm khi chết tương chừng như rất là thống khổ. Cái kia khuôn mặt đều là vặn vẹo.

Đại Lý Tự chưa từng thấy loại côn trùng nào như vậy. Cho nên hắn cũng không biết người phương nào gây nên. Nếu đã biết. thì có thể truy xét được người xuống tay.

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt như trước. Nhưng trong lòng lại có chút rét run.

Cái này tại sao sẽ như vậy chứ.

Nàng nắm chặt nắm đấm. Đại Lý Tự thấy nàng là có điểm không thích hợp. Lại hỏi: "Cô nương. Ngươi như thế nào không nói tiếp nữa."

Nhạc Thiên Tuyết lấy lại tinh thần. Nói: "Là sâu độc. côn trùng này bị người khống chế. Nhìn thi thể Nhị hoàng tử hư hại đến trình độ này. Sâu độc tại trong mấy ngày này đã sớm gặm nhấm nội tạng hắn. Bất quá biên độ rất nhỏ. Nhị hoàng tử cũng không có phát hiện."

Đại Lý Tự gật đầu. "Nói như vậy thì. Cái này người kỳ thật cũng là có người muốn giết nhị hoàng tử. Vậy tại sao ngay từ đầu không hạ thủ luôn cho nhanh gọn."

Nhạc Thiên Tuyết nhắm mắt lại. Nói: "Bởi vì Nhị hoàng tử còn sống còn có chút tác dụng."

Đại Lý Tự nghe thấy lời này của nàng Có chút không rõ. "Cô nương, Ngươi đây là ý gì."

Nàng thì là không trả lời rồi. Đã nói: "Ngươi không bằng tiến cung hỏi hoàng thượng một chút. Nhị hoàng tử có tiếp xúc qua Viên Kiều Kiều không."

Đại Lý Tự cũng sờ. Vậy Viên Kiều Kiều là ai.

Trông thấy sắc mặt Đại Lý Tự. Nàng đã biết rõ Đại Lý Tự đối với tứ đại gai tộc không biết một chút gì.

Nàng cũng là không có dừng lại. Nói: "Ta cũng chỉ có thể trợ giúp ngài đến như vậy thôi. Về việc Viên Kiều Kiều làm. Hoàng Thượng tất có động tác. Đại nhân. Cáo từ."

Nàng vội vàng rời đi. Đại Lý Tự khanh hô vài tiếng. Nhạc Thiên Tuyết cũng là không có dừng lại.

Đại Lý Tự khanh có chút buồn bực. Cô gái này đến tốt cùng là người nào. Làm sao lại lợi hại như vậy. liến đến những loại sâu độc này cũng biết.

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng chạy trở về chiến Vương Phủ. Nàng nguyên bản thời điểm nghe thấy côn trùng. Liền hoài nghi đến Ân Tô Tô. Cho nên liền đi đại lý tự xác nhận một chút.

Không nghĩ đến cái này thật đúng là.

Viên Kiều Kiều không chết. Cái kia còn có một khả năng. Nếu là có thể. Nàng ngược lại là hy vọng tất cả những chuyện này là do Viên Kiều Kiều.

Nhạc Thiên Tuyết đem cửa phòng thoáng cái đẩy ra. Đã nhìn thấy Ân Tô Tô ngồi bên cạnh giường.

Nàng như cũ là một thân áo đỏ. Đẹp đẽ vô cùng.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn chằm chằm vào nàng. Không có động.

Mà ân Tô Tô trông thấy nàng thì là cười cười. "Tuyệt nhi ngươi như thế nào đến. Ta coi thấy hôm nay chiến Vương Phủ hình như là náo loạn không như bình thường. Cái này là có chuyện gì xảy ra a."

Nhạc Thiên Tuyết đi vào. Nàng đã nói: "Không có chuyện gì. Chúng ta bắt được một tên tiểu tặc trộm tiền, "

Ân Tô Tô kinh ngạc thoáng một phát. Sau đó cũng là mừng rỡ đứng dậy. "Đúng không. Lấy được những đồng tiền kia lại."

Nhạc Thiên Tuyết sau đó liền cũng là cười cười. Ánh mắt mang theo một vòng trong trẻo nhưng lạnh lùng. "Đồng tiền là đã lấy lại được. Bất quá ngươi muốn. phải bắt một người đến đổi."

"Cái gì. Bắt người. Ngươi không phải là muốn ta đi giết người đó chứ. Nói đi. Ngươi lúc này đây là xem người nào không vừa ý." Ân Tô Tô cười nói. Việc này tựa hồ cũng là tập mãi thành thói quen rồi.

Nhạc Thiên Tuyết mím môi. "Thời Ngọc."

Ân Tô Tô tay dừng lại. Nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết. Cái kia con mắt vốn là mang theo nụ cười. Nhưng bây giờ cái gì nói đều không nói được.

Nàng hơi động một chút. Nghiêng người đối với Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "Làm sao lại để cho ta bắt Thời Ngọc đến đổi. Chiến Vương gia đều bắt không được nàng. Chẳng lẽ ta có thể bắt được nàng. Tuyệt Nhi. Ngươi cái này không khỏi là quá đề cao ta sao."

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Tô Tô. Ta biết rõ ngươi cũng là làm người cẩn thận. Ngươi dùng sâu độc giết Nhị hoàng tử. Kỳ thật ngươi là có ý gì. Ngươi là muốn nhắc nhở ta. Ngươi đối với ta còn có mấy phần tình nghĩa. Ngươi bây giờ chẳng bằng cùng ta nói rõ ràng."

Ân Tô Tô vốn là đang bộ dáng tươi cười. Bất quá lúc này đều là gương lên khóe miệng.

Nàng lôi kéo chính mình cái kia một tay áo đỏ. Nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "Không bỏ qua. Ta là cố ý đấy. Tuyệt Nhi. Ngươi bây giờ còn có cơ hội thay đổi. Ngươi hãy đi theo ta. Không nên cùng Chiến Liên Thành cùng một chỗ."

"Chủ tử của ngươi là ai." Nhạc Thiên Tuyết hỏi. Lảng tránh lời Ân Tô Tô nói.

Ân Tô Tô nói: "Ngươi không cần biết rõ. Nhưng hán tuyệt đối so với Chiến Liên Thành càng có năng lực. Bằng không. Thời Ngọc lúc trước như thế nào lại đi chọn chủ tử. Mà không phải Chiến Liên Thành."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là sớm đã đoán được. Ân Tô Tô cùng Thời Ngọc là một phe.

Nàng liền tiếp tục nói: "Ngươi không cần nói với ta những thứ này. Ta sẽ không rời khỏi Chiến Liên Thành đấy."

Ân Tô Tô nở nụ cười một tiếng. Có chút cảm giác đùa cợt.

"Tuyệt Nhi. Có đôi khi thật sự không biết nói như thế nào với ngươi. Ngươi có tình có nghĩa. Đó là tốt. Nhưng mà ngươi xem một chút. Ta đối với ngươi là có mục đích khác đây. Mà Chiến Liên Thành cũng là người sắp chết rồi. Ngươi trông coi hắn còn có thể làm cái gì. Ta cũng là bởi vì chúng ta tình nghĩa như tĩ muội. Hiện tại mới cho ngươi một con đường đi." Ân Tô Tô nói."Bằng không. Ngươi cho rằng ngươi sẽ biết là ta sao."

"tình nghĩa Tĩ muội. Nếu như ngươi đã nói như vậy. Ngươi chẳng bằng liền đem Thời Ngọc gai ra cho chúng ta. Như vậy chúng ta còn có mấy phần tình nghĩa tĩ muội." Nhạc Thiên Tuyết lạnh lùng nói ra.

Ân Tô Tô đứng lên. Nói: "Chủ tử thích Thời Ngọc. Ta làm sao có thể giao nàng ra được."

Nhạc Thiên Tuyết chính là nói: "Những đồng tiền kại cũng không giao ra được. Cái này cũng không sao cả."

"Cái kia đích thật là có chút đáng tiếc đấy." Ân Tô Tô nói qua."Bất quá ta tin tưởng. Sớm muộn gì có một ngày ta sẽ cầm lại được."

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ cái này cùng ân Tô Tô đã nói ra cũng không gì có thể cứu vãn. Hiện tại duy nhất có thể làm như vậy. Chính là đem ân Tô Tô bắt lại.

Ân Tô Tô cũng là biết rõ tâm tư của nàng. Hai người ở chung một thời gian lâu như vậy. Như thế nào lại không biết đối phương đang suy nghĩ gì.

Ân Tô Tô tay áo vung lên. Thì có mấy cái côn trùng hướng trước mặt Nhạc Thiên Tuyết bay đến.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là sớm có chuẩn bị. Mấy cây ngân châm bắn ra. Liền đem mấy con côn trùng kại đều thu thập hết.

Hai bóng dáng đánh nhau cùng một chỗ. Tay không tác sát. Hơn nữa có một số chiêu thức còn giống nhau.

Ngay từ đầu Nhạc Thiên Tuyết tập võ. Ân Tô Tô thế nhưng lại là người dạy bảo không ít.

Nhạc Thiên Tuyết đem những thứ nàng dạy lại sáng tạo ra những cái mới. Coi như là Nhạc Thiên Tuyết võ công nội tình không bằng ân Tô Tô. Nhưng cũng không thu bởi Ân Tô Tô.

Hai người lại chạm nhau một chương. Ân Tô Tô thở phì phò. Nói: "Ngươi quả nhiên là đã quên giao tình của ngươi với ta rồi. Chẳng lẽ Chiến Liên Thành thật sự trọng yếu như vậy sao. ."

"Ngươi là bằng hữu của ta. Nhưng hắn lại là người ta yêu. Ngươi biết hắn còn là phu quân của ta. Vẫn còn như vậy ra tay đối với hắn. Ngươi còn cùng ta nói tình nghĩa cái gì đây." Nhạc Thiên Tuyết nói qua. Cũng là đau lòng.

Khả năng Ân Tô Tô ngay từ đầu cũng là lợi dụng chính mình. Nhưng mà khi đó không có thương hại qua ai.

Đơn giản là ngay từ đầu lợi dụng nhau nhưng không có xung đột gì. Cái này cũng khó trách ân Tô Tô khi đó bốc đồng nhận mình là quý y cô nương. Kỳ thật ân Tô Tô ngay từ đầu đã nghĩ ngợi để cho nàng với Chiến Liên Thành không có kết quả tốt đẹp gì rồi.

Ân Tô Tô cau mày. Áo đỏ lóc lên. Nàng đã là rơi xuống cạnh cửa.

Nàng nói ra: "Đều vì chủ của mình. Ta không có bỏ qua. Hơn nữa Chiến Liên Thành không phải hậu duệ chính thống. Ngươi đi theo hắn chính là một sai lầm. Nếu ngươi còn nhận thức ta đây là tĩ muội. Hiện tại liền cùng ta rời đi."

Nhạc Thiên Tuyết đau lòng không thôi. Nói: "Ngươi trở về không phải đơn giản là về lấy đồng tiền. Ngươi càng là vì thân phận của ta mà đến. Ngươi biết. ta là hậu nhân câu Nghìn gia."

Ân Tô Tô hé mắt.

Nhưng nàng vẫn là phủ nhận."Không. Ta không có."

"Cái kia là con mèo nhận thức. Đó là bởi vì con mèo kại có thể nhận thức được mùi của Tứ đại gai tộc. Cho nên mới cùng ta tới gần. Đúng hay không." Nhạc Thiên Tuyết lạnh giọng nói.

Ân Tô Tô ánh mắt lạnh lẽo. Sau đó cũng là cười cười.

Nàng lên tiếng: "Ta cũng là đã sớm nói với chủ tử nói ngươi rất thông minh. Chủ tử liền là không tin ta. Không bỏ qua. Ta đích thật là có mục đích này. Nhưng ta cũng là vì muốn tốt cho ngươi. Vô luận hôm nay xuất hiện hay không xuất hiện. Chiến Liên Thành cũng chỉ có một con đường chết. Cái kia xương độc là không có biện pháp chữa trị."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Chỉ cần Thời Ngọc xuất hiện vậy ắt được rồi."

Ân Tô Tô cũng là không muốn dây dưa nữa. Chính là nhảy lên đi ra ngoài. Nhạc Thiên Tuyết vội vàng đuổi theo. Chẳng qua là ân Tô Tô sớm ở trong phòng này bố trí cạm bẫy.

Bốn phía đều có côn trùng tuôn ra đến. Tuy rằng không phải là sâu dđpcej lợi hại gì. Bất quá cũng là có độc đấy.

Nhạc Thiên Tuyết cái trán toát ra mồ hôi lạnh. Lúc trước nàng tin tưởng ân Tô Tô. Dem cổ thuật bí tịch giao cho nàng. Không thể tưởng được hiện tại lại làm hại chính mình.

Côn trùng cũng là không làm tổn thương nàng. Chẳng qua là chặn con đường trước mặt.

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ đây là mệnh lệnh của ân Tô Tô. Cũng không biết ân Tô Tô là đối với mình còn có vài phần tình nghĩa. Cũng bởi vì mình là hậu nhân nghìn gia nên mới lưu thủ.

Bất quá nàng ngừng ở chỗ này. Cái kia cửa viện liền có người đi vào.

"Tiểu mỹ nhân. Ngươi là ở nơi này làm cái gì. Làm ra động tĩnh lớn như vậy."

người Đến là Từ Dạ. Lỗ tai hắn rất thính rồi

Nhạc Thiên Tuyết thầm kêu một tiếng không tốt. Những con côn trùng kai thấy người khác đến. Lập tức liền hướng chỗ Từ Dạ dũng mãnh lao tới.

Từ Dạ hoảng hồn. Hét lên một tiếng, "Thật nhiều... Thật nhiều côn trùng a."

Hắn cái gì cũng không sợ. Nhưng chỉ có sợ côn trùng. Đây còn là hăng hà côn trùng nữa.

Từ Dạ ngay cả động cũng không có biện pháp triển khai. Hắn hai chân đều mềm nhũn.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ngươi đi đi. Ngươi như thế nào không đi."

"Ta sợ côn trùng." Từ Dạ hô. Thanh âm cũng là run rẩy.

Bộ dạng côn trùng đậm đặc chẳng trệt. Hắn đã là không muốn nhìn thấy rồi. Hắn sợ tới mức liền nhắm mắt lại.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là tức điên nên. Từ Dạ là bạo quân. Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ. Cái kia chính là quả hồng mềm a. Liền côn trùng đều sợ thành như vậy.

Nàng vội vàng chạy tới. Từ Dạ cặp chân kia bên cạnh đã là có côn trùng bò nên.

Mà nàng. Rút ra một con dao găm. Hướng cổ tay của mình cắt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Bình định quân tâm

Từ Dạ ngửi được mùi máu tươi, liền mở to mắt. Trông thấy Nhạc Thiên Tuyết trên tay đều là máu.

Hắn cũng là kinh sợ rồi, bất quá sau khi Nhạc Thiên Tuyết đổ máu trên tay côn trùng liền thoáng cái lui ra.

Không có côn trùng dám tiếp cận Nhạc Thiên Tuyết.

Thời điểm lúc này Từ Dạ liền có chút kinh ngạc rồi. Nói: "Máu của ngươi là thuốc xỏ lãi phải không "

Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp mất trắng không còn chút máu. Những cái kia côn trùng đều tản đi ra, rất nhanh liền không thấy bóng dáng, tựa hồ là đi tìm Ân Tô Tô.

Nàng lúc này mới thở nhẹ ra, vội vàng cầm máu.

Từ Dạ trông thấy nàng như thế. Đã nói: "Ta xem một chút, đều tổn thương tới trình độ nào rồi. Không thể tưởng được ngươi lại vì ta, mà dùng máu đến cứu, Ta đều nhanh cảm động chết rồi."

Nhạc Thiên Tuyết rút về tay của mình, trùng mắt liếc hắn một cái.

"Im miệng. Không cần phải nói những lời này, thật là làm cho người ta chán ghét." Nhạc Thiên Tuyết cái này nói xong. Chính là che miệng vết thương tiến đến băng bó.

Từ Dạ vội vàng đuổi theo, hắn thấy Nhạc Thiên Tuyết. Hắn hỏi: "Ngươi làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì."

Nhạc Thiên Tuyết không muốn nói chuyện, chỉ lo chính mình đi về phía trước mà thôi.

Từ Dạ tiếp tục hỏi: "Ngươi không nói. Ngươi không nói ta cứ tiếp tục hỏi, một mực nói tiếp, nói đến ngươi nguyện ý nói cho ta biết mới thôi."

Nhạc Thiên Tuyết nhủ mảy. Nói: "Ngươi như thế nào nhiều chuyện như vậy đây, chuyện này cũng cùng ngươi không quan hệ. Ngươi không phải sợ cùng Thiên Long khai chiến sao, vậy nhanh đi về Lương Tấn quốc đi, đừng ở chỗ này ngây người."

"Tính khí lớn như vậy, thật là nóng nảy. : " Từ Dạ hừ một tiếng. "Ta cái gì cũng không sợ, coi như là Thiên Long có đại quân. Nhưng muốn phá phòng tuyến của Lương Tấn ta cũng là điều không thể nào."

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy hần thật đúng là nhiều chuyện, cũng là lạnh mặt.

Nàng bị Ân Tô Tô ám toán đã rất không vui rồi, đằng này Từ Dạ còn tựa như một con ruồi.

Lúc này, Nhạc Thiên Tuyết đã vào đến phòng, chính mình tự băng bó, Từ Dạ vẫn còn theo chân nàng, nhìn thấy nàng một người bất tiện rồi, liền động thủ giúp nàng.

Từ Dạ lúc này cũng là không phiền. Liền nhẹ nói: "Ta cũng không biết là ngươi đã xảy ra chuyện gì, bắt quá là ta vẫn luôn đứng ở bên ngươi. Tiểu mỹ nhân, Ngươi cần phải bình tĩnh một chút, lúc này mới có thể tìm được biện pháp giải quyết."

Nhạc Thiên Tuyết có chút hoảng hốt, nhưng cũng là cảm thấy cái mũi ê ẩm được rồi.

Nàng không có nghĩ đến, mình sẽ bởi vì một câu nói của Từ Dạ làm cho có chút cảm động.

Hai người tựa hồ càng chạy càng gần, đã có tính ý lại.

Cái loại cảm giác này rất kỳ diệu, Nhạc Thiên Tuyết không thể nói là cảm giác gì.

Qua một lát. Nhạc Thiên Tuyết chờ hần băng bó kỹ xong. Chính là nói: "Hiện tại muốn cứu chàng có chút khó khăn rồi, người hại chàng một mực trốn kín đáo "

Từ Dạ thần sắc ngưng lại, cũng không giống như lúc trước tùy tâm sở dục, hần mím môi nói: "Nguyên lai như thế, chẳng lẽ ngươi muốn bắt được người nọ. Đừng nói là ngươi, coi như là ta hay là Chiến Liên Thành, đều không có một chút manh mối."

Hần đã sớm biết Vương thị này còn có người khác, nhưng lại hần một mực truy xét, cũng không có tìm được.

Trước đó lần đầu gặp được Thời Ngọc hần nên ra tay bắt lại, thật sự là sai sót rồi bỏ lỡ một lần cơ hội này.

Đây mới là Nhạc Thiên Tuyết lo lắng nhất.

Nàng rù xuống con mắt, hiện tại Ân Tô Tô cũng trốn. Vậy thì thật là một điểm manh mối đều không có rồi.

Nhạc Thiên Tuyết dừng lại một chút. Chính là nói: "Ta hiện tại lại đi nghiên cứu thoáng một chút, Ta nhất định phải giúp chàng kéo dài tánh mạng trước."

Từ Dạ liền giữ chặt nàng. "Ngươi bây giờ đều bị thương rồi, Ngươi nhìn sắc mặt của ngươi nhiều chênh lệch, không nên quá mệt nhọc."

"Không có gì đáng ngại." Nhạc Thiên Tuyết vung mở tay của hần. "Ngươi vẫn là nên lưu ý động tĩnh của hoàng thượng thì hơn. Chính mình cẩn thận một chút, miễn cho ở tại Thiên Long có đi không về."

Từ Dạ trông thấy nàng quan tâm mình, liền cười một tiếng, cũng là có chút điểm cao hứng.

Hần cười cười, tùy ý Nhạc Thiên Tuyết đi. Với thể trạng như hôm nay, Nhạc Thiên Tuyết cũng sẽ có chừng mực đấy. Dù sao nàng một khi ngã xuống, Chiến Liên Thành còn có thể dựa vào ai đây.

Hần thật là hâm mộ Chiến Liên Thành nha, lại có được một người vợ tốt như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết mang thương nghiên cứu cả đêm, may mắn đây chẳng qua là cổ tay có thương tích, không nghiêm trọng lắm. Điều này đối với việc luyện được cầu năng cũng không có ảnh hưởng gì.

Nàng đã là phân phó xuống dưới phải tìm được Ân Tô Tô rồi. Bất quá Ân Tô Tô nếu đã có chỗ chuẩn bị, cái kia tự hồ không có khả năng ở lại chỗ này rồi. Muốn tìm được ân Tô Tô đó cũng là một việc khó.

Nhạc Thiên Tuyết chẳng qua là nghỉ ngơi ba canh giờ, nhìn thấy luyện được đỉnh đan được đã thành hình rồi, Nàng cũng là nhả ra khí.

Một lần nữa cho Chiến Liên Thành ăn vào, liền cũng là tạm thời ngăn chặn độc tính rồi.

Nàng sắc mặt có chút trắng xanh, Hoa Đào thấy mà đau lòng, cầm thuốc dán cho Nhạc Thiên Tuyết bôi thuốc.

"Tiểu thư, Vương gia như thế nào còn không tỉnh." Hoa Đào nhìn Chiến Liên Thành hôn mê, sắc mặt và môi vẫn có chút biến thành màu đen, tình huống tựa hồ thật không tốt đây.

Nhạc Thiên Tuyết chính là nói: "Lúc này đây độc đã nghiêm trọng một ít, sâu tận xương tủy, không dễ dàng tỉnh được như vậy đâu."

Trước kia nàng ra tay, căn bản cũng sẽ không có khi thất thủ, mà bây giờ Nàng cũng là thúc thủ vô sách rồi.

Luận cứu người, Nàng chưa từng bại bởi bất luận kẻ nào. Chẳng lẽ hiện tại phải bại bởi Thời Ngọc cái này đệ nhất thiên hạ kỳ độc.

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu lại nhìn nhìn Chiến Liên Thành. Hắn giống như chẳng qua chỉ là ngũ bình thường, cũng không có cái gì khác thường.

Trong nội tâm nàng là hít một tiếng. Nàng hiện tại so với bất luận kẻ nào đều muốn lo lắng hơn, muốn áy náy hơn.

Lúc này. Hạo Nguyệt cũng là vào đến, gấp giọng nói: "Nguy rồi, Dương Sơn trong quân doanh quả nhiên là có tướng lĩnh phản loạn, muốn dẫn binh đi ra ngoài."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Có bao nhiêu người."

"Có năm cái tướng lĩnh, dẫn theo mấy nghìn binh sĩ, tiếp tục như vậy, khẳng định quân tâm sẽ đại loạn. Đến lúc đó Dương Sơn quân doanh cũng liền hủy hoại chỉ trong chớp lát rồi." Hạo Nguyệt cũng là vội vàng xao động. Hiện tại nàng hận không thể đi giết lão Hoàng Đế, một mực ra những thứ này nham hiểm chiêu này.

Chiến Liên Thành lúc trước vì bồi dưỡng ba mươi vạn đại quân, hao phí rất nhiều tinh lực cùng tiền tài. Hiện tại cái lão Hoàng Đế này lại muốn chiếm thành của mình.

Hạo Nguyệt hiện tại đã nghĩ đi quân doanh đem những cái kia phản loạn tất cả giết hết.

Nhạc Thiên Tuyết đưa tay, lại để cho Hạo Nguyệt bình tĩnh một chút. Nói: "Hiện tại chúng ta cũng không thể loạn, binh sĩ là thấy Chiến Liên Thành trúng độc hôn mê, lúc này mới có thể như vậy đây. Hiện tại chúng ta mượn một người giả trang Chiến Liên Thành, lại để cho hắn dẹp loạn cái não động này."

"Đúng. Vương Phi Dịch Dung Thuật thế nhưng là nhất tuyệt." Hạo Nguyệt nói. "Cái kia tìm Truy Tinh giả trang hắn là không tệ."

Nhạc Thiên Tuyết lắc đầu. "Chiến Liên Thành nội lực so với Truy Tinh cao gấp bội. Nếu thật sự đều muốn áp chế những người kia, võ công không thể quá kém, miễn cho đến lúc đó lộ ra sơ hở."

Hạo Nguyệt cái này nhú mày rồi. "Vậy làm sao bây giờ, ở trong vương phủ, cũng có mấy người so với Truy Tinh lợi hại hơn, nhưng mà thân hình đều không thích hợp lắm a."

"Ta nghĩ tới một người." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Lại để cho hắn đến là tốt rồi, dù sao hắn luôn thích xen vào việc của người khác."

Cuối cùng, Từ Dạ đi theo Hạo Nguyệt ra khỏi thành. Từ Dạ bộ dạng vẫn là vẻ mặt ai oán, có chút không quen trên mặt chính mình kẻ cận thứ đồ vật này, mang da mặt tướng mạo của người khác.

Hắn thì thầm nói ra: "Cái này là thứ chó má gì a, đi Dương Sơn quân doanh phải bao lâu."

Nhạc Thiên Tuyết đẩy hắn một chút. Nghiêm mặt nói: "Thật dễ nói chuyện, Chiến Liên Thành đối với người khác rất là lạnh khốc đấy. Người nói mười câu hắn có đôi khi cũng không nói một câu."

Từ Dạ hừ một tiếng. "Cái này vật gì đây, Hắn là mặt co quắp, Ta cũng không phải là."

Nhạc Thiên Tuyết liếc mắt nhìn hắn. "Ta biết rõ ngươi không phải, nhưng bây giờ ngươi là đang giả trang hắn đây."

Từ Dạ chính là nói: "Nếu như không phải là vì ngươi, Ta làm sao sẽ khổ đến thân."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không khách khí. "Đó cũng là vì chính ngươi a, trước kia ngươi kiêu ngạo như vậy, là vì Chiến Liên Thành không chịu xuất binh. Hiện tại nếu là Thiên Long có đại quân đối phó Lương Tấn ngươi rồi, Ngươi còn có thể tiêu dao như vậy sao."

Hắn điểm ấy tiểu tâm tư bị Nhạc Thiên Tuyết phát hiện, Hắn liền cũng không tiếp tục nũng nịu, ngồi ngay ngắn lên, sờ lên quần áo Chiến Liên Thành ngày thường mặc. Cái kia đích thật là không sai, ai nha, Chiến Liên Thành này thật là có tiền, về sau mình cũng hướng cảm một ít đi xài hoang phí.

Nhạc Thiên Tuyết bỏ qua Từ Dạ, hiện tại bọn hắn là cùng ngồi trên một cái thuyền, Từ Dạ cũng sẽ là nhận thức thật sự chăm chú.

Cái này đi Dương Sơn quân doanh cũng mất một đoạn thời gian.

Chiến Liên Thành đem mười vạn đại quân trú đóng ở biên cảnh, mặt khác hai mươi vạn đại quân liền trú đóng ở phụ cận Kinh Thành. Cái kia đều là phân tán đấy.

Mà Dương Sơn quân doanh là lớn nhất, trọn vẹn là có mười hai vạn binh sĩ trú đóng ở đó, có thể thấy được tầm quan trọng của cái quân doanh này.

Đến phụ cận Dương Sơn đã là lúc xế chiều rồi, đoạn đường mệt nhọc, Tử Dạ có võ công nội tình, cũng coi như tốt.

Hắn nhìn Nhạc Thiên Tuyết nhưng lại cực kỳ khủng khiếp, Nàng thừa dịp thời điểm lúc này phục dụng đan dược dưỡng thần.

Tử Dạ nói: "Người cái kia đan dược cũng cho ta mấy viên, xem như là thù lao nha."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn bộ dạng đó của hắn, liền đem đan dược đưa qua.

Tử Dạ nhìn kiện: "Cái này có công hiệu gì."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười. Nói: "Trắng dương đấy."

Tử Dạ tay ngưng lại, nụ cười trên mặt cũng là cứng đờ.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem hắn mặc dù là tướng mạo Chiến Liên Thành rồi, nhưng vẫn là có một chút khác nhau đó. Cái này như thể buồn cười, Nàng cũng là nhìn không được cười lên một tiếng.

"Gạt người thôi, dù sao cái này cũng có lợi đấy, Người yên tâm phục dụng a." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Tử Dạ trừng nàng liếc. "Người liền ưa thích cùng ta nào."

"Ai với người nào a, Người cũng không nhớ lại xem, lúc trước người bắt ta tra tấn thật nhiều a, Hiện tại ta với người nói giống như vậy cũng không cho rồi." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

"Hứa. Ta cho phép." Tử Dạ gật gật đầu, mặc do nàng a. Nhìn xem nàng cao hứng như vậy, mình cũng sẽ cao hứng một chút.

Cái này rất nhanh liền đến quân doanh rồi, Hạo Nguyệt cũng nhắc nhở một câu.

Tử Dạ vội vàng ngồi xuống, nghĩ thầm lát nữa như thế nào mở miệng đây.

Nhạc Thiên Tuyết cũng ngồi xuống, có chút khẩn trương. Đây là đối mặt mấy nghìn binh sĩ phản loạn, Nàng cũng phải nghĩ biện pháp ứng đối.

"Tiểu mỹ nhân, Người tựa hồ rất khẩn trương."

"Chẳng lẽ người liền không khẩn trương."

"Cái này có cái gì phải khẩn trương chứ. Ở tại Lương Tấn quốc nhưng lại không có một người dám phản ta, Người biết là vì cái gì không."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn hắn một cái, ại để cho hắn nói tiếp.

Tử Dạ xùy cười một tiếng. Chậm vừa nói: "Đó là bởi vì, có một cái dám phản ta, vậy liền đem hắn giết. Có thứ hai, đem kẻ thù hai cũng giết là được."

Nhạc Thiên Tuyết không nói gì. "Chẳng lẽ người trong thiên hạ phản người, Người liền đem người trong thiên hạ đều giết sạch à."

Tử Dạ lắc đầu. "Ta đẹp mắt như vậy, Người trong thiên hạ làm sao sẽ đều phản ta. Người đây là không theo tình huống thực tế đến a."

"..."

Nhạc Thiên Tuyết đây là triệt để không nói gì luôn, cũng không muốn cùng Tử Dạ nói chuyện.

Mà trong quân doanh, vừa vặn chính là xôn xao đấy.

Binh sĩ đều tụ tập ở bên ngoài, tựa hồ là bàn luận về cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Bản lĩnh thật sự của Tử Dạ

Nhạc Thiên Tuyết cẩn thận lắng nghe, đã biết rõ những binh lính kia là đang thảo luận sự tình trúng độc của Chiến Liên Thành. Việc này nhất định là có người cố ý truyền ra đấy, bằng không thì sao có thể nhanh như vậy liền truyền bá đến quân doanh nơi này được.

Từ Dạ bấu môi, binh sĩ này của Chiến Liên Thành thật đúng là phiên toái a.

Hạo Nguyệt đã ở bên ngoài hô hào: "Đều làm gì đó... đều muốn tạo phản hà. ."

Những binh lính kia quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Hạo Nguyệt ở trước.

Hạo Nguyệt là thiếp thân thị vệ của Chiến Liên Thành. Nàng đến, những binh lính kia liền không dám lên tiếng nữa.

Hơn nữa xe ngựa Chiến Liên Thành cũng đến. Các binh sĩ nghĩ thầm Chiến Liên Thành khẳng định là cũng đến, vậy lời đồn đại Chiến Liên Thành trúng độc kia là giả hay sao.

Một cái tướng sĩ liền tiến lên đến. Nói: "Hạo Nguyệt cô nương. Máy người Tàn phó tướng mang theo mấy nghìn binh sĩ một mình đi ra quân doanh, hiện nay nên làm như thế nào cho phải. ."

Tướng sĩ này gọi Trần Cương, lúc trước là Chiến Liên Thành đấy, cho nên coi như là trung thành và tận tâm. Vừa rồi chính là hắn đang khuyên giải.

Hạo Nguyệt nhú mày. Nói: "Hướng bên nào đi."

Trần Cương nói: "Đi ngọn núi phía tây quân doanh bên kia."

Lại đến nơi đó, rất rõ ràng chính là đầu nhập vào lão Hoàng Đế a.

Hạo Nguyệt hiện nay thế nhưng là tức giận vô cùng, không nghĩ tới những thứ này người là lòng muông dạ thú, lại là có bức này tâm tư dám làm ra loại chuyện này.

Bất quá Lý Cương sau lưng liền có mấy người lính kêu la.

"Có phải Vương gia cũng đến hay không, như thế nào mà bên ngoài mọi người đều nói Vương gia trúng độc."

"Đúng vậy a đúng vậy a, còn nói Vương gia ở nhân thế không còn bao lâu nữa, tình huống này là như thế nào."

"Tàn phó tướng làm vậy cũng phải, chẳng lẽ thực phải ở chỗ này đau khổ chờ đợi. Chẳng bằng ly khai nơi đây, đi thuần phục Hoàng Thượng rất tốt."

Mấy cái binh lính có dị tâm kia, còn ở nơi này tà thuyết mê hoặc nhiều người khác.

Đây là Chiến Liên Thành binh, luôn luôn lấy Chiến Liên Thành làm đầu đấy. Hơn nữa bọn hắn cũng là tin tưởng, đi theo Chiến Liên Thành khẳng định có một ngày có thể ngất cao đầu. Không nghĩ đến Chiến Liên Thành hiện tại rõ ràng liền biến thành như vậy, bọn hắn có thể không buồn à.

Hạo Nguyệt cười lạnh một tiếng, chính là muốn nói chuyện. Bất quá lúc này Từ Dạ liền ung dung nói ra. "Hạo Nguyệt. Đem mấy người kia giết."

Từ Dạ đang đùa bỡn tóc của mình, cũng chính là cười lạnh một tiếng. Những người này có thể là lão Hoàng Đế an bài tiến đến đấy, không giết bọn chúng đi, khi đó sẽ nhiễu loạn quân tâm.

Nhạc Thiên Tuyết cũng hiểu rõ ý tứ Từ Dạ, Nàng hiện tại cũng đồng ý cách làm của Từ Dạ liền nhẹ nói: "Hạo Nguyệt. Đi đi."

Hạo Nguyệt đạt được Nhạc Thiên Tuyết cho phép, cũng liền không khách khí nữa. Thoáng cái liền nhảy đến, rút trường kiếm ra khỏi vỏ, ngăn lại mấy người lính kia.

"Tà thuyết mê hoặc người khác, nguyên rủa Vương gia, phải bị tội gì. ." Hạo Nguyệt nói qua, mắt lạnh nhìn bọn hắn.

Mấy người kia đương nhiên là hoảng hồn, không nghĩ đến Hạo Nguyệt sẽ khai sát giới.

Trần Cương cũng là sửng sờ.

Hắn vội vàng liền xin tha. "Vương gia, bọn hắn chẳng qua là nhất thời nói lời."

Từ Dạ liền trầm giọng nói: "Quân kỷ nghiêm minh, chẳng lẽ cái này không nên phạt."

Trần Cương cũng là không nói gì, đây thật là đã xúc phạm quân quy rồi.

Hạo Nguyệt kiếm đã di động, mấy người lính kia cũng là sợ hãi, nhưng tình huống hiện tại không cho phép bọn hắn rút lui.

Bọn hắn liền quay đầu, một người trong đó chỉ xe ngựa hô to lấy: "Nhất định là Vương gia giả mạo đấy, Vương gia đã trúng độc hôn mê bất tỉnh, làm sao sẽ đến nơi đây. Hạo Nguyệt, người rõ ràng tìm người giả mạo Vương gia, người mới là người đáng phải chết."

Hạo Nguyệt lạnh mặt, đều muốn lại ra tay, người này rõ là chán sống rồi a.

"Chậm đã." Từ Dạ mở miệng nói.

Mà thị vệ bên cạnh ngựa xe cũng là đem rèm cho nhấc lên.

Từ xa nhìn lại, bọn hần trông thấy chiến Vương gia cùng một đứa nha hoàn ngồi chung trong xe ngựa.

Kỳ thật đó là Từ Dạ, hiện nay Từ Dạ cũng là giả bộ được rất giống đấy. Ít nhất là có cái kia uy nghiêm tại.

Hắn nói: "Giả mạo đấy. Tốt nhất nên nhìn cho rõ ràng."

Hắn vừa dứt lời, ngón tay không biết bắn ra cái gì vậy, mấy binh lính kia đột nhiên mở to hai mắt, sau đó liền ngã trên mặt đất.

Mọi người nhìn lại thấy mấy cái binh lính kia cái trán đều có một cái lỗ máu, không biết là như thế nào tạo thành.

Hạo Nguyệt lúc này thời điểm mới phản ứng kịp, khó trách Nhạc Thiên Tuyết muốn Từ Dạ đến giúp đỡ cái này bề bộn. Bởi vì Truy Tinh không có cái công lực này. Cái kia căn bản cũng không giống Chiến Liên Thành rồi, nhưng bây giờ Từ Dạ ra một chiêu như vậy mà lại làm cho người tin phục rồi.

Tất cả tướng sĩ tụ tập ở cửa đều là sững sờ, sau đó lập tức liền quỳ xuống đến.

Không sai rồi, đây thật là Chiến Vương gia của bọn họ.

Từ Dạ lại chậm vừa nói: "Kiểm kê năm nghìn tinh binh, đuổi theo bắt Tần phó tướng. Người đầu hàng không giết, nhưng mấy kẻ dẫn đầu, một cái đầu người một ngàn lượng."

Dứt lời. Hắn vung tay lên. Cái kia rèm liền cũng là buông.

Những binh lính này nghe được rành mạch, đem chuyện nơi đây giải quyết rồi, tự nhiên là nên chinh đốn những kẻ phản loạn kia.

Trần Cương vội vàng tuân mệnh, Hạo Nguyệt cho Trần Cương kiểm kê binh mã, Nàng cũng liền theo chân Trần Cương đi.

Lúc này, Từ Dạ cảm thấy không còn việc gì nữa, liền cũng sai xa phu đánh xe trở lại Kinh Thành.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn hắn. Nói ra: : "Người vừa rồi ngược lại là giả bộ được rất giống đấy."

"Đó là đương nhiên rồi." Từ Dạ nói qua, vuốt vuốt tóc của mình. "Người đừng cho là ta suốt ngày ngồi không. Giờ thì cho ta vui đùa nhạc khí một chút."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn không được cười lên một tiếng, bất luận thế nào đều tốt, hiện tại sự tình Tướng sĩ quân doanh đã giải quyết rồi.

Hiện tại liền quay về xem Chiến Liên Thành như thế nào, Nàng cũng phải nghĩ biện pháp mới được.

Nàng không tin, thế gian này thật sự không có những biện pháp khác.

Từ Dạ mỉm cười, nói: "Thanh âm có chút rất không đúng."

Bọn hần đang trên đường trở về, có nhiều thị vệ của vương phủ hộ tống, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đấy.

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày. "Cái gì không đúng. "

Nàng nhìn xem bốn phía cũng không có phát hiện cái gì, đường trở về này đều rất bằng phẳng đấy, cũng không có đại phương để ẩn nấp, thế này thì sẽ có cái gì mai phục.

Từ Dạ liền nhắm mắt lại, chuyên tâm lắng nghe, ngoại trừ tiếng vó ngựa cùng âm thanh bánh xe, còn có một chút điểm dị động.

Hắn đột nhiên liền mở mắt. Nói: "Là tiếng hít thở. Ta rõ ràng nghe thấy được một chút dị động, nhưng mà duy chỉ có không nghe thấy tiếng hít thở."

"Cái này mà người cũng nghe được." Nhạc Thiên Tuyết cũng là kinh ngạc, nỗ lực của Từ Dạ đến tột cùng là có bao nhiêu tốt đấy.

Từ Dạ tay hơi động một chút, hắn cũng là có chút điểm khẩn trương.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy vậy, liền cũng cảnh giác lên.

Cũng vào lúc này, trên mặt đất bỗng nhiên liền toát ra mấy cái hố to, phía dưới đó đã có người chui lên.

Thoáng cái đao quang kiếm ảnh, hai cái thị vệ không có phản ứng kịp lập tức đã bị giết.

Hơn nữa dưới mã xa bên cạnh cũng có đao kiếm đâm đến, Từ Dạ híp mắt, liền lôi kéo Nhạc Thiên Tuyết nhảy lên.

Nhạc Thiên Tuyết nhảy đến không trung rồi, mới nhìn rõ bốn phía đều có nhiều Hắc y nhân. Hơn nữa nàng còn cảm giác có chút kỳ quái, hoàn cảnh bốn phía làm sao lại đã thành như vậy, nhưng lại không thể nói chỗ nào kì quái.

Hai người rơi đến trên mặt đất. Từ Dạ hừ một tiếng. "Cái này đi một chuyến cũng là không bớt lo a."

Đã sớm biết việc này chẳng có gì tốt mà, bây giờ còn muốn hấn ra tay, thật sự là phiền toái.

Từ Dạ giương một tay lên, trong tay liền nhiều hơn mấy cây dây cung tuyền. Lần này đi, liền đem mấy hắc y nhân cho đánh bại rồi.

Nhưng mà những hắc y nhân kia ngã xuống xong lại là bò lên đứng dậy, giống như không có bất kỳ tổn thương.

"Sao lại thế này." Từ Dạ cũng là hơi chút sửng sốt. Thấy có người lại là tấn công đến, hấn vội vàng lại lôi kéo Nhạc Thiên Tuyết lui ra phía sau.

Những cái thị vệ kia thấy Hắc y nhân giết không chết cũng là hoảng hồn. Cái này tính tình huống gì a.

Nhạc Thiên Tuyết đã là phản ứng qua. Vội vàng hô: "Trực tiếp đem đầu của bọn hấn chặt bỏ. Sau đó chém ... tứ chi."

Từ Dạ nhìn nàng một cái. "Không thể tưởng được ngươi cũng có thời điểm hung ác như vậy đây. Ôi. Ngươi là có bao nhiêu nhẫn tâm, liền một cái toàn thân cũng không lưu cho người khác."

Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt liếc hấn một cái, rút ra đoản kiếm của mình. Nói ra: "Những thứ này là người chết, chẳng qua là bị sâu độc khổng chế mà thôi, nếu là người muốn lãng phí thời gian, Ta không có ý kiến."

Nhạc Thiên Tuyết liền xông đi lên, thoáng đã đem người ngũ mã phân thây.

Từ Dạ mặc dù là nói như vậy, nhưng mà hấn dây cung tuyền vừa động, cũng lập tức đem đầu người nọ cùng tay chân đều cho tháo xuống.

Có Từ Dạ ở đây, căn bản cũng không cần sợ, chỉ cần hấn muốn, là lập tức sẽ đem mọi người cho giết sạch rồi.

Nhìn trên mặt đất kia tứ chi rơi là tả xuống, Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy có chút buồn nôn.

Nàng chẳng qua là không nghĩ đến, Ân Tô Tô cũng sẽ dùng tới một chiêu này đối phó nàng.

Thật sự là càng lúc trái tim càng băng giá. Nàng xem nhìn sâu độc trên người những hắc y nhân kia, còn không có chết hết, Nàng liền đem sâu độc đều xử lý sạch.

Từ Dạ thấy nhiều thị vệ tử thương như vậy, cũng là nhíu mày. Nghe Nhạc Thiên Tuyết nói như vậy, Ân Tô Tô này hình như là muốn giết bọn chúng đi đây.

Hấn chính là thì thầm nói ra: "Đây cũng thật kỳ quái, nếu như cái gì Tô Tô là thuộc hạ của hấn, vậy tại sao còn muốn đối với người hạ thủ, dù thế nào thì người cũng là truyền nhân của Vạn gia nhà."

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy được, liền quay đầu nhìn hấn.

"Ngươi cũng biết."

Từ Dạ ánh mắt một cái né tránh. Nói: "Ta như thế nào không biết. Ngươi cũng không nhìn một cái sự phụ ta là ai."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, đây cũng phải. Thế tre kia vốn chính là do Trí đại sư bảo quản đấy, Trí Đại sư nói cho Từ Dạ biết cũng là chuyện bình thường.

Xe ngựa kia đã không thể dùng được nữa, cũng chỉ có thể cưỡi ngựa về kinh thành.

Nhưng lại cỡi ngựa chạy một vòng, rõ ràng lại quay về chỗ cũ. Nhìn thì thể đầy đất, ừ Dạ đã là không khẩu vị.

Những thị vệ còn lại đều cũng có chút ít mơ hồ, rõ ràng là đi một đường, làm sao lại đi vòng vèo rồi trở về, đây cũng là quá kỳ quái.

Chỉ có Nhạc Thiên Tuyết cùng Từ Dạ liếc nhau một cái, lúc này thời điểm cũng đã minh bạch là chuyện gì xảy ra.

Khó trách vừa rồi Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy hoàn cảnh chung quanh có chút kỳ quái. Nguyên lai ân Tô Tô đã sớm ngay ở chỗ này bày ra Ngũ Hành trận muốn đưa bọn họ vào chỗ chết.

Lúc này, Nàng cũng là có chút điểm khổ não, xem ra Ân Tô Tô là muốn đem mình bức vào bước tuyệt lộ.

Từ Dạ lại là nhảy lên đi xem nhìn, Đã nói: "Quả nhiên là lợi hại, không có ba ngày ba đêm thì không có khả năng chạy thoát ra."

Nhạc Thiên Tuyết nắm chặt dây cương, có chút sốt ruột. Ba ngày ba đêm, Chiến Liên Thành như thế nào chịu đựng qua được đây.

"Không được, hôm nay nhất định phải đi ra ngoài." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Từ Dạ bĩu môi. "Người sẽ phá được trận pháp này? Ba ngày ba đêm vậy là khá tốt rồi, sợ nhất là người bị vây ở chỗ này vĩnh viễn đều ra không được."

Nhạc Thiên Tuyết trái tim càng là băng giá. Nhớ ngày đó nàng bị Viên Phong vây khốn, là Ân Tô Tô đến cứu nàng đấy. Không nghĩ đến hiện tại lại là Ân Tô Tô vây khốn nàng, cái này hình như là phong thủy luân chuyển, chuyện gì cũng đều không giống xưa.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Xua đuổi sâu độc, phương pháp xử lý

Nhạc Thiên Tuyết bỏ qua thương cảm, liền nhìn nhìn Từ Dạ, thấy hấn ngồi ở bên cạnh tảng đá, đùa bốn dây cung tuyền.

Nàng cũng là tức giận, đi qua. Nói ra: "Người như thế nào không suy nghĩ biện pháp, liền thoải mái ngồi ở đây?"

Từ Dạ nhìn nàng cười cười. Nói: "Điều này có thể có biện pháp gì a, Ta cũng không hiểu trận pháp. Hiện tại Tô Tô đó là muốn đem người vây ở chỗ này. Chờ qua ba ngày thì tốt rồi, đến lúc đó liền có thể đi ra."

Nhạc Thiên Tuyết đơn nhiên không vui, Nàng liền bấm véo Từ Dạ một phen. Nói: "Vây Chiến Liên Thành làm sao bây giờ, Ta phải nhanh chóng trở về."

"Hắn là phu quân của người cũng không phu quân của ta." Từ Dạ nói. "Ta đây có cái gì mà khẩn trương chứ, hắn mà chết rồi ta lại càng cao hứng đấy."

Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt liếc hấn một cái, đã sớm biết Từ Dạ cái này người cũng là không có lương tâm đấy.

Nàng thở phì phì đấy. Chính là nói: "Vây người liền ở tại chỗ này luôn đi."

Trông thấy nàng muốn đi. Từ Dạ tựa vội vàng nói: "Đây chẳng qua là nói một chút, người khẩn trương như vậy làm gì, cho ta một chút thời gian, bảo đảm hôm nay người có thể đi ra ngoài."

Nhạc Thiên Tuyết khó hiểu. "Người muốn làm gì."

Từ Dạ liền cũng là cười cười. Lại để cho Nhạc Thiên Tuyết đem mình mặt nạ da người trên mặt mình tháo xuống đến, mang như vậy rất là buồn bực và không thoải mái.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hấn sĩ diện như thế, liền cũng giúp hấn đem mặt nạ da người tháo xuống. .

Từ Dạ khôi phục dung mạo của mình, lại là sờ lên, thở ra một hơi: "Vẫn là mặt của mình tốt hơn, có nhiều cơ dãn."

Nhạc Thiên Tuyết lại là mặt trắng không còn chút máu, hiện tại cũng rơi vào loại tình huống này rồi, hấn còn không biết xấu hổ ở chỗ này cười cười nói nói những lời này.

"Người là muốn làm gì, ở chỗ này lãng phí thời gian, người ở đây ba ngày không ăn không uống xem một chút da mặt của mình có còn cơ dãn được không." Nhạc Thiên Tuyết nói qua, chọc chọc mặt của hấn.

Từ Dạ bắt được tay của nàng. Nói ra: "Thua người luôn rồi đấy, ở một bên chờ xem."

Sau đó, Từ Dạ chính là lấy ra mấy cây dây cung tuyền, điều chỉnh thử một chút, cảm thấy âm sắc không sai, mới kéo thẳng, dùng ngón tay khảy.

Nhạc Thiên Tuyết không biết hấn là đang làm cái gì, cũng chỉ đành ở một bên hạo hạo nhìn xem.

Khung cảnh bốn phía vẫn đồng dạng như nhau, không biết có phải là ảo cảnh hay không nữa.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hấn vẫn là khảy đàn, bấm quá âm thanh kia nghe lại rất hay, Nàng cũng cảm thấy nhập thần, liền yên tĩnh chờ.

Từ Dạ ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, cảm giác được điều gì đó, tay kia liền thay đổi điều khiển.

Đàn của hấn âm thanh có chút biến hóa, vừa rồi rõ ràng vẫn là nhu hòa đấy, hiện tại liền biến thành lãnh lệ ác liệt.

Bất quá cũng không có làm bị thương Nhạc Thiên Tuyết. nhưng Nàng lại cảm giác nơi này khí tức có chút lắc lư, giống như là một cái sân khấu kịch bị dỡ xuống vậy.

Chẳng lẽ Từ Dạ là muốn dùng nội lực phá trận pháp này a, điều này có thể được không.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là sốt ruột, nhìn xem Từ Dạ.

Từ Dạ tập trung tinh thần, hơn nữa còn đem tất cả nội lực đều tụ tập trong tiếng cảm.

Như không phải tiểu mỹ nhân của hần vội vã như thế, Hần mới không dùng đến một chiêu này.

Một chiêu này tiêu hao rất nhiều nội lực, phải tĩnh dưỡng vài ngày mới có thể khôi phục trở lại nhà.

Đã qua nửa canh giờ, Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết Từ Dạ có thành công hay không.

Bất quá sau đó nàng lại cảm thấy tiếng đàn của Từ Dạ càng thêm chói tai rồi. Nàng cũng nghe thấy Từ Dạ nói: "Che lỗ tai lại."

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng che lại, cùng lúc đó. Hần dùng nội lực ngưng tụ tạo thành một luồng phong vũ, hướng một cái phương hướng đánh tới.

Bốn phía khí tức đều tại ngưng đọng, hình như là có chấn động lớn, Nhạc Thiên Tuyết cũng cảm thấy hết thảy trước mắt đang từ từ sụp đổ chia lìa.

Nhạc Thiên Tuyết đứng vững vàng, cho mình ổn định. Cái này nhất định là ảo cảnh, mà Từ Dạ thì đã đánh bại cái địa phương yếu kém nhất của ảo cảnh kia.

Từ Dạ sắc mặt có chút tái nhợt, bất quá nội lực cũng không có bất kỳ giảm sút nào, vẫn là công kích mạnh hơn rồi.

Hần hé mắt. Cái địa phương bạc nhược yếu kém kia đã biến đổi rồi, liền nghĩ như vậy muốn giấu giếm được hần.

Hần vừa rồi đã đem trận pháp ở đây tìm hiểu rõ ràng, bằng không thì nửa canh giờ kia dùng để làm cái gì. Đều muốn giúp đỡ đối phó hần, còn không có dễ dàng như vậy đây.

Nhạc Thiên Tuyết thấy cái trán hần thấm rịn mồ hôi, bất quá cảnh vật chung quanh lại là vụn vụn càng thêm lợi hại.

Nàng hơi thở rối loạn, có một loại cảm giác áp bách bất ngờ đến.

Từ Dạ mãnh liệt tăng thêm nội lực, phía trước cái kia lỗ hồng cũng là oanh một tiếng. Bốn phía cảnh vật cũng rất nhanh biến hóa, ngược lại liền biến thành một cái loạn thạch cốc.

Từ Dạ nhẹ nhàng thở ra, bất quá hần đầu đầy mồ hôi. Vội vàng liền đem mồ hôi lau đi. Nói: "Đi mau."

Hai người liền lại lên ngựa, mang theo những thị vệ còn sót lại kia vội vàng chạy trốn khỏi cái loạn thạch cốc này.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không nghĩ đến, Ân Tô Tô rõ ràng đã sớm bố tốt ván này, cái loạn thạch cốc này đích thật là nơi dễ dàng nhất bố trí xuống trận pháp đấy.

Chờ bọn hần ra loạn thạch cốc, Từ Dạ nhìn xem sắc trời đều tối không ít, mắt thấy trời nahn muốn tối.

Hần hiện tại nội lực tiêu hao quá nhiều, đều có chút lo lắng.

Nhạc Thiên Tuyết đã nói: "Phục dụng ta cái kia đan dược, hữu hiệu đấy."

Từ Dạ hừ một tiếng, lúc trước nàng còn nói trắng dương đây này.

Hần liền tiếp liền ăn vào hai khóa, liền mãnh liệt cảm thấy nội lực của mình khôi phục không ít.

Hiện tại hần ngược lại cảm thấy, Nhạc Thiên Tuyết đan dược xác thực là đồ tốt.

"Tiểu mỹ nhân, Ngươi cái kia đan dược lại cho ta một ít. " Từ Dạ nói qua. "Không đúng, là đưa ta một rương mới phải."

"Ngươi cho rằng đan dược của ta không đáng tiền a." Nhạc Thiên Tuyết nói ra, dắt lấy dây cương, đối với Từ Dạ ý ghét bỏ đã là rất rõ ràng rồi.

Từ Dạ cũng không quan tâm, đã có tiểu mỹ nhân thật là tốt đây, Chiến Liên Thành thật là đã nhặt được bảo bối rồi.

Chạy đến chạng vạng tối, mặc dù là có chút phiền toái, bất quá lúc này trên đường ngược lại là một đường thông suốt.

Chờ bọn hần về tới Kinh Thành, đã là đêm hôm khuya khoắt rồi.

Nhạc Thiên Tuyết thế nhưng là sốt ruột, vội vàng đi nhìn Chiến Liên Thành.

Từ Dạ lập tức liền cảm giác mình bị vứt bỏ rồi, nhìn theo tấm lưng kia của Nhạc Thiên Tuyết, mặt mũi hần tràn đầy ai oán.

Truy Tinh cùng Hoa Đào đang chăm sóc Chiến Liên Thành, gặp Nhạc Thiên Tuyết trở về rồi, đều là cao hứng.

"Tiểu thư. Ngươi rút cuộc trở về rồi, có phải là có chuyện gì làm trễ nải hay không." Hao phi đảo hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu. "Đúng vậy. Truy Tinh, người lại đi phải nhiều người hơn một chút truy xét, Ân Tô Tô có lẽ còn đang ở lại chỗ này Kinh Thành phụ cận đây."

Truy Tinh trong nội tâm liền nghĩ đến nhất định là Ân Tô Tô ngăn trở mới có thể trở về muộn như vậy. Hắn gật gật đầu, chính là vội vàng đi làm.

Chiến Liên Thành tình huống không có chuyển biến tốt đẹp, cũng không có tình qua đến.

Nhạc Thiên Tuyết cho hắn bắt mạch xong, liền thi châm cho hắn, thấy sắc mặt của hắn lại tốt hơn một chút, Nàng mới nhẹ thở ra một hơi.

Xương độc này càng ngày càng phát nghiêm trọng, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ một mực thúc thủ vô sách.

Nàng trông mắt, không đến thời khắc cuối cùng, nàng cũng không muốn dùng đến một chiêu này.

Đầu hôm vốn là Hoa Đào chiếu cố Chiến Liên Thành đấy, thế nhưng là Hoa Đào chợt phát hiện biến cố, liền vội vàng đi gọi tỉnh Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết mơ mơ màng màng tỉnh lại, chính là vội vàng chạy đến trước giường.

Nàng chỉ nhìn thấy Chiến Liên Thành có chút hé mở mắt, tựa hồ là muốn tỉnh a.

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng bắt mạch, phát hiện độc trong thân thể Chiến Liên Thành bị áp chế không ít rồi, Nàng vội vàng cho Chiến Liên Thành xoa bóp mấy chỗ huyết đạo.

Lần này đây, Chiến Liên Thành liền thanh tỉnh đến.

Hắn trước tiên chính là trông thấy Nhạc Thiên Tuyết, đột nhiên cảm giác được trong lòng ấm áp. Đã nói nói: "Nàng đang ở đây..."

Nhạc Thiên Tuyết liền vội vàng gật đầu. "Đúng vậy a. Ta ở đây."

Chiến Liên Thành nhẹ nhàng thở ra, chính là giây phút muốn ngồi dậy, Nhạc Thiên Tuyết cũng liền đỡ hắn ngồi xuống. Phát hiện sắc mặt hắn đã tốt hơn nhiều, cùng trước kia không có cái gì khác biệt rồi.

Nàng một lần nữa bắt mạch cho hắn, mạch giống như trước kia lại là giống nhau.

Nhạc Thiên Tuyết thần sắc kỳ quái, cũng không biết là vì cái gì.

Chiến Liên Thành chính là nói: "Đây là Càn Khôn tâm pháp tác dụng, có thể đem độc đè xuống, nhưng mà tuổi thọ lại ngắn đi không ít. ."

Nhạc Thiên Tuyết tính toán thoáng một chút. Nói: "Cái này có thể là chỉ còn lại không tới hai năm."

Nàng cũng là bình tĩnh, bởi vì nàng đã nhìn quen sinh tử. Kiếp trước, sự phụ của nàng cũng là như thế này không phải sao.

Chẳng qua là nhìn người mình quan tâm ra đi, cái kia thủy chung là sẽ có một chút đau lòng. Không, hắn là phải gắt gao ngăn chặn lấy đau lòng.

Trông thấy nàng như thế, Chiến Liên Thành liền sờ soạng sờ gò má mặt nàng. Nói: "Vô sự, hân thể của ta đối với xương độc cũng đã nổi lên tác dụng chống cự, nhất thời nửa khắc cũng không chết được. Nàng cũng đừng quá lo lắng."

Nhạc Thiên Tuyết chậm vừa nói: "Ta sẽ tìm được biện pháp."

"Không có biện pháp..." Chiến Liên Thành nhẹ nói. "Ta bây giờ chỉ lo sợ cho nàng. Hiện tại ta mới nghĩ đến, Ta đã làm trễ nải nàng."

Trước kia, Chiến Liên Thành là không cam chịu số phận.

Nhưng bây giờ hắn hôn mê cái này một đoạn thời gian ngắn, mặc dù là mơ mơ màng màng đấy. Bất quá hết thấy cũng là thấy được rãnh mạch, nghe được rãnh mạch.

Nhạc Thiên Tuyết vì hắn chạy đôn chạy đáo không ít chuyện, làm cho hắn thật đau lòng.

Nàng ngược lại là tựa ở trên người của hắn, nhẹ giọng nói: "Không sao, Ta không tin số mệnh, Ta cũng không tin không có biện pháp. Ta là ai a, là người đã từng đoạt đồ vật của chàng quý y cô nương. Chẳng lẽ chuyện này lại không có biện pháp sao, chỉ cần chàng cho ta một chút thời gian là tốt rồi."

Chiến Liên Thành cũng không biết nàng có phải thật có biện pháp như vậy hay không. Chính là ngừng lại một chút. Nói: "Tốt. Ta tin nàng."

Nhạc Thiên Tuyết cười cười, tâm cũng nhẹ nhàng không ít.

Chiến Liên Thành sau khi tỉnh lại, chính là ăn một chút này nọ, rồi uống thuốc điều trị vài ngày.

Mà Hạo Nguyệt đã đem Tần phó tướng cùng mấy người kia đều xử lý. Về phần những binh lính cấp thấp, cũng dựa theo quân quy xử lý.

Lão Hoàng Đế nguyên vốn cho là mình kế hoạch có thể thành công, nhưng lại không nghĩ đến đã bị Chiến Liên Thành ngăn con sóng dữ rồi.

Ân Tô Tô đại khái cũng không nghĩ đến, Chiến Liên Thành sẽ nhanh như vậy liền tỉnh rồi, hơn nữa còn là hoàn hảo vô sự đấy.

Lúc này, Chiến Liên Thành đang cầm sáu cái đồng tiền kia.

Nhạc Thiên Tuyết cầm lên nhìn nhìn. "May mắn khi đó không giao cho Tô Tô, bằng không thì thật sự là tai họa rồi."

Hiện tại Chiến Liên Thành đã biết ân Tô Tô cùng Thời Ngọc là một phe, tâm tình cũng không được tốt.

Hắn lại nhìn nhìn cái kia đồng tiền. Nói: "Nói như vậy, Người nọ đã có Viên gia một nhà ủng hộ, hơn nữa còn có một cái Thời Ngọc. Những thứ khác cũng ko cần nói đến, Nhan gia mặc dù là thương nhân, bất quá cũng hiểu lễ nghĩa đấy, sẽ không đầu phục người nọ."

Nhạc Thiên Tuyết chính là nói: "Cái này không ngại, về sau hắn nhất định sẽ mặt mày rạng rỡ đấy. Cái túi thom này chàng cầm lấy."

"Đây là vật gì." Chiến Liên Thành hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Đây là đồ vật có thể xua đuổi sâu độc, hiện tại Tô Tô có thể dùng sâu độc thuật, chúng ta phải có chút đề phòng."

Chiến Liên Thành cũng là bất đắc dĩ, cho rằng có thể thông qua tứ đại gia tộc rồi. Ai biết lại nuôi phải một con sói mất trắng, không thể không nói Ân Tô Tô này thật sự là giả bộ quá tốt đi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Học tập chút thuật phòng thân

Bất quá hắn cũng là cảm thấy kinh hãi, cái người bí ẩn kia nguyên lai đã sớm tìm được Ân Tô Tô rồi, mà hắn ngay từ đầu vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào Viên Phong mà thôi. Xem ra, người nọ quả nhiên là biết rõ rất nhiều chuyện.

Hắn mặc cho Nhạc Thiên Tuyết đeo tốt túi thom cho mình, hương vị kia ngược lại có chút kỳ quái, bất quá nghĩ đến cái này có thể đề phòng sâu độc, nên cũng không hỏi nhiều.

Nhưng lại sau khi Chiến Liên Thành tỉnh lại, nguyên bản triều đình càng rung chuyển hơn.

Ngọc Hàn Diệp chết, Dương hoàng hậu thiếu chút nữa đã khóc đến mù mắt Nàng cũng chỉ có một đứa con trai này để trông đợi, lại biết lại chạy không khỏi vận rủi.

Mà Mộc Vương Phủ mới phải thương tâm đây này. Mộc Nhu nói gả cho Ngọc Cô Hàn, Ngọc Cô Hàn liền chết rồi. Mộc gia con gái nhỏ nhất gả cho Ngọc Hàn Diệp, Ngọc Hàn Diệp cũng liền chết mất.

Bây giờ nhìn đến, ai cũng nói Mộc Vương Phủ nữ nhân hình như là khắc chồng a.

Lời đồn đại này đã lưu truyền trong dân gian, hiện tại coi như là nữ nhân Mộc Vương Phủ muốn lại lấy chồng, cũng không ai dám lấy nữ nhân của Mộc Vương Phủ.

Chẳng qua là cái này đồn đại còn không qua mấy ngày, bên kia biên cảnh lại có tin tức truyền đến.

Giao Kiều bị đánh bại, thành trì kia lại bị đoạt đi rồi, mà Giao Kiều mạng treo sợi tơ, đến nay vẫn còn hôn mê.

Lão Hoàng Đế biết được tin tức này, thiếu chút nữa là tức xui.

Vốn là trông chờ vào cái Giao Kiều này, nhưng không nghĩ đến Giao Kiều vẫn bị thua. Từ Dạ rõ ràng đã đến kinh thành, nhưng Lương Tấn quốc đại quân như thế nào vẫn còn lợi hại như thế chứ.

Mà lúc này, Lão Hoàng Đế liền tiếp chết mất hai cái nhi tử. Đã không còn người có thể dùng.

Ngọc Chi Dương trọng ổn, thế nhưng là triều đình cần Ngọc Chi Dương, lão hoàng đế suy nghĩ, liền đề cho Ngọc Nam Phong tiến đến biên cảnh nhìn xem tình huống. Hơn nữa còn mang thái y đến đem Giao Kiều cứu sống, còn phải đem Gia Kiều họ tổng an toàn trở về.

Sự việc thành ra như vậy, lão hoàng đế hiện nay cũng đang nghĩ đến việc nghị hòa.

Từ Dạ vẫn dừng chân ở Chiến Vương Phủ, nghe nói hần cả ngày đều đi tẩu lâu cùng mười hai nhạc ngày ngày chơi nhạc giết thời gian.

Nguyên bản lão Hoàng Đế là muốn âm thầm giết Từ Dạ, thế nhưng là Từ Dạ nếu ở Thiên Long nước xảy ra chuyện, cái kia tất nhiên sẽ bị người trong thiên hạ làm cho khinh thường. Hơn nữa Từ Dạ cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy, cho nên lão Hoàng Đế đành bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Hôm nay, người có thể đối phó Từ Dạ người tự hồ chỉ còn lại Chiến Liên Thành rồi, nhưng mà hần biết rõ Chiến Liên Thành không có khả năng ra tay.

Lão Hoàng Đế triệu Từ Dạ tiến cung, Lão Hoàng Đế còn bị bệnh liệt giường. Từ Dạ liền thoải mái ngồi xuống đến, nhìn bộ dạng lão hoàng đế như vậy, nói ra: "Thiên Long lão đầu tử, Người nói người bây giờ đều bệnh thành như vậy rồi, còn muốn quan tâm quốc sự, thật đúng là đáng thương a."

Ngọc Chi Dương nhũ mày, Từ Dạ này nói chuyện có chút quá mức. Đáng tiếc, mình cũng không phải đối thủ của Từ Dạ.

Lão Hoàng Đế ho khan một tiếng. Nói ra: "Điều kiện nghị hòa của Người là gì."

Từ Dạ cười cười, chính là nói: "Mười tòa thành trì, hàng năm tiến cống."

Kỳ thật yêu cầu như vậy cũng là tương đối thấp.

Bất quá Từ Dạ lại nói là nói: "Còn có, thời điểm Thái Từ chưa đăng cơ, hần phải đến Lương Tấn quốc làm con tin."

Lão Hoàng Đế cùng Ngọc Chi Dương thoáng cái liền trừng to mắt, bọn họ đều nhìn chăm chăm Từ Dạ, yêu cầu này quá mức khinh người rồi.

Từ Dạ sờ lên tóc của mình, ánh mắt lộ ra một vòng trào phúng.

Lão Hoàng Đế cả giận nói: "Yêu cầu này hơi quá đáng."

Từ Dạ đem gờ tay lên, những sợi tóc kia cũng qua thời gian dần rơi xuống trên vai của hần.

Nếu là thiếu nữ nhìn thấy, khẳng định sẽ trầm luân xuống dưới.

"Thiên Long lão đầu tử, yêu cầu này cũng không quá phận. Nếu là người cảm giác đến quá phận rồi, cái này nghị hòa cũng đừng có bàn nữa." Từ Dạ nói qua. "Bốn quân ngay từ đầu nói muốn nghị hòa thời điểm người cũng không đáp ứng. Không đáp ứng còn chưa tính lại còn muốn mượn Chiến người thọt đại quân đối phó Lương Tấn. Thiên Long lão đầu tử, người cho rằng chuyện này đây không phải trả giá thật nhiều à."

Ngọc Chi Dương nắm chặt nắm đấm, nhưng lúc này hần cũng là không thể nói cái gì.

Từ Dạ lại là khẽ cười một tiếng, hần cũng mặc kệ hai cha con này tức giận cái gì, dù sao hiện tại hần chính mình vui mừng tốt rồi.

Lão Hoàng Đế thở hổn hển mấy hơi thở, đó mới trì hoãn đến.

Hần nhìn chăm chăm vào Từ Dạ, lúc này mới chậm vừa nói: "Cái này không thành vấn đề, nhưng mà trăm cũng có một cái yêu cầu."

"Phụ hoàng." Ngọc Chi Dương cũng là kinh sợ rồi, yêu cầu như vậy đều đáp ứng.

"Người nói." Từ Dạ ngược lại là muốn nghe một chút, Lão Hoàng Đế sẽ có yêu cầu gì.

Lão Hoàng Đế chính là nói: "Trăm muốn đầu của Chiến Liên Thành, những cái khác liền đều tùy người."

Từ Dạ sững sờ.

Lão Hoàng Đế bây giờ là không biện pháp đối phó Chiến Liên Thành, cho nên mới phải mượn tay Từ Dạ.

Hiện tại tựa hồ cũng chỉ có Từ Dạ mới có thể đối phó Chiến Liên Thành thôi. Lão Hoàng Đế biết rõ thân phận Chiến Liên Thành, biết rõ Chiến Liên Thành sớm muộn sẽ có một ngày cướp đi Thiên Long giang sơn. Lão Hoàng Đế tình nguyện hiện tại mất đi thành trì, cũng không muốn về sau tiện nghi Chiến Liên Thành.

Hần biết mình hiện tại ngày tháng không còn nhiều, lúc này mới sớm có ý định.

Ngọc Chi Dương cũng là không nói chuyện. Quả nhiên, Phụ hoàng của hần vẫn là nghĩ đến tương đối xa. Đây cũng là nghĩ tới, dùng Từ Dạ đến đối phó Chiến Liên Thành, chính là không còn gì tốt hơn rồi.

Thế nhưng là Từ Dạ hết lần này tới lần khác chính là cười cười. Nói: "Bốn quân mới sẽ không như người mong muốn. Tuy rằng bốn quân cũng rất chán ghét Xiển người thọt đấy, bất quá bốn quân hiện tại cũng sẽ không đi giết hần."

Lão Hoàng Đế nhủ vậy. "Từ Dạ. Ngươi cuối cùng còn nghĩ muốn cái gì. "

Từ Dạ không chịu đáp ứng, vậy khẳng định là ghét bỏ điều kiện không đủ.

Từ Dạ nở nụ cười lên tiếng, rõ ràng lão Hoàng Đế quả nhiên là già nên hồ đồ rồi. Người hán muốn giết, người khác không cho hán cái gì hán cũng sẽ đi giết đấy.

Nhưng lại hán không muốn giết, coi như là thù lao nhiều hơn nữa, Hán cũng là khinh thường.

"Thiên Long lão đầu tử, Bốn quân không nghĩ muốn cái gì. Ngươi muốn đi giết Chiến người thợ, chính mình đi giết." Từ Dạ cũng liền đứng lên, xem ra hôm nay là không thể đồng ý rồi. Ngọc thị hoàng thất này quả nhiên mỗi người đều là thiếu gân đây.

Lão Hoàng Đế lại là ho khan đứng dậy, Ngọc Chi Dương cũng không biết quân cái đó một bên. Hán khê cần mồi, chính là đuổi theo.

Từ Dạ cước bộ không nhanh, Ngọc Chi Dương rất nhanh chính là đuổi kịp hán.

Hán mới mở miệng chính là hỏi: "Ngươi vì cái gì không đáp ứng. . Phụ hoàng có thể cho ngươi nhiều hơn nữa."

Từ Dạ cao thấp quét mắt nhìn hán một cái. Hiện tại, cũng chỉ có Ngọc Chi Dương hơi chút dễ mất rồi, bất quá vẫn là hơi kém.

Hôm nay Thiên Long mệnh số cũng đã muộn hết, Lão Hoàng Đế còn muốn gượng chống cái gì. Coi như là có thể chống đỡ mười năm, kết quả cũng giống nhau thôi.

Ngọc dừng lại dương gập Từ Dạ không nói lời nào. Chính là giận dữ: "Từ Dạ, chẳng lẽ ngươi là bởi vì Nhạc Thiên Tuyết mới không đáp ứng à. "

Lão Hoàng Đế chỉ suy đoán Nhạc Thiên Tuyết không chết, nhưng Ngọc Chi Dương thì biết rõ biết rõ Nhạc Thiên Tuyết thật sự không chết. Hơn nữa có lẽ vẫn còn ở Chiến Vương Phủ chỗ ấy.

Từ Dạ ngày trước từng bắt đi Nhạc Thiên Tuyết, hiện tại lại ở tại Chiến Vương Phủ, nhất định là đã gặp được Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Cái này khó bảo toàn... bọn hán đã đồng khí liên chi rồi.

"Đúng vậy a, phu quân của tiểu mỹ nhân Bốn quân tự nhiên là sẽ không giết đấy." Từ Dạ thu lại rồi đáng tươi cười, chậm vừa nói.

Ngọc Chi Dương sắc mặt cứng đờ, không phải là bởi vì Từ Dạ không chịu đáp ứng, mà là hai chữ “phu quân” kia.

Hán sắc mặt lập tức liền trở nên cực kỳ khó coi, nhìn chăm chăm vào Từ Dạ. "Bọn hán kết hôn rồi, không có bãi đường, cái này mà gọi là kết hôn rồi."

Từ Dạ biết rõ hán nhận lấy đã kích, cũng là khinh thường.

Hán hừ một tiếng. Chính là nói: "Có được hay không cũng không đến phiên ngươi xen vào. Tam hoàng tử, Ngươi cùng nàng căn bản cũng không phải là người một đường."

Dứt lời, Từ Dạ chính là không lưu lại nữa rồi đi.

Ngọc Chi Dương đứng lại nguyên chỗ, nắm chặt nắm đấm

Nhạc Thiên Tuyết a Nhạc Thiên Tuyết, ngươi quả nhiên là gả cho Chiến Liên Thành.

Từ Dạ trở về chiến Vương Phủ, cũng là không nhận xuống được, liền đi nói cho Nhạc Thiên Tuyết chuyện này.

Nhạc Thiên Tuyết rũ xuống con mắt, đang tại sửa sang lấy đan dược. "Vậy là ngươi cự tuyệt."

Từ Dạ hướng bên người nàng đứng đứng. "Cái kia tự nhiên là cự tuyệt, bằng không thì ngươi cho rằng ta sẽ đáp ứng à. Nhé. Đây lão đầu tử cũng không xem ta và ngươi là cái gì quan hệ."

Nói xong, tay của hán hướng đan dược chỗ ấy chớp tới.

Nhạc Thiên Tuyết đem tay của hán vỗ, ngược mắt trừng mắt liếc hán một cái. "Đừng có lén lén lút lút, đan dược của ta rất đáng tiền, dùng tiền đến mua."

"Dùng tiền, Ngươi không biết Thiên Long lão đầu tử ra điều kiện gì a. Ta nếu đã đáp ứng, nhiều hơn tiền đều có đấy." Từ Dạ nói ra, cũng là hờn dỗi. Bất quá chính là mấy viên đan dược nha, Nhạc Thiên Tuyết điều này cũng không nỡ bỏ.

Nhạc Thiên Tuyết liếc mắt nhìn hán. "Nhưng mà hán ra điều kiện, là bảo ngươi giết Chiến Liên Thành, Ngươi mới không đáp ứng a."

Cho nên cái này cùng nàng có quan hệ gì, Từ Dạ này cũng là quá đủ đi, rõ ràng như vậy đến cùng nàng lấy đan dược.

Từ Dạ nghe thấy lời này, cũng là có chút điểm mất hứng.

Hắn cầm một viên đan dược, tranh thủ thời gian cất kỹ.

Tiếp theo hắn đã nói: "Ta giết không được Chiến người thọt. Vậy thì thật là buồn cười, Ta còn sẽ giết không được hắn sao, ngươi cũng không nhìn một chút ta là ai."

Sau đó hắn nói xong rồi, liền lại là cầm viên thứ hai.

Nhạc Thiên Tuyết đã là đủ không nói gì được rồi.

Nàng vỗ vỗ tay của hắn. Cả giận nói: "Đừng có lại trộm, bắt quá là một ít bạc, ngươi làm sao lại không bỏ được, còn thôi cái phòng cái gì a."

Từ Dạ cái này không vui. Nói ra: "Ngươi cũng không nhớ lại xem, ta lúc đầu tại Nhan gia chỗ ấy mua cho ngươi đồng tiền cùng băng linh hồn châm. Hiện tại ngươi còn muốn cùng ta tính tiền."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, cái này thiếu chút nữa chính là đã quên.

Nàng xem nhìn hơn mười khối đan dược, cũng là vô pháp, chính là đem tất cả đều hướng tay Từ Dạ lấp đầy.

Nàng nói ra: "Đều đưa ngươi hết, đừng một mực ở đây than than vãn vãn nữa a. Nếu như ngươi không chuyện gì làm, liền tranh thủ thời gian ly khai Thiên Long quốc đi."

Từ Dạ thấy nàng là muốn thì ra mình đi, vậy càng thêm không vui. Vội vàng nói: "Ta ly khai Thiên Long quốc, vậy ngươi cũng theo ta đi chứ sao. Tiểu mỹ nhân."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày: "Ta làm sao sẽ đi theo ngươi. Ngươi thấy ta rất ngốc à."

Nàng đi ra ngoài, Từ Dạ liền đuổi theo đến. Hắn đây cung tuyền kéo một phát, liền đem Nhạc Thiên Tuyết tay cho níu lại, làm cho nàng đi không được.

Nhạc Thiên Tuyết tay bị cột lại, hơn nữa nếu tay dùng sức một cái nhất định sẽ siết chảy máu.

Nàng có chút tức giận, Từ Dạ này thật đúng là tính chết đây.

Từ Dạ nói ra: "Ngươi không chịu theo ta đi, Ta đây liền đành phải mang ngươi rồi đi."

Thấy hắn đến gần, Nhạc Thiên Tuyết vùng chủ thủ lên, lập tức liền đem dây cung tuyền kia cắt đứt.

May mắn nàng là có chuẩn bị, bằng không thì lại là bị Từ Dạ bắt được.

Từ Dạ lại đưa tay đánh đến, Nhạc Thiên Tuyết cùng hắn so qua mấy chiêu, cũng không được lợi thế nào. Nhưng mà Từ Dạ tựa hồ là muốn cùng mình chơi, không có đem nàng đẩy vào tuyệt lộ.

Từ Dạ bỗng nhiên chính là khẽ cười một tiếng. Nói: "Hãy nhớ kỹ những chiêu thức kia."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, nhớ lại một chút, hình như vừa rồi Từ Dạ mới đùa bốn là một bộ chiêu thức đấy. Nàng không rõ dụng ý Từ Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Giao kiêu bị cướp đi

Edit Bích Châu

“Nếu sau này bị Chiến người thọt khi dễ, ngươi cũng có chút này để phòng thân.” Từ Dạ nói.

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, nhìn xem hắn. "Hắn làm sao sẽ khi dễ ta."

"Tiểu mỹ nhân, Ngươi thật sự là không thể lý giải được nam nhân đâu." Từ Dạ chậm rãi từ từ nói. "Nam nhân nói thay lòng đổi dạ là có thể thay lòng đổi

dạ ngay đấy. Bất quá, ngươi nếu đi theo ta, Ta cam đoan cả đời này cũng sẽ không thay lòng đổi dạ đâu."

Nhạc Thiên Tuyết không nói gì. Hắn đây không phải có mười hai nhạc cơ hay sao, nhiều nữ nhân như vậy, còn nói sẽ không thay lòng à.

Nàng đành phải là hừ một tiếng. Rồi lại nói: "Chiều thức vừa rồi ngươi hãy thi triển một lần nữa đi, ta sẽ nhớ thật rõ ràng."

Từ Dạ thấy nàng có hứng thú, lại thi triển một lần nữa.

Từ Dạ nói: "Xem trọng rồi, đây là kiếm pháp sư phụ dạy ta ta. Thoạt nhìn đơn giản, nhưng lại thủ được công được."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem, cũng là bắt chước hai cái.

Kiểm pháp kia thoạt nhìn đúng là đơn giản, nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết luyện đến lại thấy cũng không phải là đơn giản như vậy.

Hai người luyện hơn một canh giờ, dù đang là cuối thu nhưng Nhạc Thiên Tuyết cũng là đầu đầy mồ hôi.

Cuối cùng, Từ Dạ mới đem nhánh cây trong tay ném đi. Nói ra: "Tốt rồi, ngày mai Ta liền rời đi kinh thành."

"Ngươi rút cuộc chịu đi rồi." Nhạc Thiên Tuyết mở to hai mắt, lộ ra có chút hưng phấn.

Từ Dạ nhìn xem nàng, bộ dáng kia có chút thương cảm.

Hắn nhìn Nhạc Thiên Tuyết. "Ngươi cái người không có lương tâm này, chẳng lẽ chán ghét ta đến như vậy, một mực muốn ta vội vàng rời đi như thế."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không khách khí, gật gật đầu: "Ngươi biết là tốt rồi, Ngươi gốc ở chiến Vương Phủ này đã đủ lâu rồi."

Từ Dạ lườm nàng liếc, mang theo một tia oán hận, cũng là không muốn để ý tới nàng nữa.

Thật sự là không có lương tâm, thiệt thòi chính mình giúp nàng nhiều như vậy.

Gặp Từ Dạ quay người rời đi, Nhạc Thiên Tuyết lại là hô hán lại.

"Làm gì." Từ Dạ hỏi.

"Kỳ thật ta muốn hỏi một chút, nguyên nhân là bởi vì Trí đại sư, nên ngươi mới bằng lòng một mực giúp ta như vậy sao." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Nàng cũng không phải bị mù mắt, Từ Dạ tuy rằng miệng có chút độc, nhưng mà hắn cũng đã giúp mình rất nhiều.

Hiện tại nàng đối với Từ Dạ ngược lại là có chút thay đổi cách nhìn mới rồi. Hơn nữa hiện tại Từ Dạ muốn đi, Nàng còn có chút không nỡ đây này. (ta nghĩ hai anh chị này là anh em ^_^)

Nàng cũng không biết vì cái gì, chỉ cảm thấy cùng Từ Dạ chung đụng được càng lúc càng hòa hợp mà thôi.

Từ Dạ nhìn dung nhan kia của nàng. Cười cười. "Đương nhiên không phải, Ta là vì thích ngươi a."

Thấy Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt thay đổi, Từ Dạ lại là nở nụ cười một tiếng. Cũng không đùa giỡn với Nhạc Thiên Tuyết nữa, chính mình rời đi.

Nhạc Thiên Tuyết đứng nguyên chỗ, chẳng qua là thở dài một tiếng. Mặc kệ Từ Dạ là vì mục đích gì, nhưng hiện tại Từ Dạ không làm thương tổn mình, đây mới là trọng điểm.

Ngày hôm sau, Từ Dạ quả nhiên là cùng mười hai vũ cơ rời đi, vẫn là vô thanh vô tức rời đi. Lão Hoàng Đế cũng không có phản ứng kịp, phái người đuổi theo đã là không đuổi kịp.

Chiến Liên Thành thì là cảm thấy rút cuộc tiến được Ôn Thần kia đi, thật sự là quá tốt rồi.

Nhưng mà thời gian bình yên không qua được mấy ngày, lại truyền đến tin tức, Ngọc Nam Phong hồi kinh bị tập kích, hơn nữa Giao Kiêu cũng không biết tung tích. Ngọc Nam Phong bị binh sĩ đưa trở về, bị trọng thương đang hấp hối.

Tin tức này rơi vào tay Chiến Vương Phủ, Nhạc Thiên Tuyết chính là vội vàng lại để Hoa Đào cầm đến cái hòm thuốc.

"Tiểu thư, Người thật là muốn đi." Hao Đào hỏi. "Người bây giờ đi không thích hợp lắm a."

"Không sao cả, Ta tự nhiên có biện pháp lẫn vào." Nhạc Thiên Tuyết nói qua. "Ta đáp ứng một người rồi, tự nhiên là sẽ không để Tứ Hoàng Tử chết."

Hoa Đào cũng không biết Nhạc Thiên Tuyết là đã đáp ứng ai. Nàng cũng là không nói nhiều, liền chuẩn bị xong cho Nhạc Thiên Tuyết.

Mà Nhạc Thiên Tuyết đã giả trang thành bộ dáng Hạo Nguyệt, liền đi đến bình dân y quán.

Trần Sắc Kim từ lần trước đã phá y quán về sau, vẫn ở lại đây làm một đại phu kiêu ngạo.

Hơn nữa cũng có người giúp hắn đem người nhà thân thuộc đưa đến Kinh Thành. Ở kinh thành có nhà có cửa, Trần Sắc Kim đây cũng là không có nỗi lo về sau nữa, liền dụng tâm ở bình dân y trong quán vì người nghèo khám và chữa bệnh.

Nhưng hôm nay hắn lại thấy Hạo Nguyệt đến, càng hoảng sợ. Hắn đối với Hạo Nguyệt này ấn tượng rất sâu, dù sao Hạo Nguyệt động một chút lại sẽ sáng dao đâm người.

Kỳ thật đó là Nhạc Thiên Tuyết, Nàng nhìn thoáng qua Trần Sắc Kim nói: "Theo ta đi Tứ Hoàng Tử phủ một chuyến."

"A! Làm cái gì." Trần Sắc Kim mặc dù là khó hiểu, bất quá cũng là tranh thủ thời gian đứng dậy.

Nàng nói: "Chiến Vương gia mệnh lệnh, muốn ngươi đi cứu Tứ Hoàng Tử, tranh thủ thời gian đi."

Nhạc Thiên Tuyết nói xong, liền xoay người rời đi.

Trần Sắc Kim đuổi theo sát, hắn một mực ở y trong quán, còn không biết tin tức.

Lúc này đã đến Tứ Hoàng Tử phủ, mới biết được Ngọc Nam Phong bị thương về đến.

Tứ Hoàng Tử phủ đến rất nhiều thái y, đều là đến trị liệu cho Ngọc Nam Phong đây.

Nhạc Thiên Tuyết đi vào, liền có rất nhiều người nhìn qua. Nghĩ thầm cái này Chiến Liên Thành thiếp thân thị vệ như thế nào đến đây.

Nhạc Thiên Tuyết đi tới, trông thấy Ngọc Nam Phong sắc mặt tái nhợt. Trên ngực còn có một mũi tên lông vũ chọc vào ở đằng kia, nhìn tình huống rất là nghiêm trọng.

Tứ Hoàng Tử phủ mấy cái nữ quyến khóc đỏ tròng mắt, Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên cũng nhìn thấy Nhạc Linh Vy rồi. Nhạc Linh Vy gầy gò đi không ít, xem ra ở chỗ này trôi qua cũng không dễ chịu gì.

Nàng quay đầu lại đã nói: "Các vị thái y có biện pháp gì không."

Những cái kia thái y hai mặt nhìn nhau, một người trong đó đã nói: "Hạo Nguyệt cô nương. Tứ Hoàng Tử trên ngực cái kia mũi tên quá mức khó giải quyết. Hơn nữa Tứ Hoàng Tử dĩ nhiên là mất máu quá nhiều, hiện tại nếu là rút cái mũi tên kia ra, có thể sẽ bỏ mạng."

Bọn hắn ngược lại nghĩ, nếu là có Nhạc Thiên Tuyết ở đây, đoán chừng còn có một chút biện pháp.

Hiện tại lão Hoàng Đế thế nhưng lại ra lệnh, nếu Ngọc Nam Phong không cứu sống được, thì đầu của bọn họ đều phải bị chặt bỏ hết.

Một năm này, mấy cái hoàng tử liên tiếp chết. Lão Hoàng Đế tự nhiên là khẩn trương, tính tình đều có chút thay đổi.

Bọn hắn sợ đầu của mình khó giữ được, bây giờ lại không có biện pháp cứu Ngọc Nam Phong, bọn hắn có người đã bị dọa đến mềm nhũn hai chân.

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, lên tiếng: "Không biện pháp liền đi ra ngoài hết, Vương gia đã để cho ta mang đại phu đến, các người ở bên ngoài đợi đi."

Trần Sắc Kim cho rằng nàng nói chính là mình, liền ưỡn ngực lồng ngực, có chút đắc ý cùng kiêu ngạo.

Thái y viện có thái y cũng là cũng nhận biết Trần Sắc Kim. Nếu là do Trần Sắc Kim trị liệu, vậy cũng có thể đem trách nhiệm chối bỏ rồi, bọn hắn cũng có khả năng giữ được tính mạng.

Trong nháy mắt, những cái kia thái y kia tất cả đều lui ra ngoài.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn lại mấy cái nữ quyến. Nói: "Các người còn đứng ngây đó làm gì, nhanh đi ra ngoài."

Nhạc Linh Vy phản ứng thật lớn. Hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta không thể lưu lại à."

"Không thể." Nhạc Thiên Tuyết nói ra nhanh chóng, đã là đem mọi người đuổi ra ngoài.

Nàng đóng cửa lại khóa kỹ, quay đầu lại đã nhìn thấy Trần Sắc Kim trợn mắt nhìn, nói: "Loại mũi tên này... làm sao có thể rút ra được... này căn bản là không cứu được."

Nhạc Thiên Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái. Nói: "Tránh ra, đừng cản trở chỗ của ta."

Nhạc Thiên Tuyết hiện tại cũng là khẩn trương một ít, dù sao Ngọc Nam Phong mạng đã treo sợi tơ rồi, Nàng sao có thể không nóng nảy được.

Trần Sắc Kim còn không động, đã bị Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái đẩy ra rồi.

Ngọc Nam Phong mỗi một lần bị thương đều là trên ngực. Trước đó vết thương thứ nhất còn không có phai nhạt, hiện tại lại có tổn thương mới.

Rất rõ ràng, vết thương này nghiêm trọng hơn so với lần trước.

Nhạc Thiên Tuyết đem cái hòm thuốc mở ra, ánh mắt ngưng tụ.

Ngọc Nam Phong đây là ở phụ cận Kinh Thành bị thương, cho nên đưa về đến Kinh Thành vẫn là tính kịp.

Nàng không biết là ai ra tay, bất quá nàng hiện tại cũng không có nắm chắc mười phần.

Trần Sắc Kim cái này có chút e sợ. Nói ra: "Hạo Nguyệt cô nương, Ngươi chẳng lẽ là phụng mệnh đến giết Tứ Hoàng Tử à. Ngươi đừng xúc động, hiện tại không cần ngươi giết, Tứ Hoàng Tử cũng sống không qua giờ thân hôm nay giờ."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cứu người giết người, chẳng lẽ ngươi cũng không phân biệt được."

Nàng nói qua, liền đem băng linh hồn châm cầm ra, nhanh chóng châm lên ngực Ngọc Nam Phong.

Nàng lại cho Ngọc Nam Phong ăn đan dược, một lần nữa truyền nội lực cho Ngọc Nam Phong.

Đội Ngọc Nam Phong trì hoãn qua đến, sắc mặt hơi chút đẹp mắt một chút rồi, Nàng lúc này mới lấy chủy thủ nhỏ.

Trần Sắc Kim nhìn xem thủ pháp của nàng, hơi sững sờ, làm sao lại giống một người như vậy a.

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu lại nhìn xem hấn liếc. "Qua đây hỗ trợ."

Trần Sắc Kim còn không phản ứng qua, liền sững sờ một chút. Lúc này mới tranh thủ thời gian qua. Hỏi: "Như thế nào a."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Mũi tên này có gai ngược, Ta hiện tại muốn dùng một cái biện pháp cứu hấn. Cái kẹp kia ngươi cũng cầm một cái đằng trước, đem cái kia đâm vào lấy ra đến."

"Cái gì." Trần Sắc Kim hỏi. "Cái kia đâm vào hợp với mũi tên, làm sao đem đâm mà rút ra được."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Gọt mở chẳng phải được sao."

Nếu là như thế này rút ra, khẳng định liền thịt cũng đi theo. Nhạc Thiên Tuyết hôm nay cũng nghĩ đến cái biện pháp này, Cái này cũng sẽ không làm phá mạch máu.

Trần Sắc Kim suy nghĩ một chút. "Như thế cũng là một biện pháp tốt."

Hấn làm sao lại không nghĩ đến đây...

Nhạc Thiên Tuyết cái kia Chủy thủ ra đao cực nhanh, hơn nữa nàng tựa hồ cũng là biết rõ nào là cấm khu. Xuất đao phương vị cũng thật là tốt, không có bao nhiêu máu chảy ra đến.

Trần Sắc Kim kinh ngạc nhất đấy, chính là Nhạc Thiên Tuyết cái kia sau đao cũng là tinh chuẩn, biết rõ vị trí gai ngược. Không đợi Trần Sắc Kim phản ứng qua, Nhạc Thiên Tuyết đã lấy ra mấy cây gai ngược rồi.

"Ta đến ta đến." Trần Sắc Kim cũng là muốn muốn hiển lộ thoảng một chút bản lĩnh của mình, cầm lấy cái kẹp muốn giúp đỡ.

Ai biết chớp chớp, vẫn không tìm thấy nơi nào để đâm vào, hấn cũng là gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem lần này bộ dáng, liền cau mày. Nói: "Ngươi mắt mờ rồi còn thế nào lấy được."

Đây là cứu người, kKhông phải tùy tiện chọn hạt châu, lãng phí một chút thời gian đều sẽ làm cho người chết đấy.

Nàng trực tiếp túm lấy cái kẹp, Trần Sắc Kim còn không biết nàng là thế nào hạ thủ, liền đem gai nhọn kia lấy ra nữa.

Trần Sắc Kim nhưng khi nhìn ngây người, hấn nghĩ đến. Hạo Nguyệt lúc nào có cái này bản sự, Nàng không phải chỉ biết giết người à.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết lúc này sai hấn bắt mạch, hấn liền sờ lên mạch đập Ngọc Nam Phong, liền quá sợ hãi. "Nguy rồi, mạch đập ngừng."

Vậy khẳng định là thời gian kéo dài quá lâu, tuy rằng không có tổn thương đến chỗ hiểm, nhưng mà mất máu quá nhiều cũng là sẽ chí mạng đấy.

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, đem băng linh hồn châm rút ra. lại sửa lại huyệt vị đâm.

Còn không dừng lại, Nhạc Thiên Tuyết liền tiếp cho Ngọc Nam Phong ăn mấy viên đan dược. Lại dùng nội lực đem thuốc tan ra trong cơ thể Ngọc Nam Phong.

Trần Sắc Kim nhìn thấy vậy, lại là sờ lên mạch đập Ngọc Nam Phong.

"Đã có đã có." Trần Sắc Kim cao hứng được hô hào.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới nhả ra khí, một đám thái y kia cũng không biết là ăn cái gì, nếu lại kéo dài lâu một chút, đoán chừng người là không cứu sống được rồi.

Nàng cũng không phải chuyên gia ngoại khoa, lần này đã làm cho nàng có chút khó giải quyết. Xem ra sau này mình cần phải làm nhiều một ít tiểu phẫu, miễn cho tái xuất hiện loại này tình huống không biết làm gì.

Nàng nghĩ như vậy, lại cho Ngọc Nam Phong bôi thuốc.

Trần Sắc Kim nhìn tay Nhạc Thiên Tuyết, bỗng nhiên chính là nói: "Người không phải Hạo Nguyệt cô nương a."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Bỏ lỡ hạnh phúc

Nhạc Thiên Tuyết tay cũng không dừng lại. Nàng cũng không ngẩng đầu lên. Hỏi: "Có phải ta bây giờ nên giết người diệt khẩu không a? "

Trần Sắc Kim thân thể co rụt lại, có chút sợ hãi.

Hắn cả gan. Nói ra: "Người là... Nhạc Thiên Tuyết, cũng chính là quý y cô nương, có phải hay không?"

Hắn cũng là có chút điểm hưng phấn, lúc trước hắn nghe nói Nhạc Thiên Tuyết chết rồi, chính là thương tâm hồi lâu đấy.

Dù sao Nhạc Thiên Tuyết cũng là một thể hệ mới, hắn tuy rằng đã từng bị Nhạc Thiên Tuyết thắng qua, nhưng mà học vẫn luôn không có bờ bến. Hắn ngược lại là muốn biết Nhạc Thiên Tuyết đã luyện chế được như thế nào.

Hôm nay hắn biết rõ Nhạc Thiên Tuyết sống tốt trước mặt mình, hắn làm sao mà không hưng phấn cho được.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn hưng phấn như vậy, cũng là kinh ngạc một thoáng.

Nàng quay đầu lại nói: "Đúng thì thế nào, Người cũng đừng nhìn ta như vậy."

Nhưng lại nàng vừa dứt lời, lại nghe thấy Ngọc Nam Phong có một chút tri giác. Trong miệng hô hào: "Thiên Tuyết... Thiên Tuyết... Người đang ở đâu..."

Không sai, Hắn chính là trong hôn mê nghe được tên Nhạc Thiên Tuyết, lúc này liền lập tức phản ứng ra.

Cũng không biết là khí lực từ đâu đến, hắn liền bắt được tay Nhạc Thiên Tuyết tay.

Không buông ra, không thể thả ra một khi buông ra Nhạc Thiên Tuyết liền đi mất.

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, cũng không biết Ngọc Nam Phong là thể nào.

Trần Sắc Kim nói ra: "Hắc hắc, Tứ Hoàng Tử không phải là thích người à, khó trách người gấp gấp như vậy đến cứu người a."

Trần Sắc Kim không chỉ có là đại phu, còn là một cái người chuyên tám chuyện linh tinh, hiện tại đang nghĩ trong này chắc có ẩn khuất yêu hận tình cừu rồi.

Trông thấy ánh mắt của hắn, Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất đắc dĩ. Nói: "Nghĩ gì thế, không cho phép đoán mò."

Nàng đối với Trần Sắc Kim lão đầu tử này cũng là không khách khí, trực tiếp hét quát to một tiếng.

Trần Sắc Kim lúc này mới không nghĩ ngợi thêm, lại nhìn một chút Ngọc Nam Phong thương thế. Nói: "Cái này người thật là muốn mạng của Tứ Hoàng Tử a, ra chiêu ác như vậy, bất quá may mắn là không có độc, bằng không thì phiền toái rồi."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng, bất quá dù có độc cũng không làm khó được nàng đâu.

Nàng băng bó kỹ cho Ngọc Nam Phong, lúc này Ngọc Nam Phong lại hôn mê rồi.

Một năm nay Ngọc Nam Phong liên tiếp bị thương, thân thể cũng là không bằng lúc trước rồi, giờ đây nhất định cần phải tĩnh dưỡng một thời gian đây.

Chẳng qua là nàng không biết. cuối cùng là ai xuống tay. Lại còn đem Giao Kiều cướp đi, nghe nói Giao Kiều tại biên cảnh cũng là bị trọng thương.

Nghĩ như vậy, một hồi nàng vẫn không thể tìm ra được điểm mấu chốt. Vẫn cảm thấy nên trở về cùng Chiến Liên Thành thương nghị một chút rồi nói sau.

Thấy nàng sắp xếp lại đồ vật, Trần Sắc Kim vội vàng nói: "Ài. Ngươi lúc này đi rồi. Ngươi dùng thân phận Hạo Nguyệt cô nương xuất hiện, có phải hay không đang ở tại Chiến Vương Phủ."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ngươi muốn làm gì."

Nếu không phải tình huống bất ngờ, Nàng cũng không nguyện ý nhờ Trần Sắc Kim với tư cách yểm trợ đâu.

Trần Sắc Kim liền xoa xoa đôi bàn tay, cười cười. Nói: "Kỳ thật chính là như vậy, Ta đây, đều muốn nghiên cứu một chút đang được của ngươi. Mọi người cùng tiến bộ một chút, đúng không. Ta cũng có thể đem của ta suốt đời học thức dạy cho ngươi."

"Suốt đời học thức của ngươi." Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

"Đúng, Ta tại Giang Nam rất là nổi danh, Ta vừa ra tay, chính là Hoa Đà tái thế a." Trần Sắc Kim nói ra.

Kỳ thật hẳn là biết rõ Nhạc Thiên Tuyết bản lĩnh trên mình. Chẳng qua là hắn lớn tuổi, như thế nào cũng là muốn chút mặt mũi a.

Mà Nhạc Thiên Tuyết luôn luôn không khách khí nói chuyện đây. Nàng chính là nở nụ cười một tiếng, nói ra: "Ngươi suốt đời học thức ta nhưng lại không hứng thú, cái kia nói thẳng là theo sách vở cũng không quá đáng đâu. Nhưng lại có thể có chút vẫn là bỏ qua đi, bởi vì cái gọi là cây già lên mặt, chính là chỉ loại người như ngươi rồi."

Trần Sắc Kim nhuệ khí đi xuống. Đã nói: "Cái gì là làm theo sách mà nói, đó là cha ta dạy cho ta."

"Vậy phương pháp trị liệu của cha ngươi, ngươi đã từng nghĩ tới hoặc là cải thiện qua, có thể là còn có phương pháp trị liệu tốt hơn hay không." Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem thần sắc của hắn. "Ngươi không có, Ngươi chẳng qua là một mực dựa theo người khác dạy ngươi lại tiếp tục trị liệu người khác."

Trần Sắc Kim nhàu Ếc.... Cái này tựa hồ cũng thế.

"Cái này có quan hệ gì, không có nghĩa là ta không dùng được, không có nghĩa là học thức của ta không đáng tiền."

"Xác thực, nhưng mà ta không cần theo ngươi học tập." Nhạc Thiên Tuyết nói ra, chính là rời đi hai bước. "Đi thôi."

Trần Sắc Kim hừ một tiếng, lúc trước đã thua bởi Nhạc Thiên Tuyết. Hiện tại lại bị Nhạc Thiên Tuyết chế ngạo, tâm tình tự nhiên là không tốt rồi.

Bất quá hắn nghĩ lại một thoáng, Nhạc Thiên Tuyết nói cũng có lý.

Hắn một mực chẳng qua là giam chân tại chỗ, dùng phương pháp cũ trị liệu người bệnh. Gặp được kỳ bệnh cũng là không nghĩ tới phương pháp trị liệu, chỉ nói bệnh này không có thuốc nào cứu được.

Hắn hít một tiếng, cái này khả năng chính là phương diện mình so ra kém Nhạc Thiên Tuyết. Gặp được một cái đối thủ như thế này, hắn coi như là bội phục.

Trần Sắc Kim đi theo Nhạc Thiên Tuyết đi ra ngoài, người ở phía ngoài đã là chờ lâu.

Nhạc Thiên Tuyết cũng chỉ là nói ra: "Từ Hoàng Tử tạm thời không chuyện. Hạo sinh chăm sóc a."

Các vị thái y đều là buông lỏng một hơi. Tưởng rằng Trần Sắc Kim đem người cứu được, tán thưởng Trần Sắc Kim vài câu.

Trần Sắc Kim cũng không có để ý tới, thấy Nhạc Thiên Tuyết rời đi, Hắn cũng đuổi theo sát.

Mà Nhạc Linh Vy dừng lại một chút, mím môi, liền đuổi theo mau.

"Ngươi đứng lại." Nhạc Linh Vy chạy tới, đem Nhạc Thiên Tuyết ngăn cản.

Nhạc Linh Vy ánh mắt kia dừng lại trên người Nhạc Thiên Tuyết, còn thờ phì phò.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem nàng. Nói: "Làm gì."

"Ta biết là ngươi, Nhạc Thiên Tuyết." Nhạc Linh Vy há mồm nói ra. "Ngươi coi như là đeo da mặt của người khác, bắt chước thanh âm người khác, ta cũng là có thể nhận ra ngươi đấy. Chúng ta thế nhưng là cùng một chỗ sinh sống hơn mười năm."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không nghĩ đến Nhạc Linh Vy sẽ có thể như thế cẩn thận, bất quá nàng cũng là bình tĩnh. Hỏi: "Ngươi đã biết là ta, vậy ngươi muốn nói cái gì."

Lúc trước Hứa di nương phó thác chính mình, Nàng cũng đã viết thư cho Ngọc Nam Phong rồi.

Nghe nói Ngọc Nam Phong cũng không có lại làm khó Nhạc Linh Vy, cũng không quan tâm Nhạc Linh Vy như thế nào rồi.

Nhạc Linh Vy con mắt hồng hồng. Nói: "Ta biết rõ mẹ ta cầu ngươi, nhưng đó cũng là hại chết mẹ ta. Hiện tại liền cha cũng chết rồi, mà ngươi vì cái gì còn sống."

"Nếu như là ta chết rồi, vậy bây giờ ai đến cứu phu quân của ngươi a." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Nhạc Linh Vy, một mạng của Mẹ ngươi, Ta hiện tại đã trả cho ngươi rồi a."

Nhạc Linh Vy sững sờ, Nàng còn tưởng rằng Nhạc Thiên Tuyết là vì nhìn Ngọc Nam Phong phân thượng mới tới cứu người đây. Nhưng lại không nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết lại là vì mình.

Hắn là nên nói, Nhạc Thiên Tuyết là trả Hứa di nương ân tình bí mật kia. Bằng không thì Đồng Thiên Trường bây giờ vẫn còn ở lại Hoàng lăng chỗ ấy đây.

Nhạc Linh Vy nhìn không được cười lạnh một tiếng. Nói: "Không phải, Ngươi làm sao sẽ hảo tâm như vậy... Không phải a."

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ Nhạc Linh Vy vẫn luôn là tâm tư bất chính, cũng lười cùng nàng so đo.

Nàng vượt qua Nhạc Linh Vy, rồi đi hai bước, lại quay đầu lại nói: "Nhìn bụng của ngươi, tựa hồ là có động tĩnh rồi, chính mình tìm đại phu xem một chút đi."

Nhạc Linh Vy lại là trừng to mắt, vuốt bụng của mình, quay người nhìn Nhạc Thiên Tuyết.

Đây chẳng qua là có một chút nhô lên mà thôi, Nàng dụng tâm giấu giếm, Người khác đều không phát hiện, mà Nhạc Thiên Tuyết liền phát hiện rồi.

Nàng tại Tứ Hoàng Tử phủ cũng là bất lực rồi. Hiện tại bị Nhạc Thiên Tuyết nhắc tới như vậy, Nàng giống như là bắt được một cây cỏ cứu mạng bình thường.

Nàng tranh thủ thời gian bắt lấy Nhạc Thiên Tuyết tay áo, mở to hai mắt. Nói: "Con của ta... Tứ Hoàng Tử chắc là sẽ không muốn đâu. Hắn chán ghét ta, nhất định là sẽ không cần đứa nhỏ này. Tỷ tỷ... Tỷ tỷ. Ta van cầu ngươi, Ngươi giúp ta một chút a."

Hiện tại nàng cũng là đến bước đường cùng rồi, Nàng cả đời này coi như là hủy. Vốn là muốn muốn làm một cái chánh phi, nhưng bây giờ chỉ làm thị thiếp.

Mà Ngọc Nam Phong bây giờ thì thống hận nàng như vậy, Nàng vừa đến Tứ Hoàng Tử phủ thời điểm, liền một bữa cơm no đều không kịp ăn.

Sau đến Ngọc Nam Phong buông tha nàng. Thế nhưng không có chạm qua nàng, càng là không muốn gặp lại nàng.

Nàng đã không còn một chỗ dựa nào, chỉ còn lại đứa bé này.

Đã có đứa bé này, Nàng sẽ còn có điểm hy vọng.

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày. Nói: "Đây là chuyện của ngươi, cùng ta chẳng dính dáng tí quan hệ nào. Nếu lúc trước ngươi không đi một bước kia, đoán chừng ngươi bây giờ cũng sẽ không rơi vào kết quả như vậy, liền con của mình đều không ôm được."

Nhạc Linh Vy khuôn mặt có chút khủng bố, Nàng vẫn là dắt lấy quần áo Nhạc Thiên Tuyết không buông tay.

Nàng nói: "Ta... Ta biết rõ ta sai rồi. Tỷ tỷ, hiện tại cũng chỉ có ngươi có thể giúp ta rồi. Đợi đứa nhỏ này sinh hạ ra, cuộc sống của ta đoán chừng cũng sẽ khá giả rồi..."

"Làm sao sẽ sống khá giả đây, Tứ Hoàng Tử oán hận ngươi, chẳng lẽ còn sẽ đối với con của ngươi tốt. Ngươi đem hán sinh hạ đến, sẽ hại đứa nhỏ này. Lại để cho hắn bị tra tấn, bởi vì ngươi căn bản là không có năng lực bảo hộ hắn."

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy Nhạc Linh Vy cũng là vô phương cứu chữa rồi, lại muốn lợi dụng con của mình.

Trần Sắc Kim ở một bên cũng là nhìn không được rồi. Nói: "Ngươi chẳng qua là thị thiếp a. Thị thiếp sinh hạ hài tử, liền gia phả hoàng thất đều không được viết lên đấy."

Nhạc Linh Vy sắc mặt cứng đờ, có chút tan vỡ.

Dựa vào cái gì đây, dựa vào cái gì nàng hiện tại liền một con đường sống đều không có đây.

Nhạc Thiên Tuyết lườm nàng, đem tay của nàng phất ra sau đó nói: "Việc này ngươi đại khái có thể cùng Tứ Hoàng Tử thương lượng một chút. Nếu là hắn đều muốn đứa nhỏ này, vậy liền giữ đi. Hắn không muốn, vậy ngươi cũng không nên đem đứa nhỏ này sinh hạ để chịu khổ chịu tội rồi."

Nhạc Linh Vy tuyệt vọng nói ra: "Chẳng lẽ ngươi cũng không giúp ta."

"Ta giúp ngươi. Vậy ngươi trước kia thời điểm khi dễ ta, Ngươi có nghĩ qua buông tha ta sao." Nhạc Thiên Tuyết hỏi ngược lại.

Nhạc Linh Vy lại là thoảng cái sừng sốt, tay của nàng có chút rét run. Đây đã là rất rõ ràng rồi, cũng không có, Nàng cũng không có nghĩ tới muốn tha qua Nhạc Thiên Tuyết.

Cái này có phải hay không báo ứng đây.

Trước kia cho là mình có thể trở thành nhân trung long phượng. Nhưng bây giờ lại bị thảm như vậy, liền con của mình cũng không quyết định được.

Mà hôm nay, Nhạc Thiên Tuyết so với nàng tốt rồi nghìn lần vạn lần.

Nhạc Linh Vy chính là quỷ xuống, làm cho Nhạc Thiên Tuyết cũng phản ứng không kịp.

"Tỷ tỷ. Ta chưa bao giờ cầu qua ngươi, Ta biết rõ ta đây cũng không có tư cách cầu ngươi, bất quá ta hiện tại quả thật là không biện pháp. Ta nghĩ muốn đưa nhỏ này, vô luận như thế nào, Ta đều mơ tưởng đưa nhỏ này." Nhạc Linh Vy nói qua, đã là rơi lệ tràn đầy mặt mũi.

Nhạc Thiên Tuyết trùng trùng điệp điệp hít một tiếng.

"Ngươi lúc trước, có phải hay không ưa thích Tứ Hoàng Tử đấy." Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

"Ta..." Nhạc Linh Vy do dự một chút. "Không sai, Ta ngay từ đầu là ưa thích Tứ Hoàng Tử đấy. Nhưng mà mẫu thân khi đó muốn ta trèo lên Thái Tử. Ta mới... Thế nhưng là ta cũng không nghĩ đến, Tứ Hoàng Tử sẽ thích ngươi... Ta khi đó... thật là đều muốn cùng Tứ Hoàng Tử cùng một chỗ, mới ra hạ sách này đây."

Mặc dù khi đó là có hư vinh tâm đem ra sử dụng, nhưng Nhạc Linh Vy đích thật là ưa thích Ngọc Nam Phong mới làm ra chuyện kia. Bởi vì nàng cũng không cam lòng, Ngọc Nam Phong làm sao sẽ bị Nhạc Thiên Tuyết mê hoặc đây.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Tô Tô tìm tới cửa

Edit Bích Châu

Thế nhưng là Nhạc Linh Vy tuyệt đối không nghĩ đến, sẽ đi tới tình trạng như hôm nay.

Hiện tại nàng liền sống được hay không đã là một vấn đề rồi, Ngọc Nam Phong cũng không muốn liếc nhìn nàng dù chỉ một cái.

Như thế, Nàng làm sao còn có thể bảo trụ được hài tử trong bụng đây.

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt nhợt nhạt, nói: "Ngươi chuẩn bị một chút đi, trong hai ngày này ta sẽ phái người tiếp ngươi đi, Tứ Hoàng Tử phủ này ngươi hẳn là không ở lại được rồi."

Nhạc Linh Vy ánh mắt khẽ giật mình. "Ngươi... Ngươi thật sự chịu giúp ta..."

Nàng cũng là nghi hoặc, không nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết đối với mình còn có một điểm thương cảm.

Điều này làm cho Nhạc Linh Vy cảm thấy, lúc trước lương tâm mình quả nhiên là bị chó ăn rồi, rõ ràng như vậy đối đãi Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không có nói cái gì, mặc Nhạc Linh Vy tùy tiện nghĩ như thế nào rồi.

Ra Tứ Hoàng Tử phủ, Trần Sắc Kim còn đi theo Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ngươi không cần đi theo ta, Ngươi trở về đi bình dân y quán a."

Trần Sắc Kim vẫn theo sát lấy Nhạc Thiên Tuyết. Nói ra: "Không bằng ngươi thu ta làm đồ đệ a."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, dừng bước. Nói ra: "Ngươi nói cái gì."

Nàng không nghe lầm a, lại là nghe thấy lời như vậy. Nàng cơ hồ là bị nước miếng của mình làm cho sặc chết rồi.

Trần Sắc Kim ngăn đón Nhạc Thiên Tuyết, xoa xoa đôi bàn tay. Cười hắc hắc. "Chuyện này... Ta là thành tâm thành ý..."

Nhạc Thiên Tuyết nói thẳng: "Người có thấy qua sự phụ so với đồ đệ còn muốn nhỏ hơn mấy tuổi không. Ta thật sự không thể tiếp nhận."

Hơn nữa Trần Sắc Kim niên kỷ lớn như vậy, nhất định là có chút kiêu ngạo đây. Nhạc Thiên Tuyết cũng không muốn thu đồ đệ lớn tuổi như vậy.

Trần Sắc Kim cũng là có chút điểm thương tâm, nếu để cho hắn khi trẻ lại hai mươi năm thì thật là tốt. Không đúng, coi như là lại trẻ đi ba mươi tuổi, hình như so ra thì Nhạc Thiên Tuyết vẫn trẻ tuổi hơn a.

"Cái này... niên kỷ giống như cũng không phải là vấn đề gì a..." Trần Sắc Kim hay vẫn là nhỏ giọng nói ra.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Cái kia đích thật là không thành vấn đề gì, nhưng ta lại không thu đồ đệ. Một khi thu người kia chính là kẻ thừa y bát của ta đấy. Nói một câu khó nghe, người so với ta còn chết sớm hơn đây, vậy sao người có thể kế thừa y bát của ta."

Trần Sắc Kim nghe xong, cũng cảm thấy phải, lại càng thêm thương cảm.

Nhạc Thiên Tuyết ề hèm một tiếng, suy nghĩ một chút. Nói: "Dù sao người ở lại bình dân y quán, có đôi khi chúng ta ngược lại là có thể giao lưu trao đổi. Ta đang vội, người tự tiện a."

Trần Sắc Kim nghe xong, liền cũng là vội vàng gật đầu. Hướng về phía Nhạc Thiên Tuyết bóng lưng liền nói qua: "Người nói cần phải nhớ kỹ a, nhất định phải nhớ kỹ a, có rảnh nhất định phải đi y quán."

Điều này làm cho Trần Sắc Kim hầu như mỗi một ngày đều đi y quán nhìn xem bệnh. Vô luận gió thổi trời mưa, không có một ngày ngoại lệ...

Nhạc Thiên Tuyết đi trở về chiến Vương Phủ, đem mặt nạ da người cho tháo xuống. Chính là đi phối vài dược liệu, ý định cho Ngọc Nam Phong dùng.

Thanh Dương có đôi khi cũng sẽ đến chiến Vương Phủ, hôm nay Nhạc Thiên Tuyết có ý gọi hắn đến.

"Tiểu thư, Người có chuyện gì." Thanh Dương hỏi. "Nghe nói Tứ Hoàng Tử hôm nay bị tập kích, liền cả thừa tướng cũng bị bắt đi. Người tìm thuộc hạ đến, là vì việc này phải không?"

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu. Nói: "Việc này có chút quỷ dị, Chiến Liên Thành sẽ tra. Ta tìm người đến là có một chuyện khác, Hứa di nương chỗ ấy, Người đã sắp xếp xong xuôi chưa."

Thanh Dương suy nghĩ một chút. Chính là nói: "Đã sắp xếp xong xuôi, Nàng hiện tại ngụ ở một hộ nhà nông chỗ ấy, đợi phong ba thoáng qua một chút, liền đem nàng đưa đi nước Mực."

"Trước không cần, hai ngày này người tìm có hội, đem Nhạc Linh Vy cũng đưa đến nơi đó đi, để cho mẹ con các nàng cùng một chỗ a." Nhạc Thiên Tuyết nói.

Thanh Dương sửng sốt.

Ngày trước Nhạc Thiên Tuyết đi Hoàng lăng lúc sau đã nghĩ tới lão Hoàng Đế tất nhiên sẽ đối với Hứa di nương hạ thủ, cho nên đã sớm bí mật trợ giúp Hứa di nương tránh được một kiếp kia rồi.

Bởi vì này sự kiện rất bí mật, cho nên liền Nhạc Linh Vy cũng không biết.

Hiện tại Nhạc Linh Vy tại Tứ Hoàng Tử phủ cũng là ở không nổi nữa. Cái kia đem nàng đưa đến Hứa di nương nơi đó cũng tốt, tối thiểu Hứa di nương còn có thể chiếu cố thật tốt Nhạc Linh Vy đấy.

Mà Thanh Dương không hiểu nổi, vì cái gì Nhạc Thiên Tuyết lại giúp bọn hắn sắp xếp xong xuôi.

"Tiểu thư, kỳ thật hành động trước kia của các nàng, cũng không xứng người như vậy giúp các nàng." Thanh Dương trầm giọng nói.

Nhạc Thiên Tuyết vẫy vẫy tay. Nói: "Không ngại, Hứa di nương lúc trước báo cho biết ta sự kiện kia, coi như là triệt tiêu. Hơn nữa Nhạc Linh Vy là mang thai Tứ Hoàng Tử hài tử, Nàng nếu ở lại Tứ Hoàng Tử phủ, đứa bé kia có thể là không giữ được."

"Nàng làm ra sự tình như này, Tiểu thư cần gì phải thương hại nàng đây." Thanh Dương hít một tiếng.

Nhạc Thiên Tuyết ngồi xuống đến. Nhặt vừa nói: "Ta có thể không thương nàng, nhưng ta thương đứa bé kia. Nếu như nàng đều muốn lưu lại đứa bé kia, vậy tiền đưa nàng đi thôi. Điều này cũng không coi vào đâu, chẳng qua nàng nếu đã chọn con đường này, không thể lại trở về Kinh Thành."

Thanh Dương gật gật đầu, cũng cho rằng như thế. Bởi vì Nhạc Linh Vy có thể là muốn mượn đứa bé này mưu lợi ích.

Thanh Dương cũng không nhiều lời, liền cũng đi an bài.

Nhạc Thiên Tuyết cũng đem đan dược đều cho phân phối xong rồi, định cho người đi lấy đưa Ngọc Nam Phong.

Bất quá nàng vừa mới quay người, đã nhìn thấy Chiến Liên Thành vào đến. Hắn tạm thời đem độc tính đè xuống, nhưng sắc mặt như cũ có chút tái nhợt.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hấn sắc mặt thâm trầm. Lại hỏi: "Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao."

Chiến Liên Thành tiếp lời nói ra: "Đương nhiên là có đại sự xảy ra."

Nhạc Thiên Tuyết còn tưởng rằng chuyện này cùng Giao Kiều bị bắt đi có quan hệ. Liền nhủ mảy hỏi: "Tà thừa tướng bị người bắt đi, Chàng tra được cái gì."

Chiến Liên Thành không tức giận lườm nàng, không nghĩ đến nàng lại nghĩ tới chuyện này.

Hắn hừ lạnh một tiếng, sau đó, tựa hồ là không muốn nói chuyện cùng Nhạc Thiên Tuyết nữa.

Nhạc Thiên Tuyết kì quái, dựa vào gần hắn một chút. Hỏi: "Chàng làm sao, tự mình ở đây sinh hờn dỗi a."

Chiến Liên Thành chẳng qua là rầu rĩ nói ra: "Ta thật muốn moi tim của nàng ra nhìn xem, tim của nàng đến tột cùng là như thế nào."

"..." Nhạc Thiên Tuyết khước miệng co quắp rồi rút.

Một khi như vậy, Nàng kia nhất định là chết rồi. Không thể tưởng được Chiến Liên Thành lại có thể hung ác như thế.

Nàng đã nói: "Ra là Ngươi cũng ngóng trông ta chết đi, quả nhiên là vô lương tâm a."

Nhạc Thiên Tuyết lui ra phía sau một bước, nhưng mà Chiến Liên Thành lại đem nàng giật đến, thuận tay liền đem bờ eo của nàng nắm lại.

Nàng hơi sững sờ, nghĩ đến Chiến Liên Thành là nỗi điên cái gì a.

Nàng vẫn là vẻ mặt kinh ngạc, nhưng mà Chiến Liên Thành tự nhiên lại nói: "Phu quân của ngươi là ai."

Nhạc Thiên Tuyết vẫn là sững sờ. Trời ạ, Nàng như thế nào cảm giác Chiến Liên Thành hôm nay hình như là trúng tà rồi.

Nàng trong lúc nhất thời đáp không ra lời, Chiến Liên Thành cũng liền giận tái mặt rồi.

Nàng không chịu nói đúng không, không chịu nói vậy...

Chiến Liên Thành liền hôn xuống, đem miệng của nàng chặn lại.

Hơn nữa hắn hôm nay vẫn có chút dị thường rồi. Không có nhẹ nhàng ôn nhu, thậm chí còn có chút thô lỗ, giống như là muốn đem nàng tiến trong thân thể của hắn vậy.

Nhạc Thiên Tuyết vẫn là mở to hai mắt nhìn, Nàng quơ quơ tay, muốn muốn đẩy ra Chiến Liên Thành, nhưng mà hắn như thế nào chịu buông.

"Này..." Nhạc Thiên Tuyết đã hiểu ra vấn đề, đem Chiến Liên Thành đẩy ra một chút. "Ta... Phu quân của ta là người a..."

Đây là bởi vì nàng trả lời chậm nên mới như vậy tra tấn nàng sao, nàng đều sắp không thở nổi rồi.

Chiến Liên Thành nghe thấy đáp án này, có chút thoả mãn, có hơi chút tiêu tan cơn giận.

Hắn nói ra: "Nam nhân khác bị thương, Nàng như thế nào liền đuổi tới trước tiên, tâm của nàng đến tột cùng là ẩn giấu mấy người hả."

Nhạc Thiên Tuyết giờ mới hiểu được, nguyên lai Chiến Liên Thành là vì chuyện này nên ghen hờn, hơn nữa sắc mặt còn thật không tốt đây.

Nàng trong lúc nhất thời cũng không biết giải thích thế nào. Chẳng qua là thì thào nói ra: "Ta là đại phu, trước tiên nên đi cứu người bệnh... Cái này có cái gì à..."

Cái này vốn là không có cái gì đâu. Chiến Liên Thành đối với chính mình cũng là rất có lòng tin đấy, đương nhiên sẽ không ăn cái gì dấm chua.

Nhưng vấn đề lúc này đây là Ngọc Nam Phong. Phải biết rằng, Ngọc Nam Phong lúc trước thể nhưng là có một đoạn thời gian theo đuổi Nhạc Thiên Tuyết, Hắn sao có thể không ăn dấm chua được.

Nhạc Thiên Tuyết trông thấy sắc mặt của hắn còn âm trầm, liền biết mình nói sai.

Nàng nói tiếp. "Trong nội tâm của ta cũng chỉ có chàng một người nha, chàng nếu là không tin liền đào ra đến nhìn xem."

Nàng cũng là bất đắc dĩ, Chiến Liên Thành rõ ràng ăn loại này dấm chua, Nàng cũng là thật oan oan uổng uổng...

Ngọc Nam Phong này đều chỉ còn lại có nửa cái mạng, có thể làm ra cái gì chứ, Nàng qua chẳng qua là cứu người a.

Nhìn cái vẻ mặt thành thật bộ dáng kia của nàng, Chiến Liên Thành cái gì tức giận đều tiêu tan. Chính là nói: "Tốt rồi, Ta cũng không giận nàng rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nhả ra khí, có chút bất đắc dĩ. Nói: "Vốn nên là vậy, cái này có cái gì để tức giận đâu chứ."

Chiến Liên Thành trừng mắt nhìn nàng. "Nếu là Thôi Ngọc bị thương, Ta lập tức chạy qua nhìn nàng, Ngươi có tức hay không?"

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Đã nói: "Nhưng mà chàng lại không phải là đại phu. Hơn nữa, chàng lúc trước cùng Thôi Ngọc vẫn có hôn ước đấy, sao có thể không ngại?"

Chiến Liên Thành nói: "Vậy hẳn ưa thích nàng, nàng làm sao lại không hiểu phải tránh hiềm nghi."

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày. "Như vậy cũng muốn tránh hiềm nghi a... Ta đây chẳng phải là về sau đều không cần thay người xem bệnh, dù sao vợ của người lớn đẹp như thế."

Thật sự nàng là đủ tự kỷ đấy, bất quá Chiến Liên Thành cũng biết rõ nàng là đang nói đùa mà thôi.

Hắn biết rõ ý của nàng, liền sờ lên đầu của nàng. Nói: "Tốt! Ta hiểu rồi. Về sau nàng phải nhớ rõ, ngoại trừ ta, về sau ai hấp dẫn nàng, nàng đều phải kiên định không lay chuyển."

Nhạc Thiên Tuyết cười khúc khích. Gật gật đầu. "Tốt. Ta đã biết."

Chiến Liên Thành thoải mái cười cười, xem ra chính mình thật đúng là quá lo được lo mất rồi.

Làm sao bây giờ đây, hẳn trước giờ đều không có cảm giác sợ mất đi vật gì, nhưng bây giờ liền không giống rồi. Hẳn ngược lại cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết có đôi khi thật là lợi hại đấy.

Hắn đang nghĩ ngợi, tâm tình cũng trầm xuống một chút.

Hắn còn đang suy nghĩ, bên ngoài đã có người bước nhanh đi tới. Trong miệng cũng là nói qua: "Vương gia, Ân Tô Tô kia rõ ràng lại dám đến đây."

Chiến Liên Thành cùng Nhạc Thiên Tuyết đều nhìn ra ngoài, gặp Hạo Nguyệt bước nhanh đi tới. Hơn nữa thần sắc đều cũng có điểm ngưng trọng, đã biết rõ Hạo Nguyệt nói không phải giả dối, quả thật là Ân Tô Tô đến.

Bọn hắn tìm Ân Tô Tô lâu như vậy, hiện tại Ân Tô Tô làm sao sẽ tự động đến thăm đây.

Chiến Liên Thành trầm giọng hỏi: "Nàng đến làm cái gì?"

"Chỉ nói muốn tìm Vương Phi, những thứ khác nàng đều không nói rõ." Hạo Nguyệt nói.

"Tìm ta." Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, Nàng cùng Ân Tô Tô tình cảm đã không còn, Nàng đến tìm mình làm cái gì.

Mặc dù là như vậy, Nhạc Thiên Tuyết cũng không có nghĩ nhiều. Liền cũng đi ra ngoài xem, Nàng đến tìm mình làm cái gì, hỏi một câu chẳng phải sẽ biết sao.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Đến thay người giải xương độc

Edit Bích Châu

Ân Tô Tô đứng ở Tiền viện, bốn phía đều có nhiều thị vệ vây quanh nàng.

Nếu không phải kiên kị sâu độc trên người nàng, thực đã đem nàng bắt rồi.

Nàng nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết đến, chính là ngón ngọc cười. Nói: "Đợi người rất lâu rồi a, trước kia ta muốn gặp người là có thể lập tức nhìn thấy người rồi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút điểm cảm khái. Bất quá hai người đạo bất đồng bất tương vi mưu, điều này cũng không có cái gì hay để nói rồi.

Nàng hỏi: "Người đến tìm ta, tuyệt đối không phải là chui đầu vô lối đơn giản như vậy."

Ân Tô Tô bỗng nhiên đến tìm nàng, vậy khẳng định là có chuyện gì đấy, bằng không thì sẽ tự động đưa tới cửa a.

Ân Tô Tô thì là nói: "Việc này chúng ta qua một bên nói đi, để cho người khác nghe thấy được sẽ không tốt."

Chiến Liên Thành có chút cảnh giác, khó bảo toàn Ân Tô Tô sẽ không đối với Nhạc Thiên Tuyết bất lợi.

Bất quá Ân Tô Tô sau đó liền đối Chiến Liên Thành nói ra: "Chiến Vương gia ngươi cứ yên tâm đi, Ta làm sao có thể không coi ngươi vào đâu mà dám làm thương tổn Tuyết Nhi đây, Ta cũng muốn giữ cái mạng này của ta đây."

Nhạc Thiên Tuyết cũng biết rõ, liền để cho thị vệ thối lui sang một bên, mà nàng liền đi tới một góc nhỏ bên cạnh, Ân Tô Tô cũng theo đến.

Ân Tô Tô vận bộ áo đỏ, bộ dáng kia như cũ phong tình vạn chủng, làm cho người ta nhìn chính là cảm thấy hứng thú tăng nhiều.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nói đi, Ngươi đến tìm ta có chuyện gì."

Bất kể như thế nào, hôm nay như thế nào nàng cũng muốn đem Ân Tô Tô cho bắt giữ. Ân Tô Tô đến, tuyệt đối. Cái kia không thể để cho nàng cứ như vậy rời đi.

Ân Tô Tô mỉm cười, thấp giọng nói: "Muốn tìm ngươi cứu một người."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không nghĩ đến, n chăm chăm vào nàng "Ngươi nói cái gì, ngươi nghĩ rằng chúng ta còn giống như trước như vậy. Ta sẽ không cứu đây, mà ngươi, có thể đi khỏi Chiến Vương Phủ hay không còn khó mà nói đây."

"Ta đến đây đích thật là có chút lo lắng an nguy của mình. Bất quá người nọ đối với ta rất làm trọng yếu, cho nên lúc này mới đến tìm ngươi rồi. Bằng không thì, Ta làm sao phải mạo hiểm đến đây." Ân Tô Tô nói qua. "Ta quả thật là muốn van ngươi, hy vọng ngươi có thể giúp ta."

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu đi. Nói: "Không có khả năng."

"Ta biết rõ ngươi sẽ cự tuyệt, cho nên ta cũng đã có chỗ chuẩn bị. Ngươi giúp ta cứu người, Ta sẽ giao ra Thời Ngọc, như thế nào?" Ân Tô Tô nhặt vừa nói, Nàng hay vẫn là trên mặt đáng tươi cười.

Nhạc Thiên Tuyết hơi sững sờ, cũng là không tưởng được. Nàng nhìn chăm chăm vào Ân Tô Tô. "Ngươi nói là sự thật, Thời Ngọc bây giờ đang ở Kinh Thành à."

"Bằng không thì ta nào dám đến đây tìm ngươi a, cái kia tất nhiên là có nắm chắc đấy. Điều kiện này, chẳng lẽ ngươi còn không đáp ứng à." Ân Tô Tô nói. "Như vậy ngươi có thể cứu Chiến Liên Thành rồi, cứu phu quân của ngươi. Để cho hắn có thể sống sót, cùng ngươi song túc song tề, bạch đầu giai lão a."

Nhạc Thiên Tuyết thì là nhú mày, có chút cảnh giác.

"Chủ tử ngươi cam lòng lấy Thời Ngọc ra trao đổi? Người kia khẳng định đối với hắn hơi trọng yếu hơn rồi, có phải hay không." Nhạc Thiên Tuyết nói qua, đồng thời cũng là ngoắc một cái khóe miệng.

Ân Tô Tô làm sao có thể quyết định sinh tử của Thời Ngọc, vậy nhất định là chủ tử của nàng an bài. Nhạc Thiên Tuyết thật là hiếu kỳ, người nọ đến tột cùng là ai, rõ ràng so với Thời Ngọc còn trọng yếu hơn.

Ân Tô Tô cười cười. Nói: "Ngươi xem ngươi, vẫn là thông minh như vậy. Không sai, người nọ đối với chủ tử mà nói đích thật là rất trọng yếu. Nhưng lại giữa thiên hạ này, cũng chỉ có ngươi là có năng lực cứu được hắn. Bằng không, chủ tử làm sao sẽ từ bỏ Thời Ngọc đem nàng đến trao đổi."

Nhạc Thiên Tuyết mỉm môi, nếu trao đổi với Thời Ngọc, vậy nhất định có thể hiểu được độc của Chiến Liên Thành rồi.

Nhưng nếu là làm vậy, không biết hành động của nàng có thể hay không ảnh hưởng đến nghiệp lớn của Chiến Liên Thành.

Chẳng qua là, có cái gì so với tính mạng của Chiến Liên Thành trọng yếu hơn đây. Chỉ cần hắn còn sống, vậy nhất định sẽ có cơ hội phản kích. Chỉ cần hắn còn sống, vậy là đủ rồi.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Thời Ngọc sẽ giao ra cách điều chế độc dược của độc đến xương, nhưng như thế nào nghiệm chứng là thật giả đây."

Nàng hiện tại cũng là chú ý cẩn thận, dù sao lúc trước đã bị rơi vào bẫy rồi, kia tự nhiên là cẩn thận một chút rồi.

Ân Tô Tô lấy ra một tờ đơn, giao cho Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "Ngươi yên tâm, cái này không phải là giả. Ngươi còn có nửa ngày thời gian, Ngươi có thể lấy phương thuốc này điều phối giải độc."

Coi như là có giải dược này rồi, nhưng lúc đầu thời điểm hạ độc Thời Ngọc đã dùng máu của mình để làm thuốc dẫn. Muốn cởi bỏ độc trên người Chiến Liên Thành, nhất định phải dùng máu của Thời Ngọc máu. Hiện tại Thời Ngọc không xuất hiện, thì độc trên người Chiến Liên Thành cũng là không có biện pháp thanh trừ đây.

Bất quá đây cũng là có thể nghiệm chứng một chút, nếu là thật, độc trên người Chiến Liên Thành sẽ có thể ức chế.

Nàng đem tờ đơn vừa thu lại. Đã nói: "Buổi tối lại đến tìm ta."

Ân Tô Tô gật gù đầu. Cười nói: "Yên tâm, lần này đây ta sẽ không lừa gạt ngươi."

Dứt lời, Ân Tô Tô chính là quay người rời đi.

Hạo Nguyệt muốn đuổi theo, bất quá Nhạc Thiên Tuyết lại để cho Hạo Nguyệt không cần đuổi theo.

Hạo Nguyệt có chút khí bực. "Vương Phi. Vì cái gì. ."

Ân Tô Tô như vậy giáo hoạt, nếu để cho nàng rời đi, cũng không biết khi nào mới có thể bắt được nàng.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Việc này ta tự có an bài, các ngươi tất cả giải tán đi." Nàng liền đi tới trước mặt Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành biết rõ nàng nhất định là cùng Ân Tô Tô hàn huyên chuyện gì quan trọng hơn rồi, bằng không thì Nhạc Thiên Tuyết làm sao sẽ để cho Ân Tô Tô chạy đây.

Hỏi hần: "Nàng nói gì đó."

Nhạc Thiên Tuyết mặt sắc mặt ngưng trọng. Nói: "Nàng cho ta cách điều chế của độc đến xương. Hiện tại ta muốn nghiệm chứng một chút, chàng đi theo ta."

Chiến Liên Thành cũng là không ngờ được, chính là đuổi kịp nàng.

Hắn hỏi nữa, thế mới biết Ân Tô Tô mới vừa nói cái gì.

Không thể tưởng được Ân Tô Tô đến cầu Nhạc Thiên Tuyết, trực tiếp dùng Thời Ngọc ra làm điều kiện trao đổi.

Nói đến Thời Ngọc, Hần trong lòng cũng là oán hận đấy. Quả thực là muốn đem Thời Ngọc ra bầm thây vạn đoạn.

Nhạc Thiên Tuyết lập tức liền đem tờ đơn trúng độc vật nghiên cứu một lần. Nàng cau mày, thì thảo nói ra: "Xem ra Thời Ngọc thật đúng là cao thủ dụng độc, liền cách điều chế này cũng có thể chế biến ra đến."

Lúc này đây bất luận thiệt giả, Nàng cũng là muốn thử một lần. Thay vì để cho Chiến Liên Thành chờ chết, chẳng bằng hiện tại phần đầu một chút.

Chiến Liên Thành nhìn nhìn. Đã nói: "Đây thật là nàng bút tích. Hơn nữa nhìn lấy trang giấy này cùng văn chương cũ mới, đích thật là có chút năm rồi, hẳn là thật sự."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ gật đầu. Nói: "Lúc này đây khả năng cũng sẽ có điểm nguy hiểm, chàng nguyện ý thử một lần à."

Chiến Liên Thành ngược lại là không sao cả, Hần và Nhạc Thiên Tuyết ý tưởng giống nhau. Hiện tại nếu là có biện pháp rồi, vậy tại sao không đi thử một chút đây.

Hần lên tiếng: "Hiện tại đây là biện pháp duy nhất, vậy cũng dùng thử một lần."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng. Nói: "Tốt, vậy chàng chờ một lát."

Nàng chính là rất nghiêm túc nghiên cứu một chút, sau đó lại đi đem nhét thảo dược ra. Nàng đem thảo dược luyện chế thành đan dược. Cứ như vậy đã là hao tổn hơn một canh giờ.

Lúc này đã là trời tối, Nhạc Thiên Tuyết đem đan dược đưa cho Chiến Liên Thành, tâm tình cũng là có chút trầm trọng.

Bất quá nàng trước đó cũng đã kiểm tra cho Chiến Liên Thành, Nàng kiểm tra mấy vị độc vật cùng tờ đơn viết giống như đúc. Bất quá mấy vị phía sau nàng đã kiểm tra không ra rồi, cho nên Chiến Liên Thành lúc này đây thí nghiệm thuốc cũng là có chút điểm mạo hiểm. Chẳng qua là Nhạc Thiên Tuyết chỉ dùng những dược liệu ôn hòa, chắc có lẽ không có cái gì xung đột.

Chiến Liên Thành nhìn nàng một cái, ánh mắt ôn nhu, làm cho nàng không cần lo lắng như vậy.

Sau đó, Chiến Liên Thành liền cũng ăn vào.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn kỹ biến hóa của hắn, thấy sắc mặt hắn có điểm trắng ra, nàng cau mày, có chút khẩn trương rồi.

Bỗng nhiên, Chiến Liên Thành chính là che ngực, nhổ ra một búng máu.

Nhạc Thiên Tuyết cả kinh, vội vàng bắt mạch cho Chiến Liên Thành. "Thế nào "

Nàng cũng là thoáng cái hoảng hồn, cơ hồ là có chút luống cuống tay chân đấy. Bất quá may mắn nàng ổn định lại, sờ lên mạch đập của Chiến Liên Thành, phát hiện hần mạch đập không có chuyện gì, hết thảy bình thường.

Mà Chiến Liên Thành nhổ ra máu chính giữa có một khối vật nhỏ màu trắng.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn, có chút phản ứng không kịp, bắt quá sau đó nàng liền đột nhiên cả kinh, nghĩ ra đến.

"Đây là trong thân thể chàng ngưng tụ thành tiểu độc khối. Qua nhiều năm như vậy, đây đã là có chút lớn hơn." Nhạc Thiên Tuyết khiến cho Chiến Liên Thành đem chân duỗi ra, Nàng một lần nữa cho hắn kiểm tra một chút đầu gối.

Chiến Liên Thành nhìn xem động tác của nàng, cũng là có chút điểm ngưng trọng.

Nhạc Thiên Tuyết cầm qua một thanh tiểu chùy, ngay trên đầu gối Chiến Liên Thành nhẹ nhàng lấy xuống một đao.

Cái kia trên đầu gối có máu chảy ra, máu kia là màu đen đấy, thời gian qua dần.

Nhạc Thiên Tuyết có chút mừng rỡ. Nói ra: "Xem ra một viên đan dược này xuống, đã đem xương độc trong người chàng bức ra đến một điểm. Xem ra phương thuốc này là thật sự."

Chiến Liên Thành nhìn nhìn. Nói: "Cái này có phải hay không là tiểu trò hề của Thời Ngọc, thật giống như lần trước như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết lắc đầu. "Sẽ không, xương độc một khi thâm thấu đã đến đầu khớp xương đi. Không có đơn thuốc thật sự, là không có biện pháp đem độc bức ra xương cốt đấy."

Nàng trước kia cho Chiến Liên Thành làm, cái kia chẳng qua là hòa hoãn đấy, trị phần ngon không trùng trị vốn.

Hiện tại nhìn thấy có một chút hiệu quả, Nàng quả nhiên là cao hứng. Ân Tô Tô lúc này đây là đùa thật đấy. Xem ra người nợ đối với bọn họ mà nói quả nhiên là rất trọng yếu, tổ ràng cảm Thời Ngọc đến đối.

Bất kể như thế nào, bây giờ có thể cứu Chiến Liên Thành là được rồi. Tay của nàng đều cũng có điểm run rẩy, dù sao nàng đã từng nghĩ tới, nếu đến cuối cùng vẫn không có biện pháp. Nàng sẽ dùng đến biện pháp cuối cùng kia...

Chiến Liên Thành lúc này nói: "Tuyết Nhi, nàng làm sao vậy."

Hắn thấy nàng hốc mắt có chút đỏ lên, Hắn mặc dù là cao hứng. Nhưng là thấy đến Nhạc Thiên Tuyết có một chút không đúng, vậy hắn còn thể nào cao hứng được rất tốt đến đấy.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu. Nói: "Ta không sợ tình, chỉ là nghĩ đến lúc này đây có thể giúp chàng giải độc rồi. Vậy chàng sẽ phải theo giúp ta mấy thập niên, ngấm lại cũng là cao hứng."

Nàng trong lòng mình ý nghĩ kia, tự nhiên là sẽ không cùng Chiến Liên Thành nói.

Chiến Liên Thành thò tay, đem nàng ôm. Nói: "Tốt. Ta trước kia sợ chính mình cùng không cùng nàng được bao lâu. Nhưng mà hiện tại có một tia hy vọng, đó cũng là tốt."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng. "Đã như vậy, Ta đây nên đáp ứng Ân Tô Tô rồi."

Chiến Liên Thành vẫn có chút lo lắng. Nói: "Sợ là sẽ xảy ra vấn đề gì. Hiện tại đã có phương thuốc này, chẳng lẽ còn không thể à, Ta không muốn nàng đi mạo hiểm."

Người đứng phía sau thế lực quá lớn, Chiến Liên Thành đều không có thăm dò rõ ràng, tự nhiên là không muốn Nhạc Thiên Tuyết đi mạo hiểm đấy.

Nếu như nàng xảy ra chuyện gì thì sao, Chiến Liên Thành chính mình còn sống lại có ý gì.

Nhạc Thiên Tuyết liền chăm chú nói ra: "Không sợ tình, coi như là có phương pháp này, thể nhưng là không có máu của Thời Ngọc. Vậy cũng không được, chàng căn bản không thể đem độc hoàn toàn thanh trừ. Cho nên, đây cũng là nguyên do Ân Tô Tô lại yên tâm như vậy cho ta phương thuốc kia. Cũng là bởi vì nàng biết rõ, Ta không thể bằng vào đơn thuốc đem độc trên người chàng hoàn toàn giải được."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Tình huống có biến

Edit Bích Châu

Nhạc Thiên Tuyết nói xong thì lại càng kiên định đối Chiến Liên Thành nói: "Ta sẽ không sợ tình gì đâu. Tin tưởng ta."

Chiến Liên Thành thật sâu nhìn nàng, miệng giật giật. Nhưng lại thủy chung cũng không biết phải nói cái gì, cuối cùng chỉ đành gật gật đầu.

Buổi tối, Nhạc Thiên Tuyết đợi thêm một chút thì Ân Tô Tô tới.

Ân Tô Tô rất nắm chắc, liền đối với Nhạc Thiên Tuyết nói: "Thế nào, có thử hay không."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Người muốn ta cứu ai."

"Cái này người đi thì biết." Ân Tô Tô nói ra.

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu nói: "Tốt! Bất quá địa điểm ta an bài."

Ân Tô Tô nhẹ nhàng lắc đầu. "Không được, người nọ thương thế rất nghiêm trọng không thể lại di động rồi, người có thể dẫn người đi, bất quá không thể là Chiến Liên Thành. Hơn nữa, người nọ là ai, người cũng phải giữ bí mật."

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, cũng không biết Ân Tô Tô định làm trò hề gì rồi.

Thế nhưng là hai người nếu như đã quyết định giao dịch, cũng là không có cái gì tốt cổ kị đấy.

Nàng nhẹ gật đầu. Nói ra: "Tốt. Đi thôi."

Ân Tô Tô liền thôi một tiếng huyết sáo, sau đó đã có người áp giải Thôi Ngọc qua đến.

Thôi Ngọc bị trói lấy hai tay, vẫn là vẻ mặt phẫn hận. Nàng trừng mắt Ân Tô Tô, sau đó lại chờ Nhạc Thiên Tuyết đi qua.

Nhạc Thiên Tuyết đi qua, nhìn nhìn Thôi Ngọc. Cái kia là da mặt thật sự. Nàng lại để cho Chiến Liên Thành phân biệt thoáng một phát, Chiến Liên Thành trông thấy Thôi Ngọc, ánh mắt hơi chút biến đổi, Nhạc Thiên Tuyết đã biết rõ Thôi Ngọc này là thật.

Nàng cảm lấy cái hòm thuốc, đối Chiến Liên Thành nói một câu: "Chàng đem người giam giữ cẩn thận, chờ ta trở về liền giải độc cho chàng."

Nhạc Thiên Tuyết nói xong, liền theo chân Ân Tô Tô ly khai.

Ân Tô Tô quay đầu lại nói: "Người không mang theo người à."

"Không mang theo rồi, nếu như người muốn giết ta. Coi như là ta dẫn theo người đó cũng là khó thoát khỏi cái chết đấy." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Ân Tô Tô xùy cười một tiếng. Nàng rất là ưa thích cùng Nhạc Thiên Tuyết nói chuyện, cũng ưa thích cùng Nhạc Thiên Tuyết làm bằng hữu. Vậy cũng cao hứng.

Nàng đã nói: "Không có chuyện đó đâu, ta đã nói được là làm được đấy, lần này đây sẽ không gài người."

Ân Tô Tô mang theo Nhạc Thiên Tuyết ra khỏi thành. Rất nhanh, hai con khoái mã đã đến trước một chỗ tòa nhà.

Tòa nhà kia đã hoang vu, bất quá trong lúc này đã có hơi yếu hào quang truyền ra đến.

Nhạc Thiên Tuyết cũng nhận ra, bốn phía có thật nhiều người gác. Cái kia người bị thương đến tột cùng là ai, Ân Tô Tô lại có thể như thế khản trương.

Ân Tô Tô ở phía trước dẫn đường, nhìn ra được Ân Tô Tô cũng là có chút điểm thân phận địa vị. Những kẻ mặc quần áo màu đen tự động tránh ra, còn nhao nhao cúi đầu, không dám ngăn cản đường của Ân Tô Tô.

Cái này tòa nhà đã tạm thời quét sạch sẽ rồi. Nhạc Thiên Tuyết trông thấy trên tám giường gỗ có một người đang nằm, xem ra chính là muốn cứu hần rồi.

Lúc này, Ân Tô Tô cũng là nói ra: "Người ở đằng kia, thương thế có chút nghiêm trọng. Đã kéo hơn nửa ngày rồi, cũng chỉ có mình người có thể cứu hần rồi."

Nhạc Thiên Tuyết đi qua, trông thấy người nọ, ngược lại là hơi kinh hãi.

Cái này không phải là...

Ân Tô Tô trông thấy sắc mặt của nàng, nhạt nói: "Chuyện này người phải giữ bí mật, mọi người đều là người nói đạo nghĩa, người cũng không thể đổi ý rồi."

Nhạc Thiên Tuyết vẫn lạnh lùng nói ra: "Người theo ta đạo nghĩa, người lại có cái gì đạo nghĩa."

Ân Tô Tô sắc mặt nhìn không được tốt, Nhạc Thiên Tuyết nói với nàng những lời lẽ nặng nề như thế, nàng chính là cảm thấy khó chịu.

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt nhàn nhạt đấy, ngồi xuống đến, người nằm kia đúng là Giao Kiều, quả thật là bị trọng thương.

Giao Kiều bị người cướp đi, thế nhưng là Nhạc Thiên Tuyết cũng không nghĩ đến, lại là ân Tô Tô làm đây.

Cũng không biết Giao Kiều có cái địa phương gì để lợi dụng. Ân Tô Tô lại là đem Giao Kiều bắt đi, sau đó lại dùng Thời Ngọc làm điều kiện trao đổi.

Nàng cũng không nghĩ ngợi thêm, tranh thủ thời gian bắt mạch cho Giao Kiều.

Giao Kiều tại biên cảnh đã là bị thương, kéo dài đến mấy ngày này mới trở về đây. Cái kia thương thế đã là vô cùng nghiêm trọng, cũng chỉ còn một hơi thở thôi.

Nàng mím môi, đem trên người Giao Kiều vải trắng băng bó cho cởi bỏ. Nàng xem Giao Kiều vết thương trên người cũng đã mục nát.

Nàng cau mày. Vết thương này không chỉ có không liền lại được, hơn nữa còn là có chút ác tính hư thối.

Ân Tô Tô hỏi: "Vết thương này là chuyện gì xảy ra, hân còn một mực sốt cao không lùi đây."

Nhạc Thiên Tuyết nói ra: "Hân là đã nhiễm vi khuẩn."

"Vi khuẩn." Ân Tô Tô cũng là không hiểu, dù sao Nhạc Thiên Tuyết có đôi khi vẫn nói những đồ vật nàng cũng không hiểu. Nàng đã là thói quen.

Nhạc Thiên Tuyết mở ra cái hòm thuốc, tay của nàng ngưng lại một chút. Nói ra: "Có rượu mạnh không?"

"Muốn rượu mạnh làm cái gì." Ân Tô Tô khó hiểu.

"Trừ độc." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Ân Tô Tô biết rõ Nhạc Thiên Tuyết làm như vậy nhất định là có đạo lý của nàng. Nhạc Thiên Tuyết nếu như xuất thủ, Giao Kiều hẳn là có thể bảo trụ cái mạng này.

Nàng cũng là không nghĩ ngợi thêm, lập tức làm cho người ta đem rượu mạnh cầm đến.

Nhạc Thiên Tuyết mắt cũng không nhắm, gục tại Giao Kiều trên người cho khử độc.

Cái này đau đến Giao Kiều khuôn mặt lập tức có chút vặn vẹo.

Nhạc Thiên Tuyết lại là nhanh chóng thi châm, đem Giao Kiều chế ngự.

Nàng lại nhìn nhìn, phát hiện Giao Kiều tay có chút khác thường.

Nàng nói: "Cầm một ngọn nến sang qua đến."

Ân Tô Tô lập tức cầm qua, tự mình cho Nhạc Thiên Tuyết cho cầm lấy, để cho Nhạc Thiên Tuyết nhìn cái rãnh mạch.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn kỹ, liền cau mày. "Lại là trúng độc này."

Ân Tô Tô cái này không hiểu. Hỏi: "Cái gì độc?"

Nhưng bây giờ Nhạc Thiên Tuyết cũng không có trả lời cái gì. Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp chính là xuất ra một con dao găm, lập tức đã xuống tay cắt thịt của Giao Kiều.

Ân Tô Tô cũng là cảm thấy hung ác, Nhạc Thiên Tuyết có đôi khi làm những việc đó thật đúng là không chớp mắt.

Nàng lui về phía sau một điểm, Nhạc Thiên Tuyết lúc này chúi thủ cuốn một cái, chính là lấy ra một cái Ngô Công.

Ân Tô Tô mở to hai mắt nhìn, nàng hiện tại học nuôi dưỡng sâu độc. Cũng biết rõ cái này Ngô Công rất là lợi hại, là một đại độc vật đây.

Ngô Công trên mặt đất quấy người một cái, tựa hồ là muốn bò đi. Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết dưới ngân châm đi, chính là đã muốn mạng Ngô Công.

Ân Tô Tô để sát vào nhìn nhìn. Hỏi: "Cái này Ngô Công là chuyện gì xảy ra."

"Mang theo điểm độc, gọi lại tại người thân thể còn sống." Nhạc Thiên Tuyết giải thích một câu.

Cũng chính vì như vậy. Giao Kiều thân thể kia Thượng miệng vết thương vẫn luôn khép lại không được. Đào mắt còn càng lúc càng nghiêm trọng. Phát khởi sốt cao.

Đại phu bình thường căn bản là cảm thấy không đến cái gì. Nhưng mà nàng xem thấy miệng vết thương đã biết rõ không đúng, cho nên liền kiểm tra một chút.

Nàng cũng là nghe nói, Lương Tấn quốc bên kia phong thủy có điểm quái dị, rất nhiều người đều yêu thích nuôi dưỡng côn trùng, xem ra Giao Kiều

chính là như vậy trúng chiêu đấy.

Ân Tô Tô không thể tưởng được bệnh này lại đơn giản như vậy. Nghĩ đến cái này dùng Thòi Ngọc đến trao đổi thật là có chút không đáng.

Nhưng mà kỹ càng tưởng tượng, lúc trước mấy cái đại phu đều tra không xuất ra đến. Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái lại biết nguyên nhân bệnh. Có thể thấy, Nhạc Thiên Tuyết thật là có năng lực đấy, cảm Thòi Ngọc đi đổi đồ cũng là đáng giá đấy.

Sau đó, Nhạc Thiên Tuyết liền rịt thuốc cho Giao Kiều. Bệnh này kéo dài có hơi lâu, Giao Kiều thân thể kia xương cốt cũng là hư nhược không ít rồi.

Ân Tô Tô hỏi: "Hắn không có chuyện a."

Nàng sờ lên Giao Kiều cái trán, không còn nóng như vậy, nàng cũng là nhẹ nhàng thở ra.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Tạm thời là không sự tình, không biết còn có thể hay không bị nhiễm trùng."

Nàng là giúp đỡ Giao Kiều thanh trừ những cái kia thịt thối rồi. Nàng cũng là làm thói quen, bằng không thì đã sớm nhỏ ra.

Ân Tô Tô nói: "Vậy nguoi ở thêm hai ngày, Ta sợ hắn trụ không được."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn Giao Kiều. Sau đó liền quay đầu nhìn ân Tô Tô. Hỏi: "Nguoi vì cái gì cướp đi Giao Kiều, Hắn có chỗ lợi gì."

"Chớ hỏi. Tuyết Nhi, Nguoi luôn luôn rất rõ ràng quy tắc này đấy." Ân Tô Tô nói.

Nhạc Thiên Tuyết ề hèm một tiếng, nàng cũng chính là thuận miệng hỏi Ân Tô Tô nói hay không, cái kia cũng giống như vậy đấy.

Nàng đã nói: "Nguoi dùng Thòi Ngọc đến làm trao đổi, Ta cũng sẽ không hỏi nhiều thêm nữa đấy. Ta cam đoan nhất định là hắn sẽ bình an đấy, Nguoi yên tâm đi."

Vốn Giao Kiều cũng không phải cái gì trọng thương. Đầu là bị điểm bị nhiễm, lúc này mới đã thành như vậy. Những cái kia đại phu đều không có phát hiện cái kia Ngô Công mà thôi.

Đêm nay, Nhạc Thiên Tuyết đều là ngồi ở trước giường.

Hơn nữa nàng thuốc rất là hữu hiệu, Giao Kiều cũng là hạ sốt rồi.

Ân Tô Tô cũng là không ngủ, ở chỗ này cùng Nhạc Thiên Tuyết. Cùng hắn nói cùng, chẳng bằng là theo dõi Nhạc Thiên Tuyết a.

Đêm dài yên tĩnh, Nhạc Thiên Tuyết là nhìn được người tịch mịch. Nàng cũng không có nói lời nói, chẳng qua là thỉnh thoảng Giao Kiều lau lau mồ hôi.

Cuối cùng là Ân Tô Tô không chịu nổi rồi. Lên tiến: "Tuyết Nhi. Ta một lần cuối cùng nói với nguoi, Nguoi hay vẫn là cùng ta rời đi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không liếc nhìn nàng một cái. Ngược lại là hỏi: "Nói thật. Nguoi ngay từ đầu đã có chủ từ đứng hay không."

Ân Tô Tô mím môi. Không biết trả lời thế nào.

Một lát sau. Nàng mới gật gật đầu. "Không sai, kỳ thật ta không có nhũ mẫu, là chủ tử thu dưỡng vào ta. Ta ở kinh thành thế lực, đó cũng là chủ tử cho ta. Sau đến ta gặp nguoi, Ta là thật tâm muốn muốn cùng nguoi làm bằng hữu đấy. Cho nên khi đó cũng giúp nguoi, nhưng mà không nghĩ đến. Cũng bởi vì cái kia thất sắc Linh được cải biến nguoi cũng cải biến ta."

Nếu không phải chuyện này phát sinh ở Tửu hoa lầu phát sinh đấy, Chiến Liên Thành cũng sẽ không đối phó nàng.

Nguyên bản đây cũng là không sao, Ân Tô Tô quả nhiên là không có nghĩ qua muốn lợi dụng Nhạc Thiên Tuyết. Thẳng đến, Nàng tại Dạ thành lại gặp Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết thủy chung là ngoại nhân, cái kia không có khả năng ngay từ đầu cùng nàng ăn ngay nói thật.

Nàng cười nhạo rồi một tiếng. "Nhưng lại ta cũng tuyệt đối không nghĩ đến, nguoi cuối cùng sẽ cùng Chiến Liên Thành cùng một nơi, vậy nhất định hai người chúng ta là địch nhân rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nàng một cái. Nhạt vừa nói: "Đúng vậy a, chúng ta là địch nhân. Vậy nguoi ngay từ đầu cần gì phải nói tỷ muội chúng ta tình thâm. Kỳ thật cái kia cũng chỉ là ta khờ, thật sự tin tưởng nguoi rồi."

Ân Tô Tô nắm chặt nắm đấm. Có chút tức giận.

Nàng nói ra: "Chủ tử đối với ta ân trọng như núi, Ta là không thể nào phản bội hắn đấy. Đối với nguoi, Ta đã từng thật tâm qua. Chỉ là chúng ta hai người đạo bất đồng, vậy bất tương vì mưu rồi. "

Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút điểm hoảng hốt. Nhìn xem ân Tô Tô. Nói: "Đúng vậy, cho nên ngươi cũng không cần khích lệ ta. Ta cũng sẽ không khuyên ngươi, tại người khác xem ra, chúng ta đã không còn con đường khác, là đúng hay là sai, cũng chỉ có tự chúng ta biết rõ."

Ân Tô Tô nghe xong thần sắc cũng là có chút điểm bi thương.

Nàng thì thảo nói ra: "Đúng vậy... vẫn là bỏ qua đi. Còn chưa tới phiên người khác nói... Tuyết Nhi. Cho nên ta có đôi khi vẫn là rất ưa thích lời người nói, ngươi luôn để cho ta cảm thấy an tâm. Đáng tiếc, về sau cũng không thể như vậy."

Qua đêm nay, hai người căn bản là một lần cùng xuất hiện đều không có rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Cách thức thoát hiểm

Edit Bích Châu

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu, cũng là không muốn lại cùng Ân Tô Tô nói nữa.

Nói nhiều hơn cũng không tốt, dù sao đều là vì chủ của mình.

Mà Ân Tô Tô cũng là cảm tính, vẫn thì thảo nói ra: "Tuyết Nhi. Nếu là... Ngươi đi theo Chiến Liên Thành, về sau có thể là vạn kiếp bất phục. Ngươi còn muốn theo hắn à, cùng hắn ở một chỗ sao."

Nhạc Thiên Tuyết thần sắc lạnh nhạt, miệng liền giật giật. "Cái kia tự nhiên là muốn cùng một chỗ đấy. Ta lựa chọn, Ta chính là cảm thấy đúng đấy, Ta tất nhiên sẽ kiên định mãi như thế."

Cho dù là vạn kiếp bất phục.

Cả đời trước nàng sống quá tuân theo quy trung củ rồi. Hiện tại nàng đã có người yêu. Chẳng lẽ không đi theo người yêu của mình cùng một chỗ à. Nếu như sợ chết, nàng đã không phải là Nhạc Thiên Tuyết rồi.

Ân Tô Tô nghe xong nàng lời này. Nhẹ giọng cười cười. Tâm tình cũng là có chút điểm trầm ngâm rồi. Nàng gật gật đầu. "Không sai, chính là như vậy. Vậy nhìn xem, là ai thắng a."

Nhạc Thiên Tuyết ừ một tiếng. Lúc này trời đều nhanh sáng. Nhạc Thiên Tuyết lại kiểm tra một chút. Lên tiếng: "Giao Kiêu đã không chuyện gì. Ta cũng lưu lại một điểm thuốc, Ngươi mỗi một ngày đều đổi một lần thuốc a."

Ân Tô Tô hỏi cách dùng. Cũng liền ghi nhớ trong lòng rồi, Giao Kiêu đối với chủ tử rất trọng yếu. Coi như là hy sinh chính mình, cũng nhất định phải đem Giao Kiêu bảo trụ. .

May mắn, Giao Kiêu bây giờ đã gắng gượng vượt qua.

Nhạc Thiên Tuyết đứng lên, cũng không muốn lưu lại lâu. Nói: "Ta rời đi. Ngươi tốt nhất cũng là đổi một chỗ. Miễn cho đến lúc đó có người đến, lại nói là ta tiết lộ ra ngoài đấy."

Ân Tô Tô gật gật đầu. Nói: "Vậy ngươi nhanh chút ít đi thôi, chủ tử nhanh đã tới rồi. Ngươi tiếp tục lưu lại đến, có thể sẽ gặp nguy hiểm." (phải nói là ATT rất biết đóng kịch tỷ muội tình thâm)

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong lời này, cũng không biết là cảm giác gì.

Ân Tô Tô nói như vậy là có ý gì, chẳng lẽ người kia không phải ý tứ này à.

Nhưng lúc này. Bên ngoài cũng đã vang lên một hồi tiếng vó ngựa.

Ân Tô Tô biến sắc.

Nàng nhìn Nhạc Thiên Tuyết, tay cũng là run rẩy lên.

Trong lúc nhất thời, Ân Tô Tô vội vàng phụ giúp Nhạc Thiên Tuyết đi ra ngoài. "Ngươi nhanh lên đi thôi."

Lúc này. Nhạc Thiên Tuyết xem như đã minh bạch. Cái này thả Nhạc Thiên Tuyết trở về, chẳng qua là ý tứ của Ân Tô Tô. Mà cái kia chủ tử có ý tứ là muốn đem nàng lưu lại.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không sót ruột. Trục tiếp ngồi xuống, Ân Tô Tô vẫn là sững sờ. Nhìn lại, liền gặp được tay Nhạc Thiên Tuyết đang chế trụ Giao Kiều mạch máu.

"Tuyệt Nhi. Ngươi điên rồi. Chủ tử ghét nhất người khác uy hiếp hắn." Ân Tô Tô thấp giọng nhắc nhở. Hy vọng Nhạc Thiên Tuyết đừng làm chuyện điên rồ.

Ân Tô Tô cũng không muốn Nhạc Thiên Tuyết liền chết ở chỗ này.

Đã là có người đi vào đến, đó là một nữ tử mặc quần áo màu đen. Nhạc Thiên Tuyết vừa thấy được nàng, cũng cảm thấy nhiệt độ giảm xuống không ít, cái này người sát khí rất là lợi hại.

Ân Tô Tô nhìn thấy người kia đến, nhẹ nhàng thở ra, may mắn không phải chủ tử. Mà là Vũ Mị.

"Tô Tô." Vũ Mị trên mặt không có một chút biểu tình, tiểu phi tiểu hỏi: "Người chủ tử muốn đâu."

Vũ Mị trên mặt có hình xăm hoa đào màu đỏ, mặc dù là xinh đẹp vô cùng. Bất quá tại Vũ Mị trên mặt, nhưng lại mang theo vài phần sát khí.

Sau đó. Vũ Mị liền đem ánh mắt chuyển qua trên người Nhạc Thiên Tuyết. Nói ra: "A. Nguyên lai người đã ở chỗ này rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, người nọ là đến bắt chính mình.

Ân Tô Tô nói đạo nghĩa, thế nhưng là những người khác cũng không nói.

May mắn Nhạc Thiên Tuyết cũng đã có chuẩn bị trước. Bằng không thì nàng muốn như thế nào trở về gặp Chiến Liên Thành đây.

Nàng vẫn đang ngồi bất động, nhưng là nhẹ nói: "Đừng vậy. Mạng của ta là ở chỗ này, ngươi cứ đến lấy a."

Vũ Mị bị nàng như vậy gây hấn, loan đao trong tay cũng khẽ động. Bất quá nàng nhận được mệnh lệnh là đem Nhạc Thiên Tuyết bắt lại, không phải muốn đem nàng giết.

Nàng ánh mắt có chút lăng lệ ác liệt. Nói: "Nhạc Thiên Tuyết, Ta khuyên ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn, bằng không thì..."

Nhạc Thiên Tuyết tay nhưng là có hàn quang đang lóe lên. Nàng khẽ cười một tiếng. Chính là nói: "Nhìn xem đây là cái gì."

Vũ Mị nhìn thấy, ánh mắt ngưng tụ.

Nhạc Thiên Tuyết lại là cười cười. Nói: "Cái người này ta có thể cứu, nhưng có thể giết. Nếu là ta không có một chút chuẩn bị, làm sao dám đến đây."

Ân Tô Tô trông thấy Giao Kiều môi màu đen, cũng đã biết rõ Nhạc Thiên Tuyết thừa dịp thời điểm vừa rồi tranh thủ thời gian này hạ độc rồi. Không thể không nói, Nhạc Thiên Tuyết vẫn có mặt này gan dạ đấy.

Cho nên Ân Tô Tô lúc này mới yên tâm, lại để cho Nhạc Thiên Tuyết ở phía trước, ít nhất Nhạc Thiên Tuyết là có đầy đủ năng lực tự vệ.

Vũ Mị nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên Tuyết. Nhạc Thiên Tuyết này quả nhiên là khó đối phụ.

Nàng nói: "Đem ngươi bắt được, còn sợ lấy không được giải được. ."

"Vậy ngươi thật đúng là thật không hiểu ta rồi, giải được của ta trừ phi là tự nguyện cho, bằng không thì cũng đừng nghĩ đạt được." Nhạc Thiên Tuyết chậm rãi từ từ nói. Hiện tại nàng mặc dù là có một chút khản trương, bất quá nàng cũng là không sợ hãi.

Cái này Vũ Mị võ công mặc dù là nhất tuyệt, bất quá Giao Kiều tính mạng hắn là quan trọng hơn. Vũ Mị chắc có lẽ sẽ không loạn đến.

Ân Tô Tô là có ý giúp đỡ Nhạc Thiên Tuyết đấy. Đã nói: "Vũ Mị. Ngàn vạn không nên hành động thiếu suy nghĩ. Chủ tử muốn là Giao Kiều, không thể để xảy ra vấn đề gì."

Vũ Mị sắc mặt rất lạnh như băng.

Nàng nắm chặt chuôi kiếm. Hừ lạnh một tiếng: "Nhạc Thiên Tuyết xem như ngươi lợi hại."

"Quá khen rồi." Nhạc Thiên Tuyết nói qua. "Phải một người đi theo ta đi cầm giải được, không về đến Kinh Thành, Ta không có khả năng cho giải được."

Vũ Mị nghĩ thầm, một khi để cho Nhạc Thiên Tuyết chạy rồi, vậy khó cơ hội đem Nhạc Thiên Tuyết cho bắt được.

Bất quá Ân Tô Tô liền tiếp lời nói: "Tốt. Ta đi theo đi."

"Tô Tô. Ngươi làm gì." Vũ Mị gầm nhẹ một tiếng: "Chủ tử không chỉ có muốn Giao Kiều. Còn muốn nàng, chẳng lẽ ngươi muốn chống lại mệnh lệnh à. ."

Ân Tô Tô cũng là không nhượng bộ. Nói: "Ta biết rõ. Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết là cái tính tình gì. Chúng ta không tha nàng đi, Nàng thật sự sẽ đem người giết đi. Hiện tại quan trọng nhất là Giao Kiều."

Vũ Mị mím môi, không nói lời nào. Ân Tô Tô nói cũng đúng. Thời điểm này xác thực hoàn toàn không thể quyết định sai được.

Như thế., Vũ Mị này mới khiến mờ. "Ta đi theo ngươi."

Ân Tô Tô có chút nhú mày, Vũ Mị này là sát thủ số một, võ công ở trên nàng nhiều, nàng sợ Nhạc Thiên Tuyết gặp nguy hiểm.

Nhưng mà bây giờ nói nhiều hơn nữa, chỉ sợ Vũ Mị sẽ có hoài nghi.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng không sợ, liền cũng là nói ra: "Tốt. Ngươi ưa thích đi theo thì cứ theo a."

Không đợi Vũ Mị đáp ứng, Nàng liền đi ra ngoài.

Vũ Mị quay đầu lại trừng Ân Tô Tô liếc, liền là theo sau.

Nhạc Thiên Tuyết cười ngửa trở về Kinh Thành, Vũ Mị đuổi kịp. Vũ Mị từng giây từng phút đều nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, sợ Nhạc Thiên Tuyết là rời đi.

Mà lúc này, Vũ Mị liền cũng là nói: "Ân Tô Tô lúc trước cùng ngươi giao hảo. Ta cũng không tin nàng đối với ngươi một điểm tư tâm đều không có."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là nở nụ cười. Tiếng cười đỉnh linh. "Cái này ngươi liền đi về hỏi Ân Tô Tô. Hỏi ta làm gì."

Vũ Mị bị sặc một cái, cũng là cảm thấy tâm tình bức bối.

Nàng là muốn hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết cũng là giao hoạt. Rất khó khống chế được.

Nhạc Thiên Tuyết liền đột nhiên ghim chặt dây cương. Vũ Mị thấy nàng dừng lại, cũng lập tức dừng lại. Bất quá Vũ Mị cái kia là đã muộn, phía dưới bùn đất rời rạc. Nàng toàn bộ người liền hướng hạ xuống dưới.

Vũ Mị lập tức chính là muốn bay nhảy lên, nhưng mà phía trên lại là rơi xuống một cái lưới lớn. Đem nàng đường đi cho phong bế.

Nhạc Thiên Tuyết liền xùy cười một tiếng. Đi qua nhìn nhìn. "Đã bảo ngươi đừng đi theo, hiện tại bị thua thiệt a."

Vũ Mị nổi giận. Con mắt đều là mang theo ánh lửa. "Nhạc Thiên Tuyết. Ngươi đùa bỡn ta."

"Đừng nói ta đùa giỡn ngươi, Ngươi lúc đó chẳng phải vẫn muốn như thế nào bắt được ta sao." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Mà Hạo Nguyệt mang người từ nơi không xa trong rừng cây đi ra đến. Không sai, hôm qua Nhạc Thiên Tuyết chính là để cho bọn họ ở chỗ này làm cạm bẫy. Dù sao đây là đường phải qua, cũng là không thể trốn qua đấy.

"Vương Phi." Hạo Nguyệt nói. "Cái người này có cần giết không."

"Không cần, lưu nàng ở chỗ này a." Nhạc Thiên Tuyết nói tiếp đi. "Ta quay về xem có phải thật vậy hay không có thể giải được xương độc. Ta muốn Chiến Liên Thành bình an đấy, Giao Kiều cũng mới có thể bình an. , "

Lần này, Vũ Mị cũng cảm thấy, Nhạc Thiên Tuyết này đích thật là vô cùng xảo trá.

Vũ Mị mắng to lấy: "Nhạc Thiên Tuyết, Ngươi chờ xem."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất kể nàng, hiện tại lưu nàng một cái mạng đã xem như rất nhân từ rồi.

Sau đó, bọn hắn liền trở về Kinh Thành. Chiến Liên Thành tại chiến Vương Phủ đợi đã lâu, rút cuộc nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết trở về.

Chiến Liên Thành cái kia u buồn tâm tình chính là được quét sạch. Hắn cười cười. "Rút cuộc trở về rồi."

Nhạc Thiên Tuyết gật gật đầu, Nàng cũng là khăn trương. "Thời Ngọc đâu."

"Giữ rồi, không cần phải lo lắng." Chiến Liên Thành nói ra.

Nhạc Thiên Tuyết nhả ra khí, hiện tại nàng lo lắng nhất chính là độc của Chiến Liên Thành. Chuyện này phải là không có tí sơ hở nào.

Nhưng lại Chiến Liên Thành trông thấy nàng mất quần thâm, thật đau lòng muốn chết.

Hắn sờ lên mặt nàng, đã biết rõ nàng là một đêm không ngủ.

Chiến Liên Thành nói ra: "Nàng trước đi nghỉ ngơi đã, nghỉ ngơi tốt rồi hãy nói."

Nhạc Thiên Tuyết lắc đầu. Cự tuyệt nói: "Không được. Ta hiện tại trong lòng lo lắng việc này, cũng nghỉ ngơi không tốt. Ta trước thay người giải độc."

Chiến Liên Thành nói: "Chẳng lẽ trẻ một điểm sẽ có ảnh hưởng à."

"Là không sao." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Bất quá ta không yên lòng."

Chiến Liên Thành nhìn nàng một cái, biết rõ nàng là muốn kiên trì đây. Cũng chỉ phải là gật gật đầu. "Tốt, Ta mang theo nàng đi gặp Thòi Ngọc."

Thòi Ngọc nhân vật trọng yếu như vậy. Tự nhiên là nhốt tại một chỗ che giấu địa phương, hơn nữa còn là trùng trùng điệp điệp gác đây.

Đến địa phương giam giữ Thòi Ngọc, nàng ta tay chân đều là bị trói cột, trong miệng cũng là đút lấy thứ đồ vật, để ngừa nàng cắn lưỡi tự sát.

Nàng vừa nhìn thấy Chiến Liên Thành đến, liền ô ô lên tiếng.

Chiến Liên Thành vung tay lên, cho người ta lấy ra đồ vật trong miệng nàng.

Thòi Ngọc có thể nói chuyện rồi. Liền lập tức nói ra: "Sur huynh... Đừng... Không nên a, Người dùng ta để giải độc. Người không phụ lòng cha ta à."

Cái này nếu là dùng nàng đến giải độc rồi, là muốn một mạng đổi một mạng, chẳng phải chính mình chết chắc a.

Cho nên độc này mới đưa đến xương, sâu tận xương tủy hận ý. Hai người chỉ có thể là sống một người.

Thòi Ngọc lúc trước chính là không cho Chiến Liên Thành có cơ hội giữ được tính mạng, lúc này mới dùng đến xương độc. Nhưng lại không nghĩ đến, mình lại hại chính mình.

Chiến Liên Thành lạnh giọng nói: "Sur phụ đã sớm đối với người rất thất vọng rồi."

Thòi Ngọc lắc đầu. "Không đúng, cha ta vĩnh viễn cũng sẽ không giận ta. Chiến Liên Thành, Người đã quên người đã từng nói. Người nói muốn che chở ta cả đời đấy, hiện tại muốn ta chết đi. "

Chiến Liên Thành nhú mày, vô thức nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết.

Nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết vẫn là vẻ mặt đạm mạc, bất vi sở động.

Hắn còn không nói chuyện. Nhạc Thiên Tuyết liền nói một câu: "Người đối với hắn hạ độc, bây giờ còn nói những lời này, người xác định đầu người không có choáng váng."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Bị người khống chế

Edit Bích Châu

Thòi Ngọc nghe thấy lời này, ánh mắt có chút ngưng tụ.

Nàng ngược lại liền nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết. Lạnh lùng nói ra: "Nhạc Thiên Tuyết. Người lại có tư cách gì ở đây nói, đồ ta không cần, hiện tại người lại muốn, người điều võ dương oai cái gì."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày, hời Ngọc này phẩm hạnh đích thật là không được tốt lắm đấy.

Nàng cũng chẳng muốn nói gì nữa, ý định bắt đầu lợi dụng Thòi Ngọc giải độc.

Thòi Ngọc nhìn sang, trông thấy Nhạc Thiên Tuyết từng bước một tới gần. Ánh mắt của nàng đều là trừng thẳng đấy.

Nàng muốn hướng Chiến Liên Thành cầu xin tha thứ. Nhưng Chiến Liên Thành căn bản cũng không quan nàng.

Cái này... Tại sao sẽ như vậy chứ.

Nhạc Thiên Tuyết biết rõ, xương độc là phải dùng máu trong tim để làm thuốc dẫn đấy. Thời điểm hạ độc chỉ cần hai ba giọt, nhưng mà lúc giải độc thì không giống như vậy, có thể là nguy hiểm đến tính mạng.

Nàng xuất ra Chùy thủ muốn lấy máu trong tim của Thời Ngọc ra.

Thời Ngọc đều lui ra phía sau, thế nhưng là sau lưng đều có trói buộc căn bản chạy không thoát a.

"Chiến Liên Thành... Chiến Liên Thành." Thời Ngọc hô hào. "Ngươi sẽ phải hối hận, Ngươi dùng ta giải độc, Ngươi ngươi sẽ phải hối hận."

Chiến Liên Thành cũng là bất kể nàng rồi. Thời điểm này, Chiến Liên Thành đã không có bất kỳ thương cảm nào.

Lúc trước chịu phản bội, khả năng còn sẽ có điểm phản nộ. Nhưng là có Nhạc Thiên Tuyết về sau, hấn ngược lại đã nhận ra. Những người khác phản bội hấn vậy thì cũng không quan trọng gì, người kia không phải Nhạc Thiên Tuyết như vậy đủ rồi.

Thế nhưng là một bên kia Nhạc Thiên Tuyết bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Chiến Liên Thành không biết nàng thế nào, liền hỏi một tiếng: "Tuyết Nhi. Ngươi làm sao vậy."

Chẳng lẽ là Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy được cái gì không đúng. Chiến Liên Thành thấy nàng không trả lời, liền đi lên, muốn xem nhìn nàng xảy ra chuyện gì.

Cũng sắp muốn nhích tới gần, Nhạc Thiên Tuyết chợt mãnh liệt xoay người, chùy thủ trong tay đã đâm ra.

Hàn quang lóe lên, Chiến Liên Thành cơ hồ là thiếu chút nữa đã tránh không kịp.

"Tuyết Nhi." Chiến Liên Thành có chút kinh sợ, nhưng động tác của hấn cũng là rất nhanh. Lập tức chính là lui về phía sau.

Mà lúc này hấn nhìn Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy có chút kỳ quái. Nhạc Thiên Tuyết làm sao sẽ đột nhiên đối với hấn xuất thủ.

Mà Nhạc Thiên Tuyết cũng không có dừng lại, lần nữa ra tay. Cả người nhảy lên, chính là dùng một bộ kiếm pháp cực kỳ lăng lệ ác liệt.

Trong phòng tối này có không ít hộ vệ, mà mục tiêu của Nhạc Thiên Tuyết là Chiến Liên Thành. Chiến Liên Thành mặc dù là có thể đối phó được Nhạc Thiên Tuyết, nhưng mà muốn hấn ra ngoan chiêu hấn làm sao lại cam lòng.

Mấy cái hộ vệ liền vội vàng tiến lên muốn đem Nhạc Thiên Tuyết chế ngự, nhưng nàng tựa hồ là ác tâm, con mắt kia giống như là không có bất kỳ tình cảm nào. Một đao chém xuống, đã muốn mạng của mấy người kia.

Thời Ngọc lúc này cũng là cười lớn. "Hắc hắc. Sư huynh, ngươi không có nghĩ đến a. Ta đã nói rồi ngươi sẽ phải hối hận."

Nhạc Thiên Tuyết mặt không biểu tình, đã đi đến bên Thời Ngọc tháo bỏ vòng tay cho a.

Chiến Liên Thành trông thấy bộ dáng này, nhìn không được cười lạnh. "Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết như vậy khác thường, nhất định là có vấn đề. Chiến Liên Thành có thể không cần máu của Thời Ngọc, nhưng lại không thể mất đi Nhạc Thiên Tuyết.

Hấn cố ý giữ cửa, hôm nay hai người bọn họ cũng đừng nghĩ có thể tùy ý ly khai nơi đây.

Thời Ngọc được tự do, hé mắt, vuốt vuốt cái má đau đớn của mình.

Nàng xùy cười một tiếng, như cũ là cái bộ dạng đắc ý kia. "Sư huynh, Ngươi thật sự có thể không tin ta. Bất quá ngươi cũng thật là đàn a, cho rằng chủ tử thật sự sẽ đem ta giao ra, hấn là yêu ta đấy, hấn làm sao sẽ cam lòng." (***)lợi dụng chữ yêu cái nổi g****)

Hiện tại nàng chẳng qua chịu một điểm khổ sở mà thôi, cũng không đáng gì.

Thời Ngọc liếc qua Nhạc Thiên Tuyết. Giơ tay lên, muốn đánh một chưởng lên người Nhạc Thiên Tuyết.

Mà Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết né tránh. Chiến Liên Thành trừng to mắt. Rất khẩn trương. "Dừng tay."

Thời Ngọc cười một tiếng. Nhìn chăm chăm vào Chiến Liên Thành. "Sư huynh tựa hồ là rất khẩn trương, có phải hay không rất đau lòng a."

Chiến Liên Thành cũng không biết Nhạc Thiên Tuyết vì cái gì bỗng nhiên có thể như vậy. Nhưng cái này nhất định là bọn hấn động tay động chân.

Hấn nắm chặt nắm đấm, hấn từ trước đến giờ đều không có cầu qua Thời Ngọc, nhưng mà lúc này đây, hấn không thể không cầu.

Hấn nói: "Ngươi muốn thế nào."

Thời Ngọc trong đôi mắt cũng mang theo vui vẻ. Lạnh giọng nói: "Hiện tại đương nhiên là ta nghĩ muốn như thế nào liền như thế rồi, Viên thị đồng tiền kia liền đưa cho ta cảm đi."

Chiến Liên Thành cơ hồ là không có do dự. Bất quá hấn cũng là rất tinh táo. Đã nói: "Đồng tiền tự nhiên sẽ cho ngươi, nhưng mà ngươi trước hết để cho

nàng khôi phục bình thường rồi hãy nói."

"Đây cũng không phải là ta khổng chế nàng, mà là Ân Tô Tô." Thời Ngọc nói ra. "Nàng biết rõ dùng sâu độc khổng chế không được Nhạc Thiên Tuyết, bởi vì thân thể của nàng rất đặc biệt. Cho nên chỉ có chỉ dùng Viên gia Ngũ Hành thuật khổng chế tâm trí của nàng. Nhạc Thiên Tuyết chưa bao giờ được chứng kiến, mới khiến Ân Tô Tô đắc thủ."

Tuy rằng Ân Tô Tô là không nỡ làm thương tổn Nhạc Thiên Tuyết thế nhưng là cam lòng lợi dụng Nhạc Thiên Tuyết đấy. Dù sao Chiến Liên Thành yêu Nhạc Thiên Tuyết, nên cũng sẽ không nỡ ra tay đã thương Nhạc Thiên Tuyết.

Chiến Liên Thành sắc mặt lạnh lùng, cái này ngay từ đầu chính là một cái bẫy, cùng lúc trước giống nhau.

Bọn họ đều là nóng vội giải độc, cho nên mới trúng phải kế.

Hơn nữa bọn hắn có Ân Tô Tô người này tương trợ, quả thật là khó lòng phòng bị.

Chiến Liên Thành liên tiếp trúng kế, sắc mặt đều là chênh lệch cực kỳ. Hắn nói: "Chẳng lẽ Ân Tô Tô còn muốn lấy mạng của nàng ấy."

Thời Ngọc hé miệng cười cười. Nói: "Đúng vậy a, sư huynh. Dựa vào chút bản lĩnh đó của người, chẳng lẽ còn có thể lưu nàng lại à, người có lẽ cũng biết thân phận của nàng rồi. Hiện tại tính ra, chỉ có Nhan gia là còn hướng về người, thế nhưng là Nhan gia thì được coi là cái gì. Ta chủ tử nửa điểm đều không để ý, coi như là người đang ở Thiên Long mây có thể hô phong hoán vũ. Nhưng mà chỉ cần hắn muốn đối phó với người, người muốn tránh cũng không được."

"Hắn là ai." Chiến Liên Thành mặt không biểu tình.

Người này đúng là lợi hại. Chiến Liên Thành đến nay cũng không biết hắn là ai.

Thời Ngọc nói: "Người muốn biết, nếu là người biết, vậy người còn có thể sống được sao."

"Người cũng không tránh khỏi là quá coi thường ta đi." Chiến Liên Thành nói ra.

"Hoàn toàn chính xác, ta đúng là rất xem thường người, bằng không thì lúc trước ta cũng sẽ không đối với người hạ cái kia xương độc. Bởi vì ta biết rõ, người về sau sẽ là kình địch của chủ tử ta, cho nên ta mới chịu vì hắn trừ khử người." Thời Ngọc tiến lên một bước, lấy chủy thủ trong tay Nhạc Thiên Tuyết qua.

Nàng tại Nhạc Thiên Tuyết trên người khoa tay múa chân. Rồi chậm chậm âm thanh cười cười. "Sư huynh a sư huynh. Hiện tại người cũng là ngày giờ không nhiều rồi. Hà tất còn muốn bá chiếm nhiều đồ như vậy, đem đồng tiền giao ra đi."

"Đem nàng lưu lại. Nếu không, Người mơ tưởng lấy được đồng tiền." Chiến Liên Thành nói.

Đã mất đi đồng tiền cũng không phải đáng tiếc lớn, nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết bị người bắt đi rồi, lại thì phiền toái lớn.

Thời Ngọc hừ một tiếng. Nói: "Chiến Liên Thành, Người đều sắp chết rồi, chẳng lẽ còn muốn chậm trễ lấy nàng."

Chiến Liên Thành là nhiều ích kỷ a...

Chiến Liên Thành ánh mắt ngưng tụ, hắn tự nhiên là nghĩ tới.

Vốn là có thể dùng máu trong tim của Thời Ngọc đến giải độc. Nhưng mà bây giờ xem ra là không có khả năng. Coi như là hắn sống không nổi nữa, nhưng hắn cũng không thể để Nhạc Thiên Tuyết rơi vào trong tay của bọn chúng. Nếu không Nhạc Thiên Tuyết nhất định sẽ bị tra tấn đấy.

"Người của ta, dù như thế nào cũng không tới phiên người đến quyết định." Chiến Liên Thành nói.

Thời Ngọc khẽ giật mình, bắt quả rất nhanh lại khôi phục lại khuôn mặt tươi cười.

Nàng nói: "Cái này tốt. Người vẫn rất giống như trước đây. Nếu là người khi đó cũng yêu thích ta như vậy, khả năng ta cũng cũng không đối người như vậy rồi."

Vừa dứt lời, nàng ta liền dùng Chủy thủ chống đỡ lên mặt Nhạc Thiên Tuyết. Nói tiếp: "Hiện tại không tới phiên người đến cùng ta nói điều kiện. Người bây giờ nếu không đáp ứng. Ta liền xuống mấy đao lên ngay trên mặt của nàng ta."

Dù sao chủ tử của nàng chỉ muốn đem Nhạc Thiên Tuyết mang về, chỉ cần còn sống thì tốt rồi, coi như là có vài đạo vết sẹo, đó cũng là không sao cả đấy.

Chiến Liên Thành toàn thân sát khí liền tán phát đi. Lạnh mắt. "Người dám. "

Thời Ngọc khiêu mi. "Ta làm sao lại không dám, đem đồng tiền xuất ra. Người lại chậm một chút, Ta liền lập tức lấy xuống một đao."

Nhạc Thiên Tuyết lẳng lặng đứng ở đằng kia, hình như là nghe Thời Ngọc chỉ lệnh. Không có động.

Chiến Liên Thành thế nhưng là vội muốn chết. Hắn nắm chặt nắm đấm, do dự một chút. Chính là đem sáu miếng đồng tiền cầm đi, loại đồ vật trọng yếu như vậy, hắn tự nhiên là tùy thân mang theo.

Thời Ngọc nhìn thấy mấy cái đồng tiền đặc biệt, liền cười cười. "Ném qua đây."

Chiến Liên Thành chính là thoáng cái liền ném tới, mấy đồng tiền bay đến. Thời Ngọc nhìn xem mấy đồng tiền kia dĩ nhiên là lạnh mắt, lập tức nhảy lên đem cái kia mấy đồng tiền đều tiếp được.

Mà Chiến Liên Thành cũng nắm chặt cơ hội này. Lập tức tiến lên đem Nhạc Thiên Tuyết dẫn theo qua.

Thời Ngọc nhìn thấy vậy. Cả giận nói: "Giết hắn đi."

Chiến Liên Thành đại khái đoán được Thời Ngọc ý tứ. Bất quá hắn ôm Nhạc Thiên Tuyết căn bản cũng không ý định buông tay.

Nhạc Thiên Tuyết đôi mắt nâng lên, tầm mắt một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nàng một chưởng rơi xuống, đánh lên ngực Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành biến sắc, nhổ ra một búng máu.

Nhạc Thiên Tuyết trông thấy hắn bị thương, vẫn giống như là không nhìn thấy cái gì. Lại nâng lên tay, hình như lại muốn chưởng tiếp.

Chiến Liên Thành mân khăn bờ môi. Tranh thủ thời gian là bắt được tay của nàng. Nói: "Tuyết Nhi, Ngươi nhanh tỉnh lại."

Thế nhưng là Nhạc Thiên Tuyết bị người khống chế cũng không nghe thấy gì, hiện tại làm sao sẽ dễ dàng tỉnh táo được.

Nhạc Thiên Tuyết tay kia lại đánh đến, Chiến Liên Thành tranh thủ thời gian đỡ lấy. Hắn không nỡ làm thương tổn Nhạc Thiên Tuyết, nhưng bị Thời Ngọc nhìn thấy, ở sau lưng đánh lên Chiến Liên Thành.

Nhưng Chiến Liên Thành võ công cao hơn Thời Ngọc. Một chưởng chạm tay Thời Ngọc, liền đem Thời Ngọc chấn khai ra.

Thời Ngọc lui về phía sau vài bước, cảm thấy ngực một buồn bực.

Nàng thở dốc một hơi, lại nói: "Nhạc Thiên Tuyết. Giết hắn đi."

Nhạc Thiên Tuyết quay đầu, lại nhìn chằm chằm vào Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành hô hấp trì trệ, nếu lại không thể để cho Nhạc Thiên Tuyết thanh tỉnh lại, vậy nguy rồi.

Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái liền nhảy đến, nhưng mà Chiến Liên Thành mạnh mẽ đánh xuống ngay cổ của nàng, lập tức đem Nhạc Thiên Tuyết đánh ngất xỉu rồi.

Thời Ngọc nhìn thấy vậy, vội vàng hướng chủy thủ tới Nhạc Thiên Tuyết. Chiến Liên Thành vì che chở Nhạc Thiên Tuyết, tự nhiên cũng không quản được Thời Ngọc rồi. Hắn bị dao đâm trúng một bên, mà Thời Ngọc đã trốn rồi.

Chiến Liên Thành không để ý tới Thời Ngọc, bên ngoài nhất định là có thị vệ đấy. Hắn nhìn nhìn Nhạc Thiên Tuyết, Nàng hiện tại chẳng qua là hôn mê bất tỉnh, cũng không có bị thương.

Hắn nhìn kỹ một chút, phát hiện phía sau cổ Nhạc Thiên Tuyết có một trương Tiểu Hoàng giấy. Cái này là Ân Tô Tô thủ bút.

Chiến Liên Thành đều muốn đem Tiểu Hoàng giấy xé bỏ, bất quá như vậy khê động, Nhạc Thiên Tuyết chính là cau mày, toàn thân rét run.

Chiến Liên Thành cũng không dám triển khai nữa, nghĩ thâm cuối cùng là cái vật gì, xé bỏ cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Tiến cung đoạt Xá Lợi Tử

Lập tức Chiến Liên Thành cũng không dám lộn xộn, dù sao đây là bản lĩnh Viên gia lưu truyền xuống. Cái này nếu là dễ dàng đối phó như vậy thì Viên gia cũng không trở thành một trong tứ đại gia tộc rồi.

Nhạc Thiên Tuyết hôn mê, Chiến Liên Thành liền đem nàng ôm lấy đi ra ngoài. Tất cả thị vệ đều đã nằm trên đất, xem ra là bút tích của Thòi Ngọc.

Hắn có chút nhũn mảy, không thể tưởng được Thòi Ngọc rõ ràng lại hung ác như vậy.

Chiến Liên Thành đến bên ngoài mới biết được, nguyên lai Vương Phủ mới vừa rồi có người đến tập kích. Thị vệ tử thương rất nhiều người, thậm chí Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh cũng bị thương. Thách khách vừa đi, hai người vội vàng đuổi đến, thế mới biết Thòi Ngọc cũng đã chạy trốn.

Bọn hắn suy tính lấy, đây nhất định là đến tiếp ứng Thòi Ngọc đấy. Bây giờ Thòi Ngọc nhất định đã rời đi.

Hạo Nguyệt trông thấy Nhạc Thiên Tuyết hôn mê. Hỏi: "Vương gia. Vương Phi không việc gì chứ? "

Chiến Liên Thành sắc mặt hay vẫn là bình tĩnh. Hắn liền hơi chút gật gật đầu. "Gọi đại phu đến rồi hãy nói."

Hạo Nguyệt sững sờ, y thuật đệ nhất thiên hạ đã là Nhạc Thiên Tuyết rồi. Bây giờ còn để cho đại phu nào đến.

Nàng suy nghĩ một chút, hiện tại cũng chỉ còn lại có Trần Sắc Kim coi như không tệ rồi.

Lần này Hạo Nguyệt liền lập tức phái người đi.

Chiến Liên Thành đem Nhạc Thiên Tuyết ôm trở về phòng. Suy nghĩ một chút, cũng là sợ Nhạc Thiên Tuyết bỗng nhiên tỉnh lại vẫn là thần chí không rõ, hắn liền điểm Nhạc Thiên Tuyết huyết đạo.

Hắn ho khan hai tiếng, sắc mặt cũng là rất kém cỏi. Mới vừa rồi bị Nhạc Thiên Tuyết đánh cho một chưởng, hắn đã bị nội thương.

Không bao lâu, Trần Sắc Kim chính là vội vàng đến.

Nhìn hắn gặp Nhạc Thiên Tuyết hôn mê, có chút kinh ngạc. Bất quá hắn tự vội vàng cho Nhạc Thiên Tuyết bắt mạch, phát hiện Nhạc Thiên Tuyết không có vấn đề gì cả.

Hắn khúm núm nói ra: "Người chẳng qua là ngủ thôi, nào có xảy ra chuyện gì a."

Chiến Liên Thành nhũn mảy, xác thực Nhạc Thiên Tuyết không có việc gì. Nhưng mà hiện tại tình huống của nàng cũng không quá tốt, bị người đã không chế.

Hắn lại để cho Trần Sắc Kim nhìn Giấy Tiêu Hoàng phía sau cổ nàng. Hỏi: "Thứ này làm cho nàng thần chí không rõ, cũng không thể lấy xuống được, ngươi có biện pháp gì không."

Trần Sắc Kim có chút giật mình, liền nhìn kỹ một chút.

Hắn ề hèm một tiếng. Sờ lên râu bạc trắng râu ria, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói ra: "Cái vật này a, tùy tiện tháo xuống là được rồi a"

Dứt lời, Trần Sắc Kim quả nhiên là trực tiếp ra tay muốn tháo xuống.

Bất quá cái Giấy Tiêu Hoàng kia mới chỉ hơi chút xóc lên một chút, Nhạc Thiên Tuyết trên người liền toát mồ hôi lạnh.

Chiến Liên Thành vội vàng đem tay của hắn cho đẩy ra, hắn vừa rồi đã thử qua, bây giờ còn đến phiên hắn đến thử.

Trần Sắc Kim thì có điểm sợ hãi, rụt rụt thân thể. Nói: "Chiến Vương gia, tiểu nhân cũng không biết đây là có chuyện gì rồi. Tiểu nhân cũng chưa bao giờ thấy qua a."

Chiến Liên Thành vẫy vẫy tay. Nói: "Ngươi đi xuống đi."

Nhạc Thiên Tuyết là bị Ân Tô Tô tính kế, chẳng lẽ hiện tại cũng chỉ có Ân Tô Tô có biện pháp.

Nếu như là muốn đi cầu Ân Tô Tô, vậy khẳng định là sẽ phải đem Nhạc Thiên Tuyết cho họ mang đi đấy., Chiến Liên Thành như thế nào cam lòng.

Nhưng lại nếu để Nhạc Thiên Tuyết giữ luôn cái bộ dạng thần chí không rõ này, cái kia làm sao có thể....

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Chiến Liên Thành lại trở nên khó coi đến cực điểm. Cái người bí ẩn kia đến tột cùng là ai, lại hết lần này đến lần khác để cho bọn họ trúng kế. Trước đó lần thứ nhất đã thương hắn, hắn có thể thôi. Nhưng mà lần này đây là đã thương Nhạc Thiên Tuyết, món nợ này không thể để dằng bỏ qua như vậy.

Trần Sắc Kim ý định rời đi, bất quá hắn vẫn là không cam lòng. Quay đầu nói ra: "Quý y cô nương có phải hay không bị trúng tà rồi. Nếu là trúng tà rồi, vậy khẳng định là phải đi tìm cao tăng đắc đạo trừ tà mới phải a."

Chiến Liên Thành sững sờ, bất quá sau đó ngẫm lại lời này cũng có chút đạo lý. Hiện tại hắn cũng không có biện pháp, coi như là có một chút cơ hội, cũng có thể đi thử một chút đấy.

Hắn ừ một tiếng, liền sai Hạo Nguyệt lập tức đi Vạn Phật tháp.

Cứ như vậy mất một khoảng thời gian, Nhạc Thiên Tuyết tỉnh qua một lần, bắt quá mặt vẫn như cũ là bộ dáng không biểu tình, hơn nữa đáy mắt đều là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Bởi vì nàng bị điểm huyết đạo, nên cũng không thể động.

Chiến Liên Thành nói với nàng mấy câu, nhưng mà nàng đều không có một chút phản ứng.

Hắn sờ soạng mặt nàng đau lòng. Nếu không phải vì hắn, nàng làm sao để mình lâm vào nguy hiểm. Hiện tại biến thành như vậy, cũng không biết là như thế nào cho phải rồi.

"Còn nhớ được ta là ai hay không." Chiến Liên Thành nhẹ giọng hỏi.

Nhưng mà hiện tại không ai đối với nàng hạ mệnh lệnh Nhạc Thiên Tuyết căn bản là bất động. Ánh mắt lạnh nhạt, nhìn xem Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành nhìn thấy nàng không phản ứng, liền cũng là hít một tiếng. Có một đám người đến.

Chỉ chớp lát sau, Hạo Nguyệt mang theo tuệ giác đại sư đến.

Tuệ giác đại sư vừa nghe thấy Nhạc Thiên Tuyết xảy ra chuyện lập tức đuổi đến. Hắn hé mắt, trông thấy Nhạc Thiên Tuyết toàn thân tản ra một cỗ tà khí, hắn liền minh bạch đây là có chuyện gì rồi.

Chiến Liên Thành đứng dậy. Hỏi: "Đại sư, Ngươi xem một chút có biện pháp không."

Trên đường đến, Hạo Nguyệt cũng đã nói qua đại khái tình huống. Tuệ giác đại sư tự nhiên cũng là có chút điểm hiểu rõ.

Hắn nhìn Nhạc Thiên Tuyết, phát hiện ấn đường của biến thành màu đen, tờ Giấy Tiểu Hoàng sau gáy cũng lộ ra tà khí. Nguồn gốc cái này...

Hắn sắc mặt trầm xuống. "Thật sự là nghiệp chương a, lại có người dùng đến biện pháp như vậy, nhất định bị giảm thọ rồi."

Chiến Liên Thành nhưng lại không hứng thú nghe những thứ này. Hỏi hắn: "Đại sư, có biện pháp không."

Hắn trong đầu lo lắng Nhạc Thiên Tuyết có thể hay không tỉnh được, những thứ khác hắn không màng.

Tuệ giác đại sư A di đà phật một câu. Chính là nói: "Thứ này lấy tà khí đường dẫn, dùng tà khí không chế cơ thể người, Giấy vàng này tụ tập tà khí không thể tùy ý tháo xuống được."

"Chẳng lẽ là không biện pháp." Chiến Liên Thành nhủ mảy, không nghĩ đến Ân Tô Tô lại luyện loại tà thuật này, quả thật là thay đổi.

Tuệ giác đại sư liền nhẹ nhàng lắc đầu. "Vương gia, không cần sốt ruột. Lão nạp có một biện pháp."

Chiến Liên Thành hỏi: "Cần chuẩn bị vật gì."

Nếu ngay từ đầu có thể đem tờ giấy tiểu hoàng trên người Nhạc Thiên Tuyết tháo xuống đến, Tuệ giác đại sư cũng sẽ không lè mà lè mề như vậy.

Quả nhiên, Tuệ giác đại sư liền gật gật đầu. "Không sai, Lão nạp đạo hạnh không đủ, ép không được cái tà khí này. Nhưng mà trong nội cung có một viên kim quang Xá Lợi Tử, đó là tiền triều đặc đạo cao tăng lưu lại đây. Nếu có thêm Xá Lợi Tử kia liền có thể đủ ngăn chặn tà khí rồi."

Chiến Liên Thành lập tức chính là đứng dậy. "Tốt, bốn vương lập tức liền tiến cung."

Hạo Nguyệt có chút lo lắng, thời điểm lúc này đang khá là hỗn loạn. Nếu như Chiến Liên Thành hiện tại tiến cung cầu đồ vật, Lão Hoàng Đế làm sao sẽ để ý đến hắn. Khẳng định là muốn trả giá đại giới mới có thể bắt được a.

Bất quá tâm tình Chiến Liên Thành đều đặt lên Nhạc Thiên Tuyết rồi, cũng không quan tâm những thứ này.

Hắn cũng không có đòi một thân xiêm y, liền tiến cung đi.

Cái Xá Lợi Tử kia trong cung thờ phụng, trăm năm nay đều không có cầm xuất cung. Hiện tại Chiến Liên Thành muốn lấy, kia tự nhiên là có điểm khó khăn.

Lão Hoàng Đế hiện tại bị bệnh liệt giường, rất nhiều chuyện đều là Dương hoàng hậu cùng Ngọc Chi Dương quản lý.

Cho nên Ngọc Chi Dương dứt khoát ở luôn trong hoàng cung, để mình tiện xử lý công vụ.

Hắn biết được Chiến Liên Thành tiến cung, tựa hồ là hướng Phật đường trong nội cung. Hắn có chút nhủ mảy, lúc này mới vừa có tin tức nói chiến Vương Phủ bị gặp thích khách, như thế nào Chiến Liên Thành hiện tại lại tiến cung.

Ngọc Chi Dương đem tấu chương trong tay buông. Hề mất, hiện tại hẳn chính không muốn cho Chiến Liên Thành như ý, vô luận Chiến Liên Thành làm cái gì, hẳn cũng là muốn xử khó đây.

Hắn lập tức liền đi cái kia Phật đường, hai người cơ hồ là đồng thời đến đây. Ngọc Chi Dương nghe thấy Chiến Liên Thành nói : "Bỏ vương muốn viên Xá Lợi Tử kia."

Trong Phật đường cung nữ thái giám cũng là khó xử, không biết nên không nên nghe. Nhưng mà cái kia Xá Lợi Tử bày trong cung trăm năm rồi làm sao có thể xuất ra.

Coi như Chiến Liên Thành là Vương gia, cũng không phải là muốn cầm thì cầm nha.

Ngọc Chi Dương nhìn Chiến Liên Thành ngồi ở xe lăn. Lạnh giọng nói: "Chiến Vương gia, nơi này là Hoàng Cung, không phải nơi muốn cái gì liền lấy đi cái đó."

Chiến Liên Thành nghe thấy thanh âm, có chút nghiêng đầu. Thấy Ngọc Chi Dương ăn mặc hoàng tử áo măng bào. Hắn ngày gần đây nghe ngóng, Ngọc Chi Dương thoạt nhìn càng thêm trầm ổn.

Sau đó Hắn liền không nhìn Ngọc Chi Dương. Lạnh giọng nói: "Nơi này là Hoàng Cung thì như thế nào, Bỏ vương muốn, nhất định phải lấy muốn tới."

Chiến Liên Thành nói chuyện luôn luôn đều là kiêu ngạo như vậy, Ngọc Chi Dương vốn cũng là thói quen. Nhưng mà hôm nay Chiến Liên Thành càng kiêu ngạo càng tốt.

Hắn lạnh lùng nói ra: "Chiến Vương gia, Nơi này là sai rồi. Cái này là đồ vật của Hoàng Cung, Nơi muốn đó cũng là cầm không đi đây."

Ngọc Chi Dương vung tay, để cho vũ lâm Vệ đem Chiến Liên Thành vây lại tầng tầng lớp lớp. Chỉ cần Chiến Liên Thành dám ra tay, thì hẳn có thể lấy cơ đem Chiến Liên Thành giết đi.

Chiến Liên Thành vừa chết, mọi chuyện đều tốt .

Không sai, Ngọc Chi Dương bây giờ là cực hận Chiến Liên Thành. Quả nhiên là hận không thể đem Chiến Liên Thành băm thây vạn đoạn.

Thế nhưng là Chiến Liên Thành căn bản là không quan tâm Ngọc Chi Dương trong mắt hận ý. Hắn nhìn nhìn Phật đường, trông thấy Xá Lợi Tử kia đang được cung phụng phía trước Phật Tổ.

Hạo Nguyệt biết rõ Chiến Liên Thành ý tứ, hôm nay coi như là đoạt, cũng phải cướp được, bằng không thì Nhạc Thiên Tuyết có thể không cứu được.

Hạo Nguyệt nhảy lên, đem mấy cái vũ lâm Vệ cho mở ra.

Ngọc Chi Dương trong nội tâm thầm kêu một tiếng tốt. Nếu như Chiến Liên Thành đã xuất thủ, vậy hẳn hôm nay nhất định phải đem Chiến Liên Thành giết đi.

"Đến người, đem chiến Vương Phủ người xung quanh bắt lấy." Ngọc Chi Dương ra lệnh, bây giờ là hẳn giám quốc, tất cả mọi người nghe hẳn chỉ lệnh.

Hạo Nguyệt đối phó lấy mấy cái vũ lâm Vệ, trông thấy phong ảnh thị vệ đều vọt lên. Trong lúc nhất thời Nàng cũng là lo lắng.

Thế nhưng là Chiến Liên Thành vung tay áo lên, liền đem mấy cái phong ảnh thị vệ quét ra. Tay kia phóng ra ám khí, nhiều cái vũ lâm Vệ không may tránh không thoát.

Lúc này, Ngọc Chi Dương cũng hơi kinh ngạc, Chiến Liên Thành quả thật là hung ác, ra tay là muốn nhân mạng.

Hắn lại phát tay, lần này tốt rồi phong ảnh thị vệ vây khốn lấy Chiến Liên Thành. Hào quang lập lòe, tất cả mọi người đem đao kiếm hướng Chiến Liên Thành chỗ ấy đâm tới.

Chiến Liên Thành ngồi ở xe lăn, một người què còn muốn như thế nào né tránh.

Ngọc Chi Dương cho rằng Chiến Liên Thành lúc này đây chết chắc rồi. Nhưng lại không nghĩ đến Chiến Liên Thành thân hình lóe lên, cả người bay lên không trung.

Hắn cũng nhìn không thấy Chiến Liên Thành bóng dáng, hơi sững sờ, Hắn vừa rồi không nhìn lầm a.

Chờ hắn lấy lại tinh thần đến, cũng đã trông thấy Chiến Liên Thành trong tay đã cầm lấy cái kia Xá Lợi Tử, đứng ở trước Phật tượng.

Ngọc Chi Dương thật sự rõ ràng trông thấy, Chiến Liên Thành là đứng đây đây.

Lập tức, sắc mặt Ngọc Chi Dương chính là tái nhợt hẳn. Mà Hạo Nguyệt cũng không ngờ được, Chiến Liên Thành nguy trang nhiều năm như vậy rồi, hôm nay vì nhanh chóng giúp Nhạc Thiên Tuyết lấy được Xá Lợi Tử lại bất chấp tất cả dù phải trả cái giá nào.

Hạo Nguyệt cũng không biết trong lòng là cái tư vị gì. chỉ sợ Chiến Liên Thành yêu được càng sâu, bị thương càng sâu.

Chương 209: Hộ tống cây quạt

Ai cũng không có ngờ được Chiến Liên Thành lại giả bộ người què đấy.

Ngọc Chi Dương ánh mắt kia cũng là thay đổi, trông thấy Chiến Liên Thành tiếp đất, trong tay còn cầm Xá Lợi Tử cẩn thận từng li từng tí che chở.

Hắn mím môi. Giống như lúc này thời điểm cũng hiểu rõ, vì cái gì Nhạc Thiên Tuyết lại chọn Chiến Liên Thành.

Hắn nhin không được cười lên một tiếng, cười sự ngu dại của chính mình, kỳ thật Nhạc Thiên Tuyết đã sớm biết a...

Chiến Liên Thành cầm cái kia Xá Lợi Tử. Trông thấy những người kia đều nghĩ người không có động thủ lần nữa, hắn cũng điềm nhiên như không có việc gì đi qua.

Hạo Nguyệt đuổi theo sát.

Chiến Liên Thành mỗi một bước đi đều rất ổn định. Lúc này hắn quay đầu lại nói: "Tam hoàng tử, Xá Lợi Tử liền tạm thời mượn dùng một lát."

Thời điểm này Ngọc Chi Dương mới phản ứng kịp.

Hôm nay Chiến Liên Thành kiêu ngạo như vậy, tuyệt không thể chấp nhận được, bằng không thì Chiến Liên Thành về sau còn đem ai để vào mắt.

Tuy rằng Chiến Liên Thành luôn luôn không đem người khác để vào mắt. Nhưng Ngọc Chi Dương hôm nay quyết tâm muốn chinh đốn Chiến Liên Thành.

Hắn chỉ vào Chiến Liên Thành. Nói ra: "Chiến Vương gia. Ngươi hôm nay không mang đi Xá Lợi Tử này, cũng đừng nghĩ lấy xuất cung."

Hạo Nguyệt nhũ mây, có chút lo lắng. Nàng biết rõ Ngọc Chi Dương bây giờ là cố ý nhắm vào Chiến Liên Thành đấy. Cũng có thể nói, toàn bộ triều đình đều nhắm vào Chiến Liên Thành rồi, nhưng mà Chiến Liên Thành cũng không để vào mắt.

Chiến Liên Thành căn bản là không nghĩ tới buông xuống. Hắn có chút nghiêng đầu. Chậm vừa nói nói: "Tam hoàng tử. Không bằng chính ngươi đến lấy, nhìn xem có thể hay không bắt được. Nếu như ngươi có thể gây tổn thương cho bản vương một phần thì bản vương sẽ đem Xá Lợi Tử buông."

Ngọc Chi Dương lúc này đã không còn bộ dáng tươi cười ôn nhuận như ngọc nữa. Bây giờ ở triều đình lẫn lộn lâu ngày, ánh mắt hắn đã trở nên có chút lạnh lẽo ác liệt rồi.

Hắn tiến lên một bước. "Một phần, Chiến Vương gia, Ngươi không khỏi quá tự đề cao mình rồi."

Hắn ở đây bên ngoài rèn luyện nhiều năm, chẳng lẽ còn không gây thương tổn Chiến Liên Thành được một phần sao.

Chiến Liên Thành đem Xá Lợi Tử giao cho Hạo Nguyệt, sắc mặt không thay đổi. Hắn biết rõ, hôm nay nếu là muốn nhanh xuất cung. Vậy liền phải đem Ngọc Chi Dương giải quyết rồi, bằng không thì thật đúng là phiền toái.

"Tam hoàng tử, như thế nào." Chiến Liên Thành hỏi.

Ngọc Chi Dương hừ một tiếng. Tay khẽ động, liền bay vọt đi lên, đồng thời tay cũng đánh ra một đạo nội lực.

Cùng Chiến Liên Thành so nội lực, Ngọc Chi Dương đương nhiên là không theo kịp rồi. Cho nên Ngọc Chi Dương trực tiếp ra chiêu thức hung hiểm, hai người tay không tác sát, động tác như nước chảy mây trôi. Trong lúc nhất thời ai cũng không đến gần được ai., không ai giết được ai.

Hạo Nguyệt nhìn xem, biết rõ Ngọc Chi Dương cũng là liều mạng. Bất quá Chiến Liên Thành vẫn chiếm ưu thế hơn, chỉ có điều nàng là sợ Chiến Liên Thành độc phát tác., sẽ ảnh hưởng đến Chiến Liên Thành.

Nhưng mà Chiến Liên Thành sắc mặt như thường, một chương đánh xuống đem Ngọc Chi Dương đánh lui bước.

Ngọc Chi Dương biến sắc, ngược mắt nhìn xem Chiến Liên Thành. Cái này Chiến Liên Thành chiêu thức cùng nội lực đều cao hơn hắn. Nội lực của hắn đã có một tia chấn động, hiện tại hắn tựa hồ không có phần thắng, liền góc áo Chiến Liên Thành cũng không chạm đến được.

Chiến Liên Thành vừa thu tay lại vừa chậm nói: "Tam hoàng tử, còn muốn đánh nữa không, nếu như ngươi còn tiếp tục đánh xuống, chỉ sợ sẽ bị nội thương."

Ngọc Chi Dương che ngực, muốn nói chuyện, nhưng mà khí tức cũng không ổn định, hần đành phải tranh thủ thời gian điều trị. Cái này Chiến Liên Thành nội lực chấn nhiếp thật lớn, Hần cái này đều cảm thấy khác thường.

Chiến Liên Thành thấy hần không nói, ánh mắt nhàn nhạt, chính là quay người đi.

Ngọc Chi Dương đành phải không cam lòng nhìn xem Chiến Liên Thành ly khai. Hần quả thật là không cam lòng đây.

Chiến Liên Thành đã đi ra Hoàng Cung, dọc theo con đường này. Lại để cho không ít người kinh ngạc, đều nhìn chăm chăm vào Chiến Liên Thành.

Hạo Nguyệt đi theo tại Chiến Liên Thành sau lưng, cũng biết rõ Chiến Liên Thành về sau sẽ không nguy trang nữa. Nhưng là như thế này, một khi đến thời điểm âm nguyệt cái kia nên làm như thế nào cho phải đây. Nếu là người khác phát hiện bí mật này, nhất định sẽ thừa dịp kia đến sẽ đến đối phó Chiến Liên Thành.

Nàng cõi lòng đầy tâm sự, đi theo Chiến Liên Thành trở về. Cái này vừa đến chiến Vương Phủ, Chiến Liên Thành chính là lập tức đem Xá Lợi Tử giao cho tuệ giác đại sư.

Tuệ giác đại sư cảm qua Xá Lợi Tử, đặt bên cạnh Nhạc Thiên Tuyết, sau đó hần liền lấy ra phật châu bắt đầu niệm kinh.

Chiến Liên Thành ở một bên nhìn xem, Hần nhưng lại nhìn không được khí tức biến hóa. Bất quá ngược lại là trông thấy cái kia Xá Lợi Tử vào lúc này tản ra ánh sáng yếu ớt, xem ra đây quả thật là có một chút tác dụng.

Tuệ giác đại sư niệm kinh suốt một canh giờ, lúc này mới thò tay muốn đem Giấy Tiểu Hoàng phía sau cổ Nhạc Thiên Tuyết tháo xuống.

Cái này bị tuệ giác đại sư xé xuống mà Nhạc Thiên Tuyết cũng không có bất kỳ dấu hiệu không khỏe nào, ngược lại là ngủ được càng thêm an ổn.

Chiến Liên Thành nhìn thấy vậy, liền cũng là nhẹ nhàng thở ra. "Đại sư. Đã xong chưa."

Tuệ giác đại sư gật gật đầu, lại niệm một câu kinh văn. Cái kia Giấy Tiểu Hoàng liền bị thiêu đốt, lập tức biến thành tro tàn. Bất quá tuệ giác đại sư vừa buông tay, những tro bụi này liền biến mất.

Hạo Nguyệt hỏi: "Này sao lại thế này. Quá kì quái."

"Cái này Giấy Tiểu Hoàng hỗn tạp lấy tà khí, trải qua Xá Lợi Tử chiếu sáng, đã là giảm bớt rất nhiều." Tuệ giác đại sư nói. "Biện pháp này là Viên gia tà thuật, bất quá đây là cấm thuật. Mấy trăm năm qua đều không ai tu luyện, không nghĩ đến bây giờ còn có người sử dụng."

Chiến Liên Thành cùng Hạo Nguyệt nhìn nhau, cũng là biết rõ. Đây là Ân Tô Tô học đấy, không thể tưởng được Ân Tô Tô hiện tại làm bước lạc bước như vậy.

Hạo Nguyệt hít một tiếng. "Vương gia, cái kia đồng tiền cũng đã bị Thời Ngọc cầm đi. Vậy bây giờ phải làm như thế nào cho phải, Ân Tô Tô đã có đồng tiền, đây chẳng phải là như hổ thêm cánh à."

Đến lúc đó Ân Tô Tô sửa lại thiên mệnh, chỉ sợ sẽ rất phiền toái.

Tuệ giác đại sư sững sờ, có chút giật mình. "Cái gì. Nàng có được sáu miếng đồng tiền kia ."

Chiến Liên Thành thì rất tỉnh táo, trong tay lấy ra một vật, đó chính là một cái đồng tiền hoàn hảo vô khuyết.

Hần nói ra: "Thừa dịp Thời Ngọc không chú ý, ta di hoa hoán mộc rồi, miếng đồng tiền kia là giả đấy, đoán chừng nàng đi quá gấp, cũng không có phát hiện."

Tuệ giác đại sư lúc này mới nhả ra khí. Nói: "Cái này thật sự là quá mạo hiểm rồi, Ân Tô Tô kia tu luyện tà thuật, đích thị là tâm thuật bất chánh. Nàng được cái đồng tiền này, tất sẽ khiến cho sinh linh đồ thân."

Cũng chính vì như vậy, Chiến Liên Thành mới dờ thủ đoạn lưu lại.

Chiến Liên Thành nhìn nhìn một cái đồng tiền này, bóng loáng trên mặt còn có lưu quang nhàn nhạt hiện lên. Bọn hần đã để cho Ân Tô Tô có được sáu độc chi thuật bí tịch. Hôm nay kiên quyết không thể lại để cho Ân Tô Tô đạt được.

Cuối cùng, Chiến Liên Thành liền đem một cái đồng tiền kia cho tuệ giác đại sư giữ. Chỉ cần là thiếu một cái đồng tiền này, thì coi như Ân Tô Tô có trong tay năm miếng đó cũng là vô dụng.

Tuệ giác đại sư cũng tiếp nhận cái này thủ hộ nhiệm vụ. Đã nói: "Lão nạp nhất định sẽ hảo sinh bảo quản."

Đưa cho tuệ giác đại sư xong, Chiến Liên Thành cũng cho người tiễn đại sư ra ngoài. Nhạc Thiên Tuyết còn không có tỉnh lại, hần chính là ở một bên trông coi.

Ngày gần đây đã xảy ra quá nhiều sự tình, Nhạc Thiên Tuyết bộ dạng cũng là có chút tiều tụy.

Chiến Liên Thành sờ soạng nằng gò má, ánh mắt ngưng tụ. Hiện tại có người ngăn trở, Hấn có thể nói là gặp trùng trùng điệp điệp khó khăn, hơn nữa còn nguy cơ trùng trùng. Nhạc Thiên Tuyết tiếp tục lưu lại bên cạnh mình cuối cùng là đúng hay sai.

Suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, rút cuộc đợi được Nhạc Thiên Tuyết tỉnh lại.

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt kia vẫn có chút mê ly, nhìn chăm chăm vào Chiến Liên Thành trong chốc lát, lúc này mới mở miệng hỏi: "Chuyện gì xảy ra. Thời Ngọc đâu. Ta không phải muốn thay chàng giải độc đây sao."

Chiến Liên Thành lưu lại tâm nhãn. Hỏi: "Nàng không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì."

Nhạc Thiên Tuyết cắn môi dưới rất nghiêm túc suy nghĩ một chút. Lắc đầu. "Ta... Ta không nhớ rõ, thật giống như là ta bỗng nhiên ngất đi."

Chiến Liên Thành cái này đã biết rõ nàng là quên mất, vậy khẳng định là cái kia tà thuật nguyên nhân. Nàng ngay lúc đó thần trí đã bị điều khiển, tỉnh lại liền không nhớ rõ.

Hấn liền đem sự tình vừa nói ra, đương nhiên là che giấu chuyện nàng đã thương hấn.

Sau khi nghe xong, Nhạc Thiên Tuyết có chút kinh hãi. Sờ lên cổ của mình, tựa hồ còn có thể cảm nhận được cái kia một cổ tà khí tồn tại.

Nàng mím môi. Nói: "Không thể tưởng được Ân Tô Tô còn có thể bực này tà thuật. Cái này nhưng lại phiền toái, Ta đối với sâu độc miễn dịch, nhưng mà đối với cái này không miễn dịch a."

Xem ra, Ân Tô Tô tu luyện cái này mục đích đúng là vì đối phó nàng đây mà. Nàng khó đối phó như thế thật đúng là làm khó Ân Tô Tô rồi.

Chiến Liên Thành mặt sắc mặt ngưng trọng. Nói ra: "Cái này không sao, nàng chỉ cần không cùng nàng ta tiếp xúc sẽ không có chuyện gì. Đoán chừng nàng ta dùng cấm thuật một lần như vậy cũng tiêu phí rất nhiều tinh lực."

Nhạc Thiên Tuyết vẫn là một môi nhắm mắt lại, có chút khó chịu. Nàng thì thào nói ra: "Bọn hấn quá mức giáo hoạt, Thời Ngọc chạy mất. Vậy người..."

Chiến Liên Thành ngược lại là tạm thời không quan tâm. Hấn nhẹ nhàng lắc đầu. "Vô sự, chúng ta có thể bắt được nàng một lần, nhất định là có lần thứ hai đây."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là nghĩ đến, Giao Kiêu còn trúng độc. Ân Tô Tô cũng dám làm như thế, cũng không biết bọn họ có biện pháp giải độc cho Giao Kiêu không.

Hoặc là, Ân Tô Tô vốn là muốn đem nàng không chế được. Cứu đi Thời Ngọc, sau đó lại trở về giải độc cho Giao Kiêu.

Nàng đem chuyện của Giao Kiêu kể lại, Chiến Liên Thành liền cau mày. Nói ra: "Bọn hấn cướp Giao Kiêu đi muốn làm cái gì."

Coi như là hấn, cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Chẳng lẽ bọn họ muốn dùng Giao Kiêu đến đối phó lão Hoàng Đế. Bất quá bọn hấn liền Nhị hoàng tử đều giết, hiện tại lại giết lão Hoàng Đế, không phải là việc khó gì."

Chiến Liên Thành nói: "Không sai, nhưng là bọn hấn cùng ta giống nhau. Đều có bản khoán, chính là Thánh nguyệt quận chúa. Lão Hoàng Đế nếu chết thì Thánh nguyệt Nhất Mạch liền tìm không được. Bọn hấn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đây."

Nhưng hôm nay, Chiến Liên Thành cũng là không có nửa điểm tin tức.

Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày. "Đáng tiếc, Chúng ta vẫn không có tìm được cái tông quyền kia."

Chiến Liên Thành nói: "Nhưng mà hiện tại ta có một việc cần nàng đi làm. Nàng đem cái kia cây quạt đưa đến trong tay sư phụ ta. Những người khác, Ta không tin được."

"Ta? Không thể để cho Hạo Nguyệt cùng Truy Tinh đi đưa à." Nhạc Thiên Tuyết cũng không muốn rời đi Chiến Liên Thành. Cái này tiến đến huyền tộc, khẳng định phải tiêu phí một tháng.

Chiến Liên Thành nói: "Bọn họ là thiếp thân của ta, dễ dàng bị người nhận ra dễ làm người khác chú ý. Mà nàng lại có Dịch Dung Thuật, nàng chính là thích hợp nhất."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, biết rõ cái này cây quạt trọng đại. Khả năng giao do Chiến Liên Thành sư phụ còn có thể khám phá huyền cơ.

Nàng đáp ứng: "Tốt. Ta đây phải đi chuẩn bị một chút, chàng muốn ta lúc nào lên đường."

"Hai ngày sau, Sư phụ ta đang chờ." Chiến Liên Thành nói ra.

Nhạc Thiên Tuyết liền ừ một tiếng, mặc dù là không bỏ được. Nhưng hôm nay tình thế càng lúc càng nguy hiểm, Nàng cũng không thể lại cố chấp

chuyện nhi nữ tư tình.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Nơi nào chạy tới hải tử

Nhạc Thiên Tuyết đã đáp ứng xuống, vẫn là tâm niệm đến xương độc Chiến Liên Thành. Bất quá may mắn có tờ đơn thuốc kia, Chiến Liên Thành đã lại khôi phục trạng thái trước đây, ngược lại cũng không phải rất nghiêm trọng.

Một khi như vậy, Chiến Liên Thành còn có thể khôi phục đến bảy tám phần. Ngược lại có thể chống đỡ thêm vài năm.

Tứ Hoàng Tử phủ.

Ngọc Nam Phong vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết. Lại là cảm giác mình mơ mơ màng màng nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn tỉnh lại, lập tức hô một tiếng: "Thiên Tuyết."

"Tứ Hoàng Tử..." Có người hô hào. Lời này lập tức khiến Ngọc Nam Phong thanh tỉnh lại. Hắn quay đầu, phát hiện đây chẳng qua là mấy cái nữ quyền cùng nha hoàn thủ ở chỗ này.

Bộ ngực hắn vẫn có chút đau đớn. Hắn nhìn nhìn. Cũng là không phát hiện đến Nhạc Thiên Tuyết bóng dáng.

Là ở Quỷ Môn Quan rồi đi một vòng ảo giác à.

Ngọc Nam Phong thờ phỉ phò. Trong lúc nhất thời còn không phản ứng kịp, hắn nhìn nhìn vết thương trên ngực mình, cái thủ pháp bang bó này...

"Người đâu. . Có trông thấy Thiên Tuyết không. ." Hắn như vậy hô, lại dọa đến mọi người.

Ngọc Nam Phong quá mức kích động, liền ho khan.

"Tứ Hoàng Tử. Người tỉnh táo một chút a. Người vừa mới tốt hơn nhiều. Hiện tại ngàn vạn không thể kích động. Bằng không thì miệng vết thương sẽ nứt ra." Nha hoàn nói qua.

Ngọc Nam Phong hay vẫn là không cam lòng. Hỏi: "Là ai. Là ai đến cứu Bốn Hoàng tử đây."

"Dạ... Chiến Vương Phủ Hạo Nguyệt cô nương mang theo đại phu đến đây." Nha hoàn nhẹ nói. Sợ Ngọc Nam Phong lần nữa kích động.

Ngọc Nam Phong trừng to mắt. Không thể tin được. Rõ ràng không phải, dường như là hắn nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn nhớ nhung Nhạc Thiên Tuyết mấy ngày này rồi. Một mực là muốn liếc nhìn nàng một cái, nhưng lại chỉ có thể là tại trong mộng gặp nhau.

Lúc nàng chết. Chính mình còn không có thể nói được với nàng một câu.

Lúc này. Nha hoàn cũng nói ra: "Vương gia. Ngược lại là Nhạc Linh Vy không thấy. Tìm toàn bộ phủ đệ cũng không tìm được người."

Nhạc Linh Vy này đã là không thấy một ngày. Hơn nữa Ngọc Nam Phong hôn mê. Không ai có thể làm chủ.

Ngọc Nam Phong nhú mày. Chậm khẩu khí. "Nữ nhân kia lại chạy đến nơi đâu. Đem nàng tìm về đến."

Nàng lúc trước vu hãm mình như vậy, cái này cũng không thể buông tha nàng đơn giản đây.

Nha hoàn chính là lập tức đi làm, thế nhưng là Nhạc Linh Vy cùng Hứa di nương đã đi theo Nhạc Thiên Tuyết ly khai Thiên Long quốc, căn bản là tìm không thấy người.

Thanh Dương cũng là đi theo hộ tống. Đợi các nàng ra khỏi Thiên Long quốc, liền chia làm hai đường.

Nhạc Linh Vy trên đường một mực nôn mửa, làm trễ nải không ít thời gian.

Cuối cùng vẫn là Nhạc Thiên Tuyết cho Nhạc Linh Vy phục dụng đan dược, nàng lúc này mới dễ chịu hơn.

Nhạc Linh Vy cũng ăn không vô thứ vật, hơn nữa đường xá mệt nhọc. Nàng đã là gầy không ít.

Hứa di nương thế nhưng là lo lắng hết mực. Hỏi: "Tuyệt Nhi. Linh Vy tay đều nhìn thấy xương cốt rồi, phải làm sao bây giờ."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không muốn cùng bọn họ gần gũi, bắt quá Hứa di nương ánh mắt kia cũng là làm cho nàng không thoải mái. Nàng liền nói một câu: "Có hài tử cái kia tất nhiên là loại này. Chờ thêm mấy ngày nữa liền ổn thôi."

Hứa di nương suy nghĩ một chút, cũng hiểu được. Nàng cũng hoài qua hài tử đấy, chuyện này tự nhiên là hiểu được.

Nàng nói: "Tuyệt Nhi. Ngươi cũng đừng chê ta lải nhải. Ta chỉ là lo lắng Linh Vy thôi..."

Nhạc Thiên Tuyết vẫy vẫy tay. Cũng là không muốn cùng các nàng nói chuyện. Dù sao mình đối với các nàng coi như là nhân từ rồi.

Cái này không liên quan đến huyết thống. Mà là lúc trước Hứa di nương báo cho biết mình những sự thật kia. Nếu như không phải như vậy. Nàng căn bản sẽ không giúp đỡ Hứa di nương nhiều như vậy.

Bắt quá lúc này đây ngược lại là tốt. Có thể mượn các nàng cùng một chỗ rời kinh. Coi như là có thể che dấu tai mắt người.

Nàng bấm đốt ngón tay tính, Giao Kiêu cái kia độc còn có thể kéo dài thêm mấy ngày này. Thôi Ngọc nghiên cứu độc vật đấy. Nàng có thể sẽ có biện pháp côi bỏ.

Nếu là như vậy, thì thật là quá tiện nghi bọn họ.

Nghĩ được như vậy. Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm thì có điểm không quá cao hứng.

Cái này trần trọc vài ngày. Rút cuộc tiếp cận Thiên Long quốc biên cảnh.

Lương Tấn quốc cùng Thiên Long quốc đang chánh diện giao chiến. Bên này biên cảnh dân chúng cuộc sống cũng là trôi qua không được tốt. Bắt quá các nàng là đi qua Mực quốc đấy, cho nên cũng không có nghiêm trọng như vậy.

Nhạc Thiên Tuyết đã đến Nước Mực, liền muốn cùng Hứa di nương tách ra đi. Nàng là muốn đi huyền tộc, không thể để cho bọn họ đi theo đến.

Hứa di nương xoa xoa đôi bàn tay. Nói: "Tuyệt Nhi. Ngươi lần này cùng ta tách ra, cũng phải cẩn thận một chút đấy."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Không cần lo lắng cho ta."

Bất luận Hứa di nương lời này là thật là giả. Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy không sao.

Hứa di nương thở dài một tiếng. Nói: "Chúng ta cũng không biết đi chỗ nào. Dù sao linh Vy còn mang hài tử..."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Các ngươi bản thân tự quyết định đi, tại Mực quốc các ngươi coi như là an toàn."

Hứa di nương cau mày. Có chút lo lắng. Các nàng hai nữ nhân. Không biết có thể đủ đi đến đâu, hơn nữa về sau sinh kế cũng không biết muốn như thế nào cho phải.

Nhạc Thiên Tuyết liền đoán được một chút. Nhìn nàng một cái. Nói ra: "Vậy hãy để cho Thanh Dương cho các ngươi an bài a."

Ngược lại đây cũng không phải là chuyện gì. Nhạc hòa bóng nhiên bị chết, cái gì đều không an bài tốt. Đoán chừng hẳn cũng là muốn dàn xếp tốt Hứa di nương cùng Nhạc linh Vy đấy. Hiện tại do nàng đến làm, cái kia cũng giống như vậy.

Hứa di nương gật gật đầu. Có chút cao hứng. "Tuyệt Nhi. Thật sự cảm ơn ngươi rồi. Bằng không thì. Ngươi cho hài tử lấy cái tên a."

"Ta cũng không phải cha hẳn mẹ, chuyện này sao được." Nhạc Thiên Tuyết biết rõ. Cái này Hứa di nương nhất định là muốn cho hài tử cùng nàng phủ lấy quan hệ. Làm cho nàng về sau chăm sóc lấy đứa nhỏ này.

Nhạc Linh Vy sắc mặt tái nhợt. Nàng không có ở Tứ Hoàng Tử phủ, vì vậy cũng không cần cột bụng lại, bụng nhỏ liền hiển đi.

Nàng nói ra: "Tỷ tỷ. Ngươi liền lấy a. Đứa nhỏ này mạng cũng là ngươi cho."

Nhạc Thiên Tuyết không khỏi thở dài. Nhạc Linh Vy hình như là tỉnh ngộ rồi. Điều này cũng là một chuyện tốt. Có người cả đời đều không có tỉnh ngộ qua được.

Xem ra. Nhạc Linh Vy đã có hài tử vậy cũng là một chuyện tốt.

Nàng sờ lên Nhạc Linh Vy bụng. Nói: "Ta sẽ không cho hẳn cái tên thật, bắt quá ngược lại là có thể gọi một cái tên mị. Liền kêu Tứ nhi thôi, thế nào."

Nhạc Linh Vy sững sờ. Tứ nhi Tứ nhi... Ngọc Nam Phong là Tứ Hoàng Tử. Vậy không phải nói rõ ràng. Đây là Ngọc Nam Phong hài tử à.

Nàng cái mũi ê ẩm đấy. Nàng cùng Ngọc Nam Phong cả đời này đều khó có khả năng lại gặp nhau a.

Cái này ly biệt thời điểm. Hứa di nương lại là nhớ tới một sự kiện. Dắt Nhạc Thiên Tuyết đã đến một bên. Nhẹ nói: "Tuyệt Nhi. Trước kia ta đối với ngươi làm vậy. Ta thật là muôn phần hối hận. Lĩnh Vy bào thai này, Ta cũng là nhớ tới một sự kiện đến."

Nhạc Thiên Tuyết nhủ mảy."Ngươi lại có chuyện gì nói cho ta biết."

Không thể không nói. Cái này Hứa di nương hay vẫn là biết được thật nhiều sự tình. Dù sao nàng là lão Hoàng Đế phái đến đây. Nhưng lại cùng Đồng Thiên Trường sinh sống một đoạn thời gian. Hứa di nương là thám tử. Vậy đối với rất nhiều chuyện đều dễ tâm một ít.

Hứa di nương chính là nói: "Ta nhớ được trước kia mẹ ngươi mua cho ngươi vật gì, liền lại mua nhiều thêm một phần đấy. Nhưng mà nàng lại đem vật kia đều cất vào một cái rương. Nàng mỗi một lần đi xa nhà, liền đem vật kia đều mang đi. Cái kia đều là trẻ con con đồ vật. Ta còn tưởng rằng nàng là có cái gì thân thích có hài tử đâu. Nhưng mà suy nghĩ một chút. Ngươi ở Thiên Long quốc nhưng lại không có cái gì người nhà. Bằng không thì cha ngươi lúc trước đã sớm đến thăm câu hôn đi."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong. Cũng là cảm thấy có chút buồn bực. Hỏi: "Ngươi có biết hay không nàng đi chỗ nào."

"Ta nào biết được. Mẹ ngươi luôn luôn đều là đến đi vô tung đây. Nàng ra cửa. Liền đem ngươi giao cho vú em chiếu cố." Hứa di nương nói."Khả năng mẹ ngươi tại Nước Mực hoặc là Lương Tấn quốc có người nhà đấy."

Hứa di nương ý tưởng ngược lại là đơn giản. Bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng không nghĩ như vậy. Nghe Hứa di nương vừa nói như vậy. Đây nhất định không phải tại Nước Mực, mà là Lương Tấn quốc. Nàng còn nhớ rõ Chiến Liên Thành tại Mộ Bìa phía trước có khắc ký hiệu.

Lúc này đây đi huyện tộc về sau, Nàng cũng thuận đường đi một chuyến Lương Tấn quốc, vậy liền biết rõ là chuyện gì xảy ra rồi.

Hứa di nương hôm nay nói với nàng những thứ này. Cái kia đều là thật tâm được rồi.

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm thờ dài. Chính là đem một vài đơn dược giao cho Hứa di nương. Nói ra: "Đây là dùng để an thai. Nửa tháng ăn một viên."

Hứa di nương đây cũng là kinh ngạc, Nhưng mà ngay sau đó tự vội vàng nói lời cảm tạ.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không dễ tâm nữa, liền một mình tiến đến huyện tộc.

Bên này biên cảnh tiến đến huyện tộc cũng là không xa lắm. Hơn nữa Chiến Liên Thành đã là dùng bò câu đưa tin rồi. Đoán chừng sư phó hấn cũng đã biết.

Nàng nghe nói. Chiến Liên Thành sư phó gọi là Tại Thịnh. Hấn thế nhưng là người tu đạo. Nàng ngược lại là kinh ngạc. Người tu đạo còn sinh ra con gái. Sau đến Chiến Liên Thành mới giải thích. Thế mới biết Thời Ngọc là thu dưỡng trở về đấy.

Nhạc Thiên Tuyết hiểu. Mặc dù có liên hệ máu mủ cũng không đại biểu là cái gì. Nhưng mà không có quan hệ máu mủ, Thời Ngọc không nghe cái này dưỡng phụ mà nói vậy thì thế nào. Chẳng qua là Tại Thịnh nuôi lớn Thời Ngọc. Thời Ngọc này cũng không niệm công ơn nuôi dưỡng, kia Thời Ngọc cũng không phải đồ gì tốt rồi.

Đêm nay,Nàng trọ lại tại một nho nhỏ khách sạn, Nàng đi cả ngày cũng là mệt, nên thuê một cái tốt nhất phòng trọ.

Vừa mới thả mình xuống, ngoài cửa đã có người gõ cửa.

Nhạc Thiên Tuyết ngẩn đầu xem, từ trong khe cửa trông thấy bên ngoài là một nữ tử đến gõ cửa.

Nàng mở ra về sau. Nói ra: "Có chuyện gì."

Nàng kia trông thấy nàng, càng hoảng sợ. Nhạc Thiên Tuyết đi ra ngoài bên ngoài, liền cái trang lên mặt một vết sẹo dài, thoạt nhìn thật đúng là nhìn thấy mà giật mình.

Nữ tử lại nhìn nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Liền cúi đầu nói: "Là thế này, công tử nhà ta muốn cùng cô nương đổi gian phòng này, công tử nhà ta có thể ra gấp ba giá tiền."

Nhạc Thiên Tuyết nhủ mảy. Đây nhất định một người chuyên bắt bẻ ghét bỏ phòng hạ đẳng. Dù sao cái này là cả khách sạn tốt nhất một gian phòng trọ.

Nàng ngược lại là cảm thấy tiền tài không quá quan trọng. Nhưng mà đối với nơi ở vẫn có chút yêu cầu. Dù sao nàng cũng không phải không có tiền.

"Không được." Nhạc Thiên Tuyết lạnh lùng nói ra.

Nữ tử có chút khó khăn. Nói ra: "Cô nương. Cầu ngươi giúp đỡ một chút. Gấp ba không được, bốn lần cũng được a."

Nhạc Thiên Tuyết cũng lười hơn nữa. Nói ra: "Ta nói không đổi sẽ không đổi. Ngươi tìm người khác đi a."

Dứt lời. Nhạc Thiên Tuyết đã là đóng cửa lại rồi.

Nữ tử ngăn người. Ở ngoài cửa đứng hồi lâu mới ly khai.

Một lát sau. Cái kia lại là có người đến gõ cửa. Nhạc Thiên Tuyết vốn là không muốn đi mở cửa. Nhưng mà tiếng đập cửa tiếp tục không ngừng. Quả nhiên là đáng ghét.

Nàng còn tưởng rằng lại là nàng kia. Ai biết trước mặt không người. Nàng ngơ ngẩn. Phía dưới đã có người lôi kéo quần áo của nàng.

"Tỷ tỷ. Ngươi ăn trái cây không." Tiểu nam hài chớp chớp nàng mắt to, rồi đưa lên một quả táo.

Nhạc Thiên Tuyết có chút nhú mày: "Chỗ nào chạy đến một hài tử."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 211: Bị người đuổi giết

Tiểu nam hài mở to hai mắt, bộ dáng kia đáng yêu cực kỳ.

Hắn đã nói nói: "Tỷ tỷ. Ta là Tiểu Bao, ta không phải là tiểu hài tử nữa." (này là sự thật, Tiểu bao chỉ mang thân hình tiểu hài tử thôi ^_^)

Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy hắn lời này. Nhịn không được cười lên một tiếng. Hỏi: "Vậy ngươi đến gõ cửa là muốn làm gì."

Đối với hài tử nhỏ như vậy. Nhạc Thiên Tuyết cũng không có cái gì phòng bị.

Tiểu Bao lên đường: "Ta là muốn cùng tỷ tỷ trao đổi gian phòng."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Nhớ tới nữ tử vừa rồi kia.

Nàng hỏi: "Nguyên lai ngươi chính là cái kia công tử a. Vừa rồi nha hoàn của ngươi đến qua. Nhưng mà ta không muốn đổi."

Thế nhưng là Tiểu Bao liền dặt ống tay áo Nhạc Thiên Tuyết lắc lắc, bĩu môi nói: "Tỷ tỷ. Ngươi nhất định phải đổi với ta nha, Ta ở trong phòng bình thường thế nhưng là ngủ không được..."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là có chút điểm bất đắc dĩ. đành phải nói: "Thôi được rồi. Ta đổi cho ngươi a."

Đối mặt hài tử nhỏ như vậy. Nàng không có một chút lực kháng cự, thật là quá đáng yêu.

Tiểu Bao lúc này mới cao hứng cười cười. Liền tranh thủ đưa trong tay cái kia quả táo cho Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn nói ra: "Đa tạ tỷ tỷ."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không nhiều đồ vật gì, chỉ là thu thập một chút liền cũng trao đổi gian phòng. Mà cái kia Tiểu Bao cũng đem tiền đưa nàng. Bất quá Nhạc Thiên Tuyết cũng không muốn.

Nàng xem Tiểu Bao mang theo nhiều người hầu, hơn nữa còn có mấy cái hộ vệ. . Xem ra võ công cũng không thấp. Không biết Tiểu Bao là thân phận gì. Tuổi còn nhỏ liền đi ra ngoài. Còn dẫn theo nhiều người như vậy.

Bất quá điều này cũng không liên quan đến nàng. Ngủ thẳng tới nửa đêm. Bên ngoài bỗng nhiên trời mưa.

Nhạc Thiên Tuyết nghe tiếng sấm. Hơn nữa mưa rơi cũng rất lớn. Nàng đây cũng là ngủ không được.

Lúc này, nàng nghe thấy ngoài tiếng sấm còn có tiếng bước chân mất trật tự, cùng với âm vang đao kiếm.

Nàng lập tức liền mở to hai mắt, sao lại thế này.

Nhạc Thiên Tuyết liền đứng dậy. Cẩn thận lắng nghe, quả thật là nghe thấy được thanh âm đánh nhau.

Nàng cầm tay nải của mình, trong tay cũng rút ra một cây đoản kiếm. Cẩn thận phòng bị.

Khách sạn này là chỗ vắng vẻ, xảy ra loại chuyện này cũng không kỳ quái.

Nàng cau mày. Xuyên thấu qua khe cửa có thể trông thấy. Đen kịt bên trong hàn quang tối chột hiện. Rất là lợi hại.

"Bảo hộ Thiếu gia đi."

"Nhanh."

"Ô ô...hu hu..."

Nhạc Thiên Tuyết nghe được. Hẳn là có người đi tập kích đứa bé vừa rồi kia. Hiện tại Tiểu Bao đang khóc.

Đứa trẻ nhỏ như vậy. Tại sao có thể có người đi giết hắn đây.

Nhạc Thiên Tuyết vốn là không muốn quản. Dù sao việc này không liên quan đến mình. Hơn nữa nàng là muốn đi huyền tộc đấy. Cái này cũng không thể tại trên đường đi trì hoãn thời gian quá lâu. Lại càng thêm không thể gây chuyện, miễn cho không có biện pháp thoát thân.

Bất quá nàng vừa định như vậy, liền có hai người ở trước cửa phòng của nàng ngã sấp xuống.

Một người là hộ vệ, toàn thân là máu, đã là không hơi thở. Mà một người khác là Tiểu Bao. Hắn đẩy đẩy hộ vệ kia, có chút hoảng sợ."Người nhanh đứng dậy a. Xa ca ca... Nhanh đứng dậy..."

Nghe thấy cái thanh âm run rẩy này. Nhạc Thiên Tuyết lúc này liền cau mày.

Nhạc Thiên Tuyết trông thấy những cái thích khách kia cũng muốn xông đến. Tiểu Bao căn bản là sợ đến đi không được.

Nàng thờ dãi một tiếng. Cũng lập tức đem cửa mở ra, lập tức đem Tiểu Bao kéo vào, Nàng lại thấy đóng cửa lại.

Tiểu Bao trong đêm tối mở to mắt. Thở phì phò, nhìn Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết thờ dãi một tiếng. Chính là lập tức ôm Tiểu Bao. Đem cửa sổ mở ra. Thoáng cái liền nhảy xuống.

Bây giờ trời còn đang mưa, tầm nhìn cực kỳ mờ hồ. Nhạc Thiên Tuyết cũng không kịp đi dẫn ngựa, ôm Tiểu Bao lập tức đi ngay.

Tiểu Bao sợ đến nói không ra lời. Ôm thật chặt Nhạc Thiên Tuyết. Không có tái cử động. Chỉ có thật nhỏ âm thanh nức nở nghẹn ngào. Xem ra trận này chém giết đã đem đứa nhỏ này làm cho sợ hãi.

Phía sau vốn cũng có người đuổi theo, nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết rất nhanh đem người đó bỏ rơi.

Mưa sau đó liền ngừng. Không khí cũng đặc biệt tươi mát. Chẳng qua là hiện tại cũng là cuối mùa thu rồi. Hai người thân thể bị ướt cũng là đặc biệt lạnh.

Nhạc Thiên Tuyết còn có nội lực hộ thể. Nhưng mà Tiểu Bao chỉ là một cái hài tử, bờ môi đều đông lạnh thành màu tím đấy.

Tiểu Bao run rẩy. Nói: "Tỷ tỷ. Ta lạnh quá a..."

Nhạc Thiên Tuyết sờ lên trán của hắn. Có chút nóng lên.

Nàng cuối cùng cũng tìm được một cái son động.

Nàng ôm Tiểu Bao đi vào. Đem quần áo của hắn đều cởi ra hết.

Hiện ở bên ngoài trời mới mưa xong, cũi cũng còn ẩm ướt, hiện tại không có khả năng có cũi đốt đến sưởi ấm.

Chỉ khổ cho Tiểu Bao một mực run rẩy run rẩy, sau đó liền sốt cao.

Nhạc Thiên Tuyết lập tức liền cho hắn uống thuốc. Đợi sắc trời sáng lên, nàngra ngoài nhìn nhìn hoàn cảnh. Phát hiện xa xa có khói bếp, vậy chứng minh chung quanh đây có nhà dân.

Nhạc Thiên Tuyết liền quay trở lại, đã thấy Tiểu Bao cũng vào lúc này chạy đến.

Tiểu Bao kinh hoàng biến sắc, trông thấy Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới an định xuống."Tỷ tỷ."

Nhạc Thiên Tuyết nhủ mày."Người làm sao lại chạy ra đây, thân thể tốt lên chưa."

Tiểu Bao vẫn có chút nóng, nhưng mà hắn tỉnh lại liền phát hiện Nhạc Thiên Tuyết không thấy. Hắn như thế nào còn ngẩn ở đấy.

Tùy tùng của hắn đều chết sạch. Hiện tại cũng chỉ có Nhạc Thiên Tuyết có thể cho mình một điểm dựa vào.

Tiểu Bao liền thấp giọng nói: "Ta sợ người rồi đi."

Nhạc Thiên Tuyết trở về son động cầm hành lý, lại cho Tiểu Bao mặc xong xiêm y. Sau đó liền lôi kéo hắn hướng khói bếp chỗ kia đi đến.

Lúc này đây nàng xen vào việc của người khác. Cũng không biết sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian.

Nàng hỏi: "Tiểu Bao, nhà ngươi ở nơi nào, ta đưa ngươi trở về."

"Ta..." Tiểu Bao lắc đầu. "Ta nghe nói là tại Nước Mực."

"Nơi này chính là Nước Mực." Nhạc Thiên Tuyết có chút buồn bực rồi. Hải tử nhỏ như vậy, khả năng ngay cả mình ở nơi nào cũng không biết nói như thế nào.

"A." Tiểu Bao sờ lên đầu. Tựa hồ đang suy tư. Hắn sau đó còn nói: "Tỷ tỷ. Ta đây cũng không biết. Ta cũng muốn về nhà đây, bắt quá người đều chết hết. Ta cũng không biết như thế nào trở về."

Nhạc Thiên Tuyết lần này thật buồn bực rồi. Nói như vậy, mình chẳng phải là một mực bị tiểu hải tử này quán quít lấy.

Nàng nói: "Vậy làm sao bây giờ. Tối hôm qua tùy tùng của ngươi đều đã chết sạch à."

Tiểu Bao đây cũng thương tâm. Nói: "Đúng vậy a. Đều chết sạch. Tỷ tỷ. Ngươi có phải hay không ghét bỏ ta. Không muốn làm cho ta đi theo ngươi rồi."

"Ta..." Nhạc Thiên Tuyết trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời thế nào. Dù sao mang theo một đứa bé mà nói, có nhiều việc bất tiện a.

Nàng nói tiếp: "Ta cũng không phải thân nhân ngươi. Ngươi nhất định là phải về nhà nha."

Tiểu Bao ngược mắt nhìn nàng, nước mắt lưng tròng nói "Ta không có thân nhân a. Ta cũng chỉ có chính mình một người."

Nhạc Thiên Tuyết không tin. Nếu là hắn không có thân nhân. Vậy hắn làm sao có nhiều như vậy tùy tùng bảo hộ hắn.

Tiểu Bao mím môi, thương cảm nói: "Tỷ tỷ. Vậy hãy để cho ta đi một mình a. Dù sao vô luận ta đi đến chỗ nào. Đều sẽ có người tìm được ta."

"Người." Nhạc Thiên Tuyết cảm giác được Tiểu Bao có chút khẩn trương. Tựa hồ là e ngại cái gì. "Ngươi nói cái gì. Ai sẽ tìm được ngươi."

Tiểu Bao dừng một chút. Lại lắc đầu. Không muốn nói chuyện.

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ thầm. Đứa nhỏ này thật đúng là miễn cảm. Bất quá nhìn bộ dạng hắn cũng không quá năm sáu tuổi. Nhưng nhìn thật giống như là đặc biệt hiểu chuyện. Mà ánh mắt dường như chứa đựng rất nhiều chuyện.

Sau đó. Hai người đi một đoạn đường nữa, nhìn thấy phía trước có một cái nhỏ nhỏ thôn trang.

Nhạc Thiên Tuyết kéo lấy hải tử qua, hơn nữa vừa nhìn đã biết Tiểu Bao hắn là ngã bệnh. Thôn dân cũng là thiện lương, lập tức liền giúp hai người bọn họ.

Tiểu Bao đổi lại một thân sạch sẽ quần áo. Bất quá hắn cảm thấy y phục này quá mức thô ráp. Hắn mặc vào đã cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Nhạc Thiên Tuyết thì là không sao cả, đã ra bên ngoài rồi. Nàng nào có nhiều như vậy so đo.

Nàng xem Tiểu Bao liếc. "Không nên ghét bỏ. Nơi đây không giống nhà của ngươi."

Nhìn ra được, Tiểu Bao đứa nhỏ này nhất định là được sủng ái nuôi lớn. Hai má phúng ửng, ngón tay cũng đã làm sạch. Căn bản không như hải tử khác.

Tiểu Bao nghe thấy nàng lời này. Lúc này mới chậm vừa nói: "Ta cũng không thích chỗ đó."

Nhạc Thiên Tuyết cũng không để ý nữa, cho Tiểu Bao ăn đàn dược. Đã qua hơn nửa ngày, hắn cũng đã hạ sốt rồi. Lại khôi phục bộ dạng vui vẻ.

Mà Nhạc Thiên Tuyết nghĩ đến nơi này cũng là không thể ở lâu. Liền hỏi Tiểu Bao: "Ngươi muốn đi theo ta."

Tiểu Bao lập tức liền ôm lấy bắp đùi của nàng. Nói ra: "Ta muốn."

Tuy rằng Nhạc Thiên Tuyết mặt thoát nhìn kinh khủng một chút. Nhưng mà Tiểu Bao lại cảm thấy trở về chỗ kia lại càng kinh khủng hơn. Vẫn là theo chân Nhạc Thiên Tuyết tốt hơn.

Nhạc Thiên Tuyết thở dài một tiếng. Chính là nói: "Nhưng ta cũng không có khả năng một mực mang theo ngươi."

Tiểu Bao xoa xoa đôi bàn tay chi. Nói khẽ: "Cái kia... Tỷ tỷ. Ngươi đem ta tùy tiện bán cho một gia đình, để cho ta có một chỗ an thân a."

Nàng hơi sững sờ, bảo nàng bán hắn đi, nàng làm sao làm được ra loại chuyện này.

Nàng mím môi. Nghĩ đến mình cũng muốn đi huyền tộc, chẳng bằng để cho hắn ở đằng kia thôi.

Nghĩ như vậy. Nàng lại hỏi: "Người không có thân nhân, lúc trước người là ở nơi đó mà."

"Ta..." Tiểu Bao lại vừa vắn thoáng nhìn ra ngoài cửa. Hần kinh hãi, vội vàng dắt Nhạc Thiên Tuyết né tránh.

Nhạc Thiên Tuyết khó hiểu, bất quá nàng nhìn qua, cũng là sững sờ. Quay đầu lại nhìn nhìn Tiểu Bao, Tiểu Bao ngừng thở, bộ dáng tự hồ rất sợ hãi.

Bên ngoài. Vừa vặn chính là một nữ tử mặc áo màu tím đi tới. Sắc mặt có hình xăm hoa. Nàng cầm trong tay một cây roi dài, sắc mặt lạnh như băng. Đã nói: "Có trông thấy một đứa bé không, đại khái là bộ dạng năm sáu tuổi."

Đó chính là Vũ Mị. Lúc trước Nhạc Thiên Tuyết lừa được nàng một hồi. Không nghĩ đến lúc ấy không giết nàng, bây giờ ở đây lại gặp nàng.

Nhạc Thiên Tuyết cúi đầu nhìn Tiểu Bao, có chút thất thần. Vũ Mị là muốn tìm Tiểu Bao, cái kia Tiểu Bao cuối cùng là người nào. .

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết mặc dù là có chút nghi hoặc. Nhưng biết mình nếu ở đây đụng phải Vũ Mị, quả nhiên là không cần sống a.

Nàng cẩn thận từng li từng tí kéo tay nải của mình, rồi lôi kéo Tiểu Bao, trốn ra phía sau một khoảng.

Tiểu Bao bị Nhạc Thiên Tuyết bịt miệng lại, Nhạc Thiên Tuyết sau đó còn cầm một mũi ám khí đi, hướng cửa gỗ chỗ ấy đánh tới.

Cửa gỗ phát ra cọt kẹt...tttt... thanh âm vang lên. Vũ Mị liền lập tức chạy đến. Trông thấy cửa gỗ vẫn còn loạng choạng, cũng bất chấp nhìn trong phòng tình huống, lập tức chạy tới từ cửa gỗ chỗ ấy đuổi theo.

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới buông tay ra. Lập tức liền ôm Tiểu Bao hướng cửa ra vào ly khai.

Tiểu Bao thở phì phò. Nói ra: "Tỷ tỷ. Người quá giỏi hoạt."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Sát khí kéo tới

Nhạc Thiên Tuyết lại không cho là như vậy rồi. Vũ Mị võ công cao hơn nàng, nếu nàng không phải dùng một chiêu này. Căn bản không biện pháp đào tẩu.

Nàng cũng bất chấp vấn đề này, liền ôm Tiểu Bao xông về phía trước. May mắn đằng trước là một rừng cây nhỏ. Có thể dùng để ẩn nấp đào tẩu.

Nàng cũng không biết Vũ Mị có phát hiện không, chẳng qua là nàng đã chạy xa. Cái này bốn phía đều là cây cối, có thể che lấp. Tạm thời có lẽ tìm không thấy bọn hắn.

"Người nhận thức người vừa rồi." Nhạc Thiên Tuyết hỏi. Đồng thời cũng đem Tiểu Bao buông.

Tiểu Bao lên đường: "Đúng vậy a. Nàng rất là dữ tợn."

Hần thế nhớ rõ bộ dáng Vũ Mị hung ác giết người. Tiểu Bao biết rõ ở trong lòng nếu mà để Vũ Mị nếu bắt được mình, khẳng định sẽ mang mình trở về chỗ kia lại.

Nhạc Thiên Tuyết lưu lại tâm nhãn. Nhìn xem Tiểu Bao. "Vậy người cùng nàng là quan hệ như thế nào."

Tiểu Bao nói: "Ta cùng nàng, không có quan hệ gì, bất quá ta có đôi khi chạy trốn, Nàng sẽ đến bắt ta, dẫn ta trở về."

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong. Càng thêm hoài nghi Tiểu Bao thân phận.

Nàng ngồi xổm xuống. Nhìn nhìn Tiểu Bao. Hỏi: "Vậy người đến tốt cùng là ai. Như thế nào nàng liền muốn bắt người."

Tiểu Bao suy nghĩ một chút. Nói ra: "Ta cũng không biết. Ta vừa ra đời đã bị bọn hắn giam giữ lấy. Thật lâu mới có thể ra ngoài một lần. Ta ngay cả chỗ kia tại nơi nào cũng không biết. Liền danh tự Tiểu Bao, cũng là tôn chủ cho ta lấy."

"Tôn chủ." Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày. "Chính là Vũ Mị chủ tử à."

Tiểu Bao gật gật đầu. Đặc biệt rất nghiêm túc nói ra: "Đúng vậy a. Tôn chủ cũng rất hung đấy. Bất quá hắn ngược lại là đối với ta rất tốt, cái gì đều cho ta. Nhưng lại thường xuyên đem ta nhốt lại."

Nhạc Thiên Tuyết nghĩ thâm hải tử nhỏ như vậy nhất định là sẽ không biết nhiều, cái này thật đúng là ẩn như ý nghĩ của nàng, Tiểu Bao biết không nhiều

lắm. Nhưng mà ít nhất Nhạc Thiên Tuyết hiện tại đã biết chủ tử của bọn hần chính là tôn chủ này.

Hơn nữa bọn hần giam giữ cùng đuổi bắt Tiểu Bao, tất nhiên là có nguyên nhân gì đó.

Nàng chính là Linh quang kén lên. Nếu như nàng không biết Tiểu Bao đối với bọn họ tác dụng là cái gì, vậy không thể để cho bọn họ bắt được Tiểu Bao.

Như vậy quyết định xuống. Nàng liền đối với Tiểu Bao nói: "Vậy ngươi bây giờ có bằng lòng hay không đi theo ta."

Tiểu Bao có chút kinh hãi. Lập tức gật gật đầu. "Ta hận không thể được đây. Tỷ tỷ tuy rằng xấu xí một chút, nhưng mà theo chân tỷ tỷ lại được tự do."

Nhạc Thiên Tuyết khỏe miệng co quắp rồi rút. Nàng bắt quả dịch dung thôi. Miễn cho người khác nhận ra, đứa nhỏ này cũng là đồng ngôn vô ký, trực tiếp đã nói nàng xấu rồi.

Nàng sờ lên mặt của mình. Liền chính nàng đều chịu không được. Nàng cũng biết rõ, được rồi, cái kia đích thật là rất xấu đấy.

Hai người bị Vũ Mị đuổi theo. Cũng không dám lưu lại lâu hơn. Cả hai vòng quanh đường nhỏ đi. Hơn nữa nàng còn đem Tiểu Bao biến thành bộ dạng nữ hài tử che dấu tai mắt người. Cái này làm hại Tiểu Bao cả ngày đều đen mặt không vui.

Dọc theo con đường này cẩn thận từng li từng tí. Khoảng cách đến huyền tộc càng lúc càng tới gần. Nhạc Thiên Tuyết cũng dần dần thả lỏng trong lòng đến.

Huyền tộc tại nước Mộc cũng được cho một tộc đặc biệt, bởi vì huyền tộc căn bản cũng không để cho ngoại nhân ra vào. Nếu như là tộc nhân ra vào cũng phải trải qua kiểm nghiệm đấy. Nàng trước khi đi Chiến Liên Thành đã cho nàng tín vật, đến lúc đó tự nhiên sẽ thông qua được.

Phụ cận Huyền tộc cũng có một trấn nhỏ, hai người ở chỗ này đặt chân.

Nhạc Thiên Tuyết tự nhiên sẽ không tùy tiện đem Tiểu Bao mang vào huyền tộc. Tuy rằng hần chẳng qua là tiểu hài tử, nhưng Nhạc Thiên Tuyết lúc trước ăn mấy lần thiệt thòi, hiện tại thể nhưng là rất cảnh giác.

Tiểu Bao biết rõ hần phải ở lại chỗ này tốt một hồi. Cũng là mất hứng. Miệng hần vẫn luôn đẹp lấy đấy. Nói ra: "Tỷ tỷ. Ngươi là không muốn quan tâm ta nữa phải không."

Nhạc Thiên Tuyết thấy bộ dạng đáng thương của hần. Hít một tiếng. "Ta muốn đi một chuyến đến địa phương khác, qua mấy ngày sẽ trở về thôi, liền đến đón ngươi rồi."

Tiểu Bao vẫn không nỡ bỏ. Nói ra: "Tỷ tỷ. Không thể dẫn ta cùng đi à."

"Đương nhiên không thể, rất có thể gặp nguy hiểm đấy." Nhạc Thiên Tuyết nói ra. Liền sắp xếp xong xuôi sự tình còn lại, để cho Tiểu Bao đứng ở bên ngoài mặt mày rạng rỡ.

Đương nhiên. Nhạc Thiên Tuyết cho bạc, để cho một đôi vợ chồng chiều cổ hần.

Sau đó. Nàng liền tiến đến huyền tộc rồi. Có thể là Chiến Liên Thành thời gian trước đã có thông tri, nên ở cửa vào Huyền tộc sớm đã có người đợi ở đằng kia.

Hơn nữa người nọ vừa thấy được Nhạc Thiên Tuyết, vẫn là sững sờ. Nhưng sau đó liền giương lên tay. "Thiên Tuyết tỷ tỷ."

Nàng nhìn kỹ, lúc này mới nhận ra là Chiến Vân Ca.

Chiến Vân Ca chạy đến, cũng là bộ dạng cao hứng bừng bừng. Nàng nhếch miệng cười cười. "Ca ca nói ngươi sẽ đến. Ta mấy ngày nay đều đến ở đây chờ."

Nhạc Thiên Tuyết không nghĩ đến. Đã nói: "Thực đợi. Ta giống như làm trễ nải hai ngày thời gian. Vậy ngươi chẳng phải là đợi uống công rồi."

Chiến Vân Ca sắc mặt không sai. Còn lôi kéo Nhạc Thiên Tuyết đi vào huyền tộc. Sau lưng cũng có hai người đi theo.

Nàng cười hắc hắc. Chính là nói: "Nhưng bây giờ không phải đã đợi được Thiên Tuyết tỷ tỷ đến rồi à."

Huyền tộc cửa vào không phải bình thường. Xuyên qua một cái đường nhỏ về sau. Còn muốn vượt sông.

Nàng từ xa nhìn lại, thấy xung quanh tràn đầy phòng ốc, cái này chính là huyền tộc dân chúng chỗ ở.

Nhạc Thiên Tuyết đi theo Chiến Vân Ca đã đến nơi, Chiến Vân Ca nói ra: "Thiên Tuyết tỷ tỷ, lần này đây ngươi đến huyền tộc làm cái gì. Ca ca trong thư cũng không nói rõ đấy."

"Chẳng qua là đến bái phỏng sư phụ hần." Nhạc Thiên Tuyết thuận miệng vừa nói.

Chiến Vân Ca bĩu môi. "Nào có đơn giản như vậy."

Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết không chịu nói. Nàng kia cũng không vị bức bách. Nàng nói tiếp: "Đạo trưởng tại đạo đường chờ đây. Người muốn đi trước đạo đường không."

Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút. Cái kia cây quạt tự nhiên là nên nhanh chóng giao vào trong tay Tại Thịnh. Nàng liền gật gật đầu.

Chiến Vân Ca liền mang nàng đi. Đạo đường kia cũng là cực kỳ đơn giản. Có đạo trưởng mặc áo choàng xám đang tĩnh tọa.

Mà Chiến Vân Ca tựa hồ là không có cái gì kiêng kỵ đấy. Chính là thoáng cái liền vọt vào. Hô một tiếng "Đạo trưởng."

Tại Thịnh liền có chút nhú mày. Đã bao nhiêu lần nói Chiến Vân Ca không nên như vậy nhốn nháo đấy, nhưng nàng chẳng bao giờ nghe.

Hắn mở to mắt. Đã nhìn thấy Chiến Vân Ca kéo lấy Nhạc Thiên Tuyết tiến đến. Lúc này Nhạc Thiên Tuyết đã đem mặt nạ da người tháo xuống. Nàng liền khôi phục nguyên dạng khuôn mặt.

Nhưng Tại Thịnh nhìn chằm chằm vào mặt của nàng, lại biến sắc.

Lập tức. Nhạc Thiên Tuyết là cảm nhận được sát khí.

Bất quá sau đó liền không cảm thấy được cái gì nữa rồi, Tại Thịnh cái kia đôi mắt cũng là bình bình đạm đạm đấy. Nửa phần tình cảm đều không có.

Quá kì quái. Nhạc Thiên Tuyết có chút nhú mày. Chờ đợi lo lắng.

"Người này là." Tại Thịnh hỏi.

Chiến Vân Ca cười nói: "Là người ta đã nói với người Thiên Tuyết tỷ tỷ a."

Nàng đem Nhạc Thiên Tuyết kéo đến, Nhạc Thiên Tuyết cũng thi lễ một cái với Tại Thịnh, bày ra tôn kính.

Tại Thịnh sắc mặt không mặn không nhạt. Liền quơ quơ tay áo. Nói: "A Cảnh cho người đến huyền tộc làm cái gì."

Hắn cũng biết rõ. Chiến Liên Thành cùng Nhạc Thiên Tuyết dĩ nhiên là báỉ đường thành thân rồi. Đợi việc này qua đi, về sau Chiến Liên Thành sẽ mang theo nàng trở về huyền tộc lại cử hành đại hôn một lần nữa.

Hắn sờ lên chòm râu của mình. Hé mắt. Tựa hồ tại xem kỹ Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết vốn là muốn đem cây quạt xuất ra. Nhưng mà nàng suy nghĩ một chút cũng không có xuất ra đến. Ngược lại là nói: "Chẳng qua là để cho ta đến xem bệnh của Vân Ca như thế nào thôi."

Tại Thịnh nhìn nhìn Chiến Vân Ca. Hắn biết rõ Chiến Vân Ca cũng là Nhạc Thiên Tuyết ra tay trị tốt. Đối với Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt cũng hơi chút có thiện cảm.

Hắn ừ một tiếng "Tốt lắm. Người đi đi."

Tại Thịnh cũng là chẳng muốn quản hai người nữa, Chiến Vân Ca liền lôi kéo Nhạc Thiên Tuyết đi ra ngoài. Nói ra: "Đạo trưởng luôn luôn là loại tính tình này. Thiên Tuyết tỷ tỷ người không cần chú ý. Coi như là đối với ta, hắn quanh năm cũng không cười một lần đấy."

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Người vừa rồi có cảm nhận được sát ý không?"

Chiến Vân Ca cũng không biết võ công, thể lực cũng là yếu ớt làm sao sẽ cảm thấy được đây.

Nàng lắc đầu. Nói: "Thiên Tuyết tỷ tỷ. Ta không có cảm nhận được a. Không phải là đạo trưởng đối với người có cái gì bất mãn a."

Dù sao Tại Thịnh cũng chiều cố Chiến Liên Thành lớn lên đấy. Nhạc Thiên Tuyết lúc này đây giống như là xấu phụ gặp cha chồng vậy, thật đúng là có điểm không được tự nhiên.

"Không có. Có thể là ta trên đường đi quá khẩn trương." Nhạc Thiên Tuyết rũ xuống đôi mắt. Nàng vừa rồi cảm giác cũng không sai, Tại Thịnh một khắc kia đối với nàng thật là nổi lên sát tâm.

Chiến Vân Ca cũng liền hắc hắc một tiếng nở nụ cười. Nàng nói ra: "Thiên Tuyết tỷ tỷ. Ta đây mang người vui đùa thư giãn một tí. Huyền tộc có thật nhiều địa phương thú vị đấy."

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu. Nói: "Không cần. Ta còn có việc khác cần hoàn thành. Hôm nay trước cho người khám và chữa bệnh. Ngày mai ta sẽ đi."

"Cái gì." Chiến Vân Ca a một tiếng. Cau mày. "Thiên Tuyết tỷ tỷ. Có thể hay không ở lâu vài ngày. Ta ở chỗ này cũng là rất buồn bức đấy."

Thật vất vả mới đến một người bồi mình chơi, Chiến Vân Ca thế như thế nào thả người đi được.

Trông thấy Chiến Vân Ca cái này thần sắc. Nhạc Thiên Tuyết cũng là bất đắc dĩ. Nói: "Ta đích thật là có việc khác cần hoàn thành, lần sau đến ta nhất định sẽ ở lâu mấy ngày. Được không?"

Chiến Vân Ca cũng không phải không nói đạo lý đấy. Nàng gật gật đầu. Đành phải đáp ứng.

Nhạc Thiên Tuyết cho Chiến Vân Ca bắt mạch. Chiến Vân Ca thân thể tốt hơn nhiều. Chẳng qua là còn cần điều trị thêm một đoạn thời gian, cũng là không có cái đại sự gì.

Nàng viết đơn thuốc giao cho Chiến Vân Ca. Lại đề cho Chiến Vân Ca mỗi ngày đều uống là được.

Chiến Vân Ca từ nhỏ uống thuốc cũng đã thành thói quen. Nàng đem đơn thuốc thu lại. Nhưng cũng là cảm thấy không cái gì.

Nàng bỗng nhiên liền hỏi câu: "Thiên Tuyết tỷ tỷ. Hiện ở kinh thành tình huống như thế nào a."

"Có hai cái hoàng tử chết rồi. Tình huống không được tốt." Nhạc Thiên Tuyết thuận miệng vừa nói vừa thu thu thập hành lý, Nàng ở chỗ này thủy chung là cảm giác là lạ đấy, không muốn ở lâu nữa.

Ai biết Chiến Vân Ca liền có chút khẩn trương. Trùng to mắt. Nói ra: "Cái gì. . Ai chết rồi. ."

"Liên Ngọc Cô Hân cùng Ngọc Hàn Diệp, Người khẩn trương cái gì." Nhạc Thiên Tuyết có chút khó hiểu. Chiến Vân Ca phản ứng này không khỏi là quá mức mãnh liệt.

Chiến Vân Ca nghe thấy tên hai người kia, sắc mặt mới hòa hoãn xuống. Nàng ừ một tiếng. Nhẹ nhàng thở ra. "Ta... Ta chỉ là kỳ quái. Như thế nào bỗng nhiên lại chết người."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không có nghĩ nhiều, lên tiếng: "Việc này người không cần phải xen vào a. Người liền an tâm ở lại huyên trong tộc. Ta chợt nhớ tới có một cái việc gấp. Ta không thể ở lâu được, hiện tại liền phải đi."

Chiến Vân Ca vội vàng ngăn lại Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "Thiên Tuyết tỷ tỷ. Người bây giờ liền đi. Như vậy quá mau rồi. Ta còn muốn cùng ăn một bữa cơm với người đây. ."

Thế nhưng là Nhạc Thiên Tuyết tâm ý đã quyết. Nàng đã nói: "Về sau sẽ có cơ hội đấy. Ta thật là có công việc muốn làm. Vân ca..."

Chiến Vân Ca hít một tiếng. Đành phải nói: "Đến mới trong chốc lát đã muốn đi. Ta tiễn đưa người đi ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Tìm được đường sống trong chỗ chết

Chiến Vân Ca cũng là nghiêm túc. Đem Nhạc Thiên Tuyết mang ra ngoài.

Mà khoảng cách giữa Huyền tộc và trấn nhỏ này khoảng một canh giờ. Nhạc Thiên Tuyết bước chân cũng là cực nhanh. Nàng luôn cảm giác được không đúng.

Bất quá mới đi chỉ được một chốc. Đó chính là một hồi gió thổi cỏ lay rồi.

Nàng dừng lại. Rùng lại nghe lấy tiếng động bốn phía.

Cũng chính là vào lúc này. Một cơn gió lớn thổi qua. May mắn nàng là nhanh chóng chón một chút. Bằng không thật đúng là sẽ lập tức liền mất mạng rồi.

Nhạc Thiên Tuyết lui về phía sau nhìn xung quanh. Thời Thịnh đứng tựa vị trí chỗ con đường nhỏ bị che khuất.

Nàng ánh mắt ngưng tụ. Lúc này. Nàng nhưng lại là thật sự rõ ràng cảm nhận được sát ý đang tiến gần.

"Đi nhanh như vậy." Thời Thịnh đó thanh âm cũng là trầm ổn. Bất quá nhưng là không có một chút thiện ý nào.

Nhạc Thiên Tuyết có chút nhú mày. Nói: "Đạo trưởng là người xuất gia sao lại mang sát khí nặng như vậy. Ta không đi. Chẳng lẽ còn chờ đạo trưởng đến giết ta à."

Thời Thịnh ánh mắt quái dị nhìn nàng một cái. Quả nhiên. Cảm giác của nàng là dị thường nhạy cảm. Hẳn đã là cố ý cất giấu. Nhưng lại không nghĩ đến vẫn bị nhận ra.

Hắn tay áo vung lên. Liền cũng là nói: "Ngươi ngược lại là rất thông minh. Cái kia chẳng bằng ngươi tự sát thì tốt hơn. Vậy cũng không cần bản đạo xuất thủ,."

Nhạc Thiên Tuyết tâm chìm xuống. Luận công lực. Nàng thế nào có thể là đối thủ của Thời Thịnh. Thời Thịnh không phải là sư phụ của Chiến Liên Thành à. Như thế nào vào lúc này liền muốn giết nàng. . Tốt xấu gì nàng cũng như là fmoottj nửa ocn đầu câu người rồi.

Nàng cũng không muốn chính mình bị chết không minh bạch. Chính là hỏi: "Đạo trưởng vì cái gì liền muốn giết ta."

Cái này quá kì quái..

Thời Thịnh nhìn chằm chằm vào mặt của nàng nhìn trong chốc lát. Nhân nhật nói: "Rất đơn giản. Ngươi cùng A Thành hai người chỉ có thể sống một mà thôi. A Thành không thể chết được. Cái kia cũng chỉ phải là ngươi chết."

Nhạc Thiên Tuyết không rõ ý tứ này. Nàng tiến lên một bước. Nói ra: "Ta không rõ. Cái gì là hai người chỉ có thể sống một là sao."

"Ngươi không cần minh bạch. Ngươi muốn chết là được." Thời Thịnh nhân nhật nói xong. Đôi tay quét qua. Dĩ nhiên là hướng Nhạc Thiên Tuyết chỗ ấy đánh tới.

Nhạc Thiên Tuyết đương nhiên là sẽ không ngồi chờ chết. Trong tay nàng đoản kiếm co lại. Cùng cánh tay Thời Thịnh bắt đầu đấu.

Thế nhưng là Thời Thịnh nội công thâm hậu. Một chiêu xuống dưới. Đã là đem Nhạc Thiên Tuyết cho chấn khai.(hóa giải chiêu khí).

Đánh không lại vậy liền chạy thôi. Thế nhưng là Thời Thịnh hôm nay là nhất quyết muốn giết nàng. Cánh tay quét qua. Lượn quanh ở chân của nàng. Thoáng cái liền đem nàng giật trở về.

Nhạc Thiên Tuyết bị ngã trên mặt đất. Cơ hồ là cảm thấy toàn bộ người đều muốn rời ra từng mảnh.

Nàng ngực rầu rĩ. Lập tức liền nhỏ ra một búng máu.

Mà Thời Thịnh trên cao nhìn xuống nhìn xem nàng. Ánh mắt nhân nhật. Giơ tay lên. Chính là muốn muốn một chiêu đánh rớt xuống dưới.

Nhạc Thiên Tuyết trừng to mắt. Cũng là tại cuối cùng trong nháy mắt đó. Nàng ấn một huyệt đạo của chính mình. Sau khi một chiêu của Thời Thịnh đánh xuống. Nàng đã là giống như không có hơi thở.

Thời Thịnh nhìn xem nàng không có một chút hơi thở. Hừ lạnh một tiếng. Cũng mặc kệ Nhạc Thiên Tuyết như thế nào. Một cước đem nàng đá rơi vào trong bụi cỏ.

Sau đó. Thời Thịnh chính là không thấy bóng dáng.

Đám người đi rồi. Trong bụi cỏ kia mới có tiếng động. Tiểu Hình cẩn thận từng li từng tí chạy ra đến. Nhìn nhìn Thời Thịnh bóng dáng rồi đi. Cảm thấy cái kia là có chuyện rồi chạy ra nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn chính là không chịu nổi mới chịu đến tìm Nhạc Thiên Tuyết đấy. Nhưng mà không nghĩ đến chính mình trên nửa đường lại thấy cảnh tượng như vậy. Thiếu chút nữa đem hắn làm cho sợ hãi.

Tiểu Hình tranh thủ thời gian nhìn xuống dưới. Đó là một cái dốc đứng nhỏ. Tiểu Hình cẩn thận xuống dưới. Nhưng mà đoán chừng là Nhạc Thiên Tuyết đã là lăn từ trên xuống dưới..

Hắn một mực là đi đến tận xuống phía dưới. Mới nhìn rõ bóng dáng Nhạc Thiên Tuyết.

"Tỷ tỷ." Tiểu Hình lập tức chính là hô hào. Té một cái đã đến bên người Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết căn bản không có một chút động đậy. Tiểu Hình cũng là hiểu một chút đấy. Tay kia thăm dò hơi thở Nhạc Thiên Tuyết. Quả thật là một chút hơi thở cũng đều không có.

Hắn lập khóc thành tiếng gọi."Tỷ tỷ... Ngươi không được chết a. Ngươi chết liền không ai muốn ta rồi."

Tiểu Hình thật vất vả mới gặp được một người chịu thu lưu hắn. Đương nhiên là không muốn Nhạc Thiên Tuyết liền chết như vậy.

Hắn tiếng khóc rất lớn. Khóc bên thì thể Nhạc Thiên Tuyết nửa canh giờ.

thời điểm Lúc này. Lại truyền đến một tiếng người hơi thở yếu đuối.

"Ngươi thật ồn ào... Đều nhao nhao nửa canh giờ rồi..."

Tiểu Hình nghe thấy thanh âm. Lập tức liền quay đầu nhìn nhìn. Kỳ quái. Chỗ này bốn phía không có ai. Tại sao có thể có người nói chuyện.

"Người nhanh đứng dậy. Người dề nặng tay của ta rồi."

Tiểu Hinh lại nghe thấy được. Cúi đầu vừa nhìn. Mình là ngồi ở trên tay Nhạc Thiên Tuyết.

Hắn vội vàng thời điểm này liền có phản ứng lại. Nguyên lai đây là Nhạc Thiên Tuyết nói chuyện a. Nhạc Thiên Tuyết không có chết. .

Nhạc Thiên Tuyết hết lần này tới lần khác liền gơ tay lên. Ho khan vài tiếng. Thở gấp qua một hơi. Lúc này mới bò lên đứng dậy.

Tiểu Hinh thấy Nhạc Thiên Tuyết không có chuyện gì. Nào giống như bộ dạng người vừa chết lúc nãy. Hắn cái này thật hưng phấn hô to lấy: "Tỷ tỷ. Thật tốt quá. Người không chết. Người không có chết."

Nhạc Thiên Tuyết vẫn là chưa có khôi phục lại. Nghe thấy Tiểu Hinh bên cạnh thanh âm lúi rúi. Nàng cũng là cảm thấy đầu chóng váng khó chịu không suy nghĩ được gì.

Nàng thở một ngụm. Đã nói: "An tĩnh chút. Ta còn chưa có khôi phục lại."

Tiểu Hinh nghe thấy nàng nói lời này. Chính là không nói. Yên lặng ngồi ở bên người Nhạc Thiên Tuyết. Nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết. Hắn cũng rất hiếu kỳ. Nhạc Thiên Tuyết vừa rồi rõ ràng chết rồi. Hiện tại làm sao lại có thể sống lại. Quá kì quái.

Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn nhìn chăm chăm vào chính mình. Liền quay đầu nhìn hắn. "Người nhìn ta làm cái gì."

"Đệ chỉ rất là hiếu kỳ. Tỷ tỷ tại sao lại sống lại." Tiểu Hinh khoa tay múa chân lấy. "Thật kỳ quái a."

Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt như trước xanh trắng. Nếu không phải nàng vừa rồi cơ trí giả chết. Khả năng thật sự bị Thời Thịnh giết chết rồi.

Không nghĩ đến Sư phụ của Chiến Liên Thành lại có thể hung ác như vậy. Quả nhiên là muốn giết nàng.

Nàng chính là nói: "Ta chỉ là giả chết. Bất quá bây giờ ta bị nội thương. Đi không được rồi."

Thời Thịnh một chương đánh xuống. Cũng là dị thường lợi hại. Nàng gân mạch đều chịu nội thương. Nàng cũng không biết mình cần phải tĩnh dưỡng bao lâu. Khả năng còn có thể bị bệnh.

Bất quá Tiểu Hinh mở trừng hai mắt. Đã nói: "Ta đây ở nơi này sẽ chiếu cố tỷ tỷ. Tỷ tỷ đói bụng à. Ta đi hái trái cây."

Hiện tại đã là cuối mùa thu rồi. Nào có nhiều trái cây như vậy. Hơn nữa Tiểu Hinh người nhỏ như vậy. Sao có thể trèo cây nên hái trái cây.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu. "Ta không đói bụng. Người liền ở tại chỗ này. Không cần lên tiếng. Để tránh bị người phát hiện được."

Tiểu Hinh bĩu môi mông. Mặc dù là lo lắng cho Nhạc Thiên Tuyết. Bất quá cũng là gắt đầu. Đáp ứng lời của Nhạc Thiên Tuyết.

Nhạc Thiên Tuyết sau đó cũng là mang ra mấy viên đan dược. Liền tiếp ăn vài viên. Chính là ngồi xuống điều dưỡng.

Cái này ngồi xuống vận công cũng là mơ mơ màng màng đấy. Đợi Nhạc Thiên Tuyết lại mở to mắt. Chính là trông thấy Tiểu Hinh còn ở bên cạnh nhìn mình.

Đứa nhỏ này...

Nhạc Thiên Tuyết nhỏ giọng nói: "Tiểu Hinh. Người này làm sao cứ nhìn chăm chăm vào ta vậy"

Tiểu Hinh làm bầm một câu: "Ta mua cho tỷ bánh bao. Tỷ tỷ người có muốn ăn hay không."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Thấy Tiểu Hinh trong tay đích thật là cầm mấy cái bánh bao. Tiểu Hinh thấy nàng tựa hồ có chút ý tứ. Liền tranh thủ thời gian đưa qua. Nhạc Thiên Tuyết sờ đến Bánh bao đều cũng có điểm lạnh như băng. Cũng không biết Tiểu Hinh đi mua lúc nào.

Hơn nữa ở đây cách thành trấn cũng một khoảng. Tiểu Hinh là một mình chạy đi mua. Sau đó lại là đi một mình trở về.

Nàng có chút cảm động. Nói ra: "Tiểu Bao Tử. Vậy người ăn không."

Tiểu Hinh vội vàng gật đầu: "Ta ăn. Tỷ tỷ người chịu chút nha. Bằng không thì người không thể mạnh khỏe lại."

Nhạc Thiên Tuyết trong lòng cũng là thở dài. Đứa nhỏ này cũng là đơn thuần ngây thơ. Nàng chẳng qua là mới biết nó vài ngày. Hắn tại đây giống như chiếu cố chính mình rồi.

Hôm nay ở chỗ này Thời Thịnh hạ thủ thiếu chút nữa không còn mạng. Nhạc Thiên Tuyết đã là cảm thấy trái tim băng giá.

Cái này là sư phụ của Chiến Liên Thành. Vì cái gì nói nàng cùng Chiến Liên Thành chỉ có thể có một người sống.

Nhạc Thiên Tuyết lại là cảm thấy trong lòng buồn bực. Nội thương quá nặng. Nàng có thể nhặt về một cái mạng này đã là tốt lắm rồi.

Ăn chút gì. Lại nghỉ ngơi một đêm. Nhạc Thiên Tuyết ngày hôm sau liền cũng là có thể rời đi. Bất quá cũng là đi chậm rãi.

Nàng cũng không dám lại ở tại chỗ này. Dù sao nơi này cũng là gần huyền tộc. Nếu là Thời Thịnh phát hiện mình không chết. Vậy khẳng định sẽ giết mình thêm một lần nữa.

Tiểu Hình cũng là đặc biệt hiểu chuyện. Giúp đỡ Nhạc Thiên Tuyết cầm đồ vật. Ở phía trước dẫn đường cho Nhạc Thiên Tuyết.

Cuộc sống như vậy giằng co vài ngày. Nhạc Thiên Tuyết cuối cùng là dựa vào đan dược của chính mình điều dưỡng. Bất quá nội lực còn chưa có khôi phục lại. Chỉ có thể là cẩn thận từng li từng tí.

Như thế. Tiểu Hình cuối cùng cũng được ăn một bữa cơm no. Mừng rỡ hân hoan cười một canh giờ.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn thân hình của mình hồi phục. Ngoại trừ luyện dược đỉnh bên ngoài. Còn có một cây quạt. Vốn là muốn giao cho Thời Thịnh đây. Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết nhất định là sẽ không mang ra.

Nàng cũng không biết Chiến Liên Thành lúc này đây có phải hay không có tình hãm hại mình. Hắn cuối cùng có hay không biết được đức hạnh này của Sư phụ mình.

Nàng đang muốn mang thứ đó thu lại. Nhưng mà Tiểu Hình đối với luyện dược đỉnh rất là ngạc nhiên. Đã là cầm qua.

"Tỷ tỷ. Đây là cái gì." Tiểu Hình nói qua. "Cái này hình như là hun hương lô đỉnh."

Nhạc Thiên Tuyết có chút nhũn mày. Vốn là muốn để cho tiểu Hình cầm qua. Nhưng mà nàng đã thấy Tiểu Hình cầm dược đỉnh có phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Nàng sửng sốt. Liền để cho Tiểu Hình không cử động nữa.

Tiểu Hình ngơ ngác nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Hắn nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Hỏi: "Tỷ tỷ. Ngươi làm cái gì vậy."

Nhạc Thiên Tuyết thấy ánh sáng nhàn nhạt kia vẫn còn. Ánh mắt có chút tối trầm. Hỏi: "Tiểu Hình. Ngươi cuối cùng là người nào."

Tiểu Hình nghiêng đầu. Nói: "Ta là Tiểu Hình a. Ta... Là tiểu hài tử a."

Nói nhiều nữa. Hắn cũng là nói không nên lời rồi.

Nhạc Thiên Tuyết nhũn mày. Khó trách cái kia tôn chủ đem Tiểu Hình xem trọng nhanh như vậy. Nguyên lai Tiểu Hình cũng không phải là người bình thường. Tối thiểu hắn cũng giống như mình. Luyện dược đỉnh đều có phản ứng. Đây là trong vạn người mới có một người.

Nàng đem luyện dược đỉnh thu hồi lại. Tuy rằng hiện tại không biết Tiểu Bảo này là ai. Bất quá về sau nhất định sẽ biết rõ.

Tiểu Hình còn không biết là có chuyện gì xảy ra. Ngược lại là hỏi Nhạc Thiên Tuyết: "Tỷ tỷ. Ngươi có phải hay không không muốn ta đi theo người."

Nhạc Thiên Tuyết hít một tiếng. Hiện tại nàng cũng là không có chủ ý. Thời Thịnh muốn giết mình. Cái kia Chiến Liên Thành còn ở đó. Nếu như sư phụ hắn nhất định phải làm cho Chiến Liên Thành đến giết mình. Cái kia Chiến Liên Thành sẽ lựa chọn như thế nào.

Nàng cũng là muốn hiểu rõ là chuyện gì xảy ra. Bằng không quả nhiên là rất mơ hồ đấy.

Nàng suy nghĩ một chút. Đã nói: "Vậy ngươi đã nghĩ muốn một mực đi theo ta. Không muốn trở về bên người tôn chủ đó chưa."

Tiểu Hình lập tức chính là gật đầu. "Đúng vậy. Ta không muốn trở về."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Xuất hiện cứu tinh

Nhạc Thiên Tuyết cũng chỉ là gật đầu. Hiện tại nàng cũng sẽ không trở về Thiên Long quốc. nên bên mình mang theo tiểu hình cũng được.

Nàng suy nghĩ một chút. Nói ra: "Vậy ngươi sau này trước hết đi theo ta. Nếu một ngày nào đó mi không muốn đi theo ta nữa thì cứ rời đi."

Tiểu Hình nghe xong. Lập tức liền thật cao hứng gật đầu. "Tốt tốt. Tỷ tỷ. Ta khẳng định cả đời đi theo tỷ."

Hắn tuổi nhỏ như thế. Tại chỗ tôn chủ cảm giác dành cho hắn lạnh như băng (không dành tình cảm) (Miễn bắc lạnh nói thật là ta lười tay công nên các nàng thông cảm nha).

Hiện tại dựa vào Nhạc Thiên Tuyết. Đầu cảm thấy toàn bộ thế giới đều đã thấy được chút ánh sáng.

Nếu như Nhạc Thiên Tuyết quyết định mang theo hắn. Cũng là dành cho nó chút tình cảm.

Nhạc Thiên Tuyết cả ngày liền thuận miệng gọi hắn là Tiểu Bao Tử. Tiểu Hinh cũng là vui vẻ tiếp nhận. Càng là cảm thấy cái này có chút đáng yêu.

Bất quá Vũ Mị còn đang tìm Tiểu Hinh khắp nơi. Hai người bọn họ tự nhiên cũng là cẩn thận. Đã đi đến nước Mực. Nhạc Thiên Tuyết liền hướng đi đến Lương Tấn Quốc.

Tiểu Bao Tử lôi kéo tay Nhạc Thiên Tuyết. Hỏi: "Tỷ tỷ. Chúng ta đi lương Tấn quốc làm cái gì. Tỷ ở đằng kia có biết ai không."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Lập tức nghĩ tới Tử Dạ. Tuy rằng không phải là vì đi tìm Tử Dạ. Nhưng ít nhất cũng như là đi nhìn xem Trí đại sư như thế nào.

Kỳ thật nàng cũng là tạm thời không có địa phương có thể đi. Lúc này mới muốn đi đến Lương Tấn Quốc. Dù sao Tử Dạ đã từng nói. Nếu nàng có bị ỷ khuất gì. Đầu có thể đi tìm hắn.

"Đúng vậy a." Nhạc Thiên Tuyết nói. "Hào hảo đi theo là được. Bất quá nhìn thấy hắn thời điểm không nên quá kinh ngạc."

Tiểu Bao Tử nghiêng đầu. Không biết Nhạc Thiên Tuyết là đang nói có ý gì.

Lúc này lương Tấn quốc cùng Thiên Long quốc vẫn còn chiến tranh. Thủ vệ rất là nghiêm ngặt.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là từ Mực Quốc đi vòng qua. Cái này mới đi tới được lãnh thổ lương Tấn quốc.

Tiểu Bao Tử đi theo nàng lặn lội đường xa. Khuôn mặt nhỏ nhắn trước kia phần ục ục đều biến thành đen không ít. Hơn nữa Nhạc Thiên Tuyết còn có thể thỉnh thoảng dạy hắn một chút y lý, lý thuyết y học. Không nghĩ đến Tiểu Bao Tử cũng là vô cùng có thiên phú. Rất dễ dàng liền nhớ kỹ những lời nàng nói.

Cái này lại để cho Nhạc Thiên Tuyết nhớ tới. Lúc trước nàng thời điểm nàng đi theo sư phụ học tập. Cũng là như thế. Khi đó đã được tán thưởng rất nhiều.

Chỉ là bọn hắn một đường đi tới. Cũng là để lại dấu vết. Nhạc Thiên Tuyết cũng rất cẩn thận. Tại khách sạn không có ngủ phòng trọ. Thay vào đó là ngủ ở kho củi.

nửa đêm thì có thanh âm vang lên. Nàng nghe thấy có nhiều tiếng bước chân.

Tiểu Bao Tử vẫn còn ngủ đang ngủ yên lành. Nhạc Thiên Tuyết liền đi tới chỗ cửa ậy vừa nhìn. Nhìn thấy mấy người. Đang lén lút lút lút.

"Ân cô nương xem bói biết. Bọn hắn đây là đã đến lương Tấn quốc. Nơi này là đi Kim Lăng Thành phải đi qua. Nhưng lại dọc theo con đường này đều không nhìn thấy bọn hắn."

"Tiểu thiếu gia bị người mang theo. Cũng không nhất định đi kim lăng thành."

"Cái đó là. Đáng tiếc Ân cô nương xem bói cũng không có tác dụng quá lớn. Toàn bộ lương Tấn quốc lớn như vậy. Cũng không biết hướng chỗ nào đi tìm."

"Đừng nhiều lời. Tiếp tục tìm đi."

Mấy người thấp giọng nói chuyện với nhau một đoạn. Sau đó liền cũng là tản ra.

Nhạc Thiên Tuyết có chút nhú mày. Không nghĩ đến ân Tô Tô còn có bốn sự này. Không biết bọn hắn có biết hay không là nàng đem Tiểu Bao Tử mang đi.

Bất quá nhìn bọn họ khẩn trương tìm người như thế. Nhạc Thiên Tuyết liền cũng là có lòng kiên định hơn. Tuyệt đối không thể để cho bọn hắn tìm được Tiểu Bao Tử. Ân Tô Tô ba lần bốn lượt tính toán nàng cái món nợ đó còn chưa có tính.

Nếu như biết rõ người đã đuổi tới lương Tấn quốc rồi. Nhạc Thiên Tuyết tại ngày hôm sau cũng chính là dịch dung thành một người vợ. Mà Tiểu Bao Tử để tránh không bị phát hiện cũng được Nhạc Thiên Tuyết dịch dung thành một nữ hài tử.

Như vậy một lão cùng một nữ hài tử. Cũng là giám sát rất nhiều phiền toái.

kinh đô của Lương Tấn quốc là kim lăng thành. Tử Dạ cũng ở tại đó.

Nàng đang nghĩ ngơi như thế nào đi tìm Tử Dạ. Lúc này đã đến một lều nhỏ ngoài Kim Lăng Thành. Bọn hắn một lớn một nhỏ vừa mới ngồi xuống.

Nhưng lại ngay sau đó chính là trông thấy một một bóng người mặc áo màu tím.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn. Đó cũng là chấn động. Rõ ràng lại là Vũ Mị đã đuổi đến đây.

Tuy rằng thương thế của nàng không sai biệt lắm đã được phục hồi. Nhưng mà lúc này cùng Vũ Mị giao thủ. Nàng khẳng định liền không có phần thắng.

Tiểu Bao Tử mặt cũng là trợn nhìn. Tay của hắn vẫn còn run rẩy.

Hắn nhìn nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Tựa hồ là cũng muốn hỏi lúc này nên làm cái gì bây giờ.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nói: "Không được lên tiếng. Hào hảo ngồi xuống."

Tiểu Bao Tử giả dạng làm bộ dạng của một nữ hài tử. Căn bản cũng không dễ dàng có thể nhận ra.

Chẳng qua là Vũ Mị vừa ngồi xuống. Trong ngực còn ôm một con mèo. Mà tư thế của con mèo kia.

Nhạc Thiên Tuyết có chút nhú mày. Lập tức chính là thầm kêu một tiếng không tốt. Cái con mèo kia nhận thức mùi nhưng lại rất bén nhạy. Chẳng lẽ Vũ Mị là cố ý mang theo đến tìm Tiểu Bao Tử đây sao. .

Nàng lôi kéo Tiểu Bao Tử. Rồi hãy nói: "Ngươi đi trước."

Tiểu Bao Tử liền chăm chú cầm lấy tay Nhạc Thiên Tuyết. Không buông ra. "Mèo kia nhất định là sẽ đuổi theo đến đây. Nó nhưng lại là rất lợi hại."

Quả nhiên. Mèo kia mà lúc này đã là hướng chỗ Tiểu Bao Tử nhảy xuống.

Vũ Mị quay đầu. Ánh mắt lạnh lẽo. Nhìn xem cái này một bà lão. Mặc dù bánh bao nhỏ giả dạng làm bộ dạng của nữ hài tử. Nếu không nhìn kỹ căn bản cũng không phát hiện có cái gì không ổn. Nhưng mà mèo con đã bỏ nhào vào chỗ Tiểu Bao Tử. Hơn nữa Tiểu Bao Tử thân hình kia cũng là giống nhau. Thân hình đúng là không thể cải biến được

"Tiểu thiếu gia." Vũ Mị cái này vừa dứt lời. Trong tay cái kia cây roi đã rơi ra. Đều muốn đem Tiểu Bao Tử lôi kéo qua.

Bọn hắn tìm thời gian lâu như vậy. Đã là vô cùng sốt ruột rồi. Hiện tại gặp được người. Dĩ nhiên là hận không thể lập tức đem người đoạt lại.

Nhạc Thiên Tuyết dắt theo Tiểu Bao Tử trốn. Lại đem bàn gỗ một đá ngăn trở cái cây roi kia

Vũ Mị tay khẽ động. Sau đó liền đem bàn con kia cho bỏ ra làm hai nửa.

Nhạc Thiên Tuyết dĩ nhiên là lôi kéo Tiểu Bao Tử rời đi. Vũ Mị không biết là ai lại cả gan như vậy. Bất quá nàng cũng sẽ không lưu tình.

Nàng nhanh chóng liền đuổi theo. Nhạc Thiên Tuyết cũng là không có nghĩ qua muốn chạy trốn. Độc phần rơi vãi ra. Vũ Mị chính là lập tức lui về phía sau lẩn trốn.

Vũ Mị ngừng thờ. Nhìn xem Tiểu Bao Tử trốn ở sau lưng Nhạc Thiên Tuyết. Đã là ánh mắt lạnh đi. "Tiểu thiếu gia. Ngươi trở về đây."

Tiểu Bao Tử hôm nay cũng là lá gan lớn nên rất nhiều. Lớn tiếng nói: "Ta không quay về. Ta mới không quay về đây."

Vũ Mị lạnh mặt. "Cái kia tôn chủ nhất định là muốn trách phạt ngươi rồi. Nếu như ngươi lần này không ngoan ngoãn cùng ta trở về. Vậy ngươi sẽ mất đi một ngón tay."

Cái này coi như trừng phạt tương đối nhẹ. Nếu không phải nhìn xem Tiểu Bao Tử tuổi còn nhỏ. Thân phận lại đặc thù phân thượng. Vũ Mị đã sớm đem người giết đi. Làm sao như Tiên Tử có lòng tốt khích lệ người trở về.

Tiểu Bao Tử chăm chú lôi kéo quần áo Nhạc Thiên Tuyết. Nói ra: "Thiếu đi chắc cũng sẽ ít đi rồi. Tốt nhất nên đem ta giết đi."

Vũ Mị hừ một tiếng. Không có tôn chủ phân phó. Vũ Mị căn bản sẽ không giết Tiểu Bao Tử.

Nhưng mà lão thái bà kia. Lại là có thể giết đấy.

Nàng đưa tay. Một roi lại vung ra.

Nhạc Thiên Tuyết rút kiếm. Vũ Mị đã là bị trúng độc. Đoán chừng là sẽ chống đỡ không được bao lâu. Nàng có lẽ cũng có cơ hội thắng.

Như thế một đến. Vũ Mị tung roi hung ác. Nhạc Thiên Tuyết kiếm kia cũng là linh mất. Vũ Mị trong lúc nhất thời cũng không chiếm được thượng phong.

Thế nhưng là Vũ Mị lại là nảy sinh ác độc. Liền đem Nhạc Thiên Tuyết cho dồn đến đường chết.

Tiểu Bao Tử hô to một tiếng: "Tỷ tỷ."

Vũ Mị cười lạnh một tiếng, có tí công phu này lại muốn cùng nàng đấu tại đây. Quả nhiên là không biết sống chết.

Nhạc Thiên Tuyết lui về sau. Cây roi lại là bỏ đến. Nàng không kịp chống đỡ. Nhưng lúc này sẽ không biết đạo tại nơi nào xuất hiện một tiếng đàn. Trong lúc này sức lực liền đem cây roi kia giữ lại.

Vũ Mị cả kinh. Không thể tin được. Cây roi của nàng lại bị giữ trở lại.

Mà Nhạc Thiên Tuyết nghe thấy tiếng đàn kia. Cũng là không tưởng được. Cái này không phải là...

"Tiểu mỹ nhân." Cũng nhưng vào lúc này. Trước mặt nàng có người nhẹ đáp xuống.

Từ Dạ tay còn cầm lấy dây cung tuyền. Hắn nhìn thấy cso người sử dụng kiếm phát kia. Trong lòng suy nghĩ hắn cũng chỉ dạy cho Nhạc Thiên Tuyết một người mà thôi. Cái kia ngoại trừ là Nhạc Thiên Tuyết. Còn có thể là ai đây.

Ai biết như vậy quay đầu nhìn lại. Chính là trông thấy một bà cụ

Hắn vốn cõi lòng đầy hi vọng. Nhưng bây giờ nhìn thấy như vậy. Hắn cơ hồ là muốn ngất

"Người là ai." Từ Dạ nhíu mày. Cái người này làm sao lại biết kiếm phát của hắn.

Nhạc Thiên Tuyết mặt trắng không còn chút máu. Trông thấy Vũ Mị thừa cơ hội này đều muốn tập kích Từ Dạ. Nàng tự vội vàng hô to một tiếng: "Cẩn thận."

Từ Dạ liền đầu đầu không quay lại. Chẳng qua là lộ ra thần sắc không có hứng

Hắn hừ một tiếng."tính đánh lên ta sao."

Tay của hắn khẽ động. Chính là không chế được dây cung tuyền đem cây roi cho cố định lại rồi.

Vũ Mị sửng sờ. Đều muốn đem cây roi cho rút về. Lại là không thể.

Từ Dạ xoay người. Nở nụ cười một tiếng."Trên mặt có hình xăm hư hỏng như vậy a. Khiến cho ta hảo hảo giáo huấn ngươi."

Cái này vừa dứt lời. Vũ Mị trên mặt liền bỗng nhiên có nhiều hơn hai vết máu.

Vũ Mị che mặt của mình. Trùng mắt với Từ Dạ. Cũng là không dám đưa xuống nữa. Đi nhanh lên rồi.

Từ Dạ thấy người chạy. Cũng là cảm thấy vô cùng hứng.

Hắn quay đầu nhìn nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Vừa rồi nghe thấy thanh âm của Nhạc Thiên Tuyết. Hắn đã là biết rõ ràng là người nào.

Hắn néo néo mặt nàng. Nói ra: "Cái này còn rất thật đây này. Giả bộ cũng quá giống đi. Hết lần này tới lần khác đều giả bộ thành bà cụ. Thiếu chút nữa ta cũng không nhận ra rồi."

Nhạc Thiên Tuyết đẩy tay của hắn ra."Đừng néo nữa. Đều sưng lên rồi."

Từ Dạ thu hồi lại tay. Hắn nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy cao hứng. Bất quá hắn sau đó trông thấy Tiểu Bao Từ một mực nhìn chăm chăm vào mình. Hắn cũng là buồn bực."Cái này không gặp người một tháng. Người làm sao lại sinh ra đứa bé."

Tiểu Bao Từ nghe thấy lời này. Liền dứt khoát cầm tay Nhạc Thiên Tuyết Còn muốn hô một tiếng mẫu thân đấy.

Nhạc Thiên Tuyết không biết tâm tư này của Tiểu Bao Từ. Đã nói: "Hắn là Tiểu Bao Từ. Chuyện của hắn trễ chút lại xảy ra chuyện. Người như thế nào đến nơi này."

Nếu không phải bỗng nhiên có Từ Dạ xuất hiện. Khả năng vừa rồi nàng cũng khó thoát khỏi một kiếp. Tiểu Bao Từ cũng sẽ bị cướp đi.

Từ Dạ nhìn nàng. Đã nói: "Chuyện này thật đúng là mơ hồ. Người cũng đã biết truyền tin Chiến Liên Thành cho ta. Nói người không có tin tức. Để cho ta lưu ý nhiều hơn. Ta cũng là lo lắng. Chính là đi tìm người. Nhưng ngày hôm nay vừa mới đi. Cái này liền gặp được người rồi. Chúng ta thật đúng là có duyên phận."

Hắn vui vẻ càng đậm. Cái kia trong ánh mắt còn giống như có ánh quang trong đó.

Nhạc Thiên Tuyết khóe miệng co quắp. Chính là nói: "Cái gì duyên phận. Ta là cố ý đến tìm người."

"Ừ. Người cái này cùng Chiến Liên Thành là cãi nhau mà trở mặt sao. Không đi tìm hắn ngược lại là đến tìm ta." Từ Dạ hé mắt. Cảm thấy chuyện này nhưng lại rất thú vị.

Hắn liền lôi kéo Tiểu Bao Từ đã đến một bên. Chính hắn cầm lấy tay Nhạc Thiên Tuyết. Nói tiếp: "Khó được người có được cái giác ngộ này. Người

nghe như vậy chính là tốt nhất. đã nói đi theo chiến người thọt đều không có chỗ tốt rồi. Đi theo ta liền ăn sung mặc sướng. Về sau cũng đừng trở về. Biết không."

Thanh âm nhỏ nhẹ. Mặc cho ai nghe xong đều cảm thấy cảm động.

Bất quá Nhạc Thiên Tuyết nhưng là không có nửa điểm cảm động. Nói: "Người làm cái gì vậy. có thể dễ dàng nói chuyện như vậy được không."

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Mạng người cứng rắn

Từ Dạ nhưng là bĩu môi. Có chút mất hứng.

Hắn nói: "Ta đây sao thiệt tình. Người lại đối với ta như thế. Mà thôi. Người liền đi đi thôi." (Từ Dạ là anh ruột Nhạc Thiên Tuyết, mẹ Nhạc Thiên Tuyết là công chúa Tây Lương, mà truyện này ngược nhau dài dài lắm. Đọc mà buồn).

Nàng biết rõ Từ Dạ là đang nói đùa. Thấy hắn rời đi. Rất tự nhiên chính là đuổi theo.

Tiểu Bao Từ tò mò đuổi đầu ra nhìn nhìn. Cảm thấy có chút kỳ quái. Cái này ca ca tỷ tỷ cũng là có chút điểm kỳ quái. Nhưng lại cảm giác được hai người có cảm giác có chút giống nhau.

Từ Dạ thấy nàng đuổi kịp đến. Tâm tình ngược lại là rất tốt. Bất quá hắn nói chuyện cũng là không nể nang người. Nói: "Đi theo ta làm cái gì. Người trở về cùng một nơi với Chiến người thọt đi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là miệng ngậm. Nói: "Ta muốn đi gặp Trí đại sư. Người quản ta làm gì."

Từ Dạ trừng nàng. "Quả nhiên là không có lương tâm đấy. Liền đi thăm lão hòa thượng kia. Sau đó sẽ không nhìn ta đúng không?"

Thiệt thòi hắn còn có tướng mạo rất đẹp. Tại trước mặt Nhạc Thiên Tuyết tất cả đều lãng phí.

Bất quá Từ Dạ mặc dù là nói như vậy. đợi một lát sau hắn liền lại nói: "Sư phụ cái kia một lần tiêu hao nội lực quá lớn. Hơn nửa tuổi của hắn cũng lớn. Đoán chừng là điều dưỡng lâu một chút. Cũng nhanh là đến đại nạn rồi."

Nhạc Thiên Tuyết liền có chút phiền muộn. Có chút nhú mày. "Người nói thật."

Từ Dạ gật đầu. "Đợi tí nữa người đi xem. Nhìn có thể hay không lại để cho lão nhân gia người sống lâu vài năm."

Nhạc Thiên Tuyết thân nhiên nói. "Cái gì đến sẽ đến. Nếu là Diêm vương gia muốn đến thu người. Ta cũng là ngăn không được."

Từ Dạ hừ một tiếng. "Người cũng là nói thẳng ra như vậy. Không thể nói câu gì nghe dễ nghe được à."

Nhìn ra được. Từ Dạ là có điểm phiền muộn. Càng là có vài phần bi thương. Bất quá cũng là bị mỹ mạo của hắn làm cho che lấp. Chỉ xem hắn hình dạng cũng đã là đủ rồi. Đầu còn sẽ lưu ý thần sắc của hắn nữa.

Cái này đã đến kim lăng thành. Từ Dạ mang theo nàng càng là đi lại không có trở ngại gì.

Hơn nữa cái này Vương Cung Lương Tấn quốc cũng là phong cách bất đồng. Cái này so với Hoàng Cung Thiên Long Quốc mặc dù là không có rộng lớn lộng lẫy như vậy. Nhưng là khắp nơi lộ ra đều là tinh xảo.

Nghe nói Từ Dạ còn không có hậu cung phi tần. Toàn bộ Vương Cung cũng là yên tĩnh. Đây là lần thứ nhất Từ Dạ mang theo nữ nhân tiến cung. Tất cả cung nhân đều rất là hiếu kỳ nhìn xem. Cảm thấy có vài phần kỳ quái.

Nhạc Thiên Tuyết còn chưa có gỡ xuống ngự trang. Cái này nhìn xem cũng là một bà lão. Đám Cung nhân cảm thấy đây cũng là không có cái gì tốt đẹp để nhìn.

Từ Dạ nhưng có chuyện bề bộn. Khiến cho cung nhân mang theo Nhạc Thiên Tuyết đi dàn xếp tốt. Rửa mặt thoáng một phát.

Cung nữ kia vốn không lưu ý. Đã nghĩ ngợi lấy quần áo bà lão cho Nhạc Thiên Tuyết mặc. Nhạc Thiên Tuyết liền cần một bộ quần áo thiếu nữ. Nữ nhân kia nội tâm kêu gào. Bà lão này cũng quá nhiều chuyện cơ. Lớn tuổi như vậy rồi. Rõ ràng còn giả bộ nai tơ.

Nhưng mà đợi Nhạc Thiên Tuyết sau khi rửa mặt. Cung nữ thời điểm quay lại hầu hạ. đã là thấy một thiếu nữ trẻ tuổi trước bàn trang điểm. Đầu kia vẫn còn ướt sũng. Nàng đúng lúc là đang lau tóc cho mình.

Tiểu Bao Tử còn đang nhìn qua. Nói ra: "Tỷ tỷ. Mặt của ta hình như có chút phiền phức khó chịu. tỷ xem hộ một chút."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thoáng qua. Chính là nói: "Nhất định thời điểm nữ hài tử đã lau cái gì nên mặt. Thứ này không sao. Hai ngày nữa sẽ không có vấn đề gì."

Cái cung nữ kia cũng là ngây ngẩn cả người. Một bà lão sau nửa canh giờ liền biến đổi bộ dạng. Cũng là làm cho người ta kinh ngạc rồi.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy cung nữ kia sững sờ. Chính là nói: "Người chuẩn bị một chút đồ ăn qua đây."

Tiểu Bao Tử cùng nàng trên đường đi đều không có được ăn ngon. Hiện tại thể nhưng là rất đói.

Cung nữ lấy lại tinh thần. Trông thấy Nhạc Thiên Tuyết cũng là lớn lên xinh đẹp như hoa. Toàn bộ người đều là như nước trong veo. Ở đâu còn có bộ dáng bà lão như vừa xong.

Nàng vội vàng khiến cho người đem đồ ăn mang đến đây. Bầy đầy cả bàn. Tử Dạ nói. Cái này nhất định phải hảo hảo chiêu đãi đám bọn hắn. Bằng không thì mang đầu đến gặp.

Tiểu Bao Tử nhìn thấy nhiều đồ ăn ngon như vậy. Đều trừng thẳng con mắt. Liếm liếm bờ môi.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn bộ dạng đó của hắn. Ề hèm một tiếng "Nhanh ăn đi."

"Tỷ tỷ người cũng đến ăn a." Tiểu Bao Tử mặc dù là nói như vậy. Nhưng đã là ngồi xuống trước bàn ăn. Tay Nho nhỏ cầm đũa lên. Một bộ dạng chuẩn bị ăn uống.

Nhạc Thiên Tuyết sau khi búi sơ tóc. Lúc này mới qua.

Nàng tuy rằng không có đói lắm. Bất quá dọc trên đường đi đều ăn màn thầu. Trông thấy một bàn đầy mỹ thực này. Nàng cũng là thèm ăn. Cùng với Tiểu Bao Tử quét sạch cả bàn thức ăn.

Cung nữ không chỉ có xấu hổ. Cái này hai tỷ đệ thật đúng là tham ăn a.

Lúc này. Tử Dạ vừa vặn cũng đi tới. Trông thấy hai người bụng cũng sắp vỡ rồi.

Hắn sững sờ. Chẳng lẽ cái này là quý chết đói đầu thai sao.

Bất quá hắn hơi chút dừng lại một chút. Đã nói: "Tiểu mỹ nhân. Người xem người ăn được nhiều như vậy. Cần thận béo phì. Đi với ta một chút. Ta cũng mang người làm quen một chút hoàn cảnh Vương Cung."

Nhạc Thiên Tuyết vẫy tay. "Không được. Ta đi không muốn..."

Tử Dạ khoe miệng co quắp. Cái bụng kại đều giống như là đang thai ba tháng. Cái này đương nhiên là đi không được rồi.

Hắn đi qua đến ngồi xuống. Chính là nói: "Vừa rồi nàng kia là ai. Làm sao lại đối với người hạ thủ. Ta nhìn. Mục tiêu của nàng tựa hồ là tiểu tử này. Người có phải hay không cướp hải tử câu người ta."

Nhạc Thiên Tuyết cũng lười giải thích. Bất quá Tiểu Bao Tử ngược lại là hộ chủ. Liền cầm lấy ống tay áo Nhạc Thiên Tuyết Nói ra: "Mới không phải như vậy. Tỷ tỷ là bảo vệ ta."

Tử Dạ thoáng cái liền đem mặt thâm trầm ra nhìn Tiểu Bao Tử nói: "Đừng tỷ tỷ trước tỷ tỷ sau đấy. Không nên nhận làm thân thích. Không nên cùng tiểu mỹ nhân gần nhau như vậy."

Tiểu Bao Tử rụt rụt thân thể. Cảm thấy cái này Tử Dạ thật đúng là có điểm đáng sợ.

Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng nhún mày. Nói: "Người cùng một đũa bé phân cao thấp cái gì. Tiểu Bao Tử. Người trước đi ra ngoài chơi đi."

Tiểu Bao Tử mặc dù là không nguyện ý đi. Bất quá Nhạc Thiên Tuyết đều hạ mệnh lệnh. Hắn cũng không thể lại không đi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Tập hợp đủ hai đồ vật

Từ Dạ mở tròng hai mắt. "Cái kia ngươi đoán thử coi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không muốn để ý tới hắn. Nói ra: "Ngươi đã nói như vậy. Ta liền có một chút yên tâm. Có thể an tâm dưỡng thương."

Từ Dạ nhìn xem nàng. Cau mày. "Dưỡng thương."

Hắn sờ nên mạch đập cầu nàng. Cái kia khí tức quả thật là yếu đi không ít.

Hắn lúc này chính là giận tái mặt. "Ai làm tổn thương ngươi đấy."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không nói lời nào.

Từ Dạ cái này nổi giận. "Vừa rồi ngươi nói... Không phải Thôi Thịnh đó chứ. Ngươi dừng tại huyện tộc ít nhất cũng phải nửa tháng. Nửa tháng này đều không dưỡng tốt tổn thương. Hơn nữa ngươi còn có đan dược nữa. Có thể thấy được ngươi là bị thương nặng hơn rồi."

Lúc này. Từ Dạ đã là dị thường tức giận. Hắn không thể lúc này liền đi giết chết Thôi Thịnh.

Nhạc Thiên Tuyết liếc mắt nhìn hắn. "Ai bảo ngươi không chịu nói cho ta biết. Bằng không. Ta về sau ngay cả mình là chết như thế nào cũng không biết đây."

Từ Dạ lạnh lùng nói: "Thôi Thịnh sao có thể đến nơi này. Về sau có ta bảo vệ ngươi. Nhìn hắn có thể hay không động tới một cọng tóc của ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết hít một tiếng. Nói ra: "Vậy cũng thôi đi. Ngươi còn có mười hai vũ cơ phải bảo vệ cơ."

"Cái kia mười hai vũ cơ sao có thể so với ngươi được." Từ Dạ thì thảo nói ra. Tại trong lòng cũng là hạ quyết tâm. Nhất định không thể lại để Thôi Thịnh lại làm tổn thương Nhạc Thiên Tuyết nữa.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn không được cười lên một tiếng. Cũng không đem lời này cho là thật. Nói: "Được rồi. Vậy trí đại sư như thế nào rồi. Ta nghĩ muốn đi thăm ông ấy một chút."

Nếu như Từ Dạ không chịu nói. Nàng liền đi thăm Trí đại sư một chút. Vậy nhất định có thể biết rõ ông như thế nào.

Hơn nữa còn có về chuyện của mẹ nàng..

Từ Dạ nhẹ nhàng lắc đầu. Nói ra: "Hắn đang bế quan. Ta cũng một thời gian này không thấy ông ấy rồi."

"Cái kia không có sao chứ." Nhạc Thiên Tuyết cũng có chút lo lắng. Dù sao bế quan này cũng là một công việc. Một khi có cái gì sai lầm. thì chính là có chuyện không hay.

Hơn nữa biết trí đại sư bị thương nghiêm trọng như vậy. Nhạc Thiên Tuyết hôm nay lo lắng như vậy cũng là bình thường.

Từ Dạ nói: "Không cần phải lo lắng. Ông ấy trên phương diện này rất có kinh nghiệm. ông ấy đã lớn tuổi như vậy rồi. Ít nhất cũng bế quan vài chục lần rồi."

Nhạc Thiên Tuyết lúc này mới yên tâm một chút.

Ân Tô Tô lừa nàng. Thôi Thịnh muốn giết nàng. Đến nay mà nói. Cũng chỉ thấy trí đại sư là đáng tin cậy mà thôi

Nàng sau đó nghĩ đến một sự kiện. Còn nói: "Vậy ngươi giúp ta liên hệ một người. Ta lúc trước vội vàng chốn khỏi bị đuổi giết. Cũng không liên lạc được với hắn."

"Liên hệ với ai." Từ Dạ đương nhiên là cam tâm tình nguyện. Chỉ cần là chuyện của nàng.

Người mà nàng nói chính là: "Thanh Dương."

Từ Dạ ánh mắt hơi đổi. Bất quá hắn cũng là đáp ứng.

Sau đó hắn rời đi. Thiên Tuyết mặc dù là ăn no rồi. Bất quá nàng dù sao cũng chưa có dưỡng thương tốt. Hiện nay liền như vậy.

Nàng phân phó cung nữ một câu. Chính là đã ngủ. Cái này một giấc ngủ. Nàng cũng là đi ngủ ba ngày ba đêm.

Ba ngày sau khi tỉnh lại. Chính là trông thấy Tiểu Bao Từ đập vào mắt mình đag ngủ gà ngủ gật.

Nàng ngủ ba ngày ba đêm. Cái kia tinh lực cũng hồi phục rất nhiều. Hiện nay một điểm cũng không cảm thấy mệt mỏi. Nàng hơi động một chút đứng dậy. Tiểu Bao Từ cũng là lập tức liền đứng dậy.

"Tỷ tỷ." Tiểu Bao Từ lúc này liền dị thường hưng phấn. "Thật sự là quá tốt. Tỷ không có chuyện gì chứ."

"Này làm sao rồi. Ta làm sao có thể có chuyện gì." Nhạc Thiên Tuyết cũng là cảm thấy kỳ quái. Nàng cũng không biết ngủ bao lâu.

Tiểu Bao Tử vươn ba ngón tay. Nói: "Tỷ thế nhưng là ngủ ba ngày ba đêm. Đệ gọi tỷ thế nào cũng không tỉnh. Sợ là tỷ xảy ra chuyện gì."

Nhạc Thiên Tuyết trong nội tâm ám áp. Không nghĩ đến tiểu hài tử này lại làm cho mình ám áp trong lòng. Lại có thể như thế quan tâm chính mình.

Nàng sờ lên đầu Tiểu Bao Tử. Nói: "Ta chỉ dưỡng thương mà thôi. Không có chuyện gì đâu."

Tiểu Bao Tử cũng là buông lỏng một hơi." phương pháp dưỡng thương của tỷ tỷ cũng thật là kì quái. Bất quá tỷ tỷ tỉnh lại là tốt rồi. Ta sợ hãi tỷ không có tỉnh lại."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta không có chuyện gì. Ngươi vẫn trông coi ta."

Hắn nhẹ gật đầu. Nói ra: "Đúng vậy. Mỹ nam Tử Dạ nói. Bảo là Trí đại sư xuất quan. Tỷ tỉnh liền nói cho tỷ biết. Ta vẫn trông coi tỷ. Không nghĩ đến đợi lâu như vậy."

Nhạc Thiên Tuyết lấy lại tinh thần. Không nghĩ đến nghe thấy trí đại sư nhanh như vậy liền xuất quan.

Nàng vội vàng rửa sạch mặt mũi một chút. Liền tranh thủ thời gian đi tìm Tử Dạ.

Cái này mới vừa vặn đi ra ngoài. Nàng liền gặp được chỗ góc cửa có người đi tới.

Nàng dừng lại. Định nhãn vừa nhìn. Phát hiện người nọ chính là trí đại sư.

Chỉ tiếc lúc này đây Trí đại sư nhìn già đi không ít. Quả thật là như theo lời Tử Dạ nói. Đại nạn thời gian nhanh đã đến rồi(sắp chết đấy).

trí đại sư cũng là trông thấy nàng. Cũng là tiến đến. Nói: "Tuyết nha đầu."

Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp liền đứng ở cửa ra vào đợi trí đại sư. Nàng cười hắc hắc. Nói: "Đã lâu không gặp. Giờ mới nhìn thấy Trí đại sư."

trí đại sư liền thuận đường đem nàng kéo đi vào. Cung nữ liền mang trà nên cho hai người. Mà Tiểu Bao Tử trông Nhạc Thiên Tuyết hồi lâu. Hiện nay cũng là không chịu nổi đành đi ngủ.

May mắn nghe thấy trí đại sư nói chuyện vẫn có vài phần trung khí. Hắn biết Nhạc Thiên Tuyết đến. Chính là không nhận được Xuất quan đến tìm nàng.

Tử Dạ nói. Nhạc Thiên Tuyết bị THời Thịnh đã thương. Bất quá bây giờ xem ra. Nhạc Thiên Tuyết coi như là bình thường. Nhìn như không có bị thương nghiêm trọng.

Hắn câu nói đầu tiên chính là hỏi: "THời Thịnh lão nhân kia quả thật là muốn giết ngươi rồi."

Nhạc Thiên Tuyết cũng là muốn nhắc tới chuyện này. Không nghĩ đến Trí đại sư lại nói trước. Cái kia thật đúng là bất việc.

Nàng gật đầu. "Đúng vậy. Nhưng mà trong lời nói của Tử Dạ cũng thời Thịnh đều có điểm kỳ quái. Vậy ông không bằng nói thật cho ta biết."

Trí đại sư nghe vậy thâm trầm sắc mặt. Sau đó liền hít một tiếng. "Cũng thế. Họa này chính là không tránh khỏi."

Hắn tiếp theo nói tiếp: "Mạng của ngươi cùng người ngoài không giống nhau. Mà vừa vặn. Chiến liên Thành mệnh cũng là như thế. Có thể nói như vậy. Hai người các ngươi mệnh là tương khắc nhau."

Nếu như THời Thịnh muốn giết Nhạc Thiên Tuyết. Vậy hắn cũng biết được tâm tư của Thời Thịnh là gì rồi.(anh còn giết chị lần nữa, hại chị bao lần đến cuối cùng hồn tiêu phách tán may mà về sau còn thu hồn về được).

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày: "Không có khả năng. THời Thịnh mới có gặp ta một lần. Cũng không biết giờ sinh của ta(bất tử)Vậy làm sao mà biết được đây."

"Không phải. Hắn ở đây lúc ngươi sinh ra đã biết rồi." Nghe thấy trí đại sư nói.

"Cái gì." Nhạc Thiên Tuyết cũng là không tưởng được.

"Hắn đã sớm biết mạng của ngươi. Huống hồ ngươi cùng mẹ ngươi lại giống nhau như vậy. Đoán chừng hắn vừa thấy ngươi. Là cũng đã biết rõ về người rồi." Nghe thấy trí đại sư nói qua. "Mạng của các ngươi. Thật đúng là tránh không khỏi a..."

Nhạc Thiên Tuyết trầm sắc mặt. Nói: "Chẳng lẽ thật sự phải tin vào mạng số sao."

"Chuyện này. Ngươi phải tin. Ta đã từng thấy qua một người. Cũng là mệnh số tương khắc. Cuối cùng hai người chỉ có thể là lưu lại một người. Cuối cùng nàng kia đem cơ hội sống hơ nam tử mình yêu. Mà còn ngươi. Ngươi bây giờ cùng Chiến liên Thành lúc đó chẳng phải cũng cùng tựa một nơi. Hiện trong một bộ dáng. Đoán chừng hai người các ngươi cũng sẽ giống như hai người kia. Chỉ có thể chọn một."

Cho nên lúc đó THời Thịnh mới có thể hạ sát thủ. Dù sao Chiến liên Thành là đồ nhi của hắn. Không cso cái gì có thể quan trọng hơn đồ nhi của mình.

Nhạc Thiên Tuyết mím môi. Nói: "Như thế. Không còn có biện pháp khác à."

"Không có. Căn bản là không ai có thể cải biến mạng của mình." Trí đại sư nói.

Coi như là hấn tu đạo nhiều năm như vậy. Cũng là không thể.

Nhạc Thiên Tuyết lòng trầm xuống. Nguyên bản nàng là không tin đấy. Nhưng mà hiện tại đã có tiền lệ. Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp nào tránh khỏi sao

Nàng hỏi: "Cái kia lúc trước một nam một nữ là ai."

Trí đại sư nhẹ nhàng lắc đầu: "Việc này ngươi không cần biết. Ngươi là được sinh ra vào ngày âm. Nếu như THời Thịnh hiện tại xuất thủ. Vậy ngươi cũng không cản trở về cùng một chỗ với Chiến Liên Thành. THời Thịnh nhất định sẽ bảo hấn biết đấy. Chiến liên Thành người nọ đã tâm bưng bưng. Hấn nghiệp lớn của mình. Biết được chọn ngươi hay vẫn là chọn chính hấn."

Điểm này. Trí đại sư cũng không biết. Phàm là có một chút nguy hiểm. Hấn cũng là không muốn Nhạc Thiên Tuyết mạo hiểm.

Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt tối trầm. Nói: "Ta đã biết. Cải biến mệnh cách mà nói. Cũng chỉ có ân Tô Tô một người có thể làm được."

trí đại sư nghe Từ Dạ đã từng nói qua người này. Hấn trầm giọng nói: "Ân Tô Tô người này giáo hoạt. Làm sao sẽ giúp ngươi. Nàng mặc dù là hậu nhân Viên Gia. Bất quá nàng nếu như muốn cải biến mệnh cách. Cải biến thiên mệnh mà nói. Vậy khẳng định là nàng muốn mất mạng. cái giao dịch này căn bản không có lợi. Nàng sẽ không đáp ứng ngươi đây."

Nhạc Thiên Tuyết lúc này cũng liền không có biện pháp. Dù sao nàng hiện tại nghĩ đến cũng liền có nhiều chuyện như vậy.

trí đại sư thở dài một hơi. Nói: "Nếu là ta biết rõ. Lúc trước liền thật sự đem Chiến liên Thành giết đi..."

"Nghe thấy trí đại sư nói. Cái này chính là mặt tối bên trong." Nhạc Thiên Tuyết nói ra. Cũng là lạnh nhạt.

Coi như là hiện tại biết rõ tình huống này. Nhạc Thiên Tuyết cũng chưa từng hối hận. Nếu quả thật chính là phải tin mạng của mình. Nàng cũng không tin. Không có đến cuối cùng một khắc. Nàng sẽ không nhận thua đấy.

Nàng sau đó chính là muốn nói chuyện về cây quạt. Cầm đi. trí đại sư không biết cái kia là vật gì. Vẫn có chút nghi hoặc. Nhạc Thiên Tuyết liền mở mắt ra nhìn ông. Nói ra: "Đây chính là cây quạt mà đại sư muốn tìm"

trí đại sư vừa nhìn. Phía trên kia quả thật là có mấy cái lỗ nhỏ. Hoàn toàn chính xác đây là cây quạt mà ông muốn tìm.

Hấn một lúc sau chính là kích động. Tiếp nhận: "Ngươi là từ đâu mà tìm được."

Nhạc Thiên Tuyết liền kể chuyện tại Hoàng Lăng. Nghe vậy trí đại sư liền lại là lạnh mặt. "Không nghĩ đến lão Hoàng Đế lại có thể không biết xấu hổ như thế. May mắn hiện tại cũng là có thể cho mẹ ngươi được yên nghỉ. Bằng không. Mẹ ngươi thật đúng là chết không nhắm mắt."

"Lão Hoàng Đế vì chuyện này mà mắc bệnh. Bất quá... Lão Hoàng Đế cũng bởi vậy đối với cha ta hạ thủ."

trí đại sư nói: "Ngươi đây không cần quá mức tự trách. Lão Hoàng Đế rất là giáo hoạt. Coi như là lúc này đây không ra tay đối với cha ngươi. Về sau cũng sẽ hạ thủ mà thôi."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Cũng là bình tĩnh lại.

Nàng hỏi: "Đại sư. Vậy bây giờ đã tìm được cây quạt. Tông cuốn không biết ở nơi nào. Cái kia như thế nào mới được."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại là muốn biết hoàng cung triều kia như thế nào. Không biết tôn chủ kia có phải hay không là muốn tìm thấy cái này

trí đại sư cười hắc hắc. Có chút đắc ý. "Bọn hấn đều đang tìm tông quyền kia. Kỳ thật tông quyền chính là được giấu trong Chùa Nghìn Phật tháp."

"Nghìn Phật tháp." Nhạc Thiên Tuyết nhú mày. "Cái kia... Đại sư bây giờ đã tập hợp đủ được hai đồ vật rồi."

"Đó cũng là công lao của ngươi." trí đại sư nói ra. "Tông quyền là thời khắc cuối cùng hoàng đế tiền triều giấu ở Nghìn Phật Tháp. Cũng chỉ có ta biết rõ. Không nghĩ đến cái này trăm năm về sau. Bọn hấn vẫn tại các nơi tìm được tông quyền kia. Cũng là buồn cười."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Đến độ tiên sông

Nhạc Thiên Tuyết có chút nổi giận: "Vậy ngươi vì cái gì mà không nói cho ta biết, hại ta phải tìm khắp nơi.". Văn Trí đại sư bí mật nói: "Nếu ta làm theo ngươi, ngươi không phải sẽ nói cho Chiến Liên Thành à! Hiện tại vừa vặn biết được hắn có hay không có tâm tư gì. Dù sao, Thời Thịnh kia lão đạo nhìn cũng không vừa mắt. Chúng ta cùng đi lấy chìa khóa rồi đến tiền triều Hoàng cung."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ: "Chúng ta gặp nguy hiểm?" Văn Trí đại sư đáp: "Sẽ không có việc gì, còn có thêm Từ Dạ nữa. Ta từng nói, nhất định lúc còn sống sẽ phải trở về tiền triều Hoàng Cung. Lần này, có thể thực hiện được."

Nhạc Thiên Tuyết nhủ mảy. Nàng vốn là muốn cùng đi với Chiến Liên Thành, nhưng bây giờ xem ra là không có khả năng. Nàng hỏi: "Ta nghe Chiến Liên Thành nói: tiền triều Hoàng Cung có một đội âm binh. Thật vậy không?". Cho đến giờ, nàng không tin tưởng điều này lắm. Thế nhưng trong chuyện này, với những gì xảy ra đến nay thì việc có âm binh không được coi là bất ngờ.

Nghe vậy, Văn Trí đại sư hừ một tiếng: "Tuy rằng không nhiều nhưng lão đạo biết khá rõ về Thời Thịnh kia. Tiền triều Hoàng Cung quả thật có một bảo bối. Chỉ cần lấy được nó thì chính là lúc Thiên Long vương triều bị hủy diệt, Vương gia vương triều được khôi phục. Tất cả đều theo đúng sự sắp xếp của Hoàng đế tiền triều."

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy buồn bực: Ở thời đại này, mỗi người đều sống cho mục đích, chưa từng vì bản thân mà sống. Nàng nói: "Đại sư, vậy ngươi tốt cùng là muốn làm gì?". Văn Trí đại sư nhướng mày: "Đương nhiên là khôi phục lại Vương thị vương triều."

"Vương gia vương triều không tồn tại đã trăm năm rồi, triều đại thay đổi là điều tất nhiên của dòng chảy lịch sử. Hà tất phải cố chấp? Hơn nữa, coi như khôi phục được, phải có một hậu nhân của Vương thị đứng không? Chiến Liên Thành cùng ta mệnh cách tương khắc - Ta sống hắn chết. Ta chết hắn sống. Vậy làm sao khôi phục?" Nhạc Thiên Tuyết nói tiếp: "Nếu chỉ làm cho Thiên Long vương triều sụp đổ thì ta ủng hộ. Ta đối với Ngọc gia không một chút hảo cảm."

Văn Trí đại sư nghe xong liền cau mày. Nhạc Thiên Tuyết nói có vài phần đạo lý. Sau đó, hắn lên tiếng: "Nha đầu, ngươi nói như vậy cũng đúng. Bất quá, muốn đánh đổ Thiên Long lão Hoàng đế phải nhờ tới hậu nhân Vương gia cùng lực lượng của tứ đại gia tộc. Bằng không thì nào có đơn giản như vậy! Mà thôi, nếu như ngươi không muốn tham dự vào việc này thì ở lại chỗ này đi."

Nàng dĩ nhiên là không muốn ở lại: "Ta cũng muốn đi." Từ lâu, nàng đã luôn để ý tới bí mật của tiền triều Hoàng Cung. Hiện tại tất cả đều bày ở trước mắt, tại sao lại không đi đây? Bây giờ, nếu như tai họa ập đến âu cũng là điều không tránh khỏi.

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Tông cuốn kia đến tốt cùng là vật gì?!" Văn Trí đại sư liền đem vài câu thơ viết ra. Nàng vừa nhìn thì không khỏi choáng váng. Cái này không phải là lúc trước tại Thiên Phật tháp nàng đã bái kiến đấy sao?

Wang tong dung manh thang cuon gio.

Bon thu ho tong duoc tien ha.

Phat Dao vo bien do van linh hon.

Chung tien chuc mừng van dan an.

Khoe mieng cong len, nàng chỉ vào trang giấy kia: "Đây gọi là Tông cuốn?" Văn Trí đại sư đắc ý gật đầu: "Không nghĩ tới sao?!" Nàng đương nhiên không thể tưởng tượng được. Tất cả mọi người đều cho rằng Tông cuốn là vật quan trọng, không nghĩ đến chẳng qua chỉ là vài câu thơ. Đoán chừng Chiến Liên Thành mà biết cũng tức giận đến hộc máu.

Văn Trí đại sư đem cây quạt mở ra. Quạt mỏng, ngoài chữ viết ngay hàng thẳng lối và những chấm điểm màu đỏ cũng không có thêm gì nữa. Văn Trí đại sư dựa theo những chấm điểm màu đỏ đã được sắp xếp có mục đích và những hàng chữ kia để đọc nội dung ẩn ý trong đó. Nàng nhủ mảy. Bỗng, Văn Trí đại sư đưa cây quạt lên, đem soi dưới ánh mặt trời, liền có thêm mấy chữ xuất hiện.

Văn Trí đại sư sờ cằm: "Tứ Độ Tiên" Ba chữ kia, trong lúc nhất thời Văn Trí đại sư không rõ là nội dung gì. Hắn quay sang nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Nhạc Thiên Tuyết trực tiếp nhún vai. Đến Văn Trí đại sư cũng không biết, thì nàng làm sao mà biết đây. Trí đại sư sốt ruột, lập tức đi tìm Từ Dạ.

Từ Dạ vốn còn đang ngủ, bỗng nhiên bị người đánh thức. Hắn ngáp ngắn, ngáp dài, con mắt mơ màng: "Chuyện gì vậy? Còn để cho ta ngủ nữa." Trí đại sư không vui, vỗ một cái vào đầu hắn: "Còn không mau tỉnh đi, lại còn cần nhân cái gì!"

Từ Dạ gãi đầu. Văn Trí đại sư rất hung ác, thường xuyên đánh hắn như vậy. Hình tượng của hắn lúc này đều đã bị hủy. Rất nhanh chóng, hắn liền thanh tỉnh, hỏi: "Các người có chuyện gì còn không hảo hảo nói mà hết lần này tới lần khác lại tìm đến ta."

Văn Trí đại sư đưa cho hắn nhìn ba chữ đó, hỏi: "Ngươi có biết đây là ý tứ gì không?" Từ Dạ liếc qua, sờ cằm suy nghĩ: "Độ Tiên sông." "Độ Tiên sông?" Văn Trí đại sư có chút nghi hoặc: "Như thế nào mà ngươi vừa nhìn thoáng qua đã biết?" Từ Dạ nói: "Nơi này ở Lương Tấn quốc. Ta sao lại không biết. Ngươi luôn sống ở Thiên Long quốc, không biết không có gì lạ. Bất quá, Tứ Độ Tiên là điển cố. Ngươi không biết điển cố nên quả thật không biết đến chỗ này."

Hắn lại nhìn tiếp, lập tức đôi mắt sáng lên: "Đây là Tông cuốn cùng cây quạt. Có hai thứ đồ này là tất cả đều hoàn thành rồi." Từ Dạ hé miệng cười: "Nói cách khác, chúng ta đến Độ Tiên sông là có thể tìm được chìa khóa."

Lúc này, Nhạc Thiên Tuyết ngược lại cảnh giác nhìn hai người bọn họ. Nàng hỏi: "Văn Trí đại sư, Từ Dạ, các người vì cái gì mà phải tìm chìa khóa kia. Ta hoài nghi Từ Dạ là hậu duệ của Vương gia phải không?" Nàng cũng không thể vì người khác mà làm quần áo cưới (bị lợi dụng), bằng không sẽ rất thiệt thòi.

Văn Trí đại sư sững sờ, nhìn Từ Dạ, rồi lại nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Hắn nói: "Cái gì? Người còn không biết? Từ Dạ! Người như thế nào..."

Từ Dạ liền cắt ngang: "Nói ra cũng không có gì tốt. Tiểu mỹ nhân, ta thích người như vậy sao có thể lợi dụng người. Nếu toàn bộ thiên hạ đều lợi dụng người, ta cũng sẽ không lợi dụng người. Chúng ta phải tìm được chìa khóa kia. Bởi vì: Thứ nhất đó là tâm nguyện của sư phụ ta. Thứ hai là nguyện vọng của mẫu thân ta. Không hơn!"

Nhạc Thiên Tuyết đưa tay ra trước mặt hắn: "Nếu như vậy, người đem trả ta những viên đan dược kia đây." Từ Dạ sắc mặt ngưng ngững. Thật sự hắn đã lấy rất nhiều đan dược từ Nhạc Thiên Tuyết. Bất quá, việc này cũng tính là lợi dụng. Hắn bĩu môi: "Tiểu mỹ nhân, người lại cùng ta so đo như vậy. Nếu như người không tin chúng ta thì không cần đi cùng."

Nhạc Thiên Tuyết liếc mắt nhìn hắn. Suy nghĩ một chút, rồi nói: "Đây không phải là đại sự gì. Trước cứ đi tìm chìa khóa đã. Dù sao ta chỉ đưa ra cây quạt, còn Tông cuốn thuộc về Văn Trí đại sư. Mỗi người một nửa. Không có lý do tự độc chiếm."

Từ Dạ cười: "Khó có được lúc người đại nghĩa như vậy. Được rồi, vậy lúc nào thì lên đường?". "Hai ngày sau." Nhạc Thiên Tuyết đáp. Từ Dạ chỉ vào tiểu tử ở trên giường, có chút ngạo mạn nói: "Tiểu tử này làm sao bây giờ?"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn sang, thấy Tiểu Bao Từ đang mơ màng màng đầy. Hắn dụi dụi con mắt, mơ hồ nghe thấy bọn họ mới vừa nói đến lên đường: "Tỷ tỷ. Các người muốn đi đâu? Ta... Ta cũng muốn đi." Cứ như vậy, Tiểu Bao Từ một mực quấn quýt đòi đi theo. Nhạc Thiên Tuyết cũng không có biện pháp. Nàng lo lắng Tiểu Bao Từ một mình ở lại chỗ này. Cuối cùng quyết định mang theo Tiểu Bao Từ cùng đi.

Độ Tiên sông cách Kim Lăng thành xa thì không xa, nhưng cũng không quá gần. Bất quá, Lương Tấn quốc có đường thủy thuận lợi cho nên bọn hắn lựa chọn đường thủy để xuất hành. Từ Dạ xuất hành tự nhiên không thể thiếu mười hai vũ cơ. Nhạc Thiên Tuyết bắt đầu nhìn mười hai vũ cơ vây quanh Từ Dạ xum xoe. Rồi nàng trực tiếp quay đi, không nhìn sang nữa.

"Hắc hắc." Văn Trí đại sư cười, rồi ngồi xuống. Lúc này là trời thu, gió thổi thật mát mẻ!-"Cho dù thế nào thì hắn luôn phong lưu như vậy." Nhạc Thiên Tuyết đang mân mê cây quạt, không nhìn Văn Trí đại sư. Thời điểm này nàng thật an tĩnh, bởi có chút nhớ Chiến Liên Thành, cảm thấy tâm hình như thiếu một khối... không hoàn chỉnh...

Nàng ngược mắt: "Văn Trí đại sư. Nếu ta cùng Chiến Liên Thành không gặp gỡ, chúng ta có còn tương khắc không?" Văn Trí đại sư đáp: "Theo lý mà nói: Hai người các người một khi đã ở bên nhau thì khó có thể tách ra. Nhưng người đừng sợ. Các người nhất định là sẽ có cơ hội gặp lại." Trong lòng hắn rất buồn bực. Xem ra kiếp này không có biện pháp tránh được rồi.

Nhạc Thiên Tuyết nín thở. Bỗng, trông thấy một con chim bồ câu bay thấp xuống - là con chim bồ câu truyền tin của Từ Dạ. Văn Trí đại sư không khách khí, trực tiếp bắt con chim bồ câu đưa tin lại. Hắn cau mày: "Người xem, ta nói có đúng không?"

Nhạc Thiên Tuyết nghe vậy liền đến nhìn thì thấy trên kia viết: Chiến đã lên vào Lương Tấn. Nàng hơi sững sờ: "Hắn như thế nào cũng đến. Đoán chừng hắn không biết ta ở chỗ này." Nàng cẩn thận tránh đến Lương Tấn quốc. Vậy mà... Chẳng lẽ Chiến Liên Thành đến để xử lý chuyện khác. Nếu không phải, vậy hắn là do người của hắn nhìn thấy nàng tại Lương Tấn quốc.

Văn Trí đại sư sắc mặt nặng nề: "Bất luận như thế nào, hiện tại người cũng phải cẩn thận một chút." Hắn không biết Chiến Liên Thành sẽ lựa chọn như thế nào. Chẳng qua là không hy vọng Nhạc Thiên Tuyết bị tổn thương. Ngay từ đầu, hắn nên giết Chiến Liên Thành mới phải. Bây giờ, thật đúng là phiền toái!

Nhạc Thiên Tuyết gạt đầu, hy vọng nàng cùng Chiến Liên Thành sẽ không gặp mặt. Nếu không thì nàng phải chất vấn Chiến Liên Thành như thế nào đây.

Trước lần đi này, Tiểu Bao Từ chưa bao giờ đi thuyền. Hắn nôn liên tục suốt hai ngày đầu, kể cả đan dược của Nhạc Thiên Tuyết cũng không có tác dụng. Đến ngày thứ ba, Tiểu Bao Từ tốt hơn một chút, có ít khí lực. Nhưng lại vừa vặn là lúc bọn hắn muốn đổi thuyền, bởi đi vào Độ Tiên sông không thể dùng thuyền lớn được. Thuyền nhỏ lay động dữ dội, Tiểu Bao Từ thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh. Sớm biết như vậy sẽ không đi theo, hoàn toàn là mình tự đi tìm tội. Từ Dạ rất bất mãn, nói: "Tiểu tử, người có chút bản lĩnh ấy mà cũng đòi đi theo. Thật đúng là vương chân vương tay."

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 218: Tử lộ

Tiểu Bao Tử không nhận thua, nắm nắm đầm: "Ta không phải không có bản lĩnh. Ta phải bảo hộ tỷ tỷ." Tử Dạ hừ một tiếng, căn bản không tin. Nhạc Thiên Tuyết cười cười, sờ đầu Tiểu Bao Tử: "Tốt, ta đã biết. Người bây giờ vẫn nên nghỉ ngơi. Bằng không, đợi lát nữa say sóng càng thêm lợi hại đó."

Tiểu Bao Tử mặc dù không muốn, nhưng thật đúng là không có biện pháp, đành phải quay về nghỉ ngơi. Còn ba người bọn họ ở lại boong tàu bên ngoài. Với tốc độ này rất nhanh sẽ đến Độ Tiên sông. Tử Dạ nhìn ra xa: "Sư phụ, nếu như đến nơi này, vậy chúng ta đi đâu tìm chìa khóa?" Văn Trí đại sư đứng chấp tay, trả lời: "Ta làm sao biết được."

Tử Dạ nhìn hẩn một cái, thiếu chút nữa là muốn đem Văn Trí đại sư véo chết cho rồi-"Lão già chết tiết. Người đây là đùa ta phải không? Người không biết cần làm gì, không biết biện pháp gì. Chẳng lẽ là ôm cây đợi thỏ sao? Thậm chí, tay không mà quay về à?" Văn Trí đại sư trừng mắt liếc hẩn một cái: "Người nói chuyện lại không phân biệt lớn nhỏ như vậy. Ta có thể đã..."-"Nhưng lại giờ thành cái gì?"-Tử Dạ có thói quen cùng hẩn cãi nhau.

Nhạc Thiên Tuyết đem hai người đẩy ra, nói: "Tốt rồi. Lo lắng để làm gì? Không phải đến đây để ngoạn cảnh sao? Cũng thật không biết thưởng thức." Trên đường, nàng có nghe Tử Dạ nói về nguồn gốc tên gọi của Độ Tiên sông: Đã từng có bốn vị cao nhân biến mất tại chỗ này lúc trời đương sấm sét. Mọi người cho rằng bọn họ đã độ kiếp, trở thành tiên nhân. Cho nên tên sông mới sửa lại gọi là Độ Tiên sông. Khó trách Tông cuốn đề cập đến Tử Độ Tiên. Nếu không phải biết rõ điển cố thì thật là không biết đến nơi đây.

Cập bờ, Tiểu Bao Tử toàn thân mềm nhũn, vô lực mặc cho Nhạc Thiên Tuyết lôi kéo mình rời khỏi thuyền. Tử Dạ thấy Tiểu Bao Tử có dáng vẻ đặc biệt thì trừng mắt: Tại sao mình không có? Nhạc Thiên Tuyết quả nhiên là không có lương tâm.

Mọi người cùng nhau lên bờ. Bốn bề xung quanh Độ Tiên sông không hề có bóng dáng một thôn trang nào. Quả thật là một nơi hoang vu hẻo lánh! Rất nhanh, mười hai vũ cơ tản đi nghe ngóng thông tin. Có người trở về: "Đế Quân. Phía trước Độ Tiên sông có một nơi gọi là Vạn Thi Cốt. Những thợ săn xung quanh đây từng đi săn qua chỗ ấy đều không thấy quay trở về. Chỉ có một người mạng lớn chạy thoát được, nói rằng địa phương đó có yêu quái."

Văn Trí đại sư sau khi nghe xong, ngược lại nổi lên hứng thú: "Độ Tiên sông chẳng có gì hay ho cả. Nhưng xem ra chỗ Vạn Thi Cốt đó mới thật kỳ quái nhất. Chúng ta liền đến xem sao." Tử Dạ đáp lời: "Chỉ vì tính tình này của người mà phải chịu bao nhiêu thiệt thòi! Chỗ kia sợ rằng có đường đến nhưng không có lối về." Văn Trí đại sư phẩy phẩy tay: "Việc này thì có sao! Ta đã sống được từng này tuổi rồi, giờ có chết cũng không có điều gì nuối tiếc." Tử Dạ bĩu môi: "Vậy cũng đừng lôi ta cùng chết." Hai người ngoài mặt tuy nói vậy nhưng ngay sau đó liền cùng nhau thương lượng về lộ trình ngày mai.

Hôm nay đã muộn, mọi người quyết định nghỉ ngơi tại nơi này. Tiểu Bao Tử không cần phải ở trên thuyền nữa nên vô cùng cao hứng. Buổi tối tất cả ngủ trên bãi cỏ. Do ban ngày đi đường mệt mỏi nên rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Nhạc Thiên Tuyết đang mơ màng thì Tử Dạ đột nhiên vỗ vỗ nàng: "Tiểu mỹ nhân, Thanh Dương đã đến rồi." Nhạc Thiên Tuyết thoáng cái đã bừng tỉnh. Nàng mở to mắt: "Đã đến rồi. Nhanh như vậy sao?" Lập tức đứng phắt dậy, bởi vì quá mệt mỏi nên suýt thì ngã-Tử Dạ nhanh tay đỡ nàng. Nhạc Thiên Tuyết nhìn sang bên kia thấy Thanh Dương đang đứng ở đó thì liền đi qua. Thanh Dương chấp tay: "Đại tiểu thư". Người cuối cùng cũng đến. "- Nhạc Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm: "Trên đường không xảy ra chuyện gì chứ?". "Thuộc hạ hết thấy đều mạnh khỏe."- Thanh Dương đáp-"Chuyện của hai mẹ con Hứa di nương đã được an bài ổn thỏa. Thuộc hạ đợi mãi không thấy đại tiểu thư hồi âm, định đi Huyền tộc. Nhưng sau đó lại nhận được tin hiện từ Tử Dạ Đế Quân liền đuổi theo đến Độ Tiên sông. "Nhạc Thiên Tuyết gật đầu: "Người sắp xếp việc này cũng thật thuận lợi."

Nàng kéo Thanh Dương sang một bên, miễn để cho Tử Dạ nghe thấy những gì họ nói. Tử Dạ hừ một tiếng, "Lén lút nói với nhau những gì mà không cho ta nghe cùng. Hừ." Nhạc Thiên Tuyết không quản Tử Dạ, hỏi Thanh Dương, "Người có biết tình hình hiện tại trong kinh thành như thế nào không?". "Thuộc hạ vẫn luôn một mực chú ý. Tuy rằng Thiên Long cùng Lương Tấn khai chiến, nhưng kinh thành vẫn không có việc gì lớn hay động tĩnh nào. Giờ chỉ còn Tam Hoàng tử và Tử Hoàng tử. Hiện phi tử hờ có ý muốn Tử Hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Nhưng Tử Hoàng tử lại không có ý tứ này."- Thanh Dương đáp.

Nhạc Thiên Tuyết tiếp lời: "Chỗ Tử Dạ có người truyền tin đến rằng Chiến Liên Thành cũng đến Lương Tấn quốc. Người có biết không?" Thanh Dương nhẹ nhàng lắc đầu: "Thuộc hạ không biết. Chiến Vương gia đến Lương Tấn quốc, nhất định là vụng trộm mà đến. Vì sao tiểu thư không quay về Thiên Long quốc mà lại cùng Tử Dạ Đế Quân ở tại nơi đây?" Nhạc Thiên Tuyết suy nghĩ một chút: "Chúng ta liên thủ để tìm một đồ vật trọng yếu. Hiện tại người đến rồi thì không cần đi theo chúng ta mà hãy hảo hảo chiêu cố đứa bé kia." Thanh Dương tiến lên một bước: "Đại tiểu thư. Sao lại không đề cho thuộc hạ đi theo?". Thanh Dương sợ trên đường xảy ra chuyện gì mà mình lại không bảo vệ được nàng. Biết được suy nghĩ của Thanh Dương, Nhạc Thiên Tuyết tận tình giải thích: "Nhiều người đời khi ngược lại không tốt để ứng phó mọi chuyện xung quanh do phản tâm. Hơn nữa đứa bé kia thân phận có chút đặc biệt. Ân Tô Tô và một số nhóm người khác đang cất lực tìm hẩn. Vậy nên người hãy trông coi thật kỹ, không để cho hẩn chạy trốn cũng như gặp nguy hiểm." Lúc này, Thanh Dương chợt cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết có chút thay đổi, thoát nhìn hẩn là tâm sự nặng nề.

Thanh Dương nghe xong, chấp tay: "Thuộc hạ lĩnh mệnh. Nếu đại tiểu thư có gặp hoàn cảnh khó khăn nào có thể nói cùng với Tử Dạ Đế Quân. Hẩn nhất định sẽ tương trợ." Nhạc Thiên Tuyết có chút buồn bực: "Lời này của người thật kỳ lạ. Tử hờ người rất tin tưởng Tử Dạ." Thanh Dương sững sờ, vội vàng đáp: "Thuộc hạ chẳng qua là dùng tình hình để luận sự việc: Tử Dạ Đế Quân đã giúp đại tiểu thư cũng không ít."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Bất quá, nàng đang nghĩ quả thật Tử Dạ đối với mình có chút kì lạ, cảm giác này không thể diễn tả thành lời. Suy nghĩ chĩ thoáng qua, sau đó nàng liền nghĩ đến Ân Tô Tô, thờ dài một tiếng: "Chuyện này để nói sau. Khó khẳng định rằng hẩn không lợi dụng ta." Hiện tại, Nhạc Thiên Tuyết đối với mọi chuyện đều có cảnh giác.

Sáng sớm hôm sau, ba người bọn họ đi đến Vạn Thi Cốt. Thuyền chưa tới gần và từ xa nhìn Nhạc Thiên Tuyết đã cảm thấy sơn cốc kia bị chướng khí bao phủ trầm trọng. Tranh thủ thời gian, nàng đem Thanh Tâm hoàn cho bọn họ ăn. Sau khi Tử Dạ ăn vào thì cảm thấy không còn đau đầu chóng mặt nữa. Quả thật vô cùng hữu hiệu!

Sau khi rơi xuống đất, mọi người phát hiện ra thực vật tại sơn cốc này sinh trưởng với hình thù quái lạ, lớn hơn so với thực vật bình thường rất nhiều. Văn Trí đại sư nhìn tình cảnh lúc này liền niệm một câu kinh văn, rồi nói: "Đi theo ta. Cẩn thận chút." Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Đại sư. Chìa khóa Hoàng Cung có cần phải giấu kĩ như vậy không? Làm hại người tìm gặp bao khó khăn." Nàng không rõ tiền triều Hoàng Đế nghĩ như thế nào mà lại rắc rối như vậy.

Văn Trí đại sư ngưng trọng: "Tất cả những thứ này của tiền triều Hoàng Cung đều là bảo bối. Nếu bị người ta đơn giản tìm được mà lợi dụng thì e rằng đó mới là việc khủng khiếp." Nhạc Thiên Tuyết hít một hơi: "Thật phiền toái!" Từ Dạ gật đầu. "Ta cũng cảm thấy phiền toái. Nhưng khi xưa vì không muốn để bảo vật rơi vào tay Thái tử Hoàng đế của Thiên Long quốc nên mới phải cất giấu như vậy. Giao Tông cuốn cho sư phụ bảo hộ. Dù Thiên Long Ngọc gia nắm giữ cây quạt nhưng không có Tông cuốn thì cũng không thể biết chìa khóa được cất giấu ở chỗ nào." Nhạc Thiên Tuyết thầm nghĩ: Hoàng đế tiền triều có thể nhìn thấu sự việc đến như vậy, quả thật tài trí hơn người. Nếu để cho lão Hoàng đế lấy được bảo vật đó thì Thiên Long vương triều sẽ tồn tại suốt thiên thu.

Nơi Vạn Thi Cốt này đã lâu không có ai đi qua, nhưng thật may vẫn còn vài dấu vết. Văn Trí đại sư đi phía trước dẫn đường. Đi mãi cũng chỉ thấy vài bộ hài cốt mà thôi. Bỗng, đụng phải một bộ treo ở trên cây khiến Nhạc Thiên Tuyết tuy không sợ nhưng có chút nhũn mảy. Từ Dạ phản ứng dữ dội hơn, lập tức núp sau lưng Nhạc Thiên Tuyết, còn kéo nàng lùi về phía sau.

Nàng trừng mắt liếc hắt: "Người sao có thể nhát gan như vậy. Đừng có đùa giỡn nữa." Từ Dạ cười gượng: "Đã bị người phát hiện rồi." Nhạc Thiên Tuyết bất đắc dĩ tự mình tiếp tục đi theo Văn Trí đại sư - đang cẩn thận dò đường, không có tâm tình quan bọn họ. Sau khi đi xuyên qua khu rừng rậm, một hồ nước rộng lớn xuất hiện.

"Đề ta đến xem." Từ Dạ bước lên phía trước một bước, xem xét. Nhạc Thiên Tuyết quan sát xung quanh thấy bốn bề toàn núi. Đoán chừng hồ nước này rất sâu bởi nước từ trên núi quanh đây đều tập trung chảy xuống dưới này. "Chẳng lẽ không phải ở đây." Văn Trí đại sư cau mày, nghi hoặc. Độ Tiên sông còn tồn tại ở chỗ khác nữa sao? Từ Dạ chăm chú nhìn hồ nước, phát hiện dưới kia có cái gì đang chậm rãi hóa lớn: "Phía dưới nước hình như có gì đó."

Văn Trí đại sư cùng Nhạc Thiên Tuyết quay đầu nhìn xuống trông thấy vật kia ngày càng không lồ, bỗng nhiên từ trong nước vọt ra ngoài. Bọt nước tung tóe khắp nơi. Nhạc Thiên Tuyết kinh sợ kêu lên một tiếng, ngẩng đầu thì thấy một thủy quái khổng lồ. Thủy quái hướng về phía ba người bọn họ rít lên hung ác hí...iiii...

Nhạc Thiên Tuyết trừng to mắt: Đây là con gì vậy?... Văn Trí đại sư cũng rất sửng sốt. Bất quá, hần nhanh chóng đảo mắt khắp nơi thấy được trên đầu con thủy quái kia có buộc một hộp sắt nhỏ, cũ và gỉ sét, nhưng có thể lờ mờ nhìn ra được ấn ký trên đó. Hần lập tức nói: "Cái chìa khóa nằm ngay ở trong cái hộp kia." Nàng cùng Từ Dạ ngẩng đầu nhìn lên. Cứ coi như là chìa khóa nằm ở trong cái hộp kia thật, nhưng để lấy được nó e rằng phải đánh đổi cả tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 219: Tiểu Bao Tử gặp nguy hiểm

Thủy quái thân hình linh hoạt nhưng lại vô cùng xấu xí. Từ Dạ từ trước đến nay đều yêu thích cái đẹp, giờ nhìn thấy liền bị dọa sợ. Hần lui về phía sau một bước, thì thào: "Không phải chứ... Phải đi đoạt chìa khóa trên người con vật kia sao!". Văn Trí đại sư rút kiếm: "Thật không có tiền đồ! Không biết sao ngày trước ta có thể thu một đồ đệ như người?" Nhạc Thiên Tuyết nhin không được, cười một tiếng. Bộ dáng ghét bỏ này của Từ Dạ trông vô cùng đáng yêu.

Thấy có người tới, thủy quái liền mãnh liệt tấn công. "Cẩn thận!" - Văn Trí đại sư hô - "Bảo vệ bản thân!" Thủy quái này tuổi nhất định không nhỏ, lực công kích mạnh mẽ. Nếu không cẩn thận, bọn hần chắc chắn sẽ tự làm phiền cho nó. Từ Dạ không còn dảng về lúc này, vội vàng ôm Nhạc Thiên Tuyết bay lên. Lúc này, Văn Trí đại sư tung ra ngoạn chiêu, một kiếm đâm tới, thủy quái liền dùng cái đuôi khổng lồ hất Văn Trí đại sư văng sang một bên. Do bị thương nên thủy quái lặn xuống hồ. Từ Dạ thấy vậy, hỏi: "Liệu nó có còn đi ra ngoài không?" Văn Trí đại sư híp mắt: "Đoán chừng sẽ còn. Thật vất vả mới có thức ăn đưa tới miệng, chẳng lẽ lại không ăn."

Nhạc Thiên Tuyết ngược lại cảm thấy buồn bực: "Văn Trí đại sư, nếu kia đúng là chìa khóa thì tiền triều Hoàng đế quả thật rất thích giăng co. Đem chìa khóa đặt trên đầu thủy quái thì ai có thể lấy được chứ!" Văn Trí đại sư nhũn mảy, chăm chú quan sát biến động của hồ nước: "Giờ người đã biết câu thứ hai trong Tông cuốn là có ý gì rồi đúng không? "Bốn thú đến tương trợ"-không chỉ mỗi tứ đại gia tộc mà còn có thêm một quái thú." Nhạc Thiên Tuyết kinh ngạc, có chút không tưởng tượng nổi: "Chẳng lẽ hậu duệ của Vương gia là người có thể hàng phục quái thú?"

Đây không phải con mèo, con chó bé nhỏ mà là một thủy quái khổng lồ. Nhưng Hoàng đế tiền triều vẫn có thể đem chìa khóa đặt trên đầu nó. Vậy nhất định là có thể hàng phục được quái thú rồi. Nói cách khác, Hoàng đế tiền triều muốn rằng chỉ có hậu duệ của mình mới có thể đến đây lấy được chìa khóa này. Không cần đối phó với thủy quái mà nó sẽ trực tiếp cúi đầu xuống dâng cho người. Văn Trí đại sư gật đầu: "Đúng! Chỉ nh là ý này!"

Từ Dạ cười hắc hắc, sờ đầu Nhạc Thiên Tuyết: "Hiện tại thì người đã rõ, nếu không phải khi đó Ngọc gia dùng ám toán thì tiền triều căn bản sẽ không sụp đổ. Bởi vì người đánh bại và hàng phục được quái thú chính là chân mệnh thiên tử, có năng lực thống lĩnh thiên hạ." Nhạc Thiên Tuyết không chút khách khí đáp: "Ta biết rồi, nhưng người đó không phải là người." Từ Dạ hừ một tiếng, Nhạc Thiên Tuyết đây chính là đang đá kích mình! Hừ, có thể hàng phục được quái thú thì thế nào, những con vật xấu xí như vậy, hần mới nhìn thôi cũng thấy chướng mắt rồi. Xí, ai mà thêm... (edit đến phần này thấy anh Từ Dạ siêu cấp đáng yêu ☺)

Mặt nước xuất hiện động tĩnh. Từ Dạ đã chuẩn bị tốt, tay cầm sẵn kiếm chỉ chờ thủy quái ngoi lên sẽ hạ thủ. Chỉ là lấy cái hộp kia thôi, chẳng lẽ hần còn không làm được? Ngay sau đó, thủy quái vọt lên, há miệng rộng hướng Từ Dạ gào rú. Từ Dạ tay khẽ động, kiếm chuyển động theo gió từng nhát mạnh mẽ hướng thủy quái đâm tới. Thủy quái tuy bị công kích nhưng không lùi bước, tiếp tục di chuyển về phía Từ Dạ. Thấy vậy, hần cả kinh: xem ra việc giao

phong với quái thú này thật phiền toái! Liên một chương đánh tới dùng hết bảy thành công lực của chính mình, cuối cùng cũng không chế được thủy quái. Thủy quái đau đớn gào thét nhưng vẫn không quay trở lại hồ nước. Trong chớp mắt Văn Trí đại sư nhanh chóng đâm một kiếm xuống dưới. Bỗng dưng không biết vì lý do gì mà thủy quái đột nhiên bất động, không di chuyển nữa, rồi ngã xuống bên cạnh, nửa thân dưới còn ở trong hồ.

Từ Dạ sững sờ, đây không phải là bị chính mình thu thập sao? Hắn đặc ý quay sang Văn Trí đại sư: "Lão đầu từ, đã thấy chưa?" Văn Trí đại sư thu hồi kiếm, chỉ về phía Nhạc Thiên Tuyết-"Việc này không phải do ngươi." Từ Dạ nhìn sang, thấy nàng đang thu thập ngân châm của mình. Khóe miệng cong lên, hắn hỏi: "Tiểu mỹ nhân, ngươi đang làm gì vậy?" Nhạc Thiên Tuyết đáp: "Gây tê." "Gây tê?"-Thì ra là do Nhạc Thiên Tuyết làm cho thủy quái tê dại, không cử động được. Văn Trí đại sư hừ một tiếng: "Thời điểm mấu chốt vẫn là Tuyết nha đầu đáng tin nhất."

Không cần nhiều thời gian bọn họ đã nhanh chóng lấy được cái hộp xuống. Thủy quái không động đậy, chỉ có thể thở phì phò, trừng mắt nhìn. Văn Trí đại sư quan sát chăm chú: Hộp được làm bằng vàng, có chút gỉ sét và bị một ít rong rêu quấn lấy. Nhạc Thiên Tuyết cũng ghé sát vào nhìn, phát hiện bên ngoài hộp còn có một ổ quay cùng với hàng ký tự. Tựa hồ như phải giải mật mã này mới có thể mở hộp ra. Văn Trí đại sư thẳng thắn: "Cái này... Ta cũng không biết mở ra bằng cách nào." Từ Dạ nhướng mày: "Đơn giản thôi rồi, giết chết thủy quái kia, rồi giữ lấy, mạng trở về từ từ nghiên cứu." Dứt lời, Từ Dạ rút kiếm chém xuống dưới.

Một tiếng rất lớn vang lên, thanh kiếm tóe lửa, nhưng thủy quái lại không có nửa điểm bị tổn thương. Văn Trí đại sư đành nhắc nhở hắn: "Da của thủy quái này chính là đao thương bất nhập. Ngươi đừng uống phí thêm sức lực nữa." Nhạc Thiên Tuyết liền hỏi: "Nếu như vậy, phải làm sao bây giờ?" Văn Trí đại sư trầm ngâm một lát cũng không có chủ ý gì. Việc lấy được cái hộp cũng không có nghĩa cả.

"Vậy tại sao vừa rồi tiểu mỹ nhân lại có thể dùng ngân châm gây tê cho nó?"-Từ Dạ về mặt không phục. Nhạc Thiên Tuyết đành đáp: "Châm của ta vô cùng nhỏ, còn từ Tinh Cương tạo thành. Hơn thế, dù da của thủy quái này có dày, cứng đến đâu đi nữa thì vẫn phải có lỗ chân lông." Từ Dạ phẩy tay, mới nghe thôi mà đã cảm thấy choáng váng cả đầu óc rồi.

Đúng lúc Văn Trí đại sư đang tiếp tục nghiên cứu các ký tự, tìm cách mở cái hộp thì từ bên ngoài vang lên một hồi tiếng la. Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Từ Dạ quay đầu lại: "Hình như là âm thanh của tiểu tử kia." "Sao bọn họ chạy tới đây?"-Nhạc Thiên Tuyết kinh ngạc, nhanh chóng đi ra ngoài. Từ Dạ thấy nàng khẩn trương như vậy thì thờ dãi, đuổi theo. Cảnh tượng thật khủng khiếp! Tiểu Bao Tử bị dây mây cuốn lấy, treo lơ lửng giữa không trung. Còn Thanh Dương đang cố gắng dùng kiếm chém đứt cây mây, thế nhưng trong nháy mắt dây mây kia đã quấn lên tay của hắn rồi!

Nhạc Thiên Tuyết liền hiểu ra rằng tại sao những hài cốt kia lại được treo giữa không trung, nguyên lai là do những dây mây này. "Tỷ tỷ..."-Tiểu Bao Tử sắp hít thở không thông, bỗng trông thấy Nhạc Thiên Tuyết, liền yếu ớt hô lên. Nhạc Thiên Tuyết nhíu mày, vội vàng chạy tới. Từ Dạ nâng tay lên ngưng tụ kinh phong, giải thoát tạm thời cho đôi tay của Thanh Dương. Nhạc Thiên Tuyết đem Tiểu Bao Tử thoát khỏi dây mây, đem đến chỗ an toàn. Tiểu Bao Tử vẫn mơ màng, chưa tỉnh nhưng Nhạc Thiên Tuyết đã cảm thấy an tâm vài phần. Từ Dạ vung tay lên dùng kinh phong đem toàn bộ dây mây đều chặt đứt. Thanh Dương liền rơi xuống bên cạnh bọn họ. "Cái này... Cái này cái quái gì vậy?"-Thanh Dương thở hổn hển, thiếu chút nữa thì mạng sống đã không còn.

Những dây mây đó vẫn di chuyển, tựa hồ ở đâu có âm thanh, liền hướng đến lan sang. Thấy vậy, Nhạc Thiên Tuyết nhặt một tảng đá hướng phía xa ném đi. Lập tức những dây mây vội vàng chuyển hướng về phía đó. Từ Dạ không dám lên tiếng. Nhưng bọn hắn làm cách nào mới có thể rời đi đây? Nếu bị những dây mây này quấn lấy, sẽ không thể ra được.

Nhạc Thiên Tuyết lấy ra đồ tạo lửa, đốt một nhánh cây ném thử về phía dây mây kia. Chúng vốn đang chuyển động lập tức cuộn mình lại vào một chỗ. Nàng vui mừng nói: "Những dây mây này sợ lửa. Vậy thì không sao rồi. Đợi một chút đến lúc chúng cháy hết là ta có thể đi ra ngoài rồi." Từ Dạ nhìn nàng: "Trên người ngươi dường như vật gì cũng có." Nhạc Thiên Tuyết mặt không đổi sắc: "Chẳng lẽ lại như ngươi, hai tay trống không định sinh tồn kiểu gì hả? Giống như khi ngươi một mình đến nơi núi rừng hoang dã, không ai quan tâm mệnh mạng của ngươi. Nếu chính mình không tự chuẩn bị một chút thì ngươi định chờ đã thú tới cứu ngươi sao?" Tâm Từ Dạ bị tổn thương sâu sắc: "Sao ngươi nói ta như vậy?...Nhất định đã thú cảm thấy ta đẹp mắt sẽ che chở cho ta." (trình độ ảo tưởng của ca đạt tới level max□) Nhạc Thiên Tuyết quả thực không có cách nào để tiếp tục nói với hắn nữa, đành phải quay sang chỗ khác.

Nàng xoa đầu Tiểu Bao Tử: "Ngươi cùng Thanh Dương đến nơi này làm gì?" Tiểu Bao Tử mở to hai mắt, nói: "Bồi ta nghe thấy tiếng kêu cứu mạng." "Cứu mạng?" Nhạc Thiên Tuyết và Từ Dạ liếc nhau một cái: "Chúng ta không ai hô cứu mạng cả, hơn nữa xa như vậy ngươi sao nghe thấy được?" Thanh Dương chen vào: "Thuộc hạ cũng nói như, nhưng mà hắn không tin, khẳng khái muốn đi vào." Thế nên, hai người bọn họ cùng đi vào bên trong, thiếu chút nữa thì xảy ra chuyện lớn. Nhưng Tiểu Bao Tử một mực nói: "Rõ ràng ta đã nghe thấy mà. Ta không có nghe lầm." Đúng lúc này, hắn ngồi dậy lập tức chạy về phía trước, vừa chạy vừa nói: "Ta lại nghe thấy được, nhất định là có người đang kêu."

Nhạc Thiên Tuyết vội vàng đuổi theo. Tiểu Bao Tử chạy khá nhanh. Và hiện tại, thuốc tê của nàng đã hết công hiệu nên thủy quái đang gào rú trong đó. Nó tấn công Văn Trí đại sư, khiến đại sư phải lùi xuống phía sau vài bước. Tiểu Bao Tử chạy về phía trước không dừng. "Tiểu Bao Tử!"-Nhạc Thiên Tuyết hô to. Nhưng chậm rồi, thủy quái đã há mồm nuốt Tiểu Bao Tử vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220: Thân phận của Tiểu Bao Tử

Từ Dạ trừng to mắt. Vừa rồi Tiểu Bao Tử còn ở đây, mà thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Hắn dừng lại: "Đây là con gì vậy? Như thế nào lại

ăn thịt người." Nhạc Thiên Tuyết cũng sửng sốt, không nghĩ đến Tiểu Bao Tử sẽ xảy ra chuyện ở chỗ này. Thủy quái trừng đôi mắt đối diện với bọn họ, tựa hồ như muốn báo thù. Rất nhanh, nó nhào tới phía mà của Nhạc Thiên Tuyết-người vừa rồi đã gây tê cho nó. Nhạc Thiên Tuyết linh hoạt né người. Trong lòng xuất hiện nỗi thương tâm. Tiểu Bao Tử khả ái, hiểu chuyện mà lại chết như vậy. Thật đúng là bi ai! Thủy quái này tuy khổng lồ nhưng động tác nhanh hơn một bậc so với Nhạc Thiên Tuyết. Nếu không phải Từ Dạ bên cạnh đánh lén phía sau thì rất có khả năng thủy quái đã đem Nhạc Thiên Tuyết nuốt vào. Văn Trí đại sư thấy vậy, lập tức hướng trên đầu thủy quái cầm lấy cái hộp nhưng dùng hết sức vẫn không được. Lúc này, Nhạc Thiên Tuyết không cẩn thận trượt chân, ngã xuống đất. Nàng quay đầu, thấy thủy quái đã nhào đến muốn ngoạm lấy mình. Đột nhiên, nó dừng lại. Nhạc Thiên Tuyết đang ngồi trên đất và cái miệng há rộng của thủy quái ở ngay bên cạnh. Trống ngực nàng đập liên hồi. Nhưng ...từ trong miệng nó lại nhả ra một vật...

Nhạc Thiên Tuyết sửng sốt quan sát vật ẩm ướt kia. Nhìn kỹ thì ra đây là một người. Người đó bỗng hô một tiếng: "Tỷ tỷ. Người không sao chứ?" Nàng càng lắp bắp kinh hãi, nói không ra lời, trừng to mắt nhìn Tiểu Bao Tử đang mỉm cười trước mặt mình. Nàng mỉm cười: "Tiểu Bao Tử. Người không phải là bị thủy quái ăn thịt à?" Tiểu Bao Tử ôm chầm Nhạc Thiên Tuyết: "Không phải. Nó không ăn ta đâu. Nó đã đem ta nôn ra rồi đấy thôi." Nhạc Thiên Tuyết không biết nên cười hay nên khóc nữa. Thủy quái này thật đúng là kì quái.

Tiểu Bao Tử đứng lên, vươn tay ra. Thủy quái liền cúi xuống. Hắn sờ lên đầu của nó: "An tĩnh chút đi. Người đã hù sợ tỷ tỷ rồi." Trong giây lát, bọn hắn ngây ngẩn cả người. Tiểu Bao Tử đây là cùng thủy quái nói chuyện à? Văn Trí đại sư trong mắt hiện lên sự kinh ngạc khó tả nhưng rất nhanh liền biến mất, rồi đứng yên quan sát Tiểu Bao Tử. Quả thật không tưởng nổi! Thủy quái ngoan ngoãn nghe lời, nằm rạp trên mặt đất, bất động.

Nhạc Thiên Tuyết hồi tỉnh, hỏi Tiểu Bao Tử: "Người mới vừa rồi cùng nó nói chuyện?" Tiểu Bao Tử ngạc nhiên, ngẩng đầu lên: "Tỷ tỷ. Người không nghe thấy nó đang nói chuyện à?" "Ta... không nghe được." Nhạc Thiên Tuyết bắt đầu đi lắc đầu. Rõ ràng là không có âm thanh nào mà. Tiểu Bao Tử sờ sờ đầu, không rõ chuyện gì đang xảy ra: "... Vừa rồi là nó hô hào kêu cứu mạng, cho nên ta mới chạy tới."

Văn Trí đại sư giữ Tiểu Bao Tử lại, rồi tỉ mỉ nhìn một lượt: "Người thật sự nghe thấy thủy quái này nói cái gì?" Tiểu Bao Tử gật đầu. Đứa nhỏ này sắc mặt chân thành, không giống như đang nói dối. Văn Trí đại sư nói tiếp: "Vậy người hỏi nó làm thế nào có thể lấy được chiếc hộp kia xuống." Tiểu Bao Tử suy nghĩ: Đây là đồ vật của thủy quái mà, lấy như vậy thật không tốt. Hắn ngẩng đầu nhìn Nhạc Thiên Tuyết. Nàng gật nhẹ: "Tiểu Bao Tử. Tỷ tỷ cần chiếc hộp kia." Nếu là tỷ tỷ muốn vậy thì cứ hỏi đi.

Thủy quái há miệng ra để Tiểu Bao Tử đi vào. (thủy quái này kì ghê, đi hẳn vào trong mồm mới nói chuyện được) Thoạt nhìn thì thấy vô cùng mạo hiểm, nhưng Tiểu Bao Tử đi vào một cách rất tự nhiên tựa như đi qua bao cánh cửa bình thường khác. Hắn vừa vào bên trong không lâu thì chiếc hộp bỗng phát ra tiếng vang, rồi mở ra. Văn Trí đại sư vội vàng đi qua cầm cái hộp đó. Nhạc Thiên Tuyết giật mình, cứ lo sợ rằng thủy quái đã đem Tiểu Bao Tử ăn rồi. Tiểu Bao Tử đi ra ngoài, trong tay còn cầm lấy một vật, đưa cho Nhạc Thiên Tuyết: "Nó nói muốn mở phải cần đến cái này. Đây là ý gì?"

Nhạc Thiên Tuyết đưa lên nhìn kỹ, phát hiện trên đó có khắc nhiều cái ký tự giống hệt của chiếc hộp kia. Nàng đưa nó cho Văn Trí đại sư: "Đây chính là phương pháp để mở." Văn Trí đại sư tiếp nhận rồi đi sang một bên để nghiên cứu. Tiểu Bao Tử khó hiểu, ngẩng đầu hỏi: "Tỷ tỷ. Các người cần thứ này để làm gì? Nó tựa hồ rất muốn ta lấy đi thứ này. Đây không phải là đồ của nó ư?" Nhạc Thiên Tuyết không biết giải thích như thế nào. Hiện tại, nàng xem như đã biết vì sao Vũ Mị lại khẩn trương tìm hắn đến như vậy.

Một đứa bé có thể có năng lực gì mà khiến cho vị tôn chủ kia coi trọng như vậy?. Nàng vẫn đang suy đoán thân phận của Tiểu Bao Tử, không nghĩ đến nguyên lai là như thế này. Tiểu Bao Tử nghiêng đầu, nghi hoặc kêu: "Tỷ tỷ..." Bởi Nhạc Thiên Tuyết vẫn chưa trả lời hắn. Bắt đầu từ khi Nhạc Thiên Tuyết cứu hắn, hắn đã lập tức yêu thích Nhạc Thiên Tuyết, cũng như tin tưởng nàng. Nàng ôn hòa, dịu dàng đem đến cho hắn cảm giác như người thân chính mình. Từ Dạ đi đến, sờ đầu Tiểu Bao Tử, trầm giọng: "Bởi vì người chính là chủ nhân của vật này. Không phải người giữ lấy vậy thì còn ai đây?"

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy buồn bực: Tiểu Bao Tử có thể nói chuyện với thủy quái mà sao Chiến Liên Thành lại không làm được. Rồi nàng quay sang Tiểu Bao Tử: "Tiểu Bao Tử. Sau này, tỷ tỷ sẽ giải thích chuyện này cho người nghe được không?" Tiểu Bao Tử liền gật đầu: "Vâng, tỷ tỷ.", sau đó thì ra lệnh cho thủy quái quay trở về hồ nước

Vừa rồi, do đi vào trong mồm thủy quái nên trên người hắn dính đầy dịch nhờn, Nhạc Thiên Tuyết bèn đem hắn đi tắm. Chưa tắm xong, ngược lên đã thấy Văn Trí đại sư cầm chiếc hộp đứng bên cạnh: "Người hãy mở nó ra." Tiểu Bao Tử vẫn đang ở trong hồ nước, tròn mắt nhìn Văn Trí đại sư, có chút khó hiểu: "Đại sư bá bá. Người nói gì thế?" "Chiếc hộp này nên do chính người mở ra. Nào, lại đây và mở chiếc hộp đi. Đến!" Văn Trí đại sư thúc giục. Nhạc Thiên Tuyết chen vào: "Liệu bên trong có cơ quan hay không?" Tiểu Bao Tử thoáng cái đã rút tay về, lộ vẻ sợ sệt. Nhạc Thiên Tuyết mỉm cười: "Đề phòng ngừa vạn nhất hay là ta mở cho." Văn Trí đại sư vốn là muốn chính Tiểu Bao Tử tự tay mở chiếc hộp, bất quá sợ bên trong có cơ quan nên để Nhạc Thiên Tuyết mở thay cũng được.

Nhạc Thiên Tuyết cẩn thận động tay, đem nắp hộp mở ra. Tiểu Bao Tử cũng nghiêng đầu, ghé vào xem. Sau khi đã mở ra hoàn toàn, bên trong không có gì nguy hiểm, ngược lại có một khối ngọc ti lấp lánh rực rỡ. Nhạc Thiên Tuyết cầm lên quan sát. Nàng cau mày: Hình như là ngọc ti của tiên triều. "Đại sư. Đây chính là chìa khóa?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi. Văn Trí đại sư cầm lên, xem xét kĩ lưỡng: "Đúng vậy. Vật này đã được giấu trong chiếc hộp này trăm năm về trước mà đến nay không chút hư tổn gì. Người xem, quả thật là đồ tốt!"

Nhạc Thiên Tuyết hiểu biết không nhiều về vật này: "Vật này để cho ai cất giữ bây giờ?" Nhất thời, Văn Trí đại sư và Từ Dạ có chút khó xử. Bọn hắn liếc nhau một cái, không biết làm thế nào mới phải. "Tiểu Bao Tử vẫn còn quá nhỏ." Văn Trí đại sư trả lời: "Đồ vật quan trọng như vậy mà đưa cho hắn giữ thì không được an toàn. Nếu như bị người đoạt được sẽ rất phiền toái." Đột nhiên, Tiểu Bao Tử cầm vật đó đưa cho Nhạc Thiên Tuyết: "Vật giao cho tỷ tỷ của ta cất giữ đi. Tỷ tỷ, người có đồng ý không?"

Ngọc ti kia không phải quá lớn nhưng lại mang ý nghĩa cao cả, nên khi cầm nó trong tay Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy (trách nhiệm) khá nặng nề. Nàng hỏi: "Đại sư, Từ Dạ. Các người thấy sao?" Từ Dạ nhún vai, hắn chưa bao giờ mê luyện vật này nên đương nhiên là không vấn đề gì. Văn Trí đại sư suy nghĩ một chút, rồi cũng đáp ứng: "Tuyệt nha đầu. Vậy người phải cất giữ cho tốt. Vật này không thể tùy tiện rơi vào tay người được. Kể cả Chiến Liên Thành... cũng không được." Nhạc Thiên Tuyết không rõ: "Đại sư. Chiến Liên Thành cũng là hậu nhân của Vương gia. Tại sao hắn lại không thể nói chuyện cùng các loài thú?" Hôn nữa, khi nàng luyện được đỉnh, Tiểu Bao Tử có phản ứng mạnh mẽ nhưng Chiến Liên Thành lại không. Vậy xem ra, Tiểu

Bao Tử lợi hại hơn.

Từ Dạ ngồi xuống, chậm rãi nói: "Người cho rằng, hần là hậu nhân thì nhất định phải chính thống sao? Việc huyết mạch được vô cùng coi trọng." Văn Trí đại sư gật đầu, tiếp lời: "Đoán chừng hần chỉ là một chi khác thôi. Muốn khôi phục tiền triều thì Tiểu Bao Tử mới là chính thống." Tiểu Bao Tử vội ngắt đầu lên: "Chính thống là gì vậy? Trước đây, Tôn chủ cũng đã từng nói như vậy. Còn cho ta học tập, đọc sách thật tốt đấy." Nhạc Thiên Tuyết giật tãi mặt: "Vị Tôn chủ này năng lực chắc chắn không hề nhỏ, biết rõ thân phận của Tiểu Bao Tử. Chắc hẳn định không chế, đem Tiểu Bao Tử trở thành một hoàng đế bù nhìn." Văn Trí đại sư có cùng suy nghĩ với nàng: "Vị Tôn chủ này quả thật rất thâm hiểm! Bất quá, không tra ra được hần là ai. Có thể che giấu nhiều năm như vậy, thật sự không tầm thường!"

Nhạc Thiên Tuyết quay sang hỏi Tiểu Bao Tử: "Người đã từng thấy diện mạo vị Tôn chủ kia bao giờ chưa?" Tiểu Bao Tử suy nghĩ rồi đáp: "Ta đã từng bái kiến, nhưng mà Tôn chủ lại sợ xấu hổ nên luôn mang theo mặt nạ. Do vậy từ trước tới giờ ta chưa từng thấy qua diện mạo của hần." Nhạc Thiên Tuyết nhũn mày: Việc này thật phiền toái! Xem ra Tiểu Bao Tử cũng không biết thêm chút gì. Bất quá, bây giờ Tiểu Bao Tử đã chạy thoát, tới bên cạnh nàng khiến vị Tôn chủ kia vội muốn chết.

Nhạc Thiên Tuyết mặc quần áo cho Tiểu Bao Tử xong, cũng đã gần chạng vạng tối. Nếu không nhanh chóng rời khỏi đây thì sẽ rất nguy hiểm. Mấy người bọn họ cầm theo bó đuốc để tránh cho những dây mây kia lại đến cản đường. Sau khi đã ngồi lên thuyền, Nhạc Thiên Tuyết nhân lúc nghỉ ngơi đem ngọc tì ra, ngắm nhìn thật kĩ. Ngọc tì tỏa sáng lung linh, ánh lên sắc màu rực rỡ. Nhưng dù nhìn thế nào vẫn không thấy nó giống như một chiếc chìa khóa. Nhạc Thiên Tuyết mím môi: Nàng từng nghe Chiến Liên Thành nói rằng Hoàng Cung tiền triều ẩn toạ dưới một xóm nghèo ở kinh thành. Vì vậy nên lão Hoàng đế (Thái tổ Thiên Long vương triều a)mới không tìm được nơi đó.

Nhạc Thiên Tuyết còn đang mải mê suy nghĩ, bỗng thuyền lay động dữ dội. Từ Dạ từ bên ngoài hô lớn: "Tiểu mỹ nhân. Mau ôm lấy Tiểu Bao Tử." Nhạc Thiên Tuyết không kịp nghỉ ngơi, liền ôm Tiểu Bao Tử đi ra ngoài. Nhìn cảnh tượng đang xảy ra sợ đến ngất người.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Khả năng của tiểu bao tử

Cái này trên mặt sông bỗng nhiên liền nổi lên sóng lớn, sắc trời đều là đột biến, cơ hồ là muốn đem thuyền của bọn họ nuốt mất xuống dưới!

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Nhạc Thiên Tuyết hỏi.

Từ Dạ nói: "Khúc sông này bỗng nổi sóng lớn, đều không chế không nổi rồi."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem cũng là kỳ quái, bất quá cái này trên mặt sông đúng là xảy ra vấn đề.

Nàng ôm Tiểu Bao Tử, cũng là cố hết sức, nếu không phải Từ Dạ đỡ nàng, thì cũng không thể đứng yên như vậy được.

Trí đại sư thấy một ngọn sóng đánh tới, vội vàng dùng nội lực ngăn trở, cái kia sóng lớn có thể trực tiếp nhào đến phía trước.

Bất quá đây cũng là trực tiếp đem thuyền đưa tới một bên, đâm vào tảng đá!

Oanh một tiếng vang, hơn nửa thuyền cũng thủng một lỗ lớn, tình huống cũng là khẩn cấp!

Tiểu Bao Tử cũng là bị làm tỉnh lại, hần hé mắt, nhìn thấy tình huống như vậy, tự vội vàng nói: "Làm sao vậy?"

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy bờ cũng cách một khoảng cách ngắn, bây giờ sắc trời đại biến, dưới tình huống này mà nói trở lại bờ, có thể sẽ ra nguy hiểm, cái kia sóng lớn có thể trực tiếp đem người nuốt mất rồi!

Trí đại sư thấy tình huống khẩn cấp, chính là nói: "Ta yểm hộ các người, các người đi trước đi."

Nhạc Thiên Tuyết đem Tiểu Bao Tử cho Từ Dạ, nói: "Từ Dạ, người khinh công so với ta lợi hại hơn, người mang theo Tiểu Bao Tử đi thôi."

Tiểu Bao Tử lại ôm chặt nàng, nói ra: "Tỷ tỷ, ta không muốn rời khỏi chị, ta không cần đi!"

Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết là cái tư vị gì, nàng sờ lên đầu Tiểu Bao Tử, nói: "Ngoan, tỷ rất nhanh đuổi kịp."

Từ Dạ túm qua Tiểu Bao Tử, nói: "Đừng quán quýt lấy rồi, đừng làm rộn nữa, đợi lát nữa người sẽ liên lụy tiểu mỹ nhân."

Nói như vậy lấy, Từ Dạ đã là đem Tiểu Bao Tử cho ôm lấy, trực tiếp bắn ra một dây cung tuyền, hướng giữa không trung bay đi.

Từ Dạ khinh công vẫn luôn rất tuyệt, cái này dựa vào dây cung tuyền làm lực, dĩ nhiên là rất nhanh đã lên trên bờ!

Chẳng qua thời điểm hần đến bên cạnh bờ thấy trên bờ có mấy bóng người, hần hơi kinh hãi, đó cũng không phải là những vũ cơ của hần.

Cái này còn không có kịp phản ứng, thì người bên cạnh bờ đã bay đến, trực tiếp liền hướng Từ Dạ trước mặt bỏ đánh ra một roi!

Từ Dạ một tay ôm Tiểu Bao Từ, một tay còn khống chế lấy dây cung tuyền, cái kia thật đúng là vất vả!

Bất quá hần chính người rất nhanh, lại là vung tay lên, cái kia dây cung tuyền liền cái biến góc độ, đem roi kia nín lại!

Hần hừ một tiếng, cũng là dùng khí lực, đem người nọ kéo một cái, người nọ kêu một tiếng, chính là hướng trên mặt đất ngã đi.

Tiểu Bao Từ cũng là xem trọng cẩn thận, phát hiện người nọ lại là Vũ Mị!

Hần lập tức chính là cả kinh, nói: "Mỹ nam ca ca, nàng là Vũ Mị! Nguy rồi! vậy tôn chủ nhất định đến đây rồi!"

Hần mặc dù nhỏ, nhưng mà đối với bọn họ cái kia một số người năng lực cũng là có làm cho thông cảm, bỗng nhiên Độ tiên sông xảy ra tình huống này, vậy khẳng định là có người giờ trò quỷ.

Từ Dạ nhíu mày, nhìn nhìn, cái kia ngoại trừ Vũ Mị bên ngoài, còn có nhiều người, xem ra đám người này hôm nay là quyết tâm muốn bắt được tiểu bao tử mang về.

Hỏi hần: "Tiểu Bao Từ, xem ra bọn họ là đều muốn mang người trở về, người có trở về hay không?"

Tiểu Bao Từ nhìn nhìn vẫn nhìn Nhạc thiên Tuyết trên ông, bỗng nhiên chính lắc đầu mạnh, nói ra: "Ta muốn ở cùng một chỗ với tỷ tỷ!"

Từ Dạ cũng là buồn bực, Tự nhiên Nhạc Thiên Tuyết nhiều hơn một đệ đệ lợi hại, đó cũng là tiện nghi nàng.

Hần ôm Tiểu Bao Từ rơi xuống trên mặt đất, nhìn xem Vũ Mị lại là một roi nhỏ đánh ra, Từ Dạ cơ hồ là bất động, vẫn dùng hai dây cung tiếp cho rơi rơi kia.

Hần nói ra: "Lại là người, xem ra người ngời đã thỉnh giáo hơn một lần mà vẫn giám trả lại?"

Vũ Mị lạnh mặt, cái này Từ Dạ nàng thế nhưng là nhớ kỹ, mỗi một lần đều là quấy rối!

Nàng đều muốn rút về cây roi, bất quá Từ Dạ lại là phát tay, dây cung tuyền liền càng lợi hại, đem trọn đầu cây roi đều cho chặt đứt rồi!

Nếu không phải Vũ Mị lui về phía sau vài bước, khả năng nàng chính là tính mạng khó bảo toàn.

Bất quá lúc này sau lưng Vũ Mị có người đi tới, đã nói: "Vũ Mị, xem ra người cũng không phải là đối thủ của hần."

Cái này người nói chuyện vừa vặn chính là Thời Ngọc, mà người khác nữa là Ân Tô Tô.(hai người ngó bị lợi dụng tưởng hần yêu mình ai ngờ về sau chết thảm và đau khổ trong tay hần).

Vũ Mị sắc mặt nhìn không được tốt, ai làm cho mình không có bổn sự kia, rõ ràng không đối phó được Từ Dạ.

Từ Dạ ánh mắt lạnh lùng, nhìn xem ba người này, nói ra: "Chỉ có các người a? Tôn chủ của các người đâu?"

Thời Ngọc tiến lên một bước, nàng đưa bốn tóc của mình, nói: "Đối phó người, cần gì phải tôn chủ ra tay, đem đứa bé kia trả lại đây, bằng không ta khiến cho hòa thượng kia cùng Nhạc Thiên Tuyết chết không có chỗ chôn!"

Sông kia cũng nổi nên sóng to gió lớn, rất là khủng bố!

Từ Dạ hé mắt, hiện tại cũng là có thể xác định là các nàng giờ trò quỷ rồi, bất quá không biết các nàng có năng lực gì mà có thể làm cho Độ Tiên sông xảy ra tình trạng này.

Tiếp tục như vậy, Nhạc Thiên Tuyết cùng Trí đại sư nhất định là gặp nguy hiểm.

Từ Dạ cũng là thường thấy những hiểm cảnh lớn, cười cười, "Cái kia tùy người a, tiểu hài này bốn quân thật thích đấy, làm sao sẽ cho người."

Thời Ngọc dĩ nhiên sẽ không phải nói nhảm, Tiểu Bao Từ trọng yếu như vậy, nhất định là muốn đoạt lại!

Cái này trong chớp lát, ba người chính là ngay ngắn hướng liền thủ, cùng một chỗ tiến công!

Từ Dạ đối phó một người tự nhiên là tay đến lấy ra, nhưng mà ba người cùng một chỗ liền thủ, thật đúng là muốn hao tổn một ít thời gian, hơn nữa hần còn ôm Tiểu Bao Từ, cái kia thật đúng là có điểm phiền toái đây.

Thế nhưng là ân Tô Tô lúc này liền nhắc nhở Từ Dạ, nói ra: "Người sẽ không đem hài tử buông, đoán chừng tiểu mỹ nhân của người sẽ bị rắn nước cho ăn hết rồi!"

Từ Dạ rất nhanh quay đầu nhìn lại, trông thấy rất nhiều rắn nước từ dưới sông ngoi lên, tựa hồ là muốn hướng thuyền gỗ chỗ ấy tấn công tới!

Từ Dạ cũng là cả kinh, không nghĩ tới cái này lại là bị một đám rắn nước tấn công.

Vừa rồi mới thấy lũ lụt quái dị, nhưng bây giờ nhìn thấy một đám rắn nước, hôm nay thật đúng là không may!

Bất quá hẳn ngăn trở Thôi Ngọc công kích, sau đó kỹ càng tưởng tượng, chính là muốn đến những con rắn nước này do các nàng mang đến đây, hơn nữa là được mệnh lệnh của các nàng công kích, các nàng sao có thể không chế nhiều quái vậy như vậy?

Nhưng lại Tiểu Bao Từ lúc này liền hô to một tiếng, "Không nên a!"

Cái kai tất cả các con rắn nước đều ngừng lại, ngược lại là quay đầu nhìn Tiểu Bao Từ.

Thôi Ngọc sững sờ, "Tiểu thiếu gia, ngươi làm cái gì? Bọn họ là bắt người đi mà!"

Thế nhưng là Tiểu Bao Từ nhưng bây giờ đem tâm tư đều đặt ở trên người Nhạc Thiên Tuyết, cũng đã là vội muốn chết.

Hắn tiếp tục hô hào: "Tiểu Bạch, ngươi không nên thương tổn tỷ tỷ a! Ngàn vạn không nên!"

Thôi Ngọc ba người các nàng cũng sắp bị làm cho tức chết, các nàng vẫn cho là Tiểu Bao Từ là bị Nhạc Thiên Tuyết abwts đi, hẳn là cùng các nàng nhất trí đối ngoại đấy, không nghĩ tới Tiểu Bao Từ bây giờ lại nói những lời này...

Từ Dạ vội vàng nói: "Tiểu Bao Từ, còn không cho đám rắn nước kai cho tỷ tỷ ngươi trở lại."

Là hẳn biết, các nàng nhất định là mượn ý ghxi của tiểu bao từ không chế rắn nước, bằng không thì làm sao lợi hại như vậy.

Tiểu Bao Từ cũng là vội vàng nói, Từ Dạ không nhắc nhở như vậy, Tiểu Bao Từ thật đúng là không thể tưởng được.

Thôi Ngọc cả giận nói: "Tiểu thiếu gia! Ngươi làm cái gì?!"

Tiểu Bao Từ quay đầu lại trừng mắt một cái, nói ra: "Ta không cho các ngươi làm hại tỷ tỷ!"

Thôi Ngọc nhưng lại thông hận Nhạc Thiên Tuyết rồi, không nghĩ tới lúc này Tiểu Bao Từ lại là che chở cho Nhạc Thiên Tuyết đấy, nhưng lại hô người khác là tỷ tỷ.

Nàng nói tiếp: "Ngươi sao lại gọi nàng là tỷ tye, nếu để cho tôn chủ biết rõ, vậy khẳng định trừng phạt ngươi! Còn không mau cùng ta về thỉnh tội!" (tên bố khôn nạn này chỉ lợi dụng con mình thôi ghét)

"Ta không quay về! Ta muốn đi theo tỷ tỷ!" Tiểu Bao Từ kiên định nói.

Cái kia một bên, rắn nước đã nghe theo Tiểu Bao Từ mệnh lệnh, đem nghe trí đại sư cùng Nhạc thiên Tuyết đến bờ.

Thôi Ngọc cũng không biết Nhạc Thiên Tuyết cho Tiểu Bao Từ uống thuốc gì, nhưng mà hiện tại thời gian cũng là không nhiều lắm, nàng nhất định phải mang được tiểu bao từ từ trên tay Nhạc Thiên Tuyết, bằng không bọn hắn liền khó mà đối phó rồi!

Thôi Ngọc ba người lại là vội vàng tấn công, lúc này đây Từ Dạ không có lo lắng, cũng sẽ không cùng ba người khách khí.

Tay của hắn có chút giờ lên, trong tay không chế dây cung tuyến liền đem ba người ngăn lại, âm vang vài tiếng, cái kia đều là dây cung tuyến hướng các nàng đánh tới.

Bất quá ân Tô Tô trường kiếm quét qua, nhân cơ hội kéo tiểu bao từ đến gần mình, đem Tiểu Bao Từ túm đi qua.

Tiểu Bao Từ kêu to, toàn thân tại giấy dựa, hô: "Thả ta ra! Thả ta ra a!"

Ân Tô Tô tuy rằng cũng không muốn ra tay nặng với Tiểu Bao Từ, bất quá đây là mệnh lệnh tôn chủ, sao có thể khước từ.

Nhưng lại Tiểu Bao Từ liền nắm lấy một tay nàng cần, ân Tô Tô ăn đau, lúc này mới đem Tiểu Bao Từ cho thả.

Thôi Ngọc lúc này thời điểm vẫn dùng kiếm chỉ vào Tiểu bao từ, cả giận nói: "Ngươi sao lại nóng nảy như vậy! Tôn chủ nuôi dưỡng ngươi nhiều năm như vậy, ngươi bây giờ rõ ràng phản bội tôn chủ?!"

Tiểu Bao Từ cổ lạnh buốt, hiện nay cũng không dám lộn xộn rồi.

Bất quá miệng của hắn cũng không nhân rồi, đã nói: "Ta... Ta đi theo tỷ tỷ của mình có cái gì sai!"

"Tỷ tỷ? Ngươi không cha không mẹ, làm sao lấy đâu ra một tỷ tỷ?" Thôi Ngọc cũng là cảm thấy buồn cười, cái này Tiểu Bao Từ thật sự là càng ngày càng thông minh.

Thế nhưng là Tiểu Bao Tử lại là nói lớn: "Ta có! Ta là Nhạc Thiên Tuyết! Ta cùng tỷ tỷ của ta là cùng một họ!"

Từ Dạ ở một bên nghe xong, thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình cho sặc, cái này Tiểu Bao Tử ở lúc mấu chốt thật đúng là đáng tin, lại còn nói được lời này nữa.

Bất quá lúc này Nhạc Thiên Tuyết đã là bị rắn nước cho đưa đến bên cạnh bờ rồi, nàng nở nụ cười một tiếng, nói ra: "Tiểu Bao Tử nói rất đúng!"

"Tỷ tỷ!" Tiểu Bao Tử cao hứng hô một tiếng, gặp Nhạc Thiên Tuyết trên người ngoại trừ ẩm ướt bên ngoài ra, cũng không có bị thương, hẳn cũng yên lòng.

Thời Ngọc nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết, lại nói: "Nhạc Thiên Tuyết! Ở chỗ này nhận thân nhân! Như thế nào? Bây giờ nhìn thấy Chiến Liên Thành chân không có cách nào trị, không muốn ở bên người hắn rồi hả? Ngược lại phải dựa vào lấy Từ Dạ rồi? Người đứng là không biết dâm loạn cỡ nào..."

Nghe lời này, Nhạc Thiên Tuyết cũng là lạnh nhạt, nhìn Thời Ngọc liếc, chính là nói: "Đem Tiểu Bao Tử thả ra."

Thời Ngọc cười lạnh một tiếng, "Thả? Đây là người của tôn chủ, làm sao sẽ thả cho người?"

Nhạc Thiên Tuyết chính là nói: "Người thật không thả? Vậy người cũng đừng hỏi hận."

Không có Chiến Liên Thành ở chỗ này, Thời Ngọc cũng không sợ Nhạc Thiên Tuyết.

Nàng đang muốn lại nói tiếp, nhưng mà ân Tô Tô lại giật Thời Ngọc về phía sau, nói ra: "Lui ra phía sau!"

Cái kia đám rắn nước đột nhiên đánh tới, thế nhưng là Thời Ngọc vừa rồi cùng Nhạc Thiên Tuyết nói chuyện, cái kia đã là sai sót mất một cơ hội tốt rồi, cánh tay liền cứng rắn bị cắn đi một miếng thịt!

Thời Ngọc thống khổ kêu một tiếng, thiếu chút nữa liền té xỉu qua, bất quá lũ rắn nước liền quần thân, đem Tiểu Bao Tử bảo vệ, đối với ba người các nàng thề lười!

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Vương gia đột kích

Ân Tô Tô chấn động. Cái kia rắn nước vốn là do tôn chủ mượn năng lực của tiểu bao tử luyện thành. Đây cũng chỉ nghe lệnh của ba người bọn họ. Nhưng mà Tiểu Bao Tử lúc này đã đổi hướng. Làm hại các nàng bị bọn rắn nước này xuất thủ.

Nàng nhìn chăm chăm vào Nhạc Thiên Tuyết. Nói ra: "Tuyết Nhi. Người không cần..."

"Không cần cái gì. Để cho ta tha cho người một cái mạng. Người cũng không muốn tha ta một mạng. Ta sao có thể buông tha người." Nhạc Thiên Tuyết nói ra.

Hiện tại nàng cũng là đã minh bạch. Minh nếu là lại lưu tình. Cái kia sau này mình chính là người không cần mạng nữa.

Ân Tô Tô trong nội tâm mát lạnh. Nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết ánh mắt kia lạnh như băng. Nàng cũng là cảm giác mình tâm cực kỳ khó chịu.

Nàng cái mũi ê ẩm đấy. Cũng là bắt đắc dĩ.

Thời Ngọc cắn răng. Dắt ân Tô Tô một chút. "Người còn nói với nàng cái gì. Vội vàng đoạt lại tiểu bao tử đi."

Ân Tô Tô thì là lui ra phía sau. Nói ra: "Hiện tại bọn hắn có ba người. Chúng ta không phải là đối thủ. Người cũng bị thương. Cái này không cần phải."

Vũ Mị cũng là nghĩ như vậy. Liền cũng là lôi kéo lấy Thời Ngọc. Nói: "Trước lui đã."

Thời Ngọc thế nhưng là không cam lòng. Bọn rắn nước này lại quay lại hại mình. Cái kia cũng không thể thì cứ như vậy thôi đấy.

Nàng cầm chuôi kiếm. Đã nói: "Không dễ dàng như vậy. Nhạc Thiên Tuyết. Hôm nay ta tất nhiên muốn giết người."

Nhạc Thiên Tuyết xùy cười một tiếng. Nói: "Vậy thì thật là tốt. ta cũng muốn tính toán với người hôm nay ta với người tính toán rõ ràng."

Nàng chính là đã bay qua đến. Tay kia dĩ nhiên là nhiều hơn một thanh đoản kiếm. Mãnh liệt đâm tới Thời Ngọc.

Thời Ngọc mặc dù là bị thương. Bất quá nàng cũng là không cam lòng yếu thế. Âm vang một tiếng. Liền đem kiếm của Nhạc Thiên Tuyết cho ngăn trở. Lại sau đó. Nàng lại là một chưởng đánh ra. Cái kia đều là nước chảy mây trôi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là không kém. Tay hơi động một chút. Dĩ nhiên là nghiêng người tránh thoát. Hơn nữa tay kia đã là hơn nhiều một cái ngân châm. Đâm vào huyết đạo của Thời Ngọc.

Thời Ngọc cau mày. Đau nhức kêu một tiếng. Lập tức liền cảm thấy cánh tay của mình run lên rồi.

Nàng thở dốc một hơi. Cũng là biết rõ cái kia ngân châm có độc.

Vũ Mị cùng ân Tô Tô nhìn xem không đứng. Liền tranh thủ Thời Ngọc kéo qua đến. Liền đem Thời Ngọc cho mang đi.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn xem ba người nhanh chóng rời đi. Nàng vốn là muốn đuổi kịp. Bất quá nàng nhưng là nhớ kỹ Tiểu Bao Tử. Cũng liền thôi.

Tiểu Bao Tử còn được rắn nước che chở. Hắn đuổi ra cái đầu đến. Trông thấy Nhạc Thiên Tuyết vẫn tốt. Liền nở nụ cười một tiếng."Tỷ tỷ."

Nhạc Thiên Tuyết ân một tiếng. Nhìnhắn."Không có việc gì chứ."

Tiểu Bao Tử nhẹ nhàng lắc đầu. Nói ra: "Tỷ tỷ. Chúng ta đi nhanh đi. Ta phải sợ các nàng sẽ quay trở lại."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn nhìn. Thời Ngọc bị thương. Đoán chừng cũng không thể nhanh như vậy quay lại đây. Bất quá cái kia tôn chủ thủy chung đều không có xuất hiện. Nàng mỉm cười. Người nợ cũng là thần bí.

Mà Tử Dạ lúc này liền đi chọc chọc đám rắn nước kia. Hắn quay đầu nhìn Tiểu Bao Tử."Tiểu tử. Cái này rắn nước nghe lời người nói sao."

Tiểu Bao Tử gật đầu: "Chúng ta là bằng hữu."

Tử Dạ khước miệng ngoác một cái. Chính là nói: "Đoán chừng là tôn chủ lợi dụng người rồi. Huấn luyện cái lũ rắn nước này."

Tiểu Bao Tử a một tiếng. Bất quá hắn đã nói: "Tôn chủ để cho ta nói với Tiểu Bạch là về sau phải nghe lời hắn. Đây là lợi dụng à."

"Cái này cũng chưa tính lợi dụng." Tử Dạ cười lạnh thoáng một phát.

Nhạc Thiên Tuyết cau mày. Cái kia tôn chủ quả nhiên không có gì tốt đẹp. Cái này nhất định là nhìn xem thân phận của tiểu bao tử để lợi dụng.

Người này bụng dạ khó lường. Lại là muốn tụt tụt đại gia tộc. Đánh chủ ý là muốn thống nhất thiên hạ.

Trí đại sư cũng là đã đến gần. Nói: "Tuyệt nha đầu. Tiểu Bao Tử tuổi còn nhỏ quá. Hơn nữa còn khả năng hiểu được tiếng loại vật. Không thể để cho người ta tùy tiện lợi dụng. Hắn cũng chỉ nghe lời của người nói. Người về sau bảo bảo hộ hắn nhiều hơn. Cũng phải quản giáo nhiều hơn(dạy dỗ)."

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Cái này khiến cho chính mình hình như có trách nhiệm trọng đại rồi.

Nàng chính là nói: "Đại sư. Ta đã biết."

Tiểu Bao Tử liền cầm lấy tay của Nhạc Thiên Tuyết. Nói: "Ta nhất định sẽ nghe tỷ tỷ nói mà. Hắc hắc."

Nhạc Thiên Tuyết nhìn hắn một cái."Vừa rồi đều nói người gọi Nhạc Tiểu Hình mà. Cái này còn không muốn nghe lời của ta."

Tiểu Bao Tử cao hứng gật đầu. "Đúng vậy a đúng vậy a."

Thế nhưng là Trí đại sư nhưng là cau mày."Cái này không được tốt. Hắn thế nhưng là..."

Nhạc Thiên Tuyết thì lại nói: "Kỳ thật dòng họ không sao cả. Đại sư. Người xem ta cũng là theo họ cha ta. Nhưng lại ta như cũ là không phải hậu nhân của Nghìn gia sao. Huống chi đây đều là chuyện của trăm năm trước. Lúc này đã thay đổi nhiều. Hết thấy đều không giống nhau. Hà tất bảo thủ không chịu thay đổi."

Trí đại sư nghe xong. Cũng là hít một tiếng."Đó cũng là. Đứa nhỏ này đi theo người. Về sau cũng sẽ hướng thiện đấy."

Tiểu Bao Tử lúc này hay vẫn là lôi kéo tay Nhạc Thiên Tuyết. mắt hứng.

Bọn hắn ở trên bờ tìm trong chốc lát. Mười hai Nhạc cơ kia liền trở về. Nguyên lai các nàng vừa rồi bị tập kích. Đó mới tạm thời lui lại. Cái này đã nghĩ ngại lấy là bị đánh nện. Cho Tử Dạ mở đường.

Bất quá các nàng nhìn xem Tử Dạ đám người hoàn hảo. Cũng chính là nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ là bọn họ dùng thuyền đi chuyển giờ thuyền đã hỏng. Nhưng mà vũ cơ đã gửi tín hiệu. Lại để cho một chiếc thuyền lớn đến Độ Tiên Sông đón bọn họ.

Bởi vì đây là ngược dòng. Phải dùng sức câu thủy thủ. Nhưng mà không nghĩ đến Tiểu Bao Tử khiến cho lũ rắn nước kéo thuyền đi. Cái này thuận tiện bớt đi nhiều việc

Cái này trong chốc lát. Thuyền lớn cũng là không có như vậy lay động. Tiểu Bao Tử cũng rút cuộc không say tàu nữa.

Hắn nâng má. Nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết cái kia ngẩn người bộ dạng.

Hắn nói ra: "Tỷ tỷ. Ngươi đang suy nghĩ gì vậy."

Nhạc Thiên Tuyết lấy lại tinh thần. Nàng đang tính toán có nên trở về Thiên Long quốc không. Thừa dịp Chiến Liên Thành đến lương Tấn quốc...

Bất quá nàng cũng là buồn bức. Vì cái gì hiện tại liền tránh né lấy Chiến Liên Thành.

Nàng hít một tiếng. Đã nói: "Không có việc gì. Tiểu Bao Tử. Không bằng ngươi suy nghĩ một chút mình muốn đi chỗ nào."

Tiểu Bao Tử trầm tư suy nghĩ trong chốc lát. Đã nói: "Đệ thật nhiều địa phương muốn đi. Lúc trước được tôn chủ vây khốn lấy. đệ rất nhiều địa phương đều chưa có đi qua. Trước đó lần thứ nhất vừa đi ra ngoài. Liền xảy ra chuyện lớn. May mắn cũng là được tỷ tỷ cứu."

Nhạc Thiên Tuyết hỏi: "Vậy ngươi bây giờ muốn đi chỗ nào nhất."

Thế nhưng là Tiểu Bao Tử đã nói: "Tỷ tỷ đi chỗ nào thì ta đi chỗ đó. Ta đã nghĩ muốn đi theo tỷ tỷ."

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Ngược lại cười cười. Nói: "Hào hài tử. Tỷ tỷ cũng là phiền lòng chưa biết đi chỗ nào đây."

Tiểu Bao Tử nghiêng đầu. Nói: "Tỷ tỷ. Vậy trước tiên đi theo mỹ nhân ca ca trở về Vương Cung a. Chỗ ấy địa phương thật lớn đây."

"Cái này cũng được." Nhạc Thiên Tuyết thở dài một tiếng. "Được rồi. trước hãy đi chỗ đấy đã."

Bất quá lúc này Tử Dạ liền đuổi đầu tiên đến. Nhìn Nhạc Thiên Tuyết liếc. "Không cần. cái người Chiến Ngươi thọt kia đến đón ngươi rồi. Xem ra lúc này đây ngươi là không cần phải trở về chỗ của ta nữa."

Nhạc Thiên Tuyết khẽ giật mình. Lúc này đã cảm thấy ngực có chút khó có thể hô hấp. Cũng không biết mình tâm tình của mình là như thế nào.

Chỉ cần Tiểu Bao Tử nhẹ giọng hỏi: "Ai là chiến người thọt a."

Tử Dạ hừ một tiếng. "Chính là đối thủ một mất một còn của tỷ tỷ ngươi."

Tiểu Bao Tử đã nói: "Đối thủ một mất một còn. Tỷ tỷ. Ngươi ngàn vạn không thể đi ra ngoài. Ta khiến cho Tiểu Bạch đưa hắn đuổi đi."

Hắn ở tại đây. Vậy khẳng định không ai có thể khi dễ Nhạc Thiên Tuyết đấy.

Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy buồn cười. Lên tiếng: "Không có việc gì. Tử Dạ. Ngươi liền đuổi đi là được rồi."

"Hừm. Ít thấy a. Ngươi không muốn gặp hắn." Tử Dạ ngược lại là cảm thấy thú vị rồi. Không nghĩ đến Chiến Liên Thành cũng có một ngày như vậy. Nhạc Thiên Tuyết đây là biến đổi muốn trốn tránh hắn đấy.

Nhạc Thiên Tuyết gật đầu. Nói: "Trước không muốn gặp. Có một số việc ta không hiểu rõ."

Tử Dạ lại thì thảo nói ra: "Không hiểu rõ cái gì nha. Chỉ sợ là muốn tìm biện pháp lại để cho hai người không còn khắc nhua nữa. Ta còn không cai tâm tư kia của ngươi sao..."

Bất quá hắn nói như vậy. Liền cũng đem cánh cửa đóng lại.

Lúc này. Trên mặt sông có hai chiếc thuyền lớn.

Một chiếc là của Tử Dạ đấy. Một cái khác là của Chiến Liên Thành.

Hai người đều đứng ở đầu thuyền. Chiến Liên Thành ăn mặc áo choàng màu đen. Ánh mắt sắc bén.

Hắn nói: "Tuyết Nhi đâu."

Tử Dạ đưa bốn tóc của mình. Có chút tàn mạn nói: "Tiểu mỹ nhân hiện tại đầu phục ta. Không muốn gặp ngươi."

Chiến Liên Thành hé mắt. Ánh mắt kia càng là lạnh lẽo ác liệt. Phát ra ý hung ác.

Tử Dạ trong lòng bàn tay điểm đỏ mồ hôi. Chiến Liên Thành đây là thế nào. Chẳng qua là không cho Nhạc Thiên Tuyết thấy hắn. Cái này ánh mắt cơ hồ là đều muốn đem mình giết đi.

Chiến Liên Thành lạnh lùng nói: "Đem người giao ra. Bằng không thì. Bỏ vương cho người cầm cây vạn đoạn."

Từ Dạ ơ ơ kêu một tiếng. Về mặt không thèm để ý."Bầm cây vạn đoạn. Còn không ai dám đối với ta nói như vậy. Chiến người thọt. Người còn dám nói như vậy. Ta cũng không nề tình tiểu mỹ nhân rồi. Trục tiếp đem người cho đánh rồi hãy nói."

Chiến Liên Thành cái này không nói hai lời. Dĩ nhiên một chương kích đến.

Từ Dạ thấy hấn trực tiếp ra tay. Đó cũng là không khách khí.

Hai đại cao thủ giao chiến. Trong lúc này lực chấn động mặt nước đều là liên tiếp giương lên bọt nước. Rất là lợi hại.

Hai bóng dáng dây dưa một chỗ. Cũng phân ra được ai là ai.

Bên ngoài tiếng vang lớn như vậy. Hơn nửa mươi hai vũ cơ cũng là tương trợ Từ Dạ. Nhao nhao khảy đàn.

Nhạc Thiên Tuyết cũng là sốt ruột. Nàng mím môi. Một mực xoa xoa tay.

Tiểu Bao Tử hỏi: "Tỷ tỷ. Người có phải hay không lo lắng cho mỹ nhân ca ca a."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Không phải. Hai người bọn họ thực lực tương đương. Không biết ai sẽ thắng."

Nếu hai người đều bị thương. Đó cũng là nói không chừng đấy.

Tiểu Bao Tử chính là từ trong khe cửa nhìn nhìn. Bỗng nhiên liên kinh sợ vừa nói: "Nguy rồi. Mỹ nhân ca ca bị đánh rơi xuống đến."

"Cái gì. ." Nhạc Thiên Tuyết một cái kinh hoàng. Chính là liền xông ra ngoài.

Lại nhìn thấy Chiến Liên Thanh ra một chương. Mười hai Vũ cơ đã là bị thương. Mỗi người đều là miệng phun máu tươi. Hô hào chủ tử.

Nhạc Thiên Tuyết mấy ngày này cùng Từ Dạ ở chung. Tuy rằng Từ Dạ làm người là có điểm tàn bạo. Bất quá nhưng cũng là khắp nơi che chở nàng. Rất là bảo vệ. Nàng cũng là đem Từ Dạ cho là bằng hữu. Nhưng lại làm sao sẽ thấy chết mà không cứu được.

Nàng cơ hồ là không có dừng lại. Chính là xông tới. Ngăn tại trước mặt Từ Dạ. Cau mày liền tiếp nhận một chương của Chiến Liên Thành.

Chiến Liên Thành một chương này nhưng lại là không như bình thường. Hấn là quyết tâm muốn đối phó Từ Dạ đấy. Nhưng lại không nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết lại đứng trước mặt Từ Dạ ngăn cản.

Nhạc Thiên Tuyết coi như là võ công không kém. Nhưng là so với nội lực của Chiến Liên Thành thì kém xa. Chiến Liên Thành liền trở mắt nhìn xem nàng nhỏ ra một búng máu. Lui ra phía sau hai bước. Ngã ngồi tại phía trên boong thuyền .

"Tuyết Nhi." Chiến Liên Thành liền vội vàng tiến lên đều muốn đỡ lấy Nhạc Thiên Tuyết. Nhưng mà Tiểu Bao Tử lúc này đã tiến lên. Một tay lấy tay Chiến Liên Thành cho đẩy ra.

"Cái người xấu xa này. Không nên đụng tỷ tỷ." Tiểu Bao Tử hô to lấy. Cũng là thương tâm. Hấn hô to một tiếng. Cái kia nguyên bản yên lặng lũ rắn nước không chịu yên. Bay lên trời. Liền hướng Chiến Liên Thành chỗ ấy đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Lòng nghi ngờ quá nặng

Chiến Liên Thành rất là rất nhanh chính là tránh qua, tránh né. Cái kia rắn nước hay vẫn là hướng Chiến Liên Thành chỗ ấy tấp tới.

Nhạc Thiên Tuyết nhìn thấy vậy. Thở dốc một hơi. Vội vàng đã nói: "Tiểu Bao Tử. để cho tiểu bạch rừng lại đi."

Tiểu Bao Tử quay đầu lại. con mắt đều hồng cả nên."Tỷ tỷ. Thế nhưng là hấn đã thương tỷ."

Hấn nhìn thấy Nhạc Thiên Tuyết học máu. Trong nội tâm rất dối. Tiểu Bao Tử là tiểu hài tử. Đặc biệt ân oán rõ ràng.

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Nhanh lên. Ta không muốn nói thêm lần thứ ba nữa."

Tiểu Bao Tử nghe xong. Đành phải là mím môi. Hô một tiếng Tiểu Bạch. Lại để cho Tiểu Bạch không tấn công nữa.

Tiểu Bạch lui trở về. Chiến Liên Thành vừa rồi cùng nó đấu thoảng cái. Không chiếm được chút tiện nghi nào.

Hắn cũng là kỳ quái. Vì cái gì mà lũ rắn nước này lại nghe lời một đứa bé. Cái này không khỏi là quá kì quái.

Hắn rơi vào trên boong thuyền. Vốn là muốn tiến nên phía trước nhìn xem Nhạc Thiên Tuyết là như thế nào. Bất quá Tử Dạ đã nhanh hơn hắn một bước.

"Tiểu mỹ nhân. Ngươi không có chuyện gì chứ." Tử Dạ thanh âm kia cũng là có chút điểm run rẩy. Hắn cũng không nghĩ đến hôm nay lại thua Chiến Liên Thành. Làm hại Nhạc Thiên Tuyết lại vì mình bị thương.

Chiến Liên Thành cũng là dừng lại đến. Không có tiến lên.

Hắn sắc mặt nhợt nhạt đấy. Nhạc Thiên Tuyết nhìn hắn một cái. Rồi mới hướng Tử Dạ nói: "Ta không có chuyện gì."

Thật sự của nàng là không có chuyện gì. Bất quá là có nội thương. Nhỏ ngum máu mà thôi. Còn có thể có chuyện gì.

Bất quá nàng đây cũng là tự giễu. Bị Chiến Liên Thành đã thương. Trong nội tâm nàng như thế nào sẽ thoải mái đây. Hiện tại Chiến Liên Thành ánh mắt kia vẫn có chút quái dị. Nàng làm sao có thể chịu được.

Lúc này. Chiến Liên Thành chính là nói ra: "Đem cây quạt giao ra đến. Hơn nữa. Ngươi cũng theo ta trở về huyền tộc nhận sai chịu phạt." (đọc chỉ thấy điên tiết)

Nhạc Thiên Tuyết sững sờ. Nàng lại là nhìn sang. Thấy Chiến Liên Thành bộ dạng ngưng trọng. Không giống như là đang nói giỡn.

Nàng hỏi: "Nhận sai chịu phạt. Ngươi đây là ý gì."

Rõ ràng chính là Thời Thịnh muốn giết mình. Vì cái gì còn muốn nàng đi nhận sai chịu phạt.

Chiến Liên Thành nói ra: "Ngươi thừa cơ đã thương sư phụ. Chẳng lẽ ngươi còn khoong ó thừa nhận."

Nhạc Thiên Tuyết nhú mày. Nói ra: "Ta lúc nào đã thương hắn. Hắn đây là vu oan ta đi. Rõ ràng chính là hắn..."

"Sư phụ hiện tại gân mạch đứt đoạn. Hôn mê bất tỉnh. Ngươi còn muốn chống chế cái gì." Chiến Liên Thành có chút đau lòng. "Ta vốn cũng là không muốn tin tưởng. Nhưng mà ngày đó ngươi muốn đi. Sư phụ liền đuổi theo tìm ngươi. Nhưng mà vẫn ca chậm chậm không thấy người trở về. Liền chạy ra ngoài tìm người. Liền phát hiện sư phụ bị thương nặng. Sư phụ võ công cao cường. Nếu không phải hắn vì tin người. Cái kia căn bản sẽ không dễ dàng làm hắn bị thương. Hơn nữa ta bảo ngươi giao cây quạt cho sư phụ ngươi cũng không giao. Bây giờ còn cùng Tử Dạ ở chỗ này. Ngươi lại là có ý gì. Ta tin tưởng ngươi. Ngươi lại như vậy lừa gạt ta." (đọc chỉ muốn đập thối nên bảo sao, ta không thích ngược)

Nhạc Thiên Tuyết nghe xong. Cũng là có chút điểm kinh ngạc.

Thời Thịnh bị người đánh cho gân mạch đứt đoạn.

Đây đối với một cái người tập võ mà nói có chút tàn nhẫn. Nàng ngay từ đầu còn tưởng rằng Thời Thịnh chính mình ai ngờ lại cần trả mình một cái. Bây giờ nhìn đến cũng không phải rồi.

Không bỏ qua. Dựa theo Chiến Liên Thành nói như vậy. Chính mình đích thật là đối tượng tình nghi.

Nhạc Thiên Tuyết trong lúc nhất thời cũng không biết muốn giải thích như thế nào. Nàng mím môi. Chỉ có nói ra: "Ta chỉ hỏi ngươi một câu. Ngươi có tin ta hay không."

Chiến Liên Thành khẽ giật mình. Không nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết lại nói như vậy.

Hắn tin hay không.

Từ trong đáy lòng. Hắn là tin tưởng. Bởi vì Nhạc Thiên Tuyết đối với hắn mà nói đích thật là trọng yếu.

Nhưng mà hiện tại Thời Thịnh hôn mê bất tỉnh. Tình huống như thế nguy ngập. Hắn vẫn có chút qua không qua được cửa kia của lòng mình.

Hiện nay tốt nhất chính là trước mang Nhạc Thiên Tuyết trở về. Tra ra chân tướng. nếu không làm như vậy. Hắn không cách nào đối với huyền tộc nói rõ. Chớ nói chi người kia còn là sư phụ mình.

Hắn nói: "Ngươi trước cùng ta trở về."

Nhạc Thiên Tuyết nhắm mắt lại. Cảm thấy ngực là đau đau quá. Cái này một loại cảm giác là tê tâm liệt phế. Quả nhiên là khó chịu đây.

Nàng mím môi. Nói ra: "Ta sẽ không cùng ngươi trở về. Ta hiện tại cũng nói thẳng một câu. Người không phải ta tổn thương đấy."

Chiến Liên Thành chính là nhú mày. Nói: "Ngươi vì sao cố chấp như vậy. Ngươi không cùng ta trở về. Vậy có phải hay không trong lòng ngươi có quỷ."

Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười một tiếng. Lại mở to mắt. Cái kia ánh mắt đã là có chút lạnh như băng rồi.

Chiến Liên Thành vẫn là lòng nghi ngờ quá nặng. Nàng hơi liên quan đến chuyện gì. Hắn sẽ có hoài nghi.

Nàng cho là mình có thể đem lòng của hắn biết rõ ràng tin tưởng. Bây giờ nhìn đến, chỉ là có một mình nàng tin tưởng và nguyện ý mà thôi.

Nhạc Thiên Tuyết vui vẻ càng đậm. Chính là nói: "Đúng vậy. Trong nội tâm của ta có quỷ đầy. Vậy người không bằng hiện tại giết ta. Cái kia chẳng phải xong hết mọi chuyện sao."

"Tỷ tỷ."

"Tiểu mỹ nhân."

Tiểu Bao Tử cùng Tử Dạ đều là kinh sợ kêu một tiếng. Cái này Nhạc Thiên Tuyết nói chuyện nhưng là có nghĩ đến hậu quả không. Rõ ràng nói như vậy. Cái kia chỉ sợ Chiến Liên Thành thật sự sẽ giận dữ đem nàng giết.

Chiến Liên Thành từ nhỏ chính là tộc trưởng câu huyền tộc. Là Thời Thịnh dạy bảo hắn đấy. Thời Thịnh tự giống như là phụ thân câu Chiến Liên Thành. Cho nên Chiến Liên Thành khả năng thật sự cảm thấy Nhạc Thiên Tuyết không trọng yếu như vậy.(về sau mới biết ai hại bố mẹ mình ngu mà)

Chiến Liên Thành nắm chặt nắm đấm. Chỉ nói: "Ta không phải làm như vậy. Ta cũng không nói không tin người. Chuyện này ta sẽ tra ra rõ ràng. Nhạc Thiên Tuyết. Người cần gì phải cố chấp như vậy."

"Nếu như. Nếu như ta thật sự hại sự phụ của người đây." Nhạc Thiên Tuyết hỏi. "Vậy người sẽ như thế nào."

Chiến Liên Thành sững sờ. Hắn cũng nghĩ đến vấn đề này. Bất quá hắn lại không có đáp án.

Nói cho cùng. Còn trong lòng mình có Nhạc Thiên Tuyết. Cho nên mới không quyết định rõ ràng được.

Nếu như là người khác. Chiến Liên Thành sẽ không nói hai lời sẽ rất nhanh giết người.

Chẳng lẽ nàng liền một chút như vậy cũng không cảm nhận được hay sao.

"Nếu thật là người làm hại. Ta đây cũng sẽ không lưu tình." Chiến Liên Thành chậm chậm nói.

Nhạc Thiên Tuyết khoe miệng nhếch một chút. Mặt mang theo nụ cười mỉa mai.

Nàng chậm chậm nói: "Tốt. Đây không phải là bỏ qua. Trước kia trong kinh thành. Người khác đều nói người chiến Vương gia là vô tình. Ta không tin. Không thể tưởng được bây giờ là ta quá ngu ngốc. Chiến Liên Thành. Trong mắt người. Kỳ thật tình yêu thật sự không đáng vào đâu. Cái mà người quan tâm. Là nghiệp lớn của người, Là muội muội cùng sự phụ của người."

Người bên ngoài. Đối với người đều không tính là gì cả.

"Tuyệt Nhi. Ta nếu không phải quan tâm người. Ta sẽ không đến tìm người. Người cũng đã biết sự thúc bách họ là đã cho rằng người hại sự phụ. Nhất định phải bắt người trở về để tra xét. Người lúc này đây cùng ta trở về. Ta còn có thể vì người biện hộ. Điều tra rõ chân tướng. Nếu là người lúc này đây phản kháng. Không chịu đi theo ta trở về. Chỉ biết tăng thêm hoài nghi của người khác mà thôi." Chiến Liên Thành nói. "Đến lúc đó. Người có biện hộ cho mình như thế nào cũng không nói rõ được."

Nhạc Thiên Tuyết chậm rãi đứng lên. Tử Dạ cùng Tiểu Bao Tử đều đỡ nàng. Có thể cảm nhận được. Nhạc Thiên Tuyết toàn thân đều là đang run rẩy.

Sắc mặt nàng đã lạnh như băng. Nói: "Ta không làm chính là không làm. Ta không tìm hắn tính sổ. Bây giờ còn muốn đến tìm ta tính sổ. Ta Nhạc Thiên Tuyết cũng không phải quả hồng mềm. Người nói thế nào được cái đó. Cái kia không khỏi là buồn cười quá."

Chiến Liên Thành cũng là không rõ ràng lắm Nhạc Thiên Tuyết vì cái gì liền nói ra những lời này. Nhưng mà Nhạc Thiên Tuyết sau đó chính là đột nhiên bắn ra một cái ngân châm. Chiến Liên Thành vội vàng tránh thoát. Thế nhưng là Tử Dạ lại là một chương đánh đến. Đem Chiến Liên Thành bức lui.

Nhạc Thiên Tuyết liền phân phó Tiểu Bao Tử. Nói ra: "Tiểu Bao Tử. Lại để cho Tiểu Bạch lập tức kéo lấy thuyền đi thôi."

Tiểu Bao Tử lập tức chính là gật đầu. Phân phó rần nước.

Lũ rần nước đã rành rồi hồi lâu. Lúc này liền lập tức kéo lấy thuyền lớn đi về phía trước.

Chiến Liên Thành nhìn sang. Phát hiện thuyền kia đã là đi rất xa. Hắn nhất định là đuổi theo không kịp.

Hắn sắc mặt không tốt. Vung tay áo. Cái kia sắc mặt là càng thêm khó coi rồi.

Tử Dạ nhìn không thấy thuyền Chiến Liên Thành lúc này mới nhà ra khí. Hắn cau mày. Chính là nói: "Cũng không biết chiến người thật là chuyện gì xảy ra. Nội lực thoáng cái chính là tăng lợi hại như vậy. Ta thiếu chút nữa không phải là đối thủ của hắn."

Tiểu Bao Từ nhìn xem hắn. Nhẹ nói: "Mỹ nhân ca ca. Ngươi không phải mới vừa rồi đã thua hắn sao."

Từ Dạ sắc mặt ngưng ngượng đầy. Hắn cũng là lần đầu tiên chính là gặp tình huống này. Thật đúng là mắt mặt đây.

Bất quá lúc này Nhạc Thiên Tuyết cũng là đứng không vững. Nàng ngã ngồi tại trên boong thuyền. Thờ hờ hờ hai cái. Chính là kịch liệt ho khan đứng dậy.

Từ Dạ vội vàng đi nhìn xem. Cau mày nói: "Nhất định là chiến người thọt một chương kia đã thương ngươi lục phủ ngũ tạng. Hắn ra tay thật là mạnh."

Nếu là một chương kia là hắn đã trúng. Hiện tại hắn cũng sẽ như thế đây.

Nhạc Thiên Tuyết biết tình huống của mình. Nàng chính là xuất ra đan dược ăn vào. Sau đó mới nói: "điểm tổn thương ấy đối với ta không vào đâu. Ta chỉ là hiếu kỳ. Là ai đã thương Thời Thịnh."

"Ngươi còn quản hắn làm gì. Rõ ràng chính là Thời Thịnh đã thương ngươi. Ngươi còn có năng lực làm đứt gân mạch của hắn sao." Từ Dạ nói."Tiểu mỹ nhân. Ta nhất định sẽ tin tưởng ngươi. Vô luận phát sinh chuyện gì. Ta cũng sẽ tin ngươi."

Nhạc Thiên Tuyết ngoắc một cái khoe miệng. Trong nội tâm là tốt hơn một chút. (anh em ruột mà không tin nhau sao được).

Chỉ tiếc. Chiến Liên Thành không muốn tin tưởng mình. Hiện tại tổn thương chính là sự phụ của hắn. Hắn đương nhiên là có chút chần chờ. Nhưng như vậy cũng không tránh khỏi quá đã thương tâm của nàng.

Tiểu Bao Từ hỏi: "Tỷ tỷ. Nếu như như vậy. Ngươi nên trở về nói rõ cho mình. Ta cũng có thể nói. Ta lúc ấy thấy được là có người tổn thương tỷ mà."

Từ Dạ cũng là nói: "Đúng vậy a. Ngươi như thế nào ngược lại muốn đi. Chiến người thọt người nợ thiếu tin tưởng người khác. Nếu là ngươi hơi chút làm ra một việc gì đó. Hắn khả năng liền vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ngươi rồi. Trước kia hắn rất bảo vệ muội muội Thời Ngọc cầu hắn. Rất là bảo vệ. Nhưng mà Thời Ngọc lại đối với hắn như vậy. Cái kia sớm đã là tâm bệnh trong lòng hắn."

Nhạc Thiên Tuyết nói: "Ta chính là biết rõ hắn có thể như vậy. Chuyện này đối với ta bất lợi. Ta như là theo chân hắn đi trở về. Hắn không nhất định có thể bảo trụ ta. Dù sao người tổn thương là sự phụ hắn. Đáy lòng của hắn trong khả năng còn có thể hận ta đây. Ta lúc ấy cũng không đem cây quạt giao ra. Chỉ bằng lấy điểm này. Hắn đã là có chút hoài nghi ta rồi."

"Chẳng lẽ ngươi là muốn đem chuyện này tra rõ ràng nữa sao." Từ Dạ hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết cũng không biết phải như thế nào ra tay. Cái này người có thể gây tổn thương cho Thời Thịnh rồi. Hay vẫn là chọn lúc khác thì hơn. Là không phải cô ý.

Cái này cũng không biết là ai giờ trò quỷ rồi. Nàng chính là nói: "Có thể tra liền tra. Ta đều có ý định."

"Ngươi còn tính cái gì vậy. Huyền tộc độc lập một nơi. Sừng sừng tại nước Mực nhiều năm. Cái kia lực lượng cũng là không nhỏ. Hiện tại bọn hắn là nghĩ đến ngươi đã thương Thời Thịnh. Hắn ở trong tập địa vị không thấp. Còn có một đám sư đệ sư muội nữa. Chiến người thọt vừa rồi nói cũng có lý. Tội thiếu ngươi đi theo hắn trở về. Ngươi có thể tạm thời an toàn. Nhưng bây giờ liền không giống nhau. Ngươi có thể sẽ bị đuổi giết." Từ Dạ rất là lo lắng. Tay kia tâm đều nhanh đổ mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 224: Bố trí kế hoạch hồi kinh

Nhạc Thiên Tuyết trầm ngâm: "Ta biết, nhưng ta muốn trở về Thiên Long quốc để tìm tiền triều Hoàng Cung." Từ Dạ thoáng sừng sốt: "Vì sao ngươi phải làm vậy?" Vốn dĩ chính bọn họ cũng muốn tìm cái này nhưng Nhạc Thiên Tuyết đánh không lại Biên nhi.

Hơn nữa, hiện tại Chiến Liên Thành và nàng cãi nhau nên tạm thời trở mặt.

Chẳng lẽ nàng là vì Chiến Liên Thành mà muốn đi sao. Từ Dạ càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, không biết Nhạc Thiên Tuyết đang nghĩ gì.

Bất quá, Nhạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu: "Chuyện đã đến mức này, nếu Chiến Liên Thành có tâm thì không cần ta phải trở về hắn cũng sẽ thay ta tra ra chân tướng.

tất cả đều vì hắn muốn cứu sư phụ mà thôi.

Lúc trước Thời Thịnh muốn giết ta, ta do dự tự hỏi có nên cứu hắn hay không." Từ Dạ bất đắc dĩ hỏi: "Nhưng ngươi đã không cứu hắn.

Vậy ngươi và Chiến Liên Thành không còn biện pháp vân hồi rồi." Nhạc Thiên Tuyết nở nụ cười: "Theo như lời của Văn Trí đại sư: Mệnh chúng ta tương khắc, vân hồi rồi thì như thế nào, ra sao? Thôi, trước cứ như vậy đi, ta sẽ giúp ngươi và Tiểu Bao Tử."

Còn những chuyện khác ta đều đã có chủ ý của mình." Từ Dạ có chút thương cảm: "Ta lúc trước tưởng rằng ngươi không tin vào số mệnh, còn đang định khuyên ngươi."

Không nghĩ đến bây giờ ngươi lại tin.

Vậy cũng tốt." Từ Dạ không muốn thấy Nhạc Thiên Tuyết thương tâm.

Nếu có thể, hắn nguyện ý giết chết Chiến Liên Thành để nàng sống thật vui vẻ, hạnh phúc.

Đây là số mệnh...

Là đại kiếp nạn của bọn hắn.

Cả đời này đều không tránh khỏi.

Chợt Tiểu Bao Tử nghiêng đầu, hỏi: "Tỷ tỷ."

Ngươi giúp ta làm gì?" Nhạc Thiên Tuyết đáp: "Tỷ tỷ trên đường sẽ giải thích cho ngươi biết tại sao tôn chủ kia lại đặc biệt quan tâm tới ngươi." Tiểu Bao Tử gật đầu, trong lòng âm thầm nhớ kỹ.

Nhạc Thiên Tuyết bị thương, không còn khí lực để nói thêm gì nữa, nàng liền đi nghỉ ngơi, mọi việc giao cho Từ Dạ xử lý.

Tiểu Bao Tử lo lắng, muốn chiều cố Nhạc Thiên Tuyết, Bất quá hắn lại không giúp đỡ được gì.

"Tỷ tỷ."

Ngươi đau ở đâu?"- Tiểu Bao Tử hỏi: "Ta giúp ngươi thổi một chút sẽ nhanh hết đau." Nhạc Thiên Tuyết sắc mặt tái nhợt, thanh âm rất nhẹ. "Ta không đau." "Nhưng ngươi nở ra nhiều máu như vậy. làm sao không đau được."-Mũi Tiểu Bao Tử có chút ê ẩm.

Hắn bình thường bị thương một vết nhỏ là đau muốn chết rồi.

Hiện tại Nhạc Thiên Tuyết sao có thể không đau đây. Nhạc Thiên Tuyết mím môi, nhắm mắt lại: "Ta thật sự không đau."

Nếu đau, thì chẳng qua là đau lòng." "Tâm đau? Vậy ta phải thổi như thế nào?"- Tiểu Bao Tử hỏi.

Nhạc Thiên Tuyết cười khổ một tiếng, cảm thấy hết thảy đều không như những gì nàng tưởng tượng.

Đúng vậy, làm sao để được như nguyện.

Coi như nàng móc cả tim phổi ra, Chiến Liên Thành cũng sẽ không cảm động đâu. Lúc này, trong nội tâm đầy khó chịu, bị thương, nàng nói: "Tiểu Bao Tử, ngươi hãy vỗ nhẹ tay ta, ta rất nhanh sẽ hết đau." Tiểu Bao Tử lập tức liền gật đầu, rồi vỗ rất nhẹ lên mu bàn tay của nàng.

Nhạc Thiên Tuyết dần dần thiếp đi.

Vì nàng bị thương, mà Từ Dạ nhân lúc này sắp xếp lại lộ tuyến nên thuyền đi chậm hơn rất nhiều.

Dù sao Thiên Long quốc cũng là địa bàn của Chiến Liên Thành, hắn phải muôn phần cẩn thận, nhất định đảm bảo Nhạc Thiên Tuyết được an toàn.

Bọn hắn sẽ không đi đường thủy nữa.

Tiểu Bao Tử muốn mang theo Tiểu Bạch là không có khả năng.

Hắn đành phải để cho Tiểu Bạch chính mình tự ly khai.

Đã qua mười ngày, vết thương của Nhạc Thiên Tuyết đã bắt đầu khỏi sắc.

Bất quá, nàng liên tiếp bị thương khiến cho chân khí bị hao tổn, rất khó khôi phục.

Từ Dạ bỗng nhiên nghĩ ra một ý kiến hay: "Đối thủ của Chiến Liên Thành ở Thiên Long quốc là ai?" Nhạc Thiên Tuyết khó hiểu: "Ngươi định làm gì? Dĩ nhiên là lão Hoàng Đế rồi." Từ Dạ vội đáp: "Vốn ta rất có lòng tin đối với việc giao đấu cùng Chiến Liên Thành."

Nhưng giờ còn có thêm Huyền tộc, ta phải cẩn thận hơn.

Không có gì tốt hơn là tìm đối thủ của hắn để cùng hỗ trợ." "Khoan đã."

Ngươi đây là lợi dụng hay hợp tác? Nói thật.

Ta thật không muốn để cho lão Hoàng Đế hỗ trợ." Nhạc Thiên Tuyết tỏ rõ ý kiến.

Từ Dạ liền giải thích: "Đây là cùng có lợi cùng có lợi mà thôi.

Ta biết ngươi hận lão Hoàng Đế, nhưng mà hiện tại ngươi nên biết cái gì là cần nhất." Nhạc Thiên Tuyết vẫn đang mím chặt môi, không nguyện ý.

Từ Dạ vỗ vai nàng, sau đó hướng mặt nhìn về phía Nhạc Thiên Tuyết: "Bình tĩnh một chút.

Ta đã thông tri cho Ngọc Đình Dương(?).

Đoán chừng hắn đang trên đường đến." Nhạc Thiên Tuyết sững sờ, rồi quay sang mắng: "Ngươi tự chủ trương

Ta không đồng ý, muốn đi thì tự ngươi đi đi." Từ Dạ không nghĩ đến Nhạc Thiên Tuyết lại phản ứng như vậy, hắn đành nói: "Trách không được ngươi không chịu cùng Chiến Liên Thành trở về.

Nguyên lai là người đã từng hại người của ngươi, ngươi cương quyết sẽ không tha thứ." Nhạc Thiên Tuyết gật đầu: "Ta chính là không muốn tha thứ.

Nếu như ngươi cảm thấy tốt, thì tự chính mình đi.

Ta sẽ không mượn lực lượng của lão Hoàng Đế." Từ Dạ bắt đầu đi phải buông tay.

Bỗng, Tiểu Bao Từ chỉ vào bầu trời, nói: "Tỷ tỷ.

Chúng ta không đi trên mặt đất, vậy có thể bay trên trời chứ?" Từ Dạ, Nhạc Thiên Tuyết và Văn Trí đại sư sững sờ, kinh ngạc nhìn Tiểu Bao Từ.

Tiểu Bao Từ khẳng định: "Ta nói thật mà.

Bay trên trời sẽ không có ai đuổi kịp được." Văn Trí đại sư hôm nay thân thể hư nhược không ít, nghe thấy Tiểu Bao Từ nói như vậy, hắn cũng trừng to mắt: "Tiểu Bao Từ.

Ngươi đây là nói thật?" "Đúng vậy." Tiểu Bao Từ duỗi ra hai ngón tay- "Đương nhiên, chỉ có ta và tỷ tỷ, các ngươi không có chỗ." "Vì sao? Ngươi không thể trọng nữ khinh nam, háo sắc như vậy được." Từ Dạ có chút không cam chịu: Luận tư sắc, hắn vượt xa Nhạc Thiên Tuyết.

Thế nhưng mỗi khi hắn nhìn nọt Tiểu Bao Từ, Tiểu Bao Từ lại một mực không để ý tới.

Hiện tại, còn phải tiếp nhận thêm đả kích này, khiến cho hắn thương tâm gần chết.

Tiểu Bao Từ giải thích: "Bởi vì Tiểu Hôi không lớn lắm, chỉ có thể mang một người thôi.

Nhưng tỷ tỷ so với các ngươi nhẹ hơn nhiều nên có thể mang ta theo cùng." Nhạc Thiên Tuyết cảm thấy Tiểu Bao Từ càng ngày càng thông minh.

Bây giờ nói như vậy thật là làm cho nàng cao hứng.

Từ Dạ hé mắt, hỏi: "Tiểu Hôi là con vật gì vậy?" Mấy ngày này, hắn đã được chứng kiến sự lợi hại của Tiểu Bao Từ.

Động vật gì hắn cũng có thể trở thành bằng hữu.

Nên Từ Dạ khẳng định rằng đây sẽ là quái vật không lồ biết bay.

Tiểu Bao Từ đáp: "Là một con chim điêu lớn." Từ Dạ thờ phào, nở nụ cười, tò mò hỏi tiếp: "Đại điêu ư? Có lớn lắm không?" Ngược lại Văn Trí đại sư về mặt thành thật: "A di đà phật.

Thế gian không thiếu điều lạ.

Đại điêu chắc hẳn cũng là một kỳ vật, trọng lượng là rất lớn." Tiểu Bao Từ gật đầu, cười: "Đúng vậy, đúng vậy.

Tiểu Hôi cũng nói rằng nó rất lớn, không có con chim điêu nào nguyện ý cùng hắn làm bằng hữu.

Hắn chỉ có mình ta là bạn." Nhạc Thiên Tuyết sờ đầu Tiểu Bao Từ.

Hiện tại Tiểu Bao Từ còn nhỏ, không hiểu chính mình tại sao lại như vậy.

Bất quá nàng từng giải thích qua cho Tiểu Bao Từ, hắn đã minh bạch vài phần.

Cảm giác mình có thể cùng động vật làm bằng hữu thật đúng là vô cùng cao hứng.

Nàng nói: "Ngươi có bằng hữu ở khắp thiên hạ.

Trả cho ta cái tên được sửa lại của ngươi." Tiểu Bao Tử liền kéo tay Nhạc Thiên Tuyết: "Tỷ tỷ không nên ghen.

Ta chỉ yêu nhất mỗi mình tỷ tỷ thôi." Từ Dạ nổi giận, đem Tiểu Bao Tử giật ra: "Tiểu mỹ nhân là của ta.

Ngươi đã lớn rồi, đừng có một mực quấn quýt lấy nàng nữa.

Thật là phiền phức." Tiểu Bao Tử cùng Từ Dạ đùa giỡn đã quen, nên vẫn cầm tay Nhạc Thiên Tuyết, chu miệng nhỏ: "Tỷ tỷ mới không phải là của ngươi đấy." Nhạc Thiên Tuyết vẫy tay, làm cho hai người yên tĩnh một chút, rồi nghiêm mặt nói: "Như vậy thì giờ chúng ta phải tách ra thôi.

Ngươi đi cùng Ngọc Đình Dương, rồi khi đến Kinh Thành thì tất cả tập trung lại." Từ Dạ hít một tiếng: Thế cũng được.

Ai bảo mình nhiều thịt hơn một chút nên không thể tranh cùng Nhạc Thiên Tuyết đây.

Sau khi quyết định, bốn người liền lập tức xuất phát.

Nhạc Thiên Tuyết cùng Tiểu Bao Tử đi tìm đại điều trong hai ngày cũng không thấy.

Nhạc Thiên Tuyết có chút buồn bực, hỏi: "Tiểu Bao Tử.

Có phải đại điều kia đã tìm được bằng hữu mới hay không? Nên giờ không quan tâm tới ngươi nữa rồi." Tiểu Bao Tử kiên định lắc đầu: "Không phải như vậy đâu.

Nó nghe thấy tiếng huyết sáo của ta nhất định sẽ đến đây." Dứt lời, Tiểu Bao Tử lại huyết sáo.

Cái huyết sáo kia hần quanh năm đều mang theo bên người, giúp loài thú nhận ra hần.

Nhạc Thiên Tuyết ngẫm nghĩ: Thiên hạ rộng lớn như vậy, muốn tìm một đại điều quả thật vô cùng khó.

Bất quá, bây giờ bọn hần đang đứng ở trên đỉnh núi.

Bỗng Nhạc Thiên Tuyết cảm giác được một luồng gió lớn ập đến, rồi nghe thấy Tiểu Bao Tử hô to: "Tiểu Hôi.

Ta ở chỗ này, ta ở chỗ này." Nhạc Thiên Tuyết sững sờ.

Thật sự đến sao? Nàng ngẩng đầu lên, trông thấy một đại điều khổng lồ cơ hồ như muốn che khuất cả bầu trời.

Sau khi nó nghe được thanh âm của Tiểu Bao Tử thì từ giữa không trung xoay mình thoáng chút đã bay xuống đất.

Nhìn thấy con vật khổng lồ kia đang bay thấp xuống, Nhạc Thiên Tuyết vô thức lui về sau mấy bước.

Tiểu Bao Tử ngược lại không sợ, nhanh chóng nhào tới: "Tiểu Hôi.

Chúng ta đã chờ ngươi rất lâu." Đại điều kia mở cánh ra, ôm Tiểu Bao Tử đang nhào tới.

Rõ ràng đây là một tình cảnh tràn đầy yêu thương.

Nhưng Nhạc Thiên Tuyết lại lạnh run hết cả sống lưng, bởi đại điều này thật sự quá khổng lồ.

Nàng chưa từng bá kiến qua một đại điều nào lớn đến thế.

Sau khi Tiểu Bao Tử cùng đại điều ôn chuyện xong, hần mới nói rõ tình huống cho đại điều nghe.

Đại điều kêu hai tiếng đáp ứng, hoàn toàn không cự tuyệt.

Thấy vậy, Tiểu Bao Tử quay đầu lại, giục: "Tỷ tỷ.

Chúng ta đi nhanh đi." Nhạc Thiên Tuyết gật đầu.

Muốn đi tới kinh thành cần ít nhất hơn nửa tháng, không biết đại điều này sẽ mất bao nhiêu thời gian đây...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Vương Phi: Độc Sủng Chiến Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

